ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Ἐθνικὰ κατ' Ἐπιτομὴν,

STEPHANI BYZANTINI

Gentilia per epitomen,

ANTEHAC

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ DE URBIBUS

INSCRIPTA,

Quæ ex MSS. Codicibus Palatinis ab CL. SALMASIO quondam collatis & MS. VOSSIANO restituit, supplevit, ac Latina versione & integro commentario illustravit

ABRAHAMUS BERKELIUS.

Accedunt collectæ ab JACOBO GRONOVIO *variæ lectiones ex codice MS. Perusino, & admixtæ ejusdem notæ.*

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud DANIELEM à GAESBEECK.

cIↃ IↃc LXXXVIII.

Digitized by Google

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

SPLENDIDISSIMIS AC PRIMARIIS REIPVBLICÆ DELPHENSIS TVENDÆ QVATVORVIRIS,

D. ARNOLDO VANDER BURCH, ANTEHAC AD POTENTISSIMORUM FOEDERATÆ BELGICÆ ORDINUM CONSESSUM DELEGATO, CONSULUM PRÆSIDI.

D. ADRIANO BOOGAERT JC. TOPARCHÆ IN BELOIS ET NATTAIRS, OLIM ILL. DEPUTATORUM HOLLANDIÆ ORDINUM COLLEGÆ, CONSULI, REBUS ORIENTALIS INDIÆ CURANDIS PRÆFECTO, IN SUPREMA DELPHENSIS AGRI AGGERUM CURIA ADSESSORI, SCHOLÆQUE ET COLLEGII LITERARII IN EA URBE CURATORI.

D. ARNOLDO SLACHTOE, CONSULI.

D. ADRIANO VANDER HOEFF, CONSULI.

ET CONSVLTISSIMIS ERVDITISSIMISQVE VIRIS,

D. NICOLAO VAN ASSENDELFT JC. IBIDEMQUE SENATORI, NUPER SCABINORUM PRÆSIDI.

D. ANTONIO HEINSIO JC. NUPER AD SERENISSIMUM GALLIÆ REGEM LUDOVICUM XIV FOEDERATÆ BELGICÆ LEGATO, SYNDICO.

D. DAVIDI CLINQUANTIO ECCLESIÆ DOCTORI,

GYMNASII ET COLLEGII LITERARII IN EA VRBE CVRATORIBVS GRAVISSIMIS ET SAPIENTISSIMIS, DOMINIS MEIS HONORANDIS.

Dum undiquaque circumspicio, ut non modo quantum vidua possum, singulas imperfectæ domus partes fulciam & consoler; sed etiam in omnibus obsequar postremo desiderio ac judicio ejus,

quem

quem habui dilectissimum; ista quoque tristissimi fulminis ac damni mei nota se nunc patefacit, ut STEPHANI ΕΘΝΙΚΑ. *gratissimum defuncti mariti ludicrum, adjuvem. In quo quum moriens supra voluntatem ac destinationem suam declaraverit quoque consilium, non potuit in me ulla esse mora, quin fidei & sedulitati conjugali satisfacerem; nec ullas habui causas, cur ab prudentia ejus vel minimum deflecterem. Unde est, ut ad expertam toties non viventi tantum sed & mortuo jam marito pietatem prolixitatemque nunc quoque confugiam, & hunc* STEPHANUM *Vestræ, Amplissimi Viri, tutelæ ac fidei exponere sustineam. Vos enim estis, apud quos tum manus, quę scripsit ista omnia, tum reliquę exuviæ, quæ mentis ejus, cujus receptaculo & partu concepta sunt singula, domicilium per suos annos fuere, jam vita cassæ requiem exceperunt; ut sane per me non stet, quin, quam cadaver ejus ex terræ vestræ gremio sentit benignitatem, ad eandem in Possessoribus istius ac Dominis suspiciendam & adorandam concedat hęc non minima reliquiarum mariti pars, atque adeo*

STE-

STEPHANUM quoque, ut debitam fatigato coronam, Secum habeat servetque sepulchro.

Sed quæ propius hunc auctorem tangunt, Vos estis, in quorum urbe vel maximo cum studio ac successu labor hic promotus fuit; quum diu jactato marito & tantum non defesso portum aperuistis, & in solido spem non domus modo sed musarum ejus quoque locantes, renovavistis eum ad profligandam rem ut inceptu maximam, sic factu molestam & sane prægravem. Sed neque contigisset ut defetisceret ullo modo, antequam tota fuisset exhausta, & penitus effectam fide bona dedisset, nisi placuisset Sapientissimo Numini, harum etiam lucubrationum conscio, misereri humanarum sollicitudinum; & dum medio adhuc in cursu est, receptui signum dare. Hinc, quod reverentiæ erga Vos suæ indicium edere proposuerat, in aliorum superstitum curas transscribere compulsus, eam tamen in Vobis gratissime expertus est lenitatem, ut satisfactum Vobis esse putaveritis ea tenui testatione, quam ex ferali & funesto cubili in morte jam natans enunciare potuit. Nihilominus ut sciatis hoc unum in summa, qua decessit,

sit, tranquillitate dolori illi fuisse, quod plenius ampliusque explanare cultum suum nequierit; simul etiam beneficiorum Vestrorum, quæ enumeravi, parte pro societate conjugali me exhilaratam obstrictamque & nunc quoque eorum sentientem intelligatis; jussa mariti mei cum animo meo convenientia exsequens, hunc tanta ejus adsiduitate tractatum STEPHANUM *Vestris, Illustrissimi Viri, nominibus exorno inscriboque, & in eo simul me & quos ex eodem peperi liberos, benevolentiæ Vestræ commendo, Deum orans, ut tum universam Vestram rempublicam, tum istam hujus partem, quæ marito nuper meo a Vobis commissa fuit, sub Vestra providentia vigere ac florere diu concedat,*

Ill. Virtutibus ac Dignitatibus Vestris

Ex castro Ossenberg calendis Majis anni cIↃ IↃC LXXXIIX.

Addictissima

JOHANNA VAN BAERSENBURGH.

ABRAH.

ABRAH. BERKELIVS

LECTORI MEO

S. D.

Tandem hoc opus exit, quod quanto mihi labore steterit, nec lingua exprimi nec calamo delineari posset. Academicis medicinæ studiis emensis, quum animum ad praxin applicare nunquam possem; imo sæpissime subterfugerem, humaniores quas vocant literas de integro impensius colere atque iisdem incumbere incipiens, in hunc miserum, mutilum & depravatum scriptorem incidi, quem restituere, emendare, pristino habitu induere tentabam. Sed postquam multum ei operis & olei insumpseram, aliquot elapsis annis fando audivi Stephanum sub prælo sudare, & Romæ ab Holstenio esse restitutum. Quare ab amicis admonebar, ut huic labori parcerem, non immemor veteris adagii, non oportere μάζαν μάζαν ἢ τὸν ἄλλων μιμᾶσθαι. Cumque jam omnem curam aliquamdiu & cogitationem de restituendo edendoque Stephano abjecissem, docebat eventus mihi ficta pro veris ab amicis esse tradita. Quare pensum in manus resumpsi, & latercula observationum inspexi; & quod jam a Casaubono, Salmasio aliisque præstantissimis rei literariæ luminibus tentatum & deploratum, animo fortiter obfirmato aggressus sum. In quo quidem ita egi, ut maluissem

Cum Leone, cum Excetra, cum Corvo, cum Apro Æolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari,

quam cum monstris Geographicis, &, ut quondam dixi, portentis Mythologicis aliisque ad Grammatica spectantibus perquam intricatis. Erat etiam mihi ante oculos labes & macula hujus sæculi, quæ virtuti invidens videtur velle ipsum florem omnis elegantiæ infringere; plena talibus, qui vix unquam promenda sua, (si modo præstare aliqua sua possunt) sed usque cavillando aliena, sibi laudem quærunt, & quoscunque conatus ingrate traducunt. Tanto autem amariorem operam hanc prævidebam, quod præter multa mancа, corrupta, quæ in omni & nulla excepta pagina occurrunt, quæ emendatu erant difficillima, multa quoque levia erant corrigenda, adeo ut aliquando me ipsum pigeret istas λεπτολογίας persequi. Sed tamen & hoc fuit mihi exsolvendum, quia, pace omnium, ita sum animatus, ut opiner nihil tam tenue esse & sordidum & in hisce literis exiguum, quod meo labore & cura indignum existimarem, dummodo bonum auctorem reddat nitidiorem & a mendis vindicet. Præterea quum ex Plinio didicissem esse rem arduam dare quidcunque vetustis novitatem, obscuris lucem, fastiditis gratiam, dubiis fidem; tum experientia me docuerat negotium esse inprimis arduum atque difficile veterum scripta injuriâ temporum aut hominum imperitiâ deturpata in aliquam dignitatem restituere, præsertim ei, qui veteribus libris destitutus est. His autem ut hoc tempore & in hoc auctore uterer, vix videbam fieri posse, etsi ab aliis adjumentis plane inopes non essemus aut imparati. Sed ante omnia quum blandâ mentis atque animi inclinatione studia gignantur,

& otio

& otio inter lætæ fortunæ bona nutriantur; me injuriarum & iniquitatis moles & infortuniorum calamitas oppressit. Et quis ego eram homo obscuro loco natus, cui nulla ex atavorum majorumve nobilitate & eruditione gloria, qui post tantorum virorum lucubrationes prodeam, iisque meas conjecturas & cogitationes commiscem & publici juris faciam?

Quid enim contendat hirundo
Cygnis? aut quidnam tremulis facere artubus hædi
Consimile in cursu possint, ut fortis equi vis?

Verum enimvero liceat mihi, benigne lector, quod res est, ingenue profiteri. Multa summi viri in reip. literariæ bonum præstitere, sed plura adhuc intacta & medicâ manu indigentia reliquerunt. Itaque tantum scias; hîc Stephanus fuit delicium nostrum merum; & quicquid sit, quantum inter hanc atque alias editiones intersit, facile apparebit ei, qui priores cum postrema hac contulerit, & quid distent æra lupinis, noverit. Præfationis igitur vice aliquid loquamur tam de auctore hujus operis, quam de opere ipso; quod quum utrumque obscurum sit, tum vel maxime prius; aliis vitam ejus ad sæcula citeriora deprimentibus, aliis ad nimis altiora elevantibus, ac præcipue Tristano Sanctamantio, qui ad nummum Perinthiorum sub Severo signatum pag. 81 tom. 11 ab priore sententia se alienum ostendit, & saltem ante Heracleæ cognomen Perintho datum, quod etsi apud Ptolemæum, tamen in nummis non nisi post Gallienum cusis exstare observat, vixisse credit. Nec possum hîc præterire Cluverii ἀνισορησίαν existimantem ætatem Stephani Eustathio inferiorem fuisse. Ita enim scribit ad vocem Τάρας pag. 1234 Ital. Antiq. Itaque ut quam certissime agam, sequar exemplum Cl. Jonsii in scrutatione vitæ Diogenis Laërtii, ut & quantum fieri potest, sciamus, ante quos vixerit Stephanus, nec minore diligentia inquiramus, post quos vixerit, sic arctissimis cancellis ætatem ejus includuri, argumentis ex hac epitome petitis. Præmitto igitur me putare hunc Stephanum inter Constantini & Justiniani tempora vixisse: nam refert Βυζάντιον Constantinopolin & Novam Romam translata eò imperii sede denominatam esse. Vixit & post Eusebium, cujus historia Ecclesiastica citatur in voce Βίεννος. Vixit post Decentium & Magnentium Imperatores; recenset enim Decentios gentem ab altero sic denominatam. Tum præterea conjici potest vixisse post Julianum. Nam historicus ille Capito, cujus Isaurica citat in Αλίμαλα, & Lycius fuit historicus, & Eutropii rerum Romanarum compendium ex Livio aliisque concinnatum in Græcam linguam transtulit, tum post Juliani imperatoris tempora demum innotuit, cujus mentio fit in hujus editionis pagina 74 com. 57. Quin etiam de ejus ætate conjectura potest fieri ex voce Σάλωνα, ubi meminit Prisci cujusdam, qui vixit tempore Theodosii junioris. Quin etiam Stephanum Justiniani tempora non vidisse, sed ante illa vixisse præclare mihi videretur confirmari ex eo, quod Xylander ex vocabulo Ανακλόρεια produxit. Ibi enim Epitomator hunc in modum scripsit. Καὶ Ευγλίος ὁ περὶ ἡμῶν τῆς ἐν τῇ βασιλίδι σχολῆς διακοσμήσας, ἐν συλλογῇ λέξεων διὰ διφθόγγου φησίν· ἔοικε ὁ ἀγλυνεῖ ἐνδεκαχηκέναι βιβλίῳ. ἡμεῖς δὲ διὰ δ ι γράμμασιν. Sed hæc verba non esse ipsius Stephani luce meridiana clarius apparet ex recta temporum serie. Hermolaus Epitomator de suo hæc adjecit. Ergo aliud argumentum nobis suppeditaretur in voce Ανάνα; sed ibi rursum non Stephani, verum Epitomatoris verba occurrunt. Οὕτω γάρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τῷ πανδήμῳ Πατρικίῳ ἐν τῷ πέμπτῳ σφωδάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κάμνῃ ὁ κατανύκτου ἡ εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Petrus hic Patricius & Magister, cujus legationum Eclogas reipublicæ literariæ bono divulgavit Hoeschelius Augustæ Vindelicor. anno 1603, etiam Justiniani temporibus vixit, cujus profecto Stephanus nequa-

quaquam potuit meminisse, si ante Justinianum supremum vitæ diem obiit. Sed non est minimæ notæ conjectura, quam ex Tzetza de ætate Stephani colligimus. Hic enim Stephanum citat Chiliade III Hist. centesima. Est autem illud Tzetzæ opus, quod ipse nonnunquam epistolam, nonnunquam πίνακας, sæpe historiam appellat, ab eo scriptum anno a C. N. MCLXXVI, uti docet Nicolaus Gerbelius in præfatione Tzetzæ præfixa.

Etiam Christianum fuisse indicat luculentissimus locus desumptus ex octavo capite Geneseos de Ammanitis, in voce Αμανον. Similiter in Σόδομα, Ἰουδαῖοι, Ἑβραῖοι. Sed evidenti argumento id ipsum demonstrari potest, quum optime de D. Christo confessionem exhibet in voce Βήτλεεμ, in qua urbe non tantum natum D. Christum profitetur, sed secundum carnem ibi genitum, attamen etiam Servatorem & Deum nostrum esse. Non est igitur audiendus Septimius Florens Christianus, quem non puduit Stephanum Auctorem Ethnicum appellare in commentariis suis ad Aristoph. Irenam pag. 77; ipsique tamen sacras literas veteris testamenti non incognitas fuisse liquet ex voce Esau de primogenitura ejus.

Hic Stephanus scripsit librum, quo ego non fuisse unquam limatius scriptum in tota sequioris ævi scriptorum turba ullum puto, tam egregiis diverisque exemplis & tanta geographiæ peritia constatum. Ad cujus materiam quod attinet; in ea ob oculos ponit Stephanus in tribus habitabilis orbis partibus præcipuas regiones, provincias, gentes, urbes, oppida, castella, colonias, demos, montes, colles, valles, saltus, silvas, lucos, fana, maria, sinus, promontoria, insulas, peninsulas, portus, freta, litora, scopulos, flumina, fontes, lacus & paludes. Hisce præterea ex antiquissimis Historicis, Mythologis & Geographis adjiciuntur historiæ, fabulæ, locorum situs, mores aliquando gentium, regnorum conditores, regionum & urbium nomenclaturæ, multarum coloniarum origines, antiquitates, etymologiæ, & plurima ad Grammaticam spectantia. Itaque tam necessaria & utilis opera hæc est venerandæ antiquitatis scrinia perscrutanti, ut ille prorsus numerus sit & in literatorum censum vix veniat, qui se hac in Criticæ parte non sedulo exercuerit. Miratus sum profecto sæpissime, atque etiam nunc miror commentatores & doctissimos interpretes toties in versione gentilium & tam turpiter fuisse hallucinatos, nihil omnino nitori & elegantiæ relinquentes. Utinam interea Stephanus mansisset ille, qualem se in publicum emiserat. Sed ut nunc denuo, sic ipsius etiam & sequenti tempore stulti & bonarum artium profani se oblectarunt breviariis & compendiis colligandis, ita ut quidam ipsos auctores in epitomen redegerint ipsis auctorum verbis servatis aut paulum immutatis; alii breviaria proprio stylo confecerint ex variis scriptoribus excerpendo, quod in rem videretur; ut Salmasii verbis utar in præfatione ad Lucium Ampelium; eo successu, ut postea ipsi veri auctores fuerint aut ignorati, aut neglecti, ac tandem mersi & æternis tenebris damnati. Quod quum queramur in multis, etiam Stephanus hanc deplorationem meretur. Non enim vere Stephanum hodie tractari, sed hactenus tantum Stephani epitomen exstitisse, licet argumenta infallibilia & minime in dubium revocanda ex v. Ἀσφάλεια, Φρίξος & aliis possem producere, satis clare nunc liquet constatque ex genuino fragmento edito. Unde etiam dilucide apparet, qualem scopum in hoc auctore ad eam redigendo tenuitatem habuerit Hermolaus ille. Nam sic vocabatur, qui gangrænam istam Stephano attulit. Multis in locis vanum & nugax fecit hoc opus, nisi interpretatione subleves. Loca ex antiquorum scriptorum scriniis deprompta a Stephano, omnia vel negligit prorsus, vel de auctoris nomine duntaxat mentionem facit ipsissima verba prætermittens. Et hæc ratio est, quare existimem

mem noſtrum ſcriptorem in literis Φ X Ψ & Ω tantam injuriam non fuiſſe paſſum, quam in præcedentibus: nam iſtis in ſectionibus quæcunque ex veterum ſcriptis citantur, omnia ferme invenies. Præterea alterutrum horum, quæ modo ex Salmaſio dicebamus, in Stephani luxatione etiam contigiſſe, & Hermolaum non tantum Stephani verbis hanc epitomen confeciſſe, non immerito quis ſuſpicetur. Sed quis tanto acumine præditus, qui additamenta illa probe a Stephani verbis dignoſceret? Non quemadmodum haud ita facile eſt, ſpuria ſcripta a genuinis diſtinguere, quam ſit nativas gemmas dignoſcere ab adulterinis; eodem modo tam facili negotio dignoſcuntur verba, quibus auctor uſus eſt, & quæ epitomator de ſuo addidit. Immo quam mutaverit Stephani verba, ex genuino fragmento id manifeſte diſcerè poſſumus. Quo autem tempore hoc Stephani opus in compendium ſit redactum, nequeo dicere, neque fortaſſis quiſpiam alius: ſi diſcedat ab Suida, qui Hermolai epitomen Juſtiniano Imperatori dedicatam teſtatur. Porro quo tempore propter ſubjectam epitomen in tenebras abierit, non facile commemorari, multo minus argumentis probabilibus evinci poſſet. Tempore tamen Conſtantini Imperatoris Porphyrogeneti integer fuit, uti liquet ex libellis de adminiſtrando imperio & thematibus ad Romanum filium, ubi totos ex noſtro deſumpſit locos, uti annotavimus in voce Γ῾Ηρία, Καππαδοκία, Πελοπόννησος, Βυζάντιον, Βόσπορον & innumeris aliis locis. Immo ipſum Stephanum alibi nominat Grammaticum, ut in Siciliæ Themate. Diu certi dubitavi, an Euſtathius ex omnibus locis, quibus hujus libri meminit, ſive in Homeri ſive in Dionyſii commentariis, appareret aliud quam ipſum tantum hac epitome & nihil ex ipſo Stephani opere uſum fuiſſe aut tranſcripſiſſe. Nam certe & auctorem epitomatoris titulo inſigniit. Donec tandem diligentiſſime a capite ad calcem immenſa illa in Homerum volumina perlegendo, atque etiam in Dionyſium commentaria, invenire potui, ex quo mihi liceret hanc conjecturam facere, Euſtathium aliud quid in uſu habuiſſe, quam quod videtis & legitis.

Omnino enim reperiuntur apud illum, quæ hodie non conſpiciuntur in nobis familiari Stephano: unde dubitandum non eſt ipſum integriores habuiſſe ſua ætate codices, quam nunc circumferuntur. Hujus rei inſigne argumentum depromam ex comment. ad Iliados β′, ubi ſic ſcribit. Γ῾ιστέον δὲ ὅτι Λίνδος, ἡ μόνον Ῥοδία πόλις, ἀλλὰ καὶ τῆ ἀρωμαϊκὴν εἴδος, ὡς δῆλον ἐκ τῆ ὁσμὴ λιβάνε σμύρνης καλάμε φοίνικος Λίνδε, ὡς φησιν Ἀθηναῖος. Τῶν δὲ Γ῾όδον τὴν πόλιν ὕστερόν φησι κληθῆναι καὶ τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ ἀρχαϊκόν, ὑφ᾽ ἓ Ἕλλην ὁ Ἀθηνὸς λιμὼ ὁ Πειραιεύς. Ο᾽ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ. ὃς δὲ τὸ παρ᾽ Ὁμήρῳ Γ῾ηλυσὸν Γ῾αλυσὸν γράφει· λέγων εἶναι δὲ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀ῾δρίᾳ δὲ κόλπῳ Γ῾αλυσόν. Τῶν δὲ Κάμιρον Ἀλὸς ἓν, ἃ αὐτὸς γράφει πρὸς Ἀμφελῶν ἓν κυρίᾳ. Τὸ δὲ κύμελον ὁ Καμιρεὺς Ἀλὸς διφθόγγῳ γράφει). Verum ſi cui hæc Lindi deſcriptio levis & minimi ponderis videatur, addam majoris efficaciæ argumentum ex eodem Archiepiſcopo ad Iliad. β, ubi ex Stephano Ornearum deſcriptionem abſolvit, de quibus hodie in Ethnicographo nihil circumfertur. Ὀρνειαὶ δὲ ἡ δίχα ἓν ε Ὀρνιαὶ, τῆς δὲ μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κῶμη, κώμη ἐστὶν Ἀργείας καὶ τὸ γεωγράφον. ἔτι δὲ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθε καὶ Σικυῶνος. ταύτῃ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας πόλιν λέγει, ἃ κώμην. Sed de his Orneis ne gry quidem apud noſtrum: unde non temere conjicitur Euſtathium integriori ſua ætate epitome uſum fuiſſe. Quin etiam ubi loquitur περὶ Λυκάστε, in notis ad Iliad. β pag. 237 inſigne & præſtantiſſimum ibi incrementum legitur: Λύκαστος δὲ ἀπὸ Λυκάστε Φασὶν ἀνηψηκότος ἢ παιδὸς ἓ Μίνωος. ἔτι δὲ Πανλικὴ Λύκαστος καὶ τὸ γραφέα τῶν ἐθνικῶν. ὃς λέγει δὲ ὅτι τῶν Κρητικῶν Λύκαστον ἐξωικίζειν οἱ ἐγχώριοι. ὅτε ὁπλιτεύειν δέ φησιν ἡ ἐθνικὴ πραγίδοσις. τελεῖν δὲ πρὸς ἄλλοις ὅτε ἐξωικεῖ). Η᾽ δὲ Φαιστὸς ἐξωικεῖ πρὸς

σὺν Ἀρταλὼ ἔ βαρβίνῳ Φαίστῳ ἔ κυρίῳ ὀνόματος, ὃς ἐ ἔκλεισεν αὐτὴν ὑφ' ὧν Ῥω-μαῖοι ὑπ' Ἀχαιῶν, ὡς ὁ ἐθνογράφος λέγει, ὃς ἐ Πελοποννησίων Φαιῶν ἱστορεῖ. Propterea credimus Eustathio sane ad manum fuisse ipsum integrum Stephanum, quum postera sæcula, certe nostra, his minutiis contenta esse debuerint; utique quantum nos ex aliorum scriptis animadvertere possumus. Et enim epitome jam confecta potuisse adhuc alibi latere & latuisse, nec minus ipsum, quàm hanc epitomen, facile persuadeor vel ex particula voluminis Seguieriani, vel legens verba illa, quæ Illustris Scaliger scripsit epistol. lib. IV. 431 ad Isaacum Gruterum. *Jam video illum codicem eundem esse, quem Nicolaus Sophianus habebat. nam præter alios codices inerat & integer Stephanus ἐθνογράφος cum toto* K *&* Λ, *quæ hodie imperfecta circumferri haud ignorat.*

Hæc igitur epitome, quum in avorum nostrorum venisset manus, ter prodire jussa, etsi valde mutilata & manca, per Aldum & Juntam, tandem & ab Xylandro in lucem venit multis in locis mediocriter emendata & restaurata. Ab omnibus quidem ea grate salutata est & usurpata, & interdum nimis. Nam Ferrarius in dictionario Geograph. & pag. 59 in Ἀρέθνεα Suidæ verba adscribit Stephano; & pag. 447 in Mangresia ait Hic Antiochus "Rex a Scipione victus, magna clade affectus est, unde Scipio Asiaticus cog-"nominatus Stephano libro de urbibus; quæ si inquiras, vix invenias. Sed primus omnium videtur usum ejus optime noviſse Carol. Sigonius in scholiis ad Livium, quem illic passim eximit ab dubitatione, nonnisi una hujus bre-viarii ope. Post Xylandrum, qui præstitit multa, quoque alii viri docti miserati fuerunt ejus conditionem, ut eam mollire sedulo conarentur; hinc Petro Lambecio libro 1 comment. de Bibliotheca Cæsarea vidisse testante præter Strabonem & poëmatia vetera Latina Stephanum de Urbibus a Xylandro Gr. editum A. 1568 manu Scaligeri notatum ab Seb. Tegnagelio emptum & in bibliothecam Cæsaream translatum; hinc Casaubono scribente nunc in Thecocriticis pag. 15 *Docebimus illud cum illum auctorem* (Stephanum dicit) *fœcundi mendis quibus scatet liberatum olim Deo volente edemus*: nunc in epistola secunda ad Theodorum Canterum testante se habere *in Stephanum paratas notas, quæ miserum illum scriptorem ab infinitis mendis aliquando, si Deo visum fuerit, vindicabunt*; quæ in cujuscunque manus inciderunt. Post hunc Cluverius de antiqua Geographia optime meritus ejusque scientissimus, in operibus de Italia, Sicilia & Germania antiqua feliciſſime aliquando nostrum auctorem restituit & emendavit. Post eum Salmasius ope & auxilio MSS. Palatinorum aliorumque, (nam uti ex codice ejus liquet, antiquos & recentiores consuluit) innumeris locis Epitomatorem supplevit, auxit, restituit, & genuinum nitorem reddidit, uti omnibus patet Plinianas exercitationes evolventibus; ipso etiam in notis ad Florum progressum anno 1609 scribente pag. 93. *Stephanum ante annum recensuimus & castigavimus*; & pag. 197 ubi titulum Stephani formare videtur; & pag. 209 appellante Stephanum meum. Vide etiam ad Trebell. Pollionem pag. 197. Sed quid plura de notis, quas Salmasius ad oram sui codicis annotavit? tantopere hoc doctis viris fuit notum, ut omnino & in publicis dedicationibus dixerint & existimaverint Salmasium edidisse Stephanum. Colligimus hoc præsertim ex appendice notarum ad Harpocrationem, quem Mauslacus post observationes suas in Plutarchum de fluminibus Salmasio dicabat, ubi ita scripsit: *Tibi vellem hæc dedicare libuit, Salmazi, quia & me amas, & neminem melius te in Harpocrationem noviſse sciunt omnes eruditi, qui a te jam diu spectant tot præclara & illustria opera, ut Stephanum de Urbibus, Epigrammata Græca veterum, Geoponica, Solinum, Historiæ Augustæ scriptores, & alia innume-*

ra, quorum dominus ac possessor es. Salmasius sane pluribus codicibus usus fuit, ut ex margine ejus Stephani colligere fuit facillimum, vetustioribus & recentioribus: sed non eodem modo erant divisi. Nam recentior ille in libros erat distributus: post finem literæ Δ testatur ibi incipere librum decimum tertium: & ad initium literæ Z dicit incipere librum decimum quintum in MS. recentiore Palatino. Non ubique tamen invenit hanc distributionem in libros; vel tanquam rem non necessariam ubique addidit. In fine ad fragmenta hæc leguntur, βιβλίον ἱα. ὀγδοήκοντα κεφάλαια, πάντα ταῦτα, sed non convenit cum Palatini codicis numero. Nam Salmasius testatur ibi incipere librum decimum tertium. Quid dicam de nostri ævi miraculo Is. Vossio, qui exquisitissimis annotationibus in Pomponium Melam publicatis, præterea nobiscum communicavit ipsum Salmasii codicem, longo eum usu tantopere detritum & deturpatum, ut multis in locis sensum elicere non potuerim, sed interim collatum cum Palatinis aliisque codicibus. Immo ex bibliotheca sua rarissimorum codicum MSS. refertissima usum nobis concessit alterius cujusdam manu exarati codicis, ex quo totos locos, qui in aliis non reperiuntur, Stephano nostro addidimus. Repente enim, mi Lector, dico tibi, quid acciderit. Quum sic esset laboratum in Stephano, fata voluerunt, ut is incideret post Xylandrum in curam nostram, & id quod modo dixi, in optimo hoc auctore præstiti. Quantum enim inter hanc atque alias editiones intersit, facile tibi apparebit, si priores cum hac postrema contuleris, & respexeris vocabula Ἀγγῖδες, Ἀκυλητία, Ἀμφίλοχοι, Ἀνδρος πάγος, Ἀραδία, Ἀρκαδία, Ἀσεβησταὶ, Ἀφροδιτόπολις, Βαγίσανα, Βῆρα, Γάζα, & passim, ubi ex MSS. hanc epitomen auximus. Multi enim in hac epitome erant hiatus. Sed nullibi major, quam in litera Κ: nam vocabula ultima literarum ΚΕ & sequentium, & prima literarum ΚΟ desiderantur. Et in Palatinis codicibus nihil ad has pertinens observavit Salmasius, earumque nullum vestigium nobis suppeditavit cod. Vossianus: sed neque ex seria Eustathii lectione in his aliquid apud eum deprehendi, nec quod sciam ullum locum ἐκ τῶν ἐθνικῶν scriptore allegat, qui ad hoc fragmentum referri possit. Putat tamen vir doctus Nicolaus Lloydius Parrhasium integro Stephani codice usum fuisse, qui nos monet ab ipso fabulam de Arginno recitari in voce Κήφισος, de qua voce in hodiernis editionibus & scriptis codd. quos videre licuit, ne gry quidem occurrit, cum omnes isthac parte mutili circumferantur. Verum vix puto Parrhasium vera loqui: nam pars hujus fabulæ apud Stephanum in voce Ἄργυνος exstat, & quia hic puer frequentius in fluvio Cephisso nataverit, ibique perierit & sepultus sit, fortassis locum non diligenter inquirens, existimavit Stephanum hac de re in Κήφισος loqui, cum tamen tota historia ab eo loco supra nominato commemoraretur. Solebant enim primi rei literariæ restauratores aliquando partem ex Artemidoro, ex Hellanico, ex Eratosthene, a Strabone, Athenæo aliisque antiquis scriptoribus allegata, ita in medium producere, quasi ex ipsis scriptoribus hausissent, & ipsi in eorum bibliothecis laterent, uti vana hac eruditionis ostentatione in sedula antiquitatis investigatione tanto doctiores viderentur, & admirationem apud imperitos excitarent. Sed sæpissime frustra ex MSS. codd. opem emendicavimus, qui vulgato contextu interdum corruptiores erant. Quare aliquando solis conjecturis nobis standum & res peragenda fuit; quæ si non semper certæ sint & veræ, quid mirum? Homines sumus; & humanitatis suæ indicia in rebus maxima sagacitate, cura & indefessa diligentia elaboratis relinquere humano generi est innatum. Neque tamen omnibus in locis, quibus licitum fuit conjectare, nobis Sufferi fuimus: φιλαυτίαν enim ac αὐθάδειαν cane pejus & angue odimus, nec nimis nostri juris ac nostræ sententiæ

rentiæ esse amamus, sed in his solum, ubi veritas se exserit tam coruscis radiis, ut non alio lumine indigeat. Inter alia adminicula, quæ nobis laborantibus profuere, jure meritoque Eustathii Archiepiscopi in Homerum & Dionysium Alexandrinum de situ orbis commentaria recensenda existimo. Hujus enim doctissimi Viri opera si ad nostram ætatem non pervenissent, sæpenumero in luto hæsitassemus, & nulla nobis cognita fuisset via, qua nos commode extricare potuissemus: nihil ipsi in Homero occurrit ad Geographiam spectans, quod nostri Epitomatoris testimonio non confirmat, tantum ipsius quantum Strabonis atque aliorum Geographorum auctoritati attribuens. Præter usum horum, quos dixi, operum librorumque nihil magis nostrum opus promovit, quam diligens nummorum antiquorum perscrutatio, ex quibus tanquam incorruptis testibus vera aliquando nomina urbium & ab iis deducta gentilia non frustra petivimus. Qua in re Lucas Holstenius vir doctissimus & Germaniæ decus, cum multa utilitate versatus primo fuit. Quanto nummorum prodierit major copia, tanto major etiam τῶ ἐθνικῶν evidentia & claritudo enituit. Neque interim frustrandus est sua laude Amicus noster Lusitanus, vir eruditissimus, cujus nomen, quanquam dignum nostra commemoratione, hic reticeo, ut nimis modestæ ejus petitioni satisfacerem. Totum epitomatoris opus in Latinum transtulit, magnoque commentariorum volumine auxit atque illustravit, quæ omnia post inceptum nostrum opus videnda nobis exhibuit.

Quod ad inscriptionem attinet, de ea dixi principio notarum, & quanquam ea recensentur in hoc Stephani opere, non tamen ab Heinsio in notis ad Hesiodum pag. 98 appellandus erat *urbium auctor*; & recte Delrio in Claudianum non credit hunc librum esse Stephani περὶ πόλεων, sed potius epitomen τῶ ἐθνικῶν Στεφάνε ab Hermolao Grammatico Constantinopoli concinnatam: ut solebant veteres librorum indices una tantum voce insignire, ut Χειρικά, Δυσιακά, Λιβυκά, quæ indicabant res & origines Cretæ, Lyciæ, Atticæ aliarumque: ut de chirurgia dixerunt χειρουργικά, de medicina ἰατρικά, de harmonia ἁρμονικά, & sic de aliis artibus ac scientiis. Ita Stephano ἐθνικά, nihil aliud denotant, quam libros de gentilibus nominibus consignatos, materiam non Stephano primum, sed ante eum pluribus tractatam. Sic enim legitur Ζωσίδοτος ἐν τῶ ἐθνικαῖς λέξεσι apud Vossium de Hist. Græc. pag. 72 ex Galeno citatus; Sic Ori liber secundus de gentilibus citatur ab ipso Stephano in v. Ταῦα, quod fuit opus Grammaticum, non Historicum, ut Stephani quoque nostri opus fuit, quemadmodum etiam ex Suida probari posset. Hellanicus Athenæo in ὀνομασίαις ἐθνῶν & πόλεων. Ωρίων περὶ ἐθνικῶν apud Etymologici M. auctorem in Ἄ̓ργυ. Hippias Delius idem argumentum tractavit teste Scholiasta doctissimo in Apollon. Rhod. Argon. pag. 365. Etiam, si id huc facit, Demetrius Magnes scripsit de urbibus synonymis, de quo constat ex Harpocratione pag. 240 & Suida in Μεθώνη. Etiam Auctores Arabici hanc materiam tractarunt, & in bibliotheca Lugduno-Batava inter Werneriana duo auctores reperiuntur. Scilicet quum vox ἔθνος non duntaxat simpliciter gentem denotet, sed omnes urbes, omnes vicos, omnes insulas totius orbis terræ, quo significatu occurrit apud Pollucem pag. 425, sed & aliquando non nationem, sed cœtum vel genus quoddam hominum, ut docet Valesius ad Harpocrationem, ut etiam gentes aliquando non pro integris populorum nationibus, sed singularum provinciarum incolis seu provincialibus eodem jure utentibus sumi notaverat Seldenus ad Marmora Arundel. pag. 123. Hinc Stephanus operis sui titulum finxit ἐθνικά, id est, gentilia, non ab unica gente, sed omnibus terrarum orbem passim incolentibus. De quibus gentilibus Stephanus agere non poterat, nisi habita urbium,

regionum & locorum mentione, de quibus illa erant formanda & deducenda. Nam quanquam Etymologici auctor statuat quadrifariam gentilia formari, nos tamen scimus & ab pagis, ab aliis item locis gentilia formari. Verba Etymologici sunt in voce Ἀχαιός. Ποσαχῶς λαμβάνονται τὰ ἐθνικά; πραχῶς· ἀπὸ πόλεως, ἐξ ἔθνους, ἀπὸ χώρας, ἀπὸ βασιλέως. Fateor unam vocem sæpissime pro gentili, pro heroë, pro urbe & fluvio sumi, sed gentilia etiam deducuntur ab aliis nominibus, scilicet fluminibus, maribus, paludibus. In fluviis enim occurrunt Γλῶοι accolæ Rheni, Λυκορμαῖος est ab Λυκόρμας, & Μελανιππίδης vel Μελανίππιος ab loco Μελανίππιον, etsi πόλις male hic perhibeatur. Sic etiam gentilitia nomina deducuntur a familiis, ut Julius, Æmilius, quæ sunt gentilia nomina, de quo consule auctores linguæ Latin. pag. 1398 & 1402. Ita per ista ἐθνικὰ vehementer innotuit Stephanus, ut per hanc descriptionem eum præcipue indigetarent, Eustathius præsertim, apud quem Scholiis in Dionysium pag. 9 & 15 & 77 & 93, in Homerum vero ad Bœotiam pag. 265 & Odyss. A initium invenies ὁ δὲ vel μὲν τὰ ἐθνικὰ γράψας. Item ad Dionysium pag. 73 ᾧ τὰ γράψαντα τὰ ἐθνικά. 55 ἐν τῇ καταγραφῇ τῶν ἐθνικῶν. 88 οἱ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψαντες numero plurativo circumscribens nomen. 122 ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεύς. Sed præcipue luxuriat hujus citationibus ad Iliad β vel Bœotiam, ut pag. 229 ἐθνικῶν γραφεύς. 313 ἐθνικὴ ᾠδαίοσις. 335 ἀναγραφὴ τῶν ἐθνικῶν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ καταγραψάμενος. ὁ δὲ καταγράψας τὰ ἐθνικά. 266 ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεύς. ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιλεξάμενος. ἐπιλέκτης τῶν ἐθνικῶν. 305 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθείς. 304 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἀναθέμενος. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναθέτης. 335 ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας. 333 ᾧ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἀναλεξάμενον. ὁ τῶν ἐθνικῶν συναγωγεύς. 233 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐπιλθών. 338 & 308 ὁ ἐθνογεάφος. 320 ὁ ἐκδιαλεξάμενος τοῖς ἐθνικοῖς. 329 ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης. 368 ἐθνολόγος. Interdum simpliciter sine ullo auctoris nomine libri titulum ἐθνικὰ fecit, ut pag. 201, ἐν τοῖς ἐθνικοῖς φέρει. Qua in re prorsus Græcorum Magistrorum exemplum imitatur, citantium incertos & innominatos auctores, eorum operibus duntaxat indicatis, ut patet apud Mausfacum in appendice notarum ad Harpocrationem post Plutarchum de fluviis. Suidas, quum in v. Νακώνη eum appellasset ἐθνικογεάφον, in v. Νάξης ait ὁ γεάψας τὰ ἐθνικά. Sic enim ibi supplendus, ut facile cuivis patebit. Imo & epitomes meminit Eustathius pag. 332. τῷ δὲ γεάψαντι τὰ τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν δυσχερὶς πεσόντα. & ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτέμνων. Quin & ipsum Stephani nomen illic coruscat pag. 15. Ἰστέον ὅτι διαφόρως γεγραφὰς ἀποφέρεται τὸ ῥηθὲν Ἀδραμύττιον, καθὰ ὁ Στέφανος ᾠδοίδωσιν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Quod quanquam existimabam a me primo in Eustathio fuisse inventum, postea tamen aliter didici: nam istius loci meminit Casaubonus in notis ad Diogenem Laërtium pag. 10 & 11. Etiam Stephani meminit Scholiastes ad Epigrammata Græca pag. 302 Brod. edit. & 239. Etiam ejus meminit nominatim Scholiastes Lycophronis pag. 10. αἳ αἱ. ἐπάρρημα θελγηλικὸν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ ὁ Μελάμπους θεατὰς ἀξιοῖ, λέγοντες τελοῦντα τὰ κανόνα &c. Sic quoque Etymologici Magni auctor. Σφήκια, ἡ Κύπρος, πρότερον δὲ Σφήκια ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου. Sic illi. Qua igitur occasione & quo fato noster nomen illud περὶ πόλεων fuerit indeptus, dixerim difficulter; utrum ex MSS (in quorum nonnullis id exstare novimus) primi editores hauserint, an vero ei magis congruum censuerint, non duntaxat de gentilibus sed etiam de urbibus gentilium primitivis agenti. Hoc interim evidentissimum, plures ex nuperis eum cognoscere indice περὶ πόλεων, quam περὶ ἐθνικῶν; & sic eum citaverunt, ut Bisetus ad Aristophanis Lysistratam pag. 901 & 908.

Hæc ipsa expolire magis vellem, & his prolegomenis inserere omnes canones, quos Stephanus sparsim per totum opus dispersit. Sic possem ostendere,

dere, quot modis Siculi sua formarint gentilia, quibus terminationibus utan-
tur Itali, quibus Orientales populi, quibus Libyes, quibus Cares, quibus
Lydi, quibus Ægyptii &c. Nam & in v. Αξωι Cares solitos ait gentilia in
ις formare, Aliæ incolas alio modo quam Europæos in v. Αξασλωοὶ, Italos
per αι in v. Βελίλεγ, alios aliquando periphrasi uti in v. Βάτη, Ακόναι, Ερύ-
θρα, Μεσήχιον. Præter quæ omnia agnoscit κοινὸν χαρακτῆρα, cujus duas facit
terminationes; alteram in ις, ut in voce Βῆλις, & in ων, ut in voce Τελχὶς.
In v. Αξώτιον duo vel tres canones inveniuntur. Gentilia alia difficilia in-
ventu & secundum artem formanda habet in v. Αγαθῆ δαίμονων. Aliquando
etiam formatur gentile ex similitudine aliarum urbium, ut necesse habeat re-
spondere terminationi gentilium a vicinis oppidis deductorum, in v. Αξυδων,
Χαρὰ. Aliquando recedit plane a solita regioni forma; ut in v. Μαχάνη,
unde non debebat formari Μαχανὶς, sed juxta τὸν ἀπὸ χώρας Μαχανιώς.
In qua parte non satis accurate de Stephano ejusque gentilibus judicant, qui
censent eum plurima sæpe fingere suo captu & arbitrio, cum ego contrarium
statuendum arbitrer, Stephanum nunquam ea formare nisi observatis in hanc
rem canonibus, nempe solita regioni forma; imo si ab ea recedat, hoc non
facit nisi auctoritate aliorum scriptorum, qui iis gentilibus fuere usi. Hoc
manifeste liquet ex fragmentis integris, in quibus nullum gentile producitur,
quod non veterum auctoritate stabiliat. Si igitur alibi gentile occurrat in hoc
opere, cujus usus nobis non satis arridet, non ilico istud obelo confodien-
dum expungendumque, sed judicandum potius Stephanum in genuino ope-
re auctores habuisse, quos neglexit Epitomator, quique cum ipso Stephano
hodie desiderantur. Hæc inquam & alia similia Stephanum tangentia polire
& exornare cupiebam, quum intelligo me a fatis vocari ad illud munus, a
quo nec tu, mi Lector, nec quisquam viventium hominum erunt immunes.
Quod momentum sicut in majore potestate est; ita tibi dico, nec credentibus
me persuasurum, quam fœdissimis mendis conspurcatum susceperim, & vere
ex subverbusto, ut antiqui loquebantur, non deditician, sed in fraudem legis
Ælix Sentiæ civem Romanum fecerim, hoc est, ope ingenii omni squallore
liberarim. Quod fortassis non ita manifesto legentium oculis sese offeret; nam
de singulis cum illis deliberare supervacuum arbitrabar, quod rectius facient,
qui otii sui ephemeridem a se non exigunt. Non nego tamen multa residua &
latentia & aperta errata, quæ oculos meos effugerunt. Istiusmodi aliorum acu-
mini reliqui, ut ille olim, qui Veneris effigiem inchoatam aliis perficiendam
exposuerat. Exstabunt spicilegi, qui hujus messis reliquias persequentur. Non
ut apud Philostratum queritur Agation, fortunam se magno præmio privasse,
quod Acarnania non amplius nutriret leones, ita docti viri habent deplorare,
nihil superesse in rep. literaria, in quo ingenium exercere liceat. Quod si ali-
quando non tetigi, quod destinabam; cogita neminem esse mortalium, qui
non aliquo ignorantiæ calore infucatur. Hanc contagionem a rerum primor-
dio mortalitas ex ipsa natura contraxit, & homo cum errat, humanitus errat;
quod in me ne calumnieris: alioquin toti mortalitati convitium facies. At tu si
quid humanitatem colis, æquus & benevolus ades; neque tum in commentariis,
quæ hac etiam Stephani versione Latina (de qua agit Scaliger, & eam sibi non
placere scribit in epist. pag. 528 & seq.) quam multa peccaverim, aut quid non sim
consequutus, sed quantum tua causa & voluerim & tentarim, & immenso labore,
quod potui, ad umbilicum perduxerim, dispice. Hoc sperans, finem facio cum
Venusinoris ingenii vate, qui fulgore carminum suorum solus appellari poëta me-
reri, sermone Ulyssis utens ad regem Alcinoum;

Θεὸς δ' ἀρετὴν ὀπίσσω
Παντὶλιν, ᾧ μή τι κακὸν δεδημένον εἴη.

GUILIELMI XYLANDRI AUGUSTANI,
IN
STEPHANI DE VRBIBVS
editionem suam, ad candidum Lectorem Præfatio.

Iampridem hunc Geographicorum propriorum nominum Indicem in Latinam linguam convertere ita sum aggressus, ut urbium, regionum, montium, fluviorum, aliaque id genus nomina vel ab autore omissa adiicerem ex aliis Geographis, Strabone puta, Plinio, Mela, Ptolemæo, nec non Historicis Poëtisque, Græcis juxta Latinisque: vel quæ hic brevius aut confusius proponuntur, ex iisdem scriptoribus plenius atque distinctius exponerem. Quod nostrum opus aliquandiu intermissum, hoc tempore persequimur: & spes est confore, ut Græci hujus libri editionem confestim subsequatur ipsius quoque in publicum emissio. Nunc explicandum mihi est paucis, & cur Græcum hoc opus seorsum, & quale id edam, ac quid in eo à nobis sit elaboratum. Simul de autore ipso, Indice libri, & utilitate, aliquid afferemus.

De iis quæ Latinè non reddantur.

Qui librum hunc perlegerit, nisi valde sit ineruditus, nullo negocio intelliget permulta esse, quæ cùm propriè pertineant ad Grammaticam Græcam, & vocabulorum Græcorum etymologiam, neque possint Latinè verti aut exprimi: neque si possent, à me debuerint, qui Geographicis duntaxat operam destinaverim. Illa ipsa autem quæ Grammatica diximus, præclara sunt, multisque modis cognitu digna, atque etiam ad multa menda de bonis libris tollenda plurimum conducunt: ut supprimere ea velle, aut prorsus omittere, hominis sit ingrati, ac fastidiosi. Itaque hæc quidem græcè sunt & edenda, & legenda: quod video à doctissimis & rectissimè & diligentissimè factitatum. Præterea in meo Commentario, utpote quem Latinè (mirum enim ni debebam Græcè?) scriberem, secutus sum Latinarum litterarum seriem atque ordinem: ne malè mererer de iis qui Græca non didicerunt, quod minimè interpretem ac collectorem decuit: quomodo autem huic ordini cum Græco alphabetico conveniat, obscurum non est. Proinde totum potius opus Græcum seorsum edendum duxi, quàm discerptum hinc inde Latinis non ubique respondentibus conjungendum, & quasi intercalandum. Legent ergo Stephanum Græcè, qui sunt gnari sermonis Græci: & si volent, suo tempore cum nostris comparabunt. Interim autem invenient, nisi me omnia fallunt, quorum nomine gratias nobis agent:

Editio hæc quid aliis præstet.

modò comparare nostram cum prioribus editionibus non graventur. Primò enim, multas mendorum centurias sublatas, locaque permulta fœdè corrupta prius, à nobis suæ integritati restituta deprehendes: quæ res quanto nobis labore, quibusque molestiis steterit, nemo rectius judicabit iis, qui in simili ipsi quoque aliquando re laborarunt. Emendationum rationes in Commentarios, quò maximè pertinent, conjecimus. ubi etiam de aliis admonuimus, quæ, ne nimium juris nobis sumere videremur, loco movere non sumus ausi, quanquam vitiosa certis de causis suspicaremur.

Indices, & eorum ratio.

Deinde quia & multi boni scriptores, eorumque etiam nominatim libri adducuntur, partim superstites, plerique jampridem aboliti: quia hæc ipsa commemoratio non jucunda duntaxat est, sed & ad aliorum autorum scripta vel intelligenda, vel etiam corrigenda facit: indicem accuratum secundum seriem Latinarum (in rudiorum gratiam) litterarum composui, in quo scriptor, ac (ubi requirebatur, & res ferebat) liber ejus ponuntur: tum ubi allegetur, non numeris hoc, sed (ut & errandi minus occasionum relinqueretur, neque huic soli editioni index conduceret) ipsis vocabulis adscriptis, in quorum expositione Stephanus eorum meminit. Verbi gratia. Æschyli tragœdi Prometheus solutus, λυόμενος, citatur in ἄδεσι: Sophoclis captivæ, αἰχμαλωτίδες, in βωμοῖ, & in χρύσῃ, &c. Denique cùm passim multa verba explicentur, multæ res commemorentur, adeoque in tam exiguo libro permulta sint erudita, rara, memorabilia: ea itidem in Indicem eodem modo conjeci. In quo id observandum tibi est, ea, ad quæ ipsa litterarum series

te

ge docet, me non posuisse. quorsum enim profuisset scribere (verbi gratia) Abydus
ἡ Ἄβυδος? Litteram quoque Ha aliquando omisi: & quæ in ea quæres, ubi non
erabunt, in vocali aspirationem sequente investiga: ut, Halicarna, ἁλι. &c. Ejus
genera sunt etiam, quòd, cum litera e, eodem ordine Latinitatem secutus, po-
sui: & ε cum ι, ἡ incipientia, in ch collocavi. & pro β, u consonantem interdum
fumi. ο, in œ: ω. in æ alicubi mutavi: & si qua sunt alia, quæ elementorum
Græcorum cum Latinis comparatio non difficulter explicabit. Ita ergo & corre-
ctius multo hoc Opusculum, & ad usum accommodatius, in præsentia emittimus:
cujus illustratio in nostro Commentario brevi (Deo volente) subsequetur. De uti- *Utilitas li-*
bri.
litate dicerem, nisi res hoc non postularet. Qui enim inutilem eum putabit esse li-
brum studiis liberalibus, cujus autoritate doctissimos quòsque scriptores manifestum
est vel su confirmare, vel aliena explicare; is quid utile censeat, non facilè dixe-
rim. Omnino autem, qui historiarum lectionem nesciunt esse maximè & utilem,
& eruditionis veræ cupido necessariam, à nobis hoc loco doceri non debent: qui
sciunt, & sine Geographiæ cognitione eam expediri posse sibi persuadent, fatui sunt.
Et cùm in aliis generibus Onomastica tanti fiant, cur in hac parte, quæ vocabu-
lorum multitudine nulli cedit, ordinata nominum consignatio, eaque fidelis & cer-
ta, non in summo habeatur precio?

Titulum hujus Onomastici, Στέφανος περὶ πόλεων, nolui immutare, quan- *De titulo,*
& autore.
quam genuinum esse minimè credam. Quis fuerit Stephanus, nondum comperi, &
quoque tempore vixerit. Eustathio quidem prior fuerit, & magni nominis gramma-
ticus, oportet. ab eo enim passim ad testimonium, atque etiam sententiam feren-
dam adducitur: præsertim in Commentariis in Bœotiam Homeri, & in Dionysii
periegetin. Appellatur autem non Stephanus, sed ὁ παρ' ἐθνικὰ συγχαίρας, ὁ τῶν
ἐθνικῶν συλλέκτης, ἐθνικά. Zezes in capite sui Alpha centesimo, Stephanum
Byzantium vocat. Cæterùm ἐθνικὰ citari hoc ipsum opus, cujus nos Epitomen
nunc edimus, in promptu est videre, conferenti Eustathii loca cum nostris. Exem-
plo sit pro plurimis unum Θέσπια: de qua planissimè ea hic reperies, quæ initio
Bœotiæ ex Ethnicis, hoc est gentilibus, citat Eustathius. Apparet autem, Indi-
cem operi à Stephano factum ἐθνικὰ: quia non tam propria locorum nomina è Geo-
graphis interpretaretur, quàm de nominibus gentiliciis, aliisque id genus inde deri-
vandis disputaret, re inter grammaticos sic satis controversa: cujus extant etiam in
nostro hoc Opere illustria documenta. Atque hoc nomen ἐθνικῶν extat etiam, ut
mox dicemus, apud Suidam. Byzantinam quoque historiam à Stephano fuisse scri-
ptam, apparet ex Τόπῳ, in nostra editione. Fieri potest ut verba ista non Ste-
phani sint, sed Hermolai: ut & quæ de Eugenio in ἀνακτόρῳ. atque huc magis
inclinat animus, motus eorum quæ subjiciemus comparatione. Utrum sua ἐθνικὰ
Stephanus secundum elementorum ordinem Stephanus, nihilo magis possum pronun-
ciare, quàm de ipsius autoris vita. nisi si quis putat ex Epitomæ ordine, quicquam
de ipso eruam opere certò posse statui. Apud Suidam (quod ante nos Aldus mo-
nuit) legitur, Hermolaum quendam qui Constantinopoli fuerit grammaticus, scri-
psisse Epitomen ἐθνικῶν Stephani, & eam Iustiniano imperatori inscripsisse. Id ego
non ad Rhinotmetum illum, sed magnum Iustinianum, qui ante annos circiter CIↃ
Dccclii, cur referam, paulo pòst intelligetur. Dicet contentiosus aliquis, inde
non consequi, ipso Stephani opere amisso, nos nunc Epitomen habere (nam nihil
obstare, quin amissa Epitoma, ipsum ad nos perlatum sit Opus) & ut sit Epitome,
alterius potuisse esse autoris quàm Hermolai. Ego meam conjecturam dissimulare
nolo. Opus Stephani nos non habere, sed compendium, quod vocant, magno *De ipso O-*
pere.
brariarum rerum dispendio nobis substitutum, res ipsa vociferatur. Non instituam
aliorum cum hoc libro comparationem: ipsum si secum conferas, illicò de pleno
illos de plurimis utar. Neque nunc persequar, quòd multis in vocibus explicandis
aliquando verbosus: nonnunquam, cum res maximè poscebat verba, concisus est
nimis: magno argumento, esse optimi scripti hoc non optimam Epitomen, qua
de re alicubi in Commentario meo monui. Id unum sufficiat, quòd compluribus
locis alio lectorem rejiciens, ubi sit ejus de quo agitur inventurus explicationem,
non frustratur, inanemque dimittit. Verbi gratia, in Ἀχαΐα ἐπὶ τῷ, ad

Σαλμύκλω (sic enim correxi) te amandat: in ἀκμονία, ad ὕαλ@ πεδίον: in παλάντιον, ad ἐπαΐαν. quò si te convertas, nihil prorsum eorum quæ promittuntur, ac ne umbram quidem rei invenies: fitque hoc, quàm expediat, crebrius. Quid quòd mendosa occurrunt permulta, quæ Stephano attribuere perinde verear: ut, cum Tmolo, præterito quo debuit eum indicare loco, τύμωλον deinde figura poetica pro eo ponit. cum τίμωλον & Eustathius in Iliad. β. 866 agnoscat: & Latinus poeta,

Deserunt sui Nymphæ vineta Timoli.

Quod genus est etiam Τάβιοι pro Gabiis, ubi Remus fuerit educatus, Τ pro Γ supposito: & alia. de quibus suo loco disputatur. Jam cum κ᾽ στοιχεῖον instituerit vocum explicationem, ita sæpe is confunditur, ut magnam conditoris aut conscriptoris Epitomæ hujus oscitantiam nemo non sentiat. Mihi quidem ex ea subiit aliquando suspicari, librum, quem is in compendium redigeret, non fuisse alphabetico ordine descriptum: sed vel Hermolaum, vel librarium, ex eo excerpta voluisse eum in ordinem digerere, atque ob incuriam alicubi propositum non tenuisse. Vide ἀλίμαλα, ἄμολ@, ἀνλιόνεια, ἀρίνδηλα, βαπάρας, βερενικίδαι, γάδαρα, νισώπη, & multa alia. Sed de ipsius Stephani opere, & ejus ordine, sum, ut dixi, incertus. Hujus autem, quod edimus, Onomastici autorem esse Hermolaum, non Aldo jam assentior: sed rationi temporum, & iis quæ in Ἀναπτύξει noster, Suidas in Εὐγένι@ habent. Noster sic: Vocem hanc per diphthongum Eugenius scribit in Collectione vocabulorum, seu Dictionario, is qui ante nos Constantinopoli scholam rexit, & cætera. Hæc verba non Stephani esse, sed Hermolai, liquet ex ratione temporum. Iustiniano enim hic suam ἐθνικῶν Stephani decurtationem (absit invidia à vero) dedicavit, & fuit grammaticus Byzantii: id est, id gessit muneris, quod alio tempore Eugenius. Successisse autem hunc eum, docet Suidas, cùm Eugenium senem sub Anastasio maximè clarum fuisse discrètè scribit, litteras Constantinopoli docentem. additque, eum scripsisse παμμιγῆ λέξιν κ᾽ στοιχεῖον: id est, omnis generis vocabula promiscuè ordine alphabeti conscripsisse. quod quid sit, nisi ea quam noster vocat συλλογὴν λέξεων, non video. præsertim cum Suidas in principio Operis sui, unde id collegerit exprimens, Eugenium quoque referat, qui περὶ λέξεων κ᾽ στοιχεῖον scripserit. Quanquam in libro περὶ πμενικῶν, etiam hæc ab eo potuit vox declarari, assimilis exemplis quæ Suidas refert, διονύσιον, ἀσκληπίειον. Atqui inter mortem Anastasii, & Justiniani imperium initum, non nisi septem interveniisse annos, perhibitum est monimentis historiarum. ut negare qui velit, Hermolaum Eugenio successisse, & Stephani ἐθνικὰ in compendium redegisse, omnem fidem bonis conjecturis derogare videri queat. Atque hinc etiam liquet, IOCL minimùm annis Stephanum Eustathio fuisse priorem: fortasse etiam multo pluribus, cum à Iustiniano magno (de quo cur hæc accipiam, Anastasii mentio satis indicat) ad Andronicum, sub quo Eustathius claruit, anni sint circiter totidem. Atque, ut præfandi finem faciam, nisi metuissem ne cui hoc videretur audacius quàm fidelius abs me factum: si mihi Index hujus libri meo fuisset arbitratu adsignandus, ita haberet: Ἑρμολάου Γραμματικοῦ Κωσταντινουπόλεως, Ἐπιτομὴ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ. Neque repugnabo tamen, imò lubens adsentiar, si quis censebit, ea de quib. dictum est graviora hujus Opusculi vitia, non tam Hermolao, quàm posteritatis inertiæ, & librariorum detestandæ incuriæ (cui magnæ litterariæ calamitates debentur) imputanda esse: cum etiam Præfationem ad Iustinianum imperatorem extriverint ea- Iustinianas quidem vocatas, in συκῇ extat, tempore autoris eam urbem, quæ e regione sita fuit novæ Romæ: haud dubiè, à Iustiniano imperatore. quod ipsum quoque ad temporum rationem pertinet. Sed jam ad ipsam Epitomen hanc Onomastici Geographici ut accedas, per me licet.

Autor libri demonstratur.

Ratio temporum.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΩΝ.

STEPHANUS BYZANTINUS

DE

VRBIBVS ET POPVLIS.

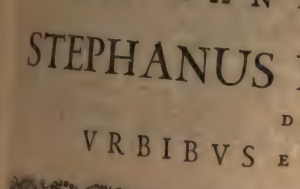

ΑΒΑΙ[1], πόλις Φωκικὴ, ἀπὸ τοῦ ἰυθείας ἐνιαχῆς τῆ Α΄ζη. Κέκληται δὲ ἀπὸ ἥρωος Α΄βα. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, ὅτι τὸ Α΄βας, ὅτε μὲν σημαίνῃ, πεντάκις κλίνεται, ὅτε δὲ ἐπὶ κύλον, ἡ ἰσοσυλλάβως κλίνεται.

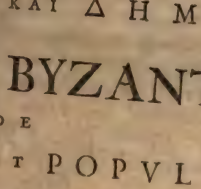

ABÆ, urbs Phocensis, à nominativo singulari Abe. Ita autem dicta est ab heroe Aba. Verum Abas, quandò gentem significat, auctore Herodiano, semper imparisyllabicè declinatur; cum verò nomen est proprium, parisyllabice & quinquies flectitur; ubi verò ad cylon, vel isosyllabos, quater.

[1] Στεφάνου Βυζαντίου περὶ πόλεων καὶ Δήμων.] Eodem prorsus modo hæc Inscriptio in tribus editionibus legitur; nempe in una Aldina & Xylandri inventa, in MSS. vero Lemmatis dubio. Si inventerit, eam non Epitomator, sed Stephani Epitomen transcriptores quidam librarii, Stephani Epitomen transcribentes, ita conceperant: nam minimè respondet Inscriptioni codicum manu exaratorum: neque tali titulo Eustathio & ejus ævi scriptoribus fuit cognita. Quo vero pacto Inscriptionem non inveniens, ex Palatinæ Bibliothecæ MSS. multis in locis sui codicis, eam ad hunc modum formare studuit: Στεφάνου Βυζαντίου περὶ ἐθνικῶν καὶ δήμων. Elegantissimi MS. codicis Vossiani ἐπιγραφὴ ita se habet: Στεφάνου Στεφανίου περὶ ἐθνικῶν καὶ δήμων ἐπιτομὴ ἀρχὴ τοῦ Α. Numquam operis Stephano compositi prodiit, in quo hæc Inscriptio ad calcem reperitur: Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπολίτου ἐθνικῶν καὶ δήμων τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ πόλεων καὶ τόπων ἐπιτομὴ τοῦ πρώτου τόμου τῆς ἐπιτομῆς τῶν ἀνωνύμων. Hæc prima fronte valde placebat, imo eam genuinam habui; quia non tantum de *urbibus & populis*, sed etiam de *insulis & regionibus*, item de *hominibus*, de *nationibus*, de *gentilitiis*, *localibus & possessivis* tractat: sed plurima, quæ hic tribuit Stephano, ab ipso non scripta esse, ex ipsius Epitomes contextu, & forte ab imperito Græcus auctor tot vocibus indicem fui scripti præfixerit, & ex alienis plumis gloriam quæsiverit. Historici plerumque una voce libri inscriptionem efferunt: ita Suidas & Uranius scripserunt Ἀγαθαρχίδου περὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Eratosthenes Γεωγραφικά: Demosthenes, Ἀρχαιολογία: Theopompus, Ἑλληνικά: Apollonius, Βιβλιακά: Arrianus, Παρθικά: Xenion, Κυνηγετικὸς: Alexander, Λυκιακά: Hellanicus, Περσικά: Philistus, Σικελικά, & alii alia. Cum itaque Historicis id unum sufficerit, licet non tantum urbes Arabiæ vel Achaiæ, vel Galatiæ &c. sed & populos, & si ad singularem gentem venirent, ejus mores, oppida, tribus, loca pagosque describerent; quid ni Stephano satis fuerit suum opus inscribere Ἐθνικά, cum præcipuus ejus scopus esset trādere appellationes ab urbibus, & aliis gentium per orbem dissipatarum locis procedentes? Quare recipiendum puto titulum præcedentium sæculorum scriptoribus allegatum, quique passim ab Eustathio in Homeri Bœotiam, & alios ejusdem poëtæ libros, atque etiam sæpissimè in Dionysium de situ orbis, sub tali plerumque periphrasi citatur, ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας ὁ γράψας τὰ Ἐθνικὰ ὑπὸ ὄνομα. Et ὁ τὰ Ἐθνικὰ ἐπιτεμών. Verum hoc mihi puto palmarium, quod apud Eustathium nomen Stephani memoratum, & negatum Xylandro, cum adjuncto libri titulo reperi: ita enim ille ad Iliad. Z. Γ΄ τέον ὅτι Δαρδάνου γεγράφασι δαπάνῃ, τοῦ ῥήτορος Α΄θηναίου, καὶ τοῦ Στεφάνου παραδιδόντος τὰ Ἐθνικά. Verum cum certum sit, uti multis probat Xylander ex Suida, Hermolaum quendam Stephani Ἐθνικὰ in compendium redegisse, cum ipso huic epitomæ ejusmodi titulum adfingarem: Ἐπιτομὴ τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπολίτου Ἑρμόλαος, Sed enim cum animo revolvo, magis ad ignominiam quam ad decus vergere, præstantissimi alicujus scriptoris opus in compendium redigere, valde dubito an nomen suum huic epitomæ Hermolaus, egregius alioquin Grammaticus, præfixerit & ex alienis plumis gloriam quæsiverit. Quapropter ego conjecturam meam dissimulare nolens, hanc genuinam hujus Onomastici Geographici breviarii inscriptionem esse existimo, nempe, Ἐκ τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου τοῦ κατὰ ἐπιτομὴν ἀρχὴ τοῦ Α, quam nobis Vossianus codex suppeditavit.

[1] Ἄβαι, πόλις Φωκικὴ.] Promiscuè ab auctoribus vox Ἄβαι signatur, nunc oxytonως, nunc paroxytonως. Ipse Stephanus sibi non constat; nam in voce Τέγεα ex Callisthene scripto-

καὶ πεζοπορμάδες. [1] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Γαλατίας. Ὡς σωὶ ἀπὸ τῆς Ἀμύκλα Ἀμύκλαι, ὥτως Ἄβα Ἄβαι. Λυκόφρων,

Ποθοῦντες Ἀμφισσάν τε, καὶ κλεινὰς Ἄβας.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ κλητικόν. [5] Μηδεὶς δὲ πεπολογίαν ἡγείσθω τὴν παρέθεσιν τῶν ἐθνικῶν. Δηλοῖ τὸ ἀνόμοιον. Δέρβη δὲ Φρύγιον Ἰσαυρίας, [6] τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης καὶ Δερβαῖος, ὡς Σιδήτης, καὶ Πυλήτης, ὡς δεχθῆναι, ἀπὸ τῆς Σίδη καὶ Πύλη. [7] Ὡς δὲ Ἄλβα, τὸ ἐθνικὸν Ἀλβανός. Καὶ Ἀλύβη, τὸ ἢ ἐθνικὸν Ἀλυβαῖος, καὶ Ἀλυβώδης, [8] ἔστι δηλονότι, Ἀλυβηΐς, καὶ Ἀλυβήϊος τὸ κλητικὸν, ὡς βασιλήϊος, [9] ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. [10] Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακῆος, οὐκ Ἀρτακαῖος. [11] αἱ δὲ Ἄβαι, πόλις Φωκεῦσιν, [12] ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλ-

& imparisyllabicè flectitur. Sunt item Abæ Italiæ civitas. Porrò, veluti Amycla in plurali numero facit Amyclæ, ita ex Aba venit Abæ. Lycophron:

Desiderantes Amphissamque, & celebres Abas.

Hujus gentile pariter & possessivum est Abæus. Nec est cur quis existimet, nominum gentilium appositionem, ob illorum dissimilitudinem, in tractatu hoc esse supervacaneam. Est enim Derbe, Isauriæ castellum; gentile verò Derbeta & Derbæus, non aliter quam Sideta & Pyleta, à Side & Pyle deductum, quemadmodum demonstrabitur. Sic quoque Alba gentile, Albanus: Et Alybe, gentile verò Alybæus & Alybensis; cujus fœmininum est Alybeïs, & possessivum Alybeïus, uti βασιλήϊος regius; verum quoque Alybes dicitur. Et Artace habet Artacius, non Artacæus. Abis Phocensibus fanum est Apol-

scriptore antiquissimo citat, ὡς Ἀβαῖς; & ita quoque apud Pausaniam circa finem libri quarti τὰ ὡς Ἀβαῖς reperitur; cum tamen ab eodem constanter lib. x. & aliis locis accentu in penultima notetur, & ita quoque ab Hesychio, Lycophrone aliisque: verum Strabo lib. IIX. & Sophocles in Oedipo Tyran. accentum in ultima collocarunt. Enimverò, quemadmodum in accentu, ita etiam in voce ipsâ inconstans declinationis forma invenitur: nam à Pausania & Strabone alibi singulari numero Ἄλβα & alibi plurali numero Ἄλβαι exprimitur. Sed pluralis in eo nomine flexio usitatior est: nam apud Pausaniam semel tantum lib. x. circa initium singulariter flectitur: Τὰ δὲ κατειλεγμένα μοι κατ' ὀλιγομέναι, ἢ ἐς κώμας πολλὰ Ἄλβας ἀπέδοσαν αἱ ἔλααι. Hoc est: *Omnes quas percensuimus deleta, & ad formam vicorum redacta, præter Abam.* Ita quoque Strabo lib. x, ἐξ Ἄλβας τῆς Φωκικῆς, *ex Aba Phocidis*, dixit; cum præcedenti libro eandem vocem pluraliter formaverit. Oppidi situm, conditorem, & in eo maximè memorabilia refert idem Pausanias libro eodem: atque antiquissima etiam ejus memoria exstat apud Diodorum Siculum lib. XVII.

[1] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Γαλατίας.] Nemo quod sciam Geographorum, aut alius quispiam, qui nobis Italiæ Chorographiam exhibuit, oppidi Abæ meminit. A Ptolemæo Ἥβα pro mediterraneo Tuscorum oppido habetur, collocaturque inter *Volsces* & *Saturnianam Coloniam*: Verum differunt hæ voces Ἄβα & Ἥβα, nisi quis dicat à longum Jonicâ dialectô in η versum esse. Sed quia Stephanus accuratissimam situs descriptionem non tradidit, dubitandi occasionem reliquit, an *Abæ* idem sit illud oppidum, quod à Ptolemæo Ἔβα appellatur.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ κτητικόν.] Ita ex Vossiano codice posuimus, pro Τὸ κτητικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, quemadmodum Aldus & Xylander ediderant. Sed vulgatam lectionem probare non possumus, quia Stephanus aut ejus breviarii conditor derivationem Gentilium, ante derivationem Possessivorum passim instituere solet.

[5] Μηδεὶς γάρ.] MSS. μηδὲ δή.

[6] Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης.] Ita perperam habent MSS. & Vulgatæ editiones. Lege, τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβήτης; uti erit manifestum sequentia cum hac voce conferenti: ὡς Σιδήτης καὶ Πυλήτης. Sed vide etiam in Δίρβη.

[7] Ὡς δὲ Ἄλβα.] In codice Vossiano, ὡς δὲ Ἀλβᾶ. Aft eodem res redit, ut ipse Stephanus testatur in voce Ἄλβα, cum inquit: λέγει δὲ καὶ Ἀλβᾶ. Apud Auctores tamen Græcos Ἄλβα usitatior est.

[8] Οὗ ἢ ἐθνικὸν Ἀλυβεὺς, καὶ Ἀλυβηΐς τὸ κτητικόν.] Malè in Vossiano legimus: ἢ ἐθνικὸν Ἀλυβώδης καὶ Ἀλυβῆς. καὶ τὸ κτητικὸν ὡς βασιλεύς. Nam unde secundum illud fœmininum deducatur, mihi non constat. Aft hanc conjecturam facio, ex scriptorem tres ultimas literas, scilicet, ΕΥΣ, in ΗΣ mutasse, quasi ei cum præcedentibus, nempe Ἀλυβώδης, conjungas, possessivum Ἀλυβεὺς formabis, quod in prædicto codice non exstat.

[9] Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. Ἐξ Ἀγρίππα, Ἀγρικῆος, ὥτως Ἀγρικανῆος.] Ita optimè habet præstantissimus codex Vossianus. Pessimè verò legitur in omnibus vulgatis: Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες, καὶ Ἀγρίππα. καὶ Ἀγρίππα, Ἀγρικῆος &c. Nam hæc oratio omni prorsus sensu est destituta, & cujus imperitiâ hæ voces, καὶ Ἀγρίππα, in vulgatum textum irrepserint, non facile divinare possum. Illas tanquam otiosas ac inutiles prorsus expunxi. Primò quidem, quia in MSS. non reperiuntur: Deindè, quia Ἀγρίππα non significat urbem aut gentem aliquam, unde aliquod gentile derivari potest. Apud Herodotum lib. I. fumitur pro mensura quadam Persica: & apud Ægyptios *Artaba* facit modios viginti, uti testatur Divus Hieronymus in cap. v. Esaiæ: Sed apud Polyænum lib. IV. legimus: *Artabam* Atticum modium apud Medos conteciisse: ὁ δὲ δεξάμενος ἡ Μηδικὴ μέδιμνος ἴσὸς Ἀττικῷ. Vide etiam Etymol. magnum, Hesychium, Phavorinum atque alios. Verum pro vulgata lectione hæc dici possent. Locum esse mutilum & fœdè corruptum, legi debere: Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. Καὶ Ἀγρόκωμα, τὸ ἐθνικὸν Ἀγροκωμῆος. Ἀρτάκη δὲ Ἀγρικαῖος, οὐκ Ἀγρικανός. Nempe ut probet Stephanus nominum gentilium appositionem ob illorum dissimilitudinem, in tractatu hoc valdè necessariam esse.

[10] Καὶ Ἀγρόκωμα, Ἀγρικῆος.] Ita MSS. codices & vulgati. Stephanus tamen in voce Ἀγρόκωμα, tria oppidi gentilia enumerans, non habet Ἀγρικῆος, sed Ἀγρικανῆος, quod Demosthenis auctoritate confirmat, cujus versiculus ibidem legi potest.

[11] Πόλις Φωκεῦσιν.] Malè in Florentina editione: πόλις Φωκαῖσιν. MSS. τοῖς Φωκεῦσιν. Sed censeo legendum: αἱ δὲ Ἄβαι πόλις Φωκίων.

[12] Ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Celeberrimi hujus Apollinis templi atque oraculi meminit Herodotus lib. prim. & VIII. Strabo lib. IX. Pausanias in Phocicis. Eustathius ad Iliad. B. Et Sophocles in Oedipo Tyranno hisce verbis.

Οὐκέτ' ἐς μάντιν' εἶμι
Γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σεβών,
Οὐδ' εἰς Ἀβαίαν ναόν. Hoc est:
Non est ut ad sanctum post hac eam
Terræ umbilicum religionis causa,
Neque ad delubrum quod est Abis.

Ad hæc verba Scholia antiqua: Ἄβαι πόλις Λυκίας, ἔνθα ἱερὸν ἐστὶν Ἀπόλλωνος. Et Demetrius Triclinius fœdissimo huic errori patrocinans, templum illud in Lycia fuisse inquit: διὸ καὶ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν, τὸν ἐν Ἀβαῖς καὶ ἐν Λυκίᾳ. Ἄβαι γὰρ τόπος Λυκίας. Sed hunc errorem Hesychius refutavit, qui eundem Sophoclis locum citat in voce Ἄβαι. εἰδὲ τὴν Φωκίδα τόπον. ἢ μᾶλλον Ἀπόλλωνος Σαβαίου. Σοφοκλῆς. Hoc est: *Abæ locus circa Phocidem: ubi oraculum Apollinis Abæi, quemadmodum Sophocles perhibet.* Alii ante me dixerunt pro Σαβαίου hoc loco Ἀβαίου legen-

Ἀπόλλων. ἦν δὲ τῆς μαντείου πρὸ Τροίας· ἡ δὲ ἑτέρα Ἄβα πόλις Καρίας, ἀφ' ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιτομῇ βιβλίου. δυνάμενος ἐκ τούτων ἐπιχωρίως ἀκούειν τὸ ἐθνικὸν, Ἀβάντιος τὸν εἰθισμένον τοῖς Καρικοῖς τύποις, ὡς δείξομεν.

Apollinis, oraculo quam Delphis vetustiore. Est autem & alia Aba Cariæ civitas, uti Herodianus lib. xx. perhibet; à cujus nomine gentile Abensis formari potest, juxta loquendi modum quem Caribus usitatum fuisse ostendemus.

ΑΒΑΚΑΊΝΟΝ[14], πόλις Σικελίας ὀυθενὸς, ἡ παροξυτόνως, ἡ δὲ προπαραλήγουσα διὰ τοῦ γ γραφομένη, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τριακαιδεκάτῃ περὶ ὀδετῶν. Λέγει δ' εἶναι πόλιν Καρικὴν, ἣν εὑρεῖν οὐκ ἠδυνήθημεν. Σικελιῶτ' ἢ μᾶλλόν τις ἐστί. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖνος, ὡς Ἀλεξανδρεῖνος, ὁ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας, Μεσσαπόντινος, Ἀσσόντινος, Βρεντεσῖνος, Τερεντῖνος, Ἀρρητῖνος, Ἀσωρῖνος, Ἐρυκῖνος.

ABACÆNUM, oppidum Siciliæ. Hæc vox neutrius est generis, in penultima habet accentum, & ibidem cum diphthongo scribitur, teste Herodiano lib. xiii. de Neutris. Verum inquit urbem esse Caricam, quam invenire non potuimus. Est igitur Siculorum quædam pars, quæ gentile habet Abacæninus, uti Agrigentinus: Quam terminationem Siculis non insolitam fuisse ex multis patet; puta, Metapontinus, Leontinus, Brentesinus, Terbetinus, Arretinus, Assorinus, Erycinus.

ΑΒΑΝΤΙΣ[15], ἡ Εὐβοια. [16] ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίῳ δευτέρῳ φέρει ἐπὶ τοῦ,

ABANTIS, ita Eubœa dicitur; uti est apud Hesiodum in Ægimio secundo de Iô:

----- νήσῳ

----- Insulæ

legendum esse. Itaque contra omnium historicorum & Geographorum fidem, oraculum illud Abis in Lycia oppido fuisse, perhibent Scholia & Triclinius. Non tamen negarim Apollinem in Lycia religiosissimè cultum fuisse: negarim Abam, cum apud Pataram civitatem, unde Patareus Apollo dicebatur, sex mensibus hiemalibus quotannis responsa dederit. Vigilius hoc IV Æneid. innuere videtur:

Fluctibus ibi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

[14] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Καρίας.] Illam Cariæ civitatem, negare pronti cogor, quærendo invenire non potui. Si quæ mihi Historicum aut Geographum, qui de illa mentionem facit, indicaverit, ei maximas gratias habebo. A Ptolemæo in fine Mediterranei Asiæ collocatur; & Plinio lib. v. cap. xxix. montis Abæ meminit, ex quo secundum Dorylæum Corbulonem Euphrates oritur.

[15] Ἀπὸ τοῦ Ἄβαντος.] Plurimique Græci oppidorum & regionum etymologias Deorum Heroumque nominibus deducunt. Sed de hac urbe nullum apud ipsos vetligium reperio. Quinetiam præpunto monte situm esse Pœnorum lingua ἀπὸ τοῦ אבן *Abac extollendo* dictum putavit, apud quos Τὰ ἐπὶ τῶν ὀρῶν ὑψηλὰ καὶ ἀπόκρημνα. Hoc est: *Altum quendam Abacenæ regionis montem juxta mare illis attribuit.* Sed Cluverius hunc locum corruptum censet probatque. Quare igitur pari jure nobis Ptolemæi vocem Ἀβάκαινα mendosam non dicemus? Nisi quis dicat apud ipsum plurali numero exstare. Sed videant illi, an tunc ratione accentus constare ea constituta?

[16] Ὃ ἀπὸ τῆς Σικελίας.] Gentilia sua Siculi, quantum ex Stephano conjicere possumus, quatuor modis ipsis propriis, ut videntur, efferebant: in ινος, uti hic loci Ἀβακαινῖνος: in ηνος, ut probatur ex voce Ἀγριγεντῖνος: in ινος, ut Ἀλεξανδρεῖνος, & addit insuper Stephanus: Ὃ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας ἐθνικόν: *Quæ loquendi ratio Siculam colonibus non est insolens.* Præterea in ηνος, quod apparet ex vocabulo Ὀμφάκη, à quo quidem deducitur gentile Ὀμφακῖνος, sed debet esse Ὀμφακηνὸς per formationem regioni usitatam, quemadmodum Ἀγριγεντῖνος pro Ἀγριγεντηνὸς. Et per hanc regulam Ἐρυκῖνος, ab urbe Ἔρυξ, sed & Ἐρυκηνὸς habet, ut ex voce Ἔρυκος patet. Denique à Ταυρομένιον deducitur Ταυρομενῖνος formâ regioni solitâ. Si aliæ gentilitiæ formæ à Siculorum urbibus derivatæ apud auctores occurrant, illæ non Siculæ, sed aliarum regionum propriæ & genuinæ sunt censendæ. Sic à

voce Ταυροµένιον, Siciliæ oppidum, oppidanus Ταυροµενῖνος dicitur κατὰ χαρακτῆρα (id est communi dicendi modo uti videre est in voce Ταλγὶς) & Ταυροµηνίτης; tali autem formâ apud Athenæum lib. vi. & xv. reperitur, Τιµαιτῖνος ὁ Ταυροµηνίτης, *Timæus Tauromenita*: Sed hæc non Siculis, verum Ægyptiis & Libyæ populis propria videtur: imo tam raro ejusmodi formationes occurrunt, ut multò plures de Siculorum oppidis legisse non meminerim.

[16] Μεσσαπόντινος, Ἀσσόντινος &c.] Stephanus, vel brevirii conditor omnibus istis nominibus gentilitiis præcedentem canonem, nempe, ὃ οὐκ ἀπὸ τῆς Σικελίας, probare conatur: sed miror ipsum ad ejus probationem gentilia pura puta Sicula non adduxisse: nam Μεσσαπόντινος à voce Μεσσάπιον, Βρεντῆσῖνος (ita legendum, si Stephanum nostrum sequamur) à Βρεντήσιον, & Ἀῤῥήτινος ab Ἄῤῥητον, quæ Italiæ civitates sunt, quarum gentilia etiam in ινος desinunt. Verum quod Stephanus Italicarum urbium nomina ponit, cum de τύποις Siculorum præfatus fuisset, videtur esse ratio, quod Siculi ante Aborigines ipsum Latium tenuerunt; deinde ab Aboriginibus & Pelasgis debellati ad fretum, deinde in Siciliam habitatum concesserunt uti multis tradit Dionys. Halicarnasseus lib. primo Antiq. cap. 9. 16. 18. 20. & 22.

[17] Τερεντῖνος.] Hæc vox mendosa videtur; vel scribendum est Ταραντῖνος, quod gentile est à voce Τάρας, Italiæ oppidum: vel Τερεντῖνος à Τερέντια, Siciliæ civitas, quod verisimilius videtur, quia de Siculorum Gentilibus loquitur: nam Terentini nec in Italia nec in Sicilia inveniuntur.

[18] Ἀσσάνιος, ἡ Εὐβοια.] Vox Ἀσσάνιος hic in penultima acuitur: apud Pausaniam, Strabonem & aliosaccentu in ultima notatur. Qua occasione Eubœa Abantis dicta fit, habes apud Strabonem circa principium libri decimi. Miram vocis etymologiam refert Bochartus in Geographia sacra pag. 435. parte secund. De aliis hujus insulæ nominibus in voce Εὐβοια agemus.

[19] Ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιµίῳ δευτέρῳ.] Ita ex codice Vossiano reposuimus, pro ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγ[illegible]δευτέρῳ, uti constanter habent vulgatæ editiones omnes. Hen. Stephanus Αἰγίῳ voluisse videtur, scribens sequentes Hesiodi versus ab auctore nostro ex Ægide afferri. Magnus Salmasius non tantum hic ad oram, sed etiam alio loco sui codicis contendit esse legendum, ὡς Ἡσίοδος ἐν τῇ καλουµένῃ δευτέρᾳ quam in rem & alia ex Stephano & Apollonii Rhodii Scholiaste loca producit, quæ, vix video, quod ad rem faciant. Nec prætereunda non minus illustris Dan. Heinsii etiam speciosior conjectura ἐν Αἰγίνῃ δευτέρᾳ: quæque nuper & doctissimum virum in editione Hesiodæa subscripserit invenit. Missa tamen & sic hærebat aqua, donec amicissimus noster Jacobus Gronovius, juvenis eruditione & judicio præstans, cum in familiari sermone scriptam hujus loci lectionem cum eo communicassem, brevi post significavit corrigendum: ὡς Ἡσιόδεος ἐν Αἰγιµίῳ δευτέρῳ· ver-

A ----- νήσῳ ἐν Αἰολίδι δίῃ.
Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα [20] κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

----- Insula in Abantide nobili.
Quam prius Abantidem vocarunt Dii semper existentes:
Hanc tum cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

ἐκλήθη ἢ ἀπὸ Ἀβαντος τοῦ Ἀργείου, ἢ Β Ἀβαντος τοῦ Ποσειδῶνος ἢ Ἀρεθούσης, [21] ὡς Ἀελλάνικος. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωϊ, ὡς, Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δαναὸς, Λοκρός. [22] τὸ δὲ Τεῦκρος διήλλαξεν· ὀξύνεται δέ. τὸ κλητικὸν, Ἀβάντειος, ἢ τοῦ κυρίου, ἢ τοῦ Ἀβάντου, ὡς τὸ Βυζάντιος, ἀλλ' ὡς Θόας Θοάντιος. [24] τὸ δὲ Ἀβάντιος ἐθνικὸν, [25] συνέσυρεν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ,

Ita autem dicta est ab Abante Argivo, seu Neptuni & Arethusæ, secundum Aristocratem filio. Hujus gentile perinde sonat, ac ipsum proprium nomen herois, sicuti in vocibus Iôn, Thessalus, Achæus, Tros, Danaus, Locrus contingit; Teucer autem variat, utpote quod acuitur. Possessivum ejus est Abantius, sive illud à proprio, sive ab Abantibus deducas: non à loco aliquo, qui vocatur Abantium, ut fit in Byzantium; sed sicut à Thoas Thoantius. Gentile vero Hyantius corripuit Apollonius in versu;

C

D ----- *Hyantii Oncheſti.*

Aut præter rationem ut in illo;

----- *Pœantium ſplendidum filium.*

Videtur autem à voce Abantius derivari Abantias, sicuti ab Heliconius Heliconias, Olympius Olympias, Delius Delias. Abantis verò [quod fœmininum est] deducitur à genitivo casu Ἀβάντος, veluti Heliconis ab Ἑλικῶν, Bistonis à Βίστων, Ausonis ab Αὔσων. Verum, fortasse etiam vox Aban-

----- Ἀβαντίου Οἰγχηστίου.

[26] ἢ παρὰ λόγον, ὡς

----- Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.

Δοκεῖ δέ [ἀπὸ] τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιὰς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιὰς, Οὐλύμπιος Ὀλυμπιὰς, Δήλιος Δηλιάς. τὸ δὲ Ἀβαντὶς, ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γλυκῆς, ὡς Ἑλικωνὶς τῆς Ἑλικῶνος, Βισὼν Βισωνὶς, Αὔσων Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς,

Versûtum enim olim in antiquorum manibus poëma inscriptum Ἀγῶνι, incerti auctoris, quem tamen Hesiodum esse nonnulli exiſtimaverunt. Athenæus lib. XI, p. 503. Καὶ ὁ τὴν Αἰγιμιὸν ποιήσας, εἴτ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. *Auctor Ægimii, ſive eſt Heſiodus, ſive Cercops Milesius.* Ubi Casaubonus alium insuper locum dat ex Apollonii Scholiasta. Cui sententiæ cari capitis altipulari præ omnibus aliis necesse habeo, præsertim quum animadverterim ex Diogene Laertio Cercopem hunc Hesiodo æqualem & obtrectatorem fuisse. Ita enim ille in Socrate. Τοῦτόν τινες καὶ φασὶν Ἀριστίππας συγγενέσθαι, φιλοτεχνῆσαι Ἀνύτῳ λιμῶνι, καὶ Ἀντιφῶντι τῷ τραγικῷ, ὡς Πυθαγόρᾳ Κύδωνι καὶ Ὀνάτᾳ, καὶ Σαγάριδι Ὁμήρῳ ζῶσι, Χανθικοῦλλι δὲ Ἐπιφάνης ὁ Κολοφώνιος. καὶ Κέρκωψι Ἡσιόδῳ ζῶσι, πλουτήσαντι δὲ ὑπὸ σφετερισμῶν. Hoc est: *Huic, ut Aristoteles in tertio de Poetica tradit, Antilochus quidam Lemnius, & Antiphon prodigiorum interpres, obtrectatores fuerunt, quem admodum Pythagoræ Cydon & Onatas, & Sagaris Homero viventi, mortuo Xenophanes Colophonius, & Heſiodo viventi Cercops, mortuo verò ſupradictus Xenophanes.*

[20] Κίκλησκον.] Variis modis verbum illud à Poetis formatur: hinc aliquando vulgatæ edit. cum MSS. non consentiunt. Aldina habet malè κλησκησον: MSS. κίκλησκον: & in Florentina, uti etiam Basil. κίκλησκον, quam imitati sumus.

[21] Ὡς Ἀελλάνικος.] Operis nomen non additur: fortassis idem auctor est, cujus quartus Laconicorum ab Athenæo lib. III. adducitur. Eustathius ad Iliad. B eadem hæc ex Arriano quodam refert.

[22] Τὸ Τεῦκρος.] Cum vox Τεῦκρος accentum acutum habet in ultima pro gentili habetur: cum verò in penultima circumflectitur, pro nomine proprio heroïs sumitur. Lege Stephanum in voce Αἰμωνία, ubi inquit: τὸ Τεῦκρος ὡς περίσπωμενον ὀξύνεται.

[23] Οὐ πάντως πάντες Ἀβάντιοι.] Salmasius in recentiore MS. invenit: ἢ πάντα πάντες Ἀβάντιοι: & in alio, ἢ πάντα πάντες Ἀβάντιοι, quod vulgaris respondet.

[24] Τὸ δὲ Ἀβάντιος ἐθνικὸν.] Optime vir summus Gronovius nobis indicavit huic loco aliquid deesse, & forte posse restitui, si ita legatur: Τὸ δὲ Ἀβάντιος, ὡς Γαλάτης ἐθνικὸν συνέσυρεν Ἀπολλώνιος. *Sed vox Abantius corripitur, uti Apollonius gentile Hyantius corripuit.* Et ita hunc locum emendari debere aperte satis innuit Eustathius ad Dionysium pag. 106. Γράφει δ' ὅτι ὥσπερ τὸ Βυζάντιος δικαίως παρελήφθη διὰ τὸ, χαράξαι, οὕτω ἐκ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τὸ Γάλλος Οἰγχηστὸς, ἢ τὸ Γάλλος πόλις. οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἀβάντιος Ἀβαντιὰς, Ἀβάντιον. ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς Μάκρις. *Sed ſciendum eſt, quem admodum Byzantium videtur præter rationem cum I ſcribi, ſimili modo etiam apud Apollonium ſcribi Hyantius Oncheſtius, quæ Hyantius eſt oppidum: verum neque aliter ſit cum voce Abas Abantis, Abantium, unde factum eſt Abantius, quæ Macris dicitur.*

[25] Συνέσυρεν Ἀπολλώνιος.] Intelligitur Apollonius Rhodius, & verba quæ Stephanus ex ipso citat exstant lib. III, versu 1241. Ut autem à lectore percipiantur, verba Scholiastæ adscribam. Τοῦτον Οἰγχηστὸν. Ἢ Εὐβοϊκῆ. Τοῦτος γὰρ τὸ πρὸ αὐτοῦ τῇ Βοιωτίᾳ. Οἰγχηστὸς Ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος. Τοῦτον δὲ, ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Τοῦτος γὰρ Βοιωτίας ὁ Βάττακος. *Hyantii Oncheſtii: Id eſt Euboici. Hyantes enim olim Bœotiam incolebant. Oncheſtus verò, oppidum eſt Bœotiæ, Neptuno ſacrum. Per Hyantium autem Bœotium intelligitur. Hyantes enim barbari Bœotæ populi ſunt.*

[26] Ἢ παρὰ λόγον, *aut præter rationem.*] Id est præter solitum derivandi morem, ut Pœantius. Stephanus simili modo loquitur in voce Γάζα. ὁ πολίτης, Γαζαῖος. λέγει δὲ Γαζίωνι παρελήφθαι. *Oppidanus dicitur Gazæus. Et vocantur etiam Gazenſes præter rationem*, id est præter solitum derivandi morem: nam Arabum gentilia plerumque in Ιος exeunt, de quibus vide in Ἀζωτος & aliis locis. Sed ut tanto accuratius Stephani locus intelligatur, non pigebit hic adscribere Eustathii verba, quæ leguntur ad versum Dionysii 804. pag. 106. Ἀλλὰ δὴ παρέλαβε, Αἰσχύνω δὲ τόνδε, ἢ τὸ, Παιδείων ἀγλαὸν υἱόν. πάσας γὰρ, κτητικὰ ὄντα κυρίων ὀνομάτων ἢ Αἰσχύνη τοῦ Πείσανδρος, ἢ ὀφειλόντα διὰ σχήσιν ἰσχύειν τῷ παρελήλυθε, ὅμως διὰ μέτρου ἀναγκαίου μεταφέρεται παρελήφθη). Hoc est: *Revera hæc, nempe Æpytium juxta tumulum, & Pœantium ſplendidum filium. præter ſolitum derivandi formam derivantur: hæc enim cum ſint poſſeſſiva à nominibus propriis, ſcilicet Æpyto & Pœante, deducta, neceſſario in penultima deberent habere diphthongum. ſed nihilominus tamen eorum penultima neceſſitate metri in vocalem ſimplicem deſinunt.*

[27] Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.] In MSS. & insuper in Florentina & Aldina editione legitur Πυάντιον. Sed malè. Sunt verba Homeri quæ exstant Odyss. Γ. Versu 188.

πας, ὁπὸ δ' Ἀβαντὶς περίχθη, ὡς [28] ὁπὸ Ἀβάντιος τὸ λεσβὸ Λεσβὶς Λεσβιὰς, Ἀχαιὶς Ἀχαιὰς.

Abantias, à voce Abantis deducta est; veluti à Lesbus Lesbis, & inde Lesbias, Achaiis Achaiïas, quod est in versu.

----- [29] Ἀχαιὶ ἀδὼν εὐπέπλων.

----- *Græcarum bene-vestitarum.*

Μαρτυρεῖ δὲ τῷ πατρωνύμῳ λόγῳ ὁπὸ δ' Ἀβάντος Ἀβαντίας, τὸ ἀβαντία θηλυκὸν ὅπερ ἔχει βαρυσεκλιτῶς τροπὴν δὲ εἰς μ, Ἀμαντα [30] σκλῆρι· [31] ἀφ' ὧν Ἀνλιχίνω ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. [32] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνων, ὡς Λεοντίνων, αὐτῶν ἔφη·

Consentit priori rationi, nempe ab Abantius venire Abantias, fœmininum Abantia; quæ eadem, juxta barbaricam variationem literæ B in M, apud Antigonum in Macedoniæ descriptione Amantia vocatur. Callimachus verò, sicuti Leontinen, ita & hanc Amantinen appellavit;

[33] Καὶ Ἀμαντίνων ὤκησαν Ὠρεικίλιοι.

----- *& Amantinen habitarunt Oriciam.*

ΑΒΑΡΝΟΣ [34], πόλις ἐν χώρᾳ ἄκρᾳ τῇ Παρίῳ. [35] Ἡ ῥοδιὸς ἐν πέμπτῃ φησὶν, ἐν Ἀβάρνις λέγει· ἀλλὰ ἐν εἰς ος. Ἀβαρνήσιος καὶ κατοικίδιος. Ὡς ἀφὸ τοῦ Ἄψυρτος Ἀψυρτὶς, Καμιρος Καμιρεῖς, [37] Ἄλος Ἀλεῖς, Τέλμισσος Τελμισσεῖς, ἀεὶ ὧν εἰρήσει). τὸ δὲ Ἀβαρνὶς, ὃ δύναται ἔχειν [38] ποιὸν τὸ ἐθνικόν. [39] τὰ γὰρ εἰς η, φιλῆδε τῷ ιτης τύπῳ· ὡς Μέμφη

ABARNUS, oppidum est & extrema regio Parianæ. Herodotus autem lib. IV. ait, Abarnis nominari; sed tamen rectè in os terminatur. Incolæ vocantur Abarnenses, quemadmodum ab Absyrtus Absyrtenses, Camirus Camirenses, Alus Alenses, Telmissus Telmissenses, de quibus suo loco dicetur. Abarnis verò non potest ejusmodi gentile habere; nam quæ in η desinunt, gaudent in ιτης terminari, ut Memphis

[28] Ὡς ἀπὸ δ' Λιβύδος Λιβυδὶς Λιβυδικός.] Stephanus hoc exemplo, & aliis præcedentibus probare conatur, patronymica nomina cuiusmodi formari. Et ita formari posse etiam Apollonii Rhodii Scholiastes testatur ad hunc versum, qui exstat lib. I.

----- Ἠδὲ κασιγνήτη Θοωνάδος Ὑψιπύλοιο

Ac soror ea Hypsipylea Thoantis filia.

Δυο πατρωνυμικὰ ἡ Ὑψιπύλη παρὰ τοῖς παλαιοῖς· ὁ μὲν εἰς ος, οἷον Παλαιὸς, ὁ Πηλεύς· ὁ δὲ εἰς ας, οἷον Πηλείδης. Hoc est: *Patronymica fœmina duo habent apud veteres; altera quidem in ος, uti Pelias; altera verò in ας, uti Pelides.*

[29] Ἀχαιὶς ἀδὼν εὐπέπλων.] Hæc Homeri verba exstant Iliad. B. versu 439, & Odyss. Φ. versu 160.

[30] Ἀμαντα σκλῆρι· πρὸς τὸ βαρυσεκλιτῶς τροπὴν τοῦ β εἰς μ.] Βαρυσεκλιτῶς τροπὴν vocat Latinam. Latini enim B in M mutabant, ut *probujo promejo* vel *promufco*, *turba turma*, *globus glomus* similia. sta Salmasius ad oram sui codicis annotavit, qui hanc etiam materiam tractat in Plinianis exercitationibus pag. 300. & 1308. Hinc apud Hesychium, qui βλωμὸς sequitur in hac voce, legimus: Ἀμωμὸς, ἐὰν δὲ βλωμὸς. Infigne etiam hujus rei testimonium exstat apud Etymologici mag. auctorem. Ἀμαντες, οἱ ἀφὸ Ἀμαντος ἐκλεγόμενοι ἀπὸ Τρῳὰς αἰχμὴν ἀνδρῶν ἐπὶ τὸν Ἀμαντα ἐκλεγόμενοι, ὡς ἐπὶ τὸν Ἀμαντα ἐκλεγόμενοι. Ἀμαντες, οἱ ἀφὸ Ἀμαντος ἐκλεγόμενοι ἀπὸ Τρῳὰς αἰχμὴν ἀνδρῶν ἐπὶ τὸν Ἀμαντα ἐκλεγόμενοι, ὡς ἐπὶ τὸν Ἀμαντα ἐκλεγόμενοι. Hoc est. *Amantes circa Elaphenorem post captam Troiam in Epirum transfervunt, atque circa montes Ceraunios habitarunt. Confer verò Eustathium, qua de causa Abantes dicti sint.*

[31] Ἐνθ. ἐν.] In Vossiano Codice, ἐλάχ.

[32] Παρὰ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι, &c. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. primo.

[33] Καὶ Ἀμαντίνων ὤκησαν Ὠρεικίλιοι.] Licet Salmasius in duobus MSS. Ἀμαντίνων invenerit, & nos eodem modo in Vossiano, & Florentina Aldinaque editione, non tamen Xylandri lectio est emendanda, nam præterquam quod Callimachi versus Ἀμαντίνων constanter habeat, etiam omnes vulgatæ & MSS. in voce Ἀμαντίνων constanter hæc exhibent: Καὶ Ἀμαντίνων αὐτὸν φασι. Itaque nihil ad rem facit Salmasium ad marginem sui libri hunc Hesychii locum scripsisse Μακεδόνες, τοὺς ἐκ Ἀμαντίας.

[34] Ἐν Ἀμαντίνων ὤκησαν Ὠρεικίλιοι.

[35] Καὶ Ἀβάρνος ἐν Μακ. &c. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. primo.

[36] Ἡ ῥοδιὸς ἐν πέμπτῃ φησὶν, ἐν Ἀβάρνις λέγει· ἀλλὰ ἐν εἰς ος.] Hic Herodoti locus lib. IV. non exstat, & aliis libris nulla hujus oppidi memoria reperitur. Credo Stephanum in mendosum Herodoti codicem incidisse, atque hæc verba lib. IV. hoc modo legisse. Τὸν δὲ ἀφὸ Ἀβαρνίδος λόγον, ὃν λεγόμενον εἶναι Ὑπερβορέων, ὐ λέγω. Cum legendum sit & hodie legatur: ὃν δὲ ἀφὸ Ἀβαρνίδος λόγον, τὸν &c. Hoc est: *Nam de tabula Abaris, qui fertur esse Hyperboreus, nihil dico.*

[37] Ἄλος Ἀλεῖς.] Ita ex codicibus Palatinis Salmasius, & nos ex Vossiano pro Ἀλιεῖς reposuimus, quod perperam vulgatæ editiones exhibent. Vide Stephanum in voce Ἄλος (ibi accentu in penultima signatur) qui gentile fecit Ἀλεῖς, inde plurale Ἀλεῖς, quod hic habes.

[38] Ποιὸν τὸ ἐθνικόν.] Ita optimè MSS. & Xylander quem sequimur: sed corruptissimè in Aldina & Florentina legitur. Τοιὸν τὸ ἐθνικόν.

[39] Τὰ γὰρ εἰς η, φιλῆδε τῷ ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφη Μεμφίτης.] Corruptissimè ita vulgatæ editiones, & malè etiam MSS. Vossianus codex habet: Τὰ γὰρ φιλῆδε τῷ εἰς ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφης Μεμφίτης; sed hinc sensus commodus non potest elici. Quantum igitur valeo conjecturâ assequi, videtur Stephanum velle probare thesin antecedentem, scilicet: Τὸ δὲ Ἀβαρνὶς ὃ δύναται ἔχειν ποιὸν τὸ ἐθνικόν &c. prioribus applicentur, ac ita sumantur quemadmodum impressa sunt, nihil ad rem pertinere à quoquam judicabuntur; siquidem inter nomina quæ in ις, & quæ in η desinunt, nulla omninò convenientia existit. Procul omni dubio itaque hic locus non Stephani ignorantiâ, sed transcriptorum vecordiâ infigni mendo laborat, quod tamen medica manu auferri potest. Scripserat enim Stephanus: Τὰ γὰρ εἰς ις, φιλῆδε τῷ εἰς ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφις Μεμφίτης. Vestigia hujus rectæ lectionis etiamnum hodie in Vossiano MS. remanserunt. Sed quis unquam vel ex Latino vel Græco auctore legit, *Memphin* Ægypti olim metropolin, in nominativo Μέμφη vel Μεμφὸς habuisse? Longè aliter ipse Stephanus Μεμφὶς, inquit, ὁ Δεκατημόριτον Αἰγυπτίων μητρόπολις. Verumenimvero, ut nostra conjectura minimè dubiis argumentis confirmetur, lectorem hinc ablegamus ad vocem Ἄζιλις, ubi ex mutilis Stephani verbis, quæ emendata hic adscripturi sumus, colligi potest, gentilia Libyca & Ægyptia, à primitivis in ις exeuntibus derivata, Libycò & Ægyptiò loquendi modo in ιτης terminari. Ita autem ille Stephani locus est legendus. Ὅτε τὰ περῶντα εἰς ις, τὸ παραγόμενον τῆ Λιβυκῆ χαρακτῆρι ἢ Αἰγυπτίῳ εἰς ιτης ληξεῖ, ὡς Κραμβούσιος, Κραμβουσίτης. Hoc est: *Quando primitivum exit in ις, derivativum Libyco & Ægyptio idiomate in ιτης desinit, uti Crambutis Crambutites.* Hanc canonem etiam in voce Ὠρθὶς exhibet.

Μέμφη Μεμφίτης. τὸ δὲ Μακελδὼς, καὶ [42] Χαλκιδὼς, καὶ Χαλκιδόνιος, ἀπὸ γενικῆς πτώσεως. [41] Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, [43] Λαμψάκῳ ἄκρῳ εἶναί φησιν. [45] Ἔφορος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ, λέγει κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐν φωκίδι Ἀβαρνίδος, [44] ὑπὸ Φωκέων τῶν Λαμψακηνῶν κληζόντων. Ἀπολλώνιος,

[45] Περκώτην δ' ἔπειτα, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν

Ἤϊόνα. - - - - -

[46] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων ἱστορεῖ, [47] τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ πυθέσθαι τὸν Πρίαπον ἀπεργάσασθαι, καὶ τὸν χώρον Ἀπαρνίδα καλέσαι, ἢ κατ' ἀποφθορὰν ἐξ Ἀβαρνὶς καλεῖται. [48] Ἔτι δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα,

A Memphis Memphites: at Macriensis, & Chalciensis, & Chalcidensis à genitivis procedunt. Sed Hecatæus Milesius in Asiæ descriptione perhibet, Abarnum Lampsaci promontorium esse. Ephorus autem lib. v. nominis illi originem tribuit ab Abarnide Phocidis, occasione Phocensium, qui Lampsacum condiderunt. Apollonius,

B

Percoten verò postea, & Abarnidis arenosum
Littus. - - - - -

C Sophocles verò, super hoc nomine commentatus, ita refert: Venerem, quando Lampsaci Priapum deformem pepererat, se illius matrem pernegasse, & regionem hinc Aparnidem nominasse, quæ corruptè Abarnis appellatur. Interim tamen apud Artemidorum Geographum

D

[40] Καὶ Χαλκιδίς.] Salmasius in Palatinis, & nos in Vossiano Χαλκεδὶς invenimus: sed mendosè. Depravatam hanc lectionem etiam Aldina & Florentina exhibent. Vide in voce Ἀθῶς: ibi enim à genitivo Χάλκη Χαλκὶς deducitur: & à genitivo Χαλκίδος Χαλκιδίς formatur, ut manifestè liquet in voce Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας.

[41] Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος.] Scriptor satis notus, quique passim à Stephano citatur. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. primo, pag. 53.

[42] Λαμψάκῳ ἄκρῳ εἶναι.] In hac opinione etiam fuit Xenophon, qui libro secundo Hellenicor. ita scribit. ἐπὶ τὸν Ἀβαρίδα τὸν Λαμψάκου ἄκρου. *Juxta Abarnidem Lampsaci promontorium.*

[43] Ἔφορος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ.] Hujus Scriptoris Stephanus multis in locis meminit. Vide Vossium de Historicis Græc. lib. primo, cap. VII.

[44] Ὑπὸ Φωκέων τῶν Λαμψακηνῶν κλιζόντων.] Ita habent MSS, & omnes vulgati codices: sed lege, ὑπὸ Φωκαέων τῶν Λαμψακηνῶν κλιζόντων. Vide in voce Λάμψακος. Mela lib. primo cap. XIX: *Lampsacum Phocæa appellantibus nomen ex eo traxit, quod consulentibus in quasnam terras potissimum tenderent, responsum erat, ubi primum fulsissent, ibi sedem capesserent.*

[45] Περκώτην δ' ἔπειτα &c.] Optimè ita restituit Xylander pro Περκότην, nam aliter versus non constaret, MSS. & vulgati codices etiam perperam Περκότην exhibent. Hæc Stephanus desumsit ex lib. primo Apollonii Rhodii.

[46] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων.] Sophocles hic fuit unus ex commentatoribus in Apollonium Rhodium. L. Gyraldus de Poetarum historia Dialogo tertio ita refert: *Leguntur in ipsius Apollonii Argonautica commentaria brevia illa quidem, sed erudita, & alicubi copiosa & varia, quæque nostris Grammaticis usui esse possunt, quæ collecta & concinnata esse creduntur ex Lucillo Tarrheo, Sophocle & Theone, clarissimis Græcis scriptoribus.*

[47] Τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ πυθέσθαι τὸν Πρίαπον &c.] Quia Apollonii Scholastes hanc fabulam omnibus suis circumstantiis refert, integram eandem hic adscribere libet. Ἡ Ἀβαρὶς, πόλις τῆς Λαμψάκου. ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Διονύσου ἐρασθέντος Ἀφροδίτης ἐμίγη αὐτῷ. καὶ ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἐμίγη τῷ Ἄρει. ὡς δὲ ἦλθε ὁ Διόνυσος, σίφωνα ποιήσασα ὑπέλυσεν αὐτῷ. καὶ σίφωνα αὐτὸν ἀναλήθειαν ἐκάλεσε, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χαμαιλὼξ. εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸ ἓξ αὐτῆς [Lege, τὸ ἐξ αὐτοῦ.] κυοφορήσαν ἔσχεν παῖδα [Lege, ἄνανδρον, uti habet Etymologicum magnum in voce Ἀβαρὶς. Vel lege κτανεῖν, quod mendoso vocabulo magis respondet, uti observavit vir summus Gronovius.] Ἡ οὖν δὲ ζηλοτυπήσασα, μαινομένῳ τῇ γυναικὶ ἐφύλαττε τὸ χαρὶς αὐτῆς, καὶ ἐπείσθη πεσεῖν παῖδα τὸν τῶν ἄλλα δυσμορῶν, καὶ αἰδοῖον ἐκτεμοῦσα. ὃν Πρίαπον ἐπωνομάσθησαν. ἐδόκει δὲ ἡ Ἀφροδίτη, ὅτι ἠξίωσαν ἀναλαβοῦσαι, τὸ τὰ ἄλλα μισήσασα τὸ παῖδα, καὶ ἀφ' οὗ ἀπιστεῖς ἦ αἰδοῖα. ἀφ' οὗ τὸ τὴν Ἀφροδίτην ἀπαρνήσασθαι τὸ παῖδα ἐκεῖ, Ἀπαρνὶς ἡ πόλις ἐκλήθη. ὕστερον δὲ καθ' ἡμᾶς μετὰ χρόνον ἦ χαμαὶ ἐκλήθη Ἀβαρὶς. Hoc est: *Abarnis, urbs Lampsaci, qua tali de causa ita appellata est. Venus Bacchi amore capta, cum ipso rem habuit. Cum autem in Indiam se contulisset, cum Adonide rem habuit: Sed Bacchus cum redisset, & illa coronam confecisset, ei honoris gratia obviam ivit: cumque ipsum coronasset eum sequi verecundabatur, propterea quod jam alteri esset nupta. Clanculum ergo Lampsacum illa secedens, quod ultero gestabat ex eo conceptum interimere conabatur: Sed zelo incensa Juno veneficæ manus ventrem illius attigit, eaque re effecit, ut enitteretur puerum, sed deformem, & pragrandi pudendo instructum, Priapum appellatum. Ast Venus eodem viso, non dignata est ipsum suscipere, sed contra insanstem odio propter pudendi deformitatem, prosecuta est. Quia igitur Venus eo loco puerum abnegavit, oppidum* Aparnis: *postea verò mutatâ literâ* Abarnis *appellatum est.* Sed quia Etymologici magni auctor hanc fabulam iisdem fermè verbis mendosè in voce Ἀβαρὶς retulit, eandem emendatam subjungere non abs re judicamus. Ἀβαρὶς, πόλις Λαμψάκου. ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Διονύσου ἐρασθέντος Ἀφροδίτης, ἐμίγη αὐτῇ. Ἀναχωρήσαντος δὲ τοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν, [Lege εἰς τὴν Ἰνδικὰν, uti habet Apollonii Scholiastes: nam Dionysum in Indiam profectum fuisse, eandemque debellasse, constat ex Diodoro, Arriano, Strabone aliisque.] ἐμαίνετο Ἀφροδίτη. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, σίφωνα ποιήσασα, ἀπέλουσεν αὐτῷ. ἠλύθη δὲ ἀναλήθειαν αὐτῇ, ἀφ' οὗ χαμαιλέξ. εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, ἐξ αὐτοῦ κυοφορήσασα, ἔτεκε παῖδα [Lege τὸν ἐξ αὐτοῦ κυοφορήσαν: nam quod conceptum & nondum productum est, sæpissimè neutro genere effertur, quemadmodum etiam fit à Spiritu Sancto Matth. I: 20. Ubi de Maria loquitur: τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου: *quod enim in ipsa genitum est ex Spiritu Sancto est.*] ἄνανδρον ἀπίλεψ. ὃ δὲ Ἡ ἐμ ζηλοτυπήσασα, μαινομένῳ τῇ γυναικὶ ἐφύλαττε τὸ χαρὶς αὐτῆς. καὶ ἐπείσθη αὐτὸν πεσεῖν παῖδα, ὃν Πρίαπον ἐπωνομάσθησαν. ἐδόκει, καθαίρει. [Rarissimè ultima vox occurrit: Sed quia perperam apud Lycophronis Scholiast. reperitur, locum producam, exstat pag. 134. edit. Paul. Stephani. Ἀδώνις δὲ ὁ Κύπρου καὶ πᾶσι, Κύπρῳ πᾶς ὢν ἦ Κυπρίων βασιλεὺς, καὶ ὁ Θείας. Scribe Θοὰς. ἐξ οὗ Ἀφροδίτη γήμας Πελασγὸν δυνατὸν καὶ βαθυπλοῦτον. Sed lege βαθυπλοῦτον.] καὶ τοῦτον ἀπορήσασ αὐτὸν τὴν Ἀφροδίτην. καὶ λαὸ τοῦτο, Ἀπαρνίδα καλοῦσιν. καὶ δὲ ἐναλλαγὴν ἦ τοῦ ι, Ἀβαρνίδα, ἵνα ὡς ἔρως ὁ Θοὰς ἱστορεῖ. Qua ratione auctor bis accusativum Ἀβαρνίδα & Ἀπαρνίδα formaverit, non video, præterim cum ipse dicat oppidi nomen esse Ἀβαρὶς, unde accusativus Ἀβαρίδα vel mutatâ literâ Ἀβαρνίδα, quo etiam utitur Apollonius.

[48] Ἔτι δὲ καὶ πόλις, καὶ &c.] Hæc & sequentia videntur parum confusa & transposita. Si mei arbitrii res foret hunc locum ita legerem. Ἔστι] καὶ ἀφ' ἧς π, ὡς παρὰ Ἀστυμέδουσι τοῦ γεωγράφου. ἐστὶ δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα, καὶ ἄκρον. τὸ ἰθνικὸν, & sic porro.

χώρα, καὶ ἄκρα. Εὕρηται καὶ Ἀβὲ τῷ π, A phum etiam cum p, Abarpis reperirur. Est igi-
Ἀαρπὶς, [10] ὡς Θεόπ. Ἀ ἐπιμελῶρῳ τῶν χωρογράφων. πτόνυμον, Ἀβαρναῖος. καὶ ἡλυ- tur Abarnus & urbs, & regio & promontorium, cujus gentilia sunt masculinum Ἀβαρναῖος, & fœ-
σιακ. Ἀβαρναία. mininum Ἀβαρναία.

ΑΒΑΣΗΝΟΙ, [10] ἔθνος Ἀραβίας. [11] Ὁ υ- ABASENI, populi Arabiæ, de qui-
ρανιακὸς ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. Μετὰ τὺς Σα- B bus Uranius Arabicorum tertio. Post Sa-
βαίους, Χατραμώτας ἔ Ἀβασηνοί· καὶ πάλι. bæos Chatramotæ habentur, & Abaseni.
[12] ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, Et rursus inquit: & regio Abasenorum pro-
ἐστὶν, ἡ [13] θυμίαμα, ἡ κέρκεθον. [14] γεωρ- fert myrrham, & ossum, & suffimenta, &
γεῖν ἢ ἔ πεφυρῆν πίλοι εἰκέλεν αἵματι cerpathum. Colunt etiam in agris herbam
[15] μεμι πολιτικὸ ὁ τὺν Θ- ὀξὺς ἔ ἐπὶ χώ- purpuram sanguini similem Tyriæ conchæ.
ρ- πὶς Ἀσσυρίων, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- C Figura vocis acuta est, & ex vernacula
τὴν. [16] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπα- Arabum consuetudine formata; sicut Medabe-
σι, [17] ὡς Ἀπολλώνιος Θ- ὁ πιγνικὸς ἐν τῷ περὶ ni, Adareni. Quin & Apollonius dictus Arti-
παρωνύμων φησὶ, δι' ἓν ἔθος εἶσι τοῦτο τοῖς ὀπὶ fex, in libro quem de Denominativis conscripsit,
τοῖς Ἀσιανοῖς κατοικοῦσιν. ἀλλότρια ἢ τὲ Εὐρω- D omnibus Asiaticis idem esse moris perhibet,
παίων. ut aliter sua Denominativa forment, ac Euro-
pæi;

[10] Ὡς Θεόπομπος Ἀ ἐπιμελῶρῳ τῶν χωρογράφων.] Salmasius in re- lib. primo, cap. 22, qui illud νάρκηθον appellat. Certiora
gnum MS invenit: ὡς παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ χωρογράφῳ. si quis attulerit, ea libentissime amplectar.
Pro ἐπιμελῶρῳ autem Stephano allegatur; de eo vide Vos- [13] Καὶ θυμίαμα.] Quia nemo melius aut doctius dixit
sium de Historicis Græcis lib. pr. cap. XXII. quid sit θυμίαμα, quam Salmasius, cujus verba quæ exstant
[11] Ἀσσύριοι, ἔθνη Ἀραβίας. in Plinianis exercitationibus, exscribere non pigebit. ΘΥ-
Volentes procul dubio codicum MSS. ope restituit. Nam ΜΙΑΜΑ Græcis dictum hic de Abasenis locus ΘΥΜΙΑΜΑ. Inde Latinum *Thus*, ut *ab ovo* pus: γλοιὸς vel γλοὺς *glus*. Veteres Græci *thus* non pro fu-
a Salma ac Florentina editione hic de Abasenis locus migare, sed *ab ovo* θυμιᾶν ponebant. Æolicum φύω, unde
prudenti hic modo nullique ista dictu facta distinctione annecti- Latinum *fuo* & *fio*, & compositum *suffio* & *suffimen*. A φύω
tur hæc verba: Ἀβασηνοὶ, Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- θυμὸς, Æolice φυμὸς, unde *fumus* Latinum, & *fumigare*,
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- ut à Græco θυμιᾶν. Hesychius: θυμὸς, πνεῦ, ἀήρ. Sic ΘΥ-
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- & θυμίαμα idem. Sed καὶ ἐξοχὴν Græci *thus* dixerunt θυ-
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- μίαμα. Uranius in Arabicis apud Stephanum: ἡ χώρα τῶν
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- Ἀβασηνῶν ζμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα· ubi θυμίαμα
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- pro *thure* posuit. Recentiores Latinitatis auctores *incen-*
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- *sum* appellavêre, hoc est θυμίαμα. Glosse θυμίαμα *incen-*
σσύριοι. Ἀ ἐρυθραν. Ὀνομάζ- ὁ ἐ Ἀ- ἐστὶ δὲ ἀπὸ θυμιᾶν ponebant. Sic ΘΥ- *sum*. Inde vox nostra quâ *thus* hodie appellamus.
[12] Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν ζμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυ- [14] Γεωργεῖν δὲ ἢ πεφυρῆν πίλοι εἰκέλεν αἵματι Τυρίᾳ
μίαμα, καὶ κέρκηθον.] Inter mortales quondam doctissi- κοχλίου.] Insigniter sane erraret, qui hæc fumeret de Pur-
mi, Salmasius in suis ad Solinum commentariis pag. 453; pura ex conchyliorum genere, quod intrinsecus anima-
nec circa Gil. viri Hist. exiit. Uranii quoque meminit Eustathius tam continebat carnem, & candidissimam mediis in fauci-
in Dionysium de situ orbis XXXVIII. bus venam habebat; quâ exsectâ pretiosissimus ille cruor
[15] Ἡ χώρα τῶν Ἀσσυρίων ζμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυ- promanabat, quo olim lana & sericum, ad vestes inde con-
μίαμα, καὶ κέρκηθον.] Inter mortales quondam doctissi- texendas, tingebatur, de quo Plinius lib. IX. cap. XXXVI,
mi, Salmasius in suis ad Solinum commentariis pag. 453; Aristoteles in historia Animalium lib. V. cap. XV, & Athe-
nec circa Gil. viri Hist. exiit. Uranii quoque meminit Eustathius næus lib. III. Nam veterum scriptorum testimoniis certis-
in Dionysium de situ orbis XXXVIII. simum est, etiam diversis in regionibus purpuram factam
[16] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- fuisse ex floribus herbis & radicibus, quæ in terra nascun-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- tur; quod seriatim possemus probare nisi longum nimis
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- foret. Hinc apud Petronium legimus:
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- *Quæ situs tellure nitor certaverat ostro.*
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- De Creta Theophrastus testatur lib. IV. cap. VII. Καὶ ὁ
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- Κρὴς δὲ φησὶ τὸ φυκὸν ἀπὸς τῇ γῇ ὑπὸ τῶν ὄμβρων πίπτειν καὶ
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- κρύπτειν, ὑ βάπτεσθαι ὑ μόνον τὰς πτυίνας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔρεια, καὶ ὑμέ-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- να, καὶ ἐὰς ἢ ἂν ἀφορμὴ φαίνῃ· ἢ βαφὴ, πολὺ κρείττων ἡ ἐχόμε τῆ
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- πορφύρας. Etenim in Creta juxta terram super saxa nasci-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- tur alga plurima & pulcherrima, qua non solum ventus,
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- sed & lanas vestesque inficiunt: Et quamdiu recens est tinctu-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- ra, color purpura longè præstat. De Gallia Plinius lib. XXII.
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- cap. II: Jam verò inficiendis vestibus scimus admirabili fuco. At-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- que ut fileamus, Galatiæ, Africæ, Lusitaniæ granus, coccum
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- Imperatoriis dicatum paludamentis. Transalpina Gallia
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- herbis Tyrium atque Conchylium tingit, omnesque alios co-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- lores, nec quarit in profundis murices. Et lib. XVI, cap. XVIII:
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- Est & in Apennino frutex, qui vocatur cotinus, ad lineamen-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- ta modo, conchylii colore insignis. Et ita etiam alii scriptores
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- de aliis regionibus.
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- [15] Τυρίᾳ κοχλίου.] Ope codicis Salmasiani ita pro Τυ-
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- ρίου κοχλίου ex Palatinis reposuimus.
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- [16] Ἀράμιοι.] Perperam ita libri scripti & vulgati. Lege
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- indubitanter Ἀ ἐρυθραν, à voce Ἀ ἐρυθρὸς, κατρὶ μεγάλη τῆς τῶν
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- Παλαιστίνης.
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- [17] Ὡς Ἀπολλώνιος Θ-.] Vide Suidam, qui inter alios libros
τὴν.] Ἀράμιοι. ἀλλὰ ἔ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασι, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀ Ἐοδη- ab Apollonio conscriptos, etiam hunc de Derivativis citat.

πείων. ὁ γὰρ ἀπὸ πόλεως, ἡ δήμου, καὶ τῶν Apæi; qui utique non simili forma ab urbe, aut
ὠνόμασεν τὸ τύπον. populo quovis, gentilia sua denominat.

Α Β Δ Η Ρ Α, πόλις δύο. [58] ἡ μὲν Θρᾴκης, [59] ἀπὸ Ἀβδηρίτου τοῦ υἱοῦ Ἡρμῆ, Ἡρακλέους ἐρωμένη. ὃν [60] αἱ Διομήδους ἵπποι διεσπάσαντο, [61] ὡς Ἑλλάνικος ἐν Ἄλλοι Φασίν. [62] ὁκ τούτης γὰρ ὁ Δημόκριτος ἐστιν ὁ Φιλόσοφος. [63] ἡ δὲ δευτέρα, πόλις τῆς Ἰβηρίας. πρὸς τοῖς Γαδείροις, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων. ὁ πολίτης, Ἀβδηρίτης. καὶ γὰρ οὕτως [64] Διόλκιος, τὸ Διολκίτης, καὶ οὕτως [65] Ὀξύρυγχος, Ὀξυρυγχίτης. [66] Ἔφορος καὶ τὴν [67] πόλιν Ἀβδηρον φησὶν, ἀφ' ἧς [68] τὸ Ἀβδηρα. [69] καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς α εὐθυτέρων ἐυρίσκεται, ὡς Γάβαλα, Γαβαλίτης. τῆ Ἀβδηρίτης μέμνηται [70] Εὔδοξος ἐν πέμπτῃ περιόδων, [71] καὶ

ABDERA. Duæ hoc nomine civitates exiſtunt; altera Thraciæ, ita ab Erimi filio Abdero dicta, quem ab Hercule adamatum Diomedis equæ divulſerunt, ut Hellanicus aliique referunt. Ex hac etiam urbe Democritus originem duxit. Altera verò Iberiæ civitas eſt, prope Gadiram, ut Artemidorus lib. 11. Geographicorum teſtatur. Civis nomen eſt Abderita: nam & Diolcus Diolcita, & Oxyrinchus Oxyrinchita. Ephorus autem hanc urbem Ἀβδηρον nuncupat, à quo plurale τὰ Ἄβδηρα formatur; reperitur enim inter illa nomina, quæ formantur à neutris in α exeuntibus. Veluti à Gabala venit Gabalita, ſic ab Abdera Abderita; de quo nomine Eudoxus lib. 1v. Periodorum, &

[58] Ἡ μὲν Θρᾴκης.] De tempore quo civitas fuerit condita legendus Salmaſius ad Solinum pag. 160. & 161: & incomparabilis J. Voſſius contra Salmaſium in obſervationibus ad P. Melam. De conditoribus non conveniunt auctores. Solinus eam à Diomedis ſorore conditam eſſe ait: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis Soror condidit, & à ſe ſic vocavit.* Joh. Tzetzes ab Hercule:

Ἐξ ᾧ πόλιν Ἀβδηρα ὁ Ἡρακλῆς ἰδρύσατο
Περὶς Εὐρυσθέα τὸ λοιπὸν ἐκφυγὼν τὰς ἵππους.

[59] Ἀπὸ Ἀβδηρίτου τοῦ υἱοῦ Ἡρμῆ.] Licet in omnibus manu exaratis & vulgatis codicibus conſtanter ita legatur, tamen hic locus ita eſt refingendus: ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ υἱοῦ Ἡρμῆ, uti liquet ex libro ſec. Apollod. Bibliothecæ. Τῶν δὲ Βιστόνων σωὶ ὄπλοις ἐπιοσηθέντων, τοὺς μὲ ἵππους παρέλυσεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν. ὅτ᾽ δὲ ὧν Ἐρίμου παῖς, Λύκος ἐξ Οἰκαλίας, Ἡρακλέους ἐρωμένον, ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἵππαι κατάβρᾳ. φεύγει δὲ τὰς Βίστας ἀμφοτεροδέξιος, καὶ Διομήδην λοιδορήσας, τοὺς λοιποὺς ὠφέλησε φόβῳ. καὶ κλίνας πόλιν Ἀβδηρα, παρὰ τὴν παρὰ τῷ Δρυόπεσι Ἀβδηρον, τοὺς ἵππους [Lege τὰς ἵππους] κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε. *Inter hæc Biſtonibus ſumptis armis ad opem ferendam accurrentibus, equas Abdero cuſtodiendas commiſit. Hic autem Erimi filius ſtulte dictus, genere Locrus ab Opunte, Herculis Amaſius, quem equæ diſcerptum interemerunt. Hercules devictis Biſtonibus, atque occiſo Diomede, reliquos in fugam abire compulit. Inde Abdera urbe ad Abderi peremptæ ſepulchrum condita, abactas equas Eryſtheo tradidit.* Idem etiam apparet ex Hygini fabula xxx: *Diomedem regem Thracia & equos quatuor ejus, qui carne humana veſcebantur, cum Abdero famulo interfecit.* Adeo ut pro Ἀβδηρίτου hic indubitanter Ἀβδήρου legendum ſit.

[60] Αἱ Διομήδους ἵπποι.] Intellige equas, non verò equos, quemadmodum ex Apollodoro mox citato, & Palæphato eſt manifeſtum, qui fabulæ ſignificationem explicans, per equas Diomedis filias intelligit. Non tamen in mendo cubat Hygini locus, ubi equarum nomina enumerat hiſce verbis: *Equorum autem nomina Podarius, Lampon, Xanthus, Dinus:* nam vocabulum *equus* frequentiſſimè generaliter ſumitur. Vide etiam Melam. lib. 11. cap. 2.

[61] Ὡς Ἑλλάνικος.] Auctor ſatis notus, quique paſſim à Stephano citatur. De eo videndus omnino Voſſius de Hiſtoricis Græcis.

[62] Ἐκ τούτης γὰρ ὁ Δημόκριτός ἐστιν.] Nonnulli tamen ipſum Miletium fuiſſe perhibent, teſte Diogene Laertio, qui libro nono ita refert. Δημόκριτος Ἡγησιάρχου, οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου, πόλις Δαμασίππου. Ἀβδηρίτης, ἢ (ὡς ἔνιοι) Μιλήσιος. *Democritus Hegeſiſtrati filius, quidam Athenocriti, alii Damaſippi ajunt, Abderita fuit, vel ut non nulli malunt, Mileſius.* Sed communior eſt ſententia Abderitam fuiſſe, quod etiam ex Hippocratis Epiſtolis multis in locis colligi poteſt. Vide quoque apud A. Gellium Laberii verſus lib. x. cap. xvii.

[63] Ἡ δὲ δευτέρα πόλις τῆς Ἰβηρίας, ὡς πρὸς τοῖς Γαδείροις.] Ita ex Voſſiano codice repoſuimus, ubi vulgati habebant, ὡς ἐν τῇ Γαδείρῳ. Vir ſummus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Melam oppidum illud inde longiſſimè abeſſe ſcribit. Vide Strabonem lib. III, qui illud à Phœnicibus conditum aſſerit: Plinium lib. III. cap. I: & Melam lib. II. cap. VI.

[64] Διόλκιος, τὸ Διολκίτης.] Eædem hæc voces quoque in voce Δῶρος & Ὠρεὸς citantur. Dioleus ſignificat Tractum per ſpatium inter duo littora, notante Hen. Stephano ex Budæo. Apud Heſychium pro nomine proprio ſumi videtur: Διολκὸς, ὁ δι᾽ Αἰτωλῶν ἐις Κιγχρεῶν τοπος. *Dioleus, ſive Iſthmus, eſt locus à Lechæo uſque ad Cenchreas.* Vide Strabonem lib. VIII. & Caſaubonum ad illum locum. Διολκίτης igitur illiuſmodi loci incolam ſignificat. Διόλκης proprie *traductio*, quod inter Amſtelædamum & Harlemum dicimus Overtoom. Jul. Higinus in Helvii Cinnæ propemptico apud Chariſium Scliptarum: *Ab Actio navigantes ſtadia XL. veniunt ad Iſthmum Leucadienſium: ibi ſolent iteris minuendi cauſa remulco, quem Græci πάλωνα vocant, navem traducere.* Idem in eodem opere: *Quæ ſunt etiam nonnulli quamobrem ejus cura jubent Actio navigare, quod eſt è regione traductionis Leucadienſis.* Poteſt tamen uſus ſignificationem vocis ad quemvis iſthmum tranſtulille & produxiſſe, & quod σφενδονικὸν erat κυκλον efficiſſe. Quæ cum ab incomparabili Gronovio accepiſſem, non indigna, quod adjicerem putavi.

[65] Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης.] Ita quoque MSS. ſed lege Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης, uti ex auctore noſtro liquet, ubi de hac voce agitur.

[66] Ἔφορος.] Paſſim citatur ab auctore noſtro ſcriptor ſatis notus, & etiam ab aliis. De ejus patria & ſcriptis lege Strabonem lib. XIII.

[67] Πόλιν Ἄβδηρον φησὶν.] Ita etiam Apollodorus lib. II. urbem nominat, quem mox citavimus: Καὶ πέμπτος πόλιν Ἄβδηρον. Sed locus mihi non videtur ſatis ſanus.

[68] Τὰ Ἀβδηρα.] Apud Thucydidem lib. II. hæc vox etiam plurali numero exſtat. Ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐις τὰ Εὐξεινον πόντον. *Ab urbe Abderis ad Euxinum pontum.* Simili quoque modo apud Plutarchum in Laconicis: ὡς δὲ τὸν Ἀβδήρων σεισβάτην ἦρε. id eſt: *Legato ex Abderis reſpondit.*

[69] Καὶ ἀπὸ τοῦ εἰς α.] Hic quoque aliquid excidiſſe videtur. Nimirum: καὶ τὸ ἵπος ἐ ἀπὸ τοῦ εἰς α εὐθυτέρων ἐυρίσκεται). Duas enim reddit rationes analogiæ in τῷ Ἀβδηρίτης. Prior eſt poſſe dici ab Ἀβδηρον tum ut Διόλκιος: & poſterior etiam à deſinentibus in A neutrum plurale talia gentilia formare, ut Gabala Gabalites. Sed & τὰ ἵπος à neutris in A finientibus reperitur. Hanc obſervationem Clariſſimo J. F. Gronovio debemus.

[70] Εὔδοξος ἐν πέμπτῃ περιόδων.] Quis & qualis fuerit Eudoxus apud Suidam in Eudoxo, & Diogenem Laertium lib. VIII. legere licet. Miror Stephanum hunc librum plurali numero citare, cum in Ἀζωτία, Ἀγωνία & aliis in locis, eum ſingulari numero citet. Quapropter hic etiam, ſi mei arbitrii res foret, ſcriberem, Εὔδοξος ἐν πέμπτῃ

[71] ἐκ Παυσανίου περιηγήσεως, καὶ [72] Ἡ ρόδο- A & Pausanias in Græciæ descriptione, & Herodot.
τος ἱστορικ. καὶ πολλοὶ ἕτεροι τῶν, καὶ πολλοί. lib. 7. mentionem faciunt; complurib. usq; etiam in
[73] Πλάτ. δ' Ἀβδηρίτης ὑπὸ τ πνευματοφθο- locis Hecatæus, ac multi alii. Plurimi autem Ab-
σων ἀναγκάζεσθαι. [74] Νικαίνετ- ἔπαινος, deritæ exstitêre, de quibus doctorum virorum in-
καὶ [75] Πρωταγόρας, ὃν Εὔδοξος ἱστορεῖ τ [76] ἦσσον dices commemorant: inter alios Nicænetus he-
τ κρείττω λόγον παιδεύσειν, καὶ τὰς μαθήσεις B roicorum carminùm scriptor, & Protagoras, qui
διδάσκειν τὸν αὐτὸν ψέγειν τ ἐπαινεῖν. ὅτ- aliquándo inferiorem potentiorem causam egit,
ὢν ὁ Πρωταγόρας, καὶ Δημόκριτος, Ἀβδη- discipulosque suos docuit, ipsum culpare & lau-
ρίτης. dare, uti ab Eudoxo accepimus. Is igitur Prota-
goras & Democritus Abderitæ fuere.

ΑΒΙΛΗ [77], πόλις ὅπῃ τῷ Ἰορδάνῃ ποτα- ABILE, urbs ad Jordanem fluvium, & alia
μῷ. [78] ἐστὶ δὲ ἄλλη πόλις φοινίκης Ἀβίλα, C Phœniciæ, quæ Abila dicitur, ex qua Diogenes
ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ Διαμισθοτέλ- σοφιστὴς. præstantissimus ille Sophista originem traxit.
[79] οὐδέτερος δ' αὐτῶν ἡ πόλις Ἀβίλα. τὸ ἐθνικὸν, Verum illa civitas quæ Abila nominatur neutrius
Ἀβίλλιος, ὡς Γέβαλα, Γεβάλλιος, Ἀβελίν- generis est. Hinc gentile Abilenus, uti à Gebala
δηλα, Ἀβενδηλίνος. Gebalenus, Arindela Arindelenus.

ABIOI ABII,

τῆς οὐσίας. Plutarchus in libello, quo probat *ne suavi-*
ter quidem vivi posse, secundum Epicuri decreta, etiam Eu-
doxi sententiam citat fuisse veram: [71] τὰς ἀξιούσας Εὐδόξ- quæ
dem ita vertuntur ab interprete: *aut Eudoxus de conver-*
sione rerum cælestium. Sed errat vir doctus; nam liber,
quem in Astrologia composuerat Eudoxus, inscribebatur
Ἀνωμάλων secundum Laertium, sive Φαινόμενα, uti
ferunt Anonymus in vita Arati testatur. Illud Eudoxi
opus *de ambitu sive circuitione terræ* multis constabat li-
bris, cum octavum citat Harpocration in Λιπάρᾳ.

[72] Ἐν Παυσανίου Περιηγήσεως.] Ita in vulgatis, nec ali-
ter in Vossiano cod. Quis non animadvertit, hic libri nu-
merum deesse? quem Salmasius corruptum invenit in
Palatino, in quibus legebat. ἐν Παυσανίου τῆς Περιηγήσεως.

[73] Ἡ ρόδο- ἱστορικ.

quorum de hac voce fit mentio.

[74] Πλάτ. δ' Ἀβδηρίτης ὑπὸ τ πνευματοφθόρων ἀναγκάζεσθαι.] Plutarchus eruditione insignes hæc urbs viros dedit, ut non immerito memorabilis J. Vossius dixerit: Cum ut omnibus illustrium virorum catalogis crebri passim sint Abderitæ, nec ito quare Juvenalis hanc vervecum vocet patriam. Nam quod multi apud Abderitas infani nasce-rentur aut fierent, quis hoc stupori tribuat; cum infania non hebetes & stupidos, qui nihil habent quod perdant, sed maxima plerumque invadat ingenia? Quamvis au-tem Hippocrates lib. III. de morbis vulgaribus complu-rium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen ex tam inamœno morbo eorum effe puto proverbium illud de malo Abderitico; sed potius ex affectu jucundissimo, qui ipsorum febribus fuisse videtur, ut testatur Lucianus, scripto de con-scribendo historia. Omnes namque Musicæ & Poeticæ studiosissimi, carmina poetarum recitantes tibi invicem, & passim in plureis histrionum agentes. Tam elegans insa-nia, quæ, si verum est paradoxum Stoicum, semper non non calit in crudos & pituitosos, ne dum in vervecea & crassa.

[75] Νικαίνετ- ἔπαινος.] Hujus poëtæ etiam meminit Athenæus lib. XIII. Sed dubitat an Samius, an verò Abde-rita fuerit. Hæc sunt ejus verba: ὁ τὸν Γ γυναικῶν κρᾶδε-μνον Νικαίνετ Σάμιος, ἢ Ἀβδηρίτης. Sed qualis fuerit poeta docet lib. XIV. Καὶ Νικαίνετ- ὁ ἐπαινούμενος ὑπὸ τοῦ ἱστο-ρικοῦ ποιητὴς ὑπάρχει μετρίως ἐπηνημένος. ἢ τίς ὑπερβάλλει ἀφυ-ΐᾳ καὶ ἀπειρίᾳ ἐν ποιήσει; Nicænetus versuum scriptor, poëta indignus. *ex gentilitium insertum ut plurimum secutus.*

[76] Καὶ ἦσσον κρεῖττω.] Ejus vitam describit Diog. Laer-tius, qui etiam ejus Kripta enumerat. Plurimi antiquo-rum ipsum *Abderitam* fuisse testantur. Cicero lib. prim. de Natura Deorum, Fabius III. I. Gellius V. cap. III. Sextus Empiricus adversus Mathematicos, Philostratus in vita, Minutius Felix, alique. Sed Eupolis, citante Laertio, in Assentatoribus ipsum *Teium* fuisse perhibet, at enim.

Ἐνδεδ. γὰρ ἐν Περιηγήσει ὁ Τήϊ-
Iam quidem est Protagoras Teius,

Hinc apud Suidam legitur: Τηΐος δὲ αὐτὸς ὁ Τήϊος ἐγράψαν. *Quidam verò, ipsum Teium esse, scripserunt.* Stephanus ipse sibi non constat hic Abderitam, & in voce Τέως, Τέϊον, Teium fuisse scribit. Primus omnium merecede docuit, atque hanc ob causam plures pecunias cumulavit, uti Plato in Theæteto testificatur. Discipulum Euathlum in jus vocavit, quia promissam mercedem non persolverat, uti Gellius lib. V. cap. X. & Apuleius in Floridis tradide-runt.

[77] Τὸν ἦσσον ὁ κρείττω λόγον παιδεύειν.] Licet MSS. & vulgati codices constanter ita habeant, inductus auctor-itate Diog. Laertii & Aulì Gellii, hæc ita scriberem: Τὸν ἦσσον λόγον κρείττω παιδεύειν; nam nullibi hæc verba cum conjunctione καὶ copulantur. Apud Laertium lib. II. de Socrate legitur. Καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν κωμῳδεῖ, ὡς τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντα: *Aristophanes* (nempe in Νεφέ-λαις.) *maledictis quoque illum vexat, quasi pejorem cau-sam dicendo meliorem faceret.* Et in Noct. Atticis lib. V. cap. III. ubi graphicè Protagoræ mores & ingenium describuntur. *Is tamen Protagoras insincerus quidem Phi-losophus, sed acerrimus Sophistarum fuit: pecuniam quippe ingentem quum à discipulis acciperet animum, pollicebatur se id docere, quanam verborum industriâ causa infirmior, fieret fortior; quam rem Græcè ita dicebat*; τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Præstat igitur hæc verba absque καὶ protu-lisse. Sed Laertius de Protagora hunc sensum aliis verbis concepit. Ita enim scribit lib. IX. Περὶτ- ἔφη δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς πρᾶγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις. Id est: *Primus de omni re duos esse sermones oppositos dixit.* Con-simili modo etiam Clemens Stromat. VI. loquitur. Καὶ ἐπειδὴ Ἕλλησί φασι, Πρωταγόραν στασιάζειν τ παντὶ λόγῳ λόγον ἀντικείμενον παραπαλαίσαι. Ita ille locus est legen-dus, ubi malè legitur: λόγον ἀντικεῖσθαι.

[78] Ἀβίλη, πόλις ὅπῃ τῷ Ἰορδ. Quia perperam in Vossia-no codice Ἄφιλα legitur, dubito an non lit Ἄβιλα hic re-ponendum: nam à Ptolemæo etiam vocatur Ἄβιλα, ἐπι-κληθεῖσα Λυσανίου: *Abila cognominata Lysaniæ*: Non verò Lysanii, uti perperam habet Ptolemæi interpres: In quem errorem etiam incurrit Ortelius in Thesauro Geographi-co. Verum à Josepho lib. XX. cap. V. dicitur Ἀβιλὰς, si locus mendo careat. Δωρίτης τ Ἀχαΐαπιον τῆ Φιλίππου πε-ντραρχίᾳ, καὶ Βαταναίᾳ, προσθεὶς αὐτοῖς τὴν τραχωνῖτιν σὺν Ἀβίλᾳ: *Agrippam donavit Philippi Tetrarchiâ & Batа-nea, adjunctâ his Trachonitide cum Abella.* Et apud Lu-cam in Euang. cap. III. versu I. etiam exstat memoria Λυσανίου Ἀβιληνῆς τετραρχοῦν-, quod profectò ab *Abila* & non ab *Abella* deducitur. Et ita quoque apud Anony-mum in Anagraphe Olympiadum, pag. 382.

[79] Ἑτέρα δὲ ἄλλη πόλις Φοιν. Ἀδ- ἧς ἦν Διογ.] Totidem verbis hic locus apud Suidam in voce Ἄβιλα exstat. Qui-que ibidem de Patria Diogenis eadem testatur.

[80] Οὐδέτερος δὲ ἡ πόλις.] Ita etiam à Josepho ex Polybii libro XVI. hæc vox usurpatur, uti liquet ex Antiq. Jud. lib. XII. cap. III. Et apud Polybium lib. V. etiamnum hodie legitur: Κυρ- γοστοῦ Ἀβίλιον, καὶ τ εἰς αὐτὸ πεφυ-

Α'ΒΙΟΙ[83], ἔθνος Σκυθικόν. Ὄμηρος,

[81] Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

[81] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου πόντου, [82] ὡς Διόφαντος, εἶπεν ἄτυφα λέγειν αὐτούς, διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν οἰκεῖν. δικαίως δὲ εἶπεν Ὅμηρος, διὰ τὸ μὴ βουλεύεσθαι μετὰ τῶν Ἀμαζόνων ὑπὲρ τῆς Ἀσίας στρατεύειν. [84] ἢ ὅτι βίῳ ἐφαίνοντο ἀχρεῖοι), ἄτυφα λέγειν), διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. [85] Δίδυμος ὁ Θρᾴκιον ἔθνος φησίν. Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ [86] ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

[87] Ἔπειτα δὴ πέλας δῆμον [88] ἐνδικώτατον
* ἁπάντων ἐσ [89] φιλοξενώτατον Γαβίους.
Ἵν' ἄτ' ἄροτρον, ἄτε φυτὸν
[90] Τέμνῃ δικέλλῃ ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροις
Γέᾳ φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

ὁμοίως δὲ [91] φιλοστέφανος φησὶ, καὶ ἄλλοι. εἰσὶ δὲ Σκύθαι. οἱ πλείους δὲ τὸ ὑπομνημάτων [92] ἐπίθετον φασὶ τῶν Ἀγαθῶν, τὸ γαλακτοφάγων

ABII, populi sunt Scythiæ, de quibus Homerus inquit.

Et lacte vescentium Abiorum, justissimorum hominum.

Alexander in libro, quem de Ponto Euxino conscripsit, auctore Diophanto, existimat, eos ita appellari, eo quod Abianum amnem accolant. Homerus verò eos justos nominavit, quia recusarunt cum Amazonibus Asiæ bellum inferre: vel etiam hoc nomine insigniti sunt, quod per totam vitam nullibi fixis sedibus fruantur, & ubique terrarum curribus vehantur. Didymus autem eos inter Thraciæ populos collocat, & Æschylus in Prometheo soluto eos cum G. Gabios nominavit

Postea autem perveniet ad populum justissimum
Omnium, & hospitalissimum, Gabios:
Ubi neque aratrum, neque terram secans
Ligo terram scindit, sed ubi ultro seminatæ
Terra mortalibus copiosum cibum ferunt.

similiter etiam Philostephanus dicit, & alii. Sunt autem Scythæ. Major autem pars illorum, qui hanc vocem sunt interpretati, inquiunt esse epitheta Agaborum, vocabulum illud lacte vescentium

Βεδουδηκότων: eaque petitus Abila in potestatem redegit, & simul omnes, qui pro ferenda ope eò occurrerant.

[80] Ἄβιοι ἔθνος Σκυθικόν.] Gentem esse Scythicam animadverti licet ex Strabone lib. VII. Ex Arriano circa initium lib. IV: ex Curtio libro VII, & multis aliis. Nemo tamen scriptorum proprio nomine Abiorum regionem appellavit, quod alibi factum videtur à Stephano: Ὑλαῖα, χώρα Ποντική, Ἀβικὴ λεγομένη. *Hylea, regio Ponticа, quæ Abica dicitur.*

[81] Γλακτοφάγων Ἀβίων.] Aldina & Florentina malè habent, γαλακτοφάγων Ἀβίων, nam sic versûs non constat, & aliter reperitur apud Homerum Iliad. N. circa principium. Quum insûlsè interpretes hunc Homeri versum transtulerunt, jam aliis dictum est.

[82] Ἀλέξανδρος ὁ ἐν τῷ περὶ Εὐξ. πονῆ.] De Alexandro & omnibus ejus scriptis videndus Vossius de Histor. Græc. lib. I. cap. XXII.

[83] Ὡς Διόφαντος.] Hujus scriptoris opus Geographicum citatur ab Agatharcide de mari rubro cap. XXXI. Ex quo procul dubio quæ à Stephano ex Alexandro de Abiis referuntur, ipse Alexander transcripsit. Idem Diophantus teste Fulgentio lib. primo scripsit XIV. Antiquitatum libros, ubi male pro Diophantus Diophantes legitur. A Stephano in Διόνυσος, Διόφαντος ὁ Πελλαῖος citatur. Adfert Theodoretus lib. IV. Therapeutices Diophantum Syracusanum. Et exstat hodiè Diophantus Alexandrinus, qui Arithmeticam conscripsit.

[84] Ἢ ὅτι βίῳ ἐδοκίμουν ὑχρεῖοι), ὅτου λέγειν), διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρ.] Hic locus non caret mendo, lege confidenter: ἢ ὅτι βίῳ ἐδοκίμουν ὑ χρεῖοι), Ἀμαξόβιοι λέγειν), διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθ. Id est: *vel quod vita stabili non fruantur Hamaxobii dicuntur, quia curribus vehuntur.* Ita eos appellavit Mela lib. secundo, cap. primo. *Hujus fluxum Buces amnis secat, Agathyrsi & Sauromata ambiunt: quia pro sedibus plaustra habent, dictis Hamaxobii.* Et in genere Justinus libro secundo Scythas ita depingit. *Uxores liberosque secum in plaustris vehunt, quibus, coriis, imbrium hiemisque causa tectis, pro domibus utuntur.* Sed relictis aliis, ipse Stephanus in voce Βυδινοί illorum meminit, quam gentem Scythicam nominatam ait παρὰ τὸ δυδὶς ὑπτιον ἁμαξῶν, τοῦτ' βοῶν ἐλαυνομένων. Ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι. Vide etiam Plinium lib. IV. cap. XII.

[85] Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον ἔθνος.] Intelligit procul dubio Commentatorem in Homerum cujus versûm paulò ante citaverat. Sed in Mss. & Aldina Florentinaque editione vox ἔθνος non reperitur, sed lacuna, quam Xylander hac voce supplevit.

[86] Ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ.] Non exstat hæc Æschyli fabula. Ejus etiam meminit Hesychius in voce ἐκτεφάμωσε.

[87] Ἔπειτα δὴ πέλας δῆμον &c.] Hosce versûs Thomas Stanleus suis numeris ita restituit. Vide Londinensem Æschuli editionem pag. 643.

Ἔπειτα δὴ πέλας δῆμον εὐδικώτατον
Θνητῶν ἁπάντων τ' φιλοξενώτατον
Γαβίους, ἵν' ἄτ' ἄροτρον, ἄτε φυτὸν
Τέμνῃ δικέλλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροις
Γέᾳ φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

[88] Ἐνδικώτατον.] Hæc vera est lectio quam nos in Vossiano codice, & Salmasius in Palatinis invenit: Malè in vulgatis legitur εὐδικαιότατον. Non possum quin hic locum Curtii adscribam, qui libro VII. legitur. *Legati deinde Abiorum Scytharum supervenimus, liberi, ex quo discesserat Cyrus, tum imperata facturi: Justissimos barbarorum constabat. Armis abstinebant, nisi lacessiti. Libertatis modico & æquali usu, principibus humiliores pares fecerunt.*

[89] Φιλοξενώτατον.] Perperam ita Mss. & vulgati codices. Lege, καὶ φιλοξενώτατον, uti etiam Stanleus animadvertit.

[90] Τέμνῃ δικέλλᾳ.] Ita in vulgatis: verum in Mss. δικέλλας. Dativus & Genitivus huic loco non conveniunt: legerem ἄτε φυτὸν· τέμνῃ δικέλλᾳ. ut sit nominativus cum φυτὸν· respondens: vel δικελλᾶ· uti habet Stanleus ut versûs constet.

[91] Φιλοστέφανος.] Semper ab auctore nostro sine cognomine citatur. Hinc difficile est indicare qualis fuerit & quænam scripserit. Vide de Philostephano Vossium de Histor. Græc. lib. primo, cap. XV.

[92] Ἐπίθετα φασὶ τῶν Ἀγαθῶν.] Ita constanter habent scripti & vulgati codices; verum rescribendum est: ἐπίθετα φασὶ τὰ Ἀγαθῶν. Sunt enim Ἀγαθοί populi Scythiæ. Hesychius: Ἀγαθοί, λαμπροί. φρονεροί. ἐνδοξοι. ἐπιφανεῖς. ἐν δὲ ἔθνος Σκυθικὸν Ἀγαθοί· ἐπὶ κιθάρῳ, ὡς ἔφασαν λέγειν ὁ ποιητής· καὶ Ἀγαθῶν ἐπιπομλῶν. Respicit Hesychius ad Homeri, qui exstat Iliad. N. circa initium.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ Ἀγαθῶν Ἱππημολγῶν.

Mysorumque cominus pugnantium, & illustrium Hippemolgorum.

Mirum est profectò omnes Homeri interpretes hanc vocem tam insûlsè pro epitheto & non pro gente accepisse: in quem

γωνες ἢ Ἀζίων ἐκλαμβάνοντες. οἱ μὲν τὸ Ἀ tium & Abiorum excipientes: & à quibusdam
μι βιαζομένων, διὸ ἄ δικαιόταλοι. οἱ δ', ἄοι- Justissimi vocantur, quia nemini vim inferunt; ab
κοι. ἀφ' τὸ μὴ ἔχειν ἡμῖν ὁμοιον βίον. οἱ δ', aliis vagi, & domicilius carentes, quia non degunt
ἐμοίων, τοξικῶν ὁμοτόξων. [93] πρὸς τὸ οἱ vitam nostræ similem; denique & nomen ὁμοίων
αὐτοί. fortiti sunt, quia etiam arcu more aliarum gen-
tium utuntur; nam Sagittarii fuerunt.

Ἀ Β Ο Λ Λ Α [94], πόλις Σικελίας· ὁ πολίτης Β ABOLLA, urbs Siciliæ. Habet hæc vox
βαινος, ὡς [95] Ἀγύλλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβολλαῖος, accentum in penultima, uti etiam Agylla. Hinc
καὶ Ἀβολλαῖα. deducitur gentile Abollæus & Abollæa.

Ἀ Β Ο Ρ Ι Γ Ι͂ Ν Ε Σ [96], ἔθνος Ἰταλικὸν, ABORIGINES, gens Italica, uti per-
ὡς [97] ἱδίως ἐν Ῥωμαϊκῇς ἱστορίας πρώτη. hibet Juba historiæ Romanæ primo. Equidem ad
[98] Μάχεται δὲ ἡ Τρωικὴ πόλεμος [99] τῇ δεκάτῃ C bellum usque Trojanum vetus Aboriginum no-
Ἀβοριγίνων διέσωζον. [1] Λαλύνει δὲ βασιλδ- men servabant; sed imperante Latino, ab ipso de-
σαντος, ὅτε πρωτοπορεύθησαν. [2] τὰ αὐτὰ δὲ nominati sunt. Eadem hæc Charax habet. Non
Χάραξ. [3] ἔκας εἰσὶν πηγὰς τέτρα τῆ κλίσιν est absurdum quosdam existimare hujus vocis
ἀπὸ τῆ Ἀβοριγίνου. [4] Θέσιας, ὡς Λεοντῖνος, declinationem deduci à casu recto Aboriginus, uti
Λεοντῖνος. ἀλλ' Διονύσιος ὁ Ἁλικαρ- D Leontinus, Acragantinus: verum Dionysius Ha-
νασσεύς, Ἀβοριγῖνες, καὶ Ἀβοριγῖσίν φησιν, licarnassæus vocibus Ἀβοριγῖσι & Ἀβοριγῖνι uti Διο-
ὡς Δηλοῖσιν. ἐστὶ δὲ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ φίσιον utitur. Sed alia adhuc insuper vocis declina-
λεγόμενη, ἣν αὖτος ἀναλίθηκαν. [5] ὡς γὰρ ἀπὸ tio in oraculo quodam reperitur, quam ipse appo-
τῆ ταῦτα ταυτῶν, ὕτως Ἀβοριγῖνα, Ἀβορι- suit. Nam uti à ταῦτα ταυτῶν, ita etiam ab Ἀβο-
γῖνων. [6] ἔχει δ' ὁ χρησμὸς ὕτω. ριγῖνα Ἀβοριγῖνων deducitur. Verum oraculum il-
Ἐλθοντ' μαιομένοι Σικελῶν Σαβερνίαν E lud ita se habet.

Pergite quærentes Siculorum Saturniam ter-
ram,

Atque

Ἠδὲ

in quem errorem etiam J. Casaubonus virum incompa-
rabilem prolapsus fuisse manifestissime liquet ex Strabo-
nis versione ad lib. VII. ubi eundem hunc poëtæ locum
inepissime transtulit: cum expresse Hesychius hos Ho-
meri Ἀζοὺς pro gente Scythica sumserit. Horum etiam
meminit Dionysius de situ Orbis:

Τῶν δ' ἀπ' εὐκτίτου πολυπίονα φῦλον Ἀζωῶν,
Εὖτε Μαιῶτις λίμνη, τὸ ἔπειρ' ἀπιπολῆσι. Hoc est:
Supra hos autem porrecta est equis abundantium gens
Agaorum:
Ubi Maiotica lacus hominesque qui equos mulgent.

In vulgatis Dionysii codicibus hodie Ἀλαῶν pro Ἀγαῶν
reponitur. Sed præter H. Stephanum, etiam ὁ πάνυ Sal-
masius in optimo Dionysii MSS. olim Ἀγαῶν legebat.

Ἀγαυρὸν τ' ἠδ' ἀταύρε.] Scythæ semper optimi arquites
fuere, unde & Scytharum appellatio producta videtur:
nam reperio nonnullos uti & Germaniæ populis Scyten/
Scuten, de quibus in canit Dionysius.

Τὸν μὲν ἀπὸ σκύτεος Γαλάξιον ὀνομάζουσι
Τῶν Σάκαι ἡμέτεροι, ἃ μακίτης ἄνδρ' ἐλίζει
Τόξευσιν γὰρ ἄριστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων βάλλειν. Hoc est:
Quem Sacæ nostrates, quos nemo alius improbaverit
Sagittarius. Non enim ipsis fas est incassum jaculari.

ἐν Σικελίᾳ, πόλις Σικελίας.] Perperam ita habent MSS. & vulgati
codices. Lege confidenter, ὡς Ἀγύλλα, cujus gentile etiam
Ἀγυλλαῖος, quod respondet gentili Ἀβολλαῖος.

[95] Ἀγύλλα, ἔθνικὸν Ἀγυλλαῖος.] Nolumus actum agere.
Quid hunc gentem accurate ex antiquis descriptam cupit,
Cluverium consulat. Nullibi hoc nomen cum ω scribitur,
ut apud Suidam.

[96] Ἀβορίγινες.] Idem historicus etiam citatur in voce
Ἄβολλα, & line libri nomine in Ἀγύλλα. De aliis ejus scriptis
lege Vossium de Historicis Græcis lib. II. cap. IV.

[97] ἱδίως ἐν Ῥωμαϊκῇς ἱστορίας πρώτη.] Ineptissima hæc
est Xylandri & aliorum lectio: nam nusquam reperitur,
hujus gentis regionem Ἀβοριγῖνα dictam fuisse. Et cum
nihil juvent MSS: conjecturâ tamen hic locus curari pos-
set. Scribe itaque ut est apud Dionysium Halicarnassæum
lib. I. unde hæc transcripta videntur: *Μάχεται μὲν οὖν ἡ Τρωικὴ*
πολέμου τῇ ἀρχαίᾳ τῇ Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν διέσωζον.

[1] Λαλύνει δὲ βασιλδσαντος.] Vide Livium lib. I. Salustii
bellum Catilinarium, Dionys. Halicar. lib. I. atque alios.

[2] Τὰ αὐτὰ δὲ Χάραξ.] Vide Vossium de Historicis Græcis
libr. III. Multis in locis hic Scriptor à Stephano allegatur.

[3] Ἔκας εἰσὶν πηγὰς τέτρα τῆ κλίσιν ἀπὸ τῆ Ἀβοριγίνου.
ἰωθέσιος, ὡς Λεοντῖνος. Legerem cum Porto: ἐκὸς ἀπὸ
πηγὰς τέτρα ἔ ὁμοιῶ τῆ κλίσιν ἀπὸ τῆ Ἀβοριγίνου. ἰωθέσιος
γίνεται, ὡς Λεοντῖνος, & ita porrò.

[4] Ἢ αὖτος παραλήφθη.] Videlicet Dionysius Halicar-
nassensis, & oraculum illud, cujus infrà meminit Stepha-
nus, libro I. legitur.

[5] Ὡς γὰρ ἀπὸ ἔ ταῦτα ταυτῶν, ὕτως Ἀβοριγῖνα Ἀβοριγι-
νῶν.] Scribe potius: *ὡς γὰρ ἀπὸ ἔ ταῦτα ταυτῶν, ὕτως ἀπὸ*
τῆ Ἀβοριγίνα Ἀβοριγίνων. Genitivus pluralis primæ de-
clinationis nominum simplicium κυρίως in ὰν circum-
flexum desinit; sed Jonicè in ἐων cum accentu in penul-
tima. Verum ejusmodi nomina non necessariò ad pri-
mam declinationem pertinent: nam in genitivo plurali
quintæ declinationis sæpius eadem terminatio observatur:
Jones enim dicunt *ἀνδρέων* pro *ἀνδρῶν* ab *ἀνδρὲς viri:* item
χοιέων pro *χοιῶν* à *χοιὲς anseres:* & similiter in multis aliis.
Itaque à casu recto Ἀβοριγῖνες communiter Ἀβοριγίνων, &
Jonicè Ἀβοριγίνεων formari posset. Præterea etiam Stepha-
nus supra inquit, non esse absurdum, si quis existimet
Ἀβοριγίνων ab Ἀβοριγῖνος deduci posse. Nam tali forma
Lycophronem vocem Βορέσιος pro Ἀβορίγινος usur-
passe certum est:

Κἄτοχ' ἀνέχησε τὸν τύραννον Βορεσίου.
Ad quæ verba Isacius Tzetzes ita commentatur. *Πάλιν*
πολεμεῖ Βαῖῳ τὴν χεμαστὴν τῆ Λουκρήσιος. οὐ γὰρ πόλει ἀφῆκεν
Ἀβοριγίνες [scribendum Ἀβορίγινες] *ἐκκαλέσατο ἐ ὕστερ μυ-*
θεύει ἀπὸ ἔ δικαιοτάτου αὐτὸ ἰδιῶν. ἐτ' δὲ Βορεσίου λέγει τὸς
Ἀβοριγίνους.

[6] Ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς ὕτω.] Oraculum illud etiam exstat
apud Macrobium libro primo Saturnaliorum cap. VII.

[7] Μαιόμενοι.] Optimè ita Xylander reposuit pro μαίνε-
σθαι, quod Aldina & Florentina perperam exhibent: ne-
que etiam aliter Salmasius in scriptis Bibliothecæ Palatinæ
codicibus invenit. In Vossiano multa hujus oraculi desunt.

Η'δὴ Α'ϑοελιγενέων Κοτύλῳ, ἵ νᾶσ⊙ Α
ὀχεῖπε
Οἷς ἀναμιχθέντες, δεκάτῳ [8] ἔκπεμ-
ψαπ Φοίϑῳ,
[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ, καὶ τῷ πατρὶ
πέμπετ Φῶτα. B
ἀλλ' αὐτὸς τῷ χρησμῷ μὴ πεῖϑόμεν⊙, τοῖς
σεσειρημέναις [10] ἐχρήσατο κινήσεσιν.

Α'ΒΟΤΙΣ [11], πόλις Αἰγυπτία, ὡς Ε'κα-
ταῖος. ἰὼ Η'ρωδιανὸς φησι βαρυϑείᾳ. [12] ὁ πο-
λίτης κῆ μὲν τὸ ἐπιχώριον, Α'ϑοῖτης, ὡς νῦν C
Κλαυδίτης, ᾗ Ναυκρατίτης· κῆ ἢ Ε'καταῖον,
Α'ϑοελὶς, ὡς Μάκρελος, Μακρελὶς. [13] Χάλ-
κις, Χάλκιος, Χαλκιδὶς. Α'ϑοῖος, Α'ϑόπ⊙,
Α'ϑοελὶς.

Α'ΒΡΕΤΤΙ'ΝΗ [14], χώρα Μυσίας, ἀπὸ D
Βρεττίας νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Α'βρεττῖνὸς,
[15] ὡς Α'ριανός φησιν.

Α'ΒΡΙΝΑ'ΤΑΙ, πονλικὸν ἔϑνο⊙. [16] ὁ ἢ

Atque Aboriginum Cotylen, ubi insula vehitur
Quibus permisti decimas transmittite Phœbo
Atque Diti capita, & lumina patri mittite.

Sed ipse oraculo non confidens, prædictis inflectionibus usus fuit.

ABOTIS, urbs Ægypti apud Hecatæum, quam Herodianus inquit accentu in penultima notari. Ex vernacula regionis consuetudine hinc formatur civis nomen Abotita, ut Naucratis Naucratita: Sed ex Hecatæi sententia haberet Abotiensis, uti Macris in genitivo Μάκρεως & inde Μακρελὶς Macriensis: Chalcis Χάλκις Χαλκιδὶς Chalcidensis, & ita Abotis Α'ϑοῖτις Α'ϑοελὶς Abotiensis.

ABRETTINE, Mysiæ regio, à Brettia Nympha ita denominata. Hinc fit gentile Abrettenus, uti Arrianus auctor est.

ABRINATÆ, gens Pontica. Sed Gram-

Τεχνι-

[8] Ε'κπέμψαπ Φοίϑῳ.] Ita reposuimus pro ἐπέμψαπ Φοίϑῳ, uti legitur in Xylandri editione. Sed videtur esse tropothetarum σφάλμα. Perperam etiam legitur in aliis ἐπέμψατε Φοίϑῳ.

[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ.] Hunc versum nec Dionysii Halicarnassei interpres nec Opsopæus probè perceperunt, ejus sensum hisce verbis exprimentes.

Atque Jovi capita: & transmittite lumina Patri.

Virgilii exemplum si imitati fuissent, qui Plutonem Jovem Stygium appellat, in errorem non incidissent: ait enim ille lib. IV. Æneid.

Sacra Jovi Stygio quæ rite incepta paravi
Perficere est animus. Et Ovidius:
Sape tibi est Stygii regia visa Jovis.

Κρονίδης patronymicum masculinum à Κρόν⊙ *Saturnus* absolute positum Saturni filium denotat, omnibusque ejus filiis, Jovi, Neptuno, & Plutoni æqualiter convenit: sed hi optimè à Poëtis distinguuntur, cum patronymico prænomen adscribitur. Ita apud Homerum legimus Iliad. I.

Φίρτ' ἀρχεῖν ἐϑέλ', ὅ φαμέναί τι κέλεσϑαι,
Οὕνεκα Διὶ Κρονίδῃ ἀριστεύεσκε, καὶ ἐλικίῃ.

Et simili etiam modo aliis in locis apud eundem ac alios poetas. Quisnam filiorum Saturni in hoc oraculo intelligi debeat non facile divinassem, nisi mihi lux affulsisset ex Macrobii libro I. Saturnal. cap. VII, qui idem oraculum in medium producens loco Κρονίδῃ scripsit Α'ΐδῃ, hoc est, Diti sive Plutoni, qui æque ac Jupiter & Neptunus Saturni filius fuit, uti apertè testantur scriptores Mythologici. Hi tres cum rerum imperium inter se essent partiti, Jovi cœli regnum, Neptuno maris, & Plutoni inferorum loca obtigerunt. Hinc Cicero in secundo de Nat. Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui Dives ut apud Græcos Πλούτων, quod recidant omnia in terras & oriantur è terris.* E terris originem ducunt omnes fructus, & omnia metallorum genera: imo & humana corpora Diti debentur, utpote terrena, quæque post mortem à terra recipiuntur. Hinc Horatius Carm. lib. I. Od. IV, sepulchrum domum Plutoniam nominavit.

Jam te premet nox, fabulaque manes,
Et domus exilis Plutonia.

Et sic quoque sæpissimè apud Homerum: è multis unum adducam exemplum, quod exstat Iliad. Γ.

Τὸν δὲς λαφϑίμβροτος ἀνδρῶν δίμφ' Α'ϊδ⊙ εἴσω.

Si igitur humana cadavera Plutoni debeantur, genuinus Oraculi sensus in eo consistet, ut per Saturni filium non Jupiter, sed Pluto intelligatur. Sed non magnopere miror supradictos viros ad oraculi sensum non penetrasse, cùm ipse Eusebius in eundem scopulum impegerit, per Κρονίδῃν etiam Δία intelligens, ita enim ille in Constantini oratione: ὁ δὴ τ' Ρωμαϊκῆς συγγραφεὺς Διονύσ⊙, ἑκατέρωϑί αὐτὸν τ' Δία

ἓ τ' Α'πόλλωνα αὐτῶν αἰσθησιν οὐ γ'παλία παρὰ τ' κωλικιβίων Α'ϑοελγενῶν. Hic obiter adhuc notandum est Α'ϑοελγενῶν pro Α'ϑοελγίνων scripturam esse.

[10] Ε'χρήσατο κινήσεσιν.] Ita invenit magnus Salmasius in Palatinis & nos in Vossiano codice: sed ad marginem sui codicis annotavit, hanc vocem tali significatione apud Græcos non occurrere, pro κινήσει legendum esse κίνησιν.

[11] Α'ϑῶτις, πόλις Αἰγυπτία.] Veteres de hac urbe nullam faciunt mentionem: solus Suidas ejus meminit notante Ortelio in Thesauro Geographico. Apud Plinium libro VI. cap. XXIX. legimus: *Oppida eorum expugnavit, quæ sola invenerit, quo dicemus ordine: Phelcin, Primin, Abocein &c.* Ubi forte pro *Abocein Abotin* est rescribendum.

[12] Ο' πολίτης κῆ μὲ τὸ ἐπιχώριον, Α'ϑοῖτης, ὡς νῦν Κλαυδίτης κῆ Ναυκρατίτης.] Locus hic, fœdissimè est corruptus, nam nullum quod sciam, oppidum reperitur, à quo gentile Κλαυδίτης deducitur. Veram lectionem nobis Voss. cod. exhibuit. Ο' πολίτης κῆ μὲ τὸ ἐπιχώριον, Α'ϑοῖτης, ὡς Ναυκρατίτης, Ναυκρατίτης. Hanc in versione nostra secuti sumus.

[13] Χάλκις Χάλκιος Χαλκιδὶς.] Salmasius ex Palatinæ bibliothecæ codicibus nititur reponere, Χαλκὶς Χαλκιδὶ⊙ Χαλκιδὶς, quam lectionem etiam in Vossiano MSS. invenientes non probamus: nam non convenit cum Α'ϑοῖς Α'ϑόπ⊙ Α'ϑοελὶς. Ex Stephano est manifestum, hanc vocem gemino gentili gaudere: nempe Χαλκὶς Χαλκιδ⊙, inde Χαλκιδὶς: & præterea Χάλκις Χάλκι⊙ & inde Χαλκιδὶς, quod non duntaxat hic legitur, sed etiam in voce Α'ϑερ⊙. pag. 6.

[14] Α'βρεττίνη, χώρα Μυσίας.] Malè habet Aldina & Florentina, Α'βρεττῖνη. Hic scribendum esse Α'βρεττίλιν satis innuit gentile inde deductum, quod est Α'βρεττιλιὰς. Simili etiam modo apud Strabonem lib. XII. (quem Stephanus plerumque sequitur.) Γαρσὶς μὲ ὖν ἡ Α'βρεττιλιὰς Διὸς Μυσῶ ἱερὸ· μέρ⊙ σ' ἴχει ὑπόνομον τ' Μαρσυᾶ. Μυσία δ' ἐσὶ κ' αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ Α'βρεττιλίη. Et sic quoque apud Suidam legerem, ubi nunc exaratum est: Α'βρεττάνη, χώρα ἡ λεγομένη Μυσία, ἀπὸ Βρεττίας νύμφης.

[15] Ὡς Α'ρριανὸς φησιν.] Scribe ὡς Α'ππιανὸς φησι: ita enim Salmasius in MSS. invenit.

[16] Ο' δὲ Τεχνικὸς φησι.] Suidas, & Stephanus in Α'πολλωνιος, aliisque locis, Apollonii Technici meminerunt. Sed præter hunc Apollonium etiam repiri mentionem Eustathio factam de Herodiano Technico, qui forte, uti nos docet Suidas Apollonii filius fuit. Ita enim ille ad Iliad. B. 368. ἡ δὲ χαρὰ τ' πικρολογίας τ' Φοίνικ⊙ τόπων, Α'ϑοφορ⊙ καὶ τ' χειροδοσκίου. εἰ μὴ δὲ πρεῖος, Α'ϑ' ὑπόϑεσίν γε χαίρουσιν αὐτὸ. ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι, Α'ϑ' ᾗ Ι. Τεχνικῆς λόγων τ' Η'ρωδιανῶν. Sed uter horum Τεχνικῶν sive Grammaticorum hic intelligi debeat non conjecerim facillimè, quia proprium nomen non exprimitur.

Τιχνιὸς φησι ἐμοῦ Ῥ, ἢ χωλὸς Ῥ ῥ λέγει. A Grammaticus inquit hanc vocem legi cum R, & absque R.

ΑΒΡΟΙ [17], ἔθνος. [18] πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαυντίων, [19] παραπλησίως τοῖς Χελιδονίοις, ὡς Ἑκαταῖος. βαρυτόνως δέ, ὡς Κίμβροι. ὅθεν [20] καὶ τοὺς Κιμμερίους. [21] Σκόμβροι, καὶ ὅτι B ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

ABRI, populi Taulantinorum ad mare Adriaticum, Chelidoniis proximi, uti Hecataeus tradidit. Figura vocis barytona est uti Cimbri, quos quidam Cimmerios appellant. Et Scombri etiam populi, ut Sophocles testatur.

ΑΒΡΟΤΟΝΟΝ. [22] Λύκος ὁ Ῥηγῖνος χωρίον οὕτω εἶναι. [23] Σλεχδων δὲ ἐν ἐκκαιδεκάτῃ βιβλίῳ, πλὴν φησὶ, καὶ ἄλλοι. [24] πόλις Λιβυφοινίκων. καλεῖται δὲ Νεάπολις, ὡς C Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. ἡ πτῶσις δὲ ἐπιπλοκῆς ἐμειώθησαν. [25] ὡς γὰρ Ἀθμονον, Ἀθμονίτης, καὶ Γαργαρον, Γαργαρεύς, καὶ Σύνιον, Συνιεύς, καὶ Ἴλιον, Ἰλιεύς, καὶ [26] Λευκωνιεύς, καὶ Παλλακοπαγεύς, καὶ Δυλιχιεύς, ἅτινα D ἐστὶν Ἀβρωτόνιος. οὐ τὸ ἀδέτερον τύπος ἐστὶν, [27] ὅτι πάντων διὰ τοῦ ηνος ἐχόντων, ὡς Πέργαμον, Περγαμηνός, οὐ μὴν ὅσα θηλυκὰ Πέργαμος, ὡς Κυζίκη, Κυζικηνός. [28] δυνατὸν δὲ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν. [29] πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν ταῖς δήμοις τῆς Ἀθηναίων, [30] ὡς ἐξ E ἐκείνων, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δειχθήσεται.

ABROTONUM. Lycus Reginus existimat castellum esse; verum à Strabone lib. XVI, & ab aliis pro urbe habetur. Est igitur urbs Libophœnicum, quæ apud Ephorum Neapolis appellatur. Ejus gentile non est in usu; sed ex similitudine aliorum ars illud comminiscitur: nam uti à vocibus Athmonum Athmonensis, Gargarum Gargarensis, Sunium Suniensis, & Sigeensis & Ilionensis, & Leuconiensis, & Panticapæensis, & Dulichiensis, ita etiam Abrotonensis. Neutrorum autem forma est, cum gentile in ωτ- desinit, uti Pergamum Pergamenus, si non à fœminino Pergamus deductum sit, quemadmodum à Cyzicus Cyzicenus. Sed præterea dicere possumus ex Abrotono, & illud pro gentile habere; multa enim hoc modo gentilia formantur, quę tamen in Atheniensium Demis maximè locum habent, cum mirum in dicere volumus ex quali populo popularis originem habeat; uti demonstrabitur.

Α'ΒΥ-

ABY-

[17] Ἄβροι, ἔθνος.] Perperam in Vossiano: Ἄεθεγι, ἔθνος. Quod cum Aldina & Florentina exhibent.

[18] Πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαυντίων.] Sic habent editiones omnes & nitidi codices: Salmasius & alii legendum censent: ἐν τοῖς Ἀδρίοις Ταυλαντίοις.

[19] Παραπλησίως τοῖς Χελιδονίοις.] Optimè ita rescripsit Xylander pro, ὡσαύτως τοῖς Χελιδονίοις, quod Salmasius in Palatino codd. & non in Vossiano invenimus: neque ab eo codice atque editionibus vulgatæ.

[20] Ὅθεν καὶ τοὺς Κιμμερίους.] Ita Græci eos appellant teste Scholiasta lib. VII. Καὶ ὁ κρατὺς ἐκεῖνος Κιμμέριος, ὃν Ἕκτορι ἐνίκησε, τὸν τοσοῦτον καὶ τηλικοῦτον ἥρωα, ἆρ' ἐκείνου ἦν καὶ ὑπὸ τοῦ Μαιῶτιν παταμοῦ, ἢ ἀπὸ Κιμμερίου τινὸς βασιλέως; Κιμμερίους τοὺς Κίμβρους ὀνομαστὰς εἰώθασιν εἶναι. hoc est, Idem non inepta conjectura colligit Eustathius fuisse prædones ac vagos, armisque ad libidinem ornatum, quasi Cimbricum, cum Græci Cimmerium nomine afficiant. Consule etiam Cimmerium in vita Marii.

[21] Σκόμβροι, καὶ ὅτι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.] Monstrum ne hic quidem, nec facile dictu est, quid sit reponendum: Scombros Scombros agnoscit. Suspicor esse legendum, ὅθεν καὶ Κιμμερίους, ὡς πρὸς φασι Κιμμερίους, ὡς Σοφοκλῆς. Non dispicio quendam de Cimmeriis scripsisse auctorem Etymologici magni comprobatur. Κιμμερικὸς] Φασὶ δὲ τινες τὸ Βοσπορικὸν, οἷον, Η' Κιμμερικὴ λίμνη. Vide Vossium de Historicis Græcis lib. III. cap. XII.

[22] Ἄβροτόνον.] Strabonis locus ita habet: Ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ τὴν Σύρτιν τόποις ἐστὶ καὶ Ἄβροτόνον πόλις ἐμπόριον ἔχουσα λιμένα. Hinc est Abrotonum urbi, & aliquot alii.

[23] Σλεχδων δὲ ἐν ἐκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ.] Strabonis locus ita habet: Ἐν δὲ τοῖς ἐπὶ τὴν Σύρτιν τόποις ἐστὶ καὶ Ἄβροτόνον πόλις ἐμπόριον ἔχουσα λιμένα. Hinc est Abrotonum urbi, & aliquot alii. Quæ refert Scylax Caryandensis pag. 46. De situ consule lege judicium viri incomparabilis J. Vossii in Melam observationibus.

[24] Πόλις Λιβυφοινίκων.] Lege ex MSS. Καὶ ἡ Ἀβροτόνη.

[25] Ὡς γὰρ Ἀθμονον, Ἀθμονίτης.] Malè in scriptis codd. Λεκκοπεδὶς. Videtur esse gentile deductum à voce Λεκκώνιον Æolidis oppidum, de quo Thucydides lib. VIII. Καὶ ἐν Φανεῖ αὖθις ἄκμη μάχης ἐνέκειτο, καὶ τρίτῃ ἐν Λεκκωνίῳ. Et ad Phanas rursus altero prælio & tertio ad Leuconium vicerunt.

[26] Καὶ Λευκωνιεύς.] In codice Vossiano hæc absque ἢ καὶ leguntur. Rescribendum videtur: ὅτι τὸ ἐθνικὸν Δελφὶς ἢ καὶ Δελφὸς κλπ.

[27] Ὅτι τὸ ἀδέτερον τύπος ἐστὶν.

[28] Δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν.] Manu exarati codd. cum vulgatis conveniunt: sed pro φάναι rescribendum est φάσκει. Nam φάναι pro φῆναι dictum, est infinitivus Aoristi 1. act. à φαίνω appareo: Et φάσκει est infinit. præs. à φημι dico.

[29] Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν ταῖς δήμοις &c.] Paulò antè Stephanus dixerat gentile nomen hujus urbis non esse in usu, sed artem tamen innuere, quo pacto secundum alios oppidorum formam Ἀβροτόνιος fingi posset: hoc si cuiquam non placeat, licebit dicere ἐξ Ἀβροτόνου, quandoquidem apud Græcos multa tali forma gentilia reperiantur: non enim expedit ab unoquoque oppidi vocabulo gentile nomen deducere, quemadmodum auctor noster luculenter in voce Βάτη affirmat, cujus verba, quia hunc locum egregiè illustrant, huc transferam: Οὐ χρὴ δὲ ἐκ πάντα τὰ ἐθνικὰ ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τὰ ἐπιπλοκῆς δεόντα, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων. ἐν γὰρ χρείᾳ μὴ ὄντα ἐστὶν, ἢ τὰ ἀναλόγως, ἢ τὰ συνήθη ἢ χάριτος. Non enim oportet in omnibus gentile quærere, sed vel adverbio uti, quemadmodum in Demis: vel genitivo cum pronomine: vel analogiâ: vel regionis consuetudine. Primò itaque Stephanus secundum analogiam Ἀβροτόνιος, & deinde adverbio cum præpositione utens, ἐξ Ἀβροτόνου fecerat. Neque aliter se res habet cum lingua nostra Belgica, in qua nobis etiam non licet à quovis oppido & pago gentilia deducere: à Leyden quidem fit Leydenaar / ab Haarlem Haarlemer / Middelburg Middelburger & sic porrò: Verum à voce Utrecht non Utrechtenaar sive Utrechter / neque à Deventer Deventenaar: illa enim non sunt in usu, quanquam ad analogiam & formam aliarum urbium facta videantur. Itaque, cum per necessitatem gentili utendum sit, illud Græcorum more formamus: ut enim illis ἐξ Ἀβροτόνου, ita & nobis van Utrecht / & van Deventer dicere licebit.

[30] Ὡς ἐξ ἐκείνων δήμων, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δειχθήσεται.] Mendo

Α Ἄ Β Υ Δ Ο Ι [31], τρεῖς πόλεις. ἡ καὶ Ε Ἑλ- Α
λήσποντον τ Μιλησίων ἄποικος, [32] ὡς Διονύ-
σιος,

Σηστὸς ὅπη ἡ Ἄβυδος ἐναντίον ὄρμον
ἔθεντο,

[33] ἡ καὶ Αἰγυπτίων τ αὐτῶν ἄποικος, ὁπὸ Β
Ἀβύδου τινὸς κληθεῖσα, [34] ἡ ἀπ' αὐτὴν Ἰαπυγία, ἡ Ἰταλίας, ἡ ὑφ' ἑτέρας λέγεται, [35] ὡς Φι-
λίας. [36] ἔστι δὲ καὶ Ἰαπυγίας πλισμάτιον ἐν
Πωκετίοις, ὅτου καὶ ὀρθὴν λεγόμενον Ἄβυδον.
καὶ [37] εἰ μὴ δ' εἰκὸς τὴν Ἄβυδον πλεῖν, πα- C
ροιμία. τυπτέσι, μὴ καταβαρεῖν αὐτὴς ὀπισ-
θαίνειν. λαμβάνει δὲ [38] οἱ ὁπὸ τ εἰκαίων.
οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες, διεβάλ-
λοντο ὁπὸ συκοφαντίας, καὶ μαλακίας. [39] τὸ
ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός. [40] λέγεται δὲ τὸ Ἀβυ- D
δηνὸν ὁπὸ φόρημα, ὁπὸ τῶν ἀνδῶν. Σημειω-
τέον

ABYDI. Tres hoc nomine civitates reperiuntur. Prima juxta Helleſpontum, Mileſiorum colonia, de qua Dionyſius.

Ubi Sectus & Abydus contrariam ſtationem poſuerunt.

Secunda juxta Ægyptum, eorundem colonia, & ab Abydo quodam ita denominata. Tertia juxta Japygiam ſive Italiam, quæ neutro genere effertur, uti Phileas teſtatur. Eſt autem Japygiæ oppidulum in Peucetiis, quod in caſu recto Abydum dicitur. Hinc proverbium: ſi ne temerè quidem Abydum calcarè: id eſt: ne quis confidenter illam ingrediatur: etenim de temerariis ſumitur. Enimvero Mileſii qui Abydum incolunt, calumniarum artificii & effæminatæ mollitiæ accuſabantur. Hinc gentile, Abydenus: Nam plerumque de rebus ingratis ſive moleſtis, Abydenorum bellaria dici ſolet. Verum

non caret hic locus, nam commodus ex hiſce verbis ſenſus non poteſt elici: ita eſſent reddenda: *ſicut ex quali* [*Demo vel tribu*] *Popularis, & ex affinitatibus, quemadmodum demonſtrabitur.* Forteſſe legendum eſt: Ὡς ἐξ οἵα δήμῳ δημότης, ὡς διηρῆσθαι]; quorum verborum verſionem exhibemus. Hoc ſi non arrideat, lege: Ὡς ἐξ οἵα δημότης, ὁ ὢν φυλῆτ, ὡς διηρῆσθαι]: *Sicut ex quali demo Popularis, & ex quibuſnam tribubus* [*originem ducat:*] *quemadmodum demonſtrabitur.*

[31] Η' καὶ Ε Ἑλλήσποντος τ Μιλησίων ἄποικος.] Eoſdem urbis conditores & ſitum agnoſcit Thucyd. lib. VIII. Διεκωλύσας αὐτὸς Σπαρτιάτης, φραῖλαι ὤν ὁ ποιῶ παρεπέμφθη πρῶτος Ε Ἑλλησπόντου, Ἀβύδου λιπαρέων, οἷσί δὲ Μιλησίων ἄποικοι. *Dercyllidas vir Spartanus, cum non magna militum manu itinere pedeſtri in Helleſpontum miſſus fuit, ut Abydum ad defectionem ſollicitaret: Sunt autem Mileſiorum coloni.* Strabo eam vel à Mileſiis vel Cyzicenis ædificatam refert, ita enim ille lib. XIII. Περιαπτ- οἱ ἐπὶ πολὺς ἐπὶ θαλάττῃ ἐ ἀμιλῶ· ὅλως μὲ οἱ μ Μιλησίων φασὶν, οὐκῆς ἐ Ἄβυδον ἐ Προκόννησον σωμίκαιον κῶ ἐ αὐτοὶ κρίσεις, οἱ δὲ Κυζικηνῶν. *Priapus urbs eſt maritima cum portu: quidam à Mileſiis conditam ajunt, eodem quo Abydum & Proconneſum tempore: alii a Cyzicenis.* Marcianus Heracleota ab utroque diſſentit, cum eam vult ab Æolibus conditam eſſe.

Ἐ'στὶν Σηστὸς ἐ Ἄβυδος· οὐ πόλυρνα
Ἐ'στὶ δ' ἑτοίβατα Αἰολίων ὕσπερ κλισίες.

ABYDUS. Tres hoc nomine civitates reperiuntur. Prima juxta Helleſpontum, Mileſiorum colonia, de qua Dionyſius.

Ubi Sectus & Abydus contrariam ſtationem poſuerunt.

Secunda juxta Ægyptum, eorundem colonia, & ab Abydo quodam ita denominata. Tertia juxta Japygiam ſive Italiam, quæ neutro genere effertur, uti Phileas teſtatur. Eſt autem Japygiæ oppidulum in Peucetiis, quod in caſu recto Abydum dicitur. Hinc proverbium: ſi ne temerè quidem Abydum calcarè: id eſt: ne quis confidenter illam ingrediatur: etenim de temerariis ſumitur. Enimvero Mileſii qui Abydum incolunt, calumniarum artificii & effæminatæ mollitiæ accuſabantur. Hinc gentile, Abydenus: Nam plerumque de rebus ingratis ſive moleſtis, Abydenorum bellaria dici ſolet. Verum

non caret hic locus, nam commodus ex hiſce verbis ſenſus non poteſt elici: ita eſſent reddenda: *ſicut ex quali* [*Demo vel tribu*] *Popularis, & ex affinitatibus, quemadmodum demonſtrabitur.* Forteſſe legendum eſt: Ὡς ἐξ οἵα δήμῳ δημότης, ὡς διηρῆσθαι]; quorum verborum verſionem exhibemus. Hoc ſi non arrideat, lege: Ὡς ἐξ οἵα δήμῳ δημότης, ὁ ὢν φυλῆτ, ὡς διηρῆσθαι]: *Sicut ex quali demo Popularis, & ex quibuſnam tribubus* [*originem ducat:*] *quemadmodum demonſtrabitur.*

[31] Η' καὶ Ε Ἑλλήσποντος τ Μιλησίων ἄποικος.] Eoſdem urbis conditores & ſitum agnoſcit Thucyd. lib. VIII. Διεκωλύσας αὐτὸς Σπαρτιάτης, φραῖλαι ὤν ὁ ποιῶ παρεπέμφθη πρῶτος Ε Ἑλλησπόντου, Ἀβύδου λιπαρέων, οἷσί δὲ Μιλησίων ἄποικοι. *Dercyllidas vir Spartanus, cum non magna militum manu itinere pedeſtri in Helleſpontum miſſus fuit, ut Abydum ad defectionem ſollicitaret: Sunt autem Mileſiorum coloni.* Strabo eam vel à Mileſiis vel Cyzicenis ædificatam refert, ita enim ille lib. XIII. Περιαπτ- οἱ ἐπὶ πολὺς ἐπὶ θαλάττῃ ἐ ἀμιλῶ· ὅλως μὲ οἱ μ Μιλησίων φασὶν, οὐκῆς ἐ Ἄβυδον ἐ Προκόννησον σωμίκαιον κῶ ἐ αὐτοὶ κρίσεις, οἱ δὲ Κυζικηνῶν. *Priapus urbs eſt maritima cum portu: quidam à Mileſiis conditam ajunt, eodem quo Abydum & Proconneſum tempore: alii a Cyzicenis.* Marcianus Heracleota ab utroque diſſentit, cum eam vult ab Æolibus conditam eſſe.

Ἐ'στὶν Σηστὸς ἐ Ἄβυδος· οὐ πόλυρνα
Ἐ'στὶ δ' ἑτοίβατα Αἰολίων ὕσπερ κλισίες.

De ſitu opportunitate & peculiari hujus loci natura nemo antiquorum accuratius ſcripſit quam Polybius Hiſtoriarum lib. XVI, ubi refert obſidionem à Philippo factam, & obſeſſorum generoſitatem, ac ſupra quam dici queat exceſſum animum, qui tandem urbe capta, ſe ipſos, uxores & liberos vario mortis genere occiderunt. Vide & Liv. XXX. cap. XVII.

[32] Ω' ς Διονύσ-.] Scriptor hic ſatis notus paſſim citatur à Stephano: Eſtque verſus 516. qui ab auctore noſtro producitur.

[33] Καὶ ἡ καὶ' Αἴγυπτ-.] Ptolemæus libro IV. tradit urbem eſſe mediterraneam; cum eo convenit Plinius qui ita inquit lib. V. cap. IX. *Infra quod Abydus Memnonis regia, & Oſyris templo melytum,* VII. M. CCCC. *paſſ. in Lybiam remotum à flumine.* De Abydo ita ſcribit Strabo lib. XVII, Ἐ'τ δὲ τῆ Ἀ'βύδε πιθῶν τ Ο'σίρι. ὁ δὲ τοῦ ἱερο Ῥ Ο'σίριδ- ἐ'ξεσι ἔξω, ὅτι ὠδὶ, ὅτι αὐλητὸν, ὅτι ψάλτῳ ἀπίχεσθ τοῦ ἱερο, κριθῆσθ τῆς ἄλλης ἡσῦ. ἠθ-. *Abydi Oſiridi colitur, in ejus templo non licet nec cantori, nec tibicini, nec citharœdo ſacrificium ſuſcipere, quemadmodum mos eſt aliis Deis.* Et Ælianus de animalibus lib. X. cap. XXVIII. Σκάλπτ- ὄφεις βάλλουσιν Βυσσίται, ἐ Αἴ-υ ἡ Αἰγυπτία, ἐ Λύκιοι πόλις. Pro Αἴ-υ hic non eſt ſcribendum Ἀβύδης uti editor ad marginem collocavit, ſed Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία. *Buſiritæ & Abydus Ægyptia & Lycopolis tuba ſonitum deteſtantur.* Oppidi hujus etiam meminit Athenæus lib. XV, cujus locum, quia

in mendo cubat, producam. Δημήτρ- δ' ὁ τοῦ Φιλῆ τ καλ' Αἰγυπτί-, πρὸς Ἀ'ρίσταν φησὶν τοὺς ἀκούοντας τούτοις φησὶ. *Demetrius in libris rerum Ægyptiarum ſcribit ejuſmodi ſpinas circa oppidum Abylon etiam naſci.* Cum nemo veterum de oppido Ægyptio quod Abylon dicitur, mentionem faciat, hic Ἀ'βύδου eſſe legendum unicuique eſt manifeſtum.

[34] Καὶ ἡ καῦ' αὐτὴν Ἰαπυγία, ἡ Ἰταλίας.] Codex Voſſ. Καὶ ἡ καῦ' Ἰαπυγίας ἡ Ἰάλίας. Si mei arbitrii res foret, ſcriberem: ἡ ἡ καῦ' Ἰαπυγίαν ἡ Ἰταλίας. Nam Italia Japygiam continet.

[35] Ω' ς Φιλέας.] Conſule Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[36] Ἔ'στι δὲ Ἰαπυγίας πλισμάτιον ἐν Πωκετίοις.] Hic locus procul dubio in mendo cubat, nam Salmaſius poſt ἔ'στι δὲ in Palatinis codd. lacunam invenit. Cluverius qui nobis accuratiſſimam Italiæ antiquæ deſcriptionem reliquit nullam de hoc oppido facit mentionem: & quandoquidem is illud non cognoverit, mihi ad inveſtigandum tempus eſſe terendum non videtur magnopere neceſſarium. Vide Euſtathium cujus verba infra à nobis producuntur.

[37] Εἰ-μὲ δ' εἰκὸς τὴν Ἄβυδον πλεῖν.] Peſſimè in Florentina editione: Εἰ μὲ δ' εἰκὸς τὴν Ἀ'βύδου πολεῖν. Vide Eraſmum de hoc adagio.

[38] Οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες.] Hic locus libratiorum inſcitiâ miſerrimè eſt depravatus, licet in ſcriptis & vulgatis codd. conſtanter ita legatur. Magnus ille Eraſmus mendum hoc non eſt odoratus, qui in Adagio. *Ne temere Abydum* inſignem ſuam in Geographia imperitiam oſtendit, ubi expreſſis verbis affirmat *in Mileto inſula Abydum* fuiſſe. Procul dubio Stephanus olim ita ſcripſerat: *oi dὲ Μιλήσιοι τὴν Ἀβύδου οἰκοῦντες, Mileſii autem Abydum incolentes.* Et ita eſſe legendum manifeſtè apparet ex Euſtathio ad Dionyſium de ſitu orbis, qui totum hunc Stephani locum tranſcripſit. Γ'ράφ- ὅτι καῦ' ὃ χρόνον τὰ ἰθνικὰ, καὶ Γ'ραικὴ πόλις ἐς λογῆ ἐδόκιμος τ Ἀβύδου, καὶ ὅτι ἐπὶ συκοφαντίᾳ ἐ μαλακίᾳ διεβάλοντο οἱ Μιλήσιοι Ἀβυδηνοί ἦσι [quod idem eſt profectò] ac ſi dixiſſet οἱ Μιλήσιοι τὴν Ἀβύδου οἰκοῦντες.] Ο'ὕτω ἐ παροιμία, μηδ' εἰκὸς τὴν Ἀβύδου πλεῖν, ὥγουν μὴ διβάζοντας αὐτὴς ἐπιβαίνειν. ἐξ αὐτῆς δὲ ἐ ἐπὶ τ παροιμίᾳ ἐπὶ τ ἀπόλ-, τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Abydenorum luxuriam & vitam ſolutiorem graphicè etiam depingit Athenæus lib. XII.

[39] Τὸ ἰθνικὸν Ἀβυδηνός.] Hoc gentilitio etiam Latini utuntur. Ovidius lib. I. Triſt.

Quoque per anguſtas male vectæ virginis undas
Seſton Abydena *ſeparat urbe freum.*

Livius lib. XXXI. cap. XVII. Abydeni *primo tormentis per muros diſpoſitis, non terrà modo adeuntes aditu accedebant: ſed navium quoque ſtationem infeſtam hoſti faciebant.*

[40] Λέγ-] δὲ ἐ τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, ἐπὶ τ ἀνδῶν.] De hoc adagio & ejus ſenſu lege Eraſmum ad titulum, Abydena Illatio. Athenæum lib. XIV. & Caſaubonum ad hunc locum.

πόν ἢ ἐπὶ μὲν Ἀράβδ⊙., Ἀραδίτ⊙., καὶ Τέ- A rum manifestum est; à voce Aradus Aradius, nέδ⊙. Τενεδίτ⊙. καὶ Τενεδεύς, καὶ Λέβεδ⊙. Λεβεδί⊙. ἢ ἀπὸ Ἄβυδ⊙., Ἀβυδηνός. [41] ἴσως δὲ καὶ πλησίχωρον, Κυζικηνὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

Tenedus Tenedius & Tenedensis, & à Lebedus Lebedius, sed ab Abydus Abydenus deduci: fortassis ob vicinitatem oppidi Cyzici, à quo sit Cyzicenus, & similia ab aliis.

ΑΒΥΔΟΝ [42] Ἀβυδῶνος, χωρίον Μακεδονίας, [43] ὡς Σκάλωψ.

ABYDON, Abydonis, locus Macedoniæ, uti Strabo testatur.

Τηλεῦτον ἐξ Ἀβύδων⊙. ἀπ' Ἄξιόν ἄρυ ῥεοντ⊙.

Procul ex Abydone ab Axio late fluente.

ἐθνικὸν δὲ τὸ Ἀβυδηνὸν, Ἀβυδίν⊙., ὡς Καλυδών⊙.

Hæc vox in ultima acuitur. Gentile, Abydonius, C veluti Calydonius.

ΑΒΥΛΛΟΙ [44], ἔθνος ὑπὸ τῇ Τρωγλοδυτικῇ, ἴγγιστα τῷ Νείλῳ, [45] ὡς Ἀπολλόδωρ⊙. ἐν ἑβδόμῃ βιβλίων.

ABYLLI, gens juxta regionem Troglodyticam, Nili proxima, uti tradidit Apollodorus lib. secundo periegeseων.

ΑΒΩΝΟΥ ΤΕΙΧΟΣ [46], πόλις μικρὰ ὑπὸ τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. [47] ὁ πολίτης Ἀβωνοτιχίτης, ὡς Γορδιοτιχίτης, ἢ Γορδίου τιχ⊙.

ABONI MURUS, oppidulum ad Pontum Euxinum, cujus oppidanus Abonotichites D dicitur, uti Gordiotichites, quod à Gordii Muro derivatur.

ΑΓΑΘΕΙΑ [48], πόλις Φωκίδ⊙., [49] ὡς Ἑλλάνικ⊙. πρώτῳ Δευκαλιωνείας. [50] ὁ πολίτης, Ἀγαθεύς.

AGATHEA, oppidum Phocidis, uti perhibet Hellanicus primo Deucalionieæ, cujus E oppidanus Agathensis dicitur.

ΑΓΑΘΗ [51], πόλις Λιγύων ἢ Κελτῶν. [52] Σκύμν⊙. δὲ φωκαίων αὐτὴν φησιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. [53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ στα-διασμῷ ἀγαθὴν τύχῃ αὐτὴν φησιν. εὐθ' οὕτω λέγων, καὶ ἐξωθεῖ ἂν, ὡς ὄπτ-ιον θετ-

AGATHA, urbs Ligurum sive Celtarum. Scymnus autem in Europæ descriptione eam Phocaensium urbem esse tradidit. Sed Timosthenes in dimensione terræ per stadia, eam F bonam fortunam nominavit; si vero ita dixerit & accen-

[41] ἴσως δὲ πλησίχωρον.] Constat enim Geographorum testimonio Cyzicum non longè ab Abydo abesse. Vide Plinium lib. v. cap. XXXII. Ptolem. lib. v. cap. II. Et Strabonem lib. XIII.

[42] Ἄβυδον.] Hic locus iisdem verbis apud Suidam legitur: Ἄβυδον, χωρίον Μακεδονίας, ὡς Σκύμνος. Ἀπὸ τοῦ Ἄξιόν ῥεοντ⊙. ἀπ' Ἄξιον ἄρυ ῥεοντ⊙.

[43] ὡς Σκύμνος.] Nulla apud Strabonem de hoc loco fit mentio, nisi ex excerpis libri VII, ubi hæc leguntur: ἐπὶ τοῖς, ἢ ὑπὸ τὸν Παιονικὸν κατοικοῦσιν Ἀγριᾶνες, ὅπερ Ὅμηρος Ἀμυδῶνα κυτ-τάλιμον ἀμφὶ Ἀξιὸν εὐρὺν ῥέοντα. Τούτῳ δὲ Ἀμυδῶν⊙. ἀπ' Ἄξιοῦ ἄρυ ῥεοντ⊙. Vide locum apud Scriptores non est mentio ad hunc locum. Hoc apud Scriptores non est nisi mutari. Vide nostras observationes pag. 5. ad numerum 30.

[44] Ἄβυλλοι, ἔθνος.] Hujus gentis meminit Athenæus lib. IV. nec notante Ortelio.

[45] ὡς Ἀπολλόδωρος ἐβδόμῃ βιβλίων.] In Vossiano, Salmasius hæc ad oram sui codicis annotavit. Hesychius in Ver. MS. legitur ἐβδόμῃ γῆς: Recentior hæc quoque oppidi aliquotics meminit Lucianus in Alexandrum, idem esse Apollodori opus, quod nunc Periegeseων, & alias ut in voce Γαυλάμελα, ἐβδόμῃ γῆς inscribitur.

[46] Ἀβώνου τεῖχος.] Hoc oppidum à Ptolemæo lib. v. cap. II. Gelanæ annumeratur, & ab Arriano in periplo. Ponti Euxini aliquotics meminit Lucianus in Alexandro, Pseudomantis inscribitur. Sed pro Γ Γορδίου τείχους, legendum videtur λόφ Γ Γορδίου τείχους.

[47] ὁ πολίτης Ἀβωνοτειχίτης.] Ita Lucianus Alexandrum Abonotichiten impostorem sceleratissimum appellat in principio libri, qui Pseudomantis inscribitur. Sed pro Γ Γορδίου τείχους, legendum videtur λόφ Γ Γορδίου τείχους.

[48] Ἀγαθεία.] Nulla de hoc oppido apud antiquos fit mentio.

[49] ὡς Ἑλλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας.] Hujus auctoris Stephanus etiam meminit in Ἀγαυδ⊙. & aliis locis. Sed pro Δευκαλιωνείας alibi Δευκαλιωνίας scribitur.

De Hellanico & ejus scriptis vide Doctissimum Voss. de Hist. Græc. lib. IV.

[50] Ὁ πολίτης Ἀγαθεύς.] Nemo existimet hoc gentile non posse formari ab Ἀγαθία, Rationem quare ab Ἀγάθεια deducatur Ἀγαθεύς & non Ἀγαθιεύς, leges in voce Σκιωνεύς.

[51] Ἀγαθὴ, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν.] Liguria & Ligures olim ad Rhodanum usque pertigerunt: Nec ad Rhodanum tantum, sed ad Iberum usque flumen: quamobrem Ἴβηρες καὶ Λίγυες μιγάδες appellantur. Qua de causa hanc urbem etiam vel Liguriæ vel Celtogalatiæ adscripsit Stephanus. Strabo lib. IV. Plinius lib. III. cap. IV. Pomponius Mela lib. II. cap. V. & Ptolemæus lib. II. cap. V. eam Narbonensi Galliæ annumerant.

[52] Σκύμν⊙. δὲ φωκαίων αὐτὴν φησιν.] Videtur hic aliquid excidisse; rescriberem: Σκύμν⊙. δὲ Φωκαίων κλίσιως αὐτὴν εἶναί φησιν. Non dubito quin hunc Scymni Chii locum respexerit Stephanus, quem ab incomparabili J. Vossio emendatum hic adscribam.

---- Μετ' ἐς ἑλλήσποντ⊙ εἰς Γ Ὑησίαν
Οἱ Μασσαλίαν κλίσαντες ἔχον Φωκαεῖς
Καλῶς βαφόμενος ἀσφ⊙ Γ οὐλαὸν ἐκλιτον πόλιν,
Ἀγαθὴν Γ εὐανδιαυτὸν.

Verum à Scymno videtur differre Strabo, qui urbem à Massiliensibus conditam affirmat, ita enim ille lib. IV. Τούτων ὑπ' ἔ ἐν Βιλτίγᾳ πόλις ἀσφαλὴς ἵδρυται, πλησίον τῆ Ναρβῶνος. ὑπ' ἔ δὲ Ἀγάθη, κλίσμα Μασσαλιωτῶν. *Supra illum sita est Bitterra, urbs bene munita, Narboni vicina: ad hunc Agatha, à Massiliensibus condita.* sed extructâ à Phocaensibus Massiliâ, Massilienses conditores dicti sunt, qui posterioribus temporibus fortitudine sua freti, circumjacentes quosdam campos in potestatem suam redegerunt, in quibus munimenta & oppida condiderunt, quædam contra Hispanos, & Rhodanusiam atque Agatham contra barbaros Rhodanum accolentes.

[53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ σταδιασμῷ.] De hoc scriptore lege Vossium de Hist. Græc. lib. V. cap. XVII.

θητικόν. [14] ὡς τὸ Ἡ ρεῖον τεῖχος, καὶ Ἡ ρεῖον, καὶ Ἑρμαῖος λόφος, καὶ Ἑρμαῖος. [15] ἔστι δὲ ἄλλη πόλις, ὡς φίλων, Λιγυστίνων, ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας. τὰχα δὲ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ πρώτῃ, [16] ὡς Εὐδόξιος. [17] βαρυύεται δέ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος, ὡς Ἀκραγαντῖνος. [18] Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις δὲ αὐτὸ σωίμιξεν. εἰ δὲ δὲ κύριον εἴη τὸ Ἀγαθῖνος, οὐκ ἀπηκὸς σημαίνειν ἀμφότερα. Σχοινοῦς γὰρ δὲ κύριον, καὶ πλατὺ, δὲ ἐθνικόν. [19] καὶ Λυκαῖος, ὁμοίως Θεσσαλὸς, καὶ Σικανὸς, καὶ Σικελὸς, καὶ μυρία. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνος [20] ἐκλίθη, [21] τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθεῖον τῷ κοινῷ λόγῳ. ἡ Ἀγαθεύς, ὡς Θεσσαλονικεύς, [22] καὶ Σινδαρεύς, καὶ Βερενικεύς, [23] ἐπὶ καὶ Ἀγάθεια τὸ Ἀγάθης εὐρίσκεται παράγωγα, [24] ὡς Βερενίκεια, καὶ Θεσσαλονίκεια. [25] ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. [26] ἡ χώρα χώρᾳ τῷ εἰς ὺς τύπῳ χαίρῃ, ὡς Παζαρεύς, Τλωεύς, Τελμισεύς, Κρυεύς.

ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ, νῆσος ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τὸ κανόνιον ἐξ Ἀγαθοῦ δαίμονος, ὡς τὸ ἄπορον.

ΑΓΑ-

accentum in ultima collocaverit, vocem Adjectivè accepit. Idem etiam cernere licet in vocibus Heræus murus, & Herænm; in Hermæus collis, & Hermæus. Est autem & alia urbs Ligurum, quæ, uti Philo affirmat, à Ligustia palude nomen accepit, cujus prima syllaba brevis habetur, uti Eudoxus auctor est, & accentu in penultima notatur. Hinc gentile Agathinus, uti Acragantinus. Abro enim in libro, quem de Denominativis conscripsit, idem quoque illis commiscuit. Si autem vox Agathinus etiam pro nomine proprio habeatur, non absurdum erit ei duplicem significationem assignare. Schæneus enim nomen est proprium, & fluvii, & gentile: Similiter etiam Lixus, & Thessalus, & Sicanus & Siculus, & innumera alia. Sed si vox Agathinus non tanquam gentile prolata fuerit, incolam communi idiomate Agathæum nominabimus: aut sit Agathensis, uti Thessalonicensis, & Sindacensis, & Berenicensis: quandoquidem ab Ἀγάθια, derivativum Ἀγάθη deprehendatur, uti etiam à Βερενίκεια & Θεσσαλονίκεια. Agatha item Lyciæ insula est, unde gentile Agathensis derivari debet: illa autem regio tali gaudet forma, quæ in ὸς desinit, uti etiam Παζαρεύς, Τλωεύς, Τελμισεύς, Κρυεύς.

BONI GENII insulâ in mari Indico sita est. Hinc secundum artem formatur gentile, ex Bono Genio, quia aliud inventu difficile est.

AGA-

14 Ὡς τὸ Ἡ ρεῖον τεῖχος, καὶ Ἡ ῥαῖον &c.] Observavimus Stephanum ita etiam distinxisse in voce Ἡ ῥαῖος.

15 Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λιγυστίνων ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας.] In Vossiano codice inveni: ἔστι δὲ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λυσίων, ἀπὸ λίμνης Λυσίας. Idem quoque exhibuit Salmasio vetus & codex recentior. Totus hic locus ἴλλεισ βρίων, partim est mutilus & partim corruptus: nam pro Λιγυστίνων sine dubio Λιγυστίων reſcribendum est. Deinde post illa verba ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας (vel ut habent MSS. Λυσίας) prorsus pendet sententiæ sensus, & talia videntur deesse verba, quibus urbis distantia ab hoc lacu, cujus nomen etiam in mendo cubat, terminabatur. Attamen duas fuisse *Agathas* in vel circa Narbonensem Galliam Ptolemæi testimonio est manifestum. Illius situm, de qua supra mentionem fecimus, hoc modo describit.

Μαῖα τὸ ἀφορμήσιον	κγ	μβ γ
Ἰσπαλὼν πόλ. ἀποικία	κε	μβ γο
Ῥωσιλὼν πόλ. ἀποικία	κε δ	μβ ⅂δ
Ἀντιπόλ. ἀποικία	κε ⅂	μβ ⅂δ
Ὀβριὸν πόλ. ἀποικία	κε ⅂δ	μβ ⅂γ.
Ἀγαθὴ πόλ. ἀποικία	κβ	μβ ⅂γ.
Ἀγάθη πόλις	κβ δ	μβ ⅂γ.
Σπιν ὄρος	κβ ⅂	μβ ⅂δ

De altera Agatha, quam ait esse insulam cum urbe ejusdem nominis, ita scribit, eodem libro & capite suprà citato. Νῆσοι δὲ ἀπέκειντον τῇ Ναρβωνησίᾳ, Ἀγάθη μὲ κρὸς τῶν ὁμώνυμον πόλιν, ὧς ϕησι κβ ⅂ μβ ε.

16 Ὡς Εὐδόξιος.] Xylander in auctorum à Stephano allegatorum catalogo putat hic forte reſcribendum esse, ὡς Εὐδόξῳ. Salmasius ad oram sui codicis quærendum existimat, quinam hic sit, atque cum illo amplius deliberandum censeo: nam non invenio Eudoxum, qui ad grammaticam aut profodiam pertinentia conscripsit. Marcianus Heracleota equidem meminit alicujus Eudoxii Rhodii in sectiuncula epitomes undecim librorum Artemidori Ephesii, sed locus est corruptus & ita legendus. ἐν μὲν Ἀσπάδος ὁ Κυζικηνὸς, καὶ Εὐημάχης ὁ Μασσαλιώτης, καὶ Φιλίας ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Διονυσόδωρος ὁ Γάζιος, καὶ Κλεινὸ Σικελιώτης, Εὐδόξις τε ὁ Ῥόδιος, καὶ Ἄνναι ὁ Καρχηδόνιος.

17 Βαρυύεται δὲ τὸ ἐθνικόν.] Sic habent scripti & vulgati codd. in Vossiano legitur: βαρυύεται τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος.

18 Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.] Producitur hic auctor à Stephano etiam aliis locis. Vide Voss. de Hist. Græc. lib. III.

19 Καὶ Λύκαιος.] Variant codices scripti & editi. Xylandrum sequimur, qui ex Λίκαιος, quod exhibent Aldina Florentinaque editiones, Λύκαιος fecit. Salmasius in veteri MS, & nos in Vossiano Λιξος invenimus, quæ vera est lectio: Λιξος enim est nomen fluvii, oppidi & oppidani. Λίγξ, ποτα μὸς Μακεδονίας, καὶ πόλις. πολὺς δὲ Λίξου χαρακτὴρ, καὶ Λίξης τὸς πολίτης.

20 Ἐκλίθη.] Ex codd. Palatinis & Vossiano ἐκλίθη reponimus.

21 Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθεῖον τῷ κοινῷ λόγῳ.] Suspicor legendum esse: Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθῖνον τῷ κοινῷ λόγῳ. Nam Siculorum est πόλις, cum gentilia in ανος desinunt, uti fusius demonstravimus pag. 3. ad numerum 15. Et κοινῷ λόγῳ sive χαρακτῆρι formantur cum in εὺς exeunt, uti liquet ex voce Τλωεύς & aliis locis.

22 Σινδαρεύς.] Corrupta, sine dubio, lectio: sed qualem veteres & scripti & editi exhibent. Fortasse Σινδακεύς legendum est.

23 Ἐπὶ δὲ Ἀγάθεια τὸ Ἀγάθης εὐρίσκεται παράγωγα.] Et hic etiam aliquid excidisse videtur. Legerem: ἐπὶ δὲ καὶ τὸ Ἀγάθεια τὸ Ἀγάθης εὐρίσκεται παράγωγα. Hanc figuram, qua ab Ἀγάθεια Ἀγάθη deducitur, infra in voce Ἀγάμεια Stephanus σωανελιφθὼ appellavit. Vide nostras observationes ad illum locum.

24 Ὡς Βερενίκεια & Θεσσαλονίκεια.] Nam ex illis vocibus etiam fit Βερενίκεια, & Θεσσαλονίκεια.

25 Ἔστι δὲ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας.] Quænam hæc sit Lyciæ insula ex antiquis mihi hactenus non est compertum.

26 Ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς ὺς τύπῳ χαίρῃ.] Hunc canonem etiam legimus in Σιδὼν, πόλις Λυκίας, & aliis locis.

Ἀγάθυρσα [67], πόλις Σικελίας, ὡς Α Πολύβιος· ἐνάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθυρσαῖος. ἡ δὲ χώρα ὑπὸ τοὺς τῆς Σικελίας οἰκήσει. Ἰωσηφος δὲ, καὶ Ἐννεῖος, καὶ Καταναῖός φασι.

AGATHYRSA, urbs Siciliæ, de qua Polybius libro IX. cujus gentile Agathyrsæus dicitur. Qui loquendi modus Siciliam habitantibus non est insolens, uti ex aliis apparet, dicunt enim Himeræus, Ennæus & Catanæus.

Ἀγάθυρσοι [68], ἔθνος ἐνδοτέρω τῆς Αἵμου. [69] κίκλωπες δὲ ἡ ἀπ' Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλείδης, ἢ, [70] ὡς Πείσανδρος, [71] ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. ὁ πληθυντικὸς Βαρύς. [72] τὰ εἰς ος, ἴτιν δύο συλλαβὰς ἐχοντα τὴν πρὸ τέλους ος ἀμετάβολον λήγον, βαρύνει. [73] Μέγαρσος, πόλις Σικελίας. [74] Μάμαρσος, πόλις Γερμανίας. ἔστιν Ἀγαθύρσος, καὶ κύμελον, καὶ ἰδιωτικῶν. λέγει δὲ Ἀγαθύρσιος κληθικῶς, ἢ ἰδιωτικῶς. [75] ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακησὸς οἱ Δίδυμος· κατὰ συγκοπὴν Καβασσός. πόλις δὲ αὐτὴ Ὀθρυονίας, ἣν ἡ βιβλίον ὅλον συνέγραψε. [76] διαζήσεται δὲ ἐν τῷ ἐκ αὐτῆς λόγῳ, τῶν ψευδῶν.

AGATHYRSI, populi interiora Æmi incolentes; aut ab Agathyrso Herculis filio; aut (perhibente Pisandro) à Bacchi Thyrsis ita dicti. Nomina in ΟΣ, plures quam duas syllabas habentia, quorum antefinalis cum immutabili desinit, gravi tono efferuntur, uti liquet ex vocibus Megarsus, oppidum Ciliciæ, Mæmarsus, oppidum Istrorum, ita etiam Agathyrsus, quod proprium est & gentile. Agathyrsii præterea etiam possessivè & gentilitiè dicuntur. Existimat autem Didymus, à voce Cabaccesus derivari per syncopen Cabassus. Ipsa autem Othryonei civitas est, de qua totum librum conscripsit. Sed demonstrabitur esse falsum, quando nobis de illa est sermo.

Ἀγαμήδη [77], τόπος περὶ Πύρραν τῆς Λέσβου,

AGAMEDE, locus circa Pyrrham Lesbi,

[67] Ἀγάθυρσα. πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος· ἐνάτῃ.] Vannus Ides oppidi vocabulum apud auctores Græcos Latinosque reperitur. Apud Strabonem lib. VI. Ἀγάθυρνα: apud Plinium alias Agathyrnum & interdum Agathyrsum: Apud Ptolemæum Ἀγάθυρνον: in Antonini itinerario Agathyrnum, & apud Stephanum nostrum Ἀγάθυρνα. Sed quia apud Livium Polybii & Strabonis lib. XXVII. Agatirna legitur, à Polybio corruptorem fuit, uti censet Cluverius, Ἀγάθυρσα. quamquam apud omnes pariter Græcos in tertia syllaba est ῠ quod facillimè librariorum lapsu depravari potuit voci ē addendo, quia continuò apud Stephanum sequitur vocabulum Ἀγάθυρσοι. De conditore & vetustate hujus urbis lege Diodorum Siculum lib. IV.

[68] Ἀγάθυρσοι, ἔθνος ἐνδοτέρω τῆς Αἵμου.] Suidas hunc Stephani nostri ultimum verbis transcripsit. Salmasio hujus auctoris vestigia videntur, qui potius reponeret; Ἀγαθύρσιοι, ἔθνος ἐνδοτέρω τῆς Αἵμου. Verum in scriptis & vulgatis exemplaribus nullam variationem reperi. De hujus gentis nomine dissentiunt geographi. A quibusdam in Thracia ponitur, ut videre est apud Ptolemæum lib. III. Thracia vero in Sarmatia Europæa ut Ptolemæus lib. III. cap. V. & Marcianus Heracleota in Sarmatiæ periplo. Herodotus lib. IV. in Melpomene. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους.] Retert Servius in Æneidos lib. IV. Herculem Geryonis vaccas agentem, Tartessum in terram, quæ dicitur Hylæa, devenisse: ibique in quodam specu invenisse virginem ancipitis naturæ, humanum scilicet corpus, quæ ex co tres filios concepit, nempe Agathyrsum, Gelonem, & Scythum: ab hoc igitur Herculis filio Agathyrsi nomen sortiti sunt.

[69] Οἱ δὲ Κίκλωπες ἀπὸ Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλείδου.] Ubicunque à Stephano hic auctor citatur, operis nomen reticetur. Quæ hic producuntur fragmenta spectant, de quo Pisandrum scripsisse Athenæi lectores noverunt: ita enim ille lib. XI. Πείσανδρος δὲ ὁ Καρδιανὸς ἐν τοῖς εἰς τὸν Ἡρακλέα τὸν Διονύσου ὁ Ἡρακλῆς τὸν Ἴφικλον ἐκ Θεσπιάδος ἀγαγὼν, καὶ τὰς ἐκείνου θυγατέρας πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν ὄσας ἐκεῖνος ἐκτήσατο, ἐν Σκύθαις ἐγέννησε τοὺς Ἀγαθύρσους καὶ Γελωνὸν καὶ Σκύθην. Hyginus libro secundo *historia Herculis patera*m Ἀγάθυρσον τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης, ἀφ' οὗ Ἀγάθυρσοι. Ἡρακλῆς δὲ ἐπὶ τὸν Γηρυόνου βοῦς ἀπιὼν ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν παραγίνεται. Ἀγάθυρσος δὲ ὁ Ἡρακλέους καὶ Ἐχιδνης τῆς ἐν τῷ Πόντῳ οἰκούσης

Λέσβῳ, [78] ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρέως, [79] ἧς δὲ Πύῤῥας ἐπικληθείσης. ἐστὶ καὶ κρήνη Ἀγαμήδη, [80] ὡς Νικόλαος ἱστορῶν. [81] τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμήδεια καὶ πίχνλα, ὡς Νικομήδεια.

Lesbi, ita vocata ab Agamede Macariæ filia, quæ Pyrrha cognominata fuit. Est præterea fons qui Agamede dicitur, uti Nicolaus refert lib. IX. Hinc secundum artem fit gentile Agamedensis, uti Nicomedensis.

ΑΓΑΜΕΙΑ [82], ἄκρα, καὶ λιμὴν πρὸς τῇ Τροίαν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ. [83] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀγαμοῦ τῆς Ἡσιόνης τῆς αὐτοῦ βουλομένου τῷ κήτει. [84] λέγεται δὲ Ἀγάμη, ὡς πείσθεια, πείθη, καὶ τὸ βασίλεια καὶ συναλοιφῶ βασίλη, ἔστως Ἀγάμεια, Ἀγάμη. δυϊκὴ δὲ τὸ Ἀγάμεια ἀπὸ τῆς Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεα, ἀπὸ τῆς Πηνελόπη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμῖς, ὡς τὸ Μαντινείας, Μαντινεύς. λέγεται δὲ Μαντίνη καὶ συναλοιφῶ παρ' Ἑκαταίῳ. καὶ Ἀγαμείτης, [85] ὡς Σελείτης. ἁρπαγὴ γὰρ ἡ Ζέλεια, καὶ Ζέλη. ὡς τε εἶναι τῆς Ἀγάμεια τὸ Ἀγαμειάτης, ὡς τὸ Ζελεάτης.

AGAMEA, promontorium cum portu circa Trojam, uti scribit Hellanicus in lib. II. Ab eo autem ita appellatur, quod Hesione penes ipsum nondum nupta ceto fuerit tradita. Vocatur etiam Agame, uti à πείσθεια, legatio, πείσθη, & à βασίλεια, regnum, βασίλη derivatur commixtione duarum vocalium in unam, ita etiam ab Agamea Agame deducitur. Verum ex voce Agame etiam Agamea formari posset, uti ex voce Penelope Penelopea. Gentile est Agamensis, uti à Mantinea Mantinensis: Et per contractionem duarum vocalium in unam, etiam Mantine dicitur apud Hecatæum. Et Agamætes, uti Zelætes. Zelæa enim etiam Zele dicta est. Adeo ut ex Agamea Agamætes, sicuti Zelætes, formari possit.

ΑΓΑΜΟΣ [86], πόλις περὶ Ἡρακλειαν τὴν Ποντικήν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ παλλακῆς βασιλίδος, [87] ἣ γέρασα παρθένον ἐκτήσατο * αὐτῷ. ὁ πολίτης, Ἀγάμιος.

AGAMUS, oppidum circa Heracleam Ponticam. Ita autem appellatum à veteri regina, quæ cum esset virgo venatorem Ἄγαμον, id est, nuptias non expertum adamavit. Oppidanus inde Agamius dicitur.

ΑΓΒΑΤΑΝΑ [88], πλίχνιον Συρίας. Ἡρό-

AGBATANA, oppidulum Syriæ, apud Hero-

[78] Ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρέως.] Fortasse Agamedes patrem Eustathius commemorat ad Odyss. A. pag. 1415. Ὅθεν καὶ ἡ Λέσβος ὑπό τινων φασὶ δι' Ἀγαμήδην τὴν Ἐπωπέως, ἢ διὰ Γαλατικὴν κειμένην Ἀγαμήδη, φαρμακὶς ἦν. Et Hercules habuit filiam *Macariam* teste Plutarcho, nam is ita in Pelopida. ὧν οἱ μὲν ἐκ τῶν παρομόλων εἶδί, ἀπιθῶν, ἢ μὲν παλαιὸν περιβόητος Μακαρία τῆς Κρέοντος, καὶ Μακρέως τοῦ Ἡρακλέους. Vide etiam Pausaniam in Atticis.

[79] Τῆς δὲ Πύῤῥας ἐπικληθείσης.] Malè in Vossiano cod. ἧς δὲ Πυῤῥὰς ἐπικλωσαν. Salmasius eandem lectionem in optimo Palatino invenisse testificatur.

[80] Ὡς Νικόλαος ἱστορῶν.] Licet à Stephano passim hic auctor sine cognomine producatur, haud tamen alius erit intelligendus quam *Nicolaus Damascenus*; de cujus scriptis & tempore quo vixerit lege Vossium de Hist. Græc. lib. II. cap. IV.

[81] Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδεια, καὶ πίχνλα, ὡς Νικομήδεια.] Vel cæcus, vel mente captus, qui non perciperet hunc locum in fædissimo mendo cubare. Salmasius ad marginem sui codicis ita conatur emendare. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδιος, καὶ πίχνλα, ὡς Νικομήδιος: sed non satis felici conjecturâ: nam à Νικομήδεια non fit gentile Νικομήδιος, sed Νικομηδεύς, ut ipse Stephanus perhibet. Legerem itaque: Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμηδεύς, καὶ πίχνλα, ὡς Νικομηδεύς. Nam à vocibus Ἀχαΐα, Θεσσαλονίκη, Βιθυνία & similibus, Ἀχαΐος, Θεσσαλονικεὺς & Βιθυνικεύς Epitomator noster solet deducere.

[82] Ἀγάμεια ἄκρα καὶ λιμήν.] Hesychii locus, de mendo mihi est suspectus, cum inquit Ἀγάμεια, ὄνομα οἱ παρθένοι ἐξετέθησαν τῷ κητεῖ, οἱ δὲ, πολίχνιον.

[83] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Ἀγαμοῦ τῆς Ἡσιόνης τοῦ παραβληθέντος τῷ κήτει.] Hanc fabulam omnibus cum suis circumstantiis reliquit nobis Apollodorus lib. II. Vide etiam Hyginum Fab. LXXXIX, & Lycophronis Scholiastam pag. 83. & pag. 154.

[84] Λέγεται δὲ Ἀγάμη, ὡς πείσθεια πείθη, καὶ τὸ βασίλεια καὶ συναλοιφῶ βασίλη.] Quid sit συναλοιφὴ norunt probè Grammaticorum filii: nimirum esse unionem sive commixtionem duarum sylabarum, quantum ad vocales, in unam. Vide Quintilianum lib. I. cap. IV. Sed rem ipsam magis illustrabimus, si eandem aliis exemplis ex Stephano productis demonstremus, ita enim ille in voce Ἐυπάλεια. Ἡρωδιανὸς δὲ Ἐυπάλιν αὐτὴν καλεῖ. ἔοικε δὲ τὸ Ἐυπάλεια ἀπωτέρω εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Ἐρύθνια, Ζέλεια, ἐφ' ὧν καὶ συναλοιφὴν ἐγίνετο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Ἐρύθνη, πρὸς ὃν καὶ τὰς εἰκοὺς εἰρήκαμεν πίπτειν. Vide eandem synalœpham in voce Ἐρύθεια. Hanc materiam etiam tractat Eustathius ad Dionysium pag. 25, & Salmasius in Plinianis exercit. pag. 698.

[85] Ὡς Σελείτης.] Ita habent libri scripti & edicti, sed malè. Lege Ζελείτης.

[86] Ἀγαμὸς, πόλις περὶ Ἡράκλειαν.] In Vossiano: Ἀγάμη, πόλις περὶ Ἡράκλειαν.] Verum vocabulum urbis ibi corruptum videtur, nam justam literarum seriem non sequitur.

[87] Ἣ γέρασα παρθένον ἐκτήσατο * αὐτῷ.] Hæc loci lectio prorsus est luxata & confusa æquè in scriptis atque editis codicibus. In Vossiano pro παρθένον invenimus παρθένῳ, & ita etiam exhibuit Salmasio optimus codex Palatinus: & pro αὐτῷ in alio MS. αὐτὸ reperit, unde suspicabatur hanc veram fuisse loci lectionem: ἣ γέρασα παρθένῳ τῆς κωμῳδοῦ αὐτῷ. Sed doctissimi viri sententiæ non possum abstipulari: sensus enim foret planior & melior, si legeretur: ἣ γέρασα παρθένῳ τῆς κωμῳδοῦ ἄγαμον. Hæc mihi probabilima videtur loci lectio, & quæ proximè ad etymologiam oppidi accedit.

[88] Ἀγβάτανα, πολίχνιον Συρίας.] Actum agerem si post Scaligerum & Bochartum viros profundissimæ eruditionis, de origine hujus vocis aliquid tentarem proferre. Speciosa sunt quæ habet Bochartus in sup Phaleg. lib. III. cap. XIV: sed speciosiora mihi videntur quæ refert Scaliger in suis ad Eusebium animadversionibus. Fatemur Herodot. lib. I. commemorare, Deiocem urbis conditorem ita constituisse mœnia, ut singuli ambitus, qui numero erant septem, alteris gradatim essent sublimiores, solisque pinnis prominerent. Singulæ autem pinnæ suis distinctis fulgebant coloribus. Nam primi ambitus pinnæ, colore erant albicanti, secundi nigro, tertii purpureo, quarti cæsio, quinti sandaracino: postremi verò duo, alter argenteas, & alter deauratas habebant pinnas. Sed sciendum

ἡ πόλις ⊕ χώρα. [91] οἱ δὲ νῦν, Βατάνειαν αὐτὴν καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν, Βαταγεώτης, ὡς Ῥαφανέα, Ῥαφανεώτης. Δημήτριος ⊕ δέ φησιν Ἀγβατανα διττὰ, [92] τὴν μὲν τῆς Μηδείας, τὴν δὲ τῆς Συρίας. [93] Κτησίας δὲ παντελῶς τὴν Περσικὴν τῶν ἀπὸ Μηδίας Ἀγβάτανα λέγει διὰ τοῦ γ. ἀπὸ δὲ τῶν δρχαίων, [94] λέγει διὰ τοῦ ε Πέρσαι, ὡς διεκρήναμεν. ἀπὸ δὲ Χάραξ ἡ αὐτὴ λέγει διὰ τοῦ ε, ὧδε Ἐκβάτανα. Φασὶ καὶλεῖν. [95] Ἡφαιστίων δὲ, ἐν τῷ περὶ συνηθῶν ἐπιχωρίων ἐγκλίνει τὸ λέγει διὰ τοῦ κ γεγράφθαι, βαπτέμενον τὸ λέγει διὰ τοῦ γ, λέγων οὕτω. μετὰ δὲ βασιλεύσαντα τὸν β ἐπὶ πᾶσι τῷ γ, [96] ἐν οἷς ἐστὶ πάντα καὶ ἐν τῷ λαγῷ, τὰ ὄρχια. τὸν δὲ λέγει διὰ τοῦ γ γεγράφθαι, ἐν τῷ ε λέγει διὰ τοῦ ε. [97] καὶ Ἑλλάδιος ἐν τῷ α στοιχείῳ περιέχει τὰ ἐθνικὰ, Ἀγβαληνώς. πῶς Πέρσης τὸ σωτῆρος ἀπέδω. [98] λέγεται δὲ Καμβυσηνὸς, [99] Παρατραμψηνὸς, Σοφηνὸς, ὡς διεκρήναμεν). [100] καθ' Ἑλλάνας δὲ, Ἀγβατανὸς. δείξομεν δὲ ἐν τῷ β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βαπύνεα, καὶ Βαπύνεια καλεῖται, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βαταγεώτης.

A Herodotum tertio. Aliqui autem, eam urbem Bataneam nunc appellant. Gentilitium inde est, Bataneotæ, uti Rhaphanea, Rhaphaneotæ. Demetrius verò inquit gemina esse Agbatana, alia quidem Mediæ, alia verò Syriæ. Sed Ctesias passim in Persicis Medorum Agbatana B cum a scribit: Sed ab antiquis, oppidulum illud Persicum cum ε scribebatur, uti demonstrabitur. A Charace autem hæc ipsa urbs cum ε effertur, quam etiam Epiphaneam nominatam fuisse ajunt. Enimvero Herodianus in libro C de constructione literarum scriptionem cum α approbat, & illam cum γ repudiat, ita dicens. An non forte vitii discrimen habet, α pro γ suppositum esse, in quibus supponitur, ut in illo, λάγυος, τὸ ὄρκια. Lagbà juramenta. Scriptionem verò cum γ etiam in litera ε indicabimus. Et D Helladius in litera A collocavit gentile, Agbatanenus; quæ formatio Persis est solita: Dicunt enim Cambysenos, Parætacenos, Sophenos, uti demonstrabitur. Apud Græcos vero Agbatanensis dicitur. Indicabimus porrò in litera β, quod Batanea apud nos, etiam E Batanea vocatur, cujus gentile, Bataneotæ.

A Γ-

firendum est hoc de magna Mediæ civitate narrari. Unde quasi oppidum Syriæ nomen accepit? Nemo certè audeat dicere, duas diversas urbes, licet eodem gaudeant nomine, unam habuisse simili prorsus modo extructa & forma ædificata. Ac proinde, si Ecbatanorum, quæ sunt in Syria, nominis originem derivare non possimus à colonis ejus exercitus, qua Medorum Ecbatanorum mœnia instituta fuerunt, præsabit meâ quidem sententiâ utriusque urbis eumdem cum Scaligero deducere è nomine בית Bethan seu Bithan, quod regium sive palatium denotat: in quo tale Strabonis lib. XI. Parthi æstate, & Persæ hieme degebant, unde ab eodem speciali nomine Χειμώνιον Hyrcaniorum appellatur.

[91] Οἱ δὲ νῦν, Βατάνειαν αὐτὴν καλοῦσι.] In Vossiano codice legitur: ὁ δὲ νῦν Βατάνεια καλεῖται. Apud Isidorum Characenum, πόλις ἡ Βατάνεια, ἐν ᾗ ἔμως κεῖται, quod ibi perperam pro Βαβύλα scriptum videtur: Nam paulo post sequitur: ἐστὶ δὲ ἀπέχουσα ἀπὸ Βαβύλα τὰ ὃν Βαβυλῶνος. Τὰ δὲ ἐ Μηδίας, τὰ δὲ ἐ Συρίας.] Nihil mutat Salmasius, & conflanter ita habent vulgatæ editiones. Codex Vossianus: τὰ δὲ ἐ Μηδίας, τὰ δὲ ἐ Συρίας: sic à Stephano dilucidius tum fuisse apparet eo loco, ubi de hac voce agit: Βατάνεια, πόλις τῆς Κασπίας πασπειρηνῆς πόλεως. A Strabone passim Μηδία non Μηδίη scribitur, & ab Herodoto Medea, quique lib. III. eandem distinctionem inter Syriæ & Mediæ Ecbatana adhibet, quem locum quia Scaligerus rejicit hic producemus. ὁ δὲ ἐν τοῖς Μηδικοῖς λόγοις ἱστορῶν φησὶν, ὅτι τοῦτο τὸ τεῖχος ἐποίησε Δηϊόκης ὁ Φραόρτου πρὸς τὰς τῶν Μήδων ἐπιβουλάς.

[92] Ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Περσικῶν, τὰ παρὰ Μήδοις κειμένων ἄλλῃ δὲ ἐν χωρίῳ.] Nullum tamen in Ctesiæ excerptis hujus rei vestigium invenimus. Passim Ἐκβάτανα, non ἐν χωρίῳ ibi legitur.

[93] Κτησίας δὲ παντελῶς τὴν Περσικὴν, τὰ παρὰ Μήδοις κειμένων ἄλλῃ δὲ ἐν χωρίῳ.] Magnus Salmasius ad margines prosiluit, se nescire, quid Stephanus ibi hisce verbis velit. Proinde & nos manum de tabulâ. Fortasse scribendum τὰ Περσικὰ, & referendum ad τὰ ἔθνικὰ, in quibus Persæ hieme degebant, uti mox subjicitur. Verum si mavis vulgatam retinere, tum subintelligenda videntur, uti notra exhibet versio: & hinc mea emendatior conjectura, quod Charax idem illud oppidulum cum ε scripserit.

[94] Ἐν οἷς ἐστὶ πάντα καὶ ἐν τῷ λαγῷ, τὰ ὄρκια.] Constanter ita legunt editiones omnes, & in manu exaratis codicibus nihil est opis: imo omnia circa hunc locum adeo sunt turbata & male sana, ut verear me operam perditurum omnem, si conjecturâ rem velim exsequi. Incomparabilis Salmasius hunc locum sollicitavit, & fortasse correxit; verum sui codicis margines assidua lectione & vetustate adeo sunt detritæ & laceræ, ut ex iis commodum sensum percipere nequeam. Ac proinde, si mei arbitrii res foret legerem sædissimum Herodiani locum hoc modo: μετὰ δὲ βασιλεύσαντα τὸν κ ἐπὶ πᾶσι τῷ γ, ἐν οἷς ἐστὶ πάντα καὶ ἐν τῷ λαγῷ τὰ ὄρκια. Longissimè quidem hæc à vulgata lectione abeunt, sed si quis clariora & certiora produxerit, ea lubentissimè amplectar.

[95] Καὶ Ἑλλάδιος ἐν τῷ α στοιχείῳ περιέχει τὰ ἐθνικὰ.] Et hic locus mihi de mendo est suspectus: legendum fortasis: καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῷ α στοιχείῳ &c. Vel Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ στοιχείῳ, ita Salmasius in veteri codice numeri notam vocabulo expressam invenit, & nos in Vossiano qui ut plurimum cum antiquo Salmasii convenit. Sed quod pro Ἑλλάδιος reponendum puto Ἑλλάνικος, hæc est causa, quod nullum inveniam Helladium qui de gentilibus scripsit: dè Hellanico mentionem facit Athenæus lib. XI. hisce verbis: οἶδα δὲ καὶ Ἑλλάνικον ἐν ἰδίῳ ἀναγράμματι λέγοντα, ὅτι Λιβύων τὸ Νομαδῶν πᾶς, ἐὰν μὴ κίκιννον ᾖ κοῖλος ⊕ μάχαιραν ἔχῃ ὑφαιτεῖν. Hellanicum de Gentium nomenclaturis scripsisse novi. Libycorum Nomadum quibuscunt, nihil aliud in bonis esse, quam poculum, gladium & aquale. Et illud Hellanici opus, haud prorsus absimile fuisse nostri auctoris operi hinc sufficienter potest colligi.

[96] Λέγεται δὲ Καμβυσηνὸς.] Ita habent vulgati codices: scribe: λέγεται γὰρ Καμβυσηνὸς, ut MSS. exhibent.

[97] Παρατραμψηνὸς.] Ita perperam exhibent omnes editiones: lege unicâ mutatâ literâ, παραταμψηνὸς.

[98] Καθ' Ἑλλάνας δὲ, Ἀγβατανός.] Mendosè hæc est lectio, sed qualem scripti & editi libri exhibent, lege in dubitanter: καθ' Ἑλλάνας δὲ Ἀγβαταναῖος.

Α᾽ΓΓΕΛΗ[99], δῆμος τῆς Πανδιονίδος A φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀπιρρηματικῶς Ἀγγελῆθεν, ὡς τόπος, [1] Χάρης Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν. εἰς τόπον, Ἀγγελῆσιν. ὀξυνόμενον ἢ κῦ δύο τρόπους, ὅτι δῆμος ὄνομα, ὡς τὸ Περγασή, καὶ Καλή. B [2] καὶ ὅτι πᾶσα ἡ ελη μονοχρόνη, πλὴν δύο συλλαβὰς βαρυνούσης), εἰ μὴ ἀπὸ φύσεως μακρᾶς, ἢ θέσει ἄρχοιτο. Σεμέλη. ἀγέλη. Διὸ τὸ παυπλῆ, καὶ Ἀγγελῆ. τὸ πιμελὴ, σεσημείωται). C

Α᾽ΓΗΣΣΟ᾽Σ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Θεόπομπος ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἐβδόμῃ. [3] τὸ ἐθνικὸν, Ἀγησσεύς, ὡς Ἀτησεύς, Ταρτησσεύς, [4] ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ * * ἢ Ἀγησσίτης, [5] ὡς Ὀδησσίτης διὰ τὸ ὁμοεθνές. D

Α᾽ΓΙΟΝ [6], πόλις Σκυθίας, ἐν ᾧ Ἀσκληπιὸς ἐπιμᾶται, ὡς Πολυΐστωρ.

Α᾽ΓΚΑΡΑ [7], πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἄντια, Ἄδρια. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκαρᾶτης, ὡς Πολύβιος ὀγδόῃ. E

Α᾽ΓΚΥΡΑ [8], πόλις Γαλατίας. [9] οἱ δὲ, Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσιν. [10] ἔοικε δὴ εἶναι Φρυγίας, διὰ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι. Γαλατῶν γὰρ ἔθνος, ὅμορον ἐστὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. [11] οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται, [12] ὡς F

ANGELE, populus Pandionidis tribus. Tribulis cum adverbio de loco dicitur, ex Angelle. Chares Cleocharis filius ex Angelle. Ad locum, ad Angellen; in loco, in Angelle. Duobus autem modis accentu signatur, in ultima; quando est nomen tribûs, uti Pergase, & Cale; & in penultima, ut nomina in ελη exeuntia, quæ unius generis, & plurium quam duarum sunt syllabarum, nisi naturâ aut positione longam habuerint: uti in ἀγέλη, grex, & Semile. Quia manifestum scribi παυπλὴ & Ἀγγελὴ & πιμελή.

AGESSUS, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. quadragesimo septimo. Gentile inde Ageſſius, uti Aſſeſſius, Tarteſſius, ut oſtendetur, cum nobis de illo eſt ſermo: ſive etiam Ageſſites, veluti Odeſſites, quia ejuſdem eſt nationis cum altero.

AGIUM, locus Scythiæ, in quo Aſclepius colebatur, uti Polyhiſtor tradidit.

ANCARA, urbs Italiæ, uti Antia, Adria. Gentile, Ancarates, uti habet Polybius lib. VIII.

ANCYRA, urbs Galatiæ: ſed alii eam inter Phrygiæ urbes recenſent. Videtur autem Phrygiæ eſſe, inde adeo quia ſe ad utriuſque fines extendit. Cùm enim Galatiæ civitas ſit, magnæ Phrygiæ terminis adjacet. Nam quum Galatæ ex Celtica, uti

[99] Ἀγγελὴ, δῆμος τῆς Πανδ. φυλῆς.] Eadem apud Heſychium legimus. Verum poſtea ſcripſit cum ſimplici Γ. Ἄγελα, δῆμος Ἀττικῆς.

[1] Χάρης Κλεοχάρους Ἀγγελῆθεν.] Fortaſſe hic fuit ille Athenienſium dux, qui quidvis cuivis benignè pollicebatur, ſed nihil præſtabat. Unde natum proverbium, οἱ Χάρητος ὑποσχέσεις *Charetis pollicitationes*, de quo vide Suidam.

[2] Καὶ ὅτι πᾶσα ἡ ελη, &c. c.] Scriberem, καὶ ὅτι πᾶσα ἡ ελη. Similem canonem exhibet Etymologici magni auctor in voce Νέρος. Καὶ τὰ διὰ ἡ ελη ληγοντα ὑπὲρ δύο συναδὰς, βαρυνόμενα, ἐκ φωνάντα παραληγόμενα, Σεμέλη. *Nomina ſubſtantiva fœminini generis quæ in ελη exeunt, pluras quam duas ſyllabas habentia, in penultima accentu notantur, ſi ibidem ſit vocalis ſimplex, ut Semele.*

[3] Τὸ ἐθνικὸν Ἀγήσσιος.] Goltzius ex Gordiani nummo meminit: adeo ut hic ſcribendum videatur, τὸ ἐθνικὸν Ἀγήσσιος, & urbis nomen Ἄγησσος, quod etiam Alphabetico ordini, quo epitomator utitur, non repugnat.

[4] Ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ *.] Sic habent libri ſcripti & ediri. Hanc lacunam hoc modo ſupplerem: ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ τύπου λόγῳ.

[5] Ὡς Ὀδησσίτης.] In omnibus libris conſtanter hæc vox cum aſpiratione legitur, cùm tamen apud Epitomatorem noſtrum & alios Ὀδησσὸς cum ſpiritu leni inveniatur.

[6] Ἄγιον, πόλις Σκυθίας.] In voce Ἀδιαβηνικὴ Stephanus mentionem facit de monte *Hagio* ſive ſacro. Ἀδιαβηνικὴ λόφος ἐν Σκυθίᾳ, ᾧ τὸ λεγόμενον ὄρος Ἄγιον.

[7] Ἄγκαρα, πόλις Ἰταλίας.] Enumerat Cluverius quinque modos, quibus apud Stephanum hoc oppidi nomen formatur. Ἄντεια, πόλις Ἰταλίας, Ῥωμαῖος πολίτης, ἥτις ἐκ Ἄντιου μετωνόμασται. Paulo poſt: Ἀντίου, πόλις Ἰταλίας, Καλαβρικὸν ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος. Deinde: Ἀντία, πόλις Ἰταλίας, πάππος Ῥωμαίων; & in eodem tmemate: ἐπὶ δὲ Ἀντίου πόλις ὑδατήρης. Et hoc loco habemus Ἄγκαρα, πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἄντιον, Ἄδρια. Verum urbis nomen ſi non ſit corruptum, illud, cum quo comparatur, mendo laborat, quia nullam cerno convenientiam inter Ἄγκαρα & Ἄντιον: quam vocem Salmaſius in MS. mendoſam invenit, legebatque ὡς Ἄντεια. Si Stephanus tot oppida, quot quidem vocabulorum formas fecerit, ſe ipſum Geographiæ imperitiſſimum prodidit. Sed vehementer adhuc ambigo, an Ἄγκαρα non ſit oppidum diverſum ab Ἄντεια, quod a Stephano etiam Ἄντιον & Ἄντιου appellatur; præſertim quum animadverterim, Nonium apud Lucilium gentile *Ancarius* formaſſe, & Fabium de *Ancariana familia* mentionem feciſſe.

[8] Ἄγκυρα, πόλις Γαλατίας.] De ſitu hujus urbis Gallogræciæ, quæ Aſiæ minoris regio eſt legere licet Ptolemæum lib. v. cap. VI, & Plinium lib. v. cap. XXXII. Anonymi Ἔκφρασις ὅλης τῆς γῆς καὶ θαλάσσης hæc habet. Γαλατία ἔχει πόλιν μεγίστην, ἡ καλεῖται Ἄγκυρα. Θεῖον ἄρδην ἐξοικοδόμημα λέγεται. *Urbem Galatia habet maximam, quæ dicitur Ancyra. Fertur divinum & præſtantiſſimum panem comedere.* Vide & Strab. lib. XII.

[9] Οἱ δὲ Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσι.] Plinius & Ptolemæus etiam *Ancyram* in Phrygia majori collocant: & aliam Livius cap. XLIII. circa Macedoniam aut Illyricum. Illa de qua Stephanus nunc loquitur unanimiter Galatiæ adſcribitur. Arrianus lib. II. αὐτὸς δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπ᾽ Ἄγκυραν τὴν Γαλατικὴν ἐστέλλετο. *Alexander poſtridie Ancyram Galatiæ profectus eſt.* Ita quoque Libanius orat. XXVI. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ ἐν μεγίστῃ Γαλατῶν πόλει.

[10] Ἔοικε δὴ εἶναι Φρυγίας διὰ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι.] Non ſatis ſana eſt hæc lectio, licet ita in omnibus codd. legatur. Vir ſummus Gronovius pro ultimum εἶναι reſcriberet ἔχειν, quod interdum ſignificat *finitimum eſſe*, unde & οἱ ἐχόμενοι *proximi* & *continuati*: vel legeret totum locum hoc modo: ἔοικε δ᾽ εἶναι ἐν Φρυγίας διὰ τὸ ἀμφοτέρων ἔχειν.

[11] Οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται.] Locus eſt depravatus, quem ex Voſſiano cod. hoc modo emendamus: οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῆς Γαλάται. Sed poſtea vidi Florentinam editionem hanc lectionem exhibere.

[11] ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ, εἰς τρία τοῦτο τὸ ἔθνος διελὼν τὰς τοπικὰς τῶν τόπων, [13] τριμερεῖς τὰ ἡμέτερα, εἰς πασσυρίους μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ ἐπικαλούμενος Κακρικῶν ἱστορεῖ, [14] Μιθριδάτου, καὶ Ἀριοβαρζάνου πολλοὺς τῶν Γαλατῶν συμμαχήσαντας, [15] ὕστερον δὲ τελευτήσαντος Ἀριοβαρζάνου, καὶ Πολεμαίου τοῦ Πόντου καὶ Βιθυνίας ἄρξαντος, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν ἢ νίκης [16] εἰς πλοῦτον λαβόντας, χώραν κτίσαι, καὶ ὀνομάσαι ἴδιον. πρὸς ἣ πόλεις ἔκτισαν, Ἀγκυραν, ὅσοι δὲ Πεσσινοῦντα· τὸ δὲ ἀρχαῖον. [18] τὸν δὲ Ταυίαν, ὅσοι δὲ ἕτερα ἀρχαῖα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγκυρανός.

[19] τὰ

A uti Strabo lib. XII. perhibet, ad hæc usque loca tripartito agmine oberrassent, regionem in totidem partes diviserunt. Enimverò Apollonius lib. XVII. rerum Caricarum refert, Galatas, qui recens advenerant, Mithridati & Ariobarzani militantes, Ægyptios à Ptolemæo missos, B usque ad mare fuisse persecutos, atque cepisse anchoras navium ipsorum: & cum præmium victoriæ regionem fruendam & vectigalium accepissent eam incoluisse & sic appellasse. Tres autem urbes condiderunt, nempe Ancyram, quæ ab eo nomen habet, quod in bel- C lo strenuè fecerant: alteram verò à Pessinunte duce; sed tertiam Taûiam ab alio duce denominarunt. Gentile Ancyranus dicitur.

Gen-

[11] Ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ.] Quia hæc de Gallogræcis libris Stephanum nimirum in modum illustrat, Strabonis tenus emendatum. Πρὸς τοῦτο τοίνυν εἶσι τὰ Παῤῥασίου Γαλατικὰ τετραδίου ἐξ ἰδίου τρίβου. ἔνθα μὲν ὁ ἱστορικὸς ἐπαινεῖται Τεκτόσαγες, καὶ Τολιστόβογοι. τὸ τρίτον δὲ λοιπὸν ἔθνος Τεκτόσαγες ἐρημίᾳ τὰ τῶν χώραν πασῶν οἱ Γαλάται συλήσαντες, ἐκεῖσε κατῴκησαν. ἐν τοῖς μεταξὺ τοῦτο τοῦ Ἀπολλωνίου χώρας, καὶ τοῦ Βιθυνοῦ, ἕως παρ' ἑκάτερον ἐκεῖνα ἐκτεῖνε τὰ ὅρια τῶν ὁμωνύμων ἐθνῶν, καὶ Παλαιμαχικῶν λεγομένων. Ἀ ἐχρῆν ἐκεῖνα ἐπεξελθεῖν ἐν τοῖς Ἀσίαν ἰδιαζόντως λεγομένοις. Τριμερῆ δὲλοιπὸν τὰ τοῦτο τὸν ἐμφυλοτόμον, καὶ κατ' ἄλλο μέρος ἐκ τῶν ἐπιπάσης μελέδων, πεπαρασκευασμένον. ἐφεστὼ δὲ ἀλλοτε τὸ ἰσχυρὸν ἴδιον, ἢ ἀνεκτὸν ἐκ τοῦ ἑτέρου. ἐπὶ τὸ ἀσθενὲς

[19] τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆ ἡλικῆς ᾖ πρω-
τοπτῶτα ἡ ἡλίου καθαρεύουσης, τῷ α βραλήγα
μακρῷ, ᾖ μιᾷ συλλαβῇ τῆ ἡλικῆς πλειόνι, [20] οἷον ἀναφρίσιος ᾖ λόγυ. ἡ δὲ ἔσα τὸ α
κῆ τῆ βραλήγουσαν ἔχει, πᾶσα ὀκ ἠλυκῶν
προῆλθε. τῆ μὲν πρώτῃ βραδειμαῖος, Α
Ἀθηναῖος, Καρδιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανὸς,
ἀπὸ τῆ Φάσιος πόλεως. Τρῳλλιος, Τραλλιανὸς,
Σάρδιος, Σαρδιανός. [21] Πάριον, Παριανός.
Βόσπορον, Βοσπορανός. [22] ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν,
ἐθνικὸν, ὡς Ῥόδιος, τὸ Ῥοδιακὸς κληκόν. καὶ Β
Σαμίος, τὸ Σαμιακός. Κίος πόλεως Μυσίας,
Κιανός. Τίος, Τιανός. [23] Καρίς, Καρικὸς.

Σηλυμ-

A Gentilia in ANUS, si à genitivo primitivi puro formentur, habent in penultima A longum, & unâ syllabâ genitivum superant, ratione tamen in omnibus non reciprocante: nam quæcunque in antepenultima habent A, eadem à fœmininis non producuntur. Prioris quidem exempli sunt, Asianus, Cardianus, Olbianus, Phasianus [à genitivo] urbis Φάσις, à Τράλλις Trallianus, à Σάρδις Sardianus. Parium, Parianus. Bosporium Bosporianus, quæ gentilia à gentilibus facta sunt, uti à Rhodio possessivum Rhodiacus, & à Samio Samiacus. A Cio urbe Mysiæ deducitur Cianus, à Tio Tianus, à Cario Carianus, à Se-

nem sui cod. annotavit omninò hoc loco legendum esse, τῶν δὲ Ταυίων. Ergo Memnon in mendo cubat, in cujus fragmento Ταύιον legitur: Ἰδίως δὲ πόλεις, Τεγυρεῖς μὲ Ἀγκυρεῖς. Τολοσσοβόγλοι δὲ Ταύιοι, ubi Ταυίων vel Ταυίον reponendum est: Sed obiter notandum, Memnonem Ταυίον Tolistobogiis annumerare contra auctoritatem Strabonis, Ptolemæi & aliorum, qui illud Trocmis annumerant. In Chronico Alexandrino etiam perperam legitur, Πιστυῆται ἐ Ταυίον, quem locum vide.

[19] Τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆ ἡλικῆς τῆ πρωτοπτώτα ἡλίου &c.] Hæc verba non sunt satis sana, videtur mihi legendum: τὰ εἰς ανος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆ ἡλικῆς ᾖ πρωτοπτώτα & sic porrò. Hæc ita esse restituenda sole meridiano clarius apparet ex Eustathio ad Dionysium de situ orbis pag. 43. ubi canonem Stephani, nostri prorsus similem allegat, qui sic se habet: ὅτι πᾶσα ᾖ ανος ἐθνικὰ ἰσόμοιρα ἐκ εἰσὶ παρὰ τῷ Διονυσίῳ τῶν παροξυτόνων, οἷον Βεττανὸς, Γερμανὸς, Ἀλανὸς, Καρμανὸς, Λιβυηνὸς. τὸ Ἠλειάδης ἐκ ἴδιος ἐστιν. παῖρυσι γὰρ διὰ συτάξεως τῶν παροξυτόνων, οἷς ἓ τὸ Ὠκεανὸς. Quibus verbis summus ille grammaticus innuit, nomina gentilia in ανος definentia penultimam producere, & ab hoc canone excipi *Eridanus*, uti & *Oceanus*, quia non sunt gentilia. Attamen multò accuratius Epitomator qui, præterquam quod debeant terminari in *anus*, insuper quasdam conditiones requirit, quæ hic recensentur & legi possunt: nempè, si à genitivo primitivi puro formentur, &c.

[20] Οὐκ ἀναφρίσιος ᾖ λόγυ.] Diu me torsit hic locus, nam phrasis est insueta & sensus obscurus. Doctissimus & nunquam sine laude memorandus Gronovius, cum quo hunc locum communicavi, eum ita verteret, *utique si non reflectatur* (id est, contrahatur aut brevior fiat) *vox*; addens, aut legendum esse ἀναπτύσσοντος ᾖ λόγυ, aut τὸ ἀναφρίσιος co sensu accipiendum: quodque illustrare nititur similimis verbis, quæ infrà à Stephano producuntur: Ποίσιος, οἷον ἀναφρίσιος ᾖ λόγυ, id est, *appenitur* (*in superiori canone*) *modò ne contrahatur vox*: & hanc sententiam ei videntur exempla subjecta confirmare: quandoquidem ab *Hispania* πτανιάδος fit *Hispanus* πτανιάδιος; sic à *Carmania Carmanus*, *Campania Campanus*, &c. Habes lector viri incomparabilis & eximii sententiam, cui contradicere summum nefas ducerem: Meam tibi nolo obtrudere, licet eam, cum suâ veniâ, super hoc loco sim producturus: nam hic locus est, si quis alius, in quo Stephani mentem investigare est difficillimum, quamque fortassis assequi non potero, licet id tentare aggrediar. Totum hunc canonem ita transfulimus. *Gentilia in* ανος, *si à genitivo primitivi puro formentur, habent in penultima A longum, & unâ syllabâ genitivum superant, non reciprocante tamen in omnibus ratione*, vel non revertente ratione, id est, cùm ratio in omnibus gentilitiis, quæ tali modo formantur & in ανος desinunt, non ubique sit eadem: cujus rei deinde reddit rationem, cum inquit: *non enim omnia quæcunque in penultima habent A à fœminino producuntur*: nam similia etiam formantur à nominibus alio genere gaudentibus, ut deindè probat aliis exemplis, nempè Πάριος, Βοσπόριος, &c. à quibus æquè atque à fœmininis gentilia in ανος, sicuti Παριανὸς, Βοσπορανὸς, &c. deducuntur. Atque hunc sensum hic delitescere manifestissimè apparet in voce Θύριος, ubi prorsus eadem hæc proponuntur: τὰ ἐθνικὰ ὁμογενῶς Θύριος, καὶ Θυριανὸς. καὶ Θυρῖνος ἔστιν, ὡς Σιγλεῖνος. καὶ ἄφυκλα δὲ παρὰ τὸ Θύριος Θυριακὸς, ὡς Ὀλβιακὸς, ὡς Παριακὸς, παρὰ τὸν Θύριος. Priora gentilia, imò & solitam Italis formam rejicit, & nititur talia inducere quæ juxta hunc canonem vel à Θύριος vel à Θυρία descendunt. Adeo ut pro οἷον ἀναφρίσιος ᾖ τῆ λόγυ rescribendum putarem, οἷον ἀναφρίσιος τῆ λόγυ, qui terminus Dialecticis Græcis est familiarissimus. Cum autem noster Epitomator infrà inquit, πρόσκει, οἷον ἀναφρίσιος τῆ λόγυ, λέγε τὸ Γαμανὸς, Καρμανὸς, &c. (ubi similiter legendum) eo nihil aliud voluit indicare, quam suprà dictis exemplis contra superiorem canonem formatis, insuper adhuc posse addi Hispanus, Carmanus, quæ etiam in penultima habent A longum, licet ratio formandi non sit eadem: Quandoquidem tali modo deducta gentilia genitivos primitivorum unâ syllabâ non superant: nam à πτανιάδων Ἱσπανία & Ἱσπανίας fit πρωτόπαλιν, Ἱσπανὸς, & ita etiam in sequentibus. Hæc sunt, quæ me nutantem & fluctuantem impulerunt, ut à doctissimi & incomparabilis viri opinione paululum discesserim, de quibus judicabit æquus lector: mea enim sententia etiam mera conjectura est, neque peto ut eam approbes, multò minus ut applausum largiaris: Nam ideo hæc appositimus, ut in re valdè dubia atque incertissima habeas, quod eligas.

[21] Πάριον, Παριανὸς. Βοσπορος, Βοσπορανὸς.] Salmasius in Palatinis codd. nihil invenit, quo corruptissimum hunc locum emendet, qua de causa ad oram sui codicis ultimum gentile Βοσπορανὸς delendum putavit. In Vossiano cod. reperi Πάριον Παρίνος, Παριανὸς. Βοσπόριος Βοσπορανὸς. Profectò si attentè legeris hunc locum integrum, ex præcedentibus & consequentibus deprehendes, eum non esse integrum, & ante τὸν Παριον excidisse, τῶ δὲ δεύτερα παραδείγματος aut simile quid, uti antea dixerat Epitomator, τῶ μὲν πρώτῃ παραδείγματος: nam illa de quibus nunc sermonem instituit gentilia, non à fœmininis producuntur. Deinde, post Βοσπόριον videtur deesse Βοσπορεῖον, quemadmodum in Vossiano MS. Παρίνος post Πάριον legitur: adeo ut totum hunc locum sic constituerem. Τῶ δὲ δεύτερα παραδείγματος, Πάριον Παρίνος, Παριανὸς. Βοσπόριον Βοσπορεῖον, Βοσπορανὸς. Atque hanc verissimam esse lectionem non ambigo.

[22] Ἀπὸ τῶ ἐθνικῶν, ἐθνικὸν.] Sic habent vulgati omnes. Perperam in Vossiano cod. Ἀπὸ τῶ ἐθνικῆς, ἐθνικὸς. Sed ex male exarata scriptura, probam colligo: ἀπὸ τῶ ἐθνικὸν, ἐθνικὸς: nam ultimum ν facili librariorum lapsu in ς mutari potuit. Hoc autem fit quam sæpissimè, ut à gentili aliud gentile formetur, vide in voce Πάριον & aliis locis: Ita enim ibi inquit Stephanus: τὸ ἐθνικὸν Πάριος ὁ πολίτης Παριανός.

[23] Καρίς Καρικὸς· Σελυμβρία Σελυμβριανὸς.] Hæc etiam videntur esse gentilia à gentilibus deducta, nam à vocibus Καρίς & Σελυμβρία non flectitur Καρίς aut Σελυμβρίου: sed à Καρὶς & Σελύμβρις, & licet Epitomator suis locis nihil de ejusmodi gentilibus affirmet, tamen ita posse formari ex ipso præcedenti tmemate probavimus.

Σελυμβρίᾳ, Σηλυμβριανός. [24] ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός, ἐὰν δοθῇ ὃ Βότρυος γεγονεν. [25] ἐπιθήν ἡ ὁ τύπος μιᾷ βιβλίᾳ. παντάπασι δὲ οὐδεὶς, ὡς τὸ Ταυρίανος, ἢ Σκορπιανός, ἢ Ζυγιανός, [26] ἄπὸ δοθέντος Σκορπίδος, ἢ Ταύρου, ἢ Ζυγίου σχηματισθείσα, δυναμένα ἀπὸ δοθέντων σχημάτων τοπικῶν, Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. [27] σύσκιος ἀναγραφὴ ὃ λόγος, ἀφὸ τὸ Ὀπτανός, Καμπανός, Καμπενός, Γερμανός, Βελγιανός, [28] Ῥηγινός, Ἀλβανός, Ὀλβανός, Τυρανός. [29] οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καταδέχεται. [30] ὁ δὲ Ὧρος τὰ μὲν τοιαῦτα ὀνόματα ἢ ἡλικιῶτας καταδέχεται, χωρὶς εἰ μὴ τῷ ῥ παραδιδόμενα ἀφὸ Φορόιτος, καθάπερ ἀπὸ ὃ Λαγγρανός, ἢ Θυατειρηνός, Γερμανὸς, ἢ Γαγγρηνός. ὧν τὰ μὲν ἀφὸ τὴν Ἀγκυραν παραδιδόασι τῷ [31] Σωρανός, Βοσρανός. τὸ ἀπὸ ὃ Θυατείρα, ἢ τὸ Γάγγρα παρῆκται. [32] ἀλλ' ὃ Γηλυκὼς λεγῇ ἢ Γάγγρα, ὡς Πολλίων Φησὶν, αἰσθόμου Φάνεα θεὶ ἢ τὸπον ἀφῆς τινος. κλῶσσαν ἂν πόλιν, ἥτως ὀνόμασεν. ἔτω γὰ ὄνομα τῇ αἰγί.

ΑΓΚΥΡΙΟΝ [34], πόλις Γαλατίας. δύναται ὁ πολίτης Ἀγκυρίων ὡς Εὐζάνιον. ἢ Ἀγκυρανός, ὡς Κιλίκιος. Δυλιχιεύς. Σιγλεύς. Σουνιεύς. ἀλλ' ἄμεινον ἀφὸ τὸ ἔθνος χώρας ἐθνικὸν Ἀγκυρανὸς, ὡς Ἀδριανός. εἰ μὴ, ὡς ἀφὸ τὸ Ῥήνη

A à Selymbrio Selymbrianus. Sed hæc ratio in Botryenus deficit, si à genitivo Βότρυος productum sit: hac autem in forma gentilium unâ syllabâ genitivus primitivi superatur; sed raro geminâ, uti liquet in Taurianus, & Scorpianus, & Zygianus, quæ à Scorpis, Tauris & Zygis descendere videntur; possent tamen illa à prioribus localibus deduci, videlicet à Zygiis, Scorpiis, Tauriis. [Præterea superiori exceptioni ubi formandi] ratio non reciprocat, adjicitur Hispanus, Carmanus, Campanus, Germanus, Brittanus, Oretanus, Arianus, Albanus, Hyrcanus: nam nullum eorum à genitivo puro formatur. Sed Orus vult, ut illa nomina, quibus genitivus est purus, in penultima ῥ habeant: Sin aliter, nisi conjuncta forent cum R, necessariò inter se differe-parent, uti in Ancyranus & Thyatirenus: Germanus & Gangrenus: è quibus alia quidem, quæ ab Ancyra sunt derivata, conveniunt cum Soranus, Bostranus: alia verò à Thyatira & Gangra producuntur. Sed Gangra etiam genere fœminino effertur, & nomen habet ex eo, uti Polyhistor tradit, quod circa hunc locum pastor apparuisset, qui capras pasceret, & urbem, quam condidit, ita appellasset; tale enim capræ nomen erat.

ANCYRIUM, oppidum Italiæ, cujus oppidanus Ancyrius, uti Byzantius dici potest; sive Ancyriensis, sicuti Citiensis, Dulichiensis, Sigeensis, Suniensis; Verum ob regionis consuetudinem melius esset dicere Ancyrianus, uti Adrianus; vel si hoc non placet, fiat tanquam à Rhe-

B

C

D

E

F

[24] Ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός.] Verum est hoc gentile præter solitum derivandi morem esse formatum: ita enim Stephanus in voce Βότρυς ὁ πολίτης, Βοτρυηνός, ὡς Παυσανίας, Βότρυος, ἀπὸ τῆς ἡρωίδος τοῦ ῥ ἐν τῷ ω· ὁ δὲ Ὧρος τὰ, ὡς Ὀλυμπιάς, Καφήνης.

[25] Ἐπιθὴν ἡ ὁ τύπος μιᾷ βιβλίᾳ.] Hæc cum Grotio non præcise accipio de uno Βοτρυηνός: sed præposita nomina ὀρχὴν, de omnibus exemplis supra positis.

[26] Ἄπὸ δοθέντος Σκορπίδος.] Salmasius vidit ulcus, & favit, nam ad oram lui cod. contendit debere legi, ἄπὸ τοῦ Σκορπὶ, aut Σκορπὶν: & ultimum ipsi vera lectio videtur, ut & mihi.

[27] Σύσκιος.] Stephanus in voce Ζύγιοι non affirmat illos eum Ζυγίων appellari: attamen à rei veritate non aberrat, cum Ζυγίους dicuntur Dionysio Alexandrino:

Τοὶ δ' ὑπαυχενίου ἐρυκτοὶ ἔθνεα ναίουσι.
Ἡνίοχοι, Ζυγοὶ τε Πιλωρίδος ἐκτὸς ἐόντες.

Hæc tamen habitant ultimam terram tenentes Hesperiæ. Zygiique Pelasgica orundi terra.

Eadem de reliquis erit statuendum, quod nempe Σκόρπιοι & Ταῦροι dicantur, licet exempla ad probandum non occurrant. Verum alio loco refert Stephanus eum ipsum in Ταῦρος. τὸ ἐθνικὸν Ταυρίανος, σπανιωτέρως δὲ Ταυρεάτης, ὡς Σκορπιανός.

[28] Βελγιανός, ὃν ἀναφέρουσι τῷ λόγῳ, ἀφὸ τὸ ὑπανός, Καμπανός, Καμπενός, Γερμανός, Βελγιανός.] Legerem, uti jam monui: ἀφ' ὧνπερ, ὧν ἀναφέρουσι τῷ λόγῳ, ἀφὸ τὸ Γαγγρανός, &c. Satis tuti de hoc loco commentario XX. disseruimus, illuc te remittimus lector, ne operosa crambe tibi nauseam pariat.

[29] Ῥηγινός, Ἀλβανός, Ὀλβανός.] Hæc tria non novi, sicuti Latinus Apianus est in usu: sed Græci eo vocabulo non utuntur.

[30] Οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καταδέχεται.] Conjectu-

ram meam commentario XX. memoratam non parum hæc verba confirmant: nam manifestissimè hisce verbis Stephanus demonstrat, gentilia in ανος non eodem semper modo, sive ratione ubique reciprocante, à suis primitivis derivari, quæ nunc enumeravit, à genitivo puro non formantur: tum enim necessariò hæc formâ procederent, & locò Hispanus dicendum foret Hispaniensis, Oretianus Campaniensis, Germaniensis, &c. quod sanè usûs & rei ratio non admittunt.

[31] Ὁ δὲ Ὧρος τὰ μὲν τοιαῦτα ὀνόματα ἢ ἡλικιῶτας καταδέχεται.] Florentinam editionem sequimur; perperam habent editiones Veneta & Basileensis: ὁ δὲ Ὧρος τὰ μὲν τοιαῦτα ὀνόματα ἢ ἡλικιῶτας καταδέχεται. Orus fuit Grammaticus Alexandrinus, qui Constantinopoli docuit, multis in locis ab Epitomatore producitur. De eo vide Suidam & alios.

[32] Σωρανός, Βοσρανός.] Primum gentile deductum est à Σώρα ad caput Liris fluminis sita. Livius & urbis & gentilitii meminit lib. IX. cap. XX IV. *Ad Soram inde reditum, novique COSS. M. Petilius, C. Sulpicius exercitum ab dictatore Fabio accipiunt.* Et paulo interius; *Soranus transfuga clam ex oppido profectus.* Sed Stephanus hoc gentilitium ab oppido Phrygiæ deduxit. Vide in voce Σώρα. Dubito an pro Βοσρανὸς non sit reponendum Βοστρηνός.

[33] Ἀλλ' ὃ Γηλυκὼς λεγῇ ἢ Γάγγρα, ὡς Πολλίων Φησὶν, αἰσθόμου Φάνεα &c.] Oratio hæc eludiciat & est impertecta: lege indubitanter: Ἀλλ' ὃ Γηλυκὼς λεγῇ ἢ Γάγγρα. ἵστις δὲ κίκλη, ὡς Πολλίων Φησὶν, ἀπὸ ὃ αἰσθόμου Φάνεα. Omnes editiones habent Φάνεα, sed multum differt à Φάνεα, uti docuimus pag. 13, commentario vigesimo octavo. Integra hæc fabula cum omnibus suis circumstantiis à Stephano in voce Γάγγρα narratur.

[34] Ἀγκυρανὸς, πόλις Γαλατίας.] Hæc civitas prorsum est ignota Italiæ Chorographis. In excerptis legationum è Diodori Sic. lib. XXXV I. legitur de aliqua Ἀγκυλίων regione in Sicilia: verum *Ancylienses* (& *Ancyrienses* sive

Ancy-

Ρ'ηγιον, Ρ'ηγῖνος, Μεταπόντιον, Μεταποντῖνος. [35] Ἰταλοὶ δὲ μάλιστα τούτῳ φιληδοῦσι τῷ τύπῳ. A

Α'ΓΚΥΡΩΝ [36], πόλις Αἰγύπτου, [37] ὡς Α'λέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν. ὠνόμασται δ' ἄτως, [38] ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔπιμον, αἷς καπιχρῶντο, ἀγκύρας ὁκ ἦν θαλασσευόμενα λαμβάνειν. [39] τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ὁκ τῶν Αἰγυπτίων ἔθος. ὡς δὲ Κωῶν πόλις, Κωοπολίτης, Λεόντων πόλις, Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις, Λυκοπολίτης, Λάτων πόλις, Λατοπολίτης, ἔτως Α'γκυρῶν, Α'γκυροπολίτης. B C

Α'ΓΚΩΝ [40], πόλις Πικεντίνων. ἴσως δὲ βαρυτόνως κατὰ τὰς ἐγχωρίους, ὡς Α'ντζῶν. τὸ ἐθνικὸν Α'γκωνίτης, [41] ὡς Α'ντζωνίτης ὄνος (ἡ παροιμία. εὐφυεῖς δὲ πρὸς μυλῶνας ἔχει λίθας) Καλυδωνίτης. λέγεται δὲ καὶ Α'σκωνίτης, ὡς Α'ρτεμίδωρος. D

Α'ΓΝΟΥΣ, δῆμος ἐν τῇ Α'ντιοχῖδι τῆς Δημητριάδος φυλῆς. [42] πίνις δὲ Α'καμαντίδος. ἡ

Rhegium Rheginus, Metapontium Metapontinus. Itali enim maxime isthac formatione gaudent.

ANCYRON, urbs Ægypti, cujus meminit Alexander rerum Ægyptiacarum lib. XIII. Ita autem vocata est, quia ibi ex adjacente lapidicina, anchoras lapideas, quibus utebantur, scindebant. Ars gentilitium ex Ægyptiorum consuetudine format; uti enim à Cynopolis fit Cynopolites, Leontopolis Leontopolites, Lycopolis Lycopolites, Latopolis Latopolites; ita etiam Ancyron, Ancyropolites.

ANCON, oppidum est Picentinorum; sed quod forte apud incolas gravi tono profertur, uti Ἄντιον. Gentile inde Anconius, uti Antronius catillus, (Proverbium est. Egregios enim ad pistrinum habet lapides) Calydonius. Dicitur etiam Anconites, uti Artemidorus refert.

AGNUS, populus in Attica Demetriadis tribus, sed quidam Acamantidis esse volunt, sive

Ancyriani uti habet Epitomator) in tota Italia sunt incogniti. Adeoque hinc non levis oritur suspicio totum hunc locum valde esse confusum, & Epitomatorem hunc Siciliæ locum in alienam regionem transportasse, & quam peritus fuerit Suidas Geographiæ vel inde apparet, quod totum hunc de Ἀγκυρίᾳ locum transcripserit, indeque eadem gentilia formaverit.

[35] Ἰταλοὶ δὲ μάλιστα &c.] Non tantum Itali, sed etiam Siculi hâc formâ gaudent, uti fusius demonstravimus pag. 3. commentario XV.

[36] Ἀ'γκυρων, πόλις Αἰγύπτου.] Si hoc oppidum nomen habeat ab anchoris lapideis quæ ibi ex lapidicinis excindebantur, levis mendi suspicionem recipit locus Ptolemæi, qui exstat lib. IV. cap. V. ubi nunc legitur: ἀπὸ μεσίου λιβὸς ἀπωτέρω ἡ νῆσος, Α'γκυρῶν πόλις ξβ γ κδ γ. Sed rescribendum videtur, Α'γκυρῶν πόλις.

[37] Ὡς Α'λέξανδρος ὁ τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν.] Vide Vossium de Historicis Græcis lib. I. cap. XXII.

[38] Ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔπιμον, αἷς καπιχρῶντο, ἀγκύρας.] Olim apud veteres anchoras lapideas in usu fuisse manifestissimè liquet ex Apol. Rhodio, qui lib. primo ita canit.

Κεῖται δ' οὐτιδανὸς ὀλίγου λίθου ἐλκύσασται
Τέρμ' ὀφιτόμου τοῦ πρόμυ λιθίσσιν
Κρωμύος τοῦ Α'ρίσκης. ἔπιτρον δ' ἔλαν ὅτις ἀρίστη
Βρίθοι. - - - - Hoc est, vertente Hoelzlino:
Hic etiam minusculum lapidem, qui pro anchora fuerat,
Extractum de consilio Typhi expostuerunt ad fontem,
Ad fontes Artacium, aliumque legerunt, qui justioris
esset
Momenti.

Quia hæc explicatione indigent, Scholiastæ verba producam. Κεῖται δ' οὐτιδανὸς. λοιπὸν ἢ ἀντὶ ἀορίστου, ὅτε, ἢ ἀντὶ οὐτιδανὸς ἢ ἀγκύρας λίθου, ἀφ' τὸ βαρεῖαι ὦσι καὶ μεγάλαι, ἀπολύσαντες, ἕτερον ἔλαβον. σπεύσαι δὲ κατέλιπον τὸν τῆ Α'ρίσκης κρήνῃ. Μιλήσιοι δὲ ἐπειπόντες, κρῆθι χρησμῷ Α'πόλλωνος αἰσιωτέρῃ τὴν ὁ κτίσαι πόλιν σὺν τῷ ἀνεμῶν τῷ Ἰασονίδαι Α'ργοναύτῃ. Ex hisce doctissimi Scholiastæ verbis liquet, Argonautas, lapide quem pro anchora usurpabant aquâ marina eroso & deperdito, alium accepisse. Verum hac occasione mihi videtur operæ pretium, ut expendamus locum Homeri, qui legitur Odyss. N.

---- πύματος δ' ἕλυσεν λύσε πρυτὸν λίθοιο
Finem autem solverunt à pertuso lapide.

Ex hisce poëtæ verbis nuper vir doctus & amicus in familiari colloquio usum anchorarum lapidearum mihi demonstrare conabatur, cujus ego opinioni nequaquam accedere poteram. Nam observandum est, naves in intimum portus recessum appulsas (portum hic non sumo pro flumine, aut quodam maris sinu) rarissimè à nostratibus & aliis anchoris alligari, sed quidem palo in terram defixo, aut annulo quodam ferreo. Deinde funis ab anchora nunquam solvitur, sed ingruente necessitate quidem abscinditur, & in fundo relinquitur. Quid multis opus est? Ipse Hesychius, qui hæc Homeri verba eruditissimo commentario illustrat, ibi de nullo anchorarum lapidearum usu mentionem facit, ita enim ille: Τρητοῦ λίθοιο, σιδήρου ἐκ τῆς λιμένος τρυπῆς λίθος, ἣν ἐξ αὐτοῦ τοῦ λοιπὸν χρόνου ἐξέλυσαν οἱ ταῦτα. *Construxerunt in portubus perforatæ lapides, ut iisdem naute retinacula adjungant.* Adeo ut pertusi sive perforati isti lapides, in portubus pro palis sive annulis ferreis fuerint.

[39] Τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ὁκ τῶν Αἰγυπτίων ἔθος.] Consimili modo etiam loquitur Stephanus in voce Α'σσύριον. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστι σὺν χρήσει. ἡ τέχνη δὲ ἐπιτρέπει ἐξ ὁμοιότητος. Et sic etiam aliis in locis. Per *artem* verò sive τέχνην nihil aliud intelligimus quam Grammaticam: nam veteres illa vocabula ita usurpasse certissimum est; Servio præsertim admodum familiare fuit, ita enim ille ad lib. I. Æneid. *Non ut quidam putant pro curru posuit, nec est Apocope: sed ratio artis antiquæ, quia omnia nominativus pluralis regit genitivum singularem.*

[40] Α'γκών, πόλις Πικεντίνων.] A rei argumento urbs nomen accepit; egregiè hoc demonstrat Procopius rer. Gothicar. lib. II. hisce verbis: ὁ δὲ Α'γκὼν ὕστατος πάντων τῶν ἐμοὶ ἰδρύσθαι. ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν ἀκρωτηρίαν εἴληφε τοῦτον. αἴρωνι γὰρ ἐοικότως ὑμωμάκε ἐστι. *Ancon iste rupes quadam est angulosa: unde etiam nomen ei quæsitum: quippe inflexo cubito quam simillima est.* Vide etiam Plinium lib. III. cap. XIII, & Melam lib. II. cap. IV. Verum pro Græco vocabulo Latini deinde formarunt *Ancona*, quemadmodum Δέρτων *Dertona*, Κρεμῶν *Cremona*, & multa alia quæ isthac sunt generis. Urbs Syracusanos conditores habuit, teste Strabone lib. V. & cum eo convenit Solinus cap. VIII. inquiens, *Notum est Anconam à Siculis constitutam.*

[41] Ὡς Α'ντζῶν. ὀνομάζεται δὲ.] De hoc proverbio agemus in voce Α'ντζων, Ὀστρακίνας πύλας.

[42] Τινὲς δὲ τῆ Α'καμαντίδος.] Inter illos fuit Harpocration: Α'γνοῦς, δῆμος τῆ Α'καμαντίδος φυλῆς. ἡ δὲ φυλὴ, Α'γνὼς σὺν: *Populus tribus Acamantidis, cujus tribulis Agnusius dicitur.* Apud Hesychium est ἡ Αἰολὶς φυλὴ δῆμος. Sed Æolidem tribum nemo antiquorum nominavit, uti bene annotavit Meursius in tractatu de Populis Atticis, qui hunc Hesychii locum emendavit.

ἡ [41] ὡς φρύνιχος, ἢ Ἀ᾽πταλίας. [41] ἐκλήθη δ᾽ A Attalidis, uti Phrynichus existimat. Ita dictus
ἀπ᾽ ἐ ὐτῶ φυομένης ἄγνω. ὅθεν πλάζ ab agno sive à vitice ibi crescente: Græcis enim
ᾗ ἑ τέρα τ ἐθος παρ᾽ Ἕλλησιν. [42] οἷον Σκο- hic loquendi modus valdè frequens est. Similiter
λυῆς, Κυλλῆς, Πιτυοῦς, Δαφνῆς, Σεμνῆς, etiam Scolymûs, Scillûs, Pityûs, Daphnûs,
Ἐρικυδῆς, [43] ἀπὸ τ ἐ πὶς τοπὶς φυομένων Rhamnûs, Ericûs nomen acceperunt ab iis rebus,
ἢ τ ἐ ἀ᾽θήνη δῆμον. πνὲς Ἀ᾽χερδῆς, B quæ in illis locis, & Athenienſium pagis gigne-
θηγῆς, Μυρρινῆς. [44] ὁ δημότης Ἀ᾽γνσι῀ος, bantur. Quidam etiam dicuntur Acherdûſ, Phe-
ὡς Ῥ᾽αμνσι῀ος, [45] ἀπὸ τ ἡρικῆς, [46] πσσσδσ gûs, Myrrhinûs. Hinc populare nomen Agnuſius,
ᾗ ἑως. ἢ τ Φυλασσιάδης, ὡς ἐκ τῶ Σεμνύν- uti Rhamnuſius, quod derivatur à genitivo, ad-
πιος, Ὁ πυῖος, Ἐ᾽λεγχίνιος. πρεπμένη δ᾽ εἰς dendo I, & T non reſervando, ſicuti fit in
α, ἢ δ᾽ σὐ αὖτὲ ι ὑφαιρμένη, Ἀ᾽λιμσιος, C Simuntius, Opuntius, Jerichuntius; ſed illo
θηγσιος, [47] Διακριν ομένη ἡ πρσπὶ τῶ ἀδιαυ- in S mutato, & N, quod ipſum præcedit, ſubla-
ρέτῳ τῆ πρσῳδίᾳ, ὅπερ Ἀ᾽ττικοὶ Φιλᾶσι. tô, naſcitur Alimuſius, Phegulius. Diſcerni-
[48] παρ᾽ αὐτὸις δ᾽ ἢ λέγεται Ἀ᾽γνόες, ἢ φη- tur autem hæc mutatio indiviſibilitate primiti-
γαις, ἢ Μυῤῥινόεις. [49] ὄθεν ἠδὲ Διὰ τῆ τ vi, qua Attici gaudent, ab ipſis enim non dici-
λέγεται Σιμντί῀ος. [50] ἀλλὰ διὰ τῆ σ D tur Ἀγνόες, aut Φηγαῖς, aut Μυῤῥινόεις: hanc ob cau-
[51] μ῀ſam Agnuſius non per T effertur, ſed cum S,
&

[41] ὡς φρύνιχος, τῆς Ἀ᾽πταλίας.] Apud Phrynichum in Eclogis Atticorum nominum & verborum, nulla, quod ſciam, de hac re ſit mentio. Salmaſius in Vet. MS. men-tionem invenit ſub Ἀ᾽ττικῆς, non verò Ἀ᾽πταλίας. Viderat id doctiſſimus hic latere ulcus, alt non ſanavit: ergo mutatione legendum erat, ὡ Ἀ᾽πταλίδι.

[42] Ἐκλήθη δ᾽ ἀπὸ τ ἐ ὐτῶ φυομένης ἄγνω.] Nomen igi-tur accepit à fruticè quodam in arborem aſſurgente, qui Latinis vitex dicitur. Arbitrabantur hoc plantæ genus apibus, quorum ingens apud Athenas ſemper fuit copia, eſſe gratiſſimum. Unde hic fructus nomen habeat lege apud Dioſcorid. lib. 1. Nicandri Scholiaſt. & de eo etiam Theophraſt. lib. 1. hiſtor. plant.

[43] Οἷον Σκολυῆς, Κυλλῆς, Πιτυοῦς &c.] Omnia ſic le-gebat vir ſummus Gronovius: οἷον Σκολυμοῦς, Σκιλλοῦς, Πιτυοῦς, Δαφνῆς, Ῥαμνῆς, Ἐρικιῆς. Satis placet hæc ita legi: ſed pro Σχοινὶς etiam legi poſſet Σχοινῦς, qui locus Ar-cadiæ à junco ibi crescentibus nomen accepit: de quo etiam vide Lycophronis Scholiaſt. pag. 109.

[44] Ἀπὸ τ ἐ πὶς τοπὶς φυομένων.] Videtur hic aliquid excidiſſe, ſi mei arbitrii res foret reſcribere: κατὰ τ ἐ πὶς τοπὶς φυομένων ἔνυλον. Hunc locum non parum illuſtra-bunt verba Iſidi, quæ refert ad Dionyſium pag. 65. ἐπὶ δὲ τῶν τόπων ἔθος ἦν τοὺς κλωνὰς, ὡς ἕ ᾗ ῥηζῶσι καὶ ἐκβλαστήσωσι, λέγειν. ὅτι γὰρ ἕ ᾗ ῥηζῶσι δηλοῦσι τὰ ἐκ τοῦ κλωνὸς ἀναδιδόμενα βλαστήματα. καὶ ὁ Ἀθήναιος δὲ τοῦτο τοῦτο σημαίνει, λέγων· Μόλις δὲ Πυθέας φησὶ, Διὰ τοὺς τόπους ἐκ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα, ἐκεῖ δὲ ἐκ τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν τὴν ἐν Ἐλευσῖνι. καὶ ὁ Ἀθήναιος δὲ τοῦτο τοῦτο σημαίνει, λέγων· Μόλις δὲ Πυθέας φησὶ, Διὰ τοὺς τόπους ἐκ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα, ἐκεῖ δὲ ἐκ τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν τὴν ἐν Ἐλευσῖνι. καὶ ὁ Ἀθήναιος δὲ τοῦτο τοῦτο σημαίνει, λέγων· Μόλις δὲ Πυθέας φησὶ, Διὰ τοὺς τόπους ἐκ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν ἐπὶ τὸν Ἐλευσῖνα, ἐκεῖ δὲ ἐκ τοῦ Ῥαμνοῦντος ἐλθεῖν τὴν συκῆν τὴν ἐν Ἐλευσῖνι. Manifeſtum eſt multos locos ſuas denominationes ſortitos à plantis, uti jam ducta Cotinuſia. Ita quoque Erico-ſam Pityûſa dicta fuit à pinibus. Atque quod Erico-rhamnus tunc crescente: Et Miletus tunc multi loci hinc nomen acceperunt, uti Rhamnus à rhamno tunc crescente: Et Pontica Cerasûs à cerasis, & Myrtinuſia à myrto. Sed unde Athenienſium Demi habuerint ſuum nomen, nemo accuratius dixit, quam Ery-thræus magni auctor in voce Ἐλεεύς, οἱ τῷ δήμῳ τῆ Ἀ᾽θη-ναίων ἐγένοντο ἀπὸ τ ἐ ὐτῶ ὀνόματος, ὃ ἐκάλεσε τὸν ἀπὸ τ ἐ ὐτῶ ἥρωα τὸν ἐπώνυμον, ἢ ἀπὸ τ ἐ ὐτῶ τόπου ἐν ᾧ ἐκτίσθη, ἢ ἀπὸ τ ἐ ὐτῶ ἐπιφανείας τινὸς ἐν αὐτῷ γενομένης.

[45] Καὶ ὁ Ἀ᾽γνσι῀ος δῆμος. πνὲς Ἀ᾽χερδῆς, &c.] Ob-ſervavit Salmaſius hic ulcus latere, & indubitanter legen-dum eſſe: καὶ ὁ Ἀ᾽γνσι῀ος δῆμος πνὲς· optime quidem: nam πνὲς, ὡς Ἀ᾽χερδῆς, Φηγγῆς, &c. Nihil ad rem facit Sal-maſius in eadem ora ſibi cod. ſcripſiſſe, hic reſcribendum eſſe, καὶ ὁ Ἀ᾽γνσι῀ος δῆμος πνὲς.

[46] Ἡρικῆς πσσσδσ τῆ ἑως.] Plutarchus in Theſeo: ὁ δὲ Ἀ᾽γνσιος ὑπῆρχε δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, ἀπὸ τ ἐ Ἀ᾽γνσίου τοῦ Φλυέως ἡρωος. Inde ajunt Pallenenſium populo cum Agnuſiis con-ſentaneum non eſſe. Et paulò ante: διὸ δὴ καὶ τὴν ἡρικὴν μετ᾽ αὐτῶν ἄγουσιν. Et paulò infra: ἐν δὲ τοῖς ἱλαρωτάτοις τῶν ἀγώνων ἐστὶ καὶ τ ἡρικῆς, πσσσδσῆ ᾗ ἑως, τῆ τ Φυλασσιάδος ἡρῴνι, ὡς ἐκ τῆ Σεμνύν-τιος.] Nullus in toto Stephano eſt lo-cus corruptior: miſerrimè enim librariorum tranſcriptio-nibus eſt depravatus: ut nunc partim ſit mutilus, & par-tim confuſus. Magnum Salmaſium ſatis vexavit, qui ve-ram lectionem vix invenit, ita enim ipſum nutantem ac fluctuantem deprehendo. In MS. veteri erat exaratum: ἀπὸ τ ἡρικῆς πσσσδσῆ τῆ ι τῶτε Φυλασσιάδος ἡρῴνι: ſed hæc, uti affirmat, non eſt indubitata loci lectio: ſed lectionem eſſe, nemo ambigere poteſt.

[47] Διακριν ομένη ἡ πρσπὶ τῆ ἀδιαυρέτῳ, &c.] Verborum in-terpretationem quidem ex hibemus, ſed planior eſſet ſen-ſus, ſi licitum eſſet illa ita reddere. *Differentia hæc inde ori-tur quod alterum venit à primitivo contracto, quo Attici gaudent.*

[48] Παρ᾽ αὐτὸις δ᾽ ἢ λέγεται Ἀ᾽γνόες &c.] Attici gaudent contractionibus, atque ideo non Ἀ᾽γνόες ſed Ἀ᾽γνᾶς effe-runt. Canonem hunc non abſimilem legimus apud Ety-mologici Mag. auctorem in voce Πλακοῦς. πλάκας ἐκάλουν παλαιοὶ τὰς ὠλάτ῀ ἐκπεμπομένας, ὅθεν πλακοῦς. καὶ Ἀ᾽τθικῶς σημαίνει. πλακοῦς. Et ita etiam Ἀγνοεῖς, pro quo Attici dicunt Ἀ᾽γνᾶς, & ſic in multis aliis.

[49] Ὅθεν ἠδὲ Διὰ τῆ τ λέγ῀ται Σιμντί῀ος.] Locus hic eſt corruptiſſimus, licet enim ita habeant MSS. & Vulgati codd. reſcribendum eſt: ὅθεν ἠδὲ Διὰ τῆ τ λέγ῀ται Ἀ᾽γνσι῀ος, & tunc ſequentia, quibus hanc editionem ex MSS. auctio-rem reddimus, antecedentibus reſpondebunt, nempe: ἀλλὰ Διὰ τῆ σ ᾗ τῶ τόπου ἢ τ.

[50] Ἀλλὰ Διὰ τῆ σ ᾗ τῶ τ &c.] Hæc & ſequentia verba, uſque ad illa, ἢ ᾗ Ἀ᾽ττικῆ τοιοῦτο. in vulgatis editionis non exſtant, quibus hic locus ita legebatur: ὅτι Διὰ τὸ τλι-πτὸν, Σιμντί῀ος. ἢ ᾗ Ἀ᾽ττικῆ τοιοῦτο. Hiſce verbis codex Voſſianus erat auctior, quæ optimus Palarinæ bibliothecæ manu exaratus liber etiam Salmaſio exhibuit.

[57] μὴ ἀφέσεως τῦν. τὸ ἦ Σιμῦς, Σιμόεις A & N sublato. Sed Σιμῦς Σιμόεις dividitur, & ita διαιρέτεον, καὶ Ὀπᾶς, Ὀπόεις. πάχα δὲ [58] τὸ δοκεῦν διαιρᾶδαι, κυελώτερα κατίσχνεν. ὅθεν μὴ τῦ τ λέγεται Σιμόνλιος ἀ γὰρ Ἀξιὰ καὶ πᾶσα. τὸ τοπικὸν, Ἀγνεσόθεν. [59] καὶ ἐν τόπῳ Ἀγνέλι.[60] ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπιδὴ Ἀγνέντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. ὡς τοπον, Ἀγνέλιδε. B

etiam Ὀπᾶς Ὀπόεις. Verum fortassis illa quæ videntur dividi magis propria manserunt: qua de causa Simuntius cum T effertur: illa enim non sunt Attica. Locale, sive de loco, ab Agnunte. Et in loco, in Agnunte. In Axibus legitur: Quoniam in Agnunte sacrificium est populo. Ad locum, ad Agnuntem.

ΑΓΝΩΝΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ἀμφιπόλεως, [62] Ἀγνῶν κλίσμα ἑρατηγῦ τῦ Ἀθηναίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγνωνείτης, ὡς Μαρωνείτης, τῦ Μαρώνεια, [63] καὶ Καυνωνείτης, τῦ Καυνώνεια, καὶ ἐλλειψὶν τῦ α. C

ΑΓΝΩΤΕΣ [64], ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ ὠκεανῷ, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

ΑΓΟΡΑ [65], πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὁ οἰκήτης Ἀγοραῖος. D

ΑΓΟΡΑΙΟΝ ΤΕΙΧΟΣ [66], πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγοραιοτειχίτης.

ΑΓΟΡΗΣΟΣ, πόλις Καρίας, κλίσμα Ἀργείων τῶν οἰκόντων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγορησεύς, ὡς Τελμισεύς. Τυμνησὸς, Τυμνησεύς. δωρικῶς καὶ Ἀγορήσιος, ὡς Λυρνήσιος. E

ΑΓΡΑ ἡ ΑΓΡΑΙ, [67] χωρίον [68] ἐνικῶς καὶ

AGNONEA, urbs Thraciæ, prope Amphipolin, ab Agnone Athenienſium prætore condita. Gentilitium est Agnonites, uti Maronites à Maronea; & Caunonites à Caunonea, per ellipsin literæ α.

AGNOTES, gens Celtica juxta Oceanum, uti Artemidorus testatur.

AGORA, oppidum in Cherroneſo, cujus incola Agoræus dicitur.

AGORÆUS MURUS, oppidum Europæ in Helleſponto, cujus gentile est Agoræotæchites.

AGORESUS, oppidum Cariæ, à coloniis Argivorum conditum. Gentilitium est Agoreſenſis, uti Telmiſenſis, Tymneſus Tymneſenſis. Poteſt etiam Agoreſius dici, uti Lyrneſius.

AGRA & AGRÆ, ſingulariter & plu-

[57] Μὴ τῆς ὀφίσεως.] Ita Salmaſius ex optimo codice. In Voſſiano inveni, μὴ τῆς ὀφάλεως, ſed perperam, unde non levis oritur ſuſpicio legendum eſſe: μὴ τῆς ὀφιμισεως. Et illam lectionem puto eſſe veram.

[58] Τὰ δοκεῦν διαιρεῖδζ, κυελώτερα κατίσκνεν.] Sic legebat Salmaſius: ſed lego ex Voſſiano cod. τὰ δοκεῦντζ διαιρεῖδζ σ κυελώτερα κατίσκνεν. Sed Salmaſianam præfero: & pro κυελώτερα forte κυώτερα eſt reſcribendum.

[59] Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνέλι. ἐν τοῖς Ἄξοσι. Ἐπιδὴ Ἀγνέντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ.] Ita hunc locum diſtinximus, qui peſſimâ interpunctione antea laborabat. Vulgari & ſcripti codices exhibebant: Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνέλι ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπιδὴ Ἀγνέντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. Mala hæc interpunctio tantas mihi turbas excitavit, ut Lugdunenſe noſtrum oraculum J. F. Gronov. conſulere neceſſe habuerim, qui me admonebat, hæc verba ita eſſe diſtinguenda, uti hæc habet editio.

[60] Ἐν τοῖς Ἄξοσι. In Axibus.] Axes dicuntur Athenienſibus tabulæ lignæ in quibus Solonis leges inciſæ erant. Illuſtre hujus rei teſtimonium exſtat apud A. Gellium lib. II. cap. XII. quod ſic incipit. *In legibus Solonis illis antiquiſſimis, quæ Athenis axibus ligneis inciſa ſunt, quæque latas ab eo Athenienſes, ut ſempiterne manerent, pœnis & religionibus ſanxerant, legem eſſe Ariſtoteles refert ſcriptam ad hanc ſententiam*, &c. Suidas: Ἄξονες. ὕτως ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, ἀφ' τῦ ἀγίγνεσθαι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσι. ὅσοι δὲ πτέρωμοὶ τὸ κρῖμα. μέμνηται δὲ λέξεως Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. *Axes. Athenienſes ſic appellarunt Solonis leges, quod illa in ligneis tabulis eſſent inſcripta. Fuerunt autem figura quadrata. Hujus vocis meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.* Vide Plutarchum in Solone & in Numa qui de hiſce Axibus etiam mentionem facit, atque etiam Suidam qui totum Harpocrationis locum tranſcripſit. Ex hiſce igitur Axibus five ligneis tabulis in quibus Solonis leges erant inſcriptæ, prodiit Stephanus ſequentia verba, nempe: ἐπιδὴ Ἀγνέντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. Omnes teſtantur tabulas fuiſſe ligneas Polluce excepto, qui eas æreas teſtificatur.

[61] Ἀγῶν κλίσμα, ἑρατηγῦ τῶν Ἀθηναίων.] Quia multi fuerunt Agones, difficulter divinaſſem, quinam hoc loco eſſet intelligendus, niſi Stephanus dixiſſet Athenienſium ducem fuiſſe, de quo apud Thucyd. lib. II. Τῶν δ' αὐτῶ θέρει, Ἀγνων ὁ Νικίε, καὶ Κλεόστρατος ὁ Κλεονίκε, ξυστρατηγοὶ ὄντες Περικλέος. *Eadem æſtate Agnon Niciæ, & Cleopompus Clinæ filius, Periclis in prætura collega.* Vide & Plutarchum in Pericle & in Nicia. Alius eſt de quo mentionem facit in Alexandro, qui ſibi volebat comparare Crobylum celebris apud Corinthios nominis puerum; quique Athenæo teſte lib. XII. tanto luxu vitam degebat, ut crepidas clavis aureis conſixas geſtaret.

[62] Καὶ Καυνωνείτης, ἦ Καυνώνεια.] Sic habent ſcripti & editi: ſed vitioſa eſt ſcriptura: ſine dubio ſcribendum, καὶ Καυκωνείτης, ὠν ἦ Καυκωνεῖα.

[63] Ἀγνῶντες, ἔθνος Κελτικὸν.] Fortaſſis hi iidem ſunt populi, qui à Plinio lib. III. cap. XIX. Anagnutes appellantur.

[64] Ἀγορά, πόλις ἐν Χερρονήσῳ.] Hujus oppidi etiam meminit Herodot. lib. VII, quique ei eundem ſitum aſſignat.

[65] Ἀγοραῖον τεῖχος.] Valde ambigo, ut & alii viri docti, an non ſit idem oppidum quod à Stephano modò Ἀγορὰ appellatum ſit.

[66] Χωρίον, ἐνικῶς δὲ πληθυντικῶς. ἔστ δὲ τ Ἀττικῆς &c.] Hic locus mihi nonnihil videtur confuſus, quem ita conſtituerem: Ἄγρα ἡ Ἄγρα, ἐνικῶς δὲ πληθυντικῶς, χωρίον ἔστ τ Ἀττικῆς ἀπὸ τ πόλεως &c. Antiquiſſima Agrarum memoria exſtat apud Pauſaniam in Atticis: Δικαιόσιν καὶ ἡ Ἐλευσὶς, χωρίον Ἄγρας κεκλημένον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶ Ἀρτέμιδος. ἐστὶ δὲ Ἀγραῖοι πρὸς τοῦ ἡμετέρου λέγουσι, τὸν ἐξ Ἀιδὴν. καὶ τὸ ἄγαλμα ἀφ' τῶν ἱερῶν τέχνη. *Ubi Iliſſum tranſieris, locum offendes, qui Agra dicitur, & venatricis Dianæ ædem: ibi enim trimam, cum ex Delo veniſſet, venationibus operam dediſſe Dianam ferunt, ob eamque cauſam ejus ſimulachro arcus additur.*

[67] Ἐνικῶς δὲ πληθυντικῶς.] Idem teſtificatur Euſtathius ad Iliad. B. pag. 361. ἔστ δὲ ἄγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς δὲ κυνηγετικὴ ἐπίκλ. ἡ δὲ Ἄγρα καὶ πληθ. Πλάτων καὶ Παυσανίας λέγ χώρας ἀφ' τ ἁλίσεως. ὁ κλῆσις Ἄγραι ἡ Ἄγρα. Id eſt. *Prætereà autem Diana Agrotera, uti etiam comicus indicat, apud Platonem ſecundum Pauſaniam Agræa dicitur, à regione quadam juxta Iliſſum, cujus nomen eſt Agra & Agræ.*

Apud

τὴν πληθυντικὴν. ἔστι δὲ ἡ Ἀ[illegible] 66 ᾧ τὸ Α pluraliter, locus in Attica ante urbem, ubi mi-
πόλεως, 67 ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελῶ- nora mysteria peraguntur ad imitationem Dio-
σιν, μιμοῦνται τὰ περὶ τὸν Διόνυσον. ἐν ᾧ λέγεται δὲ nysiorum: quibus etiam Hercules initiatus di-
τὸ Ἡράκλεια μεμυῆσθαι. citur.

ΑΓΡΑΓΟΙ 68, ἔθνος Ἀραβίου, ὡς 69 ἐν AGRÆI, gens Arabica, uti Strabo lib. xvi.
ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων. ἔστι δὲ ἔπρον ἔθνος B testatur. Est præterea alia gens prope Acarna-
πλησίον Ἀκαρνάνων, 70 ὡς Θουκυδίδης ἐν nos, uti Thucydides lib. III. refert. Fœmini-
τρίτῳ. τὸ 71 θηλυκὸν ὑπὸ τὴν χώραν, Ἀγραία. num regionis est Agræa. Dicuntur autem etiam
λέγονται ἢ ἐξ Ἀγραίας, ὡς Εὐριπιδέης. Agræenses, ut Eratosthenes tradidit.

ΑΓΡΑΥΛΗ, δῆμος Ἀθήνησι 72 τῆς Ε'- AGRAULE, populus apud Athenienses
ρεχθίδος Φυλῆς. πίνες δὲ Ἀγρύλη γράφουσιν C tribus Erechtheidis. Quidam vero absque a,
ἀνευ τοῦ α, Ἀγρυλῆθεν. ἡλιάζ ἢ τὸ α, ἀπὸ Ἀγραύ- Agryle scribunt. Ex Agryle. Sed scriptionem
λου τῆς Κέκροπος θυγατρός. 73 οἱ δὲ ἢ ἦσαν, 74 ἀπὸ per à requirit quia ab Agraulo Cecropis filia
τοῦ αὐξάνοντος καρπὸς νομασθέντες, 75 Πάν- nomen habet: Tres autem erant, ita dictæ
δρο- ab iis rebus, quibus fructus augentur: Pan-
dro-

Apud Pausaniam quem modò proximus plurali nu-
mero, & apud Stribonem lib. IX. singulari numero
usurpat. Etymologici Mag. auctor: Ἀγρὰ, Δημητρο-
φόνος ἐν ἀγρῷ, ἢ ἐν ἀγρῷ. λέγεται δὲ καὶ ἀγρὸς ἡ ἐν τοῖς
ἀγροῖς τιμή. Neque aliter Hesychius: Ἀγραί, χω-
ρία καὶ ἀγροὶ καὶ ἀγρίαι. ἢ καὶ Δημητρος. Omnis ager
& fundus, & villa, & prædium Græcis ἀγρὸς
dicitur, unde huc locus in Attica extra Athenas nomen
habet Eratosthenis est. Etymologi Mag. auctor: Ἀγρὸς, ὁ ἴδιος
ἢ ἀπόκτητος.] Vide Meursii
Græcum ferutum pag. 8.

66 Ἀγρᾶι. Ἀθ. Ἀγρᾶσιν.] Ptolemæo lib. v. cap. XIX,
& Dionysio Alexandrino etiam Ἀγραῖοι dicuntur, & He-
braice תורים vel תוריאים primo Chron. V. 10. 19. 20. &
Psalm 83. versu 7. Nomen habent ab Hagare, uti testatur
Aben Ezra in commentariis ad Psalmum modò citatum:
Sicut ipse Hagarenos, quos genuit Hagar ex viro alio, non
Abrahamo. Sed contra Gabriel Sionita in Arabiæ descri-
ptione cap. I. Arabia inquit non ab Arabo Apollinis & Ba-
bylonicæ nati, ut Latinorum plerique asserunt, sed ab Araba,
pago nimis longe a Medina sito, nomen sortita est. quam in-
colunt Ismaelitæ Abrahami & Hagaræ filiastra, a quo etiam Ismae-
litæ, & Hagarenæ dicuntur. Eratosthenes apud Strabonem
lib. XVI. circ. finem Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem
usque attingere Nabathæos, Chaulotæos & Agræos: & Dio-
nysius pag. 122. eosdem populos à monte Libano usque
ad sinum Persicum simili ordine collocat: sed Ἀγραῖοι ab
ipsis appellantur Ἀγραῖοι forte metri gratia: & ad hunc lo-
cum Eustathius ipsum citat Stephanum: Χαλῶσποι καὶ
Ἀγραῖοι, ἔθνη Ἀραβικά. Ἀγραίους γοῦν
φησὶν Ἐρατοσθένης.) Male in MSS. ς, id est sexto: à li-
brario non prætermittendum videtur.

67 Ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελοῦσι.] Forte Epitomator hunc lo-
cum respexit: ἐν ἀγρῷ ἐστὶ τὰ Ἀγραῦλα ἱερὰ ἐπὶ
τῷ ὄρει. Ingressi sunt in Agrorum agrum, qui
nunc Attarnasse jam, sed ipsis amicus erat. Idem eodem
quoque Livium lib. XXXII. cap. XXXIV.

68 Ἀγραῖοι ἔθνος Ἀραβίας, Ἀγραῖος.] Non solùm Agræa,
sed & Agræi dicitur à Thucydide lib. III. οἱ δ' ἄνω διε-
βησαν, ἔθνος ἐστὶ Ἀγραῖοι, ὑφοροι καλ. Cæteri verò in Agrai-
dam, qui finitima erat, dissugerunt.

69 Ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων.] Ita etiam Suidas, Harpocra-
tion, & Phavorinus: alii tamen ad alium tribum referunt,
inter quos est Hesychius, qui Demi nomen etiam sine A
citat. Ἀγρύλη, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς ἐξ οὗ Ἀγλαυ-
ρος. Sed Stephanus hanc Hesychii scriptionem improbat:

70 Τρίτῳ δὲ λέγει.] Recte Apollodorus lib. III. Κέκροψ
γαμεῖ τὴν Ἀκταίου τοῦ αὐτόχθονος θυγατέρα Ἀγραύλον, ἣν ἔσχε παῖδα
τὸν Ἐρυσίχθονα, ὃν ἄπαιδα μετήλλαξε. Θυγατέ-
ρα δὲ Ἀγραύλου, Ἐρσοῦν, Πάνδροσον.

71 Ἀπὸ τῆς αὐξήσεως τοὺς καρποὺς ἀνόμασε βίᾳ.] Nullis
profectò rebus magis augentur fructus, quam talibus quæ
vim habent calefaciendi & refrigerandi: à calore sive igne

nomen habet Ἀγραύλου, teste Hesychio: Ἀγραυλοι, ὑπαι-
θροι ἐν ὕπνῳ, ἢ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι, ἢ κοιμώμενοι. Hoc est:
calore solis ferventem: Tali enim significatu hæc vox κοιμω-
μένη sumitur à Theocriti Scholiasta ad hunc versum, qui
legitur Idyll. sexto:

Ὡς αἰὲν ἀερίαις τοι κοιμωμέναι αὔρηαι, hoc est:
Quemadmodum à cinara destillant torrida coma.

Ubi Scholiast. Κοιμώμεναι, αἱ κινουμέναι ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐν
ὕπνῳ τοῦ φυτοῦ. Componitur autem illa vox, ut annotavit Eu-
stathius ad Iliad. Δ. pag. 437. λέγει δὲ καὶ κεῖται κατὰ πνεῦσιν. Qui;
ignorat rorem refrigerandi vim habere, quod hic significatur vocabulis Ἐέρση & Παιδέρσου. Nam Etym. Mag.
auctor in Ἐέρσαι. Ἐέρση ἡ ἐπὶ τῆς ἠοῦς: Herse rorem de-
notat. Hesychius: Ἐέρσαι, οἱ ἐν τῇ ἠοῖ ἀλωῶσι γινόμενοι ἔερσοι,
ἢ καὶ ἀπαλαὶ καὶ ἀσθενεῖς, καὶ αἱ ἠῶσι. Hinc Minerva apud
Homerum Iliad. N. in Scheriæ descriptione rorem πλη-
νιάων nominavit, quæ fructus facit virescere, vigescere &
augescere: nam ita hæc verba à Scholiaste, qui nobis pro
τὰ φυτὰ. Neque hoc mirum, nam omnia plantarum
genera & fructus rore rigantur, & inde quasi potum acci-
piunt. Adeò ut in hunc sensum egregiè dixerit Etymo-
logi Mag. auctor. Ἐέρση, ὁ δρόσος, ποτὲ, ὁμόκλη. καὶ
πολυσταγὲς ἡ ἐέρση. παρὰ τὸ ἀρῶ ἄρσω, ἄρση, ἔερση.
τὸ γὰρ ὑπὸ αὐτῆς πίνεται τὰ φυτὰ, καὶ πρωτίζεται.

72 Παιδρόσου Ἐέρση, Ἀγραύλου.] Ita etiam appel-
lantur Apollodoro lib. III. cujus locum paulò ante allega-
vimus, neque etiam aliter Ovidio lib. II. Metamorph.

Pars secreta domus ebore, & testudine cultos
Tres habuit thalamos: Duorum tu Pandrose dex-
trum,
Aglauros lævum, medium possederat Herse.

Similiter etiam Hyginus fab. CLXVIII. *Quem Minerva*
cum clam nutriret, dedit in cistula servandum Aglauro,
Pandroso & Herse Cecropis filiabus. Sed notandum est
apud Ovidium & Hyginum scribi *Aglauros*, cùm indubi-
tanter *Agraules* scribendum sit. Mendum illud leve etiam
apud Suidam occurrit: Ἀγλαυρὸς, ὁ θυμὸς Κέκροπος
& apud Pausaniam in Atticis pag. 31. ubi etiam Ἀγραυλο-
rescribendum eenseo; nam λ & ρ hic non debent com-
mutari, quemadmodum evincitur ex ipso Demi nomine;
& addit Stephanus a quibusdam scribi Ἀγραυλος, sed non
Ἀγλαυρος: Et apud Hesychium non Ἀγλαυρος, sed Ἀγραυ-
λος, κατυπὸν denotat, uti jam probavimus. Sic etiam
scripsit Etymol. Mag. auctor in voce Ἀγραυλος πατρῷος. Et
Demosthenes in oratione de falsi legatione, ad quem lo-
cum ita commentatur Ulpianus. Ἐν ᾧ φησὶ τὴν Κέκροπα θυ-
γατέρα Ἀγραυλον. ὁ δὲ τὴν πυθέμενος αὐτὴν οἱ ἱξιοντες εἰς τας
Ἀθήνας ὀνομάζουσι, μὴ παναλλαῖον ἀνόμασε, ἀλλ' ἐπιχωρίαν ἄρας
ἐκάλεσε τὴν θυγατέρα. Est una è Cecropis filiabus Agraules
dicta: in ejus autem templo, qui peregrinam excessissent,
in omni armatura jurabant, pugnaturos se ad mortem usque pro patria. In memoriam Herse etiam Athenis Ἐρσηφόρια celebrarunt, cujus festi meminerunt Suidas & Ety-
mol. Mag. auctor. Denique & Pandrosio Athenienses sa-
crificasse, docet Athenagoras in Legatione. Præterea

δρεσσι, Ε'ρση, Α'γραυλος. [76] ἐστὶ δὲ καὶ πόλις Α
Α'θηναίων ἀποικος ἐν Σαρδοῖ, ἀπὸ τῆ δήμε
κληθεῖσα Α'γρυλή. ὁ δημότης, Α'γρυλεύς. [77] καὶ
Α'γρυλῆθεν ἐκ τόπε. εἰς τόπον, Α'γρυλιόνδε.
[78] δίχα δὲ δύο τόπες. καὶ ἐν τόπῳ, Α'γρυλῆσι.

Α'ΓΡΗ, πόλις Λυδίας. Η'ρωδιανὸς ἐν Β
ἐνδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Α'γρεὺς, ὡς Α'σκρεῖος.

Α'ΓΡΙΑΙ [79], ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας,
μεταξὺ Λίμνε, καὶ Ρ'οδόπης. ἔστι δὲ Πολυδίνε ἢ
[80] Δῆε τῆ αι. [81] εὑρέθη δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ,
τὸ δὲ τ Α'γραίων ἐθνος. λέγονται δὲ Α'γραῖοι C
πατρασυλλάβως, καὶ Α'γριᾶς, ὡς Θεόπομπος.
καὶ κλητικὸν, Α'γριάν. λέγονται δὲ Α'γριᾶνες,
ὡς ἐν τῷ ὑπογράμματι γραφέντα εἰς Νεοπτό-
λεμον Πισίδιον ὕτως,

Εἰμὶ Νεοπτόλεμος Κρεσσεῖ, τριστῶν δ' D
ἐν ἀδελφῶν
Ε'στεσαν Τλωεῖς κῦδος ἐμὸν δορὶ
[82] Οὐ νεκένων Πισίδαι καὶ Α'γριᾶνες, ἠδὲ
Α'γριάνας
Καὶ Γαλάτας ποσὶς αὐλιάσας τόρεσα. E
τὸ κλητικὸν Α'γριανικὸς, ὡς Χάραξ ἐν δευτέ-
ρῳ χρονικῶν.

Α'ΓΡΙΣΑ [83], πόλις Καρμανίας. ὁ πο-
λίτης,

drosus, Herse, Agraulus. Est item urbs, Athe-
niensium colonia in Sardinia, à Demo Agryle
nominata. Tribulis Agrylensis: & ex Agryle,
de loco: ad locum, ad Agrylem. quod duobus
modis dicitur. Et in loco, in Agryle.

AGRE, urbs Lydiæ, apud Herodianum
lib. XI. Gentile est Agræus, uti Ascræus.

AGRIÆ, in masculino genere, gens est
Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Apud Po-
lybium verò vocabulum illud libro decimo octa-
vo cum αι inventum est: Gens enim Agræo-
rum. Vocantur etiam quadrisyllabicè Agraii, &
Agrienses apud Theopompum. Possessivum est,
Agricum. Nominantur etiam Agrianes, uti li-
quet ex epigrammate, quod in Neoptolemum
Pisiden hoc modo scriptum est.

Sum Neoptolemus Cressi filius, trinos inter fra-
tres
Steterunt Tloenses, gloria meæ hastæ.
Submisi Pisidas, & Pæones, & etiam Agria-
nes,
Et Gallos tantos invadendo prostravi.

Possessivum Agrianicus, uti Charax libro secun-
do chronicorum inquit.

AGRISA, oppidum Carmaniæ, cujus
oppi-

per Agraulum solebant jurare: hinc apud Comicum Græ-
cum in Cerealia celebrantibus legimus. Οὔτοι μὰ τὴν
Α'γραύλου ὦ γυναῖκες ἐπιορκήσω. Sed interpres & Bisetus
in turpissimum errorem incidunt, per Α'γραυλον Dianam
intelligentes: Nam ita Bisetus. Ἀπατηθεῖσαι ὑπὸ κλοπῆ
τῆ Α'ρτέμιδι, ὡς ἐν τοῖς ἀγροῖς λέγε τοὺς ὅρκους ἐκτελέσουσι,
καὶ ἐξέγκωσι. Hæc nemo antiquorum affirmabit, nam
neminem Aristophanes intelligit, nisi Cecropis filiam; &
uti per Agraulum Athenienses solebant jurare, ita etiam
per Pandrosum, ut apud eundem in Lysistrate.

Eiτ' ἀφῆκα τὴν Πανδρόσου τοιοῦτ' μόνον
Τὸν χεῖρ' ἐπιβαλεῖς.
Per Pandrosum, si tu ista paululum
Manum injeceris.

[76] Ε'στι δὲ πόλις Α'θηναίων ἀποικος ἐν Σαρδοῖ.] Hanc
urbem Cluverius in antiquæ Sardiniæ descriptione non
agnoscit, & præterquam quod hæc urbs ab Athenien sium
Demo nomen accepisse hic dicitur: Pausan. in Phocicis ei
præterea etiam nominis originem attribuit à Gryllo quo-
dam, qui classis Athenien sium eo missæ dux & præfectus
fuit. Sed locum, quia est corruptissimus, producam. Καὶ
Ο'λέαρος μὲ πόλιν οἰκίζουσι, ἰδίᾳ δὲ Ο'γρύλιον οἱ Α'θηναῖοι ἀφι-
κόμενοι τῆ δήμου τ οἴκοι τιὲς τὸ ὄνομα. ὃ δ αὐτὸς τῆ τέλε
μαντῆον ὁ Γρύλος. ubi procul dubio Α'γρύλιον pro Ο'γρύλι-
λιον est rescribendum.

[77] Καὶ Α'γρυλῆθεν.] Alio vocabulo usus fuit Plutarchus
in Themistocle: ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν εὐθύνας, Λεοβό-
τας ἢ Α'λκμεωνίδης Α'γρυλῆθεν, ubi malè vox in antepe-
nultima signabatur. *Proditionis crimen intentavit ei Leobo-*
tes Alcmæonis filius Agraulensis.

[78] Δίχα δὲ δύο τόπες.] Sic perperam hic legitur. MSS
habent, δίχα δὲ δύο τόπους. quod mihi etiam non placet,
rescribendum censeo, λίγεται δὲ καὶ δύο τρόπες. uti no-
stra ex hibet versio; nam duobus modis nomen populare
effertur: Α'γρυλῆθεν & Α'γραυλῆθεν uti modo ex Plutarcho
produximus, neque aliud ab Α'γραυλὸς formari posset nisi
etiam Α'γρυλὸς diceretur.

[79] Α'γραῖαι, ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας.] Variè apud Græ-
cos auctores hujus gentis nomen scriptum repertur. Ste-
phanus quinque modos enumerat: Α'γραῖαι, Α'γραῖοι ex
Polybio, ubi nunc aliter legitur, ut infra ostendimus:
Α'γρῖοι, Α'γριᾶς, & denique Α'γριᾶνες quod Herodoto,

libro v. Thucyd. lib. II. & Arriano præsertim est familiaris-
simum. Accuratè Stephanus gentis situm indicat, neque
ab eo dissentiunt supra dicti. A Curtio passim *Agriani* ap-
pellantur, & fuerunt viri fortissimi, quique semper ab
Alexandro eligebantur, quoties magnum aliquod & he-
roicum facinus aggrediebatur.

[80] Δια δ αι.] Aldina cum Florentina convenit, quæ
habet, Δῆε δ α: & ita nobis ex hibuit cod. Vossianus, neque
aliter legebat Salmasius ex MSS Palat. Xylander verò
correxit, Δῆε δ αι. Nihil auderem statuere, quia citata ex
Polybio cum hodiernis editionibus non conveniunt. Sal-
masius tamen de loco Polybii aliquid affirmavit, in mar-
gine sui codicis; quod non rectè legere, multò minus
transcribere possum.

[81] Εὑρέθη δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, τὸ δὲ τ Α'γραίων ἔθνος.] Hodie apud Polybium legitur: τὸ δὲ τ Α'γρᾶνων ἔθνος: & non inveniuntur eo libro quem Stephanus citat, uti me monuit elegantissimi ingenii juvenis Jacobus Gronovius, qui tunc temporis in Polybio edendo bonam operam col-
locabat: sed libro XVII. cap. v. Itaque non est emendan-
dus Stephanus consentientibus in vulgatum MSS. Nam
egregie hinc fulcitur conjectura eruditissimi Hen. Valesii
pag. 18. ad excerpta, ex MS. & Livio nos docentis, collo-
quium Titi cum Philippo pertinere ad librum XVIII,
non XVII, quæ nunc distinctio malè obtinet.

[82] Οὐ νεκένων Πισίδαι δ' Α'γρεᾶνες ἠδὲ Α'γριάνας.] In
omnibus editionibus talis reperitur lacuna: Οὐ τε Πισί-
δαι &c. Illam supplevimus ex Vossiano cod. verbis revera
nihil significantibus. Salmasius ex Palatinis codd. legebat:
φοινίκων Πισίδας: & reliqua ita restituenda putabat, καὶ
Παιόνας ἠδὲ Α'γραίνας: Sed utinam hæc proba esset loci
lectio! Hic versus est profligatissimus, & nihil juvant, ut
vides lector, libri manu exarati: nam quid est *φοινίκων*,
& quid ὁ τενίων? præterea Α'γρεᾶνες & Α'γριάνας non
sunt similes casus, quos conjunctio postulat. Putarem ta-
men conjecturâ hunc locum ita posse constitui.

Τ'ῶκας Πισίδας, καὶ Παίονας ἠδὲ Α'γριάνας.
Καὶ Γαλάτας ποσὶν αὐλιάσας τόρεσα.

[83] Α'γρισα, πόλις Καρμανίας.] Ptolemæus lib. VI.
cap. XVI. in Carmaniæ descriptione mentionem facit de
oppido cujus nomen est Α'γρις, quod forte idem est, de
quo nunc Epitomator.

λύης, Α'γριανῶν, [11] ὡς Ε'δεσσα, Ε'δε- A oppidanus Agrisæus dicitur, uti Edeſa Edeſæus.
σσηνός.

Α'ΓΡΟΣ [12], τὸ χωρίον. ὁ οἰκήτωρ, ἀγρεύς, ἡ ἄγρουλος, ἡ ἀγροιώτης, ἡ ἀγρώτης, ἡ ἀγρωτέρα, ἡ ἀγρωτης Δῶρ ᾶ ω μεγάλ. [13] ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, ἡ Η'ᾶρ B
Η'ᾶείτης. καὶ ἀγρώσης πλεονασμῷ τῦ σ. Ε'αυτῆτος [14] ἀγροικος, ἡ ἀγροῖκος. [15] ἀφ' ὑ πρωτοτυπον τὸ ἀγροικηρος, ὡς ζιγηρός. καὶ ἀγρωπολῶ Φύσιν. [16] καὶ ἀγρειῶτις, καὶ ἀγρωνῖος. ἡ ἀγρᾶος. καὶ ἀγελίτης, ὡς C
παπᾶς, παπίτης. καὶ ἀγρείη Δῶρ ἰδιφθογγ.

Α'ΓΥΙΑ [17], τὸ πᾶς ὁδηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πρόσῤῥυσιν ὁδόν. [18] Η'εφαλέων ἢ ὁ Γλαύκου, ἀφ' ὃ τὸ ἄστυ Φησίν. [19] ἐστὶ δ', ὡς ἀφ' τὸ ἄρτι, ἄρπυα, ὀρέγω, ὀρέγυια. D
ὁ πᾶς, ἀγυιᾶς. [20] λέγεται δ' ὁ Κῖος ἀγυιᾶς ὡς ἐξῦ δοπλήγων, [21] ὁ πᾶς τ' ῥυῶν ἰσταμένων. [22] Α'ελοφάνης Θεσμοφοριαζόμενος.

AGYIA, locus in urbe, qui viam meabilem significat. Verum Heracleo Glauconis filius ait derivari à voce ἄΐσσω, me impello, transeo. Formatur autem ab ἄγω ἄγνυμι, uti ab ἄρπω ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια. Qui in tali loco habitat Α'γυιεύς dicitur. Sic etiam appellantur obelisci Diis dedicati, ut Eupolis tradidit, & per synæresin ἀγυιᾶς ἀγυιᾶς. Et Α'γυιεὺς quoque dicitur columna in acumen desinens, quam ante fores statuunt, de qua Aristophanes in Cerealia celebrant

---

[11] Ε'δεσσα, Ε'δεσσηνός.] Urbis hujus nomen & gentile suo loco Stephanus ſcripſit cum duplici S, Ε'δεσσα, Ε'δεσσηνός.

[12] Α'γρός, τὸ χωρίον.] Hic locus Græcè debet legi, neque recte Latine verti aut exprimi poſſet. Et pleraque ab hoc vocabulo derivativa leguntur apud Heſychium, Etymologici Mag. auctorem, Suidam, Phavorinum, Eustathium, atque alios.

[13] Μαλλὸς, Μαλλώτης.] Eſt oppidum Ciliciæ cujus incolæ Mallota dicuntur, de quo vide Stephanum ſuo loco.

[14] Α'γροικος. Ε'κ Α'γρεύω.] Diſtinguit ſimiliter Eustathius ad Odyſſ. A. pag. 1409. Α'γροικος ἀπαιτεῖται ἐπὶ ἀγροῖκου. ἀγρεύω δὲ ἀπὸ τῦ ἀγρεύω. Contra vero apud Heſychium legitur: Α'γροῖκος, ὁ ὁ ἀγρὸ ἄλλοθεν: Hic in penultima circumflectitur, & tamen indocti ſignificationem non habet.

[15] Α'φ' ὃ πρωτοτυπον.] Sic in omnibus editionibus eſt excuſum, & ita etiam invenit Salmaſius in quodam codice: ſed ex alio recentiori legebat: ἀφ' ὃν πρωτοτυπεῖται τὸ ἐπίθ.

[16] Καὶ ἀγρειῶτις, ἡ ἀγρωνῖος.] Salmaſius legebat: καὶ ἀγρειώτης, ἡ ἀγρωνίτης, ἡ ἀγρεώτης.

[17] Α'γρεὺς, ἡ ἀγρᾶος. &c.] De hac voce vide Heſychium, qui illud deducit, ἀπὸ τῦ ἄγνυμι ἄγυρ ἡ ἀγυιὰς καὶ γυῖα, τυπτικῶς ἐγκειται. ἐγκειται δὲ τὸ ἄγυρ ἀπὸ τῦ φιλῆσαι Ο' μικρῶν, ἡ τοῦ ἰγρῶν. Ita hunc Heſychii locum legerem. Vide præterea Suidam, Harpocrationem, & Euſtathium pag. 166. ad Iliad. B. & alios in locis.

[18] Η'εφαλέων ὁ ὁ Γλαύκου.] In voce Α'ῤῥυσις legitur, Η'φαίστου ἢ ὁ Γλαύκου. Sed nihil refert quomodo ſcribatur. Vide Euſtath. ad Iliad. B. pag. 369

[19] Ε'στὶ δ', ὡς πᾶρφ τὸ ἄρτι ἄρπυια, ὀρέγω ὀρέγυια.] Hæc partim ſunt mutila, partim corrupta, quæque procul dubio hoc modo ſunt reſtituenda: ἔστι δὲ πᾶρφ τὸ ἄρτι ἄγυια, ὡς πᾶρφ τὸ ἄτιτα non ἄρπυια. Quia Heracleonis derivationem non approbat, neceſſario aliam debebat inſtituiſſe, eſſeque hæc πᾶρφ τὸ ἄρτι ἄγυια aliis grammaticis familiariſſima, Etymologici Mag. auctor. Α'γυιὰ, ἡ ὁδὸς. πᾶρφ τὸ ἄγνυμι τὸ ἀρήσσω: & alio loco: Α'ρτιμα, αἱ ἀρτιμαὶ ὁδοὶ. πᾶρφ τὸ ἄρτιτα τὸ ἀρτίζω, ἄρτιμα, ὡς αἶσα, αἴσιμα, ἐπεῖσι, ἐπείσιμα.

[20] Α'γυιὰς, ἡ ἀγυιᾶς.] Videtur hic aliquid deeſſe, legerem: ἀγυιὰς ἡ ἀγυιᾶς, ὀβελίσκοι ζωῆς ἀνειμένοι, ὅτι δὲ ἄγυιος ὁ Α'πόλλων. οἱ δὲ Διόνυσον. οἱ δὲ ἐπιφόβ. Ayuæ autem hos obeliſcos Apollini eſſe proprios, aliis vero Baccho: aliis vero ambobus ſacros eſſe volunt. Sed præter hunc uſum, quod Apollini ſive Baccho eſſent ſacræ columnæ alium etiam habebant; nam unuſquiſque civium de re quapiam læto accepto nuntio aras in veſtibulo ſtantes adolebat, diiſque quibus erant dicatæ hæc columnæ ſacrificabat, quod obſervare licet apud Ariſtophanem in Equitibus, ubi Chorus ad Agoracritum ita loquitur.

Τὺ' ἦχες φίρμλω ἀγαθὴν ἡμέρ; ἐφ' ὅτῳ χιτωνίδμ Α'γυιᾶς;

Quam bonam & quam lætam famam adfers? Hæc de cauſa Diis in veſtibulo ſtantibus ſacrificabimus.

Et ad hæc verba antiqua Scholia. Ε'ζῦον δὲ πᾶρφ τὸ εὐαγγελίσασθαι ἀπὸ τῶν πυλῶν ἑκάστων. ἀλλως. ἐθῦον ὡ τοῖς εὐ ἀγγαῖς ἑστωσιν ζωῆς, ἐπὶ τοῖς ἱερομένοις ἀγελίαις, ῥητέον. ὡς ἂν εἰ ἀρχαῖοι εἶεν ὑπιδόσιμοι τοιοῦτος. εἰ δὲ νεώτεροι, ἀπατησάμενοι.

[21] Ω' ς Εὔπολις.] Fortaſſe priſcum illum Comicum intelligit, de quo vide Suidam & alios.

[22] Καὶ κᾷθ' σωαίρεσιν αὐγυιᾶς ἀγυιᾶς.] Noſter hanc figuram appellat ſynæreſin, qua in accuſ. plural. αὐγυιᾶς dicitur: Suidas dicit per ſynalœpham fieri, in eo Harpocrationem ſequens, qui & Atticis eam in hujuſmodi locis ait eſſe propriam, hujus rei exemplum habemus apud Ariſtophanem in Equitibus, & in Avibus.

ἀγλαὴ δ' ἐ κίων ἀγυιᾶς, εἰς ἐξῦ δοπλήγων.] Paulò ante obeliſcum Diis dedicatum appellabat: nunc verò dicit eſſe columnam in acumen deſinentem. Euſtathius ad Iliad. B. pag. 166. Α'γμὸς γὰ ὁ κωνὸς λεγομένη ῥῆμα, ἀφ' ὃς ὁ ἀγμὸς, κίων ἐμφερὴς Α'πόλλωνος πᾶρφ ῥυῶν ἐστὼς, λόγων εἰς ὀξῦ, γίγνη δὲ παρφ τὸ ἄγνυ. Sed Heſychius refert fuiſſe aram ſtantem pro foribus, quæ columnæ formam habebat. Α'γμιὰς, ὁ πᾶρφ ῥυῶν ἑστὼς βωμὸς ὡς χιτωνίδα κίονος. A quo etiam non diſſentit Etymol. Mag. auctor.

[23] Ο' πᾶρφ τ' ῥυῶν ἑστάμενον.] Sic habent libri editi: in Voſſiano codice inveni, & Salmaſius in Palatinis: Ο' πᾶρφ τ' ῥυῶν ἑστεώτος, ſed perperam ita legitur, uti liquet ex Euſtathio, Suida & Cl. Alexandrino in admoniniroe ad gentes.

[24] Α'ελοφάνης ἐν μεσοφοριαζούσης.] Locus Ariſtophanis, quem reſpicit Stephanus, ita ſonat.

Ε'ξέλθοι ὡς τ' μοιχὸς. εἰτ' ἐγκεκλεισμὸς
Παρφ τ' ἀγυιὰ κωνδ' ἐμμένη τ' ἀλέκτρυς.
Ταῦτ' οὐδυνασθ' ἑφυρεῖν Εὐριπίδης. Hoc eſt.
Egreſſa ſum ad machum, deinde enixa ſum
Juxta columnam in veſtibulo collocatam fortiter adhærens lauro:
Hæc nunquam deprehendit Euripides.

ζήσιος. [99] ὁ δὲ Ἀπόλλων ἀγυιεύς, ἡ ἀγυιάτης, τετίμηται ὁ ἐφόδιος. καὶ θηλυκὸν ἀγυιάτις, [1] ὡς ἐπὶ τῶν προπυλαίων ἡ ἀγυιὰς ἀγυιάδες λέγονται. τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ,

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιᾶς πέδον.

ἔστιν δὲ τὸ μὲν ἀγυιὰς, ἀπὸ τοῦ ἀγυᾶ, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις, πῶν εἰς α θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχῃ τῇ εὐθείᾳ ἐν τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. Μοψοπία Μοψοπιὰς, Ἐρετριεὺς, Φωκαεὺς, Θεσπιεὺς. τὸ δὲ ἀγυιάτης, ὡς Κορωνεὰ Κορωνειάτης, [2] Καρυνειάτης, Καυλωνειάτης. τὸ δὲ ἀγυιαῖος, ὡς ἀρκεσίος.

Ἀ ΓΥΛΛΑ [3], πόλις Τυρρηνίας. Λυκόφρων,

Ἀγύλλαν Ἀυσονῖτιν εἰσκώμασεν.

[4] Ἔσχε δὲ κῦρος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Πελασγῶν. μετωνομάσθη δὲ Καῖρε. Θεσσαλῶν γὰρ κρατησάντων τῆς πόλεως, πυθομένου τις τῶν ἀπὸ Λυδίας μετοικησάντων Τυρρηνῶν, ἤρώτησε τί ἂν εἴη τὸ ὄνομα τῆς πόλεως; τις δὲ ἀντὶ τῆς ἀποκρίσεως, τὸ χαῖρε εἶπεν. ὅθεν Τυρρηνοὶ κρατήσαντες, [5] Καῖρε προσηγόρευσαν. τὸ ἐθνικὸν Καιρεᾶνοι, ὡς Στράβων. ὁ μ-

brantibus: Et Apollo Agyieus & Agyiates varius est. Hinc fœmininum Agyiatis: siquidem vestibula Agyiei Agyiatides nuncupentur. Locale Agyiæus, quo utitur Sophocles in Hermione.

Sed ô paterna terra Agyiei solum.

Agyieus igitur à voce Agyia derivatur, uti Tryphon in denominativis inquit. Omne fœmininum in a desinens, si derivativum sit, in nominativo & genitivo pares habet syllabas. Mopsopia Mopsopieus, Eretrieus, Phocaeus, Thespieus. Agyiates, verò uti Coronea Coroneates, Carneates, Cauloneates. Agyiæus verò, uti ἀγρεῶς agrestis.

AGYLLA, urbs Etruriæ, de qua Lycophron ait:

In Agyllam Italicam irruerunt.

Condita autem est à Pelasgis è Thessalia profectis. Postea verò Cære appellata fuit. Quippe cum Thessali eam tenerent, Tyrrhenorum quidam accedens, qui huc ex Lydia commigraverant, interrogavit, quodnam urbis nomen esset? Quidam verò loco responsionis dixit, χαῖρε, id est, Salve. Quamobrem Tyrrheni, cum eam occupassent, Cære vocaverunt. Gentile ejus est Cæretani, uti Strabo perhibet. Oppi-

Ita hi versus sunt vertendi, qui ab Andrea Divuo non satis exactè versi sunt.

[99] Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς ἢ Ἀγυιάτης, τετίμηται ὁ ἐφόδιος.] Macrobius Saturnal. cap. IX. *Idem Apollo apud illos & Agyieus nuncupatur, quasi vitæ præpositus urbanæ: ille enim vitæ quæ inter pomœria fiunt, ἀγυιὰς appellant.* Hic apud Stephanum ἐφόδιος pro simplici ὁδὸς videtur accipiendum, quasi Latinè diceres Apollo *Viarius*, vel *Vius*, ut in Virgilii epigrammate de fœmina Prænestina:

Omnibus hic annis votorum more fuorum
Centenas adjicit numero crescente coronas,
Fortuna simulachra colens, & Apollinis aras
Arcanumque Vii.

[1] Ὡς ἐπὶ τῶν προπυλαίων ἡ ἀγυιὰς, ἀγυιάδες.] Dicit Stephanus vestibula (loca ante januas inter fores domus & viam media relicta, in quibus Apollo ἀγυιεὺς vel ἐφόδιος colebatur) ἀγυιάδες appellari: Verum hæc vocis significatio aliis quod sciam non est cognita. Hesychius si locus sit sanus: Ἀγυιάδες, αἱ τῶν θυρῶν ἱερεῖαι. Et Eustathius ad Iliad. B. pag. 166. hanc vocem intelligit de aris ante fores collocatis: ita enim ille: ἔφη δέ τις ἡ ἀγυιατὶς ἀναπεμνυναι, τὰς τῶν θυρῶν βωμούς, οἱ καὶ χαλεῖν Ἀγυιὰς Ἀπόλλωνος ἱδρυσαν προπύλοις τῶν πυλῶν, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Quis autem veram vocis significationem habeat, affirmare in tanta opinionum diversitate nequeo.

[2] Καρυνειάτης.] Sic optimè rescripsit Xylander pro Καρεάτης, uti habent aliæ editiones, & etiam nobis Vossianus codex exhibuit.

[3] Ἀγύλλα πόλις Τυρρηνίας.] Accuratum oppidi situm habemus apud Plinium lib. IV. qui affirmat IV. millia passuum à mari ab esse. Antiquum hodie retinet situm in faxeo tumulo, & item nomen exiguo detortum; quo vulgò vocatur *Cerveteri*; quasi dicas *Cere veteri*, id est Cære vetus: ad discrimen alterius oppidi, quod eodem tractu vulgo dicitur *Ceri*, uti prolixè testatur Cluverius in antiquæ Ital. descriptione lib. II. cap. II. pag. 489.

[4] Ἔσχε δὲ κῦρος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Πελασγῶν.] Pelasgos hanc urbem condidisse testatur Strabo lib. V. cujus verba Epitomator transcripsit, ut ipse infra affirmat. Ἀγύλλα ἱδρύσατο τὸ παλαιὸν ὁ τῶν Καῖρε, καὶ ἔσχε Πελασγῶν κῦρος τῶν ἐκ Θεσσαλίας ἀφιγμένων. τὸ δὲ Λυδῶν οἰκῆσαι Τυρρηνοὺς μετανα-

μοιθῆναι, ἐπιχωριάσαντων τῶν Ἀγυλλαίων, φασὶν οἱ πάλαι τὴν ἐπωνυμίαν τοῦτον τῇ πόλει. τὸ δ' ἀπὸ τοῦ πόλεμος Θεσσαλῶν τινῶν, ἀντὶ δὲ ἀποκρίσεως, προσηγορεύσαι τὸν αὐτὸν Χαῖρε, διεγράμμοι τὸ οἰκεῖον, οἱ Τυρρηνοὶ τοῦτο, κλῆσιν τῶν πόλιν μεταποιήσαντες. Hoc est: *Agylla prius vocabatur qua nunc Cære est: ferturque condita à Pelasgis è Thessalia profectis: quos Lydorum qui mutato nomine Tyrrheni dicti sunt, quum bello petissent, accessisse quendam ad murum, nomen urbis sciscitantem: quumque Thessalorum quidam de muro responsis loco eum salvere jussisset* [quod Græco vocabulo dicitur Χαῖρε] *omen accepisse Tyrrhenos & urbi captæ nomen mutasse.* Sed optimè ex Strabone Stephanus dixit, ἐκ Θεσσαλίας Πελασγῶν. nam præter Pelasgos ex Thessalia, quorum regio proprio nomine Πελασγιὼτις dicebatur, etiam in Arcadia Pelasgi fuêre, qui ut & alii, diversis in locis & diversis temporibus varias colonias intruxerunt.

[5] Καῖρε προσηγόρευσαν.] Vetustissimum igitur oppidi nomen fuit Ἀγύλλα, uti præter alios auctores, etiam liquet ex Herodoto lib. I. & Dion. Halicar. lib. III. cujus hæc sunt verba: ἐπὶ τοῦ Καμβύσεω πόλιν ὑφ' ἑωυτῷ ἀνάγκαιον, ἡ Ἀγύλλα ἐκαλέετο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικισάντων. *Ad Caretanorum urbem duxit exercitum, quæ olim, quum à Pelasgis teneretur, Agylla dicta est.* Sed aliam vocabuli Cære originem adfert Servius ad lib. X. Æneid. *Cære*, inquit, *dicitur à τῷ χαίρειν: quod verbum salutandi gratia apud Græcos dici solet: hanc Pelasgi condiderunt: qui quum sitim passi, nec usquam aquam invenientes, casu quodam fontem invenissent, in eodem loco oppidum condiderunt.* Ergò tunc ἀπὸ τοῦ χαίρειν, id est à gaudendo, quod fontem invenissent, non verò à salutando, sic dictum. Geminam scil. de oppidi nomine intellexerunt narrationem, quam Servius nunc in unam confundit, uti benè observavit Cluverius. Sed ad librum VIII. refert, urbem hoc nomine à Romanis, non verò à Pelasgis infignitam fuisse: ita enim inquit. *Agylla civitas est Tusciæ à conditore appellata, cui ex infelicia Romana aliud est inditum nomen: nam quum Romani essent per Tusciam, interrogaret Agyllinos quo modo diceretur civitas, & illi utpote Græci quid audirent ignorantes, & optimum ducentes si prius eos salutarent, dixerunt χαῖρε. quam salutationem Romani civitatis nomen esse arbitrati sunt, & detracta aspiratione eam Care nominaverunt.*

ι πόλεως Ἀγυλλαῖος. [a] Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλινον εἶπε χαλκοῦν.

ΑΓΥΡΗΝΑ, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγυρηναῖος. [b] Διονύσιος δὲ τὸ Ἄγυριον ἔφη.

ΑΓΧΙΑΛΗ, πόλις Κιλικίας, παραθαλασσία τῇ Ταρσῷ καὶ Ζεφυρίῳ. ἔστι δὲ λόγος Ἀγχιάλης τῆς Ἰαπετῷ θυγατρὸς, [c] ἣν Ὀνομάκριτος φησὶ τὸν Ἀγχιάλην καὶ τὴν πόλιν κτίσαι. [d] Πτολεμαῖος βασιλ. γενέσθαι δὲ Ἰαπετῷ θυγάτηρ Ἀγχιάλη, [e] ἣ κλῆσε πόλιν Ἀγχιάλην, Ἀγχιαλέα τὸ θεσπισθὲν πελάμιον. γῆμαι δὲ γόνον Κύδνον, ἀφ' οὗ πλησὺς Κύδνος ἐν Ταρσῷ, ἰὼ Κύδνε, γόνον Παρθένιον, ἀφ' οὗ Παρθενία. μεταπεσὼν δὲ ἐνομάθη, Ταρσὸς ἐκλήθη. πρὸς δὲ Φασὶ Σαρδαναπάλου δύο πόλεις κτίσαι, Ἀγχιάλην σὺν Ταρσῷ, ἃ ἐστὶ τὸ ἐπίγραμμα ὧδε,

[f] Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, ᾗ ἐφύβρισα, ᾗ μετ' ἔρωτος·
Τερπνὰ παθὼν. τὰ δὲ πολλὰ θόλια κεῖνα λέλακται.

A Oppidanus Agyllæus dicitur. Rhianus autem Agyllinum æs dixit.

AGYRENA, oppidum Siciliæ, cujus gentile est Agyrenæus. Dionysius vero illud Agyrium nominavit.

B ANCHIALE, urbs Ciliciæ, cum Tarso & Zephyrio in eodem littore sita: condita autem est ab Anchiale Japeti filia, uti Athenodorus existimat, qui de sua ipsius patria conscripsit, allegans Diodorum grammaticum, cum rege Ptolemæo consentientem. Est autem Japeti filia Anchiale, & urbem Anchialem ad adjacentem fluvium Anchialem condidit. Hæc vero filium Cydnum genuit, à quo Cydnus Tarsi fluvius nomen habet. Cydnus autem filium Parthenium, habuit, à quo postea urbs Parthenia, sed mutato nomine, Tarsus appellata est. Aliqui vero narrant, Sardanapalum duas urbes, Anchialem & Tarsum condidisse, cujusque illud epigramma exstat.

C

D

E

Hæc habeo, quæ edi, & lusi, & cum libidine
Jucunda passus sum; multa verò, & præclara
[à me] relicta sunt.

[a] Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλινον εἶπε χαλκοῦν.] Sic legitur in scripto & vulgatis: ego verò hæc Rhiani verba corrupta existimo: referuntur, Ῥιανὸς δὲ Ἀγυλλῖνον εἶπε χαλκόν: nam hæc forma Iralis non est insolita uti liquet ex vocabulo Ἀγυλλαῖος, aliisque locis. Nihil hac nostra emendatione firmius: nam ita etiam Latini dixêre. Virg. lib. VII.

Lausus equum domitor, debellatorque ferarum
Ductus Agyllina nequicquam ex urbe sequutos
Mille viros.

Et lib. VIII.

Hanc procul hinc saxo colitur fundata vetusto.
Urbs Agyllina fides, ubi Lydia quondam
Gens, bello præclara, jugo insedit Hetrusco.

[b] Ἄγυρις, πόλις Σικελ.] Nusquam apud antiquos legitur Ἄγυρις, apud Diodorum equidem lib. XIV. ubi Ἀγυρίναιοι reperitur; quod à voce Ἄγυρις videtur derivatum: at eodem lib. postea ter, & lib. XVI. semper est Ἀγρυναῖοι; ut duo etiam nummi antiqui habent hujus oppidi apud Goltzium, unde ejus nomen erit Ἀγρύναιος. Hinc *oppidani* Ciceroni in Verrinis frequenter *Agyrinenses* (quum tamen illi in Verrem adhuc III. & IV. ipsum oppidum *Agyrium* dicatur) & Plinio lib. III. cap. VIII. *Agyrini* memorantur, Ἀγυρινάιοι facta sunt à genuinis Ἀγύρινα & Ἀγυρινᾶται. Ita sane Ἀγύρινα & Ἀγυρινᾶται, tenuior posterioris sæculi, quo plerumque, antiquiores faciebant, & scripturâ vertebatur in ρ. Non est liquelli & scripturâ vertebatur in ρ. Non est hic naciendus Fazellus, qui Decad. I. lib. X. ex antiquorum sententia urbem hanc *ab argento Argyrem* nominatam fuisse existimat; cum nemo veterum hoc aliquam tradiderit, qui unanimiter id vocabulum sic R. in prima syllaba habent. Unde urbs nomen acceperit, hactenus nemo pro certo indicavit, forte ab *Argyro*, qui urbis princeps fuit, ut Diodorus testatur lib. XIV. Vulgo nunc vocatur incolis *S. Filippo d'Agirone*, & nonnunquam, variato paululum vocabulo, *d'Argirone*. Plura narrat de hac urbe Diodorus Siculus lib. IV. lib. XIV. & XVI: nam sub initium operis in illa se natum testatur. Ἡμεῖς δὲ, inquit, ἐξ Ἀγυρίνης τῆς ὑπὸ τὸν Αἶτνα καὶ Σικελίας ἔντες. Vide etiam Ciceronem in Verrina III.

[c] Διονύσιος.] Non tantum Dionysius, sed etiam Diodorus plurimis locis urbem Ἀγύριον nominavit, cum tamen oppidani ab ipso Ἀγυριναῖοι passim appellentur.

[d] Ἀγχιάλη πόλις Κιλικίας.] Recte sic edidit Xylander, nam in MSS. & aliis editionibus legitur, Ἀγχιάλη πόλις Σικελίας, in quem errorem librarii facillimo negotio prolabuntur, uti sæpius annotavimus. Quæ Stephanus nobis de hac urbe reliquit, etiam inveniuntur apud Eustathium in Dionys. de situ orbis pag. 116. Similem urbis situm habemus apud Plinium lib. II. cap. XXVII. Vide etiam Arrianum lib. II. de exp. Alex. Magni, qui urbem Anchialon nominat. Αὖτις δὲ ὑπερῆν ἄρας ἐκ Τάρσου, τῇ δὲ πρώτῃ ἐς Ἀγχίαλον πόλιν ἀφικνεῖτο. *Ipse ex Tharso subsequutus, primo die ad Anchialon oppidum pervenit.*

[e] Ἀθηνόδωρος δὲ ἐκεῖ ἀπὸ αὐτῆς πατρίδος.] Vide Vossium de Historicis Græcis lib. II. cap. V.

[f] Πτολεμαῖος βασιλ.] Doctissimus Bochartus affirmat rem eodem redire, sive Ptolemæum Lagum sive Euergetem intelligamus: nam uterque historias scripsit. Neque ab ejus opinione dissentio. Prior scripsit res gestas Alexandri Mag. uti honorifice de illo testatur Arrianus in præfatione operis. Secundus scripsit ἐπαναβιβλίαι, quæ ab Athenæo lib. II. ὑπομνήματα appellantur.

[g] Καὶ κλῆσε πόλιν Ἀγχιάλην, Ἀγχιαλέα τὸ πελάμιον.] Locus hic est mutilus quem profundissimæ eruditionis Bochartus ita in integrum restituit. Καὶ κλῆσε πόλιν Ἀγχιάλην ἐπὶ Ἀγχιάλου τὸ πελάμιον.

[h] Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, ᾗ ἐφύβρισα.] Priora hæc epi-

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ Ο [14] ΚΥΝ- ΔΑΡΑΞΕΩ ΠΑΙΣ ΑΓΧΙΑΛΗΝ ΚΑΙ ΤΑΡΣΟΝ ΕΔΕΙΜΕΝ [15] ΕΝ ΗΜΕΡΑΙ ΜΙΗΙ [16] ΕΣΘΙΕ ΠΙΝΕ ΠΑΙΖΕ [17] ΩΣ ΤΑΛΛΑ ΤΟΤ- ΤΟΥ ΟΥΚ ΑΞΙΑ

SARDANAPALUS CYNDARAXÆ FILIUS ANCHIALEN ET TARSUM UNO DIE ÆDIFICAVIT EDE BIBE LUDE RELIQUA NE QUIDEM HOC DIGNA SUNT

[18] Ὃ ὑποκορισματικῶς. [19] λέγεται δὲ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος ὁ Περιηγήτης. ὁ πολίτης Ἀγχιαλεύς, ὡς Σινώπη Σινωπεύς. ἔστι δὲ Ἰλλυρίας ἄλλη, κλίσμα Παρίων, παρ' ἣ κόλπος Ἐνετικὸς λεγόμενος. ἐν ᾗ ἡ Σχερία. ὁ πολίτης, ὁ αὐτός.

scilicet crepitu. Verum vocatur etiam Anchialea, uti Dionysius periegeta tradidit: Civis inde dicitur Anchialensis, uti Sinope Sinopensis. Sed etiam & alia Illyriæ civitas est à Pariis condita, juxta quam sinus est, qui Enetedon appellatur, in quo Scheria sita est. Civis eodem modo vocatur.

Ἀγχίση [20], πόλις Γαλίας, ἀπὸ Ἀγχίσου τοῦ προπάτορος Ἀγχίζη, [21] ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικόν, Ἀγχισάς.

ANCHISE, urbs Italiæ, quæ à progenitore Anchisæ nomen habet, uti Dionysius in primo de antiquit. Rom. tradidit. Gentile, Anchisensis.

Ἄδανα [22], Κίλισσα πόλις, ὑδατήρους, πρώτως ᾠκίσεν Ἄδανος, ὑὸς Σάρου, Ταρσεῦσι πολεμήσαντες καὶ ἡττηθέντες [23] ἀφ' ὧν ἡ πόλις, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, Ἄδανα.

ADANA, urbs Ciliciæ, in genere neutro. Hanc Adanus & Sarus exstruxerunt, cum bellum gessissent adversus Tarsenses, sed succubuissent. Ab iis quidem urbs est condita, sed à duce Adano,

epigrammatis verba citantur à Plutarcho in oratione secunda de Fortuna Alexandri Mag. quæque interpres transtulit verbis Ciceronis quæ exstant Tusc. Quæst. lib. v. Vide & Strabonem lib. XIV.

[14] Κυνδαράξεω.] Hæc vox mihi non videtur satis proba. Strabo lib. XIV: & Athenæus lib. XII. eandem inscriptionem allegantes, habent Ἀνακυνδαράξεω. Neque ab iis multùm dissentit Arrianus lib. II. licet alio idiomate utatur, apud quem atque apud Suidam Ἀνακυνδαράξεω legitur.

[15] Ἐν ἡμέρᾳ μιῇ.] Ita Strabo & ita Athenæus: Arrianus verò, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Hoc si intelligatur de absoluta consumatione ædificationis, uti verba videntur indicare, & de naturali sive artificiali die, ἐν τῇ ἀπαθείᾳ τούτῃ: Nam hanc artem nemo veterum aut recentiorum artificum novit. Imò mortalium pigerrimi fuerunt qui tredecim annos ædificationi domus Salomonis, & quadraginta templi Hierololymitani, & centum Ephesii impenderunt.

[16] Ἔσθιε.] Stephanus noster cum Athenæo convenit: Sed Strabo, Arrianus & Suidas ita legunt: Σὺ δὲ ἔξει ἴσθι & sic porrò.

[17] Ὡς τἄλλα τοῦτο οὐκ ἄξιον.] Cum Strabone & Athenæo Stephanus convenit. Sed apud Arrianum hæc tali modo leguntur: ὡς τἄλλα τὰ ἀνθρώπινα οὐκ ἄξια τούτου ἄξια. Neque aliter apud Suidam exstat.

[18] Τῷ ὑποκορίσματι.] Optimè Casaubonus animadvertit hasce voculas ad inscriptionem non pertinere: sed explicare τὸ ΤΟΥΤΟΥ. Et hoc facillimè illi poterunt intelligere, qui ejus τύμβου λίθον viderunt, nam simulachrum ejus monumento impolitum, ita erat factum, ut dextram manum supra caput habeat elatum, cujus pollex & digitus medius in summo erant compositi, quasi ederent illud ὑποκόρισμα. Et hac de causa Athenæus rectè de suo post τούτου οὐκ ἄξιον addidit: Ὃ ὑποκορισμικῶς ἴσως λέγει.

[19] Λέγεται δὲ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος.] Locus Dionysii quem innuit, exstat pag. 115.

Πολλαὶ δ' ἐξείης Κιλίκων γεράϊζε πόληες,
Λάρισσα, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχίαλος, Σόλοι τε.

Sic & apud Suidam Ἀγχιάλεια scriptum reperitur.

[20] Ἀγχίζη πόλις Γαλατικὴ.] Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione nullam hujus oppidi facit mentionem, neque etiam alii hujus regionis chorographi: adeoque hinc non levis oritur suspicio locum esse corruptum, vel Stephanum parum considerate scripsisse. Et testimonium quod infrà ex Dionysio Hal. producitur, nullius est momenti: nam apud illum *Anchisa portum* invenio in Epiro, vel haud procul inde, sed non in Italia.

[21] Ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ, &c.] Verba Dionysii, quæ videtur innuere Epitomator, exstant loco allegato: Ἐπὶ δὲ Ἀμβρακίας, Ἀγχίζης φὴ τὰς ταύτῃ ἴσχειν, παρὰ γῆν κομιζούσῃ, εἰς Βυθρωτὸν λιμένα ἐν Ἠπείρῳ κατάγειν. *Ex Ambracia navibus Anchises oram legendo, Buthrotum Epiri portum subit*, & paucis interjectis vocabulis. Ἐπὶ δὲ Βυθρωτὸν παρὰ γῆν κομισθεῖσι ἀχρὶ λιμένος, Ἀγχίζα φὴ τὸν ὀνομασθῆναι, νῦν δὲ ἀπορθηθέντι τοῦτο ὄνομα. *A Buthroto secundum oram devectis in portum qui tunc Anchisa, nunc obliterato nomine dicitur.*

[22] Ἄδανα, Κίλισσα πόλις.] Accuratum urbis situm habemus apud Ptolemæum lib. v. cap. VIII. inter Tarsum & Cæsaream penes Anazarbum. Hujus etiam meminerunt Dio, Cedrenus aliique.

[23] Ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, Ἄδανα.] Hæc verba mihi videntur manca, imò certum est hic quædam excidisse: Legerem proindè: ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἐκλήθη. νῦν δὲ τοῦ ἡγεμόνος Ἄδανος, Ἄδανα ἐκλήθη. quem sensum nostra exhibet versio. Ger. Joh. Vossius existimat hanc urbem à primo omnium nostrorum parente nomen accepisse: ita enim inquit lib. I. cap. XXXVIII. de origine & progressu Idololatriæ: Nec enim putandum primorum parentum memoriam in Asia penitus intercidisse apud gentiles. Multa in contrarium obducere possem: sed uno contentus nunc ero, quod occurrit. Adana antiqua Ciliciæ urbs erat, condita à Syris, inque memoriam primi hominis, *Adam* sive *Adama* appellata: Sed constat, Græcos non habere voces in M exeuntes, eoque pro *Adam* dixere *Adan*, & terminatione additâ, Ἄδανος, unde urbs Ἄδανα. Ἄδανος iste. ut ait Stephanus, Cæli Terræque filius erat. Quod nulli melius convenit quam Adamo nostro. Idem Stephanus ait, aliter dictum Saturnum, & Rheam. Puta, quia Saturnus est primus homo & Rhea, omnium mater Eva. Hi, quia una erant caro, ut etiam loquitur scriptura, eo uno nomine numineque comprehendebantur à Ciliciis

Ἄδασα. [24] τὴν δὲ πλησιόν Κοίρανον καλέμενον Σαρον καλέσαντες. ἔστι δὲ ὁ Ἄδανος Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὄγασος, [25] καὶ Ἄγδης. καὶ Κρονος, καὶ Γέα, καὶ Ἰάπετὸς, [26] καὶ Ὄλυμβρος. Θάλασσα, Ἀδανεύς, ὡς Γάργασσα Γαργαρεύς, Τυανα, Τυανεύς. [27] ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Βαμασίῳ ὑπὸ ἐνδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐρανίη· Φησὶν ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ. ὁ πώτης πλοῦτος ἐν δώμασιν Ἀδανοῖς εἶναι. ἀφ' οὗ ὁ τύπος Ἀράνων, ἀλλὰ τὸ Ἀδὲ δ' ἀδεπάνων, [28] ὁ Ἀδὲ τοῦ ὢν. Ζώαρα Ζοαρλωΐς. Μήδαβα Μηδαβῖνος. Ταρφαρα Ταρφαρλωΐς. Ἄναρα Ἀναρλωΐς. ἔστω δὲ Ἀδανῖνος, ἢ Ἀδανίτης, ὡς Αἰλινα Αἰλινίτης. Ἡρωδιανὸς ἐν τετάρτῃ καθολ. [29] τὸ Ἀδανις, ἢ Θήμαλις ἠλυκὸν, τὴν Αἰολικὴν ἔχενον. [30] ἐπίσημαι δὲ ὅτι καὶ ἀρσενικὸν ἐστιν. ἔστω δὲ ἄνεμος καλεῖ), [31] ὁποῦ Θήβης πλοῦς πίων, ἢ Ἠετίων, ἢ πατρὸς Ἀνδρο-

A no, Adana appellata est. Flumen vero, quod Cæranos dicitur, Sarum nominarunt. Est autem Adanus Cæli ac Terræ filius. ut & Ostasus, & Andes, & Saturnus, & Rhea, & Japetus, & Olympus. Civis vocatur Adanensis, ut à Gargara fit Gargarensis, Tyana Tyanensis. Est verò & alia urbs mediterranea felicis Arabiæ, uti Uranius in tertio Arabicorum inquit. Illius civis non potest Adanensis appellari: Non enim sic formant Arabes gentilia à neutris in A desinentibus, sed per ὢν. Zoara Zoarenus, Medaba Medabenus, Tarphara Tarpharenus, Auara Auarenus; ita etiam Adanenus. Vel etiam Adanita dici posset, uti Ælina Ælinita. Herodianus in quarto de universali inquit: Adanis, uti Thebanis genere fœminino, accentum habet Æolicum. Verum scio, etiam masculini generis esse: Ita enim appellatur ventus, à Thebis spirans, quæ urbs quondam regia fuit Ectionis, patris Andro-

B

C

D

cibus, si recte eorum mentem nobis exposuit Stephanus.

[24] Τὴν δὲ πλησιόν Κοίρανον καλέμενον Σαρον καλέσαντες.] Ex prægressa deinde Adem Vossius eodem loco. Dicitur autem & Sarum urbem adficasse, ac honori ejus flumen, ad quod exercitus fuit, Sarum nominarum. Sari quidem appellatio convenit tum Adamo, tanquam Deo tutelari, tum conditori urbis; qui & ipse forsitan Adan dictus: tum conditori urbis; qui & ipse forsitan Adan dictus: quomodo ambiguitas vocabuli occasionem præbuit Cœlio Rhodigino, ut Cœli Terræque filium. Utrique convenit appellatio שר sar, quod est dominus, princeps. Unde & Abrahamo uxor vocata שרי Sara, hoc est, domina. Non tamen est hanc conjecturam, arguit, quod Stephanum attentius audientem, fluvium alter vocatum Καίρανον, hoc est, Δόμον nempe à Syris Sarus, à Græcis Καίρανος vocitatum: quæ Ciliciæ variis in locis Syri Græcique erant promissi.

[25] καὶ Ἄγδης.] Viri docti pro Ἄγδης reficiunt Σάγδις, quo nomine Hercules à Persis appellatur. Sed illorum sententiæ nequaquam accedere possum. Probent hoc loco Hercules debere intelligi.

[26] καὶ Ὄλυμβρος.] Divi hujus nomen videtur corruptum: legerem, καὶ Ὄλυμπος.

[27] Ὃν ὁ τύπος Ἀράνων, ἀλλὰ τὸ Ἀδὲ δ' ἀδεπάνων &c.] Ὃν ὁ τύπος Ἀράνων, ἀλλὰ τὸ Ἀδὲ δ' ἀδεπάνων. Ἀδὲ ἐστὶν, ἀλλ' ὁ Ἀδὲ τοῦ ὢν. Ita vox ita videtur transponenda: ὁ τύπος Ἀράνων, ἀλλὰ τὸ Ἀδὲ δ' ἀδεπάνων, ἀλλ' ὁ Ἀδὲ τοῦ ὢν. De hac gentilium forma quæ in ὢν desinit legi in voce Ἀδανοῖοι, pag. 7. & Ἀδανα Ἀδανῖνος.] Procul dubio legendum est: ut in voce Αἴλινον docebimus.

[28] τὸ Ἀδανις, ἢ Θήμαλις ἠλυκὸν, τὴν Αἰολικὴν ἔχενον.] Hæc sunt profligatissima. Vossianus cod. τὸ Ἀδανις ἢ Θημαλὶς ἠλυκὸν, ut videtur. Sed quid sibi vult ἔχενον? Τὸ Αἰολικὸν ἔχον: neque hunc locum intercessit quod Salmasius in vet. MS. invenit: nempe, ἐστὶν ἐπίθετον Ἀδανις, ὡς Θήμαλις ἠλυκὸν, ἐστὶ δὲ καὶ Αἰολικὸν ἔχον. Salm. ad oram sui codicis notavit, scribendum videri ἐστὶ καὶ Αἰολικὸν ἔχον. Sed quam hæc lectio sit ineptissima, nemo non videt. Hujus emendationis hanc rationem allego, quia interpres ait, ἐστὶ δὲ καὶ Αἰολικὸν ἔχον. Ἀδανις ἐστὶν ἐπίθετον, ὡς Θήμαλις ἠλυκὸν, τὴν Αἰολικὴν ἔχενον. Hinc latis liquet Epitomatorem mentionem fecisse ejus venti quod un Æolico, de quo mox agemus.

[29] Ἡρωδιανὸς ἐν τετάρτῃ καθολ.] Hujus venti meminit Hesychius, apud quem corrupissime nunc legitur. Θησαῖος, Θήμαλις ἠλυκὸν ἔνεμος τὴν νύκτα. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ καθόλου. Θήμαλις ἠλυκὸν ἔνεμος τὴν νύκτα. Hic pro Θήμαλις scribendum videtur Θήβης πλοῦς πίων. Hic pro Θήμαλις ἠλυκὸν ἔνεμος τὴν νύκτα

Ἀνδρομάχης. [1] εἰ πίνυω τῶ Ἀδανὸς τὸ Ἀδανές, ὡς Ταρσὸς τὸ Ταρσῖς, ἔδει σωσζωίεσθαι, [11] εἰ μὴ καῖ Αἰολέας βαρυνέτην, ὅπερ ἦν τῶ Θήβαις ἐρηκεν. ἀγνόησεν ἐν ὅλως ἐστὶν ἐθνικόν. ἔστι καὶ τρίτη πόλις πρὸς τῶ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν Περσικῶ ἦν, Ἀδανλνός.

Andromachæ. Si igitur ab Adaneus deducatur fœmininum Adanis, quemadmodum à Tharseus Tharsis, oportebat accentu in ultima signari, nisi secundum Æoles notaretur accentu in penultima (quod de voce Thebanis dixit) si tamen pro gentili habendum sit. Est item tertia urbs ad Euphratem sita, cujus gentile Persica consuetudine Adanenus dicitur.

Ἀ Δ Α Ῥ Ο Τ Π Ο Ὰ Ι Σ, πόλις Περσικὴ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ ῆ Περσικῆ κόλπε. ὁ πολίτης Ἀδαροπολίτης, ὡς Ἡλιοπολίτης, Ἡφαιστοπολίτης, [14] τῶ πρωικῶ λόγῳ, [15] εἰ μὴ ὀφείλοι τῶ Περσικῶ τύπῳ, ὡς Καμβυσηνὸς, Σωφηνὸς, Παραπακηνός. [16] ἔστι ἢ καὶ Ἀδαρα ἐδετέρως, κώμη μεγάλη, τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαρακμώβων καὶ Ἀρεοπόλεως, ἴσως ἀπὸ τῆς Περσίδος κληθεῖσα πόλεως. [17] καὶ ἡ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων. τῶν ἢ Ἀδάρων τὸ ἐθνικὸν, Ἀδαρλνός.

ADARUPOLIS, urbs Persica, ut refert Marcianus in Periplo sinus Persici: cujus civis Adaropolita dicitur, uti Heliopolita, Hephæstopolita, ex lege artis nostræ; nisi Persica formatione debeat efferri, uti Cambysenus, Sophenus, Parætacenus. Sunt autem & Adara, genere neutro, vicus magnus tertiæ Palæstinæ, inter Characmoba & Areopolin, qui forte ab urbe Persidis ita dictus est. Et item tribus quædam in Characmobis Babyloniorum. Adarorum autem gentile Adarenus dicitur.

Ἀ Δ Ε Ῥ Κ Ω Ν [18], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἀσκάλων. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδερκωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης.

ADERCON, urbs Hispaniæ, uti Ascalon; cujus gentile est Aderconita, veluti Ascalonita.

Ἀ Δ Ι Α Β Η Ν Η [20], χώρα μέση τ πταμῶν Εὐφράτε καὶ Τίγριδ@. [21] ἡ τις καὶ Μεσοπ-

ADIABENE, regio media inter Fluvios Euphratem & Tigrim, quæ etiam Me-

causa Thebæ Ectionis urbs à poëtis appellantur: Hom. Il. A. Ὠχαμὸν ἰς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίων@.
Et Ovidius libro XII. Metamorph.

Ectioneas implevi sanguine Thebas.

Imo & ipsa Andromache ab eodem Poëta lib. III. De Arte Aman. Thebais appellatur.

---- *Quod erat longissima, nunquam*
Thebais Hectoreo, nupta reposcit equeo.

[1] Εἰ πίνυω τῶ Ἀδανὸς τὸ Ἀδανές, ὡς τῶ Ταρσὸς Ταρσῖς.] Si mei arbitrii res foret, legerem uti videtur legendum, nempe: *εἰ πίνυω ὡς τῶ Ἀδανὸς τὸ Ἀδανὲς, ὡς ὡς τῶ Ταρσὸς Ταρσίς.* Ita enim me monuit J. F. Gronovius.

[11] Εἰ μὴ καῖ Αἰολέας βαρυνέτην.] Æoles in efferendis & signandis nominibus gravi tono gaudere testatur Eustath. ad Iliad. E. pag. 518. Ἔσην δὲ ὁ Ἄρδις ἀδῆλε, ὅπε παρ' Ὁμήρῳ ἐ σοι ἐσι. παρὰ δὲ Ἀλκμᾶνι δῆλος. ὃ ἐ χρῶπο σοφαζομὸν, λέγ ἐ ὅτι βαρυντικῆ μᾶλλον ὀνόματον τ εἰς δις, ὡς Αἰολικῶν. Αἰολικὸν ἦν ἴδιον τὸ βαρύνειν. *Casus rectus igitur erit Ardes, qui apud Homerum non exstat. Verum apud Alcæum invenitur, cujus ille usum indicans, inquit, solam hanc vocem omnium illarum, qua in δις desinunt, tanquam Æolicam gravi tono debere efferri: Æolibus enim proprium est gravi tono signare.* Hac de causa hic non scribe rem Adanis ἐ Θεσσαλὸς sed cum gravi tono, Adanis ἐ Θεσσαλὸς, ut τύπου sive accentum habeant Æolicum, quem auctor in hisce vocabulis exigit.

[14] Τῶ πρωικῶ λόγῳ.] Existimo rem eodem redire, sive Stephanus dicat τῶ πρωικῶ λόγῳ, sive κατὰ πρωικὸν. Lege nostras observationes pag. 24. commentario 39.

[15] Εἰ μὴ ὀφείλοι.] Codex Vossianus: *εἰ μὴ ὀφείλῃ τῶ Περσικῶ τύπῳ.*

[16] Ἔστι δὲ ἡ Ἄδαρα ὐδετέρως, κώμη μεγάλη, τρίτη Παλαιστίνης.] Corruptissimè ita in editis excusum est. Non incommodè tamen ex MSS ad finitatem revocari poterit, si legatur: *ἔστι δὲ ἡ Ἄδαρα ὐδετέρως, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης.* Hanc lectionem Salmasius in Palatinis & nos in Vossiano invenimus.

[17] Καὶ ἡ φυλὴ τις ἐν Χαρακμώβοις Βαμυλωνίων.] Salm. ex Palatinæ bibliothecæ codd. ad oram sui libri scripsit: *ἡ ἡ φυλὴ τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων.* Voss. pro Βαβυλωνίων nobis Βαβυλώνιος exhibet: sed forte Βαβυλωνίοις est scribendum.

[18] Ἀδέρκη πόλις Ἰβηρίας.] De hoc oppido Suidas mentionem facit.

[19] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδερκωνίτης.] In nummo Trajani, uti in Goltzii Thesauro legitur, Ἀδερκωνίτων excusum est.

[20] Ἀδιαβηνὴ, χώρα μέση τ ποταμῶν &c.] Hujus regionis situm & nominis etymologiam habemus apud Eustathium in Dionys. pag. 102. ὁ μακρόβιος δὲ Ἀσκληπιάδης ὧδέ πως φησὶ Βαβυλῶνα ἐ τὴν κυκλω, οὔτε ἐ Νῖνον πόλιν, ἐ Νίσιβιν. ὅτε ἐ ὡσὰν ἀπαλλὸς τ Μεσοποταμίας κειμένην, ἣ λεγομένην Ἀδιαβηνὴν χώραν, ὅπε καλομένε ἀφ' τ δυοῖν ἀφθόνων τ ἐκεῖσε ὑδάτων. Hoc est: *Geographus verò Assyrios agnoscit circa Babylonem & circumjectam regionem habitantes, apud quos est Ninus civitas & Nisibis: ubi etiam versus ortum Mesopotamia sita est regio Adiabene dicta, qua nomen habet ab aquis, quæ difficiles trajectu sunt.* Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XXIII. & Suidam, quorum testimonia subsequenti commentario producuntur. Aliam vocis Ἀδιαβηνὴ, lege etymologiam apud crudissimum Sam. Bochartum pag. 273. Geographiæ Sacræ.

[21] Ἢ τις ἐ Μεσίων ὀνόμασε.] In vocabulo Μεσίων Stephanus nihil omninò de Adiabene refert, sed in Μίσν hujus regionis mentionem facit. Μίσν τ ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτε ἐ Τίγριδος. καὶ Ἀδιαβλνὴ ὀνομάζε, ὡς ἱσορεῖ Κυάδρης@. Verum est: Ἀδιαβλνὴ etiam appellatur Μεσίων & per syncopen Μίσν: sed illa non est sita inter Tigrim & Euphratem, quod Stephanus testimonio Quadrati probare nititur: sed inter duos amnes *Diabam* & *Adiabam*, quos Ammianus Marcell. transivisse affirmat: ita enim scribit lib. XXIII. *Juxta hanc circuitum Adiabena est, Assyria priscis temporibus vocitata, longaque assuetudine ad hoc translata vocabulum ea ve, quod inter Oenam & Tigridem sita navigeros fluvios adiri vado nunquam potuit: transire enim diabasin dicimus Graci: & veteres quidem hoc arbitrantur. Nos autem dicimus, quod in his terris amnes sunt duo perpetui, quos & transivimus, Diabas & Adiabas, junctis navalibus pontibus.* Quicquid sit frequens ille fluviorum trajectus aditum ad hanc regionem, & per consequens etiam egressum peregrinantibus difficiliorem & molestiorem reddit, quod etiam Suidas egregiè testificatur in Ἀδιαβλνὴ. αὐτὴ ἡ χώρα κεῖ ἐ τ Μεσοποταμίας ἐς ὑπ' ἀνατολὴν πίπτε τῆ Τίγρι@. λέγε δὲ Ἀδιαβλνὴν ἀφ' τὸ εἶναι πολλὰς πεφυκὸς ἐν αὐτῆ, ἃ δυσχερεστέρα ποιεῖ τὴν ὁδοιπορίαν. *Hæc regio sita est ante Mesopotamiam, ferè orientem versus, ultra Tigridem. Dicitur autem Adiabene,*

Μεσήνη ὀνόμασε. [47] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδιαδηνός.

A Mesene vocata fuit. Gentile Adiabenus dicitur.

Ἄδουλις [48], πόλις Αἰθιόπων. οἱ δὲ Πανὸς τῆν αὐτὴν καλοῦσι. [49] καὶ τὰ Μυσῶν βιβλία Ἀδύλι, ὄχλα γ'. σφάλμα δέ ἐστιν. Ἀδύλις δ' ἐφάλ', ὡς Ἡρόδοτος [50] ὁ πρῶτος Ἀδύλις, τῶ ω θεληλημένα. ὁ πολίτης Ἀδυλίτης, ὡς Ἀξωμίτης. καὶ Ἀδυλιλικὸς, τὸ κύλιξ.

ADULIS, urbs Æthiopum. Quidam verò eam Panis insulam nominant. Et Musarum libri Aduli, absque S, habent. Verum error est. Debet enim Adulis dici, uti testatur Herodianus in nominibus in λις, quorum penultima in ω desinit. Civis Adulita vocatur, uti Axumita; & Aduliticus, possessivum est.

Ἀδραμύτταιον [51], πόλις τῆς [52] κατὰ Καΐκου Μυσίας. ἡ [53] γραφὴ ἀχώς, διὰ τοῦ τ. τὸ διὰ τοῦ δ, καὶ διὰ θθογγου, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ ἑνὸς τ, καὶ διὰ δύο. [54] ἀλλὰ δι' ἑνὸς τ, ὅταν ἔχῃ θθογγον, καὶ διὰ δύο τῶν ι μόνης. κέκληται [55] δὲ Ἀδραμύτα κλυσθ', [56] παῖδος μὲν Ἀλυάττα, Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, ὡς

ADRAMYTTEUM, urbs juxta Caïcum Mysiæ amnem. Duplici modo scribi solet, cum T, & cum D; & cum diphthongo, & cum I; & cum simplici T, & cum duplici. Enimverò cum simplici T scribitur, quando diphthongum; & cum duplici, cum I tantum habeat. Ita autem dicta est à conditore Adramyte, qui Alyattis quidem filius, ast Crœsi frater fuit, uti

lene, quod in τὰ plures sint fluvii, & propter ipsorum frequentiam, hominibus iter illac facientibus, difficiliorem transitum præbeat. Latini omnes urbes & regiones, quarum tras undique fluminibus præcingitur, insularum Mediolanum & Mutilianum & per fynecopen Micenas appellarunt, ut probat ex Stephano demonstrabimus.

47 Τὸ ἐθνικὸν Ἀδιαδηνός.] Præter hoc nomen, hujus regionis incolæ à Strabone alio insigniuntur, nam lib. XVI. inquit: κρατοῦσι δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ, τῆς Σακκηνῖτιδος. Hunc locum Casaubonus transiluit, in quo explicando alii jam fatigantur à Græcis dictos fuisse, quasi τῶ Ἀδιαβαίνειν imponere, qui minimè possent crura divaricare ad ambulandum, haud secus ac si pedes ambo intra fæcum conditos haberent, ἡ σκωπτικῶς. Hæc quidem videntur speciosa, sed tamen magis arridet Bochartı opinio, qui putat Strabonis locum esse corruptum, & pro Σακκηνῖτιδος debere reponi Σακκηνίτης: nam illi Hesychio sunt ἀδιαβατοι, qui infracto genu & suspenso molimine animi præ se ferunt.

48 Ἄδουλις πόλις Αἰθιόπων.] Fortasse eadem hæc civitas est, quæ Plinio lib. VI. cap. XXIX. Aduliton appellatur. Oppidum incola, insula Daphnidis, oppidum Adulitorum. Regnorum hæc fuere à dominis profugi è conditore. Videtur tamen urbi à Græcis nomen impositum: Hesychius. Ἀδυλίς, ἐπίνειον, ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

49 Καὶ τὰ Μυσῶν βιβλία Ἀδύλι, ὄχλα τῶ σ'.] Hic criticam, urbi alibi, exercet Stephanus; emendat enim Musæum libros, in quibus urbis nomen absque S scribebatur. Si aliquos hæc urbe apud Herodotum facta effet mentio; subjecturi hæc reponendum esse: καὶ τὰ Μυσῶν βιβλία Ἀδύλεις τῶ τ'. Et ita quoque videtur exigere malè exarata scriptura codicis Vossiani in quo legitur: καὶ τὰ πωῦ βιβλία. Vetustiora codices Steph

ὡς Ἀ᾽ελεσπίλης ἐν πολιτείαις, καὶ ἄλλοι. πινὲς δὲ ἀπὸ Ἑ᾽ρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως. [12] τὸν δὲ Ἑ᾽ρμωνα Λυδοὶ Ἀ᾽δραμυν καλέσι φρυγιστί. ἔ δωάπτει δ᾽, ὡς Ἡρωδιανός, Δᾳὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ τ τὸ Ἀ᾽δραμυς. ὁ πολίτης Ἀ᾽δραμυτηνὸς, ὡς Ἀ᾽ρτακηνὸς, Δατηνὸς, [13] Δακηνὸς, Σεβαστηνός. [14] λέγεται δὲ καὶ Ἀ᾽δραμύττιον Δᾳὰ δύο ι, [15] ὡς Κερατῖνος.

Ἀ᾽ΔΡΑΜΥ᾽ΤΤΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Λυκίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀ᾽δραμυττῖτης, ὡς Ναύκρατις, Ναυκρατῖτης.

Ἀ᾽ΔΡΑ᾽ΝΗ [16], πόλις Θρᾳκικὴ, ἡ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Βερενίκης κεῖται, ὡς Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ Δᾳὰ δυ᾽ η᾽ μέσην λέγει ἐν τρισκαιδεκάτῃ, Ἀ᾽δρίνην. [17] τὸ ἐθνικὸν Ἀ᾽δρινήτης, ὡς Συλιὴν Συλινήτης. Σελλιὴν Σελληνήτης. τούτων τὰ μαρτύρια ἐν τοῖς οἰκείοις. δύναται δὲ καὶ Ἀ᾽δρεανὸς, ὡς Κυρηναῖος, Μιτυληναῖος, Πελλαῖος. [18] δίδωσιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀ᾽δρινὸς, ὡς Πελλινός.

Ἀ᾽ΔΡΑΝΟΝ [19], πόλις Σικελίας ἐν τῇ Αἴτνῃ, [20] ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. [21] λέγεται δὲ καὶ Ἀ᾽δρανιστικῶς Ἀ᾽δρανί. Ἀπολλόδωρος δὲ, Ἀ᾽δρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.

Ἀ᾽ΔΡΑ᾽ΣΤΕΙΑ [22], μεταξὺ Πελάτης καὶ Παεξίας,

uti Aristoteles in Polit. & alii referunt. Quidam verò opinantur, oppidum ab Hermone Lydorum rege nomen accepisse: Lydi enim Hermonem Phrygiâ linguâ Adramyn appellant: Verum non potest, uti Herodianus existimat, propterea quod Adramys T non habeat. Civis dicitur Adramyttenus, uti Artacenus, Datenus, Dacenus, Sebastenus. Dicitur autem & Adramyttinus cum I, uti Cratinus perhibet.

ADRAMYTTIS, insula in Lycia; cujus gentile est Adramyttites, uti Naucratis Naucratites.

ADRANA, oppidum Thraciæ, quod paululum supra Berenicen situm est, uti Theopompus perhibet. Polybius verò mediam syllabam in libro XIII. per η pronunciat, Adrene. Gentile indè est Adrenites, uti Syene Syenites, Selene Selenites. Illorum testimonia in propriis locis exstant. Potest verò etiam esse Adrenæus, uti Cyrenæus, Mitylenæus, Pellenæus: & ars quoque suppeditat Adrenensis, uti Pellenensis.

ADRANUM, oppidum Siciliæ apud Ætnam, quod fluvium cognominem habet. Dicitur & genere masculino Adranius. Apollodorus verò gentile dicit Adranitæ.

ADRASTEA, inter Priapum & Parium

sic loquutus est Suidas in voce Ἀ᾽λεσπίης. φαλδίσιος δὲ ἐπὶ Καισαρίων, παρήγγελε τοῖς ἰατροῖς φάσκειν ὑγιῆ εἰς Σάρδεις, ὧν οἷς ἐ Κορίσκος, ὅσοις ἰᾶσθαι αὐτὸς πεποίθειτο ἐ παῖδας, ἀρχὴν ἐποιήσατο Ἀ᾽δραμυττείου πεδίου Θήβης. *Adramyttenî & Thebani campi dux designatus.*

[12] Τὸν δὲ Ἑρμωνα Λυδοὶ Ἀ᾽δραμυν καλέσι Φρυγιστί.] Apud Hesychium, cujus locum ita constituerem, legimus: Ἀ᾽δραμὼν, ὁ Ἕρμων παρὰ Λυδοῖς, ἢ Ἀ᾽δραμύττιον Ἕρμωνος βασίλειον. Vel forsitan: ἢ Ἀ᾽δραμύττειον Ἡτίωνος βασίλειον. Nam Etionem ibi regnasse ex Strabone & Eustathio suprà probavimus

[13] Δακηνὸς.] Forte Δαυκηνὸς est restituendum.

[14] Λέγεται δὲ καὶ Ἀ᾽δραμύττιον Δᾳὰ δύο ι.] Ita exhibent vulgati; codex MS Vossianus: λέγεται δὲ καὶ Ἀ᾽δραμυττῖνος, ὡς Κερατῖνος. Hæc non intelligo de ipso oppidi nomine, sed de gentili inde deducto, quod bifariam dicitur, nempe Ἀ᾽δραμυττηνὸς, quod est usitatissimum exstat in Actis Apost. cap. XXVII: 2. & Ἀ᾽δραμυττῖνος: nam oppidi nomen quomodò scribendum, paulò ante indicaverat.

[15] Ὡς Κερατῖνος.] Vir summus Salmasius ad oram sui codicis hæc scripsit. Κερατῖνος etiam habent MSS: sed sine ulla dubitatione legendum Κερατῖνος. Quis ab erroribus homo se vindicabit, cùm vir tantus etiam suæ humanitatis indicia reliquerit? Locus hic sine ulla dubitatione sè bene habet, & auctor est notissimus, quique passim ab aliis imo & à Stephano citatur: vide in ψυρα & aliis locis. Verum est, similia quandoque Stephanum producere gentilia, sed magna hic conspicitur differentia inter σταθμικα: nam Κερατῖνος fit à Κεραὶς, Siciliæ oppidum, quod nullam profectò habet convenientiam cum Ἀ᾽δραμύττιον. Tolerabilius fuisset, si emendasset Κερατεῖνος: nam Κερατεῖον etiam Siciliæ locus est, à quo gentile Κερατεῖνος formatur.

[16] Ἀ᾽δράνη, πόλις Θρᾳκική.] Vossianus codex: Ἀ᾽δράνη, πόλις Θρᾴκης. Leonclavius *Adranen* in Bithynia collocat, non longè à Prusa, dicitque à Turcis *Edrenas* appellari. Oppidum antiquis non admodum decantatum.

[17] Τὸ ἐθνικὸν Ἀ᾽δρινήτης, ὡς Συλιὴν Συλινήτης, Σιλλιὴν Σιλλινήτης.] Conveniunt scripti, & vulgati codd. tamen mihi hæc satis sana non videntur; referiberem: τὸ ἐθνικὸν Ἀ᾽δρινίτης, ὡς Συλιὴν Συλινίτης, Σιλλιὴν Σιλλινίτης. Vide Stephanum ipsum in Συλιὴν & Σιλλιὴν.

[18] Δίδωσιν ἡ τέχνη &c.] Jam satis inculcavimus, quid passim per Τέχνην intelligat Stephanus. Lectorem ablegamus ad commentarium 39. paginæ 24. ne repetita crambe nauseam pariat.

[19] Ἀ᾽δρανον, πόλις Σικελ.] Urbis situm & conditorem indicat Diodorus lib. XIV, his verbis. Διονύσιος δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, ἣν ἀπὸ τοῦ ὑποκειμένου ἱεροῦ προσηγόρευσαν αὐτὴν Ἄδρανον. Hoc est: *Dionysius in Sicilia oppidum sub ipsum Ætnam montem ædificavit, quod ab illustri quodam sano Hadranum vocavit.* Vide eundem Scriptorem lib. XVI, & Plutarchum in Timoleonte. Incolis hodiè *Aderno* dicitur.

[20] Ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Quanquam hæc urbs fluvium habuerit cognominem, tamen non à fluvio, sed à fano quodam nomen accepit, uti superius diximus. Excipitur igitur hoc oppidum ab illa regula, quam Stephanus in voce Ἀ᾽κραγαντες ex alio auctore citavit.

[21] Λέγεται δὲ ἐθνικῶς Ἀ᾽δρανίτης. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀ᾽δρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.] Ut innumeris aliis locis apud hunc epitomatorem vocabula mirum atque immanem in modum corrupta leguntur, sic hic etiam ἢ & Ἀ᾽δρανίτης vitiata esse judicat Cluver. ex genuinis δὲ & Ἀ᾽δρανίτας; quapropter posteriora sic legit: λέγεται δὲ ἐθνικῶς Ἀ᾽δρανίτης. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀ᾽δρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν. Hoc est: *Vocatur autem is masculi generis Hadranius. Apollodorus verò gentilitium dicit Hadranites.* Nempe amnis ex oppidi nomine derivativo seu gentilitio vocabulo, quod antiquuim etiam numisma refert, dicebatur *Hadranius.* Apollodorus verò aliud ab hoc gentilitium usurpavit *Hadranites*: quo Diodorus quoque & Plutarchus, locis suprà citatis, usi sunt. Amnis is hodieque vulgari appellatione dicitur *Fiume d'Aderno.*

[22] Ἀ᾽δραστεα, μεταξὺ Πελάτης καὶ Παεξίας.] Legerem, Ἀ᾽δραστεα, πόλις μεταξὺ Πελάτης καὶ Παεξίας. Nam procul dubio hæc Stephanus hausit ex Strabone, quem plurimum sequitur, similiter apud illum lib. XIII. Ἡ μὲν οὖν πόλις μεταξὺ Πεσσίνης ἐστὶ καὶ Παεξίας, ἴσχυσε δὲ ἐπὶ πολὺ βασιλευσάντων αὐτῶν Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, οὓς ὁ μὲ μεγαλεῖον ἦν Ἀττάλου, καὶ Ἀ᾽στέριος καὶ

Παρίῳ, [67] ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, [68] ὃς Ἐ A rium sita est, ab Adrasto rege nomen habens, qui
πὶ τῷ ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν. ἐκαλεῖτο primus Nemeseôs templum exstruxit. Regio
δὲ ἡ χώρα Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστεία autem Adrastea, campusque Adrastææ, atque hoc
πόλις, καὶ πλις ἔτω. [69] Διογένης ὁ πρώτῃ modo etiam urbs vocabatur. Diogenes in primo
Κυζικὰ Φησιν, ἀπὸ Ἀδράστειας κεκλῆσθαι libro, quem de Cyzico conscripsit, inquit, urbem
μάς τὰν Ὀρεσταδων νυμφῶν. τὸ ἐθνικὸν, B ab Adrastea, quæ una ex Oreſtiadis Nymphis
Ἀδραστος. [70] ὡς ἡ Ἀπιχώλοι, Ἀδραστίωσος, fuit, appellatam esse. Gentile est Adraſtenſis: Sed indigenæ dicunt Adraſtenus, uti Cyzi-
ὡς Κυζικηνὸς Φασιν. ἔστι δὲ καὶ Τρωάδος cenus. Enimverò Adraſtea etiam Troadis locus
Ἀδράστεια πόλις. [67] ἀπὸ Ἀδράστειας θυγα- est, qui ab Adraſtea filia Meliſſi; qui & Idæ pa-
τρὸς Μιλήτου, τῆ Ἴδης, ἣ πρῶτον βασιλεύ- ter fuit, quæ primum in Troia regnavit, nomen
σασα ἐν Τροίᾳ, [68] ὡς Χάραξ Ἑλλανικῶν C accepit, uti refert Charax Hellenicorum ſecun-
βδόμῳ. τὸ δ' αὐτό ἐστι χωρίον, καὶ ἐθνικόν. do. Illud ipſum verò eſt oppidulum, & gentile.

ΑΔΡΙΑ [69], πλις, ἡ παρ' αὐτὴν, [70] κόλ- ADRIA, urbs, & juxta eam ſinus
πος Ἀδρίας, [71] ἧς πλησιος ὁμοίως, οὗ Ἕκα- Adria, amniſque ejuſdem nominis, uti He-
ταιος. [72] ἡ χώρα τῆς Βοσπόμασιν ἐστὶν ἀγαθὴ, cataeus perhibet. Regio pecoribus eſt egregia;
ὡς δὶς τίκτειν τ ἐνιαυτὸν, καὶ διδυμοτοκεῖν, πολ- D ita ut bis pariant in anno, geminoſque fœ-
λοὺς καὶ τρεῖς δὲ τέσσαρας ἐφέρους τίκτειν. tus edant; ſæpius etiam tres atque quatuor
ἐνίοτε δὲ πέντε, καὶ πλείους. [73] καὶ τὰς ἀλεκτο- hedos; interdum vero quinque, ac plures:
ρίδας δὶς τίκτειν τ ἡμέρας. [74] τῷ δὲ μεγέθει Gallinæ autem bis die pariant, quamquam
πάντων ἐστὶ μικροτέρας τ ὀρνίθων. ὁ πλίτης omnibus aliis gallinis ſint minores. Oppi-
δ' ἐστὶν ἐκ, Ἀδελφανὸς, ὡς Ἀστανός. καὶ danus indè & accola Adrianus dicitur, uti
Ἀδελφανὸς. ἔτως [75] Ἀδριαλικὸν πέλαγ, Asianus; & Adriates. Ita etiam Adriaticum
ὡς ὁ Πτελεάτης, ὁ πτελεαλικὸς ἶνος. mare appellatur, uti à Pteleates, Pteleaticum
vinum.

ΑΔΡΟΤ- ADROT-

ποῦ τὸ Πυγέλου. Sed quid huc facit πρὸς τὸν Πυγέλου? Incompetibilis ille Casaubonus nullum hic mendum animadvertit: sine dubio legendum est: πρὸς τὸν ἀκέλιον, τελεφανὸν τὸν ταινίαν. Apollon. Rhodius lib. 1.

Νόσφι κασσιτέροιο τανηλέος Ἀτύμοιο.

Uti Scholiastes, ἐν τῇ περὶ Ἀτύμου. Et idem in hoc loco Strabonis nobis de Diana affirmare licet. Verum enimvero hæc emendatione ipſe mihi vix ſatisfacio; nam ſi ſolus tam longè à vulgata lectione divagari referi berim, ὁ Ἀμισὸς Ἀδραστέως. Nam Suidas ex Demetrio Scepſio refert Dianam Adraſtiam ibidem cultam fuiſſe: ἀπὸ τῆς ἐν Σκήψει, Ἀ ἐστιν ἀφιερωμένη τῇ Ἀρτέμιδι. Neque etiam diſplicet emendatio improbabilis Gronovii, qui pro πρὸς τὸν Πυγέλου reſcribendum cenſet: nam certum eſt Priapum, Parium & Troezenium variis oppidis fuiſſe. Sed ad rem: Plinius lib. v. cap. xxxii. toto cœlo errat, inter Parium & Adraſtiam non diſtinguens, vel ejus verba in fuſiſſimo mendo cubant in eam ineligitur. Deinde Pereote oppidum, & Lampſacum. Antea Pityuſa dictum. Parium colonia, quam Homerus Adraſtiam appellavit, &c.

[67] Ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς ἐπῶν θε. &c.] Totam hanc historiam lege apud Strabonem lib. XIII, & apud Eustathium ad Iliad. B. qui omnia huc pertinentia accuratiſſimè ex Geographo & Stephano iisdem fermè verbis tranſcripſit. Lege etiam Suidam, Apollodorum de Dijs lib. III. Pausaniam atque alios.

[68] Ὃ, ἐπῶν ἀφιερώσε Νεμέσεως ἱερόν.] Salmaſ ad oram ſic cod. hæc verba emendare nititur: pro Νεμέσεως Νεμέσι legendo, ſed mutatio hæc non admodum eſt neceſſaria. Antiquitus ea ἀγορὰ Κυζίκου. Sic videtur ſcripſiſſe Strabo. Διονύσου τὸ πάτρῳ ἐπὶ Κυζίκου. Sic videtur citat locum ex voce Βέσβικος, ubi idem ſcriptor allegatum. Ὁ, Πτυνηρεύς, Ἀδραστεὺς, ὁ Κυζικηνός.] Ab omnibus, ſed inutiliter, hæc tractu ſinus urbibus derivantur gentilia quæ ſunt Ἀδραστεὺς, Ἀδραστηνὸς, Κυζικηνὸς, Ἀδραστιανὸς &c. Stephanus in voce Ἄδρια inquit. Τὸ δὲ Ἀδριάτης, Ἀδριανὸς, ἴσως διὰ τὸ συμπίπτειν τὰς Ἀδριανὰς, καὶ τὰς Ἀδριατικὰς.

[69] Ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μιλήτου, τῆ Ἴδης.] Deeſt hic ſcriptoris ope. Lege: ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μιλήτου, τῆ Ἴδης. Ita etiam ſcribi debet locus Euſtathii ad Iliad. B. pag. 355. Ἔστι δὲ ὅτι καὶ τόπος Τρωικὸς, Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστίας θυγατρὸς Μιλήτου, τῆ καὶ Ἴδης, τῆς πρώτου βασιλεύσαντος ἐν Τροίᾳ, ubi in vulgatis corruptè legitur ὗσ τῆ Ἀδραστείας. De hiſce Meliſſi, filiabus etiam exſtat mentio apud Apollodorum lib. prim. Καὶ τοῦτον δὲ [ſcilicet Δία] φιλῆσαι περίφοβος, Κυβηβὴ τι, ἢ τοὺς Μιλησίων παῖδι Νύμφαις, Ἀδρήστεια τε & Ἴδῃ. Corruptiſſime in vulgatis legitur Μιλησίων, cum indubitantur Μιλήσιοι ſit legendum.

[70] Ὡς Κάραξ.] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. III.

[70] Ἀδρία.] Ad primam vocis literam quod attinet, apud plerosque auctores, qui de hac urbe mentionem faciunt, promiſcuè, & ſine, & cum aſpiratione ſcriptum reperitur. Verum quia in antiquis numiſmatibus, & omnibus lapidibus, Cæſaris Hadriani nomen cum aſpiratione legitur, conſtat Romanos ut plurimum hoc in vocabulo aſpiratione uſos fuiſſe. Hæc urbs antea Ἀτρία dicta fuit, ut in illa voce docebimus.

[70] Κόλπος Ἀδρίας.] Ita pleriſque Græcis ſcriptoribus mare Adriaticum dicitur, & ſimpliciter quoque ὁ Ἀδρίας. Latiniique etiam nonnunquam eodem modo, *Adria*.

[71] Καὶ πλησίως ὁμοίως.] Sed antiquiſſimum illud Adriæ fluvii nomen, poſtea in vocabulum *Tartari* mutatum eſt, & ab accolis hodie *Tartaro* dicitur. Ita habet Plin. lib. III. cap. XVI: & Tacitus Hiſtoriar. lib. III. *Carina inter Hoſtiliam, vicum Veronenſium, & paludes Tartari fluminis, caſtra permunit; tutus loco; quem tergo flumine, latera objectu paludis tegerentur.*

[72] Ἡ χώρα τῆς Βοσπόμασιν ἐστὶν ἀγαθὴ.] De natura & ſecunditate ſoli tradit etiam Marcianus Heracleenſis in Periegeſi.

Διὸ μυρίοκτιν γάρ Φασι & τὴν θρέμμασιν. Hoc eſt:
Ajunt enim pecora gemmos ſætus edere.

Vide etiam Ariſtotelem in Mirandis.

[73] Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν.] De gallinis Plinius lib. X, cap. LIII, ita loquitur. *Eſt autem tanta fecunditas, ut aliquæ & ſexagena pariant; aliquæ quotidie, aliquæ bis die; aliquæ in tantum, ut eſſent è morſantur. Hadrianis Lanis maxima.*

[74] Τῷ δὲ μεγέθει πάντων ἐστὶν μικροτέρας τ ὀρνίθων.] In Voſſiano cod. & Salmaſius in Pall. aliter invenit. τῷ δὲ μεγέθει πάντων ἐστὶ μικρὸν τ ὀρνίθων. Et pro μικρὸν cenſet μικροῖς reſcribendum eſſe.

[75] Ἀδριαλικὸν πέλαγ.] Illud mare antea *Atriaticum* dictum

Α᾽ΔΡΟΤΤΑ [76], ἐθετήρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ Θεοδαλαίριον, ἐκ καπνέρημνον. οἱ οἰκήτορες, Α᾽δροττῆς. [77] τῶν δὲ εἰς α ἐθετήρων Θεοῦ τι πῶς Λυδοῖς, καὶ τ Καείαν οἰκοῦσι, χαίρῃ τῇ εἰς ους; ὅπη τ ἐθνικῶν. δυάσιμος ἐκ Α᾽δροττίνου, ἢ δὲ ὁ τύπ τ Α᾽σιανῶν. καὶ ἔτως οἱ ὅπηχώριοι λέγουσιν.

ADROTTA, genere neutro, est oppidulum in Lydia maritimum, & prærupto loco situm. Incolæ Adrottenses dicuntur. A neutris in A desinentibus Lydi & Cariæ incolæ gentilia deducunt, quæ in ους terminantur. Potest etiam esse Adrottenus; talis enim Asianorum formatio est, & hoc modo indigenæ dicunt.

Α᾽ΔΡΥΜΗΣ [78], Α᾽δρύμη Θ., Λιβύης πόλις. λέγεται ἐ ὀρσενικῶς, ἢ ἠθλικῶς, ἢ ἐθετήρως. [79] κέκληται δὲ πν Α᾽δρύμη Θ., τ ἡμικῆς Θεοῦ χθείσης εἰς εὐτεῖαν [80] ἢ τ ἐθνικὸν Α᾽δρυμήτ Θ., ὡς Βηρύτ Θ. ἄμεινον τὸ Α᾽δρύμης, [81] καὶ Α᾽δραμύσιος. αἱ δὲ δὸ ἡμικῆς εὐτεῖαι, ὅταν παιδικῆς φάσεως, παιδιώτης).

ADRYMES, Adrymetis, urbs Libyæ, quæ masculino & fœminino, & neutro genere ita dicitur. Ab [heroe] aliquo Adrymetus appellata est, genitivo in nominativum traducto. Et gentilitium est Adrymetius, uti Berytius. Sed præstat dicere Adrymes, & indè Adramysius. Nominativi enim quæ à genitivo formantur, citra poëticam locutionem, rarissimi sunt.

Α᾽ΔΡΥΞ [82], ὡς Ε᾽ρυξ, ὀρσενικὸν, πόλις Συρακουσίων. τὸ ἐθνικὸν Α᾽δρυκῖνος, ὡς Ε᾽ρυκῖνος τ Ε᾽ρυκος ἡμικῆς. ἢ Α᾽δρυκίνη, ὡς Ε᾽ρυκίνη Α᾽φροδίτη.

ADRYX, uti Eryx, genere masculino, Syracusanorum urbs est. Gentile indè dicitur Adrycinus, uti Erycinus à genitivo Erycis: & Adrycina, uti Erycina Venus.

Α᾽ΔΑΡΧΙΔΑΙ [83], Λιβυκὸν ἔθνος, [84] ὡς Η᾽ρόδοτος.

ADRYMACHIDÆ, gens Libyca, uti Herodotus perhibet.

Α᾽ΕΡΙΑ [85], ἡ Α᾽ιγυπτ Θ., Θεοῦ τ ἀέρα. καὶ δὲ ἠρέσεσαν αὐτὸν φασιν. οἱ ἄνθρωποι, ἀέριοι, ἐ ἀερίτης, ὁκ τ ἀέρ ἡμικῆς. ἐσὶ καὶ [86]

AERIA, ita olim Ægyptus ab aere dicta fuit; qua de causa eam ἠερίσειραν nominant. Homines indè Aerii nominantur. Dicitur etiam Aerites, à genitivo Aeris. Aeria

dictum fuit; quia ipsa urbs *Adria* primum *Atria* vocabatur. Vide Plinium lib. III, cap. XVI. *Atrianorum paludes; qua septem maria appellantur; nobili portu oppidi Tuscorum Atria: à quo Atriaticum mare ante appellabatur; quod nunc Adriaticum.*

[76] Α᾽δρῶτα, ἐθνικὸν χωρίον ἐν Λυδίᾳ.] Suidas etiam neutro genere & plurali numero hujus loci mentionem facit. Ἐυσέβιος Α᾽φροδισιάδι σαφῶς ὀνομάζων τ ἐν Α᾽φρίτῃ τ ὀκταπύργ, ἃ κεῖ) ἐν Λυδίᾳ. ἐχέτω μελέτας. Ita hic locus est legendus, quem sua versione satis futili & ridicula Portus adhuc multò magis deformaverat, qui ita est vertendus, ut commodum inde sensum percipiamus. *Eusebium Aphrodisiensis Sophistæ Adrotta, quæ in Lydia sita sunt, unus fuit ex claris nicolis. Scripsit exercitationes.*

[77] Τῶν δὲ εἰς α ἐθνικῶν παρὰ τι τοῖς Λυδοῖς ἢ τὴν Καείαν οἰκοῦσι, χαίρῃ τῇ εἰς ους ὀνὶ τ ἐθνικῶν.] Hæc sunt corruptissima & mutila. Scriberem, licet in MSS & omnibus editionibus aliter invenerim; παρὰ δὲ εἰς α ἐθνικὰ, παρὰ τι τοῖς Λυδοῖς ἢ τὴν Καείαν οἰκοῦσι, χαίρῃ τῇ εἰς ους ὀνὶ τ ἐθνικῶν τυπῷ. Sic loqui solet noster Epitomator; quare huic emendationi lectores minimè reclamaturos esse puto.

[78] Α᾽δρύμης, Α᾽δρυμήτ Θ., Λιβύης πόλις.] De situ hujus oppidi videndus Ptolemæus lib. IV. cap. III. Plinius lib. VI. cap. XXXVI. Tam varias hoc oppidi nomen habet formas, quam auctores reperiuntur, qui de illo mentionem faciunt. Ptolemæus: Α᾽δρύμητ Θ- κολώνια. Strabo, Α᾽δρύμη. Plutarchus in Catone Min. Α᾽δρυμῆτ genere fœminino. Appianus in Punicis: εἰς Α᾽δρυμητ Λιβύης κατήγαγε πολιν. Adeo ut verum sit apud Græcos omni genere nomen usurpatum fuisse, uti Stephanus perhibet. Apud Latinos reperitur *Adrumetum*, *Adrumetus*, & cum adspiratione *Hadrumetus*. Sallustius in bello Jugurth. *Adrumetum, Leptim, aliasque urbes in ora maritima condidere*, nempe Phœnicum coloniæ. Et Isidorus Orig. l. XIV. cap. V. *Byzacena regio ex duabus nobilissimis urbibus nomen sortita est, ex quibus una Adrumetus vocatur.* Et apud Arabicum in Africæ descriptione, aliosque cum adspiratione legitur.

[79] Κέκλη) δὲ πν Θ- Α᾽δρυμῆ Θ-.] Urbium etymologias à Deo, vel à rege, vel ab Heroe Græci deducunt. Magnus Scaliger, & ex eo Drusius, Casaubonus aliique in Repub. literaria præstantissimi, Ἑπτάπολιν Πλάτων Θ- *atrium Plutonis* & Acherontis ostium explicant, quasi *Adrumentum* idem esset quod Hebraïs חצרמות. Verum hæc refutavit Bochartus in suo Phaleg. pag. 522. & 523, & speciosiora in medium produxit, quæ ibidem legi possunt.

[80] Καὶ τ ἐθνικὸν Α᾽δρυμητ Θ-.] Latini differunt, & alio modo gentile efferunt. Spartianus in Didio Juliano circa principium. *Avus paternus Insuber Mediolanensis: maternus ex Adrumentina colonia.* Aſt sine N in antepenultima habet antiqua inscriptio apud Smetium. COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA.

[81] Καὶ Α᾽δραμύσιος Θ-.] Illud gentilitium puto esse corruptissimum, & debere legi Α᾽δρυμήτ Θ-.] Præter hæc duo gentilia à Stephano jam producta, tertium reperitur in voce Τωΐνος, nempe Α᾽δρυμησσῖν Θ-: sed est profligatissimum, uti suo loco demonstrabimus.

[82] Α᾽δρυξ, ὡς Ε᾽ρυξ, ἀρσενικὸν.] Vossianus codex: Α᾽δρυξ, ὡς Ε᾽ρυξ, ἀρσενικῶς. Vide Cluverium in antiquæ Siciliæ descriptione pag. 363.

[83] Α᾽δαρχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος Θ-.] Sic libri scripti & editi exhibent, attamen hic locus est corruptissimus, uti docet vir incomparabilis I. Vossius in commentariis ad Scylacem Caryandensem, quique eum ita emendat Α᾽δρυμαχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος Θ-. Hujus gentis meminit & Silius lib. IX:

Et Massylæ acies, & ferro vivere latum
Vulgus Adrymachidæ.

[84] Ὡς Η᾽ρόδοτος Θ-.] Locus Herodoti quem Epitomator respicit, exstat in Melpomene. Utuntur iisdem fermè moribus quibus Ægypti. Vestem gestant quales & alii Libyes, uxores eorum in utroque crure armillam æream. Eædem capitis comam alunt: quarum quæque suos quos capit pediculos præmordet, atque ita abjicit. Hoc ùti ex Libybus soli facitant: solique virgines nupturas regi exhibent, & quæ illi placuerit, eam devirginat.

[85] Α᾽ερία ἡ Α᾽ιγυπτ Θ-.] Fuit hoc vetustissimum Ægypti nomen, uti liquet ex Eusebii Chronico sub Mosis tempora, & sic appellabatur antequam Ægyptus diceretur. Παμισῆς, ὁ ἐ Α᾽ιγυπτ κολωνὸς Θ-, βασιλεύσας Α᾽ιγύπτ ἐν ἔτ μισὶ ἑνὸς ἐτῶν τῶν χρόνων Α᾽ιγυπτ τῶν ἐθνῶν, ἢ πρ τῶν ἐπτὰ παρ᾽ Ε᾽λλησι Α᾽ερία ἐλήγετ. Sed hunc locum multo auctiorem produxit eruditissimus Seldenus in syntagmate de Vitulo

"ἡ Κελτικὴ πόλις Ἀ ερία, ὡς Ἀπολλόδω- A Aeria item est urbs Celtica, uti refert Apollodo-
ρος· 92 ἐν χρονικῶν πεμπτῳ. 93 ἔστι δ' ἄλλη rus Chronicorum quarto. Est & alia Cretæ, non
Κρητης σὺν ἀσημ@· ἡ ἐλάχιστος νῆσος Ἀ ερία, ignobilis, quæ insula Aeria, & Idæa, & Doliche
94 ἡ Ἰδαία, 95 ἡ Δολιχὴ, ἀφ' ἧ μῆκ@· ob longitudinem nominabatur. Gentilitia habet
ἰδικὰ, τὰ αὐτά. eadem.

ΑΖΑΝΙΑ 96, μέρος τ Ἀρκαδίας, ἀπὸ B AZANIA, pars Arcadiæ, quæ ab Aza-
Ἀζανέως τ Ἀρκάδ@. οἱ οἰκήτορες Ἀζανεῖς, ne Arcadis filio ita dicta est. Incolæ vo-
96 ἡ Ἀζανὶς. καὶ Ἀζάνιος, καὶ Ἀζανία, καὶ cantur Azanenses, & Azanes. Dicitur item
Ἀζάνιον. 97 Εὔδοξ@· ἡ ἐν ἑπτῷ γῆς περιόδου Azanius, & Azania, & Azanium, Eudoxus
Φησι, 98 ἔστι κρήνη τ Ἀζωίας, 99 ἡ τὺς γυ- verò in sexto de circuitu terræ hæc refert.
μνοὺς τ ὕδα@· πιεῖν μηδὲ πῶ ὀσμὴν ἔχ C Fons quidam est in Azania, quæ efficit, ut ejus
ἐντὸς ἀνίχνευσι. 100 εἰς λὸ λέγεται Μελάμπο- aquam gustantes, vini odorem ferre non pos-
δα, ὅτι τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν, ἐμβαλὼν sint. In hunc Melampodem medicamenta pur-
τὰ ἀπαλφιτα. ἔστι δ' μοῖρα τ Ἀρκαδίας gantia injeciisse ajunt, quando Prœtides pur-
ἡ Ἀζανία. διήρηται δὲ εἰς τρία, Παρρασίους, gabat. Azania autem pars est Arcadiæ, quæ
Ἀζανεῖς, Τραπεζουντίους. καὶ ἔχει ἡ Ἀζανία D in tres divisa est; nempe in Parrhasios,
πόλεις Azanes, & Trapezuntios. Habetque Azania
urbes

---

de Virilo aureo. Ραμασσὴς ὁ ἀδελφὸς αὐτῦ (Armais regis) ἦρξε τ ἑρμαίου @ ἐσκεύασεν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἕβ. μετανοήσας γράφει Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἕβ. μετανοήσας, ὅτι Ε. Βασὶ δὲ Ἀ ερία ἐλάχιστ. Hoc est. Rameses frater Armais Ægyptus dictus, regnum obtinuit in Ægypto anno LXVIII. Regnemo à suo nomine Ægyptum, quæ prius Mestræa, Græcis verò Aeria nuncupata est, denominavit. Hoc nomine Ægyptum insignivit Apollonii Scholiastes ad hæc poetæ verba, quæ exstant lib. prim.

---- Ἠέριη πελάσσαι ἄλσα Πελασγῶν.

Πολὺ τ μᾶλλον τῶν τῶν γῆν. ὅτω γὰρ ὁ τῶν Αἰγυπτίων Ἡφαιστος ἐβασίλευσεν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἕβδ. Vide etiam Stephanum in voce Αἴγυπτ@. Hæc tum in Nationesii Gallia, nomen habeat, docet Strabo lib. IV. ita enim ille: ἐπὶ δὲ τὸ τοῦ μαλιῶν πέλαγος Αὐγυίων, καὶ Ἀλβίκων, καὶ Ἀλύκων, τῶν ὑπὲρ Φωκαίας Ἀγκυρίων@· Ἀ ερία, Ἄλβα Ἄντιπολις, καὶ Ἀλύκη, τῶν ὑπὲρ Ἀγκυρίων@· Ἀ ερία, Ἄλβα Ἀντιπολις, Ἀλύκη, τῶν ὑπὲρ Φωκαίας Ἀγκυρίων@· Ἀ ερία, Ἄλβα Ἀντιπολις, Ἀλύκη, τῶν ὑπὲρ

πόλεις ἑπταικαίδεκα, [97] ἃς ἔλαχεν Ἀζὼ. A urbes septendecim, quas Azen obtinuit. Est & alia Massiliæ, uti Philo testatur.

[98] ἔστι δὲ Μασσαλίας ἄλλη, ὡς Φίλων.

ἈΖΑΝΟΙ [99], φρυγίας πόλις. Στεφάνων ὠδωδεκάτῃ. [1] Τῆς δὲ Ἐπικλήτου φρυγίας Ἀζανοί τί εἰσι, καὶ Νακώλεια. οἱ πολῖται, Ἀζανίτης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀζανίτις. [2] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τῆς αι καθολικῶς λέγων, Αἰζὼ Ταντάλου παῖς. ἀφ' ἧς ἐν φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί. τινὲς δὲ Ἀζάνιον αὐτὴν φασιν. [3] Ἡρμογένης δέ φησιν, ἃ δεῖ ᾄτους, [4] ἀλλ' Ἐξανάνυν αὐτὴν καλεῖσθαι. λέγεται γὰρ ἅμα τὸν τόπον ἀρχεικίας εἶναι, λιμὸν δὲ γενομένου, σωτελοῦντες εἰς πιμένες, ἔθυον [5] Εὐφορβίαν ἠρᾶσθαι. ὁπόκ ἀκούσῃ δὲ τῶν θεῶν, Εὐφορβῶν τὰ ἀνάνυν, ὅ ἐστιν ἀλώπηξ, ὃ ἔξιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνον, θύσαι τοῖς δαίμοσιν. [6] ἐυαρεσθέντων δὲ τῶν θεῶν, εὐφορίαν ἠρᾶσθαι, καὶ τὰ γῆ πλυκαρπῆσαι. τὰς δὲ θειοίκους πυθομένους, [7] πρέα δὲ ἀρχοῦσα αὐτὸν φῆσαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ [8] κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξανάνυν. ὃ μεθερμηνευόμενον, ἐστὶν ἐχιναλώπηξ. ἔοικε δὲ μεταπλοιῶσθαι [9] ὀκ ἔχοντος τὸ Ἀζάνιον. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ Βυθηνίῳ, περὶ ἃ ἐρῶμεν.

urbes Septendecim, quas Azen obtinuit. Est & alia Massiliæ, uti Philo testatur.

AZANI, urbs Phrygiæ, uti habet Strabo lib. XII. Et Azani, & Nacolia Phrygiæ Epicteti urbes sunt. Cives indè Azanitæ dicuntur; & fœmininum Azanitis. Herodianus in primo de Universali vult primam vocis syllabam per αι scribi, ita dicens: Æzen Tantali filius fuit, à quo in Phrygia urbs Æzani nomen accepit; quam aliqui Azanium appellant. Sed Hermogenes inquit: Non oportet eam hoc modo, sed Exuanum appellari. Narratur enim circa hunc locum villas esse quasdam; exorta autem fame, pastores, qui convenerant, pro vilitate annonæ sacrificia fecisse: Diis autem, non exaudientibus, Euphorbum ὀναῦν, quod vulpem, & ἔξιν, quod Echinum significat Dæmonibus sacrificasse: Diis autem placatis terram alimenti copiam & multos fructus produxisse; & accolas, cum hæc cognovissent, eum sacerdotem & ducem constituisse; & hac occasione urbem Exuanum appellatam fuisse, quod si interpreteris, Echinuvulpem denotat. Sed ex voce ἐξάνυν Ἀζάνιον transmutatum videtur; est autem Bythenio simile, de quo dicemus.

ἈΖΕΙΩΤΑΙ [10], ἔθνος τῆς Τρωάδος, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν λέγει. ἔοικε δὲ τὸ πρωτότυπον Ἄζεια εἶναι, [11] ἵν' ἡ ὡς [12] Μάρεια Μαρειώτης. Γ' ἄφεια Γαφειώτης. λέγονται ἢ Ἀζενοί.

AZEIOTÆ, gens Troadis, uti habet Hellanicus, qui res Lydiæ conscripsit. Primitivum verò Azeia esse videtur, ut sit tanquam Marcia Marceiota, Rapheia Rapheiota. Verum dicuntur etiam Azei.

ἈΖΗΝΙΑ [13], ὡς Πλωθία, [14] Λυσία, δῆμος

AZENIA, uti Plothia, Lusia, populus

[97] Ἃς ἔλαχεν Ἀζώ.] Lege indubitanter: ἃς ἔλαχεν Ἀζῶν. nam indè genitivus Ἀζῶνος, qui frequentissime occurrit apud Pausaniam in Arcadicis.

[98] Ἔστι δὲ Μασσαλίας ἄλλη.] Nemo quod sciam Geographorum aut Historicorum circa Massiliam oppidum hoc nomine collocavit. Ptolemæus lib. IV. cap. VIII. Azaniæ meminit, cujus hæc sunt verba: Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς χώρας, ἀνατολικώτερα δὲ τῆς Ἀβδηρικῆς ἀρίστη κατέχουσι ἡ μὲν τῶν Σιαπυτῶν, ἡ δὲ τῶν Ἀζανίων καὶ τῶν Βακκαλίτων. Reliqua regionis, quæ occidentaliora sunt Æthiopum montibus, tenent post arenosam & aridam regionem, ii qui juxta Azaniam & Bacalitem. Adeò ut hic Epitomatoris locus in mendo cubare videatur, apud quem forte legendum est: ἔστι καὶ Ἀϊδωπίας ἄλλη. Plinius Azanii maris meminit, quod inter Æthiopiam & Indiam citeriorem situm est. lib. VI. cap. XXIV.

[99] Ἄζανοί, Φρυγίας πόλις.] Oppidum illud à Ptolemæo, si locus sit sanus, lib. V. cap. II. Ἀιζανὶς nuncupatur.

[1] Τῆς δὲ Ἐπικλήτου Φρυγίας Ἀζανοί τί εἰσι καὶ Νακώλεια.] Sunt verba Straboniis, quæ leguntur libro ab auctore nostro citato. Sed pro Νακώλεια rescribendum est Νακόλεια cum O parvo, uti habet Strabo, & ipse Stephanus ubi de hac urbe loquitur.

[2] Ἡρωδιανὸς δὲ πρώτην συλλαβὴν διὰ τῆς αι καθόλου λέγων.] Sic omnes habent editiones, sed perperam. Salmasius in vetere Palatino legebat: Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι δὲ πρώτην τὴν καθόλου λαμβάνων, & addit hanc fine dubio veram esse lectionem. In Voss. invenit: Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι δὲ ἃ καθόλου λέγων.

[3] Ἑρμογένης δὲ φησιν.] Fortassis hic est, cujus Fl. Josephus lib. I. contra Apionem meminit. Scripserat enim περὶ Φρυγίας teste Apollonii Rhodii Scholiast. in lib. II.

[4] Ἀλλ' Ἐξανάνυν αὐτὴν καλεῖσθαι.] Libri editi inter se non conveniunt, in Aldina ac Florentina editione habetur: ἀλλ' Ἐξανάνυν αὐτὴν καλεῖσθαι. Hæc lectio est corruptissima, quam Salmasius etiam in Palatinis codd. invenit. Perperam mihi codex Vossianus exhibuit, ἀλλ' Ἐξανύγων αὐτὴν καλεῖσθαι. Xylandri igitur lectionem approbamus, donec alius nobis meliorem demonstret.

[5] Εὐφορβίαν ἠρᾶσθαι.] Quanquam hæc lectio tolerari posset, rescriberem tamen, uti in Palatinis invenit Salmasius & in nostro Vossiano: nempè, εὐουσίαν ἠρᾶσθαι: imo sine ulla dubitatione sic est legendum. Infrà paucis interjectis lineis eadem phrasis occurrit, & licet illo loco scripti & editi inter se nihil discrepent, simili tamen modo ibidem reponendum videtur.

[6] Ἐυαρεσθέντων δὲ τῶν θεῶν.] Vossianus cod. perperam: ἐυαρεστισθέντων δὲ τῶν θεῶν: pro ἐυαρεστισθέντων δὲ τῶν θεῶν.

[7] Τὰς δὲ θειοίκους πυθομένους.] Codex Voss. ἰερέα καὶ ἀρχοῦσα αὐτὸν κρίνασα. Quæ vera est loci lectio, quamque Salmasius in Pall. reperit.

[8] Καὶ κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξανάνυν.] Sic edidit Xylander: sed aliæ editiones habent: καὶ κληθῆναι τὸν πόλιν ἐξεγάνυ. Et ita Salmasius, & etiam nos in scriptis codd. legimus.

[9] Ὀκ τοῦ ἔχοντος τὸ Ἀζάνιον.] Ita constanter habent libri scripti & editi: sed fine dubio legendum, ὀκ τῶν ἐξάνυν τὸ Ἀζάνιον. Et ita hic locus cum antecedentibus conveniet.

[10] Ἀζειῶται, ἔθνος τῆς Τρωάδος.] Fortassis idem est populus, de quo apud Hesychium. Ἀζειῶται, ἔθνος Τρωάδος.

[11] Ἵν' ἡ ὡς Μάρεια.] In Vossiano MS. ἵνα ᾖ ὡς Μάρεια.

[12] Μάρεια Μαρειώτης, Γ' άφεια Γαφειώτης.] Propriis suis locis Stephanus ab hilce vocibus alia gentilia formavit: à Μάρεια Μαρειώτης & à Γάφεια Γαφειώτης, de quibus postea agemus.

[13] Ἀζήνια, ὡς Πλωθία.] Sic reposuimus pro Ἀζένια, ὡς Πλωθία, uti excusum est in Xylandri & aliorum editionibus. Sed pro Πλωθία ipse Epitomator suo loco habet Πλωθίαι. De hac tribu eadem legere licet apud Harpocrationem. pag. 9. & Hesychium.

[14] Λυσία.] Xylander hanc vocem in ultima signavit. Vide Stephanum in Λυσία.

δημ⊙· ὁ Ἀτ⟨τι⟩κὴ ἀ Ἱππο⟨θ⟩οωντὶδ⊙· Φυλῆς. [10] ὁ δημότης Ἀζηνιώτης, ὡς Ἀχραδῖς. [11] τὸ πανὸν, ὄρλον.

A lus Atticus Hippothoontidis tribus. Popularis Azenienſis dicitur, uti Ericeenſis. Locale manifeſtum eſt.

Ἀ ΖΙΑΙΣ [12], πόλις Λιβύης. [13] οἱ δὲ σὺν Σαλλύστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ καὶ πεδίον εἶναι. [14] τινὲς δὲ Ἄζιρον μὴ ῥ λέγειν τὴ χώραν. [15] κἀχρᾶς δὲ Ἄζιρον λέγει αὐτόν. [16] ὁ πολίτης Ἀζιλίτης, [17] ὅτι πρωτότυπον ἐς ις τῷ Λιβυκῷ χαραχθῆρε, καὶ Αἰγυπτίῳ. καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. [18] οἱ δὲ νεώτεροι Ἄζιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἀζιρδῖς, ὡς Συνδίνες.

AZILIS, urbs Libyæ. Enimvero Salluſtius non urbem, ſed locum & fluvium eſſe perhibet. Quidam vero hunc locum Azirin, cum R nominant: ſed Charax cum Axirum nuncupat. Civis Azilites dicitur. Quando primitivum exit in ις, derivativum Libyco & Ægyptio loquendi modo in ιτης terminatur, uti Crambutis Crambutites. Si autem genere neutro dicatur Axirum, gentile erit Axirenſis, uti Sunienſis.

Ἄ ΖΩΡΟΣ [19], πόλις Πελαγωνίας, [20] ἧς λεγομένης Τελεπλίτιδος, ὡς Σλεσίδων, ἀπὸ τινος ἐπώνυμον Ἄζωρα. λέγε⟨ται⟩ δὲ πληθυντικῶς, τὰ Ἀζῶρις. ὁ πολίτης Ἀζωρίτης ὡς Ἀλωρίτης. [21] πόλις ἢ Μακεδονίας ⊙ ἡ Ἀλωρ⊙· [22] Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν αὐτὴν φησιν. ἢ Ἀζωρεάτης, [23] ὡς Βοττιάτης. ἢ Ἀζωρδῆς, ὡς Ἀλεξανδρεῖς.

AZORUS, urbs Pelagoniæ, Tripolitidis dictæ, uti Strabo perbibet, quæ ab Azoro quodam ædificata eſt. Plurali numero dicitur in Azoris. Civis Azorites vocatur, uti Alorites: (Alorus vero urbs Macedoniæ eſt, quam Arrianus Azoriam appellat.) ſive Azoriates, uti Bottiæates, ſive Azorenſis, uti Alexandrenſis.

Ἄ ΖΟΤΟΣ [24], πόλις Παλαιστίνης. [25] πάνυ

AZOTUS, urbs Palæſtinæ, quam alia-

[10] Ὁ δημότης Ἀζηνιώτης, ὡς Ἀχραδῖς.] Scribendum ſine ulla diſtinctione: ὁ δημότης Ἀζηνιώτης, ὡς Ἐρικεάδης. Stephano Ἐρικεὰ eſt ⊙· Ἀζηνιῶν Λιγηΐδος φυλῆς. cujus populares dicitur Ἐρικεάδης. Mendum huic non diſſimile etiam apud Suidam in Ἀζηνιώτης occurrit, cujus locus ita eſt legendus: οὗ ὁ ἐ φυλέτης Ἀζηνιώτης, ἢ Ἀζηνιῆς. καὶ Ἐρικεάτης, ἢ Ἐρικεώτης: ubi nunc corruptè legitur, Ἐρικεὺς ἢ Λιοῆς.

[11] Τὸ πανὸν ὄρλον.] In Palatinis Salmaſ. invenit: τὸ πανηγύρεως ὄρλον: & ita quoque Voſſianus exhibet.

[12] Ἄ ΖΙΑΙΣ πόλις Λιβύης.] Situm hujus oppidi manifeſtè indicat Herodotus lib. IV. Καὶ ὑπὸ τῇ αὐτῇ Μυσσαμῶν λαμβάνει ὁ Ἄζηρις, τὸν οἱ Κυρηναῖοι ἐίκασον. *Atque in contiguo Sed nonnullum eſt oppidi nomen hic cum R ſcribi, quam Cyrenæi incolunt.* Scripturam etiam Steph. ex aliis infra obſervavit.

[13] Ὁ. Ν. σὺν Σαλλύστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ, καὶ πεδίον εἶναι.] Nomen Salluſtii ab auctore noſtro cum ſimplici λ ſcribitur eſt, quod ſequioris ævi ſcriptoribus Græcis & veteribus Italis familariſſimum, nam ſimiliter etiam reperitur apud Anonymum in Olympiadum ἀναγραφῇ, cujus & ſigerum ipſum ter affirmat. Conſtat tamen cum Scaligeri lambda ſcribendum, quemadmodum legitur in MSS antiquiſſimis, & eſſoſſis lapidibus, uti jam aliis eſt demonſtratum. Hujus oppidi neque in bello Jugurthino, neque in Salluſtii fragmentis, aliqua exſtat memoria. Holſtenius in Callimachum ſcribit eſſe ὄρ⊙· ⊙ πεδίον, λιανὸν.

[14] Τινὲς δὲ Ἄζιρον μὴ ῥ λέγειν τὴ χώραν.] Sic ſcripſit Herodotus, uti paullò ante indicavimus, neque aliter Callimachus Hymno in Apoll. cujus hæc ſunt verba.

---- Ἴλυσσαν· δὲ τάσσεν Ἄζιρις ἔναιον.

[15] Χάκρᾶς δὲ Ἄζιρον λεγέ αὐτόν.] Ptolemæus lib. IV. cap. V. in Nomo Marmaricæ ponit villam, quæ Ἄξυλις dicitur. Salmaſius ad Solinum eundem hunc affirmat eſſe locum, de quo ſit mentio apud Herod. lib. IV, cujus locum ſupra in medium produximus.

[16] Ὁ πολίτης Ἀζιλίτης.] Optimè ſic reſcripſit Xylander cum. Salmaſius ad Solinum eundem hunc affirmat eſſe locum, de quo ſit mentio apud Herod. lib. IV, cujus locum ſupra in medium produximus.

[17] ὅτι πρωτότυπον ἐς ις τῷ Λιβυκῷ χαραχθῆρε, καὶ Αἰγυπτίῳ.] Hæc lectione nihil inſuliius, nam manifeſtè nonnulla deſiderantur. Et cum nihil juvent MSS conjecturâ res peragenda eſt. Non incommodè legi poſſet: ὅτι τὸ πρωτότυπον ἐς ις, τὸ παρηγμένον τῇ Λιβυκῇ χαραχθῆρε ⊙ Αἰγυπτίῳ ιτης λεκτ⊙· ὡς Κανωβ⊙· Κανωβίτης. Nihil hac noſtra emendatione firmius aut evidentius. Et quod pro ⊙ ὡς Κάνωβ⊙· Κανωβίτης alia vocabula repoſuerim hæc eſt ratio, quod huic canoni non reſpondeant, magna enim differentia inter exeuntia in ος & ις conſpicitur.

[18] Οἱ δὲ νεώτεροι, Ἄζιρον.] In Voſſiano MS inveni: οἱ δὲ νεώτεροι, Ἄζιρον. Exigua hæc eſt mutatio & non magni momenti.

[19] Ἄ ΖΩΡ⊙·, πόλις Πελαγωνίας.] In aliis editionibus eſt Πελαγωνίτης, & etiam in MSS: neque aliter apud Strabonem & ipſum Stephanum, ubi de hac voce verba facit.

[20] Τῆς λεγομένης Τελεπλίτιδος, ὡς Σλεσίδων.] Librum Epitomator non expreſſit: locus quem reſpicit exſtat lib. VII. Τελεπλίτης γῶν ἡ Πελαγονία ἐχθυστ⊙· ὃς ἐ Ἀζωρ⊙· ἰώ. *Nam Pelagonia cognomentum tulit Tripolitidis, hoc eſt tribus conſtantis urbibus, quarum una fuit Azorus.* Huc apprimè facit locus Livii Tripolim accuratè deſcribentis lib. XLIII. cap. LIII. *Deinde ſaltu anguſto, ſuperatis montibus quos Cambunios vocant, deſcendit ad (Tripolim vocant) Azorum, & Dolichen incolentes. Hæc tria oppida cunctata, quia obſides Lariſſæis dederant: victa tamen præſenti metu in deditionem conceſſerunt.*

[21] Πόλις δὲ Μακεδονίας ⊙ ἡ Ἀλωρ⊙·] Vide Stephanum in voce Ἀλωρ⊙·, & noſtras obſervationes ad illum locum.

[22] Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν αὐτὴν φησιν.] In Voſſiano cod. Vat. MS invenit. Et ita quoque Salmaſius in

[23] Ὡς Βοττιάτης.] Sic habent codices vulgati & ita etiam Salmaſius in recentiore MS invenit: in Vet. ὡς Κτιτιάτης, quam lectionem & mihi Voſſianus exhibuit, ſed videtur corruptiſſimum. Scribendum, ὡς Βοττιαιάτης, quod fit à Βοττιαία: ſed præſtaret aliud reponere, quod magis conveniret.

[24] Ἄ ΖΩΤ⊙· πόλις Παλαιστίνης.] Accuratum oppidi ſitum habemus apud Ptolemæum lib. V. cap. XVI: quem etiam obſervare licet apud Joſephum, lib. XIII. cap. VIII. Antiq. Jud. & apud Plinium lib. V. cap. XIII: & apud Strabonem lib. XVI: ubi alio accentu notatur. Ἀ τὸ Ἀζωτείνης

[10] πώτιδι ἐκλιπὸν εἰς τ ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φοινίκων. [11] καὶ ἀπὸ τ γυναικὸς αὐτ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ὡ Ἄζολον μετιόφασιν. λέγε) Ἑ Ἐρετνικῶς. ἔστι Ἑ καὶ πόλις Ἄζωτος Ἀχαΐας, ὁ πολίτης Ἀζώτιος, ὡς Βηρύτιος, Ἁλιάρτιος. καὶ θηλυκῶς. ἐκαλεῖτο δ Ἑ Πελωρία, [12] ἀπὸ τ Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου. ἀ ἀπὸ παιδὸς Ἀζώτου, Ἀζώτιος.

ΑΘΑΜΑΝΙΑ [13], χώρα Ἰλλυρίας. οἱ δὲ, Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθαμᾶνες.

ΑΘΑΡΡΑΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑ Ἡρωδιανὸς ἐν τρίτῳ. [14] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ Ἀθάρραβις πόλις. Ἐκαταῖος δ' ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως, δι ἑνὸς ρ καὶ β μ, Ἀθραμβίτης νομὸς, καὶ Ἀθραμβίη πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθραμβίτης.

ΑΘΗΝΑΙ [15], πόλεις, αἱ μὲν Ὧρον, πέντε. κατὰ δὲ φίλωνα, ἕξ. [16] ἡ ἐν Ἀττικῇ, [17] περὶ ἧς φησι Χάραξ, ὅτι ὁ Θησεὺς [18] πὰς ἐνδεκα

[10] πώτιδι ἐκλιπὸν εἰς τ ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης Φοινίκων. [11] καὶ ἀπὸ τ γυναικὸς αὐτ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ὡ Ἄζολον μετιόφασιν. λέγε) Ἑ Ἐρετνικῶς. ἔστι Ἑ καὶ πόλις Ἄζωτος Ἀχαΐας, ὁ πολίτης Ἀζώτιος, ὡς Βηρύτιος, Ἁλιάρτιος. καὶ θηλυκῶς. ἐκαλεῖτο δ Ἑ Πελωρία, [12] ἀπὸ τ Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου. ἀ ἀπὸ παιδὸς Ἀζώτου, Ἀζώτιος.

ΑΘΑΜΑΝΙΑ [13], χώρα Ἰλλυρίας. οἱ δὲ, Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθαμᾶνες.

ΑΘΑΡΡΑΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑ Ἡρωδιανὸς ἐν τρίτῳ. [14] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ Ἀθάρραβις πόλις. Ἐκαταῖος δ' ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως, δι ἑνὸς ρ καὶ β μ, Ἀθραμβίτης νομὸς, καὶ Ἀθραμβίη πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθραμβίτης.

ΑΘΗΝΑΙ [15], πόλεις, αἱ μὲν Ὧρον, πέντε. κατὰ δὲ φίλωνα, ἕξ. [16] ἡ ἐν Ἀττικῇ, [17] περὶ ἧς φησι Χάραξ, ὅτι ὁ Θησεὺς [18] πὰς ἐνδεκα

A aliquis ex profugis, à rubro mari redeuntibus, ædificavit, & ab Aza uxore sua Azam, quæ vox capram denotat, denominavit, quam Azotum interpretati sunt. Et sic etiam genere masculino dicitur. Est item alia Azotus, quæ Achaïæ civitas est, cujus civis Azotius dicitur, uti Berytius, Haliartius: quæ etiam fœminini generis est. Vocabatur verò & Peloria à Peloro aliquo, qui unus ex Spartis fuit, & à filio Azoti, Azotus dicitur.

ATHAMANIA, regio Illyriæ; quidam vero Thessaliæ esse ajunt. Gentile Athamanes. C

ATHARRABIS, urbs Ægypti, uti etiam testatur Herodianus in lib. III. Atharrabites præfectura, & urbs Atharrabis in Ægypto sunt. Hecatæus vero in secundo Periegeseos cum simplici R, & cum M scripsit. Præfectura Atharambites & urbs Atharambe. Gentile, Atharambitæ.

ATHENÆ, urbes secundum Orum quinque, secundum Philonem vero sex hoc nomine reperiuntur. De illa quę in Attica est Charax refert, Thesæum,

Ὅτ τῇ ὁ τῇ ἀρίῳ ⟨ΘΘ⟩ἐτῇ Ἡ σπάϊα ἀθ ἐις γεγαμηκόσι ἀθ' ἑνὸν νομῶν πόλιων Αἰγυπτιακῶν, οἷον Τάνεις, ἢ Μεμφεις, ἢ νομὸ τ Βυσάστ, Αἰγυπτιακὸς τὴν ἀθέκαθεν τ συγγενὴς πόλεως σημαίνῃ. *Ubi enim apud sanctum prophetam Esaiam de Ægyptiacis civitatis alicujus, puta Taneos, vel Memphis, vel Bubastinomis scriptum aliquid reperies, id Ægyptiace circumjacentem cujuscunque civitatis agrum significat.* Et ab Epiphanio non dissentit Cyrillus Alexand. qui in commentariis ad cap. XIX. Esaiæ ita scribit. Ὡσὶ Ἑ πόλιν ἐπὶ πόλιν, καὶ νομὸν ἐπὶ νομὸν πανιδεῖς τὰς ἐφόδους. Νομὸς δὲ λέγ) παρὰ τοῖς τὴν Αἰγυπτίων χώραν ἐνοικοῦσι πόλις, καὶ αἱ ἀθεκαθεν αὐτῆς, καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴ κῶμαι. καὶ τὸ ἐπὶ πόλιν, ἐπὶ τὴν πόλιν τ πανιδ φησι. Hoc est: *Ita ut civitas in civitatem, & nomus in nomum insurgat. Nomus autem dicitur Ægypti incolis unaquaque civitas, cum vicina regione, & pagis qui ei subsunt, voce apud eos pervulgata.* Sed an vox Nomus sit Græca aut Ægyptia, adhuc sub judice lis est; qua de re vide Casaub. ad Strabonem.

[13] Ἀθᾶμαν.] Non semper à Græcis plurali numero effertur celeberrimi hujus oppidi nomen, uti observare licet ex Eustathii Παρεκβολαῖς ad lib. pr. Homeri pag. 119. Sic enim inquit. Νῶῦ δὲ τῶν ἐθῶν, ὅτι τὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῖσιν Θησεῖον, πανδήμους ἄλσος Θησέως φασὶ. καὶ ἐστὶ Ἑ ἄλσος πολλὰ τιμώτατα διαφερόμενα καὶ ἀρετήμον. Ἀθήνῃσι δ' τὸν πόλιν, ὡς Ἀθήνας διέστειλεν. καὶ Κρίτιος Ἑ Κρίτιας. καὶ ἀκροστιχίων Μάλιστα, Μαλεῖος. καὶ ἀπὸ Ἀθηνῶν. Hujus profectò rei exempla non passim sunt obvia: & si omninò occurrant, non temere imitanda videntur. Suidas tamen in Ἀθήνῃσι meminit oppidi cujusdam Laconici, quod singulari numero Ἀθήνη dicebatur. Non opus est ut diu in enodanda nominis etymologia desudemus; nam unicuique imo & pueris est notissimum nomen accepisse παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Quoniam Minerva tanquam tutatrix urbis sive arcis, in qua fanum ei extructum erat, præ cæteris Diis deabusque ibidem culta fuerit. Vide Servium ad Virgil. aliosque.

[16] Ἡ ἐν Ἀττικῇ.] Atticarum antiquitatum peritissimus Joh. Meursius specialem de Athenis tractatum reliquit.

[17] Περὶ ἧς φησι Χάραξ.] Scriptor hic est satis notus, de quo alias egimus. Sed quæ Stephanus ex Charace refert, etiam apud Plutarchum in Theseo leguntur. Et Cicero lib. II. de Legibus inquit: *Atticos Theseus ex agris, & in astu quod appellatur, omnes se conferre jussit.* Vide etiam Thucydidem lib. II.

[18] Πὰς ἐνδεκα πόλεις.] Alii scriptores duodecim oppida enumerant. Etymologici Magn. auctor in voce Ἐπακρεῖς. Ἀθήναιοι πάλαι κατοικῶν ἀκτῆς, ἐχόντ Κέκροψ σὺν αὐτοχθόνοις

ἑνδεκα πόλεις, τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ, συνοικίσας A Theſeum, qui undecim urbes, quæ in Attica
εἰς Ἀθήνας. [39] Συνοικία ἑορτὴν κατεσκεύασε erant, Athenas commigrare fecerat, feſtum Con-
τὴν ἐπὶ τῷ συνοικισμῷ πανήγυριν, ἣν καλοῦσι ſociationis inſtituiſſe. Civis vocatur Athenæus,
Συνοικίαν. ἐπὶ τῆς Ἀθηναίας. ἐκ τοῦ Ἡλυκὼν, & in fœminino genere Athenæa: Verum Dea
ἐστὶ δῆμος Ἀθηναίων. Ἀθηναία. [40] Ἀθηναία λέγεται Athenæa per excellentiam ita appellatur. Dici-
ἡ θεός. Ἀθηναῖος δὲ ὁ πολίτης. [41] Ἀθηναῖαι tur autem etiam de muliere, uti multi alii exiſti-
λέγουσιν οἱ μονοθηλυκοί. [42] Ἀθηναῖος μὲν B mant. Sic enim Philemon in Ala loquitur.
ἐστὶ γυναικὸς, [43] ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί. Φιλήμων
δ' ἐν Ἀλᾷ·

Nunc vero, quando quis domum duxerit
Haſce Hipponicas & Nauſiſtratas
Et Nauſinicas, Athenienſes dico.

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
[41] Τὰς Ἱππονικὰς τὰσδε, καὶ Ναυσιστράτας,
Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Διδύμος δὲ φησὶν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν, ἀντὶ Aſt Didymus inquit, quod Ἀθηναίας loco Atti-
τοῦ Ἀττικάς. [44] ὁ δὲ Φρύνιχος ἀναπόδεικτον φησὶν C cas dicant. Phrynichus vero ait vocem non
εἶναι τὴν φωνήν, καὶ θαυμάζει πῶς [45] ὁ Φερεκράτης esſe Atticam: & mirum ipſi videtur, quo pacto
ὁ ἀττικώτατος ὢν, [46] ἐχρήσατο. [47] Ἀ'τσες δὲ τὰς Pherecrates, qui linguæ Atticæ fuit peritiſſi-
γυναῖκας ἔλεγον, ἃ δῆλόν τι μὴ δυνάσθαι λέγειν mus, ea uſus ſit. Mulieres autem nominabant
Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν Ἀ'τσᾶς Ἀθηναίους. Ἀ'τσας, non ea de cauſa, quod nequirent dicere Athe-
[48] πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τὰ ἄστη ἔδοξαν ποιῆσαι D nenſes, ſed quia viros Ἀ'τσᾶς appellabant: Athe-
πόλεις διῳκῆσθαι τότε, [49] ὅθεν δὲ τὴν ἀκρόπολιν nienſes enim omnium primi ἄστη oppida & urbes
αὐτῶν, inveniſſe narrantur; unde etiam ſuam arcem pro-

ἐν τούτοις οἱ τέσσαρες ἐνικῶς. Totidem etiam enu-
meratione lib. IX. hiſce verbis: Φησὶ Φιλήμ. Κἀγὼ πρὸς
τούτοις ἐνδεκάπολιν τοῦτο συνοικίσας τὸ πάλαι Θησεύς.
Τὴν Τενεδίαν, Τιθορέαν, Ἐπικρανίδα, Δικελείαν, Ἐλαιοῦσ-
σαν, Θυμοίτην, Βραυρῶνα, Κύπρον, Σφηττὸν, Κηφισιὰν,
Φλυᾶς, Πάνακτον, ἃ νῦν ἐστὶ μέσα τείχη συνεχομένη λέγε.
Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον εἰς μόνα τείχη συνεχομένη λέγε.
Sed facillimo negotio diſſidium
hoc corpori poteſt. Stephanus undecim urbes Athenis
inquit fuiſſe additas; Strabo autem & Etymologus tra-
dunt undecim in unam coëtas, quod certe eodem redit:
nam inter duodecim etiam Athenæ debent recenſeri, qui-
bus ante tempora Cecropia nomen erat.

ἐν Συνοικία ἑορτὴν ἐποιήσατο.] Refert Plutarchus The-
ſeum eo occaſione, qua populum Atticum vicatim & ſpar-
ſim habitantem in unam urbem commigrare coegit, *Me-
morabile ſane Demigrationis* inſtituiſſe; non tamen
Plutarcho aut Stephani ſententia à vero aberrat: nam po-
pulares ægre in urbem commigraturos *Demigrationis* fe-
ſtum, & jam unien in urbe ſimul habitans *feſtum Contu-
berni*, five *Conſortationis* celebravit.

[42] Ἡ δὲ ἡ Ἀθηναία λέγε μονοθηλυκῶς.] Peperit mihi diſ-
ficultatem quandam vox μονοθηλυκῶς, cujus primitiva & pue-
ri notatur. Sed non puto noſtrum reſpicere modum quo
Minerva fit nata, quæ ideo ſolum fui generis auctorem Jo-
vem agnoſcit. Non nemini hanc vocem legiſſe niſi apud
Artemidorum in Periplo maris Erythræi: ὁ δὲ μονοθηλυκὸς λιμὴν
ἐστὶν ἐπὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ τῷ καλουμένῳ Ἀφροδίσιον. *In qua regione præcipue*
(in illo ſcilicet promontorio) *portuoſum* vel *principaliter*) thus pera-
cuum plurimum & præſtantiſſimum naſcitur. Adeo ut
apud eoſdem pro ἐκ ἔξοχῆς fumi videatur.

[43] Ἄρχεται δὲ ἐκ τοῦ γυναικός.] Auctor noſter in ea vide-
tur ſeſe opinione, ut Ἀ'θηναῖα de muliere Attica uſur-
pare ſit permiſſum, & ad hujus rei confirmationem ex Phi-
lemone teſtimonium in medium producit. Hoc pro vero
comitor Athenienſes ut plurimum fuiſſe religioſiores: adeò
ut non facile fuerint, etiamſi eminenti loco conſtituto,
de cultu divino quidpiam detulerint: nam cum Demades
decreto ſtatuiſſet, ut Alexander eſſet Deus decimus tertius,
tum demum illud tulerunt, ut cum hanc ob cauſam cen-
ſum tabulæ mutarentur. Quemadmodum Judæis & dein-
de nobis, verum ſupremi numinis nomen rebus creatis
tribuere, quid dicam attribuere, imò & temere in os
homines nunquam fuit licitum, ita Athenienſes ſummum
Deum Deæve nomine inſignichatur. Euſtathius ad Iliad. A.
p. 84. non negans Atticas mulieres etiam Ἀ'θηναίας
fuiſſe dictas, verius ibi adſert rationes, quare etiam alia
nomina invicta ſint, cujus verba, quia apprimè ad rem fa-
cunt, huc adſcribam. Τέτοιά δέ ἐστι παρασημειωτέον τὰ οἰκεῖα
ὀνόματα Ἀθηναίαι καὶ γυναῖκες, ἀλλ' οὐ τῶν πανάγιων
Ἀθηναίων. ἐπὶ μόνης δὲ Θησέως. ὁ μὲν γὰρ ζῆλος φασὶ,

pro-

ὕστερον δὲ Ἀθηναίαι γράφ. ἀλλὰ ὑπερπόμπως γράφει Ἀττικῶς. τὸ γὰρ
Ἀθηναίαι, ἢ ἀπὸ κτητικοῦ ἐπίθετον. ὅθεν ὡς δεῖον τὸ τοιοῦτον ὄνομα
ἐν ὑπερηφάνοις, ἢ ἀπὸ τῆς κατὰ πόλιν ἐν Ἀθήναις πάλαι κλήσεως. Multa
ἐγκωμιαζούσης, καὶ ὡς ἴδιον τοῦτο ἐπιφέρουσης τῇ θεῷ. præterea addit ex Lexico Pauſaniæ & Ælii Dionyſii, quæ
ibi commodius legi poſſunt.

[44] Ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί. Φιλήμων &c.] Præter Philemonem,
quem citat hoc loco Stephanus, à Suida etiam alii in voce
Ἀθηναίας producuntur, nempe Pherecrates, Cantarus, Di-
philus, Plautus & etiam Philemon, apud quos omnes hu-
jus vocis, ſcil. Ἀθηναῖα, fœminis Atticis attribuæ frequen-
tiſſimus fuit uſus. Hujus comici etiam exſtat mentio apud
Phrynichum in Βυτὸς, & apud Heſychium in Γ᾽τσᾶς: fuitque
comicus Syracuſanus, filius cujuſdam Damonis, novæ co-
mœdiæ ſcriptor. Floruit ſub Alexandri regno paulò ante
Menandrum. Scripſit comœdias circiter xc, quarum
multæ citantur Athenæo, qui hujus tamen, quæ Stephano
dicitur Πωλήτριαι & Suidæ Πλόκιον, non meminit.

[45] Τοὺς Γ᾽τσανικούς.] Hi poſteriores verſus etiam apud Sui-
dam exſtant, ſed pro Ναυσιστράτας ibi Λυσιστράτας legitur.

[46] Ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάπαιστον φησὶν εἶναι τὴν φωνήν.] Phry-
nichus in ecloga Atticarum dictionum nullam hujus rei,
quod ſciam, mentionem facit.

[47] Φερεκράτης.] Hujus comici meminit Phrynichus in
vocabulo Σαπέραι. Θέαν φησὶν ὁ χρονικὸς, ὑπερκύπτουσαν παρὰ
Φερεκράτει, λαρὰν. Lege quoque Suidam & alios.

[48] Χρῆσθαι.] Legerem: χρῆσθ᾽ τῇ λέξει: vel χρῆσθ᾽ τῇ φωνῇ,
quod vocabulum paulo ante præceſſerat.

[47] Ἀ'τσᾶς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, ἃ δῆλόν τι μὴ δυνάσθαι λέγειν
Ἀθηναίας, ἀλλ' &c.] Vide Stephanum in voce Ἀ'τσ. Præ-
terquam quod Athenienſium mulieres Ἀ'τσαι & deinde
Ἀθηναῖαι appellabantur, certum eſt eas quoque Ἀ'τσᾶς no-
minatas fuiſſe. Euſtath. ad Iliad. A pag. 84. ita ſcribit. ἐπὶ
δὲ τῆς ἔξω τοῦ Ἀ'τσᾶ, ἤτοι Ἀ'τσικῆ γενεᾶνος, Ἀθηναῖαι λέγονται,
τοῦτ᾽ ἐν ὑποκρίσει ἐπὶ τοῦ ἴδιου μόνου Ἀ'θηναίου ἡρωϊκῆς, ἀλλὰ
καὶ ἐπωνύμου, Ἀθηναῖος. Ἀ'πάτουρος Ἀθηναίων γονάσιν εἶπεν. Ἀ'τσᾶς δὲ τὰς
Ἀ'τσικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς ἐ τὰς ἀπὸ Ἄτσεως.

[48] Πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι τὰ ἄστη ἔδοξαν ποιῆσαι πόλεις διῳκῆσθαι τότε.]
Hyginus Fab. CLXIV. *Inter Neptunum & Minervam cum*
eſſet certatio, qui primus oppidum in terra Attica conderet,
jovem judicem ſumpſerunt &c. Itaque Minerva ex ſuo
nomine oppidum Athenas condidit, quod oppidum in terre
dicitur primum conſtitutum. Lege etiam Epitomatorem
noſtrum in Aëv: & Apollodorum de Dis lib. III.

[49] Ὅθεν δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν, πόλιν ἐκάλουν κυρίως ὑπάρχειν.]
Athenienſium arcem Thucyd. Urbem appellari teſtatur:
lib. II. inquit. Καλεῖ δὲ ἄστυ τὴν παλαιὰν τοιαύτην κατοίκησιν ἡ
ἡ Ἀκρόπολις μάλιστα, τῶδε ἐπὶ τὸν Ἀθηναίων πόλεμ. Et eodem li-
bro III. Τὸ δὲ ἄστυ νεῖν ἡ ἀκρόπολις, τοῦ ἄστεως πόλις δέ. Vide
etiam lib. V. Etymologici mag. auctor in Διόπολις, πόλιν
τῶν ἀκροπόλεων ἔλεγον. Præter jam allegatos lege Pauſaniam

αὐτῶν, πόλιν σκάλαν κυρίῳ ὀνόμαλε, [10] ὡς Α
Ἀριστοφάνης,

Καὶ πρόσκωπῶγα πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὴν πόλιν.

ἐλέγετο ἢ δὲ πατρωνυμικῶς τύπῳ, ὡς Ἄβαντες ἐν τῷ περὶ πατρωνύμων, ὅτι εἰσὶ διὰ μέσου παραγωγείαι ἀπὸ ποιητέας, ἀπό τε τοῦ πατρίδος, καὶ ἐποικισθέντες γῆν Ἀντιθάδαν, [12] καὶ Φαλανθάδαν, οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τοῦ Δισσημοτάτων παρ' αὐτοῖς. [13] Ἀθηναῖοι ἢ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησεῖδαι, Ἐρεχθεῖδαι. [14] καὶ παῦσαι γε πᾶς κλήσεις τῶν ἀπὸ τοῦ πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον. [15] δωδεκάτη, πόλις Λακωνική. τρίτη, Καρίας. [16] τετάρτη, Λιγύων. πέμπτη, Ἰταλίας. [17] ἕκτη, Εὐβοίας, Δίαυλος κλίσμα, ὡς Εὔφορος δ τρίτη. Ἀπὸ ἢ γίγνονται παῖδες, Ἄλκων καὶ Δίας, καὶ Ἀρέθουσα. ὧν ὁ μὲν Δίας κλίσας πόλιν, ἔτως ἀπὸ τοῦ πατρίδος ὠνόμασεν. ὁ πο-

proprio nomine urbem vocabant, uti testatur Aristophanes.

Primò quidem Solem adoro,
Deinde castæ Palladis celebrem urbem.

Cives verò etiam patronymica formatione nuncupabantur; nam uti Abro in denominativis perhibet, duplices apud poëtas denominationes habent, & à patria, & à conditore. Hac igitur de causa Halicarnassenses Antheadæ, & Tarentini Phalanthiadæ appellabantur; Athenienses vero Codridæ, Cecropidæ, Thesеidæ, & Erechtheidæ; talesque appellationes, à clarioribus patriæ viris desumptas, usurpabant. Secunda est urbs Laconica: Tertia, Cariæ: Quarta, Ligurum: Quinta, Italiæ: Sexta Euboeæ, à Diante condita, uti Ephorus lib. III. tradidit. Abantis autem liberi fuerunt Alcon, & Dias, & Arethusa, quorum quidem Dias, cum urbem exstruxerat, ita à patria appellavit. Cives

in Atticis, & Aristidem in Panathenaica. Tanta olim hujus arcis fuit excellentia & dignitas, ut eam & in eo memorabilia speciali tractatu & quindecim libris Heliodorus Atheniensis, ac Polemon quatuor libris accuratissime describserint, qui injuria temporis omnes interierunt. De Polemone lege Strabonem lib. IX. Marcellinum de vita Thucydidis, Athenæum lib. IX, Harpocrationem in Νομίαι χοαὶ, aliosque. De Heliodoro habemus apud Athenæum lib. VI. & IX, & apud Harpocrationem in Θεσμοθέται: in Νίκη Ἀθηνᾶς: & in στρατόλαος.

[10] Ὡς Ἀριστοφάνης.] Hi versus exstant apud Aristophanem in Pluto Act. III. Scen. 3. sed in vulgatis ejus codicibus locus paulo aliter legitur, nempe hoc modo.

Καὶ προσκωπῶγα πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πόλιν.

Verum quidem est hosce versus suis constare numeris si hoc modo legatur, sed Stephani lectionem, qua neque ipsa metri lex læditur, vulgatæ facillimè præfero. Tota quidem Attica Palladi erat sacra: sed quia Stephanus hisce verbis probare nititur Athenienium arcem antiquis urbem sive πόλιν nominatam fuisse, in qua Palladis simulachrum erat erectum, suo tempore hic non poterat legere κλεινὸν πόλιν. Imo tanto magis vulgatæ lectioni diffido, quia post hos versus mox subsequatur:

Χώρατι πάσσω κἀκεροπ-,

Nam χώρα & πόλις fermè ejusdem sunt significationis: adeo ut manifestam observare liceat differentiam, si hic legatur κλεινὸν πόλιν: ita olim Athenienium Arcem dictam fuisse, ex aliis auctoribus antea probavimus

[11] Ἀλικαρνασσεῖς γῆν Ἀνθιάδαν.] Differunt libri scripti & editi. Vossianus codex habet: Ἀλικαρνασσεῖς γῆν Ἀνθιάδαν. Et vulgati Xylandri editionem præcedentes: Ἀλικαρνασσεῖς γῆν Ἀνθιάδαν. Halicarnassenses à poëtis etiam Antheadæ appellabantur secundum Pausaniam lib. II. ab Antha quodam, qui Neptuni filius fuit. Ποσειδῶν δὲ ἔσχεν ὕστερον, εἰς λόγους ἐλθὼν σὺν Τροιζῆνι ταλάντῳ, Ἀλικαρνασσὸν τὴν Καρικὴν, καὶ Μύνδον ἀποικίσαι οἱ χρησθὲν ἀπ' Ἀττίου τοῦ Ἀπόλλωνος. *Multis autem postea annis ex Troezene in coloniam missi, Halicarnassum in Caria, & Myndum condiderint qui ab Actio Anthe filio originem ducebant.* Et paulo ante ex præfatis verbis refert Antham Neptuni filium fuisse. τὸν δὲ ὕστερον βασιλεύσαντα ἐπὶ Ἴσθμιον, ἄγχιστα Τάφρου τοῦ Ἀθηναίων τῆς δὲ οὐκ ἐπιβατὸν Ποσειδῶνα καὶ Ἀλκυόνης Ἀνθαῖον ὀνομασθῆναι. Sed ut verum fatear vox illa Ἀνθαῖον videtur in mendo cubare, nam ab nomine ejusmodi terminationis patronymicum Ἀνθιάδαν non commodè deducitur, uti ex Stephano deinde fiet manifestum, cum ad vocem Ἀλικαρνασσεὺς pervenerimus.

[12] Καὶ Φαλανθάδαν οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο.] Aldina & Florentina habent: Καὶ Φαλανθάδαν, καὶ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο. Præfero tamen Xylandri editionem quam sequimur. Sic Tarentini antiquitus etiam appellabantur à Phalantho quodam Spartano; nam ut refert Servius ad Æneid. lib. III. *Lacones & Athenienses diu inter se bella tractarunt, & quum utraque pars afflugeretur, Lacones quibus juventus deerat, præceperunt ut virgines cum quibuscunque concumberent. factumque est ut post sedata bella juventus incertis parentibus nata, & patria & sibi esset opprobrio (nam Parthenias a dicebantur) accepto duce Phalantho oëtavo ab Hercule profecti sunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Taras Neptuni filius fabricaverat.* Ab eo igitur Phalantho, qui oppidum illud valdè auxit, Tarentini Phalantiadæ dicti sunt. Consule etiam Pausaniam in Phocicis, & Strabonem lib. IV. & Justinum lib. III. cap. IV. ubi dux ille malè *Palantus*, & nati ex promiscuo fœminarum concubitu, non rectè *Parthenie* vocantur.

[13] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησεῖδαι, Ἐρεχθεῖδαι.] In antecedentibus auctor dixerat, quo nomine cives Athenienses vulgò appellarentur, nunc varios adfert modos, quibus à poëtis patronymicè sint infigniti: tam plurima hujus rei exempla apud poëtas sunt obvia, ut ea producere non sit necesse. A Codro igitur ultimo Athenienium rege, qui se pro patriæ salute certissimæ morti objecerat, Codridæ, à Cecrope Cecropidæ, à Theseo Thesеidæ, & Erechtheo Erechtheidæ dicti sunt. Vide Eustath. ad Iliad. B. pag. 285. qui totidem penè verbis hæc ex nostro auctore transcripsit.

[14] Καὶ παῦσαι γε πᾶς κλήσεις τῶν ἀπὸ τοῦ πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον.] Sic libri scripti & editi exhibent: sed corrupta fine dubio lectio: reseribendum videtur, καὶ παῦσαι γε πᾶς κλήσεις τῶν ἀπὸ τοῦ πατρίδος ἐντιμοτέρων ἐνόμιζον. Et similiter paulo ante dixerat. Καὶ Φαλανθάδαν, Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τοῦ Δισσημοτάτου παρ' αὐτοῖς.

[15] Πόλις Λακωνική.] Hujus oppidi Laconici meminit Suidas. Ἀθῆναι, αἱ πόλεις Ἀθῆναι. Ἀθῆναι δὲ πόλις Λακωνικὴ. *Athenæ, in Athenis. Athene verò in singulari fuit urbs agri Laconici.*

[16] Τετάρτη, Λιγύων.] Salmasius in Pall. reperit: τετάρτη Λιγύων· & ita mihi exhibuit Voss. cod. quam lectionem etiam Aldina & Florentina profitentur. Videtur legendum: τετάρτη, Λιγυές, uti Λιβυές, pelle Libystidos ursæ, apud Virg. Forte hanc intelligit, quæ à Plinio lib. III. cap. IV. Athenopolis dicitur.

[17] Ἕκτη Εὐβοίας, Δίαυλος κλίσμα.] Strabo libro X. in Euboeæ descriptione hujus oppidi meminit, & Eusebius in Chronico, cui loco multa videntur excidisse: & forte ita in integrum est restituendus, si legatur hoc modo. Καθὼς Ἀθηναῖος ὁ τὰ Ἀττικὰ, καὶ Δίας Ἀθηναῖος ὁ Διάδας ὁ Εὐβοίας

ὁ πολίτης Ἀθηναῖος, ἡ Ἀθηναϊκός. πολὺ δὲ Ἀθῆναι καὶ Διάδες λέγεσθαι. ἐδόμη, ἡ Ἀκαρνανία, ὡς Δημήτριος. Ἀθηναίους [58] ἐν τῇ Κρητικῇ κλίνουσιν πόλιν, Ἀθήνας ποσαχρῶς. [59] πλὴν γε νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρήτιν ἐνόμιζον. [60] ὄγδοη, Βοιωτίας, ἡ ἐκ τῆς λιμνης ἀναφανεῖσα μέχρι τοῦ πατρὸν ὀπίκλυσιν ἔσχε καὶ Κωπαΐδος, ὅτι [61] Κράτης αὐτὴν διεφθειρεν. σκλήθη δὲ ἡ πόλις, ὡς τινες μὲν φασιν, Ἀθῆναι. ἄλλοι δὲ Ὀρχομενὸς, ὡς οἱ Βοιωτοί, ἔστι δὲ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ κειμένη Ἀθῆναι, ὡς Ἀρριανός. ἔστι δὲ ἱερὸν αὐτῆς Ἐλληνικόν.

Civis dicitur Athenæus, & Athenaïcus: Athenas vero & Diadas nominari ajunt. Septima est Acarnaniæ; tradit enim Demetrius, Athenienses in Curetide urbem ædificantes, eam Athenas denominasse; nam quam nunc Acarnaniam, eam Curetin appellabant. Octava, Bœotiæ, quæ ex palude rursum apparere cœpit, postquam antea Copaïdis aquis esset obruta, cum Crates eam fossa cinxisset. Urbs autem hæc, uti quidam ajunt, Athenæ, verum secundum alios Orchomenus dicitur, uti ipsi Bœoti testantur. Est item Athenæ locus in Ponto Euxino, uti Arrianus perhibet; ibique & Græcum templum exstat.

Ἀθλιβις [62], πόλις Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ἀθλιβίτης. [63] Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου, ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ [64] γράφων ἀφ' τῆς ῥ, ὡς Φασὶ Ἀθριβεῖς. [65] ἵτω καὶ Στράβων. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθριβίτης.

ATHLIBIS, urbs Ægypti, cujus civis Athlibites dicitur. Sed Nicanor Hermei filius, in tractatu ad Adrianum, scribens cum R, Athribis dicit; & ita quoque Strabo. Est & alia in Arabia, cujus gentile Athribites vocatur.

Ἀθμονον [66], ἀδετέρως, δημῶδες τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. τὸ μέντοι Ἀθμονήζειν καὶ Ἀθμονῖσι, δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀθμόνη εἶναι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθμονεὺς. τὸ θηλυκὸν, Ἀθμονίς. ἐν πτῶ, Ἀθμονεῖ. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως ἔχει.

ATHMONUM, genere neutro, est populus Cecropidis tribus. Equidem adverbia illa, ad Athmonem, & in Athmone, videntur ex Athmone derivari. Gentile, Athmonensis; fœminina Athmonis. In loco, in Athmono; & similiter reliqua, quæ manifesta sunt.

Ἀθυμβρα [67], πόλις Καρίας ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου, Ἀθυμβρεμ κλίσιμα. ἤ τις μὴ πῶσι Νύσα σκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς, τῷ λόγῳ τῆ Καρικῶν.

ATHYMBRA, urbs Cariæ, ad Mæandrum ab Athymbro condita, quæ postea Nyssa vocata est. Gentile Carico modo Athymbreus dicitur.

Ἀθυρας [68], ὄνομενον καὶ πλῆθος τοῦ Βυζάντιον. ἔστι δὲ κόλπος Ἀθύρας. κλίνεται καὶ ἰσοσυλλάβως, [69] ὡς Εὐφορίων, Τάδε δ' ἀντιπόρου ἀμοιβαίμενος Ἀθύρασο. τὸ ἐθνικὸν ἀφ' τῆς αι διφθόγγε Ἀθυραῖος, ὡς

ATHYRAS, navale cum fluvio circa Byzantium. Est item & sinus Athyras. Declinatur autem parisyllabice, uti testatur Euphorion.

Qui transivit aquas verticosi Athyræ.

Gentile cum æ diphthongo, Athyræus vocatur, uti

Ἐθνικὰ ἰσθμοῦ. Cecrops Athenas in Attica, & Dias Athenam Iudæa, quas & Diadas nominavit, ædificavit. Vel. nomine mutatione legi posset: Κέκροψ Ἀθήνας, Δίας Ἐθνικὰ ἐν Ἰουδαίᾳ.

[58] Ἐν τῇ Κρητικῇ.] Aliæ editiones exhibent, ἐν τῇ Λεσβικῇ, quod prælerendum videtur.

[59] Πλὴν γε νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρῆτιν ἐνόμιζον.] Aldina & Florentina habent, πλὴν ἡ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κυρῆτιν ἐνόμιζον. Un paulo ante habuimus, ἐν τῇ Κρητικῇ. Ὄγδοη, Βοιωτίας.] Hujus oppidi aliqua exstat mentio apud Pausaniam in Bœoticis. Λέγουσι δὲ οἱ Βοιωτοὶ, ἡ λίμνη ποτὲ ἡ Ἀθήνας ἦν Ἐλευσῖνα ἐπικλύσασα ὑφάνεσι. Hanc Cecropia cingebat, in quam collecta aqua superfluentem, ejusdem urbis ficabatur.

[61] Ὅτι Κράτης.] Plurimi hoc nomine eruditione infames exstiterunt. Fuit Crates Academicus, antiquus Cynicus, Peripateticus Grammaticus & idem Stoicus: sed quemnam horum Stephanus intelligat, aliis disputandum relinquo. Vide Menagium ad Diog. Laert. pag. 109. & in addendis pag. 4.

[62] Ἀθλιβις πόλις Αἰγύπτου.] Hujus urbis meminit Prolemæus IV. cap. v. Quid urbis nomen denotet, legimus apud Etymologici magni auctorem, cujus verba ita sunt transcribenda: Ἀθλιβις πόλις Αἰγύπτου, ῥαδικῶς δὲ ἡ Ἀθλιβίς. Νικάνωρ δὲ ἀφ' Ἑρμείου φησὶν ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ γράφων ἀφ' τῆς ῥ, ὡς Φασὶ Ἀθριβεῖς. Στράβων δὲ ἀφ' τῆς θ. P. τὸ Διὸς τὸ ἐπιπλεῖστον Ἀραβίας ἐν τοῖς ἐσχάτοις, πρὸς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.

[63] Νικάνωρ δ' ὁ Ἑρμείου.] Vide Vossium de Hist. Græcis lib. II. cap. XIII.

[64] Γράφων ἀφ' τῆς θ ῥ.] Hoc modo etiam Ptolemæus scripsit lib. IV. cap. V.

[65] Ὅτω καὶ Στράβων.] Athribiticæ præfecturæ meminit Strabo lib. XVII.

[66] Ἀθμονον, ἀδετέρως, δημῶδες.] Apud Harpocrationem Ἀθμονία dicitur, neque aliter apud Suidam qui eum transcripsit. Erat apud hunc populum templum Veneris Οὐρανίας à Porphyrione rege eructum, qui ante Actæum in regione Attica regnavit: item fanum Dianæ Amary sive testè Pausania in Atticis.

[67] Ἀθυμβρα, πόλις Καρίας.] Tria, uti ex Epitomatore apparet, hæc civitas fortita fuit nomina. Nam vocata fuit, Ἀθυμβρα, & Νύσσα, & Πυθόπολις. Vide Stephanum in Νύσση & Πυθόπολις.

[68] Ἀθυρας, ἰσοσυλλάβως &c.] Navale, fluvius & sinus, quantum ex Plinio, Mela, & Ptolemæo queam colligere circa Byzantium in Propontidem exeunt: & apud priores absque adspiratione *Atyras* legitur.

[69] Ὡς Εὐφορίων.] Stephanus quam plurimis locis laudat Euphorionem, sed quia duo hoc nomine exstiterunt, difficillimum est discernere, quis horum hoc loco à Steph. citetur. Lege Suidam, & Vossium de Hist. Græc. l. I. c. XVI.

ὡς Ῥήβας, Ῥήβαιος. ἔστι δὲ Σκυθίας ποταμὸς Ἀθύρας, [70] ὡς Νυμφόδωρος. A uti Rhebas Rhebæus. Est autem & fluvius Athyras in Scythia, uti Nymphodorus auctor est.

Ἄθως, [71] ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος, [72] ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ Εὐρωπίας,

[73] Καί πις Ἄθω τόσσον ὑψόθι ἰδὼν ὀρθίκολπος
ὑπὲρ ἄρσεος
Ἔκλυεν ἐ δηθείλος ἀμετρήτῳ ὑπὸ λίμνῃ,
Οὓς ἀναπὲν χείρεσσι δύο ῥίπτεσκε βέλεμνα
Ἡλιβάτῳ σὺν θέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκλῆς.

[74] Βάλλει δὲ ἡ σκιὰ ἐς ὄρος ὑπὲρ σταδίους τριακοσίους. [75] ἄρπτει δὲ ὁ Ἄθως, ὡς τὸ Κῶς Κόος. λέγεται δὲ κῦ συναίρεσιν, Ἄθως. [76] ἡ κλίσις διτὴ, καὶ Ἄθος, καὶ Ἄθως. [77] τὸ τοπικὸν Ἄθωσι, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθώας, τὰς ἐνοικούσας. [78] τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον, σὺν θέλει ἄπτω, καὶ ἀλᾶ τοῦ ι ὄκ ἔστι θωῆς. θεὸς δὲ ἀμφότερον, τὸ θηλυκὸν, Ἀθωΐς. ἔστι δὲ Ἄθως πόλις, ὑπὸ τῷ Ἄθῳ. καὶ ὁ πολίτης Ἀθωΐτης.

ΑΪΑ [79], πόλις Κόλχων, κλῖσμα Αἰήτου, [80] θατέρου τῶν Ἡλίου παίδων. ἔστι δὲ καὶ ἄκρα τῆς Ἰβηρίας. καὶ ἔθνος Ἰβηρικὸν, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ περιόδῳ. καὶ ἄλλη Αἶα ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνθα ἡ Κίρκη ᾤκει. καὶ ἄλλη ἐν Τυρρηνίᾳ, ἔνθα ἡ Καλυψώ. καὶ ἄλλη ἐν Λιβύῃ, ἔνθα ἡ Μήδεια ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀσσυρίοις, ἔνθα ἡ Σεμίραμις ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀραβίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Ἀλκιβίη ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἰνδοῖς, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Θαλεστρὶς ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Σκυθίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Ὀρείθυια ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀμαζονίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Ἱππολύτη ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀμαζονίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Πενθεσίλεια ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀμαζονίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Μολπαδία ἐβασίλευσε. καὶ ἄλλη ἐν Ἀμαζονίᾳ, ἔνθα ἡ Ἀμαζονὶς Ἀντιόπη

[87] Ἁλάσιτης ἀπέχουσι σταδίους τριακοσίους, ὧν ὁ Ἵππος [81] καὶ ὁ Κυάνεος, ποιοῦσι δυὸ πόρους, ἰσθμὸν [82] τὴν χερρόνησον. [83] ἔοικε δὲ τἀναντία τῇ αὐτῆς ὁ Ἀϊτης εἶναι, ὡς Ἀσία Ἀσιάτης, ἕτως Ἄια Αἰάτης καὶ Αἰήτης. ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, [84] ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς. [85] τῆς μὲν πεντήρας λέγων,

---- Εἰς Ἄιαν πλοῖον.

τῆς δ' ἀδύπορος, ἕτως,

Ἐὰν τῆς Ἄια Θεσσαλῶν πατρικλεΐα.

ἐὰν Ἄια δὲ [86] Μακεδονίας πόλη, ὡς [87] Ἀντιμαχος ἐν Θηβαΐδι. τὸ ἐθνικὸν Ἀιαῖος, ὡς Γαζαῖος. ἡ θῆλυν, Ἀιαία.

ΑΙΑΜΗ'ΝΗ, Ναβαταίων χώρα, [88] ὡς Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰαμωνός.

ΑΊΑΝΗ [89], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Αἴανος παιδὸς Ἐλύμου, τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μετοικησαντος εἰς Μακεδονίαν, τὸ ἐθνικὸν Αἰανεύς. [90] Ἰχναῖος δὲ λέγεται, καὶ Ἐδωνεύς, [91] καὶ Βερροιαῖος.

ΑΙΑΝΙΤΙΣ, Ναβαταίων χώρα, Οὐρανίος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. [92] τὸ ἐθνικὸν, Αἰανίτης. πεζοπλοήθη δὲ ἐν πεζοπότοπῳ διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δ' αἰανίᾳ χαράδρᾳ διχα τοῦ ν.

ΑΙΒΟΥ'ΔΑΙ [93], νῆσοι πέντε τῆς Βρεταννικῆς,

A à mari trecentis ſtadiis diſtans, hanc duo flumina Hippus & Cyaneus circumfluunt, ipſam peninſulam facientes. Videtur in contrarium ex illa voce derivari Æetes; uti Aſia Aſiates, ſimiliter Æa Æates & quoque Æctes. Eſt vero & alia Theſſaliæ civitas, cujus Sophocles meminit: De priori quidem ita dicens.

B

---- Æam navigans.

De ſecunda vero hoc modo.

Eſt quædam Æa tota Theſſalorum hereditas.

C Eſt item Æa fons Macedoniæ, uti Antimachus in Thebaïde refert. Gentile Ææus, uti Gazæus; & in fœminino genere Ææa.

ÆAMENE, Nabatæorum regio, auctore Uranio in Arabicorum ſecundo. Gentile Æamenus.

D

ÆANE, oppidum Macedoniæ, quod nomen habet ab Æano Elymi filio, Tyrrhenorum rege, qui in Macedoniam coloniam deduxit. Gentile, Æanæus. Dicunt enim Ichnæus, & Edeſæus, & Berhœæus.

E

ÆANITIS, Nabatæorum regio, de qua Uranius Arabicorum ſecundo mentionem fecit. Gentile eſt Æanites. Incipit perinde ut primitivum à diphthongo. Sophocles autem Aanitin ſcribit abſque jota.

F

ÆBUDÆ, inſulæ quinque Britanniæ, ut

Quod ad finem attinet haud abſimilem inveninus apud Ptolemæum lib. v. cap. x.

Νάστης	♎ 28	♑ 55
Κόσσι πόρος ἐκβολαί	♎ 28	♑ 55
Σιγουν	♎ 28	♑ 55
Λιανίτις	♎ 28	♑ 55
	♎ 28	♑ 55

Vide Stephanum in voce Διοσκωλεῖς, ubi refert oppidum nunc vocari Sebaſtopolin.

[87] Θαλάσσης ἀπέχουσι τριακόσια.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Plinius apud quem lib. VI. cap. IV. ita legimus. *Maximæ autem inclaruit Æa, XV. paſſuum à mari, ab Hippo & Cyaneo ſatis amnes è diverſo in eum confluunt.* Nam trecenta ſtadia conficiunt 37. M. D. paſſ. cui congruentius erit manifeſtum. Hæc abſque præſtantibus MSS non facile conciliari poſſunt.

[88] Ἐν Κυάνεος.] In MS ἐν Κυανος. Sed legendum eſſe, ex Ptolemæo jam allegato. Apud Plinium tamen *Cyaneæ* legitur, quod mendi ſuſpicionem non tegit. Ab alio hic fluvius *Glaneus* appellatur: ſed quæ eruditi de ejus mutationis nondum mihi eſt perſpectum.

[89] Ἔοικε δὲ τἀναντία ἐξ αὐτῆς ὁ Ἀϊτης εἶναι &c.] Dixerat ea propter hujus trimetratis civitatem conditam ab Æeta, ab Æa portus vi Æetes derivari poſſe: nam poſtea ſubjicis, quia & ab hoc ille eſſet appellata. Ergo jam opponit; dicens

κῆς, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Α Ἀιβυδαῖος.

Ἀ ut Marcianus in circuitu refert. Gentile dicitur Æbudæus.

Ἀ ΙΒΟΥΡΑ [92], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Σιφαῖος. ὁ πολίτης Ἀιβυραῖος, ὡς ἀργυραῖος. [93] Κόλυρα Κολυραῖος, πόλις περὶ Πελιλίου. [94] Ἄργυρα, πόλις Εὐβοίας, Ἀργυραῖος. [95] Ἴβυρα, Ἰβυραῖος. καὶ χεῖδον πάντα τὰ εἰς εα. δώσατη δὲ Ἀιβυρᾶτης, ὡς Ἀργειρα Ἀργειρᾶτης, [96] Κίβυρα Κιβυρᾶτης.

ÆBURA, oppidum est Iberiæ, uti Strabo tradidit, cujus oppidanus Æburæus dicitur, veluti ἀρυραῖος, Colura Coluræus, civitas circa Prienen. Argura, oppidum Eubœæ, Arguræus; Jura Juræus habet, & ita fermè omnia illa nomina, quæ in εα exeunt. Potest etiam dici Æburates, sicuti Ægira Ægirates, Cibyra Cibyrates.

Ἀ ΙΓΑΊΤΗΣ [97], Ἀιολίδος ἄκρα, [98] ὡς Σιφαῖος, ἢ νῦν Καινὴ ἡ Καινὴ λέγεται. Ἀρτεμίδωρος δὲ Αἰξὶ εἶπε πλὴν ἀττικῶς, οὐκ ἀναλόγως. [99] τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος. ὕτως. ἐστὶ δὲ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος.

ÆGA, promontorium Æolidis, uti Strabo testatur, quod nunc Cane, & Canæ vocatur. Artemidorus vero in casu recto Αἰξὶ dixit, non præter rationem. Locale est Ægæus. Et ita etiam mare vocatur. Est porro quoque oppidum Phœnicum, uti Hecataeus perhibet.

Ἀ ΙΓΑΊΟΝ ΠΕΛΑΓΟΣ [1], λέγεται καὶ δρσενικῶς Αἰγαῖος πόντος. [2] ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον σωσάπολιν τῇ Κίρρα, ὡς Ἡσίοδος. [3] λέγεται δὲ καὶ αἶγα παρὰ Φερομένλω, ἀπὸ δὲ τοῦ

ÆGÆUM MARE, & in masculino genere Ægæus pontus dicitur. Est & Ægæus campus Cirrhæ annexus, ut apud Hesiodum exstat. Nomen accepit à capra, quæ olim à monte ad

τόπου, ἢ Ἰνηρίας, αἷ πὶ κολύμβαι Εὐβοϊκαὶ, τὸ ἀρίθμησον, ὧν ἡ βληκτὴς κλῆσις

Εὐβοῖα	ιι	ξβ
Ἡ Νῆσος αὐτὴ σὺν ἀναβλαῖς ὁμοίως		
Εὐβοῖα	ιι	ϟθ ξβ
Εἶσα Γιτίνη	ιζ	ξβ
Εἶσα Μαλιὰς	ιξϠϐ	ξβ ϛ
Εἶσα Ἐπίδιον	ιη	ξβ.

Camdenus, qui præ cæteris videtur fidem mereri, affirmat occidentalem Ebudam appellari hodie *Lewes*, & orientalem *Skye*. Et Ricina ipsi dicitur *Racline*, Maleos *Mula*, & Epidium *Iwa*.

ipsum Geographi locum ex lib. XIII. producamus. Αὐτὸ δὲ μῆκος τὸ Ἀ ἐχουσῶν διπλῆ ἢ τ ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἴγα πᾶς ὀνομάζεσι ὁμωνύμως τῇ ζώῃ. δεῖ δὲ μακρὸς πλοῦ διανῦσαι σὺν ἀνέμοις τοῖς ἐπὶρσοι Αἰγάτ, ὡς Αἰόλῳ, καὶ Ἀ ἐχαῖ. ὕπω γὰρ ἡ τὸ ἔρος ὅλον ὀνομάζοντ, ἀ νῦν Καινὴ ἡ Καινὰς λέγυσι. Ἐπ regio usque ad Argimusæa pertinet, iisque imminens promontorium, quod Ægæ nonnulli appellant, quasi capram: est autem Ægæn pronunciandum, ut Archæn & Aëtæn: Sic enim totus mons appellatur, quem nunc Canen & Canas appellant. Vide Casaubonum ad illum locum.

[92] Ἀ ἴβυρα, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Σιφαῖος.] Apud Strabonem non invenio ita scriptum, sed Ἐ ὖρα, ita enim apud ipsum lib. tert. legitur: Ἐ ἰδόνιον σὺ ὁ ᾧ Βαίλων ἀνάπλους ἐστὶ, ἢ πόλις Ἐ ὖρα, ἢ τὸ τ Φωτφίτιν ἱερὸν, ὃν κρλοῦσι Λυκιμβάδειαν. Inde supra Batim navigatur, & urbi succedit Ebura, & Luciferi fanum quod vocant Lucem dubiam. An hoc oppidum intelligat Stephanus, judicet lector. Situm hujus oppidi non satis accuratè noster expressit: alio loco accuratius. Ἐ ὖρα, παρωκεανῖτις μ τὴ Γαδείρων. Sed an pro eadem, de qua nunc agimus debeat haberi, difficulter dixerim. Apud Ptolemæum tria hoc nomine oppida reperiuntur Ἐ ὖρα Turdulorum, & Ἐ ὖρα Hedætanorum, & Ἐ ὖρα Lusitanorum: adeo ut ex similitudine τ φωνίων, Stephanum de ultima loqui, non vane conjecerim.

[93] Κόλυρα Κολυραῖος, πόλις περὶ Πελιλίου.] Locum vel urbem non novi. Si circa Prienen Joniæ oppidum Βῦρα esset sita, suspicarer hic debere legi: Βῦρα Βυραῖος, πόλις περὶ Πελιλίου.

[94] Ἄργυρα, πόλις Εὐβοίας.] Fortassis rescribendum est: Ἀργυρα, πόλις Εὐβοίας, ita enim habet Stephanus in isthac dictione.

[95] Ἴβυρα Ἰβυραῖος.] Aliis locis nihil exstat de hac voce apud Epitomatorem. In Burgundionum finibus monsreperitur hoc nomine cujus meminit Cæsar lib. 1. de bello Gallico; & Ἴβυρα quoque ab interprete Græco appellatur.

[96] Κίβυρα Κιβυρᾶτης.] Obiter etiam hujus oppidi auctor meminit in voce Καβαλῆς. Vide & Strabonem lib. XIII.

[97] Αἰγάτης, Αἰολίδος ἄκρα.] Sic habent scripti libri & editi, sed pessimè. Procul dubio legendum est, Αἶγα, τ Αἰολίδες ἄκρα, uti jam monuit Casaubonus

[98] Ὡς Σιφαῖος, ἢ νῦν Καινὴ ἡ Καινὴ λέγεται.] Videtur restituendum: ὡς Σιφαῖος, ὃν νῦν Καινὸν ἡ Καινὰς λέγυσι. Nam in cod. Vossiano perperam exaratum est, ὁ νῦν Καινὸν ἡ Καινὰς λέγεται. Hæc si cum Strabone conferantur, unicuique erit manifestum hunc locum esse mutilum & multa ei excidisse: nam quæ nobis exhibet cod. Voss. potius de monte, quam promontorio sunt accipienda: Sed

[99] Τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος. ὕτως.] Ita hunc locum curavimus, qui antea in vulgatis pessima interpunctione laborabat, ibi enim distinguebatur hoc modo. Τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος. ὕτως ἐστὶ δὲ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος.

[1] Ἀ Αἰγαῖον πέλαγος.] Si omnia colligerem, quæ de Etymologia Ægæi maris, à poëtis, Scholiastis & aliis fabulantur, commentarii fines excederent. Strabo lib. VIII. putat nomen accepisse ab Ægis Eubœæ oppido, & lib. XIII. ab Æga Æolidis promontorio. Festus a crebris insulis quæ procul aspicientibus videantur species αἰγῶν caprarum. Plinius ab Æge scopulo inter Tenedum & Chium. Vide & Suidam. & Apollonii Scholiast. ad lib. primum, & Stephanum in Κάρυστος, & alios quam plurimos.

[2] Ἔ τι δὲ Αἰγαῖον πεδίον σωσάπολιν τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος.] Hunc locum sollicitavit Græv ius vir doctissimus in lectionibus Hesiodeis cap. XXV: putatque eum ita debere constitui. Ἔ τι δὲ Αἰγαῖον πεδίον σωσάπολιν τῇ Κύρῃ. Nam uti optime observavit, Cirrha in Creta nulla est. Stephanus: Ἴ ηρα Πύτνα πόλις Κρήτης, ἡ σύτερον Κύρος, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, νῦν ἴτανος ἱερὰ Πύτνα. Hunc locum errore oculi vel manus malè transcripsit, eximia enim viri eruditio non patitur aliter judicare. Ego autem in verbis Stephani, quæ satis sana sunt, nihil mutandum aut emendandum censeo: & illa non de colle Cretensi, sed de campo quodam Phocidis accipio: nam præterquam quod hoc ex mentione de Pytheo factâ evinci posset, insuper etiam certissimum est, ita quondam Eustathium hunc locum intellexisse, uti manifestè liquet ex commentariis ad Dionysium, sic enim inquit pag. 22. Ἴσιοι δὲ ὑπὲ μόνοι πέλαγος Αἰγαῖον, ἀλλὰ ἡ πόλιν τι περὶ τὴν Φωκίδα γὴν ἱερὰτιμ καλούμενον Αἰγαῖον ἐκεῖνο, παρὰ τ ἐκεῖ μυθικὸ Αἰγαν πολέμῳ. Adeo ut neque applausum in eo præbere queam, Stephanum hæc Hesiodi verba respexisse, quæ leguntur in Deorum Generatione.

Αἰγαίῳ οὐ ἔρῃ πανυκραπλήμῳ ὀλλυτὸ.

Nam Poëta de *monte* & Stephanus de Campo Ægæo loquitur, non in Creta, sed in Phocide sito.

[3] Λέγεται παρὰ αἶγα παρὰ Φερομένλω ἀπὸ δὲ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρος.] Viri docti hunc locum citantes, ita cum transiliunt, ut in

σεὶ τὴ Πυθίων ἄρυσε, [a] ἀφ' ἧ ἐ τὸ πεδίον Αἴ- A ad Pythium venit, à quo & campus Ægæus dicitur.
γαιον.

ΑΙΓΑΙ ΠΟΛΛΑΙ [1], πόλις Κιλικίας, [b] Μακεδονίας, ἥτις ἐ Μηλοβότηρα ἐλέγετο, ἢ Θρᾳκικῶν χερρονήσου. ἡ ἢ ἐν Μυρίνῃ, ἐν τῇ Αἰολιδ. ἡ Λυδίας, ἡ Λοκρίδ☉, ἡ Αἰτω- B λίας, ἡ Εὐβοίας, ἀὸ Ὄμηρος ἐν τῷ Ν. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγαιᾶ☉. [2] ἀὸ ἧ τριτολλάδ☉, εὐρητὴ ἐ ἔτως, Αἰγεάτης.

ΑΙΓΕΙΡΑ [3], πόλις Αχαΐας. [4] ἔνιοι ἀὸ τὴ Αἰγιαλέως τ χώρεων Αἰγιάλου φασὶ, τό, τὴ Αἴγιον. κῆται ἐν Αἰγιρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιεύς. τὴ κλητικὸν Αἰγιεγατικὸς, ὡς Πτελεά- C τῆς Ægæ multæ reperiuntur. Hoc nomine urbs est in Cilicia, in Macedonia (quæ etiam Melobotira dicebatur) in Thracensi Chersoneso, in Myrrhina, in Æolide, in Lydia, in Locride, in Ætolia, & in Eubœa, cujus Homerus Iliade N meminit. Gentile à dissyllabo est Ægæus, sed à trisyllabo, Ægeates invenitur.

ΑΙΓΙΡΑ, urbs Achaïæ. Quidam ab Ægialeo regionem Ægialeam nominant, in qua est Ægium, & Ægira. Gentile, Ægirates. Possessivum Ægiraticus, uti Ptelea-

tes et in meuli suspicionem ne quidem veniat: verum neque sana est hæc lectio, nec, quam illi affinximus, interpretatio. Scimatice in MSS Palatinis invenit: λέγεται παρὰ Αἰγαι πάσιν διαφόρως ὁσὴ ἢ ἀὸ τὴ Πυθίου ἄρυος. Codex Voss. λέγεται τὴ ἀ Αἰγαι πάσιν διαφόρως λόσ ἢ ἀὸ τὴ Πυθίου ἄρυος. Sed in Pall. & in Vossiano locus leviter est corruptus, quem ita restituere oportet: λέγεται παρὰ Αἰγαι πάσιν διαφόρως λόσ ἢ ἀὸ τὴ Πυθίου ἄρυος. Non est hîc quoniam hunc Stephani locum à frediissimo illo mendo vindicavit, indicans hæc verba in antiquis membranis λέγ ται ἢ, quæ πάσιν significat, non intelligens, ποτὲ scribere, & Αἰγαι in αἰγα commutaverit. Quemadmodum & figmin in formendo vocem comprehendimus & contrahimus: quæ fortendi ratio potissimùm duplicem scopum habet, nempe celeritatem, & obscuritatem iis in rebus, quas celare nitimur. Sic librarii pro χρόφη hac figura ℈. & pro χρόῃ ℈. ut hæc utuntur, hæc H'ρο apud illos valet Herodotus, & illa H'ρω Herodianus. Sic etiam in antiquarum Medicorum libris membra corporis humani per compendia plerumque exprimuntur. Sic ☉ τὴ ἐγκεφάλου: & sic reliqua: alia figura ☉ τὴ ὀφθαλμῶν designant fingitur. Sed scripturam λόσ σημείων olim præcipue utebantur Alchymici & Mathematici, uti nostro tempore Chymicorum illi, ne putrida illorum secreta omnibus & singulis innotescant. De hoc scribendi genere lege Joan. Wowerium Polymath. cap. v.

[a] Ἀφ' ἧ τὸ πεδίον Αἴγαιον.] Sic habent libri scripti & editi. Et licet alii admonuerint hoc loco scribendum esse, ἀφ' ἧ τὸ πεδίον Αἰγαίαν, ego tamen nihil immutandum censeo: nam solent Attici Αἴγαιον, & communis idioma ita constituere Αἰγαῖος efferre. Attici in plurimis vocabulis quantant accentum, licet eandem vocis scripturam servent: ut dicunt ἄστυ pro ἄρεια, ὄλωλα pro ὄλλυμι, ἥκω pro Αἰγαῖον pro Αἰγαῖον. Suidas in illa voce: Αἰγαῖ σπάθαι. Αἰγιλιτῶται δὲ τὸ Αἴγαιον. ἐν ἐν ἐν

της Πελεαλικής.[11] Παυσανίας δὲ ἑκάτερα λέγει, τὴν Υπερησίαν Αἰγειραν μετωνομάζθαι ἀπὸ παιάνδε αἰτίας.[12] ἦν Ο῎μηρος Υπερησίην φησί.) Σικυωνίων ποτὲ ἐς ἀφίξεως ἐμελλεν αὐτοῖς. οἱ δὲ ἀφοίζουσιν αἶγας, καὶ τοῖς κέρασιν ἔδησαν δᾴδας, καὶ ἐξάπτουσι ἀπὸ τῆς νυκτός. νομίσαντες δὲν τὴν Φλόγα ἐπικερικὸν πυρὸς, ἔφυγον. οἱ Υπερησιῆς τὴν Αἴγειραν τὴν πόλιν ὠνόμασαν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Αἰγειρᾶτης. καὶ θηλυκὸν, Αἰγειράτις. Φίλων δὲ φησι, Κιλικίας πόλιν εἶναι Αἴγειραν.

Αἰγείρουσα[13], πόλις τῆς Μεγαρίδος,[14] ὡς Στράβων.[15] λέγεται δὲ Αἴγειρος, ὡς Θεόπομπος πεντηκοστῇ ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειρούσιος, ὡς τὴν Φιλίππους Φιλιππούσιος, Ταρσὸν Ταρσεύς. τὴν δὲ Αἰγειρώσης Αἰγειρωσαῖος, ὡς Σκυθοσαῖος. ἢ Αἰγειρώσιος, ὡς Πιτυώσιος.[16] ἔστι καὶ Αἰολίδος πόλις Αἰγίρουσα, ὡς Ἡρόδοτος.

Αἰγεσταῖοι, οἱ Θεσπρωτοὶ, ἀπὸ τινος.[17] Αἰγέστου τραγικῶς, ὡς Αἰμυναῖοι, ἀπὸ Αἰμύνου.

Αἰγηΐς[18], φυλὴ τῆς Αἰγηΐδος,[19] ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Παιδίονος.

Αἰγηλοῖ[20], ἔθνος Μηδικόν.

Αἰγιαλὸς[21], μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τῆς

tes Preleaticus. Refert Pausanias lib. VI, Hyperesiam (quam Homerus Υπερησίην vocat) talem ob causam Ægiram transnominatam fuisse. Cum Sicyoniorum exercitus Hyperesiensium agrum esset invasurus, capras omnes in unum coegerunt, adligatasque ad cornua faces nocte accenderunt: Sed suspicantes esse flammam ignis auxiliarii, aufugiebant. Hinc Hyperesienses urbem Ægiram appellarunt. Gentile similiter dicitur Ægirates, & fœminino Ægiratis. Verum Philo inquit Ægiram Ciliciæ urbem esse.

ÆGIRUSA, oppidum Megaridis, uti Strabo testatur. Dicitur etiam Ægirus, uti Theopompus lib. LVI. perhibet. Gentile Ægirensis, uti à Philippo Philippensis, Tarso Tarsensis: sed ab Ægirusa Ægirusæus, uti Scotusæus; vel Ægirusius, uti Pityusius. Ægirusa quoque Æolidis oppidum est, uti Herodotus tradidit.

ÆGESTÆI, Thesproti sunt; ita à duce Ægesto nuncupati: uti Amymnæi ab Amymno.

ÆGEIS, est tribus Attica, quæ ab Ægeo Pandionis filio nomen accepit.

ÆGELI, gens Medica.

ÆGIALUS, locus est inter Sicyonem &

& Eustathium ad lib. 2. Iliad. pag. 292. qui eandem sententiam ex Geographo magis ibi confirmat: & Etymologici mag. auctorem, qui habet Αἰγιάλεια ἡ νῦν Ἀχαΐα. Quod etiam confirmatur verbis Johan. Antiochensis περὶ ἀξιωματικῆς ubi inquit ἀπὸ Αἰγιαλέως βασιλέως Σικυῶνος, Αἰγιαλεία ἡ νῦν Πελοπόννησος.

[11] Παυσανίας δὲ ἑκάτερα λέγει.] Historia hæc à Pausania in Achaicis, sive libro 7. primo narratur, adeo ut rescribendum sit, Παυσανίας δὲ ἑκάτερα λέγει: nisi quis posset probare in veteribus libris aliam divisionem obtinuisse. Apud Pausaniam pluribus verbis hæc narratio describitur, cujus verba & Epitomatorem Stephani in compendium redegisse liquidò apparet, ita enim Pausanias. Ὀνόμασε δὲ οὐ τοὺς ἐπὶ τῆς Υπερησίας ἀνακομισθέντας. τὸ δὲ ἄνωθεν τοῦ ὀνόματος τῶν ἐπηλύτων. ἐξελθεῖν δὲ ἐκ τῆς αἰτίας τοιᾶσδε. Σικυωνίων ἐξιόντων ἐπὶ τὴν χώραν τὴν Υπερησίαν ἐμελλον αὐτοῖς πολεμεῖν οἱ τῶν Υπερησίων ὅροις. οἱ δὲ (ἔστι γὰρ ἐθνικὸν ἀξιόμαχον τοῖς Σικυωνίοις αἶναι) ἀθροίζουσιν αἶγας, ὅσαι ἔμελλον ἐπὶ τῇ χώρᾳ ἔσεσθαι. συνδήσαντες δὲ ἑκάστῃ ἀνὰ δύο τοῖς κέρασιν αὐτῶν δᾴδας, καὶ ἅμα ἕσπερι πυθῆς ἦν, ἐξάπτουσι τὰς δᾴδας. Σικυώνιοι δὲ (ἴσαμεν γὰρ συμφέροντας τοῖς Υπερησίοις τὰ ἐπὶ τῇ Φλόγα καὶ ἐς ἐπικερικὸν πυρὸς) οἱ μὲν ἄκοσμοι ἐπαύσαντο. Υπερησίοις δὲ τῇ πόλει τὸ ἄνωθεν τοῦ μετέσχηκε ἀπὸ τῶν αἰγῶν.

[12] Ἦν δ' Ο῎μηρος Υπερησίην φησί.] Locus quem innuit Epitomator exitat Iliad. B. versu 573.

Οἵ θ' Υπερησίην τε καὶ αἰπήεσσαν Γονόεσσαν.

Vel Odyss. O. versu 252.

Οἵ τε γ' Υπερησίην δ' αἰπύεσσαν παλεμίζουσιν.

[13] Αἰγίρουσα, πόλις τῆς Μεγαρίδος.] Locus hic videtur ex eo nomen accepisse, quod populis nigris abundaverit, nam Αἴγειρος hujusmodi arboris speciem denotat. Multa autem oppida à fructibus & à plantis in vel circa ea crescentibus nomen obtinuisse docet Epitomator in voce Ἀγρίς. Sic Πιτύουσα dicta fuit à copia pinuum; sic Δάφνη, παρὰ τὴν ἐκεῖ πολλὴν φυομένην δάφνην· sic Ἐρινεὸς ab Ericis, & similiter multa alia.

[14] Ὡς Στράβων.] Locus reperitur libro nono.

Αἴκας δ', ὃν Σαλαμῖνι ἄγον δυνάμεϊ νῆας,
Ἐκ πολίεσσι.

Ἐκ Αἰγείρου, Νισαίης π, Τελαμῶνι τε.

& ἔστι χωρίον Μεγαρικόν. Xenophon lib. v. Hellen. etiam testatur esse oppidum agri Megarici.

[15] Λέγει δὲ Αἴγιρον, ὡς Θεόπομπος.] Ita etiam à Suida in αἴγιρος oppidum appellari videtur. Αἴγιρος ὄνομα πόλεως. Sed apud Etymologici mag. auctorem corruptissime Αἴγειρος reperitur pro Αἴγιρος.

[16] Ἔστι δὲ Αἰολίδος πόλις Αἴγιρουσα, ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum Herodoti, qui exstat lib. 1. ubi undecim civitates Æolicas enumerat, & hanc sua dialecto Ægiroessam appellat. Λιὴ δὲ αἱ Αἰολίδες, Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη, Λάρισαι, Νέον τεῖχος, Τήμνος, Κίλλα, Νότιον, Αἰγιρόεσσα, Πιτάνη, Αἰγαίαι, Μύρινα, Γρυνεία.

[17] Αἰγέστου τραγικῶς.] Varii fuêre Ægesti. Strabo agnoscit Αἴγεστον Trojanum qui missus à Philoctete in Siciliam Ægestam condidit: hunc etiam Dionys. Hal. memorat. Lycophron de Ægeste Trojano:

Αἰγέστου τλήμων σπορὰ Δαρδανίου φονεῦσι,
Πατρὸς μίασμα. - - - -

[18] Αἰγηΐς, φυλὴ τῆς Αἰγηΐδος.] Hujus tribus etiam meminit Hesychius, & Ortelio eadem videtur quæ à Polluce Αἰγὶς appellatur. Sed puto ibi mendum latere.

[19] Ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Παιδίονος.] Vide Pausaniam lib. 1. Sed alii referunt Ægeum Scyri filium esse, ut testatur Apollodorus lib. III. vel qui eum in compendium redegit. Ἔστιν δὲ Αἰγεὶς Σκυρέως υἱὸς λέγεται, ὑπεδέξατο δὲ ὑπὸ Παιδίωνος.

[20] Αἰγηλοὶ, ἔθνος Μηδικόν.] Herodotus lib. tertio, uti observat Ortelius in Thesauro Geog. mentionem facit de Ægle (Αἴγλεϊ) populis Persicis. Qui an iidem sint, judicabis.

[21] Αἰγιαλὸς, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τῆς Βυτικοσίας κωμόπολις.] Hic locus non videtur esse integer, & forte ita est restituendus. Αἰγιαλὸς, Πελοποννήσου, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τῆς Βυτικοσίας, ὅπερ κωμόπολις. Metuo ne Stephanus Sicyonem confundat cum eo loco, qui ipsi Αἰγιαλὸς dicitur. Pausanias lib. II. inquit: συμμαχήσαντα ἐπιφάνειαν Σικυῶνι ὑπὸ τοῦ Ἀδράστου (scil. Laomedon) καὶ γαμετὴν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Ζεξίππην. καὶ λαβὼν ταύτην βασιλεύοντος τῆς γῆς Σικυωνίας, καὶ Σικυῶνι αὐτῇ Αἰγιαλὸς ἡ πόλις ὀνομάσθη. Laomedon ex Attica belli gerendi sibi socium Sicyonem adscivit, data ei in matrimonium filia Zeuxippa: à quo postea jam

τῶ Βυπρασίῳ καλέμενον· πόπ⊙, [11] ὀπὸ Α & Buprasium, ita dictus ab Ægialeo Inachi filio, uti refert Ister in Coloniis Ægyptiacis. Alius etiam est Ægialus post promontorium Carambin, Ponto proximus, quemadmodum Apollonius tradidit. Habet vero & vicum ejusdem nominis. Homerus:

Αἰγιαλίοις τῷ Ἰναχῳ, ὡς [12] Ἴστρ⊙ ἐν Δοπιχιακοῖς τῶν Αἰγυπτίων. [13] ἔστιν ἕτερ⊙ Αἰγιαλὸς, σύσσχετος τῷ πόντῳ, μετ' [14] Κάραμβιν ἄκρον, [15] ὡς Ἀπολλώνι⊙. [16] ἔχει δ' ὁ κώμῳ ὁμώνυμον. Ὅμηρ⊙.

Κρόμνην τε Αἰγιαλόν τε. B

Et Cromnam, Ægialumque. - - -

Scribitur autem,

Κρόμνην τε Κροβιαλόν τε.

Cromnam, Crobialumque. - - -

ἰσὲ Θρῃκης Αἰγιαλὸς ἀφ' ὃ τῷ Στρύμονι, ὡς Ἑκαταῖος. ἔστι δ' ἄλλος Αἰγιαλὸς, μέγας καλούμενος, ὃν Αἰθιοπία καὶ Αἴγυπτον. τὸ ἔθνος Αἰγιαλὶς, ὁπὸ δ' Αἰγιαλέ ἡ ἰθικῆς, ὡς Ἀλεξανδρεύς. εὐρίσκεται δὲ καὶ Αἰγιαλεὺς ὁπὶ ἰχθύ⊙. τὸ θηλυκὸν Αἰγιαλέα, ἡ Αἰγιαλὶς ἀφ' ὃ Ἀλκμᾶνι. ἡ δ' Αἰγιαλίτης ἐθνικόν. C D

Eſt & Ægialus in Thracia juxta Strymonem., uti Hecatæus docet. Et item alius Ægialus in Æthiopia juxta Ægyptum, qui Magnus vocatur. Gentile Ægialenſis, à genitivo Αἰγιαλέ, uti Alexandrenſis ab Ἀλεξάνδρε. Invenitur etiam Αἰγιαλὶς, de piſce. Fœmininum eſt Ægialea, & Ægialis apud Alcmanem reperitur: & in maſculino genere Ægialites.

ΑΙΓΙΚΟΡΕΩΣ, οὐκ ἔστ δῆμ⊙ τῆς Ἀττικῆς, ὡς τινες, ἀλλὰ Φυλὴ πελασὰ, μία τ' ποσάρων τ' ὀπὸ Ἴων⊙. [17] πόσαρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς, Ἐργαδεῖς, Τελεόντες, Ὁπλῖται. ἡ Φυλὴ πίνυ Αἰγικορεῖς.

ÆGICOREOS, non eſt populus Atticæ, uti quidam volunt; ſed antiqua tribus, una ſcilicet ex quatuor, quæ ab Jonis filiis nomen habent. Quatuor iſtæ erant Ægicorenſes, Ergades, Teleontes, Hoplitæ. Tribus nunc Ægicoris dicitur.

ΑΙΓΙΑΙΑ [18], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος Φυλῆς.

ÆGILIA, populus Antiochidis tribus,

Τυνδαρίδαντες, πασσὺν πυλαιῶ ἐπ' ἦλαυνον ἱππόμῳ.
Αἰγιαλὸν, ὡς ἐπὶ πάγχυ ὁμοῦ, κ' ἐπ' ἠιόνα νυκτός.

[25] Ἔχει δ' ὁ κώμῳ ὁμώνυμον.] Hæc Stephanus & quæ ſequuntur videtur tranſcripſiſſe ex Strabonis lib. duodecimo. Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἔστι μὲν ἐπὶ πολὺ κοῖλος, πελάσιον δ' ἐκατὸν ὅσον φέρ',

Κρόμνιον τ' Αἰγιαλόν τε, κ' ὑψαλὸς Ἐρυσίνη.

Γεγράφασι δέ τινες, Κρόμνιόν τε Κωβιαλόν τε. Lege etiam Arriani periplum Ponti Euxini.

[27] Κρόμνιόν τε Κρωβιαλόν τε.] Alii ſcribunt, Κρόμνιόν τε Κωβιαλόν τε. Vide Homerum Iliad. B. & Euſtathium ad illum locum, qui verbis Strabonis & Stephani commentarios ſuos egregie illuſtravit.

[28] Μία τ' ποσάρων τ' ὀπὸ Ἴωνος.] Non ſatis inter ſe conveniunt auctores: cum quibuſdam enim Stephanus noſter exiſtimat quatuor haſce tribus, in quas populus Atticus ſub Erechtheo fuit diviſus, nomina ab Jonis filiis acceptiſſe. Jul. Pollux lib. VIII. cap. IX. Α'πὸ δὲ Δι' ὧνος παίδων ἐπὶ Ἐρεχθέως, Τελέοντες, Ὁπλῖται, Αἰγικόρεις, Ἐργάδεις. Ita hic locus eſt legendus, quem Canterus novar. lection. lib. V. cap. XIX. ex Herodoto malè emendavit, qui lib. V. etiam ſtatuit haſce tribus ab Jonis filiis ita fuiſſe inſignitas. Verum ab hiſce ſcriptoribus diſſentit Plutarchus in Solone, qui expreſſe ſcribit quoſdam tradere, eas nomen accepiſſe non ab Jonis filiis ſed, à generibus, in qua hominum ſtudia à primordio diſtributa fuêre. Neque aliter teſtatur Strabo lib. VIII. Ὁ' δ' ἀνταῖος (ſcilicet Ἴων) ἐκ τῶν ποσσαρες φυλὰς ἀπέδειξε, τὰς ἀπὸ τῶν παίδων, εἶτα εἰς ποσαρας βίας. τὰς μὲν γὰρ γεωργικὰς τὰς δὲ δημιουργικὰς, τὰς δὲ ἱερατικὰς, πατρικὰς δὲ τὰς φυλακάς.

[29] Τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς.] Ita habent omnes vulgati codices: in MS Voſſiano: πέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶ, Αἰγακορεῖς. Sine dubio legendum eſt: πεσσαρες δ' ἐξ αὐτῶ Αἰγικορεῖς: nam infra Stephanus, ἡ Φυλὴ πίνυ Αἰγικορεῖς. Et in voce Αἰγλιεῖς legimus, ὁ Φυλητὴς Αἰγλιαδεύς, ὡς Αἰγικορεύς.

[30] Αἰγιλία, δῆμ⊙ τῆ &c.] Apud Harpocrat. habes. Αἰγιλία, δῆμος Φυλῆς Αἰγλιδείας. ὧν ὁ δημότης Αἰγιλιεύς. Doctiſſimus Meurſius, qui de Populis Atticis nobis libellum reliquit, Suidam & Stephanum ita quoque ſcripſiſſe affirmat: Verum errat; nam gentilitia non concordant.

jam regnum adeptus, & regio tota Sicyonia, & urbi, quæ ante Ægiale fuit, Sicyon nuncupata eſt. Hinc eſt quod apud Homerum legamus: Αἰγιαλεῖς, ὡς μὴ Ἀχαιμενοσυνέων τε Ἴωνας. τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς οὐ Σικυῶνι. Non tantum in Peloponneſo fuit urbs aut locus qui hoc nomine appellabatur, ſed tota Peloponneſus olim Ægialea vel Ægiale vocabatur. Idem Pauſan. eodem libro. Σικυωνία δὲ (ἔστι δὲ αὕτη Κορινθίων οἰκὶς ὅμορος) ὡς ἐπὶ χώρου λόγον, ἀπ' Αἰγιαλέως αὐτὴν ὠνόμασται. Ὁμηρος δὲ καὶ Πελασγίαν αὐτὴν ὀνομάζει· ὁ δὲ Αἰγιάλειαν αὐτὴν ἐκάλεσεν ἀπὸ τῶ πάλαι πολλαχοῦ τῆς Ἀχαΐας οὕτω τὸ παλαιὸν καλεῖσθαι. Vide etiam Apollon. lib. II. circa initium, cujus verba infra producantur.

[31] Ἀπὸ Αἰγιαλέως τῆ Ἰναχου.] Conſentit etiam Etymologici magn. auctor cujus locum propterea corrupti corruptiſſimum, quia in vulgatis libris Αἰγιάλεια τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀχαΐας, ἀπὸ Αἰγιαλέως τῆ υἱῆ Ἰνάχου τῆ ὡς Ἀπολλόδωρ⊙. Totus hic locus ſine ulla dubitatione ita eſt corrigendus. Αἰγιάλεια τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς Ἀχαΐας, ἀπὸ Αἰγιαλέως τῆ υἱῆ Ἰνάχου, ὡς Ἀπολλόδωρ⊙. Ita hunc locum eſſe legendum apparet ex Apollodorum in compendium redeg. ita enim inquit lib. II. Ὠκεανῶ δ' καὶ Τηθύος γίνεται παῖδες Ἴναχος ὁ Ἀργεῖων βασιλεὺς, ὃν Ἀπολλόδωρ⊙ φησὶν ἐκ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἀργῆ γενέσθαι τοὺς ἐπὶ τῆ Ἰνάχου ἀρχῆ ἐθνικοὺς ἐκλεῖσθαι Ἀργείους. τοῦτο δὲ ἐστὶν ἀκόλουθον τῆ Ἀργείας ὀνομασθείσης ἀπὸ Ἄργου τῆ Ἰνάχου. Sed longe aliud ſentit Plinius lib. IV. cap. 7 *Achaia nomen provinciæ ab Iſthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter urbes in litore per ordinem diſpoſitas.*

[32] Τετράκις δὲ τὸν Ἑλλήσποντ⊙ Ἀγόρευε.] Idem Iſtri liber citatur in voce Ἄλωπος. De reliquis ejus ſcriptis Vide Voſſium de Hiſt. Græc.

[33] Ἔστι τῆς Αἰγιαλὸς, σύσσχετ⊙ τῆ πόντῳ, μετὰ τὸν Καράμβιν ἄκρον.] Hujus meminit eruditiſſimus Scholiaſt. Apoll. Rhod. in lib. II. ἐν τῷ Αἰγιαλὸς ἐπείλυσε μυχάτην τὸν Κάραμβον μάχῃ Σαυάντης. Sed aliter Strabo & Scholiaſt. vel apud Strabon. ſit vitiatus. Ἐν δὲ τῷ Κάραμβι ἄκρῳ ἐπείλυσε μυχάτην τὸν Κάραμβον μάχῃ Σαυάντης. Ex III. quiretur eſſe littus centum ſtadiis longum, adeo ut numerus apud Scholiaſt. vel apud Strabon. ſit vitiatus.

[34] Ἐν Αἰγιαλῷ.] Locus hujus poëtæ, quem reſpicit Stephanus, reperitur lib. II.

Ἐνθαῦτ' αὖτη Κάσμυλον ἀμφ' ἀκτὴν Βολίσσ⊙ βαλέσσα

λῆς. ὁ δημότης, Αἰγιαλαῖος. τὸ τοπικὸν, Αἰγιαλιάδης, Αἰγιαλιεῖς. [11] Ἔστι καὶ ἐν νήσῳ μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου Αἰγιάλεια. [12] ὁ οἰκήτωρ, Αἰγίλιος, ὡς Κυθήριος.

ΑΙΓΙΛΙΨ [13], πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος,

[14] Καὶ Κροκύλειαν ἐρέμνην, καὶ Αἰγίλιπα τηχεῖαν.

εἵλκυε δὲ τὴν πετρώδη εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιλίπιος, [15] ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀραβίδιος, Φρυγὲς Φρύγιος, καὶ τὰ ὁμοίων.

ΑΙΓΙΜΟΡΟΣ [17], νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιμορείτης. δι' ἕθος γὰρ τῆς Λίβυσιν ὁ χαρακτὴρ.

ΑΙΓΙΝΑΙ [18], τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, [19] ἣ πρὶν Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωπίδος μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης, Ἰακχῆ δὲ μητρός. [19] ὁ πλείτης Αἰγινεύς, ὡς Σπαρτιάτης. ὡς οἱ πολλοὶ, Αἰγινήτης. [21] ὁ δὲ ἐξ Αἰγινήτου Φόρβος, ἢ δᾶλος, Αἰγινῆται. [21] ὡς

Apud Harpocrat. est Αἰγιλιεύς, & optimè; sed apud Stephanum Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιαλὸς deduci non potest: rescribendum est igitur, ὁ δημότης, Αἰγιλιεύς. Insuper & localia in aliis editionibus profligatissime corrupta sunt, in quibus legitur Αἰγιαλιαῖθι, Αἰγιαλιάδι, & sic porro. Unde tribus nomen acceperit, non expressit Stephanus; tamen hic addi posset ex Athenæi lib. XIV. cum inquit. Αἰγιλίαν δ' οἶσιν ἔθηκεν ὁ Αἰτικὸς, ἀπὸ Αἰγίλου τινὸς ἡρωος ὀνομασθέντος. Hoc est: *Ayunt Ægiliam esse tribum Atticæ, quæ ab heroe Ægilo nomen habet.* Vide etiam Theocriti Scholiast. ad Idyll. I.

[11] Ἔστι δὲ νῆσος μεταξὺ Κρήτης &c.] Forte hanc innuit insulam, de qua Plinius lib. IV. cap. XII. *Sunt & in Megarico sinu Methurides quatuor, Ægina autem XV. M. pass. à Cythera, eademque à Creta Phalasarna oppido XXV. M. pass. Ipsa Creta altero latere ad austrum, altero ad septentrionem versa, inter ortum occasumque porrigitur.* Vide etiam Herod. lib. VI. Et Vossium ad Melam pag. 111. & 112.

[12] Ὁ οἰκήτωρ, Αἰγίλιος.] Si primitivum sit Αἰγιάλεια, inde derivari non potest gentile Αἰγίλιος. Sed puto insulæ nomen esse corruptum, & pro eo debere restitui Αἰγίλεια, uti reperitur apud Herodotum lib. jam citato: vel Αἰγιλία, licet nusquam exstat, unde optime Αἰγίλιος deducitur.

[13] Αἰγίλιψ, πλησίον Κορκυλείας τῆς Ἠπείρου.] Strabo libro decimo oppidum hoc in Acarnania collocat, & loci Homerici, quem allegat Stephanus, ibidem meminit. Nominis etymologiam lege apud Suidam, & Etymologici magauctorem.

[14] Καὶ Κροκύλειαν ἐρέμνην &c.] Locus exstat Iliad. B. versu 633. Vide Eustath. ad illum locum.

[15] Διὸ τὴ πετρώδη εἶναι. Sic rescribipsimus ex aliis editionibus. Perperam Xylandri editio exhibet Δι' ὃ τὴν μητρώδη εἶναι, quod typothetarum videtur esse ζιζάνιον. Cod. Vossianus: Διὰ τὴν πετρώδους ὕσης, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον.

[16] Ὁ Κίνυφος Κινύφιος.] Gentile hujus oppidi derivatur à genitivo primitivi, uti à Κύνιψ Κύνιπος Κυνίπιος, & ita hoc loco debere legi evincitur ex Herodoti libro IV. πολὺ Κίνυπος ἰοῦσης. τὸν δὲ αὐτὸν τοῦτον ἐν τῇ πεδιάδι ἴχνη. Et paulo post sequitur. ἀφικομένῳ δὲ ἐς τὸ Κίνυπι ἐπὶ θάλασσαν.

[17] Αἰγίμορος, νῆσος Λιβύης.] Ex Antonini Itinerario liquet hanc insulam à Carthagine distare 230 stadiis. Hujus insulæ etiam exstat memoria apud Ptolemæum lib. IV. cap. III. Plinium, Strabonem & alios.

[18] Αἴγινα τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Frustra hoc emendate tres Æginas quæsivi, cum tantum de unica verba faciat ille, quisquis Stephanum incompendium redegerit. Secutura voce alterius cujusdam in Ponto sitæ mentionem facit, cujus quoque Arrianus videtur meminisse in Periplo Ponti Euxini. Tertiam ab his duabus diversam facit Strabo lib. VIII. hisce verbis: Ἄγκαι δ' εἰσὶ μᾶλλον ἐν πόντῳ τοῦ Εὐπωρείου, & deinde pergit ad descriptionem istius Æginæ, de qua nunc Stephanus agit.

[19] Ἡ πρὶν Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωπίδος μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης.] Ita appellatam fuisse etiam agnoscit Strabo lib. supra citato, & Marcianus Heracleota,

Μεῖζον δὲ πάσης ἐστὶ Εὐπωρείης ἡ
Παράπορος μᾶλλον Οἰνώνη καταμηκύνθρη.
Υστερον δὲ Αἴγινα ἐν ἡ Ἀσωπὶς
Αἴγινα ἐκάλεσε κυδρὴν δὲ Αἰακὸν.

Vide Pausaniam in Corinthiacis, Plinium lib. IV. cap. XII. & alios. Sed præter hæc nomina etiam aliud habuit. Stephanus Μυρμιδόνια, χώρα τῆς Μυρμιδόνων. ὅτου ἀφ' ἧς Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Et hanc ob causam Æginetæ Myrmidones Pindaro appellantur in Nem. Od. III.

[20] Ὁ πολίτης Αἰγινεύς, ὡς Σπαρτιάτης.] Errat noster; nam Strabo ut plurimum voce Αἰγινήτης usus fuit, & dubito an Αἰγινεὺς apud Geographum reperiatur.

[21] Ὁ δὲ ἐξ Αἰγινήτου Φόρβος, ἢ δᾶλος, Αἰγινῆται.] Ita habent excusi codices; & Vossianus manu exaratus: ὁ δὲ ἐξ Αἰγινήτου Φόρβος, ἢ δᾶλος Αἰγινήτης. Salmasius animadvertens hic mendum delitescere, ad oram sui codicis hæc habet: fortasse scribendum: ὁ δὲ ἐξ Αἰγινήτου Φόρβος, ἢ δᾶλος Αἰγινητικός. Verum nec vulgata, nec conjectura magni Salmasii mihi satisfacit, cum scripta codicis Voss. lectio præferenda videatur. Stephanus hic loquitur de merce Æginetica, quæ, quum esset vilissimi pretii & multi usus, ob crebram permutationem & distractionem in proverbium abiit. Scholiast. Pindari ad Olympia. Διὰ τὸ ἐμπορεῖον εἶναι τὴν Αἴγιναν. ὅθεν τὰ ἐπὶ μισθοδοσίᾳ φέροντα, Αἰγινητικὰ ἐλέγετο. Omnem igitur mercem Ægineticam vilissimam appellabant, si sæpissimè distraheretur. Locus in hanc rem elegans est apud Hesychium. Αἰγίνασα, τὰ χαυνωθῆ φορτία, καὶ ἐπὶ πραίσεως τὰ οὐκ Αἰγινητικὰ ἐλέγετο. Simile huic Belgicum jactatur proverbium (Een Koopman van Rats-luyden oft Stwabel-stukken) de iis, qui in rebus vilissimis mercaturam exercent. Et apud Strabonem lib. VIII. legimus, ἐμπορεῖον τῆς Ἠλείας, Δημήτριὸν φησὶν ὁ χώρας, ἢ ἀνθρώπων βαλανεύοντων ἐμπορικῆς. ἀφ' ἧς τοῦτο Αἰγιναῖον ἐμπολεῖν λέγεσθαι. Attamen ex vilissimis mercibus mercatores quidam ditissimi evasêre, nam de Sostrato quodam ita refert Eustathius

bus, cujus popularis Ægialensis dicitur. Localia sunt, ex Ægilia, ad Ægiliam, in Ægilia. Est item insula inter Cretam & Peloponnesum Ægilia dicta, cujus incola Ægilius appellatur, sicut Cytherius.

ÆGILIPS, locus prope Crocyliam Epiri, de quo Homerus.

Et Crocyliam habitabant, & asperam Ægilipem.

Denominationem fortitus est ex eo, quod petrosus, altus & inaccessus sit. Gentile, Ægilipius, uti à genitivo Cinypis Cinypius, Arabis Arabius, Phrygis Phrygius, & similia.

ÆGIMORUS, insula Libyæ; cujus gentile est Ægimorites; quippe iste modus loquendi Africanis non est insolitus.

ÆGINÆ tres reperiuntur. Una Cycladum insula est, quæ olim Oenone, postea vero Ægina vocabatur à filia quidem Æsopi, Æaci matre, cui Ægina nomen erat. Civis inde Æginensis dicitur, ut Strabo vult; sed secundum multos, Ægineta esset. Dicitur autem Æginetæ merx, sive servus Æginetæ. Sic-

[1] ὡς δ' Ῥόδιος, Ῥοδιακός. Αἰγιναῖος δὲ ὁ ἐπιχώριος, [41] ἢ κέραμος, [42] ἢ ὀβολός, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον· ὅθεν Αἰγινήτης. καὶ τὸ ἠλικιῶν, Αἰγιναία λέγει. καὶ μὴν Αἰγιναία, ὡς [43] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ποθέου ξενίας. τὸ ἠλικιῶν δὲ Αἰγινήτης, Αἰγινῆτις. ἀπάνια δὲ τὰ ἐκ τῆς ἐθνικῆς τῶν Αἰολέων, ὥσπερ τρεῖς συλλαβάς βαρύτονα. ἐστὶ δὲ πᾶσα, Αἰγινήτης, Μαλιήτης. [44] ἔστι δὲ περίπατον αἰπόλικον Κεφαλλήτης. [45] τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ῑ, ὡς τὸ μωθήτης, ὅπερ ἐστὶ ῥήτωρ· ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς Ἰλιάδος. [46] τὸ δὲ Βαρδηλιήτης, ἢ Μασσαλαίτης, πίναπλαι. τὸ δὲ Κωμήτης, Σιδήτης, Λιμνήτης, τρισύλλαβα. ἀπὸ δὲ Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸν τὸ κλητικὸν, ἢ Αἰγινητικός, ἢ Αἰγινητική.

ΑΙΓΙΝΗΤΗΣ [49], πολίχνιον, ἢ πόλις Παφλαγονίας. [50] τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ πεπτῶτε ἀσχολῶ. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα ἠθλῦν ἔτι τῷ Πόντῳ Αἴγινον. Παφλαγονικὸν δὲ τῷ Πόντῳ σωζεται.

ΑΙΓΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰλλυριῶν, [51] ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγινιδιῶς.

ΑΙΓΙΟΝ,

A Sicuti Rhodius ficit Rhodiacus. Verum Ægînæus dicitur advena, sive urceus, sive obolus, sive aliud aliquod vas, quod ex Ægina advehitur; & ejus fœmininum Æginæa dicitur; & mulier Æginæa, apud Dinarchum in oratione de peregrinitate sua. Fœmininum Æginetæ est Æginetis. Rarò admodum gentilitia in tes, quæ plures quam duas syllabas, & in penultima η habent, sunt barytona; talia autem sunt Æginetes & Maliētes. Aſt Κεφαλλήτης forma Æolica dicitur; & vox πολιήτης, civis, habet pleonaſmum literæ η, uti μωθήτης, orator, quòd neque gentilitium eſt: Et Julietes à Julietes. Mutatum verò eſt Βαρδηλιήτης & Μασσαλαίτης. Aſt Cometes, Sidetes, Limnetes, triſyllaba ſunt. Ab Æginetes fit poſſeſſivum Ægineticum, & Ægineticus, & Æginetica.

ÆGINETES, oppidulum, & amnis Paphlagoniæ. Gentile ſimiliter ſe habet, propter anticipationem primitivi. Videtur autem nomen illud Æginam in Ponto ſignificare. Paphlagonia enim Ponto finitima eſt.

ÆGINIUM, oppidum Illyriorum, uti Strabo auctor eſt. Gentile Æginienſis.

ÆGIUM,

Aſtius ad Dionyſium pag. 73. λείχ] δὲ ὁ Σάκερδος τὸ Αἰγινήτου ὑφιπτάμενα μηλάκα ὡς φασὶν ἐκφέρεσθαι. Sed præterea eum de Æginetarum ſervis hoc loco aliquid ſubjicit Epitomator. An quod de iis dicere in mente habuerit, dividere multitudine aliquid indicare ſtuduit: nam certum eſt in Ægina inſula, exceptis dominis & liberis, 47 myriades numeri habitaſſe. Scholiaſt. Pindari ad Olym. ode H. ita inquit. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ πολὺ, ὅτι ἦν ἐν Αἰγίνῃ ἡ ὠνὴ τῶν ἀνδραπόδων ἐγένετο. τοσοῦτοι δ' ἦσαν οἱ ἀριθμοὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν Αἰγίνῃ, ὡς φησὶ Δημήτριος ὁ Μαγνήτης, μυριάδες μζ'. ἐν μεγάλαις ἑορταῖς. Nihil certius in re tam incerta poſſeret poni, & videat lector an aliquid aptius aut certius conjecturi poſſit aſſequi.

42 ἢ Ῥάνιον, ἢ σάκκος.] Ante & poſt hæc verba multa excidiſſe certum eſt, nam neque cum antecedentibus aut conſequentibus cohærent. Imò & ipſiſſima verba mendo non carent, cum legendum ſit, ὡς δ' Ῥόδιος Ῥοδιακός.

43 Η' κεφαλῆ.] Ita legitur in omnibus vulgatis, ſed ſine ulla dubitatione legendum eſt, ἢ κέραμος. Sic mihi codex Voſſianus exhibuit.

44 Ἡ' ἐπιλεὶς.] Reſpicit Stephanus Αἰγιναῖον τόμισμα, de quo Æliānus var. hiſtor. lib. XII. καὶ ἀφῆται τόμισμα Αἰγινητικὸν, ἢ ἄντικα ἐπιλὴν τόμισμα Αἰγιναῖον. Sed ipſum vocabulum ἐπιλὴς uſurpatur ab Euſtathio ad Iliad. B. Ἐκάστην δὲ τῶν ἀσπίδων, ἢ ὅ φασὶ ἐξαίρετον ἐπιλῆν Graeci hujus rei non fuerunt immemores. Pollux lib. IX. cap. VI. Etymol. Heſych. Pindari Scholiaſt. & aliis. & omnibus vulgatis codd. circumfertur profligatiſſimè deprava. Lege confidenter. Δείναρχος δὲ τὸ μὲν αὐτὸ ξένιας ἔφη. Ita corruptiſſimum hunc locum debere reſtitui, liquet ex mutilis Harpocrationis verbis, quæ, in voce Ἀγαπαῖος, ὁ Δείναρχος λόγοις καὶ αὐτὸ ξένιας φησὶν, ἐν Λυκοῦργος συκοφάντῃ, ἢ ἐν Λαμοσθένει συκοφάντῃ, ἢ ἐν Πολυκλεῖ, ἢ ἐν Ἀλλοθερσίτῃ, ἢ ἐν Ἀριστογείτονι. Ut hiſce verbis liquet Dinarchum fuiſſe in civitate dunxiyiuoy: id eſt, peregrinitatis merchum fuiſſe in civitate Æginenſi. Ex hiſce verbis liquet Dinarchum. Atramen, cum oratione demonſtraſſet, ſe cum Alitis de re quapiam ſcitentiam tuliſſe, in album civium eſſe relatus.

46 Ἐ'στι δὲ περίπατος Αἰτωλικός.] Conſtanter ita habent ſcripti codices & editi, ſed perperam & ſine ſenſu, uti jam olim obſervavit incomparabilis Caſaubonus ad Theocritum, ubi ait legendum eſſe: ἔτι δὲ κῶμος πίτνος (vel τύπος) Αἰολικὸς . . Κεφαλλήτης. Non puto tamen locum eſſe mutilum. Sano ſenſu ita legi poteſt. Κεφαλλήτης videtur eſſe gentile cujuſdam oppidi. Plinius lib. v. cap. XXXI *Et in Arcennefo oppidum Ceramus.*

47 Τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ῑ, ὡς τὸ μωθήτης.] Deducitur πολιήτης à voce πολίτης per pleonaſmum literæ η, & reperitur apud Hom. Iliad. B. verſu 800. Pro μωθήτης nititur Salmaſius ad oram ſui codicis reſcribere Μολήτης aut Βωθήτης. Sed nulla hic emendatione opus eſt, cum τὸ μωθήτης ſatis ſanum ſit.

48 Τὸ δὲ Βαρδηλιήτης ἢ Μασσαλαίτης.] Quid ſit Βαρδηλιήτης, fateor me ignorare. Auctor noſter à ſuperiori canone, nempe Σπαρτία δὲ τὰ εἰς τις ἰθνικὰ &c. quædam nomina & gentilia excipit, quam exceptionem etiam ad Βαρδηλιήτης & Μασσαλαίτης videtur extendere: ſed Βαρδηλιήτης ab hoc canone non recedit: adeo ut gentile aliquod, aliam terminationem habens, ſit reponendum: ſcriberem itaque, τὸ δὲ Βαρδηλιήτης ἢ Μασσαλαίτης. De poſteriori non eſt dubitandum, & quod præcedit, exſtat apud Stephanum in Βάργυλια. Verum ſi hic canon de quo nunc ſit mentio infallibilis ſit habendus. Cicero in mendi ſuſpicionem veniet, epiſtolarum enim lib. XIII. epiſt. 76. legimus: *Præterea Heracleota, & Bargiletæ, qui item debent, aut pecuniam ſolvant, aut fructibus ſuis ſatisfaciant.* Ubi tum Bargylatæ ſcribendum eſſet.

49 Αἰγινήτης, πολίχνιον &c.] Ab Arriano in Periplo Ponti Euxini Αἰγυνῆτις ſcribitur, ſed puto ibi debere ſcribi Αἰγινῆτις, uti Stephanus exhibet.

50 Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ πεπτῶτε ἀσχολῶ.] Diſſentiunt quod ad voces libri ſcripti & editi. In codice Voſſiano ita legitur hic locus: τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφ' οὗ πεπτῶτε ἀσχολῶν. Simili prorſus phraſi utitur Stephanus in voce Φοιμανηνοί, πόλις Γαλατίας. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, ἀφ' οὗ ἀσχολῶν ἢ χαροκόπος. Et in Αἰακίς inquit: τὸ ἐθνικὸν Αἰακίτης. ἀσχολοῦσι γὰρ οἱ ἐν αὐτῇ τὸ ἀεὶ διῤῥάπτειν. Puto tamen idem hiſce phraſibus intelligi.

51 Ὡς Στράβων.] Locus exſtat lib. VII. Καὶ ἐπὶ τῷ Ἐσπέρῳ πάσῃ ἐπὶ τῷ Δαλματῶν πόλεις ἐπιλοφοῖ, ὧν τὸ Βρυανίον & Ἀναλωσιβήνη & Σπινάσσαι. Κυδωνία δὲ Βυρσῶν, Αἴγινιον δὲ

[12] Α'ΙΓΙΟΝ [13], πόλις Α'χαΐας, ὡς Εὔ- A δοξος ἐν ἕκτῃ. ὁ πολίτης Α'ιγιεύς, ὡς ὁ χρησμός.

[13] Τ'μεῖς δ' Α'ιγίειες, ἤτε τρίπι, ἤτε πίπερι.

Α'ΙΓΟ'ΣΘΕΝΑ [14], πόλις Μεγαρίδος [15] ἰδιάτερος, ὡς Παυσανίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Α'ιγοσθενεύς, ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δ' Α'ιγοσθενίτην φησὶν, ὡς Γάβαλα, Γαβαλίτης. [16] Α'ρκάδιος δ' Α'ιγοσθένειαν αὐτὴν φησι, τὴν φωκίδα πόλιν. B

Α'ΙΓΟ'Σ ΠΟΤΑΜΟΙ, πόλις ἐν Ε'λλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Α'ιγοσποταμίτης. C

Α'ΙΓΟΤΣΑ [17], νῆσος Λιβύης, κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρία. τὸ ἐθνικὸν, Α'ιγυσσαῖος, ὡς Σκοτυσσαῖος.

Α'ΙΓΥΠΤΟΣ [18], ἡ χώρα, ἡ ὁ ποταμός. σκληρῇ ἀπὸ Α'ιγύπτου. [19] ὡς Χαραξ. Βήλῳ παῖς ὤν, ἡ Α'ιερίας, ἣ Ε Ποσειδίππου, βασιλεύσας ἔτη πεπαρακόντα τρία. τὸ ἐθνικὸν Α'ιγύπτιος, ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον. D

[60] Δεινοὶ πάλαιον τι μηχανὰς Α'ιγύπτιοι. E

[61] χθὴ

ÆGIUM, civitas Achaïæ, uti Eudoxus in sexto testatur. Civis Ægiensis vocatur, uti habet oraculum.

Nos vero Ægienses neq; tertii, neq; quarti sumus.

ÆGOSTHENA, urbs Megaridis, neutro genere ita dicta, uti Pausanias tradidit. Gentile debebat esse Ægosthenensis, uti Megarensis: sed Polybius Ægosthenitam dixit: uti Gabala Gabalita. Arcadius autem eam Ægostheniam, & urbem Phocensem nominat.

CAPRÆ FLUMINA, urbs in Hellesponto; cujus gentile est Ægospotamita.

ÆGUSA, insula Africæ, quæ secundum Africanos Catria dicebatur. Gentile est Ægusæus, uti Scotusæus.

ÆGYPTUS, regio, & fluvius, ita dicta ab Ægypto, uti Charax tradidit; Ægyptus Beli filius, Aeriæ, olim Potamitidi, annos quadraginta tres imperavit. Gentile est Ægyptius, uti Jambicum illud habet.

Præstantes sunt in struendis machinis Ægyptii.

Hinc

Τυμφαίων ὄμμεσι. Non satis de situ hujus oppidi scriptores conveniunt. Vide Livium lib. XXXII. XXXIII. & XLV. & Cæs. III. Civil.

[12] Α'ίγιον, πόλις Α'χαΐας.] Ptolemæus propriæ Achaiæ oppidum esse ait lib. III. cap. XVI. Sæpissime hujus oppidi ejusque situs meminit Polybius lib. II. & Pausanias in Achaïcis. Vide etiam Joh. Tzetzæ histor. chil. IX. Hist. CCXCI.

[13] Τ'μεῖς δ' Α'ίγιες &c.] Est pars vetustissimi cujusdam oraculi, quod integrum legi & inveniri potest post Oracula Sibyllina.

[14] Α'ιγόσθενα, πόλις Μεγαρίδος.] Existimo idem esse oppidum, de quo Stephanus antea dixerat Α'ιγίμιον, πόλις Μεγαρίδος.

[15] Ο'ὐδέτερον, ὡς Παυσανίας.] Numero plurativo & neutro genere Pausanias vocabulo usus est in Atticis. Ε'ν Α'ιγιθένοις δὲ Μεγάροις δ' Α'μυθάονός ἐστιν ἱερόν. Et eodem libro: ὡς ἡ Μεγαρὶς ἡ Πηγὴ πόλις, ἵνα δὲ Α'ιγίθενα ὄνομα. Sed utroque loco urbis nomen leviter consecutus esse corruptum: veram lectionem nobis reservavit Stephanus, uti liquet ex urbe Phocidis, & nomine gentili ex Polybio in medium producto, quod tamen hodie apud Historicum non exstat.

[16] Α'ρκαδίων δ' Α'ιγοσθένειαν δυτικὴ φησι, τὴν Φωκίδα πόλιν.] Ptolemæus quoque Ægosthenean mediterraneam Phocidis urbem agnovit lib. III. cap. XV.

[17] Α'ίγυσσα, τὸν Ο Λιβύης, καὶ Λιβύας λεγομένη Κατρία.] Promiscue scribitur nomen insulæ, nunc Α'ίγυσσα, nunc Α'ίγυσσα: sed scripturam cum Υ longe præferrem, & ita olim scripserat Plinius lib. III. cap. VIII: optimè enim convenit cum Κατρία, uti observavit eruditissimus Bochartus. Α'ίγυσσα derivari posset ab αἴθω ardeo, incendo; & Κατρία à Phœnico sive Hebraico קתר Kathar, quod incendere significat, & de suffitibus proprie dicitur.

[18] Α'ίγυπτος, ἡ χώρα, ἡ ὁ ποταμός.] Non est nobis animus totius Ægypti regionis describitionem in hoc commentarios rejicere: qui illud desiderat Melam, Plinium, Herodotum, Diodorum, Strabonem & alios scriptores legat, qui accuratissimè ejus situm, incolarum mores & quicquid habeat memorabile, ob oculos ponent. Nugantur profecto Grammatici omnes qui Α'ίγυπτον conantur derivare παρὰ τὸ αἴσσω, τὸ καίω: οἱ γὰρ αἰθιοπικὴν κικαυμένοι εἰσὶν ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ τοῦ ἡλίου φορᾶς: vel alio inepto modo, quem apud Eustath. legimus. Mihi autem videtur composita ex αἶα pro αἶα, ἡ γῆ, & Γύπτος, quod fit à Κόπτω pro Κοπτὸς, q. d. αἶα τοῦ Κόπτου. Fuit in Ægypto hæc urbs Κοπτὸς Ptolemæo testæ Nomi Coptici metropolis sub 26 latitudinis gradu, & longitudinis 62 sita; cujus etiam meminit Strabo lib. XVII. Josephus & alii. Neque hoc est insolens in regionum nominibus, ut ab urbe principe & metropoli universa regio ut provincia nomen habeat. Stephanus hic refert fluvium quendam Ægyptum appellatum fuisse, sub quo nomine ab Homero Nilus describitur Odyss. Δ.

Πομπαῖοι δ' Α'ίγυπτοι εὐρέϊ ῥείθρῳ ἐκέκασθε.

Στήσας δ' ὦν Α'ίγυπτον πολυκμῆτ' ἔπι ἄμπελον ἔστας. Et ita etiam Odyss. P. versu 427 locus in hanc rem egregius est apud Etymologici magni auctorem in voce Α'ίγυπτος. Ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀφ' οὗ Α'ίγυπτος Α'ίγυπτος σκληρὸν σημαίνει δὲ τρία. τὴν χώραν, ὡς τὸ, Α'ίγυπτον δ' ἐς μυρίας ἄνωγα. τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, ὡς τὸ· Στήσας δ' Α'ίγυπτον πολυκμῆτ' ἔπι ἄμπελον ἔστας. Καὶ Α'ίγυπτίους διὰ τοῦ ι ποιοῦσι. τὴν πᾶσαν τῆς Θεσσαλίας τὴν ἀμφιτρίτην, ἣν εὐτόλμη, Α'ίγυπτον τὴν ὑπὸ τοῖς Φαιάκεσσι δ' ἀνδρεσσιν ἀμφιτρίτην. Sed Ægyptus de fluvio masculini, & de regione feminini generis est, uti observant Grammatici.

[19] Ω'ς Χαραξ. Βήλῳ παῖς ὤν, ἡ Α'ιερίας, ἣν Ε Ποσειδίππου, βασιλεύσας ἔτη πεπαρακόντα τρία.] Sanam profecto non haberet mentem, qui affirmaret hunc locum esse sanum & integrum, sine ulla dubitatione vox Α'ίγυπτος ante Βήλῳ παῖς excidit, & de imperii annis scriptores non conveniunt, quos Stephanus auctoritate Characis statuit μγ' sive XLIII, & Eusebius ξβ' LXVIII. Locus exstat in Thesauro temporum, quem tamen transcribere libet ex Seldeno de Diis Syris, qui cum fortassis ope codd. MSS. valde auxit & emendavit. Γ'αμιτις ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ, ὁ Α'ίγυπτος καλούμενος. Ε'ὐσέβιος δὲ Α'ιγύπτιον τὸν ξβ'. μετανίστησιν τὸν χρόνον Α'ίγυπτον τῇ ἰδίᾳ ἐπωνυμίᾳ, ὅτις σοφίᾳ πολλῇ Μισραΐμ, ὅπερ Ε'βραῖοι δὲ Α'ιγύπτιον ἐλάγαρ. Sed numeri facili librariorum lapsu confunduntur & corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Ægypto hanc regionem dictam esse, cujus verba tam miscre sunt affecta & depravata ut vix in integrum restitui queant. Α'ίγυπτος· ὄνομα κύριον· ἀφ' ἡ χώρα Α'ίγυπτος. ὅτι αἴρεσιν ὁ Γ'αμιτος, ὃ ὡς Βῆλα, ἣ Ε Δίος, εἰς Μισραΐμ, ἐδασίλευσε Φ' ἐκεῖ. ὃν μετανίστασιν Α'ίγυπτον, ἀφ' ἡ Ε Α'ίγυπτος ἡ χώρα. Ægyptus. nomen proprium: & Ægyptiorum regio. Quum Rhamesses, qui filius Beli & Jovis nepos fuit, in Mesraïm pervenisset, incolu imperavit, quem mutato nomine Ægyptum appellarunt. Si ita hic locus legatur, cum vere, aut certè in speciem sanaveris.

[60] Δεινοὶ πάλαιον τι μηχανὰς Α'ιγύπτιοι.] Æschylo hunc versum attribuit Scholiastes Aristophanes ad Nebulas, pag. 187. Vossianus codex: Δεινοὶ πάλαιον τὰς μηχανὰς Α'ιγύπτιοι. Vide Eustathium ad Dionysium pag. 35. & Erasmi Adagia.

καὶ αἰγυπλιάζειν, τὸ πανοῦργα, καὶ δόλια καὶ ὑπόπλα πράττειν. τὸ θηλυκὸν, Αἰγυπτία, καὶ Αἰγυπτίνη. [61] σκληρὸν δὲ Μύαρα ἡ χώρα τῶν Φοινίκων, [62] καὶ Ἀερία, [63] καὶ Ποταμῖτις, [64] καὶ Ἀετία, ἀπὸ τοῦ Γνδῦ Ἀετοῦ. [65] ἡ ἰδιωτικὴ, ὅπερ λέγει Γνδῦ Ἀετός, [67] ὡς Αἰγιεύς. [68] ὅπερ δὲ ἀπὸ δ ἐξωχρέως, Ἀετίτης. [69] ἀλλὰ δ Ωγυγία σκαλεῖται, κ. [70] Ἐμοσχύμος,

A Hinc & αἰγυπλιάζειν, id est fraudulenta, vafra & subdola facere. In fœminino est Ægyptia, & in neutro Ægyptium. Sed à Phœnicibus regio appellata fuit Myara, & Aeria, & Potamitis, & Aetia ab Aeto quodam Indo. Hinc fit gentile, quod ex similitudine alterius formatur, Actiensis, uti Aeriensis: sed formâ vernaculâ Actites dicitur. Enimvero olim etiam Ogygia, & Hermochymius,

B

[61] Καὶ Αἰγυπλιάζειν, τὸ πανοῦργα &c.] In hac significatione etiam reperitur apud Etymologum. Αἰγυπλιάζειν, τὸ πανοῦργον ἢ ἐπιβουλεύειν. Et Ægyptios tali ingenio fuisse præditos testatur etiam Theocritus Idyll. 15.

. . . . . ὕδεις ἐφικτὸς
Δαίδαλος ὡς τοῦδε παρέρπειν Αἰγυπτιωτί. Hoc est:
. . . . . Nemo malefici
Lædat amplius viatorem, dolose subiens more Ægyptio.

Ad quæ verba ita commentatur Scholiastes. ἀπάτωνι γὰρ πανοῦργοι καὶ ζωπυροὶ ἐκεῖνοι πάντων μᾶλλον ἄνθρωποι. ὡς δὲ Αἰγύπτιοι κακοῦργοι ἦσαν, καὶ ἐπιβουλευτικοὶ ἄλλων, κακουργήσαντες δι, τὸν Δημήτερα ἔμαθεν παντοῖον ἔργον. Vide etiam Scholia in Aristophanis Nebulas & sacra Cereris celebrantes. Sed præterea ἀφυλλοῦν etiam neutralem habet significationem, in quo Iunnium in Lapithis. Καὶ ἀνάπαυσις συγκοπῶν λαβόντι. Αἰγυπλιάζειν τὸ φυσᾶ.

[62] Ἐκλήρ δ Μύαρα ἡ χώρα τῶν Φοινίκων.] Cum vox Μύαρα non sit Phœnica, hic locus in mendi suspicionem venit. quare & ipsum sollicitavit Ger. Joh Vossius lib. 1. de origine & progressu Idololat. qui pro Μύαρα reponeret Μέμφις, sed cum tali nomine nulquam Ægyptus appelletur nemo nobis suspectum videtur, & fortassis legendum est Μεσρία, quod occurrit apud Eusebium, atque Suidam, quorum loca supra produximus & emendavimus, & facili negotio ex Hebraico fonte מצרים *Misrajim* deduci potest.

[63] Καὶ Ἀερία.] Vide Eustathium ad Dionysium de situ orbis pag. 35. & nostras observationes ad vocem Ἀέρια.

[64] Καὶ Ποταμῖτις.] Ita reſcripſimus ex aliis editionibus pro τῶν Πελασγῶν, quod male Xylandri exhibet editio, ſupra in hac voce ipſe Stephanus inquit, τῶν δ Πελασγιωτῶν δακάδων. Vide & Euſtath. ad Dionyſ. loco ſupra citato.

[65] Καὶ Ἀετία, ἀπὸ τοῦ Γνδῦ Ἀετοῦ.] Exiſtimo Stephanum, ex loco aliquo ſcriptoris antiqui malè percepto, errorem hic errare turpiſſimum, ſtatuentem regionem Ægypti Actiam ab Indo quodam Aeto inſignitam fuiſſe: imo miror hunc errorem eruditiſſimum Theſſalonicenſium Archiepiſcopum ſubſcriptorem inveniſſe, quin in eius ad Dionyſium commentarius pag. 35. ita ſcribit. Ἐκλήρ δὲ καὶ ἡ χώρα τῶν Φοινίκων, καὶ Ἀερία, καὶ Ποταμῖτις, καὶ Ἀετία, ἀπὸ τοῦ Γνδῦ Ἀετοῦ. Ἀθήναιος, φησὶ δὲ καὶ πολλοὶ τῶν ἱστορικῶν. καὶ μέλι δ Ἀετία οὐ πόρρω Γνδῦ Ἀετοῦ. Meminit profecto illud eſt commentum, quod Euſtathius tranſcripſit ex noſtro, & in tota antiquorum turba nemo reperitur, qui unquam affirmaverit hoc nomine regionem Ægypti appellatam fuiſſe: ſed ex Dionyſio conſtat fluvium Ægypti ſive Nilum ob velocitatem rapidiſſimumque aquarum impetum olim Aquilæ nomen habuiſſe, ita enim ille lib. primo. Τίτηνα δ' ὄνομα πάλαι ἦν ἀφ' ἁρπαλέης ὁρμῆς· τὸν δ' ὑπὸ νεῦμα θεοῖο ἀέρρει ὑπεκπρὸ Γαίσαρος, Σαιρίου κυνὸς ἀθρήσαντες ἀγείρουσιν ἑορτὰς Πλησιάδες, ὅτε τε πρηστὴρ ἐπιβρίσῃ ἀνέμοιο, ἢ ὅτε τοι ὄμβρος ἐπιπροέηκε θύελλα, ἢ ὅτε τοι ποταμὸς ὑπερβάλλων ἀγέρεται Νείλου ἀμαιμακέτοιο, ἐπεὶ πολυάρματος Ἄρης ἐν Διὸς ἀγκοίνῃσι μιγήσεται Ἀφροδίτῃ. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ ἐπὶ τοῦ μέσου ὑπτιάζει, ὃ ἐστὶ τοῦτο τὸ χωρίον. τὸ δὲ Πετρωμένῃσι ἀλλ' ἐπὶ τοῖς λοιποῖς κατὰ τὸν Ἀγγελίαν. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πρόσω αὐτὸν ἀνωμαλοῦσιν. ὑπερβάλλων δὲ ἐπὶ τὸ πλεῖον ἐπιφερόμενος. ἐπὶ τὸ πρόσω αὐτὸν ἀνωμαλοῦσιν. Nilus, ajunt, ſub canis Sirii ortum, quando impleri ſolet maxime) ruptis aggeribus Ægypti partem inundatione ſubmerſit, eamque paludem, cui Prometheus cum imperio præerat, adeo ut jam, non ſponte doloris impatientia vitam Prometheus abſtulerit. Et tum à ſubitis irruptionis impetu & undarum violentia Aquilæ fluvii accepit. Et deinde paucis interpoſitis inquitur. Τὸν πρόμον ἀέρρουσιν, ἢ ὄνομα ἐστὶν Αἰγύπτου, ἐξ ὧν Ἑλλησὶ Ὠκεανὸς. ὑπὸ δὲ τοῦδε

ἄδμοι ἴκεσθαι φασὶν αὐτὸν ἀνομαζόμενον, ὑπερ δὲ Αἰγύπτου. Fluvius antiquiſſimum nomen erat Oceanes, quod Græce ſonat Oceanus. Poſt ob eruptionem Aquila dictus, deinde Ægyptus.

[66] Τὸ ἰδιωτικὸν, ὅπερ λέγει Γνδῦ Ἀετός.] Horum verborum ſenſum ſimillimis Stephani verbis delinire poſſumus. In voce Ἀέρριον ita inſit. Τὸ ἰδιωτικὸν ἐπὶ τῶν ἐν χερσονήσῳ Γαίσαρος, Σαιρίου, ὅπερ Ἀέρριον. Ἀθήναιος δὲ ἐν τῷ Ἀμφίονι καὶ Ζήθῳ. ὡς δ Ἀθήναιος Ἀέρριον, καὶ ὁ Ἀετός, non vernaculâ formâ, id eſt τύπῳ ἐπιχωρίῳ, ſed ex ſimilitudine aliorum formarum eſt, nam uti Αἰλιὰ gentile habet Αἰλιάδης, Αἰμωνία Αἰμωνιάδης, ſic Αἴπια habet Αἰπιάδης.

[67] Ὡς Αἰγιεύς.] Neque hoc gentile habet vernaculam ſuam formam, quæ eſſet Αἰγίτης, uti Stephanus in voce Αἰγεία dixit, qui præterea addit, incolas etiam Αἰγείας appellari.

[68] Ὅπερ δὲ ἀπὸ δ ἐξωχρέως, Αἰετίτης.] Hæc jam eſt vernacula & ſolita regioni forma, uti nos docet Stephanus in voce Αἴγιλα, ubi ita inquit: ὅτι τὸ ἀφ' ἑνὸς τινος εἰς ις, τὸ παραλήγον τῆ λαμβάνει χαρακτῆρα ἐξ Αἰγυπτίων εἰς τους λέγ.

[69] Ἀλλὰ δ Ὠγυγία.] Fortaſſis Ægyptus ita fuit appellata, quia hæc regio omnium antiquiſſima habetur. Nam magiſtri Græci πᾶν τὸ ἀρχαῖον, ὠγύγιον φασί. Vide Heſychium, Suidam atque alios.

[70] Ἐμοσχύμος.] Non debet hæc vox emendari, quemadmodum aliqui inter doctos tentarunt, qui pro Ἐμοσχόμος ſubſtituerant Ἐμοχμίος, non conſiderantes veram hujus vocis etymologiam. Non enim componitur ex Ἐμός & Χυμία ſive Χαμία (licet Ægyptus quoque Χαμία ſive Χυμία ab antiquis dicta ſit) ſed componitur ex Ἐμὸς & Hebraica חום *chum nigredo*, occurritque aliquoties in trigeſimo Geneſeos, ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur, adjectaque Græcorum terminatione habes Ἐμοχούμος, quaſi diceres, *Mercurii nigrum ſolum*. Lucuenter teſtatur Diodorus, Mercurium apud Oſiridem in magna æſtimatione fuiſſe: ab ipſo gentem edoctam eſſe multo accuratius loqui; variarum quoque rerum nova diciſſe nomina: eundem inveniſſe ſcribendi legendique artificium; ſacrificiaque & religioſos ritus docuiſſe, itemque ſiderum curſus obſervaſſe. In ejus igitur honorem, qui tam neceſſaria incolis impartivit, Ægyptum, antea *Chymiam* dictam, *Hermochymiam* dixerunt: Hinc eſt quod hodie apud Heſychium corruptè legatur. Ἐμοσχύμος, ἡ Αἴγυπτος· τὸ ἀπὸ τοῦ πυρὸς ὑπὸς σκαλεῖσθαι. Cum legendum ſit Ἐμοχούμος· ἡ· id eſt *Mercurii nigra terra*, *ita Ægyptus antea appellabatur* Ut autem minimè dubiis argumentis rem confirmemus Plutarchum teſtem producamus, qui in libro de Iſide ita loquitur. Ἐ τῷ Ἀγγέλῳ ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις μελάγχολον ὕσαι, ὥσπερ τὸ μέλαν ἐφέλκυσθαι, Χημίαν καλοῦσι. *Ægyptum adhuc, cujus ſolum maximè nigrum eſt, uti nigrum illud quod eſt in oculo, Chemiam vocant.* Sed pro Χημίαν reſcribendum puto Χυμίαν; nam ab Hebraico חום *chum nigredo* non rectè Χημία deducitur: Et quandoquidem hoc vocabulo Plutarchus Ægypti ſoli nigredinem indicare voluerit, pro certo eſt ſtatuendum, non Χημίαν, ſed Χυμίαν, quod ſit ex Hebraico חום, ab ipſo fuiſſe ſcriptum Hac de cauſa Græci hanc regionem Μελάγχολοι appellarunt, uti hoc commate teſtatur Stephanus & apud Phavorinum legitur: Μελάγχολος, μελανόχρως, Αἴγυπτος μελάγχολος, &c. quod etiam Virgilius libro IV. Georgicor. hoc verſu expreſſit, cum inquit,

Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.

Præterea non tantum terra Ægyptia nigra erat, ſed & aquam tali colore Homerus commemorat Odyſſ. Δ, verſu 358. ubi de Ægypto loquitur.

Ἐν δὲ

μι©., [71] καὶ Μελάμβολ©., καὶ [72] Η᾽φαιστία. A
[73] ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπ©. μικρά.

Αἴγυς [74], πόλις Λακωνικὴ, [75] ὡς Εὐφορίων. οἱ πολῖται Αἰγῦται, [76] ὡς Παυσανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἴγυ©., τὸ θηλυκὸν λέγων ὕτω,

[77] Καὶ πάντα τλήσεσθ᾽ ὕνεκ᾽ Αἰγύας κυνὸς,
Τῆς θηλυπαιδ©., καὶ Τελάνορ©. κόρης.

ὁ λόγ©. περὶ Ελένης Λακωνικῆς ἔσης, καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης [78] τῷ Μενελάῳ, καὶ Αλεξάνδρῳ, Δηιφόβῳ γαμηθεῖσα. Θεόπομ- C π©. δὲ Αἰγυίας αὐτὰς φησιν.

Αἴγωνεια, πόλις Μηλιέων, Λυκόφρων.

Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν ἄθλιοι πάτραν.

[79] καὶ Εκαταῖ©. Γ᾽ιαιὸς ἐκκαιδεκάτῃ, Αἰγώνειν αὐτὴν λέγ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγωνεύς. D

Αἴγωστις, πόλις Λοκρίδ©., ἢ τόπος, ἢ χωρίον ὑπὸ τὸ πόλεως, ὡς Επαφρόδιτ©. ὁ πολίτης, Αἰγωστίτης.

Αἴδη-

mius, & Melambolus, & Vulcania vocabatur. Est autem quoque alia parva Ægyptus.

ÆGYS, oppidum Laconicum, de quo Euphorion. Oppidani inde Ægytæ dicuntur, uti Pausanias testatur. Lycophron vero gentile facit Ægyus, & fœminium inde ita appellans. B

Et omnia perficiet propter Ægyam canem,
Famini-puerperam, & triviram puellam.

Loquitur de Helena Laconica, quæ, Menelao, Alexandro & Deiphobo nupta, nullam prolem masculam peperit. Theopompus vero illos Ægyenses nominat. C

ÆGONEA, urbs Melienſium, uti Lycophron auctor est.

Quorum quidem Ægoneam miseri patriam.

Et ita etiam Hecatæus. Rhianus vero lib. XVI. D eam Ægonen nominat. Gentile, Ægonenſis.

ÆGOSTIS, oppidum Locridis, vel locus, vel castellum intra urbem, uti Epaphroditus perhibet. Oppidanus inde Ægoſtites.

ÆDE-

Εἰ δ᾽ ἀμφὶ λιμένι ἔσεται ὅτε τ᾽ λοὶ πῖσι ἕλσας
Εἰς πόντον βάλωσιν, ἀφυσσάμεναι μελαν ὕδωρ. Id est:
In ea autem portus portuosus, unde naves æquales
In pontum deducunt, postquam hauserunt nigram aquam.

Inter varia aquæ epitheta, quibus Homerus utitur, illud ipſi minus familiare fuit, nam semel adhuc occurrit Iliad. B, ubi Æsepum Lyciæ amnem describit. Non esset profectò boni, multo minus divinioris ingenii poëtæ, epitheti promiscuè & sine ratione uti, quibus plerumque veræ rerum imagines ob oculos ponendæ, & lectorum animis infigendæ sint. Sed quid evidentius quam quod Josʃ. 19: 26. & Jer. 2: 18. hic fluvius *Schicor* vel *Sihor* à nigrore appellerur, ex eo quod turbidus sit & nigricans, ob limum quem advehit secum ex Austrinis partibus: hinc Græcis vocatus fuit *Melas* teste Plutarcho & Eustath. in Dionysʃ. atque etiam veteribus Latinis *Melo*, ut tradunt Festus & Servius. Enimverò, idem illud, quod de terra & aqua Ægyptia affirmamus, de incolis probari potest, qui corpora ex ardore solis nigriora habent, uti liquet ex hoc senario; Χαῖρε δὲ τῷ σῷ πλευ©. λιμένι φλογὶ Αἰγυπτίᾳ: id est, *Cutem tuam sol splendens Ægyptiam reddet*, hoc est, nigram more Ægyptiorum. Hinc apud Hesychium legimus: Αἰγυπτιάσαι, μελάναι: *Denigrare, sive atrum reddere.* Sed Salmasius isthoc loco scribendum censet Αἰγυπτίσαι, μελάναι. Quod ibitum propriè significaret, *nigrum redderе uti solum Ægyptium est*, nam non potest formari tale verbum ab Αἰγυπτι©., sed ab Αἴγυπτ©.; & tali forma etiam apud Phavorinum legitur: Αἰγυπτίσαι μελάναι ἐπιπόθου, verum si scribendum esset Αἰγυπτιάσαι, libenter concederem illud ab Αἰγυπτι©. formari debere. Ex hisce autem omnibus satis apparet, nulla hac in voce Ἑρμαϊκὴν emendatione opus esse, cum non duntaxat *solum*, sed etiam *aqua* & *incoli* atro colore tincti sint.

[71] Καὶ Μελάμβολ©.] Sic exhibent omnes vulgati codices & scripti: sed legendum esse καὶ Μελάμβολ©. vel pueris, qui extremis labris hujus linguæ elementa degustarunt, est manifestum. Suidas: Μελάμβολ©. μιλαισχι©. Αἰγύπτιος μάντις. Vide etiam Phavorinum.

[72] Η᾽φαιστία.] Illud nomen habet à Vulcano qui Græcè Η᾽φαιστ©. dicitur. Cum Mercurius in Ægypto regnaſset & obiisset, Vulcanus regnum susceperit, & regionem de suo nomine Η᾽φαιστίαν, q. d. Vulcaniam, nominavit, testibus Diodoro, Suida aliisque.

[73] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπ©.] In lib. Notit. fit mentio de peculiari Ægypti regione in Ægypto; qui eam in sex provincias dividit, uti annotavit Ortelius in Thesauro Geographico. Hanc si non intelligat Stephanus, intelliget procul dubio regiunculam Peloponnesi cujus mèminit Pausanias in Arcadicis & noster in voce Η᾽λις.

[74] Αἴγυς, πόλις Λακωνική.] Codex Voss. Αἴγυς πόλις Λακωνικῆς. Sed res eodem redit. De origine urbis nihil constat: verum à quibus fuerit deleta legimus apud Pausaniam, cujus locum mox producam.

[75] Ὡς Εὐφορίων.] Auctor latis notus quique passim à Stephano allegatur, hic quidem sine libri nomine, sed aliis locis libri plerumque nominantur.

[76] Ὡς Παυσανίας.] Locus quem respicit Epitomator, ubi hujus oppidi cives Αἰγῦται appellantur, exstat in Laconicis hisce verbis: Αἰγυπλεῖς δὲ πόλις ἐστὶν Αἰγυπ©. ἐπὶ τούτῳ Λακεδαιμονίοις στάλαγμα κρατησασι πολέμῳ ἀνδραποδισμοῦ Αἰγύων, ἐπειδὴ ἐδούλωσαν οἱς οἱ Αἰγῦται φρονοῦσι τὰ Αργείων. Χωλαίνας δὲ ὁ τῆς μάχης βασιλεὺς σωιζόμενος ὑπὸ Ε Αργείων τῷ Αἰγύῳ. Agesilaus Archelaum filium sibi successorem reliquit. Dum hic regnaret, Lacedæmonii unam de finitimis urbibus, Ægun nomine, bello subactam excidérunt, Ægytarum ad Arcades defectionem metuentes. In ea urbe eversenda opem tulit Archelao Charilaus ex altera familia rex.

[77] Καὶ πάντα τλήσεσθ᾽ ὕνεκ᾽ Αἰγύας κυνός.] Aliter hic versus in editionibus Lycoph. legitur, nempe: καὶ πάντα τλήσθ᾽ εἵνεκ᾽ Αργείας κυνός. Sed Steph. lectionem veram esse putat Meursius ad Lycophronem pag. 272; ubi tamen nullam suæ opinionis rationem allegat. Non fumus certi an non Stephanus in mendosum Lycophronis locum inciderit. Qua de causa nihil mutarem, nisi aliunde lux affulgeat. Nam vox Αργεία sine sensu de Laconica dici potest, quæ olim hoc nomine fuit insignita, uti notum est ex Strabone, lib. VIII. Pindari Scholiasta ad IIthm. Eustathio in Homerum & Dionysium aliisque. Et hinc Helena (quæ alias Laconica appellatur, uti infra à Stephano, ὁ λόγος περὶ Ελένης Λακωνικῆς ἔσης.) à Virgilio lib. I. Æneid. *Argiva* dicitur.

Mupera præterea Iliacis erepta ruinis
Ferre jubet: pallam signo auroque rigentem,
Et circumtextum croceo velamen acantho
Ornatus Argiva Helena.

Et nugatur profectò Servius ad illum locum, cum dicit Helenam à vicinitate Argivam appellari.

[78] Τῷ Μενελάῳ, καὶ Αλεξάνδρῳ, Δηιφόβῳ γαμηθεῖσα.] In levi mendo cubat hic locus: vel enim conjunctio καὶ ante Δηιφόβῳ transponenda videtur; vel ante Δηιφόβῳ talis copula excidit.

[79] Καὶ Εκαταῖ©. Γ᾽ιαι©. ἐκκαιδεκάτῃ.] Fortassis re-

scriben-

Α'ΙΔΗΨΟΣ[1], πόλις Εὐβοίας. [2] Στρά- Ων ἐνάτῳ. κεῖται δ' ἡ Α'ιδηψὸν τ' Εὐ- βοίης, ὅπου τὰ θερμὰ λουτρὰ Η'ρακλέους. [3] ἔχει δ' ἐσθητὰ, καὶ χαλκᾶ μέτωπα καὶ Εὐ- βοϊκα. [4] Καλλίμαχος δ' Δαιδάλῳ,

Ἐν δ' ἔλαχαινε μένεν ἔργα σιδήρου.

οἱ δὲ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ ἦσαν καὶ χαλκέως ἄριστοι. Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ, [5] ὅτι ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὑρεθῆναι. [6] ἦ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνδύσασθαι οἱ Κύρητες, οἱ μετὰ Διὸς ἐλθόντες εἰς Φύλακας τῆς νήσου, καὶ ἔτι ἱερὸν [7] τῆς Η'ρας κατέλιπον. ἀφ' ὧν οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομάσθησαν. ὁ πολίτης Α'ιδηψιος. [8] Καλλίμαχος Ε'κάλῃ,

[9] Ἀρκεῖ δὲ χάρεσσιν ἑλὼν Α'ιδήψιον ἄορ.

Α'ΙΣΟΤΣΙΟΙ [10], σύμμαχοι Ρ'ωμαίων τῆς Κελτικῆς Γαλατίας, Α'πολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς φ.

Α'ΙΖΙΚΗ, Θρᾴκης μέρος, Ε'καταῖος Εὐρώπῃ.

Α'ΙΘΑΙ'Α,

[1] Ἡρόδοτος ἐστὶν ὕστερος Ε'γκατάλειψιν, Ἀμφὶ δὲ τὴν ἠπ. Et hic constabit sensus.

[2] Ἐν δὲ τῷ, πόλις Εὐβοίας.] Salmasius in Schedis Parisiensibus, non in codice Vossiano invenimus, Α'ίγιλιψ, πόλις Εὐβοίας. Sed ob literarum ordinem vulgata lectio videtur præferenda. Et sic etiam infra pro Α'ιδήψιον ἄορος exhibent Λιγιλίου ἄορ.

[3] Ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα.] Desumpsit hunc locum ex libro nono. Sed item Strabo in Euboeæ campo Lelanto aquas calidas esse ait prope urbem, ὧν δὲ τοῦτο ἄμφω τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἐκ τῶν πηγῶν τῶν ἐν τῷ Δηλαντίῳ πεδίῳ, ὃ δὲ τοῦτο ἀπέχει τῆς Χαλκίδος ὅσον ἑπτὰ σταδίους. Ἡ δὲ Ἐρέτρια ἐγγύς ἐστιν ἀμφοῖν. Vetus malè apud Ptolem. lib. III. cap. XV. hic locus Α'ίδηψος dicitur, & etiam apud Plut. in vita Syllæ: Διατριβούσης δ' ἐν Α'ίδηψῳ, ἐχρήσθη αὐτῷ τὸ μαντεῖον τὸ Βοιώτιον, ἐκβραθὲν ἄνωθεν ἐκ τῶν παλαιοτάτων χρόνων ὑπὸ τῶν Τυρρηνῶν. Optime novi in Thracia esse Cypsum, sed hoc nomine nullus, quod sciam, in Euboea occurrit. Sed malim apud eundem Plutarchum multo fuerit. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Συμποσιακῷ ζητήματι τὸ Α'ίδηψον ἐν τοῖς θερμοῖς ὕδασι, ἐν οἷς Ε'ρέτριά ἐστιν, ἐκκείμενον. Ἐν δὲ τῷ Ἐρωτικῷ διαλόγῳ τὸ Α'ίδηψον ἐν τοῖς θερμοῖς ὕδασι τοῖς Εὐβοϊκοῖς. Forte ἐν τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ θερμοῖς ὕδασι. Fortasse quoque legendum Α'ίδηψον ἐν τοῖς θερμοῖς ὕδασι τοῖς Εὐβοϊκοῖς. Forte quæ extat lib. X. Καὶ μέτωπον δὲ, ἔστιν ὅτε καὶ ἵππου μέτωπον καὶ ἀνδρὸς, ἐπὶ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων. Murabile etiam metallum ἐν ᾧ ἔστι κοινωνία ἀμφοῖν. Ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν ἐν Ἄλκηστιν ἀγώνων, συμπάντων

Α'ΙΘΑ'ΛΙΑ, πόλις Λακωνικῆς μία τῶν Α ἑκατόν. [90] φιλόχορ⊙ ἐν Α'τθίδ⊙ τρίτῳ. [91] τὸ ἐθνικὸν, Α'ἰθαλεύς, Θουκυδίδης πρώτῳ.

Α'ΙΘΑ'ΛΗ [92], νῆσος Τυρσηνῶν. Ε'καταῖ⊙ Ε'υρώπῃ. ἔοικε δὲ κεκλῆσθαι [93] ἀφὰ τοῦ σίδηρον ἔχειν, τὸ ἐν Α'ἰθάλῃ τὴ ἐργασίαν ἔχον- Β τα. [94] φίλις⊙ δὲ ἐν τοῖς Σικελικοῖς Α'ἰθαλίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Η'ρωδιανὸς, καὶ Ω'ρ⊙. [95] Πολύβι⊙ δ' ἐν τριακοστῇ πέμπτῃ λέγει Α'ἰθαλείαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, [96] ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, ὃς τὰ κόλλησιν σιδήρᾳ διέρρηνεν. C δύο γὰρ ἦσαν. ἔστ⊙ μὲν Σάμι⊙, ὃς τῆς Ε [97] ἔργον ἀοιδιμώτατόν ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Η'ρόδοτος. ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος, ἀνδριαντοποιὸς ἀξιόλογος, [98] ἐκαλεῖτο δ' ἔτως ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων ἐξ Η'φαίστ⊙ κρατήρων. D ἐκεῖ

ÆTHÆA, oppidum Laconicum, unum ex centum, uti Philochorus in tertio Atthidis testatur. Gentile Æthæensis, apud Thucydidem primo.

ÆTHALE, insula Tyrsenorum auctore Hecatæo in Europa. Videtur autem ita à ferro appellata, quod in hac insula conficitur. Philistus vero Sicular. rerum lib. v, eam Æthaliam vocat, ut & Herodianus & Orus. Aft Polybius in lib. xxxiv. inquit, Lemnum Æthaliam nominari, ex qua Glaucus erat, unus ex illis, qui ferri conglutinationem invenerunt. Quippe duo erant, iste quidem Samius, quique Delphis opus illud celeberrimum dedicavit, uti Herodotus tradidit. Alter vero erat Lemnius, insignis statuarius. Sed fortassis urbs ita vocabatur ab erumpente fumo ex Vulcani officinis. Hæc

[90] Φιλόχορ⊙ ἐν Α'τθίδι τρίτῳ.] Hujus scriptoris liber secundus citatur in dictione Α'ρκτ⊙ πάγ⊙. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. XVIII.

[91] Τὸ ἐθνικὸν Α'θαναῖος, Θουκυδίδης πρώτῳ.] Non ita gentile apud Thucydidem formatum reperio, sed sine diphthongo in secunda syllaba. Ε'ν ᾧ δὲ Ε'λευσῖνι αὐτοὺς, καὶ τὸ φρούριον Θυρίαζε τι, καὶ Α'ἰγεῖς, εἰς Πλαταιᾶς ἐπέστειλαν. *In quo Helotes, & ex limitaneis Thuriate & Atheniensis, Ithomen successerunt.* Quis autem verâm servaverit lectionem, tute ipse judicabis.

[92] Α'ἰθάλη, τὸν⊙ Τυρσηνῶν.] Græcis scriptoribus hæc insula, quæ sita est contra Populonium urbem Hetruriæ, à qua 10 vel 12 mill. pass. abest, dicitur Α'ἰθάλη, sic legimus apud Ptolemæum lib. II. cap. primo. Straboni lib. v, & Diodoro lib. IV. Α'ἰθαλὶς appellatur. Latinis auctoribus dicitur *Ilua*. Plinius lib. III. cap. VI. *Ilua cum ferri metallis, circuitu centum millia, à Populonia decem, à Græcis Æthalia dicta.* Vide etiam Livium lib. XXX, Silium lib. VIII. & Virgil. lib. X. Latinum illud nomen videtur factum ex Græco: Latini enim mutant θ in B, pro αἶθος dicunt *æther*: ἐμὸς θός, detracto σ fit *ruther* & inde *ruber*, & ex ἀλθαίνω videtur *alibi* factum. Deinde etiam mutant αι Diphthongum in I, adeo ut ex Α'ἰθάλη fit *Ibla*, & per μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, *Ilba* & inde *Ilua*: imo ex *Ilba* videtur factum nomen *Elba*, quod etiamnum hodie obtinet, & jam inde à temporibus Gregorii magni obtinuit, qui Dialogor. lib. III. cap. XI. Populonium oppidum memorat XII. *millibus distans ab Elba insula.*

[93] Διὰ τὸ σίδηρον ἔχειν.] Omnes scriptores quos præcedenti commentario percensuimus de ferri metallis mentionem faciunt: Illud duntaxat ex Rutilii Itinerario addam.

Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis;
Quæ nihil uberius Norica gleba tulit.
Non Biturix largo potior strictura camino:
Nec quæ Sardonio cespite massa fluit,
Plus confert populis ferri fœcunda creatrix
Quam Tarteſſiaci glarea fulva Tagi.

[94] Φίλις⊙ δὲ ὁ ἐν Σικελικοῖς, Α'ἰθάλιαν &c.] Jam alios auctores produximus, qui eodem prorsus modo hanc insulam appellabant. De Philisto rer. sicular. scriptore præstantissimo lege Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. VI. Sed puto hic debere scribi Α'ἰθάλειαν, nam infra in formandis gentilitiis inquit: τὸ ἐθνικὸν, οὐκ ἔστ Α'ἰθαλεύς, ἀλλ' Α'ἰθαλείτης, ὡς Ζακύνθιος. οὐδὲ ἔστ Α'ἰθάλη Α'ἰθαλίτης. Adeo ut ab Α'ἰθάλεια mutilum videtur factum. Α'ἰθάλεια ὀνομαζομένη, ὅτι ἡ ὀπὴ ἔστ αὐτῆ μετάλλου σιδήρου ἐν χαλκῷ ἐφύετο, ἐξ οὗ φασὶ πάλιν κεκαλκευθῆναι παρ' αὐτοῖς σίδηρον. *Apud Etruriam insula fertur esse nomine Æthalia; in qua ex iisdem metallis antea as erutum fuerit, unde omnia ænea vasa apud illos conflata esse traduntur.*

[95] Πολύβι⊙ δὲ ἐν τριακοστῇ πέμπτῃ λέγει Α'ἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι.] Etymologici magni auctor testatur Lemnum Α'ἰθάλειαν appellatam fuisse. Α'ἰθάλη, σκαλεῖτο ἡ Λῆμνος. ἴσως δὲ τὰ ἀναδιδόμενα αἰθάλη, οὐκ ἔστ Η'φαίστ⊙ κρατήρων. Hinc nomen habere, etiam infra Stephanus perhibet, cujus locum mox emendabimus.

[96] Α'φ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, ὃς τὴ κόλλησιν σιδήρᾳ διέρρηνεν. δύο γὰρ ἦσαν. ἔστ⊙ μὲ Σάμι⊙ &c.] Vel hic locus in gravissimo mendo cubat, vel parum confideratè scripsit Stephanus ex Herodoti lib. primo hunc Glaucum, qui solus omnium ferri compactionem sive conglutinationem invenit, nunc *Lemnium*, & nunc *Samium* fuisse. Herodotus manifestè affirmat ipsum *Chium* fuisse, ita enim se habent ejus verba. Α'νοίγει δὲ ὁ Λυδὸς τὸ στόμα Μιλησίης πόλεμον διώκειν, μετιόντος πολυτρόπῳ, βασιλεύσαντος ἔτεα ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα. ἀνίησι δὲ, σαφηνὺς τὸν νοῦσον, δεύτερ⊙ ὕστ⊙ τῶν ἐκείνης τοῦτος, ἐς Δελφοὺς κρητῆρα τὸ ἀργύρεον μάλιστα, τὸν ὑπεστεφανωμένον σίδηρον κυβωτὸν, ἔργον Γλαύκου τοῦ Χίου μάλιστα θωμάσαι τῶν ἐς Δελφοὺς ἀναθημάτων. Γλαύκου δὲ Χίου ποιήματος. Et licet à partibus Stephani stet Suidas, qui narrat à Glauco quodam *Samio* qui primus ferri conflationem invenit, dimanasse proverbium Γλαύκου τέχνη (quod de iis dicitur, qui facile rem aliquam conficiunt) nihilominus tamen omnes scriptores antiqui contra eos militant. Athenæus lib. v. qui sine ulla dubitatione eundem Herodoti locum, quem hic innuit Stephanus, consuluit, etiam perhibet hunc Glaucum *Chium* fuisse, ita enim inquit. Η'γησανδρ⊙ δὲ ὁ Δελφὸς ἐν τῷ ὑπομνηματίῳ τοὺς ἀναθεμένους καὶ ἀγαλμάτων, Γλαύκου φησὶ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστεγον, ὅπου ὑδρίαν τὸν ἐπὶ σιδήρου, ἀναθημα Λυδῶν, ὃ ὁ Η'ρόδοτ⊙ μνημονεύει. *Hegesander Delphus, in libro cui titulus est, Commentarius statuarum & imaginum, scribit, Glauci Chii Delphis opus esse engytheca ferrea simile, Alyattis donarium, cujus meminit Herodotus.* Neque ab Herodoto & Athenæo dissentit Pausanias qui in Phocicis ita scribit. Τῶν δὲ ἀναθημάτων οἱ μὲν βασιλεῖς ἀπέστειλαν οἱ Λυδοὶ, οἱδὲ ἐπ' ἐμοῦ τὸν σίδηρον μόνον πολυτρόπως ἠργασμένον Α'λυάττης κρατῆρ⊙, τέχνη Γλαύκου μὲ ἐστὶ ἔργον δὲ Χίου, σίδηρα κολλήσαι ἀνδρὸς ἐφεύρ⊙. *Ex tam multis, quæ Apollini miserunt Lydorum reges, donis, reliquum jam nullum est, præter ferream Halyattis craterem basim. Eam fecit Glaucus Chius, qui primus ferri artem ferruminandi excogitavit.* Vide etiam Eusebium & Scaligeri in eum commentaria.

[97] Ἔργον ἀοιδιμώτατον.] Omnes summopere laudant hujus Glauci opus, sed qua in re ejus præstantia erat sita, nemo expressè nisi Athenæus, referens Hegesandrum illud Delphis vidisse, libro suprà citato: quique illud ideo spectatu dignum existimabat, quia in eo animalcula quædam insecta, & pusillæ plantæ torvo cælatæ erant.

[98] Ἐκαλεῖτο δὲ ἔτως ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων ἐξ Η'φαίστ⊙ κρατήρων.] Manifestè hic nonnulla desiderantur, licet

εἰαὶ δ' ἀνωμολόγη) πῶπα. τὸ ἐθνικὸν ὀκ ἔ Α Hæc enim ibi in confesso sunt. Gentile ex Athalea, est Æthalætes, uti Zeletes; verum ex Æthale, fit Æthalita, uti Sinopita, Joppita. Potest etiam Æthalita sumi pro aliquo ex Chio; ita enim Chius olim appellabatur. Et Cives Æthalenses dicuntur.

Ἀ Ἰθαλία, Ἀἰθαλείης, ὡς Ζελείτης. ᵍᵍ ὀκ δ' ἔ Ἀἴθαλη, Ἀἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰόππης. δωίπαρ ' τὸ Ἀἰθαλίτης αὐτὸ ἔ Χίου. ' ἔτω δ' ἡ Χίος ἐλέγετο. καὶ οἱ πλέονες, Ἀἰθαλεῖς.

B

Ἀ ΙΘΑΛΙΔΑΙ ᵇ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀἰθαλίδου. καὶ ὁ δημότης, Ἀἰθαλίδης. ' οἱ δὲ, Ἀἰθαλεῖς τὰς δημότας. ' τὸ ἐθνικὸν, Ἀἰθαλίς. ' τὸ τοπικὸν, Ἀἰθαλιδῶν. ὁκ Ἀἰθαλιδῶν. ὁκ Ἀἰθαλιδῶν.

ÆTHALIDÆ, populus Leontidis tribus, qui ab Æthalida nomen habet. Et Æthalides tribulis vocatur. Quidam vero tribules etiam Æthalenses appellant. Fœmininum est Æthalis. Locale, ex Æthalidis, ad Æthalidas, in Æthalidis.

C

Ἀ ΙΘΗΡ ᵏ, ὁ ὑπὲρ τὴν αἰθέρα πεπυρωμένον πῦρ. ' λέγει δὲ Ἡλυκῶς. ' τὸ παραγωγὸν, αἰθέριος, καὶ αἰθέρια. ᵍ καὶ ἡ αἰθερία. ᵍ καὶ ἡ αἰθερίης.

ÆTHER, locus supra aëra inflammatus, quæ etiam in fœminino genere ita dicitur. Derivativum est Ætherius, Ætheria. Et à genitivo Ætheris, Ætherites factum est.

D

Ἀ ΙΘΙΚΙΑ ˡ, ὡς Κιλικία, ᵐ Θεόπομπος τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἐνάτῃ φιλιππικῶν. ' ἔθνος, ' οἱ Αἰθικες, ὡς Κίλικες. ἐν θεσσαλίᾳ δ' ὄρος ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει. ᵐ Μαρσύας δὲ μέσον τῆς Τυμφαίας, καὶ Ἀθα-

ÆTHICIA, uti Cilicia, auctore Theopompo, rerum Philippicar. lib. xxxix. Gentile Æthices, ut Cilices. Habitabant autem isti in Thessalia, in monte Pindo: quamquam Marsyas regionem hanc mediam inter Tymphæam & Atha-

lent in in scriptis & vulgatis codicibus legatur: Si mei arbitrii esset hunc locum tali modo restituerem. Ἐκφαίνεται τοῦτο, ὡσὰν δοῦ τῇ ἀναδιδόμενα αἰθαλοῦν, ἐκ τῇ ἡφαίστου κρατῆρος. Hanc verisimilem hujus loci lectionem ex etymologici magni auctore, apud quem ita legitur: Αἰθαλοῦν ἐφαίνετο ἡ Λῆμνος. ὡσὰν δοῦ τῇ ἀναδιδόμενα φλογὰ καπνῶδες, ἐκ τῇ ἡφαίστου χαλκέως. In Lemno esse gravissimum ignem & vaporum eruptiones nemo dubitat, & hæc ex Iliade, quod Vulcanus in eam è cœlo delapsus fingatur, ἐν αὐτῇ γὰρ ἀναδίδοται πυρὶ ἀντίπαλον, quia olim ibi è terra erumpebat spontaneus ignis, ut scribit Eustathius ad Iliad. A pag. 158. Hinc apud Lycophronem legimus,

---- πυρίκμητα λημναία πνεῦ.
Halantes ignemembra Lemnio.

Et Senecam in Hercule Oetæo versu 1359.

Lemnia nubes flammia Sicanias vomit?
Quæ Lemnos ardens?

Et quæ Lemnus maximè erumpebat è monte Mosychlo, de quo apud Hesychium legimus & Nicandrum in Theriacis versu 472. Ad quem locum etiam Scholiastes hæc notat.

ᵍᵍ Ἐκ δὲ τῇ Ἀἰθάλη Ἀἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππίτης. Sic habent omnes editiones: In Vossiano codice τὸ Ἰοππίτης. Forsan legendum, quod fortasse ibi excidit.

' Τὸ δ' Ἀἰθαλίτης αὐτὸ ἔ Χίου.] Hoc loco Χίος est ὁ ἐκ Χίου, ut Δῆλος.

' Οὕτω γὰρ ἐ Χίος ἐκαλεῖτο.] Chium dictam fuisse Æthaliam docet Plinius lib. v. cap. xxxi. Par claritate ab ea Zacynthos, Chios prisco nomine appellata.

ʰ Ἀἰθαλίδαι, Ἡρόδ. ἔ Λεοντίδος φυλῆς.] Simili modo apud Harpocrationem: aft apud Suidam legimus: Αἰθαλίδαι, δῆμος ἔ Αἰθαλίδου ἔ Λεοντίδος φυλῆς, ὃς ὁ φυλέτης Αἰθαλίδου.

ⁱ Οἱ δὲ, Αἰθαλεῖς τὰς δημότας.] Qui tali modo populum enuncupant, non deducunt illud nomen à voce Αἰθαλεῖς, ut est apud Stephanum & Harpocrationem. & Suidam, sed à vocabulo Αἰθαλία: tali enim appellatione hæc tribus ab Hesychio insignitur. Αἰθαλιὰ, ἡ Αἰθαλιὰς ἔ Λεοντίδος φυλῆς.

ᵏ Τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν &c.] Codex Vossianus: τὸ τοπικὸν Αἰθαλιδῶν &c. Quæ lectio omnino præferenda. Sed exitiosè post, τὸ τοπικὸν præpositionem excidisse, & debere legi, τὸ τοπικὸν ἐκ Αἰθαλιδῶν. Sæpissime tali modo, nempe à genitivo plurali addendo præpositionem, localia ex Athenien sium Demis formantur. Vide in vocibus Βάτη, Ἐρχιάδαι, Ἐυπυρίδαι & aliis locis.

ˡ Αἰθικὶα, ὁ ὑπὲρ τὴν αἰθέρα πεπυρωμένον πῦρ.] Hic locus Salmasio de mendo est suspectus, qui ad oram sui codicis scripsit debere legi: Αἰθὴρ, ὁ ὑπὲρ τὴν αἰθέρα πεπυρωμένον πῦρ. Hesychius: Αἰθὴρ, Αἰθὶρ, ἡ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα ὄντος.

ᵐ Λέγεται δὲ Ἡλυκῶς.] Non rectè, ut observat Salmasius ad marginem sui libri, αἰθὴρ fœminino genere dicitur, sed αἰθὲρ: & hunc in finem locum ex Simmia: Rhodii Alis in medium produxit, cujus verba ita sonant: οὐ ἔρπει δὶ αἰθέρος χάος πι. Quacunque nunc peragrant aeris regionem & Chaos. Alia quædam ad hunc locum annotavit vir incomparabilis, sed vetustate & situ adeo sunt exesa, ut ea legere nequeam. Verum parum consideratè hæc scripsit vir ille summus, nam apud Pindarum & alios poëtas fœpius genere fœminino hæc vox occurrit. In principio Olymp. sic canit.

μηκέτ' ἄλλος σκόπει ἄλλο τλεπόπτερον
ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν αἰθέρος ἐρημίας δι' αἰθήρ.
ne amplius sole considera
aliud fovencrius
interdiu lucidum astrum,
desertam per æthereм.

Sic etiam Ode x 111. Ἀἰθὴρ ὑγρὰν αἰθέρα. Nem. Od. H. πρὸς ὑγρὸν αἰθέρα. Et apud Sophoclem in Oedipo Tyr. ἐρημίαν ὑπὲρ αἰθέρος.

ᵍ Καὶ ἡ αἰθερία.] Subintelligendum est ἡ χώρα uti monet Salmasius in suo codice. Sed legendum videtur: καὶ ὀκ ἡ αἰθὴρ ἡλυκὸς, αἰθερίης.

ᵍ Αἰθικία.] An hæc vox de regione, an vero de urbe aliqua debeat accipi, non exprimit Epitomator, sed quia eam comparat cum nomine regionis, eam quoque hic pro regione accipiendam puto. Urbem tamen hoc nomine commemorat Strabo libro sept. circa finem.

ᵐ Θεόπομπος.] Quam plurimis in locis hic auctor à Stephano allegatur: nunc libri titulum expressit, quod alias quandoque omittit. De eo Vide Vossium in syntagmate de Histor. Græcis lib. 1. cap. VII.

ᵐ Αἰθικες.] Hanc gentem Stephanus collocat in Thessalia, & ibi in monte Pindo, Marsyas vero inter Tymphæam & Athamaniam: à quo non dissentit Strabo lib. VII. eundem huic genti situm adscribens, inter Athamanes & Tymphæos. Μελοπίδαι πι ἔ Ἀθαμανικὸς ἔ Αἰθικὸς. τὸ Τυμφαῖοι, ἔ Ὀρέσται, Παιρραίβαι πι ἔ Λαπιτικὸς, οἱ ἔ πολυπαίζοντες πάλαισιν ἡρῶοι, οἱ δὲ πρὸ Ἡσιόδου ἡμίθεοι.

ᵐ Μαρσύας.] Tres hoc nomine historici exstiterunt: Sed quemnam horum intelligat Stephanus dictu est difficillimum. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. 1. cap. x.

Α'θαμανίας κεῖσθαί φησι τ χώραν. [13] τὸ δὲ ἔθνος ἀπεικῶς ἀθαβολόντι καὶ Βάρβαρον, καὶ ληστείας ἀπεικὸς μεμισημένον.

Α'ΙΘΙΟΨ, ὡς Κίλιξ.

[14] Α'ιθιοπες, τὸ δίχθα δεδαίασιν ἔκαστοι ἀνδρῶν.

ἐ γὰρ ἀληθὴς [15] ὁ Τ'υκεράτης λόγος, ὡς οὐδὲν εἰς οὖ λήγα παρ' Ο'μήρῳ, εἰμὴ τὸ Καλαύροψ. [16] εἰσὶ δὲ Ϛ τὸ ὄψ, καὶ τὸ μέροψ. λέγεται καὶ Α'ιθιοπία γυνή. [17] Ε'υριπίδης Ε'ρεχθεῖ,

Α'ιθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ὅπῃ χθόνα.

καὶ Α'ιθιοπὶς, [18] ὁ αὐτὸς ἐν Α'ρχελάῳ,

Α'ιθιοπίδος γῆς ἰώϊκα τακῆ χιών.

καὶ Α'ιθιοπὶς, καὶ δ Α'ιθιοπάδες. ἐξ ἧς τὸ Α'ιθιοπῆας [19] παρ' Ο'μήρῳ. [20] τὴν δὲ Α'ιθιοπίαν γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι. [21] πρῶτοι Ϛ Ἰουδαῖοι ἐπίμηκες, καὶ νόμοις ἐχρήσαντο. [22] ὀνομάζεται δὲ τὰς αἰτίας τούτων Μίθρας καὶ Φλεγύας, ἄνδρας,

A Athamaniam jacere dicat. Gens est audaciæ projectæ & barbara, latrociniisque supra modum dedita.

ÆTHIOPS, uti Cilix.

Æthiopes, qui bifariam diviſi ſunt, ultimi hominum.

B Itaque non est verum quod Hypsicrates affirmat, nullum apud Homerum nomen exstare, quod in οψ desinat, nisi Καλαυροψ: reperiuntur autem & ὄψ, *vox*; & μέροψ, *vocem diviſam habens*. Dicitur etiam Æthiopia fœmina, uti est apud Euripidem in Erechtheo,

C *Ipſam Æthiopiam in terra incolumem conſervaſti.*

Et Æthiopis, uti idem in Archelao habet.

Æthiopidis regionis tum nix liqueſcat.

Et Æthiopeis, quod ab Æthiopeeus; & inde D apud Homerum illud Α'ιθιοπῆας. Ferunt regionem Æthiopiam primam excultam fuisse, ejusque incolas primos omnium Deos coluisse, & legibus usos fuisse: Mithram & Phlegyam genere

[13] Τὸ δὲ ἔθνος, ἀπεικὸς πανοῦργον, καὶ βάρβαρον.] Ingenium & mores hujus gentis nunc describuntur ex Maryia: sed quia hæc gens male audit, etiam vicinæ gentes male audiunt, nam de Tymphris legimus apud Hesychium, cujus locus cum sit corruptus, ita est restituendus. Τύμφριοι ἔθνος, ἄτιμον ἔθνος. λῃστὰ δὲ καὶ τοὺς Θεσσαλούτας. Nam Tymphe Thessoratæ mons est, de quo, præter alios, nostrum Epitomatorem vide. Et ab antiquis etiam scriptoribus Thessala gens est decantata, & veneficiis & præstigiis præ cæteris infamis: hinc Thessala mulier, Thessala vox, & Thessala portenta.

[14] Α'ιθιοπες, τὸ δίχθα δεδαίασιν &c.] Exstat hic Homeri versus Odyss. A. versu 23. Sed in hodiernis editionibus legitur:

Α'ιθιοπες, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἐσχατοι ἀνδρῶν.

[15] Ο' Τ'υκεράτης λόγος.] Hujus Grammatici meminit Aulus Gellius lib. XVI. Noctium Att. cap. XII. *Idque dixiſſe ait Hypſicratem quempiam Grammaticum; cujus libri ſane nobiles ſunt ſuper his, quæ à Græcis accepta ſunt.* Vide & Varronem lib. IV de Lingua Lat. Fuit item Hypsicrates Amiicnus historicus præstantissimus de quo legimus apud Lucianum in Macrobiis, & Tatianum in oratione ad gentes.

[16] Εἰσὶ δὲ Ϛ τὸ ὄψ, καὶ τὸ μέροψ.] Imperitiam hujus Grammatici hisce verbis refutat, stantibus nullum apud Homerum nomen reperiri, quod in οψ desinit, nisi τὸ Καλαύροψ, illud enim Iliad. Ψ legimus versu 845.

Ο'σσοι τίς τ' ἰῶχήν Καλαύροπα βυκτάζουσιν.

Verum præter ὄψ & μέροψ jam Stephano allegata, reperiuntur apud poetam alia insuper nomina in οψ desinentia: νύκτωψ invenitur Iliad. B. H. N. Π. & quam plurimis aliis in locis: ὄσσοψ exstat Odyss. Φ versu 144: αἰόλοψ Iliad. Δ & aliis innumeris locis. Fortassis & plura, sed sero Homerum evolventi occurrerent.

[17] Ε'υριπίδης Ε'ρεχθεῖ.] Hæc fabula hodie non exstat, obiter tamen ab aliis citatur, ab Hesychio in ζεύγλαι. Et in Etymologico magno legimus in voce Α'πάτη. ὅτιος Α'ριστοφάνης φησὶ, παρωδῶν τὸ ἐξ Ε'ρεχθέως Ε'υριπίδου.

[18] Ο' αὐτὸς ἐν Α'ρχελάῳ.] Hujus fabulæ meminit Pindari Scholiast. pag. 173.

[19] Παρ' Ο'μήρῳ.] Innuit Epitomator locum Homeri, quem habemus Iliad. A. versu 423.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἄμωμους Α'ιθιοπῆας
Χθιζὸς ἰὼν ἐκ δαῖτα.

Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas Heſterno ivit ad convivium.

[20] Τὴν δὲ Α'ιθιοπίαν γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι.] Ingens semper inter Ægyptios & Æthiopiæ incolas, qui sub meridie habitant, de antiquitate certamen fuit, uti narrat Diodorus lib. primo. Si Æthiopes primi exstiterint, necessario sequitur, eos ante omnes terram excoluisse. Sed hanc litem decidit Moses ubi inquit *Meſraim genuiſſe Ludæos*, sive Æthiopes. Non dubitamus primos homines ex Armeniæ montibus fuisse profectos, in quibus area substiterat, ad austri regiones paulatim devenisse, & per Assyriam, Babyloniam, Syriam & Ægyptum, denique in Æthiopiam usque penetrasse. Itaque locorum situs postulat, ut Ægyptus prior culta & habitata fuerit.

[21] Πρῶτοι Ϛ Ἰουδαῖοι ἐπίμηκες.] Cum præcedenti commentario negaverim eos primos terram coluisse, necessario sequitur nec ipsos primùm Deum coluisse. Nugantur igitur Mythologici qui Arcadibus attribuunt, quod ante alios supremum numen coluerint. Hyginus Fab. CCLXXIV. *Arcades res divinas primi Dijs fecerunt.*

[22] Ο'νομάζεται δὲ τὰς αἰτίας τούτων, Μίθρας καὶ Φλεγύας.] Primos in Æthiopia legislatores appellat Mithram & Phlegyam: sed nusquam, quod sciam, Mithra accipitur pro legislatore aut numine, quod ab Æthiopibus colitur. Hoc nomine *Solem* apud Persas cultum norunt omnes. Strabo lib. XV. Τιμῶσι τὸν ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθραν. Hesychius: Μίθρας, ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης, ὁ περσικὸς Πέρσαις θεός. Plutarch. cum in Iside eorum sententiam in medium produxisset, qui apud Persas *Bonum genium* statuissent *Oromaſdem* & *malum genium Arimanium*, insuperaddit: μέσον δὲ ἀμφοῖν τὸν Μίθρην εἶναι, διὸ καὶ Μίθραν Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσι: Hoc est: *Utriuſque autem medio Mithram esse: quia Mithram Perſæ mediatorem nominant.* Vide Xenophontem in Oeconomico, ubi Cyrum per Mithram tanquam summum & Deorum maximum jurantem introducit: Præterea Suidam, & Juliani Cæsaris in eundem Mithram prolixam satis orationem, quam legere possint, quibus Mythologica tanti sunt. Hanc vocem ergo Romani à Persis mutuarunt atque acceperunt, qui aliquando huic Mithræ summi numinis virtutes attribuerunt, dum ipsum omnipotentem, invictum, sanctum, & quæ hujusmodi sunt plura, appellent: ex variis inscriptionibus, quæ apud Gruterum pag. 34. & aliis locis leguntur, unicam tantum huc transcribam, quæ ita se habet.

OMNIPOTENTI
DEO. MITHRÆ
APPIUS. CLAUDIUS
TARRONIUS. DEXTER
V. C. DICAT.

Præterea Romani etiam Mithriaca sæcra celebrarunt, teste Lampridio in vita Commodi, de quibus, quia alii explicarunt, nunc nihil dicemus. Imo Mithræ nomen tam universale fuit, ut ubicunque illud agnoverint, locus in hanc rem nobilis exstat apud Porphyrium de Musarum antro, ubi inquit. Σπήλαιον τοίνυν ἐστὶν ἐγγὺς τοῦ παλαιοτάτου πηγῶν

ἀνδρες Αἰθίοπες τὸ ἡθικόν, [11] ὡς Φαβωρῖνος A
δὲ ἴδιόποσα, πλατύτερον ἐν τοῖς τ' ἐθνι-
κῶν συγγραφομένων ἔφηκεν.

ΑΙΘΙΟΠΙΟΝ [12], χωρίον Λυδίας, B
ἀφ' ὃ ἦλθε, πλησίον τῆ Ἐφέσου. ἀφ' ὃ καὶ
Ἀρτέμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι ἀφ' οἱ τοῖς Αἰ-
θίοψι Διόνυσον Ἀλκμήνης Ἀλκαῖον ἥκειν φασὶν αὐτῶν. [13] οἱ
δὲ, τὸν αὐτὸν τῆ σελήνη, ἀφ' ὃ τὸ αἴθειν, ὡς
Καλλίμαχος. οἱ δὲ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐστι τῆ Ἑκάτη,
ἥτις διὰ βάδας κατέχει, [14] ὡς Ἐρατοσθένης.

ΑΙΘΥΣΣΕΙΣ, ἔθνος Λιβυκὸν, [15] Μαρ- C
μαρίδαις παρακον, ὡς Ῥιανός.

ΑΙΚΑΛΟΝ, φρούριον τῆς Ἰταλίας, [16] Διονυσίῳ ἐκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρ-
χαιολογίας.

ΑΙΛΑΝΩΝ [17], πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ D
πολί-

nere Æthiopes, harum rerum auctores nominant, uti testatur Phavorinus de Æthiopissa. Sed latius ea de re in Apparatu ad Gentilia dictum est.

ÆTHIOPIUM, oppidulum Lydiæ juxta Hyllum, prope Euripum, unde Diana Æthiopia dicitur; verum secundum quosdam ita appellatur quod cum apud Æthiopas versaretur, eam Apollo abduxerit: sed secundum nonnullos παρὰ τὸ αἴθειν, id est, ab ardore, quod Luna sit, ut Callimachus auctor est. Quidam quod ea Hecate sit, quæ facibus uti existimabatur, uti Eratosthenes tradidit.

ÆTHYSSEI, gens Libyca, Marmaridis proxima, ut Rhianus perhibet.

ÆCALUM, Italiæ castellum, auctore Dionysio, lib. XVI. de antiquitate Romana.

ÆLANA, oppidum Arabiæ, cujus oppidanus

---

[11] τοῦ ἠθικοῦ ἰδίᾳ ἀφορίστου. καὶ ὁ Κράτης φησὶ Κυνίσκου, Διὸς ἐκ Ἡρακλέους δὲ καὶ Ἰφικλῆς ἐκ Νικίδης Διονύσου. ἐκ δὲ Μιδέας ἐγεννᾶτο, Ἀλέξ πολιὰς τοῦ θεοῦ ἐνθάδε. Antiquissimi mortalium, primissimum tem- la exstruxisse, fictosque antra Dii consecrarunt: & in Creta Curetes Jovi: in Arcadia autem Lunæ & Pani in Naxo Baccho: ubicunque vero Mithram agnoverunt, eidem Deorum fœcundus Sol sacra fecerunt. Sed aliam ejusmodi notionem habet vox Mithra apud Apulejum lib. primo, ubi vir docti existimant, ubi pro summo sacerdote Mithra vocat. Sed locus ita est legendus: *Ad ejusmodi supplicium summo numine, complexus Mithram tam sacrorum, & meum jam parentem, colloque meo mollia brachia inhærens, veniam postulabam, quod non ordine debito, non beneficii reminiscerer nequirem.* Sed hæc obiter adnotasse sufficiat. Mithram pro Sole apud Æthiopes non fuisse, ostendunt, quæ Julianus ipse idem ac Sol fuerit, ut ex his omnibus observamus, Mithram & Phlegyam genere Æthiopem fuisse. Phlegyas legislatores extitisse, qui, quemadmodum plerumque divulgabant ejusmodi homines cum ejusdem nominis collocutos fuisse, etiam divino honore ab imperito populo colebantur. De *Mithra* ejusque per origines amplius deliberandum censeo, cum nemo antiquorum, quod sciam, ejus mentionem fecerit. Verum quoniam ita fert, quod nullum nomen apud Græcos in accusativo singulari per *ιν* desinat, merito nobis illud est animadvertendum, ut tantum illa terminatio erit hujus nominis finalis, non tamen illa terminatio erit hujus loci reliqua, ἐνηγκωμένου δὲ τοῦ κόσμου τοῦτου Μίθρου ἐν ὑπερα.

[12] ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλις. ἀφ' ὃ Ἀρτέμις Αἰθιοπία, πλατύτερον ὁ τὸν τῆ ἐθνικῶν συγγραφομένων εἴρηκεν.] Hæc sunt corruptissima & prolixissima, imo ita hæc dicuntur, quali Phavorinus ἐθνικῶν conscripsisset, quo profectò nihil falsius de hoc scriptore excogitari potest: attamen hanc locum ita accipit vir doctissimus in ij stagmate suo ad Hieroclem Græc. lib. II. cap. X. ubi agit de scriptis Phavorini Stephano citatis. Verum hunc locum aliter interpretatur & exaratum Salmasius in vetustissimis Palatinæ Bibliothecæ codicibus, & nos in codice Vossiano invenimus, & in hunc modum legebatur: Ὡς Φαβωρῖνος. ἀφ' ὃ τὸ Ἀθηναῖος πλατύτερον ὁ τὸν τῆ ἐθνικῶν συγγραφομένων εἴρηκεν. Hæc verissima est hujus loci lectio: & ita scribitur apud Stephanum, an verò Epitomator, ad quæ lector consignatur, non exprimitur, & doctioribus dijudicandum relinquo, hoc tamen nego & pernego Phavorinum illo- rum auctorem fuisse. Illa autem vox συγγραφομένων non adeo palam est obvia, & ingenuè fateor me illam in antiquorum scriptis nondum reperisse. Sed apud Herodotum, Dionys. Hal. & alios exstat συγγραφεῖς. Et apud Alexandrum Aphrodis. ἐπὶ τῶν περὶ τὰδι συγγραφῶν συγγραφῶν. Et alio loco ὅσα γε ὁ τῆ περὶ τὰ συγγραφῶν συγγραφῶν. Adeo ut συγγραφεῖς nihil aliud sit, quam *ante artis traditionem artificiose aliquid præfari*: Hinc igitur deducitur συγγραφίσμα, quod nihil aliud quam *præfationem de quadam arte* denotat. Et postea fortasis factum est, ut generalior vocis usus ad quaslibet præfationes libris præfixas translatus sit, & non incommode hoc loco ipsius Stephani præfatio de suo ἐθνικῶν opere intelligi posset.

[13] Ἀλκμήνης χωρίον Λυδίας.] Hujus loci situs est incertus: nisi cum Harpocratione & Suida dicamus in Eubœa fuisse. Harpocration: Ἀλκαῖον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ: ac proinde vereor ne aut erret Stephanus, aut sit corruptus: nam Euripus fretum est illud augustum inter Achaiam, & Eubœam. Sed turbas nobis excitabit illud παρὰ Ὑπερ: Hyllus enim propriè Asiæ minoris fluvius est, ex Phrygia ortum ducens, & in Hermum circa Lydiam defluens. Pro παρὰ Ὑπερ Salmasius in Pall. codicibus invenit ἐφ' Ὑλου. Totum ego Epitomatoris locum ita conciperem. Ἀλκαῖον, χωρίον Εὐβοίας, παρὰ Δήλιον, πόλισμα τῆ Εὐρίπου. Delium enim oppidulum est prope Aulidem Bœotiæ portum Eubœæ oppositum.

[14] Ὡς Ἐρατοσθένης.] De præstantissimo hoc scriptore legendus omnino Vossius de Hist. Græc lib. I. cap. XVII.

[15] Μαρμαριδαῖς παρακοινῶν.] In codicibus Palatinis Salmasius reperit: Μαρμαριδαῖς παρακοινῶν. In Aldina & Florentina editione simili modo exstat. Sed Xylandri lectio videtur præferenda, Strabo lib XVII: ἐν δὲ τοῖς ἐφ' Κυρήνης ὁ Βαρκαῖοι βαρβαροι Μαρμαρίδαι. Demeque est Cyrenaica, ὁ barbari circumhabitant Marmaridæ. Et eodem libro: ἐπὶ δὲ τοῖς τὰ τῆς Σύρτεως ἐ τὰς Μαρμαριδῶν, καὶ τὸν Καπουδῶν. Sed libro secundo penultimam syllabam cum ῦ scripsit: ἐπὶ, Λίγυπτος ἡ δὲ Μαρμαρικὴ, μικρὰ τῆς Κυρήνης. Sed forte hoc loco typographicum σφάλμα irrepsit.

[16] Διονυσίῳ ἐκκαιδεκάτῳ.] Quia hic Dionysii Halicarnassensis liber desideratur, istis fruitramur verbis, quæ Stephanus innuit, in cujus opere procul dubio exstiterunt, quæ jam ab hac epitome exulant. Sed fortasis hic locus in mendo delitescit, & pro Ἀκαλον referibendum erit Ἀικλανον, cujus meminit Ptolemæus lib. III. cap. primo. Ἀικλανῖται, Ἀικλανοὶ, Φερστικοὶ. Et Appianus lib. I. Civil. Σύλλας δ' ἐς ἰδιῶ ὕστερον Ἐρπίνης ἐπὶ τὸ ἐπὶ δόξαν, τὸ ἀφιστάμενα Ἀικλανῶν. Sed nihil certi pollum statuere, quia Castelli situm Epitomator non expressit accuratè.

[17] Ἀίλανων, πόλις Ἀραβίας.] In scriptis codicibus urbis nomen est Ἀίλανα; & ita hoc loco esse scribendum mani-

festè

πολίτης Αἰλαυίτης. [10] πινὲς δ' ἡ κώλπον Αἴλα Φασί. [11] Γλαῦκ⟨ος⟩ δ' ἡ κώμω αὐτὴν λέγὴν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ, πρὸς ἕω τ' Αἴλας. [12] ὁ πολίτης, Αἰλαιίτης.

ΑΙΛΙΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἡ πάλαι Ἱεροσόλυμα, [13] ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ. ὁ πολίτης, Αἰλιώτης, ὡς Καστελιώτης, Ἰταλιώτης. [14] πινὲς δὲ κατ' Αἰλιεῖς αὐτὸς καλοῦσιν, ὡς [15] Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. [16] Διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία, [17] καὶ τὸ Αἰλιδὸς Διὰ τοῦ ι, ὡς τὸ Σίγλον φησὶ, Σιγλοῦς. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔστι Σίγλον ἢ Σιγλοῦς, δειχθήσεται ἐν τῷ ἰκείῳ. τὸ μέντοι ἔοικε τὸ ᾠδείσθαι. εἰ γὰρ τοῦτο,

danus Ælanita vocatur. Quidam vero sinum Aïlam nominant. Aſt Glaucus in tertio Arabicorum ait pagum esſe, qui ad orientem Aïlæ situs eſt. Ejus civis Aïlita dicitur.

ÆLIA, urbs Palæſtinæ, quæ olim Hierosolyma dicta fuit, ab Ælio Adriano nomen habens. Ejus civis appellatur Æliotes, uti Caſtaliotes, Italiotes. Quidam vero eos Ælienſes nominant, uti Eudæmon in Orthographia, ſcribens Ælia cum ει diphthongo, & Ælienſis cum I, uti Σίγλον inquit, Σιγλοῦς. Sed de voce Sigeum & Sigeenſis proprio ſuo loco demonſtrabitur. Equidem non videtur illud exemplum esſe hujus loci, nam ſi tale eſſet,

feſtè evincitur ex verbis quibuſdam, quæ in voce Ἄϋανα leguntur, ubi corrupte vulgati codices exhibent: ἡ Ἀϋανίτης, ὡς Αἴλαια Αἰλαίτης, ſed indicavimus ibi neceſſario reponendum esſe: ἡ Ἀϋανίτης, ὡς Αἴλαια Αἰλαιίτης. Variis modis hujus oppidi nomen à ſcriptoribus concipitur & exaratur, quemadmodum diſcimus ex Plinii lib. VI. cap. XXVIII. ubi ſimul ejus ſitum demonſtrat. Plinii verba huc tranſcribam, uti à Salmaſio ſunt emendata. *Sinus intimus in quo Laanite, qui nomen ei dedere. Regia eorum Adra, & in Sinu Laana, vel ut alii Ælana: nam & ipſum ſinum noſtri Ælaniticum ſcripſere: alii Ailaniticum, Artemidorus Elaniticum, Juba Laaniticum.* Ex hoc uno loco liquet, urbis nomen quatuor modis fuiſſe ſcriptum: alii enim ſcripſere Λαίανα: alii Αἴλαινα: alii Αἴλανα: alii Ἔλανα. Adeo ut hinc certo certius appareat, urbis nomen terminationem in ων nequaquam habuiſſe. Sed apud Procopium rerum Perſicar. primo, hæc urbs Αἴλας dicitur, ubi tamen Αἴλα ſcribendum cenſeo: Καὶ πόλις Αἴλας κεκλημένη σφῶν τῇ πάντες ἤδη ἴσμεν. Ita enim hoc ipſo tmemate à Stephano appellatur: τὸ σφῶν τ' Αἴλας. Et à Strabone lib. XVI. ἐπιόντι δὲ τὰ ἐξῆς λέγει χιλίους διακοσίους ἑξήκοντα σταδίους εἰς Αἴλανα πόλιν ἐπὶ τῷ μυχῷ ἔχ Ἀραβίου κόλπου κειμένην. Et in Concilio Nicæno ex Palæſtina provincia ſubſcripſit Petrus Epiſcopus *Ailenſis*. Ad urbis ſitum quod attinet, ſciendum eſt, in Arabico ſinu duos alios esſe μυχούς, id eſt, intimos receſſus, alterum verſus Ægyptum, alterum verſus orientem: qui ſe verſus Ægyptum fundit dicitur μυχὸς Heroopoliticus ab Heroum oppido, quod ei adjacet. Strabo lib. jam citato: Διὸν λέγ' ἡμῶν πόλεις, ἃ πρὸς τῷ Νείλῳ μυχὸς ἔχ Ἀραβίου κόλπου, ἐστὶ δὲ τοῦ Ναυσταθμίου σταδίους διακοσίους Βαβυλῶνος, πανοικησίαι ἐξακόσιοι. Sed alter ille μυχὸς five receſſus intimus ſe extendebat verſus orientem, & ſinus Elaniticus dicebatur, ab urbe Elana, quæ ad eum ſita erat. Strabo eodem libro: Ἔστι δὲ καὶ Ἔλανα πόλις ἐν ἐσχάτῳ μυχῷ ἔχ Ἀραβίου κόλπου, πρὸς ᾧ κεῖται Γάζων τῆς Ἐλαμίτης καλουμένης. *Elana urbs eſt in altero receſſu Arabici ſinus, qui apud Gazam eſt nomine Elaniticus.*

[10] Τινὲς δὲ κώλπον Αἴλα φασί.] Sic exhibent codices ſcripti & editi, ſed manifeſto errore, videtur enim reſtituendum: πινὲς δὲ κόλπον Αἴλαιαν φασί. Quot modis nomen urbis, tot modis etiam nomen ἔχ μυχῦ ſive receſſus appellabatur: Vide Plinium loco ſupra citato: Verum hunc receſſum ita fuiſſe dictum nititur probare Salmaſius ex quodam Marciani Heracleotæ loco, quem hunc in modum emendavit. Ἐστὶ γὰρ λόγ Γάζης τ' οὖ Παλαιστίνη πόλεως ἐπὶ τῷ μυχῷ ἔχ Ἀραβίου κόλπου, ᾗ τὸ ἐσχατιαμβίου Αἴλανα πᾶσι πρὸς τῶν μεσημβρίαν τ' πηγίας χωρήσης σταδίοι ἀπέχ. [11] Γλαῦκ⟨ος⟩ δ' ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.] Plurimis in locis à Stephano citatur, & titulum ejus ſcripti hic Ἀραβικῶν, quem in vocibus Γάα & Σαλαμίνα Ἀραβικῶν ἀκροαμάτων appellat. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[12] Ὁ πολίτης Αἰλαιίτης.] Nullam auctor noſter committit παιδολογίαν, licet ſupra omnino dixerit, ὡς ὁ πολίτης Αἴλανίτης. Nam illud oppidani nomen, de quo nunc loquitur in ſcriptis ac vulgatis libris eſt corruptiſſimum. Glaucus urbem appellaverat Αἴλαν, & inde nunc format Αἰλίτης: adeo ut hoc loco reſcribendum ſit: ὁ πολίτης Αἰλίτης.

[13] Ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ.] Peregrinas regiones viſitaſſe, & multa oppida hunc Imperatorem reſtauraſſe certum eſt ex Epitome Sex. Aurel. Victoris. *Immenſi laboris, quippe qui provincias omnes pedibus circumierit, agmen comitantium præverteret, cum oppida univerſa reſtitueret, augeret ordinibus. Namque ad ſpecimen legionum militarium, fabros, perpendiculatores, architectos, genuſque cunctum exſtruendorum mœnium, ſeu decorandorum, in cohortes centuriaverat.* Sed Epiphanius de menſuris & ponderibus ſpeciatim refert, ipſum in Ægyptum contendiſſe, cupidumque fuiſſe videndi urbes in itinere poſitas: tandemque veniſſe Hieroſolymam, quam ante annos quadraginta ſeptem Titus Veſpaſiani filius, ſecundo imperii ſui anno, prorſus ſubverterat. Hanc Imperator ſolo æquatam, templum ipſum deſtructum ac proculcatum reperit, paucis ædibus exceptis, ac parva quadam Chriſtianorum eccleſia. Inter hæc Imperator de ſola urbe inſtauranda, ſine templo, cogitans, Aquilam ſcripturæ interpretem reficiendæ urbi præfecit, quam de ſe Æliam nominari voluit. Hinc Stephanus format oppidani nomen Αἰλιώτης, quod etiam apud Goltzium in nummo quodam excuſum eſt, ibi enim habemus: ΑΙΛΙΩΤΩΝ. Verum ſi Dioni & antiquis inſcriptionibus fides, non *Ælia* ſolum hæc urbs, ſed *Ælia Capitolina* dicta fuit. Dionis in hanc rem verba exſtant lib. LXIX. Ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτὰ αὖτε ἀνοικοδομήσας ὠνόμασε⟨ν⟩, ἣ ἐς Αἰλίαν Καπιτωλίναν ὠνόμασε, κἀ ἐς τὸ θεὸ τόπον, ἐν ᾧ τὸν Δία ἔτερον ἀντιτιμήσα⟨ς⟩, πάλαι μ⟨ὲ⟩ ὑπὸ μικροῦ ἀπ' ἀλογιστίαν ἐκινήθη. *Quum autem Hieroſolymis coloniam urbis everſæ loco conderet, quam Æliam Capitolinam appellavit, ac quo in loco templum Dei fuerat, alterum Jovi adſiſtari curaſſet, magnum bellum & diuturnum moveri cœpit.* Ab Imperatore igitur & Jove Capitolino cujus templum Hieroſolymis ſacraverat in monte Sion nomen urbs acceperat. Hinc apud Goltzium legimus: COLONIA. AELIA. CAPITOLINA. Et alio loco: COL. AEL. CAP. CDMM. F. id eſt: *Colonia Æliana Capitolina Commodiana felix*, à deductis eo à Commodo colonis.

[14] Τινὲς δὲ κατ' Αἰλιεῖς αὐτὸς καλοῦσιν.] Sic habent libri vulgati: lectionem vero codicis Voſſiani non libenter admiſerim, in quo legitur: Τινὲς δὲ κατ' Αἰλιεῖς αὐτὸς καλοῦσιν.

[15] Εὐδαίμων ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.] Fuit Grammaticus, auctore Suida. Peluſiotes, æqualis Libanii Sophiſtæ, contra quem etiam ſcripſit. Compoſuit varia poëmata: πρὸς Ἰουλιανὸν βιβλία. & ἀνασκευὴν ὀρθογραφίαν. Sæpiſſime etiam citatur ab Etymologici magni auctore, ut in Ἀστὸν, Ἰῶν, ſed ibi ſine libri nomine. In Θόαν tamen ejus Ὀξυγραφία producitur.

[16] Διὰ τοῦ ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία.] Fortaſſis reſcribendum eſt: Διὰ τοῦ ε ἐ διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλαία.

[17] Καὶ τὸ Αἰλιδὸς Διὰ τοῦ ι. ὡς τὸ Σίγλον ἢ Σιγλοῦς.] Locus corruptus, quem ſic emendo: καὶ τὸ Αἰλιδὸς Διὰ τοῦ ι. ὡς τὸ Σίγλον ἢ Σιγλοῦς: Si ita hæc verba legantur cohærebunt cum ſequentibus, ubi dicit: ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔστι Σίγλον ἢ Σιγλοῦς διαχθήσεται ἐν τῷ ἰκείῳ. Sed in voce Σίγλον nulla de hac re fit mentio, & lectorem Epitomator ad locum inanem remittit.

τῦτ', ὥφελε διὰ πλαϲίου τὸ Α'ιλιδίς. Φησὶ δὲ
μίαν δὲ συλλαβὴν διείρασι τὰ παιδία. τῆς
Α'ιλοχίας, τὸ Α'ιλοχίς. [13] ἀλλ' οὐδὲ λόγ-
τάτων γίνεται τὰ εἰς δις δρεπανικά, ἀλλὰ διὰ
τῆς ες. διὸ καὶ Α'ντιοχ⊙, Α'ιλοχίς, καὶ
Σελεύκης, τὸ Σελευκίς, ὡς Α'δρων ὠδὶ
παυνύμων. [14] εἰ δὲ Φησὶ τὸ Α'λεξάνδρειαν,
τὸν Α'λεξανδρεῖς. ἀμφοῖν δὲ ὁ Α'λέξαν-
δρ⊙ δῆλ⊙.

Α'ΙΜΟΝΙΑ [15], ἡ Θεϲϲαλία, διὸ Α'ι-
μόν⊙. [16] Α'ίμων ὁ μὲν χλώρε τοῦ Πε-
λαϲγοῦ, πατρὸ δὲ Θεϲσαλοῦ, [17] ὡς Ρ'ιανός, καὶ
ἄλλοι. Α'ίμων δὲ ὁ τὸ ἔθνικὸν, ὡς Α'ὔϲονα, καὶ
Α'ρκάδ', καὶ Μαίον', καὶ Γ'ῶν, καὶ ὅϲοι παίϲυϲι ὀπὶ
χωνὸν ἀρὸ Γ'ι, ⊙εοφερόμενα. [18] ἐχεῖ ⊙εϲϲαλ-
παρχικὸς κυρίων. [19] τάπις Ρ'ιανικῶς ὁμο-
φωνῶ τὸ ἐθνικά. [20] Κίλιξ τὸ κύρλον, καὶ τὸ
ἔθνικὸν, οὐ Κιλικία. φρύξ, Α'χαιὸς, καὶ τὰ
ἑξῆς. [21] ἡ δὲ Κρότων, ὡς Κεφάννων, καὶ Κολο-
φῶν, πλὴν ἐϲτὶν ὀνόματα. ὁ δὲ λόγ⊙ τ ὡς
ἐπὶ πολλῶν, ἀφὸ τὸ Α'ιολ⊙, Α'ιολία ἡ
χώρα, καὶ τὸ ἐθνικὸν Α'ιολὶς. Η'ρωδιανὸς δέ
φησιν,

[13] Α'λ' οὐδὲ λόγ⊙ τάντων γίνε] τὸ εἰς δις ὀρτωνὸς, ἀλλὰ διὰ τῆς ες. ὡς ἐπὶ τῦ Α'ντιοχ⊙, Α'ιλοχίς, καὶ Σελεύκης τὸ Σελευκίς. Lege posteriora hujus loci hoc modo: διὸ καὶ Α'ντιοχ⊙, Α'ιλοχίς, καὶ Σελεύκης τὸ Σελευκίς. Quantum conjecturam adjicere queam, Stephanus hoc canone probare nititur: nomen ἀ τοῦ Α'ιλοχίδ⊙ non posse heri Α'ιλοχίς, uti neque ab Α'λεξάνδρεια Α'λεξανδρεῖς. Accuratius multo similem esse canonem in voce Εὐδοῖς, cujus verba in scriptis cum dissentiunt, quemadmodum ad illum locum dicemus. Τὸ ἐθνικὸν τ τοῦτ Εὐδοῖς. κρὴ Εὐδοεῖς. τὸ δὲ Εὐδοεῖς, χωρὶς τ ι. καὶ τὰ διὰ τ εἰς α πε-
ρισπώμενα ὀξύνεται τὸ παραλήγοντ. Διὸ τὸ Α'λεξάν-
δρεια Α'λεξανδρεῖς. ἐὰν γὰρ Α'λεξανδρεὶδις, γενικὴ ἔϲται τοῦ Α'λεξανδρεύς, ὡς Ταρσὸς, Ταρσεῖς. Hinc liquet genitivum dici Εὐδοεῖδος & Εὐδοεῖδος, licet derivativum sit ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Εὐδοῖς. Ita Salmasius, deducta a nominibus in α, penultimam producente, quod penultimam primitivi syllabam retinet. Sic hæc ratio quare Α'λεξανδρεῖς non sit primitivum nomen Α'λεξάνδρεια non licet accedimo Α'λεξανδρεῖδις pro gentili habere. Sed hæc ἀπὸ τοῦ Α'λεξάνδρεια applicari possunt, cujus gentile est Α'λεξανδρεῖς, quod penultimam primitivi syllabam retinet. Quemadmodum ἀπὸ τοῦ Α'λεξάνδρεια, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Ita Ἰλιὰς ἐπίθετον, in qua corruptissime excusum est: εἰ τ τοῦ τὸν Α'λεξάνδρειαν, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Salmasius ἀπὸ τοῦ Α'λεξάνδρεια, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Salmasius ex codice Palatinis reperit: εἰ δὲ παρὰ τὸν Α'λεξάνδρειαν ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Et ita etiam nobis codex Vossianus exhibet. De hac re vide commentarium præcedentem.

[14] Εἰ δὲ παρὰ τὸ Α'λεξάνδρειαν, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις.] Quemadmodum ἀπὸ τοῦ Α'λεξάνδρειαν, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Ἰλιὰς ἐπίθετον, in qua corruptissime excusum est: εἰ τ τοῦ τὸν Α'λεξάνδρειαν, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Salmasius ἀπὸ τοῦ Α'λεξάνδρεια, ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Salmasius ex codice Palatinis reperit: εἰ δὲ παρὰ τὸν Α'λεξάνδρειαν ἰδὼ ἀπὸ Α'λεξανδρεῖδις. Et ita etiam nobis codex Vossianus exhibet. De hac re vide commentarium præcedentem.

[15] Α'ιμονία, ἡ Θεϲϲαλία.] Sæpius hujus regionis nomen mutatum, uti testatur Plinius lib. IV. cap. VII. *Sequitur Hellas, eadem Thessalia, & Dryopis, semper à rege nomen cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus à quo Græci, ibi Hellen à quo Hellenes.* Apollonii Rhodii Scholiast. ad lib. III. Α'ιμονίη τὸ πρότερον ⊙εϲϲαλία ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ Α'ίμονος τοῦ Θεϲσαλοῦ τοῦ Α'ίμονος τοῦ Χλώρε τοῦ Πελαϲγοῦ. &c. Helychius: Α'ιμονία ἡ ⊙εϲϲαλία.

[16] Α'ίμων ὁ μὲν χλώρε τοῦ Πελαϲγοῦ, πατρὸ δὲ Θεϲσαλοῦ.] Hic locus mihi est suspectus, & vereor ne falsam genealogiam nobis tradat Stephanus: nam Apollonius Scholiastes ad illorum supra allegatum, etiam ex Rhiano genus referens, nullam hujus Chlori mentionem fecerit, non possum affirmare, cum neque chronologiæ ipsum noverint.

[17] Ὡς Ρ'ιανός.] Plurimum hic poëta Strephano adest, nunc quidem fine libri titulo: sed in voce Α'χαιὸς ejus Thessalica producuntur; quæ & hic sine dubio intelligenda sunt. Locum, quem noster innuit, nobis eruditissimus Apollonii Scholiast. integrum reservavit.

Πυῤῥαὶ δὴ ποτὲ πλεῖ γὰ παλαιότερ⊙ κρλίτοιϲιν
Πυῤῥὴν Δευκαλίων⊙ ἀπ' ἀρχαίης ἀλοχοιο.
Α'μφιτρύων δ' ἰξαίνης, ἀφ' Α'λμων⊙, ὃν ῥα Πελαϲγὸς
Γείνατ', Φριξοῖτον υἱὸν. ὁ δ' αὖ πίκε Θεϲταλὸν Α'ίμων.

[18] Ἐχεῖ ⊙εϲϲαλίδων κυρίων.] Ita legitur in excusis: sed in scriptis codicibus: ἐχῆ ⊙εϲϲαλίδων κυρίων, quam lectionem vulgatæ præfero: nusquam enim genitivo constructum invenitur, nisi apud Galenum: ἀπαιτῆϲαι τὰ ⊙εϲϲαλικὰ ἐχόντ⊙ τ νόσ⊙. Sed ibi subitantivè & non adjectivè sumitur. Quid fit ὀνομὰ ⊙εϲϲαλικὸν conjicere licet ex Etymologici magni auctore, qui in voce Α'μων ita scribit: τὰ εἰς ων παραλήγοντα τὸ ῦ βαρυνόμενα δῆλ. κρὴ ἐπιτιθέμενον τὸ εἰς ὠ τραπτὸν, ῥῆμα ποιεῖ. ἑδωων, ἑδωῦ. Hujusmodi vocis primitivum Græcis etiam appellatur ⊙εϲϲαλὸς, ἡ, ὁν, imo absolute ⊙εϲσαλὸς, & ⊙εϲϲαλικὸν dicitur. Egregie ad rem faciunt Moschopuli verba. Πρωτότυπον ὀνομὰ ἐϲὶ τὸ ⊙εϲϲαλὸν ὑπάρχον, ὃ μὴ ἔχει ⊙εϲϲαλικὸν, οἷον, τὸ αἴτιον τ ἑωυτῦ γίνεϲθαι. Hujus Grammatici verba hanc ob causam in medium produco, quia etiam usus fuit voce ⊙εϲϲαλικὸν, ex qua manifestissime colligi potest, quid per ⊙εϲϲαλὸν ὀνομὰ intelligi debeat.

[19] Τάπις Ρ'ιανικῶς ὁμοφωνῶ τὸ ἐθνικὰ.] Corrupta sine dubio lectio: sed qualem veteres & scripti & editi exhibent: nam quid hæc facit ἐπιπωλῶς? Puto cum Salmasio legendum esse: τάπις ἐπιζαλέϲῃ ὁμοφωνεῖ τὸ ἐθνικὸ: & tunc sensus erit facilis & clarus. Ita autem referibendum esse satis evincitur infra ex ipsis Stephani verbis: ὁ δὲ λόγ⊙ τ ὡς ἐπιζαλέϲῃϲι.

[20] Κίλιξ τὸ κύρλον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, οὐ Κιλικία.] Neque hæc verba se bene habent. Lege confidenter: Κιλιξ τὸ κυρλον, καὶ τὸ ἐθνικὸν, οὐμ Κιλικία.

[21] Τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κεφάννων, καὶ Κολοφῶν.] Et hic locus in levis mendi suspicionem venit: referibendum est: τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κρανων, καὶ Κολοφῶν. Sic enim colligi licet ex male exarata scriptura codicis Voss τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κρανῶν, καὶ Κολοφῶν. Apud Livium vox Κρανων cum simplici & duplici N scribitur lib. XXXVI. cap. XIV. Et lib. XLII. cap. LXIV: sed an eædem sint urbes judicabit lector.

A esset, τὸ Α'ιλιδὶς duabus tantum constaret syllabis. Talia enim nomina, unicâ syllabâ minora inveniuntur, uti ab Α'ίλοχίας, τὸ Α'ίλοχίς. Sed præterea neque ab ejusmodi nominibus derivantur nomina masculina in δις desinentia, sed ab iis, B quæ in ις desinunt; ab Α'ίλοχ⊙ enim fit Α'ίλοχίς, & à Σιλεύκης Σιλευκίς, uti Abro in Denominativis tradidit. Si enim ab Α'λεξάνδρεια derivaretur Α'λεξανδρεῖδις, utriusque primitivum esset vox Α'λέξανδρ⊙.

ÆMONIA, ita Thessalia ab Æmone C dicta fuit. Æmon autem erat filius Chlori, Pelasgi nepos, sed pater Thessali, uti Rhianus & alii tradiderunt. Æmon igitur etiam gentile est, uti Ausón, & Arcas, & Mæon, & Jon, & omnia illa de regionibus cum i prolata, quæ propria habent primitiva unde deducantur, D gentilia iis ut plurimum sunt consona. Cilix proprium est & gentile, unde Cilicia: Phryx, Achæus & similia: Aſt Croton, & Cranon & Colophon, urbium nomina sunt. Verum hæc ratio tantum ut pluriE mum obtinet; nam ab Æolus descendit regio Æolia, & gentile Æolensis. Sed Herodianus inquit,

φησιν, ὅτι τῆς σωικισμῶς σωεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικὰ, δηλονότι Ϲ γραφῇ, καὶ τόνῳ. [47] τὸ Τεῦκρος ὡς τριγλυμες ὠξυνῆ. Δεῖσκεται Ϲ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κλισῶν ὀνόματα, [48] Κάμιμος, ἡ ὁ κλισὶς, ἡ ἡ νῆσος. [49] ὁμοίως Τροιζὼ, Κολοφὼν, Κόρινθος, Κῶς, Σίκυων, Κύρνος, Λέσβος. ἐὰν ὅτι καὶ [50] ὅτι τῶν τριῶν ευρέσκεται ἐν ὄνομα, κλισῶ, πόλεως, καὶ ἔθνους, ὡς τὸ Δάρδανος. λέγεται καὶ Ἀιμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. καὶ Ἀιμόνιος. καὶ Ἄιμονες εἰσί. [51] καὶ Ἀιμονία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἄιμονος τοῦ Λυκάονος παιδὸς, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ βιβλίῳ ἱστορεῖ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. [52] ὅτως εὑρομεν τὰ τῆς χρήσεως.

quit, nomina gentilia ſemper conditoribus, videlicet & ſcriptura & accentu eſſe cenſona. Teucer, cum tanquam vox trium generum ſumitur, in ultima ſyllaba accentum acutum habet. Reperiuntur conditorum nomina, quæ perinde ſonant ac urbium nomina: nam Camirus conditorem & inſulam ſignificat: ſimiliter ſe res habet cum vocabulis Trœzen, Colophon, Corinthus, Cos, Sicyon, Cyrnus, Lesbus. Contingit etiam aliquando ut unum nomen de tribus inveniatur, nempe de conditore, urbe, & populo, cujus rei vox Dardanus nobis exemplum exhibet. Gentile etiam Æmonienſis dicitur, uti Ambracienſis; & Æmonius. Sunt item & Æmones: & Æmonia urbs Arcadiæ, quæ ab Æmone, Lycaonis filio, perhibente Pauſania lib. VIII. deſcriptionis Græciæ, nomen accepit, cujus gentile ſimili modo ſe habet, ita enim uſurpatum invenimus.

Ἄιμος [53], ὄρος Θρᾴκης. [54] λέγεται δὲ ἀδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. ἐγλήγη δὲ ὁ Ἄιμος ὑὸς Βορέᾳ, καὶ Ὀρειθυίας, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὄρος.

ÆMUS, mons Thraciæ: ita autem in genere neutro dicitur, ut multi exiſtimant. Erat autem Æmus filius Boreæ & Orithyiæ, à quo & mons nomen accepit.

Ἀινεια [55], τόπος Θρᾴκης, ὡς Ἄιπεια, Ζέλεια,

ÆNEA, locus in Thracia, uti Æpea, Zelea,

[47] Τὸ Τεῦκρος ὡς τριγλυφὶς ὠξυνῆ.] De accentu hujus vocis egimus in voce Ἀθῆναι, & diximus cum accentu in ultima notari, cùm ſit adjectivum trium generum. Sed cùm pro heroë ſumitur aut nomine proprio, accentum habere circumflexum in penultima, adeo ut hæc ipſa vox excipiatur ab Herodiani canone, cum dicit, τῆς σωοικισμῶς σωοχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικὰ, δηλονότι Ϲ γραφῇ Ϲ τόνῳ. Hoc autem non ſemper, ſed ſæpenumero fieri docet Stephanus hoc tmemate. Huc etiam videntur pertinere ejus verba quæ leguntur in Ἀθῆναι. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῇ χώρᾳ, ὡς Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δαναὸς, Λεκρός.

[48] Κάμιμος, ἡ ὁ κλισὶς, ἡ ἡ νῆσος.] Vox Κάμιμος in mendo cubat, pro qua reſcribendum eſt Κάμιρος, & oppidum eſt in inſula Rhodo. Unde hæc hauſerit hanc inſulam quoque Κάμιρον fuiſſe nuncupatam, mihi non conſtat: ac proinde totus hic locus ita videtur conſtituendus: Κάμιρος Ϲ ὁ κλισὶς, ἡ ἡ νῆσος πόλις. Ipſe Stephanus in illhac voce: Κάμιρος πόλις ἐν Ῥόδῳ, ἀπὸ Ϲ παιδὸς Κερκάφου &c.

[49] Ὁμοίως Τροιζὼ &c.] Ita hæc verba diſtinguimus. In omnibus vulgatis antea τὰ ὁμοίως ad τῶν referebatur: καὶ ὁ κλισὶς, ἡ ἡ νῆσος ὁμοίως.

[50] Ἐπὶ τῶν τριῶν δύναται ἡ ἀνομα.] In voce Λάρδανος eodem ferme modo Epitomator ſcripſerat: Σημαίνει γαῖαν, καὶ κύκλον, καὶ πεδίον, καὶ ἔθνος. Hoc maxime conſpicitur in fluviorum nominibus, ut præterea etiam gentile & proprium denotent. Sic Μαίων eſt nomen fluvii: & inſuper additur: καὶ τὸ ἔθνος Μαίων, ὑφ' ὁμήρου τε ἐιρημένον, ἀφ' οὗ καὶ χώρα.

[51] Καὶ Ἀιμονία πόλις Ἀρκαδίας.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Pauſanias, qui hujus urbis libro VIII. mentionem facit, ſed numero plurali. Locus Pauſaniæ ad quem alludit ita in vulgatis concipitur. Καὶ μὴν τῶν Ἀιμονιατῶν πόλις ἐστὶν ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. δίκαιος δὲ Ἄιμων ἐγένετο αὐτοῖς ὁ Λυκάονος. Δῆλα δὲ καὶ ἐκ τοῦ Ἀιμονιάς τὸ χωρίον τῶν ἀνομάζεσθαι. Μαῖα δὲ Ἀιμονιάς ὁ ἐξιὼν τοῦ ὄρους, πόλεως ἐστὶν Ὀρεσθασίου Ϲ ἄλλα ὑπολειπόμενα. Adiacebant priſcis temporibus Hæmonia, urbs, cujus fuerat conditor Hæmon Lycaonis filius: manſit ad hunc uſque diem oppidulo nomen, quæ Hæmonia dicuntur. Ab Hæmonio diſcedenti, ad dextram viæ, Oreſthaſii urbis & alia exſtant reliquiæ. Non tantum differentia eſt in numero, ſed etiam in aſpiratione, apud Stephanum enim leni effertur ſpiritu.

[52] Οὕτως εὑρομεν τὰ τῆς χρήσεως.] Salmaſius ad oram ſui codicis teſtatur in duobus MSS legi: ἴως εὑρομεν τὰ τῆς χρήσεως. Si legas ἴστως, uti exhibent vulgati codices, gentile erit Ἄιμων: ſed ſi ex MSS ἴως reſtituas, de gentilitii uſu Stephanus nondum eſt certus.

[53] Ἄιμος ὄρος Θρᾴκης.] Cum optimè notæ Geographis Stephanus hunc montem Thraciæ aſcribit, ſic Strabo, ſic Plinius, ſic Dionyſius Alexand. ſic Mela, qui lib. II. cap. II. montis altitudinem prædicat. *Ex quibus Hæmus in tantum altitudinis abit, ut Euxinum & Adriam ex ſummo vertice oſtendat.* Elegantem atque luculentam Æmi montis deſcriptionem habemus apud Simocattam in Hiſt. Mauricia lib. II. cap. IX. quæ profecto digna eſt ut legatur, quamque huc tranſcriberem, niſi eſt longiuſcula. Sed Strabo lib. VII. Polybium nominatim, qui idem quod Mela de altitudine hujus montis ſcribit, falſitatis arguit.

[54] Λέγεται δὲ ἀδετέρως.] Tertia declinatio nominum ſimplicium non habet neutra quæ in ος deſinunt: ita Ἄιμος neceſſario gaudet genere maſculino, & apud Græcos & apud Latinos: adeo ut hinc non levis oriatur ſuſpicio locum eſſe mutulum, & ei aliquid excidiſſe, quem ſaniorem redditeris ſi legas: λέγεται δὲ ἀδετέρως τὸ Ἄιμον, ὡς οἱ πολλοί. Hunc locum ita eſſe reſtituendum manifeſtiſſime apparet ex Euſtathio ad Dionyſ. qui pag. 61. & 62. hæc ſcribit. Ὅτι Ἄιμος, ὡς Ϲ ἀδετέρως τὸ Ἄιμον λέγει, διό τινες Ἄιμον βασιλέως Σκυθῶν. Θορικίου ἐστὶν ὄρος. Sed in Græcorum fabulis nulla fides conſtantia: alii enim contra ſtatuunt montem nominis originem traxiſſe à voce αἷμα. Apollodorus lib. primo: Διασῴζει ἐπισκηψάμενος αὐτῇ, ἥκειν εἰς Θρᾴκην. καὶ μαχόμενος πρὸς Τυφῶνα ἐβλήθη ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐξέλυσεν αἷμα. καὶ φασὶ ὑπὸ τούτου τὸ ὄρος κληθῆναι Ἄιμον. *Proinde cum Jovem ruriſus inſequentem videret, contendit in Thraciam, pugnaque ad Hæmum commiſſa ſolidos montes jaculatus eſt. Ita vero contra nova fulminum vi deturbantur, multumque in ipſo monte ſanguinis exundavit; a quo Hæmi nomen factum fuiſſe ferunt* Stephanus montis nomen cum leni aſpiratione effert, ſed ſi ἀπὸ Ϲ αἵματος nomen acceperit, præſtabit mea quidem ſententia, ut ſpiritu aſpero efferatur.

[55] Ἀίνεια, τόπος Θρᾴκης.] De ſitu hujus loci habemus apud Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. qui illum etiam Αἴνειαν appellat, & refert ſitum eſſe in Cherroneſo, cui nomen Pallene ad Hermæum ſinum haud longè à Theſſalonica, quam peninſulam Barbari tenebant Crufæi dicti; ſcribitque illum locum duraſſe uſque ad imperium ſucceſſorum Alexandri Macedonis, quum Caſſander eo diruto, Æneadas Theſſalonicam tranſtulit, tunc temporis extructam. Hæc eodem ferme modo referuntur in excerptis ex fine

Ζήλεια, ἀπὸ Αἰνείου. [58] Θέων Αἰνειάδας καλῶν, ὑπομνηματίζων τὴν Λυκόφρονα. Αἰνείας ἦ μὴν τὴν Λάϊν πρῶτην εἰς Θράκην παρῆλθεν, καὶ ἔκτισε πλὴν Αἰνειάδας, ἔπειτα πάτρης ἐβάψε. [59] τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάνης. ὁ δὲ Θρασυμήδης ἔσην, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾶς παλαιᾶς γ πεῖσθαι τε, ὡς ἔπαμεν ἐν τῇ Αἰλίᾳ. ἐσὶ δὲ Αἰνεάτης, ὡς Κορσέαι, Κορσεάτης, [60] Τρῆαι, Τρεάτης, [60] Ὀρεῖαι, Ὀρεάτης, [61] Κεγχρεᾶαι, Κεγχρεάτης, καὶ σιγηθέν. [62] ἀπὸ πόλις Τυῤῥηνίας, ἧς οἱ δικήτορες Αἰνέϊοι. ΑΙΝΗΘΟΣ, ὄρος. Αἰσχύλος. τὸ ἐθνικὸν, Αἰνήσιος.

ΑΙΝΙΑ [63] λέγε δεῖ, πόλις Περραιβῶν. καὶ Αἰνιάνες οἱ οἰκοῦντες. καὶ Αἴνιος ποταμὸς αὐτῆς. [64] λέγει δὲ ἡ Αἰνιέως. ἐκαλεῖτο δὲ ὡς Μηλιεῖς, οἱ αὐτοί. [65] Σπεσίων δὲ ἐν τῇ περιηγήσει Φησὶν, ἐν τῷ Πόντῳ Αἰνιᾶνας εἶναι, ἃς καλεῖσθαι νῦν Παφλαγόνας. [66] τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιάνος γέγονεν, [67] ὅλος ἡ ὁμοφωνία αὐτῆ, ὡς

A Zelea, ab Ænea nomen habens. Theo, qui super Lycophrone commentatus est, eam Æneadas nominat. Æneas autem post Ilii eversionem in Thraciam advenit, & urbem Æneadas condidit, ubi patrem sepelivit. Gentile, Æneensis. Sed manifestum B est, hic non deesse unam syllabam primitivi, uti in voce Ælia diximus. Æneates quoque in usu est, uti Corseæ Corseates, Hydreæ Hydreates, Oreæ Oreates, Cenchreæ Cenchreates, in quibus I reticetur. Est item oppidum Tyrrheniæ, cujus incolæ Ænei dicuntur. C

ÆNETHUS, mons; cujus Æschylus meminit. Gentile vocatur Ænethius.

ÆNIA, cum I, Perrhæborum oppidum est, cujus incolæ Ænianes, & fluvius Ænius appellatur. Iidem præterea etiam Ænienses, D uti Melienses, nuncupabantur. Verum Strabo libro quarto decimo refert, alios in Ponto esse Æniancs, quos nunc Parsios nominant. Gentile, Æenian. Quod si illud à proprio Αἰνιάν deductum sit, accentus ratio optimè erit consentanea

ώς

ei sine libri leprimi apud Strabonem. Μιᾷ δ' Ἀξίου πόλει, ἐφεξῆς τοῖς πολι. ἡ ὁποίου ὄνομα σκαλεῖν. ἐφ' ἧς Καστανέαν. ἐξέπι τῇ ἀνομαλὲ τ' ἐκεῖθεν γυναικὸς, πολεμοῦντος τῷ Δ' ἡμιτὸν ἀνήμασιν. μοιχεύσαντος δὲ τὴν παῖδα τὴν ἐκ τοῦτου. ἐκεῖ Καλάσεων, Λίνειαν, Κιοτὸν

[58] Θέων Αἰνειάδας πωλῶν καλῶ] Nomen illud etiam Latini tuebantur Virgil. lib. III. Æneid.

- - - - Error hunc & littore curvo
Arcadiæ meo nomen de nomine fingo.

Maxima prima loco, fatis ingressus iniquis,
Et quæ tot pontus ereptos incluserat annos.

Ita Lycophronem.] Auctoritatem Theonis, Scholiastæ Lycophronem, Stephanus confirmat Anchisen in Troiam ab Ænea terræ mandatum esse: Sed in hunc usque diem cius tumulus ignoratur, quem aliqui in Ida monte Cretæ, quidam in Sicilia, & alii in Thracia collocant. Ἔξ ἀνου δ' φασὶ τάφος πάρες Ἀγχίσου τὸ ἐν Ἴδῃ μνημεῖον. Ἐξ ἀνου δ' φασὶ τάφος πάρες

ὡς τὸ Τρωὸς, καὶ Ἀχαιὸς, [68] μὴ ὁμοφωνεῖν τῷ Τεῦκρος, καὶ γυναικός. εἰ δὲ πάλιν ἐυρεθήσει πρότερον Αἴνιον, ὡς τὸ Λυκίας, Λύκιον. εἶτα διὰ τὸ ὁμωνυμίαν τοῦ ποταμοῦ διάκριτον, Αἰνιάν φησίν. [69] ὡς μέγιστος, μεγιστάν. τὸ ἡδύοινον. Αἰνιανὸς, ὡς Βιτωνίς. καὶ τὸ κληθὲν, Αἰνιακὸς κόλπος.

Αἶνος [70], πόλις Θράκης. [71] Ἄψωδος καλουμένη. Στεφάνου ζ. ὃν δὲ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου διώρυξ οὖσα, πόλις Αἶνος, καὶ κῖσμα Κυμαῖον. κληθῆναι δὲ αὐτὴν, ὅτι πλησίον τὸ Οἴαγρος ἐν Αἴνῳ τοῦ Αἵμου ποταμοῦ, καὶ κώμη ὁμώνυμος. [72] ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ δῆλον. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας τρίτη. ἔστι Λεκρῶν τῶν Ὀζόλων πεμπτη. καὶ ἄλλη Θάλασσαν ἐν τῷ Εὐφράτῃ πέμπτη. ἔστι δὲ νῆσος περικειμένη τῇ Ἐρυθρᾷ εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ. [73] τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος, ὡς Τλώιος. [74] ἄτων δὲ ἀναγράφει ἐν τοῖς πίναξι. τοῦτο

nea vocabulis Τρὼς & Ἀχαιός. sed non consona vocibus Τεῦκρος & Γυναικός: si autem ab urbe, prius reperietur Ænius, uti à Lycia Lycius: postea vero propter homonymiam fluvii, distinctionis gratia Ænian factum erit, uti à μέγιστος maximus, Megistan. Fœminium est Ænianis, uti Bistonis, & possessivum, Æniacus sinus.

ÆNUS urbs Thraciæ, Absynthus dicta. Strabo lib. VII. In Hebri exitu, qui in duo ostia finditur, urbs Ænus, quam Cymæi condiderunt, sita est. Sed hæc ex eo ita fuit vocata, quod prope Ossam fluvius Ænus, & vicus ejusdem esset nominis. Secunda ab Æno Gunei fratre nomen accepit. Tertia & urbs Thessaliæ: quarta Locrorum Ozolorum: quinta juxta Thapsacum & Euphratem. Est item insula felici Arabiæ adjacens. Gentile Ænius, uti Tenius. Ita enim in eruditorum indicibus scribitur. Hanc

Adeo ut gentile & proprium conditoris nomen hoc loco etiam & scriptura & accentu conveniant: sed non ita se res habet cum vocabulis Τεῦκρος & Γερίτος, ubi proprium & gentile quidem scriptura inter se conveniunt, sed accentus sunt diversi. Nam cum Τεῦκρος pro heroe sumitur æque proprio, accentum habet circumflexum in penultima: Et sic etiam quædam est diversitas quod ad accentum in voce Γερίτος, de qua vide suo loco, & subsequentem commentarium 67.

[68] Μὴ ὁμοφωνεῖν τῷ Τεῦκρος & γυναικός.] Nullum est dubium quin vitium irrepserit, uti etiam Salmasius ad oram sui libri annotavit, quo etiam laborant manu exarati codices: legendum videtur: μὴ ὁμοφωνεῖν ὡς Τεῦκρος & Γερικός. Vel scribendum est: μὴ ὁμοφωνεῖν τῷ Τεῦκρος & Γερικός. Hanc veram esse lectionem evincitur ex aliis verbis Stephani: in Ἀμφία inquit: τὸ Τίνος ὡς τεῖχος ὄξυνθη. Et in voce Γερίτος: τὸ δὲ Γερίτιον τὸ κύριον, βαρύνεται. τὸ δὲ ἐθνικὸν, ὀξύνεται.

[69] Ὡς μέγιστος, μεγιστάν.] Plura sunt hujusmodi formâ vocabula: sic παρὰ τὸ νῖφ, γίνω] νιφάς. Ἐρυθρὸς Ἐρυθάς, ἀπὸ ἐπιθ. Larini etiam inde suos Megistanes deduxerunt. Suetonius in Caligula cap. V. *Regum etiam regem & exercitatione venandi, & convictu Megistanum adsimulasse, quod apud Parthos justitiæ instar est.* Hoc vocabulo etiam usus est Annæus Seneca Epist. ad Lucilium XXI: Tacitus lib. XV. Annal. Curtius lib. V. Fuerunt Megistanes viri summi & proceres cujusque regni, quibus permissum ut cum regibus epularentur, uti liquet ex Euang. Marci cap. VI. & Daniele cap. 3. Fuerunt tamen ejusmodi proceres, qui aliorum imperio erant subjecti: Suidas: Μεγιστᾶνες, οἱ ὑπὸ βασιλεῖς πεπολιτευμένοι ὑπήκοοι. Esther enim lib. III. cap. III. legimus rescriptum πᾶσι τοῖς Μεγιστᾶσι τῆς Μηδίας & τοῖς Περσῶν πᾶσιν τοῖς Μεγιστᾶσι τῶν Περσῶν, καὶ Μήδοις, καὶ Σατράπαις, καὶ στρατηγοῖς, καὶ ἡγεμόσι. Vide etiam Hesychium, Josephum lib. XX. Antiq. Jud. cap. II. Judith cap. II. Etymologici Mag. auctorem in voce Ἐγκάμιον, & alios.

[70] Αἶνος πόλις Θράκης.] De hujus oppidi conditore legimus apud P. Melam lib. II. cap. II. *Eximia est Ænos, ab Æneæ profugo condita; circa Hebrum Cicones. Trans eumdem Dorisces, ubi Xerxem copias sua, quia numero non poterat, spatio mensum ferunt.*

[71] Ἄψωδος καλουμένη.] Urbem in Thracia hoc nomine agnoscit Suidas: Ἄψινθος, πόλις Θράκης. Ἀψινθὶς δὲ ἡ χώρα. Duplici modo hæc vox exaratur cum υ & cum ι in media syllaba. Fortassis illi fluvio, qui infra à Stephano Αἶνος dicitur, & Ἄψυσος vel Ἄψιος nomen fuit: Nam apud Dionysium de situ orbis ita legimus:

Οὐχ ὅτω Θρῃκὴν ἐπ' ἤϊόνι Ἄψυσσος,
Non sic Thracii juxta ripas Absynthii.

Ænum vero in regione Absynthitide sitam fuisse ipse docet Stephanus in voce Κολπηδὶς. ἔστι δὲ Αἶνος κατὰ τὸν αὐτὸν πορίσας Ἀψυνθίδα.

[72] Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ.] Suidas eadem ex Stephano videtur transcripsisse. Αἶνος πόλις Θράκης Ἄψωδος καλουμένη. ἔστιν δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γυνέως ἀδελφοῦ. Hujus Guneï etiam exstat mentio apud Pausaniam in Arcadicis, & in expeditione contra Trojam unus ex ducibus fuit.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος.] Hoc gentili utitur Plutarchus in Catone Majori, postquam Æni urbis Thracensis meminisset: ubi ejus frater, Asiam tendens, in morbum incidit. Καὶ μνημονεῖ ξένου λίαν Θασίου δεῖ παλαίσαι αὐτῷ κρίσεως διδασκαλεῖον ἐν τῇ Αἰνίων ἀγορᾷ.

[74] Οὕτω δὲ ἀναγράφει] ἐν τοῖς πίναξι.] Cave hoc loco tabulas Geographicas intelligas; (uti hinc studet probare vir doctissimus in addendis ad notas in Harpocrationem.) neque πινακογράφος sumendus apud nostrum pro eo qui mappas geographicas conficit, sed pro eo qui indices celebrium doctorum, eorumque scriptorum componit; & hoc etiam significatu vox est sumenda, in Ἀθήναι, ubi inquit: πολίται δὲ Ἀθηναίων ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται. Suidas de Callimacho: πίνακας τε ἐν πεντήκοντα συγγράμμασιν ἐξελάμψαντος ἐκ τῶν συνεγραψεν, ὧν βιβλίων κ' ἐστί. Cum itaque Stephanus hac sectione dicat, ὅτου δὲ ἀναγράφει ἐν τοῖς πίναξι, tali modo videtur intelligendum, quod multi viri docti in ejusmodi indicibus vel catalogis Αἴνιοι appellentur, ab urbe scilicet ex qua originem duxerunt: nam non tantum illorum prænomina, sed & cognomina ibidem annotabantur: Locus in hanc rem egregius habetur apud Suetonium de illustribus Grammaticis. *Hujus*, nempe Aurelii Opilii, *cognomen in plerisque indicibus & titulus per unam literam scriptum animadverto: verum ipse id per duas effert in Parasticibide libelli, qui inscribitur* Πίναξ. Hac in re præstantissimus omnium fuit Callimachus Cyrenæus in comparabilis Grammaticus, qui Ptolemæi Philadelphi ætate floruit. Athenæus lib. VI. cap. X. Τῶ Χαιρῆμονι & συγγράμμασι ἀναγράφει Καλλίμαχος· ἐν τῇ τῶν παιδευθέντων πινάκων γραφῇ ὧδε. Δέσποτ' ἐπεὶ γράψαν Χαιρήμονι Κυρηναῖοι, ἐδὲ ἔξις τὸν ἀρχὸν ἐπέσκεπτον. ἐπεὶ δὲ μοι πολλοὶ ἐπέσχεθε, τόδε Callimachus in opere de omnis generis indicibus, & Charephontis quoque hunc librum recensens dicens: *De comis scripserunt Charephon, Cyrebion: postea initium hoc libri subjungit: Quandoquidem sæpe ad me literas dedisti &c. Constat autem ille liber versibus trecentis septuaginta quinque.* Vide eundem Athenæum lib. XIII. cap. VI. & XIV. cap. XIII. & Etymol. Magni auctorem in πίναξ. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίησε πίνακας, ἐν οἷς πάντα σὺ ἀναγράφει παρὰ τὰ ἀρχαῖα. *Callimachus Grammaticus indices fecit,*

τούτῳ 77 Ἀπολλόδωρος φησὶν ὠνομάσθαι Πολτυοβρίαν. ἔστι καὶ τόπος Αἶνος ἐν τῇ καλουμένῃ Γηδέων ἠπείρῳ.

ΑΙΞΩΝΙΑ 78, πόλις Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰξωνεύς. 77 ἔστι δὲ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς ὀξυτόνως, ὡς εἰθισμένης πολλῶν δήμων. 78 καὶ ὁ δημότης, Αἰξωνέυς. τὸ θηλυκὸν Αἰξωνὶς, 79 ὡς Ἀθμονίς. 80 καὶ Αἰξωνικός, τὸ καταγόριον. Βλάσφημοι γὰρ ἐπῆλθαν κωμῳδοῦντες. 81 τὸ τοπικὸν, ἐκ τοῦ Αἰξωνήσιον. ἐν τόπῳ, Αἰξωνήσι.

ΑΙΟΛΙΑ 82, νῆσος Αἰόλου. Οὔμηρος, Αὐτὰρ ἐς νῆσον ἀφικόμεθα. - - - -

83 πυθμὴν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ, ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός. ἀλλὰ δὲ Αἰολεώτης, ὡς Σικελιώτης. 84 λέγονται δὲ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς, ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων.

ὡς

A Hanc Apollodorus perhibet Poltyobriam nominari. Est præterea locus Ænus dictus in continente è regione Rhodiorum.

ÆXONIA, oppidum Magnesiæ. Gentile Æxonensis. Est & Æxone populus tribus B Cecropidis, accentum habens in ultima, quod multis Athenïensium Demis non est insolens. Popularis, Æxonensis, & fœmininum Æxonis, uti Athmonis: hinc Αἰξωνικὸς, quod accusare denotat. Nam Æxonenses ut calumniatoses & maledici perstringuntur. Localia: de loco, C ex Æxone, ad locum, ad Æxonem, in loco, in Æxone.

ÆOLIA, insula Æoli, de qua Homerus.

Ad insulam Æoliam pervenimus. - - - -

Gentile similiter se habet & perinde sonat ac nomen conditoris, uti Thessalus, Italus. Verum D quoque Æoliotes dicitur, uti Siciliotes. Qui Lesbum incolunt etiam Æolenses, ab Æoli filiis, nomi-

sum, in quibus antiquorum scripta recensebantur. In hujusmodi signis simili scriptorum nomina annotabantur: eorum vim breviter perstringit Plinius in Hipp. lib. [illegible] Quemadmodum Galenus Comm. in Hipp. lib. [illegible] proponens, legimus in eo, quod neque ullus veterum Medicorum quidquam esse, quod neque ullus veterum Medicorum meminerit, nisi [illegible] (Cujusmodi libri vetus titulus inscriptus erat, ut ex Galeno liquet) Cujuscunque

ὡς Δωριεῖς, ἀπὸ τ̃ Δώρυ. [87] ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι, [88] οἱ δὲ Αἰολίωνες ὀνομάζονται.

Αἰολίων nominantur, uti Dorienſes à Dori filiis nomen habent. Hinc Æolicæ coloniæ. Ipſi præterea & Æoliones appellantur.

Α Ἰ Ο Υ̓ Λ Ι Ο Ν [87], τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. Θεόπομπος ἐν φιλιππικοῖς εἴκοσι ἢ τρίτῃ. Ἐπορεύθην εἰς πλοιν Αἰόλιον τ̃ Ἀττικῆς μὲν ὄσαν, [88] πολιτευομένην δὲ μᾶλλον τ̃ Χαλκιδέων. τὸ ἐθνικὸν, Αἰόλιος, ὡς Ῥοίτιος, καὶ Αἰολήσιος. δυνατὸν δὲ καὶ ἀπὸ τ̃ Αἰολίδος εἶναι, ὅθεν ἐστὶ τὸ Αἰόλιον. ὡς τὸ ἡμικὸν εἶναι τ̃ ἔθνους, καὶ ἰδικὸν τ̃ πόλεως, ὡς ὁ Ἠπειρώτης, καὶ ὁ Πόντιος, [89] τῶν ἡμικῶν, καὶ τ̃ ἰδικῶν.

ÆOLIUM, Thraciæ peninſulæ oppidum, de quo Theopompus rerum Philippicarum lib. XXIII. Profectus eſt ad urbem Æolium, tunc ſub Attico imperio, poſtea vero à Chalcidenſibus gubernatam. Gentile, Æolius, uti Rhœtius, & Æoleïus. Poteſt autem hoc à voce Æoleus factum eſſe, unde etiam Æoleum. Adeo ut ſit tanquam generale nomen gentis, & ſpeciale cujuſdam urbis, quemadmodum Epirota & Pontius, quæ vocabula generaliter & ſpecialiter ſumuntur.

Α Ἰ Π Ε Ι Α, πόλις Λακωνικῆς, ὡς Ζέλεια.

Καλεῖ τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον.

ÆPEA, civitas Laconicæ, uti Zelea.

Pulchramque Æpeam, & Pedaſum.

[90] ἄτυπος δὲ ἡ Κύπρε. τρίτη Κρήτης ὡς Ἑλλάνικος. τὸ ἐθνικὸν, Αἰπεάτης, ὡς Κορσεάτης, [91] Τὑδρεάτης. ἐπὶ τ̃ πλειόνων ἐνίοτε μένοντος τ̃ ῑ, ἀφαιρεῖται τὸ α, ὡς Δικαιαρχείτης, Σαμαρείτης, Ζελείτης. ἔνθ' ὅτι μένοντος τ̃ ε, ὑφαιρουμένου δὲ τ̃ ι, τὸ α εἰς ω ἀμείβεται. ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης, καὶ Ῥαφεώτης.

Secunda Cypri, tertia Cretæ auctore Hellanico. Gentile Æpeates, uti Corſeates, Hydreates. Aliquando in ejuſmodi nominibus remanente Jota, Alpha aufertur, ut Dicearchenſes, Samarenſes, Zelenſes. Aliquando autem remanente E, Jota tollitur, & Alpha in ω mutatur, ut Heracleotes, Mareotes, & Rapheotes.

Α Ἶ Π Υ [92], πόλις Μεσσηνίας.

[93] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκλέα Αἶπυ.

ÆPY, urbs Meſſeniæ.

Et Thryon Alphæi vadum, & beneædificatum Æpy.

[94] ἀπὸ τ̃ ἐρυμνότητος. Αἶπυ καλαμένη. [95] τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.

à munitione urbs Æpy dicta eſt. Gentile, Æpytes, uti Ægytes.

Α Ἶ Ρ Α Ϊ,

ÆRÆ,

Æolica natione, à Lesbo inſula, originem duxiſſe. Αἰολίων δὲ τ̃ εἰς Λέσβῳ, Πισσαίος Μυτιλαναῖος.

[87] Ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι.] Vulgati codices cum MSS non conveniunt. Salmaſius in Palatinis invenit, ἀφ' ὧν ἡ Αἰολικὴ ἀποικία. Et ita mihi etiam Voſſianus exhibuit.

[88] Οἱ δὲ Αἰολίωνες ἀνομάζοντο.] Heſychius: Αἰολίωνες, Αἰολεῖς διὰ τ̃ Αἰόλου. Sed Salmaſius cum Stephano ibi mavult ſcribere Αἰωλίωνες. Alize editiones habent Αἰλίωνες.

[89] Αἰόλιος, τῆς Θρᾴκης χεῤῥονήσου πόλις.] Cod. Voſſianus: Αἰώλιος, τῆς Θρᾴκης χεῤῥονήσου. Plinius lib. IV. cap. XI. ipſum Cherſoneſi frontem Æolium appellat. *In extrema Cherroneſi fronte, quæ vocatur Æolium, oppidum Eleûs.*

[90] Πολλαχοῦ δὲ μὴ τ̃ Χαλκιδίων.] Non videntur hæc ſatis ſana. Si mei arbitri res foret legerem: μὴ δὲ πολλαχοῦ μόνων τ̃ Χαλκιδίων.

[89] Τῶν ἡμικῶν δὲ τ̃ ἰδικῶν.] Ante hæc verba aliquid videtur excidiſſe, quod ſenſum claudicare facit: fortaſſis legendum eſt: αὐτὸ τ̃ ἡμικὸν δὲ τ̃ ἰδικῶν. Nam Πόντιος ſignificat *ἰδικῶς* Ponti incolam, ſed *ἡμικῶς* ſignificat *Marinum, ferum & immanem*. Sic etiam Ἠπειρώτης Epiri incolam *ἰδικῶς*: verum *ἡμικῶς* quemvis alium in continente habitantem denotat.

[90] Οὕτω δὲ ἡ Κύπρε.] Ita hunc locum diſtinguebat Xylander: ſed alize editiones habent. οὕτω δὲ ἡ Κύπρε τρίτη. Κρήτης ὡς Ἑλλάνικος: verum quis hanc aut Xylandri lectionem poſſet probare? Scripti Palatini & Voſſianus: οὕτω δὲ ἡ Κύπρος: ſed neque hæc veri ſpeciem habet: nemo enim Geographorum unquam ſomniavit Cyprum Æpeam nominatam fuiſſe: & ipſe Stephanus in voce Κύπρος, ubi varias hujus inſulæ appellationes recenſet, ea de re mentionem nullam facit. Itaque ſine ulla dubitatione reſcribendum eſſe exiſtimo: ἄτυπος Κύπρε, quia mox ſubſequitur, τρίτη Κρήτης. Porro autem in Cypro hoc nomine urbs ad Clarium amnem ſita fuit, quæque Demophontem Theſei filium conditorem habuit. Poſita vero cum Solon apud regem Philocyprum in hanc inſulam adveniſſet, in honorem ejus (qui regi erat auctor, ut urbem ad amæniorem locum transferret) *Soli* appellata fuit, uti nos docet Plutarchus in Solonis vita.

[91] Τ̃ Ὑδρεάτης.] Ita ex MSS & vulgatis codicibus reſcripſimus: peſſime Xylander ediderat, Τ̃ Θρικάτης. Vide in voce Αἴνεια & Τ̃ Θρία.

[92] Α Ἶπυ, πόλις Μεσσηνίας.] Hoc fuit antiquum oppidi nomen: poſtea vero appellabatur Κορώνη Coronè, ab Epimelide ducendæ coloniæ præfecto, quia ipſe ex Coronea Bœotiæ oppido oriundus erat. Vide Pauſaniam lib. IV. ex quo loco & oppidi ſitus obſervari licet. Quomodo autem urbis nomen ſit ſcribendum explicat Euſtathius ad Homeri Iliad. B. pag. 297, ubi ipſiſſimis Stephani verbis utitur. Τοὺς δὲ οὐ τὸ ἐθνικὸν συγγραφεῖς, βαρυτόνως μὲν γράφουσι Αἶπυ. τητὸν δὲ περισπωμένως ἀπὸ λήγοντος εἰς ῦ ἰσοσυλλάβου. λέγει δὲ καὶ ὁ καλῶν φασιανός.

[93] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον.] Eſt verſus Homeri deſumptus ex Iliad. B.

[94] Αἶπυ τ̃ ἐρυμνότητος.] Luculenta nominis & ſitus deſcriptio exſtat apud Strabonem lib. VIII. ubi egregie inter alia etiam de jam allegato verſu Homerico diſſerit hiſce verbis. Τὸ δὲ ἰδίως οἱ Αἶπυ τίνες ὄντες ζητοῦσι πότερον πετρῶδες ὑπόκειται, καὶ πᾶς ὁ τόπος, καὶ εἰ αἱ τοῦ Μακεδόνος τ̃ Ἀμφιπόλεως Μάργαλαι. οὐκοῦν μὲ οὐ φυσικὴν ὑρωμεν. ὕστερον δὲ διέκειτο φυσικῶς τῇ Μακεδνίᾳ. Ὁ δὲ ὁ τοῦ Ὁμήρου φράζων, ὅτι μὲν φησὶ τ̃ πόλεως τὸ Αἶπυ, λανθάνει συμβιβάζων φυσικῶς, ὡς ἔλεγε τ̃ Αἰγιαλὸν, καὶ ἄλλα πολλά. *Quod ad ἰδίως (id bene conditum ſignificat) Æpy attinet, quærunt nonnulli utrum vocabulorum proprium, utrum adjectivum alterius ſit (Æpy enim ſublime notat) & an ſint, qua nunc in Amphipoli appellantur Margalæ: ſed ea non ſunt naturæ munita: naturalis alia munitio monſtratur in Macedonia: qui hoc probat, is Æpy nomen urbis intelligit, impoſitum à loci natura: ſicut Helos & Ægialus propria ſunt urbium vocabula, quorum alterum paludem, alterum littus communiter notat: ſuntque complura hujuſmodi alia.* Hujus oppidi naturalem ſitum etiam deſcripſit Statius Lib. IV. Theb.

Quos Thrion, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

[95] Τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.] Confunditur hoc loco nomen gentile cum oppidani nomine. ὁ πολίτης dicendus eſſet Αἰπύνης: Et gentile Αἰπύνη appellatur, uti colligimus ex Statio lib. jam citato.

Æpytiosque idem ardor agros, & Pſophida celſam.

Sic

Α'ΙΡΑΙ', πόλις Μακεδονίας. ἔστι δὲ ἄλλη Ἀ
Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰράιος. τὸ δὲ τῶ Μακεδο-
νίας, Αἰραῖος. ἔστι δὲ καὶ Ἐλληπόντιον. ἦς
τὸ ἐθνικὸν Αἰραῖος, ᾗ καὶ Α'νδροτίωνι, ἐν
ἕκτῳ Ἀτθίδος.

ÆRÆ, urbs Macedoniæ & item Joniæ alia. Gentile Ærensis; sed à Macedonico oppido Æræus deducitur. Est quoque alia juxta Hellespontum, cujus gentile Ærates dicitur apud Androtionem libro VI. Historiæ Atticæ.

Α'ΙΣΑ, πόλις Θράκης, [97] παρὰ τὴν Β
Παλλήνην. [98] Αἰσαῖος. ὡς Α'ἶσα, Αἰσαῖος.

ÆSA, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum, cujus gentile Æsæus dicitur, uti Æa Ææus.

Α'ΙΣΤΥΜΗ [99], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος,
Τὴν ἐξ Α'ισύμης ἐνεγκαμένη τέκε μήτηρ.
τὸ ἐθνικὸν, Αἰσυμαῖος, ὡς Δύμη, Δυμαῖος.

ÆSYME, Thraciæ civitas, de qua Homerus.

Quem ab Æsyma compressa peperit mater.

Gentile Æsymæus, quemadm. Dyme Dymæus.

Α'ΙΣΩΝ', πόλις Θεσσαλίας. [1] ἀπὸ Α'ι- C
σωνος τοῦ Ἄδωνος πατρὸς, ὃ τὸ ὄνομα λαβὼν
τῶν κλιν. [2] ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Α'ισωνίδης,
ὡσεὶ τοῦ Αἰσωνος.

ÆSON, urbs Thessaliæ ab Æsone Jasonis patre ita dicta, cujus nomen cum o parvo declinatur, uti vult Hesiodus. Æsonides autem fit ab Æsone.

* * ἢ φέρπε ἀείσι. * *

Æsonemque atque Pheretem Amithaonaque gaudentem equis.

[1] ἐθνικὸν, Αἰσώνιος. [2] ἢ Φερεκύδης τὴ πόλιν D Gentile Æsonius. Et Pherecydes urbem Α'ισω-

Æsonis.

Scipsit Stephanus in voce Α'ίγιον distinguebat oppidani nomine: ὁ κάλλιστος Α'ίγιος, ὡς Παυσανίας. Ἀσκληπιάδης δὲ ἐν τῷ

[97] Παρὰ Λυκόφρονι ἐν τῷ Α'τθίδι.] Eadem Androtionis Atthis & liber sex rus citantur à Stephano in Ἐρασινίδαι. Sed loci Vinetii, Vossium de Hist. Græc. lib. III. [98] Ἐστὶ δὲ καὶ τῆ Παλλήνη.] Optime Xylander rejecit dictionem Florentinæ editionis, in qua legebatur ἐστὶ δὲ καὶ τῆ Παλλήνη.

[99] Ἐστὶ δὲ καὶ Α'ίσυμα.] Aldina Florentinaque consentiunt. Ἐστὶ δὲ καὶ Α'ίσυμα Α'ίσυμος. Fortassis legendum est Ἐστὶ δὲ καὶ Α'ίσυμα Α'ίσυμος.

[1] Ἀπὸ Α'ίσωνος τοῦ Ἄδωνος πατρὸς.] Addidi ex Mss. & Thessaliæ confinis situm fuisse inde satis apparet, quoniam Thracæ & alio loco ab Epitomatore Macedoniæ. Ὁμοίως πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης πρώτῳ, καὶ Ὅμηρος. πρώτων Α'σώνιον Ὅμηρος ἰδρα. Hoc Geographus non est insolens, urbes in confinibus extructas ad regionem in aliam transportare. Sed qua ratione Homerus hanc Troicam appellaverit non video: Ἀσώνιον τε Τρωικὸν. Ubi fortassis Θρᾴκιον rescribendum est. Ἀσώνιον Stephani stat Eustathius, cujus verbis ad Iliad. Β. ἐστὶ δὲ καὶ Α'σώνιον, αὐτὸ ἐξ Α'ισονίου γράψαντος ἐλκόν. Ita Homerus Ithacensi locum accipit. Etymologici Magister, & postea hunc etiam Suidam vide.

[2] Ἐστὶ καὶ ἄλλη Α'ίσων πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Α'ίσωνος τοῦ Ἄδωνος.] Hæc poetæ verba habes Iliad. Ο. versu 304. Ἀπὸ Α'ίσωνος.] Sine ulla dubitatione rescribendum est, ἀπὸ Α'ίσωνος. Scholiast. ad lib. I. Magnesiæ urbem facit auctoritate Pherecydis. Sed merito aliquis dubitare posset, quomodo patrius urbis nomen esset fortita ab Æsone fluvio, quem prope Thessaliam describit Plutarchus in Æmilio. Homerus enim urbes per totum terrarum orbem à fluviis, ut videbimur, denominationem accipiunt.

[1] Ἀπὸ Α'ίσωνος.] Sine ulla dubitatione rescribendum est, ἀπὸ Α'ίσωνος, quod manifestissime apparet ex verbis sequentibus: ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐστὶ καὶ Α'ίσων πόλις Θεσσαλίας ἀπὸ Α'ίσωνος τοῦ Ἄδωνος πατρὸς, ὃ τὸ ὄνομα λαβὼν τῶν κλιν. Verum scriptionem per ω confirmant nec eliniones in quibus, sed corruptissime excusum apud Apollodorum lib. I. Γ' ἀπὸ Α'ίσωνος. Idem mendum occurrit Ἀπὸ Α'ίσωνος. [Lege Α'ίσωνος. Hæc scribendi ratio cum o parvo hinc inde consentiunt colligitur, quod & Latini poetæ mediam vocis syllabam corripiunt. Ovid. lib. VII. Metam.

Et adhuc solito formosior Æsone natus
Ille fuit. - - - -

Et eodem loco.

Et non fortis erat, pulsusque resederat ardor
Cum videt Æsoniden: extinctaque flamma reluxit.

Hanc metri positionem ad Argonautica etiam hunc scriptorem pertinere ad Argonautica etiam hunc scriptorem manifestum imitatur. Καὶ πικρὸ δὲ σώτῃ Α'σονα, Φέρητα, Κρηθῆά τε καὶ Ἀμυθάονα. [2] Ἐστὶ καὶ Α'ίσων πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Α'ίσωνος τοῦ Ἄδωνος πατρὸς, ὃ τὸ ὄνομα λαβὼν τῶν κλιν. τὸ δὲ ἐθνικὸν Α'ισωνίδης, ὡσεὶ τοῦ Αἰσωνος. Hic locus miserrime depravatus in scriptis & vulgatis libris circumfertur: Quod etiam Salmasius ad oram sui codicis est subodoratus, sed ejus emendationi nequaquam assentum præbere queam: imo cui bono omnes tanti viri juveniles curas in locum emitterem? Videamus ergo an aliquid certi ad inutili & obscuri hujus loci restitutionem conjectura possimus assequi. Priora hujus loci verba in vulgatis ita distinguuntur, quasi Epitomator niteretur ex Hesiodo probare Α'ίσων in genitivo per ο declinari: verum quoniam in Hesiodi operibus quæ nunc extant Æsonis nomen, quod sciam, non legatur, sed Α'ισωνίδης in Deorum generatione, quod est patronymicum inde deductum, hinc non levis oritur suspicio, poetæ nomen corruptum, & aliud ejus loco esse restituendum. Deinde, pro τὸ δὲ Α'ισωνίδης, ὡσεὶ τοῦ Αἰσωνος in aliis editionibus excusum est: τὸν δὲ Α'ισωνίδης, ὡσεὶ τοῦ Α'ισωνος, quod mendo non caret: sed Xylandri editionem sequimur, ex qua hæc verba satis quidem sana divulgamus, sed quid hinc faciant non video, imo iis mox alium locum assignabimus. Quod denique attinet ad illa verba, ἐν τῷ φέρπε ἀείσι, sunt pars versus Homeri ex Odyss. A desumpta, quæ profecto tantum nobis luminis suppeditarunt, ut luxata hæc & confusa Stephani verba hoc modo in integrum restituere confidenter aggrediamur, lege itaque: Ὡς ὁ Ὅμηρος.

Α'ισονα τ', ἠδὲ Ὑψῆά, Α'μυθαονά θ' ἱππιοχάρμην.

Τὸ δὲ Α'ισωνίδης ὡσεὶ τοῦ Α'ισωνος. Quæ lectio, rem rectè consideranti, verissima, ut spero, videbitur.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Α'ισώνιος.] Sic habent MSS & vulgari codices: sed ut verum fatear, gentile mihi est suspectum, & legendum videtur: Τὸ ἐθνικὸν Α'ισώνιος. Quod confirmari potest loco Ovid. Metam. lib. VII. ubi inquir.

Somnus in ignotos oculos ubi venit, & atro
Heros Æsonius potitur, sfoliosque superbus, &c.

Apud Poëtam antepenultima corripitur, quæ secundum vulgatam Stephani lectionem sine dubio esset producenda. Imo omnia illa nomina hac lectione à voce Α'ισων deducta, quæ ω habent in secunda syllaba, mihi cliplicent, uti Α'ισωνία, Α'ισωνίδης, Α'ισωνιάδης & Α'ισωνίς. Nam in vocabulo Α'ιμονία Stephanus Α'ίμων cum Α'ισων confert: quæ eodem modo inflectuntur ut Α'ίσων, non tamen ab utroque formantur gentilia quæ in secunda syllaba cum ω scribuntur: λέγει δὲ Α'ιμονίδης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Α'ισωνιάδης. πρὸ Α'ιμονίς εἰσι. Attamen mihi illud Apollonii Rhodii ex lib. primo Argonaut. ponsit objici:

Κῶν δ' ἐνέξ Παγασῆς τε πόλιν τ' Α'ισωνίδα ναῖον

Exaudi domine, qui Pagasas & Æsonidem incolis.

Hic poëta secundam syllabam producit & per ω scribit. Sed facilis ad eam rem est responsio. Solent enim poetæ brevem syllabam aliquando producere & ο in ω mutare, quod ipsum Stephanus docet in voce Βισαλτία, ubi hæc leguntur. ἢ ἐθνικὸν, ἀφ' οὗ ὁ πλυνόμενος, ὡς τὸ Βισαλτῶ. τὸ ἐπλυνόμην Βισαλτίς. ὑστέρως δὲ ὁ Λυκόφρων Βισαλτὶς, ἀφ' οὗ ω, ἢ Βισάλτιος παιδικῶς.

[2] Καὶ Φερεκύδης.] Libri index reticetur. De Pherecyde ejusque

Α'ισωνίαν Φησί. τῆς δ' Α'ισωνίας τὸ ἐθνικὸν Α
δυϊκὸν Α'ισωνιώδης, ὡς Τ'ελμώδης, [7] Ο'ρθοσιώδης,
Α'φροδισιώδης, Δημητριώδης. καὶ Α'ισωνιάτης,
καὶ Κυδωνιάτης, καὶ Κροτωνιάτης. τὸ δ' Α'ισω-
νίς, ὅπου ἡ ἡρωικὴ δ' δεσποινικὸν. καὶ Α'ισωνία.
[8] ὀξύτονον τὸ Α'ισών. τὰ γὰρ εἰς ων διὰ πλείονος B
δηλ πόλεων, ὀξύνεται), εἰ μὴ ἀφαιρεθὲν ἔχῃ σημαινομένῳ, ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται). [9] ὀξυνόμενον χαρ, δηλοῖ ζῷον, ἢ χαρακτῆρα ὑπάρχειν, ὡς τὸ Γ'ιων, σιμαπενεχθὲν τῷ Τ'ελτων,
[10] Γιάτων, Βίτων. δίων, γίων. [11] Κρέννων, C
Γύρτων, Νέων. σεσημείωται τὸ [12] Ο'ὔλπων, ἔστι πόλις Γ'ναλίας. [13] πάνλων ἡ κλίσις ἀφὸ Ω ὦ.

Α'ΙΤΝΗ [14], πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κα-
πύης. Γέρωνος κλίσμα. ὁ οἰκήτωρ Α'ιτναῖος.
[15] σκαλεῖτο ἢ πρὸν Γνησον.

Α'ΙΤΩΛΙΑ, χώρα, [16] ἀπὸ Α'ιτωλοῦ τοῦ
Ε'νδυ-

Æsoniam appellat. Sed Æsoniæ gentilitium posset esse Æsoniensis, uti Hyriensis, Orthosiensis, Aphrodisiensis, Demetriensis: Et Æsoniates, uti Cydoniates & Crotoniates. Verum Æsonis à genitivo masculini deducitur, & item Æsonia. Æson accentum acutum habet in ultima. Nomina enim duarum syllabarum in ω de urbibus prolata, acuuntur in ultima, nisi & insuper aliam significationem habeant, uti Κρότων, quod in penultima acuitur: nam cum accentu in ultima, animalculum significat; vel à regula excipiuntur uti Iton, cui non est dissimile Triton, Chiron, Biston: & ita etiam ἰτών littus, Cranon, Gyrton, Neon; notatur item Ulpon, quod Italiæ oppidum est. Illorum omnium declinatio sit per Ω.

ÆTNA, urbs Siciliæ, à Catana LXX stadiis distans, quam Hiero condidit. Incola appellatur D Ætnæus. Urbs vero antea Inessum nominabatur.

ÆTOLIA, regio quæ ab Ætolo Endymio-

ejusque scriptis lege Diogenem Laërtium lib. 1. & Menagii ad illum locum commentarios, qui multa de eo ex variis scriptoribus congessit.

[7] Ο'ρθοσιώδης.] Idem gentile occurrit in voce Δημητριώδης, sed de urbe Ο'ρθωσιάς in Phœnicia sita, sive Ο'ρθωσία, ut quibusdam dicitur, nulla in hac Epitome sit mentio. In aliis editionibus malè scribitur Ο'ρθοσιάς cum ο parvo.

[8] Ὀξύτονον τὸ Α'ισών. τὰ γὰρ εἰς ων διὰ πλείονος ἐξυνέται.] Ergo malè hæc vox in principio tmematis accentum habet in penultima.

[9] Ὀξυνόμενον γάρ, δηλοῖ ζῷόν.] Simili modo distinguit Stephanus in voce Βιτωνία & in Κρότων. τὸ μὲν τις ἐπὶ τῷ φάσκειν τὸν κύων, ὀξύνεται. Ita hic locus est legendus, uti ad illum locum demonstrabimus. Male igitur accentus collocatur in Hesychii codicibus. Κρότων, ὅτου κρέλλει τις κίνα Α'γχίλλων, ὃν δὲ σπουδαῖα ἀχρεῖα, καὶ τὸ ζῶον τὸ ὁ κυνὶ ὁ βυτὶ γοίλιμον, ἄλλοι δὲ πυρετός. Vide quoque Suidam, & Etymol. Mag. auctorem.

[10] Γ'ιτων, Βίτων. δίων, γίων.] Hæc corrupta sunt, infra enim requirit Stephanus, ut eorum κλίσις sit ἀφὸ Ω ὦ: atqui γίτων in genitivo habet γίτωνος & non γίτωνος. Pro eo itaque rescriberem Χείμων quod in obliquo habet Χείμωνος, estque nomen illius qui Χειμῶνα condidit, uti legimus apud nostrum in Κάρυστος. Ad Βίτων quod attinet, pro eo restituerem Βίθων quod etiam est nomen proprium & per ω declinatur, uti videre licet in Βιθυνία, ubi eundem Epitomator canonem exhibet. H'ìus trisyllabum est, & canon de dissyllabis loquitur, & de nominibus urbium: sed fortassis pro ἐπὶ πόλεων legendum est ἐπιτηδείων. tumque sic canon etiam ad alia nomina posset extendere.

[11] Κρέννων.] Sic habent scripti & vulgati libri, sed fine dubio Κρέωνος est scribendum.

[12] Ο'ὔλπων, ἔστι πόλις Γ'ναλίας.] Oppidum Italiæ hoc nomine non novi, & Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione de eo, quod sciam, mentionem nullam facit. Sed fine dubio Ο'ὐλπῶν est legendum. Vide Strab. lib. VI.

[13] Πάνλων ἡ κλίσις ἀφὸ τῷ Ω.] Accuratiorem hæc de re, atque huic non dissimilem, Etymologici Mag. auctor canonem exhibet in voce Μυσία. Τὰ εἰς ων ὀξύτονα τῇ αι διφθόγγῳ παραληγόμενα, οἱ μὲν ὦσιν ἰθυκῶς, πτίσται τ' ὦ εἰς ο ἐπὶ τὴ γλῶσσ. οἷον, Πάων Παέων, Παίονες ἀνθρ. ὁ ὦν. Μαίων Μαέων. οἱ δὲ μὴ ὦσι ἰθυκῶς, φυλάττῃ τὸ ω. οἷον βαίων βαέων. Ἴστι δὲ οὗτος ὀχύρ. Παίων Παέων κύριον.

[14] Α'ἶτνη πόλις Σικελίας, ἀπὸ Καπύης, Γέρωνος κλισμ.] Hunc locum non esse integrum observavit Salmasius in margine sui codicis, eumque ita conatur restituere: Α'ἶτνη, πόλις Σικελίας, ὑπὸ Καπύλου &c. Sed postea addit, ipsi hanc lectionem non satisfacere. Cluverius lib. 1. Siciliæ antiq. hunc locum Stephani producens nihil in eo mendi fuspicatur, & hæc verba ita in Latinum transtulit, quasi Hiero Catanenses fugerit, quo nihil falsius excogitari potest. Scio equidem, si gentile alicujus oppidi non sit in usu, periphrasim esse liciram, uti fusius docuimus pag. 13. ad vocem Α'ὄφτιον. Neque me latet Hieronem etiam Ætnæum appellatum fuisse, uti colligimus ex Pindari Pythionicis, quarum prima ode inscribitur ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΙ ΑΡΜΑΤΙ. *Hieroni Ætnæo Syracusio curru victoriam adepto*: Quod idem est ac si dixisset Καζωμένῳ: Nam ipse Hiero Catanæ nomen in Ætnam mutavit testibus Diodoro lib. XI, & Strabone lib. VI. Sed hoc in victoribus non fuit insolens, ut vel pecunia corrupti, vel ex amore cujusdam personæ aut loci, aliunde quam ex natali patria proclamari vellent. Dicon Cauloniates Italus, quum puer vicisset, Cauloniatem se ἀναγορεύσαι jussit: verum in reliquis deinde victoriis, accepta pecunia, Syracusanum, uti Pausanias lib. VI. perhibet. Sic etiam ipse Hiero non tantum se Syracusium de urbe patria, sed quoque Ætnæum sese prædicavit ab Ætna civitate, alias Catana, quam prope Ætnam Siciliæ montem restauraverat & exornaverat ipse. Si igitur hæc Epitomatoris verba non sunt emendanda uti Salmasio sunt emendata, neque fic accipienda uti ea Cluverius intellexit, aliud iis remedium ut adhibeamus est necesse. Puto in illis esse hiatum, & Stephanum respexisse verba Strabonis lib. VI, quibus commodissime lacuna illa suppleri posset. Ο'. δὲ Α'ἰλπίδιοι πεφεύγασι, τὴν Γ'ναστων καλουμένην ὑπ' Α'ὐσόνων ὀρεινὴν ὄγκωσιν, ἣ ἀπορρήγνυται τὸ χωρίον Α'ἰτνῖον, ὅπερ ὑπ' Καπύης ἐσχίσθη ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπὸ τῆς θαλάττης. καὶ ὑπὸ Γίρωνα εἰκοσιν ἐπῳκίσθησαν. Certum est Stephanum ut plurimum Strabonem sequi, qua de causa ex hisce Strabonis verbis mutilum hunc locum ita restituerem & supplerem. Α'ἶτνη, πόλις Σικελίας, Καπύης ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα, Γίρωνος κλισμ. Verum hæc conjectura si lectori non placeat, aliam insuper addam, nempe illud ἀπὸ Καζώμης ita posse accipi, quasi ex Catanæ ruinis Hiero urbem condidisset. Vide Diod. lib. II: 14: & 15. Nam similis ferme locutio occurrit apud Matth. 3: 14. Τὸ βάπτισμα ἀπὸ σοῦ χρείαν ἔχω. Videat Lector an aliquid aptius aut certius conjecturâ possit assequi.

[15] Ε'σκαλεῖτο δὲ πρὶν Γ'νησον.] Ita urbem fuisse appellatam etiam Strabo testatur lib. VI, sed ibi corrupte Γ'νησα legitur. Et male apud Diodorum lib. XI. Ε'ττικία dicitur: Verum de Strabonis & Diodori locis vide Cluverium Sicil. ant. lib. 1. pag 122. Bochartus in Ætna & Inesso Phœnicum vestigium observavit, uti ostendit in suo Phaleg pag. 585.

[16] Α'πὸ Α'ἰτωλοῦ τοῦ Ε'νδυμίωνος, ὃς ἐπαιτεῖ ἀπὸ Πίσσης ὑπὸ Σαλμωνίως &c.] Hanc historiam Strabo accepit ex Ephoro, & Stephanus ex Strabone lib. VIII, ubi eadem hunc in modum describitur. Ε'φορος δὲ φησιν, Α'ἰτωλὸν ἐπαιτεῖσθαι ὑπὸ Σαλμωνίως τῷ βασιλεῖ Ε'πειῶν τε καὶ τῆ Η'λείας τῆς τὰν Α'ἰτωλίαν, ὑπομόσαι τε αὐτῷ τὸν χάρακα καὶ συνοικίσειν τὰς αὐτοῦ πόλεις. Causa ob quam ex Elea Ætolus ejiciebatur hæc erat, quod Apin Phoronei filium peremisset, uti nos docet Apollod. lib. 1. & Pausaniam lib. V. qui Apin Jasonis filium fuisse perhibet.

Ἐνδυμίων. [10] ὃς ἐκπεσὼν ὑπὸ Πίσσης ὑπὸ Σαλμωνέως, συμῴκισε τ' ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν. [11] ὕστερον δ' τ' ἀνῦς ἐκαλεῖτο. [12] τὸ ἐθνικὸν, ἡ Αἰτωλὶς, ἡ Αἰτώλισσα. [20] ἔστι καὶ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου. ἣν συγκαλοῦσι Λακωνικὰς πόλεσιν, [21] Ἀνδροΐων Β ὡς Ἀνδρὼ. [22] ἐξωίκισται δὲ. τὰ δ' εἰς ωλ. ἡητικὰ πάντα ἀπὸ τοῦ ω τὸ τ ἔχοντα, ὀξύνει. Κασωλὶς, Παξῶλις, ἀμαρτωλός. [23] τὸ Σπαρτωλὸς, ἠλυκὸν ἐστι. καὶ τὸ Μαυσωλὸς, σὺν τῷ τ. [24] ἔστι δ' Αἰτωλὸς ὄνομα τόπου. ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶμα τὸ αὐτόθι. τὸ κλητικὸν Αἰτωλικόν. [25] λέγεται δ' Αἰτωλικὸν, οἱ Αἰτωλίζοντες, [26] καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.

ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ [27], γυμνάσιον Ἀθήνησιν,

A mionis filio nomen accepit; qui à Salmoneo Pissa ejectus regionem à se appellatam incoluit: quæ antea Hyantis nuncupabatur. Gentile Ætolus & Ætolius. Est item Ætolia Peloponnesi oppidum, quod Androtion in historia Attica inter Laconicas civitates recensèt. Vox Ætolus accentum habet in ultima. Nam nomina masculina in ωλ⊙, τ ante ω habentia acuuntur in ultima, uti Castolus, Pactolus, ἁμαρτωλὸς peccator: sed Spartolus fœmininum est, & Mausolus T non habet. Est item Ætolus adjectivum, C quod à verbo αἰτεῖν petere, descendit. Possessivum Ætolicum. Appellantur Ætolitæ qui Ætolorum mores imitantur, & qui superbe Ætolorum modo animos tollunt.

ACADEMIA, gymnasium Athenien-se,-

[10] ὑπὸ Πίσσης.] Ubinam Pissa fuerit sita Epitometæ non addidit: interim tamen hoc difficimus ex Eustathio lib. 11. Iliad. qui totum Stephani de Ætolia locum cum commentariis rejecit. Αἰτωλία ἡ χώρα ἧς Αἰτωλὸς ὁ Ἐνδυμίωνος. ὃς ἐκπεσὼν ὑπὸ τοῦ Πισσαίου τῶν Σαλμωνίων, συῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν &c. Montem Pisæum ignorat. Ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα τόπου ἐν Πελοποννήσῳ ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶμα τὸ αὐτόθι. τὸ κλητικὸν Αἰτωλικόν. Pissam in Peloponneso collocat, ita enim in Parallelis legitur. Ἔστιν δὲ καὶ ὄνομα τόπου ἐν Πελοποννήσῳ ὡσαύτως καὶ τὸ πρᾶμα τὸ αὐτόθι. τὸ κλητικὸν Αἰτωλικόν. *Pissæum montem* Stephanus ex Epitomate hausit. *Pissa* autem fuerit sita Epitomatoris an sc

σιν, [18] ἀφ' οὗ Ἀκαδημαϊκοὶ Φιλόσοφοι. κέκλη) A
ται Ἀκαδήμια. χαράττεται δὲ διὰ τοῦ ε, Ἐκα-
δήμεια. θέλει δὲ ἐν τῷ ε λέγεσθαι. [19] διὸ καὶ ἡ
πλείων χρῆσις ἔτως.

ΑΚΑΚΗΣΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκάκης παιδὸς Λυκάονος, [20] ὡς Παυ- B
σανίας ἱστορεῖ. [21] τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος. ὡς
Ἀναστόριος, Βυζάντιος. [22] Ἀκαλησσός,
ὡς Τυμησσός, ἢ Ἀκαλήσιος.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΟΝ, πόλις ἡ μεγάλης
Φρυγίας, [23] Ἀκάμαντος κτίσμα τοῦ Θησέως, C
ὃς [24] συμμαχήσαντι τοῖς τὸν Σολύμους τὸν πό-
νον δέδωκε. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυ-
ζάντιος. τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντος, Ἀκά-
ντειος, διφθόγγῳ. λέγεται δὲ Ἀκαμαντίς, ὡς Βυ-
ζαντίς. [25] Παρθένιος δὲ ἐν Ἀφροδίτῃ, Ἀκα- D
μαντίδα αὐτὴν φησι. [26] καλεῖται δὲ Φυλὴ
Ἀκαμαντὶς ἡ Αἰγηΐς, [27] ὡς Σιμωνίδης.

ΑΚΑΝΘΟΣ [28], πόλις Θράκης, ἀκάν-
θαις περιχυμένη, [29] ὑπὲρ τὸ Ἄθω, ὄθεν κέ-
κληται. ἢ ἀπὸ τινος Ἀκάνθου, [30] ὡς Μνασέας. E
[31] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μέμφι-
δος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι.
δευτέρα, ἡ ἀκάνθης τὸ θηβαϊκῆς ἄλσος. Μέμ-

ἰστίου loci, sed usus significationem vocis ad quodvis gymnasium, in quo scientiæ & artes liberales docentur, transtulit & produxit, & quod κέκτηται erat ἐπιστήμονι effecit. Sed abusive & improprie Amiselodami ille locus, ubi histriones comœdias & tragœdias agunt, *Academia* nomine insignitur.

[18] Οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.] Vitiosa sine dubio lectio, quam sic restituo: Ἀφ' ἧς οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.

[19] Διὸ ἡ πλείων χρῆσις ἔτως.] Tempore Stephani itaque *Ecademia* magis erat in usu, quam *Academia*, & ita esse scribendum postea demonstrabit, licet usus & consuetudo nunc aliter obtinuerint.

[20] Ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ.] Locum Pausaniæ, qui ita est legendus, subjungam. Τεκμήριον δὲ Ἑρμοῦ παῖδα αὐτὸν, καὶ Ἀκακον τὸν Λυκάονος γλῶσσαν ὡς τροφὸς, Ἀρκάδων ἰέναι ἐς αὐτὸν λόγος. *Enutritum illic Mercurium puerum, & Acacum Lycaonis filium, ejus nutricium fuisse, Arcadum sermo vulgavit.* Hinc à Callimacho Hymno in Dianam Apollo Ἀκακήσιος appellatur versu 143.

[21] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος, ὡς Ἀναστόριος.] Quam egregiè gentile Ἀκακήσιος cum Ἀναστόριος conveniat nemo non videt: nam Ἀναστόριος primitivum habet Ἀναστόρεια Acarnaniæ oppidum.

[22] Ἀκαλησσός, ὡς Τυμησσός, ἢ Ἀκαλήσιος.] Neque hic locus sanus est, nec, quam ipsi affinximus, interpretatio: est enim valdè confusus & perturbatus. Ἀκαλησσός derivari non potest ab Ἀκακήσιος, sed Ἀκακησσός, cui profecto non respondet Τυμησσός, quod etiam in mendo cubat, & licet emendaverim Τυμησσός, quod gentile à Τυμησσὸς factum est, non tamen video quod ad rem faciat, siquidem in penultima requiratur Iota, ut cum Ἀκακησσὸς conveniat. Quid denique in textu faciat, ἢ Ἀκαλησίου, non capio: totum itaque locum aliis relinquo, quibus ingenium est præstantius, & qui integrioribus codicibus usi sint.

[23] Ἀκάμαντος κτίσμα, τοῦ Θησέως.] Ex Pausaniæ libro primo dicimus Acamantem Thesei filium fuisse.

[24] Συμμαχήσαντι τοῖς τοὺς Σολύμους.] Fortassis legendum est: Συμμαχήσαντι τοῖς τοὺς Σολύμους.

[25] Παρθένιος δὲ ἐν Ἀφροδίτῃ.] Puto esse Heraclidis & Eudoræ filium, Elegiacorum & variorum carminum poëtam. Hic à Cinna captus est, cum Romani Mithridatem debellarunt: verum ob eruditionem in libertatem est restitutus: Ἐχρημάτισε δὲ ὑπάτου ἐπὶ Ἀφροδίτου. Vide Suidam.

[26] Ἐκαλεῖτο δὲ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς ἡ Αἰγηΐς.] Hæc tribus ab Acamante quodam nomen habet teste Helychio: Ἀκαμαντὶς Φυλὴ ἀπὸ Ἀκάμαντος. Clarius apud Suidam exstat. Ἀκαμαντίδες, αἱ Ἀκάμαντος μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως. Hujus tribus etiam meminere Harpocration & Pollux.

[27] Ὡς Σιμωνίδης.] Cum multi hoc nomine scriptores exstiterint, ex omnibus aliquis erit eligendus. Intelligo Simonidem, qui Melicertes cognominabatur. Vixit teste Suida ante bellum Peloponnesiacum, scripsitque genealogiæ & inventionum libros.

[28] Ἄκανθος, πόλις Θράκης.] De situ hujus oppidi legendus Plinius lib. IV. cap. X. Et Pomp. Mela lib. II. cap. II. *Inter Strymona & Athon, Turris Calamus, & Κάπρε λιμὼν, urbs Acanthos, & Echynnia.*

[29] Ὑπὲρ τὸ Ἄθω.] Salmasius in calamo exaratis libris invenit, ὑπὲρ τὸν Ἄθω. Verum ipsi suspectum est illud ὑπὲρ τὸν Ἄθω. Et quia sæpissimè in MSS præpositiones hæ ἐπὶ, παρὰ & ὑπὲρ confunduntur, reiciendum hic putat, ἐπὶ τὸν Ἄθω, vel παρὰ τὸν Ἄθω, addens insuper hoisce Marciani Heracleotæ versus.

Τὸν Ἄθω δι παρὰ Δίονος παρ' ἀλὸς πόλις
Ἀκρωθ· ἐστὶ δὲ Ἀθόρεως λιμένος,
Παρ' ἣν διαρρὺς ῥέων πλησίον
Ἐπ' ἄκρα σταδίους, εἰκόσι δὶς λέγει αὐτὴν τιμῶν.

[30] Ὡς Μνασέας.] Libri index hic non additur, & similiter in Διάρσαι producitur. Sed in voce Ἐχῖναι liber tertius ἀξιοχρέστως allegatur. De hoc scriptore lege Vossium de Hist. Græc. lib. I. cap. XXI.

[31] Ἔστι δὲ καὶ Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μέμφιδος ἀπέχουσα σταδίους εἴκοσι. δευτέρα, ἡ ἀκάνθης τοῦ Θηβαϊκῆς.] Hæc juxta exemplum aliarum editionum superioribus annectimus & à Xylandri editione recedimus, in qua hæc perperam & sine necessitate distinguebantur, ut conferenti apparebit. Sed in hisce verbis aliud latet ulcus, quæ ita interstinguuntur, quasi Acanthus urbs Ægypti, quæ à Memphi distat trecentis & viginti stadiis, alia sit ab ea in qua erat spinæ Thebaïcæ ingens lucus: Sed hæc juxta opinionem

ἰωνίσης, [47] ἐξ ἧς ἐ τὸ κόμμι σωάγεται. [48] ἡ τὴ ἄλλη ἐν τῇ χεῤῥονήσῳ ἀφ' ἧ Κνιδίας. ἐφ' ἧ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆ Ἀκάνθου. Ἀκανθεύς. ἐξ ἧ ἐ παροιμία, [49] Ἀκάνθης πίσσα, ὅπ τ ἀφώνων. [50] ποιᾶσι γὰ οἱ τῆ χαμαὶ πίτυος, ὡς Σιμωνίδης. τὸ ἡλυκὸν Ἀκανθίας. [51] τῆς ἧ Ἀκάνθα, Ἀκανθοπολίτης. λεγ ἐ ὅτως ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης, καὶ Λυκοπολίτης, καὶ Κυνοπολίτης, πρὸς ὀνομασίαν.

colligitur. Tertia in cherroneſo juxta Gnidiam, & præterea alia in Athamania ſita eſt. Ab Acantho fit gentile Acanthius. Hinc eſt in proverbio, Acanthia cicada, quod de mutis dicitur; tales enim ſunt iſtius regionis cicadæ, uti Simonides perhibet. Fœminino eſt Acanthias. Verum ab Ægyptia Acanthopoli fit Acanthopolites, ita enim oppidanus dicitur, uti Leontopolites, & Lycopolites, & Cynopolites, de quibus poſtea dicetur.

ΑΚΑΝΝΑΙ [47], ἐμπόριον πρὸς τῶ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαννεῦς, ὡς Σαβαῖος. καὶ Γεραῖος. καὶ Ἐρυθραῖος, παρ' αὐτοῖς.

ACANNÆ, emporium juxta mare rubrum. Gentile Acannæus, uti Sabæus, & Gerrhæus, & Erythræus, ita enim uſus apud illos obtinuit.

ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ [48], χώρα κεχωρισμένη Κυρητῶν πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ. [49] διὸ καὶ ὁ μὲν κατοικούμενος, Κυρῆτις. οἱ ἧ ἀκτῖται, τόπον Σαλμασίῳ ἴσα εἶναι λεγόντα καὶ διϊστέον. Ἔστι ἧ Αἰτωλοὶ ἀπὸ τῶν Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Μιμβρίοι ἀπὸ τῶν Μιμβρίου τοῦ Ἀμφικτύονος, Ἀθαμᾶνες ἀπὸ τῶν Ἀθάμαντος τοῦ Αἰόλου, Ἀκαρνᾶνες ἀπὸ τῶν Ἀκαρνᾶνος τοῦ Λυκάονος. ἔστι ἧ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐθνικὰ ἀπὸ ἡρώων ἢ Θεσσαλῶν ἢ ἄλλης ἐμπολήσεως εἰληφότα τὴν ἐπωνυμίαν. ἐν ἧ τῷ κόμμι σωάγεται.] Hæc Stephanus deſumſit ex Strabonis lib. XVII. Μιᾶς δὲ Μέμφιν Ἀκανθοῦ ἐστὶν ἱερὸν ἐν τῇ Λιβύῃ, ᾗ τὸ ἕδος ἐστὶν ἐν τῷ Ὀσίριδος ἱερῷ, ᾗ τὸ ἕδος ἐν τῷ κόμμι. *Poſt Memphin Acanthi ſimiliter in latere Lybico eſt: ibidem Oſiridis templum & Acanthe Thebaica lucus unde gummi habetur.* Ita loco eſt legendus & vertendus uti monuit Salmaſius in Plinianis exercit. pag. 253. Et quia eodem loco Strabonis & ſtam Thebaica & Ægyptia, & de gummis ſit mentio, non eſt quod quam Acanthi Ægyptiæ, & de gummis arabicum egit, eo lectorem malo allegare, quam actum agere.

[47] Ἐμπόριον πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] In uno ex Palatinis codicibus legebatur, Ἔστι καὶ ἐν τῷ Γαίδαι Δ. ἐπὶ ἧ ἄλλη ἡ Ἀκαννεών. Sed hæc lectio veri ſpeciem non habet, & tam diſparata ſequimur auctoritate Melæ & aliorum. Ἀκαννεῖς, Ἀκαννεῦσι. Thymnia promontorium Aphrodiſium

ρῶτοι, Ἀκαρνᾶνες. [50] ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἥρωος τοῦ ἐπωνύμου τὸ ἔθνος ὠνομάσθαι φασίν. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κυρίου, τοὺς Κουρῆτας εἶναί φασιν. οἱ δὲ, ἀπὸ Ἀκάρνου τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ Καλλιρόης τῆς Ἀχελῴου. [51] ὡς αἱ κάραι τὸ ὄνομα σχεῖν. εἶναι δὲ καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἐπιχωρίοις ἐν τοῖς Ἕλλησιν, [52] ὡς καὶ χλαίνας ἐλκεχίτωνας, καὶ κρωβύλον, καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι. καὶ τοὺς μὲν Λεωνίδαν κλινομένους τῷ κόμῃ, ὅτ' ἐξῆσαν εἰς τὴν μάχην, [53] καὶ Φρονήσιον ὑπὸ Περσέως. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρνάν· ὡς Ἀτιναν, [54] Ἀπυτᾶν, Ἀθαμᾶν, [55] Ἀζᾶν. ἀπλᾶ γάρ. [56] τὸ Τιτμόπαν σωθῆναι. ἐπὶ δὲ Διύμων εἰρηκέν. ἐκ τῆς ἡμικῆς τῆς Ἀκαρνάνος, Ἀκαρνανία, ὡς Κιλικία. Φρυγία. καὶ τὸ ἡλικὸν Ἀκαρνανίς.

Ἀκαρασσός, πόλις Λυκίας, [57] ὡς Καπίτων. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρασσεύς. καὶ Ἀκαρασσῶς,

nanes appellantur. Alii utramque gentem suum ab heroe aliquo nomen habuisse existimant. Sunt vero qui è Curio monte Curetas appellatos sentiunt. Perhibent alii, eos hoc nomine adfectos, quod puellarum (quæ Græcè Curæ dicuntur) in morem mulicbres vestes gererent: tale nimirum quoddam viguit studium apud Græcos, ut Jones inde stolitrahi dicti sint: quique & capillorum plexui cincinnum & cicadam inserebant. Et hac de causa Leonidas cum suis, quia in pugnam exeuntes se pecterent, à Persis contemti sunt. Gentile est Acarnan, uti Ænian, Atintan, Athaman, Azan: illa enim simplicia sunt. Titanopan compositum est: de Dyman postea dicetur. A genitivo Acarnanis fit Acarnania, uti Cilicia, Phrygia; & Acarnanis fœmininum est.

ACARASSUS, Lyciæ oppidum, de quo Capito testatur. Gentile Acarassius, & Acarassensis,

[50] Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἥρω.] Ab Acarnane filio Alcmæonis, ut testantur Strabo lib. x. Apoll. lib. III, & Pausanias in Arcadicis.

[51] Ὡς αἱ κάραι.] Sic habent libri scripti & editi; & quanquam hæc lectio tollerari posset, nam per ω κάραστον Poëtæ dicunt κάρη pro κάρα, malo tamen Strabonem sequi, ex quo hæc de Curetibus sunt desumpta, & cum ipso, ὡς αἱ κάραι legere.

[52] Ὡς τὰς χλαίνας ἐλκεχίτωνας, τὸν κρωβύλον, τὸν τέττιγα ἐμπλέκεσθαι.] Maximè depravatus hic locus in vulgatis codicibus circumfertur. Aldina & Florentina habent: ὡς καὶ Ἰωνίας ἐλκεχίτωνας, τὸν κρωβύλον καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι. Salmasius in Palatinis, & nos in Vossiano MS magis probabilem lectionem invenimus, quam ibi hoc modo exaratam legimus: ὡς τὰς Γ'αονας ἐλκεχίτωνας, τὸν κρωβύλον τὸν τέττιγα ἐμπλέκεσθαι. Hisce verbis nihil deest, nisi εἰρῆσθαι post ἐλκεχίτωνας collocandum. Hanc indubitatam esse hujus loci lectionem colligi potest ex Strab. x. ubi de Curetibus scribit. εἶναι δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ζηλοῦν τοὺς Ἕλληνας. καὶ Γ'αονας ἐλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ τὰς περὶ Λεωνίδαν &c. Stephanum in genuino suo opere hîc Strabonem examussim fuisse secutum sole meridiano clarius apparet; atque hac de causa certum est, aliquando Stephanum ex Strabone, & rursum Strabonem ex Stephano posse suppleri & corrigi. In verbis Strabonis, quæ jam produximus, esse lacunam, cujus supplementum ex Stephano peti debet, confidenter affirmo: multo clariora & perfectiora forent, si hunc in modum constituerentur. εἶναι δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ζηλοῦν τοὺς Ἕλληνας. καὶ Γ'αονας ἐλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ κρωβύλον καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι, καὶ τὰς περὶ Λεωνίδαν κλινιζομένας τὴν κόμην, ὅτ' ἐξῆσαν εἰς τὴν μάχην, καὶ Φρονησθῆναι λέγεται. Conferat hanc lectionem qui volet, & videbit hatid esse contemnendam. Imo miror doctissimum Casaubonum in suis ad Strabonem commentariis nullam de hoc Stephani loco mentionem fecisse, cum tamen se ipsum satis in Epitomatore versarum ubique prodat. Antiquos Græcos ejusmodi capillorum plexum observasse luculenter testatur Aristophanis Scholiastes ad Nebulas. Τὰς δὲ τέττιγας περιέλκουσι, ὑπὸ οἱ πολλοὶ κρωβύλον ἀνακαλοῦσι τὸ τριχῶν χρυσοῦ ὑφάντῳ πτίλῳ, πεποιημένον ὑπ' αὐτοχθόνων ἴσως οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης. καὶ οἱ ἀρχαιότατοι αὐτοὺς τῷ ἰουλαμῷσιον, ὃ πολὺς χρόνος ὑπῆλθε καὶ τὰ λοιπὰ ὑπόκωφον φορεῖτε, τῷ χρυσῷ πτίλῳ συνέχοντες τὴν ἁρμονίαν τῶν τριχῶν τῇ κεφαλῇ τέττιγα. Hoc est: *Cicadas autem assumpsit; quandoquidem antiqui in capillorum plexu aurea cicada utebantur, ut hoc signo comprobarent, se, ut cicadæ, indigenas esse.* Et Thucydides. (locus exstat lib. I. circa initium.) *Nec multum tempus est, ex quo apud eos illi, qui de senioribus erant ditiores, ferre desierunt lineas tunicas & aureas cicadas, quas capitis comam religantes cincinnis inserebant.*

[53] Καὶ Φρονήσιον ὑπὸ Περσέως.] Sic habent libri scripti & editi: sed constat ex Strabonis libro decimo jam toties allegato corrigendum esse, καὶ Φρονησθῆναι ὑπὸ Περσέων. Historia est apud Herodotum in Polymnia: ubi refert exploratorem illum, quem Xerxes miserat, Lacedæmonios offendisse τοὺς ἔξω τοῦ κόσμου γυμναζομένους, τοὺς δὲ τοὺς κόμας κτενιζομένους. Quod cum ad Xerxem esset relatum, eos quasi contempsit, & ipsi visi sunt rem ridiculam facere.

[54] Ἀπυτᾶν.] Optimè sic legebatur in Xylandri editione, quam sequimur: pessimè vero in Aldina & Florentina Ἀπυτᾶν excusum est. Ἀτιντάνια, μέρος Μακεδονίας. οἱ οἰκήτορες Ἀπυτᾶνες. In singulari numero igitur oppidanus Ἀπυτᾶν dicitur.

[55] Ἀζᾶν.] Mendum est in hac voce, eam autem sanaveris tollendo I, & legendo Ἀζάν. Vide in voce Ἀζανία, & commentarium 97 ei subjectum.

[56] Τὸ Τιτμόπαν σωθῆναι, ἐπὶ δὲ Διύμων εἰρῆσθαι.] Locus mendosus: legendum est: τὸ Τιτανόπαν σωθῆναι. ἐπὶ τῶν Δυμῶν εἰρῆσθαι). Schedæ Palatinæ & codex Vossianus Δυμῶν pro Διμῶν exhibent. Vide in isthac voce, & ibi rationem nostræ emendationis observabis. Pro εἰρῆσθαι rescripsimus εἰρῆσθαι, & simili modo loquitur passim aliis locis, in Ἀκμώνια: ὄρη δὲ κελτικῇ, εἰρῆσθαι δὲ τὰ περὶ Γαῦρον πόλιν. Sed de vocabulo illo Τιτμόπαν aliquid subjiciamus. Varia olim monstra fingebant Panum, Faunorum, Satyrorum, quidam interpretantes non hæc pusilla & rustica numina, sed prodigia animalium. Sic *Ægipanes*, *Cynopanes*, *Tragopanes* dicebant, de quibus Cl. Vossius ad Melam lib. III. cap. IX. Sed habes ibi ex Arcadio Grammatico Græco è priscis & Ἐξηγηταῖς, hoc est quod proprie ad hunc locum & Τιτανόπαν pertinet. Solebant enim ex una & continenti materia duorum deorum, præsertim quibus affinia essent officia, imagunculas effingere, ut alia hinc alia illinc appareret facies, atque illæ, ut feliciores ad duplicanda revia Græcos Latinis merito Livius prædicat, vocabulis ex utriusque nomine compositis appellabantur. Sic *Hermathena*, quæ ab altera parte Mercurium, ab altera Minervam ostendebat, Cicer. ad Att. lib. I. ep. I. Sic *Hermeracla*, quæ Mercurius & Hercules, eidem eodem libro ep. IO. Sic *Hermerotes Cida* nobilis statuarii apud Martialem lib. IO. epigr. 83. quæ Mercurium & Cupidinem junctos habebat: Et *Hermerotes* Taurisci Tralliani laudantur Plinio lib. 36. I. Tales & *Hermopanes* Mercurii cum Pane copulatæ imagines. Denique hujusmodi duplex simulacrum fuisse illum Τιτανόπαν censeo, quod hoc latere Pan agnoscebatur, illò, qui, dum nondum discretum chaos,

Nullus adhuc mundo prabebat lumina Titan.

Nec mirum hos deos conjungi. Nam mythicæ theologiæ mystagogi Panа Solem ipsum interpretabantur. Macrobius I. Saturn. 22. *Pan ipse, quem vocant Inuum, sub hoc habitu, quo cernitur, Solem se esse prudentioribus permittit intelligi.*

[57] Ὡς Καπίτων.] Fuit historicus Lycius, qui demum post Julianum claruit. Aliquoties à Stephano allegatur. Vide Voss. de Hist. Græc. lib. III.

ρεσσεῖς, οἱ ἀπὸ τῆς πρὸ χώρας οἰκοῦ- A rassensis, talis enim forma regionem habitantibus non est insolens.
σαν.

Ἀ ΚΑΡΡΑ, πόλις Ἀχαΐας. [18] τὸ ἐθνικὸν ὡς ἀπὸ τῆς πόλεως, Ἀκαρραῖος, ὡς Γεφυραῖος, Κερκυραῖος. ἡ Ἀκαρράτης ὡς Ἀιγίρατης. B

ACARRHA, urbs Achaïæ. Hinc gentile deducitur ex lege nostræ artis, Acarrhæus, uti Gephyræus, Cercyræus: vel Acarrates, uti Ægirates.

ΑΚΕΛΗ [19], πόλις Λυκίας. οἱ πολῖται Ἀκελῆται. τὸ ἡλικὸν Ἀκελῆτις. ἔοικε γὰρ, ὅτι Ἀκελὶς ἡ Ἡρακλέους, καὶ Μαλὶς ἡ Ὀμφάλης, [20] ὅθεν καὶ Ἡρωδιανὸς, Ἀκελήσιός φησιν, C Ἕλληνας. Ἡρωδιανὸς, Ἀκελήσιός φησιν, C Ἑλληνας. Ἡρωδιανὸς, Ἀκελήσιός φησιν, ὡς Μενδήσιος. ὡς τὰ Ἀκέλης εἶναι, ὡς Μένδης. ἡ μὲν οὖν λοιπὴ χρῆσις. Ἑλλάνικος δὲ φησιν εἰς πλιν Ἀκελλω. ἐχρῆν γὰρ Ἀκελλῆ εἶναι. [21] ὁ δὲ περιηγητὴς, [22] τὰ Δηλ- τὸ πᾶν, πανταχοπροσῳκισμένων, καὶ τὸ τ D ταοχη πᾶσ ι, πολλὰ τῆς ιβεραχείων κυ- ριων.

Acele, oppidum Lyciæ, cujus oppidani dicuntur Aceletes, & fœmininum Aceletis. Videtur autem ita dici ab Acelle Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio, quemadmodum Hellanicus testatur. Herodianus inquit Acelesius, sicut Mendesius: Ergo [urbis] nomen est Aceles, ut Mendes, cui quidem reliqua vocis declinatio respondet. Verum Hellanicus ad urbem Ἀκέλλω dixit, quo loco præstaret Ἀκέλλῃ esse. Grammaticus omnia nomina in πο- exeuntia, in antepenultima acuit, quoties S ante I habent, exceptis nominibus propris, quibus tria sunt brevia.

ΑΚΕΣΑΙ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσαῖος [23], ὡς Πηγασαῖος. καὶ Ἀκεσίτης, ὡς Πηγασίτης. E

ACESÆ, urbs Macedoniæ, cujus gentile Acesæus dicitur, uti Pegasæus: & Acesites, uti Pegasites.

ΑΚΕΣΑΜΕΝΑΙ, ὡς Ἀλαλκομεναὶ, Κλαζομεναὶ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης κτίσμα Ἀκεσαμένου, ἑνὸς τῶν ἐν Πιερίᾳ βασιλευσάντων. τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσμένιος, ὡς Κλαζομένιος. F

ACESAMENÆ, uti Alalcomenæ, Clazomenæ, urbs Macedoniæ, auctore Theagene, ab Acesameno condita, qui unus ex illis fuit, qui in Pieria regnarunt. Gentile, Acesamenius, uti Clazomenius.

ΑΚΕΣΤΗ [24], πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστα

ACESTA, urbs Siciliæ, uti Agesta,

[18] τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς πόλεως.] Sæpissime Stephanus distinguit synonyma quæ καθ' ὑπερβολὴν, & quæ ὡς ἀπὸ χώρας καὶ τόπου ἐπηρεασμένα. In voce Ἀδρύτιον. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστι ὡς ἀπὸ τόπου ἢ ἐπωνυμίας. In Ἀλάβη πόλις: ὁ πάροικος ἀπὸ τῆς κοίλης Ἀλαβαστίτιδος. εἰ μὴ ὀφείλει τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς πόλεως λέγειν Ἀλαβηνός. Ἀδραμύττιον. Sed hæc & similia toties occurrunt, ut nimium annotare non videatur necesse.

[19] Ἀκελῆται, τὸ ἡλικὸν Ἀκελῆτις.] In oppidi nomine latet mendum, ignorem est sine ulla dubitatione, uti ex ipso Epitomatore probabimus. Ἀκελὶς, πόλις Λυκίας. Nam nebuit Ἡρακλῆς δ' ἐστὶ, πὸς πόλις Ἀκέλλω. ἐφῆλω γὰρ Ἀκελλῆ ἐκάλουν. Hæc Etymologus Mag. auctor, ubi scribit, Ἀκέλλης ἐστὶ πόλις Λυκίας. Conditoris nomen apud nostrum non videatur, uti forte alterum redundat.

[20] Ἀκελὶς ἡ Ὀμφάλου.] Mendum observavit ad oram Salmasius, legendum ipsi videtur, hoc modo: Ἀκελὶς ἡ Ὀμφάλης Λυδῶν. Nam fuit teste Palæphato aliisque Mythologicis filia Jardani Lydorum regis, quæ Ὀμφάλη cognomen appellatur, unde ejusmodi casus obliquus ἐπωνυμικὸν inflecti potest. Terentius in Eunucho:

Omphalen quam Hercules servavit Omphalæ.

[21] ἐχρῆν γὰρ Ἀκελλῆ εἶναι.] Non intelligerem hoc loco Apollonium Dyscolum Herodiani patrem, qui a Stephano aliisque hoc ipso nomine appellatur, sed ipsum Herodianum, eamdem hoc cognomine infignitur, uti demonstravimus Ἰωνικοῦ pag. 12. comment. 16.

[22] ὁ δὲ περιηγητὴς, πᾶσι προσῳκισμένων, καὶ τὸ τ ταοχη πᾶσ ι.] Sic legunt codices scripti & vulgati. Eumdem Stephanum scripsisse hoc modo. Τὰ εἰς πο- πᾶσι προσῳκισμένων, καὶ τὸ σ ταοχη πᾶσ ι. Τὰ εἰς Πηγασσός. καὶ Ἀκεσίτης, ὡς Πηγασίτης.] In nomen nomen venunt Πηγασσός & Πηγασίτης quæ omnia facile dubio a Πηγασσὸς ellent deducenda: sed quoniam Πηγασσὸς cum Ἀκέσσῃ conveniant, vel cæcus videret.

Præterea Stephanus in Πήγασσος inquit, ὡς ἀπολλώνιος Πηγασσὸς, qui est ὁ εἰσηγητὴς τῆς Καισαρικῆς τέχνης, uti noster in voce Ἀόου docuit.

[23] Ἀκεσαῖος, πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστα.] Primo intuitu hic locus leviter videtur corruptus, & in hunc modum fortasse restituendus: Ἀκεσαῖ, πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστα: nam si legas uti habent vulgati codices, similitudo claudicabit, & Ἀκεσαῖ & Ἀγέστα non satis curate tibi invicem respondebunt. At si probaritur nostra lectio Ἀκεσαῖ & Ἀγέστα diversa erunt oppida, quod nullo veterum testimonio confirmari potest. Attamen magnus Salmasius in Plin exercitat. pag 111. ita scribit: *Aliud nomen est Ἀκεσαῖ, ergo & alia urbs Ἀκεσσα, quamvis Ἀγέστα.* Sed quam procul hæc opinio a vero differt arguimus videmus: imo hujus erroris fons partim apud Salmasium ipsum reperitur, qui hæc Stephani verba errore oculi vel manus male transcripsit: Ἀκεσσα, πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστα, καθὼς τ Ἀκεσαῖ. Quare autem illa, quæ in hac Stephani codice tractata reliquit, ita hic transformaverit & lectu volueriit, rationem nullam allegat. Si mei arbitrii res foret, Stephani verba ita constituerem. Ἀκεσσα, πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστα. Certum est antiquos A & E aliquando promiscue usos fuisse: dixerunt enim Ἀγάπεσσα & Ἐπέσσαμος. Ἀκάδημεια & Ἐκδήμεια: Ἀέανα & Ἑέανα: Tertium in Lycophronem habet Ἀτέσσα & Ἐτέσσα: atque hæc certum in multis aliis est manifestum; adeo ut diversa hæc scribendi ratio non semper diversas faciat urbes & loca. Verum hæc variatio in oppidi nomine tam multiplex, ex ipsius conditoris nomine multifariam variato, originem traxit; nam quod modis conditoris nomen, tot etiam modis oppidi nomen proferter. Stephano hic dicitur Ἀκεσσα. & ita etiam aliquoties Virgilio lib. 1 & v & Silio lib. XIV: Dionys. Hal. Ἀγέστα: Tzetzæ ad Lycophr. Ἀγέστης: Et Stephano denique in Ἐγέστα appellatur Ἐγέστα sive Ἐγέστη. Hinc varia illa formæ quas oppidi nomen induit. Hinc Ἀκεσσα & Ἀκεσσαῖος *Acessa*. & Latina formarum *Acestani*, quod aliquoties occurrit apud Servium in lib. 1. Æneid. Hinc Ἀγέστα, &

σε, ὡς ἀπὸ τ' Ακίσ(ω. τὸ ἐθνικὸν, Ακεσῖος. τὸ Α
θηλυκὸν, Ακεσία.

sta, quæ ab Aceſte nomen habet. Gentile Aceſtæus, & fœmininum Aceſtæa.

Α Κ Η [67], πόλις Φοινίκης. τὰ εἰς κη λήγοντα διαίλαβα ὅλη πόλεων ἢ χωρῶν βαρυύτητα. [68] αὕτη Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. [67] Κοιλοσυρίτας δ' αὐτὰς ὠνόμαζον. [68] Κλαύδιος δὲ ὁ Ἰουλιος ἐν πρώτῃ Φοινίκων Φησίν, ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ηρακλέους. [69] χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ὀπλομαχίᾳ ἄλλων θεραπευθεὶς, τῷ φ Λερναίας ὕδρας ἰῷ τὰς τ ὀδυγμάτων ἐπενέγκ ἔλκεσιν. ἀνέλε δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, ἐπ' ἀναπλᾶς ἰπνον, [70] μέχρις ἂν τύχῃ πλαμῷ φύοντι πίαν τῇ ὕδρᾳ παραπλησίου. ἐκείνης γὰ καθαπλασθέντος, τῶν ἑλκῶν ἀπαλλαγήσεσθ. εὗρε δ' τ πλαμὸν, ἀ τ' πυθόχρηστον πᾶν, [71] ἧς ὁ καρπὸς, ἥτι ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ τῆς κεφαλῆς. ὁπόσας γὰ ἂν τις ὀτακείρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. [72] κολοσσίον μέντοι κα-

A'ιγιαῖος, & E'λικαῖος. Hinc denique Latini ſuum *Segeſta* deduxerunt, uti egregie oſtendit Pompejus Feſtus. *Segeſta*, inquit, *quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia eſt; quod videtur Æneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto; qui eam Egeſtam nominavit. Sed præpoſita eſt ei S. littera, ne obſceno nomine appellaretur: ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum dictum eſt: & in Epidamno, quod uſurparunt Dyrrachium.* Plura de oppidi ſitu & in eo memorabilibus congeſſit Cluverius Sicil. antiq. lib. II.

[67] A'κη πόλις Φοινίκης.] Urbem hanc quaſi *medelam* nominavit Hercules in memoriam reſtitutæ ſanitatis: Verum alii nomen urbis Pœnorum lingua dictum fuiſſe cenſent ex *Accho*, quod *conſi actum* vel *compreſſum* denotat, & reperitur Jud. I: 31. A Joſepho ant. Jud. lib. V. cap. I. A'κκη appellatur, ſi locus ſit ianus. Teſtantur ferme omnes urbem fuiſſe, ſed Demetrius apud Suidam A'κκαλον eſſe perhibet, qua de re etiam videndus Etymologus. Oppidum eſt maritimum, Tyro proximum. Plinius lib. V. cap. XII. *Juxtà colonia Claudii Cæſaris Ptolemais, quæ quondam Acc.* Scribit tamen Pauſanias in Arcadicis, etiam Acen in Arcadia ſitam eſſe, ubi Oreſtes ſanatus fuit.

[68] Αὕτη Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο.] Cod. Voſſianus: αὕτη δὲ Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. Ace fuit antiquiſſima urbis denominatio, & primum A'κκη, & deinde Πτολεμαὶς appellabatur: Adeo ut hic aliquid excidiſſe videatur, & debere legi. A'ὐτη ὔτεφον Πτολεμαὶς ἐκαλεῖτο. Stephanus in Δόρ@· ex Characis lib. XI. ita refert. *Τύρῳ, εἰ Δώρᾳ τ' πόλας Συρίας πόλις πολυοχυρωτάτη τῶν A'ίλιτων, ὑφ' ἣν ἡ Πτολεμαὶς τὸν A'κῶν ληγόμενον.* Vide quoque noſtrum in voce Πτολεμαὶς. Et Strabon. lib. XVI.

[69] Κολοσυρίτας δ' αὐτὰς ὠνόμαζον.] Hæc profecto ſunt ineptiſſima & ridicula, & tamen ſic exhibent libri ſcripti & editi. Nullus dubito, quin ante & poſt hæc verba multa exciderint: nam hoc loco non de Phœniciæ aut Cœloſyriæ incolis, ſed de Acæ ſive Ptolemaidis oppidanis agendum viderur, qui infra A'καῖοι dicuntur. Vix puto hæc eſſe Stephani verba, & ſi ſint, ipſe ab orco eſt revocandus, ut illa in integrum reſtituat.

[68] Κλαύδι@· δὲ Ἰ'ου@· ἐν πρώτῃ Φοινίκων.] Varie hujus Hiſtorici nomen exaratur. In Γ'ενικὸν habet Epitomator: ὡς δ Κλαύδι@· Ἰ'ουλο@· & in Λάμνη: Κλαύδιος δὲ Ἰ'ουλιος. Ita etiam appellatur ab Etymologici Mag. auctore in Γάδειρα. ὡς Φησι Κλαύδι@· Ἰ'ουλ@· ἐν τῇς Φοινίκης ἱστορίας. Verum lege Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. III.

[69] Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ὁπλομαχίᾳ ἄλλων πεφαρμ., τῷ φ Λερναίας ὕδρας ἰῷ τὰς τ ὀδυγμάτων ἐπενέγκ ἕλκεσιν.] Schedæ Palatinæ & Voſſianæ cum vulgatis cod. non conveniunt, in quibus hoc modo eſt exaratum. Χαλεπωτάτων γὰ ὑπάρχοντ@· Εὐρυσθέως ἐπὶ ἔχιδνα ἄλλων πεφαρμάκων τῷ φ Λερναίας Υ'δρας ἰοῖ & ſic porro. Maxime depravata & mutila in ſcriptis & vulgatis codicibus hæc circumferuntur, ut ne probus quidem ſenſus hinc elici queat. Suſpicor tamen hunc locum ita eſſe conſtituendum. Χαλεπωτάτων γὰ ὑπ' ἀρχοντ@ Εὐρυσθέως ἐπιπεφόρτιστο ἄλλων, τῷ φ Λερναίας Υ'δρας ἰοῖ, κἀ τὰς τῶν ἀγγμάτων ἐπενέγκ ἕλκεσιν. Lucem aliquam adfert locus Apollodori ex lib. II. Δεύτερον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν (ſcilic. Euryſtheus) αὐτῷ τὸν Λερναίον Υ'δρον ἀνελεῖν.

[70] Μέχρις ἂν τύχῃ πλαμῷ φύοντι πίαν τῇ ὕδρᾳ παραπλήσιον.] Male ſic legitur in vulgatis; aſt recte in MSS: Μέχρις ἂν τύχῃ πλαμοῦ φύοντι πίαν τῇ ὕδρᾳ παραπλησίου. Intelligit ſine dubio Stephanus Dracunculum, cujus caulis varicolor eſt, & maculis reſperſus purpureis adeo ut hydram ſive anguem plane & examuſſim referat. Scholiaſtes Nicandri ad Theriaca. Τὸ Σκορπίωνος βοῦβων ἐστ, ὅπερ ἀδιάφορόν λέγει, ἀλλ' τὸν ῥίζαν αὐτοῦ, ἣ δηγμαῖς ἢ Σκορπίος περιπολῶν εἶναι, ἢ ἀλφ τὸ βλήχωνι ποιεῖ τοὺς ὀδόντας. ἐσταφυλισμένη δὲ, καὶ τὸν ὀμφαλὸν ἀλκαλὶ, ὄγκον ἐμπίλα. Θηρεῖ δὲ, ὄγκον & Σκορπίε. Et infra inquit Stephanus: ἐς ὁ καυλὸ@· ὅτι ῥίζα πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ τῆς κεφαλῆς.

[71] Η'ς ὁ καρπὸς, ἥτι ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ τῆς κεφαλῆς.] Locus eſt corruptus, quem ſchedæ Palatinæ & Voſſianæ ita habent. ης ὁ καυλ@· ητι ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὀφιώδης τῷ ποικίλῳ τῆς κεφαλῆς. Poſteriora tamen in MSS non ſunt emendatiora, quæ Caſaubonus ad Athenæum & etiam Salmaſius in Plinianis exerc. ita corrigunt: τῷ ποικίλῳ & τῆς κεφαλῆς. Caulis igitur Dracunculi ſive Ari varietate maculatum ſerpentes imitatur: radici vero Dracunculi ſive Ari attribuit Claudius Julius κεφαλὰς, caſque ad inſtar hydræ capitum, ubi cæſæ fuerint renaſci dicit. Radix autem illa craſſa eſt & rotunda, quæ aliis ad latera adnatis ſe propagat, ut tradunt Herbarii neoterici, & illi qui ipſam plantam viderunt. Conſtat igitur illa radix capitibus, hoc eſt bulbis ſive nucleis quam plurimis, quique etiam renaſcuntur. Capita de bulbis dici res eſt notiſſima: *capita alii, capita ulpici* paſſim apud auctores occurrunt: & apud Græcos, κεφαλαὶ Σκορδίου & Σκόρδου μονοκέφαλοι, quem *unionem* vulgo Latini veteres appellarunt. Apulejus de Dracontia: *Imo radix caput draconis habet.*

[72] Κολοσσίον μέντοι καλεῖται τὸν ῥίζαν &c.] Locus eſt corruptus, quem ſic emendavit Salmaſius in Plin. exercit. Κολοσσίον μέντοι καλεῖται τὸν ῥίζαν. Ibidem Colocaſium tam docte deſcripſit, ut actum ageret, qui tam erudite deſcriptioni aliquid adderet. Radix igitur illa, ſecundum Claud. Julium, plurimas habet κεφαλὰς, qui ſunt bulbi dracontii, quos nunc κολοσσίους appellat: quod profectò confundit cum Colocaſia altera quæ faba Ægyptia eſt. Ideo in-

ferius

καλεῖσθαι ἀπ' αἰζαν. [71] τὸ δὲ ὑπερπεφυκὸς κιονίον ὑπὲρ ἰσθμὸν, ἐδώδιμός τε πάνυ ἐστὶ καὶ ἡδύς. ὠνομάσθαι δὲ τὸν Νέλον φύεται πλησίον Αἰγυπτίοις. ὠθεῖ δὲ ὁ Νέλον φύεται πλησίον. ἡ δὲ ὠθεῖ ὁ Βῆλον ἕλκη θεραπεύει δυσεπῆ. [72] ἀγνοοῦσι δὲ μὴ ὅτι ῥίζης, λάκκον ἀναβιβάσαι σπάνι. τοῦτο, φησὶν, Ἡ ἑρμῆς ἰᾶται. καὶ καλεῖσθαι τὴν πόλιν Ἄκλεω. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκαῖος, ὡς Βερκαῖος.

Colocasium appellant. Ciborium vero enatum jucundum spectaculum, & edules venas præbet Ægyptiis: plurima autem circa Nilum nascitur: ast illa circa Belum ulcera curatu difficilia sanat: cum radice contrita album succum reddit; quo se Herculem ait sanasse, & urbem hanc ob causam Acen appellasse. Gentile Acæus, uti Berceus.

ΑΚΚΑΒΙΚΟ῎Ν πῖσμ. [73] πόλις ὠθεῖ τῆς Ἡρακλείας σηλας, ὧι ἔκλυσεν Καρχηδόνιος, [74] ὡς ἐρῶμεν ἐν τῷ ὠθεῖ Σαλμυνης. ὁ πόλιτης Ἀκκαβικοτιχίτης, ὡς Γορδιοτιχίτης. καὶ Χολιστιχίτης, ὡς ἀρήσομεν ἐν τῷ χ.

ACCABICUS MURUS, oppidum circa Herculeas columnas, quod Carthaginenses condiderunt, uti in vocabulo Salmyce dicturi sumus. Oppidanus inde dicitur Accabicetichites uti: Gordiotichites, & Cholotichites, quemadmodum in litera χ inveniemus.

ΑΚΜΟΝΙΑ [75], πόλις Φρυγίας, [76] ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυϊστωρ ἐν τρίτῳ ὠθεῖ Φρυγίας. κτίσμα δὲ αὐτῶ Ἀκμονα τοῦ Μανέως. [77] ἔστι δὲ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης. Ἀκμονίτης δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀκμονος ὠνομάσθη. ἐκτίσται, ὡς ὁ τῆς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δὲ μοι [78] ἔστιν ἐπὶ τῶν εις εως, ὁ ἀπὸ τοῦ ι ὠνομάσθη ὁ Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρειος. ἡ ὁ ἀπὸ ἰσοσυλλάβου Ἀκμονίτης, Ἀπαμεὺς Ἀπαμεύς. Τρίας Τριάδος, [79] ἐστὶ δὲ καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος ὠθεῖ Θερμωδόντι, ἐφ' ᾧ μιχεῖς Ἄρης τῇ Ἀρμονίᾳ παῖς Ἀμάζονος. Νίκανδρ δὲ ὠθεῖ Βῶλον φάσγανον tradit, quod Ari Colocasia faba in ipsis amnibus nascatur. Legendum igitur apud eum in sequentibus: Κεκαῦσθαι μὴν καλῶσι τὸν βῆλον, τὸ ὑπερπεφυκὸς κιονίον. Ita manifeste idem facit Colocasium Arum cum fava Cœsia, ἡ ὠθεῖ ὁ Βῶλον ἕλκη θεραπεύει δυσεπῆ. Colocasiæ vires, quæ καθαίρειν fert neutiquam congruunt, sed Ano Colocasio prorsus convenit, cui hunc δύναμιν tribuunt.

ACMONIA, urbs Phrygiæ, quam Acmon Manei filius condidit, uti perhibet Alexander Polyhistor in tertio de Phrygia. Est & aliud Acmonium de quo Pherecydes testatur. Acmonites derivatur à genitivo Acmonis. Dicitur etiam Acmonia, à quo fit Acmonates; quod à me antea est demonstratum. Nomina in ως deducuntur à genitivo qui in ω desinit, Ἀλέξανδρος, vel à genitivo parisyllabico, uti ab Ἀπάμης Ἀπαμεύς, Τρίας Τριάδος. Est item aliud Acmonium nemus, in quo Mars, postquam cum Harmonia rem habuisset, Amazonem

[71] Τὸ δὲ ὑπερπεφυκὸς κιονίον ὑπὲρ ἰσθμὸν, ἐδώδιμός τε πάνυ ἐστὶ καὶ ἡδύς.] Totus hic locus, cujus partem Ἀριστοτέλης ἐν Αἰγυπτίοις. ἐδώδιμός τε πάνυ ἐστὶ καὶ ἡδύς. Nec dubium quin Colocasium vocabatur in cibos adhibitum ab Ægyptiis, sed Ciborium edules venas ac filamentum ab Ægyptiis, sed Ciborium edules venas ac fila præbuit. Κιονίον vocat caulem ipsum, & quicquid ex radice exit, atque aquis supereminet. Radix ipsa in fundo latet, unde demergitur ac è Nilo exditur, manuntur, ut ibi ad Ano Colocasio prorsus convenit, cui hunc δύναμιν tribuunt, auctoritate Strabonis adducti, ἐνίοι δὲ καὶ τὸν ἐν τῷ Ἀκκαβικῷ ὄρει ἰδρυμένον, ὃν ἐκάλουν τινὲς Ἀκκαβικὸν, ubi de hac faba Ægyptia ita loquitur. Ὅ τε κατάπικρος ἐν τοῖς παίγνιοις ἐστὶ καὶ ἐν τοῖς ἐδέσμασι τοῖς ἐκ τῶν ῥιζῶν, ὃν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καλοῦσιν ἀνὸν, ὃν δὲ Κυρηναῖοι σιλφιωτὸν, ὃν δὲ Ἕλληνες ἀσφοδελὸν, ὃν δὲ Ἀθηναῖοι μάραθρον, ὃν δὲ Ἀλεξανδρεῖς κολοκασίαν

ζονας ἔσχεν, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δ΄ τῶν. [86] Οὗεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Γαύλου πεδίων. [84] τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδοξεῖται, καὶ Ἀκμονιδῆς, καὶ Ἀκμόνιος.

ΑΚΟΝΑΙ [87], πολίχνιον παλαιὸν Ἡρακλείας. λέγεται καὶα περιφερῶν, ὁ οἰκῶν Β πὰς Ἀκόνας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονῖτις. ὅτου γάρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν [86] τῶ πανδαφνίμῳ πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντων σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆ εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πολλοὺς τῶν ἐν αὐτῇ περὶ ἀκόνας πεποιημένων λίθων. [87] λέγεται καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, [88] ὡς

A zones genuit, ut Apollonius l. 11. perhibet. Unde nemus illud nomen habeat dicetur, cum de Dœantis campo loquimur. Gentile duobus modis videtur posse efferri, Acmonienſis & Acmonius.

ACONÆ, oppidulum prope Heracleam. Per circumlocutionem oppidanus dicitur, qui Aconas incolit. Gentile Aconites, fœmininum Aconitis. Nam hoc nomine insula quædam est eximia apud celeberrimum patricium & sapientissimum magistrum Petrum, quæ è regione Chalcedonis urbis B opulentæ sita est, nomen habens ex eo quod multi ibi lapides nascantur, ex quibus Ἀκόνας, id est, cotes parantur. Appellatur etiam aconitum medicamentum venenosum; de

Ad hæc verba ita scribit Scholiastes. Ἀγμονία, νυμφὴ Ναΐς. ἐξ [sic lego] ἧς ὁ Ἄρις ὁ Ἀκμόνιος εἶναι φησὶ Φιλισθένης. Et mox hæc sequuntur: ἐθνικὸν ἄλσος Ἀκμόνιον ἐθνικῶς. Εἰρήσεται. ἴσα δὲ τοῖς ὑπερκειμένοις, μικροῦ δεῖν αὐτὰ Φερεκύδης εἴρηκε β΄. Ex hoc Scholiastæ loco manifeste satis apparet, illa Epitomatoris verba, ἴσα δὲ ἄλσος Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης, uti antea diximus, ibi nihil ad rem facere, cum idem illud sit Acmonium, de quo nunc loquitur, uti testimonio Pherecydæ satis comprobavit.

[85] Οὗεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Γαύλου πεδίων.] Salmasius in schedis Palatinis invenit: οὗεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Δρεανοῦ πεδίου. Codex Vossianus mihi exhibuit: ἐν τῷ περὶ θ΄ Γαύλου πεδίων. Hic locus itaque in editis & manu exaratis libris profligatissime est corruptus, ut ante me observavit doctissimus Xylander, qui in præfatione ad lectorem in suam Stephani editionem, varia Epitomatoris loca enumerans, inter alia etiam hunc allegat, de quo conqueritur Epitomatorem lectorem amandare ad Γαύλου πεδίον, quo si se ipsum convertat, nihil prorsus eorum quæ promittuntur, ac ne rei quidem umbram inventurum. Sed mirum est ipsi hunc locum demondo non fuisse suspectum, cum ex fabulæ narratione certo certius conjici possit, Stephanum de hujusmodi, campo, qui præterea in rerum natura non exstat, nunquam mentionem fecisse. Hic locus ergo ita tanari debet: οὗεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Δολιονῶ πεδίῳ. Stephani verba in hac voce ita ex libris MSS sunt legenda. Δολίονες, πεδίον Φρυγίας. Ἄλσος γὰρ ἐν Δολιονὶ φασιν ἀδελφῶν, ἀφ' ὧν τὸ Δολίονιον, καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος. Jam manifeste liquet, Epitomatorem, licet alio lectorem rejecerit, eum tamen inanem non dimisisse.

[84] Τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδοξεῖται, καὶ Ἀκμονιδῆς, καὶ Ἀκμόνιος.] Præter duo hæc gentilia, alia insuper duo de hac urbe commodissime juxta Stephani canonem formari & deduci possent: nam ab Ἀκμονία (ita enim etiam illud oppidi nomen scribitur) fit Ἀκμονιεύτης. Præterea conditori nomen fuit Ἄκμων, quod lepissime pro gentili usurpatur, uti præfertim in Ἀκμονία observare licet. Ἀγμονία, ἡ Θετταλία, ἀπὸ Ἀγμονίου. Ἄκμων ὁ ἐξ οὗ τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἄτυμνος, καὶ Ἀγχίσης ὁ Μαιων, ὁ Γύης. Et infra in eadem sectione inquit: λέγεται καὶ Ἀκμονίδης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀπολλωνιάδης. καὶ Ἀκμονιδῆς, καὶ Ἀκμονίς εἶπε. Illa autem gentilium differentia etiam cernipotest in vocabulis Ἄτυμνος, Ἄτυμνιος, & aliis locisquam plurimis. Similiter ab Ἀκμονία gentilia derivari patiuntur Ἄκμων, quod eodem modo sonat ut conditoris nomen, Ἀκμονίτης, & Ἀκμονιδῆς. Quod si de ultimo gentili non sit dubitandum, in medii suspicionem veniunt codices Ciceronis, qui in oratione pro L. Flacco aliquoties ACMONENSIS legunt. *Citat Præco voce maxima legatos Acmonenſes. Idem laudationem, quam nos ab Acmonenſibus Flacco datam proferebamus, falsam esse dicebat.* Ciceronem loqui de hac Phrygiæ civitate omnino ambigi non posset, ita enim ille in eadem oratione. *Ille ego, judices, si vos Acmonenſium decretis, si ceterorum Phrygum literis permoveri putarem, vociferarer, &, quantum maxime possem, contenderem.* Hinc aperte liquet Ciceronem Phrygiæ Acmoniam intelligere: sed hinc ille error, quod imperiti librarii exstimarunt urbis nomen *Acmona*, non vero *Acmonia* dici; & an non eundem errorem erraverit Gruterus vehementer me dubitare facit tertius index post illam editionem, quam notis suis auxit, nam ibi hoc modo excusum est: *Acmona, civitas Phrygiæ.* Alt multo fœdiori mendo conspurcatæ sunt editiones Victorii, Pauli Manutii, & Caroli Stephani in quibus legitur *Æmonenſes*, & aliis catibus & numero *Æmonenſeus*, *Æmonenſium* &c. Neque aliter edi curavit Gabriel Faernus qui ex operibus Ciceronis solam orationem pro Flacco recensuit & notis illustravit. Deduci posset illud gentile ab Æmonia vel Αἰμονία cujus gentile est Αἵμων. Stephanus in isthac voce. λέγεται δὲ Αἱμονιάδης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμφρακιάδης. καὶ Αἱμόνιος. καὶ Αἱμονὶς εἶπε. Sed *Æmonia* & inde gentile *Æmonenſis* nihil ad rem faciunt, cum illud antiquum Thessaliæ, atque hoc Thessalorum nomen sit, & Cicero non de Thessalia, sed de quodam Phrygiæ oppido loquatur. Idem mendum occurrit etiam apud Plinium. Vide comment. 77. Nihil prævaleat authoritas hujus nummi quem nuper vulgarunt Patinus & Spanhemius, in quo ex eusum est ΑΚΜΟΝΕΩΝ, unde in casu recto contra Stephani canonem Ἀκμωνεύς deducitur.

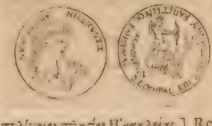

[85] Ἄγμονα, πολίχνιον τῆς κάτω Ἡρακλείας.] Recte inquit, prope Heracleam: nam inter doctos lis est, an Aconæ non fuerint portus Heracleæ. Solinus cap. XLIII. *Sagaris fluvius ortus in Phrygia, delabitur à plerisque Sangarius, exordium facit Marsyandini finus, in quo oppidum Heraclea adpositum Lyco flumini: & Aconæ portus, qui proventu malorum grandium usque eo celebris est, ut noxias herbas aconita hinc nominemus.* Strabo lib. XII. tellatur Heracleam portum habuisse commodum. Ἔστι δὲ καὶ Ἡράκλεια πόλις ἐπὶ λιμένι. Vide & Athenæum libro tertio cujus locum mox proferemus. Ammianus Marcellinus: *Ultra hæc loca Acherusium spectat est, quod accolæ μυχοπύλιον appellant, & portus Aconæ.*

[86] Τοῦ πανδαφνίου πατρικίου, καὶ τοῦ πάνυ σοφωτάτου μαγίστρου Πέτρου.] Xylander in suo indice distinguit inter Patricium, & magistrum Petrum, cum tamen hæc nomina tanquam tituli honoris & dignitatis, non sint separanda, sed τοῦ Πέτρου tribuenda. Haud absimili modo legimus apud Photium in Olympiodoro. Ἦλιος δὲ ὁ μάγιστρος ὁ πατρίκιος, καὶ ὑπατικὸς τὰ πάντα. Helios vero patricius & magister Romam tuetur. Adeo ut quis simul magistri & patricii titulo magnus poterat. Sed rectius Stephanus patriciam dignitatem magisterio præponit.

[87] Λέγεται ἡ ἀκόνιτον τοξικὸν φάρμακον.] In Aldina & Florentina pessime excusum est: λέγεται ἡ ἀκόνιτον δηλητήριον

[88] ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν. A de quo Athenæus lib. III. Deipnosophistarum perhibet, rutam edentes ex venenato poculo nihil mali pati. Idem illud sic appellari scribit, quia nascitur in Aconis: ita enim locus quidam, Heracleæ vicinus, nuncupatur.

ΑΚΟΝΤΙΟΝ [91], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. ἔστι δὲ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξενοφάνης, ἡ Ἀνδροτίων ὀγδόῃ. [92] τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντίδης, ὡς Δολιχιδής. Συμβαίνει καὶ Ἀκοντῖνος, ὡς Βυζάντιος. καὶ Ἀνακτόριος. B ACONTIUM, urbs Arcadiæ, quæ ab Acontio Lycaonis filio nomen accepit. Est & alia Eubœæ, uti testantur Xenagoras & Androtio lib. VIII. Gentile Acontiensis, uti Dulichiensis, Suniensis: & Acontius, quemadmodum Byzantius & Anactorius. C

ΑΚΟΥΤΕΙΑ [93], πόλις Γεηρίας, καλεῖται δὲ καὶ τρίτῳ. [94] τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτεῖνος, ὡς αὐτός. ἔοικε δὲ τὰ καλὰ πλεονασμὸν ἔχειν. ACUTIA, oppidum Iberiæ, auctore Strabone libro III. Gentile, Acutani, ut idem perhibet. Videtur autem illud I per pleonasmum habere.

ΑΚΡΑ [95], Ἰαπυγίας πόλις, καλά πινες Ὑδροῦσα λεγομένη. δεύτερα, ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν Ἰταλίᾳ λιμένα ἔχουσα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ καὶ Ἰταλικὸν. [96] τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κλῆσμα, Εὐβοϊάς. D ACRA, urbs Japygiæ, quibusdam Hydrusa dicta. Secunda est & altera in sese habens portum Brundisium. Est etiam in Italia. Tertia Syracusanorum est opus, Eubœæ.

ὠμοθάμνιον. Proprie enim ἀκάνιον coticulam sive cotem significat. Sed hæc vox apud Dioscoridem lib. v. aliam quoque significationem habet. Ποιοῦσι δὲ ἐκ τούτου καὶ ἀκάνιον τὸ ὠμοθάμνιον καλούμενον, πάνυ ἐπιτήδειον. Videtur hoc loco cotis medicamentum, quo oculorum vitia curari & tolli possint.

88 ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.] In scriptis codicibus non numerus adest, legiturque hunc in modum: ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ Δειπνοσοφιστῶν. Locus tamen eo loco non apud Athenæum exstat, ad quem locum Casaubonus Strabonis ista verba, quæ ipsi ita videntur constituenda, ἀμφοτέρα δὲ τὰ ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ὡς Ἀθήναιος, ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν ἐκλεπτόμενα φάρμακα, ὡς Ἀθήναιος, ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν ἐκλεπτόμενα φάρμακα, ἴσταται τὴν ἀποφασιν τὸ ἐσθίειν. Non puto tamen hæc verba delenda esse aut posse emendari: nam quo referenda sint τὸ ἐσθίειν non video; fortasse ryparographus ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν incepit, & pro eo vir doctissimus ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν, quod tollerari posset: cum tamen ἀπὸ τοῦ ἐσθίειν nihil commeat quod sit culpandum.

89 Μόνον πεφυκὼς ἐν ᾧ κωνεῖον.] Certo certius post hæc verba quædam excidisse: nam in allegatis ex Athenæo locis nihil de cicuta ibi videri debet mentio de Aconito. Hic erat locus, quem Athenæi locum de Aconito producere, hunc ipsum, quem edendibus. Hic locus itaque ex eo fic est ἐν ᾧ ἀκόνιτον ἐκλεπτόμενα φάρμακον, ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ἴστησι τὴν ἀποφασιν τὸ ἐσθίειν, ὡς ἐν τῷ κωνείῳ ἢ ἐν ᾧ κωνεῖον ἢ ἐν ᾧ ἀκόνιτον.

90 Ἐκλεῖται δὲ φασὶ, &c.] In Vossiano MS. legitur, exigua mutatione facta, ἐκλεῖται δὲ φασὶ, ἢ τὸ φονεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀκονιτίων ἐν τῷ τρίτῳ. Locus ita videtur restituendus: ἐκλεῖται δὲ φασὶ, ἢ τὸ φονεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀκονιτίων ἐν τῷ τρίτῳ &c. Hoc Athenæus, vel potius Athenæus ex Theophrasto libro XXVIII. Historiæ suæ narrat, Clearchum quemdam per simulationem palam necavisse, & quam plurimos per eum multos palam necavisse, & quam plurimos per eum multos propinandi hujus veneni occasione per insidias e medio sustulisse: cum tamen omnibus propinandi hujus veneni occasione per insidias e medio sustulisse: cum tamen omnibus propinandi hujus veneni potestas fuisset, ejus rursus filii cæsisse, cujus præsidio nihil propinquorum, qui tenue am biberint. Et denique subjungitur: ἐκλεῖται δὲ φασὶ, ἢ τὸ φονεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀκονιτίων ἐν τῷ τρίτῳ, ὅθι δεῖ τὸν τῶν Ἀκονιτίων Ἀκονιτίων ἐν τῷ τρίτῳ. Sed Etymologici auctor Aconitum in montibus Aconis in Macedonia nascens haud rite affirmat, cujus verba, quia corrupta sunt, emendata adjicitur. Ἀκονῖται, βουνὸν ἐκλεπτόμενα φάρμακα ἐστὶ Μακεδονικῆς φύσεως. Προ- hunc hausit ex Nicandro, qui de Aconito ita

Τῶλι λίθῳ Ἀκόνιτον ἀποθλίβουσιν ἀοιγοῖς.
Hoc est, vertente Salmasio:
Sæpe Phalacreas memorosa in vallibus Ida
Thelyphonum inventas, & Cammorum Asti Aconarum
Per tetricas cautes nigra longe Aconita leguntur.

91 Ἀκόνιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus oppidi mentionem facit Pausanias in Arcadicis, sive lib. VIII.

92 Τὸ ἐθνικὸν Ἀκονιτίδης, ὡς Δολιχιδής, Σηκιάδης.] Ita legunt MSS. & omnes vulgati codices, sed mendose, reponendum est: τὸ ἐθνικὸν Ἀκονιτίδης, ὡς Δουλιχιδής, Σουνιάδης.

93 Ἀκουτεία, πόλις Γεηρίας, κατὰ Στράβωνα ἐν τῷ τρίτῳ.] Frustra apud Strabonem Ἀκάνται quæres: Ἀκανται invenies apud Geographum libro citato. Καρπηνοὶ τε μέχρι τινὸς ἀρείους, εἶτα Οὐάκκαιοι καὶ Οὐακκαῖοι, καὶ οἱ ἐπέκεινα τούτων ἄρειοι, μᾶλλον δὲ Οὐακκαῖοι καὶ Ἀκανται πόλιν ἔχουσι Λήμονα. Ab his versus septentrionem sunt Carpetani, deinde Vettones & Vaccæi, per quos Durias fluit, urbem Vaccaorum Acontiam perlabens. Sed merito quis suspicetur, inquit Casaubonus ad hunc locum, legendum apud Strabonem Ἀκκιτανοὺς.

94 Τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτεῖνος, ὡς αὐτός.] Facillimè observari potest referibendum esse: τὸ ἐθνικὸν Ἀκκιτανικὸν. nam mox subjicit Epitomator, ἔοικε δὲ τὰ καλὰ πλεονασμὸν ἔχειν. Verum hujusmodi gentile mihi ab hoc oppido non videtur posse formari. Imo mirum est, inquit Casaubonus, Ἀκκιτανὸς apud nostrum ab ista urbe dici: cum ille perpetuo sic appellet Aquitanos, gentem quamvis τοῖς Γάλλοις ὁμοεθνεστάτην, tamen in Gallia istam.

95 Ἄκρα, Ἰαπυγίας πόλις, καλά τινες Ὑδροῦσα λεγομένη. δεύτερα, ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν αὐτῇ λιμένα ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κλῆσμα, Εὐβοϊάς. &c.] Hic locus in scriptis & editis exemplaribus profligatissime depravatus circumferrur, adeo ut neque sana ac nostra interpretatio, quam ei affinximus: Et ut optime observat Cluverius, hæc verba, præterquam quod ipsius auctoris erroribus conspersa, misere etiam partim luxata, & partim mutilata sunt. Ἄκρα Ἰαπυγίας in Italia intellexit: in eo an oppidum fuisse, aut quid tandem dicere voluerit, aut qua ratione Hydruntum Brundisiumque urbes ei admiscuerit, plane non liquet: nisi quod Japygiæ peninsulæ duæ caput fuere urbes, quarum altera Hydrusa, altera Brundisium discebantur, quarum hæc etiam portu fuit insigni nobilis, ut ipse testatur in voce Βρεντήσιον. Reliqua ex parte ita posset restitui. Ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν Ἰταλίᾳ, τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κλῆσμα, Εὐβοϊάς. Ἐκ τῆς Σικελίας Ἐπίτομος κ. τ. λ. τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κλῆσμα, Εὐβοϊάς Ἀκραγαντίνος.

96 Τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κλῆσμα.] Jam restituimus: τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κλῆσμα. Sed hanc Siciliæ civitatem, uti idem vir doctus observat, non singularis, ut reliquæ

βοίας. 87 Ἑβδόμη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρε. 88 ὀγδόη Ἀκαρνανίας. 89 τὸ θηλυκὸν Ἀκραία. καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος. ἐνταῦθα ἐσὶν Ἄκρα, ὑπὲρ Ἀνιοχείαν, τ πρὸς τ Δάφνῃ. 1 Ἀκραῖται δ' οἱ ἐξ αὐτῆς σκαλῆνῃ. δεκάτη ἐσὶ δ 2 πόλις ἡ Τίγρῃ Ἄκρα. Ἀρριανὸς ἐνκαιδεκάτῃ.

bœæ. Sexta Schytiæ : septima Cypri : octavo Acarnaniæ. Fœmininum Acræa, & gentile Acræus. Nona, Acra supra Antiochiam circa Daphnen sita est : cives inde Acraïtæ appellabantur. Decima, Acra trans Tigrim est condita, cujus Arrianus lib. xvi. meminit.

Α'ΚΡΑ'ΓΑΝΤΕΣ 3, πόλεις πέντε. Σικελίας, 4 ἀπὸ πλησμὸν παραρρέοντος. 5 Φησὶ γὰρ Δῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τ Σικελῶν πόλεων, ἐκ τ πλησμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἰμέραν, Σελινοῦντα, καὶ φοινικοῦντα, καὶ Ἐρύκην, 6 καὶ Κάμικον, 7 Ἀλυκόν τε δ Θέρμαν, καὶ Καμαρίναν, ὡς δ ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀκράγαντος τ Διὸς, καὶ Ἀστέροπες τ Ὠκεανοῦ. ἐσὶ δ Θράκης, καὶ Εὐβοίας, καὶ Κύπρε, καὶ Αἰωλίας. Πολύβιος δὲ, τ πλησμὸν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τ χώρας ὠνομάσθη Ἀκράγης, λῆξ τ ἔυχλου. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνος, ὡς Γεφυρῖνος, Ταραντῖνος, ὡς φησὶν Ἡρωδιανός.

ACRAGANTES, urbes sunt quinque ; quarum una Siciliæ, quæ à flumine prælabente nomen habet. Ait quippe Duris, pleraſque Sicularum urbium ab amnibus nomina accepiſſe : Syracuſas ſcilicet, Gelam, Himeram, Selinuntem, Phœnicuntem, Erycen, Camicum, Halycum, Thermum, & Camarinam ; & ſimiliter etiam in Italia fit. Alii vero dictam exiſtimant ab Acragante, Jovis & Aſteropes, Oceani filiæ, filio. Eſt & alia Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri & Ætoliæ. Polybius vero perhibet fluvium & urbem à regione Acrage, propter terræ fertilitatem, nomen obtinuiſſe. Gentile Agrigentinus, uti Ichaninus, Tarentinus, quemadmodum Herodianus tradit.

Α'ΚΡΑΙ-

ACRAI-

reliquæ per terrarum orbem urbes, ſed pluralis numeri habuiſſe nomen Ἄκραι, teſtes ſunt auctores Græci & Latini, quotquot ejus meminerunt. Conditas fuiſſe à Syracuſanis Acras teſtis eſt Thucydides lib. vi. his verbis. Ἄκραι δὲ ἐκ Κάτμήνης ὑπὸ Συρακουσίων ἐκίσθησαν. Ἄκραι δὲ ἐσὶν ὑπὲρ Κατάνης ὑπὸ τῷ ὄρει τῷ Συρακουσίῳ. Κάτμήνη δὲ ἐξήκοντα μὴ Ἄκραι. Hoc eſt : *Acræ & Caſmenæ à Syracuſanis ſunt conditæ : & quidem Acræ* LXX. *annis poſt Syracuſas ; Caſmenæ vero prope* XX. *annis poſt Acras.* Cluverius *Acras* fuiſſe ſtatuit apud Cœnobium, quod inter duo oppida, quibus vulgaria vocabula *Noto* & *Avola*, vulgo incolis dicitur *Santa Maria d'Arcia* : quod & ipſum antiqui *Acrarum* nominis veſtigia ſervare videtur. Edito in loco ſitas fuiſſe *Acras* ; unde etiam haud dubie nomen eis quæſitum ; teſtatur Silius lib. xiv. hiſce verbis :

Non Thapſos, non tumulis glacialibus Acra
Defuerunt.

87 Ἑκὴ Σκυθίας.] Puto eundem eſſe locum, quem Ptolemæus lib. III. cap. v. in Sarmatia Europæa collocat, poſt Iithmum qui juxta Carcinitum fluvium eſt.

88 Ὀγδόη Ἀκαρνανίας.] Hujus meminit Polybius lib. v.

89 Τὸ θηλυκὸν Ἀκραία, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραῖος.] Hæc ita videntur tranſponenda. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀκραία.

1 Ἀκραῖται δὲ, οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλῦντο.] Salmaſius ad oram ſui codicis variis modis illud gentile formavit : Ἀκραῖται καθ' ἐυγραφὴν pro Ἀκραιῶται. De illo tamen poſtea videtur dubitare, ſcribens ἐθνικὸν efferendum, Ἀκρῖτης uti Παλμύρης. Verum denique addit, ſe in antiquo MS Palatino invenisse Ἀκρεῖτης, & in alio, ut exhibent vulgati codices, Ἀκραῖτης.

2 Πέμπτη δὲ Τίγρη.] Palatini manu exarati codices habent, πέμπτη δὲ Πίγρη, & ita etiam mihi Voſſianus cod. exhibuit. Duplicem hanc ſcripturam agnoſcit Euſtathius ad Dionyſium pag. 124. cujus verba hunc in modum ſunt conſtituenda. Ἄλλοι δὲ ἐ τὸν ἀρχαῖον μὴ δ Π χαράσσει. καὶ ἐρῶσιν τινὲς χαῦν παρὰ τὴν Γαλατικὴν, καὶ παρὰ τὴν Ἀβρίανὸν δὲ οὐ πᾶς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου. πολλὰ γὰρ τ πολλῶν αὐτοκρατόρων ἐχωνεύθη. τῶν πυθομένων δ Εὐφράτα δ Τίγρη, ὁ τὴν μέσην (ὃν δ' Ἀσσυρίαν ἀπέχουσι. ἔθνη δὲ Μισοπόταμία αὕτη τ ἐπιχωρίων καλεῖται) ὁ Πίγρης, καὶ παντοπρεπῶς ἐν δ Εὐφράτα. Locus Arriani exſtat lib. VII.

3 Ἀκράγας.] Acragas Græcis, Latinis vero hæc urbs *Agrigentum* dicitur. Plinius, lib. III, cap. VIII : *Oppidum Acragas ; quod Agrigentum noſtri* dixêre. Vulgo nunc vocatur *Gergenti*, & variantibus, more incolarum, vocalibus *Girgenti*, ac *Giorgenti* etiam dicitur. De ortu hujus urbis vide Thucyd. lib. VI. Marcianum Heracleenſem in Περίπλῳ : Et Polybium lib. IX. Sed opulentiam ſimul & luxum Agrigentinorum eorumque urbis magnificentiam pluribus deſcribit verbis Diodorus Siculus lib. XIII, quæ huc tranſcripſiſſe nimis longum foret. Cicero in Verrem lib. IV, nonnulla iſtius urbis templa & ſimulacra recenſet, quorum hodie permultæ reperiuntur reliquiæ. Sed ſingularum ad hanc urbem fabricarum ſitus atque monumenta cui cognoſcere libeat, is adeat hujus urbis deſcriptionem, quam doctiſſimus Fazellus rerum ſuarum Sicular. decad. I, lib. V, cap. I, inſeruit accuratiſſimam. Cæterum urbs hæc tam magna, tam potens, tamque magnifica à Carthaginenſibus expugnata ſimul & direpta diruta que fuit, uti Diodorus prædicto lib. refert.

4 Ἀπὸ πλησμοῦ παραῤῥέοντος.] Pindarus Olympiorum odâ II, dulciſſimo carmine idem tradit, cum inquit.

Καίμισγεν οἱ πολλὰ θυμοῦ,
Γεφύρ' ἔχων ἀκαμῆ
Ποσσὶν. Σικελίας τ' ἔπαυε
Ὀφθαλμούς. αἰὼν τ' ἔβα
πὶ μόρσιμον, πολύτιν
τε δ χρόνον ἀγων
Γηρυὼν ἐπ' ἀριστῆς.

Ad hæc ita Scholia. Ἀ ἐπεχθὲς τὴν πόλιν ἀκαμῆ πλησμῷ συγκεκλῦσθαι φησι, λῆξ τ ὁμώνυμον εἶναι τ πλησμοῦ Ἀκραγαντῖνε. τὴν γὰρ ὁμοφωνίαν ἡ πόλις ἀπὸ δ πλησμοῦ ἔχειν. Hoc eſt : *Ariſtarchus ait, urbem (ſcilicet Agrigentum) ideo dici habitaculum fluvii, quod ejuſdem ſit cum fluvio Acragante nominis : Cognomentum quippe urbis à fluvio acceptum.* Vide etiam Ælianum Variar. hiſtor. lib. II, cap. XXXIII.

5 Φησὶ γὰρ Δῦρις.] De hoc ſcriptore ejuſque ſcriptis vide Voſſ. de Hiſt. Græc. I. cap. XV. Meminit Stephanus alterius cujuſdam Duridis, qui in cataclyſmum Epheſi epigramma compoſuit. Vide in voce Ἔφεσος.

6 Καὶ Κάμικον.] Sic editio habet Aldina & Baſileenſis : Aſt in Florentina mendoſe, καὶ Κάμινον excuſum eſt.

7 Ἀλυκὸν.] Puto Epitomatorem ex Duride errare, qui urbem Halycum ad amnem ejuſdem nominis ponit : nulla enim hoc nomine urbs aut Græcis aut Latinis ſcriptoribus ad hunc fluvium, qui nunc vulgo *Platani* dicitur, memoratur. Cenſeo hanc debere intelligi, quam alio loco Epitomator Ἀλικὸν nominat, & inter Lilybæum & Entellam collocat. Ἀλικὸν, πόλις Σικελίας. Θουκυδίδης δ' Διλυβαίᾳ.

Α'ΚΡΑΙΦΙΑ[1], πόλις Βοιωτίας. ὁι δε, Α Ακρεφιον. [2] Παυσανίας δὲ Ακρεφίνιον, καὶ ἐθνικὸν. τὸν δὲ ὑπὸ Α'θηναίων κλωδέσου, ἢ καὶ Ακρεφίως ἔ Α'πόλλωνος. [3] καὶ ὁ Ρ. κληθῆναι ὑπὸ Πτῴου παιδὸς αὐτοῦ ἔ Ε'υχίππης. [4] ἡ ἐπ Αητὼ ὀκεῖ βωλομένην τικεῖν, πεσσε- Β πόμενος ἐ καπεσε ἐπόησε. τὸ ἐθνικὸν Α'κραιφιεὺς, καὶ Ακρεφιος. ὅτω γὰρ Α'πόλλων πα- μὰ ῥ. ἡ Ακραιφιας, ὡς Συνιὸς, Συνιάς. καὶ Ακραιφις λίμνη. Ε'φορος δ' ἐ Α'κραιφνίους καὶ Ακραιφνεπας. Θεόπομπος δε, τὴν C Ακραιφνια φησι. τὸ ἐθνικὸν Α'κραιφνιεύς.

ΑΚΡΙΛΛΑ[12], πόλις Σικελίας ἡ πρὸς Συρακουσίν. τὸ ἐθνικὸν Α'κριλλαῖος, ὡς Α'γγιλα Α'γγιλαῖος.

ΑΚΡΟΘΥΝΟΙ[13], πόλις ἐπὶ ῥ ἄκρας D ἔ Α'θω. πόλιτικὸν Α'κροθυνος, καὶ Α'κροθυνίτης. [14] ἔστι δὲ καὶ τὰ Κρῶς. [15] πόλις δέ ἐστι Λυκίων. τὸ ἐθνικὸν Κρωίτης. νόμος Αἰδ τίου.

ΑΚΡΟΚΟ'ΡΙΝΘΟΣ[16], ἀρρενικόν. ὁι Ε ἐπικέντες Α'κροκορίνθιοι. λέγεται δε καὶ Ακρίνθος, ἀπλῶς.

ACRÆPHIA, urbs Bœotiæ, quam alii Acrephium appellant; ast Pausanias Acrephnium & genere neutro. Erat autem ab Athamante, sive ab Acræpheo Apollinis filio condita. Et monti ajunt nomen datum à Ptoo ejus filio, quem ex Euxippe genuit: vel quod Latonam cupientem ibi parere aper interveniens impetum, id est, pavore perculit. Gentile Acræphiæus, & Acræphius: hoc enim titulo Apollo colitur: dicitur & Acræphias, uti Sunieus Sunias, & Acræphis palus. Ephorus vero & Acræphnios & Acræphneotas agnoscit. Theopompus urbem Acræphnia plurali numero appellat, & gentile Acræphniensis.

ACRILLA, urbs Siciliæ non procul à Syracusis. Gentile Acrillæus, quemadmodum Agylla Agyllæus.

ACROTHYNI, urbs in cacumine Athonis sita. Gentile Acrothynus & Acrothynites: eodem modo derivatur quemadmodum à Crôs, quæ Arabum civitas est. Gentile Croïtes, & præfectura cum Omega effertur.

ACROCORINTHUS, masculini generis est. Incolæ Acrocorinthii appellantur. Sed simpliciter etiam Corinthius dicitur.

ACRO-

Α'ΚΡΟ-

1 Ακραῖφια, πόλις Βοιωτίας.] Variis modis hoc oppidi nomen ab scriptoribus exaratur, & ejus usus admodum est promiscuus: nunc enim singulari, nunc plurali numero efferunt: & imo eodem auctore: apud Strabonem lib. IX. in Bœotiæ descriptione altero loco habemus Α'κραιφίαι, & altero Ακραιφίς, ubi etiam accurate illius situm declarat. Τετράκις δὲ τῆς Πτῴου, τῆ Τιλεσικλῆ πόλιν ἔ Κωπαϊδα ὑπερκειμένην τῆς Λιλαιέως Θηβαίων δ' ἡ τὸ π μακτέον ἔ τὸ ὄρος τὸ Ακραιφιον ἔ αὐτὸ κεῖται ὑπὲρ τῆς λίμνης ἐπὶ ῥ ἄκρα τὸ Ακραιφιον ἔ ἀπὸ τούτου ἐξήνεγκε. Ubique cum diphthongo hujus oppidi nomen scribitur. Ptolemæus erit emendandus, qui lib. III. cap. XV. etiam habet Acraphia. Plurimi codices Cæsidem paludem inventi: ibi ex limo ossa extracta que ex stagno cadavera, saxis aut ambustis fortasse Acraphia & Coronea facta inveniebantur. Locus est in Bœotiacis codicibus, neque aliter apud Suidam reperies. In Florentina edit. urbis nomen deest, legiturque modo: Παυσανίας δὲ ἐ ἐπίπεδον. Ptoo ita ab Acræpheo Apollinis filio nomen accepit: nonnulli Ptoo fic appellarunt, qui secundum nostrum Sidonium & Pausanias lib. IX. jam citato. Προσῆλθον δὲ λόγῳ τινὲς καὶ τῷ ἔ Νίκης παιδίῳ, τῷ Α'πόλλωνος ἐκ Ψ ἔ Ακραιφίου τοῦ ἔ Ακραιφίου ἔ Θήσιος ἔ Ακραιφίου τοῦ ἔ Ακραιφίου ἔ Ακραιφίου τοῦ ἔ Ακραιφίου ἔ Ακραιφίου τοῦ ἔ Ακραιφίου

Α'ΚΡΟΚΥ'ΛΕΙΑ [17], κεῖται ὲν τῷ κ.

Α'ΚΡΟ'ΠΟΛΙΣ, [18] πόλις Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ Α'ἰτωλίας. ὁ πολίτης Α'κροπολίτης, δύναται καὶ Α'κροπολιώδης, ὡς Τετραπολιώδης.

Α'ΚΡΩ'ΡΕΙΑ [19], ἄκρον ὄρος. ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες, Α'κρωρεῖται. [20] ὅτω δὲ καὶ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο. σκαλεῖτο ἡ μὲν Σικυωνίοις, Α'κρωρείτης. καὶ δὲ Μεταποντίνοις, Ε'ριφιος. Α'πολλόδωρός φησιν.

Α'ΚΡΩ'ΡΕΙΟΙ, πόλις Τριφυλίας. [21] τὸ ἐθνικὸν, ὁμόφωνον.

Α'ΚΤΗ', ἔτως ἡ Α'ττικὴ σκαλεῖτο, [22] ἀπὸ Α'κταίου τινός. ἀνὴρ ἦν ὃν ἐπὶ θαλάττιον κατοικοῦντα, ὡς φασὶν οἱ ἐπιχώριοι, ἐκάλουν ἀκτῆ, ἀφ' ἑαυτῆς ἔτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τὰς λαύς. [23] Α'πολλόδωρος δὲ πάντα φησὶν. ἔτω γὰρ σκληρὴ, λέγει τὸ πλοῖον μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς γαῖαν. τριγώνου γὰρ ὄντος, αἱ συνδύσεις τοῦ τοῦ Σιγίου ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ καὶ δύο λιμένες τυγχάνουσιν, ὁ Κασπάλιος & ejusmodi nominibus, & satis fuse ibi differit: Sed hic non exprimitur quid Acrocorinthi nomine intelligi debeat. Id nos docet Pausanias in Corinthiacis, ἡ δὲ ἄκρα ὑπὲρ τὴν πόλιν κορυφή: *Montis jugum est urbi imminens.* Et notante Livio lib. XLV. cap. XXVIII. *Arx erat inter omnia in immanem altitudinem edita.* Adeo ut optime cecinerit Statius lib. VII. Thebaid.

Jam pronis Gradivus equis Ephyrea premebat
Littora, qua summas caput Acrocorinthus in auras
Tollit. - - - - -

[17] Α'κρωκύλεια, κεῖται ὲν τῷ κ.] Nulla profecto de hac voce in illa litera fit mentio: habes ibi Κερκύλειον, τὸν Ἡπειρώτην: sed nihil ad rem facit. Et Κερκύλεια Acarnaniæ locus est, de quo apud Strabonem lib. VIII.

[18] Πόλις Λιβύης.] Sic referipsimus pro πόλις Λιβύης; ita enim in omnibus editis & scriptis codd. erat exaratum.

[19] Α'κρώρεια, ἄκρον ὄρος.] Ad hunc Stephani locum pertinere videntur hæc verba Hesychii. Α'κρωρείαις, πᾶς ἄκρος τὸ ὄρος, ἤτοι ἐξοχὰς κορυφὰς. εἰς τρία δὲ τὸ ὄρος μερίζεται, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, καὶ εἰς πέριξ. καὶ Α'κρώρεια μὰ ἐπὶ τὴν κορυφὴν.

[20] Οὗτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο.] Quis ille fit Deus, qui hoc nomine apud Sicyonios colitur, non additur, & fortassis excidit. Vidit hunc hiatum Tanaq. Faber vir acutissimus, & felicissime supplevit, legendo, ἤτοι δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. σκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Α'κρωρείτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ε'ριφιος. Ut hæc Stephani verba probe intelligantur, sciendum est, Diis ipsis aliquando cognomina ex bestiarum nominibus fuisse indita: Hinc est quod Apollo Lupinus dicatur & Delphinius, Minerva Equestris, ut & Neptunus; Hecate autem leænam se & canem libenter vocari audiat. Nobilissimus in hanc rem exstat locus apud Porphyrium lib. III, περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, cap. XVII. Α'υχοῦσι δὲ τῶν παλαιῶν ἔνιοι, ἐνίοις ἐντυγχάνοντες τῶν τῷ ζῴων ἀπατηθῆναι, ὡς ἔστιν ἃ τῶν πατέρων, ὡς τὰς ἀπαθεστέρας. ὡς ὁ μὲν λύκαινα, ὁ δὲ ἔλαφον, ἄλλο δὲ αἶγα, ἄλλο μέλιτταν, Σεμίραμιν δὲ τὴν ἀσσυρίαν, Κῦρον δὲ κυνίδα, κύνου δὲ Θρᾴκες, τὴν τόκον τῆς ἡγεμονικῆς ἱδρυσαμένην. ὕστερ ὃ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν, Διονύσου μὲν τὸν ἐκτροφώτατον, Α'πόλλωνα δὲ λύκειον, καὶ δελφίνιον, Ποσειδῶνα δὲ ἵππιον, καὶ Α'θηνᾶν ἱππίαν, καὶ δὲ Ἑκάτην κυνῶ, πόνον, λέαιναν ἀκόντων, μόλιστα ὑπαινίττεται. *Quin etiam gloriatur veterum unusquisque, qui ab animalibus forte educatus fuerat, non tam de parentibus, quam de nutritoribus. Ita ut unus lupam nutricem jactet, alius cervam, alius capram, alius apem: Semiramis columbas, Cyrus canem, Thrax cygnum, à quo nomen etiam retulit. Unde cognomina Diis imposita sunt, Baccho hadi, Apollini Lycei & Delphini, Neptuno equestris, ut & Minervæ: Hecate vero tauri, canis, leænæ nominibus appellata, melius exaudit.* Verum illud Bacchi cognomen Ε'ριφιώτης non inde fit, unde fieri voluerunt Eustathius & Hen. Stephanus, sed ab Ε'ριφιος. Hesychius: Ε'ριφιον· ὁ Διόνυσος. Ἔριφος, ὁ μικρὸς αἴξ. Hisce jam adjungamus verba Stephani: ἔτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο Διόνυσος, σκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Α'κρωρείτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ε'ριφιος. Acroritæ appellatione colebatur Bacchus apud Sicyonios, qui idem est ac apud Metapontinos, Eriphius. Hinc sole meridiano clarius apparet Ε'ριφιος & Α'κρωρείτης pro eodem sumi posse: & qui caprini generis naturam norunt, sciunt illi nullum esse animal quod τοῖς ἀκρωρείαις seu summis montium gaudeat magis ac delectetur.

[21] Τὸ ἐθνικὸν ὁμόφωνον.] Multa passim apud Epitomatorem occurrunt exempla, ubi oppidi & oppidani nomen eadem appellatione proferuntur. Α'μφίλοχοι, πόλις ἡ Τεμφυλίας. καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θεσσαλοί, καὶ Θεσσαλικοὶ, καὶ Λιτωλοὶ, καὶ Δελφοί, ἤτοι ἀμφίλοχοι.

[22] Α'κτὴ Α'ττικὴ πόλις.] Alii ab Actæo sive Actæone Atticam sic nuncupatam perhibent. Vide Eustathium ad versum 423. Dionysii de situ orbis. Regem hunc & ab ipso Atticam denominatam etiam agnoscunt Strabo lib. IX: Suidas, Etymologus, aliique.

[23] Α'πολλόδωρος δὲ πάντα φησίν. ἔτω γὰρ σκληρὴ, λέγει τὸ πλοῖον μέρος αὐτῆς &c.] Jam fabulas Stephanus valere jubet, & naturalem ex Apollodoro adfert rationem, quare hoc nomine Attica insignita fit: Verum ut hoc ex Apollodori verbis manifeste demonstretur, necesse est, ut hiatus iste, quem videre mihi videor, fuppleatur: Totum itaque locum sic constituerem. Α'πολλόδωρος δὲ πάντα φησίν. ἔτω γὰρ σκληρὴ παρὰ τὴν ἀκλιῆ, λέγει τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς κρυπτεῖσθαι εἰς γαῖαν. Quæ lectio, rem consideranti, verissima, spero, videbitur: præsertim si conferatur cum loco Eustathii ad versum supra citatum. Α'ττικὴ δὲ ἡ κρὸ Α'θηνῶν χώρα λέγεται, καὶ Α'τθίς. τῶν μὲν λοιπῶν Α'τθίδες ἢ ἰησιδωρὸς Κρανααὶ, ἀφ' ὧν ὁ Κραναὸς λέγεται. οὐκέτι δὲ λοιπὸν Α'κτέων ὁ, ἢ λαὸς Α'κταῖος αὐτόχθων, ἀφ' ὧν ὁ παρὰ Λυκόφρονι, Α'κταῖοι οἱ Α'θηναῖοι, ἢ παρὰ τῷ Α'κλιῷ. περιγὰρ γαῖ, φασὶ, ἤτοι αὐτὴν, πολὺ μέρος κρυπτεῖσθαι εἰς τὸν ἅλα. διὸ ὃ μέλα ἢ ἐπὶ Κέκροπος πατέρων φυλὴν Παιραλία ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ Α'κταίου. Quia igitur Attica maxima ex parte littoralis est, & utrinque mari alluitur eique objacet, hæc regio παρὰ τῷ ἀκλιῷ nomen accepit: ejusmodi autem vocis significationem habemus apud Hesychium. Α'κλὴ ἐπὶ αὐτοχθονῶν τὸ τῇ ἐξοχῇ μέρῃ ἢ αἰγιαλὸ. Α'κλὴ, ὁ αἰγιαλὸς ἢ ὁ παραλιόπος τόπος. Harpocration: Α'κλὴ, ἐπιπλανῆσθαι τὴ μείζω ἢ Α'τθικῆς. ἱκόλιον δὲ ἤτοι ἢ τῷ Α'κλιῷ ἐι μὲν, λόγῳ πῶς βαρβάρου, ἐι δὲ ἀφ' τὸ τῷ πλοίῳ μοίραν ἢ χώρας ἐπιπλανῆσθαι οἴεται.

τοξάνευ, δι' ἃς τ' ἄλλ Κέκροπος Φυλῶν τρι- A adjacent. Hac de causa duas quatuor tri-
τταρων ὄντων, δύο ἀφωρόρδουν, [14] Ἀκταίαν, buum sub Cecrope Actæam & Paraliam ap-
ἡ Παραλίαν. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ἀκτῖος, ἡ Ἀκταία, pellarunt. Gentile Actæus, & Actæa, &
ἡ Ἀκταίς, ἡ Ἀτθίς, ἡ Ἀκτῖτις, [16] ἐξ ὃ τὸ Actæis, & Atthis, & Actites. Hinc la-
Ἀκτίτης πίραι ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἀθη- pis Actites, qui in tragœdia pro Attico fumi-
ναῖος· ὡς αὐλὴ, αὐλίτης. ἔστι καὶ [17] Ἄκλος Ἀι- tur, ut ab Aule Aulites. Dicitur quoque
γέως, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ἔστι δ' Ἀκλαὶς, B Actius Ægeus, apud Euphorionem in Bac-
ἡ τὸ Ἄκλον, ἀφ' οὗ καὶ Ἀκλωῖτης, ὡς Πηλιώ- cho : & item Actias, & Actium, à quo
της. [18] Ζιζυφελώτης. ἄμεινον ἦ τὸν ἀπὸ fit Actiotes, sicuti Peliotes, Zephyriotes. Præ-
τοῦ Ἄκλου, ἢ ὀνηλέγιος τὴν τι χώραν, καὶ ἡ γυναῖ- stat tamen hanc vocem deducere ab Actia,
κα, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. ἔστι δ' Ἀτ- quæ vox & regionem & fœminam denotat,
τικὸς. [19] καὶ Ἀττικὴ κατ' ἀφορμὴν, ἀφ' ἧς [20] Ἄκλιος C quemadmodum à Pelasgia Pelasgiotes. Dicitur
καὶ Ἀκλιανὸς, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ καὶ etiam Atticus & Attica mutata litera eupho-
Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς [21] Ἄκλιος, καὶ niæ gratia. Est præterea Acta Magneſiæ, ubi
Ἐπακτίου Ἀπόλλων πιμάτιμ. [22] ἔστι δὲ ἑτέρα Actius & Epactius Apollo honoratur. Est præ-
Ἀκαρνανίας, [23] ἧς μέμνηται Δημάγηλος. [24] ἔστι terea alia Acarnaniæ cujus meminit Damara-
δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης. καὶ ἄλλη ἐν D tus : & Peloponneſi, uti Thucydides perhi-
Ἰωνίᾳ. [25] καὶ ἐκλήθη ἐν Ἰωνίᾳ. Δημήτριος δὲ ὁ bet ; & item alia in Boſporo. Et ſexta in
Ἰωνίᾳ. Sed ſolus Demetrius memorat hanc
σημαν- vocem

[14] Ἀκταίαν ἢ Παραλίαν.] Huc pertinet locus Euſtathii proxime allegatus. Stephanus in voce Πάραλος : ἔστι δὲ Παραλία ἡ Ἀτθίς. ὡς δοκοῦσι λέγειν, οἱ παραλίοι. Non recte igitur Hefychius totam Atticam Paraliam nominavit. Παραλία, ἡ Ἀττική, ὅθεν καὶ οἱ ναῦς πάρεδροι. Illud quo dicit vocem hoc loco ὡσπερεικὼς debere intelligi.

[15] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκτῖος, καὶ Ἀκταία.] Athenienſes à Græcis etiam Actæos appellatos fuiſſe præter alios teſtatur Etymologus Magnus auctor. Ἀττικὸς, τὸ ἐθνικὸν, ἡ Ἀθηναῖος· εἰρηται παρὰ τὸ Ἀκτὴ, ἡ Ἀττική. Ἀκτῖος γὰρ ὁ ἐπικλεὴς ἡ Ἀττικὴ. ἔνθεν καὶ Ἀκταῖος, ἡ Ἀθηναῖος ἐπικλήσει. Etiam Latini ea voce utuntur. Gud. lib. 11. Metam. cap. XII.

Sic ſuper Actæi gelidis Cyllenius arces
Incinat aſſiſus, & eaſdem circinat auras.

[16] Ἐξ ὃ τὸ Ἀκτίτης πίτρα.] Hujus lapidis meminit etiam Suidas duobus in locis, & Heſychius in vocabulo Ἀκταία, ſed quo loco eſt corruptus & mutilus eum ſic in integrum reſtituere conabor : Ἀκταία, ἡ Ἀττικὴ πέτρος ὕπνος ἐμποιοῦσα, ἀφ' ἧς καὶ Ἀκτίτης λίθος ἐστὶν ὁ ἀπὸ τοῦ Ἀκτὴ τὸν ὕπνον ἐμποιοῦντα. Antiquos ex hoc lapide ſimulachra confeciſſe, plurimorum teſtimonio conſtat. Epigramma Nicodemi Heracleotæ :

Ἠμφίπολοι ἑσπέριοι Δαναΐδες, ἧς φάρμα νυμφῶν
Λογχίμα, ἧς πίστης Πείσῃ μοι Πιτθαλικῆς.

Cicero lib. I. epiſt. VIII. ad Atticum : *Herma tui Pentelici cum capitibus ænei, de quibus ad me ſcripſiſti, jam nunc me admodum delectant.* De hoc lapide & marmore etiam monumenta facit Strabo lib. VIII : Lucian. in Jove Tragœdo : Ἀλλοσοῦ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ λίθου τοῦ Ἀκταίου ἐποιήσαντο τὸν Ἀσκληπιὸν, ἐνταῦθα δὲ ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ. Ἀσκληπιὸν φησὶν. ὁ ἐκμιστὸς Ἀσκληπιὸς, ἐστὶ κατὰ τὸν Ἀττικὸν λίθον. Lege etiam Pauſan. in Atticis.

[17] Ἄκλος Ἀιγέως.] Fuit hoc nomine rex Athenienſium, filius Pandionis minoris de quo Pauſan. in Atticis : Hyginus Fab. XXVI. & alii ſcriptores Mythologici.

[18] Ζιζυφελώτης.] Optime ſic habebant priores editiones, quas nunc ſequimur. Xylander male edidit Ζεφυριώτης. Sed hæc litera aliquando librariorum lapſu confunduntur. Strabo lib. IX. ferme idem tradit. Καὶ Ἀκλιεὺς φασὶ λαχόντας τὸ πελασγὸν ἐν Ἀκταίᾳ. Et Ἀκλιεὺς ὁ Ἀκταῖος. Ἀκταῖος ὁ Ἀγκλιεύς.

[19] Ἀκτὴ δὲ καὶ Ἀττικὴ πρῶτον.] Diverſis & plurimis in locis hoc nomine Apollo colitur. Vide locum Scholiaſtæ Thucydidis pag. 36. comment. 62. quem ex libro XIII. Strabonis, & inſuper aliam ex lib. I. Apollonii Rhod. ſcholiaſtes. Et double tertium addam ex Æliano de animal. lib. XI. cap. VIII. Ἐν δὲ τῇ Ἀδύτῳ ἐν Ἄκτιον ὑψηλὸν, τόπος δὲ ἱερὸς Ἀπόλλωνος ἐπίκλησιν, ἧς Ἀκτίου τε καὶ Ἐπακτίου. Ἐν δὲ τῇ Ἀδύτῳ ἐν Ἄκτιον τὰ μὲν ἔτη ὑψηλὰ, τόπος δὲ ἱερὸς Ἀπόλλωνος ἐπίκλησιν, ὁμοίως δὲ καὶ Ἀκτίου τε καὶ Ἐπακτίου.

[20] Ἄκλιος.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania ad ſinum Ambracicum Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ ἑξῆς δ' Ἀκαρνανικὴ πολιτεία αὕτη, Ἀκτίον καὶ λιμὴν Ἄκλιος, καὶ πόλις Λύκμος καὶ λιμένες.

[21] Ἧς μέμνηται Δημάγηλος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones : MSS codices habent Δαμαγήτου, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δημάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſta citatur : ſcripſit libros de fluminibus & de Phrygia ; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adduxit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

[22] Ἐπακτίου Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneſo eſſe urbem *Actium* ſolus teſtatur, Heſychius : Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραβαλάσσιος τόπος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & authoritatis in Geographicis habeat hujus Grammatici teſtimonium, omnes non ignorant, qui huic ſtudio dederunt operam. Neque puto Stephanum noſtrum hic intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydis teſtimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Actæ* in Peloponneſo, ſed totus Peloponneſi litoris tractus orientalis à Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scumnus Chius deſcribens omnes Peloponneſi partes, pro ut ventis objacent, quæ jam diximus confirmat.

Τὰ μὲν βόρεια τῆ Πελοποννήσου μέρη
Σικυώνιοι κατὰ χῶρ', οἵτι πρὸ ποτὲ
Κορίνθου οἰκήσαντες ἐπιφανῆ πόλιν.
Ἀ'μ' οἵτ' Ἀχαιοὶ τὴν ἀφ' ἑσπέρας πόρυς
Καὶ Ζέφυρον Ἡλεῖοί τε καὶ Μεσσήνιοι,
Τὸ δ' ἀφ' ἑσπερινοῦ πελάγους. Καὶ τοῦτ' κλίμα
Λάκωσι. Λ' ἑξῆς ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.
Ἡ λιοτ' ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.

Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου. Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου. Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου.

[23] Ἐν δὲ ἑτέρᾳ Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania ad ſinum Ambracicum Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ ἑξῆς δ' Ἀκαρνανικὴ πολιτεία αὕτη, Ἀκτίον καὶ λιμὴν Ἄκλιος, καὶ πόλις Λύκμος καὶ λιμένες.

[24] Ἧς μέμνηται Δημάγηλος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones : MSS codices habent Δαμαγήτου, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δημάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſta citatur : ſcripſit libros de fluminibus & de Phrygia ; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adduxit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

[25] Ἐ'στὶ δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneſo eſſe urbem *Actium* ſolus teſtatur, Heſychius : Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραβαλάσσιος τόπος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & authoritatis in Geographicis habeat hujus Grammatici teſtimonium, omnes non ignorant, qui huic ſtudio dederunt operam. Neque puto Stephanum noſtrum hic intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydis teſtimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Actæ* in Peloponneſo, ſed totus Peloponneſi litoris tractus orientalis à Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scumnus Chius deſcribens omnes Peloponneſi partes, pro ut ventis objacent, quæ jam diximus confirmat.

Τὰ μὲν βόρεια τῆ Πελοποννήσου μέρη
Σικυώνιοι κατὰ χῶρ', οἵτι πρὸ ποτὲ
Κορίνθου οἰκήσαντες ἐπιφανῆ πόλιν.
Ἀ'μ' οἵτ' Ἀχαιοὶ τὴν ἀφ' ἑσπέρας πόρυς
Καὶ Ζέφυρον Ἡλεῖοί τε καὶ Μεσσήνιοι,
Τὸ δ' ἀφ' ἑσπερινοῦ πελάγους. Καὶ τοῦτ' κλίμα
Λάκωσι. Λ' ἑξῆς ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.
Ἡ λιοτ' ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.

Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου.

[26] Ἐν δὲ ἑτέρᾳ Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania ad ſinum Ambracicum Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ ἑξῆς δ' Ἀκαρνανικὴ πολιτεία αὕτη, Ἀκτίον καὶ λιμὴν Ἄκλιος, καὶ πόλις Λύκμος καὶ λιμένες.

[27] Ἧς μέμνηται Δημάγηλος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones : MSS codices habent Δαμαγήτου, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δημάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſta citatur : ſcripſit libros de fluminibus & de Phrygia ; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adduxit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

[28] Ἐ'στὶ δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneſo eſſe urbem *Actium* ſolus teſtatur, Heſychius : Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραβαλάσσιος τόπος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & authoritatis in Geographicis habeat hujus Grammatici teſtimonium, omnes non ignorant, qui huic ſtudio dederunt operam. Neque puto Stephanum noſtrum hic intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydis teſtimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Actæ* in Peloponneſo, ſed totus Peloponneſi litoris tractus orientalis à Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scumnus Chius deſcribens omnes Peloponneſi partes, pro ut ventis objacent, quæ jam diximus confirmat.

Τὰ μὲν βόρεια τῆ Πελοποννήσου μέρη
Σικυώνιοι κατὰ χῶρ', οἵτι πρὸ ποτὲ
Κορίνθου οἰκήσαντες ἐπιφανῆ πόλιν.
Ἀ'μ' οἵτ' Ἀχαιοὶ τὴν ἀφ' ἑσπέρας πόρυς
Καὶ Ζέφυρον Ἡλεῖοί τε καὶ Μεσσήνιοι,
Τὸ δ' ἀφ' ἑσπερινοῦ πελάγους. Καὶ τοῦτ' κλίμα
Λάκωσι. Λ' ἑξῆς ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.
Ἡ λιοτ' ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.

Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου.

[29] Ἐ'στὶ δὲ ἑτέρᾳ Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania ad ſinum Ambracicum Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ ἑξῆς δ' Ἀκαρνανικὴ πολιτεία αὕτη, Ἀκτίον καὶ λιμὴν Ἄκλιος, καὶ πόλις Λύκμος καὶ λιμένες.

[30] Ἧς μέμνηται Δημάγηλος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones : MSS codices habent Δαμαγήτου, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δημάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſta citatur : ſcripſit libros de fluminibus & de Phrygia ; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adduxit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

[31] Ἐ'στὶ δὲ ἑτέρᾳ Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania ad ſinum Ambracicum Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ ἑξῆς δ' Ἀκαρνανικὴ πολιτεία αὕτη, Ἀκτίον καὶ λιμὴν Ἄκλιος, καὶ πόλις Λύκμος καὶ λιμένες.

[32] Ἧς μέμνηται Δημάγηλος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones : MSS codices habent Δαμαγήτου, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δημάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſta citatur : ſcripſit libros de fluminibus & de Phrygia ; è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adduxit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

[33] Ἐ'στὶ δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneſo eſſe urbem *Actium* ſolus teſtatur, Heſychius : Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραβαλάσσιος τόπος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & authoritatis in Geographicis habeat hujus Grammatici teſtimonium, omnes non ignorant, qui huic ſtudio dederunt operam. Neque puto Stephanum noſtrum hic intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydis teſtimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Actæ* in Peloponneſo, ſed totus Peloponneſi litoris tractus orientalis à Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scumnus Chius deſcribens omnes Peloponneſi partes, pro ut ventis objacent, quæ jam diximus confirmat.

Τὰ μὲν βόρεια τῆ Πελοποννήσου μέρη
Σικυώνιοι κατὰ χῶρ', οἵτι πρὸ ποτὲ
Κορίνθου οἰκήσαντες ἐπιφανῆ πόλιν.
Ἀ'μ' οἵτ' Ἀχαιοὶ τὴν ἀφ' ἑσπέρας πόρυς
Καὶ Ζέφυρον Ἡλεῖοί τε καὶ Μεσσήνιοι,
Τὸ δ' ἀφ' ἑσπερινοῦ πελάγους. Καὶ τοῦτ' κλίμα
Λάκωσι. Λ' ἑξῆς ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.
Ἡ λιοτ' ἐστὶ κατὰ χῶρον τὸν Ἀκτῖδι πόλεις.

Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. Ἐ'δοξε δ' ἐκεῖς πολλὴν, τρεῖς μὲν ἀφ' ἑσπέρας τὴν Δυμαίων, καὶ τὴν πασὴν βαλάτταν. Imo omnia iſta oppida à Thucydide lib. IV. Actææ appellantur : Καὶ ἐκ αὐτῶν τὰ ἐξῆς τοῦ Ἀκτικοῦ πολέμου.

[34] Καὶ ἐκλήθη ἐν Ἰωνίᾳ.] Palatini codd. & Voſſianus καὶ πίμπλη ἐν Ἰωνίᾳ. Sed vulgata lectio videtur præferenda.

σημαντικὴς ἢ αἰγιαλὸ, [31] ἢ τὸ ἐπὶ τὸν Ἀθω χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν.

Ἄκτια [32], πόλις Ἀκαρνάνων, [33] ἀπὸ Ἄμβρακικοῦ κόλπου δεξαμένους. [34] ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνι γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἄμιλλα ἀφ' τριετηρίδος ἦν. [35] ὁμωνύμως δὲ καὶ λέγεται ἡ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα, ἡ πιοῦσα τὸ σῶμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. λέγει καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, [40] καὶ Ἀκτιακός. [41] λέγεται καὶ Ἀκταιῶτις ῥηλυκόν. [42] Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρυτόνως, τὰ Ἄκτια. ἡ δὲ πόλις, λέγεται ἀδετέρως, τὸ Ἄκτιον.

Ἀκτιανία [43], πόλις Ἰταλίας.

[44] Στρά-

[31] Καὶ ἡ ὧδε ἢ Ἄθω χώρα.] Præter Demetrium, etiam hujus loci mentionem fecit Thucydides lib. IV. ubi de Brasida loquitur. Σ᾽ηστοῦ ἐπὶ τὸν Ἀκάνθου καλυμένου, ἐπὶ δὲ τὸν ἢ βασιλεως διορυγμα ἓον πεῖσας ὁ Ἄθως ὄρος ἐνικήσε πλοῦτῳ τὸ ἐς τὴν Ἀκταῖον πλάγιον.

[32] Ἄκτια, πόλις Ἀκαρνάνων.] Sic ultima, sic priores editiones, tamen prorsus sunt mendosæ: Palatini codd. & Vossianus recte exhibent Ἄκτιον πόλις Ἀκαρνάνων: & ita esse legendum infra ipsum Stephanum, ubi Arcadium refutat, consentientem habemus: ἡ δὲ πόλις λέγεται ἀδετέρως, τὸ Ἄκτιον. Adeo ut hinc satis videatur evinci illud à Stephani manu non esse profectum. Præterea Græci Latinique scriptores omnes quotquot hujus oppidi meminere, illud genere neutro efferunt. Ptolem. lib. III. cap. XIV. Appian. bellor. civil. lib. IV. Strab. lib. X. Cicero Epist. lib. XVI. Epist. VI: Livius lib. XLIV. cap. I: & Mela lib. II. cap. III.

[33] Ἀπὸ δ' Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀξεκαμένους.] Hinc accurate discimus oppidi situm: sed locus videtur mutilus, quem citra scrupulum ita restituo: Ἄκτιον, πόλις Ἀκαρνάνων, ἀπόκ κεῖται δ' Ἀμβρακικὸς κόλπος ἀξεκαμένους. Hoc modo hunc locum debere suppleri satis apparet ex Strab. lib. X, ex quo eum desumsit Stephanus: Ἀπὸ γὰρ δ' τοῦ ἐπιστόμου ἀξεκαμένους, καὶ δ' Ἀμβρακικοῦ κόλπου, ἀπόκ ἐστι Ἀκαρνάνων χωρίον τὸ Ἄκτιον. ὁμωνύμως δὲ λέγεται τὸ, τὸ ἱερὸν δ' Ἀκτίου Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα δ' κόλπου.

[34] Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνι γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς &c.] Cum aliis scriptoribus non convenit Stephanus, qui statuit hosce ludos & certamina singulis triennii fuisse celebrata: contra refert Strabo lib. VII. illic quinquennale certamen, & ludos quoque Actios Apollinis in honorem fuisse editos, ob devictos ibi ab Augusto Antonium & Cleopatram; quorum cura Lacedæmoniis fuit demandata. Τὸ τε πεντετηρικὸν ἐπέθηκεν ὁ τῆς στρατηγίας τὸ μὲ ἐς τὴ ἀρπαν ἢ πυγμὴν, ὃν ἀλλὴ ἔχειλε γυμνάσιον τε ἓ στάδιον, τὸ δ' ὃν τῇ ὑπερκειμένῃ δ' ἄντος ἱερὸ λόφῳ δ' Ἀπόλλωνος. καθιέρωσε δ' ὁ αὐτὸς Ὀλυμπιὰς τὰ Ἄκτια, ἱερὸς δ' Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. τὸν δ' ἐπιτέλειαν ἔχειν αὐτῷ Λακεδαιμόνιοι. Idem etiam testatur Dio lib. LI. de Augusto: ἀγῶνα τε πενταετηρικὸν ἐγυμνικὸν, ἱπποδρομίας τε πεντηκοντόροις ἐσοδον (ὕστερον γὰρ τοῦς τὸν σίτιον ἔχουσε ἀνομόζοντ) κατέδειξεν, Ἄκτια αὐτὸν ἐπονομάσας. Hi tamen ludi & certamina ante Augustum ibi fuere celebrata: nam de iis omnino loquitur Æneas apud Virgil. lib. III.

Ergo insperata tandem tellure potiti
Lustramurque Jovi, votisque incendimus aras,
Actiaque Iliaco celebramus littora ludu.

Sed hi ludi ab Augusto fuerunt egregie instaurati, & multo magnificentius editi. De hisce ludis etiam fit mentio apud Aristidem orat. IV. & ab ipso vocantur *Apollonia*, hoc est, festum Apollinis, in quo τὸν ἱπποδρομίαν ἀγωνίζεσι ποιῶσι τῷ θεῷ.

[35] Ὁμωνύμως δὲ λέγ᾽ ἢ τὸ ἱερὸν δ' Ἀπόλλωνος.] Præter Straboni testimonium, quod supra produximus, etiam habemus Polybii, quod exstat lib. IV. Αὐτὸς δὲ Φιλιππος τὴν δύναμιν, ἀφ' ἧς παρεσκεύασε, παρέδειξε, παρελθὼν ἐφ' Ἀμβρακίαν ἢ τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον. ἐς τετράπηχυς ἐστὶ κοῖλος τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν, καλούμενον Ἄκτιον. *Ipse propter Charadram cum exercitu ire perget, ad trajiciendum sinum Ambracium properans, qui juxta fanum Acarnanum, quod Actium dicitur.*

[40] Καὶ Ἀκτιακός.] Hinc *bellum Actiacum*, sive *victoria Actiaca*, quæ notior est ex Plutarcho, Dione aliisque, quam docere debeat. Minime vero convenit illud epitheton frondibus sive ramis olivæ, quæ Palladi totius regionis Atticæ tutatrici sacra esse dicitur: ab Ἀκτὴ enim, quo nomine gaudet Attica, non deducitur Ἀκτιακὸς, sed Ἀττικὸς, Ἀκτία, uti jam docuit Stephanus: ergo in mendo cubat locus Ovidii lib. pr. Fastor. ubi de ejusmodi frondibus mentio fit:

Frondibus Actiacis [lego Actæis] *comptos redimita capillos*
Pax ades & toto mittis in orbe veni.

Sic idem Poëta de Actæis arcibus loquitur lib. II. Metam.

Sic super Actæas agilis Cyllenius arces
Inclinat cursus, & celsidem circinat auras.

[41] Λέγεται δ' Ἀκταιῶτις ῥηλυκόν.] Sic curavimus edi ex MSS & prioribus editionibus: pessime in Basileensi excusum est: λεγ᾽ ἢ Ἀκτιῶτ᾽ ῥηλυκόν. Sed si fœminino genere Ἀκταιῶτις, ergo etiam masculino genere Ἀκταιῶτης dicere licebit: & si mei arbitrii res foret, legerem hoc loco: λεγ᾽ ἢ Ἀκταῶτης, καὶ Ἀκτιώτης τὸ ῥηλυκόν.

[42] Ἀρκάδιος δ' ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἀκτία, καὶ ἡ πόλις.] Jure meritoque Arcadius à Stephano reprehenditur, nam oppidi nomen, uti jam probavimus, neque à Græcis neque à Latinis auctoribus fœminino genere usurpatur. Arcadii Grammatici præstantissimi opus etiamnum hodie ineditum in Europæ bibliothecis latet, & frequentissime à Salmasio, Vossio aliisque viris doctis allegatur.

[43] Ἀκτανία, πόλις Ἰταλίας. Στεφάνου. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκτανὸς, ὡς Μιτυλήνη, Μιτυληναῖος. ἔστ καὶ Ἀκτανὸς κόλπος. λεγ᾽ ἢ Ἀκτανὴς Ἰταλικῶ τύπῳ. Hæc ideo addimus, ut lectores, qui utramque lectionem volunt conferre, hinc animadverterent, quantum nostra editio ab aliis differt. Urbs Latinis scriptoribus dicitur AQUILEIA: sita est in Carnorum ditione ad Alsam & Natisonem amnes: Plinius lib. II. cap. XVIII. *Natiso cum Turro præfluentes Aquileiam coloniam*, XII. *millia passuum à mari situm.* Mela lib. II. cap. IV. *Natiso non longe à mari ditem attingit Aquileiam.* Quo tempore condita sit urbs demonstrat Livius lib. XXXVIII, nempe, in consulatu Q. Marcii Philippi & Sept. Posthumii Albini anno ab urbe condita DXVI. Magnitudinem Aquileiæ & incolarum frequentiam inter alios Herodianus sub Maximino imperatore lib. VIII. maxime deprædicat. Quomodo autem Attila rex urbem penitus deleverit & vastaverit legi potest apud

A vocem littus significare, & circa Athonem hoc nomine locum reperiri.

ACTIUM urbs Acarnanum, prima, si ab Ambracico sinu initium sumas. In ea singulis triennium certamen gymnicum, & equestre, & navale fuit. Idem nomen gerunt & templum Apollinis, & promontorium, quod sinus os conficit, & oppidum, & Apollo & Oppidanus. Dicitur etiam Actæus Apollo & Actiacus. Sed Arcadius in orthographia inquit, Actia & B urbem &. festum denotat: sed festum τὸ Ἄκτιον accentu in penultima notatur. Verum urbs genere neutro Actium dicitur.

AQUILEIA, urbs Italiæ, cujus meminit C Stra-

"Εθνικῶν. [47] τὸ ἐθνικὸν, Α'κυλήϊος, ὡς Μεσπία Μεσάπιος, Λευτερνία Λευτέρνιος, Λυκία Λύκιος. [48] λέγεται δὲ Α'κύλεια. καὶ Α'κυλήϊος κόλπος. [49] λέγεται δὲ Α'κυλεήσιος Ἰταλικῶν τινῶν.

A Strabo. Gentile, Aquileïus, uti Mesapia Mesapius, Leuternia Leuternius, Lucia Lucius. Dicitur etiam Aquilia, & Aquileius sinus: quique Italica forma Aquileesius appellatur.

Α'κιτανία, πόλις Ἰλλυρική. Θεόπομπος· τὸ ἐθνικὸν Α'κυλιναῖος· ὡς Κωνσταντῖνος, ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνα.

B AQUILINA, urbs Illyrica, cujus Theopompus meminit. Gentile, Aquilinæus, uti Constantinæus, quod fit à Constantina.

Α'κιτανία [50], ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλλίας, [51] μία τῶν τεσσάρων. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

C AQUITANIA, una ex quatuor Galliæ provinciis, cujus Marcianus in Periplo meminit.

Α'κυτος, νῆσος· πλησίον Κυδωνίας τῆς Κρήτης. ἐποικίτης, Α'κύτιος.

ACYTUS, insula circa Cydoniam Cretæ, cujus insulanus Acytius dicitur.

Α'κύφας, πόλις [52] μία τῆς Δωρικῆς πενταπόλεως, ὡς Θεόπομπος.

ACYPHAS, urbs una ex Tetrapoli Dorica, de qua Theopompus mentionem facit.

D ACCHENI, gens Arabiæ, auctore Uranio libro IV, juxta collum rubri maris.

Α'λάβανδα [53], πόλις Καρίας, ἡ πρὸ Α'λαβάνδων Ἐυιππου, ὡς Χάραξ. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Καρὶν ὑπὸ Σελεύκου, ἀφ' ἧς ἡ παροιμία, [54] Α'λά-

ALABANDA, urbs Cariæ, quæ quondam Antiochia appellabatur. Ita autem dicta est ab Alabando Euippi filio, uti Charax perhibet. Est item alia urbs Carum fortunatissima, de qua jactatur proverbium, Ala-

apud Jornandem in libro de rebus Gothicis, quibus addi poſſunt Caſſiodorus, Freculphus & alii.

[47] Ἐθνικῶν. Alludit ad locum Strabonis lib. v. Α'κυλήϊα δὲ κεῖται ἐν Ῥωμαίοις, ἐπιτηδείου τῆς ὑποκειμένους βορρᾶ τοῖς Ἀρείοις κτίσμα ὑπὸ Ῥωμαίων κατὰ Βαρβάρους, ἐν οἷς ἦσαν οἰκοῦντες. *Aquileia urbs est à Romanis contra barbaros, qui ista tam incolunt.*

[48] Τὸ ἐθνικὸν, Α'κυλήϊος.] Eo utitur Dionyſius Periegetes verſu 380.

πᾶσι δὲ νήσοις Α'δριὰς ἄλμη
Πωλῆται πέλαγος Α'κυλήϊον - - -
Ulteriorem Adrium ſolum
Mare ſitumum Aquileenſe.

Quæ verba etiam Euſtath. de ſinu Aquileenſi vult intelligi.

[49] Λέγεται δὲ Α'κύλεια.] Fortaſſis reſcribendum eſt: Λέγεται δὲ Α'κύλεια: nam ita urbem fuiſſe appellatam ſcribit Euſtath. ad Dionyſium pag. 54. Πόλις δέ ἡ Α'κυληία μαρτυρεῖται ἐν Α'κύλοις παρὰ Πολυβίῳ. παραπλησίως δηλοῖ καὶ Στράβων ἐν Α'κύλοις τοῖς ἐπὶ τῷ Ἰλλυρικῷ. *Aquileia urbs eſt Italiæ, quam Itali aquilam appellant, denominata. Huc Conſtantini rebus geſtis: Τῇ πολῇ δὲ αἴθις, ὡς φασι, οἰκιζόμενα ἐν Δίοις ἐν ἄλσει· τῷ αὐτῷ φυλὴ χαλκέοντα: ἐπεὶ ἐθέλει cum conderetur, aquila ex parte dextra cœlum advolans de ſuo nomine vocabulum impoſuit.*

[50] Ἀφ' ἧς Α'κυλανοὶ· Ἰταλικοί τινες.] Supra Stephanus Gentilium nominis gentilitii formam indicavit, & nunc Lipſium demonſtrat. Oppidani ab hoc urbe Latinis Aquileienſes. Græcorum & lapidibus antiquis dicuntur Aquileienſes. Gentilium hæc in *enſis* ſuo ore in ηνὸς formarunt.

[51] Ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλλίας.] Sic omnes habent editiones: ſed in codice Voſſiano erat excuſum: Ἐπαρχία τῆς Ἀκυτανικῆς.

[52] Μία τῶν τεσσάρων.] Hæc Galliæ in quatuor provincias diviſio non eſt antiqua nec generaliſſima: poſteriores enim omnes Geographi in totidem regiones eam diviſerunt, nempe in *Galliam Narbonenſem, Aquitanicam, Lugdunenſem & Belgicam*: Verum antiquis Romanorum temporibus Gallia generali diviſione duplex Ciſalpina & Tranſalpina dicebatur. Sed hæc ſunt notiſſima, & aliis ſæpenumero commemorata.

[53] Πόλις Καρίας, ἡ πρὸ Α'λαβάνδων.] Vide Strabonem lib. IX. de more accuratum oppidi ſitum colligi poteſt.

[54] Α'λάβανδα, πόλις Καρίας, ἡ πρὸ Α'λίππα.] Non ſunt audiendi illi qui cenſent, aut textum eſſe vitiatum, aut Stephanum, binas hoc nomine civitates Cariæ deſcribentem, errorem commiſiſſe: adeo ut egregie nugentur, qui pro Καρίας hoc loco Φρυγίας ſubſtituere conantur. Contra eos militat iſte locus Herodoti, quem ex libro VIII. ad confirmandam ſententiam producunt: non textum conſideranti luce meridiana clarius apparebit, Herodotum ibi etiam de Alabandis Cariæ loqui, quam rex Phrygiæ liberalitate ſua cuidam Amyntæ incolendam dederat. Verba Herodoti ita ſonant: Α'λεξάνδρου τοῦ Μάνδρωλυ Γυγαίου Α'μυντίου δὲ Γυγαίου, Βυθώρης ἀνὴρ Πιγρης ἦρχε, ὃν φ' οἱ ἐγγενὲς Α'μυντίου ὁ σὺν τῇ Α'θηνᾷ, ἔχων τὸ μέσον ἐν μεσογαίτῃ· τοῦτ δὲ ὃν Βασιλῆος τοῦ Φρυγίης ἔδοσαν Α'λαβάνδα πόλις μεγάλη ἐνοικέουσι. Verba hæc de rege Phrygiæ, & non de civitate ſunt accipienda: præterea neque in majori neque minori Phrygia oppidum exſtitit, quod Antiochiæ nomen habuit. Intelligo igitur Antiochiam Cariæ ad Mæandrum ſitam, quæ & Alabanda, & Athymbra, & Pythopolis & Nyſſa dicta fuit, uti ex Stephano manifeſte poteſt colligi.

[54] Α'πὸ Α'λαβάνδου.] Græci aliique gentiles urbium aliorumque locorum nomina à Diis vel heroibus deducere plerumque ſolebant. Stephanus hic non refert an Alabandus apud Caras inter numina aut heroes recenſebatur. Conſtat tamen ex Cicerone lib. III. de Natura Deorum, ibi religioſiſſimè cultum fuiſſe. Ita enim inquit *Alabandenſes quidem ſanctius Alabandum colunt, à quo eſt urbs illa condita, quam quemquam nobilium Deorum. Apud quos non inurbane Stratonicus, ut multa, cum quidam, ei moleſtus, Alabandum Deum eſſe confirmaret, Hercule negaret: Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

[16] Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. [17] κῆσμα δὲ Καρὸς ἦν, ἀπὸ δὲ παιδὸς αὐτοῦ κληθεῖσα τῇ Γοργηθεΐδι Φ. ἀπὸ Καλλιῤῥόης τῆς Μαιάνδρου, μιᾷ νίκῃ ἱστομαχησάσῃ, [18] ᾗ κληθεῖσα Φ. Ἀλαβάνδα, ὅ ἐστι κατὰ τὴν Καρῶν φωνήν, Ἱππόνικος. [19] ἄλλα μὲν τὸ ἵππον, βάνδα δὲ τὸ νίκῃ καλεῖν. [20] ἔνθεν δὲ καὶ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν νίκην φασίν. [21] ὁ πολίτης, Ἀλαβανδεύς. [22] ἔστως ἀναγραφεῖ). [23] λέγεται καὶ κληνικὸν Ἀλα-

Alabanda Carum fortunatissima, à Care condita, & à filio ejus, quem ex Callirrhoë Mæandri filia susceperat, denominata, qui, postquam in equestri prælio strenue navasset operam, Alabandus dictus est, quod Carum lingua Hipponicum denotat: Ala enim equum, & banda victoriam appellant. Hinc & bandum Romani victoriam dicunt. Oppidanus inde Alabandensis nuncupatur; ita enim in eruditorum indicibus scribitur. Possessivum dicitur Ala-

[16] Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη.] Vox πόλις hoc loco subaudienda est: Nam nomen urbis à Græcis Latinisque scriptoribus neutro genere & numero plurativo effertur. Strabo lib. XIV, unde & situm cognoscas: Τὰ δὲ Λάβανδα κεῖται ἐπὶ τῷ ὄρει κοῖλα· τὴν δ' ὑπερθεσιν τὴν ἐξ Ἀλαβάνδων εἰς τὰ Μαγνησίαν ἄνω τῆς πόλεως. Sic etiam Herod. lib. VII. Ἐν τούτῳ μὲν Ἀρβήλοις πᾶσιν ἦλθε τύραννος Ἀλαβάνδων τε καὶ Καρίης. Eodem modo Livius hanc vocem lib. XXXIII. cap. 11. & cap. XXXVIII. cap. XIII. usurpavit. *Hic alteris castris ad Harpasum flumen ventum est, quo legati ab Alabandis venerant.* Vide & Juvenal. Sat. III, Plinium lib. XXXVII. lib. VII. aliosque. Quare autem hæc urbs fortunatissima appelletur, habes apud Strabonem lib. supra allegato.

[17] Κῆσμα δὲ Καρὸς ἦν.] Mendose in MSS. legitur, κῆσμα δὲ Καρὸς ἦν. Nomen hujus herois est Καρ, non vero Καρὸς ut male quis posset conjicere ex voce Γ Κάραλα.

[18] Καὶ κληθεῖσα Φ. Ἀλαβάνδα, ὅ ἐστι κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, Ἵππόνικος Φ.] Duo itaque secundum Stephani mentem Alabandi existitere, quorum alter Euippi, alter Caris filius fuit, quem ex Callirrhoe Mæandri filia progenuit: sed utrum horum Alabandenses divino honore colunt, non facile dictu est, cum antiqui hac in parte non clare distinxerint, uti liquet ex loco Ciceronis supra citato: vel si unicus tantum fuerit, ejus genealogia dubia & incerta est habenda. Puto tamen hunc fuisse quem Alabandenses in nummo quodam, in honorem Claudii Britannici divulgato, percusserunt: nam anterior ejus pars Britannicum, verâ vero Alabandum nudum cum equo repræsentabat, dextra lapidem pretiosum sive carbunculum Alabandicum in patera (de quo Plinius lib. XXXVII. cap. VII.) & sinistra bacillum tenentem, cujus figura ex Tristano hic

exhibetur. Verum hoc dolendum imprimis Tristanum tantum ectypum hujus nummi vidisse, quod tamen cum typo accurate potuit convenire: quare non libenter cum Cl. Seguino Tristani explicationem rejicerem, quæ examussim in urbem & ejus genium quadrat; sed mallem statuere diversos fuisse nummos, nam in aversa parte Seguini nummus cervum, & juvenem nudum sine bacillo exhibet.

[19] Ἄλλα μὲν τὸ ἵππον.] Idem Stephanus affirmat in vocabulo Γ Κάραλα, ubi inquit. Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸ ἵππον ἴσασιν, ὡς ἐ φησιν ὁ Ἀρτεμίδωρος). Neque hoc obscure in præcedenti numismate innuitur.

[20] Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν νίκην φασίν.] Salmasius ad oram sui codicis rescripsit: Ἔνθεν δὲ παρὰ Ῥωμαίοις βάνδον τὸ σῆμα φασίν, quod ex glossatore quodam confirmare nititur: sed mallem cum eruditissimo Tristano statuere, hæc verba ab imperita cujusdam librarii, quam à Stephani manu esse profecta. An apud Caras *Banda victoriam* significaverit, mihi non constat, siquidem perpauca veteris linguæ Caricæ λείψανα apud auctores supersint. Audeo tamen confidenter hoc affirmare, Stephanum, & neotericos qui eum sequuntur omnes, toto cœlo aberrasse, cum ait βάνδα apud Romanos *victoriam* significare: tota enim posterioris ævi scriptorum turba ab ipso dissentit, apud quos hæc vox pro vexillo, sive signo militari sumitur, & ita eam explicat Simocatta Histor. Mauric. lib. III, cap. VI. Apud Suidam habes: Βάνδα καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ οὐ πολέμου. Id est: *Bandum vocant Romani signum militare.* Apud Paulum Diaconum de gestis Longobardorum lib. I, cap. XX. *Tato vero Rodulphi vexillum, quod bandum appellant, abstulit.* Neque pigebit hic adscribere insignem Constantini locum: ita enim Imperator loquitur in Tacticis: Μὴ παρὰ τοὺς βάνδα ἄλλα ἴσα, ἵνα μὴ μετρῶσι οἱ ἐχθροὶ ὁπόσοι βάνδα ἴσχυς, καὶ ὡς τοῦτο ψηφίζωσι ἐ δυνάμενοι τὸν ποσὸν ἢ σχῆμα ἄλλο, ὅσῳ σφενδονῆται πολλαὶς μᾶλλον βάνδες. Διὸ τοῦτο καλὸν ἐστι, ἵνα πᾶσι ἐ μακρόθεν βάνδα ἐ μαχόμενον. Si βάνδον hoc loco victoriam denotaret, quam insulsa & inepta esset Imperatoris oratio: magis autem fidendum est ei, cui probro posset verti, voces militares ignorasse, quam huic Grammatico, qui potissimum Geographiæ & nominibus gentilitiis intentus fuit. Ita etiam barbara illa Mauritii verba Stratag. I. intelligenda sunt, cum mandat: ΚΑΒΕΤΕ ΝΕ ΒΟΣ ΤΟΥΡΒΕΤΙC. ΟΡΑΙΝΕΜ ΣΕΡΒΑΤΕ. ΒΑΝΔΟΣΕΚΙΤΕ. ΝΕΜΟ ΔΕΜΙΤΤΑΤ ΒΑΝΔΟΥΜ. Hoc lectori dijudicandum relinquo, an non facillimâ mutatione vox militaris Belgica **Bende** / hinc deduci posset: rectè enim Belgico idiomate dicimus; **een Bende voet-knegten / of een Vaandel voet-knegten**: adeò ut etiam nostrâ linguâ vox **Bende** / non pro cohorte, uti vulgò fieri solet, sed pro βάνδῳ, id est vexillo, sive signo militari sumi oporteat.

[21] Ὁ πολίτης Ἀλαβανδεύς.] Hæc est solita apud Caras gentilia formandi ratio, uti perhibet Stephanus in voce Ἀῶαι. Δωάε), inquit, ᾗ Ἀδάις τὸ ἰθνικὸν. Ἀφ' ᾧ πάντα τὰ ὀνόματα τῶν Καρικῶν τόπων. Sic etiam exhibent antiqua numismata, cujus rei exemplum ex Tristano supra produximus. Præterea Goltzius habuit nummum in honorem Caracallæ percussum cum inscriptione ΑΛΑΒΑΝΔΕΩΝ: Et testatur Spanhemius se in singulari nummo Christinæ Augustæ eandem epigraphen vidisse. Sed à Latinis scriptoribus oppidani *Alabandeni* dicuntur, & *Alabandenses*. Liv. lib. XXXVIII. cap. XIII. *Consul tribuno militum missum cum modica manu, castellum vi receptum Alabandensibus reddit.* Et lib. XLV. cap. XXV. *Mylassenses Alabandensque, qui Euromensium provincia adempta ad ipsos conjuncto exercitu venerunt, circa Orthosiam acie vicerunt.*

[22] Οὕτως ἀναγράφει).] Sententia claudicat, & est oratio imperfecta: deest nomen viri cujusdam docti & celebris ex hac civitate oriundi, atque à Pinacographis in πίνακας relati. Quinam apud Alabandenos eruditione claruere testatur Strabo lib. XIV. hisce verbis. Ἀνδρες οἱ ἐγένοντο λόγου ἄξιοι, δύο ῥήτορες ἀδελφοὶ Ἀλαβανδεῖς, Μενεκλῆς τε, καὶ ὁ μισήσας μὲν μικρὸν ἐστιν, ᾗ Τιμοκλῆς, οἱ μετεσχηκότες εἰς τὸν Ρωμαϊκὸν, ὁ, τε Ἀπολλώνιος, ᾗ ὁ Μόλων. Ad quem locum vide Casaubonum. Ex hisce viris Salmasius ad oram sui codicis elegit Apollonium & Molonem, constituitque locum hunc in modum: οὗτος ἀναγκαίως Ἀπολλώνιος ὁ Μελάνιος, ᾗ Μόλων. Verum neque incommode hic locus tali modo suppleri posset: οὗτος μὲν ἀναγράφει) οὐ τοῖς πίναξι, siquidem enim Stephanus hac phrasi utitur, ut in voce Λιβύη. τὸ ἰθνικὸν Λίβυς, ὡς Τίβυς. οὗτος μὲν ἀναγράφει) οὐ τοῖς πίναξι.

[23] Λέγεται δὲ κληνικὸν Ἀλαβανδικῆς.] Latini pro possessivo

Ἀλαβανδικὸς, [67] καὶ Ἀλαβανδικὸν σύγγραμμα, ἐξ οὗ ἐστὶ [67] Ἀλαβανδικὸς σολοικισμός, ὡς [68] φιλόξενος τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος, ὅταν ἡ μὴ ἀπαγορεύσεις ἀντὶ τοῦ μὴ λέγῃ. ὡς τὸ,

A Alabandiacus & Alabandiacum ſcriptum: hinc & ſolœciſinus Alabandiacus, cujus meminit Philoxenus qui Odyſſeam commentariis enarravit, videlicet quando μὴ, ut prohibendi adverbium, pro οὐ ponitur, ut in illo verſu:

Μὴ δ' ἐμὸν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. B

Non mei gratia Neptunus qui terram quatit.

ἈΛΑΒΑΣΤΡΑ [69], πόλις Φρυγίας. Ἡρόδοτος. [70] ἐν πάσῃ λίθῳ ἀμέσῃ, ὡς φησι Νικάνωρ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβαστρεύς, ὡς Ἀβδηρίτης.

ALABASTRA, oppidum Phrygiæ, auctore Herodoto: in quo lapis eximius reperitur, uti Nicanor perhibet. Gentile, Alabaſtrita, uti Abderita.

ἈΛΑΒΟΎΡΙΟΝ, πόλις Συρίας. Χάραξ ἐγγὺς χωνικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβούριος. C

ALABURIUM, urbs Syriæ, cujus meminit Charax lib. VIII. Chron. Gentile, Alaburius.

ἈΛΑΒΏΝ [67], πόλις, [68] ᾧ ποταμὸς, ὡς [69] Δημήτριος ὁ συνωνύμοις. κλίνεται Ἀλαβῶνος. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβώνιος, ὡς Κολοφώνιος.

ALABO, urbs & fluvius: auctore Demetrio in Synonymis. Flectitur, Alabonis. Gentile Alabonius dicitur, uti Colophonius.

ἈΛΑΖΏΝ [70], ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις. D ἐξωνίται [71] δὲ τὸ ἐπιθετικὸν, καὶ Φυλάσιος τὸ ω παρὰ τὸ ἀλλοιάσιος.

ALAZON, gens Scythis finitima. Acuitur propterea quod etiam adjectivum ſit, & differentiæ gratia ω ſervat.

ἌΛΑΙ ἈΡΑΦΗΝΊΔΕΣ, [72] καὶ ἌΛΑΙ ἈΞΩΝΊΔΕΣ, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς

HALÆ ARAPHENIDES, & HALÆ ÆXONIDES, demi ſunt, alter

---

fero utuntur *Alabandicus*: Plinius lib. XXI. cap. IV. ubi de rosarum generibus loquitur: *Mox Alabandicum velocissimum, ac lucubrationibus decorticata purgatur, optima Alabandica plagarum præcipue usibus.*

[67] Καὶ Ἀλαβανδικὸν σύγγραμμα.] Adagium hoc plerumque dicitur de opere sive scripto inepto ac barbaro. Vide Erasmum.

[68] Ἀλαβανδικὸς σολοικισμός.] Barbaries linguæ apud Carat (& inter illos apud Alabandenses, quod nos docet illud proverbium) præ cæteris Græciæ populis erat frequentissima & maxime conspicua; illi enim per totam Græcam ubique circumjacentes regiones mercede militare, ut Strabo lib. XIV. testatur, cum aliis populis & infimæ sortis hominibus plurimum negotii exercere necesse habebant, quorum moribus & linguæ facillime assuescebant; adeo ut tandem Caricæ loqui pro solœcissare & male Græce loqui sumpserunt sit. Quid proprie sit solœcismus docet Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. III. cap. III. & IV. Choeroboscus apud Etymol. Mag. auctorem in voce Σολοικισμὸς: & ejus rei plurima occurrunt exempla in Lactini Solœcistæ.

[69] Φυλάσιος τὸ Ο Θέσπιαν ἐξηγούμενος.] Fuit Grammaticus Alexandrinus qui Romæ docuit, cujus meminit Suidas, & in operibus ejus recensetur librum de notis quæ erant in Iliade, & alterum de Glossis apud Homerum. Hujus grammatici passim etiam Etymologus meminit.

[67] Πόλις Φρυγίας.] Nemo aut Geographorum aut Historicorum oppidum hoc nomine in Phrygia agnoscit; imo neque Herodotus, cujus testimonium adducit Stephanus, de eo mentionem fecit. Omnes unanimiter illud in Ægypto collocant. Vide Ptolemæum lib. IV. cap. V: & Plinium lib. V. cap. IX. Cæterum quia Alabastrites lapis maculatum similitudine & vario interstincto colore Synnadicum, qui ex Synnada magnæ Phrygiæ oppidi regione, examussim referebat, & ad eundem ut plurimum usum adhibebatur, hinc videtur factum, quod nonnulli Synnadicum illum sive Phrygium lapidem Alabastriten appellaverint, & Alabastra ex Ægypto in Phrygium transtulerint.

[68] Ἐν πάσῃ λίθῳ ἀμέσῃ.] De hoc lapide ita loquitur Isidorus: *Alabastrites lapis, candidus interstinctus variis coloribus.* Plinius lib. XXXVII. cap. X. *Alabastrites nascitur in Alabastro Ægypti & in Syria Damasco, candore interstincto varii coloribus.* Varium habebat usum, nam testæ eodem Plinio lib. XXXVI. cap. VIII cavatur ad vasa unguentaria, quoniam optime servare incorrupta dicitur. Et Juba auctor est: Smaragdum, quem Cholon vocant, in Arabia ædificiorum ornamentis includi, & lapidem, quem Alabastriten Ægyptii vocant: quod etiam apud eundem Plin. lib. XXXVII. cap. V. legimus.

[69] Ἀλαβῶν, πόλις.] Non addit Epitomator ubinam terrarum hæc sita sit civitas: scribendum est conjidenter: Ἀλαβῶν, πόλις Σικελίας. Haud dubie ad amnem ejusdem nominis collocari debet; sed quo loco, & ad utram ripam, item quo tempore fuerit incertum est.

[70] Καὶ ποτάμιος.] Simili modo fluvii hujus nomen scribitur apud Diod. Siculum lib. IV. Πλησίον μὲν τῆς Μεγαρίδος φιλοτιμήσασθαι τὴν θυγατέρα Καλυμβοθρίδα, ἣν μάλιστα πολυμηχανίᾳ τὴν πλησίον θαλάττιαν ἐξηυρηκέναι, κτλ. Ἀλαβῶνα. *Nam prope Megaridem mira ingenii solertia Colymbethram, quam vocant, fecit; ex qua magnus fluvius Alabon in proximum mare erumpitur.* Silio lib. XIII. dicitur Alabis:

Nec non qui potant Hypsamque Alabinque sonoros.

A Ptolemæo vocatur Alabus sive Ἀλαβός. Locum transcribam, ut simul etiam situm cognoscas ex cap. IV. lib. III.

Ταῦρος ἀκρον	λθ	$\frac{1}{2}$	βλ	ζγ.
Ἀλαβὼν πόλ. εὐδοκιμοῦσαι	λθ	γ$\frac{1}{2}$	βλ	ζ$\frac{1}{2}$.
Παυσώχις πόλ. εὐδοκιμοῦσαι	λθ	γ	λζ	$\frac{1}{2}$. β.

[71] Δημήτριος ὁ συνωνύμοις.] Fortassis intelligendus Demetrius cognomento Ixion, qui, ut Suidas auctor est, quædam ad Grammaticam spectantia conscripsit.

[70] Ἀλαζών, ἔθνος.] Hanc gentem describit Herod. lib. IV. Ἀπὸ δὲ Βορυσθενιτέων ἐμπορεύεται πρώτοι Καλιπίδαι οἰνηγέται. Ὑπὲρ δὲ τούτων ἄνοικοι Σκύθαι. οἱ Ἀλαζόνες καλέονται. Puto genitis nomen apud Herodotum esse corruptum & cum Ω debere scribi: ita enim similia intelectuntur nomina, sic Ἀλαζὼν Ἀλαζόνος, ὁ. Ἀλαζὼν in genitivo Ἀλαζόνος habet.

[71] Διὰ τὸ ἐπηγθηκὸν, καὶ φυλάσιος τὸ ω.] Nomen esse adjectivum vel pueri norunt, qui linguam Græcam extremis labris quasi degustarunt; nam à Græcis magistris pro superbo, jactabundo, arrogante, mendace & impostore sumitur. Suidas Ἀλαζών. τὰλαυὸς, ὑπερήφανος. ψεύδης. παρὰ τὸ ἀλη ζέω. Et Etymolog. Mag. auctor: Ἀλαζὼν, ὁ ἀπατὼν & κομπαστής. ὁ ὦν ἀλη & πλανῆ & οἷον ἀλαζὼν, ὃν ἐξ ὑπονοίας μᾶλλον, ἀλλ' ὄχι ἀπατής, ὁ ἐπὶ πλέον τὸ ἑαυτῷ κομπάζων. Vide etiam Hesychium & Phavorinum. Nomen hoc, adjective sumptum, cum o parvo in casibus obliquis declinatur, uti ex Suida, Luciano, Platone, aliisque pro certo constat.

[72] Ἅλαι Ἀραφηνίδες, καὶ Ἅλαι Ἀξωνίδες.] De duobus hisce Demis etiam fit mentio apud Callimachi scholiast. Δύο Ἅλαι δῆμοι· ἡ Ἀτθίδος, Ἅλαι Ἀραφηνίδες, καὶ Ἅλαι Ἀξωνίδες.

τῆς Αἰγηίδ@., ὁ δὲ Αἰξωνεύς, τῆς Κεκροπίας Φυλῆς. ἑκατέρα [73] ὁ δημότης ἀνὰ τὸ ι, Ἀλεύς. καὶ Ἀλῆθεν, καὶ Ἀλῆσι, [74] καὶ Ἀλιῆνδε Ξενοφάνης ἐν πα. Τρύφων δὲ ἐν παρωνύμοις Ἀλαιᾶ@. περισπᾶται, καὶ Ἀλαιαῖ@. παρασύνθετον. [75] ὡς Λιμναῖ@., Λιμναιεύς, Κρηταῖ@., Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τῇ ἐξῆς κατ' ἐθ@. Ἀθηναῖον, [76] ἐνδεάν φησι τὸ ι. ἔστι δὲ ὁ δῆμ@. [77] τῆς Ἀναφλυσί@., μεταξὺ φηγέως καὶ τοῦ Μαραθῶνι, [78] καὶ Βραυρῶν@. αἱ δὲ Αἰξωνίδες, [79] ἐγγὺς καί εἰσι@. [80] ἔστι δὲ λίμνη ἐν Ἁλὰς τῶν θρέμματα Μενάνδρ. ὅτου δὲ Ἀναφλύστιον Ἀλαιᾶς Ἀραφηνίδ@. τὰ πάτρια, ὅς ἐστι πόν@. Ἀθηνῶν.

Α ΛΑΙ [81], πόλισμα Βοιωτίας. [82] Παυσανίας πίμπλω. καὶ πεζόχωρος τῆς Ἀργείας ἄτως Ἀλῆ

A alter Ægeidis, & alter, nempe Æxonensis, Cecropidis tribus: utriusque populare nomen absque I effertur, Halensis: & ex Halis, & in Halis. Ad Halas Xenophantus dixit. Verum Trypho in Denominativis trisyllabum habet Halæus, & quadrisyllabum Halæxus: uti Lenæus Lenæensis, Cretæus Cretæensis. Sed in subsequentibus affirmat, Atticæ consuetudinis esse, si in ejusmodi nominibus Jota deficiat. Araphenidis pagus juxta Marathonem inter Phegeum & Brauronem: Halæ vero Æxonides prope urbem sitæ sunt. Est quoque stagnum [hoc nomine] quod à mari conficitur. Vox Halæ in fabula quadam Menandri cum aspiratione scribitur. Quandoquidem res Alis Araphenidibus, qui Atticæ locus est, ita constitutæ sint.

B

C

D

HALÆ, civitas Bœotiæ, uti Pausanias lib. v. testatur. Et terra Argivis vicina etiam Hale

Α'

ιδης. Sed ultimum vocabulum mendo laborat, pro quo Αἰξωνίδης substituendum est. Hi Demi etiam occurrunt extra compositionem, vide in Αἰγωνία & Ἀναφλύστιος. In antiquis libris manu exaratis & duabus primis editionibus prioris Demi nomen unico vocabulo legebatur Ἀλαφραφλυσίδης. Quam scripturam in totum improbare non audeo neque debeo, cum certum sit urbium & alia nomina propria, si ex pluribus componantur & constent vocabulis, plerumque à vulgo aliisque facilioris pronuntiationis gratia contrahi & compendiosius efferri. Sic pro *Albium Insemelium* [urbs Ligurię littoralis sub Archiepisc. Mediolanensi, ditionis tamen Genuatium.] dicimus *Albintemelium*. Postquam Hispani, uti refert Clariss. Vossius ad Melam, sibi illa firmiter persuaserint, quæ de Sancto Jacobo Apostolo narrantur, Iria Flavia *ad Jacobum Apostolum*, & lingua Hispanica *Giacome Postolo* appellari cœpit, ex quibus vocibus *Compostel* sive *Compostella* contrahitur, quo nomine illud oppidum etiamnum hodie ab Hispanis aliisque nuncupatur. Rustici nostrates & circumjacentes accolæ pagos illos inter Lugdunum Bat. & Trajectum vulgo Swammerdam & Woerdiff appellant, quæ nomina contrahuntur ex Swanenburgerdam & Woerdingraven / quæ vera sunt illorum nomina. In Zelandia non procul ab urbe Goesina pagus quidam insignitur vulgo Heraaskerke / quod nomen compositum ex tribus vocabulis, nam proprie dicendum foret, Hingeur Adriaans Kerke. Plurima hujus rei exempla in medium produci possent, sed hæc impræsens sufficere existimo.

[73] Ὁ δημότης ἀνὰ τὸ ι, Ἀλεύς.] Expresse Stephanus dicit populare nomen absque jota debere scribi. Contra Harpocration & ex eo Suidas populare nomen scripsere non tantum cum ι, sed cum diphthongo: Ἀλαιεύς, ὁνομα δημοτικόν. Ita etiam apud Suidam lege pro ὄνομ. Contra Stephani canonem apud Demosth. oratione adversus Conon. legimus: Ἀγοραῖος ἦν δημότης Ἀλαιεύς. Verum si ex Epitomatoris opinione absque jota illud nomen efferendum sit, ipsum puto scripsisse Ἀλαεύς & non Ἀλεύς, ex qua voce non ι, sed diphthongum rejecit.

[74] Καὶ Ἀλῆθεν, καὶ Ἀλῆσι, καὶ Ἀλιῆνδε Ξενοφάνης ἐν πα.] Constanter sic legimus in omnibus editionibus, aut locus mendo non caret: Libri scripti: καὶ Ἀλιῆσιν Ξενοφάνης ἐν πα. Hanc Salmasius lectionem in Palatinis codd. inveniens, veram existimat. Nihil enim dixerat de adverbio ad locum.

[75] Ὡς Λιμναῖος, Λιμναῖος, &c.] Ante hæc verba quædam excidisse suspicor, nam non possunt comparari cum πεζοπλάθων Ἀλαιαῖ@. Locum ita conceperam. Καὶ διὰ τοῦ Ἀλαῖος Ἀλαιεύς, ὡς Λιμναῖος Λιμναῖος, Κρηταῖος Κρηταιεύς.

[76] Ἐνδεάν φησι τὸ ι.] Attici è multis vocabulis jabjiciunt. Dicunt enim ἀστὸς pro ἀιστὸς, pro κλαὶω κλαίω, pro καὶω κάω, pro σαῖω σάω, & ita in sexcentis aliis.

[77] Τῆς Ἀναφλυσίδ@.] Fortassis hoc loco legendum: τῆς Ἀλαφραφλυσίδ@.

[78] Καὶ Βραυρῶν@.] Male in Aldina & Florentina edit. excusum est: καὶ Βαύρων@.

[79] Αἱ ἐγγὺς δὲ εἰσι@.] Intelligit *Athenas*, quæ καθ' ἑξοχὴν urbs dicebantur. Stephanus in voce Ἀλεξάνδρεια. Ἐλέγετο δὲ καθ' ἑξοχὴν πόλις, ἡ πολίτης ἐξ αὐτῆς. ὡς αὖτε αἱ Ἀθῆναι, ἢ Ἀργὶ ὁ Ἀττικὸς, ὁ Ἀθηναῖος.

[80] Ἔστι δὲ λίμνη ἐν Ἁλὰς.] Puto Stephanum hoc loco intelligere λιμνοθάλασσαν Limnothalattam, sive stagnum mari propinquum, cujus exundatione aquæ stagni salsæ & marinis prorsus similes redduntur. Verum animadversione dignum est quod Strabo lib. primo refert, nempe ejusmodi Limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, & quidem duo vel tria stadiorum millia à mari distitisse. Μάλιστα δὲ φασὶ τὴν ζάντην παραρρεῖν, πῶς δὲ διηρῆσθαι δ' ὀχετῶν εἰς ἀλμυρὰς καὶ γλαυκὰς τριβόους, καθ' ἃς μικταίνειν ὁρῶσι πολλαχοῦ πόλεων δ' ἐφίστη, ἢ χωρισμὸν ποιεῖ@., ἢ λιμνοθαλάττας. Idem eodem libro refert Xanthum Lydum tempore Artaxerxis procul à mari vidisse lapides conchylii formam referentes, & Limnothalattam in Armenia, & Mattienis, & in inferiori Phrygia: adeo ut hinc sibi persuaserit, campos istos aliquando mare fuisse. Et lib. IV. supra Rhodani ostia etiam ejusmodi stagnum collocat: Υπέρκειται δὲ τῆ ἐκβολῆ τῆ Γαλατικῆ λιμνοθάλασσα. Imo Ptolemæus in desertis Libyæ etiam talia stagna lib. & cap. IV. commemorat. Ἐχῆ δὲ ἡ ἐπαρχία ὧδε τὰ κεκλιμένα.

Ἡ ἐμπλεῖς ἔτος, ἀπ' τὸ μέσον ἐπὶ τὴν μύρας	μη	γ ο κ δ
	μζ	γ ο κα ζ
Καὶ τὸ Οὐλπιὰ ὄρη		
Καὶ τὸ Βασιλίσσης ὄρ@.		γα κς ζ
Καὶ λιμνοθάλασσαι, πὸ τὸ ἀπὸ τῆ Λάβρων πολιωμένη ἐπὶ τὸ μέσον ἐπὶ τὴν		
	μζ	ζ δ λα ς.

Καὶ πὸ ἀπὸ τῆ Παλίγριον λίμνη, ἀπ' ἧ ἐστι κορυφαῖον. Ita debet hic locus legi & à fœdissimo typotetarum mendo liberari. Vide Aristotelem lib. VIII. Animal. & Hannonis periplum, ubi etiam ejusmodi stagnum in insula quadam describitur, & λίμνη γλαυκότυφος dicitur. Sed nemini mirum videatur ejusmodi limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, cum anno MCDLXII [prope Bernam in Helvetia in intimis terræ visceribus integra navis cum omni apparatu & quadraginta defunctorum hominum sceletis detecta sit.

[81] Ἀλαὶ πόλισμα Βοιωτίας.] In Vossiano codice hunc in modum legebatur: Ἀλαὶ, πολυνίκιος πόλισμα Βοιωτίας. Hac de causa sequentia ita constituerem: καὶ ὁ ποιητὴ@. τῆ Ἀργείᾳ ἠπείρῳ Ἀλὰ λέγεται. Hanc lectionem non esse ineptam, unusquisque assentietur, qui utramque contulerit.

[82] Παυσανίας πίμπλω.] Locus Pausaniæ non est lib. V. sed lib. IX. in Bœoticis, quare legendum εὐτάτω: & verba ita sonant, ad quæ fortassis Epitomator respicit. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ, Βοιωτίοι ἐφαίρῳ πολίσματα ἐνίκων Ἀλὰς ἐπὶ θαλάσσῃ, ἐ πὶ Λοκρίδι πατρὸ ἀπὸ τ' Εὐβοίας διείργα.

Ad Ju-

Ἀλήλεια), οἰκήτωρ. ἔστι δὲ ἑτέρα [83] καλουμένη Μάσσις. [84] καὶ ἡ Κιλικίας ἡ πόλις Ἁλιζωνικὴ λεγομένη Ἀλαί. λατὴ ἡ τάτη, [85] Ἀλήιος πεδίον. [86] Ἀλαὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀλάδης. ἀφ' ἧς τὸ Ἀλήιον. ἔστι δὲ Ἅλικος κλίμαξ Κιλικίας. [87] ἧς Ἁλίκη, ἡ χώρα. [88] καὶ χωρίον Ἅλικος ἐπὶ τῇ Λυγύστα, ἡ ὁρ Θ ἀμώνυμον.

Ἀλαλκομένιον [89], πόλις Βοιωτίας, [90] ἀπὸ Ἀλαλκομενέως, ὃς ἐδίδυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενίδα. [91] ἧς τὸ θηλυκὸν, ὡς Ἀλαλκομενὶς, ὡς Ἀθηναῖος τὸ Ἀλαλκομενικὸν, ὡς Ἀλεξανδρος, ἢν δὲ ἀν ἐξ Ἀλαλκομενίς, ἀλλ' ὡς Θησεὺς Θησὶς, ἕτως Ἀλαλκομενὶς Ἀλαλκομενὶς, ὥσπερ ἐξ Βριστεὺς Βρισὶς, ἡ Νηρεὺς Νηρὶς. [92] ὁπ ἧς Ἀλαλκομενεὺς ὁ Ἀθηναῖος ἐκ Γ Παποδότης, Γλαυκωπὸς, ἀφ' ἧς ὁ Γλαυκώπιος, ἧς Γλαυκῶπις. Ἀθηνᾶ Πολιάς. καὶ Ἀθηνᾶ Πολιὰς. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλκομενιεὺς, καὶ Ἀλαλκομένιος, καὶ Ἀλαλκομενία ἡ Ἀθηνᾶ οἰκεῖα τιμή).

A Hale dicitur, & accentu in ultima notatur. Est quoque alia è regione Maſetis: & urbs quædam Ciliciæ adjective Halæ dicta eſt, quæ & campo Halejo nomen dedit. Halæ gentile habet Halæus, unde vox Haleïum deducitur. Halicus præterea poſſeſſio quædam eſt Ciliciæ, & regio Halica: B item locus Halicus prope Auguſtam & mons ejuſdem nominis.

ALALCOMENIUM, urbs Bœotiæ ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Minervam Alalcomeneïdem erexit: nomen enim non habet à voce ἀλαλκεῖν, uti Ariſtarchus perhibet, quandoquidem tunc Alalceïs nominanda foret. verum ſicuti à Theſeus fit Theſeïs, ita ab Alalcomeneus Alalcomeneïs, à Briſeus Briſeïs, & à Nereus Nereïs. Quin & Glaucopis (unde & Glaucopium deducitur) appellata creditur à Glaucope Alalcomenei filio & Athenaïde Hippobotæ filia. Et Jupiter Polieus & Minerva Polias. Gentile dicitur Alalcomenienſis, & Alalcomenius, & Alalcomenia Minerva illic honoratur.

Ad flumina dextram ſunt Bœotiorum extremi, ejus nempe ſcilicet maris, quod Locrorum continentem agrum ab Eubœa arcuat: Halæi oppidulum inhabitant.

83 Κάμπος Μασ Θ.] Sulpicor Epitomatorem errare, cum hanc Halæ diſtinguit ab illa Halæ quæ Argivis eſt finitima: namque Maleten in Argivorum ditione collocat. Maſſis, πόλις Λιβύης. Ptolemæus δούτερη. Ὁ δὲς ἐπὶ τοῦ παραγωγὴ. Καὶ ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ, ὑπήκοον τῷ Ὀσσῇ. Μάσσα. Thuc. lib IV. hunc agrum ſive locum Ἀλαλκόμενον ἐν τῇ Ταναγραίᾳ, καὶ Ἀλαλκομενὸν, καὶ Ἀλαλκομενίδιον, καὶ Ἀλαλκομενίαν τρίτην, καὶ Ἀλαλκομενίδα, καὶ Ἀλαλκομενίαν Ἀθηνᾶν. Ἐπιτάφιον ἄγαλμα Ἀθηνᾶς Τραζηνίας, καὶ Ἁλιήσιον. *Longiuſculum agrum Iatrocinio inſeſtabant.*

84 Ἁλαὶ, τὸ ἐθνικὸν Ἀλάδης.] Manifeſte hujus oppidi ſitus ſciri vix poſſit: non vane tamen quis conjecerit ex fabula, quæ de Pegaſo & Bellerophonte narratur, haud longe à Tarſo Ciliciæ diſſitum fuiſſe. Vide in voce Ταρσός.

85 Ἀλαὶ πάλιν.] Quia Grammatici duplicem vocis Ἁλαὶ ſignificant, idcirco prima vocalis nunc aſpero, nunc leni ſpiritu exaratur. Clare hoc docet Etymologus magni auctor in voce Ἀλαὶ. Ἔστιν δὲ ὅτε δι' ὀξείας γράφεται ἡ τοῦ ἅλας ἡ Βιθυνοφώνιος. διὸ δὴ διάσασαι, ὅτε μὲν ἅλας ἡ Βιθυνοφώνιος. διὸ δὴ διάσασαι, ὅτε δὲ τοῦ ἁλίσκω. Hinc itaque colligi poſſet auctor urbis etymon, nempe quod ibi primo ſal inventum ſit.

86 Ἀλαὶ, τὸ ἐθνικὸν Ἀλάδης.] Neque ab oppido Bœotiæ, neque ab oppido Ciliciæ ejuſmodi gentile deducitur. Bœotiæ urbis cives à Plutarcho in Sylla Ἀλαῖοι appellantur, neque aliter quondam Ciliciæ urbis oppidani dicti ſuere. ut obſervavit doctiſſimus Spanhemius in penu antiquum Pyrrhi Ligorii, quam habet Chriſtina Auguſta; in cujus averſa parte Bellerophon Pegaſo vectus & Chimæra depinguntur, cum inſcriptione ΑΛΑΙΩΝ ΚΙΛΙΚΩΝ.

87 Καὶ Ἅλικος ἡ χώρα.] Refert Pauſanias lib. II. ſive in Corinthiacis, Halicen ſua ætate deſertam fuiſſe, & ſe nullum ſuperſtitem fide dignum vidiſſe, in quo vel de Halicenſi quopiam homine ulla fieret mentio. Intelligit locum in Peloponneſo circa Argos.

88 Καὶ χωρίον Ἅλικος ἐπὶ τῇ Λυγύστα.] Fortaſſis nunc Torpoſan, quo tractu à Geographis etiam Auguſta ſive Bellæ collocatur.

89 Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας.] Hujus oppidi nomini ejus admodum eſt inconſtans, nunc enim forma & genere neutro uſurpatur, nunc vero forma & genere neutro uſurpatur. Ejusmodi autem ipſe ſibi non conſtat, hic neutro, & alias in loco feminino genere effert. In voce Τίλφωσσα ſequitur ἡ Τιλφώσσιος ὡς ὁ ἀπὸ Ἀλαλκομενίας, & alio loco Ἀλαλκομενίδος, ἡ Ἀλαλκομενὶς.

90 Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας.] Reperiuntur item alii, qui vocem quidem fœminino genere, ſed numero plurali efferunt. Pauſanias lib. IX: Ἀλαλκομένιαι δὲ κώμαι πρὸς τῷ μεγάλῳ, κεῖται δὲ ὑπὲς σὺν ἄλλαι ὑψηλὸν ὄρος τοῖς ποσὶν ὑπώρειαι. Hinc apparet præterea non eſſe urbem, ſed vicum ad imas radices montis non admodum exceſſi ſitum: ſed non uno loco is, qui Stephanum in compendium redegit, urbem cum vico confundit. Etiam Strabo hac voce utitur genere fœminino & neutro, ita enim ſcribit lib. IX. Ἡ δὲ Ὠγχηλὸς μέση Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐκκεῖται τειχισμὸς ἐπίπεδος ἀπέχουσα. Paulo poſt eandem vocem numero plurali & fœminino genere uſurpavit: αἱ δὲ Ἀλαλκομεναὶ κύκλῳ εἰσὶν αὐλαὶ. Ἀκραιφία, Φωνικὶς, Ὀγχηστὸς, Ὠγχήλεια, Ἀλαλκομεναί. Talem vocabuli uſum etiam apud Euſtathium in Homerum, & apud Etymologici magni auctorem invenies. Sita eſt hæc urbs ad lacum Copaïdem, inter Haliartum & Coronæam.

90 Ἀπὸ δὲ Ἀλαλκομενέως.] Pauſanias libro ſupra citato, cujus verba ita ſunt conſtituenda: Φησὶν δὲ αὐτῷ τὸ ἄγαλμα ἐκ Τροίας ἐλθεῖν Ἀλαλκομενεὺς ἀνὴρ ἀφ' οὗ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τεκμαίρεσθαι λέγουσι. οἱ δὲ εἶναί φασι τὸ ἄγαλμα Ἀλαλκομενίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων φασίν. Ἀκουσίῳ δὲ ἐγὼ κώμης, ἐπικείσης ὄρει τῷ Χλωσταλῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον ἱλάσκου. *Loco nomen datum ferunt ab Alalcomeneo homine indigena, à quo fuerit Minerva enutrita. Dixere alii Ogygi filiam Alalcomeniam fuiſſe. Non ita procul à vico, plano loco erecta fuit Minervæ ædes; in ea priſcum fuit ex ebore ſignum.* Sed male apud Pauſaniam ſcribitur Ἀπὸ Ἀλαλκομένους; pro ἀπὸ Ἀλαλκομένιος. nam heroïs nomen in caſu recto Ἀλαλκομενεύς dicitur, uti ex Euſtathio & Erymologo manifeſtiſſime apparet.

91 Οὐ γὰρ πανυ τὸ ἀλαλκεῖν.] A grammaticorum partibus non ſtat Stephanus, qui omnes in dubium vocant an ab heroe, an vero à voce ἀλαλκεῖν Minervæ nomen ſit deducendum. Euſtathius ad Iliad. Δ pag. 439. ita ſcribit. Ἀλαλκομενηΐδης δὲ ὡς γόνος] ἀπὸ ἥρωος Ἀλαλκομενέως ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν ἀλεὲ μάχῃ. ἢ ἀπὸ τόπου Ἀλαλκομενῶν τινος ἡρῶος. Eadem etiam habemus apud Etymologici Mag. auctorem in vocabulo Ἀλαλκομενηΐδης.

92 Ἐξ ἧς Ἀλαλκομενεὺς ὁ Ἀθηναῖος ἐκ Παποδότης, Γλαυκωπὸς, ἀφ' ἧς ὁ Γλαυκώπιος, καὶ Γλαυκῶπις. καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς. &c.] Torus hic locus tam miſere eſt affectus, ut commodum inde ſenſum percipere nequeam: plurima videntur deſiderari, nec à ſcriptis eodicibus, aut ingenio præſidium. Quædam habet Scholiaſtes Apollonii ad verſum 1281. libri primi, quæ ad hunc locum poſſunt pertinere, ſed merito illa præterimus, quia locum hunc prorſus deſperatum non ſanant.

93 Καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς.] Vide Stephanum noſtrum in voce Πέλις.

τιμαῖ). [94] τῆσδ' Ἀλαλκομενή, Ἀλαλκομεναῖ. A
ναῖος.

ratur. Sed ab Alalcomene deducitur Alalcomenæus.

ΑΛΑΜΑΝΟΙ [95], ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.

ALAMANI, gens Germanis finitima.

ΑΛΑΡΟΔΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον, [96] ὡς Ἡρόδοτος φησίν.

ALARODII, populus circa Pontum, B cujus Herodotus meminit.

ΑΛΑΝΟΣ, ὄρος. [97] Ἀρματίας.

ALANUS, mons Sarmatiæ.

ΑΛΒΑ [98], πόλις Ἰταλίας, [99] ἣν ἔκλυσαν οἱ ἀπὸ Ἀσκανίου Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες. [1] ἔστι δὴ ἡ Ἄλβα καὶ Ἐλλάδα, λόγχη. κλίνεται ἡ Ἄλβας, ὡς Χάραξ. [2] ἔστι δὲ πα- C ταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις, [3] Τίβε-

ALBA, urbs Italiæ: quam ab Lavinio profecti Latini, origine Trojani, condiderunt. Alba autem Græcis λόγχη denotat. In genitivo casu habet Ἄλβας, uti Charax perhibet. Est & fluvius Albas; qui nunc vocatur Tiberis, à Tibe-

[94] Τῆσδ' Ἀλαλκομενῆ, Ἀλαλκομεναῖος.] Suspecta hæc lectio: fortassis reformandum est: τῆσδ' Ἀλαλκομεναῖ, Ἀλαλκομεναίας. Similiter etiam Ἀμύκλαι facit Ἀμυκλαῖος, Ἀλαὶ Ἀλαῖος, Ἀραὶ Ἀραῖος, Λάρισα Ἀρισαῖος, & sic in reliquis. Merito nostra emendatio vulgatæ lectioni est præferenda, quia nusquam oppidi nomen Ἀλαλκομεναὶ dicitur.

[95] Ἀλαμανοί, ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.] Sic plerumque Græci scribunt hujus gentis nomen, excepto Zosimo, qui ut puto minus recte Ἀλαμβοὶ habet: pro quo Latini scriptores *Alamanni* & *Alemanni* usurpant. Alemannos non fuisse Germanos satis evinci potest ex hoc Stephani loco, qui gentem Germanis finitimam esse affirmat. Idem etiam indicat locus Eustathii ad Dionysium: τὸν Γερμανίας, οἷς οἱ Ἀλαμανοὶ πρόσχωροι, λόγχη λέγει φῦλα. Ad antiquam hujus populi sedem quod attinet, de ea optime judicat Cluverius lib. III. cap. IV. Germaniæ antiq. eam fuisse inter Mœnum, Rhenum ac Danubium: & ii Alemanni non fuerint Germani, nulli certe alii esse possunt quam Galli, de quibus illa Strabonis inter Danubium & Rhenum, & quos Gallos vocat Tacitus *Decumates agros* inter eosdem amnes exercentes. Huc directo quoque facit ipsum Alemannorum nomen, de cujus etymologia veriorem testem habere nequimus, quam eum, qui origini gentis sive transmigrationi è Gallia in Germaniam, fuit proximus: de quo sic Agathias lib. I. Οἱ δὲ Ἀλαμανοί, οὓς ἀρχὴν Ἀσινίου Κυαδράτου ὑπατεύοντος, ἐς τὴν Γερμανίαν εἰς τὰ ἄκρα τῆς ἀναχωλαβόμενοι, ξυνώκησαν ἔθνει αὐτόχθονι, ἐκ μιγάδες. κομιδῇ γὰρ φιλόξενοι) αὐτοὺς ὀνομάζουσι. *Alamani, si Asinium Quadratum consulem licet, hominem Italum, & qui res Germanicas accurate conscripsit, convenæ sunt, & miscellanei homines, quod & appellatio eorum lingua indicat.* Nam All omnem significat & Mann hominem; unde Altemannen.

[96] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. III. & VII. Sed posteriori loco gentis nomen duplici lambda exaratur. Ἀλαρόδιοι δὲ ἐξ Σακασινῶν κράνεσι Κόλχοις ἀπεικασμένοις ἐσταλμένοι ἦσαν. *Alarodii & Sasbires eodem quo Colchi ornatu militabant.*

[97] Ὄρος Ἀρματίας.] Constanter ita legunt codices scripti & editi, sed minus recte: scribendum est: ὄρος Σαρματίας, uti manifeste colligitur ex Eustathio ad versum 305. Dionysii Alexand. Ὁ πλάνος ὄρος Σαρματίας, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλανοὶ ἴσασι ὁρμᾶσθαι. Et Marcianus Heracleota in periplo inquit. Ὁ δὲ Γρῦπος πόρος ἐκ τῆς Ἀλανῶν ὁρμᾶς φέρεται. Παρομοίως δὲ τῷ, τὰ ὄρη ἐκ τῶν χόανων πάντων ἐπὶ πολὺ διήκειν τὸ τῶν Ἀλανῶν Σαρματῶν ἔθνος.

[98] Ἄλβα, πόλις Ἰταλίας.] Ad situm oppidi quod attinet, nemo de illo accuratius scripsit quam Dionys. Halicar. lib. I. hisce verbis: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ τοῖς ἐκπεσοῦσι χρόνοις ἤγαγε. ἕλιττε δὲ ἑπάλξεις, ἀφ' ὧν ἐς λίμνη κατεπαιδεύθη, τὸ μέσον ἀπέχουσα ἀμφοῖν. καὶ ἦν ὥσπερ τεῖχος τὰ πόλεως ταῦτα, ἀνειλοῦσι αὐτοὺ ποιοῦσι. *Verum hæc evenerunt postea: olim cum ædificaretur, apud montem & lacum exstructa est; ita ut mediam inter utrumque obtineret spatium: ac veluti muri uterque urbem tuebantur, ne facile caperetur.* Ex hisce verbis urbis situs minime ignorari potest, uti observat Cluverius, quando & mons hodieque exstat, & item lacus. Mediam inquit Dionysius fuisse urbem inter montem & lacum; idque tam arcto spatio, uti hinc lacus inde mons vice murorum essent. Hoc sane nullo pacto de hodierno oppido *Albano*, in via Appia mille passus ab Aricia dissito, intelligi potest, ut quod duo millia passuum ab lacu & locis inter hunc & montem sitis absit. Fuit ergo Alba ad orientalem lacus ripam supra jam dictum oppidum *Albanum*, in iis tumulis, qui mediis inter montem & lacum intercedunt.

[99] Ἣν ἔκλυσαν οἱ ἀπὸ Ἀσκανίου Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες.] Conditor hujus urbis fertur Ascanius, Æneæ filius, cognomento Jülus, quem alii ex Crëusa in Troade, alii ex Lavinia, Latini filia, Lavinii genitum tradunt. Virgilius lib. V. Æneid.

Hunc morem, hos cursus, atque hæc certamina primus
Ascanius, longam muris cum cingeret Albam,
Retulit, & prisces docuit celebrare Latinos.

Huc etiam pertinet locus Livii dicentis: lib. I. *Ascanius abundante Lavinii multitudine, florentem jam, ut tum res erant, atque opulentam urbem matri, seu novercæ reliquit. Novam ipse aliam sub Albano monte condidit: quæ ab situ porrecta in dorso urbis Longa Alba appellata. Inter Lavinium & Albam Longam, coloniam deductam, XXX. ferme interfuere anni.* Sed veriores certioresque Albæ Longæ conditores apud Dionys. Hal. lib. II. circa initium reperiuntur.

[1] Ἔστι δὲ ἡ Ἄλβα καὶ Ἐλλάδα, λόγχη.] Ultima vox apud Epitomatorem adjective sumenda est. Ad promontorium Sallenticum sive Japygium in Calabria oppidum hoc nomine collocatur, sed nihil ad rem facit. Ab alba sue, ut nugantur Grammatici aliique, urbs nomen accepit. Aurelius Victor de origine gentis Romanæ: *Ascanius completis in Lavinio XXX. annis, recordatus novæ urbis condendæ tempus advenisse ex numero porcorum, quos peperat sus alba, circumjectis diligenter finitimis regionibus, speculatus montem editum, qui nunc ab ea urbe, qua in eo condita est, Albanus nuncupatur, civitatem communit; eamque ex forma, quod ita in longum porrecta est, Longam, ex colore suis Albam cognominavit.* Vide etiam Varronem de re rust. lib. II. cap. III. & de ling. Lat. lib. IV.

[2] Ἔστι καὶ ποτάμιος Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις.] Constanter ita legunt codices scripti & editi, sed mendum latet in hisce verbis, quod neque subodoratus est vir doctissimus in epitolis criticis, ubi aliquot errores ex Eustathio afferre nititur. Nemo aut Græcorum aut Latinorum hunc amnem hoc nomine insignivit, quare cum Cluverio legendum existimo: Ἔστι δὲ ποτάμιος Ἄλβουλας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις. Antiquissimum illud est mendum, & quod tempore Eustathii codices Stephani omnino obsederat. Nunc quidem in Henrici Steph. editione male Ἄλβακας excusum est, ita enim scribit Archiepiscopus ille ad Dionysium: καὶ ὅτι ὁ Τίβερις, Ἄλβουλας ποτὲ καλούμενος, ἤτοι μυτικῶς: sed in notis ad Dionysium observavit, in quibusdam codicibus Ἄλβας, quod ex Stephano hausturn est, reperiri, ex qua scriptura imperiti librarii tandem ad Latinam terminationem Ἄλβουλας finxere. Tiberis igitur antiquis temporibus à Græcis Ἄλβουλας dicebatur, teste Dionysio Hal. lib. I. Unde Latini suum *Albula* formarunt. Plinius lib. III. cap. V. *Tiberis; ante Tybris appellatus; & prius Albula.* Virgil. lib. VIII. Æneid.

Tum

Τιβερῖνος ἢ βασιλεὺς ἐν αὐτῷ γενόμενος. A
λήξῃ ἢ Ἀλβή. ὁ πλείονες, Ἀλβανός· ὡς καὶ
οἶνος Ἀλβανὸς, ἡδὺς πάνυ καλός. Λέγεται δὲ
Ἀλβανὸς ὁ Γαλλίας πόλις, ἐν ᾧ ἱερομηνία
γίνονται. Καὶ λίμνη Ἀλβανίς. Ἔστι δὲ Ἀλβὴ
πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Ἀλβαῖος, ὡς Θη- B
βαῖος.

ΑΛΒΑΝΙΑ, χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.

ΑΛΒΙΩΝ, νῆσος Βρεττανική. Μαρκιανὸς ὁ Ἡρακλεώτης ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλβίωνιος.

ΑΛΓΙΔΟΣ, πόλις Γαλλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος, ὡς Τενέδιος, Ἀραδιος.

ΑΛΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῃ ἱστορίᾳ. ἔστι δὲ Θεσσαλίας, καὶ ἄλλη Καρπητανῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. ὁ πολίτης Ἀλεὺς, ὁμοφώνως τῷ εἰκιεῖ, ὡς

Tum regni, absque immani corpore Tybris:
A quo post Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus: amisit verum vetus Albula nomen.

Vide etiam Varronem de ling. Lat. lib. IV: Livium lib. I: Pompejum Festum: Ifidorum lib. XIII. Origin. cap. XXI, & Servium ad jam allegatum locum Virgilii.

1 Τιβερῖνος ἢ βασιλεὺς ἐν αὐτῷ γενόμενος.] Legendum videtur: Τιβερῖνος ἢ βασιλεὺς ἐν αὐτῷ γενόμενος. Quidam de hoc rege mentionem facientes eum non *Tibernum*, sed Tiberium appellant, quod Salmasius ad oram sui Stephani reprehendit. Festus: *Albula Tiberis fluvius dictus ab Albanorum*: *quod is in ea existimatus sit*. Eustathius ad Dionysium pag. 50. Τιβερῖνος ὅτου μυθεύεται, ὃς βασιλεύς Τύρρηνῶν ἦν ἐπὶ τοῦ τὴν Ἰταλίαν φυσὶ, ὥς τ φῶ Δίων. ἐπὶ τοῦτον ἀγαγεῖν. Verum alii, quotquot hujus regis meminere, omnes cum Tiberinum nuncupant. Sic etiam Anonymus in Historiarum Συναγωγῇ. Τιβερῖνος ἔτι ἐβδόμῃ. Tzetzes ad Lycophr. ἐπὶ τοῦ πατρὸς Ἀγρίππα λέγει, ὡς ἄρα Ἀλβάνων βασιλεύσας ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἀφανισθῆναι τὸν ὄνομα. Ἀλβάνιος.] Vinum illud satis est notum. Dionysius lib. V. cap. X: ὁ δ' ὑπ' ἐκείνου καταβληθεὶς τῶν οὐ πόρρω οἰκούντων Φαλίσκων κρατήσας. ἐν δὲ Ἀλβανοῖς αὐθομάτου ἐκφύεται, τρύγος. Inter Italica vina, quod principem locum obtinet, Falernum vocatur. Albanum, quod crassius Falerno, dulce est. Vide etiam Strabon. lib. V: Columellam rerum ruſticar. lib. III. cap. VIII: & Dionys. Hal. lib. I.

2 Λέγεται δ' Ἀλβανὸς ὁ Γαλλίας πόλις.] Kircherus in veteris Latii descriptione contendit apud Stephanum reponendum esse: λέγεται δ' Ἀλβανὸς ὁ Γαλλίας ἄρδην. Sed jam ante multos annos hunc Epitomatoris locum ita emendaverat Cluverius lib. III. Italiæ antiquæ, cujus scriptis reverendus ille parer passim compilavit.

3 Ἐν ᾗ ἱερομηνίαι γίνονται.] Sic ex aliis editionibus & MSS. reſcripsimus, pro οὗ ἡ ἱερομηνία γίνεται, uti perperam in monte Albano, quas totus Latii populus ibi celebrare solebat. Varro de ling. Lat. lib. V. *Latina feria dies conceptivus dictus à Latinis populis*: *quibus ex Albano monte ex sacris carnem petere fuit jus cum Romanis*: *à quibus Latina Latina dicta*. Livius lib. XXII. *Feria Latinæ quæ ſi in ſemtu erant, ſibi in monte Albano Latinorum, ut adſolet, datam non eſſe*. Sed nemo antiquorum hiſce feriis, in monte Albano agitari ſolitas, accuratius deſcripſit quam Dion. Halicarnaſſeus lib. IV, quem legiſſe non permittebit.

4 Καὶ λίμνη Ἀλβανίς.] Lacus iſte Albanus prodigio quodam eſt celeberrimus. Vide Val. Max. lib. I. cap. VI:

A Tiberino rege, qui in eo interiit. Dicitur etiam Albe. Oppidanus inde Albanus, uti & vinum Albanum, quod perdulce eſt atque præſtans. Locus quidam in Italia etiam Albanus appellatur, in quo ſacrificia fiebant: & item lacus Albanus. In Creta quoque urbs Albe reperitur. Gentile dicitur Albæus, ut Thebæus.

ALBANIA, regio prope orientales Iberos ſita.

ALBION, inſula Britannica, cujus Marcianus in periplo meminit. Gentile, Albio, nius.

ALGIDUS, urbs Italiæ, cujus gentile Algidius dicitur, uti Tenedius, Aradius.

ALEA, urbs Arcadiæ, auctore Theopompo libro quinquageſimo ſexto: & Theſſaliæ, & alia Carpetanorum gentis Celticæ. Oppidanus dicitur Alëus, quod perinde ſonat ac conditoris nomen

Plutarchum in Camillo, Livium lib. V: & Ciceronem lib. V. Divinationum.

5 Ἔστι δὲ Ἄλβη πόλις Κρήτης.] Neminem hactenus quærendo invenire potui, qui minimam de hoc Cretæ oppido mentionem fecerit.

6 Χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.] Optime hujus regionis ſitum docet Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Dionyſii περιήγησιν pag. 97. Ἐκεῖ δὲ οἱ τῶν Ἀλβανοὶ, πεπιωκυῖοι, ἢ μᾶλλον πολεμικοὶ, μεταξὺ Ἴβηρων ἢ Κασπίας. Mela lib. III. cap. V. *Intus ſunt ad Caſpium ſinum Caſpii, & Amazones, ſed quas Sauromatidas appellant: ad Hyrcanum Albani & Moſchi*. Eundem ſitum Albanis tribuit Agathemerus lib. II. cap. VI: Γ' πάνυ δὲ τῇ Σαρματίᾳ πρὸς ᾧ τῇ Πόντῳ ἡ Κολχὶς, πρὸς δὲ τῇ Κασπίᾳ ἡ Ἀλβανία, ἃς μεταξὺ κεῖται ἡ Ἴβηρία. Nomen habent Albani ab Albano flumine, uti quidam volunt: ſed Juſtinus Albanos Herculem ex Italia ab Albano monte ſecutos narrat, cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, atque inde dictos.

10 Μαρκιανὸς ὁ Ἡρακλεώτης αὐτῆς.] Locus, quem forte reſpicit Epitomator, ita ſe habet: Ἀπηλιώτης πνεῖ ἀπὸ τῆς Ἀλβίωνος· νότος ἢ Ἑσπερικὸς Ἑσπερίδος ὀνομάσας. ἡ Ἀλβίων νότου ἡ Πρεττανικὴ Ἑσπερίς ἐστι καὶ ἀφέλιστα τῇ ἀκτανῷ τῇ κελτικῇ Δυτικῇ Ἑσπερίδι &c.

11 Ἀλγίδις, πόλις Γαλλίας.] A pleriſque Græcis Latiniſque ſcriptoribus oppidum *Algidus* dicitur, excepto Dionyſ. Halicarnaſſeo, à quo ejus nomen Ἀλγίδιος dicitur, ita enim ille lib. X: ἀνὴρ οὐδὲ πόλιν Ἀλγίδιον ἀξίαν εἶναι πάσι τοῖς Οὐολούσκοις ἐκ ἀνιμῶν δυνάμεις. Et ita etiam appellatur à Procopio Gothicar. rer. lib. III. Oppidi ſitum non obſcure indicat Strabo lib. V. hiſce verbis: Ἀ ἐχαπὶ δὲ ἡ Λατίνη ὀδὸς λόφ ἡ Ἀ ἀπίας, ἐν ἀριστερᾷ ἀπ' αὐτῆς ἐκλειπόντων πλησίον Γ' ἄμπης. ἔπειτα λόφ Τυσκλανῶν ὄρος ὑπερβάσαντι, μεταξὺ Τυσκλάνου πόλεως ἢ Ἀλβανῶν ὄρους, κατιόντι ἐπ' Ἀλγίδον πολίχνιον τῆς Πικλίας παράκειται. Hoc eſt: *Incipit via Latina ab Appia, ad ſiniſtram ab ea prope Romam deflectens; ac ſuper Tuſculanum montem tranſit, inter Tuſculum oppidum & montem Albanum: deſcendit que ad Algidum oppidulum & Pictas diverſoria.*

12 Τὰ ἐθνικὰ Ἀλγίδιος.] Romanis oppidani dicebantur ALGIDENSES. Nam Plinius lib. XIX. cap. V. inter genera raphanorum *Algidenſe à loco* ſic dictum refert.

13 Ἀλαία, πόλις Ἀρκαδίας.] Plinius hoc oppidum inter mediterranea collocat lib. IV. cap. VI. Ejus etiam meminit Pauſanias lib. VIII. hiſce verbis: Μετὰ δὲ Στυμφαλὸν ἐς Ἀλαίαν, σταδίους μὲ Ἀ ἑξήκοντα μάτιστα ἀπὸ αὐτῆ. *Poſt Stymphalum Alea numeratur. Agroluci conventus particeps.*

14 Ὁμοφώνως τῷ εἰκιεῖ.] Idem Pauſanias in Arcadicis conditorem urbis Aleum appellavit: Ἀλεὺς δὲ ἦ Ἀφειδαντ Ἡρακλεῖ (φέρει δὲ πάνθ' αὐτοῦ ἐπιχώρια. *Aleum Aphidantis filium conditorem celebrant.*

ὡς Δάρδανος. ἔστι δὲ ἄλλο ἐθνικὸν Ἀλεάδης, ὡς τῆς Τεγέας Τεγεάτης. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, [17] ἀλέα ὅτι τῆς θερμασίας. [16] καὶ ὅτι δηλοῖ τὴν φυγήν, βαρύνεται. [17] ὅτι δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξύνεται. ἐκκλῖνω δὲ ἐστὶ τὸ βαρύνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεὺς, λέγεται καὶ Ἀλεαῖος.

men, uti etiam Dardanus. Sed & aliud gentile in usu est, nempe Aleates, uti à Tegea fit Tegeates. Refert autem Herodianus vocem ἀλέα etiam de calore sumi, & cum inpenultima acuatur effugium denotare: verum si de Minerva accipiatur, in ultima esse acuendam. Sed oportebat in penultima accentu signari. Ab Aleo etiam Alcæus deducitur.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ [18], πόλεις ὀκλωκαίδεκα. πρώτη, ἡ Αἰγυπτία, ἥτις Λίβυστα, ὡς οἱ πολλοὶ, [19] ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. [20] Ἰάσων δέ, ὁ τὸ βίον τὸν Ἑλλάδος γράψας ἐν πεντεκαίδεκα βιβλίοις, φησὶ. τὸν μὲν τόπον τῆς πόλεως ὧνερ [21] ἐχρησμοδοτήθη ἄτω,

ALEXANDRIA, urbes hoc nomine exstant XVIII. Prima Ægyptia, sive Libyca, uti multi tradidere, ab Alexandro Philippi filio ita denominata. Sed Jason, qui vitam Græciæ libris quatuor conscripsit, refert: de urbis loco per insomnium [Alexander] ejusmodi oraculum accepit.

[22] Νῆσός τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσιν.

Insula deinde quædam est in undoso ponto,
Ante Ægyptum: Pharum autem illam nominant.

Ἐκέλευσε δὲ [23] διαγράφειν τὸ χῆμα τῆς ἀγο-

Deinde autem jussit architectos formam urbis deli-

[17] Ἀλέα ἐπὶ τῆ θερμασίᾳ.] Hac significatione vocem usurpant Magistri Græci. Etymologici Mag. auctor: Ἀλέα, ἡ θερμασία. ἀλεαίνεται ὁ τόπος, ὁ ὑπὸ τῆ ἀλέᾳ θερμαινόμενος. παρὰ τὸ ἥλιος (ἀλιος. ἡ ὁ ἥλιος λέγεται) μεθαφορικῶς δὲ ἡ πύρωσις τόπου θέρους ἐροῦμεν. Proprie locus apricus, sive sole tepens Ἀλέα dicitur: nam ἀλιος Dorice Sol appellatur, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem Ἀλέα & ad omnia loca colorem habentia. Hesychius: Ἀλέα, θέρμη, ἥλιος. Hinc ἀλεαῖος, θερμαίνομαι.

[18] Καὶ ὅτι δηλοῖ τὴν φυγήν, βαρύνεται.] Etymologici Magni auctor: Ἀλέας, ἐκκλίνω, ἀναχωρῶ. κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ πυρὸς ἀναχωρῶ. ἀλέα γὰρ ἡ θέρμη τοῦ πυρός. Sed quomodo nugentur Grammaticorum filii in ejusmodi rebus, facile est animadvertere, cum contrarium statuat in voce Ἀλεινὸν, τὸ ἐκφεύγω καὶ ἐκκλίνω, ἀνοσιώτατοι ὄντες τὴν θερμασίαν ὡς τὴν ψυχρὸν λοιδορίαν. Nobis satis fit hinc probari posse τὸ ἀλέα, etiam effugium sive vitationem denotare.

[19] Ἐπὶ τῆ Ἀθηνᾷ, ὀξύνεται.] De hac Minerva legendus Pausanias in Arcadicis loco supra citato. Aleæ Minervæ ejusque fani meminit etiam Herodotus lib. I. cujus verba, quia de mendo sunt suspecta in medium producere & emendare non pigebit: Ἀι δὲ πᾶσαι αὗται οὐ τῆσι ἰδίῃσι, ἔτι ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶαι οὐ Τεγέῃ, ἀλλ' ἐν τῇ τῆ Ἀλαίης Ἀθηναίης, κρεμάμεναι. Quid audio? An Lacedæmonii compedes quibus vincti erant, circa templum Minervæ Aleæ, quod Tegeæ fuit, suspenderunt? Templum & simulachrum hujus Deæ non fuit Tegeæ, sed Aleæ in Arcadiæ oppido, de quo hoc commate loquitur Stephanus: quare hæc verba οὐ Τεγέῃ, non ab Herodoti, sed ab imperita librarii manu profecta, è textu expungerem, utpote qui Aleam Arcadiæ civitatem ignorans, Minervæ Aleæ templo in Tegea locum assignavit, quia hic de Tegeatibus sermo non obscurus instituitur. Verum si hoc non placeat, pro οὐ Τεγέῃ sine ulla dubitatione οὐ Ἀλέῃ rescribendum esse nemo ibit inficias.

[20] Πόλεις ὀκλωκαίδεκα.] De numero urbium quibus Alexandria nomen est etiam loquitur Eustathius in Dionys. de situ orbis. Ἀριθμοῦνται δὲ οἱ τῆς ἐπωνύμου Ἀλεξάνδρειαι ὑπὸ τῶν μὲν τριῶν μόνων ἢ αὐτῆς, πόλις λέγουσα, ἤτοι Αἰγύπτου. Certum est, plures quam octodecim hoc nomine reperiri. Fasti Siculi duodecim ab Alexandro urbes ex suo nomine conditas recensent: Alexandriam ad Pentapolin Mempheos emporium, quæ prius Tettus dicebatur: II. Alexandriam in Ægypto: III. ad Harpam: IV. Cabiosam: V. Scythiam in Ægeis: VI. ad Porum: VII. ad Cypridis flumen: VIII. in Troade: IX. in Babylone: X. ad Mesargares: XI. in Perside: XII. Casson. Ex hisce Stephanus præter secundam, quæ est Ægypti, quintam ad Cypridis flumen octavam, quæ est Troadis, nullam agnoscit & enumerat. Sed Stephanus multas Alexandrias quasi diversas memorat, quæ prorsus eædem sunt: cujus rei in subsequentibus commentariis nonnulla documenta dari sumus.

[19] Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου.] Sic etiam testatur Arrianus lib. III. de exped. Alexandri Magni. Ἐλθὼν δὲ ἐς Κάνωβον, ἔνθα τοῦ λίμνου τοῦ Μαρέου ἀποκλύσιος, λόγος ἐστὶ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πόλις ἁπάσης, Ἀλεξάνδρου ἐπώνυμος, ἐς ἔδοξε αὐτῷ ὁ χῶρος κράτιστος εἶναι οὐ αὐτοῦ πόλιν, ἐς ἠθέλησε αὐτὸς ἐνδείμασθαι. Cumque Canopum venisset, Mareotida paludem circumvectus, eo loci appulit, ubi nunc Alexandria ab Alexandri nomine ita dicta, condita est. Ejus loci situs ei maxime opportunus condendæ urbi esse visus, & opulentam urbem fore jam tum animo præsagiebat. Vide Curtium lib. IV. cap. XXI. Diodorum Sicul. lib. XVII. Vellejum Paterc. lib. I. cap. XIV: Plinium lib. V. cap. X. Livium lib. VIII: Strabonem lib. XVII: Hirtium de bello Alexandrino: Eusebium: Cedrenum: Eutropium: Dionis Chrysostomi orationem ad Alexandrinos: Aristidem oratione εἰς Ῥώμην, & alios quam plurimos Qui scire avet, qualis hodiernus sit Alexandriæ status, Bellonium, & aliorum peregrinationes consulat.

[20] Ἰάσων δὲ, ὁ τὸ βίον τὸν Ἑλλάδος γράψας ἐν πεντεκαίδεκα βιβλίοις.] Suidas etiam testatur ipsum scripsisse libros IV. de Græcia: qui præter Græciæ antiquitates, etiam res gestas Alexandri Mag. complectebantur. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. II. cap. XII.

[21] Ἐχρησμοδοτήθη ἄτω.] Alexandro in quiete spectrum oblatum oraculum hoc edidisse, auctor est Plutarchus in ipsius vita, ubi eadem carmina, quæ à Stephano producuntur, legi possunt.

[22] Νῆσός τις ἔστι πὶς &c.] Hæc quidem ipsum spectrum pronunciat, sive vir ille veneranda canitie, uti refert Plutarchus in vita Alex. Mag. sed ex Homero sunt desumpta. Vide Odyss. Δ.

[23] Διαγράφειν τὸ χῆμα.] Qui spatium condendæ urbi designat, murorum ambitum circumscribit, vias omnes ad lineam dirigit, situm ædificiorum publicorum delineat is proprie *urbem metari* dicitur. Plutarchus in vita Alexandri: Ἐπεὶ δὲ ὁ μηχανοῦ ἰὼν ἄρχειν ἤπειρ ἄλλα θαυμαστὰ καὶ σοφιστικῶς ἐπιτελῶν, ἐκέλευσε διαγράψαι τὸ χῆμα τῆς πόλεως τοῦ τόπου συναίρουσιν. Plinius de eadem hac Alexandria lib. V. cap. X: *Metatus est eam Dinocrates Architectus pluribus modis memorabili ingenio.* Et lib. VII. cap. XXXVII: *Dinocrates metatus est Alexandro condenti in Ægypto Alexandriam.* Neque aliter de metatione hujus urbis locutus est Eustathius ad Dionysium pag. 37. λέγει δὲ ὅτι τῶν ἀρχὴν τὰ πόλις ἐμελλητὴν κλείθρων, καὶ διαγράφειν, γῦν δὲ μὰ εἶναι ἀσκήθρων λόγων, ἐς χρεία ἦν τῆ διαγραφῆ τοῦ σωθῆναι, ἀλλ' ἤτοις δὲ διαγράφειν ἄντλιν. Hoc est: *Narratur etiam, quando primum civitas ut ædificaretur instituta, ac metanda jam esset, cretam, qua in meta-*

ἐκπίνοντες. [10] ἐκ ἴχνους δὲ λαμυκῶ γῆν, ἀλφίτοις δίεχεσθον. ὄρνιθες ἢ καταπτάντες, ἀλφίτοις αὐτῆς διήρπασαν. περιχθεὶς ὧν τῷ ἀλφίτῳ αὐτῆς διήρπασαν. περιχθεὶς ὧν Ἀλέξανδρος, οἱ μάντεις παρῆλθεν ἔλεγον πάντων τῶν πόλιν τροφὸν γνώσεσθαι. [11] τοῦτο δὲ Ἀμμωνιεῖς. [12] ἐκλήθη ἢ Ῥακῶτις, [13] καὶ Φάρος, [14] καὶ Λεοντόπολις, ἀφ' οὗ τὸ Ὀλυμπιάδος μαγεῖα ἐσφέρεσθαι λέοντος εἰκόνι. [15] ἐλέγετο ἢ καὶ ἐξελθεῖν πόλις, καὶ πόλιτης ἐξ αὐτῆς· οἷς ἐξῆν καὶ Ἀθήναι, καὶ ἄστεσι ὁι Ἀθηναῖοι, [16] οἷς ἐστι Ῥώμης λέγεσθαι. ἔρυθρ. ἐκλήθη ἢ ἔθνει Ῥωμαίων. [17] Σεβαστή, καὶ Ἰκλία, καὶ Κλαυδία, καὶ Δομιτιανή, [18] καὶ Ἀλεξωντηρία. [19] τῶ μωσικιῶ, τριακοσιοπεντάρων ἐστὶ σταδίων τὸ μῆκος, εὖρος ἢ τὸ πλάτος. ἡ ἢ ὅλη περίμετρος

A delineare, qui cum cretam non haberent, polenta eam denotarunt: sed aves advolantes repente farinam furripuerunt. Quo augurio Alexandro obtorpescenti augures animum dedere, affirmantes hanc urbem multorum alumnam esse futuram: Quod etiam Arrianus tradidit. Urbs hæc etiam B Rhacotis dicta est, & Pharus, & Leontopolis, quia Olympiadis venter leonis imagine obsignatus fuit. Verum per excellentiam πόλις, & ex illa oriundi πολῖται dicebantur; quemadmodum Athenæ Astu, & Athenienses Ἀστοὶ & Ἀστικοὶ (id est cives & urbani) & Roma URBS appellabatur. In rebus Romanis etiam Sebaste, & Julia, & Claudia, & Domitiane & Alexunteria nuncupata fuit. Locus cohabitationi destinatus longitudinem triginta quatuor, & latitudinem octo stadiorum occupabat; totius autem urbis ambitus centum

DCCCC. *in mare jactis molibus, angusto itinere, & ponte cum oppido conjungitur.*

[10] Καὶ λεοντόπολις, ἀφ' οὗ τὸ τοῦ Ὀλυμπιάδος μαγεῖον &c.] Paulo aliter hæc refert Eustathius ad Dionysium pag. 33. Τοῦτον δὲ φασὶ τὸν ὁμώνυμον Διὸς φύσαι καλήσαι αὐτὸν φασὶ. ἀναμιγνυμένου δὲ Διὸς τοῦτον τῇ Ὀλυμπιάδι ἐ τῶν Ἀλεξανδρέων, ὡς ἡ μαγεῖα ἐσφέρεσθαι λέοντος εἰκόνι λέγεται. Vide Plut. in Alex. vita.

[11] Ἐξῆναι δὲ καὶ ἐξελθεῖν πόλις.] Idem etiam de Alexandria testatur Eustathius loco jam aliquoties allegato. Λέγεται δὲ ἐ πόλις παρὰ καληθῆναι καὶ ἐξελθεῖν, ὡς καὶ ἡ Κωνσταντινοῦ πόλις. καὶ ὡς αἱ Ἀθῆναι παρὰ, οὗτω καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια. ἀλλ' ἐπηρεάζουσι τὸ ἄστυ ὁ Δημοσθένης λέγων· ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἀστεῖοις ἐξῆν Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἄστεσι τοὺς ἀνδρας οὐκ ἐκάλουν. ὅθεν καὶ τὸν ἀπὸ τῆς πόλεως ὑφεῖλε τοῦτο. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι τὸν Ἀθηναῖον ἀστεῖον καλεῖ. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου πρὸς αὐτοὺς ἀστεῖοι καλοῦνται. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου πρὸς αὐτοὺς ἀστεῖοι καλοῦνται. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ Φιλίππου πρὸς αὐτοὺς ἀστεῖοι καλοῦνται.

[12] Ἐν ἴχνους δὲ λαμυκῶ γῆν, ἀλφίτοις δίεχεσθον. ὄρνιθες ἢ καταπτάντες.] Apud diversos scriptores hæc historia refertur. Valerius Max. lib. I. cap. IV. *Cum rex Alexander urbem in Ægypto conjuturæ vellet, Architectus Dinocrates cum erratam non haberet, pollicitus est se Alexandriam urbem daturum. Ingens avium multitudo proximo lacu emersa, diversæ. Ingens avium multitudo proximo lacu emersa, diversæ. Ingens avium multitudo proximo lacu emersa, diversæ

μείρος πεδίων ἑκατὸν δέκα. [14] Δευτέρα ἔστι πόλις Τροίας, [15] ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἱστοποιὸς, ὃς ἔγραψε τὴν Λάκτρικὴν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, περὶ ἧς [16] Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Βιβλιακῶν. [17] τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ. ἣν ἔκτισε πρὸ μεγάλης Ἀλεξάνδρειας, ἐπακαίδεκα ἔτεσιν. [18] πέμπτη, πόλις Νεαρτῶν, ἔθνους Ἰχθυοφάγων, καὶ τὸν πρόσπλουν καλὰ πλὼ Ἰνδικῆς. [19] πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπαυῇ καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ. [20] ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς. [21] ἑβδόμη, ἐν Ἀελοῖς, ἔθνος Παρθυαίων καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ. [22] ὀγδόη,

tum & decem stadiis mensurabatur. Secunda urbs est Troadis, in qua natus est Hegemon poëta epicus, qui scripsit bellum Leuctricum inter Thebanos & Lacedæmonios gestum, de qua urbe Demosthenes libro IV. rerum Bithyniacarum mentionem facit. Tertia Thraciæ prope Macedoniam, quam Alexander condidit ante magnam Alexandriam, cum adhuc septendecim annorum esset. Quarta, urbs Neartorum apud Ichtyophagos, juxta Indiæ periplum. Quinta, in Opiane, prope Indiam. Sexta, rursum Indiæ. Septima, apud Arios, gentem Parthicam, quæ prope Indiam est. Octava,

ἐπὶ ἑλαττον δέκα. Strabo quidem de toto ambitu silet, sed urbis longitudinem etiam XXX. stadiorum, & latitudinem septem vel octo stadiorum facit. Stephani calculum superat Plinii computatio, tradentis lib. V cap. X. Alexandriæ ambitum XV. M. passuum fuisse, qui CXX. stadia conficiunt: adeoque Pintiani reprehensione minime digni sunt, qui Plinium ex Curtio castigare nituntur, apud quem pro XV. M. pass. tantum X. M. pass. substruunt.

[14] Δεύτερα ἐστὶ πόλις Τροίας.] Hanc urbem Anonymus (vel ipse Scaliger, uti exilimat Holstenius) in Olympiadum ἀναγραφῇ appellat τὴν Τρωϊκὴν Ἀλεξάνδρειαν. Chronicon Alexandrinum manifeste Alexandrum Mag. hujus conditorem statuit: sed scrupulum movet Strabo lib. XIII, qui prima civitatis fundamenta Antigono videtur tribuere, à quo antea Antigonea vocata fuit, deinde Alexandria à Lysimacho in honorem Alexandri: huic etiam adstipulatur Plinius lib. V. cap. XXX: *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipsaque Troas, Antigonea, nunc Alexandria colonia Rom.* Illud etiam quodammodo confirmari posset ex nummo Titi Vespasiani apud Goltzium in thesauro, ubi oppidi nomina hoc ordine disposita sunt: COL. TROJAS ANTIGONIA ALEXANDRIA LEGIO XXI. Hic etiam *Antigonia Alexandriam* præcedit, quasi *Antigonia* magis antiquum esset nomen quam *Alexandria*. Sed ego cum aliis viris doctis crediderim ab Alexandro exstructam, postea vero ab Antigono incrementum & nomen accepisse; eoque deleto rursum prævaluisse pristinum nomen, quod utique Lysimachus potius reduxerit, quam ut hostem suum Antigonum isthoc honore frui sineret. In Actis Apostolorum cap. XVI. versu VIII. *Troadis* meminit Lucas, quæ pro Alexandria hac est accipienda, nam à scriptoribus subinde *Troas*, & subinde *Alexandria Troas* dicitur: Tristanus in nummis Caracallæ & Crispinæ Augustæ hanc inscriptionem in aversa parte invenit. COL. AUG. TROAS. Et Spanhemius in hujus Alexandriæ nummis: COL. AUG. TRO. ALEXA. Id est: *Colonia Augusta Troas Alexandria*. Plerumque hoc nomine insignebatur ad differentiam aliarum Alexandriarum: Livius lib. XXX. cap. XLII: *Tres eum civitates tenebant, Smyrna, & Alexandria Troas, & Lampsacus: quas neque vi expugnare ad eum diem poterat; neque conditionibus in amicitiam pellicere.*

[15] Ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἱστοποιός.] Præter hunc bellum etiam Dardanica literis mandavit. Ex iis commemorat Ælianus historiam de dracone pastorem Thessalum amante. Vide eum lib. VII. Hist. Animal. cap. XI. Alius est ab Hegemone Thasio, qui Gigantomachiam, & priscam comœdiam & parodias, & alia reliquit, ut observat Vossius de Hist. Græc. lib. III.

[16] Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Βιβλιακῶν.] Multis in locis hic historicus Stephano adest. Patria ejus cognoscitur ex vocabulo Ἡγεμών, ubi Stephanus inquit: *Πεποίηται δὲ μνείαν τῆς Βιθυνῆς Δημοσθένης, ἐν πρώτῳ βιβλίῳ.* Aliis locis ejus libem Demosthenis lib. nonus & decimus citatur. Vide nostrum indicem auctorum à Stephano allegatorum.

[17] Τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ.] Constanter ita legunt codices scripti & editi, sed rescribendum est: *τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ.* Et vereor ne tertia hæc Alexandria eadem sit cum decima sexta, de qua sic infra

scribit Stephanus: *Ἀλεξανδρεῖς τρεῖς, πρὸς τῷ Μέλανι κόλπῳ.* Nam sinus ille Melas in Thracia fuit, uti nos docet Plinius lib. IV. cap. XI. *Circa quem locum fluvius Melas, à quo sinus appellatur. Oppida, Cypsella. Bisanthe. Macronticho dictum, quæ à Propontide ad Melanem sinum inter duo maria.* Vide etiam Ptolemæum lib. III. cap. XII.

[18] Τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν.] Neartos Geographi non norunt, multo minus Alexandriam in isthac regione. Fortassis rescribendum erit: *πεντέρη, πόλις Ὠρείτων.* Plinius lib. VI. cap. XXIV. *Mox Ichthyophagos Oritæ, propria, non Indorum lingua utentes, per CC mill. pass. Indo posuere Arbiorum gentem per CC mill. Ichthyophagos omnes. Alexander vetuit piscibus vivere.* Eundem fuisse populum existimo, qui à Diodoro lib. XVII. Νυσαῖται dicuntur, & Dionysio versu 1096 Ὠρῖται. Ego antiquum illorum nomen Ὠρῖται fuisse arbitror, sed quod hunc in modum scribebatur ΗΩΡΙΤΑΙ, cujus primum elementum Η saltem fuit ἐπίσημον, non vero litera, cujus rei Scaliger alibi plura adfert exempla. Librarii usum ejusmodi aspirationis non capientes, eam in proximæ figuræ literam Ν commutarunt, adeo ut pro ΗΩΡΙΤΑΙ reponerent ΝΩΡΙΤΑΙ, ex quo tandem Νυσαῖται & Νυσαῖται factum est.

[19] Πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπαυῇ, καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ.] Nullam profecto prope Indiam Ὀπαυὴν collocant Geographi, quare hic omnino rescribendum putat Salmasius: *ἐν τῇ Ἀελαυῇ, καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ.* Arianem usque ad Indiam pertinere constat ex Strabone, & diversam esse ab Aria. Diversa igitur hæc Alexandria Ἀελαυῆς ab altera Alexandria, quæ cognominatur ἐν Ἀελοῖς. Et putat Salmasius hanc Ἀελαυὴς Alexandriam ipsam esse, quam sub Caucaso condidit Alexander, quum Bactra trans montem illum transiturus esset. Nullam etiam reperit apud nostrum in mentione omnium urbium, quæ hoc nomen tulere, cui melius ista conveniant. Ἀελαυὴ usque ad Indum amnem teste Strabone pertinebat. Sub Paropamiso & Caucaso tota erat. Hinc Dionysius canit omnes populos, qui Paropamisum accolerent in universum appellatos Ἀελαῖους.

- - - ὅσσους τ' ἀπερῳὸν κλυτὸς Παρνησσὸς
Σκωὴ ὀμωὸς μέλαν ἀπείρονα ἠπειρῶτιν Ἀελαίους.

Idem alio loco Ἐρυθραίους Ἀελαίους vocat, quasi usque ad Erythræum sinum sive Persicum pertinerent. Latissime itaque patebat Ariana regio & multos populos comprehendebat. Strabo lib. XI. *μικρὸν δὲ πλὼ Ἰνδικοῦ ἐστι Ἀελαυή. Ergo India proxima Ariane.* Aria strictior sumitur, quam Strabo cum Magianâ describit lib. XI.

[20] Ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς.] Non unam tantum hoc nomine civitatem Alexander in India condidit: & cum Epitomator de ejus situ nihil reliquit, quod accuratum decet Geographum, nihil certi proferre queo. Fulgosus lib. VIII. cap. IX. *Urbes ab Alexandro nominatas in India, apud Assyrios, Ægyptum atque Asiam, item à Seleuco Seleucia, Antiochia ab Antiocho, Cæsarea quoque per terrarum orbem à Cæsaribus condita.*

[21] Ἑβδόμη, ἐν Ἀελοῖς, ἔθνος Παρθυαίων, καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ.] Hoc in loco, notante magno Salmasio, Stephanus Arios cum Arianis eosdem statuit; nam Ἀελαῖοι καλὰ πλὼ Ἰνδικοῦ sunt. Arii vero proprie sumpti vicini non sunt Indiæ, utpote qui habeant ab oriente Paropamisadas. Inter provincias & satrapias orientis & imperii Parthici nullam nomi-

nant

[46] ὀγδόη, τῆς Κιλικίας. [47] ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ. [48] δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῆς Καρίας, ἐν ᾗ Ἀδώνιον ἦν, ἔχον Πραξιτέλους Ἀφροδίτην. [49] ἑνδεκάτη, τῆς Βάκτρης. [50] δωδεκάτη, ἐν Ἀραχωσίοις. [51] τριωκαιδεκάτη, ἐν Μακαρίῃ, ἣν διαῤῥεῖ ποταμὸς Μαξάτης. [52] τεσσαρεσκαιδεκάτη, διὰ Σωγδιανοῖς ἴσμεν. [53] πεντεκαιδεκάτη, διὰ τῆς Ἀραχωσίης, ἐμπορίῳ τῇ Ἰνδικῇ. [54] ἑκκαιδεκάτη, τῆς Μέλανα κόλπον. [55] ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, διὰ Παροπαμισάδαις. [56] ὀκτωκαιδεκάτη, ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος αὐτοῦ

A Octava, Ciliciæ. Nona, in Cypro. Decima, juxta Latmum Cariæ, in qua Adonidis templum est, quod Praxitelis Venerem habet. Undecima, juxta Bactra. Duodecima, in Arachotis. Tertia decima in Macarene, quam fluvius Maxates præterfluit. Quarta decima, apud Sorianos gentem Indicam. Quinta decima, apud Arachotos, Indiæ contermina. Sexta decima, juxta sinum Melanem. Septima decima, in Sogdiane, juxta Paropamisadas. Octava decima, ad Tanaïdem ab

nant Arianen, sed Ἀρίαν solam recensent auctores antiqui, Isidorus Characenus, Arrianus, Ptolemæus aliique. Unde satis ostenditur Ἀρίαν & Ἀραχωσὸν eandem fuisse, sed modo tenuius, modo latius sumi solitam. Hujus opinionis ita sunt constituenda: ὀκτωκαιδεκάτη Ἀρίᾳ, οἱονεὶ λ'. Σαμαῖα πόλις, ἡ Ἀρτακοάνα πόλις, ἡ Ἀλεξάνδρεια ἡ ἐπὶ Ἀρίῳ. Strabo lib. XV: Μέρες δὲ Ἀλεξανδρείας τῆς ἐπὶ Ἀρίῳ καὶ Κασπίων πυλῶν διὰ τῆς Παρθυαίας, μίαν ἐπ' αὐτὴν ἡμέραν. Ammian. Marcell. lib. XXII: *Abundat autem hac tellus* Ariana *opibus: inter quæ sunt celebria, Bitaxa, Sarmana, & Satira, & Nisibis & Alexandria.* Plinius lib. VI. cap. XVIII: *Oppidum Artacoana, Arius amnis præfluit Alexandriam ab Alexandro conditam.*

[57] Ἐν Κιλικίᾳ.] Saris notum est hoc Ciliciæ oppidum, situm ad sinum Isicum, inter Issum & Seleucen Pieriæ. Hoc tractu describitur à Ptolemæo lib. V. cap. VI. Σαὶ ἐν Ἰσσικῷ κόλπῳ, Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς τοῖς Κιλίκιοις πύλαις, Ἀλεξάνδρεια ἡ πρὸς τῷ Ἀμανῷ. Stephanus de Urbibus, Ἔρασος, ἡ σκιαπόδων ἡ Ἀλεξάνδρου. Ὀρόσπεδα καὶ σκιάποδες. Willebrandus de Goldenberg Canonicus Hildesheimensis, qui anno 1611 terram sanctam lustravit, refert in itinerario suo urbem tunc temporis ab indigenis *Alexandrettam* appellari, quæ verisimili quidem urbis situm non obscure indicant, huc tamen intelligi sine dubio montem Amanum qui ibi ad Isicum sinum, sive ab Alexandria usque ad Euphratem extenditur, *quo uno die magna transitumus cum difficultate, & ad ceteram Alexandrettam, quæ erat civitas munita, in latere maris sita, modo destructa. Istam, ut dicunt indigenæ, Magnus Alexander, ad custodiam sui equi Bucephali, qui eum in Persidem abstulit, laboribus suis diei composuit. & à quo nomen denominavit: juxta etiam illam prata sunt equo commodissima.*

[58] Ἐν Ἀσσῷ, ἐν Κιλικίᾳ.] Hæc Alexandria non admodum est celebria, & dubito vehementer an aliis Geographis sit commemorata. Fatii Siculi mentionem faciunt de quadam Alexandria ad Cyprida flumen exstructa, quæ an pro hac eadem sit habenda, judicabit lector.

[59] Ἐπὶ Δάφνῃ τῇ Καρίᾳ.] Et de hac Cariæ Daphne agit Geographus & historicos silentium. Latinus mons Cariæ non ignobilis est, quem Mela lib. I. cap. XVIII. Joniæ tribuit.

[60] Ἐν Βάκτροις, κεφὰ Βάκτρα.] Bactrianorum urbs metropolis Bactra, alio nomine Zariaspa dicebatur, condita erat ad amnem ejusdem nominis. Curtius lib. VII. cap. VIII: *Bactra regionis ejus caput, sita sunt sub monte Paropamisadarum. Sed cum urbs & amnis apud alios idem nomen gerunt, ex Stephani verbis non facile colligitur, an urbs, an vero amnis intelligi debeat: & quia Geographus lib. XI. scribsit, Alexandrum in Bactriana & Sogdiana octo urbes condidisse, difficulter huic urbi suum situm assignabimus.*

[61] Ἐν Σωγδιανοῖς, ἐν Ἀραχώτοις.] Duodecima hæc non est eadem neque confundenda cum decima quinta, de qua Stephanus ita loquitur: Παπτακαδήκη, πεφὶ τοὺς Ἀραχώτους. Ἐθνικὸν τὸ ἐθνικόν. Puto Isidorum Characenum in Parthicis hujus duodecimæ meminisse, sed ab quo Alexandropolis appellatur, quod discrimen auctores

parvi faciunt: οὗτος Ἀλεξανδρόπολις, μητρόπολις Ἀραχωσίας, ἣν δὴ Ἐρλικὸς, ἢ παραῤῥεῖ αὐτὸν ποταμὸς Ἀράξης.

[62] Τεσσαρεσκαιδεκάτη, ἐν Μαπαλίῃ, ἣν παραῤῥεῖ ποταμὸς Μαξάτης.] Turpissimis mendis hic locus est conspurcatus, quod vidit vir summus Salmasius, qui eum hoc modo in integrum restituit: Τεσσαρεσκαιδεκάτη ἐν Σακασιῳῆ, ἣν παραῤῥεῖ ποταμὸς Ἀξάρτης. Inter tot Alexandrias, nullam in Sacarum regione collocasse, non est verisimile, cum alii auctores ibi plures enumerent. Isidorus in Parthicis Σακρωῖς duas apud Sacas recenset: οὗτος βασίλεια Σάκων, καὶ πλησίον Ἀλεξάνδρεια πόλις, ἡ πλησίον Ἀλεξάνδροπολις πόλις. Deinde pro Μαξάτης subilituit Ἀξάρτης, nam nullus hoc nomine fluvius reperitur: Ἀξάρτης appellabatur Tanais Scythicus, ultimus Scythicorum amnium ad septentrionem, qui se in mare Caspium exonerat. Strabo lib. XI: Καὶ ὁ Ἀξάρτης ἐκδίδωσι τὰ ὑμόρια ἐπέτοις εἰς τὴν Κάσπιον πέλαγος, πάντων ἀρκτικώτατος τῶν ὑπὸ τὴν ὁμοιρίαν Ταναΐδος. Τὸ δὲ Ταναΐδος ῥεῖθρον, ὃν δὴ Ἀξάρτην ἄλλοι ὀνομάζουσι, ἐκ τῆς Κασπίας ὄρος ἐ αὐτῆ ἐστὶν. Ita hic locus est legendus, Hunc amnem ita nominari etiam scribit Arrianus lib. III: Ἐπὶ μέγιστον βασιλέα πολλοὶ λαὸ Ἀσιανῶν, οἱ πάντες μὲν ὑπὸ Κασπίοις ὄρεσι ἔ αὐτῆ ἐστὶν. Ita hic locus est legendus, uti ante alios admonuit Salmasius. Stephanus tamen non ignoravit hunc amnem ita fuisse dictum, sed eum confundit cum Tanai Mæotico, uti ex voce Ταΐναις liquido apparebit. Collocat igitur Stephanus quartam decimam Alexandriam ad fluvium Jaxartem finitimis barbaris sic dictum: qui tamen ab aliis Tanais vocabatur. Hæc igitur eadem est Alexandria, quam pro decima octava ad Tanaim ab Alexandro conditam perhibet. Erroris autem hujus fons in geminata fluvii appellatione consistere videtur.

[63] Τριακοντακαιδεκάτη, πεφὶ τοὺς Σακασιοὺς, Ἰνδικὸν ἔθνος.] Vossianus cod. πεφὶ τοὺς Σακασιούς. Fortasse *Sorani* iidem erunt, qui à Ptolemæo *Soræ* appellantur, sunt que populi Indiæ intra Gangem. Ita enim ille lib. VII. cap. I: Μεσόγειοι δὲ ἔ Βατῖναι πόλις, καὶ ἔ Διοσκόρου Σῶρα γένεσις, οὐ εἰς πόλεις. Σακασηνοὶ, Ἀγκάτε βασίλειον, Σάβες &c. *Sorani* enim nullibi sunt nisi in Italia, sunt que oppidani ita dicti ab oppido *Sora*, sito supra Arpinium & villam Ciceronis apud dextram Liris ripam. Cicero in orat. pro Cn. Plancio: *Nemo Arpinæ, non Plancio studuit, nemo Soranus, nemo Casinas.*

[64] Πεντεκαιδεκάτη, πεφὶ τοὺς Ἀραχώτους, ὁμορεῖται τῇ Ἰνδικῇ.] Jam de Alexandria ad amnem Archotum ita, supra commentario 46 egimus. Hæc alia est & Indiæ proxima, & in ea Arachosiæ parte, quam veteres Ἰνδίαν λεύκολεῖ vocabant.

[65] Ἐν Μέλανα κόλπον.] Hæc eadem est Alexandria, quam supra tertio loco posuerat, ad quæ Stephani verba commentarios nostros lege.

[66] Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, πεφὶ Παροπαμισάδας.] Ptolemæus duas in Sogdiana Alexandrias numerat, alteram Ὠξιανὸν cognominatam, alteram ἰχιατὸν, quas longissime à fluminibus removet. Locum Ptolemæi habes lib. VI. cap. XII. Si hoc loco non intelligamus Ἀλεξάνδρειαν Ὠξιανὸν, eam confundemus cum decima octava, quæ eadem est, quam pro decima tertia habuit Epitomator. Nam quæ ἰχιάτη cognominatur, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ταναΐδος constructam ab ipso Alexandro auctores commemorant.

[67] Ὀκτωκαιδεκάτη, ἀπὸ τοῦ Ταναΐδος, αὐτοῦ κλίσμα.] Salmasius ex libris antiquis hunc locum ita constituit: ὀκτω-

αὐτὸ κλίσμα, [51] ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος ἀποφαίνει. [52] ἔστι δὲ πόλις ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωικῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶν [53] Πάριν Δακεῖναι τὰς δίκας, ὡς Τιμοσθένης. [54] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἡμικῆς. τὸ θηλυκὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς Σινωπὶς, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεύς Ἀλεξανδρὶς. Δίδυμος δὲ βραχύνεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους. [55] τὸ Ἀλεξανδρεῖτης. [56] Φαωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, [57] Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, βραχὺ τὸ Ἀλεξανδρεανὸς, ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. λέγεται δὲ Ἀλεξάνδρειος κλῆσιν. [58] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ, τῶν πάνυ κυρίων, [61] καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος, καὶ τὸ Ἀλεξανδρεῖτης, [63] ὅ μέν τι τὸ Ἀλεξανδρεώτης. ἔστι δὲ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ φυτὸν, [63] παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα, [64] ἐξ

ab ipso Alexandro condita, uti Ptolemæus libro tertio affirmat. Est item locus in Ida Troïca Alexandria dictus, in quo Parin inter Deas judicasse referunt, auctore Timosthene. Gentile Alexandreus, quod à genitivo Alexandri deducitur. Quemadmodum à Sinopeus fit Sinopis, ita ab Alexandreus fit femininum Alexandris. Verum Didymus ex Eratosthene usum vocabuli Alexandrites in medium producit. Sed Phavorinus in libro quem de Cyrenaïca urbe conscripsit, Alexandrioten habet. Et ab Alexandreus factum est Alexandreanus, uti à Myrleia Myrleianus, Heracleia Heracleianus. Possessivum etiam Alexandreus dicitur. Ast Nicanor Hermeæ filius libro primo de Alexandria, omnia hæc sua authoritate confirmat, & præterea etiam Alexandrinus & Alexandrites, non quidem Alexandreotes. Est item Alexandrea herba & planta, quæ ab aliis Alexandra appellatur. Hæc

Ἀδριανοῦπολιν, ἐπὶ τοῦ Ταναΐδου, αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ κλίσμα. Hujus oppidi ab Alexandro ipso conditi meminit Arrianus lib. IV. hisce verbis: Αὐθις δὲ ἀπὸ τῆς Ταναΐδι πολίσματος ἐπὶ πόλιν οἰκίσας, τὴν αὐτὸν ἑωυτῷ ἐπώνυμον. Et paulo post sequitur: Αὐθις δὲ τῶν πόλιν, ἣν ἐπὶ, πυρὸς ὡς ἐμιεῖσεν ἔσχεν. Palam est Tanaïdis nomine apud Stephanum Jaxartem intelligi debere, uti supra multis docuimus. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Gens hac obtinet aversa montis Paropamisi ex adverso fontu Indi: includitur flumine Ocho: ultra Sogdiani: oppidum Panda, ut in ultimis eorum finibus Alexandria oppidum, ab Alexandro magno conditum. Ara ibi sunt ab Hercule ac Libero constitutæ, item Cyro ac Semiramide, atque Alexandro: finis omnium eorum ductus ab illa parte terrarum includente flumine Jaxarte, quod Scythæ Silin vocant: Alexander militesque ejus Tanaim putavere.* Hæc igitur Alexandria illa est, quam Ptolemæus Ἀλεξάνδρειαν ἐφ' Ὑδάσπῃ appellat lib. VI. cap. XII: & ibi metam expeditionum suarum posuit Alexander: sed eam longius à flumine Ptolemæus collocavit.

[51] Ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος.] Ptolemæum Geographum non intelligo, sed regem hoc nomine, qui Lagi filius dicebatur: qui teste Arriano lib. I. accuratissime Alexandri res gestas conscripsit. Hujus scriptoris etiam meminit Stephanus in voce Ἀγχιάλη.

[52] Ἔστι δὲ πόλις ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωικῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος.] Hæc Alexandria non est confundenda cum Alexandria quæ Troas cognominatur, quod nuper à viro quodam doctissimo factum animadverto. Nomen habet hic locus ab Alexandro, qui ibi judex inter Deas sedit. Theophrastus qui tempore Alexandri Magni vixit Ἀλεξάνδρειον Δάφνης hanc nominavit, ut videatur non recens nomen ab Alexandro Philippi, sed antiquius ab Alexandro Paride fortita, ita enim loquitur lib. III. cap. XVII: ἴδιαι δὲ ἐν πόλει περὶ τὸν Ἴδην ἐστὶ, οἷον ἡ Ἀλεξάνδρεια καλουμένη Δάφνη.

[53] Πάριν Δικεῖναι τὰς δίκας.] De hoc judicio apud Ovidium legito epistola XVI. ubi Paris ita introducitur:

Præposui regnis ego te; quæ maxima quondam
Pollicita est nobis nupta sororque Jovis:
Dumque tuo possem circumdare brachia collo,
Contempta est virtus Pallade dante mihi:
Cum Venus & Juno, Pallasque in vallibus Idæ
Corpora judicio supposuere meo.

[54] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου ἡμικῆς.] Igitur hoc gentile secundum Stephani canonem non deducitur à voce Ἀλεξάνδρεια, sed à genitivo primitivi Ἀλεξάνδρου. Idem etiam docet in voce Ἄλσος, πόλις Παλαιστίνης: sed multo manifestius in vocabulo Εὐδοκία: Locum, quia valde ad rem facit, ut in MSS concipitur transcribam: Τὸ ἐθνικὸν τούτου Εὐδοκιεύς. καὶ Εὐδοκὶς τὸ θηλυκόν. καὶ Εὐδοκιάς, χωρὶς τοῦ ι. καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄνομα τοιοῦτον ὡς

ab Alexandro ipso Alexandrea ædificata, ut Ptolemæus testatur. Ab Alexandro Alexandrinus, ut à Ptolemæo Ptolemaïnus. Ab Alexandro Alexandrites, ut à Ptolemæo Ptolemaïtes. Ab Alexandro Alexandreus, ut à Ptolemæo Ptolemaïcus. Ab Alexandro Alexandreanus, ut à Ptolemæo Ptolemaïanus. Ab Alexandro Alexandrianus, ut à Ptolemæo Ptolemaïanus. Ab Alexandro Alexandrius, ut à Ptolemæo Ptolemaïus. Ab Alexandro Alexandrinus, ut à Ptolemæo Ptolemaïnus. Ab Alexandro Alexandrites, ut à Ptolemæo Ptolemaïtes. Ab Alexandro Alexandreus, ut à Ptolemæo Ptolemaïcus. Ab Alexandro Alexandreanus, ut à Ptolemæo Ptolemaïanus. Ab Alexandro Alexandrianus, ut à Ptolemæo Ptolemaïanus. Ab Alexandro Alexandrius, ut à Ptolemæo Ptolemaïus.

[55] Τὸ Ἀλεξανδρεῖτης.] Hæc esset Ægyptiorum forma: Ægyptii enim, uti docet Stephanus in voce Ἄζιλις, gentilia sua plerumque in ιτης terminant, præsertim si à nominibus in ις deducantur. Attamen nomina quæ apud illos in ις exeunt, etiam habent gentilia in ιτης desinentia: sic Κάνωβος habet Κανωβῖτης; & sic Ἀλεξανδρεῖτης non posset formari ab Ἀλεξάνδρεια, sed à primitivo Ἀλέξανδρος.

[56] Φαωρῖνος δὲ ὁ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως.] Vossius in Syntagmate de Historicis Græcis ex hoc Stephani loco probare nititur Phavorinum Κυρηναϊκὴν scripsisse, sed existimo hic specialem urbis cujusdam descriptionem allegari.

[57] Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, πικρὸν τὸ Ἀλεξανδρεανός.] Hic locus non est integer, & ei quædam videntur excidisse: fimei arbitrii res foret legerem: Φαωρῖνος δὲ ὁ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρεώτην φησὶ, καὶ πικρὸν τὸ Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεανὸς, ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς &c. Sed apud Epitomatorem in voce Μύρλεια è gentili τὸ Ι rejicitur.

[58] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ.] Leander Nicanor Hermiæ filius fuit Grammaticus Alexandrinus, ut Suidas in ejus vita perhibet. Hic libros de Alexandria, ubi degebat, conscripsit, de quorum numero non sumus certi. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. II. cap. XII.

[61] Καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος.] Hoc gentili utitur Strabo lib. XIII, ubi refert Hestiæam Alexandrinam dissertationem edidisse, utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam gesto cecinit, historia, an fabula sint: Παραπήγνυσι δ' ὁ Δημήτριος ἐκ τῶν Ἀλεξανδρινῶν Ἑστιαίου μάστιγα, τὸν συγγεγραφότα περὶ τοῦ Ὁμήρου Ἰλιάδος. Et in nummo Lepidi hæc inscriptio legitur, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

[62] Οὐ μόνον τὸ Ἀλεξανδρεώτης.] Fortassis ut supra legendum: οὐ μόνον τι τὸ Ἀλεξανδρεώτης.

[63] Παρ' ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα.] Salmasius in Plinianis exercitationibus locum ex Apulei herbario producit & corrigit, ubi hæc planta etiam *Alexandra* appellatur: *Empeplios Græci, Daphnoides, Hypoglossos, Eupetalon, Diglossos, Daphne Samothracia, Daphne, Stephanos Alexandræ, Chamæ-*

[66] ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. [67] τινες δὲ δαφνίδα αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ, χαμαιδάφνην· [68] οἱ δὲ, ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλοκάρπην.

A Hac in certaminibus coronabatur Alexander. Hanc nonnulli danaën, quidam chamædaphnen, alii vero epiphyllocarpum sive phyllocarpum nominant.

Ἀ ΛΗΣΙΟΣ [67], τῆς Ἠλιάδος πόλεως, τῆς Ὠλενίης, ἢ Ἀλησίη, ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκηλλαΐου. [69] ἡβᾷ. [69] ἔστι δὲ ὧν τῶν ἐπτὰ θυμελικῶν μητέρων. οἱ δὲ, Γαργηττίου μὲν, ἵνα τῇ μὴ Πέλοπος ἀφικομένων. τὸ ἐθνικὸν Ἀλησιάδης, [70] ὡς Συμπρασιάδης. [71] ἔστι καὶ Ἄλησον πολίον ἢ ἱππόβοτα, ἵνα πήγυπτυ πολὺ ἁλας. οἱ δὲ Εὐφορίων, ἐν ᾧ Ἀλήσιόν ἐστι, φησίν.

ALESIUS, urbs Elidis. Homerus: *Petræ Oleniæ & Alesii.* Nomen accepit ab Alesio Scilluntis filio, qui unus ex Hippodamiæ procis fuit. Alii narrant Gargetti filium, unumque ex illis fuisse, qui cum Pelope advenêre. Gentile Alesienſis, quemadmodum Sumpraſienſis. Eſt & Campus Alesius in Epiro, ubi ſal copioſus conficitur. Euphorion vero inquit, *non enim Alesii eſtis.*

Ἀ ΛΘΑΊΑ, πόλις Ὀλκάδων. [72] οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰσπανίας, [73] πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ὧν σκάλων ἓ καινὴν πόλιν. [74] τὸ

ALTHÆA, urbs Oleadum. Olcades autem Iberiæ gens eſt, Carthagini, quam novam urbem appellant, finitima. Gen-

---

chamædaphne, Carpophyllon, daphnitis, Latini pervincam, violacei filium, laurum Alexandrinam, Macedonicam, lauraginem, muſſelaginem terreſtrem vocant.

[68] ἐξ ἧς ἐστέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι.] Cave hæc intelligas de Alexandro Magno: ſunt enim de Alexandro Perdiccæ nepote, qui in agonali certamine omnes vincebat atque ſuperabat. Servius ad lib. v. Æneid. & ſpeciatim hæc verba, poeta verbis,

Unus qui Parthem ſolitus contendere contra.

Sanctus Paris. Secundum Troica Neronis, fortiſſimus fuit, alterum Troja agonali certamine ſuperare omnes, ipſum etiam Hectorem, qui cum iratus in eum ſtringeret gladium, ſtatim ſe ejus germanum, quod allatis crepundiis probavit: qui hactenus tuſſis adhuc latebat.

[69] Τῶν ἑπτὰ θυμελικῶν πόλεων.] Lilii editio exarati à vulgatis nihil differunt, attamen contendit Salmaſius in margine ſui Stephani hic debere legi: τῶν ἓ ἐφεξῆς αὐτῶν πόλεων. οἱ δὲ χαμαιδάφνην. Utroque modo hæc planta appellatur & δάφνη & δαῦφη, verum quem Stephani verbis ſequitur, οἱ δὲ χαμαιδάφνην, apponens. Dioſcorides lib. IV. cap. CXLII. hanc herbam etiam δαυφίνη appellat: cujus verba ex optimo codice ita emendat Salmaſius: Δαῦφη Ἀλεξανδρεῖαι, οἱ δὲ Ἰδαῖαι, οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλοκάρπην. Quæ autem ſit Alexandria, quæ daphne & chamædaphne apud Salmaſium legitur.

[70] Οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλοκάρπην.] Salmaſius in optimo MS inveniſſe: οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαυλον, ἢ φυλλόκαυλον. Plinius de illa: *folio acutiore quam* Plantam, *cognomine* Phyllocarpon, Plinius *phyllocarpon* appellavit, quod fructum ex medio folio proferat, ut & Myrtus ſylveſtris, quæ *ex medio folio proferat*, ut & Myrtus ſylveſtris, quæ *ex medio folio proferat* Theophraſto, aliis ἐξεμφύεται, & Latinis *Ruſcus* dicitur.

[71] Ἔστι καὶ Ἄλησον πόλιον ἢ Ἱππόβοτα, ἵνα πήγυπτυ πολὺ ἅλας.] Constanter ſic leguntur codd. omnes; verum quia ab Epitomatore ſcripti & vulgati omnes; verum quia ab Epitomatore ſcripti & vulgati omnes; verum quia ab Epitomatore nomen urbis, merito hunc locum mutilatis nominantur. Imo hoc non tantum huic loco deeſt, ſed præterea etiam omni ſenſu eſt deſtitutus, cujus rei mala interpretatio præcipua cauſa eſt: nam illa verba, πόλιν ἢ Ἄλησον, non ſunt Stephani aut Epitomatoris, ſed deſumpta ex Iliad. A. verſu 755. cujus integrum hoc eſt:

Ἦ ῥα οἵ γ' ἐπὶ πρῶτα πολυκτίτην βάσαν ἵππους,
Ἱππόβοτ' Ὠλένοιο, πρὸ Ἄλησίου, ὑΐος Καλήνου.

Illorum primi ſolidum ſtruxêre equi, Hippotæ Olenii, pro Alesio, filii Calenii.

Petramque Oleniam & Alesium, ubi eſt quæ Colone Appellatur.

Proinde hunc locum ita ſupplerem & diſtinguerem: Ἀλήσιον, πόλις ἢ Ἡλιάδος. Ὅμηρος.

Πέτρης τ' Ὠλενίης ἔ Ἀλησίου.

Ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκηλλαΐου. Hanc veram eſſe lectionem, nemo in dubium vocabit. Non ſemper τὸ Ἀλησίου cum η ſcribitur, ſed aliquando Ἀλήσιον cum diphthongo, & ita olim Euſtathius, ut Iliad. B teſtatur, in antiquis Homeri exemplaribus invenit.

Πέτρη τ' Ὠλενίη, ἢ Ἀλείσιον ἐντὸς ἴδεσθαι.

Ad quæ verba Archiepiſcopus ita commentatur, & hujus ſcripturæ apud Stephanum meminit: Τὰ δὲ Ἀλείσιον, οὐ πάνυ παλαιοὶ ἔ ἀνάγραφον, ἀλλ' ἀφῄρηνται φασί. ὡς λέγει ἔ τις, ἀλλ' ἔ ἡ γραφὴ αὕτη, λίχνον ἦτορ κελεύει, πάλιν Ἀλησίου ἡβᾷ Σκηλλαΐου, ἵνα ἔ τὸ Γαργηττίου μὲν, ἵνα τῇ μὴ Πέλοπος ἀφικομένων. Ita legenda eſſe ideres, uti manifeſte declarat locus Etymologici magni auctoris: Ἀλείσιον, τὸ ἔν ἦτορ κελεύει, ὡς λέγει ὁ Χοιροβοσκός. πάλιν ἔ ἄλλου ἄλλου Ἀλείσιον. Πέτρης τ' Ὠλενίης ἔ Ἀλείσιον. Hinc liquet apud Homerum, loco à Stephano allegato, male ſcribi Ἀλήσιον pro Ἀλείσιον. Hanc ſcripturam etiam agnoſcit Strabo lib. VIII: Verum ſua ætate locus appellabatur *Aleſium*, eratque ſitus juxta Amphiſchidem, ubi fingitur mentibus in forum conveniebant vicini. ἐν τῇ Σκηλλαΐου.] Sic habent MSS codices & editi: mallem tamen cum Euſtathio ſcribere, ἔ Σκηλλαΐου.

[72] Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰσπανίας.] Melius in Voſſiano Cod. Οὔτ' Ὀλκάδες, ἀλλ' ἔθνος Ἰσπανίας.

[73] Πλησιόχωροι Καρχηδόνος.] Recte ſic edi curavit Xylander: ſed male in aliis editionibus legitur, πλησίον τοῦ Καλχηδόνος.

[74] Ὠς Συμπρασιάδης.] Illud gentile videtur corruptum: fortaſſis legendum eſt: ὡς Βυσπασιάδης.

[71] Ἔστι καὶ Ἄλησον πόλιον ἢ Ἱππόβοτα, ἵνα πήγυπτυ πολὺ ἅλας.] Ita Euſtathius etiam hunc locum ex Epitomatore legit, pag. 305. ad Iliad. B. Ἔστι καὶ Ἄλησον ὁμοίως ἢ τὸ ἐθνικὸν χρὴ οὕτω γράφειν Ἀλήσιον Ἡπείρου, παρονομάζει τὸ ἅλας. ὡς παρωνύμως εἰπεῖν πολὺ ἅλας. Et pag. 883. ad Iliad. A eadem ex Stephano referens, inquit: ὡς δὲ Ἄλησον φασὶ πόλιον Ἠπειρωτικὸν, κλαῖε· ἐστὶ γὰρ μάταιος καὶ πολὺς ἅλας. In ſchedis Palatinis & Vomianis longe aliter hic locus exaratur: Ἔστι δὲ Ἄλησον πόλιον ἢ Ἠπείρου, ὡς παγυπόρου πολὺ ἅλας. Hæc lectio magis quidem cum Euſtathiana convenit, ſed à Græcæ linguæ elegantia longe recedit, quare vulgata præferenda videtur. Sed hoc imprimis nunc obſervandum eſt, Stephanum in vocabulo Τραχινιοὶ hunc Epiri locum Ἄλησον appellare, non vero Ἄλησιον; ſed quo in loco mendum lateat, poſtea videbimus.

[72] Οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰσπανίας πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ὧν σκάλων ἓ καινὴν πόλιν.] Optime ſuſpicatur Salmaſius hanc glaſſam à ſcholiaſte quodam eſſe appoſitam. Quis enim pertinet hic retorre, Carthaginem καινὴν πόλιν dictam eſſe? Hoc ſuo loco Stephanus docebit.

τὸ ἐθνικὸν Α'λθαιεύς, ὡς Αἰαῖος. ἡ Α'λθαιάδης, ἡ Α'λθαιανός. 74 Εὕρομεν δὲ ἐν τοῖς γραφαῖς Δημητρίᾳ, 75 Α'λθαίᾳ.

Α'ΛΙ'ΑΡΤΟΣ 76, πόλις Βοιωτίας. 77 ἐρσενικόν. 78 Ὅμηρος,

- - - πιήενθ' Α'λίαρτον.

79 λέγεται δὲ κλιθῆναι ἀπὸ Α'λιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. 80 τὸ ἐθνικὸν Α'λιάρτιος, ὡς Βοιώτιος. 81 Α'ρμενίδας δὲ ἐν τῷ ρ, 82 Α'ξιάρτου φησί.

Α'ΛΙΕΙΣ 83, πόλις Λακωνικῆς, ἀφ' ἧς Λακωνία. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. ὡς ἀπὸ τοῦ Α'λιεύς. Ε'φορος ἐν τῷ ἑκτῷ, ὅτι εἰσὶ Τιρυνθίοι εἰσὶ, καὶ ἐξαναστάντες ἐβουλεύοντο οἰκεῖν τινα τόπον, καὶ πρώτων τὸν θεόν. ἔχρησε δὲ αὐτοῖς. 84 Ποῖ τὸ λαοῖσιν, ἢ ποῖ τὸ καθίζω, ἢ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεὺς τε κεκλήσθω. 85 ἐλέγοντο δὲ αὐτῶν, ἀφ' ὧν τοὺς πολλοὺς τῶν Ε'ρμιονέων ἁλιεύοντες, καὶ ἅπερ τὸ μέρος οἰκεῖν τὴν χώραν. 86 τὸ θηλυκὸν, Α'λίας. καὶ Α'λικὸς, τὸ κλητικόν.

Α'ΛΙ-

A Gentile, Althæus, uti Æaus: sive Althæates, sive Althæanus: Verum in Demetrii scriptis Α'λθαίᾳ invenimus.

HALIARTUS, urbs Bœotiæ, cujus nomen genere masculino effertur. Homerus

B - - - - *Herbosum Haliartum.*

Dicitur autem ab Haliarto Thersandri filio conditus esse. Gentile Haliartius, uti Bœotius. Verum Armenidas Ariartum cum R inquit.

HALIEIS, urbs Laconiæ maritima. Simili modo se habet gentile, nam tanquam à voce Α'λιεύς deducitur. Refert Ephorus libro sexto, eos esse Tirynthios, qui demigraturi, de loco quodam colendo consilium inibant, Deumque interrogabant, qui ipsis hunc in modum respondit: Ubicunque domicilium acceperis, ubicunque confederis, & ubicunque habitaveris, piscatorem dictum esse. Ita autem appellabantur, propterea quod multi Hermionensium piscatores, eam regionis partem obtinebant. Fœmininum Halias, & possessivum Halicus dicitur.

HALI-

74 Εὕρομεν δὲ ἐν τοῖς γραφαῖς Δημητρίου.] Multo melius exhibetur in Palatinis codd. εὕρομεν δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ Δημητρίου. Quam emendationem non rejicient illi, quibus discrimen inter γράφειν & συγγράφειν omnino non est incognitum.

75 Α'λθαίᾳ.] Sic quatuor gentilium formæ, in αῖος, αιεύς, αῶν & in ούς ab hac voce deducuntur; nam hæc vox Α'λθαία accusativus est à recto Α'λθαιάς.

76 Α'λίαρτος, πόλις Βοιωτίας.] Geographi omnes & historici hanc urbem Bœotiæ adscribunt: verum Ptolem. lib. 3: cap. 16. Messeniæ mediterraneæ etiam alteram tribuit cognominem. Male hæc urbs in Hymno in Apollinem, qui Homero adscribitur Α'κραιφιὸν appellatur.

Τὸν Δελφοὺς ἐφίεσαν ἐργάζεσθαι,
Ε'ὖτε μὲν εἰς Α'κραιφὸν ἀφίκοιτο πτελεήν.

Versus optime constabit, si legatur, uti sine dubio legendum est:

Ε'ὖτε δὲ εἰς Α'λίαρτον ἀφίκοιτο πτελεήν.

77 Α'ρσενικόν.] Codex Vossianus, ἀρσενικῶς: De genere hujus vocabuli inter se acerrime rixantur Grammatici: Sed antiqua hæc est lectio, quam etiam Eustathius ad Iliad. B secutus est: Σημείωσαι δὲ ὡς οὐσιαστικὸν μὲν χῖος ὁ Α'λίαρτος, ἀδιαπτώτως δὲ ἓξ ἅπαν τὸ πανταχοῦ Α'λίαρτον, ἀφ' οὗ καὶ χῶρον ὅμοιον ἀσχολιάζει ὁ τὴν Πύλον ἐμφηνίζων ὁ ὀλίγῳ ζωὸν ἐν τῷ ἰθυντικῷ συζεύξας ἀδρόν, ἀρσενικῶς χάνος παραδιδοὺς τὸ Α'λίαρτον, εἶπεν. Α'λίαρτος, πόλις Βοιωτῶν, ἀρσενικῶς.

78 Ὅμηρος.] Vide locum circa initium Bœotiæ.

79 Λέγεται δὲ κλιθῆναι ἀπὸ Α'λιάρτου τοῦ Θερσάνδρου.] De urbis conditore præter alios legendus Pausanias in Bœotiacis. Eustathius uti passim solet verbotenus hæc ex Stephano transcripsit. Α'λίαρτος δὲ ἀρσενικῶς λέγεται τὸ ἐθνικὸν χρῆσαι, κλιθῆναι ἀπὸ Α'λιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. Etymologici Magni auctor perhibet, hanc urbem ab Alexandro conditam esse, quod an sit verisimile, aliis dijudicandum relinquo.

80 Τὸ ἐθνικὸν Α'λιάρτιος, ὡς Βοιώτιος.] De gentili non est dubitandum, cum passim apud Pausaniam, Polybium, Strabonem, Plutarchum aliosque scriptores antiquos occurrat: Sed quid Βοιώτιος, quod fit à Βοιωτία, huc faciat non video: nisi quis dicat Α'λίαρτος & Βοιώτιος à conditorum nominibus derivari. Apud Suidam tamen corrupte legitur Α'λιάρτιον, ἀπὸ Α'λιαρτίας χώρας. Sine dubio ibi rescribendum est: Α'λιαρτίος, ἀπὸ Α'λιαρτίας χώρας.

81 Α'ρμενίδας δὲ ἐν τῷ ρ, Α'ξιάρτου φησί.] Scripsit Armenidas Θηβαϊκῶν, teste Scholiasta in lib. 1. Apoll. Rhodii. Lubens mihi persuadeo, eundem hunc fuisse auctorem, quem nunc citat Stephanus, licet Cl. Vossius male suspicetur, locum Scholiastæ esse corruptum. Verum an non præter *Thebaica* alia quædam scripserit, hinc dubitari potest, nam locus Stephani titulum operis non expressit, & si vitii sit immunis, libri centesimi mentionem facit. Sed meam non dissimulabo opinionem, censeo verba esse corrupta & debere legi: Α'ρμενίδας δὲ ἀφ' ἧς ρ, Α'ξιάρτου φησί.

82 Α'ξιάρτου.] Vide etiam Eustathium ad Iliad. B. loco jam sæpius à nobis allegato.

83 Α'λιεῖς, πόλις Λακωνικῆς.] A Geographis & Historicis hanc urbem inter Laconicas recenseri non video, quare mendum suspicor, & pro Λακωνικῆς legendum Α'ργολικῆς, licet in scriptis codicibus & aliis editionibus constanter ita reperiatur: nam ipse Stephanus in Τίρυνς, quæ Peloponnesi urbs est juxta Argos sita, testatur, quod prius Α'λιεῖς dicta sit. Ε'κκλεῖται δὲ ὑστέρως Α'λιεύς, ἀφ' οὗ τὰ πολλὰς Ε'ρμιονίας ἁλιεύοντας οἰκεῖν αὐτῶν. Huc etiam pertinent verba Scholiastæ in Thuc. qui ad librum primum ita refert: Α'λίαι (quod mihi suspectum est) πόλις Πελοποννήσου ἐπὶ Τροιζῆνι τῇ Α'ργολικῇ χώρᾳ. Eustathius in suis ad Homeri Bœotiam commentariis scribit, urbis nomen esse Α'λιές, quod an mendo careat valde dubito. Καλεῖται δὲ φασὶ Τίρυνθα, ἀπὸ Τίρυνθος ἀδελφοῦ Α'μφιτρύωνος. ὀνομάζεται δὲ ὑστέρως Α'λιές, ἀφ' οὗ πολλὰς ἁλιευομένους οἰκεῖν ἐκεῖ. Apud Diodorum lib. XI. legimus: ἐπίκτησαν μεγάλην πόλιν καὶ εὐδαίμονα τὴν ἐπονομαζομένην Α'λιεῖς.

84 Ποῖ τὸ λαοῖσιν, ἢ ποῖ τὸ καθίζω, ἢ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεὺς τε κεκλήσθω.] Oraculum illud valde mendosum reperitur in libris scriptis & editis: Salmasius ad oram sui codicis hunc in modum emendare nititur: Ποῖ τὸ λαοῖσι, καὶ ποῖ τὸ καθίσαι, καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεὺς κεκλῆσθαι.

85 Ε'λέγοντο δὲ οὗτοι, ἀφ' ὧν τοὺς πολλοὺς τῶν Ε'ρμιονίων ἁλιεύοντας, καὶ ἅπερ &c.] Eadem hæc à Strabone referuntur lib. VIII. Ε'ρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν ἀσήμων πόλεων. ἐκ τῶν παραλίων ἔχουσι Α'λιεῖς λαμπρὸν ἁλιευτικὸν τοὺς ἄνδρας. Dicit eos marginem maritimam incolere; verum an urbem, an vicum possideant, hinc non cognoscitur. Solus Stephanus, cujus testimonio utitur Eustathius, de Halientium urbe mentionem fecit; & fortassis Thucydidis Scholiastes idem etiam ex Epitomatore hausit.

86 Τὸ θηλυκὸν, Α'λίας.] Thucydides libro IV. Halientium tractum Α'λιέων χῶρον appellavit. Hesychio Α'λιὰς dicitur ὁ Πελοποννησίων τῶν Α'λιέων χῶρος. Hinc apud eundem legimus: Α'λιπὸς καλῶν] ἐπὶ τῶν ἀπὸ θαλάσσης οἰκούντων μέρη τῆς Πελοποννήσου.

Α'ΛΙΖΩ'ΝΕΣ, ἔθν@. ὅμηρ@., [87] Ἀ ὑπὲρ Ἀλιζώνων. - - -

HALIZONES, gens cujus Homerus meminit.

Sed Halizonum. - - - -

[88] Ἔφορ@. οἰκῆσαι φησι τὰς Ἁλιζώνας [89] τῆς Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένω. ἴσως ἀπὸ τοῦ ὑπερφανοῦ καὶ πλουτηρ, καὶ εὐαλωσίν καὶ εἰς, ὅτως ὠνομάσθησαν.

Perhibet Ephorus Halizonas habitasse oram maritimam inter Mysiam, & Cariam & Lydiam sitam. Fortassis ita dicti sunt, mutato A in I, quod divitiis superbirent.

Α'ΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟ'Σ [90], πόλις Καρίας. [91] Α'νθης Φησίν, [92] ἀπὸ τοῦ ἁλία πλεύσαντας τῆς Καρίας. [93] αὐτὸς δὲ ὁ Α'νθης ἐκ Τροιζῆνος μετῳκισε, [94] λαβὼν τὴν Δύμαναν φυλήν, ὡς Καλλίμαχος. [95] ἀπὸ δὲ [96] νάσσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Τροιζῆνος, ὡς Α'πολλόδωρος. [97] Σκαλέτη δὲ Ἰσθμὸς, [98] καὶ Ζεφύρια, ὡς φίλων, καὶ Ζιφύρια. λέγεται δορυσικῶς. [99] ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς, ὡς Α'ψυρεύς. Α'νδροτίων ἐν τρίτῃ Α'τθίδ@., [100] Ἁλικαρνάσιος φησι. [101] Κὴ Ἁλικαρνασσεὺς ψηλυκὸν· κὴ Ἁλικαρνασσὶ, τὸ τοπικὸν· κὴ ἐκ τούτου, Ἁλικαρνασσέων.

HALICARNASSUS, urbs Cariæ. Refert Anthes eam sic appellari, quod Caria undique mari cingatur. Ipse autem Anthes, postquam Dymanam tribum occupassset, ex Trœzene transinigravit, ut Callimachus auctor est. Vel nomen habet ἀπὸ τοῦ νάσσασθαι, quod urbem habiterit [Anthes] à Trœzene, quemadmodum Apollodorus perhibet. Nominabatur etiam Isthmus, & Zephyrium, uti Philo testatur, & Zephyria. Urbis nomen genere masculino effertur. Civis nomen est Halicarnassensis, ut Absyrtensis. Androtion libro tertio historiæ Atticæ Halicarnassius inquit. Fœmininum est Halicarnassis, & locale, Ἁλικαρνασσοῖ: & ad verbium de loco, Ἁλικαρνασσόθεν.

Α'ΛΙ-

HALI-

[87] Λίνος Α'λιζόνων.] Hæc verba Epitomator ex Homero Iliados I. delumpsit.

[88] Ἔφορ@.] Eustathius, uti sequenti commentario apparebit, male hunc scriptorem Εὐφορον appellat. Aliquot manuscripti, librarios Ephori nomen in Euphorum commutasse. Sic in Ἀ ἀφ' ἧς, ἐπὶ Θρᾴκης, ἐν τῷ Θιεμώφορ@ existunt. De corrupto Ephori nomine lege Scaligerum ad Eusebium anno MCI.

[89] Τῆς μεθ' Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένω.] Hisce verbis aliquid deesse nemo ibit inficias; & tamen sic exhibent codd. scripti & editi: sine dubio hic locus ita est supplendus, τῆς παραλίου μετὰ Μυσίαν, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένω. Hoc manifeste indicant verba Eustathii ad Iliad. B. cujus in Homerum & Dionysium Alexandrum commentarii, ni ad nostra tempora non pervenissent, in Stephano emendando subinde miserrime hallucinarentur. Ὁ δὲ τὴν ἱστορίαν γεωγραφήσας, Ἁλιζώνας χωρὶς, ἤ μᾶλλον Ἀλιζώνας τοὺς παραλίους λαοὺς τοὺ μεθ' Μυσίας ἕ Καρίας ἕ Λυδίας. Hinc luce meridiana clarius apparet in Stephano legendum delere notam, sed ex Eustathii verbis suppleri posse. Verum omnem dubitandi ansam tollit depravata scriptio Vossiani lectio, in quam incidebam, postquam hæc typographi executenda exhibuissem: Τῆς παραλίου μεταξὺ Μυσίας &c. Pergit deinde, & etiam reliqua, quæ ad Etymologum vocis pertinent, transcribit. Ἴσως δὲ φησὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἁλίζεσθαι καὶ εὐαλωσίν τὰ εἰς, ὅτως ὠνομάσθησαν.

[90] Α'λικαρνασσός, πόλις Καρίας.] Sita est urbs ad sinum Ceramicum inter Jalum & Gnidum. Mela lib. I. cap. XVI. refert Argivorum coloniam esse: Strabo lib. quarto decimo inquit, præter alios Anthem cum Trœzenis urbis conditores fuisse. Vide etiam Pausaniam in Corinthiacis. In hac civitate extruxit Mausoli monumentum, Artemisiæ opus, unum de septem mundi miraculis, quis ignorat?

[91] Α'νθης Φησίν.] Plutarchus de Mulica inter vetustissimos memorat etiam Anthem nominat, sed an idem hic sit dubitandum relinquo. Καίτοι δὲ τοὺ αὐτοὺ ὁλκαίου ἕ βαιτικοῦ ἕ βαιτικὸν ὀνόματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν Ἐτεοκλέους ὑρλικῶν λέγει, ἧ Α'νθὲυς ὁ ἐξ Α'ντθεδόνος ἕ βαιτικὸς ὀνόματος.

[92] Ἀπὸ τοῦ ἁλία πλεύσαντας τῆς Καρίας.] Ad marginem Isi codicis scripsit Salmasius legendum esse, ἀπὸ τῆ ἁλὶ πλεύσαντας τῆς Καρίας, & ita esse referibendum cum interpretatione vero ceniceo. Etymologici Magni Auctor: Ἁλικαρνασσὸς, λέγε τὴ ἀπὸ τῆ ἁλὶ τῆ Καρίας ἡνιοχῆς, ὅτις ἐστὶν Ἁλικαρνασσὸς. Nonnisquam vox ἁλία mare denotat. Hetychius: ἁλία, θαλάσσαι. Et subtantive si sumatur, tum valeludum significat, in quo sal contunditur, uti liquet ex alio

[93] Αὐτὸς δὲ ὁ Α'νθης ἐκ Τροιζῆν@. μετῳκισε &c.] Cave hæc referas ad Anthem poëtam Anthedonium, jam ftatim à Stephano allegatum, de quo Plutarchi testimonium exhibuimus. Hæc sunt Callimachi verba referentis, Anthem non tantum ex Trœzene missse coloniam, sed coloniæ ducem fuisse, & capta Dorientium tribu, Halicarnassum transtulisse. Præter Callimachi, etiam Strabonis testimonium habemus, libro XIV. ita scribentis: Ἔχει δ' ἀκρόπολιν ἡ Ἁλικαρνασσὸς, ἣν κτίσαι φασὶν Ἀ ἐκ τῆς ἐξ Τροιζῆνος. Ὁ κτίσας αὐτὴν ἐγένετο ἄνδρα τὲ ἐξ Ἀ ἐκ τῆς ἐξ Τροιζῆνος. Arcem habet Halicarnassus: & ante eam sita est Arconnesus. Conditores urbis sunt cum alii, tum Anthes cum Trœzenis. De hac re etiam vide Pausaniam lib. II. Sed ibi male Α'νθα appellari videtur. Ab hoc Anthe Halicarnassenses Antheadæ appellabantur, uti noster docet in voce Α'νθεύς. Ἁλικαρνασσεῖς γὰρ Α'νθεάδαι, ὡς Φαλκωσπαγῆς ἐν Ταφρεπτίοις ἐλεγεῖον.

[94] Λαβὼν τὴν Δυμανων φυλὴν.] Sic in editis legitur: sed fchedæ Palatinæ exhibent, Λαβὼν τὴν Δυμανεων φυλὴν: Hæc mihi veritlima videtur loci lectio. Ipse Stephanus: Δυμᾶν, φῦλον Δωρίων &c. ὁ οἰκήτης, Δυμᾶνος. καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν, ἧ Δυμαινα.

[95] Νάσσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Τροιζῆν@.] Puto hæc etiam debere referri ad Anthem. Efique hæc locutio Græcis & Latinis non insolens: Virg. Pastor ab Amphrisso. Phæd. Fabulator à Phrygia.

[96] Ἐ'σχλιτε δὲ Ἰσθμὸς.] Hujus denominationis etiam Stephanus alio loco meminit. Ἰσθμὸς, ἡ Α'λικαρνασσὸς, τῆς Καρίας πόλις.

[97] Καὶ Ζεφύρια, ὡς Φίλων, καὶ Ζιφύρια.] In scriptis codicibus legitur: καὶ Ζιφύριον, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφύρια. Hanc veram hujus loci lectionem esse conicio ex alio Stephani loco, ubi inquit: Ζεφύριον, ἡ Α'λικαρνασσὸς τῆς Καρίας. Etiam tellatur Strabo oppidi nomen antea Ζεφυρὶς fuisse; ita enim scribit lib. XIV: Εἶθ' Α'λικαρνασσὸς, τὸ βασίλειον τῆ Καρίας ἔσχατον, Ζεφυρὶς καλούμενη πρότερον.

[98] Ὁ πολίτης Α'λικαρνασσεύς.] De hoc gentili dubitari non potest, cum multi scriptores ex hac civitate oriundi, hoc nomine insigniantur, & etiam nummi hanc inscriptionem præferant: in nummo Medicco sub Geta percusso legimus ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΜ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ, & in nummo Lepidi ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

[99] Ἁλικαρνάσιος φησι.] Urbis nomen apud Herodotum nunc cum simplici, nunc vero cum duplici Σ exaratur, quare gentile nomen etiam hic scribi posset: Sed fchedæ Vossianæ habent Α'λικαρνασσεὺς φησι.

Α'ΛΙΚΥ'ΑΙ, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος· [99] μεταξὺ κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου. [1] τὸ ἐθνικὸν Ἁλικυαῖος, καὶ Ἁλικυαία.

HALICYÆ, urbs Siciliæ, auctore Theopompo: sita inter Entellam & Lilybæum. Gentile Halicyæus & Halicyæa.

Α'ΛΙΚΥ'ΡΝΑ [2], κώμη Ἀκαρνανίας. [3] Στράβων. ὁ οἰκήτωρ Ἁλικυρναῖος, ὥσπερ Μηκυβέρνα, Μηκυβερναῖος.

HALICYRNA, Acarnaniæ vicus, teste Strabone. Incola dicitur Halicyrnæus, quemadmodum à Mecyberna deducitur Mecybernæus.

Α'ΛΙΜΟΥ'Σ [4], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἠκούτισε. ὁ δημότης, Ἁλιμούσιος. τὰ τοπικὰ, Ἁλιμουντόθεν, Ἁλιμουντάδε, Ἁλιμούνδε.

ALIMUS, populus tribus Leontidis. Callimachus autem urbem esse existimat. Popularis dicitur Alimusius. Localia sunt, ex Alimunte, ad Alimuntem, in Alimunte.

Α'ΛΙΝΑ [5], πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. [6] ὁ πολίτης Ἁλινδεύς.

ALINDA, urbs Cariæ, ut Polyhistor tradidit. Civis Alindensis appellatur.

Α'ΛΙΜΑΛΑ, χωρίον Λυκίας. [7] Καπίτων Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. οἱ ἐνοικοῦντες, Ἁλιμαλεῖς.

ALIMALA, oppidulum Lyciæ, cujus meminit Capito libro secundo Isauricorum. Incolæ Alimalenses nominantur.

Α'ΛΙΝΔΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Βέροια. τὸ ἐθνικὸν Ἁλινδοιαῖος, ὡς Βεροιαῖος.

ALINDOEA, urbs Macedoniæ, uti Berœa. Gentile Alindœæus, quemadmodum Berœæus.

Α'ΛΙΣΑΡΝΑ [8], πόλις Τρῳάδος χώρας· Θεόπομπος. τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, [9] Ἁλισαρναῖος.

ALISARNA, urbs Troadis, auctore Theopompo. Idem etiam habet gentile, Alisarnæus.

Α'ΛΙΦΕΙΡΑ [10], πόλις Ἀρκαδίας, ὅσπερ

ALIPHERA, urbs Arcadiæ, nomen habens

[99] Μεταξὺ κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου.] Eodem tractu hoc oppidum à Diodoro Siculo libro XIV. describitur. Ὁ δὲ Διονύσιος τὴν Αἴγεσταν ἐκ τῆς Ἐντέλλης πολιορκεῖν ἐπεξῆει. αὐτὸς δὲ, τὰ λήμματα τὰ ἐν τῇ λοιπῇ Σικελίᾳ διαλαμβάνων, Ἀγύριον μὲν καὶ Ἄλαισαν τὴν ἀρχὴν Φορμίωνι, Ὀλυμπιάδι δ' ἄγοντι ἐνιαυτὸν ἕκτον, ἐδήου· ὁ δὲ Διονύσιος μὴ πάσης τῆς δυνάμεως ἀναλαβὼν ἐκ τῆς Συρακούσης, εἰσβαλὼν εἰς τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν, προῆλθε· δι' αὐτῆς τὴν χώραν, Ἁλισαίους μὲν καθυπολαβόντες, διατειχίζουσαν αὐτοὺς, καὶ συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Hoc est: *Dionysius Ægestam atque Entellam obsidere jussit: ipse vero, exeunte jam æstate cum exercitu Syracusas regressus est. Anno ad finem delapso, Athenis summum magistratum adit Phormio, & Olympias tum agebatur* XCVI. *Tum Dionysius Syracusis eductu exercitu, Carthaginiensium ditionem invadit. Dumque agros populatur, Halicyenses, metu perculsi, missis in castra legatis, societatem cum eo junxerunt.* Obiervat Geographiæ peritissimus Cluverius, inter Entellæ ruinas & Lilybæum etiamnum celebre oppidum, vulgari vocabulo *Salemi* dictum: quod profecto antiquum illud nomen Ἁλικυαῖος in vulgarem linguam conversum gerit: nam Ἁλικυαῖος rectè à voce ἅλς, sive ἁλυκὸς *salsus*, & *Salemi* à Latina voce *Salum* deduci possit.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Ἁλικυαῖος.] Sic passim à Diodoro hujus oppidi gentile exprimitur: sed Latino ore oppidani HALICIENSES appellantur. Vide Pl. lib. III. cap. VIII. & Ciceronem oratione tertia in Verrem.

[2] Ἁλίκυρνα, κώμη Ἀκαρνανίας.] Scylax Caryandensis in Periplo refert urbem esse, eamque non Acarnaniæ sed Ætoliæ attribuit: verum qui in Geographicis parum sunt versati optime norunt, urbes Ætoliæ & Acarnaniæ à scriptoribus sæpenumero confundi. Scylacis verba hæc sunt: Μετὰ δὲ Ἀκαρνανίαν Αἰτωλία ἐστὶ ἔθνος, καὶ πόλεις οὐ αὐτῇ ἐστὶ αἵδε. Καλυδών, Ἁλίκυρνα, Μολυκρεία, καὶ ὁ Διάρροος ποταμός.

[3] Στράβων.] Nulla quod sciam apud Strabonem hujus vici mentio reperitur.

[4] Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Hujus demi in Vossiano codice nulla reperitur mentio. Unde nomen habeat legimus apud Etymol. Mag. auctorem: Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, ἀπὸ τοῦ ὁσίου ἁλίμου, Ἁλιμήνης ὁ Ἁλιμούσιος. πολλαὶ δὲ εἰσὶ χερσίδες ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου. ἐν ᾗ ἀπὸ τοῦ βάμονος Γαμοῦς, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. In Xylandri editione gentile nomen hujus Demi est Ἁλιμούσιος, pro quo ex aliis editionibus Ἁλιμούσιος reiecimus.

[5] Ἄλινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης, Ἁλινδεύς.] Locus est corruptus, & nullum auxilium à MSS. Schedæ Palatinæ & Vossianæ legunt: Ἄλινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης, Ἁλινδεύς. Sine ulla dubitatione legendum est, uti & gentile manifeste indicat: Ἄλινδα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης Ἁλινδεύς. Ptolemæus lib. V. cap. II. hanc civitatem Cariæ inter Stratonicen & Badefetum collocat: Ἀλάσσων, Σεβαστόπολις, Ἄλινδα, Βαδησός, Μυλασσα &c. Vide etiam Plinium lib. V. cap. XXIX. Arrianus de Exp. Alex. Mag. lib. I. Const. Porphyrog. de Them. lib. I. cap. 3.

[6] Ὁ πολίτης Ἁλινδεύς.] Bene se habet oppidani nomen: in vetere numismate ΑΛΙΝΔΕΩΝ excusum vidit Ful. Urſinus, uti notis ad Polybii Legat. testatur.

[7] Καπίτων Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ.] Vide Vossium de Hist. Græcis lib. IV. cap. IV.

[8] Ἁλίσαρνα, πόλις Τρῳάδος χώρας.] Melius habet codex Vossianus: Ἁλίσαρνα, πόλις τῆς Τρῳάδος χώρας. Apud Xenophontem variis modis oppidi nomen exaratur: lib. III. Hellen. Ἁλίσαρνα, & de Anabas. ultimo Ἑλισάρνη reperitur. Hujus oppidi etiam meminit Plin. lib. V. cap. XXX, sed ab ipso Halisserne dicitur. Puto tamen Stephanum verum nomen habere.

[9] Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, Ἁλισαρναῖος.] Bene se habet hoc gentile: nam eodem modo in antiquis numismatibus legitur. Num. Vespasiani habet: ΑΛΙΣΑΡΝΑΙΩΝ.

[10] Ἁλίφειρα, πόλις Ἀρκαδίας &c.] Puto hæc esse transcripta ex Pausaniæ Arcadicis, sed ibi civitatis & gentilitii penultima syllaba per η exaratur, quam scripturam Stephanus prorsus improbat, nam infra addit: ὅτῳ δὲ ἡ παραλήγουσα ᾷ διφθόγγῳ. Pausaniæ verba sic se habent: Ἔστι δὲ Ἀλφείρᾳ πόλις καὶ ἡ μέση. ἐξελείφθη γὰρ ὑπὸ ἀκριτόφυτου πολλῶν, ὑπὸ τῆς συμπεσούσης μοι τῇ Ἀρκαδίᾳ ἐς Μεγάλην πόλιν. *Est & Aliphera civitas haud sane magna, quod multitudinis bona pars tunc discesserit, quo tempore communi Arcadum consilio Megalopolim colonia deducta est.* Paulo post de conditore hæc subjiciuntur: Ἀλφειρεῖοι δὲ τὸ μὲ ὄνομα τῇ πόλει μάλιστα λόγῳ Ἀλφειρᾶ Λυκάονος παιδὸς. Hunc Ἀλίφειρα etiam is, qui Apollodorum in compendium redegit, lib. III. inter quinquaginta Lycaonis filios enumerat. Mallem tamen Stephani Scripturam sequi, quam Pausaniæ, utpote constantiorem, Polybius enim lib. IV. aliquoties urbem Ἀλείφειραν appellat, dicitque antiquitus fuisse Arcadicam, quam postea Elei suæ ditionis fecerunt.

τοῦ Λυκάονος παιδὸς Ἀλιφέρα. ''Ο πολίτης, Ἀλιφερεύς. Ἡ ὥρη ἡ παλήγγενος διὰ διφθόγγου.

A bens ab Aliphero Lycaonis filio. Civis, Aliphereńsis. Penultima cum diphthongo reperitur.

ἈΛΚΟΜΕΝΑΙ [11], πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ, ἀφ' ἧς Ἀλκομενεὺς ὁ Ὀδυσεύς. ἐστὶ δὲ καὶ Ἰλιακῆς πόλις. ὁ πολίτης ἀμφοτέρων Ἀλκομενεύς. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀλκομένεια.

ALCOMENÆ, urbs in insula Ithaca, unde Ulysses Alcomenensis dicitur. Est item Iliacæ oppidum: utriusque oppidanus appellatur Alcomenensis, & genere fœminino Alcomenia.

ἈΛΛΑΛΙΑ [12], πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ, [13] κῦμα Φωκαέων, ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν, [14] Ἀλαλιεύς.

ALLALIA, urbs in insula Corsica, à Phocæensibus condita, auctore Herodoto. Gentile, Allaliæus.

ἈΛΛΑΝΤΗ [15] πόλις Μακεδονίας, καὶ Ἀρκαδίας. Θεόπομπος δὲ ἐν πρώτῳ φιλιππικῶν, Ἀλλάντιον αὐτὴν εἶπε. [16] τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυλλήνιος.

ALLANTE, urbs Macedoniæ & Arcadiæ. Sed Theopompus libro primo rerum Philippicarum eam Allantium appellavit. Gentile, Allantius, quemadmodum Cyllenius.

ἈΛΛΩΡΙΑ [17], πόλις ἐν Κρήτης· Πολυαίνου πεντακαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀλλαῖος, ὡς αὐτὸς φησιν.

ALLORIA, urbs Cretæ, teste Polyhistore libro tertio decimo. Gentile Alloriates dicitur, ut idem perhibet.

ἈΛΜΗΝΗ [20], πόλις παρὰ τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὡς Ἀρριανός. τὸ ἐθνικὸν Ἀλμήνιος,

ALMENE, urbs ad Euxinum Pontum sita, cujus Arrianus meminit. Gentile, Almenius,

[11] Ὀ πολίτης, Ἀλιφερεύς.] Pausanias oppidani nomen facit Ἀλιφέρειος, quod eandem terminationem obtinet, licet in penultima per ι finitatur; sed Polybius Ἀλιφερεύς: sic ipse Pausanias Κορινθίους Κορινθεύς.

[12] Ἀλαλία, πόλις ἐν Κύρνῳ.] Codices Palatini & Vossiani habent: ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν Κύρνῳ. Sic etiam ultima comes exarari Polybius, ut jam oftendimus.

[13] Κῦμα Φωκαέων, ὡς Ἡρόδοτος.] Hoc loco pro Φωκαίων sine ulla dubitatione reścribendum eſt, Φωκαέων, ut apparebit, ſi Herodoti à Stephano allegatum locum inſpicamus: exſtat lib. 1. hiſce verbis: Οἱ δὲ Φωκαιέες, ἐπὶ πλοίοισι πεντηκοντόροισι οὐκ ἐπιτηδείοισι ἐπὶ τοιούτων ἔργων ἐποιεῦντο τὴν ἐσβολήν· ἐπεὶ δὲ ἐμαχέσαντο τὴν ἐπὶ τοῖσι ἐκείνων ἐλθοῦσαν ναυμαχίην τοῖσι Τυρσηνοῖσι καὶ Καρχηδονίοισι, ἐτράποντο ἐς τὴν Ῥεγίνων. Ἐνθεῦτεν δὲ τοὺς πλείστους ἀνδρωποδισάμενοι Τυρσηνοὶ ἐξανδραποδίσαντο. Ἐκ δὲ τῆς Κύρνου ἐπῆσαν ἔτεσι ἑβδόμῳ πρὸ τούτων τῶν ἐκ Φωκαίης ἀπιγμένων πόλιν τε οἰκήσαντες τὴν Ἀλαλίην. Τὰ δὲ ἱρὰ τὰ ἐμπύρια ἐν τῇ πόλι ταύτῃ ἱδρυσάμενοι ἐθύσκοντο ἐπὶ πάντα τὰ δεινά. Ἐπὶ δὲ τούτοισι καὶ τὸν ἐν Ἀλαλίῃ οἰκήσαντα πρότερον ἔτεα εἴκοσι ἐπὶ τοῖσι ἐπτὰ τοῦτον ἐπὶ τοῖσι ἐπτὰ ἔτεσι ἐπὶ τοῖσι ἐπτὰ ἔτεσι ἐπὶ τοῖσι ἐπτὰ ἔτεσι

νι⊙, ὡς Παλλώνι⊙· ἡ Ἀλμωνίτης, ὡς Ἀλμωνίτης, ὡς Σινωπίτης.

nius, sicut Pallenius, vel Almenites uti Sinopites.

Ἀ ΛΛΟΒΡΥΓΕΣ [11], ἔθν⊙ δωματώπλον Γαλατικόν, ὡς Ἀπολλόδωρ⊙. [12] Πολύβι⊙ δὲ ἀλφῆ Ϝ, αὐτὸς καλεῖ Ἀλλοβέργας. [13] Χάραξ δὲ ἀλφῆ Ϝ ο μικρῷ, Ἀλλόβροξας. [14] οἱ πλείους δὲ ἀλφῆ Ϝ ι. ὁ δὲ Τεχνικὸς, Ἀλλόβροξ, ἔθν⊙ Γαλατικόν.

ALLOBRYGES, gens Gallorum potentissima, de qua Apollodorus mentionem facit. Polybius eos Allobrigas appellat per I. Charax vero Allobrogas per o parvum: sed plurimi id nominis cum I efferunt. Grammaticus inquit: Allobrox, gens Gallica.

Ἄ ΛΜΩΝ [15], πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐλλάνικ⊙· καὶ [16] Σάλμον αὐτὴν Φησι, κακῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τ῀ Ἄλμων⊙ ἡμικῆς, Ἀλμώνι⊙, καὶ Ἀλμωνία.

ALMON, urbs Bœotiæ, teste Hellanico, qui eam quoque perperam Salmum appellavit. A genitivo Ἄλμων⊙ deducitur gentile Almonius & Almonia.

Ἄ ΛΜΩΠΙΑ [17], χώρα τ῀ Μακεδονίας, ἣν ὤκησαν Ἄλμωπες. Λυκόφρων,

---- [18] Ἐκ δ᾽ Ἀλμωπίας

Παλιμπλαγήτην δέξει [19] Τυρσηνία·

ALMOPIA, Macedoniæ regio, quam Almopes inhabitarunt. Lycophron:

---- *Sed ex Almopia*
Rursus errantem recipiet Tyrsenia.

περὶ Αἰνείας λέγων. [20] ἐκλήθη δ᾽ ἀπὸ Ἄλμωπ⊙ γίγαντ⊙. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, [21] καὶ Ἀλμώνι⊙, καὶ Ἀλμωπία, ἀπὸ Ἄλμωπ⊙ Ϝ Ποσειδῶν⊙, καὶ Ἕλλης τ῀ Ἀθάμαντ⊙.

Sic de Ænea loquitur. Ita autem regio dicta est à gigante Almope Neptuni, & Helles Athamantis filiæ, filio. Gentile, Almops, & à genitivo Ἄλμωπ⊙ fit Almopius & Almopia.

Ἀ ΛΟ-

ALO-

& cujus Arrianus in Periplo Ponti Euxini mentionem facit.

[11] Ἀλλόβρυγες, ἔθν⊙ δωματιῶπλον Γαλατικόν.] Populi sunt Galliæ Narbonensis inter Alpes Grajas, sive montem Sancti Barnardi (sic dictum à cœnobio quodam, in quo peregrini hospitio excipiuntur) lacum Lemanum, & Hisaram & Rhodanum amnes contenti. Addit Epitomator ex Apollodoro gentem fuisse δωματιῶπλον, quæ vox non duntaxat de viribus corporis, sed etiam de opulentia intelligi potest, & de utroque si acceperis, debitum in gentem honorem conferes: Nam omnino ante bella Punica quemadmodum Livius lib. XXI. cap. XXXI. perhibet, nulla alia Gallica gente aut opibus aut fama inferior fuit; & uti Italiæ erat proxima, sic etiam notissima, & Romanis præ cæteris metuenda. Unde hæc gens nomen sit sortita, dictu est difficillimum: fortassis à primario quodam oppido Allobriga: sic enim Latobrigi sive Latobrogii ab oppido Latobriga, ad flumen Saltinam in Vallesia sito, denominationem habent.

[12] Πολύβι⊙ δὲ ἀλφῆ Ϝ, αὐτὸς καλεῖ Ἀλλόβεργας.] Cod. Vossianus corruptissime: Πολυβι⊙ δὲ ἀλφῆ Ϝ, αὐτὸν καλεῖ Ἀλλόβεργας. Sine dubio Epitomator locum aliquem innuit ex libro tertio, ubi aliquoties de hac gente fit mentio.

[13] Χάραξ δὲ ἀλφῆ Ϝ ο μικρῷ Ἀλλόβροξας.] Casus rectus est Ἀλλόβροξ, quem infra ex Τεχνικῷ citat Stephanus noster. Multa nomina in ξ exeuntia, genitivum in γ⊙ terminant: ἄρπαξ ἄρπαγ⊙, αὐλακηγὲ αὐλακηγέ, κόλαξ κόλακ⊙ &c. Sic Ἀλλόβροξ Ἀλλόβρογ⊙. Eodem modo & Latini hanc vocem efferunt. Horat. Epod. XVI.

Æmula nec virtus Capua, nec Spartacus acer
Novisque rebus infidelis Allobrox.

Et Ausonius in catalogo urbium:

Insinuant quasse Sequanus Allobroges orii.

[14] Οἱ πλείους δὲ ἀλφῆ Ϝ ι.] Græcos, non vero Latinos scriptores intellige: nempe Plutarchum, Strabonem, Polybium, Appianum & alios.

[15] Ἄλμων, πόλις Βοιωτίας.] Constanter ita legunt codices vulgati omnes: sed in manu exaratis exstat: Ἀλμ⊙, πόλις Βοιωτίας. Ex gentili infra inde deducto satis apparet, vulgatam lectionem hinc non esse extirpandam. Posset tamen & manu exaratorum codicum lectio aliquam veri speciem habere, quia post hæc verba statim sequitur; καὶ Σάλμον αὐτὴν Φησι κακῶς. De nomine & situ hujus oppidi Bœotiæ ex aliis scriptoribus nihil potui recognoscere. Puto Stephanum depravatissimo Hellanici codice usum fuisse, in eo nunc τὸ Ἄλμων, nunc vero τὸ Σάλμ⊙ invenisse, & denique τὸ Ἄλμων pro vero civitatis nomine habuisse. Qua in re toto cœlo aberravit, cum sine dubio Ὄλμων vel Ὄλμ⊙ genuinum hujus loci nomen sit: ipse Stephanus alibi inquit: Ὄλμωνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὄλμου Ϝ Σισύφ⊙. Ad quæ verba nostras observationes legito.

[16] Σάλμον αὐτὴν Φησι κακῶς.] Magna hinc Epitomatoris oscitantia, de qua sæpenumero viri eruditione præstantissimi conquesti sunt, cognoscitur: nam hoc loco Hellanicum refutare aggreditur, & alio loco ejus erroribus assensum præbet: imo quæ nunc improbat, deinde in hujus onomastici geographici seriem transfert. Σάλμ⊙, πόλις Βοιωτίας, ἃς ὁ πολίτης Σελεμίτης, ὡς Ἑλλάνικ⊙ ὁ δεύτερον Δικηναρχείας. Verum si oppidi nomen sit Ἄλμ⊙, uti codices scripti præferunt, Hellanicus Stephani reprehensionem non mereretur, nam certum est τὸ Σ nominibus propriis in principio nunc addi, nunc vero demi. Vide pag. 85. comt. 51.

[17] Ἄλμωπία, χώρα τ῀ Μακεδονίας.] Hujus regionis mentio exstat apud Thucyd. lib. II. hisce verbis: Ἀνέστησαν δὲ ἐκ τ῀ τῶν Ἐορδῶν καλουμένης Ἐορδίας, καὶ ἐξ Ἀλμωπίας, Ἀλμωπάς. Et apud Constantinum Porph. lib. II. de Them. in Macedoniæ Themate male Ἀλμωπία cum o parvo appellatur.

[18] Ἐκ δ᾽ Ἀλμωπίας.] Ex hisce Stephani verbis quondam viri docti Lycophronis locum emendarunt, in quo pessime legebatur, ὃν δ᾽ Ἀλμωπίας &c.

[19] Τυρσηνία.] In Palatinis male est Τυρσηνίων, quod etiam Vossianæ scheda exhibent.

[20] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπ⊙ γίγαντ⊙. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ &c.] Hæc & quæ sequuntur verba, ad finem hujus tmematis usque, non satis cohærent: videntur enim transpolita, & hiulea; quare totum locum hunc in modum constituerem atque supplerem: Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀλμωπος γίγαντ⊙ Ϝ Ποσειδῶν⊙ & Ἕλλης τ῀ Ἀθαμαντ⊙. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, καὶ ἀπὸ Ἄλμωπος γθωνὸς Ἀλμώπι⊙, καὶ Ἀλμωπία. Hanc veram esse hujus loci lectionem, in dubium vocari non potest. Nemini itaque mirum videatur, quod vocaculam γθωνὸς inferuerim, nam phrasis est Stephano familiarissima, quaque etiam in præcedenti vocabulo usus est: τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τ῀ Ἄλμωπος γθωνὸς, Ἀλμώπιος. In voce Ἀκμόνια hæc habet: Ἀκμονίται δὲ, ἀπὸ τ῀ Ἀκμον⊙ γθωνὸς. Ad quem locum vide notas.

[21] Καὶ Ἀλμώνι⊙.] Plinius lib. IV. cap. X. Almopios in Macedonia collocat. *Ab hoc amne Pæonia gentes, Paroræi, Heordenses, Almopii, Pelagones, Mygdones.*

Α Λ Ο Ά Π Η [11], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Α Λόπης [11] τῆς Κερκυόνος, ὡς [14] Φερεκύδης. ἢ τῆς Ἀλόπος, ὡς Φιλωνίδης. [15] ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης καὶ Κρεμαστῆς, καὶ Ἐχίνου. δεύτερα ἐστὶ [16] καὶ Φθιωτικὴ Ἀλόπη. [17] τρίτη, Πόντου, ἀφ' [18] ἧς Πενθεσίλεια. [19] τετάρτη, πρὸς Εὐβοίαν. πέμπτη, πρὸς Δελφούς. ἕκτη, πρὸς Λοκρίδα. Ὅμηρος δὲ μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας τιθέασι φάσιν,

[20] Ἐλθὼν ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν.

ὁ πολίτης καὶ τὴν χώραν Ἀλοπίτης. [21] ἔστι δὲ καὶ Ἀλόπιος.

A LOPE, urbs Theſſaliæ, quæ nomen habet ab Alope Cercyonis, ut Pherecydes perhibet, vel Actoris filia ſecundem Philonidem. Sita eſt inter Lariſſam Cremaſten & Echinum. Secunda Alope regionis Atticæ eſt. Tertia, Ponti, cujas Penthefilea cenſetur. Quarta, circa Eubœam. Quinta, circa Delphos. Sexta, circa Locridem. Hanc Homerus ſtatuit maritimam inter Myſiam, Cariam & Lyciam.

Venientes ex Alope, unde Amazonum genus eſt.

Civis ex lege artis Alopites dicitur, quanquam & Alopenſis reperiatur.

Α Λ Ο Ν Η Σ Ο Σ [22], πρὸς ταῖς [23] Φι-

HALONESUS, inſula ob quam Phi-

[11] Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας.] Ex hac epitome aliam confuit Eudocius in τῶν Παρεσκολασθέντων ἐν τῷ Βέτα ῥημάτων. ἡ Ἄλοπη καὶ ἡ Ἀλόπη, inquit, πόλις ἐστὶ αὐτὴ Θεσσαλικὴ, ὁμωνυμὸς Ἄλοπος ἥρωτος Κερκυόνος ἢ Ἀκτορίδος. ὕστερον δὲ ἐκπεπόνηκε Λαρίσσης ἐστὶ κερμασθῆς ἢ Ἐχίνου. Reticentur ab Eudocio auctorum nomina, nempe Pherecydes & Philonides, quorum teſtimonio Stephanus uſus eſt. Pergit deinde Archiepiſcopus: ἡ πολίτης, Ἀλοπίτης καὶ Ἀλοπεύς. καὶ ἐπὶ τῆς ἴσης Ἀλόπιος, οὐ μὰν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας. ἢ γὰρ φασὶ ἐν πόντῳ, ὁ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ· ἢ ἐν τῇ Προποντίδι· ἢ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ Ἀλόπη, ἐν ᾗ καὶ Ἀλόπιος.

[12] Τῆς Κυκρεύος.] Pauſanias lib. I. & Hyginus fab. CLXXVIII hunc Cercyonem Alopes patrem agnoſcunt, non vero Actorem, un Philonides hic ſtatuere videtur.

[14] Φερεκύδης.] Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. IV. cap. IV.

[15] Ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης &c.] De ſitu hujus oppidi lege Strab. lib. IX. & Melam. lib. II: III. qui remotius ab Echino collocat.

[16] Καὶ ἡ Ἀττικὴ Ἀλόπη.] In Attica neque fuit oppidum neque pagus hoc nomine, ſed ſepulchrum five fons: eo ipſo in loco a Cercyone patre interfecta dicitur. Vide Paul in Attica. Hyginus ſcribit, fabula jam ſupra allegata, Neptunum Alopes corpus in fontem commutaſſe, qui ex Alopes nomine cognominatus eſt: adeo ut hinc conjicere liceat, in Attica vel ſepulchrum vel fontem iſthac appellatione, non vero oppidum, five vicum exſtitiſſe.

[17] Τρίτη Πόντου.] Utinam hoc Stephanus aliqua Scriptorum auctoritate confirmaſſet! In Ponto fuiſſe Alopen nemo ex mala conjicum Homeri ſcriptura hauſerat; quam in poetæ verſus Iliad. B.

Καὶ Ἀλόπην Ὀλίζονα, καὶ Ἐπίσκοπον ἔρνος,

Palephato, Menecrate, Demetrio, aliiſque è veteribus Ægebantur deprayediſſime hunc in modum:

Καὶ Ἀλόπην Ὀλίζονα, καὶ Ἐπίσκοπον ἔρνος,

Ἐλθὼν ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν.

Strabo lib. XII. & XIII. prodidit: ejus verba, quia valde ad rem facientia, ex lib. XII. tranſcribam: Οἱ δὲ Ἀλιζώνιοι, οἱ δὲ Ἀλιζῶνες εἰσὶν, ἢ Ἀλύβιοι, ἢ Ἀλόπιοι, ἢ Ἄλοπες. Deinde paucis interjectis verſibus ſic pergit: Ἢ ὅτι Ἀλύβην, ὡς τὴν Ἄλοπα, καὶ Ἄλοπας, καὶ οὐ τὴν πόπις τυπὶς ἐξεπλάγην; ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄλοπα, καὶ τὴν Ἀλύβην, καὶ τὴν Ἀμαζονίδα, καὶ τὴν Ἀμαζονικὴν, ἀγνοῶ· ἢ ὅπως. Ἄλοπας δὲ Ἀμαζόνων Ὀλίζονα, καὶ Ἐπίσκοπον ἔρνος, ἐπὶ τὰ ἀκρωτήρια τὰ πρὸς τὸν Εὔξεινον πόντον (ἐν οἷς καὶ Ἀμαζονίδων γένος ἐστίν. ἐν οἷς καὶ Ἄλοπες, καὶ Ἀλόπη, καὶ μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας.

[41] Φίλιππος ὁ Ἀθηναῖοι διαφέρονται. τὸ ἐθνικὸν Ἀλονήσιος, ὡς [44] Προκονήσιος· καὶ Ἀλονησίτης, ὡς Χερρονησίτης. [45] ἔστι δὲ ἑτέρα τῆς Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, τῶν.

Philippus & Athenienſes inter ſe bellum geſſere. Gentile, Halonefius, uti Proconeſius: & Halonefites, quemadmodum Cherrhoneſites. Eſt item alia Ioniæ, quæ idem gentile habet.

Ἄλος, πόλις Ἀχαΐας, ἡ [47] Φθιώτιδος, ὑπὸ τῷ πέρατι τῆ Οἰθρύῳ· [48] ἀπέχει δὲ σταδίους ὡς ἑξήκοντα σταδίους. [49] κλίνει δὲ αὐτὸ ὁ Ἀθαμαντεύς, [50] ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. [51] Θέων δέ φησιν. ὅτι Ἄλῳ ἐρεσχόμενα ἐῶ Ἀθαμαντος, ἡ μυλεύσασα τὸν Ἰνὼ Φρύγη τὰ πέρματα· ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν [52] ὠνόμασαν. δύο δὲ [53] Παρνησσὸς καὶ Ἄλυς ἴσασι· [54] τὸν μὲν Μαλιακὸν, ὑπὸ Ἀχιλλέι, [55] τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. λέγεται δὲ [56] ἀρσενικῶς, καὶ ἡμιλικῶς. [57] τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς. Σοφοκλῆς δὲ τέτρα ὑπὸ ζώνην ἀρείαν ξυνοδῆς. πολλοὶ χώρου διαλῦσι &c.

ALUS, urbs Achaïæ, & Phthiotidis ad finem Othryos montis ſita. Diſtat ab Itone circiter ſexaginta ſtadia. Narrant Athamantem eam condidiſſe, & ſic appellaſſe ἀπὸ τῆς ἄλης, ab errore, qui ei accidit. Enimvero Theo refert, Alum fuiſſe Athamantis ancillam, quæ indicavit Inonem ſemina torrere: in cujus honorem urbem ſic appellarunt. Sed Parmenifcus duas. Alos commemorat, alteram Maliacam Achilli, alteram vero Proteſilao ſubditam. Utroque genere & maſculino & fœminino urbis nomen effertur. Gentile, Alenſis. So-

[41] Φίλιππος ὁ Ἀθηναῖοι διαφέρονται.] Hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. IX. Nam Philippus viribus auctus, cum videret penes Athenienſes imperium maris eſſe, celebriores maris Ægæi inſulas in ſuam poteſtatem redegit. Τινὲς δὲ Φίλιππον αὐξηθέντα, ὁρῶν Ἀθηναίους ὑπερέχοντας τῇ θαλάσσῃ, καὶ τῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελαγίων ὄντων τὰ πλείονα ἑαυτοῦ κρατοῦντας, ἐπιθέσθαι τοῖς πολλοῖς ἐκείνης μᾶλλον ἐπιθέμενος.

[44] Προκονήσιος.] Sic edi curavimus: libri ſcripti & editiones omnes male exhibebant Προκοννήσιος. Stephanus: Προκόννησος, μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι· ὁ πολίτης, Προκοννήσιος.

[45] Ἔστιδὲ ἑτέρα τῆς Ἰωνίας.] Apud Strab. lib. XIII. hujus inſulæ fit mentio, ubi per duplex N nomen exaratur. Μεθ' ἣν Κόρινθος Ἀλόννησος πόντου.

[46] Ἄλος, πόλις Ἀχαΐας.] Herodotus lib. VII. de hoc oppido mentionem facit, ſed ibi per duplex Λ ſcribitur, & etiam in Achaia ponitur. De hoc oppido etiam loquitur Mela lib. II. cap. III. *At cum littora legnatur, à promontorio Sepiade per Demetrion & Halan & Pteleon & Echinon, ad Pegaſæum ſinum curſus eſt.* In ſcriptis Stephani codicibus hæc vox cum aſpiratione ſcribitur, uti ad oram ſui libri obſervat Salmaſius; & quoſdam ita hanc vocem exaraſſe teſtatur Euſtathius ad Homer. pag. 320. Τινὲς δ' οὖν ἐπωνύμως τὸν Ἄλον, ὡς λάλον ὄντα ἢ ἄλλως ὑφ' ἡδονῆς, ἀκηλήθητον τῷ γαμεῖσθαι εἰπεῖν, Ἄλῳ· ὁ Ἀλώιος, ὡς τῇ παρειᾷ τὸ Λοξίου.

[47] Καὶ Φθιώτιδος ὑπὸ τῷ πέρατι τῷ Οἰθρύῳ.] Sic omnes habent editiones, ſed obſervavit Clariſſimus Voſſius ad Melam in veteribus libris alio modo hæc verba concipi: Καὶ Φθιώτιδος ὑπερχὸ τοῦ πέρατος Οἰθρύου, ex quibus verbis locum hunc in modum emendavit: ὑπὸ ἀρχείῳ πέρατι τοῦ Οἰθρύου. Hæc incomparabilis viri emendatio etiam confirmari poteſt verbis Strabonis, quæ lib. IX. leguntur. Ὁ δὲ Φθιώτης Ἄλως ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Οἰθρύος· ὅρος ἐστὶ ἀρκτὸν κατέχον τὴν Φθιῶτιν: nam certum eſt Stephanum ex Strabone hunc locum deſumpſiſſe, uti mox probaturus ſum.

[48] Ἀπέχει δὲ τοῦτο ὡς ἑξήκοντα σταδίους &c.] Hæc verba Stephanus & quæ ſequuntur ex Strabone tranſcripſit, cujus locus ita eſt legendus: ἀπέχει δ' ἔτι τοῦτο ὡς ἑξήκοντα σταδίους ὁ Ἀλῶν, ἢ ἡ Ἄλως, λόφος ἐφ' ὑψηλοτέρου. ὅθεν ἐστὶ Ἀθαμᾶνες τὸν Ἄλων.

[49] Κλίνει δ' αὐτὸ Ἀθαμανεύς, ἀπὸ τῆς συμβάσης &c.] Epitomatorem ſequitur Euſtathius in ſuis ad Catalogum commentariis. Ἄλως δέ, ἢ μᾶλλον ἡ Φθιῶτις αὕτη, ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας πόλις, ὥδε φασὶ τὸν Ἀθάμαντος, ἀνομασθῆναι ἀπὸ τῆς αὐτῷ συμβάσης ἄλης ἐπὶ πλείονα, ὡς ὑπαθρίου εἰς μανίαν ἐμπεσόντος. ὅτε δὲ ἐσθίων, ἠφάνισεν Ἀθάμαντος εἶναι τὸν Ἄλον, τὸν μνευσάσαν τὸν Ἰνὼ φρυγεῖν τὰ σπέρματα. ὃς εἰς τιμὴν ἡ πόλις ἀνόμασεν. γρᾶψαι δὲ Ἀθάμαντος ὁ Ἰνώ.

[50] Ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης.] Athamantem Ecrotia pulſum multum terrarum peragraſſe, & poſt longum errorem in Theſſaliam veniſſe tellunt paſſim Mythologiæ doctores. Apoll. lib. I. Ἔπεσεν δὲ τῆς Βοιωτίας, ἱστορεῖται δ' ὅτι, τὸ παλλάκιον [51] Θέων δὲ φησὶν, ὅτι Ἄλῳ· &c.] Intelligo illum, qui in Lycophronem eſt commentatus: Stephanus in Ἄλιαι: Θέων ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα. In commentariis ad Lycophronem quæ hodie circumferuntur, nulla hujus Ali exſtat memoria: attamen ibi Scholiaſtes refert, Inonem triticum, ne germinaret, torrefeciſſe, & hanc ob cauſam magnam annonæ caritatem invaluiſſe. Similiter neque apud Hygini Epitomatorem Avianum in luculenta hujus fabulæ deſcriptione, ulla hujus ancillæ memoria reperitur, ita enim ille cap. II. *Ino Cadmi & Harmionæ filia, cum Phrixum & Hellen ex Nebula natos interficere voluiſſet, iniit conſilium cum totius generis matronis, & conjuravit, ut fruges in ſementem quas darent, torrerent, ne naſcerentur.* Hæc etiam Apollod. lib. I.

[52] Ὠνόμασαν.] Schedæ Voſſianæ num. ſing. ὠνόμασε exhibent.

[53] Παρνησσὸς.] Vide Voſſium de Hiſt Græcis lib. III.

[54] Τὸν μὲν Μαλιακὸν, τὸν ὑπ' Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ τὸν ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ.] Salmaſius, uti videtur, ad oram ſui codicis hunc locum correxit, ſed bona fide dicam, me ex verbis nullum poſſe ſenſum percipere. Incomparabilis Voſſius in ſuo codice MS. quo nos etiamnum utimur, hunc locum hoc modo invenitit: τὸν μὲν Μαλιακὸν, τὸν ὑπ' Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ ὑπερχὸ Πρωτεσιλάῳ: Verum hæc verba, pro ut in MSS. & in vulgatis libris concipiuntur, viro ſummo non ſatis videntur ſana, quare emendabat: τὸν μὲν Μαλιακὸν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ ὑπερχείῳ Πρωτεσιλάῳ, vel ὑπάρχοντα quod idem eſt: nam pro ἀρχεῖ ὦ olim quoque ἄρχω ſcribebant euphoniæ gratia, ut Grammaticis notatum. Alos quæ ſub Proteſilao erat, quamque borealem hic vocat Stephanus, etiam Phthiotica dicebatur. Utriuſque & Maliacæ & Achaïcæ meminit Strabo lib. IX, cujus verba à Voſſio ex Plethonis Theſſaliæ deſcriptione emendata tranſcribere libet: ὑπὸ δὲ τῇ Κορυφῇ Θέσσα κεῖται αἱ Φθιῶτιδες. Καὶ ἡ Ἄλως δὲ Φθιῶτις καλεῖται, καὶ Ἀχαϊκὴ συναπτομένη τοῖς Μαλιεῦσι, ἀφ' ἧς ἐστὶ τὸ Οἰθρύου ὄρος.

[55] Τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ.] Commentario præcedenti locum ſecundum Cl. Voſſii mentem emendavimus: ſed operæ pretium videtur obiter monuiſſe, Euſtathium iiſdem vocibus hunc Stephani locum in ſua commentaria retuliſſe, ita enim ille ad Iliad. B. λέγεται δὲ ὁ ἀρσενικῶς ὁ Ἄλῶν, καὶ ἡμιλικῶς ἡ Ἄλως. ἐοικὸς δὲ ἐστὶ τῷ Ἄλῳ· ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ, καθὸ ἡ ἐπιβεβηκυῖα τοῖς ἰθαγενέσι. ὃς ἐν Μαλιακῷ φησὶ τὸν Ἄλον τοῦτον ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. ἀγνοεῖ δὲ τοὺς Μαλιεῖς πεζέτερον. Tempore igitur Euſtathii hæc verba non aliter legebantur, quam uti nunc in vulgatis codicibus circumferuntur.

[56] Ἀρσενικῶς ὁ ἡμιλικῶς.] Idem affirmant Strabo lib. IX. & Euſtathius loco jam allegato.

[57] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς &c.] Tria hæc gentilia Ἀλιεὺς, Ἀλιάδης, & Ἀλιεὺς etiam apud Archiepiſcopum Theſſalonicenſem loco ſupra citato, reperiuntur. Ἐθνικὸν τῆς Ἄλης, Ἀλιεὺς καὶ Ἄλιος. καθὸ δὲ πᾶσι ὁ Ἀλιάδης.

Σοφοκλῆς ἢ Ἀλησίους. πινὲς δὲ τ γλωσσο- A Sophocles Alesios, & nonnulli ex Glossographis
γράφων, Ἀλίους. incolas Alios nominarunt.

Ἀ ΑΛΠΕΙΑ, [18] ἠιὼν πρὸς ἄρκλον τ Τυρ- ALPIA, tractus littoralis versus septen-
ρηνικὸν & Ἰωνίας θαλάσσης. οἱ καλοικήσ- trionem Tyrrhenii & Jonii maris. Accolæ di-
ντες Ἄλπιοι, καὶ Ἀλπεῖς. [19] καὶ Ἀλπία ὄρη, cuntur Alpii & Alpenses. Sunt item montes Al-
καὶ Ἀλβία. διχῶς δὲ ἡ γραφὴ, [60] διὰ τοῦ Β π, B pes & Albii; nam duplici modo vox exaratur &
καὶ διὰ τοῦ β. καὶ Ἀλβία ἡ χώρα, διὰ per P, & per B. Et regio per B, etiam Albia di-
τοῦ β. citur.

Ἀ ΑΛΠΗΝΟΙ, κώμη πλησίον Θερ- ALPENI, vicus prope Thermopylas,
μοπυλῶν. [61] Ἡρόδοτος. [62] ἔστι καὶ πόλις auctore Herodoto. Est etiam Locrorum me-
Λοκρῶν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Ἀλπη- C tropolis hoc nomine. Similiter Alpeni gentile
νοί. nomen est.

Ἀ ΑΛΠΩΝΟΣ [63], πόλις ἐν ὄρει & ἐν Μα- ALPONUS, urbs & mons in Macedo-
κεδονίᾳ, ὡς Εὐθυφείων. ὁ πολίτης, Ἀλπώ- nia, cujus Euphorion meminit. Civis Alpo-
νιος. ἡ χώρα & ἡ γυνὴ, Ἀλπωνία. [64] πινὲς nius, & regio & mulier Alponia dicuntur.
δὲ Θετταλίας αὐτὴν φασιν. [65] ἔστι δὲ ἄλλη D Sed nonnulli statuunt, urbem Thessaliæ esse.
Λοκρῶν τ Ἐπικνημιδίων, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Est item alia Locrorum Epicnemidiorum, uti
πρώτῃ Δευκαλιωνίας. Hellanicus libro primo Deucalioniæ perhibet.

Ἀ ΑΛΤΟΣ [66], χωρίον πλησίον Θεσσα- ALTUS, castellum prope Thessalonicam,
λονίκης, [67] ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ. τὸ ut Theagenes in Macedoniæ descriptione au-
ἐθνικὸν, Ἀλτῖνος. E ctor est. Gentile, Altius.

Ἀ ΑΛΥΑΤΤΑ [68], χωρίον Βιθυνίας, ἀπὸ ALYATTA, munimentum Bithyniæ,
Ἀλυάττου πεφτήσαν[τος] τ τύπον. ὁ οἰκήτωρ, sic dictum ab Alyatte, qui locum devicit. In-
Ἀλυαττῖνος. cola Alyattenus appellatur.

Ἀ ΑΛΥΒΑΣ [69], τὸν οἱ μὲν Με- ALYBAS, hoc nomine quidam Meta-
πόν-

[18] Ἠιών.] Codices Palatini & schedæ Vossianæ pro ἠιὼν, habent κιὼν, quod terri non potest: & κ à librariis facili negotio confunduntur.

[19] Καὶ Ἀλπία ὄρη.] Hæc vox numero plurali usurpatur, ut inquit Eustathius, quia mons est maximus: Ἡ δὲ Ἄλπις, μόνον ὄρος. διὸ & ἐν πολυτελεῖ τῶν λόγων] καὶ Ἀλπεῖς. Vide comment in Dionys. Perieg. pag. 422. Festus Pompeius inquit. *Alpes nomen habere à candore nivium, quia perpetuo fere nivibus albescunt: Sabini enim alpum dixerunt, quod Poëna Latinis album.* Neque tamen improbabilis videtur Ilicon sententia, lib. XIV. cap. VIII. ita dicentis: *Alpes proprie montes Galliæ sunt: de quibus Virgil. Aëriasque Alpes, & dicendo aërias, verbum expressit à verbo: nam Galli montes lingua Alpes, montes alti vocantur.* De Alpium nomine generatim lege Polyb. lib. II: Melam lib. II. cap. IV: lib. II. Annium, in oratione ad Constantinum: Herodianum item longum loquor. Alpium latitudinem demonstrat Tacitus lib. III. cap. XVIII: Strabo lib. IV, & Zonoras in Annalium: altitudinem Strabo ex Polybii lib. IV. quæ vetus indicat: Τὰς δὲ Ἀλπεῖς εἶδέ τις ἀν πυραμίδα ἀπεικασειεν ἐς. Quas primus mortalium Alpium juga transcendit, celeri Justini lib. XXIV. cap. IV. *Gens asperæ, audax, naturam & immortalis ausi eadem dedit. Alpium invicta, quæ prima post Herculem, cui ea res virtutis admirationem & memoriæ æternum Alcidæ.* Et ex Stephano ἐς. Καὶ διὰ τοῦ β π, διὰ τοῦ β. Utroque modo scripsisse hoc nomen veteres Græcos, testatur etiam Strabo lib. IV: ἔστι δὲ Ἄλπια, ἡμιθλιῶς ἀσύντον Ἀλείας. Et ex Stephano affirmat Eustathius ad Dionys. pag. 422. Ἐγκλείπει δὲ ἡ ἀσυνθετος ἀλπεινὴ, τὰ Ἄλπια, ἡ Ἀλπία διὰ τοῦ β. Ejusverba leguntur lib. VII. Κεῖται δὲ ἐν ἐγγύτατα τ ἄκρα Λοκρῶν ἀκρηρὰ, ὡς πάντης διὰ ἰσπιλιάδος ἰλουσῶν ἐς Ἀδρίαν.

[60] Διὰ τοῦ β.] Primo intuitu hæsitabam, quibusnam ἐ Locris hæc civitas esset attribuenda: deprehendi eandem esse, de qua infra in vocabulo Ἄλπινος & Ἐπικνημιδίων. Locri Epicnemidii Ozolæ & Malienibus contigui, à monte Cnemide dicti sunt, teste Strabone lib. IX. Οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι, λεγόμενοι Κνημῖδες Ὀπούντιοι τ, καὶ Μαλιῆσιν. Herodotus lib. VII. hujus oppidi meminit, sed numero singulari, prorsus ei situm adscribens: Τείνει δὲ ἡ Ἀτραγηνὴ πρὸς ἑσπέρης τ ἥλιον τ Ἀλπηνὸν πόλιν, ἐσχάτην χώρην τ Λοκρίδων τῶν Μαλιέων.

[61] Ἄλπινον, πόλις ἐν ὄρει τ Μακεδονίας.] Assentior Ortelio, existimanti hunc locum eundem esse, de quo præcedenti commate Stephanus egit, nam circa situm notabilem non conspicio differentiam: Hausit hæc noster, quemadmodum ipse fatetur, ex Herodoto & Euphorione qui diverso idiomate scripserunt: quidam enim è Græcis, propter sonum plenorem, Η in Ω mutarunt, ut ῥήγνυμι, ῥώγνυμι ῥηγμὸς ῥωγμός, ῥῆγμα ῥωγμὸς, ῥήγνυμι ῥώγω ψῶγμα, πίκοτω πίσσοτω, ἀρηχὸς ἀρωχὸς & sic in sexcentis aliis.

[64] Τινὲς δὲ Θετταλίας.] Dubitarunt itaque cui solo deberet assignari: unde etiam evinci potest, Alpenos, vicum prope Thermopylas, & Alponum in Macedonia, sive ut alii volunt, in Thessalia, eosdem fuisse: nam omnes norunt harum regionum confinia à scriptoribus sæpe confundi.

[65] Ἄλλη Λοκρῶν τ Ἐπικνημιδ.] Sine dubio & hæc eadem est urbs de qua supra: ἔστι δὲ μητρόπολις Λοκρῶν, quemadmodum luculenter probavimus.

[66] Ἀλτὶς, χωρίον πλησὶον Θεσσαλ.] Sic supplevimus locum ex Vossiano cod. qui in aliis editionibus mutilus circumferebatur: Ἀλτὶς, πλησίον Θεσσαλονίκης.

[67] Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ.] Præter res Macedonicas, etiam Caricas confingavit, uti apparet in voce Καρσαλία: læpissime autem absque operis indice allegatur.

[68] Ἀλυάττα, χωρίον Βιθυνίας.] Apud Liv. lib. XXXVIII. cap. X. occurrit *Alyattus*, locus circa Tectosagos in minori Asia.

[69] Ἄλυβας, τῶν οἱ μὲν Μετακωνίων κώμην τ Ἰπυλίας.] Sic dictum fuisse Metapontium etiam testatur Joh. Tzetzes Chil. XII. Num. CCCCIV.

Ἀλύβη πόλις ἄφαντος τ ἀέρμονος γλώσσης,
Ὡς ὁ ξεσυτὸς κρητολέξων Ὁμηρ Βοιωτὸς,
Ταλῶν ἐξ Ἀλύβης, ὄχθη ἀέρμονι ἐν χρυσίλῃ.
Ἄλυβας δ' ἡ Μητάποντ πόλις τ Ἰπυλίας.

πόλιον ἤκουσεν τῆ Γαλίας. [70] τινὲς δὲ, Θρᾴκης πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβάνδιος.

Ἀλύβη [71],

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθι δὲ ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη

[72] φᾶσὶ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Διὰ Φέρουσαν νεογνόν. οἱ τοῦτον οἰκοῦντες Ἄλυβες, ἀντὶ τοῦ ἀργυρείων μετάλλων σιδηρᾶ ἔχοντες. [73] οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Σέλευκος. ἐστὶ δὲ Ἀλυβδος, καὶ Ἀλυβηίς. [74] Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς, ἢ Ποτηροκλέπτῃ,

[75] Οὕτις μοῦ κέλευε Ἀλυβηίδα μῆνθ᾽ ἁπέρα.

τυτίτη τῶν ἀργυρεῶν, διὰ τὰ μέταλλα. Ἑλλάνικος δέ φησι, λίμνην εἶναι Πενταικήν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβαῖος.

Ἀλτζεια [76], πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Ἄλτζης παιδὸς

A pontum Italiæ, alii vero urbem Thraciæ sic appellarunt. Gentile, Alybantius.

ALYBE.

Procul ex Alybe, ubi argenti origo est.

B Huc venisse dicitur Rhea, ferens Jovem recens natum. Qui urbem incolunt Alybes appellantur, pro argento ferrum possidentes. Nunc autem, uti Strabo auctor est, Chaldæi nominantur. Exstat quoque vox Alybeus, & Alybeis apud Euphorionem in Imprecationibus, sive poC culorum fure.

Qui poculum meum Alybense solus abstulit.

Hoc est argenteum, propter metalla. Verum Hellanicus refert, paludem esse Ponticam. Gentile, Alybæus.

D ALYZIA, urbs Acarnaniæ; sic dicta ab

[70] Τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν.] Legebat Salmasius è Palatinis codicibus: τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν, ὡς Ὅμηρος. Corruptissime in Vossiano inveni: τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιος. Sed Poëtæ nomen non est hujus loci: sequuturæ sectioni excidit, quod imperitus librarius hic inserebat.

[71] Ἀλύβη.] Si non accuratum situm, saltem regionis nomen addere solet Epitomator, & hæc causa est, cur putem hæc ab ipsius manu haud esse profecta. Verum alia insuper est ratio cur hoc velim: redundabat commate præcedenti poëtæ nomen, quod hic desideratur, nam sequens versiculus ex Homeri Iliozotia est desumptus, ad quem vide Eustathium pag. 363. Post Ἀλύβη itaque adderem, Ὅμηρος. De scriptura vocis Ἀλύβη, & quomodo veteres eam mutarunt, ex illa Ἀλίπη, Ἀλίη & Ἀλύβα facientes, legi potest apud Strabonem lib. XII. & XIII.

[72] Παρὰ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Διὰ φέρουσα νεογνόν.] Manifeste vox quædam ad sententiæ expletionem desideratur. Editiones quæ Basileensem præcesserunt, cum illa non conveniunt, in iis enim locus sic constituitur: παρὰ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέαν τὸν Διὸς &c. Codex Vossianus habet: παρὰ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα τὸν Διὸς &c. Salmasius è Palatinis schedis legebat: παρὰ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα λιὸς Διὰ φέρουσα νεογνόν, & præterea, Ῥέα δὲ Διὰ φέρουσα &c. Concludit tandem hæc verba ita esse restituenda & supplenda: παρὰ τοῦτον ἐλθεῖν Ῥέα λέγεται, Διὰ φέρουσα νεογνόν: cui sententiæ libenter calculum album adjicio.

[73] Οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Σέλευκος.] Stephanum respicere verba Strabonis, quæ leguntur libro XII, nemo sanus negaturus est. Οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, Χαλδαῖοι τὸ παλαιὸν ὀνομαζόμενοι, καὶ ὡς μάλιστα ἡ Φαρανακία ὁρᾶται. Verum codices Stephani manu exarati, nec non Aldina Florentinaque editio quarum literam è voce Χαλδαῖοι rejiciunt, habentque: οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Σέλευκος. Proxime ad hanc scripturam accedit Menippus, qui in Periplo suo Χαλδίαν, Armeniæ minoris regionem, & incolas Χαλδαῖς appellatos fuisse perhibet: Menippi locus exstat apud nostrum in voce Χαλδία, estque ita legendus, ut postea docebimus: Τὰ μεταξὺ τούτου τε Τιβαρηνῶν ἐστι ἡ Πόντικὴ βασίλεια, καὶ κοίλη Τιβαρηνία ἡ Χαλδίαν ἡ Σανιδίαν. οἱ δὲ πάντη περιοικοῦντες, Χάλδοι. ὕστερον δὲ ἐπεκράτησε ἡ σαυνῖτις. Hi Chaldi, Tibarenis & Sannis five Macronibus proxime adjacentes, à Strabone etiam Χαλδαῖοι appellantur, ita enim legimus lib. jam allegato: Τῆς δὲ Τεχνιζοῦς ὑπέρκειται, καὶ τῆ Φαρνακίας, Τιβαρηνοὶ τε ἡ Χαλδαῖοι, καὶ Σάνναι, οὓς πρόσθεν ἐπάλουν Μάκρωνας. Prope Colchidem Chaldæos etiam habitasse, testatur Stephanus in vocabulo Χαλδαῖοι ex Sophoclis Tympanistis. Ἐστὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς,

Κόλπος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Σύραν ἔθνος.

ὡς μὴ τις μεμφέσθω τῶν Βαβυλῶνα λέγειν ἐκεῖνον αὐτοὺς, ὡς διδάσκων. Verum cum subjiciat Stephanus, doctiores hoc nomen Chaldæis circa Babylonem, non vero circa Colchidem habitantibus, attribuere; & ego de illis etiam Sophoclis locum posse intelligi censeam, dubium non est, quin in Strabonis codicibus lateat mendum, quod an ex iis transcripserit Stephanus, affirmare nequaquam audeo, cum in Palatt. & Vossianis schedis constanter legatur, οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Σέλευκος. Scriberem itaque hoc loco: οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Σέλευκος: & apud Strabonem utroque loco: Τιβαρηνοὶ τε, καὶ Χάλδοι &c. Rursum, οἱ δὲ νῦν Χάλδοι, Χαλδαῖοι τὸ παλαιὸν ὀνομαζόμενοι. Ita autem esse legendum, etiam Menippi locus non obscure indicat.

[74] Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς, ἢ Ποτηροκλέπτῃ.] Locus est corruptus, & à MSS. schedis nullum auxilium; pessime enim Vossianæ exhibent, ἢ Ποτηροκλέπτῃ. Legendum est sine dubio, vel Ποτηροκλέπτῃ, quemadmodum restituit Xylander in indice post suam Stephani editionem, vel Ποτηριογλύπτῃ, quod confirmari potest auctoritate Scholiastæ in Theocritum, ita enim ille ad hæc verba Idyl. secund. Σπεῦσον τὰν πελίδνων. Σπεύσατον τὰν πελίδνων. Κελεύει δ᾽ εἰσὶ ὅμοιος πάλαισι. ἔστι δὲ σπαίρειον ξύλινον κυλικοειδὲς. Εὐφορίων ἐν Ποτηριογλύπτῃ. Monet Casaubonus ad Theocritum, scriptos codices hoc in loco utramque lectionem, & Ποτηροκλέπτῃ, & Ποτηριογλύπτῃ agnoscere; sed primum nos retinebimus.

[75] Οὕτις μοῦ κέλευε &c.] Hæc sunt corruptissima in omnibus editionibus. Libri scripti: ὅστις μὲ κέλευε, quod etiam est nihili: ex qua scriptura Salmasius ad oram sui codicis fecit, ὅστις ὦ κελεύθου &c. Eundem hunc Euphorionis versum citat Scholiastes in Theocritum loco jam allegato:

Οὕτις ἐμοὶ κελεύθου Ἀλυβηίδα μῆνιν ἀπέρυκε.

Verum etiam corruptus est. Legendum hic & apud Stephanum, uti admonuit Casaubonus:

Οὕτις μοῦ κελεύθου Ἀλυβηίδι μῆνθ᾽ ἁπέρυκε.

Xylander edidit, ἀπέρυκε: editiones priores & libri scripti habent ἁπέρα: Sed res eodem redibit, si vocem rectè pensitaveris. Lubet obiter admonere, Scholiastem ad hunc Theocriti versum, nugas agere, & quidem tales, quæ Siculas gerras multis parasangis superant, statuentem τὸν κελεύθου etiam urbis nomen esse: in eadem quoque per summam inscitiam incidit Phavorinus, hinc *Celebenos* deducens.

[76] Ἀλτζεια, πόλις Ἀκαρνανίας.] Varie hoc urbis nomen apud scriptores exaratum exstat: Strabo lib. X. in Acarnaniæ descriptione aliquoties habet Ἀλτζία: & ita etiam Thucydides lib. V. Scylax, Ἀλτζίη, quod Clarissimus Vossius mutavit in Ἀλυζία. Longius ab hac scriptura recedunt Xenophon & Ptolemæus: hic Hellenic. V. circa libri finem Αἰλτζίαν nominavit hanc urbem; ille vero lib. III. cap. XIV. Ἀζολείαν, transpositis literis, quod inter typothetarum σφάλματα recensieri meretur. Ad oppidi situm quod attinet; manifestissime describitur à Strabone libro supra citato hisce verbis: Ἀπὸ δὲ Λάκμης ἐξῆς Πάλαιρος ἡ Ἀλτζία ἡ Ἀκαρνανικὴ ἐπὶ πόλει, ἣν ἡ Ἀλτζία συνκαίδεται διὰ βελτίστης διηγήσεως.

παῖδος Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζου. [78] τὸ ἐθνι- A ab Alyzo Icari filio; ejus gentile est Alyzensis
κὸν Ἀλυζεύς, καὶ Ἀλυζαῖος. & Alyzæus.

ΑΛΥΚΟΣ [79], πόλις Πελοποννήσου. ALYCUS, urbs Peloponnensi.

[80] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκώντι, καὶ [81] ἄμπλιν *Ad Asinen Alycumque, & per urbem Her-*
Ἑρμιονικόν. *mionensium.*

Καλλιμαχεῖ. τὸ ἐθνικὸν Ἀλύκιος. B Uti Callimachus tradidit. Gentile, Alycius.

ΑΛΥΜΝΗ [82], ἐν ᾗ τιμᾶται [83] Ἀλύχ- ALYMNE, locus ubi Alymnius Mer-
μιος Ἑρμῆς. τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἔστ [84] Βοίβη curius colitur. Gentile, uti à Bœbe Bœbius,
Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἀκτῖος, ἄτυπος Ἀκτίμνιος. Acte Actius formatur, sic ab Alymne Alym-
nius.

ΑΛΩΪΟΝ, πόλις Θεσσαλίας ὑπὸ τὸ Τ ALOJUM, urbs Thessaliæ circa Tempe,
[85] Τέμπειον, ὡς εἰώθασιν [86] οἱ Ἀλωάδαι, κα- quam condiderunt Aloïdæ postquam Thracas
θηλοῦντες τὰς Θρᾴκας, ὡς ἂν μὴ αὐτῶν ἀπὸ profligassent. Sic dicitur, quasi ab Aloco no-
Ἀλωΐου. [87] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωΐος. men esset fortita. Gentile, Aloensis.

ΑΛΩΝΗ [88], νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, HALONE, insula juxta Cyzicum, quæ etiam
[89] ἥτις

[78] Ἀπὸ Ἴκαρου υἱοῦ Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζου.] Hæc hausit Stephanus ex Straboni lib. x. & Strabo ex illo qui Alexandrum conscripsit. Ὁ δὲ τοῦ Ἀλεξανδρέα γράψας, Ἀλύζου φησὶ τοῦ Ἰκαρίου παῖδος, ὃν Ἥρας ὄντα, Ἀλύζειαν ἐξ Ἀδωνίδος τεκεῖν θυγατέρα, ἐφ' ᾗ τὸν Ἀλεξάνδρειον ἀγῶνα μετὰ ταῦτα μ' ἔτη παλαῖσαι. Sed licet filius Stephano Ἀλύζου, Straboni Ἀλυζίου, dicatur avero aberrat nostrer, qui eundem, male Lyxeum nominavit, in vocabulo Λυξεία: confidenter itaque apud Stephanum Ἀλυζίου vel Ἀλυζέως pro Ἀλυζοῦ repone: Nam Λυξεία & Ἀλυζεία idem est oppidum, ut postea demonstratum fuimus.

[79] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλυζεύς, καὶ Ἀλυζαῖος.] Utrumque genitile Stephani canones admittunt, nam uti ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, Ἀντάνδρεια Ἀντανδρεύς, Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, sic Ἀλυζεία Ἀλυζεύς. Ad secundum genitile quod attinet, illud apud Thuc. lib. VII. legitur quinque scholia Ἀλυζαῖοι, quod, si Stephani codices non ita essent mendosi, ex quibus infallibile testimonium peti posset, tantem probabile mihi videtur, quod ex voce Λυξεία Ἀλυζεία, more Ἀκαρνανικοῦ Ἐλευθερία, Ἐλευθερνία, Ἀκαρνανικὸν Ἀκαρνανικοῦ, Ἐλευθερνῆς, Ἐλευθερνία, Λυξεύς, Λυξεῖος, &c. Ita hic locum esse legendum, qui in vulgatis corruptus & mutilus circumferatur. imo omne dubium solvatur, si mecum statuat Meursius esse oppidum, quod hic à Stephano ex Straboneex Ἀλυζεία, & deinde ex depravato Hecataei codice Λυξεία appellatur.

[80] Ἀσίνη, πόλις Πελοποννήσου.] Urbis situm & nomen ortumque nemo antiquorum tradidit: ex allegato Callimachi versu apparet, non procul ab Asinæo sinu fuisse. Pausanias in Thelco, observante Ortelio etiam Alycæum Megarenses collocat, quæ Achaïæ regio est.

[81] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκώντι καὶ ἄμπλιν Ἑρμιονικόν. Sic legendum est pro ἐν ἄμπλιν, &c.] Versus erat corruptus in Xylandri editione: pro Ἐρμιονικὸν reſcripsimus Ἑρμιονικόν, uti priores editiones exhibebant: mallem tamen Ἑρμιονικοῦ, qui genitivus est Ionicus ab Ἑρμιονικός, quam Megarice colloca t, & nummi veteres illud genitivum confirmabunt. Sic legendum est pro ἀπὸ πόλιν, ut alibi apud Poetas occurrit.

[82] Ἀλύμνη.] Altum ubique apud utriusque linguæ scriptores de hoc loco silentium: Sed noster est mendosus, & legendum censeo, Ἀλύμνιον, quæ Phrygiæ majoris provincia propre Gibyram, uti colligo ex Livio lib. XXXVIII. cap. XIV: Erant autem sub eo, prater Gibyram, Ἀλύμνιον, & quæ Alymne appellatur. Hanc conjecturam confirmat & depravata lectione codicis Voss. in quo exaratum est: Ἀλύμνη, ἡ πρὸς τὴν Ἀλύμνιον Ἑρμῆς.

[83] Ἀλύχμιος Ἑρμῆς.] Assumit Xylander lectionem primum editionum; in quibus erat Ἀλύχμιον Ἑρμῆς; sed errant: Infra ipse Stephanus: ἔστι δὲ Ἀλύχμιος, ὁ περιλοῦσας, quam scripturam quoque Salmasius ex Pausaniæ libris produxit: malim tamen, uti supra, Ἀλύμνιος Ἑρμῆς.

[84] Βοίβη Βοίβιος.] Constanter sic legunt libri scripti & editi: sed manifeste reſcribendum: Βοίβη Βοίβιος, ne similitudo claudicet. Si mei arbitrii res foret, totum hunc locum ita constituerem. Ἀλύμνη, πόλις μεγάλης Φρυγίας, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἀλύμνιος Ἑρμῆς. τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἔστι Βοίβη Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἀκτῖος, ἄτυπος Ἀκτίμνιος. Stephanum hoc vel simili modo locum hunc concepisse, nemo est qui dubitare poteſt.

[85] Τέμπειον.] Dubitabat Salmasius ad oram sui libri, an hæc vox semper cum M esset exaranda, eum in scriptis codicibus aliquotics Τέμπη occurrat: quod obiter admonere ipsi visum fuit.

[86] Οἱ Ἀλωάδαι.] A nominibus in δης quo pacto formentur patronymica masculina, fusius docent Grammatici & Scholiastæ; nusquam tamen Ἀλωάδης sit ab Ἀλωεύς, nisi hic apud nostrum. Virgil. lib. 6. Æneid.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, &c.

Apollodorus in descriptione hujus fabulæ lib. I. ab Ἀλωεὺς facit Ἀλωείδης, ita enim inquit: σωυληφὶ δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ὑβρίσταις παῖδας, Ὦτον & Ἐφιάλτην τοὺς Ἀλωεὶδας καλουμένους: & simili prorsus modo Eustath. ad Iliad. E. pag. 560. Horum etiam meminit Hyginus Fab. XXVIII. cujus verba, cum mendis plurimis scateant, sic emendare conabimur. *Otos & Ephialtes Aloei & Iphimediæ Neptuni filios filii, mira magnitudine dicuntur fuisse. His singuli singulis membris novem digitis crescebant. Itaque cum essent amorum novem, in cœlum ascendere sunt conati, qui adtum sibi ita facicbant: montem enim Ossam super Pelion posuerunt, unde etiam Pelion Ossa mons appellatur, aliosque montes construebant, qui ab avo nacti, sunt interfecti. Alii autem auctores dicunt Neptunis & Iphimediæ filios fuisse asperos. Hi cum Dianam comprimere voluissent, quæ cum non posset viribus eorum, resistere, Apollo inter eos cervam misit? quam illi, furore incensi, dum volunt jaculis interficere altius altum interfecerunt. Qui ad inferos dicuntur hanc pœnam pati: ad columnam, averji alter ab altero, serpentibus sunt deligati. Est strix viscera columnam sedens, ad quam sunt deligati.*

[87] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωΐος.] Fortassis ab Aloco oppidum est conditum, & sic gentile & conditoris nomen idem esset, ut sæpissime aliis in locis. Libri scripti & editi nihil omnino variant, tamen reſcribendum existimo: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.

[88] Ἀλώνη, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] Diogenes Cyzicenus, lib. I. in descriptione septem insularum patriæ, hujus insulæ non obscuram mentionem facit, ejus verba in voce Βυζάκιον Stephanus integra reservavit: Βυζάκιον, νησίδιον πρὸς Κυζίκῳ, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν περιηγήσει τῆς ἰδίας πόλεως ἐν πρώτῳ λόγῳ. Περιηγήσατο, ἡ Φοινὶς, ἡ Ἀλώνη, ἡ Φυσία, ἡ Ὀφιόσσα, ἡ Βύζακος, ἡ Γύνιμα, ἡ Ἀντάνδρα. Censeo tamen insulas admodum fuisse ignobiles, quia pauci scriptores earum meminerunt. Plinius lib. v. cap. XXXII. hanc Halonam etiam inter insulas circa Propontidem recenset. *Sequuntur Ophiusa, Acanthus, Phœbe,*

[89] Ἥπις ἡ Νεῦρις, ᾗ Προχώνη ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνήσιος. ὠνομάσθη ἢ ἔτως, ὁ πρὸ ὀλίγου τὸ ἅλων ἑρμηνεύσας ἐπενόησε. τινὲς δὲ αὐτὴν εἶναι πόλιν Παφλαγονίας.

Etiam Neuris & Prochone vocabatur. Gentile Halonesius. Ita appellata est, cum incolæ confectionem salis excogitassent. Verum alii affirmant Paphlagoniæ urbem esse.

ἈΛΩΝΙΣ [90], νῆσος ἡ πόλις Μασσαλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνίτης. B

ALONIS, insula & urbs Massiliæ, auctore Artemidoro. Gentile, Alonita.

ἈΛΩΠΕΚΗ [91], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. τὰ τοπικὰ, Ἀλωπεκῆθεν, [92] Ἀλωπεκηδὲ, Ἀλωπεκῆς.

ALOPECE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Alopecensis. Hinc de deducuntur localia quæ ex, ad, & in Alopece denotant.

ἈΛΩΠΕΚΊΑ [93], νῆσος. [94] Στεφάνου ἐνδεκάτῃ. [95] τὸ ἐθνικὸν Ἀλωπικιώς, ὡς Οἰχαλιώς, τῆς Οἰχαλίας.

ALOPECIA, insula, cujus meminit Strabo libro undecimo. Gentile, Alopecienſis, uti fit Oechalienſis à voce Oechalia. C

ἈΛΩΠΕΚΟΝΗΣΟΣ [96], πόλις τῆς Ἑλλησποντίας Χερρονήσου, [97] καλὰ χρήσιμον κλωδίοις, [98] κιλλόσκυλα, ἔνθα ἂν σκύλακας ἴδωσιν ἀλώπεκος, ἐκεῖ πόλιν οἰκίσαι. D [99] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπεκονήσιος. ὠνομάσθη ἢ, [1] ὅτι ὅτε ἔκλιζον τὴν πόλιν, ἀλώπηξ σύμνον ἄλλοθεν φέρουσα, κατέπηξε.

ALOPECONESUS, urbs Helleſpontiæ Cherrhoneſi, ſecundum oraculum condita, quod juſſit, ut illo in loco urbem ædificarent, ubi catulos vulpis vidiſſent. Gentile, Alopeconeſius. Urbs autem ita dicta eſt, quod dum urbem conderent, vulpes catulum aliunde adferens, ibi depoſuerit.

ἈΛΩΡΟΣ [2], πόλις Μακεδονίας. ἐπὶ τῆ

ALORUS, urbs Macedoniæ, latens in in-

Scopelos, Porphyriona, Halone cum oppido, Delphacia, Polydora.

[89] Ἥπις ἡ Νεῦρις, ᾗ Προχώνη.] Ne quidem apud Stephanum de hiſce nominibus reperies. Si fides ſit habenda Plinii codicibus, Νεῦρις dicta fuit Elaphonneſus; quæ ipſo auctore ab Halone diverſa ſtatuitur. Ejus verba ita ſunt tranſponenda legendaque, loco jam citato: *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphoneſus, unde Cyzicenum marmor, eadem Neuris dicta, & Proconneſus. Sequuntur Ophiuſa, Acanthus &c.*

[90] Ἀλωνὶς, νῆσος ἡ πόλις Μασσαλ.] Pomponio Mel. lib. II. cap. VI. Alone, & Ptolemæo lib. II. cap. VI. Ἅλωναι numero plurativo dicitur. Urbs eſt Hiſpaniæ Tarracon. in littore regni Valentini, Maſſilienſium colonia uti noſter teſtatur. Clar. Voſſius in ſuis ad Melam obſervationibus, verum nomen putat eſſe Ἄλωνα vel Ἀλώνη. Græcum igitur eſt vocabulum, nam quemadmodum παρὰ τὸ αἰόλος αἰόλιμος, & ſimilia, ſic παρὰ τὸ ἅλων fit ἀλώνη. Præſtantiſſimo enim ſale & olim & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui Alonam hodie putant eſſe Alicante, cum ea urbs nullas habeat Salinas. Certum eſt Alonam eſſe id oppidum, quod olim Arabes *Tudemir*, Hiſpani vero *Guardamar* vocant, ſitum in peninſula ad os Talteris fluminis, quem vulgo Seguram vocant. Innumeræ illic & præſtantiſſimæ Salinæ, eoque ipſo loco veteres *Alonam* deſcribunt.

[91] Ἀλωπέκη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλ.] Eadem hæc apud Suidam invenies. Harpocration numero plurali Demi nomen Ἀλωπεκαὶ fecit: hujus etiam Herodot. lib. V. & Diog. Laert. lib. II. meminerunt.

[92] Ἀλωπεκῆθεν, Ἀλωπεκῆς.] Adverbia hæc corrupta ſunt. Lege Ἀλωπεκιθὲν, Ἀλωπεκῆσε.

[93] Ἀλωπεκία, νῆσος.] Plinio lib. IV. cap. XII. Alopece dicitur, & Ptolemæo lib. III. cap. V. Ἀλωπεκία, νῆσος δὲ περίκλειστος τῆς σικελικῆς ἀπὸ Ταυρομενίου πρὸς μεσημβρίαν. Ἀλωπεκία, ἡ ἐν Ταυρομενίῳ νῆσος. Hinc etiam de ſitu certi ſumus, de quo nihil omnino Epitomator hoc loco, ſed in voce Ταυρομένιον ſitum ſatis clare deſcribit, & inſulam Ἀλωπεκίαν nominat: Ταυρομένιον, νῆσος μεγάλη, ἧς λίαν ἐπίσημος ἡ παλαίωσις ἐστὶν, καὶ ἀφικνεῖται ἡ χρεὼ τῆς πόλεως λέγουσα· ἐξ ἃ ποιῶ διηγοῦμαι ἡ Ἀλωπεκία ἐλάμβανε. Alopecia etiam à noſtro Κάλαρις appellari videtur: Κάλαρις, πόλις ἐπιβλέπουσα τὴν Ἀλωπεκίαν νῆσον, ἀπὸ Κάλαρι βασιλέως. Sed hæc peſſime ſunt contaminata: veterem & minime dubiam lectionem reducemus, ubi ad illa verba pervenerimus.

[94] Στεφάνου, ἑνδεκάτῃ.] Sine dubio reſpicit hæc verba: Πρόκειται δὲ ἐν ἠπείρῳ τινὶ νήσοις ᾗ ἰσθμοῖ τῆς Ἀλωπεκίας, πρὸς ἀπόκλισιν μεσημβρίου καὶ δύσεως.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπικιώς.] Viſum fuit ita faciendum, ejecto ſpurio Ἀλωπικιώς, quod omnes editiones, & codices ſcriptos obſederat, ſequenti voce illud expoſcente, à qua non deducitur ἐθνικὸν, Οἰχαλιώς, ſed Οἰχαλιώς.

[96] Ἀλωπεκόνησος, πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου.] Livius lib. XXXI. cap. XVI. oppidi nomen cum duplici N protulit, ex cujus verbis etiam cognoſcere licet, urbem illam obtinere ſitum, quem ei Stephanus adſignavit: *Ænum inde cum magno labore, poſtremo per proditionem Ganymedu præfecti Ptolemæi cepit: deinceps alta caſtella, Cypſela, & Doriſcon, & Serrheum occupat: inde progreſſus ad Cherſoneſum, Elæunta & Alopeconeſum, tradentibus ipſis, recipit.* Urbs condita eſt teſte Marciano Heracleota, ſeu potius Scymno Chio (ut docti viri cenſent) ab Æoliis, cujus Senarii ita ſupplendi & reſtituendi ſunt:

Ἔστ' Αἰολίων Ἀλωπεκόννησος πόλις,
Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Ἀτακλῶ ἀπέχουσα
Ἔχουσα, Θρᾴκης ὡς σωνεύουσιν ἔκτοι.

Urbs hæc etiam Calarus à rege Calaro dicta fuit, uti noſter in voce Κάλαρις refert: ſed locus eſt mendoſus, uti jam admonui, eumque deinde emendabimus.

[97] Καλὰ χρήσιμον κλωδίοις.] Sine dubio vitioſa eſt ſcriptura editionum ante Xylandrum, in quibus legitur: καλὰ χρήσιμον χρωδίοις.

[98] Κιλλόσκυλα.] Codex Voſſianus male, κιλλόσκυλα. [99] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπικονήσιος.] Schedæ Voſſ. & priores editiones, Ἀλωπικονήσιος: Unde Xylander hanc lectionem aſſumſerit, & quam ob cauſam, divinando aſſequi non poſſum. Si oppido nomen ſit Ἀλωπικόννησος, qua ratione inde gentile Ἀλωπικονήσιος deducetur? Etiam tamen ſic exhibet nummus C. Cæſaris Auguſti, in quo hæc eſt inſcriptio, ΑΛΩΠΕΚΟΝΙΣΙΩΝ.

[1] Ὅτι ὅτε ἔκλιζον τὴν πόλιν.] Optime ſic legunt omnes editiones male liber Voſſ. ſcriptus: ὅτι ἔκλιζον τὴν πόλιν: affinitas duarum vocum ὅτι & ὅτε hunc quoque locum mutilandi imperitis librariis occaſionem dedit. Partem hujus fabulæ etiam Stephanus in voce Κάλαρις narrat: Ἀλωπικόννησος δὲ, ὅτι οἱ ἐδίδει σύμνους φέρουσα, ᾗ κρηδέμνια ἀλώπεκα.

[2] Ἄλωρος, πόλις Μακεδονίας.] In voce Ἄζωρος omnino dixerat Alorum Macedoniæ urbem eſſe, verum nunc accuratius ejus ſitum perſtringit, eam ad Thermaicum ſinum collocando: Sic omnes Geographi: Scylax, λιμὴν δὲ Πλωτὸς πρὸς Μακεδόνες οἱ ἐπὶ θερμαϊκῷ. Πρώτη πόλις Μακεδονίας Ἡράκλειον, Μεθώνη, πόλις Ἐρυθραί, καὶ Ἀλωρικὸν πρόμος. Ἄλωρος πόλις &c. Mela lib. II. cap. III. *Cæterum longe in altum immiſſis lateribus, ingens inde Thermaicus ſinus eſt. In eum Axius per Macedo-*

τὸ μυχαίτατον. [1] Ἔστ δ' Ἐρμαϊκὸς κόλπος. [2] τὸ ἐθνικὸν Ἀλωεύς, καὶ Ἀλωεῖτις.

A intimo recessu Thermæi sinus. Gentile, Aloritа & Aloritis.

Ἀμαδοκοί, Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλανικὸς ἐν Σκυθικοῖς. [3] ἡ χώρα δ' τούτων Ἀμαδόκιον.

AMADOCI, gens Scythica, cujus meminit Hellanicus in Scythicis. Horum regio Amadocium dicitur.

Ἀμαζόνειον [4], πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἣν ὁ Θησεὺς [5] τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησεν. [6] ἔστι καὶ Κύμη, ἣν καὶ Αἰολὶς ὠνόμασε. Ἑκαταῖος δέ [7] φησι Λίολας ἔχειν, καθ' ἣν τὸ ἔνομα. ἔστι δὲ καὶ Λίμνη Μαζονικὴ, ἐν Βιθυνίᾳ. ἔστι δὲ καὶ Βιθυνία Μαζόνιον [8] ἣν Φλεγύας Ἀρτακηνὸς ἐν Βιθυνιακοῖς. [9] τὸ ἐθνικὸν Μαζούσιος, ὡς Μιδακεύσιος, Δορυλαεύς.

AMAZONIUM, locus in Attica, ubi Thesèus Amazonas devicit. Ita etiam Cyme vocabatur, quam Amazones habitabant. Sed Hecatæus in Æolicis nomen illud per I scribit. Est item aliud in Bœotia, quod per K exaratur. Est quoque in Bithynia [illegible]rum, quæ vox corrupte sic profertur, uti Arrianus in Bithyniacis refert.

Ἀμαζονες [10], ἔθνος γυναικεῖον [11] περὶ τὴν Θερμωδοντα, [12] ὡς Ἔφορος, [13] ἃς νῦν Σαυρομάτιδας καλοῦσι. Φασὶ δὲ περὶ αὐτῶν, ὅτι τὴν φύσιν τῶν ἀνδρῶν διαφέροιεν, ἀπημελημένοι δὲ πᾶν τὸ κρεῖττον, ὡς ἡμῖν ἐπώμοσε Μαρσύας, ὃς ἤδη περὶ Θετταλοὺς Πηνειὸν ἐξέδραμε. Πρὸ Ἰλίου πόλεως, Κασσάνδρα, Λίνειος, Ἰκάριος. Hæc urbs à Stephano etiam Ἐλαιὼς dicitur. Vide in illhac voce.

AMAZONES, gens solis mulieribus constans ad Thermodontem, auctore Ephoro, quas nunc Sauromatidas appellant. Perhibent illas à viris natura differre, accusantes loci temperiem, quasi fœminina corpora ma-

[1] Μυχαίτατον.] Constanter sic legunt libri scripti & edit. sed male. Retinendum est sine dubio: ἔσχατον. Hermæus sinus nusquam est.

[2] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλωεύς, καὶ Ἀλωεῖτις.] Hæc erat scriptura editionum ante Xylandrum, quam ut probam & optimam reduximus. Xylandri editio habet: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεῖτις, καὶ Ἀλωεύς. Pronem scripturam etiam libri scripti confirmant. Perperam (cujus tamen suspicionem politrissimus Jacobus Gronovius, super ad prælum revocavit & observationibus suis illustravit) lib. v. Ἀ μὴ δὲ τυπὶς Εὐρυλοχον τὸν Μαχητὴν, ἢ Σπειρεῖς τῇ Βοιωτίᾳ, σαὶ εἰς ὧν ὁ Κνωσίας ὁ Λίνειος.

[3] Ἡ χώρα δὲ τούτων, Ἀμαδόκιον.] Ptolemæus de Amadocorum regione meminit lib. III. cap. v. Περὶ δὲ τὸ Βορυσθένους στόμιον, Ἀλαζόνων Ἀμαδόκαι, Σαρμ &c.

[4] Ἀμαζόνειον, πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Ita habent codices exacti & priores editiones. Xylander divulgavit, Ἀμαζόνιον, quasi Græcis auribus esset insolitum. Locus hoc nomine fuisse agro Attico prope Athenas, sic dictus quod in eum finibimus Amazonum cornu se convertit, quum quo proelio & loco legendus est Plutarchus in Thesei vita. Dodonæus idem refert lib. IV. Τὸ δὲ πολλοὶ τῶν Εὐρυπίδου ἐπαινέσαι τὸν ἀρχαῖον ἀπὸ σκηνῆς Ἀμαζόνειον. Τὸν Ἀμαζόνειον ἐκφέροντες.] Præter Plutarchum & Dodonæum, etiam habemus Arrianum libro VII. testantem Amazonas à Theseo fuisse devictas.

[5] Θησεὺς ἐκράτησεν ἢ Κύμη.] Vide in voce Κύμη.

[6] Ἔστι καὶ Λίμνη Μαζονικὴ, ἢ Φλεγύας Ἀρτακηνὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.] Hæc sunt corruptissima in libris editis, reiciendum est, ut annotavit C Salmasius ad orum sui codicis, τὸ ἐθνικὸν Μαζόνιος, ὡς Μάκεδνος. Ultimum gentile in Vossiano codice sic invenitur, nos tamen ad illam vocem genuinum ac probum Stephani, & licet à Stephano in voce Μιδάκειον non agnoscatur, nos tamen ad illam vocem genuinum ac probum esse, ex nummis antiquis demonstrabimus.

[7] Ἑκαταῖος γοῦν φησιν.] De Amazonibus frequentissima quid auctores antiquos reperitur mentio, & earum res gestæ notiores sunt, quam quod hic referri debeant. Hoc tamen silere in memoriam revocare. Palæphatum censere, D non fuisse mulieres, sed viros barbaros, gestantes tunicas talares, equitesque more erant fœminis Thracibus: His quia comam nutris alligabant, & barbas radebant, ab hostibus mulieres appellabantur. Eruditissimus Archiepiscopus Thessalonicensis reputans neque exercitum, neque urbem, neque gentem sine viris consistere posse, etiam non credebat Amazonas fuisse, ita enim ille ad Iliad. I. Τὶς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατιὰ, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συστὰν ἂν χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ ἡ μόνη συρὴν, ἀλλὰ ἔ ἱρᾶσθαι ποιησαμένη ἐπὶ τῷ ἀλκιμίᾳ, καὶ κρατῆσαι; ὁμοίως δὲ τῶν λεγομένων, τοὺς μὲν ἀνδρας τινὰς τῶν γυναικας γεγονέναι, τοὺς δὲ γυναῖκας ἀνδρας. Hæc Eustathius hausit de verbo ad verbum ex Strabone lib. XI: sed Plato lib. VII. de Legibus relationes de Amazonibus non prorsus fabulosas habet, certo sciens circa Pontum innumeras esse mulieres, quæ se non duntaxat equitatione, sed etiam arcu & alio armorum genere exercent: Οἶδεν, inquit, ὅτι μυρίαι δὴ αἱ ἀναβεβηκυῖαι γυναῖκες εἰσὶ τῷ ὄντι ἐν Πόντῳ, ἃς Σαυροματίδας καλοῦσι, οὐκ ἀπὸ ἱππικῆς μόνον, ἀλλὰ ἔ τόξων, καὶ ἄλλων ὅπλων πομπικῶν ἐμπειρίαν ἐσχηκυῖαι. Præstantissimus etiam de iis exstat locus apud Hippocratem Medicorum principem lib. de Aeribus, Aquis & locis: Τούτων δὲ γυναῖκες ἱππεύουσιν, καὶ τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις, ἕως ἂν παρέχωσιν ἐοῦσαι. οὐκ ἀπαναίρεται νύμφη· οὐ, μίσγει δὲ τῷ πολεμίων τῷ ἐπιτηδείων. Et mox sequitur: τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἐκκαίει, παιδίου ἐν ὅσῳ ἂν τὰ πολεμικὰ ἐπιτήδεια ἐκτήσηται, αἱ μητέρες καλέουσι τὴν γυναῖκα τοξεύματα. Ἐπὶ τοῦτον γὰρ τὸν μαζὸν τὸν δεξιὸν, ὅταν τὸ παιδίον ἐς ἥβην ἔλθῃ, τὸ ἀσπίδιον τοῦτο προτείνασα, ἀφίησι τὸ βέλος ἐπὶ τὸν στόχον. Hæc protecto fabulis non videntur annumeranda: imo tantorum virorum auctoritas plus apud me valet, quam hodiernæ de Americanis mulieribus relationes: de iis enim à peregrinantibus non minora narrantur.

[8] Λίμνη Μαζονικὴ, ἢ Βιθυνία Μαζόνιον.] Hæc in re Geographi conveniunt omnes: Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Ἀπὸ δὲ τοῦ Γεφύρου τοῦ ὁμοίου ἐς Ἡράκλειαν ἐξηκοντα ἐ στάδιοι, ἔξεμος καλεῖται. ὑπὲρ δὲ τοῦ Θερμώδοντος ἐστὶ μὲν, ποσσαφασία. κ' ἔτι ὁ Θερμώδων ἐστὶ, ἐπὶ οὗ αἱ Ἀμαζόνες οἰκῆσαι λέγονται. Vide etiam Apollod. Biblioth. lib. II. Curtium, Justinum & alios.

[9] Ὡς Ἔφορος.] Sequimur Xylandrum, qui primus sic edidit: codices scripti & priores editiones exhibent, ὡς Εὔφορος, sed male. Ephorus de Amazonibus scripsit & quidem libro nono, ut nos docet Apollonii Rhodii eruditissimus Scholiastes: lib. II. ad versum 967. Ἔφορος δὲ ὁ Κυμαῖος φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑφελομένας τὰ τέκνα τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθούσας αὐτὰς &c.

[10] Ἀμαζονες Σαυροματίδες καλοῦσι.] Hæc etiam desumpta sunt ex Ephoro, & fortassis libro jam allegato: nam de Sauromatis auctor anonymus in Periplo Ponti Euxini & Mæotidis paludis, quem Clar. Vossius post Scylacem edidit, hæc habet: Ὡς δὲ Ἔφορος λέγει, Σαυροματῶν λεγόμενοι) ἐστὶν ἐπιμιγνύμενοι τοῖς Ἀμαζόσι τοῖς Σαυρομάταις λεγομένοις, ἐλθοῦσι ποτὲ δεῦρο τῶν Θερμωδόντα ποταμῶν ἐξωμάρας μάχης.

εἰωθότ⊙ τὰ ἥλεα σώματα ἰσχυρότερα καὶ μείζω τῶν ἀρσενικῶν. [15] ἐγὼ δὲ Φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πένησι πάθη· ὡς τ' ἄλογες ἠ αἰτία. πιθανωτέρα δ', ὦ Φασιν οἱ πλησιόχωροι. [16] οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἐχθρᾶς ὅλης τὴν Εὐρώπην στρατεύσαντες, καὶ πάντας διαφθαρέντας, [17] τὰς γυναῖκας ὕπαις μένας, καὶ αὐξησάσης τὰ ἀρρένων, [18] ἐκπεσεῖσθαι τοὺς τὰς γυναῖκας. ὑστέρησασῶν δὲ τῶν γυναικῶν, καταφυγεῖν τοὺς ἄρρενας εἰς δασύ πινα τόπον, καὶ ὁπλίζας. Φεύγησεῖσθαι δὲ, μήπως ὑπὸ τῶν νεωστὶ γεγονότων παιδίων τῆς γένης), δόγμα ἐπίπασι, ὡς τὰ μὲν συνοικίψαι, καὶ χωλὰς πένησας πᾶσιν. ἐκαλέσαντο δὲ [19] Σαυροπάτιδες, διὰ τὸ σώματος παλεῖν, καὶ ἐοίκεσαν.

A majora validioraque virilibus proferre soliti. Verum ego naturales existimo communes omnium affectiones, adeo ut illa causa prorsus absurda sit: Verisimilior autem videtur, quam vicini tradunt: Nempe Sauromatis olim adversus Europam profectis, B omnibusque occisis, mulieres solas, viris multiplicatis, contra viros seditionem moviſſe: Superioribus igitur mulieribus, aufugiſſe viros in locum quendam arboribus obſitum, & periiſſe. Verum metuentes ne à C junioribus vindicta fieret, ſtatuerunt membra ipſorum confringere, omneſque claudos reddere. Vocabantur etiam Sauropatides διὰ τὸ σώματα παλεῖν, quod lacertis veſcerentur,

[15] Ἐγὼ δὲ Φυσικὰ νομίζω.] Ita legunt editiones omnes: libri veteres calamo exarati: ἐγὼ δὲ Φυσικὸν νομίζω τὸ κοινὸν πάθημα πάθων.

[16] Οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τῶν Εὐρώπων &c.] Exilitimo hanc hiſtoriam tangi à Juſtino lib. 11. cap. IV: cujus verba inſerius producemus.

[17] Τὰς γυναῖκας ὕπαις μένας.] Illarum conjuges populorum conſpiratione per inſidias erant trucidati. Tota hiſtoria eſt apud Juſtinum lib. 11. cap. IV. *Ibi Scythæ per multos annos ſpoliatæ finitimos aſſueti, conſpiratione populorum per inſidias trucidantur. Horum uxores, cum viderent exſilio additam orbitatem, arma ſumunt: fineſque ſuos, ſumſilio additam orbitatem, arma ſumunt: fineſque ſuos, ſumſilio additam orbitatem, arma inferentes bella defendunt. Nubendi quoque finitimis animum omiſere; ſervitutem, non matrimonium appellantes. Singulare omnium ſeculorum exemplum auſæ, auxere Rempub. ſine viris: jam etiam cum contemptu virorum ſe tuentur. Et ne feliciores alia aliu viderentur; viros qui domi remanſerant interfecerunt. Ultionem quoque caſorum conjugum, excidio finitimorum conſequuntur.*

[18] Ἐκπεσεῖσθαι τοὺς γυναῖκας.] Hæc abſurda & inſana ſunt: lego, licet omnes editiones & libri calamo exarati ita ſcribant, ἐκπεσεῖσθαι τοὺς τὰς ἀνδρας: & ſic ſuadet legendum totius hiſtoriæ ſeries & ratio: nihil enim hoc loco invenio, quam ob cauſam mulieres contra mulieres ſeditionem moverent: maribus igitur multiplicatis, ipſæ ſeditionem excitarunt, eoſque ſuperarunt. Sed apud Apollonii Rhodii Scholiaſtam, hujus ſeditionis in viros longe aliam cauſam legimus, ita enim ille ad lib. 11. ex Ephoro refert: Ἔφορος δὲ ὁ Κυμαῖος φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθούσας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, τοὺς μὲν κρατεῖν ἐν τοῖς πολέμοις, τοὺς δὲ ἀπὸ τῶν ἔτους ἐκπίπτειν μὴ δύνασθαι. Qui igitur falſitatem hujus lectionis non videt, illum ἀλαζονεύεσθαι habet inemendabilis.

[19] Σαυροπάτιδες, παρὰ τὸ σώματα παλεῖν, καὶ ἐοίκεσαν.] Suſpectum mihi fuit vocabulum antepenultimum: cenſebam aliquando, minuta quadam correctiuncula πάσιν reponendum. Sed τὸ πᾶσιν integrum eſt & ſanum, & ſignificationem hoc loco non vulgarem obtinet, ſiquidem idem quod τὸ ἐοίκεσαν ſive χαίνειν denotare debeat. Ad probandum hunc vocis ſignificatum, unicum lexicographi ex Herodot. lib. 11. exemplum in medium adducunt: πάσῃ δ' κρέων, id eſt, veſcuntur carnibus: Sed ſimilis etiam reperitur lib. IV. apud eundem auctorem: βοῶν μὲ νυν ἡμῖν λέων, ἐὸν αἰ Κυρηναίων γυναῖκες δικαιοῦσι πατρίσας, ἀλλ' τὰ ὀνόματα Γ'στο, ἀλλὰ ἔ τατίας αὐτῷ ἔ ἐρεῖς ἐπιτέλεσον. αἱ δὲ τῶν Βασιλέων γυναῖκας ἐὰν ὗν αὐτὰς τῆν βασιλεύσαντα. Ex his verbis manifeſtiſſime liquet, τὸ πᾶσιν καὶ aliud hoc loco quam τὸ ἐοίκεσι ſive χαίνειν denotare, Quædam hujus verbi tempora apud Heſychium occurrunt, verum illa ſunt vel corruptiſſima, vel ſignificationes nihil ad rem faciunt: Πάτῃ, ἐοίκεται: ibi reſcripſerunt viri docti: Παπᾶσι, vel πάπτεται, ἐοίκεται. Deinde Παπᾶσιν, ἐοίκασιν, & pro ἐοίκεται, ἐγλύπτεται emendarunt. Sequitur apud Heſychium poſt illa quæ jam allegavimus, Παπᾶ· πᾶ, ἐοίκει: verum nemo hactenus hunc locum tentavit, multo minus ſupplevit, quod me leviſſima mutatione præſtaturum ſpero: ſine dubio Heſychius ſcripſerat, παπίεται, ἐοίκεσι. Nam ſi linea ſive virgula illa longior literæ π̄ dematur, inde ρ formabitur: Hanc autem virgulam τῆς μικρᾶς ſi quis ſubjungat, imaginem β̄ ρ delineabit, quemadmodum ab imperitis librariis fuit factum: verum expungenda eſt hæc lineola, ut item illa β̄ ιπε, & pro πατρίσατας habebimus πατίεται, quæ legitima hujus loci eſt lectio. Fortaſſis Euſtathius, qui paſſim τὰ ἰδιωτικὰ κρίνεται ψιλάρθρου aut imitatur, aut tranſcribit, de ſignificatione hujus verbi dubitavit, nam in ſuis ad Dionyſium commentariis pro σώματα παλεῖν, habet σώματα πατεῖν. Sed locum integrum, quia egregie ad rem pertinere videtur, adducam: Ἐκαλέσαντο δὲ αὐτὰς καὶ Σαυροπάτιδες, ἀφ' τὸ σὺν Σαυρομάταις αὐτὰς Σκυθῶν ἀκμάσαι, κρατησάσας ἀφηνίκασι τῶν τοὺς τῶν Σαυροματῶν. ἢ ὅτι τὸ Σαυροπάτιδες, ἀφ' τὸ σώματα πατεῖσθαι, ὅ ἐστι γλύπτεσθαι. πάντων γὰρ ἐοίκει κρατεῖν. διὰ τὸ Ἀμαζόνες ἐκαλέσαντο καθ' ἅπας, ὅ μόνον ὡς μαχίμους (ἐπικαίρου γὰρ βαρβάρου τὸ δίλιον μαχεῖν, ὡς ἂν μὴ ἐπικαλῶν τῶν τοξεύων) ἀλλὰ καὶ ὡς μὴ μάχιμος, ἀλλὰ καὶ κρίαν χρείαν ἐπιτρέφουσι. Sic igitur apparet, Euſtathium de ſignificatione τοῦ πᾶσιν dubitaſſe, quia loco illius πάσασθαι adhibuit, quod infra pluribus oſtendam. Iſtum autem ſignificatum τὸ πᾶσιν obtinuiſſe, alio argumento clariſſime evincam ex verbis Poſidonii, quæ leguntur apud Strabonem lib. VII. ſta enim ille: Λέγει δὲ τοὺς Μυσοὺς Ποσειδώνιος, ὡς ἐμπύρνων ἀπτομένους καὶ δίσκειαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ βρωμᾶσθαι, μᾶλλον δὲ χρᾶσθαι, τῷ γάλακτι, τῷ τύρῳ, ζῶσίν τε καὶ ἀσυρίαν. ἀφ' δὲ τοῦτο καλεῖσθαι βουτόους τε, καὶ καπνοβάτας. Hoc eſt, ut exhibet Xylandri à Caſaubono recognita verſio: *Idem Poſidonius ait, Myſos ſpectatis ergo cum animatis, tum ea propter etiam pecudibus abſtinere, vitam degere otioſam, melle & lacte & caſeo nutritos: ideoque eos & deûm cultores nominari, & Capnobatas, vox Scanſores fumi notat.* Hic locus, præſtantiſſima cum aliquando Reipublicæ literariæ lumina torſerit, dignus eſt, cui paululum immoremur. In confeſſo eſt Xylandrum hæc καθ' ὑπόνοιαν vertiſſe, ſed genuinum hujus loci ſenſum non percepiſſe; nam in eo quidem non errat, quod καπνοβάτας, *fumi ſcanſores* tranſtulerit, ſed quod nihil vitii ſubeſſe odoratus ſit. Apud Hannonem Carthaginenſem in periplo, τῶν καπνοβατῶν mentio eſt, qui erant homines agreſtes, præcipitia & loca præruptа ambulantes [Διώκοντες δὲ, inquit, αὐτοὺς μ' συλλαβεῖν οὐκ ἠδυνάμεθα, ἀλλὰ πάντες μ' ἐξέφευγον, κρημνοβάται ὄντες.] ſic etiam apud alios κρημνοβάται & γηγενεῖς memoria reperitur, verum nemo καπνοβάτας, *fumi ſcanſores* aut cogitavit aut ſomniavit. Cl. Caſaubonus vidit τὸ ἀσυρον, damnavitque, nihil tamen exhibens quo ſuſpectæ notioni occuri poſſit: deinde locum communicavit cum Dionyſio Gothofredo Jurisconſulto Clariſſ. qui legendum putabat σμυοβάπτας, vel σμυοβιώτας, vel ἀσυβιώτας, quod more Pythagoreorum rebus inanimatis tantum veſcerentur; ſed hæ meræ ſunt conjecturæ, quæ parum certi & nihil lucis obſcuro huic loco adferunt, quibuſque nemo facile adſtipulabitur. Ego autem aperte dico, vocem in leviſſimo mendo delitescere, τὸ β in μ mutandum, legendumque eſſe Καπνομάνες, & ferme dejerare auſim, olim ita Strabonem exaraſſe. Componitur hæc vox ex καπνὸς & μανῶ, hoc eſt, ἰδίως ſive γλύφομαι, quæ

ιδίων. ἢ [17] Ἀφ' ὃ τὸ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ εἶδεν. [18] ἔστι δὲ Ἀμαζονία πόλις Μεσσαπίας. [19] λέγει δὲ Ἀμαζόνων ὑρσενικῶς. λέγεται δὲ [20] Ἀμαζόνιον τὸ ἀδέτερον, ἀφ' ὃ ἓν. [21] ἠμὶ Ἀμαζονίδης.

A tur : vel Sauromatides, quia in Sauromatica Scythia habitarent. Est item Amazonia Messapiæ oppidum. Dicitur quoque Amazon genere masculino, & genere neutro per I Amazonium: & Amazonides.

ΑΜΑΘΑ [22], ἀδέτερως, τῆς Ἀραβίας χωρίον, ὅπερ μὲν ἓν κ νυῦ λέγουσιν Ἄκμαθα. [23] κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς ψάμμου. Φασὶ γάρ, πολὺ τῆς Ἀραβίας ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς πέλαγος καλυπτόμενον. οἱ οἰκήτορες, Ἀμαθηνοί.

B AMATHA, genere neutro, Arabiæ oppidulum, quod nunc per K Akmatha nominant. Ita autem à multitudine arenæ dictum est: referunt enim magnam Arabiæ partem olim à maris Rubri aquis inundatam fuisse. Incolæ Amatheni vocantur.

ΑΜΑΘΗ [24], πόλις Φοινίκης. [25] ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθή, πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀμαθήσιος.

C AMATHE, urbs Phœniciæ, & item Siciliæ, quæ numero plurali Amathæ dicitur. Utriusque gentilicium est Amathæus.

ΑΜΑ-

ΑΜΑ-

quæ significatio vitio longe doctissimis adeo fuit incognita, ut omnem de *Capnopatarum* nomine fluctuandi ansam prabuisse videatur. Κατεπύπτει igitur est, qui κατὰ, non πρὸς fol qui rebus vilissimis & delpicatissimis, ut est omne legumium genus, velcuntur & latrantem stomachum simum. Græcenim magistri. Suidas & Aristophanis scholiastes κατεπύπτειν non duntaxat de fumo, sed etiam ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἷς μάλιστα ἄξιον accipiunt: adeo ut κατεπύπτειν apellatim optime quadret in illos, quos Belgico idiomate nunc pampanus **tupben die half by de wind leurn** / qui parce, frugaliter & abjectissimis utensilibus vitam sustinent. Bis hoc mendum in Strabone eodem libro occurrit, eique antiquissimum, nam ejus codices tempore Eustathii omnes obiderat, qui locum non probe intellexit, & in suis ad Il. N. παιπαλοδικὰς rejecit, ita enim ille p. 916. ὁ ἢ μισθὸς φησὶν ἐπὶ τῶν παιπαλοδικῶν, ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικροῖς πραγματευομένων, ἃ καὶ παρὰ τοῖς ἰδίοις γραμμάσι. κάτωθεν] δὲ ἐμβύσου, μᾶλλον δὲ ἐμβολὴ καὶ τύφη. διὸ καὶ καλοῦντες ἡσυχάζειν καὶ κατεπύπτειν. Verum ibi etiam κατεπύπτει reponendum est. Hæc verba hunc in finem adduco, ut certo constaret Eustathio significationem τῷ παῖειν non satis perspectam fuisse, & ut alterum è verbis Strabonis mendum quodam maxime adjectam, deinde in textum irrepsisse: quodam maxime Strabonis locus ita est restituendus: λέγει δὲ τοῦτο τὸ μικρὸν χρῆσθαι τῷ τύφῳ, ζῶντας καθ' ὑγρὸν, ἀφ' ἧς τὴν καρδίαν ἡσυχάζειν τὸ πνεῦμα, πρὸς τὸ ἐμπνεῖν. Ἐναντίον δὲ ὁ Σαυρομάτης, πρὸς τὸ πάσχειν τὰ ἐναντία ὁ Σαυρομάτης, ἀφ' ἧς τὸ Σαυρομάτης ἐκεῖ. Vide locum præcedenti commentario ex Eustathio ad Dionysium allegatum, & hac in re facile mihi assensum præbebis.

[17] Ἢ ἀπὸ τῆς Ἀμαζονίας πόλεως Μεσσαπίας.] Oppidum sane ignobile, de quo apud veteres nulla, quod sciam, fit mentio. Hæc urbs etiam doctissimi Cluverii diligentiam in accuratissima Italiæ antiquæ descriptione effugerat. Sed fortasis noster locum in Bœotia intelligit, quem Bœotia etiam Messapiæ nomine gaudebat, uti Stephanus: postea in vocabulo Βοιωτία docebit.

[18] Ἔστι δὲ Ἀμαζὼν ἀρσενικῶς.] Sic pro *paupere* sumunt me docuit Etymologici magni auctor, ita enim Ἀμαζόνιος, λέγει δὲ ὅτι ἓν τὸ πένητι, οἱ μᾶλλον ἀκτήμονες. Ἀμαζόνιον τὸ πένητον.] Apollonius Rhod lib. 11. Argonaut.

Ἦ ῥ' ἐς ἴρηκα τραφείσης] ὑπηρόδη
Τυδέος, ἢ τε φασὶν Ἀμαζόνα κλείεσθαι.

[19] Καὶ Ἀμαζονίδης.] Puto hanc vocem esse corruptam, licet in scriptis & editis ita legatur, nam nusquam apud antiquos tale nomen ἀπὸ τῆ Ἀμαζόνων formatum reperies: referendum est sine dubio; ἢ Ἀμαζονίδης: quod est numerus pluralis ab Ἀμαζονίς. Eustathius ad Dionysii Periegesin: pag. 34. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ ἐν τοῖς ἐξῆς δὲ πῦ τὸν Ἄσιαν, Ἀσίδα Φησὶ, καθὰ παρωνύμιόν, ὃ μὲν καθ' ὑπόκρισιν. ὃ δὲ εἰκὸς ὑπονοῆσαι αὐτὸν τὸν ποιητὴν τὸν ποιητὴν. ὅτου δὲ ἓ ἀφ' Ἀμαζόνος παρωνύμως λέγει] Ἀμαζονίδης. Non possum etiam præterire alium ejusdem commentatoris locum, qui est pag. 90. Τὸ δὲ Ἀμαζονίδες, ἐξ ὑπονοήσεως (ἴσα μὴ τὰς ἰδιόμους τοῦ ὑπονοεῖσθαι ποιητὰς) ἀλλὰ καθὸ παροιμιῶν. τοιοῦτον δὲ ἰδιαίτερα παῦ τοῦτον ἓ τὸ, Ἀσίδα γῆν. Possem etiam ex Poetis in hanc rem varia loca producere, sed clariori probatione res non indiget, Apoll. lib. 11.

- - - - Ἡ' ὑμεῖς δ' αὐτοῦ
Γιάμψαν Ἀμαζονίδεσσι ἐπιχθόνι λιμένος ἄκρῃ.

Poëta hic promiscue nunc vocem Ἀμαζόνες, nunc vero Ἀμαζονίδες usurpavit.

[20] Ἀμαζὼν, ἀδετέρως τῆ Ἀσφάλτιος χωρίον.] Plurima Arabiæ oppida in ον desinunt: Αὐάλων, Γοίσηρον, Μαρίμαβον, Σαύβαν, Φάβηρον, Χαρίμβαν &c. Josephus lib. XVII, cap. XII. urbem Amatha ad Jordanem collocat; sed an eadem sit, quæ à nostro τῆ Ἀσφάλτιος χωρίον appellatur, dubitare licet, donec aliquis id evidentissime doceat. Hoc unum scio, apud Geographos Arabiæ Petræ partem tertiæ Palæstinæ, id est Judææ nomine, sæpenumero venire. Stephanus. Πέλεα, πόλις τοῦ τρίτης Παλαιστίνης. Hæc tamen ab aliis Arabiæ adscribitur: Sic etiam Χαρίμβαβα in tertia Palæstina ab illo collocatur, cum Ptolemæus id oppidum ἐν τοῖς Ἀσφαλτικῆς πόλεσι recensebat. Hinc igitur quis posset hanc conjecturam facere, Josephum & Stephanum eundem fortasis locum, ad Jordanem Palæstinæ amnem situm, in mente habuisse.

[21] Κίκλη) λέγει τῆ ψάμμου.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου petiemus deducere: nam apud Arabas عمون *Amton* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis constantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica *ton* mutata, facillime Ἄκμαβα formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μέρ ἓ κ Ἀκμαβα appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam ⲁⲕⲙⲁⲑⲁ *Acamatan* tumulum terræ arenosum, & locum circumstantibus reliquis altiorem significat. Et quia Strephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuisse perditam, verisimile admodum videtur, istius regionis incolas, necessitate coactos, ad elatiorem quendam locum aufugisse, ibique castellum sive χωρίον, quid è re nomen habebat, condidisse.

[22] Ἀμαθὴ, πόλις Φοινίκης.] Hujus urbis nomen in S Scriptura satis est celebre. Vide 2. Reg: XXV: XXI. Amos VI: II. Zach. IX: II. Hæc Amathe, si Olympiodoro credimus & Paraphrastis Jonathani & Jerusalem & Rabbino Solomoni, est celeberrima illa Antiochia, ut ex iis docet Bochartus Geog. Sac. lib. IV. cap. XXXVI.

[23] Ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθή, πληθυντικῶς.] Ita ex scriptis codicibus edi curavimus: nam hæc pessime in omnibus editio-

Α'ΜΑΘΟΥΣ [10], πόλις Κύπρε δρχαιο- Α
πάτη. [10] ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὀσίριδι ἐτιμᾶτο· [11] ὃν
Αἰγύπτιον ὄντα, Κύπριοι δὲ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται).
[12] ὅθεν Ἀμάθιος ὁ ἐξ Ἡρακλέους ἐκλήθη, ἢ
ὅτι ἡ Κινύρα, μήτηρ Ἀμαθοῦσης.

Α'ΜΑΛΗΚΙΤΑΙ, ἔθνος Ἐρεμικόν. Β

Α'ΜΑΜΑΣΣΟΥΣ [13], πόλις Κύπρε,
ἐν ᾗ πηγὴ [14] Υλάτης Ἀπόλλων. τὸ ἐθνικὸν
Ἀμαμάσιος, καὶ Ἀμαμασσεύς.

Α'ΜΑΝΟΝ, [15] ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ,
ὅτε Ταῦρα καλοῦσιν. ἱστορεῖ δὲ, τὸν [16] Ὀρέστην C
σὺν Ἰφιγενείᾳ τῇ Ἀρτέμιν κομισαμένῃ μανίας
[17] λύ-

AMATHUS, urbs Cypri antiquissima, in qua Adonisiris honorabatur, quem, licet Ægyptium, Cyprii & Phœnices sibi vindicarunt. Sic dicta est ab Amathone Herculis filio, vel ab Amathusa Cinyræ matre.

AMALECITÆ, gens Hebræica.

AMAMASSUS, urbs Cypri, ubi Hylates Apollo colitur. Gentile dicitur Amamasius & Amamassensis.

AMANUS, mons juxta Ciliciam, à Tauro originem habens. Narrant Orestem cum Iphigenia Dianam perferentem illic insania liberatum

editionibus erant contaminata, in quibus legebatur: ἐν δὲ Σιμαλίᾳς Ἀμαθοῦσσα, κωμιον. Placebit iis hæc emendatio, qui non ignorant, quid distent æra lupinis. De hoc Siciliæ oppido ab aliis auctoribus nulla fit mentio.

[10] Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρε ἀρχαιοτάτη.] Est urbs maritima in ora australi. Ab antiquissimo hoc oppido tota Cyprus Amathusia olim dicta fuit, ut postea docebit Stephanus: & hæc causa est, quare Scylax hujus urbis incolas αὐτόχθονας appellet, quod epitheton alias Iolis Athenien sibus adscribitur: Κεῖται δὲ Κιλικίων ἰδίως Κύπρος, ἡ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσὶ. Σαλαμὶς Ἑλληνὶς &c. Μάσσιος Ἐλληνὶς, Ἀμαθοῦς αὐτόχθονες εἰσι. Vide Strab. lib. XIV. & Plin. lib. V. cap. XXXI. Mirum est Stephanum ab hoc oppido non deduxisse nomen gentile, quod rarissime & ferme nusquam omittit: hæc non est Stephani, sed Epitomatoris negligentia, qui plerumque huic auctori aliquid addere & auferre solet. Gentile est Ἀμαθόντιος, ut habet Photius ex Theopompi lib. XII & Strabo lib. VIII. ex Hipponacte,

Κυπρίων βίκος φαγοῦσα ἐξ Ἀμαθοντίων πυγέ.

Item nummus M. Aurelii apud Goltzium ΑΜΑΘΟΥΣΙΩΝ exhibet.

[11] Ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὀσιρεὶς ἐτιμᾶτο.] Diu me vaxavit hic locus, & etiam magna aliquando exercuit ingenia: Lud. Nonius in Goltzii universam Græciam (qui hic mendum latere susspicaretur, nisi eadem apud Suidam legisset) nec non Seldenus atque Bochartus eum citant, nihil tamen ad discutiendas tenebras adferentes: exiitimo hoc loco rescribendum, ἐν ᾗ Ἀδωνίδεσι ἐτιμῶτο. Librarii, quibus hoc numen erat incognitum, vocem compositam resolventes, eam ad sua simplicia reduxerunt. Quis non videt esse appellationes duorum numinum in unam coalitas? quales variæ apud varias gentes, Ægyptios præsertim & Græcos, occurrunt & in usu fuere, ut Heraclammon, Hermammon, Serapammon, Neilammon sive Melammon, Philammon, Hermochymius, Hermeracla, Hermerotes, Hermathena, Besantinous, Titanopan, Hermopan, Horapollo, Panapollo, Zenoposidon, Petosiris, Macrosiris, Parthamosiris & similiter etiam *Adonosiris*, qui ad hunc locum pertinet. Mirum non est horum numinum imagines antiquis copulatas, vel duo hæc numina in uno signo fuisse culta, cum ipse *Adon* sive *Adonis* appelletur *Osiris*, ut perhibent Martianus Capella, & Ausonius Epig. XXIX. in Myrobarbum liberi patris,

Ogygia me Bacchum vocat,
Osirim Ægyptus putat,
Arabica gens Adoneum.

Macrobius Adonidem pro sole accipit, lib. I. Saturn. cap. XXI. *Adonin quoque, inquit solem esse non dubitabitur, inspecta religione Assyriorum.* Hoc olim etiam Orpheus fecit, ita enim ille in Hymnis.

Εὐβουλε, πολυμερφε, πορφυρόπεπλον ἀείδω
Κύπριν καὶ κόρην σὺν πόθοις ἰμάλῳ· αἰὲν Ἄδωνι,
Σεσιγμένοις, λάμπουσι καλοῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Osirim quoque solem fuisse nemo nescit, nisi qui vetustissimos theologiæ mythicæ doctores nequaquam legerit. Vide Merc. Trismegistum in τῇ Κόρῃ Κόσμου, & alios. Præterea in honorem Adonidis & Osiridis eadem sacra fuisse instituta, lusius docet Seldenus lib. II. de Diis Syris. Non immerito igitur & præter rationem Cyprii atque Phœnices hæc numina conjungebant, quandoquidem officia, sacra, & nomina illis affinia fuerint.

[12] Ὅθεν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται.] Numen Ægyptium fuit Adonosiris, quod Phœnices, & Cyprii ex Phœnicii maris insula, quorum sacra & ritus ab Ægyptiacis fuere diversissima, sibi proprium fecere, & eodem prorsus modo ac Ægyptii coluere. Phœnicas & Ægyptios non eadem habuisse sacra & ceremonias, nos docet Athanasius in oratione adversus gentes: Φοίνικας γὰρ, ὅτι κἀκεῖνοι τὰς παρ' Αἰγυπτίοις λεγομένας ἡμῖν, εἰδὲ Αἰγύπτιοι τὰ αὐτὰ παρὰ Φοίνιξι συγκεκλωσμένα ἰδίως ἔλαβε. Sacra, quæ Ægyptii & Phœnices inter se communia habuere, sunt, ut ego quidem opinor, ζήτησις & ἄρευσις Adonidis sive Osiridis (eundem enim Osiridem & Adonidem omnes agnoscunt) Quotannis nimirum Alexandrini epistolam olla seu vase papyraceo [Lucianus de Syria Dea vas illud caput papyraceum vocat] inclusam in mare immittebant, quod Dæmonum virtute ex Ægypto Byblum in Phœniciam septem dierum spatio deferebatur, & repertum Adonisidem denunciabat. Mulieres vas illud sive epistolam accipientes, lamenta gemitusque ob amissum numen in gaudia commutabant, & quod festi dici reliquum erat, hilares transigebant. Procopius in cap. XVII. Esaiæ rem totam ita narrat, & à Luciano, qui testis fuit αὐτόπτης aliquantulum differt: Κίνημα λαβόντες [scil. Alexandrini] ἐπὶ θάλασσαν, ἐπιστολὴν αὐτοῖς παὶ σὺν βύβλου χαπίκῃς, ὡς ἀφανισθῆναι Ἀδώνιδος. ἔπειτα ὑποφερόμενος ὁ ἐπιστολὴν τῇ παλαίστῃ, πλησὶς Ἀδώνιδος. ἔπειτα ὑποφερόμενος ὁ ἐπιστολὴν τῇ παλαίστῃ, πλησὶς πως ἐπ' αὐτοῦ πεπομένος, καὶ ὡς οἱ πέμποντες ἔλεγον, αὐτομάτως εἰς βύβλου ἀπέρχεσθαι, καὶ πέρας ὁρᾶν τοῖς οἰκείοις χαπίκῃσιν ἀπερχόμενον. Vide hæc de re etiam Cyrillum lib. II. Tom. II. in Esaiam, & Lucianum tractatu supra laudato.

[13] Ἀμαθοῦσσα μητρόπολις Ἀμαθούσιος.] Non eandem Cinyræ matrem statuunt scriptores Mythologici. Hesychius, Κινύρεως, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρμακείας πάϊς, βασιλεὺς Κυπρίων. Sic etiam Apollodorus lib. III. Pharnacen Cinyræ matrem commemorat, sed quia locus emendatione indiget, eum transcribam: Τύτιε δὲ (scil. Phiethontis) Ἀπόλλων, τὸν δὲ, Σαλάμινος, ἐξ ἧς Συρίας ἐβδόμῃ τῆς Κιλικίας, πόλιν ἔκτισε Καλλιόπειαν, ᾗ γήμας Φαρνάκην [male in vulgatis Θαυμάκην] τὸν Μηλοσαίρου Κινύραν ἔτ' Ἀπόλλωνος βασιλέα ἐγέννησεν.

[13] Ἀμαμασσὸς, πόλις Κύπρε.] Suspicabar aliquando appellationem hujus oppidi esse vitiosam, & Stephanum in corruptum auctoris antiqui locum incidisse, quod non semel observavimus: tentabam rescribere Τάμασσος, πόλις Κύπρε. Verum de hoc oppido mentionem facit Dionysius Bassaricorum lib. III. ex quo liquet maritimum fuisse

Οἳ τ' ἔχον Υλάτοιο ἰοῦ ἱερὸν Ἀπόλλωνος,
Τιμώσσην, Ἐρυσίκην τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν.

[14] Υλάτης Ἀπόλλων.] Sic dicitur hoc numen ab Hyla oppido Cyprio, quod non dubitavit ibi, sed etiam Amamathi, Erysikæ & Tembri colitur.

[15] Ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.] Vide Stephanum in voce Μελιτίνη, ex quo loco & montis situm cognosces.

[16] Ὀρέστην σὺν Ἰφιγενείᾳ τῇ Ἀρτέμιν &c.] Sic omnes editiones, verum alter legunt codices manu exarati: Ὀρέστην δὲ Ταῦρον σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἀρτέμιν κομισαμένῃ &c. hanc veram & indubitatam hujus loci scripturam esse, certo certius ex Suida apparet, qui eum ex nostro in suum lexicon

[17] λύσιν ὑφεῖν. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμανίτης. εἰσὶ δὲ Ἀμανίται, ἀφ' ἑνὸς μυ, [18] ἡμῶν τῶν Ναβαταίων Ἀράβων, ὡς [19] Ἰώσηπος. συλληφθεὶς ὑπὸ Ἀμανὸς καὶ παιδὸς Λώτου, καὶ τῶν νεωτέρων ἡγεμόνες.

tum esse. Incola Amanites appellatur. Sunt quoque Ammanitæ, quæ vox duplici M scribitur, genus Nabatæorum Arabum, uti Josephus tradidit. Ita dicti sunt ab Ammano Loti & ejus junioris filiæ filio.

Ἀ ΜΑΝΤΙ Ά, Ἰλλυριῶν μοῖρα, [41] ἀπηνίον Ὠρικὸς καὶ [42] Κερκύρας, [43] ἐξ Ἀβάντων τῶν Τρωικῶν νοστησάντων ὠκισμένη. [44] Καλλίμαχος Ἀμανίνων αὐτὴν φησιν. ἧς τὸ κλητικὸν Ἀμανίνη. [45] λέγονται δὲ Ἀβάντιοι. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντίδης. [47] καὶ Ἀβάντας αὐτὸς φασιν.

AMANTIA, pars Illyriæ, Orico & Cercyræ vicina, ab Abantibus à Troja redeuntibus condita, quam Callimachus Amantinen appellat. Hinc possessivum Amantinica. Dicuntur quoque Abantes. Gentilé Amantiensis. Illos item Abantas nominant.

Ἀ ΜΑΞΑ [48], χωρίον Βιθυνίας, ὡς Ἐρατοσθένης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξαῖος, καὶ Ἀμαξίτης. καὶ [49] κλητικὸν, Ἀμαξικός.

AMAXA, castellum Bithyniæ, cujus Eratosthenes meminit. Gentile Amaxæus & Amaxita, & possessivum Amaxicus.

Ἀ ΜΑΞΑΝΤΕΙΑ [50], δῆμος τῆς Ἱππωνδοῦς φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀμαξανθεύς. τὸ

AMAXANTIA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis Amaxantensis dicitur. Hinc

lexicon rejecit. Ἄμανος, ὄρος ἐν τῇ Κιλικίᾳ· συλλήβδην δὲ Ἀμανὶς πᾶσαι ὀρειναί. Ὅμηρος δὲ τὰ ὄρη τὰ ἐν Κιλικίᾳ σαφῶς ἐπιδείκνυσι.

[17] Ἰώσηπος.] Vox εἰσὶ aut simile quid fortassis hic excidit.

[18] Ἡμῶν τῶν Ναβαταίων Ἀράβων,] Felicis Arabiæ incolæ fuere Ammanitæ, qui & Homeritæ dicebantur, inter rubrum & Indicum. Theophanes, qui circa initia sæculi fecundi vixit, in Biblioth. Par. Græcolat. tom. 2. pag. 285. de Amanitis sic scribit: Εἰσὶ δὲ καὶ οὗτοι πρὸς αὐτῶν, μᾶλλον δὲ ἡμῶν, ὁ Ἰώσηπος, οὐ λεπτόμυρος Ἀμανιτικὸν ἔθνος αὐτῶν, καὶ τῶν ὁμοίων. Plura hisce addere noluimus, sed consulat lector diligens Bocharti Geog. Sac. lib. 11. cap. xv. qui fusius demonstrat Amanitas Homeritas fuisse.

[19] Ἰώσηπος] Josephi testimonium exstat lib. prim. Antiq. jud. cap. 12.

[41] Ἀπηνίον δὲ πολὺς Λώτου, καὶ τῶν νεωτέρων ἡγεμόνες.] Hæc Stephanus ex libro hausit codice: locus exstat Gen. xix. 36. 37. 38. quem ex Septuag. Interp. transcribam: Καὶ ἐμείνεν αἱ δύο θυγατέρες Λὼτ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. καὶ ἐτέκετο πρωτότοκος τὸ ὄνομα αὐτῷ Μωάβ. Ἐκεῖνος πατὴρ μωαβιτῶν ἕως τῆς σήμερον. καὶ αὐτὴ ἔτεκε καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῷ Ἀμμών, λέγων, υἱὸς τοῦ λαοῦ μου, οὗτος πατὴρ Ἀμμανιτῶν ἕως σήμερον.

[42] Ὠρικὸς καὶ Κερκύρας.] Adeo vicina fuit Amanitis terra Epiro, ut Scylax Caryandensis dixerit, Oricum in Amanitarum terra situm esse, ita enim ille capite Ὠρικὸς καὶ Ἀμανίτιδες ἐθνῶν ἐν Ἀμανίτιδι χώρᾳ. οἱ δὲ νῦν, Constantinus Porphyrogenitus, hoc tractu duo ejus nominis oppida, quorum aliud in mediterraneis, aliud circa mare situm. De mediterraneo oppido, quod etiam Sophiani appellant, nihil omnino apud alios occurrit: centum ferme Ptolemæum à vero non aberrare: nam littoralis ager, Amantia Oriza insigniebatur antiquis, atque abs Amantia dicti est, ut nos docet Callimachus apud Stephanum hoc versiculo

Καὶ Ἀμανίτιδα Ὠρικὸν ἐς Σκυλάκειον

[43] Ἐξ Ἀβάντων τῶν Τρωικῶν νοστησάντων ὠκισμένη.] De Abantibus etiam loquitur Etymol. mag. auctor in voce Ἀμανία, ubi sic legitur: Οἱ ἀπὸ Ἐλαφηβολιῶνος ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς Ἰλίου, καὶ ἀκμὴν πλεῦσαι ἐπιθυμοῦντες, ἐξῆρε Ἀπόλλων ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἡλίου, καὶ μετέφερεν (fortassis μετέπεμπεν) Ἀμανίτας. Historiam hanc Faustinus in Eliacis lib. 1. Ἡ δὲ Ἀβαντὶς καλεμένη χώρα, καὶ πόλισμα οὐ αὐτὴ Θεόπομπος, ἀπὸ Θοαντιδῶν ἦσαν ἀπῖρα καὶ τὰ ὄρη τὰ Κιραύνια. Στεφανωσάντων δὲ Ἐλλήνων ὡς ἐκομίζοντο ἐξ Ἰλίου τὸν πόλεμον, Λοκροί τε ἐκ Θρονίου καὶ ἐπὶ Βουζύγη πεμφθεὶς ὁ πρωτοδίγαμος τὰ Κιραύνια, οἰκισταὶ δὲ ἐντεῦθεν, καὶ πόλιν ὄνομα λάσι κοινὸν λόγῳ ἡμῶν. Observandum est hoc loco, vocem ἠπείρου Pausaniam nimium extendisse, nisi hic appellative pro *continente* accipiatur, nam antiquis temporibus Illyris nunquam Epirus dicta fuit.

[44] Καλλίμαχος Ἀμανίτιδων αὐτὴν φησι.] Callimachi locum jam produximus, exstatque apud Stephanum in voce Ἀβάντιος, uti admonuimus.

[45] Λέγονται δὲ Ἀβάντιοι.] Vide locum supra ex Pausania productum: sic fuisse appellatos etiam testatur Lucophronis Scholiastes ad versum 137: Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀμανίαν ἐκ Ἀμαθοῦς μετωνομάσθησαν.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντίδης.] Legendum videtur, τὸ ἐθνικὸν Ἀμανθεύς; nam abs Ἀμανία, non vero ab Ἀβαντία gentile formandum erat hoc loco. Infra in voce Ἀμαξία, contrarium: τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξινός, ὡς ἀπὸ Ἀμανίας Ἀμανίνος.

[47] Καὶ Ἀβάντας αὐτὸς φασι.] Constanter fic legunt libri editi, & calamo exarati, fed ineptiffimam fecum adferunt hæc verba tautologiam, dixerat enim omnino Stephanus: λέγονται δὲ Ἀβάντιοι: atque ita liquet, illorum verborum repetitionem hoc loco esse supervacaneam & minime necessariam: sine dubio Stephan. scripserat: καὶ Ἀμάνθους αὐτὸς φασι.

[48] Ἀμαξα, χωρίον Βιθυνίας.] Ita libri editi omnes: Schedæ Vossianæ: Ἀμαξα, χωρα Βιθυνιας. Quæ lectio vulgatæ non est præferenda.

[49] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξικός.] Ad hunc Stephani locum non pertinent *Amaxici*, populi hoc possessivo insigniti, qui ultra Tanaim, Mæotidem & Borysthenem habitant, & huic Europæ parti contermini sunt, quæ ob frigus incoli non potest, de quibus Strab. lib. 11. Bithynia enim inter Propontidem & Galatiam sita est, cum Tanais & Mæotis trans Pontum Euxinum versus Scythiam se extendant. Verba Strabonis hæc sunt: Ἐκτὸς συμπίπτει (Europa Scil.) ἀνήκουμεν ἐπὶ τοῦτο ἑλίγης ἡ ἀνάκλασις πρὸς ἑῴαν. αὐτὴ οἱ ὁμοροῦσι τοῖς Ἀμαξικοῖς τοῖς περὶ τὴν Ταῦριν ἐπὶ τοῦ Μαιώτου, καὶ τὴν Βορυσθένη. Sed miror viros doctos leviffimum mendum in hisce verbis non observasse, nam pro Ἀμαξικοῖς sine dubio Ἀμαξοικοῖς rescribendum est. Profecto miraculum est, Casaubonum hoc non animadvertisse, nam libro VII. aliquoties Ἀμαξοικῶν memoria reperitur: Ἀλανοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ Ἀμαξοικοί, καὶ Νομάδες καλούμενοι. Et eodem libro: Τῶν Ἀσίας ἐπὶ τὰς χώρας ἐμάλλον ἢ τὰς ἀπείρους ἐπὶ τὰς Ἀμαξοικοὺς ἐξέβαλον. Vide etiam Eustathium ad Iliad. N. pag. 916.

[50] Ἀμαξάντεια, δῆμος &c.] Mallem hoc demi nomen cum vocali in penultima exaratum, quia deinde localia sic efferuntur. Vide Helychium & Harpocationem.

τὸ τοπικὸ, Ἀμαξαντηνός, [11] ἡ Ἀμαξιανδὶς, A
καὶ Ἀμαξανδεῖνος.

Ἀμαξία, πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας. [12] Σταδίους πεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιεύς, ὡς ἡ Ἀμαντία Ἀμαντιεύς.

Ἄμαξιτος, πλίνιον τῆς Τρωάδος. [13] Σταδίοις τρισκαιδεκάτῃ. [14] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ, [15] Ἀμαξιτικὸς φησιν.

Ἄμαραντοι [16], ὀξυπόνως Κολχικὸν ἔθνος, ἀφ' οὗ ὁ φάσις ῥεῖ· ὅθεν καὶ [17] Ἀμαραντικὸν τὸν φάσιν φασίν.

Ἄμαρδοι, ἔθνος Τρκανῶν ἐγγύς. [18] Σταδίοις ιά. εἰσὶ δὲ [19] Περσῶν Μαρδοὶ, δίχα Ϛ α.

Ἀμάρυνθος [20], νῆσος Εὐβοίας, ἀπὸ νύμφης κωμήτης Ἀμαρυσίας. τὸ ἐθνικὸν [21] Ἀμαρύνθιος, καὶ Ἀμαρύσιος, ὡς [22] Τριχορύσιος· ἔστω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ. [23] ἀναλογώτερον δὲ μοι δοκεῖ τὸ Δ|ρ Ϛ σ.

Ἀμάσεια [24], πόλις Ποντικὴ, [25] ἀφ'

Hinc localia quæ ex, ad, & in Amaxantia denotant.

AMAXIA, urbs asperæ Ciliciæ, auctore Strabone libro quarto decimo. Gentile Amaxiensis, quemadmodum ab Amantia formatur Amantiensis.

AMAXITUS, Troadis oppidulum, cujus Strabo libro tertio decimo meminit. Gentile Amaxitensis. Apollodorus libro tertio Chronicorum incolas Amaxitenos nominat.

AMARANTI, cum accentu in ultima, populi sunt Colchici, unde Phasis profluit. Hinc est quod Phasin Amarantium appellaverint.

AMARDI, populi Hyrcanis vicini, de quibus Strabo libro XI. mentionem facit. Sunt item Persarum Mardi, quorum nomen sine A exaratur.

AMARYNTHUS, Eubœæ insula, quæ ab Amarynto quodam, Dianæ venatore nomen accepit. Gentile Amarynthius, & Amarysius, uti Tricorysius, quo utitur Pausanias in libro primo. Verum scriptura per Θ mihi magis rationi consentanea videtur.

AMASEA, Pontica civitas, patria Stra-

[11] Καὶ Ἀμαξιανδὶ.] Mendosum est hoc locale in libris scriptis & vulgatis: rescribendum sine dubio, καὶ Ἀμαξανδιανδὶ, quæ verissima est lectio.

[12] Σταδίοις πεντεκαιδεκάτῃ.] Strabo dicit esse καθίδρυσιν in colle sitam cum navali prope Coracesium & Sydram. Hæc sunt ejus verba: Μετὰ δὲ τὸ Κωρύκιον Σύδρα πόλις, ἐπ' Ἀμαξίᾳ ἐπὶ βαθεῖ καθιδρύσει πέτρᾳ, ὑφορμον ἔχουσα, ὅπου καθορᾷ ὁ ναυστηγίων ὅλος. Κίλικες δ' εἰσὶν οἱ πόλιν, καὶ δικαίως τοῦτο τὸ μέρος πλησιόχωρα τῇ παλαίᾳ ξυλίᾳ.

[13] Σταδίοις τρισκαιδεκάτῃ.] Verba Strabonis, quæ innuit Stephanus, fortassis hæc sunt: Ἡ δὲ ἐπὶ Ἀχαιῶν στενωπὸς ἐπὶ Λαμψάκου, καὶ Κολωνὰς ἡ Δίκης κώμη αὐτόθεν, καὶ ἡ νῦν Χρύσα ἱερὸν ἔχουσα πάροδον ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου ἱδρυθεῖσαν, καὶ ἡ Ἀμαξιτὸς ἡ τῇ Λεκτῷ προσκειμένη ἐκκλησίᾳ. Ex his verbis liquet Amaxitum Lecto valde vicinam fuisse. Scylax in Troadis descriptione refert, ibi Appollinis templum fuisse, in quo Chryses sacra peragebat.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς.] Utitur hoc gentili Strabo, libro jam à Stephano allegato: Ἐδειχθημεν τὴν τε Ἀντάνδρίαν ἐν τῇ Κυζικηνῇ, καὶ Νιναδεικὸν, καὶ Ἀμαξιτικὸν.

[15] Ἀμαξιτικὸς φησι.] Forma Romana erat Ἀμαξιτίς: nunc vero de vernacula agit. Hæc enim gentilium in ικος formandi ratio, circa Hellespontum, Troada & Adramytenum sinum habitantibus, non fuit insolita. Stephanus in Ἀδράστεια. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραστικὸς, ἐπὶ τῆς ἐπιχωρίου, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνὸς φασιν. Ab Ἀσσὸς, quia vicina ei oppida illhac forma gaudent, etiam fit Ἀσσώνιος, ita enim Stephanus illa voce: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσσώνιος. λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀσσώνιον ἐπίθημα, ἐπὶ τῶν ἀσσῶν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ἓν μὲν Ἀσσὸς Ἀσσίου, καὶ Τιτὸς Τιτίου καὶ Τιτιεὺς, καὶ Λίσσος Λισσίου. Τὸ δὲ Ἀσσὸς, Ἀσσώνιος, ἵνα μὴ τὸ πληθυντικὸν, Κυζικηνὸς, καὶ τὸ ὅμοια. Apollodorus itaque hinc καθ' ὃ ἐπιχώριον gentile Ἀμαξιτικὸς formavit: quem formandi rationem vicinorum oppidorum incolæ etiam observarunt: sic à Κύζικος fit Κυζικηνὸς, Λαμψακὸς Λαμψακηνὸς, Πέλλα Πελλαῖος, Ἀδραμύττιον Ἀδραμυττηνὸς &c.

[16] Ἀμαραντοι, ἔθνος, Κολχικὸν ἔθνος.] Hujus gentis exstat memoria apud Scholiastam in lib. III. Apol. Rhodii, sed ibi Ἀμαρδίνοι, accentu & terminatione diversa appellantur: Ἀμαρδῖνοι, ἔθνος βαρβαρον ὑπὲρ Κόλχων τὸ πρὸς ἄρκτον. ὅθεν οἱ τὴν Φασιδα πηγὴ ἐξερεύγονται, ἡ ὑπὸ Κολχικὸν καλεῖται Ἀμαρδῖνον, ὅθεν Φάσις καλοῦμενον.

[17] Ἀμαραντικὸν τὸν Φάσιν φασίν.] Sine dubio Stephanus respicit locum Apoll. Rhodii, qui est lib. III. versu 1217.

- - - - Ἀι δ' ἐλάλυξαν
Νύμφαι ἰλειονόμοι πεδιηπόδες, αἳ ῥ' ἔβαν κεῖθι
Φάσιδ' ἀμαρδὶν Ἀμαραντὶς ἁλίαστον.

[18] Σταδίοις ια.] Frequentissima illo libro Amerdorum exstat memoria.

[19] Περσῶν Μαρδοὶ.] Strabo lib. XI. ex Nearcho Mardos Persis contiguos facit: Νέαρχος δὲ φησι τοὺς μὲν ὑπὸ τοῖς ὄρεσι Μάρδους, Οὐξίους δὲ, καὶ Ἐλυμαίους τοὺς τὴν Σουσίοις, Κοσσαίοις δὲ Μήδους.

[20] Ἀμάρυνθος, νῆσος Εὐβοίας.] Ita libri scripti & editi sed manifesto errore, nam quis in Eubœa insulam conciperet? vel scribendum est, πόλις Εὐβοίας, eo ipso, quem citat, teste Pausania lib. I. (ita enim ille, ἐν Ἀμαρυνθῷ τῇ Εὐβοίας) vel κώμη Εὐβοίας, cum Strabone lib. X. Ταύτης δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἑκάτ σταδίων ϛ τίχος. τοῦ μὲν ἐν ἀριστερᾷ πόλις καπνικωτάτη Πίτανη.

[21] Ἀμαρυνθιος, καὶ Ἀμαρύσιος.] Primum gentile est apud Strab. lib. jam allegato, ubi Amarynthiæ Dianæ meminit: Τῶν δὲ δυώδεκα τῶν Ἐρετριέων ἐν ἴσῳ κατὰ, μαρτυρεῖ ἡ σφάλη, ἐν ᾗ ἀνέθεσαν κατὰ τὸ τῆς ἱερᾶς τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Alterum gentile est apud Pausaniam, qui de Amarysiæ Dianæ mentionem facit.

[22] Τριχορύσιος.] Sic reposuimus ex MSS, & ipso Stephano: Τρικόρυμβον, ὑδατόπυρα &c. ὁ δημότης, Τρυμβρύσιος. Male enim in vulgatis legebatur, ὡς Τρικορύσιος.

[23] Ἀναλογώτερον δὲ μοι δοκεῖ τὸ Δ|ρ τὸ σ.] Si hæc verba, ἔστω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ, referri debeant ad gentile Ἀμαρύσιος, quo Pausanias usus est, necessario jam corrigendum erit, ἀναλογώτερον δὲ μοι δοκεῖ Δ|ρ τὸ θ, quemadmodum ante nos jam observarunt Casaubonus ad Strabonem & Salmasius in margine sui codicis. Et quis non intelligit, τὸ Ἀμαρυσιθ rationi magis consentaneum esse, quam τὸ Ἀμαρυσιθ? Nam à Περσεὺς Ἀλιθ, δῆμος τῆς Παιονίδος, φυλῆς, deducitur apud Epitomatorem noltrum Περσεάλιθ: & Sic à Βρικιὼ fit Βρικιωθ teste Scholiaste in Callimachum.

[24] Ἀμάσεια, πόλις Ποντική.] Urbs etiamnum hodie celebrissima in Ponto ad Irim fluvium sita: Turcarum imperio subdita, qui eam nunc corrupto nomine *Amasiam* appellant. Antiquum urbis nomen nunc per Z, nunc per S in

"ἀφ' ἧς Σεράδων ὁ [66] στωϊκὸς φιλόσοφος, [67] ὁ πλίτης Ἀμασεύς, ὡς αὐτὸς Σεράδων. καὶα δὲ Καπίτωνα, Ἀμασεώτης. τέτον ἢ μᾶλλον Σεράδωνα, ὡς πλίτην.

A Strabonis Philosophi Stoïci. Civis inde Amasensis dicitur, uti idem Strabo perhibet. Secundum Capitonem, Amaseotes: verum magis fidendum est Straboni tanquam civi.

ΑΜΑΣΤΡΙΣ [68], πόλις Παφλαγονίας, [69] ἡ πρότερον Κρώμνα.

AMASTRIS, urbs Paphlagoniæ, quæ B antea Cromna dicta fuit.

Κρώμναν τ', Αἰγιαλόν τε, [70] καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους.

Et Cromnam & Ægialum & altos Erythinos.

Ἀμαστρεὺς [71] Περσὶδος Ἀμάστριδος, γυναικὸς [72] Ὀξυάθρου [73] τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνῳκήσατο Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. [74] Δημοσθένης δέ, [75] ἐξ Ἀμαζόνος, ἄτως λέγουσης. [76] Ἀμάστρεως ἢ κλινῆ Σεράδων. ἄλλοι Ἀμαστρίδος. [77] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός. [78] Σεράδων δυσκαιδεκάτῃ. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύσει πύξος καὶα τὸν Ἀμαστριανὸν, καὶ μάλιστα τοῖς [78] τὸ Κύτωρον. [79] Ὡς

Simili

Σάσαμος ἀφορίπολις τῆς Ἀμάστριος. Idem testatur Eustathius ad Iliad. B. pag. 362. Σήσαμον δέ, κατὰ τὸ γινόμενον, ἀφορίπολις Ἀμάστριος, ἢ ὅσον τὸ Ἀμάστριος, ἢ ἧς κλινῆ Ἀμαστρίδος. Stephanus tamen aliorum exemplum sequutus, in voce Κρώμνα pro obliquo casu non habet Ἀμάστριος, sed Ἀμαστρίδες, existimans utramque χρῆσιν tuto admitti posse. Verum Cl. Spanhemius in erudito de numismatibus antiquis opere, non omittendam profecto hujus vocis inflexionem ex nummo exhibuit, cujus iconem hunc transferre libuit.

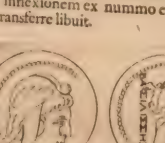

Ergo jam tertiam habemus obliqui casus formam: ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. Hæc Græcis non fuit insolita, uti exemplis ex Stephano alibique allegandis, demonstrari clarissime potest. Stephanus in voce Ἀδραῖλις ita scribit: Μακηδὼν Μακεδὼς, Χαλκὶς Χαλκίδος Χαλκίτης, Αἰόλις Αἰόλος Αἰόλιος. Idem in Μίμφις: καὶ κλινῆ Μίμφιδος, καὶ Μίμφεως. Et apud Pindarum Πάρις Πάριδος & Παρίδος occurrit. Herodotus lib. VII. ubi de uxore Xerxis loquitur, juxta nummi scripturam Ἀμυρτιδ- habet: Καὶ ἀγαγόμενος παῖδα τὴν Ὀτάνεω τοῦ Ἀμύρτεω τοῦ Ξέρξεω γυναῖκα. Verum hæc declinandi varietas mihi hactenus tantum fuit observata in nominibus propriis virorum & mulierum, nam verbalia & appellativa hanc diversitatem in flectendo non agnoscunt, præsertim si quis dialectorum licentiam excipiat. ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ igitur est genitivus Ionicus, quo usus est Herodotus: sic Hippocrates in Νούσ. τῶν φυσικῶν ἀνθρωπίνων. ΑΜΑΣΤΡΕΩΣ est genitivus Atticus, quemadmodum ἡ κλεὶς κλείσεως, ὀφρὺς ὀφρύος. ΑΜΑΣΤΡΙΔΟΣ denique ad quintam simplicium referri debet: verum τὸ Δ huc irrepsisse, deinde probabimus, quanquam sciam, apud Marc. Heracleotam vocem ita hac forma aliquoties occurrere.

[66] Ὁ στωϊκὸς Σαρίων.] Præter Strabonem jam allegatum, etiam hanc historiam tangunt non obscure Memnon apud Photium, Diodorus Siculus, aliique è veteribus.

[67] Ὁ πλίτης Ἀμασεύς.] Perhibet hoc ipse Strabo, & idem de se profitetur lib. duodecimo: Τῶτις δὲ ὁ χώρας τῆς μὲν ἐπὶ θάλατταν ὁδοῦ τὰ ἑξήκοντα συγκλείει, καὶ ἡ τῶν Ἀμισηνῶν πόλις, ἐν ἧ καὶ ἡμεῖς ἐσμεν ἐπὶ τῆς Φαναγορίᾳ. τὸ δὲ ἔτος ἡ Φαναγορία. τὸ δὲ ἔτος ἡ Φαναγορία πάλιν πανήγυρις ἐ ἀέργη. Ἐξήκοντα, & Perpaucæ non ignarum fugiet, in dubium vocare non poterit ibi, qui ejus scripta evolverint.

[68] Ὁ κτίστης Ἀμαστρίς.] Vide locum Strabonis e libro duodecimo hujus allegatum.

[69] Ἀμαστρὶς πόλις Παφλαγονίας.] Civitatis hujus situs ex Strabone, Ptolæo, fragmentis Memnonis, Marciano, Mela, Arriano aliisque satis est notus & manifestus. Hoc observasse non videtur indignum, Strabonem lib. XII. referre, hanc urbem ex quatuor pagis esse compositam, nempe Sesamo, Cytoro, Cromna & Teio. Ergo ablocutissimi sententiæ fundamentis non nititur, Amastrin priorem fuisse Cromnam vocatam fuisse, ut hoc loco pronunciat Stephanus, cum ex historiis & geographis certum sit, Cromnin solemnioribus Ἀμάστρεως quartam partem esse olim. Nam quod hoc loco de Amastri affirmat Stephanus, etiam tradit Plinius lib. VI. cap. 11. de Sesamo, Amastrin quondam, quod nunc Amastris.

[70] Καὶ ὑψηλὰς Ἐρυθίνους.] Sic legunt libri manuarii omnes. Strabo & Eustathius, qui hunc Poëtæ versiculum citant, ita transferunt. Male exhibent vulgari: καὶ ὑψηλὰς ἐρυθίνους. Ipse Stephanus vocem plurali numero profert. Ἐρυθῖνος, πόλις Παφλαγονίας, &c.

[71] Ἀμαστρεὺς Περσὶδος.] Soli excepta hac voce, totus ille locus de Amastri ex Strabonis duodecimo desumptus est, nomen ille: Μέμνε δὲ τῶν Παφλόνων τὸν πρῶτον τῶν Ἀμαστρέως τοῦ συμπολίτου τοῦ ἐμοῦ, ὃν ἐπὶ γήρως ἔσχε γυναῖκα Περσίδα τὴν Ἀμάστριν, ἐξ ἧς ἦν ἡ Ἀμαστρὶς, γαμηθεῖσα Ὀξυάθρῃ τῷ ἀδελφῷ Δαρείου. Ἡ δὲ ἐπιβουλευθεῖσα ὑπὸ Διονυσίου τοῦ Ἡρακλείας τυράννου, ἀνῳκίσατο εἰς Ἀμάστριν, γαμηθεῖσα Ὀξυάθρῃ τῷ ἀδελφῷ Δαρείου.

[72] Ὀξυάθρου Δαρείου.] Fusissime Geographus lib. XII. de situ hujus oppidi & aliis rebus hoc tinemate contentis differit, quare pessime in Aldina Florentinaque editione excusum reperitur, Σεράδων παναριεκαιδεκάτῃ.

[73] Τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου.] Sic Strabo, & sic etiam Eustathius ad Iliad. B. pag. 361 ex Strabone transcripsit: & male meo quidem

[79] Ὡς Κάλαϊς Καλάτ☉ Καλατία, [80] καὶ πόλις Φάσις Φασιανὸς, καὶ Σάρδις Σαρδιανός. [81] τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀθνείων, ὡς Βάκλελ☉ Βακλελιανός. οἱ δὲ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ [82] κακῶς Ἀμαστρανὲς λέγουσιν αὐτές.

A Simili modo uti Calatianus fit à genitivo Καλάϊος, & ab urbe Φάσις Phasianus, Σάρδις Sardianus. Hujusmodi enim gentilia vel deducuntur à nominativo in ος, uti Βάκλελ☉ Bactrianus, vel à genitivo Jonico. Quidam vero soliti sunt illos male Amastranos appellare.

B

ΑΜΒΑΣΟΝ, [83] μητρόπολις τῆς Φρυγῶν. [84] ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης, ὡς πλουσίως Ἀλέξανδρ☉.

AMBASUM, Phrygum metropolis, cujus civis Ambasites dicitur, quemadmodum Alexander Polyhistor auctor est.

ΑΜΒΛΑΔΑ, πόλις Πισιδίας Σελεύκων δυοκαιδεκάτη. εἰσὶ δὲ πῖς Φρυξὶν ὅμορος, [85] καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα, καὶ Ἀμβλαδα. ὁ πολίτης, Ἀμβλαδεύς. ὅθεν ὁ Ἀμβλαδεὺς οἰν☉, ὡς ἰλαρὸς ἰατρικὰς ὑπηρέτης☉.

C

AMBLADA oppidum Pisidiæ, cujus meminit Strabo libro duodecimo. Phrygibus & Cariæ proxime accedunt Tabæ, Isinda & Amblada. Ejus civis Ambladensis dicitur. Hinc Ambladense vinum, curationibus medicis utile.

ΑΜΒΡΑΚΙΑ [86], πόλις Θεσπρωτίας, [87] ἀπὸ

AMBRACIA, urbs Thesprotiæ, quæ

quidem judicio exhibent codices scripti, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Κύπερα, & libri ante Xylandri editionem divulgati.

79 Ὡς Κάλαϊς Καλάτ☉, Καλαΐδ.] Hunc locum in vulgatis & MSS. esse depravatum, nemo sanæ mentis sibi infitias. Referibendum videtur: ὡς Κάλαϊς Καλάτ☉, Καλαΐδιος. Hanc emendationem non esse vanam, apparebit ex voce Καλαΐς. Vult enim demonstrare Epitomator, gentile τὸ Ἀμαστρὶ☉ eandem sortiri formam, quam habet gentile τὸ Καλάτ☉. Hæc autem ratio est quare existimem supra latere mendum, & non debere legi, πόλεις Ἀμαστρὶ☉, sed scribendum esse, πόλει Ἀμάστρ☉. Nam derivatio nominis gentilitii non recte procedet, si illo loco τὸ Ἀμαστρὶ☉ retineamus. Gentile nomen ab hac urbe hoc modo videtur derivandum: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανὸς, ἀπὸ τῆ ἠγοικῆς τῆς Ἀμαστρι☉, ὡς Καλαΐς Καλάτ☉ Καλαΐδιανός. A gentivo Jonico τὸ Καλατανὸς debere deduci, expressis verbis apud Stephanum in isthac voce legitur.

80 Καὶ πόλις Φάσις, Φασιανὸς.] Hæc in MSS. & duabus prioribus editionibus transposita inveniuntur hoc modo: καὶ Φάσις πόλις Φασιανὸς.

81 Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἐθνῶν, οἱ Βάκλελ☉ Βακλελιανός.] Qui verba hæc curiosius consideraverit, deprehendet esse mutila, & ad expletionem sententiæ nonnulla in iis desiderari. Mentem Stephani si probe perceperim, existimo eum hac in re esse occupatum, ut probet scilicet gentilia in ανός, duobus modis posse formari, vel à casu recto in ος, vel à genitivo puro sive Jonico. Si igitur mei arbitrii res foret, totum hunc locum ex mente τοῦ χρήσαντ☉ τὰ ἐθνικὰ ita legerem atque constituerem: Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἐθνῶν, ὡς Βάκλελ☉ Βακλελιανός, ἢ ἀπὸ τῆς Γενικῆς ἠγοικῆς γίγνη. Hunc locum hoc vel simili modo esse supplendum, sole meridiano clarius ex vocabulo Καλαΐς liquet, ubi eundem ferme canonem Stephanus exhibuit. Sed ut minime dubio conjecturam nostram argumento confirmemus, huc transcripturi summus verba Stephani ex voce Ἀγκυρα, quæ ita à nobis sunt correcta atque emendata. Τὰ εἰς ανὸν ἐθνικὰ ἐκ τῆς ἠγοικῆς τῆ πρωτότυπα ἤτοι τῆ ὀνόματος κληθέντος, τῆ παραλήγη μακρᾶ, καὶ ἰωτὰ συνεκφ☉ τῆ ἠγοικῆς ἐξενίκη, ἢ κατ' ἐπιφορὰν ☉ λέγω. ὅταν δὲ τὸ πρῶτον τοῦ παραλήγοντ☉ ἔχῃ, ταῦτα ἐκ ἠγοικῆς σχηλίζη. ἢ μὲν οὖν τῆ παραλήγοντ☉, Ἀστανὸς, Καρδιανὸς, Ὀλυνανὸς, Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσ☉ πόλεως. Τρῶας☉ Τρωϊανὸς, Σαρδ☉ Σαρδιανὸς. Τὰ δὲ δεύτερα παραλήγοντ☉ Πάριον Παρία Παριανὸς, Βοσπόριον Βοσπορίας Βοσποριανὸς, ἀπὸ τῶν ἠγουμ. ἠγουμ. Gentilia igitur in ανὸς vel formantur à genitivo puro (& quod idem est, à genitivo Jonico, uti Τρῶας, Τρῶ☉ Τρωϊανὸς, Καλατῆς Καλάτ☉ Καλαΐδιανὸς) vel ab ipsis gentilibus, uti liquet in voce Πάριον, ubi inquit: τὸ ἐθνικὸν Πάρ☉. ὁ πολίτης Παριανός. Vide commentarios nostros pag. 22. & 23.

82 Κακῶς Ἀμαστρανὲς λέγουσιν αὐτές.] Ita libri editi omnes. Scheda Vossiana pessime legunt: κακῶς Ἀμαστριανὲς λέγουσιν αὐτές.

83 Μητρόπολις τῶν Φρυγῶν.] De situ hujus oppidi ex scriptoribus antiquis nihil certi expiscari hactenus mihi licuit. Fortassis hæc metropolis prope Ancyram sita fuit in tractu Ambasitide: qui tractus ab urbe Ambasum etiam nomen habere potuit. Strabo lib. XII: Abalitidis tractus meminit in quo Ancyram collocat, sed ibi fortassis non Ἀ☉ sed Ἀμβασιν☉ erit legendum. Si cuipiam hæc conjectura displiceat, doceat meliora certioraque, & manus porrigemus.

84 Ὁ πολίτης Ἀμβασίτης.] Optime sic habet Xylandri editio, pessime autem in aliis, Ἀμβασίτης. Nisi Stephanus ex Polyhistore hujus oppidi meminisset, & Claudii nummus apud Golzium cum inscriptione ΑΜΒΑΣΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ exstaret, protinus hujus civitatis memoria interiisset.

85 Καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα.] Hic locus apud Stephanum in vulgatis codicibus deturpatissime, & mutile circumfertur. Editio Aldina & Florentina exhibent: καὶ τῇ Καρίᾳ, Ταῦα, καὶ Γ☉νδα. Referibendum est ex schedis Vossian. & codicibus Palatinis, nunc vero Vaticanis. Εἰσὶ δὲ πῖς Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβαι, καὶ Γ☉νδα, καὶ Ἀμβλαδα. Hæc est certissima & indubitata lectio. Τὸ Ἀμβλαδὰ apud nostrum excidisse, nemo non videt; nam, ut Ambladorum situm demonstraret, Strabonis testimonium in medium producit, quod in vulgatis libris hanc vocem non continebat, qua non immerito Stephani textum auximus. Strabo libro à Step. citato: Εἰσὶ δὲ πῖς Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβαι, καὶ Σίνδα καὶ Ἀμβλαδα, οἷν ὁ ἀ Ἀμβλαδεὺς οἶν☉ εὐφυὴς, ὡς ἰλαρὸς ἰατρικὸς ὑπηρέτ☉. Miror profecto Casaubonum hos errores non subolfecisse, nam pro Τάοα reponendum esse Ταῦαι & pro Σίνδα Γ☉νδα, suis locis demonstrabimus.

86 Ἀμβρακία, πόλις Θεσπρωτίας.] Laudem profecto non infimam hoc nomine noster meretur Stephanus, quod passim exquisitam diligentiam in recentendis variis urbium regionumque appellationibus adhibuerit; solus enim ille, quod sciam, inter tot historicos & geographos refert, urbem hanc duobus aliis nominibus fuisse insignitam. Ἐ☉πία, πόλις ἡπ☉ Ἀμβρακία, ἡ ἀφ' ἧπ☉ παραλία. Καὶ ὁ λιμὴν ἧπ☉, Παρθένιος. Præterea quoque ex ipso discimus, aliquam Ambraciæ partem Δικελμὸν fuisse appellatam. Δικελμὸς, μέρ☉ τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δικελμ☉ ☉ Μεσόλας παιδὸς, ☉ Ἀμβρακίας τῆς ἠγησαμένης Φοίβαν☉, ☉ Ἡλέγ. τὸ ἐθνικὸν, Δικελμιάδ☉, ὡς Ἀγκυλίας ὄνειν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ. Sed de hisce nominibus suo tempore & loco agemus, sufficiat impræsentiarum illa in memoriam revocasse. Theopratiæ à Geographis hæc civitas adscribitur & ab historicis. Paulus lib. V. Ἀμβρακιῶται δὲ ἐξ Ἠπείρ☉ τῆς Θεσπρωτίδ☉. Sed accuratissime ejus situm perstringit Scylax cap. Ἀμβρακία. Μετὰ δὲ Μολοττίους Ἀμβρακία τόλις Ἕλληνὶς, ἀπέχ☉ ἡ αὐτὴ ἀπὸ θαλάσσης στάδια Π. ἐν δὲ ταύτ☉ θαλάσσης πόλ☉ ☉ Ἄμβρακ κόλπ☉. In eadem quoque opinione versabatur Dicæarchus:

Κατὰ δ' ἡμᾶς ἡ τε πολύβροτος
Ἀμβρακὶς, ἠπείρ☉ μέση, πεδίας δὲ ἐχῇ
Ἀπὸ πῶν θαλάσσης σχεδὸν πάντ☉.

Non

[87] ἀπὸ Ἀμβρακοῦ τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λυκαονιδοῦ. [88] ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως θυγατρὸς, πρώτης φιλέας. τὸ ἐθνικὸν, [89] Ἀμβρακιεύς, [90] καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακίνιος φησι, [91] Σικελικῷ τύπῳ. [92] ἔνιοι δὲ καὶ διὰ τοῦ π, ἀντὶ τοῦ β. ὄθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης, ἀπὸ τῆς Ἀμπρακος ἡμικῆς, καὶ Ἀμπρακία. [93] τὰ δὲ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον ἀδέτερα, διὰ τοῦ πιεῖ τὰ ἐθνικὰ, Σικελιώτης, Πηλιώτης. λέγει καὶ Ἀμβρακίκιος, [94] καὶ Ἀμβρακιακὴ γυνή. τὸ δὲ Ἀμβρακία, ἀπὸ τῆ Ἀμβρακίαν ἰδιάζον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβρακιώτης.

A quasi ab Ambrace Thesproti filio, Lycaonis nepote, sive ab Ambracia Augei filia, cujus Phileas meminit, nomen accepit. Gentile Ambraciensis & Ambraciotes: verum Philistus forma Sicula Ambracinus dixit. Hæc vox etiam scripta reperitur per P, pro B. Hinc & Ampraciotes in usu est, quod fit à genitivo Ἀμπρακ-, & Ampracia. Nam nomina fœminina in ια, & neutra in ιον exeuntia, gentilia in ωτης formare solent, uti Siceliotes, Peliotes. Dicitur etiam Ambracius, & Ambracia mulier. Ambracia autem deducitur à gentivo Ἀμβρακ-, & non ab adjectivo Ambracius: inde enim Ambraciacus formaretur.

AMBRACUS, oppidulum Epiri, ab ipsa Ambracia separatum, cujus incola Ambracius dicitur.

AMBRAKOΣ [95], πολίχνιον τῆ Ἠπείρε, ἀφ' ὦ τὴν Ἀμβρακίαν ἰδιάζον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβρακιώτης.

Non puto tamen urbem tam procul à mari sitam fuisse, quamvis ex sectoribus Strabonis inductus, qui libro VII. scribit: Παταῖθος δὲ αὐτῶν Ἀμφιθόου ἀπόγονος Ἀμβρακιώτης ἐστίν. Sed fortassis Scylax & Dicæarchus mare Ionium intelligunt, & Strabo vel ipsum sinum Ambracium, vel mare illud quod inter Coreyram & Thesprotiæ littus interjacet. Hinc eum scriptoribus fi consentit Polybius in Excerpt. Legat. cap. XXVIII. ubi de M. Fulvio Consule loquitur, & Livium lib. XXXVIII. citato: ubi hujus rei satis erit manifestus & clarus.

[87] ἀπὸ Ἀμβρακοῦ] Ἀμβρακὸς Θεσπρωτοῦ Λυκαονίδου. Sic scribunt omnes priores editiones: scripti codices Λυκαονιδοῦ habent pro Λυκαόνος. Verum hoc loco scribendum esse Λυκαονίδου, non obscure patet ex voce Ἔφορος, τοῦ Ἀμβρακὸς, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκαονίδου, τοῦ Γηρυόνου, τοῦ Ἀργοῦς. De urbis conditoribus pauca inter se convenunt scriptores antiqui, sed Corinthiorum coloniam fuisse, plures statuunt. Scymnus Chius:

Μετὰ δὲ τὰς Μολοσσίδας Ἀμβρακία Κορινθίων
Ἀποίκων ὠκίσθη πόλις Τυρρηνίδι.

Strabo lib. VII hunc Tolgum appellavit: Μίσγει δ' μόχθῳ τὸ Ἀμβρακίου ὑπερκείτου δ' ἐν αὐτῷ τῷ μυκρῷ Τολγήνιος ὄλεθρος. Verum idem Strabo lib. X. Gorgasi Lapithæ, qui etiam coloniæ conditor fuisset, meminit: Ἀμβρακὸς δ' ὁ συκήτης τῶν Κυψέλου ἐ Γοργάσου παιδῶν τῶν ἐκβαλόντων τοὺς Βακχιάδας ἔκτισε τὴν Ἀμβρακίαν ἐπὶ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ ἀσφαλῶς, ἐν ἀπόκλειστον ἔχοντι τὸ ἐπὶ τὴν Ἀκτίαν ἔξοδον. Fuerunt illi quidem coloniæ duces, sed tamen urbi nomen ex suo nomine non imposuerunt, quemadmodum plerumque contingebat: sed appellationem fortiebatur ab Ambracio Thessaliæ filio, vel ab Ambracia Augei filia, uti sequenti observatione probabimus. Dionysius Halicarnass. lib. I. numen illum fluvii. Opiniones igitur sic in contrarium secantes, quis certi quid hinc elicere posset?

[88] ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως] Lectionem omnium editionum retinuimus, sed manifesto errore sic exhibent: Ἀμβρακὸς ὁ συκήτης δὲ, ἢ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως θυγατρὸς, καὶ Ἀμβρακίας τῆς Αἰγέως. Ἀμβρακὸς ὁ συκήτης scripturientum incuria heri potuit. Eustathius ad Dionys. Per. 380. ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Θεσπρωτοῦ. Antoninus Liberalis Metamorph. libro perhibet, Melaneum Dryopem ex urbe Ambracia nomen accepit, ita enim ille: Καὶ ὁ Μελάνευς ἐκ τῆς Δρυόπων ἀπῆρε γῆς, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀμβρακίαν ἐκτίσατο πόλιν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ. Ἔνιοι δὲ τὴν πόλιν Εὐρυδὼ τῆ Ἀμβρακίαν καλοῦσι.

[89] Ἀμβρακιεύς] Utitur hoc gentili Dionysius de situ

A M E-

Πρὸς δ' ἑσπέρᾳ μετὰ δρυμὸν Κυρνώνια πηδὸς ἀγώνων
Νῆσοί τε Φαίακος πέφανται Ἀμβρακιώτων.

Ad quem locum lege Eustathii verba jam supra allegata.

Οἱ Ἀμβρακιῶται, &c. Qui etiam hoc gentile habet.

[90] Καὶ Ἀμβρακιώτης.] Gentile illud magis est in usu: passim occurrit apud Thucydidem: & nullus ferme circumfertur antiquarius, quin proferat nummum cum inscriptione ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΩΝ, vel Dorica dialecto, ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ.

[91] Σικελικῷ τύπῳ.] Siculos atque Italos habere gentilia in ιώτης definentia, ante probavimus. Vide Stephanum in voce Ἀνακαίνοι, & ad illum locum nostras observationes, in quibus fusius docemus, quot modis Siculi gentilia sua formare soleant.

[92] Εὔρητης δὲ διὰ τοῦ Π, ἀντὶ τοῦ Β.] Tradit etiam Eustathius in suis ad Dionysium commentariis, antiquitus scripturam hujus vocis & per Π, & per Β obtinuisse, ita enim ille pag. 70. Τὸ δὲ Ἀμβρακὸς, ἤτοι δι' ἀφομοιώσεως διὰ τοῦ Π γράφοιτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐ τῶν χάρακα Ἀμπρακίων, ὡς ἐ τὰς τοιαύτας τῶν Βριττωνικῶν, Περίπλους. πολέων δὲ καὶ διὰ τοῦ Β γράφη.

[93] Τὰ δὲ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης &c.] Optime sic edi curavit Xylander: pessime vero in aliis editionibus excusum est: τὰ δὲ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης ποιεῖ τὰ ἐθνικὰ. Σικελιώτης, Πηλιώτης. Ex duobus hisce exemplis, Πηλιον scilicet & Σικελία satis clare pater, Xylandro esse assentiendum. Scripti codices prorsus cum Aldina ac Florentina editione conveniunt. Huic canoni haud absimilem etiam tradit Stephanus in vocabulo Γαφιεῦς, ubi ita inquit: Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ μὲν πλεῖστα τοῦ Ι διὰ τοῦ Ω γράφει, Πηλιώτης, Φλιάσιος. ταραιὰ δὲ τὸ ι, πρὸ τῆς. Ἡρακλεώτης, Ἡρακλεώτου, ἀπὸ δὲ Γαφιεῦς.

[94] Καὶ Ἀμβρακιὰς ἡ γυνή.] Fortasse vox χώρα huic loco excidit; quare non inepta videbitur hæc emendatio, si legitur, καὶ Ἀμβρακία ἡ γυνὴ ἐ ἡ χώρα. Urbem enim & circumjacentem regionem eodem nomine insignita fuisse, fusius narrant historici atque geographi. Etymologici Magni auctor: Ἀμβρακὶς πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ὁκλεὴς Ἀμβρακιὰς ἡ χώρα. Vide inferius quoque locum ex Polybio citatum.

[95] Ἀμβρακὸς, πολίχνιον τῆ Ἠπείρε.] Præter Stephanum solus Polybius hujus loci meminit lib. IV. scribitque non πολίχνιον, sed χωρεῖον esse, id est castellum mœnibus & propugnaculis optime instructum. Quia autem Historici verba hujus munimenti situm accuratissime depingunt, illa huc transcribere placuit: Ὁ γὰρ Ἀμβρακὸς τοῦ μὲν οὐ λίμενος, μέλαν ἀπὸ χώρας ἐστὶν ὀκτὼ σταδίους ἀπέχει. κεῖται δ' ὑπὲρ αὐτοῦ χωρεῖον ἐπικαθήμενον τῇ χώρᾳ τῇ Ἀμβρακιωτῶν ἐ τῇ πολλ. Ex hisce verbis manifestissime liquet, non longe ab Ambracia, & per consequens in Thesprotia situm fuisse, cum dicatur opportune imminere, ἐπικεῖσθαι, & regioni Ambraciotarum & urbi.

[89] Ἥπις ἡ Νεύρις, ᾗ Προχώνη ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνήσιος. ὠνομάσθη δ' ἄτως, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐπικεῖσθαι τὰ ἄλων ἐρχασίαν ἐπενόησαν. τινὲς δὲ αὐτὴν εἶπον πόλιν Παφλαγονίας.

A etiam Neuris & Prochone vocabatur. Gentile Halonesius. Ita appellata est, cum incolæ confectionem salis excogitassent. Verum alii affirmant Paphlagoniæ urbem esse.

Ἀ Λ Ω Ν Ι Σ [90], νῆσος ἡ πόλις Μασσαλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωνίτης. B

ALONIS, insula & urbs Massiliæ, auctore Artemidoro. Gentile, Alonita.

Ἀ Λ Ω Π Ε Κ Η [91], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀλωπεκεύς. τὸ τοπικὸν, Ἀλωπεκῆθεν, [92] Ἀλωπεκηθὲν, Ἀλωπεκῆς.

ALOPECE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Alopecensis. Hinc de deducuntur localia quæ ex, ad, & in Alopece denotant.

Ἀ Λ Ω Π Ε Κ Ί Α [93], νῆσος. [94] Στράβων ἑνδεκάτῃ. [95] τὸ ἐθνικὸν Ἀλωπικιεύς, ὡς Οἰχαλιεύς, τῆς Οἰχαλίας. C

ALOPECIA, insula, cujus meminit Strabo libro undecimo. Gentile, Alopecienſis, uti fit Oechalienſis à voce Oechalia.

Ἀ Λ Ω Π Ε Κ Ο Ν Η Σ Ο Σ [96], πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου, [97] κατὰ χρησμὸν κτισθεῖσα, [98] κελεύσαντος, ἔνθα ἂν σκύλακας ἴδωσιν ἀλώπεκος, ἐκεῖ πόλιν οἰκίσαι. D [99] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπεκονήσιος. ἐκλήθησαν δὲ, [1] ὅτι ὅτε ἐκύλιον τὴν πόλιν, ἀλώπηξ σκύμνον ἄλλοθεν φέρουσα, κατέπηξε.

ALOPECONESUS, urbs Helleſpontiæ Cherrhoneſi, ſecundum oraculum condita, quod juſſit, ut illo in loco urbem ædificarent, ubi catulos vulpis vidiſſent. Gentile, Alopeconeſius. Urbs autem ita dicta eſt, quod dum urbem conderent, vulpes catulum aliunde adferens, ibi depoſuerit.

Ἀ Λ Ω Ρ Ο Σ [2], πόλις Μακεδονίας. ἔστι δὲ τὸ

ALORUS, urbs Macedoniæ, latens in in-

Scopelos, Porphyriona, Halone cum oppido, Delphacia, Polydora.

[89] Ἥπις ἡ Νεύρις, ᾗ Προχώνη.] Ne κῷ quidem apud Stephanum de hiſce nominibus reperies. Si fides ſit habenda Plinii codicibus, Νεύρις dicta fuit Elaphonneſius; quæ ipſo auctore ab Halone diverſa ſtatuitur. Ejus verba ita ſunt tranſponenda legendaque, loco jam citato: *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphoneſus, unde Cyzicenum marmor, eadem Neuris dicta, & Proconneſus. Sequuntur Ophiuſa, Acanthus &c.*

[90] Ἀλωνίς, νῆσος ἡ πόλις Μασσαλ.] Pomponio Mel. lib. II. cap. VI. Alone, & Ptolemæo lib. II. cap. VI. Ἀλωνα/ numero plurativo dicitur. Urbs eſt Hiſpaniæ Tarracon. in littore regni Valentini, Maſſilienſium colonia uti noſter teſtatur. Clar. Voſſius in ſuis ad Melam obſervationibus, verum nomen putat eſſe Ἀλόνα vel Ἀλόνη. Græcum igitur eſt vocabulum, nam quemadmodum περὶ τὰ ἅλωνα dixerunt, & ſimilia, ſic περὶ τὰ ἁλὸν fit ἁλωνή. Præſtantiſſimo enim ſale & olim & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui Alonam hodie putant eſſe Alicante, cum ea urbs nullas habeat Salinas. Certum eſt Alonam eſſe id oppidum, quod olim Arabes *Tudemir*, Hiſpani vero *Guardamar* vocant, ſitum in peninſula ad os Taberis fluminis, quem vulgo Seguram vocant. Innumeræ illic & præſtantiſſimæ Salinæ, coque ipſo loco veteres *Alonam* deſcribunt.

[91] Ἀλωπεκή, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλ.] Eadem hæc apud Suidam invenies. Harpocration numero plurali Demi nomen Ἀλωπεκα/ fecit: hujus etiam Herodot. lib. V. & Diog. Laert. lib. II. meminerunt.

[92] Ἀλωπεκῆθι, Ἀλωπεκῆς.] Adverbia hæc corrupta ſunt. Lege Ἀλωπεκῆθεν, Ἀλωπεκήσι.

[93] Ἀλωπεκία, νῆσος.] Plinio lib. IV. cap. XII. Alopece dicitur, & Ptolemæo lib. III. cap. V. Ἀλωπεκία, νῆσος δὲ παρήκουσα τῇ ἐπικλινεῖ τῆς Ταυρικῆς πενιν. Ἀλωπεκία, ἡ δὲ Ταυρὶς νῆσος. Hinc etiam de ſitu certi ſumus, de quo nihil omnino Epitomator hoc loco, ſed in voce Ταυρικὰ ſitum ſatis clare deſcribit, & inſulam Ἀλωπέκεσσον nominat: Ταυρικὰ, νῆσος μεγάλη, ἡ λίαν ἐπίκαιρος, ἡ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, ἃ ἀφεκλείσθη τῆς ἀφῆς τῶν Μακεδόνων λίμνης. ἧς ἡ πόλις διέστηκε τὰ Ἀλωπέκεσσα ἐπὶ μικρόν. Alopecia etiam à noſtro Κάλαρος appellari videtur: Κάλαρος, πόλις ἐπικλύζει τὴν Ἀλωπεκίαν νῆσον, λιμὴν Καλάρου βασιλέως. Sed hæc peſſime ſunt contaminata: veterem & minime dubiam lectionem reducemus, ubi ad illa verba pervenerimus.

[94] Στράβων, ἑνδεκάτῃ.] Sine dubio reſpicit hæc verba: Περάτη δ' ἐν ἠπείρῳ τοῦτοις ἡ ἐμπορεῖα τῶν Ἀλωπεκίων, πρόκειται μικρὰν ἀπ' ἠπείρου.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπικιεύς.] Viſum fuit ita faciendum, ejecto ſpurio Ἀλωπικιεύς, quod omnes editiones, & codices ſcriptos obſederat, ſequenti voce illud expoſcente, à qua non deducitur ἐθνικὸν, Οἰχαλιεύς, ſed Οἰχαλιεύς.

[96] Ἀλωπεκόνησος, πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου.] Livius lib. XXXI. cap. XVI. oppidi nomen cum duplici N protulit; ex cujus verbis etiam cognoſcere licet, urbem illam obtinere ſitum, quem ei Stephanus aſſignavit: *Ænum inde cum magno labore, poſtremo per proditionem Ganymedis præfecti Ptolemæi cepit: deinceps alia caſtella, Cyſſela, & Doriſcon, & Serrheum occupat: inde progreſſus ad Cherſoneſum, Elæunta & Alopeconeſum, tradentibus ipſis, recipit.* Urbs condita eſt teſte Marciano Heracleota, ſeu potius Scymno Chio (ut docti viri cenſent) ab Æolis, cujus Senarii ita ſupplendi & reſtituendi ſunt:

Εἶτ' Αἰολίων Ἀλωπεκόνησος πόλις,
Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Ἀγκύλη τ' ἀπενικίαν
Ἐχουσα, Φοίβας ἱδ' ὁμωνύμου ὄχθης.

Urbs hæc etiam Calarus à rege Calaro dicta fuit, uti noſter in voce Κάλαρος refert: ſed locus eſt mendoſus, uti jam admonui, eumque deinde emendabimus.

[97] Κατὰ χρησμὸν κτισθεῖσα.] Sine dubio vitioſa eſt ſcriptura editionum ante Xylandrum, in quibus legitur: κατὰ χρησμὸν κρηθεῖσα.

[98] Κελεύσαντος.] Codex Voſſianus male, κελεύσαντ@.

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωπεκονήσιος.] Schedæ Voſſ. & priores editiones, Ἀλωπικονήσι@: Unde Xylander hanc lectionem aſſumſerit, & quam ob cauſam, divinando aſſequi non poſſum. Si oppido nomen ſit Ἀλωπικήσεις, qua ratione inde gentile Ἀλωπικήσι@ deducetur? Etiam tamen ſic exhibet nummus C. Cæſaris Auguſti, in quo hæc eſt inſcriptio, ΑΛΩΠΕΚΟΝΙΣΙΩΝ.

[1] Ὅτι ὅτε ἐκύλιον τὴν πόλιν.] Optime ſic legunt omnes editiones: male liber Voſſ. ſcriptus: ὅτι ἔκλεζον τὴν πόλιν: affinitas duarum vocum ὅτι & ὅτε hunc quoque locum mutilandi imperitis librariis occaſionem dedit. Partem hujus fabulæ etiam Stephanus in voce Κάλαρος narrat: Ἀλωπεκήσεως δή, ὅτι σκύλ. ἴδιον σκύμνος φέρουσα, ᾗ κρηθεῖσα ἀλώπηξ.

[2] Ἄλωρος, πόλις Μακεδονίας.] In voce Ἄζωρ@ omnino dixerat Alorum Macedoniæ urbem eſſe, verum nunc accuratius ejus ſitum perſtringit, eam ad Thermaicum ſinum collocando: Sic omnes Geographi: Scylax, λαὶ δὲ Πιερίης παρακῶ Μακεδόνες οἱ ἐπὶ θ@, ᾗ κολπ@ Θερμαϊκ@. Πρώτη πολις Μακεδονίας Ἡράκλεια, Μίεζα πόλις Ἐλλὼς, ᾗ Ἀλιάκμων ποτ@μός, Ἄλωρ@ πόλις &c. Mela lib. II. cap. III. *Cæterum longe in altum immiſſis lateribus, ingens inde Thermaicus ſinus eſt. In eum Axius per Macedo-*

τὴ μυχαίτατον [1] ἧ Ἐρμαῖα κόλπα. [2] τὸ ἐθνι- A intimo recessu Thermæi sinus. Gentile, Aloκὸν Ἀλωεῖτης, καὶ Ἀλωεῖτις. rita & Aloritis.

ΑΜΑΔΟΚΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλάνικος ἐν Σκυθικοῖς. [3] ἡ χώρα ἧ τούτων, Ἀμαδόκιον. AMADOCI, gens Scythica, cujus meminit Hellanicus in Scythicis. Horum regio Amadocium dicitur.

ΑΜΑΖΟΝΕΙΟΝ [4], πόλις ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἣν ἵδρυσε Θησεὺς [5] τῶν Ἀμαζόνων ἀναιρήσων. [6] ὅτε καλεῖτο ἧ Κύμη, ἐν ᾗ αἱ Ἀμαζόνες ᾤκουν. Ἑκαταῖος δέ [7], ἐν τοῖς Αἰολικοῖς Δόμον φησὶ, καὶ χάραξ ἦν ὄνομα. ἔστι δὲ ἄλλο Δόμος καὶ Ἀμαζονικὸν, ἐν Βοιωτίᾳ. ἔστι δὲ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζάκιον καὶ Μαζακηνὸς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς. [8] τὸ ἐθνικὸν Μαζακίζιος καὶ Μιδακεὺς καὶ Δορυλαεύς. B AMAZONIUM, locus in Attica, ubi Thèseus Amazonas devicit. Ita etiam Cyme vocabatur, quam Amazones habitabant. Sed Hecatæus in Æolicis nomen illud per I scribit. Est item aliud in Bœotia, quod per K exaratur. Est quoque in Bithynia [illegible]ium, quæ vox corrupte sic profertur, uti Arrianus in Bithyniacis refert.

ΑΜΑΖΟΝΕΣ [9], ἔθνος γυναικεῖον [10] περὶ τὸ Θερμώδοντα, [11] ὡς Ἔφορος, [12] ἃς νῦν Σαυρομαπάδας καλοῦσι. Φασὶ δὲ αὐτῶν, ἐπὶ τῇ φύσει τῆς ἀνδρῶν Δόξης φέρειν, ἀπημωμένοι δὲ πᾶν τὸ κρέας, ὡς ἡνυᾶν ἐώντα. C AMAZONES, gens solis mulieribus constans ad Thermodontem, auctore Ephoro, quas nunc Sauromatidas appellant. Perhibent illas à viris natura differre, accusantes loci temperiem, quasi fœminina corpora ma-

Mardonius, &c. jam per Thessalos Peneus excurrit. Ante Xerxem Thessalonice est: inter utrumque, Cassandria, Olynthus, Aleros, Scapte, Icarus. Hæc urbs à Stephano etiam Ἐλαιὼν dicitur. Vide in illhac voce.

[1] Τὴ Ἐρμαῖα κόλπα.] Constanter sic legunt libri scripti Græci, sed male. Referibendum est sine dubio: ἧ Θερμαῖα κόλπα. Hermæus sinus nuſquam est.

[2] Τὸ ἔθνικὸν, Ἀλωεῖτης, καὶ Ἀλωεῖτις.] Hæc crat ſcriptura editionum ante Xylandrum, quam ut probam & optimam reducimus. Xylandri editio habet: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεῖτις, καὶ Ἀλωεῖτης. Pnorem ſcripturam etiam libri ſcripti confirmant. Polybius [cujus τὰ σωζόμενα politiſſimus Jacobus Gronovius, ſuper ad præſum revocavit & obſervationibus ſuis illuſtravit] lib. v. Ἀμφίστρατος δὲ καὶ Λυκισθένης ἐκ Μαγνησίας, καὶ Σωσιγένης ἐκ Βοιωτίας, ἐπὶ τὰς ἐν Θετταλίᾳ Ἀλωείτιδας.

[3] Ἡ χώρα ἧ τούτων, Ἀμαδόκιον.] Ptolemæus de Amadocorum regione meminit lib. III. cap. v. Περὶ δὲ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν, Ἀμαξόβιοι Νομάδων, Σάτροι &c.

[4] Ἀμαζόνειον.] Ita habent codices ſcripti exarati & priores editiones. Xylander divulgavit, Ἀμαζόνιον, quod Græcis auribus eſt inſolitum. Locus hoc nomen ſimilium Amazonium cornu ſe convertit, quum Theſeo duce Athenienſium confligerent, de quo prælio & loco legendus eſt Plutarchus in Theſei vita. Eandem, rejectaneæ in hoc Atticulo, & reprehenſionis ſtrenui in reprehendendo ac cavendo Ἀμαζονειον ſcripturam ſequuntur.

[5] Τὸν Κύμης ἐκκτίσαντα.] Præter Plutarchum & Scholiaſtem Theſeo fuiſſe devictas.

[6] Ὅτε καλεῖτο ἧ Κύμη.] Vide in voce Κύμη.

[7] Ἑκαταῖος δέ [illegible] Κύμην.] Hinc manifeſtiſſime conſtat, ſuperius à Stephano Ἀμαζονειον ſcriptum fuiſſe. Hecatæum in Æolicis illud nomen cum I exaratum.

[8] Τὸ ἐθνικὸν Μαζάκιος, ὡς Μιδακεύς.] Hæc ſunt corruptiſſima in libris editis, referibendum eſt, ut annotavit Salmaſius ad oram ſui codicis. τὸ ἐθνικὸν Μαζάκιος, ὡς Ἀμαξόβιος. Ultimum gentile in Voſſiano codice ſic invenit; & liber à Stephano in voce Μιδάκιον non agnoſcit, nec tamen ad illam vocem genuinum ac probum ex numismatis antiquis demonſtrabimus.

[9] Ἀμαζόνες.] De Amazonibus frequentiſſima & auctores antiquos reperitur mentio, & earum res geſtæ memoriæ ſunt, quam quod hic referri debeant. Hoc non ſatis in memoriam revocare. Palæphatum cenſere, eas fuiſſe mulieres, ſed viros barbaros, geſtantes tubulares, equeſtrisque more erant fœminis Thracibus: Hi comam mitris alligabant, & barbas radebant, ab hoſtibus mulieres appellabantur. Eruditiſſimus Archiepiſcopus Theſſalonicenſis reputans neque exercitum, neque urbem, neque gentem ſine viris conſiſtere poſſe, etiam non credebat Amazonas fuiſſe, ita enim ille ad Iliad. I. Τὶς ἂν πιστεύσειε μὴ γυναικῶν ἔφοδός ἐστιν ἀφορμὰς ἀνδράσι; πόλιν ἢ μόνον σώζειν, ἀλλὰ καὶ ἐπάρδειν πόλεσι τὴν ἀλκὴν ὅλαις, καὶ κρατεῖσθαι; ὁμοίως γὰρ τοῦτο, ὡς ἂν εἴ τις λέγοι, τοὺς μὲ ἀνδρας τούτους τῶν γυναίκας μεγονέναι, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. Hæc Euſtathius hauſit de verbo ad verbum ex Strabone lib. XI: ſed Plutarchus lib. VII. de Legibus relationes de Amazonibus non prorſus fabuloſas habet, certo ſciens circa Pontum innumeras eſſe mulieres, quæ ſe non duntaxat equitatione, ſed etiam arcu & alio armorum genere exercent: Οἶδεν, inquit, ὅτι μυρίαι δὴ γυναῖκες εἰσὶ τῷ Πόντῳ, ἃς Σαυροματίδας καλοῦσι, οὐκ ἐν ἵπποις μόνον, ἀλλὰ ἐν τόξοις, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅπλοις κρατούσας ἐθισθῆναι ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι ἐπὶ σωτηρίᾳ μᾶλλον, ἢ ἐπὶ ἀσκήσει. Præſtantiſſimus etiam de iis exſtat locus apud Hippocratem Medicorum principem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τοιοῦτοι δὲ γυναῖκες ἐπιπολάζουσι τὴ κατὰ τὴν Σύρτιν, καὶ ἀνομάζονται ὑπὸ τῶν ἵππων, καὶ μάχας τὰς πολλὰς μάχονται, ἵνες ἂν παρῇσιν ἐοῦσαι. Οὗτοι ἀπαράβατοι νοῦσοί δὲ, μήκεες ἂν τῇ παλαιὸν πρὸς ἀσκὸν ἐπίκειται. Et mox ſequitur: τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἐῶσαι, παιδίοις τὸ ἐοῦσι ἐπὶ τὴν ἡπείρου, αἱ μητέρες χαλκέου τὸ πτερωμένον, ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦτον ἀφίεσι πυρὸ ποιοῦσαι, ὡς τὸ μαζὸν πᾶσαι τὸ δεξιὸν, ἢ ὑπακούσαι. Hæc profectò fabulis non videntur annumeranda: imo tantorum virorum auctoritas plus apud me valet, quam hodiernæ de Americanis mulieribus relationes: de iis enim à peregrinantibus non minora narrantur.

[10] Περὶ τὴ Θερμώδοντα.] Hæc in re Geographi conveniunt omnes: Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Ἀπὸ δὲ ἧ Ἐρυθρᾶς [illegible] ἐς Ἡράκλειαν ἱερὰ καὶ σταθμοὶ, ἐς μὲν ταῦτα, οὐ γηγέϊ ἐστὶ ἡ Θερμώδοντος ἐκ τὰ μέρι, τὸ τὰ ἀφορμᾶσθαι ἐπ' ὁ Θερμώδοντ ἐστὶ, ἵνα δὴ αἱ Ἀμαζόνες εἰκάσιν λεχθῆναι. Vide etiam Apollod. Biblioth. lib. II. Curtium, Juſtinum & alios.

[11] Ὡς Ἔφορος.] Sequimur Xylandrum, qui primus ſic edidit: codices ſcripti & priores editiones exhibent, ὡς Εὔφορος, ſed male. Ephorus de Amazonibus ſcripſit & quidem libro nono, ut nos docet Apollonii Rhodii eruditiſſimus Scholiaſtes: lib. II. ad verſum 967. Ἔφορος δὲ ὁ Κυμαῖος φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑφελομένας τὰ τῆ ἀνδρῶν, ἐξικνεῖσθαι αὐτῶν &c.

[12] Ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσι.] Hæc etiam deſumpta ſunt ex Ephoro, & ſortaſſis libro jam allegato: nam de Sauromatis auctor anonymus in Periplo Ponti Euxini & Mæotidis paludis, quem Clar. Voſſius poſt Scylacem edidit, hæc habet: Ὡς δὲ Ἔφορος λέγει, Σαυρομάται λεγόμενοι. τοῦτοις δὲ ὑπομιμνήσκουσι τὰς Ἀμαζόνας τὰς Σαυρομάτας λέγεσθαι, ἀλλ' ὡς ποτὲ λόγ τ ἐστὶ τ Θερμώδοντα πεδίον ἀλκμήνης κρήνης.

εἰωθότ⊙. τὰ ἥλεα σώματα ἰσχυρότερα καὶ μείζω τῶν ἀρσενικῶν. [15] ἐγὼ δὲ Φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάντων πάθη· ὡς τ' ἄλογος ἡ αἰτία. πυθανότερα δ', ὦ Φασιν οἱ πανσόχωροι. [16] οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ὅτε τὴν Εὐρώπην στρατεύσαντες, καὶ πάντες ἀναφθαρέντες, [17] τοὺς γυναῖκας ἄνευ μόνας, καὶ αὐξησάντων τὸ ἀρρένων, [18] στασιάσαι πρὸς τὰς γυναῖκας. ὑπερεχόντων δὲ τῶν γυναικῶν, καθαφυγεῖν τοὺς ἄρρενας εἰς ὅσα πνα τόπον, καὶ ἀποκλεῖσαι. Φοβηθεῖσαι δε, μήπως ἀπὸ τῶν νεωτέρων ἡμιμελῆ τις γένῃ), δόγμα ἐπήνεσαν, ὥς τὰ μέλη συντρῖψαι, καὶ χωλοὺς πάντας ποιῆσαι. ὀναλοῦντο δὲ [19] Σαυροπάτιδες, ⊙φ⊙ὸ τὸ σώρας παλεῖν, καὶ ἰδίωτον.

majora validioraque virilibus proferre soliti. Verum ego naturales existimo communes omnium affectiones, adeo ut illa causa prorsus absurda sit: Verisimilior autem videtur, quam vicini tradunt: Nempe Sauromatis olim adversus Europam profectis, omnibusque occisis, mulieres solas, viris multiplicatis, contra viros seditionem moviſſe: Superioribus igitur mulieribus, aufugiſſe viros in locum quendam arboribus obſitum, & periiſſe. Verum metuentes ne à junioribus vindicta fieret, ſtatuerunt membra ipſorum confringere, omneſque claudos reddere. Vocabantur etiam Sauropatides ⊙φ⊙ὸ τὸ σώρας παλεῖν, quod lacertis veſcerentur,

[15] Ἐγὼ δὲ Φυσικὰ νομίζω.] Ita legunt editiones omnes: libri veteres calamo exarati: ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάθη τῶν πάντων.

[16] Οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην &c.] Exiſtimo hanc hiſtoriam tangi à Juſtino lib. 11. cap. 1v: cujus verba inferius producemus.

[17] Τοὺς γυναῖκας ἄνευ μόνας.] Illarum conjuges populorum conſpiratione per inſidias erant trucidati. Tota hiſtoria eſt apud Juſtinum lib. 11. cap. 1v. *Ibi Scytha per multos annos ſpoliatæ finitimos aſſueti, conſpiratione populorum per inſidias trucidantur. Horum uxores, cum viderent exſilio additam orbitatem, arma ſumunt: fineſque ſuos, ſumſilio additam orbitatem, arma ſumunt: fineſque ſuos, ſumminentes primo, mox etiam inferentes bella defendunt. Nubendi quoque finitimis animum omiſere; ſervitutem, non matrimonium appellantes. Singulare omnium ſeculorum exemplum auſa, auxere Rempub. ſine viri: jam etiam cum contemptu virorum ſe tuentur. Et ne feliciores alia alios viderentur; viros qui domi remanſerant interficiunt. Ultionem quoque caſorum conjugum, excidio finitimorum conſequuntur.*

[18] Στασιάσαι πρὸς τὰς γυναῖκας.] Hæc abſurda & infana ſunt: lego, licet omnes editiones & libri calamo exarati ita ſcribant, στασιάσαι πρὸς τοὺς ἄνδρας: & ſic ſuadet legendum totius hiſtoriæ ſeries & ratio: nihil enim hoc loco invenio, quam ob cauſam mulieres contra mulieres ſeditionem moverent: maribus igitur multiplicatis, ipſæ ſeditionem excitarunt, coſque ſuperarunt. Sed apud Apollonii Rhodii citarunt, coſque ſuperarunt. Sed apud Apollonii Rhodii Scholiaſtam, hujus ſeditionis in viros longe aliam cauſam legimus, ita enim ille ad lib. 11. ex Ephoro refert: Ἔφορ⊙. Ὅτι οἱ σκύθαι φησὶ, τοὺς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπί τινα πόλεμον, τοὺς μὲ καθειργνύσας ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ λοιπὸν ἔχειν σκυθικὸν μὴ ἀγαγεῖν. Qui igitur falſitatem hujus lectionis non videt, illum ἀλεοσκοπεῖν habet inemendabilis.

[19] Σαυροπάτιδες, ⊙φ⊙ὸ τὸ σώρας παλεῖν, καὶ ἰδίωτον.] Suſpectum mihi fuit vocabulum antepenultimum: cenſebam aliquando, minuta quadam correctiuncula πατεῖν reponendum. Sed τὸ πατεῖν integrum eſt & ſanum, & ſignificationem hoc loco non vulgarem obtinet, ſiquidem idem quod τὸ ἰδίωτον ſive χαύνως denotare debeat. Ad probandum hunc vocis ſignificatum, unicum lexicographi ex Herodot. lib. 11. exemplum in medium adducunt: πατέον] τ' κριὸν, id eſt, *veſcuntur carnibus*. Sed ſimilis etiam reperitur lib. 1v. apud eundem auctorem: βοῦν μ νιὸν ἡλίου, ἧς αἱ Κυβιώνων γυναῖκες ἀκαθαίρτους πατέουσι. Λέγ⊙ τὸν Ἀγύλλαν γ'ον, ἀλλὰ ⊙ πατέως αὐτῇ ⊙ ἔρεσις ἐπιτέλεται. οἱ δὲ τῶν Βαρκαίων γυναῖκες ὑὸν νῶν σφῶν τὴν βυσὶ γεύονται. Ex his verbis manifeſtiſſime liquet, τὸ πατεῖσθαι nihil aliud hoc loco quam τὸ ἰδίωτον ſive χαύνως denotare. Quædam hujus verbi tempora apud Heſychium occurrunt, verum illa ſunt vel corruptiſſima, vel ſignificationes nihil ad rem faciunt: Πάτηξη, ἰδιώτευσις: ibi reſcripſerunt viri docti: Παπίτησις, vel παπίτευσις, ἰδιώτευσις. Deinde Πατέοντο, ἐχέοντο, & pro ἐχέοντο, ἐγκύοντο emendarunt. Sequitur apud Heſychium poſt illa quæ jam allegavimus, Πατρὶ ⊙ τῳ, ἰδίωται: verum nemo hactenus hunc locum tentavit, multo minus ſupplevit, quod me leviſſima mutatione præſtaturum ſpero: ſine dubio Heſychius ſcripſerat, πατίστῃ, ἰδίωσι. Nam ſi linea ſive virgula illa longior literæ τῳ dematur, inde formabitur: Hanc autem virgulam τῷ ⊙ μικρῷ ſi quis ſubjungat, imaginem ⊙ delineabit, quemadmodum abimperitis librariis fuit factum: verum expungenda eſt hæc lineola, ut item illa ⊙ ἴσῃ, & pro πατίρτῃ habebimus πατίστῃ, quæ legitima hujus loci eſt lectio. Fortaſſis Euſtathius, qui paſſim τ πατ ἰδιωτῶν κρίνεσθαι φιλάθροις aut imitatur, aut tranſcribit, de ſignificatione hujus verbi dubitavit, nam in ſuis ad Dionyſium commentariis pro σώρας παλεῖν, habet σώρας πατεῖσθ. Sed locum integrum, quia egregie ad rem pertinere videtur, adducam: Ἐκάλουν δὲ ποτὲ καὶ Σαυροματίδες, λέγ⊙ τὸ ὡς Σαυρομάται ποτὲ Σκυθῶν ἀνάσσοντ, κρίνασι ἀφορμὴν κατὰ τῶν τοὺς ἀπὸ Σαυρομάτου. ἢ ἐπεὶ Σαυροκτόνους, λέγ⊙ τὸ σώρας πάσασθ. ὁ ἐστ γλῶσσαν. τοῦτον γὰρ ἴδιον κρεῶν. διὸ ⊙ Ἀμαζόνες ἐκάλουν τοὺς, ὡ μόνον ὡς μονόμαζας (ἐπειδήπερ τὸ βριθὲν τ δεξιὸν μαζὸν, ὡς ἀπὸ μὴ ὑπάρχον τῶν τοξείων) ἀλλὰ ⊙ ὡς μὴ μάζας, ἀλλὰ ⊙ κρέας ἐσθίειν ἐπιτηδεύουσ. Sic igitur apparet, Euſtathium de ſignificatione ⊙ πατῶ dubitaſſe, quia loco illius πάσασθ adhibuit, quod infra pluribus oſtendam. Iſtum autem ſignificatum τὸ πατῶ obtinuiſſe, alio argumento clariſſime evincam ex verbis Potidonii, quæ leguntur apud Strabonem lib. v11. ita enim ille: Λέγ⊙ δὲ τὸν Μυσὸς Παραδείσ⊙, ὃς ἐμπλήσαι κάπρους καὶ δύσσους, καὶ λέγ⊙ τῶν καὶ ἡμεμόνων. μᾶλλ δὲ χρῆσθ, καὶ γαλακτὶ, καὶ τυρῷ, ζώσης καὶ νεογνοῖς. λέγ⊙ δὲ τοῦτο καλεῖσθ Ἡσιόδ⊙ τε, καὶ κασσοβάτας. Hoc eſt, ut ex hibet Xylandri à Caſaubono recognita verſio: *Idem Potidonius ait, Myſos præſtatis ergo cum animatis, tum eo propter etiam pecudibus abſtinere, vitam degere otioſam & melle & lacte & caſeo nutritos: ideoque eos & deûm cultores nominari, & Capnobatas, vocˣ Scanſores fumi notat.* Hic locus, præſtantiſſima cum aliquando Reipublicæ literariæ lumina torſerit, dignus eſt, cui paulum immoremur. In confeſſo eſt Xylandrum hæc καθ' ὕλην vertiſſe, ſed genuinum hujus loci ſenſum non percepiſſe; nam in eo quidem non erat, quod κασσοβάτας *fumi ſcanſores* tranſtulerit, ſed quod nihil vitii ſubeſſe odoratus ſit. Apud Hannonem Carthaginenſem in periplo, τ κερκωπολιτῶν mentio eſt, qui erant homines agreſtes, præcipitia & loca præruptæ ambulantes [Διώνυσος δὲ, inquit, ἀνδρας μ συλλαβὼν ὀκτὼ ἡβυνήτρλρ, ἀλλὰ πάντες μ ἐξέφυγον, πρωιαθόντες ὄντες.] ſic etiam apud alios Διογένην & γοητοκαπῶν memoria reperitur, verum nemo καπροβάτας, *fumi ſcanſores* aut cogitavit aut ſomniavit. Cl. Cauſaubonus vidit τὸ κατωπᾶν, damnavitque, nihil tamen exhibens quo ſuſpectæ notioni occuri poſſit: deinde locum communicavit cum Dionyſio Gothofredo Jurisconſulto Clariſſ. qui legendum putabat σαυροβάτας, vel σαυροβάτους, vel σαυροβάτους, quod more Pythagoreorum rebus inanimatis tantum veſcerentur; ſed hæ meræ ſunt conjecturæ, quæ parum certi & nihil lucis obſcuro huic loco adferunt, quibuſque nemo facile adſtipulabitur. Ego autem aperte dico, vocem in leviſſimo mendo deliteſcere, τὸ β in ω mutandum, legendumque eſſe Καπροπάτας, & ferme dejerare auſim, olim ita Strabonem exaraſſe. Componitur hæc vox ex καπρὸς & πατῶ, hoc eſt, ἰδίως ſive γλίσχρως, quæ

ἰδίων. ἢ [10] Ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν. [11] ἔστι δὲ Ἀμαζονία πόλις Μεσσαπίας. [12] λέγει δὲ Ἀμαζόνων δρσενικῶς. λέγεται δὲ [13] Ἀμαζόνιον τὸ ἀδέτερον, Ἀπὸ βῆτ. [14] ἡγ Ἀμαζονίδης.

A tur: vel Sauromatides, quia in Sauromatica Scythia habitarent. Est item Amazonia Messapiæ oppidum. Dicitur quoque Amazon genere masculino, & genere neutro per I Amazonium: & Amazonides.

ΑΜΑΘΑ [15], ἀδετέρως, τῆς Ἀραβίας χωρίον, ὅπερ οἱ [16] ἀπ᾽ ἐνίων λέγουσιν Ἀκμαθα. [17] κέκληται δὲ διὰ τὸ τῆς Ψάμμου. Φασὶ γάρ, πολὺ τῆς Ἀραβίας ἀπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς πάλαι καθεκλυζεσθαι. οἱ οἰκήτορες, Ἀμαθηνοί.

B AMATHA, genere neutro, Arabiæ oppidulum, quod nunc per K Akmatha nominant. Ita autem à multitudine arenæ dictum est: referunt enim magnam Arabiæ partem olim à maris Rubri aquis inundatam fuisse. Incolæ Amatheni vocantur.

ΑΜΑΘΗ [18], πόλις Φοινίκης. [19] ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθή, πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀμαθεύς.

C AMATHE, urbs Phœniciæ, & item Siciliæ, quæ numero plurali Amathæ dicitur. Utriusque gentilicium est Amathæus.

quæ significatio viris longe doctissimis adeo fuit incognita, ut omnem de Capnopatarum nomine fluctuandi ansam prorsus ei vitaverint. Καπνοπάτης igitur est, qui καπνὸν, non fumo sed quo rebus vilissimis & despicatissimis, ut est omne legumnum genus, vescuntur & latrantem stomachum cruciat: Græci enim magistri, Suidas & Aristophanis schobiastes καπνὸν non duntaxat de fumo, sed etiam ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μάτην ἄζιων accipiunt: adeo ut καπνοπατεῖν appellatio optime quadret in illos, quos Belgico idiomate nuncupamus Luyden die half by de winth leven / fullonem. Bis hoc mendum in Strabone eodem libro occurrit, eheque antiquissimum, nam ejus codices tempore Eustathii omnino obiderat, qui locum non probe intellexit, & in hanc ad Il. N. παρεκβολὴν rejecit, ita enim ille p. 916. Ὁ δὲ γραμματεὺς φησὶν ὅτι οἱ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἀθῆναι, μᾶλλον δὲ ἡ ἀκρόπολις καὶ πύργος. διὸ καὶ καλεῖται ἡροκεκρόπιος. ἀντὶ τοῦ [20] δι᾽ ἱμάντων, φησὶν, ἐκπεπαται. Verum. ibi etiam καπνοπατεῖν reponendum est. Hæc verba hunc in finem adduco, ut certo conjiciam, Eustathio significationem τῷ καπνῷ non satis perspectam fuisse, & ut alterum è verbis Strabonis mendum expungi possit: eximime enim ἐ ἐφιμωμένων à glossatore quodam imagini adjectum, deinde in textum irrepsisse: tum τοῦτο τὸ ἐπίθετον Strabonis locus ita est restituendus: λέγει δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἱερὸν ἐκπεπατῆσθαι καὶ ἐσπάσθαι, ἐ λέγει τὸν ἐν αὐτῇ ἱερὸν ἐ χαλκοῦ ἐ πυρὸ, ζῶσιν καὶ ἐμπνέουσιν, ἐ ἐφιμωμένων ἀνθρώπων, ἐ καπνοπατούντων. Hunc locum igitur nequaquam intellectum, & pessime interpretatum postliac intelligies Lector, & interpretaberis. [21] Ἡ Ἄρα τὸ ἐπὶ τῷ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν.] Etsi omnes codices, tam scripti quam editi, ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam ἄρα ἐ legendus: Ἐπαλλὴρ δὲ ὁ Σαυρομαλίδης, πλὴν τὸ ἄρα ἐκ ἔστιν. Vide locum præcedenti commentario Eustathio ad Dionysium allegatum, & hac in re ei satis mihi assentiorem præbebis.

[10] Ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου possemus deducere: num apud Arabas أمتن *Amton* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis conflantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica *ton* mutata, facillime Ἀκμαθα formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μὴ ἔστι κώμη appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam كثيب *Acamaton* tumulum terræ arenosum, & locum circumstantibus reliquis altiorem significat. Et quia Strephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuisse perditam, verisimile admodum videtur, illius regionis incolas, necessitate coactos, ad elatiorem quendam locum aufugisse, ibique castellum sive χωρίον, quid è re nomen habebat, condidisse.

[11] ἔστι δὲ Σικελίας Ἀμαθή, πληθυντικῶς.] Ita ex scriptis codicibus edi curavimus: nam hæc pessime in omnibus editio-

quæ significatio viris longe doctissimis adeo fuit incognita, ut omnem de Capnopatarum nomine fluctuandi ansam prorsus ei vitaverint. Καπνοπάτης igitur est, qui καπνὸν, non fumo sed quo rebus vilissimis & despicatissimis, ut est omne legumnum genus, vescuntur & latrantem stomachum cruciat: Græci enim magistri, Suidas & Aristophanis schobiastes καπνὸν non duntaxat de fumo, sed etiam ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μάτην ἄζιων accipiunt: adeo ut καπνοπατεῖν appellatio optime quadret in illos, quos Belgico idiomate nuncupamus Luyden die half by de winth leven / fullonem. Bis hoc mendum in Strabone eodem libro occurrit, eheque antiquissimum, nam ejus codices tempore Eustathii omnino obiderat, qui locum non probe intelleXit, & in hanc ad Il. N. παρεκβολὴν rejecit, ita enim ille p. 916. Ὁ δὲ γραμματεὺς φησὶν ὅτι οἱ παρ᾽ Ὁμήρῳ Ἀθῆναι, μᾶλλον δὲ ἡ ἀκρόπολις καὶ πύργος. διὸ καὶ καλεῖται ἡροκεκρόπιος. ἀντὶ τοῦ [20] δι᾽ ἱμάντων, φησὶν, ἐκπεπαται. Verum. ibi etiam καπνοπατεῖν reponendum est. Hæc verba hunc in finem adduco, ut certo conjiciam, Eustathio significationem τῷ καπνῷ non satis perspectam fuisse, & ut alterum è verbis Strabonis mendum expungi possit: eximime enim ἐ ἐφιμωμένων à glossatore quodam imagini adjectum, deinde in textum irrepsisse: tum τοῦτο τὸ ἐπίθετον Strabonis locus ita est restituendus: λέγει δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῇ ἱερὸν ἐκπεπατῆσθαι καὶ ἐσπάσθαι, ἐ λέγει τὸν ἐν αὐτῇ ἱερὸν ἐ χαλκοῦ ἐ πυρὸ, ζῶσιν καὶ ἐμπνέουσιν, ἐ ἐφιμωμένων ἀνθρώπων, ἐ καπνοπατούντων. Hunc locum igitur nequaquam intellectum, & pessime interpretatum postliac intelligies Lector, & interpretaberis. [21] Ἡ Ἄρα τὸ ἐπὶ τῷ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν.] Etsi omnes codices, tam scripti quam editi, ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam ἄρα ἐ legendus: Ἐπαλλὴρ δὲ ὁ Σαυρομαλίδης, πλὴν τὸ ἄρα ἐκ ἔστιν. Vide locum præcedenti commentario Eustathio ad Dionysium allegatum, & hac in re ei satis mihi assentiorem præbebis.

[12] Ἐκ ἐ Ἀμαζονία πόλις Μεσσαπίας.] Oppidum sane ejusdem ignotiæ, de quo apud veteres nulla, quod sciam, fit mentio. Hæc urbs etiam doctissimi Cluverii diligentiam in accuratissima Italiæ antiquæ descriptione effugerat. Sed fortasis noster locum in Bœotia intelligit, quem præcedenti tres mare cum K scribi affirmabat: nam etiam Bœotia etiam Messapiæ nomine gaudebat, uti Stephanus postea in voc. Ἀβυλὼ Βοιωτίας docebit.

[13] Λέγει δὲ Ἀμαζόνων ἀρσενικῶς.] Sic pro *paupere* sumi-

[14] Ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου possemus deducere: num apud Arabas أمتن *Amton* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis conflantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica *ton* mutata, facillime Ἀκμαθα formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μὴ ἔστι κώμη appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam كثيب *Acamaton* tumulum terræ arenosum, & locum circumstantibus reliquis altiorem significat. Et quia Strephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuisse perditam, verisimile admodum videtur, illius regionis incolas, necessitate coactos, ad elatiorem quendam locum aufugisse, ibique castellum sive χωρίον, quid è re nomen habebat, condidisse.

[15] Ἀμαθὰ, ἀδετέρως τῆ Ἀραβίας χωρίον.] Plurima Arabiæ oppida in Ἀμ definunt: Αὐαλὰμ, Γαίσαμμα, Μαρίαμμα, Σαδάμμα, Φαισάμμα, Χαρίαμμα &c. Josephus lib. XVII, cap. XII. urbem Amatha ad Jordanem collocat; sed an eadem sit, quæ à nostro τῆ Ἀραβίας χωρίον appellatur, dubitare licet, donec aliquis id evidentissime doceat. Hoc unum scio, apud Geographos Arabiæ Petrææ partem tertiæ Palæstinæ, id est Judææ nomine, sæpenumero venire. Stephanus. Πλὴν, πόλις ἐστὶ τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Hæc tamen ab aliis Arabiæ adscribitur: Sic etiam Χαμαιμωθὰ in tertia Palæstina ab illo collocatur, cum Ptolemæus id oppidum τῶν τῆς Ἀραβικῆς πόλεσι recenseat. Hinc igitur quis posset hanc conjecturam facere, Josephum & Stephanum eundem fortassis locum, ad Jordanem Palæstinæ amnem situm, in mente habuisse.

[16] Κέκληται] Λέγει δὲ ὁ Φάμμων.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου possemus deducere: num apud Arabas أمتن *Amton* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis conflantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica *ton* mutata, facillime Ἀκμαθα formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μὴ ἔστι κώμη appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam كثيب *Acamaton* tumulum terræ arenosum, & locum circumstantibus reliquis altiorem significat. Et quia Strephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuisse perditam, verisimile admodum videtur, illius regionis incolas, necessitate coactos, ad elatiorem quendam locum aufugisse, ibique castellum sive χωρίον, quid è re nomen habebat, condidisse.

[17] Ἀκμαθὰ, πόλις Φοινίκης.] Hujus urbis nomen in S Scriptura satis est celebre. Vide 2. Reg: XXV: XXI. Amos VI: II. Zach. IX: II. Hæc Amathe, si Olympiodoro credimus & Paraphrastis Jonathani & Jerusalem & Rabbino Selomoni, est celeberrima illa Antiochia, ut ex iis docet Bochartus Geog. Sac lib. IV cap. XXXVI.

[18] Ἐ ἐ Σικελίας Ἀμαθή, πληθυντικῶς.] Ita ex scriptis codicibus edi curavimus: nam hæc pessime in omnibus editio-

Α'ΜΑΘΟΥ'Σ [29], πόλις Κύπρε ἀρχαιοτάτη. [30] ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὀσίριος ἐπιμᾶτο. [31] ὃν Αἰγύπτιον ὄντα, Κύπριοι δὲ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. [32] ἀπὸ Ἀμάθους τῆς δ' ἡ Ἡρακλέους ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ τῆς Κινύρα, μητρὸς Ἀμαθούσης.

Α'ΜΑΛΗΚΙ'ΤΑΙ, ἔθνος Σεμιτικόν. B

Α'ΜΑΜΑΣΣΟ'Σ [33], πόλις Κύπρε, ἐν ᾗ πιμᾶτο [34] Τ'λάτης Α'πόλλων. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαμάσιος, καὶ Ἀμαμασσεύς.

Α'ΜΑΝΟΝ, [35] ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ, ἀπὸ Ταύρου καθῆκον. ἱστοροῦσι δὲ, τὸν [36] Ὀρέστην C σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομιοῦντα, καὶ μανίας [37] λυ-

editionibus erant contaminata, in quibus legebatur: ἐν Σικελίας Ἀμαθοῦσσα, κωλον. Placebit iis hæc emendatio, qui non ignorant, quid differt æra lupinis. De hoc Siciliæ oppido ab aliis auctoribus nulla fit mentio.

[29] Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρε ἀρχαιοτάτη.] Est urbs maritima in ora australi. Ab antiquissimo hoc oppido tota Cyprus Amathusia olim dicta fuit, ut postea docebit Stephanus: & hæc causa est, quare Scylax hujus urbis incolas αὐτοχθόνας appellet, quod epitheton alias solis Athenientibus adscribitur: Καὶ ἔστι δὲ Κιλικίαν ἐοῦσα Κυπρ., καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αὐτ. Σαλαμὶς Ἑλληνὶς &c. Μάσσα Ἑλληνὶς, Ἀμαθοῦς αὐτόχθονες εἰσι. Vide Strab. lib. XIV. & Plin. lib. V. cap. XXXI. Mirum est Stephanum ab hoc oppido non deduxisse nomen gentile, quod rarissime & terme nusquam omittit: hæc non est Stephani, sed Epitomatoris negligentia, qui plerumque huic auctori aliquid addere & auferre solet. Gentile est Ἀμαθούσ., ut habet Photius ex Theopompi lib. XII & Strabo lib. VIII. ex Hipponacte,

Κυπρίων βίκ. φαγὼν δ' Ἀμαθουσίων πυρόν.

Item nummus M. Aurelii apud Goltzium ΑΜΑΘΟΥΣΙΩΝ exhibet.

[30] Ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὀσιρεως ἐπιμᾶτο.] Diu me vaxavit hic locus, & etiam magna aliquando exercuit ingenia: Lud. Nonius in Goltzii universam Græciam (qui hæc mendum latere fuspicaretur, nisi eadem apud Suidam legisset) nec non Seldenus atque Bochartus eum citant, nihil tamen ad diteuendas tenebras adferentes: exitiimo hoc loco reseribendum, ἐν ᾗ Ἀδώνεος ἐπιμᾶτο. Librarii, quibus hoc numen erat incognitum, vocem compositam retolventes, eam ad fua fimplicia reduxerunt. Quis non videt esse appellationes duorum numinum in unam conflatas? quales variæ apud varias gentes, Ægyptios præsertim & Græcos, occurrunt & in usu fuere, ut Heraclammon, Hermammon, Serapammon, Neilammon five Melammon, Philammon, Hermochymius, Hermeraela, Hermerotes, Hermathena, Besantínous, Titanopan, Hermopan, Horapollo, Panapollo, Zenopolidon, Petosiris, Macrosiris, Parthamosiris & similiter etiam *Adonosiris*, qui ad hunc locum pertinet. Mirum non est horum numinum imagines antiquis copulatas, vel duo hæc numina in uno signo fuisse culta, cum ipse *Adon* five *Adonis* appelletur *Osiris*, ut perhibent Martianus Capella, & Ausonius Epig. XXIX. in Myrobarbum liberi patris,

Oggia me Bacchum vocat,
Osirim Ægyptus putat,
Arabica gens Adoneum.

Macrobius Adonidem pro sole accipit, lib. I. Saturn. cap. XXI. *Adonin quoque, inquit solem esse non dubitabitur, inspecta religione Assyriorum.* Hoc olim etiam Orpheus fecit, ita enim ille in Hymnis.

Εὐβουλε, πολύμορφε, πανόψιε πάντων ἀείδηλε
Κύρη καὶ κόρη σὺ πάσι ἡλίε καὶ μήνη Ἄδωνι,
Σώτειρα, λάμπουσα πολλὸς ὁσ κυκλάσιν ὥραις.

Osirim quoque solem fuisse nemo nescit, nisi qui vetustissimos theologiæ mythicæ doctores nequaquam legerit. Vide Merc. Trismegistum in τῇ Κόρῃ Κόσμου, & alios. Præterea in honorem Adonidis & Osiridis eadem sacra fuisse instituta, fusius docet Seldenus lib. II. de Diis Syris. Non immerito igitur & præter rationem Cyprii atque Phœnices hæc numina conjungebant, quandoquidem officia, sacra, & nomina illis affinia fecerint.

AMATHUS, urbs Cypri antiquissima, in qua Adonisiris honorabatur, quem, licet Ægyptium, Cyprii & Phœnices sibi vindicarunt. Sic dicta est ab Amathone Herculis filio, vel ab Amathusa Cinyræ matre.

AMALECITÆ, gens Hebraïca.

AMAMASSUS, urbs Cypri, ubi Hylates Apollo colitur. Gentile dicitur Amamassius & Amamassensis.

AMANUS, mons juxta Ciliciam, à Tauro originem habens. Narrant Orestem cum Iphigenia Dianam perferentem illic insania liberatum

[31] Ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι δὲ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται.] Numen Ægyptium fuit Adonisiris, quod Phœnices, & Cyprii ex Phœnicia maris insula, quorum sacra & ritus ab Ægyptiacis fuere diversissima, sibi proprium fecere, & eodem prorsus modo ac Ægyptii coluere. Phœnicas & Ægyptios non eadem habuisse sacra & ceremonias, nos docet Athanasius in oratione adversus gentes: Φοίνικες γὰρ, ὅσα ἴσασι τοὺς παρ' Αἰγυπτίοις λεγομένους ἥρως, οἷον Αἰγύπτιοι τὸ αὐτὸ τοῖς Φοίνιξι σεβόμενοι δῆλοι εἰσὶν. Sacra, quæ Ægyptii & Phœnices inter se communia habuere, sunt, ut ego quidem opinior, Ἔρως & ἄρτεμις Adonidis five Osiridis [eundem enim Osiridem & Adonidem omnes agnoscunt] Quotannis nimirum Alexandrini epistolam olla seu vase papyraceo [Lucianus de Syria Dea vas illud caput papyraceum vocat] inclusam in mare immittebant, quod Dæmonum virtute ex Ægypto Byblum in Phœniciam septem dierum spatio deferebatur, & repertum Adonisiridem denunciabat. Mulieres vas illud five epistolam accipientes, lamenta gemitusque ob amissum numen in gaudia commutabant, & quod festi dici reliquum erat, hilares transigebant. Procopius in cap. XVII. Esaiæ rem totam ita narrat, & à Luciano, qui testis fuit αὐτόπτης aliquantulum differt: Κίεσμον λαοσσοῦσι [scil. Alexandrini] ἐπὶ θάλασσαν, ἐπιστολὴν πέμποντες πρὸς τὸν Βύβλου γυναῖκας, ὡς ἀφῃρῆσθαι τὴν Ἀδώνιδος. ἵνα σφεγγόμεναι ἐπὶ τοῦτο τὴν ἡμέραν, πλησμὸν ἀδύτοις ἐπὶ αὐτοῦ πεποιημέναι, καὶ ὡς ἐν πένθει τὸν ἔλεγον, αὐτοῖσι τοῖς Βύβλου ἀπομιμεῖσθαι, καὶ πέμπειν θρῆνον τοῖς ἐκεῖ γυναιξὶν ἀπεγγέλλον. Vide hæc de re etiam Cyrillum lib. II. Tom. II. in Esaiam, & Lucianum tractatu supra laudato.

[32] Ἀπὸ τῆς Κινύρα μητρὸς Ἀφροδίτης.] Non eandem Cinyræ matrem statuunt scriptores Mythologici. Hesychius Κινύρεως, Ἀπόλλων. ἢ Φαιραικὸς παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων. Κινύρας, Ἀπόλλων. ἢ Ἀφροδίτης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων. Sic etiam Apollodorus lib. III. Pharnacen Cinyræ matrem commemorat, sed quia locus emendatione indiget, cum transcribam. Τρίτον δὲ [scil. Phœnicontis) Ἀπόλλωνα, τὸν δι, Σαπέδονα, ὃς ἐν Συρίᾳ ἐπόλει τὴς Κιλικίας, πόλιν ἐκτισε Κιλικίαν, καὶ γαμεῖ Φαρναικίαν [male in vulgatis Θαυάκιαν] τὴν Μεγασσάρου Κινύρου καὶ Ἀφροδίτης βασιλέα γενόμενον.

[33] Ἀμαμασσός, πόλις Κύπρε.] Suspicabar aliquando appellationem hujus oppidi esse vitiosam, & Stephanum in corruptum auctoris antiqui locum incidisse, quod non semel observavimus: tentabam rescribere Τάμασσος, πόλις Κύπρ. Verum de hoc oppido mentionem facit Dionysius Bassaricorum lib. III. ex quo liquet maritimum fuisse

Οἱ τ' ἔχεν Τ'λάτιος θεῖο Ἀπόλλωνος,
Τομάσσῳ, Ἐρυσίπτυν τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν.

[34] Τ'λάτης Ἀπόλλων.] Sic dicitur hoc numen ab Hyla oppido Cypri, quod non duntaxat ibi, sed etiam Amamassi, Erysthiæ & Tembri colitur.

[35] Ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.] Vide Stephanum in voce Μελιτείνη, ex quo loco & montis situm cognosces.

[36] Ὀρέστην σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν &c.] Sic omnes editiones, verum aliter legunt codices manu exarati: Ὀρέστην δὲ τὸν Ταύρου σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομιοῦντα &c. hanc veram & indubitatam hujus loci scripturam esse, certo certius ex Suida apparet, qui eum ex nostro in suum lexicon

[17] λῦσιν διρέω. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμανίτης. εἰσὶ δὲ Ἀμμανῖται, ἀφ' ὗς μν, [18] ἡ ᾠδ. τ Ναβαταίων Ἀράβων, ὡς [19] Ἰώσηπος. ἐκλήθησαν δὲ [20] ἀπὸ Ἀμμὰν ᾧ παιδὸς Λώτ, καὶ τ νεωτέρας θυγατρός.

tum esse. Incola Amanites appellatur. Sunt quoque Ammanitæ, quæ vox duplici M scribitur, genus Nabatæorum Arabum, uti Josephus tradidit. Ita dicti sunt ab Ammano Loti & ejus junioris filiæ filio.

Ἀ ΜΑΝΤΙ Ἀ, Ἰλλυρεῶν μοῖρα, [41] πλησίον Ὠρικοῦ καὶ [42] Κερκύρας, [43] ἐξ Ἀβάντων τ πάλαι Τρωικὰς νεοσυστίσαν ὠκισμένη. [44] Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησιν. ἧς τὸ κλητικὸν Ἀμαντινικῆ. [45] λέγονται δὲ Ἀβάντες. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντικὸς. [47] καὶ Ἀβάντας αὐτὰς φασιν.

AMANTIA, pars Illyriæ, Orico & Cercyræ vicina, ab Abantibus à Troja redeuntibus condita, quam Callimachus Amantinen appellat. Hinc possessivum Amantinica. Dicuntur quoque Abantes. Gentile Amantiensis. Illos item Abantas nominant.

Ἀ ΜΑΞΑ [48], χωρίον Βιθυνίας, ὡς Ἐρατοσθένης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξεὺς, καὶ Ἀμαξίτης. καὶ [49] κλητικὸν, Ἀμαξικός.

AMAXA, castellum Bithyniæ, cujus Eratosthenes meminit. Gentile Amaxæus & Amaxita, & possessivum Amaxicus.

Ἀ ΜΑΞΑΝΤΕΙΑ [50], δῆμος τ Ἱππωνίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀμαξανδεύς. τὸ

AMAXANTIA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis Amaxantensis dicitur. Hinc

lexicon rejecit. Ἀμαν, ἡ ᾠδ. ΘΘ τῆ Κιλικία· ἐκλήθη δὲ Κάσιος ἐκ τινων ἐπῳδῶν. Ὁμηρος δὲ τὸ Ἄρειον κρημνὸν τὸ πρὸ πύλης ἡφ' ᾧ μαχίας τῶν ἵππων.

[41] Πλησίον.] Vox ἐκεῖ aut simile quid fortassis hic excidit.

[42] Τῆς τ Κερκύρας Ἀ'ρέως.] Felicis Arabiæ incolæ fuere Ammanitæ, qui & Homeritæ dicebantur, interiore rubrum & Indicum. Theophanes, qui circa initia nostri sæculi vixit, in Biblioth. Par. Græcolat. tom. 2. pag. 285. de Amanitis sic scribit: Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἐνδότεροι αὐτῶν, μεσογαῖοι ὄντες, ἀπὸ τ Ἐρυθρᾶ, οἱ λεγόμενοι Ἀμανῖται, οἱ καὶ Ὁμηρῖται. Plura hisce addere noluimus, sed consulat lector diligens Bocharti Geog. Sac. lib. 11. cap. xv.

[43] Ἐξ Ἀβάντων τ Τρωικὰς νεοσυστίσαν ὠκισμένη.] Josephi testimonium exstat lib. prim. Antiq. Jud. cap. 111.

[44] Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι.] Callimachi locum jam produximus, exstatque apud Stephanum in voce Ἀβάντες, uti admoniumus.

[45] Λέγονται δὲ Ἀβάντες.] Vide locum supra ex Pausania productum: sic fuisse appellatos etiam testatur Lucophronis Scholiastes ad versum 137: Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀμαντίαν ἐκ αὐτῶ, κληθεῖσα, ὅθεν καὶ οἱ ἐν αὐτῆ οἰκοῦντες αὐτὴ τῶν Ἀβάντων μετωνομάσθησαν.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντικὸς.] Legendum videtur, τὸ ἐθνικὸν Ἀμαντικὸς; nam abs Ἀμαντία, non vero ab Ἀβαντία gentile formandum erat hoc loco. Infra in voce Ἀμαξία, coutitur: τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξικὸς, ὡς τὸ Ἀμανῖται Ἀμανίτης.

[47] Καὶ Ἀβάντας αὐτὰς φασι.] Constanter sic legunt libri editi, & calamo exarati, sed ineptissimam fecum adtetrunt hæc verba tautologiam, dixerat enim omnino Stephanus: λέγον Ἀβάντες: atque ita liquet, illorum verborum repetitionem hoc loco esse supervacaneam & minime necessariam: sine dubio Stephan. scripserat: καὶ Ἀμαξὶς αὐτὰς φασι.

[48] Ἀμαξα, χωρίον Βιθυνίας.] Ita libri editi omnes: Schedæ Vossianæ: Ἀμαξα, χώρα Βιθυνίας. Quæ lectio vulgatæ non est præferenda.

[49] Τὸ κλητικὸν, Ἀμαξικός.] Ad hunc Stephani locum non pertinent *Amaxiti*, populi hoc possessivo imigunti, qui ultra Tanaim, Mæotidem & Borysthenem habitant, & huic Europæ parti contermini sunt, quæ ob frigus incoli non potest, de quibus Strab. lib 11. Bithynia enim inter Propontidem & Galatiam sita est, cum Tanais & Mæotis trans Pontum Euxinum versus Scythiam se extendant. Verba Strabonis hæc sunt: Ἐ πρὸς συμπόντ (Europa Scil.) ἐπικοσμεῖ ἐπ πολὺ ἐλάττης τ ἀπείκοντα ἀλλ' ὑψηλ. αὐτὴ οἱ ὁμοροῦσι πᾶς Ἀμαξικοῖς παῖς ἀφ' ὧ τ Ταναὶς ἐ τῆς Μαιώτ, καὶ τ Βορυσθένη. Sed miror viros doctos leviſſimum mendum in hisce verbis non observasse, nam pro Ἀμαξικοῖς sine dubio Ἀμαξικοῖς referibendum est. Profecto miraculum est, Casaubonum hoc non animadvertisse, nam libro VII. aliquoties Ἀμαξικοὶ memoria reperitur: Ἀ'ρέα ἐ πρὸ ἐστὶ Ἀμαξικοὶ, οἱ Νομάδες καλούμενοι. Et eodem libro: Τὰς Ἀσίας ἔτας γράψας ἡ μᾶλλον τὰς αὐτὰς ἐ τὰς Ἀμαξικὰς δίξασί αὐ τὰς. Vide etiam Eustathium ad Iliad. N. pag. 916.

[50] Ἀμαξάντεια, δῆμος &c.] Mallem hoc demi nomen cum vocali in penultima exaratum, quia deinde localia sic efferuntur. Vide Hesychium & Harpocationem.

τὰ τοπικὰ, Ἀμαξανάδην, [11] ἡ Ἀμαξίανδε, καὶ Ἀμαξανδῆσιν.

Ἀ ΜΑΞΙΤΑ, πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας. [12] Σταδίων πεντηκοντακαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξίτης, ὡς τῆς Ἀμαστίας Ἀμαστεύς.

Ἀ ΜΑΞΙΤΟ ΣΣ, πλίνχνιον τῆς Τρωάδος [13] Σταδίων τριακαιδεκάτῃ. [14] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξίτιος. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ, [15] Ἀμαξιτικὸς φησιν.

Ἀ ΜΑΡΑΝΤΟΙ [16], ἐξυπόνως Κολχικὸν ἔθνος, ἀφ' ὧν ὁ Φάσις ῥεῖ· ὅθεν καὶ [17] Ἀμαραγδίνιον τὸ Φάσιν Φασίν.

Ἀ ΜΑΡΔΟΙ, ἔθνος Τρκανῶν ἐγγύς. [18] Σταδίων ιά. εἰσὶ δὲ [19] Περσῶν Μαρδοὶ, δίκα ζ α.

Ἀ ΜΑ ΡΤΝΘΟΣ [20], νῆσος Εὐβοίας, ἀπὸ πνος κωμης τῆς Ἀρτιμιδος Ἀμαρυσθ. τὸ ἐθνικὸν [21] Ἀμαρυσθιος, καὶ Ἀμαρύσιος, ὡς [21] Τρικορύσιος· ὅτου ὁ Παυσανίας ἐν πρώτῃ. [22] ἀναλογώτερον δὲ μοι δοκεῖ τὸ Δ ζ σ.

Ἀ ΜΑ ΣΕΙΑ [23], πόλις Ποντικὴ, [24] ἀφ'

Hinc localia quæ ex, ad, & in Amaxantia denotant.

AMAXIA, urbs asperæ Ciliciæ, auctore Strabone libro quarto decimo. Gentile Amaxiensis, quemadmodum ab Amantia formatur Amantiensis.

AMAXITUS, Troadis oppidulum, cujus Strabo libro tertio decimo meminit. Gentile Amaxitensis. Apollodorus libro tertio Chronicorum incolas Amaxitenos nominat.

AMARANTI, cum accentu in ultima, populi sunt Colchici, unde Phasis profluit. Hinc est quod Phasin Amarantium appellaverint.

AMARDI, populi Hyrcanis vicini, de quibus Strabo libro XI. mentionem facit. Sunt item Persarum Mardi, quorum nomen sine A exaratur.

AMARYNTHUS, Eubœæ insula, quæ ab Amarynthe quodam, Dianæ venatore nomen accepit. Gentile Amarynthius, & Amarysius, uti Tricorysius, quo utitur Pausanias in libro primo. Verum scriptura per Θ mihi magis rationi consentanea videtur.

AMASEA, Pontica civitas, patria Stra-

[11] Καὶ Ἀμαξίανδε.] Mendosum est hoc locale in libris scriptis & vulgatis: rescribendum sine dubio, καὶ Ἀμαξανάδην, quæ verissima est lectio.

[12] Σταδίων πεντηκοντακαιδεκάτῃ.] Strabo dicit esse καθίδρυσιν in colle sitam cum navali prope Coracesium & Sydram. Hæc sunt ejus verba: Μικρὸν δὲ τὸ Κωρύκιον· Σύδρα πόλις, ἐφ' Ἁμαξίᾳ ἐπὶ βουνῷ καθίδρυσις ἔχουσα, ὅπερ καθορᾷ ἐναυσταθμον ὕλη. Κίδρα δ' ἐστὶ πόλις, καὶ δικαίως τοῦτο τὸ μέρος πολυπλοῦν τῇ πολιτικῇ ξυλοίᾳ.

[13] Σταδίων τριακαιδεκάτῃ.] Verba Strabonis, quæ innuit Stephanus, fortasse hæc sunt: Ἡ δὲ τοῦ Λχιλλ ευωνυμος ἐπὶ Λαμψακον, καὶ Κολωνὰς τῆς Δίας ἐσπ ΘΥ τερος, καὶ ἡ νῦν Χρύσα ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένη ὑπὲρ τῆς Χαλκίτιδος ἱδρυμένη, καὶ ἡ Ἀμαξιτὸς ἡ τοῦ Λιτλου ὑποκειμένη εωτικῆς. Ex his verbis liquet Amaxitum Lecto valde vicinam fuisse. Scylax in Troadis descriptione refert, ibi Appollinis templum fuisse, in quo Chryses sacra peragebat.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτικός.] Utitur hoc gentili Strabo, libro jam à Stephano allegato: ἐξεπλεύσαμεν τῆς τε Ἀντανδρίας ἐκ τῆς Κυζικηνῆς, καὶ Νεανδρείου, καὶ Ἀμαξιτικοῦ.

[15] Ἀμαξιτικὸς φησι.] Forma Romana erat Ἀμαξίτης: nunc vero de vernacula agit. Hæc enim gentilium in ικὸς formandi ratio, circa Hellespontum, Troada & Adramytenum fuisse habitantibus, non fuit insolita. Stephanus in Ἀδραμύττιον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραμυττηνὸς. ὡς δ' ἐπιχέρει, Ἀδραμυττιὸς, ὡς Κυζικηνὸς φασιν. Ab Ἀυδὴ, quia vicina ei oppida illthac forma gaudent, etiam fit Ἀυδιτὴς, ita enim Stephanus illa voce: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀυδιτὴς. λέγεται δὲ τὸ Ἀυδιτὸν ὑποθέσιμα, ὑπὸ τῶν ἀνδῶν. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ζ μὲν Ἀγαθ Ἀγαθ. καὶ Τιτὸς Τιτιὸς ζ Τιτιὴς, καὶ Λιτὸς Λιτιὸς. Τὸ δὲ Ἀυδ Ἀυδιτὴς, Ἀυδικὸς, ἴσως ἀφ' τὸ πλησιόχωρος, Κυζικηνὸς, καὶ τὰ ὁμοια. Apollodorus itaque hinc καθ' τὸ ἐπιχώριον gentile Ἀμαξιτικὸς formavit: quem formandi rationem vicinorum oppidorum incolæ etiam observarunt: sic à Κυζικὸς fit Κυζικηνὸς, Λαμψακὸς Λαμψακηνὸς, Περγαμὸς Περγαμηνὸς, Ἀδραμύττιον Ἀδραμυττιὸς &c.

[16] Ἀμαραντοι, ἐξυπνως, Κολχικὸν ἔθνος.] Hujus gentis exstat memoria apud Scholiastam in lib. III. Apol. Rhodii; sed ibi Ἀμαραγδίνιοι, accentu & terminatione diversa appellantur: Ἀμαραγδίνιοι, ἔθνος βαρβαρον ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ. ὅθεν καὶ ζ Φάσιδος πηγαὶ ἐξηνέγκαντο, ὁ ἐφ' Κολχικὸν καλάμβρον Ἀμαραγδίνιον, ὅθεν ὁ Φάσις καθέρηται.

[17] Ἀμαραγδίνιον τὸ Φάσιν Φασίν.] Sine dubio Stephanus respicit locum Apoll. Rhodii, qui est lib. III. versu 1217.

- - - - - Αἴ σ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἰλειονόμοι κατ' ἀμαιμακέτης, αἳ ῥέει κέλσῃ
Φάσιδος ἰκαμπῆλιν Ἀμαραντίδα λίμνατον).

[18] Σταδίων ια.] Frequentissima illo libro Amerdorum exstat memoria.

[19] Περσῶν Μαρδοί.] Strabo lib. XI. ex Nearcho Mardos Persis contiguos facit: Νέαρχος δὲ Φησι τυπέφαρα ὄντων λιμενικὸν ἰθνῶν, ὧν Μαρδοὶ μὲν Πέρσαις ἀφορίζειν ὄνται, Οὐξίοι δὲ, οἳ Ἐλυμαίοις τέτταρσι τε ζ Σουσίοις, Κοσσαίοις δὲ Μήδοις.

[20] Ἀμαρυνθ, νῆσος Εὐβοίας.] Ita libri scripti & editi sed manifesto errore, nam quis in Eubœa insulam conciperet? vel scribendum est, πόλις Εὐβοίας, eo ipso, quem citat, teste Pausania lib. I. (ita enim ille, ἐν Ἀμαρυνθ τῆ Εὐβοίας) vel κώμη Εὐβοίας, cum Strabone lib. X. Ταύτης δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμαρυνθος, ἀφ' ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ζ τοῖχος. τῶν μὲν ἐν ἀρχαίοις πόλις κατεσκευάσθη Πέρσαι.

[21] Ἀμαρυσθος, καὶ Ἀμαρύσιος.] Primum gentile est apud Strab. lib. jam allegato, ubi Amarynthiæ Dianæ meminit: Τῶν δὲ διώρυγων τῶν Ἐρετριῶν ἐν ἐχόντων τοῦτ', μαστροῦ ἡ σχολὴ, ἐν ἀπέχουσα πόλεως τῆς τῆς ἱερὸν τῆς Ἀμαρυσίας Ἀρτέμιδος. Alterum gentile est apud Pausaniam, qui de Amarysiæ Dianæ mentionem facit.

[22] Τρικορύσιος.] Sic reposuimus ex MSS, & ipso Stephano: Τρικάρυσσα, ἀδήμητος &c. ὁ δημότης, Τρικορύσιος. Male enim in vulgatis legebatur, ὡς Τρικορυσίου.

[23] Ἀμασεια, πόλις Ποντικὴ.] Urbs etiamnum hodie clarissima in Ponto ad Irim fluvium sita: Turcarum imperio subdita, qui eam nunc corrupto nomine *Amasiam* appellant. Antiquum urbis nomen nunc per Z, nunc per S in

[66] ἀφ' ἧς Στράβων ὁ [66] στωικὸς φιλόσοφος. [67] ὁ πλείων Ἀμασεύς, ὡς αὐτὸς Στράβων. καλὰ δὲ Καπίτωνα, Ἀμασεώτης. πάντ' ἢ μᾶλλον Στράβωνι, ὡς πολίτῃ.

A Strabonis Philosophi Stoïci. Civis inde Amasensis dicitur, uti idem Strabo perhibet. Secundum Capitonem, Amaseotes: verum magis fidendum est Straboni tanquam civi.

ΑΜΑΣΤΡΙΣ [68], πόλις Παφλαγονίας, [69] ἡ πρότερον Κρώμνα.

AMASTRIS, urbs Paphlagoniæ, quæ B antea Cromna dicta fuit.

Κρώμναι τ', Αἰγιαλόν τε, [70] καὶ ὑψηλὲς Ἔρυθίνους.

Et Cromnam & Ægialum & altos Erythinos.

Ἀπὸ γυναικὸς [71] Περσίδ[ος] Ἀμάστριδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου [72] τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣν συνῴκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. [73] Δημοσθένης δ' [74] ἐξ Ἀμαζόνος, ὅτῳ λέγουσιν. [75] Ἀμάστρεως δὲ κλίνῃ Σταράβων. ἀλλὰ Ἀμαστρίδ[ος]. [76] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός. [77] Στράβων δυσκαιδεκάτῳ. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύτευσις πύξου καλὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ [78] τὸ Κύτωρον. [79] Ὡς δὲ

Nomen accepit ab Amastri muliere Persica, filia Oxyathræ fratris Darii, quæ C cum Dionysio Heracleæ Tyranno matrimonium contraxit: vel ab Amazone ita appellata est, sicuti Demosthenes perhibet. Strabo genitivum casum facit Ἀμάστριος, alii vero Ἀμαστρίδος. Gentile Amastrianus. Strabo libro duodecimo: In Amas- D strianæ optima & plurima nascitur buxus, sed præsertim circa Cytorum. Simili

Sic veteribus nummis percussum vidit disertissimus Busbequius, quemadmodum testatur in epistolis.

[66] Ἀπὸ ἧς Στράβων.] Perhibet hoc ipse Strabo, & idem docte probatur his duobus locis: Τοιούτοις δὲ ἢ χρῆσις τὸ μὴ ἀπολείπειν πόλιν ἢ ἐξοπλιτὴν συγκλεῖσαι, ἢ κτᾶσθαι ἀμοιβαίαν. ἢ ἄλσος. τὸ δ' ἐσθῆτι Φαισηρίᾳ. τὸ δὲ ἀσπίδος ἀκροστόλιον ἢ Ἀμαζονικὸν πέλυ πτερὸν τάπητα ἢ ἀέρα. following. & Peripateticæ non ignarum fuisse, in dubium vertere non pollunt illi, qui ejus scripta evolverint.

[67] ὁ πλείων Ἀμασεύς.] Vide locum Strabonis è libro duodecimo integra allegatum.

[68] Ἀμαστρις, πόλις Παφλαγονίας.] Civitatis hujus situs ex Strabone, Ptolemæo, fragmentis Memnonis, Marciano, Mela, Arriano aliisque satis est notus & manifestus. Hoc observasse non videtur indignum, Strabonem lib. XII. referre, hanc urbem ex quatuor pagis esse compositam, nempe Sesamo, Cytoro, Cromna & Tieio. Ergo abhinc temporibus Cromnam vocatam fuisse, ut hoc loco Stephanus, cum ex historicis & geographis certum constitit. Cromnam tolum modo Ἀμάστριδος quartam partem fuisse. Nam quod hoc loco de Amastri affirmat Strabo, etiam tradit Plinius lib. VI. cap. II. de Sesamo, Cytoro, Cromna, quod nunc Amastris.

[69] ἡ πρότερον Κρώμνα.] Stephanus: Κρώμνα πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἀμάστρεια, ὡς ἱστοροῦσι. τινὲς δὲ φασὶ χώραν εἶναι Ἐρυθίνους.] Sic legunt libri manuarii omnes. Strabo & Eustathius qui hunc Poëtæ versiculum ex Homero transcripsere. Male exhibent vulgati: καὶ ὑψηλὰ Ἐρυθίνους. Ipse Strabonem vocem plurali numero proferre. Ἰγιαλὸν, πόλις Παφλαγονίας, &c.

[70] Ἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλὲς Ἐρυθίνους.] Sola excepta hac voce, totus ille locus de Cromna, Ægialo & Erythinis ex Strabonis duodecimo decimoquinto est, quem ille: Μετὰ δὲ τὸν Παφλαγόνα πεδιάδη ἐστὶν Ἀμαστρὶς, ἡ πρότερον Κρώμνα, καὶ Ἰγιαλὸς, καὶ Ἐρυθῖνοι λόφοι, ἐν οἷς ἐστὶ τὸ Ἡρακλείων τὸ Ἀκτάιον, καὶ τὸ Ἡρακλείων τὸ Ἀκτάιον, καὶ τὸ Ἡρακλείων τὸ Ἀκτάιον, καὶ τὸ Ἡρακλείων τὸ Ἀκτάιον. Hæc ibi & Ἀμαστρὶς, γωνία ἐστὶ τῆς Ἑλλάδος παρόμοια, ὑψηλὰς δὲ Ὀξυάθρου καὶ Δαρείου.

[71] Περσίδ[ος] Ἀμάστριδος.] Præter Strabonem jam allegatum, etiam hanc historiam tangunt non obscure Memnon apud Photium, Diodorus Siculus, aliique è veteribus.

[72] Ὀξυάθρου.] Fortasse idem est, cujus Ἀξιόχης citantur nomen in voce Ὀξυάθρη, ubi ita inquit: Θησαυρὸς ἦν, ὡς Ἀξιόχης. Doctissimus Archiepiscopus Thessalonicensis ad Iliad. G plerasque illustrium Amazonum appellationes, verum ἡ Ἀμαστρὶς non meminit.

[73] Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ.] Strabonem declinasse pro certo constat, ita enim ille lib. XII. Σίσυπος ἀκρόπολις ἡ Ἀμάστρεως. Idem testatur Eustathius ad Iliad. B. pag. 302. Σίσυπος δὲ, κατὰ τὸν χαλκέα Φόρκυν, ἀκρόπολις Ἀμάστρεως, ἢ ὅρα τὸ Ἀμάστρεως, ἢ ἡ κλινὴ Ἀμαστρίδος. Stephanus tamen aliorum exemplum sequutus, in voce Κρώμνα pro obliquo casu non habet Ἀμάστρεως, sed Ἀμαστρίδος, existimans utramque χρῆσιν tuto admitti posse. Verum Cl. Spanhemius in erudito de numismatibus antiquis opere, non omittendam profecto hujus vocis inflexionem ex nummo exhibuit, cujus iconem hunc transferre libuit.

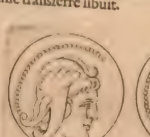

Ergo jam tertiam habemus obliqui casus formam: ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. Hæc Græcis non fuit insolita, uti exemplis ex Stephano aliisque allegandis, demonstrari clarissime potest. Stephanus in voce Αἰόλεις ita scribit: Μακεῖς Μάκεις. Μακεδών, Χαλκὶς Χάλκις. Χαλκίνος, Αἰόλεις Αἴολις. Αἰόλιος. Idem in Μιμφίς: καὶ κλινῇ Μίμφιδος, ἡ Μίμφις. Etapud Pindarum Πάρις Πάριδος & Πάριος occurrit. Herodotus lib. VII. ubi de uxore Xerxis loquitur, juxta numismata scripturam Ἀτοσσαν habet: Καὶ ἀγορὴ παρείχετο Ὀλύμπια τῇ Ἀτόσσῃ γυναικί. Verum hæc declinandi varietas mihi hactenus tantum fuit observata in nominibus propriis virorum & mulierum, nam verbalia & appellativa hanc diversitatem in flectendo non agnoscunt, præsertim si quis dialectorum licentiam excipiat. ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ igitur est genitivus Jonicus, quo usus est Herodotus: sic Hippocrates in Νόμοι. τῆς φυσιοειδοῦς. ΑΜΑΣΤΡΕΩΣ est genitivus Atticus, quemadmodum ἡ κρόκος κρόκους, ἁλὶς ἁλῶς. ΑΜΑΣΤΡΙΔΟΣ denique ad quintam simplicium referri debet: verum τὸ Δ huc irrepsisse, deinde probabimus; quanquam sciam, apud Marc. Heracleotem vocem isthac forma aliquoties occurrere.

[74] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός.] Gentile hoc genuinum esse probat Sephanus ex Strab. lib. XII. Passim quoque ab antiquariis ostenduntur nummi, inscripti ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ.

[75] Στράβων δυσκαιδεκάτῳ.] Fusissime Geographus lib. XII. de situ hujus oppidi & aliis rebus hoc tmemate contentis differit, quare pessime in Aldina Florentinaque editione excusum reperitur, Στράβων πεντεκαιδεκάτῳ.

[76] Τὸ Κύτωρον.] Sic Strabo, & sic etiam Eustathius ad Iliad. P. pag. 361 ex Strabone transcripsit: & male meo quidem

[79] Ὡς Κάλαϊς Καλάτη⊙ Καλατία, [80] καὶ πόλις Φάσης Φασανὸς, καὶ Σάρδις Σαρδιανός. [81] τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀθνείων, ὡς Βάκλη⊙ Βακλιανός. οἱ δὲ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ [82] κακῶς Ἀμαξανὲς λέγουσιν αὐτούς.

A Simili modo uti Calatianus fit à genitivo Καλάπεως, & ab urbe Φάσις Phasianus, Σάρδις Sardianus. Hujusmodi enim gentilia vel deducuntur à nominativo in ος, uti Βάκλη⊙ Bactrianus, vel à genitivo Jonico. Quidam vero soliti sunt illos male Amastranos appellare.

B

ΑΜΒΑΣΟΝ, [83] μητρόπολις τῆς Φρυγῶν. [84] ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης, ὡς πλυίσιος Ἀλέξανδρος⊙.

AMBASUM, Phrygium metropolis, cujus civis Ambasites dicitur, quemadmodum Alexander Polyhistor auctor est.

ΑΜΒΛΑΔΑ, πόλις Πισιδίας Σελεύκων δυοκαιδεκάτη. εἰσὶ δὲ τῆς Φρυξὶν ὅμορος, [85] καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα, καὶ Ἀμβλαδα. ὁ πολίτης, Ἀμβλαδεύς. ὅθεν ὁ Ἀμβλαδεὺς οἶνος⊙, ὡς ἰατρικὰς ὑπηρέτης⊙.

C

AMBLADA oppidum Pisidiæ, cujus meminit Strabo libro duodecimo. Phrygibus & Cariæ proxime accedunt Tabæ, Isinda & Ambladæ. Ejus civis Ambladensis dicitur. Hinc Ambladense vinum, curationibus medicis utile.

ΑΜΒΡΑΚΙΑ [86], πόλις Θεσπρωτίας, [87] ἀπὸ

AMBRACIA, urbs Thesprotiæ, quæ

---

quidem judicio exhibent codices scripti, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοῦ Κύπρου, & libri ante Xylandri editionem divulgati.

[79] Ὡς Κάλαϊς Καλάτη⊙, Καλατία.] Hunc locum in vulgatis & MSS. esse depravatum, nemo sanæ mentis ibit inficias. Reficribendum videtur: ὡς Κάλαϊς Καλάτη⊙, Καλαϊανός. Hanc emendationem non esse vanam, apparebit ex voce Καλαΐς. Vult enim demonstrare Epitomator, gentile τὸ Ἀμάρη⊙ eandem fortiri formam, quam habet gentile τὸ Καλάτη⊙. Hæc autem ratio est quare existimem supra latere mendum, & non debere legi, Καλαΐς Ἀμάρη⊙, sed scribendum esse, Καλαΐ Ἀμάρη⊙. Nam derivatio nominis gentilitii non recte procedet, si illo loco τὸ Ἀμάρη⊙ retineamus. Gentile nomen ab hac urbe hoc modo videtur derivandum: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαρηανὸς, ἀπὸ τοῦ ηλικῆς τῆς Ἀμάρη⊙, ὡς Καλαΐς Καλάτη⊙ Καλαΐανὸς. A genitivo Jonico τὸ Καλαπανὲς debere deduci, expressis verbis apud Stephanum in isthac voce legitur.

[80] Καὶ πόλις Φάσις, Φασανὸς.] Hæc in MSS. & duabus prioribus editionibus transposita inveniuntur hoc modo: καὶ Φάσις πόλις Φασανός.

[81] Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀθνείων, ὡς Βάκλη⊙ Βακλιανός.] Qui verba hæc curiosius consideraverit, deprehendet esse mutila, & ad expletionem sententiæ nonnulla in iis desiderari. Mentem Stephani si probe percepetim, existimo eum hac in re esse occupatum, ut probet scilicet gentilia in ⊙, duobus modis posse formari, vel à casu recto in ος, vel à genitivo puro sive Jonico. Si igitur mei arbitrii res foret, totum hunc locum ex mente τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀθνείων, ὡς Βάκλη⊙ Βακλιανός, ἢ ἀπὸ τῆς Γενικῆς ἰδιωτικῆς γίνεται. Hunc locum hoc vel simili modo esse supplendum, sole meridiano clarius ex vocabulo Καλαΐς liquet, ubi eundem ferme canonem Stephanus exhibuit. Sed ut minime dubio conjecturam nostram argumento confirmemus, huc transcripturi sumus verba Stephani ex voce Ἀγκυρα, quæ ita à nobis sunt correcta atque emendata. Τὰ εἰς ων ἀπὸ τῆς Γενικῆς τῆς ἰδιωτικῆς ⸗ σχηματίζουσιν, τρία παραλήγει μακρὰ, καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῆς Γενικῆς πλείονι, εἰς ανος ⸗ ηνος. ὁ γὰρ ὅτι τὸ α πρὸ τοῦ παραλήγοντος ἔχει, δῆλον ἐκ τῶν ἰδιωτικῶν ⸗ ηνος. ⸗ ἐκ δὲ τούτων παραλήγουσι⊙, Ἀσσανὸς, Καρσιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσι⊙ πόλεως. Τραλλι⊙ Τραλλιανὸς, Σαρδι⊙ Σαρδιανὸς. Τῶν δὲ δέκατον παραλήγοντα ⸗ Παριον Παριανὸν Παριανὸς, Βοσπόριον Βοσπορίανὸς Βοσποριανὸς, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἰδίων. Gentilia igitur in ⊙ vel formantur à genitivo puro (& quod idem est, à genitivo Jonico, uti Τραλλι⊙ Τραλλιανὸς, Καλατι⊙ Καλατιανὸς) vel ab ipsis gentilibus, uti liquet in voce Πάριον, ubi inquit: τὸ ἐθνικὸν Πάριο⊙. ὁ πολίτης Παριανός. Vide commentarios nostros pag. 22. & 23.

[82] Κακῶς Ἀμαξανὲς λέγουσιν αὐτούς.] Ita libri editi omnes. Schedæ Vossianæ pessime legunt: κακῶς Ἀμαραναῖς λέγουσιν.

[83] Μητρόπολις τῶν Φρυγῶν.] De situ hujus oppidi ex scriptoribus antiquis nihil certi expiscari hactenus mihi licuit. Fortassis hæc metropolis prope Ancyram sita fuit in tractu Ambasiride: qui tractus ab urbe Ambasum etiam nomen habere potuit. Strabo lib. XII: Abaitidis tractus meminit in quo Ancyram collocat, sed ibi fortassis non Ἀμβασιανὸ⊙ sed Ἀμβασινὸ⊙ erit legendum. Si cuipiam hæc conjectura displiceat, docebat meliora certioraque, & manus porrigemus.

[84] Ὁ πολίτης Ἀμβασίτης.] Optime sic habet Xylandri editio, pessime autem in aliis, Ἀμβασίτης. Nisi Stephanus ex Polyhistore hujus oppidi meminisset, & Claudii nummus apud Goltzium cum inscriptione ΑΜΒΑΣΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ extaret, protinus hujus civitatis memoria interiisset.

[85] Καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Σίνδα.] Hic locus apud Stephanum in vulgatis codicibus deturpatissime, & mutile circumfertur. Editio Aldina & Florentina exhibent: καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβα, καὶ Γίνδα. Reficribendum est ex ichedis Vossian. & codicibus Palatinis, nunc vero Vaticanis. Εἰσὶ δὲ τῆς Φρυξὶν ὅμορος, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβαι, καὶ Γίνδα, καὶ Ἀμβλαδα. Hæc est certissima & indubitata lectio. Τὰ Ἀμβλαδα apud nostrum excidisse, nemo non videt; nam, ut Ambladorum situm demonstraret, Strabonis testimonium in medium producit, quod in vulgatis libris hanc vocem non continebat, qua non immerito Stephani textum auxinius. Strabo libro à Step. citato: Εἰσὶ δὲ τῆς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τιάβαι, καὶ Σίνδα καὶ Ἀμβλαδα, οἷον ὁ Ἀμβλαδεὺς οἶνος ὑπηρέτης, ὡς ἰατρικὰς ὑπηρέτης. Miror profecto Casalbonum hos errores non subolfecisse, nam pro Τιάβα reponendum esse Ταῦα & pro Σίνδα Γίνδα, suis locis demonstrabimus.

[86] Ἀμβρακία, πόλις Θεσπρωτίας.] Laudem profecto non infimam hoc nomine noster meretur Stephanus, quod passim exquisitam diligentiam in recentendis variis urbium regionumque appellationibus adhibuerit; solus enim ille, quod sciam, inter tot historicos & geographos refert, urbem hanc duobus aliis nominibus fuisse insignitam. Ἐτύθη, πόλις ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακίας, ἡ σημείωσον Παμφίλα. Καὶ ἀλιεύοντες, Παφλαγόνι. Præterea quoque ex ipso discimus, aliquam Ambraciæ partem Δικελφὸν fuisse appellatam. Δικελφοὶ, μέρος⊙ τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δικελφοῦ ⸗ Μυσῶν πόλεως, ὡς Ἀμβρακιώτης Φίλιππος⊙, ⸗ Ἡλιόδ. τὸ ἐθνικὸν, Δικελφικὸς⊙, ὡς Ἀριστίας Φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ. Sed de hisce nominibus suo tempore & loco agemus, sufficiat impræsentiarum illa in memoriam revocasse. Thesprotiæ à Geographis hæc civitas adscribitur & ab historicis. Paus. in lib. v. Ἀμβρακίαν δὲ ἐξ Ἠπείρου τῆς Θεσπρωτίδος. Sed accuratissime ejus situm perstringit Scylax cap. Ἀμβρακία. Μετὰ δὲ Μολοσσίαν Ἀμφοτερικὴ πόλις Ἐπίδαυρος, ἀπέχει δὲ ἀπὸ τῆς ἠπείρου ταύτης Π. ἐπὶ δὲ ἐπὶ θαλάσσης πόλις⊙ ἡ Λίμνη καλουμένη. In eadem quoque opinione verfabatur Dicæarchus:

---- Κατὰ τὸ κόλπου δὴ τὸ κρηνίδιον
Ἀμβρακικὸν ὑπεπτη μάση, σταδίους δὲ ἀπὸ
Ἀπὸ τῆς θαλάσσης σχεδὸν τι.

Non

[87] ὁ καὶ Ἀμβρακ⊙. ἢ παῖδες Θεσπρωτῶ ἢ Λαονόντ⊙. [88] ἡ καὶ Ἀμβρακίας ἡ Αἰγίου γυνὴ, πεῖτης Φιλέας. τὸ ἐθνικὸν, [89] Ἀμβρακιεύς, [90] καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστ⊙ δὲ Ἀμβρακίνιν φησι, [91] Σικελικῷ τύπῳ. [92] ἔνιοι δὲ καὶ Ἄμπρακ⊙ ἢ Ἀμπρακία ἢ β. ὅθεν ἐστὶ τὸ Ἀμπρακιώτης, καὶ ἡ Ἀμπρακὶς γῆ, καὶ Ἀμπρακικὸς κόλπος. τὸ δὲ θηλυκὸν, καὶ Ἀμπρακὶς, καὶ Ἀμπρακιάς. [93] τὸ γὰρ εἰς ια θηλυκὸν, καὶ εἰς ιον ὑδέτερα, ἀφ' ὧν τὸ εἰς ιεῖτης πεῖτ' ἐθνικὰ, Σικελιώτης, Πηλιώτης. λέγ' ἡ Ἀμβρακίκιος, [94] καὶ Ἀμβρακιάνη γυνὴ. τὸ δ' Ἀμβρακία, ἀπὸ τῆ Ἀμβρακ⊙ ἡμικῆ, οὗκ ἀπὸ τῆ Ἀμβρακίκι⊙. ὧν ἡ Ἀμβρακιακὸς.

ΑΜΒΡΑΚΟΣ [95], πολίχνιον τῆ Ἠπείρ⊙, ἀφ' ὧν τὸν Ἀμβρακιάν ἰδιάζον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβρακ⊙.

A quasi ab Ambrace Thesproti filio, Lycaonis nepote, sive ab Ambracia Augei filia, cujus Phileas meminit, nomen accepit. Gentile Ambracienſis & Ambraciotes: verum Philistus forma Sicula Ambracinus dixit. Hæc vox etiam ſcripta reperitur per P, pro B. Hinc & Ampraciotes in uſu eſt, quod fit à genitivo Ἄμπρακ⊙, & Ampracia. Nam nomina fœminina in ια, & neutra in ιον exeuntia, gentilia in ιτης formare ſolent, uti Siceliotes, Peliotes. Dicitur etiam Ambracius, & Ambracia mulier. Ambracia autem deducitur à gentivo Ἀμβρακ⊙, & non ab adjectivo Ambracius: inde enim Ambraciacus formaretur.

AMBRACUS, oppidulum Epiri, ab ipſa Ambracia ſeparatum, cujus incola Ambracius dicitur.

A'ME-

Non puto tamen urbem tam procul à mari ſitam fuiſſe, quando à auctoritate Strabonis inductus, qui libro VII. scribit Πανσᾶνιν ἐν αὐτῷ Ἀναχθ⊙ πεῖσμα ἀπολιπεῖν ὑφ' ὁπλίταις πλοῖον. Sed fortaſſis Scylax & Dicearchus eam ſitus intelligunt, & Strabo vel ipſum ſinum Ambracium, vel mare illud quod inter Corcyram & Thesprotiæ littus interjacet. Hinc cum ſcriptoribus ſi conferendum ſilentium in Excerpt. Legat. cap. XXVIII. ubi de M. Fulvio Conſule loquitur, & Livium lib. XXXVIII. citato. Ceterum hujus loci ſitus certi manifeſtus & clarus.

[87] Ἔστι Ἀμβρακὶς ἢ παῖς Θεσπρωτῶ ἢ Λαονόντ⊙.] Sic exhibent conſtanter priores editiones: ſcripti codices habent pro Λαονόντ⊙. Verum hoc loco ſcribendum eſſe Λυκάονι⊙, non obſcure patet ex voce Ἔφορα, ubi Stephanus ſic inquit: Ἔφορα, πόλις Ἠπείρ⊙ ἀπὸ Ἐφύρα τῶ Λίνκεσ⊙, τῶ Θεσπρωτῶ, τῶ Πελασγῶ, τῶ Λυκάονο⊙, τῶ Ἰηβῆτ⊙, τῶ Δρυμ⊙. De urbis conditoribus parum inter ſe conveniunt ſcriptores antiqui, ſed Corinthiorum coloniam fuiſſe, plures ſtatuunt. Scymnus Chius:

Μετ' ἐκ τῆς Μολοσσῆς Ἀμβρακία Κορινθίων
Ἄποικος, ἡνίκα δ' ὁ Κυψέλου
Αὐτὸν ἐκρατοῦ τῆς Τυρ⊙.

Strabo lib. VII. hunc Tolgum appellavit: Μίχρι δ' μύχυ Ἔφυρα Ἀμβρακὶς ὑπερκειτὴ τῆ ἐπὶ τὴν ἢ μυχὸν μικρὸν Τολγῶνιον, ἐφ' ὃν κτίσμα Κορινθίων Ἄμβρακος. Verum idem Strabo lib. X. Gorgali quidam, qui etiam coloniæ conditor fuiſſet, meminit: Ἀφ' ὧν πλησίον ὑπὸ Κυψέλῃ ὁ Γοργάσων πατὴρ τῆ Γοργάσου τῆ κτίσαντος ὑπὲρ Ἀμβρακικῆ κόλπ⊙ ἀφ' ὧν, τῆ Ἀμβρακίας συνωνύμ⊙ ὄντ⊙ τῆ Ἀγαπήτορο⊙. Fuerunt illi quidem coloniæ duces, ſed tamen urbi nomen ex ſuo non impoſuerunt, quemadmodum plerumque contingebat ſed appellationem ſortiebatur ab Ambracia Theſpon ſilo, vel ab Ambracia Augei filia, uti ſequenti enumeratio probabimus. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. & ſcriptorum navigationis Æneæ, Ambracem hunc Deſignum ſimum ſtatuit. Opiniones igitur ſic in contrarium ſecutæ, quicerti quid hinc elicere poſſet?

[88] ἢ καὶ Ἀμβρακίας ἡ Αἰγίου γυνὴ.] Lectionem omnium codicum retinuimus, ſed manifeſto errore ſic exhibent: Ἀμβρακὶς ἡ Ἀμβρακίας ἡ Αἰγίου, quæ mutatio ſenſim irrepſerunt incuria ſieri potuit. Euſtathius ad Dionyſ. Περιηγ. ὑπὸ δὲ λόγῳ τινὲς, ἡ καὶ Ἀμβρακὶς ἡ Αἰγίου γυνὴ Ἀμβρακίας ἡ Αἰγίου θυγατρῶ. Antoninus Liberalis in Metamorph. libro perhibet, Melaneum Dryopum regem liberos habuiſſe Eurytum & Ambraciam, à quo urbi Ambraciæ nomen accepit, ita enim ille: Καὶ ὁ μὲν Εὔρυτος ἔσχε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανέως ἐβασίλευσε δρυόπων, ἡ δὲ Ἀμβρακία ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Μελανέως θυγατρός. Ἡσιόδ⊙ δὲ παῖδας Ἐφύρου καὶ Λαοδαμείας τῆς Ἀκάστου τὸν Ἄμβρακον φησί).

[89] Ἀμβρακιεύς.] Utitur hoc gentili Dionyſius de ſitu

AME-

Περὶ δ' Ἀνότην μεθ' ὁμηρὸν Κορωνίαι καὶ Θρίοεσσαι
Νέσσή τε Φαίστου τε πύργοι ἠδ' Ἀμβρακιάων.

Ad quem locum lege Euſtathii verba jam ſupra allegata.

[90] Οἱ Ἀμβρακιῆς, &c. Qui etiam hoc gentile habet.

[90] Καὶ Ἀμβρακιώτης.] Gentile illud magis eſt in uſu: paſſim occurrit apud Thucydidem: & nullus ferme circumfertur antiquarius, quin proferat nummum cum inſcriptione ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΩΝ, vel Dorica dialecto, ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ.

[91] Σικελικῷ τύπῳ.] Siculos atque Italos habere gentilia in ιῶ- deſinentia, ante probavimus. Vide Stephanum in voce Ἀσκάλων, & ad illum locum noſtras obſervationes, in quibus fuſius docemus, quot modis Siculi gentilia ſua formare ſoleant.

[92] Εὐρητὴς δ' Ἀλῆ τῆ Π, ἀνὶ τῆ Β.] Tradit etiam Euſtathius in ſuis ad Dionyſium commentariis, antiquitus ſcripturam hujus vocis & per Π, & per Β obtinuiſſe, ita enim ille pag. 70. Τὸ δὲ Ἀμβρακὶς, εἰσὶν οἱ ἀρχαιόκοπον Ἀλῆ τῆ Π χαράξαι, καὶ Ἀλῆ τῶν Ϛ τῶν χάραν Ἀμπρακίαν, ὡς ἐν πολλοῖς τῶν Βενετικῶν, Παρισινῶν. πολεῖται δὲ ἡ Ἀλῆ τῆ Β χαρᾷ.

[93] Τὸ γὰρ εἰς ια θηλυκὸν, καὶ εἰς ιον ὑδέτερα, Ἀλῆ τῆ ιατης &c.] Optime hic edi curavit Xylander: peſſime vero in aliis editionibus excuſum eſt: τὸ γὰρ εἰς ια θηλυκὸν, καὶ εἰς ιον ὑδέτερα, Ἀλῆ τῆ ιατης πάντα τὰ ἐθνικὰ. Σικελιώτης, Πηλιώτης. Ex duobus hiſce exemplis, Πηλιον ſcilicet & Σικελία ſatis clare patet, Xylandro eſſe aſſentiendum. Scripti codices proſtus cum Aldina ac Florentina editione conveniunt. Huic canoni haud abſimilem etiam tradit Stephanus in vocabulo Ῥαφανίαι, ubi ita inquit: Τῶν εἰς ανης ἐθνικῶν πάντα τὸ ι, πλὴ κριθῶν ἀπὸ τῆ ε συστολῆ, Ἠρακλεώτης, ἀπὸ δὲ Ῥαφανιωτης.

[94] Καὶ Ἀμβρακὶς ἡ γυνή.] Fortaſſe vox χώρα huic loco excidit; quare non inepta videbitur hæc emendatio, ſi legitur, καὶ Ἀμβρακὶς ἡ γυνὴ ἐκ χώρα. Urbem enim & circumjacentem regionem eodem nomine inſignita fuiſſe, ſuſius narrant hiſtorici atque geographi. Etymologici Magni auctor: Ἀμβρακὶς πόλις Ἠπείρ⊙, ἀφ' ἧς ὀκλάδη Ἀμβρακίκ⊙ ἡ χώρα. Vide inferius quoque locum ex Polybio citatum.

[95] Ἄμβρακ⊙, πολίχνιον τῆ Ἠπείρ⊙.] Præter Stephanum ſolus Polybius hujus loci meminit lib. IV. ſcribitque non πολίχνιον, ſed χωρίον eſſe, id eſt caſtellum mœnibus & propugnaculis optime inſtructum. Quia autem Hiſtorici verba hujus munimenti ſitum accuratiſſime depingunt, illa hue tranſcribere placuit: Ὁ γὰρ Ἀμβρακ⊙ ἐστὶ τῶ χωρίον δ' ἡ πτολεμαϊκωτάτη ἄκρα, ἧς ἀποτέτμηται ἡ πόλις. κεῖται οὗ μὲν λίμνας, μέαν δὲ ἡ χώρα τιτλω ἔχουσ' ὄρη ἀφ' ὑπτίου. ἐπικεῖ δ' ὀλιγόμης τῆ π χώρᾳ ἡ Ἀμβρακιωτὶς ἐ τῆ πολι. Ex hiſce verbis manifeſtiſſime liquet, non longe ab Ambracia, & per conſequens in Theſprotia ſitum fuiſſe, cum dicatur opportune imminere, ἐπικεῖσθαι, & regioni Ambraciotarum & urbi.

Α' ΜΕ'ΡΙΟΝ [96], πόλις Γ' πελίας, ὡς Ρ'ή- Α
γιον. [97] τὸ ἐθνικὸν, Α'μεριν@.

Α'ΜΗ'ΣΤΡΑΤΟΣ [98], πόλις Σικελίας· Α'πολλόδωρ@· τιτάρτῃ χρονικῶν. [99] τὸ ἐθνικὸν, Α'μηστρατῖν@.

Α'ΜΙΚΟΤΣΙ'Α [1], νῆσος ὐν τῇ Ε'ρυθρᾷ Β
θαλάσσῃ. [2] τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Α'μίκου νήσου, καλᾶ σεβέρεσιν· καὶ Α'μικυνησίτης.

Α'ΜΙΛΟΣ [3], πόλις Α'ρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Α'μίλι@. καὶ ὁ Σ[υμ]φάλι@, καὶ Μαινάλι@ παρ' αὐ- C
τοῖς.

Α'ΜΙΣΣΑ [4], πόλις Γερμανίας· Μαρκιανὸς ὐν τοῖς ὑπὸ Ρ'ώμης, ὅτι τὰς Δροσήμους πόλεις. [5] τὸ ἐθνικὸν, Α'μισσῆ@.

Α'ΜΕΡΙΟΝ, Italiæ urbs, uti Rhegium. Gentile, Amerinus.

AMESTRATUS, Siciliæ civitas, auctore Apollodoro libro IV. Chronicorum. Gentile, Ameſtratinus.

AMICUSIA, insula in mari rubro. Gentile per circumlocutionem appellatur ex Amici insula, & Amicunesites.

AMILUS, urbs Arcadiæ, cujus Pausanias libro VIII. meminit. Gentile dicitur Amilius, apud ipsos enim & Stymphalius & Mœnalius in usu est.

AMISSA, urbs Germaniæ, cujus meminit Marcianus in Itinerario ab urbe Roma ad præclaras urbes. Gentile Amiſæus.

A'MI-

[96] Α'μέριον πόλις Γ'ιαλίας.] Latinis scriptoribus passim dicitur genere fœminino *Ameria*, & sic quoque antiqua inscriptio apud Gruterum: Verum Servius ad Virg. Georg. lib. I. civitatis nomen neutro genere protulit ad hæc verba:

Atque Amerina parant lenta retinacula vitæ.

Virgas de quibus vites religantur: qua virga abundant circa Amerinum oppidum: cujus crebram in Rosciana facit Cicero mentionem. Verum posset quis existimare in istis verbis gentile nomen, non vero civitatis exprimi, quod etiam mordicus negare non ausim, præsertim cum Latini sic loquiament. De vetustate atque origine hujus urbis exstat testimonium Catonis apud Plinium lib. III. cap. XIV. *Ameriam*, inquit, *supra scriptam Cato ante Persei bellum conditam annis* DCCCCLXIV. *prodidit.* De conditore legimus apud Festum Pompejum hisce verbis: *Ameria, urbs in Umbria, ab Amerio sic appellata.*

[97] Τὸ ἐθνικὸν, Α'μερῖν@.] AMERINI dicuntur Plinio libro III. cap. XIV. Melius tamen secundum Stephani canones ab *Amerium* posset deduci *Amerinus*, quam a voce *Ameria*.

[98] Α'μήστρα@, πόλις Σικελίας.] Inter alia nomina quibus hæc civitas fuit insignita, hoc antiquissimum non est: puto enim antea Μυτιστρᾶν prævaluisse, quo utuntur Polybius, Diodorus, Zonoras & alii. Antiqua istius appellatio apud Stephanum occurrit: Μυτιστρᾶν πολίχνιον πρὸς Καρχηδόνα. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μυτιστράνιος, ὡς Σίφναιος Σίφνιος, ἡ Α'κραγαντικὴ πόλις. Sed Cluverius imperitiam Epitomatoris pluribus exagitavit, statuentis oppidum circa Carthaginem in Africa situm esse. Deinde idem Epitomator, qui fortassis in corruptissimos auctorum quos citat codices incidit, hanc civitatem *Μυλιστράν* appellavit, scil. auctoritate Philistirerum Sicularum scriptoris inducti: *Μυλιστράν, φησιν Σικελίας. Φίλιστος δευτέρῳ περὶ Σικελίας, Μυλιστρανὸς, ὡς ἐστὶ.* Itaque, ut accuratissime observavit Cluverius, tribus appellationibus hæc civitas ab Epitomatore insignitur, qui etiam testimonio trium egregiorum & magni alias nominis scriptorum utitur, quorum scripta, præter illa Polybii, jam interiere. Situm erat oppidum hoc, sive castellum ultra Paropum circa Alæsum amnem, qui nunc vulgato nomine *Pettino* appellatur. Oppidum nunc communi vocabulo *Mistretta* dicitur, uti testatur Fazellus decad. I lib. X: *Mysistratum Polybio lib. I. est pervetustum oppidum, Ameſtrata Ciceroni & Plinio dictum; cujus nomen adhuc eâdem ibi divâ Catharinâ retinet: Hodie vero Mistretta appellatur. Vetusti oppidi circa montem plura spectantur monumenta, & arx vetustissima.*

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Α'μηστρατῖν@.] Urbem sive castellum illud, de quo jamus locuti, tempore Ciceronis Α'μήστρα@ vel Α'μήστρᾶν fuisse appellatum, hinc liquet, quod ille loci incolas in Verrina III. AMESTRATINOS nuncupaverit. *Ameſtratines homines tenues, quum eorum decumas medimnis* IↃↃↃ *vendidisses, cogis eos plus lucri dare, quam quanti venierant, quum magno venissent.* Et in eadem oratione paulo inferius eidem Ciceroni oppiduli nomen exprimitur: *Calactinis quamobrem imperasti anno tertio, ut decumas agri sui, quæ Calactæ dare consueverant, Ameſtrati M. Cæsio decumano darent?*

[1] Α'μικυσία, νῆσος ὐν τῇ Ε'ρυθρᾷ θαλ.] Apud veteres, quod sciam, hujus insulæ nulla memoria exstat. Puto tamen ex similitudine aliorum, hunc locum vitii haud immunem esse: nam si verum nomen esset *Α'μικυσία*, inde κατὰ σεβέρεσιν deducendum esset gentile, ἐξ Α'μικυσίας νήσου, non vero ἐξ Α'μίκου νήσου. Quia autem Stephani auctoritate ultimum obtinuit, fortassis erit referendum Α'μίκου νῆσος· νῆσος ὐν τῇ Ε'ρυθρᾷ θαλάσσῃ: nam simili prorsus appellatione insula quædam Ægypti vocitata fuit. Stephanus: Α'γγὼν νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγύπτου.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Α'μίκου νήσου, καθὰ σεβέρεσιν.] Docet noster in vocabulo Βάτη, &c in Α'ργέστιον, omnes locorum appellationes non pati, ut inde gentilia deducantur, admonetque nonnunquam genitivo cum præpositione esse utendum, sive κατὰ σεβέρεσιν uti hoc loco statuit. Hujusmodi locutionis exemplum & formandi ratio etiam in voce Α'κάνη occurrit. Α'κάνη, πολίχνιον κατοικίου Η'ρακλείας. λέγει καθὰ σεβέρεσιν, ὁ εἰκὼν τοὺς Α'κάνης. Vide commentarios nostros ad vocem Α'ργέστιον pag. 13. ubi fusius de ratione formandorum gentilium egimus.

[3] Α'μιλ@, πόλις Α'ρκαδίας.] Tempore Pausaniæ erat χωρίον, quod non procul ab Aristocratis sepulchro & Teniis fontibus collocat. Sine dubio Stephanus hæc Pausaniæ verba respicit: *Μιλῶ δὲ ᾧ Α'ριστοκράτης τὸ τάφον, καὶ τὸ ὕδωρ καλούμενον Τενέαι, καὶ ἀπίσω τῶν πηγῶν ταύτων ὡς ἐπὶ Α'μιλῶ χωρίον. πόλιν δὲ τὴν Α'μιλὸν πάντα εἶναι λέγων.*

[4] Α'μισσα, πόλις Γερμανίας.] Non possum assentiri Ortelio, existimanti Stephanum hoc loco agere de Hartpurg/ Cattorum in Hassia oppido. Cum Cluverio in eadem versor opinione, hic apud nostrum Latinorum *Amisium* debere intelligi, quam Ptolemæus lib. II. in Germaniæ descriptione Α'μησίαν, & lib. VIII. Α'μησίαν appellavit, vocabulo sane ad Latinorum *Amisium* prope accedente. Nomen obtinet ab *Amiso* amne, quem fic nominarunt Plinius & Marc. Heracleota in Periplo magnæ Germaniæ: adeo ut dubitari non possit, esse idem oppidum, quod etiamnum hodie Emden appellatur, & ad ostium fluminis Ems situm est, juxta finum nostratibus den Dullart dictum.

[5] Μαρκιανὸς ὐν τοῖς ὑπὸ Ρ'ώμης.] Multis in locis hic scriptor Stephano adest, sed semel tantum hoc indice. Procul dubio illud Marciani opus tale fuit, quale nunc superest imperatoris Antonini, scilicet Itinerarium ab urbe Roma ad illustres per terrarum orbem civitates.

[6] Τὸ ἐθνικὸν, Α'μισσῆ@.] Si gentile non fallat, oppidi nomen per simplex S erit scribendum, ut tanto propius ad Latinorum Amiſtam, & Græcorum Α'μίστιον accedat.

Α Α'ΜΙΣΟ'Σ [7], πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα Σινώπης [8] σταδίους ἑνακοσίους. ἐστι δ' ἐν τῷ Πόντῳ. [9] λέγεται ἐ ἀρσενικῶς, Α'μισεύς. [10] λέγεται ἐ Α'μισ⊙ν, ὡς [11] φίλων ἐν τῷ πρὸ τούτου.

AMISUS, urbs commemoratione digna, à Sinope nongentis ſtadiis diſtans, in Ponto ſita, quæ genere maſculino effertur. Gentile Amiſenus, & præterea Amiſius, ut perhibet Philo in libro de urbibus.

Β Α'ΜΜΩΝΙ'Α [12], ἡ μεσόγ⊙ς Λιβύης. ἡ αὐτὴ ἡ πᾶσα ἡ Λιβύη [13] ἴστως ἐκαλεῖτο, ὑπὸ Α'μμων⊙ν. ὁ οἰκήτωρ, Α'μμώνι⊙ς. οὗτοι ἡ Ἀμμ⊙νεῖς. [14] τὸ δ' Α'μμωνεῖον, Ἀμμ⊙νεῖον ἀφθέγγ⊙, ὡς Δημητριεῖον, καὶ Α'πολλωνιεῖον.

Β AMMONIA, mediterranea Africæ regio: ſed & univerſa Africa ab Ammone ſic appellabatur. Incola, Ammonius. Hæc nomina per I ſcribuntur: verum Ammoneum per diphthongum, quemadmodum Demetrieum & Apollonieum.

C Α'ΜΝΙΣΟ'Σ [15], πόλις Κρήτης. [16] αἱ τάυτ νυμφαι Α'μνισιάδες, καὶ Α'μνισίδες.

C AMNISUS, urbs Cretæ, à qua nymphæ Amniſiades & Amniſides nomen habent.

Α'ΜΟΡΓΟ'Σ [17], νῆσος μία τ Κυκλάδων, [18] ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Α'ρκεσίνην, Μινώαν,

AMORGUS, una ex Cycladum inſulis, tres civitates poſſidens, Arceſinen, Minoam poſt natum Chriſtum. Non obſcure hoc ipſe Agathemerus videtur indicare lib. I. cap. VI. ita enim ille: Τῶν δὲ τῆ αἰσθήσει ὡς γνῶναι δυναλεγμένων, ὑπερμεγεθῆ διαφέρειν συμβαίνει, διὸ καὶ σπουδασθῆναι ὑπ' αὐτοῦ, τὴν τ πάντες ὡς ἐν ἀρχῇ ἐσωτέρω σταλέντα μαθητῶν, ὡς ἂν ἐπὶ μείζονας ἔργας, ἡ Φίλωνα ἀφεῖσι, ὅστε ἐ λῆξαι ζώσης φωνῆς πᾶσι ἡμῖν ἀκούσας. Igitur Philo geographum hunc habuit præceptorem, qui ipſe plurima geographica ſcripſit, quæ jam interierunt.

[7] Α'μισὸς, πόλις ἀξιόλογος.] Supprimere aliquando ſolet Etymologus illorum nomina, qui ipſi in concinnanda hac cyprone auxilio fuere. Hæc tranſcripta eſſe ex lib. XII Strabonis, non opus eſt ut multis demonſtrem, ipſiſſima verba in medium producturus. Μιμεῖ δὲ Παυλιάνα, ἡ Σαμόσατα γράφει. Φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπ⊙ πρῶτος οἰκίσαι Κασσάνδρειαν ἀγχοῦ.

[8] Σινώπης] Convenit cum Strabone Stephanus, ſed ex intervallis quæ ab Arriano in Periplo ſunt annotata, paulo plura colliges,

A Sinope Carſum uſque ſtad.	150.
A Carſa ad Zagora ſtad.	150.
Inde ad Halym amnem ſtad.	300.
Ab Halye ad Naufathmum ſtad.	90.
A Naufathmo ad Conopeum ſtad.	50.
A Conopeo ad Eufenem ſtad.	120.
Ab Eufene ad Amiſum ſtad.	160.
Stadia	1020.

Ab Arriani computatione non longe recedit Plinius, qui numen omnium maximam habet, ſtatuens lib. VI. cap. II. à Sinope Amiſum uſque CXXX. M. paſſuum, qui 1040 ſtadia continent. Sed ſtadiorum numerus in Periplo Marciani Heracleotæ profligatiſſime eſt depravatus, nam ubi librarii ſtadia ſcripſerunt, alius numerus eſt reponendus. Α'πὸ Σινώπης εἰς Α'μισὸν πόλιν ſtadia ρ'. οἱ πάντες ἀπὸ Σινώπης εἰς Εὐφήνην τὸν Α'μισὸν πόλιν ſtadia τλ'. Quicunque enim in Marciano uniuſquiſque intervalli numerum collegerit, inde debere ſummam longeorum & triginta ſtadiorum colligi, manifeſtiſſime comperiet

[9] λέγ. ἐ ἀρσενικῶς, Α'μισηνὸς, λέγ.] ἡ Α'μισὸς.] Huic libro ſi id aſcribitur, licet ita in ſcriptis & codicibus exemplaribus conſtipatur, nemo ſane mentis ibit inficias: eum ſic interpretari reſtituo: λέγ.] ἐ ἀρσενικῶς τὸ ἐθνικὸν, Α'μισηνὸς, ἐ ἀρσενικῶς, refero ad urbem ipſam, cujus nomen genitalis uſhoc genere proferrur, nam ridiculum foret eam Α'μισηνὸν ſignificare, quod triplici genere gaudet. Gentile igitur apud Strabonem lib. XII. Ταύτης δὲ τῆ χώρας τὸ μὲν πρὸς τὴν Α'μισηνὸν, τὸν δ' ἴδιον Διοσπόλιν Πομπήιον: & apud Plutarchum in Lucullo. Polybius inde videtur formaſſe gentile Α'μισόδις, ita enim reperimus in excerpt. Legr. ex lib. LV, ſi locus mendo careat, καὶ ἄλλοι εἰς τὴν Α'μισόδα χώραν.

[10] λέγ. ἐ Α'μισ⊙ν.] Hæc non refero ad ipſam urbis appellationem, quaſi Α'μισὸς nomine fuiſſet inſignita, ſed ad alteram nominis gentilitii formam. Videtur enim Stephanus manifeſte innuere, gentile Α'μισεὺς & Α'μίσιος ex dictis poſſe: animadverto tamen Triſtanum ſenſiſſe, eodem modo deduci poſſe: animadverto tamen citari, quaſi ejus teſtimonium ſit Stephano hac de cauſa

νώαν, Αἰγιάλλω. καλεῖται δὲ Παγκάλη, ἀπὸ Ψυχίας. ἀπὸ τοῦ Μινώας ἦν [10] Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. λέγεται καὶ Ἄμοργον, ὡς Φησὶ Χάραξ. Νικόλαος δὲ [20] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἣν πινα Καρκήσιος ἀνὴρ ἄξιος ὠκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε. τὸ δὲ [21] Ἀμόργινον χιτῶν, ἰδίως ἰδίου.

ΑΜΟΛΒΟΣ, πόλις Μαγνήτων, ὡς [22] Βάλλας Μακεδονικῆ δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμόλβιος.

ΑΜΟΡΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. [23] Στεφάνων δυοκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμοριεύς, ὡς [24] Νεόλαος, Δορυλαεύς.

ΑΜΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἄμιος, ὡς Σάμιος, Καύνιος.

ΑΜΠΕΛΟΣ, [25] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐστὶ δὲ [26] ἄκρα Τορωναίων Ἄμπελος λεγομένη. ἔστι καὶ ἑτέρα [27] ἄκρα τῆς Σάμου. [28] καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ. [29] Ἀχραῖπος δὲ δύο πόλεις Φησὶ, τὴν μὲν ἄνω,

noam & Ægialen. Appellabatur etiam Pancale & Psychia. Minoæ natus est Simonides Jamborum scriptor, qui Amorginus nominabatur, veluti Erycinus. Dicitur quoque Amorgium, quemadmodum Charax perhibet. Verum Nicolaus eam Amorgen nuncupat, quam Carcesius vir eximius condidit, & Carcesiam vocitavit. Tunica autem Amorgina, coloris proprium est.

AMOLBOS, urbs Magnetum, cujus meminit Balager in Macedoniæ descriptione lib. 11. Gentile, Amolbius.

AMORIUM, urbs magnæ Phrygiæ, auctore Strabone libro duodecimo. Gentile, Amoriensis, veluti Notiensis, Dorylaensis.

AMOS, urbs Cariæ, uti testatur Alexander libro secundo de Caria. Gentile, Amius, quemadmodum Samius, Caunius.

AMPELUS, urbs Liguriæ, cujus meminit Hecatæus in Europa. Est quoque Toronæorum promontorium Ampelus dictum. Est item aliud Samii promontorium, & alia urbs in Cyrene. Verum Agrætas duarum urbium mentionem

γνῶτε τὴν νῦν. ἔστι γὰρ, Μιλαισία, Μίλωα, Ἀρκεσίνη. Placuit hoc obiter admonere, nam quo in loco vitium lateat, nondum compertum habeo.

[10] Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιός.] Vide Strabonem lib. x. circa finem, Procli Chœroboscum Gram. pag. 342. (ubi Sylburgius pro Ἀμοργῖνος optime Ἀμοργεῖος rescripsit) & Eustathium in Dionys. pag. 76.

[20] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ.] Pessime codex Vossianus: Μόργην αὐτὴν καλεῖ.

[21] Ἀμόργινον χιτῶν χρώματος ἴδιον.] In Vossianis schedis legitur: τὸ δὲ Ἀμόργινον χιτῶν. Quæ sit distinctio inter Ἀμοργὸν & Ἀμόργινον præclare docet Archiepiscopus Thessalonicensis in suis ad Dionysii comment. pag. 76. Ἡ Ἀμοργὶς, ἐξ ἧς Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος ἐκαλεῖτο, ὥσπερ καὶ Ἐρυκῖνος, ἀπὸ τῆς ὁμωνύμου νήσου Ἐρυκίνης. ἔστι δὲ καὶ Ἄμοργον, ὡς Φησὶ Χάραξ. τὸ δὲ Ἀμόργινον, ὥσπερ καὶ Ἀμοργὸν, εἶδος ἱματίου, τινὲς ἴσως ἐπὶ τῶν χιτώνων τοῦτο λέγουσι, τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν ἱματίων. Hæc ab Epitomatore hausit. Sed verum est, quod ante nos observavit Salmasius, Stephanum, cui ego Eustathium adjungo, τὸ ἀμόργινον χιτῶν, male de coloris genere sumsisse, cum revera Ἀμόργινοι χιτῶνες tunicæ linææ sint, factæ ex lini genere in Amorgo insula nasci aut præparari soliti: indicat hoc manifeste Cratini versus Salmasio citatus:

Ἀμοργῖνον ἔνδυ, βρυττίου πήξιν πτυός.

In eadem opinione versabatur Paufanias, qui Lexicon Atticum conscripsit, cujus verba integra reservavit Eustath. ad Dionys. loco jam citato. Παυσανίας δέ, ὃ τὸ Ἀττικὸν λεξικὸν, ἅπερ τὴ ἱματιακὴ, φησὶ. Ἀμοργὸν ὁμοίου θώρηκι. καὶ ἐπ ἀμόργου κιρεῖας ἡ λινοπρατεία, ἐξ ἧς ὑπόκωφα ἀμοργίδια λαμβάνομεν, ὡς ὁ παμμακὸς σὺν Λυσιστράτῃ ἐλοῖ. In eadem quoque sententia fuere Hesychius, Pollux, Harpocration, Suidas, Phavorinus & alii.

[22] Βάλλας ὁ Μακεδ.] Etiam aliis in vocibus hic scriptor Stephano adest. Vide in Δορύκειον & Ὀρέσκιον.

[23] Στεφάνων δυοκαιδεκάτῃ.] Innuit procul omni dubio hunc locum, ex quo & hunc colliges. Ἐν δὲ ἐπ παραμεσογαίᾳ λεγομένῃ Φρυγίᾳ, ἧς ἡ πόλις Πισσία, ἧς τὸ ἐθνικὸν Ἀμόριος ὁ Εὐδόξιος, καὶ Σουίδας. De situ præter Strabonem etiam lege Ptolemæum lib. cap.

[24] Νεόλαος, Δορυλαεύς.] Neutrum horum gentilium respondet τῇ Ἀμοριεύς. Pro Νεόλαος reponendum, uti ex Stephano est manifestum, Νολεύς. Etiam Δορυλαεύς non est hujus loci, & Stephani canones in voce Δορυλαεύς formam gentilitiam, quæ huc applicari possit, nequaquam admittunt: quod si inde formaretur Δορυλεύς: hoc examussim suo simili responderet.

[25] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Infra in eadem hac sectione aliam Italiæ urbem & promontorium & portum commemorat: ἔστι δὲ Γενούα ἄκρα καὶ λιμὴν καὶ πόλις. Igitur geminæ hoc nomine urbes in Italia collocat; sed illarum, uti nec promontorii, nec portus, veteres aut recentiores geographi meminêre, & apud doctissimum Cluverium ne γρῦ quidem reperies; imo ut verum fatear, in antiquorum scriptis hactenus nihil mihi fuit obvium, quod aliquo colore huc referri posset.

[26] Ἄκρα Τορωναίων.] Inter Toronæum sinum & Singiticum promontorium est, quod Ampelus dicitur, sed in mappis se magis ad Singiticum sinum, quam ad Toronæum extendere videtur. Hujus meminit Herod. in Polymnia: Ὁ δὲ παυλὰξ τρηχὺς ὁ πεῖρος, σωτάμενον κατὰ Ἀμπέλου ἄκρης ἐπὶ Καναστραίου ἀκέλλει. Hesychius fortassis totum hunc littoralem tractum Ampelum appellavit: Ἀίγαλλος ὄρος πόλις Θρᾴκης ἢ ἡ Ἄμπελος.

[27] Ἄκρα τῆς Σάμου.] Memoria satis frequens hujus promontorii in antiquorum scriptis occurrit, vide Strabonem lib. XIV. & alios plurimos, Agathemerus lib. I. cap. IV. Ἐπ' Ἀκρίτου τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ, ἐπὶ Καρσίας ϛ'. ἐπὶ Σαμίων Ἀμπελος τὸ μέγιστον λ'.

[28] Καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ.] Emendabat ὁ πάνυ Salmasius, ἐν τῇ Κυρηναίᾳ: Verum Clariss. Vossius in Obser. suis ad Melam, cui hac in re libenter assensum præbemus, vulgatam Epitomatoris lectionem retinet, manifeste demonstrans, præsertim ab antiquis Cyrenen pro Cyrenaica accipi. Nunc autem hoc nomine, magno Salmasio gratias agimus, quod in Plinianis Exercitationibus ex Suida, cujus tamen nomen reticet, in Libya Ampelitas sive Ampeliotas esse, demonstraverit, ita enim ille pag. 270. ex lexicographo transcripsit: Καὶ ἀκάνθης τε πάσης αὐτῆς πολὺς πυρὸς ἀξιοῖ ἴσῃ. Καὶ οἱ Ἀμπελιῶται ἐν ἴσῃ Λιβύης εἰς Διὸρος ἀντίπεραν καυλὸν ἐπλοῦν. ὡς Φασὶν Ἀλεξανδρεῖς. Scribit Stephanus urbem in Cyrene esse superiorem & inferiorem: de superiori fatisperi licet in monte Psille sitam, nam montis hoc nomine videtur meminisse Hesychius: Ἄμπελος, ἡ μηκεὰν ἐ ἄκρα Μυκάλης, ἄγων ὄρος Κυπριωτῶν δὲ, Αἰγιαλὸς ἐ πόλις Θρᾴκης, ἧς ἡ Ἄμπελος. Intendit aliquid de monte Cyrenaico proferre, verum quia ejus verba mihi videntur mutila & hiulca nihil certi statuo. Fortassis reponendum est: Ἄμπελος, ἡ μηκεὰν ἐ ἄκρα Μυκάλης, ἄγων ὄρος Κυπριωτῶν. Αἰγιαλὸς ἐ πόλις Θρᾴκης, ἧς ἡ Ἄμπελος.

[29] Ἀχραῖπος δὲ δύο πόλεις Φησί.] Vossianæ schedæ: Ἀχραῖπος δὲ δύο πόλεις εἶναι Φησὶ. Quis hic Agrætas fuerit & qua

ἀνω, τὴν ἢ κάτω. ἔστι δὲ Ἰταλίας ἄκρα, καὶ λιμὴν, καὶ πόλις. ὁ πλίτης, Ἀμπελῖνος, ὡς Ἀσωνῖνος. Ἀβακαινῖνος. [10] ὁ δὲ τύπος τῶν Ἰταλῶν. τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν [11] Ἀμπελίτιδα εἶναι.

A tionem facit, & inferioris & superioris. Est præterea Italiæ promontorium & portus, & civitas, cujus civis Ampelinus dicitur, uti Assorinus, Abacæninus: hæc enim Italorum forma est. Verum à reliquis locis Ampelites deduci posset.

ΑΜΠΗ, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. [12] Ἡρόδοτος ἔκλῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμπεύς, ὡς Λαμπεύς.

B AMPE, urbs ad mare rubrum, auctore Herodoto lib. sexto. Gentile Ampæus, sicuti Lampæus.

ΑΜΤΔΩΝ [13], πόλις Παιονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδῶνος Καλυδώνιος.

AMYDON, civitas Pæoniæ. Gentile Amydonius, uti à Calydonis fit Calydonius.

ΑΜΥΘΑΟΝΙΑ, μοῖρα τῆς Ἤλιδος, ἀπὸ Ἀμυθάονος. [14] ἧς Κρηθέως, ὡς Γναῖος.

C AMYTHAONIA, pars Elidis, quæ ab Amythaone Crethei filio nomen habet, uti Rhianus perhibet.

ΑΜΥΚΛΑΙ [15], πόλις Λακωνικὴ τῶν ἐκατὸν πόλεων, [16] ὧν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε. [17] κλίνεται δὲ Ἀμύκλα τὸ ὄνομα ἧς Ἀμυκλαίου, καὶ Ἀμυκλαῶνος, [18] ὡς Σιμμίας ἐν μησίν.

D AMYCLÆ, urbs Laconica, una ex centum civitatibus, quam Amyclas Lacedæmonis filius condidit, cujus nomen in genitivo casu habet Ἀμύκλα & Ἀμύκλαου, quemadmodum Simmias in Mensibus testatur.

Οὗ Ἀμύκλαιος παῖδος ὄπτο φθιμένου λαοὶ κικλήσκουσι.

Quem, Amyclamis filio occiso, populi vocitant.

τὸ ἐθνικὸν ἧς Ἀμύκλας, Ἀμυκλαῖος· καὶ Ἀμυκλαῖος ἐξ αὐτῆς, ὡς [19] Κρηπὶς Κρητικός. [20] καὶ τὸ θηλυκὸν ἧς Ἀμυκλαῖος, Ἀμυκλαία, καὶ Ἀμυκλαΐς. λέγεται καὶ Ἀμυκλίτης, ὡς Θηβαΐτης. [21] Ἔστι καὶ πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ, καὶ ὄρμος.

E A voce Amyclæ deducitur gentile Amyclæus, & inde Amyclæensis, uti à Cretæus Cretæensis. Fœmininum ab Amyclæus est Amyclæa, & Amyclaïs. Dicitur quoque Amyclaïtes, uti Thebaites. Est præterea Amyclæum Cretæ urbs & statio.

ΑΜΥ-

AMY-

& qua ætate vixerit, nemo hactenus testificatus est: Scripsisse eum *Libyca* perhibet Apoll. Rhodii scholiastes ad lib. 1v. observante Vossio in Syntagmate de Hist. Græc. Stephanum Agnate Λιβύκης intelligere, nemo est qui non videat.

riis ad Iliad. B. pag. 360. hujus urbis ex Stephano videtur mentionem fecisse. Vide etiam in voce Ἀσωνίδαι.

[10] Ὁ δὲ τύπος.] Variis in locis hoc inculcat, numero & Servius non est intolens, uti in voce Ἀβακαῖνον [11] Ἀμπελίτιδα εἶναι.] Scripturam hanc probam esse, nullus ego dubito: & sic hoc loco excudi curavimus, cum Vossio Xylandri editio: τὸν δὲ λοιπὸν, δυνατὸν Ἀμπελίτιδα. Forma Libyca & Ægyptia exigit, ut gentilia terminentur. ut pallim docet Stephanus, & præsertim in voce Ἄρσις. Quod autem supra in Alexandridæ verbis Κωπαΐς. Salmasius mutaverit in Ἀμπελίτας, uti liquet in Plin. Ex loco allegato, id quidem mihi temere à tanto viro victum factum: nam variant gentilia, pro ut variat fœminum patria. Phavorinus, qui, teste Stephano in Ἀλεξάνδρεια, de Cyrenaica urbe librum conscripsit, inde Ἀλεξανδρεὺς formavit: Φαβωρῖνος δὲ ὁ ἐν τῇ περὶ Κυρηναϊκὴν Ἀλεξανδρεὺς ἀποτεύτην φησί. Et sic hoc loco Ἀμπελίτιδα ἐκαλέσαμεν. Ἀμπελῖνον pollulare, uti à Καινεύς Καινεῖτης, & ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρίνης.

[12] Ἡρόδοτος ἔκλῃ.] Hunc locum noster respicit: Ἐνθεῦτεν δὲ ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσσῃ ἔσχε ἡ Σῶσις βασιλεὺς δὲ τῆς Αἰγύπτου ἐγένετο ἐκεῖνος πρῶτος καὶ μοῦνος, πρὸς ὃν ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσσῃ, ὃς Ἀμπεὺς πόλιν ἐξέλε. Editiones quas consuluit Stephani Ἀμπεὺς πόλι; mallem tamen Ἀμπεὺς πόλιν. Sed hic aliud ulcus latet: nam geographiæ imperitiam prodit, nam quid Tigris cum Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ? Non audeo tamen pro Τίγρις Βαιτὸν reponere, & nil quis ita fecerit, nullam huic loco medelam adhibebimus.

[13] Ἀμυδών, πόλις Παιονίας.] Eustathius in commenta-

[14] Ἧς Κρηθέως.] Testantur mythologi Cretheum Amythaonis patrem fuisse: Vide Paus. in Eliacis prior. & Apollod. lib. 1.

[15] Ἀμύκλαι, πόλις Λακωνικὴ.] Manifesta satis, quæ à geographis & historicis de Amyclis sunt annotata: non possum tamen, quin hoc transferam elegantissimum locum ex lib. v. Polyb. ubi situm & amœnitatem accuratissime describit: Αἱ δὲ Ἀμύκλαι καλλιφθογγότατοι, καὶ μαλακώτατοι χῶραι καλλιτεθηλυῖαι τυγχάνουσαι, τόπους ἐκ τῶν Λακωνικῶν καθαίμων ὡς εὐφυεῖς τελείως. Φασὶν δὲ τὴν Ἀπόλλωνα κεῖσθαι δὲ τὴν πόλιν ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἱδρῦσθαι. [16] Ὧν αὐτὴ, χρῆσιν ἐποιήσατο τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἑκατὸν πόλεων, ἃς ἔκτισε τοῖς ἀπὸ Σπάρτας ἀναστᾶσιν κεκλημένοις μείοσι.

[17] Κλίνεται δὲ ἡ Ἀμύκλα τὸ ὄνομα ἧς Ἀμυκλαίου, καὶ Ἀμύκλαου.] Prima κλῖσις apud Pausaniam lib. jam citato aliquoties occurrit: Ἀπὸ τούτου δὲ Ἀμύκλας, ἧς Ἀργαλέου γάλκη πλαστὸς ἑστηκὼς, αἰχμὴν τε ἀφεῖκε καὶ ἀσπίδα. Hæc etiam referri possunt verba Eustathii ex commentariis in Hom. pag. 295. Ἀμύκλαιον δὲ μία φασὶ τῶν ἐκβολῶν τῆς Λακωνικῆς πόλεως. Ἀπολλωνίου ἐν ᾧ, ὡς εἴρηται. ἀπὸ Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἐκτίσε. ὃς ἐπεκλήθη καὶ Ἀμύκλαος κλίνεται] Ἀμύκλαιον, ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲ Ἀμύκλα. πολίτης τοιοῦτος, Ἀμυκλαιεύς, ἢ ἀπὸ Ἀμυκλαιέως. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμύκλαιον πόλις Κρήτης ὄρμος. Hunc locum ab Eustathio esse transcriptum ex nostro, non est quod lectori multis persuadeam.

[18] Ὡς Σιμμίας ἐν μησίν.] Hujus poetæ nomen in Palatinis codd. duplici M erat exaratum, ὡς Σιμμίας ἐν μησίν, estque proba lectio, cum passim apud alios nomen ita scriptum occurrat.

[19] Ὡς Κρηπὶς Κρητικός.] Vide in vocabulo Ἀναγλυφίδες, & nostros ad itum locum commentarios.

[20] Καὶ τὸ θηλυκὸν ἧς Ἀμυκλαῖος.] Pessime mihi Vossianæ schedæ exhibuerunt: καὶ τὸ θηλυκὸν ἧς Ἀμυκλαΐδος.

[21] Ἔστι δὲ πόλις.] Sic rescripsimus ex Vossiano codice, pro ἴση πόλις Ἀμύκλαιον, sicuti in aliis editionibus erat excusum.

Α'ΜΥΜΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. A

[42] Γ'ιανὸς * λέγε) Ἐ Α'μυμναῖος, καὶ Α'μυμναία.

Α'ΜΥ'ΝΤΑΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν.

[43] --- μένος πνείοντες Α'μύντα.

καὶ Α'ριστοτέλης ἐν τῇ τ Ἠπειρωτῶν πολιτείᾳ. B

Α'ΜΥ'ΡΓΙΟΝ, πέδον Σακῶν. [44] Ἑλλάνικος Σκύθας. [45] τὸ ἐθνικὸν Α'μύργιος, ὡς αὐτὸς φησιν.

Α'ΜΥΡΟΣ [46], πόλις Θεσσαλίας, [47] ἀπὸ ἑνὸς τ Α'ργοναυτῶν.

--- πλυβόστρυος [48] αὖθι Α'μύροιο.

[49] καὶ πα * ηλικῶν. [50] ἄδηλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πλυβόστρυος αὖθι Α'μύροιο.

τὸ ἐθνικὸν Α'μυρδὸς, [52] ὡς Καμειρεὺς Καμειρεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Α'μυρναῖος καὶ Α'μυρναῖς τὸ ηλικόν. Εὔπολις ὁ Α'μύρνας αὐτὰς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. ἐκ τούτου καὶ Α'μυραῖοι λέγονται. [53] Σείδας δ' ἐν τῇ γενεαλογίας, ὅτι ἅπτοι σκαλεῦντο Ἑορδοί. ὕστερον δὲ Λέλεγες οἱ αὐτοὶ, καὶ Κένταυροι, καὶ Ἱπποκένταυροι. καὶ τ πάλιν [54] Α'μυκλικὸν καλεῖ. E

Α'ΜΦΑΝΑΙ, πόλις Δωρική. Ἑκαταῖος ἐν πρώτῃ γενεαλογιῶν. Θεόπομ-

AMYMNI, gens Epirotica, cujus Rhianus meminit. Gentile Amymnius. Dicitur quoque Amymnæus & Amymnæa.

AMYNTÆ, gens Thesprotica.

--- Robur spirantes Amynta.

Et Aristoteles in Epirotarum Politia.

AMYRGIUM, Sacarum campus, quem Hellanicus Scythis attribuit. Gentile Amyrgius, uti idem perhibet.

AMYRUS, urbs Thessaliæ, quæ ab Argonauta quodam nomen accepit. C

--- E regione uvarum feracis Amyri.

Urbis nomen fœminino genere effertur. In Hesiodi versu incertum est.

Dotio in campo è regione uvarum feracis Amyri.

Gentile Amyrensis, uti Camirus Camirensis. Possessivum Amyreius, & fœmininum Amyreïs. Verum Eupolis incolas Amyros appellat, & Molossiæ vicinos scribit: Unde etiam Amyræi nominantur. Sed Suidas in Genealogiis refert, Eordos, postea ipsos Leleges, Centauros & Hippocentauros nominatos fuisse. Urbem ipsam Amyricam nuncupat. D E

AMPHANÆ, urbs Dorica, cujus meminit Hecateus libro primo Genealogiarum. Theopom-

cusum. Eustathius, loco jam citato, etiam hujus civitatis, fortassis ex Stephano, mentionem facit.

[42] Γ'ιανὸς. * λέγε) Ἐ Α'μυμναῖος.] In omnibus vulgatis codicibus hic locus circumfertur mutilus, & ex MSS nullum omnino auxilium. Posset tamen, uti tentavit Salmasius ad oram sui Stephani, hoc modo in integrum restitui atque suppleri: Γ'ιανὸς. τὸ ἐθνικὸν, Α'μύμνιος. λέγε) Ἐ Α'μυμναῖος, καὶ Α'μυμναία.

[43] Μέν ποντιστὴς Α'μυντα.] Corrupte in omnibus MSS & vulgatis legitur: μὲν πεντίστης Α'μυντα.

[44] Ἑλλάνικος Σκυθῶν.] Censet Xylander pro Σκύθας reponendum esse Σκυθικὴς, quo titulo Stephanus in voce Α'μύργιον quendam Hellanici tractarum citat. Lubet tamen à Xylandro hac in re dissentire, & cum Salmasio legere: Ἑλλάνικος Σκυθῶν, quasi alii Sacis, Hellanicus vero Scythis, campum hunc annumerarent.

[45] Τὸ ἐθνικὸν Α'μυργιος.] Amyrgiorum meminit Herodotus lib. VII: τότε δὲ Ξέρξης Σκύθας Α'μυργίους, Σάκας ἐκέλευσε. Οἱ δὲ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας.

[46] Α'μυρος πόλις Θεσσαλίας.] Urbem & fluvium hoc nomine in Thessalia commemorat Apoll. Rhodii scholiastes ad lib. I: Α'μυρος Θεσσαλίας πεπαμένος ὄνομα, μετὰ τὸν Μελίσσεως κτίσμα, σποσυρομένης τὸ παλαιὸν Α'μύρου τῆ ὑπὸ Ποσειδῶνος. ἐπὶ δὲ πόλις αὐτὴ. Fluvii etiam meminit Val. Flaccus lib. II.

--- Vidisse putabant Dolopeïa bifta,
Intrantemque Amyron ciervas quafita per oras
Æquora. ------

[47] Α'πὸ ἑνὸς τῶν Α'ργοναυτῶν.] Apollonium Rhodium, Apollodorum, Hyginum & Val. Flaccum catalogum omnium Argonautarum pertexuisse, omnes norunt, qui bonas literas de limine salutarunt: sed *Amyrum* hunc inter illos recenseri, non video.

[48] Α'ὖθι Α'μύροιο.] Xylandrum sequimur. Priores editiones corruptissime exhibent, αὐτοπυρσιο, & libri scripti. αὐτοπυρσιο. Casaubonus in suis ad Strabonem commentariis emendat, αὖτε Α'μύροιο, addens se nescire, quid sit αὖτε Α'μύροιο. Exitimo ego, scriptum esse pro αὖτε Α'μύροιο, id est ἀπικρὺ, contra, è regione: tali enim significatu τὸ

αὖτε reperitur apud Dionys. de situ orbis, ubi refert Rhodum ex adverso oræ Ægyptiæ sitam esse:

--- --- Α'ὐτὰρ δὲ πὶ ζοις
Αἰγυπτίης Γ'ονθ' ἰσὸν, Ἠλιστίοιο πέδον αὐδηῶν.

[49] Καὶ πα * ηλικῶν.] In omnibus editionibus hic locus hiulcus conspicitur. In schedis Vossianis lacunam non observavi, in iis enim erat exaratum: ὁ πόλις ηλικῶν: & simili modo Salmasius in cod. Palatino invenit. Legendum fortassis: ὁ πόλις ηλικὰς, quo dicendi genere Stephanus passim utitur.

[50] Α'δηλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον.] Nisi bis apud Strab. lib. IX. & lib. X IV, hoc Hesiodi carmen legeretur, starem à partibus magni Salmasii, censentis hic mendam latere, & pro τὸ, quod omnes vulgati servant, ἢ legendum. Quasi incertum esset an Hesiodo, an vero alii poëtæ attribui deberet, nam in antiquorum manibus versabatur poëma inscriptum Αἰγίμιος, incerti auctoris, quem tamen alii Hesiodum, alii vero Cercopem Milesium existimaverunt, uti pag. 4. luculenter demonstravimus. Verum candide mecum lectori opinionem aperiam, scilicet Stephanum hisce verbis indicare voluisse, non satis manifeste ex hoc carmine liquere, quo genere Hesiodus τὸν Α'μυρος usurpaverit.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ &c.] Locum integrum ex Strabone huc transcribam:

Ἠ'δὲ μὲν Διὸς ἱερὸς ναΐεται πλοῦτος,
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυστρεφὲς αὖθι Α'μύροιο,
Νάψαν Βοιβηΐδ' λίμνης πόδα πίδακι ὑδρεύων.

[52] Ὡς Καμειρεὺς Καμειρεύς.] Sic libri editi omnes: sed suo loco Stephanus exhibet, Καμιρεὺς Καμιρεύς.

[53] Σείδας ἐν τῇ γενεαλογίας.] Lexicographum, Stephani ætate multo inferiorem, cave intelligas. Ejusdem scriptoris notter meminit in Δωδώνη, verum libri index ibi reticetur: Καὶ Σείδας δέ φησι, Φερσεπόλις Διὸς ἱερὸν ἐν Θεσπρωτίᾳ.

[54] Α'μυκλικὸν καλεῖ.] Polybius lib. V. campi Amyrici meminit, quem collocat ultra Demetriensis & Pharsalios, in quem sæpius Atroli populabundi invadebant: Πολλάκις ἐμβάλλοντες τοῖς Δημητριεῦσι, καὶ τοῖς ἐπὶ τὸ πεδίον τὸ Α'μυκλικὸν καλούμενον πίπτουσι.

πομπὴ Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ, ἐν πέμπτῳ A pompus eam in libro v. Philippicorum Amphanæam appellat. Est item Thessaliæ castellum, cujus gentile consimiliter Amphanæus & Amphanæensis dicitur.

Ἀμφ' Ἄξιον [55], δύο μέρη λόγου, πᾶσαι. τὸ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμφαξίτης· Στράβων B fluvius. Inde nomen Amphaxites deducitur, auctore Strabone libro septimo.

ἐσθημ.

Ἀμφεία, πόλις Μεσσήνης· [56] Παυσανίας πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφεύς. καὶ ὁ τύπος ἀπὸ Ἄρκας, ὡς τὸ Ἠραιεύς.

AMPHIA, civitas Messeniæ, cujus meminit Pausanias lib. quarto. Gentile, Amphensis. Est enim forma Arcadica, ut Heræensis.

Ἀμφιγένεια, πόλις Μεσσηνιακὴ· C [57] Στράβων ἐγνόησεν. ἔστι δὲ καὶ μέν Ἀπολλόδωρος τῆς [58] Μακιστίας· καλεῖ δὲ Ἀντίμαχον τῆς Μεσσηνίας. ἔχει δὲ καὶ ἡ πόλις λητοῦς ἱερόν. [59] φασὶ γάρ, ὅτι ἐκεῖ σωζομένη Λητὼ, πικὸν τὰ πόλλωνα. [60] Μενέλαος δὲ φησι, D ἐλθοῦσαν ἐρῆσθαι. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγένειος. καὶ Ἀμφιγενεύς. [61] Ἀπὸ τῆς Πελοποννησίου χαρακτῆρος, ἢ Ἀμφιβολίς.

AMPHIGENIA, urbs Messeniæ, auctore Strabone libro octavo; sed secundum Apollodorum Maciftiæ est, & secundum Antimachum Messeniæ. Habet hæc urbs Latonæ templum, & inde, uti ferunt, nomen accepit, quod Latona eo adveniens[59], Apollinem ibi pepererit. Refert Menelaus etiam Amphigenium dictum fuisse. Gentile, Amphigeniates, propter Peloponnesiacam dicendi formam, sive Amphigenensis.

Ἀμφιδολοι, πόλις τῆς Τριφυλίας. καὶ οἱ πλῆθος ὁμοίως, ὡς Θούριοι, καὶ [62] Θαυμακοί, καὶ Λεοντῖνοι, καὶ Δελφοὶ, ἄτοκος Ἀμφίδολος.

AMPHIDOLI, oppidum Triphyliæ, E cujus oppidani eodem gaudent nomine, quemadmodum Thurii, & Thaumaci, & Leontini & Delphi, neque aliter Amphidoli.

Ἀμφίκαια, πόλις Φωκίδος. [63] Παυσανίας δικάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν. [64] ὁ πολίτης, Ἀμφικαιεύς. F

AMPHICÆA, urbs Phocidis, auctore Pausania libro decimo, qui eam quoque Amphicleam nominavit. Civis Amphicæensis dicitur.

[55] Ἀμφ' Ἄξιον, δύο μέρη λόγου, πᾶσαμός.] Longe aliter hæc verba in codice Vossiano concipiuntur: Ἀμφάξιον, δύο μέρη λόγου τοῦτο. τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης. Hic vides vocem esse corruptissimam, & de urbe mentionem fieri: verum neutra lectio, neque vulgata neque scripta, mihi videtur sanior: nam aut fluvium aut urbem hoc nomine fuisse, veterum testimonio nemo evincet. Regiones & urbes finitimibus adjacentes, sæpius ab iisdem denominationem sortiri, unicuique notius est, quam quod cuivis debeat dici in notitia filegio Ohiyntland Amstellandt Betterland: a fluvis per illos tractus decurrentibus, nonnemo repete. Adeo ut censeam, hoc loco debere intelligi uniformem quendam, hoc loco debere intelligi uniformem quendam, Axio adjacentem, non vero fluvium atque urbem; quique ab aliis scriptoribus non eodem testimonio Strabonis, ita enim in epitome libri Ἀμφ' Ἄξιον sed Ἀμφάξιος appellabatur: quod dico ingenui legimus: Ὅτι τὸν Πύλιον ἔτιμα μικρὸν ἐσθητα, ὃν ἐπὶ τῶν Ἀκιλλέως πεζομαχιῶν ἐφόρει. τὸν δὲ λίμνιον πλοηγὸν Ἄξιον ἐπωνόμασε. εἶτα ὁ Ἄξιος, ὅτι μᾶλλον τῶν πολλῶν ἐστὶ τὸ Ἀμφαξίτης γῶν. Bis etiam Ptolemæus lib. III. cap. XIII. Amphaxitidis meminit, quæ circa Axium in Macedonia regio est, & Polyb. lib. v. Verum per omnia ferme decebit, vulgatam hujus vocabuli lectionem integram servare, cum constanter omnes libri ita legant. & simili modo una ex Fœderati Belgii provinciis est Omstelanden appellatur.

[56] Παυσανίας δικάτῃ.] Quia Pausanias oppidi situm accuratissime describit, ejus verba ex libro quarto huc transferre libuit. Ἡ δὲ Ἀμφεια ἀπέχει τῆς Λακωνικῆς πόλιος μικρῷ τι ἔλασσον ἢ μιᾶς, ἐπὶ λόφου δὲ ὑψηλοῦ κεῖται. ὁ περίβολος ὄρθιος.

[57] Στράβων ἐγνόησεν.] Procul dubio ad hunc Strabonis locum respicit. Καὶ Ἀμφιγένεια δὲ τῆς Μακιστίας ἐστὶ κώμη ἡ Λητὼς ἱερόν. Sequitur Apollodori sententiam Strabo, etiam Amphigeniam Maciftiæ attribuens. [58] Μακιστίας.] In Aldina & Florentina editione corrupte legitur, τῆς Μεσσήνης, quod Strabonis auctoritate confirmatur.

[59] Φασὶ γάρ, ὅτι ἐκεῖ σωζομένη Λητὼ, πικὸν τὰ Ἀπόλλωνα.] Non puto hunc locum esse vitii plane immunem: fortassis legendum hunc in modum: Φασὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ σωζομένη Λητὼ ἔτικτεν τὰ Ἀπόλλωνα. Vel si expungas τὸ ὅτι, legendum erit: Φασὶ γάρ, ἐκεῖ σωζομένη Λητὼ, πικὸν τὰ Ἀπόλλωνα.

[60] Μενέλαος δέ φησι, ἡ Ἀμφιγένειος εἰρῆσθαι.] Ita repositus auctoribus libris manu exaratis. Pessime vulgati codices exhibebant: Μενέλαος δὲ φησι, ἡ Ἀμφιγένειαν εἰρῆσθαι. Nos antiquam & veram lectionem revocasse, etiam Eustathii testimonio confirmare possumus, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 297. Ἡ δὲ Ἀμφιγένεια, παρὰ τὸ ἐθνικὸν λέγεσθαι τὸ Ἀμφιγένειον. πολίτης αὐτῆς Ἀμφιγενεάτης ἢ Ἀμφιγενεύς. ἐλέγετο δὲ Λητὼς ἱερόν, ἐπεὶ φασὶ τὴν Λητὼ παρεγγυᾶσθαι, ἵνα μὴ Ἄρτεμις καὶ Ἀπόλλων. Quis hic Menelaus fuerit, lege in voce Ἀναία.

[61] Διὰ τῆς Πελοποννησίου χαρακτῆρος.] Sic vulgati omnes: Liber Vossianus: Διὰ τὴν Πελοποννησίων χαρακτῆρα. Sed res eodem redit, quocunque modo legeris.

[62] Θαυμακοί.] Nihil ad rem facere videtur hæc vox; quia οἱ πολῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει fuisse appellandi. Θαυμακεῖς urbs est Magnesiæ, cujus incolæ Θαυμακοὶ dicuntur Stephano & Eustathio. Sed Ἀμφίδολοι est nomen urbis, & πολῖται ὁμοίως appellantur. Eadem etiam ratio in multis aliis obtinet, ut in Δελφῖνοι, Δίφροι, &c.

[63] Παυσανίας δικάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν.] Nusquam hoc oppidum à Pausania Ἀμφίκαια, sed passim Ἀμφίκλεια dicitur. Ὁ δὲ δὴ ἐς τὴν Ἀμφίκλειαν τὴν ἀπ' ἐκείνου ἐξήκοντα. παύσαν τοῦ Ἀμφίκλειαν ἐπωνόμασε ὅτι τι ἐπιχέλου τοῦ ἀνόματος, καὶ ἡ ἐφεδρεία τῶν Ὀφιτῶν ἐκάλεσαν, ἐπομνήσαντος τοῦ λόγου. Falsum est quod scribit Pausanias, Herodotum urbem Ophitiam appellasse, cum certissimum sit, hoc nomen in ejus libris non occurrere: verum malo statuere Pausaniæ locum corruptum, & pro Ὀφιτίαν referribendum esse Ἀμφίκλειαν, quo nomine urbs ab Herodoto lib. VIII. insignitur: Παρέσκυθον δὲ ταύτης παρὰ τὴν Κηφισὸν ποταμὸν ἐόντα πεδίον, ἐν ᾧ κατὰ μὲν ἕκαστον δεύμον πόλιν, κατὰ δὲ Χαιρώνειαν, καὶ Ἐλάτειαν, καὶ Τιθρώνιον, καὶ Ἀμφίκλειαν &c.

[64] Ὁ πολίτης, Ἀμφικαιεύς.] Non utitur hoc gentili

Α'ΜΦΙΛΟΧΟΙ [67], πόλις [68] Ἀκαρνανίας, οἱ ὁ [67] Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος κληθέντες [68] ἀπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου. [69] καὶ Ἀμφιλοχία ἡ χώρα. [70] οἱ πολῖται Ἀμφίλοχοι, καὶ Ἀμφιλοχικοί, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους.

AMPHILOCHI, urbs Acarnaniæ, etiam Amphilochicum Argos dicta: nomen accepit ab Amphilocho Amphiarai filio. Regio etiam Amphilochia dicitur. Cives appellantur Amphilochi & Amphilochici, ab Amphilochico Argo.

Α'ΜΦΙΜΑ'ΛΛΙΟΝ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀμφιμάλλου. ὁ πλίνθος, Ἀμφιμαλλιεύς, ἡ Ἀμφιμάλλιος. [71] λέγεται καὶ Ἀμφίμαλλα. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιμαλλαῖος.

AMPHIMALLIUM, oppidum Cretæ, quod ab Amphimallo nomen habet. Oppidanus Amphimallensis sive Amphimallius. Dicitur quoque Amphimalla, & gentile Amphimallæus.

Α'ΜΦΙΠΟΛΙΣ, [72] πόλις Μακεδονίας καθὰ Θεόκλυ. [73] ἣ πὶς ἐνγὺς ὁδοῦ ἐκαλεῖτο. [74] κεκλῆσθαι ἢ Μυρίκλυ, καὶ Ἠϊόνα. Ἀμφίπολιν δὲ, ἀφ' ἧς πρὸς θαλάσσαν ὁ Στρυμών, ὡς Θουκυδίδης παίρτη. ἐκαλεῖτο ἢ [75] καὶ Κερδύμενα, ὁ Ἀνάθεσιμος. Ἔτι καὶ πόλις Σύρλος,

AMPHIPOLIS, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, quæ olim Novem viæ vocabatur. Referunt hanc urbem etiam Myrcinum & Eionem, & Amphipolim, quod eam amnis Strymon circumfluat, dictam esse, uti perhibet Thucydides libro quarto. Appellabatur etiam Cradenna & Anadræmus. Est item Syriæ

Pausanias, sed multis in locis libri decimi formavit Ἀμφικλείδη à voce Ἀμφίκλεια, ita enim ille: Λίγει δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀμφικλείου, μήτε τὴ σφίσι τὴν γῆν τὴν ὁ βασιλεὺς νέμει σφίσι πρὸ θυμίαν.

[67] Ἀμφίλοχοι, πόλις Ἀκαρνανίας &c.] Ita Clarissimus Vossius in observationibus ad Melam ex libris antiquis hunc locum supplevit, qui in vulgatis exemplaribus mutilus circumferebatur; nam hunc in modum exhibebant: Ἀμφίλοχοι, καὶ Ἀμφιλοχικοὶ, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους. Ista itaque lectio habebat, quod Græci dicunt, ὁμοιοτέλευτα: nam senium ex verbis exoriscari nemo poterat. Urbis nomen à nostro παραλειπθῆναι effertur, contra auctoritatem omnium scriptorum, tam Græcorum quam Latinorum, uti infra fiet manifestum.

[68] Ἀκαρνανίας.] A perisque auctoribus Amphilochicum Argos Acarnaniæ accenseri. Scylax Caryandensis ab hoc oppido Acarnaniam exorditur, ita enim ille: Μετὰ δὲ Ἀμφιλοχικὸν Ἀκαρνανία ἔθνος ἐστί. καὶ αὐτῇ πόλις αὐτῶν Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ Εὐέλπιος, καὶ Οἰάτιον ὃ τῆς Ἰκαρίας. Secundum Polybium in excerpt. Legat cap. XXVIII, distabat Argos Amphilochicum ab Ambracia centum & octuaginta stadia: πεντηκοντόσταδίον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄργους τὸ καλούμενον Ἀμφιλοχικὸν καταπεπόδισται ἐπὶ θάλατταν ἡ Ἀμβρακικὸς μυχὸς σταδίοις.

[69] Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος.] Hæc tritissima est appellatio & passim in antiquorum scriptis obvia, numero plurativo nusquam effertur. Dicitur à Pomp. Mela lib. II. cap. III. *Argia Amphilochis*, uti olim emendavit Clar. Vossius. *In Epiro nihil Ambracio sinu nobilius est. Facit sinus, qui angustis faucibus, & quæ minus mille passibus pateant, grande pelagus admittit. Faciunt urbes quæ assident; Actium, Argia Amphilochis, Ambracia &c.*

[68] Ἀπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου.] Urbem condidisse Amphiaraum & ab eo nomen accepisse luculenter testatur Thuc. lib. II. hisce verbis: Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ Ἀμφιλοχίαν αὖθις ἔλαβον ἐκεῖνοι μὲτὰ τὴν Τροίαν οἰκισθὲν ὑπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ ἐν Ἄργει κτίσαντος. Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιαράου ἐπὶ τὸ Ἀμβρακικὸν κόλπον ἐλθὼν ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πόλει ἴδρυσε Ἄργος ὀνομάσας, διὰ τὸ ἡ πόλις αὐτὴ μαγίστη τῶν Ἀμφιλοχίων. Verbatur Scumnus Chius in eadem cum Thucyd. opinione, nam sic ille:

Εἶτ' Ἀμφιλοχικὸν
Ἄργος λοχῶσιν. τοῦτ' δὲ κτίσαι δικεῖ
Ἀμφίλοχος ὑὸς Ἀμφιαράου μαντέως.

Vide etiam hac de re Strabonem libro VII. qui cum Thucydide consentit, & ejus testimonium in medium producit. Apollod. lib. III. de origine Deorum neque Thucydidem neque alios sequitur, nam non statuit Amphilochum Amphiarai filium, sed ex Alcmæone nepotem facit.

[69] Καὶ Ἀμφιλοχία ἡ χώρα.] Vide locum Thucydidis commentario præcedente allegatum.

[70] Οἱ πολῖται Ἀμφίλοχοι.] Sic oppidani & oppidum eodem, juxta Stephani opinionem, nomine gauderent: verum de urbis appellatione hæc non est manifestum. Passim Strabo hoc voce utitur, ut lib. VI: Εἰς Ἀμφιλόχους ὁ Ἀκαρνάνας. Et lib. VII: Ἠπτῆσθαι φασὶ τοὺς ὁ Ἀμφιλόχους ὁ Ἀκαρνάνας. Polyb. lib. XVII: Ἐπὶ δὲ τῶν Ἀμφιλόχων, ἐκ τῶν Ἐπικτήτων. Verum Hub. Goltzius ΑΜΦΙΟΧΙΩΝ in antiquo numismate percussum vidit.

[71] Λέγα] ὁ Ἀμφίμαλλα.] Strab. lib. X. maritimam κατοικίαν, & Plinius lib. IV. cap. XII. urbem hoc nomine agnoscit. Facile mihi persuadeo ad mare fuisse sitam, cum Ptolemæus lib. III. cap. XVII. de Amphimali sinu mentionem facit. Apud Dicæarchum occurrit Amphimela, sed ibi Ἀμφίμαλλα rescribendum est.

Εἶτ' ἐμπόρων
Κιδρεσίων, Ἀμφιμαλλάν τε ὁ Μιτυλίνην,
Οἴνῳ τε Διώνυσον ἐπὶ δυσμικὴς φέρον.

[72] Πόλις Μακεδονίας καθὰ Θεόκλυ.] Ad Strymonem fluvium sitam esse hanc urbem, inferius docet Epitomator. De situ consulendi sunt Thuc. Scylax, Strabo, Ptolemæus, Constantinus Prophyrog. & alii.

[73] Ἣ πὶς ἐνγὺς ὁδοῦ ἐκαλεῖτο.] Ita antiquis temporibus urbem fuisse appellatam, satis est manifestum ex Polyæno, apud quem lib. VI. ita est legendum: Ἀγόντι Ἀγαθοκλέα ἐπὶ Νέαν πόλιν, ὀνόματι Βυτάνδρῳ τὰς κατωτέρω ἐδῶς ἐπὶ τὸν Στρυμόνα. Tempore Agnonis erat pagus, & uti ex eodem stratagemate discimus, ab ipso fossa & vallo munitebatur, & alio nomine Amphipolis dicebatur.

[74] Κεκλῆσθαι δὲ Μυρίκλυ ὁ Ἠϊόνα.] Codd. scripti exhibent: κεκλῆσθαι δὲ Μυρίκλυ ὁ Ἠϊόνα. Μυρίκη hic nihil ad rem facit; nam maris rubri insula est, cujus Stephanus alibi ex Marciano meminit. Clarissimus Vossius, optime, uti solet, repositit Μύρκινον, & luculenter ostendit, Stephani Epitomatorem ex Thucydide, quem testem adfert, misserime cæcutire: nam hoc palam falsum est, Amphipolin Myricen aut Murcinum fuisse appellatam, cum revera ab Amphipoli divérsum sit oppidum, quemadmodum diserte testatur Thuc. ubi inquit: τὰ δὲ ἄνω τῆς Ἀμφίπολιν ἐξηρτύοντο. καὶ Μύρκινός τε αὐτῇ ἀποτείχισται Ἠϊόνιά τε πόλις. Item alibi, ubi Prusiadæ copias enumerat: καὶ Μυρκινίων, καὶ Χαλκιδέων χιλίας πελτάσεως ἑξῆς, ἀφ' ὧν τῆς τε Ἀμφιπόλεως. Sed etiam Eionem aliam esse ab Amphipoli, idem Thuc. declarat, cum hanc maritimum esse ait emporium: nam Amphipolis magis mediterranea est, & viginti quinque stadiis inde abest. Hæc sunt ejus verba: ἀφικόμενοι δὲ ὁ Ἠϊόνα, ἐμπόριον τῶν Ἀμφιπολιτῶν παρ' ὁ εἴκοσι σταδίους ἀπέχον ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ἐπολιόρκουν Ἀμφίπολιν Ἀγνων ἀποίκισιν. Quid istis verbis aut clarius aut distinctius dici potuerit, ego non video.

[75] Καὶ Κερδύμενα, ὁ Ἀνάθεσιμος.] Ex ipso Thucydide, quem auctorem citat, ratio ipsa & veritas Stephanum jam erroris atque falsi convicerunt. Quoniam autem de hisce

Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κλίσμα Σελεύκου. καλεῖται ἡ [76] ὑπὸ τῶν Σύρων Τέρμεδα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιπολίτης.

Syriæ oppidum ad Euphratem, à Seleuco conditum, vocatur autem à Syris Turmeda. Gentile, Amphipolita.

Ἀμφισσα [77], πόλις Ὀζολῶν Λοκρῶν. ἐκλήθη [78] ἀπὸ τοῦ ἐμπεπλέχθαι αὐτὴν ὄρεσι τοῖς περικειμένοις. Φιλοχώρως δὲ, ὡς ἐκ [79] τῆς ἀντι Ἄνυσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι, ἤτοι ἀμφὶ Ἀμφισα. ὁ πολίτης Ἀμφισσεύς, ἡ Ἀμφισσίς. τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ, Ἀμφισσῆθεν. ἐστὶ καὶ χωρὶς τοῦ μικροῦ Ἀρμενίας Ἀμφισσηνὴ, [80] ὡς Στρέβωνι ιβ.

AMPHISSA, urbs Locrorum Ozolorum, ita nuncupata quod undique montibus adjacentibus cingatur. Sed voce sic deducta appellatur, uti ex ἀντὶ Antissa, & ex ἐπὶ ἕπεσθαι, ita etiam ἀμφὶ Amphissa. Oppidanus inde dicitur Amphissæus & Amphissensis. Reperitur quoque adverbium de loco Ἀμφισσῆθεν. Est item parvæ Armeniæ regio Amphissene dicta, uti Strabo libro undecimo auctor est.

Ἀμφιτρόπη [81], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ἐνταῦθα [82] Ἀμφιτροπιάδες. τὰ ἐπικὰ, Ἀμφιτροπῆθεν, ἐκ τοῦ Ἀμφιτροπιάδες. τὰ ἐπικὰ, Ἀμφιτροπιάδες ἐξ ἄλλου [83] καὶ Ἀμφιτρόπης, ἐκ τοῦ. δυνατὸν δὲ τὸ [84] Ἀμφιτροπιάδες ἐξ ἄλλου ἐστὶ, τὸ Ἀμφιτροπῆθεν. τὸ δὲ εἰς δις, ἀπὸ τῆς ἡ ἡλικῶν, ἰσοσυλλαβοῦσι τοῖς πρωτοτύποις Σινωπὶς Σινωπίδος.

AMPHITROPE, populus Antiochidis tribus, cujus populariis Amphitropensis dicitur. Hinc deducuntur localia, quæ ex Amphitrope, ad Amphitropen, & in Amphitrope denotant. Videtur autem τὸ Ἀμφιτροπιάδες ex alio, scilicet ab Ἀμφιτροπῆθεν formatum esse. Nam gentilia in δις à nominibus fœmininis in η derivatis, pares cum primitivis habent syllabas, quemadmodum Sinope Sinopidis.

Ἀ Μ-

Ἀ Μ-

[76] Ἡ ὑπὸ τῶν Σύρων Τέρμεδα.] Stephanum plurimis in locis fontes, Hebraice & ad alias linguas spectantia, non animadvertisse male pronunciasse, verum etiam perverse exarasse & mutilasse, multis argumentis postea demonstrari: Ἐρέμιον ἔστι Λίβυων. ἐλύμας ἢ δύο ἐστὶν ὁμώνυμοι. & ἀπὸ τοῦ Ἐλύμου ἐθνικὸν ἐλυμαῖος. & aliud exemplum tibi vox Σκυθέβεμ, de qua nunc loquitur, eandem esse, quam geographus Nubiensis وطرعمل بن Tur-zamdim appellat, & non procul ab Euphrate, in regione Dajar-Rabiaa inter Tigrim & Euphratem, collocat; ita enim ille parte sexta, climate quinto: De provinciis Dajar-Rabiaa sunt Nisibin, Anzar, Sinel, Rafaatan, Majafareeqin, Esarbeeja, Balad, Sanjar, Farda, Barida, Tur-zamdim. Situs non male quærere, cum Syriæ nomen in antiquorum scriptis latissime pateat. Si quis objiciat Τερμεδα ab Arabica notione ἐρημικὸν τόπον vocabula Græca terminatione exornat, nam Ἐρεμία formavit, uti suo loco ostendemus. Quam facile Græcum Τερμεδα deducetur. Ἐρημία, πεδιὰς Ὀζόλων Λοκρῶν.] Fuit hæc primaria Ozolorum urbs, in Phocidis confinii non longe Delphis sita: ut hoc appareat verum esse, unicum argumentum locum ex Æschine: τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἡκούσης ἀγγελίας ὅτι τάχιστα ἐμβαλοῦσι Θηβαῖοι εἰς τὴν Φωκίδα, καὶ παρῆσαν ἐπὶ τὰ Κρῖσαῖα πεδία, καὶ τὰς ὁδοὺς ἐφύλαττον, καὶ τὰς ἐν Ἀμφίσσῃ ἐμπορίας ἐκόμιζον ἐπὶ τὰ ἑαυτῶν σκηνώματα, οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσεῖς. Si cui lubeat cum Æschine conferre Strabonem, Ptolemæum, & alios quam plurimos, Ἐρέμιον ἔστι Λίβυων. ἐλύμας ἢ δύο ἐστὶν ὁμώνυμοι.] Additamentum rationem, quam fortassis ex Aristotele, teste Harpocratione, in Opuntiorum Republica, Ἀ Ἀ Ἀ

Α᾽ΜΦΡΤΣΟΣ [85], πόλις Φωκίδ⟨ος⟩· Α [86] πὶς Ἀμφ᾽ ᾧ β Φασίν. [87] ἔστι δὲ πλησμὸς Μαγνησίας. [88] τὸ ἐθνικὸν Α᾽μφρύσι⟨ος⟩, ὡς Λυκόφρων,

Α᾽μφρυσίων σκηπτ᾽ ἔχον [89] Εὐρυαμπίων.

[90] ἔστι δὲ Α᾽μφρυσεύς.

Α᾽ΝΑΓΥΡΟΣ [91], δῆμ⟨ος⟩ Ε᾽ρεχθηΐδ⟨ος⟩ Φυλῆς. [92] ὁ δημότης, Α᾽ναγυράσιος, ὁμοίως τῇ ὀκ τόπῳ· καὶ Α᾽ναγυράσιεθεν, εἰς τοῦτον· καὶ ἐκ τόπου, Α᾽ναγυρᾶσι. [93] λέγεται δὲ Α᾽ναγυράσι⟨ος⟩. ἐζήτηται δὲ, πῶς ἔχει τὸ α. [94] ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνουσι⟨ος⟩. ἀλλ᾽ ἔοικε τὸ ρ ἄπον εἶναι, Φιλησίῳ τῇ σωπάξει ᾧ α. [96] ὡς τὸ φλυᾶς, φλυάσι⟨ος⟩.

Α᾽ΝΑΖΑΡΒΑ [97], πόλις Κιλικίας· κέκλη[ται] [98] ἀπὸ ᾧ πεχειμένης ὄρους, ἢ [99] ἀπὸ Α᾽ναζάρβου ᾧ κλίσαντος. τὸ ἐθνικὸν Α᾽ναζαρβεύς, ὡς

[1] Κα-

AMPHRYSUS, urbs Phocidis, cujus nomen nonnulli per B pronuntiant. Est quoque Magnesiæ fluvius. Gentile Amphrysius, quo utitur Lycophron.

Amphrysiorum regem & Eurya mpiorum.

Dicitur quoque Amphrysensis.

ANAGYRUS, populus Erechtheïdis tribus, cujus popularis est Ἀναγυράσιος ab Anagyrunte, tanquam adverbium de loco. Hinc etiam tale deducitur, quod ad Anagyruntem & in Anagyrunte denotat. Dicitur quoque Anagyrasius. Verum inquirendum est, qua ratione literam alpha possideat: oportebat enim uti Rhamnusius efferri. Sed R videtur in causa esse, quod cum alpha gaudet construi, quemadmodum Phliûs Phliasius.

ANAZARBA, civitas Ciliciæ, ab adjacente monte, sive ab Anazarbo conditore ita dicta. Gentile Anazarbensis, uti Caryandensis.

adeo exoleta est scriptura, ut sensum inde elicere nequeam. Fortassis voluit sic restituere: Δοκεῖ δὲ τὸ Α᾽μφιτεγπτικὸς ἐξ ἄκρα εἶναι, ὁκτῶ Α᾽μφιτεγπτῶ⟨ν⟩. Nam secundum hunc Stephani canonem ab Α᾽μφισσὸπη non potest formari Α᾽μφιτεγπτικὸς, ut supra probavimus: sed quidem ab Α᾽μφιτεγπτῶ⟨ν⟩, quemadmodum à Κεφαλ⟨ὴ⟩ Κεφαλικὸς, Λιπαῖ⟨οι⟩ Λιπαικὸς, docente hoc Stephano in voce Α᾽μυκλαι.

[85] Α᾽μφρυσὸς, πόλις Φωκίδ⟨ος⟩.] Sub ipso monte Parnasso sita fuit Amphrysus, & ab Ambrysio heroë nomen ei impositum est, teste Pausania lib. x. Η᾽ δὲ Α᾽μβρυσὸς κεῖται μὲν ὑπὸ τὸ ὄρο⟨ς⟩ τὸ Παρνασσὸν, τὰ ἐπίκαιρα δὲ οἱ Διάφοροι. πεῖται δὲ τὸ ὄνομα τῇ πόλει ἀπὸ Φωκὸς Α᾽μβρύσου. Plura ibi legantur de duplici muro, quo Thebani, contra Philippum Macedonem bello suscepto, urbem cinxerunt. Non longe abfuisse à Daulide, colligimus ex lib. IV. Polybii: Ἐγκαλοῦσιν δὲ Βοιωτοὶ μᾶλ⟨λον⟩, ὅτι συλήσαντων τὰ τῶ Α᾽πόλλω τῶ Υπιαίω ἱερὰ οἰκίαις ὑπαρχούσης. Φωκέων δὲ, διότι παλιδισπουδεῖτ᾽ Α᾽μβρυσσὸν ἐ Δαυλίων ἐπόλιν καταλαβόντες πρὸς πόλεις. De situ qui plura petit, etiam legat Strab. lib. x.

[86] Τινὲς Ἀμφ᾽ ᾧ β Φασίν.] Promiscue oppidi nomen exaratur in Pausaniæ codicibus, nunc per B, nunc per Π. Frequentior tamen est scriptura per B, qua etiam utuntur Polyb. & Strabo.

[87] Ἔστι δὲ πλησμὸς Μαγνησίας.] Apollonii Rhodii Scholiastes ad lib. I. Thessaliæ fluvium statuit: Γεγραφὼς δὲ Ἀμφ᾽ ᾧ Β, ὡς Διονύσι⟨ος⟩. ἔστι δὲ πλησμὸς Θεσσαλίας. σφυπερεχεῖ δὲ, ὡς ἐν τῇ ῦ τ᾽ καθόλου. Idem quoque Callimachi Scholiast. perhibet.

[88] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽μβρυσι⟨ος⟩.] Goltzius in nummo Domitillæ excusum vidit: ΑΜΦΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΑΥΛΙΑΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Hinc liquet Stephanum optimam scribendi rationem adhibuisse, & quotquot hanc vocem per Φ exararunt.

[89] Εὐρυαμπίων.] In scriptis codicibus corruptissime legebatur, ἰυρυαμπίων: Et in Aldi & Flor. edit. nihilo correctior, in illis enim erat: ἰυῳὶ ἄμπιον. Sed optime Xylander, quem sequimur, restituerat.

[90] Ἔστι δὲ Α᾽μφρυσεύς.] Hujus formæ gentilibus utitur Pausanias libro jam citato: Α᾽μπλοι δὲ τὸ τοῦ ὑσὶ ᾧ πόλιν ἐ ὀρ γῆ τῇ Α᾽μβρυσίων. Et paulo post: Ἔστι δὲ ἀγορά π Α᾽μφρυσσίων ἐ μικρὰ. In Vossiano codice, uti hic apud Pausaniam, gentile nomen duplici sigma scribebatur hunc in modum: ἔστι δὲ Α᾽μφρυσσεύς.

[91] Α᾽ναγυρ⟨ὸς⟩, δῆμ⟨ος⟩ Ε᾽ρεχθηΐδ⟨ος⟩ φυλῆς.] Ejus Aristophanes in Lysistrata & Harpocration meminere. Erat illic, teste Pausania in Atticis, templum Matris Deûm: Α᾽ναγυρασίοις δὲ μαλεῖς ἰῶν ἱερῶν. Erat quoque planta Anagyris, gravissimi odoris: alii etiam heroem commemorant, qui vicinorum ædes everterit, quod fanum suum violare aggressi essent. Unde proverbium apud Græcos Α᾽ναγυρου κακίον. Zenobius Cent. II. Proverb. LV. Α᾽ναγυροι κακίον. Ἐπὶ τοῦ Α᾽ναγυρουσίου δήμου· ἢ Α᾽γλαῦρος, ἢ Πανδρόσου ἀδελφὴ, ἐθύσατο ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἵνα τὸ Μηδικὸν στράτευμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐλθὸν ἀπράκτως ἀπέλθῃ. Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ἐπὶ τὴν χώραν ἐλθόντες ἐπεβούλευον τοῖς ἱεροῖς, ἐκεῖνοι μὲν ἀπέθανον, ἡ δὲ τόπος ἐκλήθη Ἀναγυρασία. Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν πονηρῶν τόπων ἐπὶ τῶν κακῶς ἐαυτοῖς. Τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἀνήρωσε γόητος, ὅστις τοὺς οἴκους ἐ χρήσιμον αὐτοῦ ὀκ βάθρων ἀνίστησιν· ἐπεὶ τὸ κακὸν αὐτῷ ὑδέποτε ἐπιχείρησε. De Heroe Anagyro etiam est apud Diogenianum Cent. I. Proverb. XXV. Plantæ & Hesychius meminit: hinc illud apud Aristophanem loco jam citato.

Ὁ γ᾽ ὢν Α᾽ναγυρᾶσι μᾶλ⟨λον⟩ ἢ κακοῖσιν δικεῖ.

[92] Ὁ δημότης, Ἀναγυράσι⟨ος⟩ ὁμοίως.] Gentile, adverbii in modum formatum, usurpavit Aristophanes fabula jam allegata: Πῶ⟨ς⟩ οὐκὶ; Α᾽ναγυρασίως;

[93] Λέγε⟨ται⟩ δὲ Α᾽ναγυράσι⟨ος⟩.] Vide locum Pausaniæ, quem supra in medium produximus, & Strabonem lib. IX.

[94] Ἐζήτηται δὲ ὡς Ῥαμνουσι⟨ος⟩.] In Vossiano codice vocula ὡς excideràt, quæ ad sententiæ expletionem necessario requiritur.

[95] Ἔοικε τὸ Ρ ἄπον εἶναι.] Alio loco dicit, non literam hanc in causa esse, sed hoc fieri per pleonasmum τῇ Α. quemadmodum in voce Φλυᾶς manifeste liquet: ὥφελε δὲ λέγ᾽ τὸ Φλιῆσι⟨ος⟩ μᾶλλον, Φλιάσι⟨ος⟩. πλεονασμὸ δὲ τῇ α Φλιάσι⟨ος⟩.

[96] Ὡς τὸ Φλυᾶς Φλυάσι⟨ος⟩.] Sic exhibent libri editi, excepta Florentina editione, in qua erat: ὡς τὸ Φλυᾶς Φλιάσι⟨ος⟩. Codex Vossianus: φλιᾶς Φλιάσι⟨ος⟩. Hanc veram esse lectionem exitimo, quia isthac voce rationem reddit pleonasmi literæ alphæ.

[97] Α᾽ναζάρβα, πόλις Κιλικίας.] Difficile dictu est, an hæc sit genuina nominis terminatio, cum apud Prol. lib. v. cap. VIII. in dandi casu Α᾽ναζάρβῳ legatur. Plinius lib. v. cap. XXVII. Anazarbenorum meminit: *Sed in continenti oppida, Myanda, Anemurium, Ceraesium, simulque antiquus Cilicia, Melas amnis. Intus autem dicendi Anazarbeni, qui nunc Cæsar augustani* &c. Fuit igitur mediterranea & ut conjicio non procul ab Euphrate.

[98] Ἀπὸ τοῦ πεχειμένου ὄρους.] Hunc locum ex Vossianis schedis supplevimus: mutilus enim in omnibus vulgatis codd. circumferebatur: ἀπὸ ᾧ πεχειμένης, ἢ ἀπὸ Α᾽ναζάρβου. Nomen habere potuit urbs ex eo, quod mons ille procul adspicientibus flavo colore appareret, nam זרב *Zaraba* flavescere, & *Ain-zarba* עין זרבא proprie fontem flavescentem denotat. Plurima per terrarum orbem loca à colore nomen esse fortita, notius est quam quod doceri debeat.

[99] Ἀπὸ Α᾽ναζάρβου.] Sic rescribere atque edere placuit, suadente nummo vetere apud Cl. Spanhemium, in quo excusum erat ΑΝΑΖΑΡΕΟΤ. Incertus tamen sum an urbis, an vero regis alicujus nomen ibi intelligi debeat. In libris vulgatis & scriptis constanter, sed pessime meo judicio, ἀπὸ Α᾽ζάρβου legebatur, nam hoc neque nummi inscriptio, neque urbis appellatio patitur.

[1] Καρυανδεύς· ἀφ' ἧς ὡ Διοσκορίδης, ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἰατρός, χρηματίζων Ἀναζαρβεύς· καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀναζαρβεύς, ὁ πλείονα ἢ ἄλλα, καὶ μάλιστα πραξάμενος βιβλία.

sis. Hæc patria fuit Dioscoridis, medici clarissimi, qui Anazarbensis appellabatur, & Asclepiadæ Anazarbei, qui præter multos alios, etiam de fluminibus librum conscripsit.

ΑΝΑΪΑ, περιχυτήνως, ἐξ' ὡς [2] Λίλαια, Ἱστιαία, Καρθαία. [3] ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου. κεκλήκασι δὲ Ἀναίας Ἀμαζόνος, ἐκὰ πόλεως, ὡς [4] Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀναῖος. ἐντεῦθεν ὡ Μενέλαος, ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, καὶ μέρας ἱστορικὸς, Ἀναῖος. Θουκυδίδης δὲ τρίτῃ [5] Ἀναίτας φησὶ τοὺς πλίνθους, [6] ὡς ἠλιθίως.

ANÆA, cum accentu in penultima, non uti Lilæa, Histiæa, Carthæa. Est autem Cariæ oppidum è regione Sami: ita dictum ab Anæa Amazone ibi sepulta, quemadmodum Ephorus auctor est. Gentile Anæus. Hæc patria fuit Menelai philosophi peripatetici & magni historici, qui Anæus dicebatur. Thucydides libro tertio oppidanos Anaïtas nuncupat. Fœmininum inde Anaïtis dicitur.

ΑΝΑΚΑΪΑ, [7] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντιδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀνακαιεύς. τὸ τοπικὸν, Ἀνακαιάδης, [10] Ἀνακαιάδε, Ἀνακαιάδι, [11] Ἀνακαιεύς, Ἀνακαιῆς, οὐκ ἀσφαλῶς φάσκων.

ANACÆA, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Anacæensis dicitur. Hinc formantur localia, quæ ex, ad, & in Anacæa denotant. Verum qui utuntur adverbiis, quæ ex, ad, & in Anacona significant, parum tuto sic dicunt.

ΑΝΑΚΗ [12], ὡς Ἀνάφη, πόλις Λιγαίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακεῖος, ὡς Ἀναφαῖος.

ANACE; uti Anaphe, urbs Achaïæ, cujus gentile Anacæus dicitur, uti Anaphæus.

ΑΝΑΚΤΟΡΙΟΝ [13], Ἀκαρνανίας πόλις, εὐδείρους, [14] Κορινθίων ἄποικος. [15] Θυ-

ANACTORIUM, urbs Acarnaniæ, neutrius generis, Corinthiorum colonia, teste Thucydide. Ejus gentile Anactorius, non Anactorius, ut Cæsar in vero Samo hæc civitas esset attribuenda: quæ ita sunt confiquenda, ut sensum ex iis eruamus. Oi δὲ Ἀνακτόριοι τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον ἔχουσι. Ἀνακτόριον πόλις ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, Εὐριπίδου Βρομίῳ· Θεσσαλὸν Θοαντα, Κιλλαον Κισσα. Hæc de voce & ejus forma sufficiant, nunc de situ etiam aliquid subjiciamus: certum est urbem fuisse sitam in littore sinus Ambracici, docet hoc Strabo lib. x. his verbis: Τὰ δὲ ἑξῆς (nempe Apollinis Actii) πεδία μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀμπρακικοῦ, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυνται. Idem quoque statuit Plin. lib. 4. cap. 1. *In sinu oppidum est Ambracia. Moleffiorum flumina Aphas & Arachthus, civitas Anactorica.*

[1] Καρυανδεύς.] Sic correximus: passim enim vitiose Σκαπανδεύς legitur, cum erat atque legebatur.

[2] Ἀφ' ἧς ὡ Διοσκορίδης.] Hanc fuisse Dioscoridis patriam eruditissimus historicus Gregor. Abul-Pharagius Bullarum, Dynast. VI. cujus verba ex versione Pocockii huc transcribam. *Hoc tempore floruit Dioscorides medicus eximius, qui de Plantis scripsit, ex AINZARBE oriundus.* Apud Tristanum nummus est cum inscriptione ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΝ.

[3] Λίλαια, Ἱστιαία, Καρθαία.] Male legebat cod. Voss: Λίλαια. Hinc etiam liquet vocabulum Κάρθαια ubi Stephanus id loquitur, non bene signari.

[4] Ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου.] Nisi Stephani verba aliter sonarent quam Thucydidis, fluctuandum nobis foret, an Caiæ an vero Samo hæc civitas esset attribuenda: convertio ille ut ita sunt constituenda, ut sensum ex iis eruamus. Οἱ δὲ Ἀνακτόριοι τὸν Ἀμπρακικὸν κόλπον ἔχουσι. Ἀνακτόριον πόλις ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, Εὐριπίδου Βρομίῳ· Θεσσαλὸν Θοαντα, Κιλλαον Κισσα. Hæc de voce & ejus forma sufficiant, nunc de situ etiam aliquid subjiciamus: certum est urbem fuisse sitam in littore sinus Ambracici, docet hoc Strabo lib. x. his verbis: Τὰ δὲ ἑξῆς (nempe Apollinis Actii) πεδία μέχρι τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀμπρακικοῦ, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυνται. Idem quoque statuit Plin. lib. 4. cap. 1. *In sinu oppidum est Ambracia. Moleffiorum flumina Aphas & Arachthus, civitas Anactorica.*

[5] Ἀναίτας φησὶ τοὺς πλίνθους.] Inveit hunc historici locum Stephanus, & ἀναίτας, καὶ τὸ ἀναίτιον, καὶ τὸ ἀναίτητον, καὶ τὸ ἀναίτητος, καὶ τὸ ἀναίτητος, καὶ τὸ ἀναίτητος

[15] Θουκυδίδης πεμπτῃ. ἐρσενικῶς ὡς καὶ Σοφοκλεῖ. [16] τὸ θηλυκὸν, Ἀνακλόεια, καὶ Ἀνακλοεία, ἡ γῆ. ὁ Ἀνακλοεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ τοῦ ῑ,

Ἀνακλόειον τὸ δ' ἐπώνυμον χθονός.

καὶ [17] Εὐγένιος δὲ ὁ περὶ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι σχολὰς διαφασμήσας, ἐν συλλογῇ λέξεων, διὰ διφθόγγου φησίν. ἔοικε δὲ [18] ἀγνοεῖ ἐντετυχηκέναι βιβλίῳ. ἡμεῖς δὲ διὰ τοῦ ῑ εὑρομεν.

ἈΝΑΡΙΑ'ΚΗ, πόλις περὶ τὴν Καππαδοκίαν. [19] Στράβων. [20] τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης, ὡς λέγει λέγκης, καὶ ἀράχνη ἀράχνης. ἐν ᾗ δείκνυσθαι φησι [21] μαντεῖον κοιμωμένων.

Ἄ'ΝΑΥΑ, πόλις Φρυγίας, [22] ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος, ἢ Ἀναυανεύς· ἐπειδὴ χαίρουσιν εἰς ὃς οἱ Φρύγες.

ἈΝΑ'ΦΗ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, [23] πλησίον Θήρας· ἥτις [24] ἀπὸ Μεμβλιάρα, ὃς σὺν Κάδμῳ πλεύσαντος εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης, [25] Μεμβλιάρος σκαλεῖτο. τοὺς δὲ Ἀργοναύτας [26] ὑπὸ χειμῶνος τυχόντας καὶ σκο-

A Thucydide libro IV. Apud Sophoclem genere masculino reperitur. Gentile Anactorius, & fœmininum Anactoria terra, & Anactoriensis. Verum Sophocles per I effert.

Anactorium ejusdem nominis terra.

B Eugenius qui ante nos regiæ scholæ præfuit in collectione vocabulorum hanc vocem per diphthongum scribit: sed videtur in sordidum sive corruptum codicem incidisse. Nos autem istam vocem per I invenimus.

C ANARIACE, urbs ad mare Caspium sita, cujus Strabo meminit. Gentile, Anariacæus, uti à lesche fit leschæus, & ab arachne arachnæus. In illa templum dormientium ostenditur.

D

ANAUA, urbs Phrygiæ, de qua Herodotus mentionem facit. Gentile, Anauæus, sive Anauensis. Quandoquidem Phryges hujusmodi forma gaudeant.

E ANAPHE, insula una ex Sporadum insulis, Theræ vicina, quæ à Membliaro, cum Cadmo navigante ad quærendam Europam, Membliarus appellabatur. Argonautis enim à tempestatibus divexatis & caligi-

nosa

Strabo, libro jam citato, tantum de Corinthiis mentionem facit, cujus verba ad vocem Ἀμφακία citavimus, & illic legi possunt ab iis, qui rem tanti fecerint.

[15] Θουκυδίδης πεμπτῃ.] Verba Thucydidis transcribam: Καὶ ἐς οὐ τὴν Ναυπακτίαν Ἀθηναῖοι, καὶ Ἀκαρνᾶνες, καὶ πάντων δὴ χῶρος, σχεδὸν ὁπόσοι, Ἀνακτόριον κομίσαντες πόλιν, ἐκείνην ἐπὶ τῷ στόματι δὴ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, ἴδιον ἀπῴκισαν.

[16] Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακλόεια, καὶ Ἀνακλοεία ἡ γῆ.] Hæc verba esse mutila, & corrupta quis non videt? Restituebat Salmasius in margine sui libri: τὸ ἐθνικὸν Ἀνακλόειος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακλοεία ἡ γῆ.

[17] Εὐγένιος.] De illo satis in allocutione ad lectorem diximus.

[18] Ἀγνοεῖ.] Codex Voss. ἀγνεῖ. Sed vulgatam lectionem retinemus: nam aperte dico τὸ ἀγνεῖ Græcum non esse, licet in voce Βάσσαρος apud Stephanum occurrat. Βάσσαρος, πολίχνιον Λίσβιδος, ἐξῆς Χίῳ. τὸ ἐθνικὸν Βασσάριος. ἔστι δὲ ἐπωνυμικὸν ἡ κλίσις εἰς ἀγνεῖ διὰ τοῦ ῑ. Verum ibi quoque ἀγνεῖ legendum esse, ad illum locum docebimus.

[19] Στράβων.] Locus est apud Strabonem lib. XI. Τὸν δὲ παρὰ τὸν Καυκάσιον ἐκ Μηδείας τὴν ἐπὶ θάτερα ἐκ Κόλχων, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Κασπίαν πεδιάδα, πλησιάζοντα ἐκβαίνειν. Si hunc locum non respiciat, necessario erit alter ejusdem libri, qui interjectis quibusdam verbibus, sic se habet: Τὸ δὲ πλέον Γίλαι, καὶ Δασπεῖοι, καὶ Ἀμαρδοί, καὶ Ἀναριάκαι.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης.] Codex Voss. τὸ ἐθνικὸν Ἀναριακικὸς: & ita quoque Salmasius in Palatino invenit. Alter codex ipsi exhibebat: τὸ ἐθνικὸν, Ἀναριακαί. Ex diversa hac scribendi ratione colligo, locum esse depravatissimum, eique auxilium non posse ferri citra insignem mutationem. Totum: ego locum ita conciperam: τὸ ἐθνικὸν Ἀναριακαῖος, ὡς λέγει λιχαῖος, καὶ ἀράχνη ἀράχναῖος. Non dubito quin Stephanus hoc, vel simili modo olim scripserit. Quid sit λέγη docet nos Hesychius: Λέγη, ὁμιλία ἢ φλυαρία. καὶ ὁ ἀπρόσκοπος τόπος ὃν ὑπεστόρεσαν οἱ σταῦλοι, καὶ ἐπλάτυνον ἀλόλεις. Hujus etiam meminit Suidas, cujus verba ita sunt legenda: Λέγη, πολλὴ ὁμιλία ἢ φλυαρία. τὸ δὲ πλακοῦν αἱ καθέδραι, καὶ ἐν τούτοις, ὃν οἱς ὑφῆπτον ἀθροιζόμενοι φιλόσοφοι, λέγαι ἐκαλοῦντο. Λέγαι itaque sunt tabernæ, aliaque loca publica, in quibus homines otiosi garriendi & confabulandi causa conveniebant, quæ Latinis *stationes* appellabantur. Suet. Neron. *Salvidieno Orfito objectum est, quod tabernas tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem collocasset.* Vide quoque Plin. lib. II. epist. IX. Talis autem homo, qui hanc ob causam, in hujusmodi locum accedebat, Ἀργὸς Græcis dicebatur. Hesychius: Ἀργὸς, ἐξηρτημένος, ὀμιλητής. Ab ἀργὸς etiam ἀεργαλέος deduci, illis non est ignotum, qui Græcas literas sibi serio habent & amant. Stephanum aliquando uti appellativis, ut gentilium analogiam recte probet, fusius docuimus in commentariis ad vocem Ἀμφακία, quo lectorem ablegamus.

[21] Μαντεῖον κοιμωμένων.] Hæc ex eodem Strabonis libro transcripsit: sed admonuit Casaubonus apud Geographum & Stephanum debere legi, μαντεῖον ἐγκοιμωμένων. Nusquam enim reperiri κοιμωμένων μαντεῖα, nec dormientium: sed ἐγκοιμωμένων, & incubantium, quorum apud Plautum, Virgilium, & alios Græcos Latinosque scriptores passim est mentio.

[22] Ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum libri septimi: Ταῦτα δὲ ἔστιν, ὃς ἐπιπλὼς ποιέοντι, ἐπορεύετο αὐτὸ τοῦτο. Ἄναυα δὲ καὶ Μυρίανδρον Φρυγῶν τῶν παραποντίων ᾤκεον &c.

[23] Πλησίον Θήρας.] Strabo lib. X. Περὶ δὲ τῶν Κρητῶν ἐστὶν εἰπεῖν, ὅσην μὲν τὴν Κυρηναίων μοναρχίαν, ἄποικοι Λακεδαιμονίων, καὶ θηραῖοι τοῦτες Ἀτάρβιος, ἐν ᾗ τὸ τῶν Ἀτάρβιων ἱερόν. Vide Plinium lib. II. cap. LXXXVII.

[24] Ἀπὸ Μεμβλιάρα.] Sic rescripsimus ex MSS. Palatinis. Vulgati codices corruptissime, ἀπὸ Μεμβλιάρος exhibebant. Vide Stephani locum proxime citatum. Male liber Voss. Ἀπὸ Μεμβλιάρου.

[25] Μεμβλιάρος ἐκαλεῖτο.] Stephanus: Μεμβλιάρος τοὺς πλοῦτον θήρας ἐ Ἀτάρβης, ἀπὸ Μεμβλιάρα ἓ Θήρας διασωθῆναι, &c.

[26] Ὑπὸ χειμῶνος τυχόντας καὶ σκοβισθέντας ἀναφανῆναι.] Non placuit sequi scripturam editionum veterum, quam etiam retinuit Xylander, divulgando, ὑπὸ χειμῶνος τυχόντες καὶ σκοβισθέντες ἀναφανῆναι. Hanc, quam expressimus, Salmasius in Palatinis, & nos in Vossiano codice invenimus, & verissimam judicamus.

ἡ σκοτεινὴ ἀναφαίνεται, [27] Ἀνάφη ἐπικέ- A
κλητα. καὶ Ἀναφαῖος, τὸ ἐθνικόν.

ΑΝΑΦΑΥΣΤΟΣ [28], δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, [29] ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυσανίας δὲ πρὸ τούτου Τροιζῆνος οἱ παῖδες Ἀναφλύστου καὶ Σφήττου. [30] ὁ δημότης, B Ἀναφλύστιος. τὰ τοπικὰ, Ἀναφλυσθεν, Ἀναφλυστιόθι, Ἀναφλυστοῖ.

ΑΝΔΑΝΙΑ [31], πόλις Μεσσηνίης, ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. ἔστω δὲ ἡ Μεσσηνία Ἀνδανία σκαληνὸν, ἵνα οἰκίσαι φασὶ πινὰς τῶν C Μεσσηνίων [32] μὴ ἐχειροῦσης, καὶ ἔστω καλέσαι [33] ἀφ' ἑαυτῆς τὸ μὴ ἀρέσκειν αὐτοῖς. τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανίδιος, ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. [34] ἐκ ταύτης Ἀριστόμενης ἐλθὼν, ἐπιφανέστατος στρατηγὸς τῶν ἐν Λακεδαιμονίοις πολλάκις αὐτὸς νι- D κήσας, καὶ πολλοὺς ἀπάντας, ὡς μόλις ἐκράτησαν [35] ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, ἀγανακτοῦντες, ἐσκόπευν ἢ ἀφεῖναι τοὺς λοιποὺς ἐξῆς π. [36] καὶ ὄρχιν ἀπολαβόντα ἐξημαγμένον, [37] καὶ τὴν καρδίαν δα- E σέως, [38] ὡς Η ροδεῖος, καὶ Πλάταρχος, καὶ Ῥιανός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀνδανιάς. λέγεται δὲ Ἀνδανεὺς, ὡς Ῥιανός.

ANAPHLYSTUS, populus Antiochidis tribus, ab Anaphlysto nomen habens, teste Pausania lib. II. Trœzenis filii fuerunt Anaphlystus & Sphettus. Populariis Anaphlystius dicitur. Localia sunt ex Anaphlysto, ad Anaphlystum, in Anaphlysto.

ANDANIA, urbs Messeniæ, quæ simili nomine ut regio dicitur; nam ita quoque Messene Andania appellabatur. Narrant hanc quosdam è Cresphontæ sociis condidisse, & ita nuncupasse, propterea quod ipsis non placeret. Gentile est Andaniensis, auctore Philone libro de urbibus. Hæc patria fuit Aristomenis ducis illustrissimi: quem Lacedæmonii, quos sæpenumero superaverat, admirantes, postquam eum bello Messeniaco ægre ceperunt, corpore sectione aperto lustrabant, an præ cæteris aliquid singulare haberet, & invenerunt viscus immutatum & cor hirsutum, quemadmodum Herodotus, Plutarchus & Rhianus perhibent. Fœminino est Andanias: verum teste Rhiano etiam Andanius dicitur.

A' N-

AN-

[27] Ἀνάφη ἐπικέκλητται.] Refert Apoll. Rhodius lib. IV. ita dictam esse insulam, quia Argonautis metu perculsis ibidem illi illucent

- - - - Ἀνάφην δὲ τι λευκάδα νῆσον
Γεγν, ἐ ἐν φάει ἦμαρ ἀποζεύξασι κίοντες.

Aliam nominis etymologiam lege apud Bochartum parte sec. lib. prim. cap. XV. Geogr. Sac.

[28] Ἀναφλυστος, δῆμος τῆς Αἰαντίδος.] Hujus meminit Herodotus lib. IV. Vide quoque Harpocrationem & Suidam.

[29] Ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυσανίας β'.] Integra Pausaniæ verba ex Corinthiacis apponam: Τροιζῆνος δὲ καὶ Πιτθεὺς ἐγένοντο, μαθοῦσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἡ τὸ ἱερὸν ἐποιήσαντο ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῷ Ἀκροπόλει. Nugas agit Aristophanes scholiastes ad Concion. ubi inquit: Ἀναφλύστιος τοῦ δήμου, Ἀναφλυστόθεν.

[30] ὁ δημότης, Ἀναφλύστιος.] Goltzius numisma vetus habuit cum inscriptione ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΩΝ.

[31] Ἀνδανία, πόλις Μεσσήνης.] Vide Pausaniæ Messeniacis. Hanc urbem Homerus Æchaliam nominavit, teste Eustathio ad Iliad I.

[32] Διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς.] Salmasius in Palatinis libris reperit: Διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς. Sed vulgata lectio est præferenda.

[33] Μὴ ἐχειροῦτο.] Totam de Cresphonte historiam legito apud Pausaniam lib. IV. in Messeniacis, ubi refert Messeniam ipsi fortem obtigisse.

[34] Ἐκ ταύτης Ἀριστόμενης ἐλθών.] Aristomenis parentes & res gestæ etiam a Pausania narrantur libro jam bis citato. Ἐπιφανὴς δὲ ἐγένετο Ἀριστόμενης, ὃν ἐγὼ ἀκούσας ἐπαινέσαι μάλιστα τῶν καθ' ἑαυτὸν ἔφασαν εἶναι τῶν ἐν Ἀθήναις, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐν Λακεδαίμονι, ὡς ἐς νίκῃ τε ἐν ἅπασι Μεσσηνίοις πολλάκις, καὶ ἐς τὸ ἐν τοῖς ἔργοις ἴσχυε πλεῖστα Μεσσηνίοις πρὸς τὸ θρασύτατον καὶ ἀλόγιστον Λακεδαιμονίων. De præsio inter Lacedæmonios & hunc ducem, deque ejus ortu & aliis rebus legendus idem Pausanias commodissime.

[35] Ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ.] Sic legunt vulgati omnes: sed melius MSS. meo quidem judicio, ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς; ut hoc intelligere liceat de bellis, quæ sæpenumero Aristomenes, cum Lacedæmoniis gessit. Notum enim est Græcos sic locutos loqui, μαθοῦσι Τρωϊκά, & sic Appianus libros suos hunc præfixit indicem: Ἀννιβαϊκὰ Λιβυκὰ Ἰσπανικὰ, Ῥωμαϊκὰ &c. Dionys. Hal: Μίκκα τῶν Πελοποννησιακῶν.

[36] Καὶ ὄρχιν ἀπολαβόντα ἐξημαγμένον.] In genere noster hic loquitur de viscere cujusdam immutatione sive degeneratione, quam deinde speciatim in cordis hirsutia sitam perhibet. Τὸ σπλάγχνον generalem significationem habet, etiam pueri norunt, adeo ut veteribus mediis aliquando pro corde, jecore, pulmone & aliis internis partibus sumatur. Hesychius: σπλάγχνα, ἅπαξ, ἔγκατα, ἢ τὰ ἐντὸς ἔ ζώων. Posset itaque etiam hic locus intelligi de viscere, quod præter naturam sedem mutaverat, sicuti aliquando Anatomici veteres & recentiores de jecore & liene observarunt. Aristoteles lib. I. Hist. animal. cap. XVII. De jecore & liene loquens: ἀεὶ γὰρ ὅτ' ἂν μεταπεσῇ τὸ σπλάγχνον ἐν τοῖς τὴν ἐγκατάθεσιν παχυτέροις. Plin. lib. XI. cap. LI. *Lien in sinistra parte adversus jecori, cum quo locum aliquando permutat, sed prodigiose.* Verum hoc in quadrupedibus magis quam in hominibus conspicitur. Gal. lib. VI. Adm. Anat. Η' ἀφιλόσοφ- ἐλέγχου ἕθ' ὑπ' ἀνθρώπων, ὅτι ὀλίγων σ' ἐν' ἄλλων ζώων ὑπαλαμβάνει αὐτὸ ἔ θεατῶν μηδὲν ἀλλόκοτον ἐργάζεσθαι. Sic mihi amicissimus, & in arte anatomica incomparabilis Carolus Drelincurtius nuper retulit, se Parisiis in cadavere humano vidisse lienem cum annexis vasibus in dextro, & jecur in sinistro hypochondrio situm.

[37] Καὶ τὴν καρδίαν διατέμων.] Refert Valerius Max. lib. I. cap. VIII. ad Athenienses, non vero ad Lacedæmonios hanc administrationem anatomicam, ita enim ille: *Oculis ejus admirabilius Aristomenis Messenii cor: quod Athenienses ob eximiam calliditatem exectum, pilis refertum invenerunt: cum eum aliquoties captum, & affatim elapsum, cepissent.* Sed optime Plinius lib. XI. cap. XXXVIII. hanc ἰσχύειν Lacedæmonis adscribit, nam nulla ipsi cum Athenienses res fuit. *Hirsuto corde gigni quosdam homines proditur, neque alios fortioris esse industriæ, sicut Aristomenem Messenium, qui occidit Lacedæmonios. Ipse convulneratus & captus semel per cavernam latomiarum evasit: angustos vulpium aditus sequutus. Iterum captus, sopitis custodibus somno, igandem advolutus lora cum corpore exuisse. Tertio capto Lacedæmonii pectus dissecuere causa videndi, hirsutumque cor reperum est.*

[38] Ὡς Η' ροδεῖος ἢ Πλάτωνος, ἢ Ῥιανός.] In Herodoti libris neque hujus ducis, neque totius historiæ mentionem reperies, adeo ut nonnulli optime conjiciant, Herodotum

Α ΝΔΕΙΡΑ [39], πόλις ἠδεπίρως, ἐν ᾗ λίθος, ὃς καιόμενος σίδηρος γίγνεται. εἶτα μὴ γῆς πόνος καμινεύθεις, ἀποστάζῃ ψοῦδαργυρον. εἶτα κεραθεὶς χαλκῷ, [40] ὀρείχαλκος γίγνεται. Στράβων ιγ, καὶ Θεόπομπος ιγ. [41] τὸ ἐθνικὸν, Α'νδειρίωσ, καὶ Α'νδειρινή. ἔτω δὲ ἐκάλουν ἡ μήτηρ τῶν θεῶν ἐκεῖ. Ἔστι καὶ Α'νδειρα ἡλυκῶς, φρυγίως.

Α'ΝΔΡΙ'Α, πόλις Η'λείας, Ἤπειρος Μακεδονίας, ὡς Φιλέας ἐν περίπλοις. ὁ πολίτης, Α'νδρεύς. [42] Τύπαλος ὁ γράψας Ἰλιακά.

Α'ΝΔΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Α'νδρος τοῦ Εὐρυμάχου, ἢ τοῦ [43] Α'νίου ἀδελφοῦ, [44] τοῦ παιτρὸς τῶν Οἰνοτρόπων. Τινὲς δέ φασιν [45] Α'νδρέα τέτον, [46] καὶ Α'νίου παῖδα. τὸ ἐθνικὸν Α'νδρεύς, ὡς [47] Λιμνώδιος, Κνίδιος, [48] Μιμνώδιος.

Α'ΝΕΜΩ'ΡΕΙΑ [49], πόλις Φωκίδος, [50] ἡ νυῦ Α'νεμώλεια. Ὅμηρος,

[51] Οἵτ' Α'νεμώρειον Ἑ Τ'άμπλιν ἀμφενέμοντο.

ΑΝDERA, neutro genere, urbs est, in qua lapis reperitur, qui ustus in ferrum transit: deinde cum terra quadam in camino excoctus falsum argentum stillat, quod ære tandem permisto fit orichalcum, uti Strabo libro tertio decimo, & Theopompus eodem referunt. Gentile, Anderenus & Anderena: hoc enim nomine mater Deorum ibi appellari solebat. Est item Andera Phrygiæ oppidum, quod fœminino genere effertur.

ANDRIA, oppidum Eliæ, & aliud Macedoniæ, uti Phileas in Periplis testatur. Oppidanus inde Andriensis dicitur, auctore Teupalo, qui Eliaca conscripsit.

ANDRUS, una ex Cycladum insulis, quæ ab Andro Eurymachi, vel Anii fratris filio, qui Oenotroporum pater fuit, nomen accepit. Alii vero hunc Andricum & Aniæ filium appellant. Gentile Andrius, uti Lindius Cnidius, Myndius.

ANEMORIA, urbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur. Homerus:

Quique Anemoriam & Hyampolin circumhabitabant.

Et

---

rodotum præter novem libros, qui hodie circumferuntur, etiam alia quædam exaraſſe. In Plutarchi operibus de hirſuto Ariſtomenis corde, & de immutato viſcere nihil omnino exſtat. Rhianum accuratiſſime clariſſimi hujus ducis vitam & res ab eo geſtas deſcripſiſſe, Pauſanias in Meſſeniacis teſtificatus eſt, ubi inter Myronis & Rhiani ſcripta comparationem inſtituit, ita enim ille: Ῥιανὸς δὲ οὐ πᾶς ἴσπιν ἑλὼν Α'ριστομένης ἐνὶ ἀφανίστοις, ἢ Α'χιλλεὺς οὐ Τυδέως Ὅμηρον. ἀλλ' ὅσοις ἐν ἐπὶ πλεῖστον εἰρκτοῖσι, σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τόλμῃ μοι τῶν λόγων, καὶ ὑπὲρ ἐμὲ ἀμφοτέρους, ὑπείληπται. Γιανὸς δὲ μοι πείσαι μᾶλλον ἐφαίνετο εἰκότα εἰς τὰ Α'ριστομένους κτήματα. Rhiani opus non exſtat, fragmenta nonnulla ipud noſtrum & alios ſcriptores inveniuntur.

[39] Α'ιδειρα, πόλις ἤδειρος, ἀπὸ λίθος &c.] Non puto hæc ab Epitomatoris, multo minus a Stephani manu profecta: excidit enim tranſcriptorum incuria regionis nomen, quod rarißime omittitur. Sine dubio legendum: Α'ιδειρα, πόλις Τρωάδος πόλις, ἐθνικὸς. Situm ſatis accurate cognoſces ex loco Strabonis lib. XIII, quem noſter citat, & ferme verbotenus tranſcripſit, ita enim ille: Μικρὸν δ' ὑπέρκειται τῆς Σκήψεως Α'ιδηρα, Ἑ Πιτύα, καὶ Γαργαρὶς ἐν ἑξήκοντα σταδίοις ἀπὸ τῆς Α'ιδήρας, ἃς κεκλήρωται, σπήλαιόν τι ἐστὶ μέγα γῆς πόνος καμινεύθεις, κάτοπτρα ψευδάργυρον. ὁ σφυρηλατοῦσι χαλκὸν τὸ κεκολλημένον γίνεται κεῖθεν, ὃ τινες ὀρείχαλκον καλοῦσι.

[40] Ο'ρειχαλκος γίγνεται.] Vide de orichalco doctiſſimum Bochartum de Animal. Sac. Script. pag. 883.

[41] Τὸ ἐθνικὸν Α'νδειρίωσ.] Hæc forma regioni eſt ſolita, nam in Troade, & circa Helleſpontum locis, gentilia in ιος formantur, uti alias luculenter demonſtravimus.

[42] Τύπαλος ὁ γράψας Ἰλιακά.] Mendoſe ſic exhibent omnes editiones: Salmaſius ex Palatinis codicibus optime legebat: Τύπαλος, ὁ γράψας Η'λειακά. Hanc indubitatam eſſe lectionem inde evincitur, quia nunc de Elidis urbe Epitomator ſermonem inſtituit.

[43] Α'νίου ἀδελφοῦ.] Ita reſcribere placuit ex veteribus, libris: corruptiſſime vulgati exhibebant omnes, Α'νανίου, ἀδελφοῦ. Veram lectionem Salmaſius in Palatinis & nos in Voſſiano codice invenimus. Non poſſum non laudare doctiſſimi Meurſii κρίσιν in notis ad Lycophronem, veram & veterem lectionem ex conjectura Stephano noſtro reddentis, cui etiam magnum Bochartum conſentientem animadverti in collectaneis, quæ admodum reverendus & eruditiſſimus Stephanus Morinus nuper ad me ex Galliis tranſmiſit.

[44] Τοῦ παιτρὸς τῶν Οἰνοτρόπων.] Aniusille, de quo mentionem fecimus, teſte ſcholiaſta ad Lycophronem, Dorippam uxorem duxit, ex qua genuit tres Oenotropas, Oenò, Spermò, & Elaidem, quibus Bacchus hoc imperaverat, ut quotieſcunque cuperent, pro nominum ipſis impoſitorum ratione, vinum, ſemina & oleum conſequerentur. Harum etiam meminit Heſychius: Οἰνοτρόποι, οἱ Α'ίου θυγατέρες.

[45] Α'νδρέα.] Fortaſſis reſcribendum Α'νδρία, quem Pauſanias hujus inſulæ conditorem ſtatuit libro decimo. Τὸν Βίαντος τε ἐς Πριήνην καὶ Μάνδρων ἐς Χαλκίδα ἀνδρίας ἐστὶ, Θυμέρας τε ἐπιδόσεως ἕ γλαυκὸς ἐπὶ τῷ ἀκρωτ. Α'νδρίαν δὲ ἀπὸ ἄγαλμα οἱ Διόσκουροι γίγνεται Α'νδρέα εἶναι ἕ οἰκιστήν. Ovidius lib. XIII. Metam. Andrum Anii filium ſcribit:

- - - - *Quod enim multa filius absens*
Auxilium? quem dicta ſuo de nomine tellus
Andros habet, pro patre locumque & regna tenentem.

[46] Καὶ Α'νίου παῖδα.] Sic etiam hoc loco reſcribere placuit, ſuadentibus libris manu exaratis: male in vulgatis excuſum erat, τὸ Α'ναιὸς παῖδα.

[47] Λιμνώδιος.] Non poſſum hanc ſcripturam pro genuina habere, etiamſi omnes editiones ita exhibeant: ſine dubio Λιμνίος reſcribendum eſt. Vide Stephanum in Λίμνος.

[48] Μιμνώδιος.] Optime ſic edidit Xylander: male in aliis editionibus & Voſſianis ſchedis Μυλώδιος reperi.

[49] Α'νεμόρεια, πόλις Φωκίδος.] Tempore Homeri Anemoria & Hyampolis videntur diverſæ & vicinæ admodum urbes fuiſſe, quæ interjecto longi temporis ſpatio in unam civitatem coaluere, cujus rei non pauca apud antiquos ſcriptores exempla occurrunt atque inveniuntur. Nomen habet teſte ſcholiaſta in Lycophronem, quod frigida ſit & ventis expoſita. Α'νεμώλεια δὲ ἐκλήθη ἀφ' ὑπείας αὐτῆς ψυχρᾶς ἕ ἀνέμων. Sita erat circa angustias, per quas ad Phocidem itur e Theſſalia, non procul ab Orchomeno & Lebadea, quod antiquorum teſtimoniis mox ſuntus confirmaturi.

[50] Ἡ νυῦ Α'νεμώλεια.] Inſra hoc videbimus ex loco Strabonis, quem noſter tranſcripſit.

[51] Οἵτ' Α'νεμώρειον.] Verſiculus eſt ex Homeri Catalogo, quem conſtanter ita legunt libri editi & manu exarati: verum hic Α'νεμώρειον corrigendum eſſe, hujus

tmematis

καὶ Λυκόφρων,

Πατραν, Λίλαιαν, [58] Ἀνεμωρείας πέδον.

ὀνόματα [59] ἀπὸ ἔργου συμβαίνοντα. Ὑπερκείμενον δὲ αὐτῆς τὸ καλούμενον [60] Κατοπτήριον χωρίον, ὅτι ἡμέρας ἐν νυκτὶ [61] καταιγιζομένου πνεύματος. [62] ἐστὶ δὲ μεταξὺ Φωκίδος, καὶ Δελφῶν, [63] κειμένη ὑπὲρ λόφου ὑψηλοῦ. [64] ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς· [65] Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.

ΑΝΗΤΟΥΣΣΑ [66], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς Πολυισσαῖος Φησίν.

ΑΝΘΑΝΑ [67], πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατὸν κωμῶν· ὡς Φιλοστέφανος, ἀπὸ Ἄνθης τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν Κλεομένης ὁ Λεωνίδου ἀδελφὸς ἀνελὼν, καὶ ἐκδείρας, [68] ἔγραψεν τὸ θώρακα [69] τὰς χρησμὰς περιέσθαι. [70] Χάραξ δ' Ἄνθην αὐτὴν Φησιν. ὁ πολίτης, Ἀνθηνός. ἐστὶ δὲ Ἀρκαδίας πόλις.

ΑΝΘΕΙΑ [71], πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους,

A Et Lycophron:

Patram, Lilæam, & Anemoriæ solum.

Urbs ab eventu ita appellata est: nam supra eam situs est locus Catopterium dictus, à quo undique interdiu ac noctu ventorum impetu vexatur. Urbs autem in confinio Phocidis & Delphorum, in excelso colle sita est. Civis Anemorensis dicitur, uti Lycorensis Apollo.

ANETUSSA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Anetussæus dicitur, uti Scotusæus, auctore Polyhistore.

ANTHANA, urbs Laconica, una ex centum. Ita dicta, uti Philostephanus auctor est, ab Anthe Neptuni filio, quem Cleomenes Leonidæ frater interfecit atque excoriavit, scribens in pelle oracula esse servata. Charax oppidum Anthenen nominat. Oppidanus inde Anthanensis dicitur. Est item Arcadiæ civitas.

ANTHIA, urbs Peloponnesi, vicina Argo,

tmematis inscriptio, & poetæ editiones clare satis indicant.

[58] Ἀνεμωρείας πέδον.] Rectius in Lycophrone legitur, ε' Ἀνημωρείας πέδον. In eadem MSS & aliæ editiones ex nihilo.

[59] Ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος.] Quamquam terri posset hæc lectio, nec puto tamen eam a Stephani manu profectam: relationem esse ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. Ultro enim fatetur Eustathius ad Iliad. B. pag. 274. sic quondam in Ethnicis fuisse exortum, inquiens: Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια ἀνομάσθη ἀφ' ὅτου, καὶ ἐξ συμβαίνοντος πάθους, ὑπερκειμένου αὐτῇ τοῦ ὀνομαζομένου Καθοπτηρίου χωρίου, ἐξ οὗ ἡ ἀνεμώρεια ἐπικαταφέρεται πνεῦμα σφοδρόν. ἐπὶ δὲ μαζόρων Φωκίδος, ἐπεὶ καὶ λόφῳ ὑψηλῷ πάντα τὰ περὶ Ἐθνικοῖς. ἀνεμώρεια, ἡ καὶ Ἀνεμώλεια. Verum neque hæc illatio videtur præterecundum, hæc Stephanum de Anemoria portius ex Strabone hausisse, ita enim ille lib. IX. Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια διείργει δὴ τὴν συμβαίνουσαν ἐπιπροσθοῦσα ἐπὶ αὐτῇ ὄρεσι τὸ Καθοπτήριον χωρίον, ἔχουσι δὲ Παρνασσὸν ὄρεσιν, ὁρίου δ' ὧν ὁ τόπος ἐστὶν ἐν τοῖς Φωκικοῖς ὄρεσιν, ὅπου ἀπὸ τῶν Δελφῶν ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ Φωκικοῦ Λακεδαιμονίοις, καὶ ἐπιστέλλουσιν ἐκ τῶν Δελφῶν. Ἀνεμώλεια καλοῦσι. Hæc jam perspicuum est, τὸ πνεῦμα librationem venti ex Strabone, & Stephanum hæc ex Strabone. Ἀνεμώρεια πνεῦμα, decimpsisse.

[60] Καθοπτήριον.] Sic etiam Eustathius ex hoc loco Stephani, loco jam allegato, Καθοπτήριον δὲ τὸ ἐπιφερόμενον ἐκεῖσε, &c.] Hæc librorum est lectio: non inter codices scripti exhibent: ἐπιφερόμενον ἐκεῖσε, quod parum juvat. Hunc locum ex mente Stephani sanæ mentis ibit inficias: lege quisquis meo periculo, ut sententia sit perspicua. Ἐπιφερόμενον ἐκεῖσε, ὡσεὶ καταιγιζόμενον πνεύματος. Hanc non allegatio, tantisme lequet, qui sua ætate non aliter εἰ ἐπιφερόμενον ἐκεῖσε πνεῦμα. Sic etiam apud Stephanum mentat Eustathius Strabo: ὅρια δ' ὧν ὁ τόπος ἐστὶν &c. Sed hæc differentia non est magni momenti.

[61] Καταιγιζόμενον πνεύματος.] Statius lib. VII. Thebaid.

Et saltet, Lebadeatuas, & Hyampolin aeri
Subtemptum scopulo.

Hyampolim fuisse appellatam, testantur Strabo, Eustathius & alii, quorum verba jam non transcribam.

[62] Ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς.] Mendosum esse hoc gentilitium, libri editi ita præferunt, vidit Salmasius, qui emendationem fecit reticipit, ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς. Hanc emendationem esse probam, ex proximo gentili liquet.

[63] Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.] Stephanus in Λυκόφρων. Ἐστὶ δὲ Λυκωρεὺς Ζεύς.

[64] Ἀνήτουσσα. πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης &c.] Ita hunc locum ex Vossianis schedis refinximus, qui in vulgatis inverso ordine concipiebatur. Ἀνήτουσσα. ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς Πολυίσσης Φησίν. ἐν δὲ πόλις Λιβύης.

[65] Ἀνθήνα.] Plinius, observante Ortelio, hujus oppidi meminit lib. IV. cap. V. *Oppida Tenarum, Amycla, Phera, Leuctra & intus Sparta, Theramne, atque ubi fuere Cardamyle, Pitane, Anthane.* Sed expunxit Salmasius *Anthane*, & reposuit *Anthia*: nam libri Pliniani manu exarati *Antiane* & *Auxiane* exhibebant. Hæc illa urbs est, quam Thucydides lib. V. Ἀνθήνην appellat, & in Cynuria collocat: Ἔχει δὲ καὶ αὐτὴν Θυρέαν, καὶ Ἀνθήνην πάλαι, πεμπτὴν δὲ αὖτ' ἐκ Λακεδαίμονος. Adeo ut *Anthane* sive *Anthene* ab *Anthia* plane diversa fit. Codex Vossianus legebat, Ἀνθήνη πόλις Ἀκαδικὴ

[66] Ἄνθηα.] Hyginus inter Neptuni filios recenset Anthcum ex Asty phile Phœnicis filia. Aliam genealogiam tradit Pausanias libro secundo Τὸν δὲ ὕστερον βασιλεύσαντα ἐπὶ ἴσους, ἄρχειν ἐπέστη Ἄνθα. τοῦτο δὲ εἶναι Ποσειδῶν. Ἀλκυόνης Ἀτλαντος θυγάτηρ.

[67] Ἐγράψεν τὸ τοῦ θώρακα.] Libri scripti: ἔγραψεν τὸ τοῦ θώρακα. Horribile crudelitatis & sævitiæ exemplum refert Stephanus: & alia de eodem duce Lacedæmoniorum apud Pausaniam alibi inveniuntur. Verum postea ipse à Ptolemæo pelle nudatus, & cruci affixus est, teste Plutarcho.

[68] Τὰς χρησμὰς περιέσθαι.] Citat hunc locum Meursius in Laconicis, sed vocem περιέσθαι non addidit, quod an data opera, vel emendandi animo fecerit, me latet. Fortasis oraculum de Anthe Neptuni filio hoc prædixerat, quod Cleomenes, ne falleret, exsequutus est.

[69] Χάραξ Ἀνθήνην.] Ita etiam civitatem appellavit Thucyd. libro jam allegato.

[70] Ἄνθηα, πόλις Πελοποννήσου.] Male codex Voss. Ἄνθη, πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους. Quantum ex antiquis historicis & Geographis conjicio, geminæ hac appellatione in Peloponneso civitates exstitere, altera Laconica, altera Messeniaca; sed neutra, si accuratum earundem situm consideremus, Argo vicina, uti ex ipso Stephano mox probabimus. Falsus itaque est Philo, & Stephanus, qui hac in re Philoni assentum præbet; imo miror doctissimum Archiepiscopum Thessalonicensem hoc non fubolfecisse, qui hæc de Anthea sine aliqua falsi suspicione ex Epitomatore transcripsit & in commentarios ad Iliad. rejecit, ita enim ille pag. 743. Τῶν δὲ Ἀνθηαι, ὁ τὸ ἐθνικὸν ἀφ' ὑμῶν, πλησίον Ἄργους εἶναι φησι, ἱστῶν ἐ Πάτλα πόλιν Ἀνθηαν,

Ἄργος, ὡς Φίλων. τὸ [67] ἐθνικὸν, Ἀνθάς. Ἔστιν Ἄνθεια [68] ἡ καὶ Ἑλλησπόντιος πόλις, πρὸς τῇ Θράκῃ, Μιλησίων καὶ Φωκαέων ἄποικος· ἧς μέμνηται πολλοὶ, καὶ Φιλέας. [69] ἔστι καὶ κώμη Λιβύης. ἔστι καὶ Ἰταλίας, Ῥώμης πλησίον, ἥ τις καὶ Ἄντιον μελανομάδη, ὡς εἰρήσεται.

Argo, uti Philo teſtatur. Gentile, Anthenſis. Eſt item Anthia urbs Helleſponti juxta Thraciam, Mileſiorum & Phocæenſium colonia, de qua præter Phileam, multi alii mentionem fecere. Eſt quoque Libyæ pagus, & Italiæ civitas prope Romam, quæ alio nomine Antium appellatur, uti poſtea dicetur.

Ἀνθεμοῦς, [70] πόλις Μακεδονίας, [71] ἡ Συρίας, ἀπὸ Ἀνθεμεύς· ὁ πολίτης, Ἀνθεμούσιος, ἡ Ἀνθεμουσία. ἔστι καὶ Ἀνθεμουσίς λίμνη Μαριανδυνῶν, ἣν Ἀπολλώνιος Δολιονίδας, [72] ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεσσίδα φησίν.

ANTHEMUS, oppidum Macedoniæ & Syriæ, ab Anthemunte nomen habens; cujus oppidanus Anthemuſius & Anthemuſia dicitur. Eſt item Anthemuſis Mariandynorum lacus, quem Apollonius in Argonauticis, facta dialyſi, Anthemoëſſidem appellat.

Ἀνθηδών, [73] πόλις Βοιωτίας.

Ὅμηρος,

ANTHEDON, urbs Bœotiæ, de qua Homerus

- - - [74] Ἀνθηδόνα τ' ἐχατόεσσαν. - - - *Anthedonemque ultimam.*

Nomen

ἀπὸ

θιον, ἡ κώμη Ληύης, ἡ Γηλία. Meſſeniaca, quam longe hæc ab Argo diſtet, geographiæ paulo peritiores non ignorant, ab ipſo Stephano in voce Τεγειᾶν appellatur Ἀγησις, ita enim ille: Τεγειᾶν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τεγειᾶτος. ἔστι δὲ Πέλοπος, ὃν ἔλαβεν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ Σαρωνία, ἡ Παραβατική, ἡ Ἀστραπιαία, ἡ Ἀγιάς. Verum ne unius Stephani auctoritati acquieſceremus, hanc veritatem etiam ex Pauſania Corinthiacis confirmabimus, dicentis: Ἀπολιπόντι δὲ Τεγεᾶτιν πόλιν, σταδίους ἐστὶν ὀγδοήκοντα ἐς Ἀλέαν, ἣν ἀπὸ Ἄλεω τοῦ Ἀρκάδος ἐπονομάζουσιν οἱ ἐπιχώριοι. ἀδελφὴ δὲ Τεγεᾶτις, ἀνάθεμα Τήγεται τῇ Ἀθηναίᾳ. Laconica Anthea, quæ etiam Meſſeniaca dici poſſet, ſi quis ejus fines tam late extendat, uti aliquando apud hiſtoricos obſervavimus, erat ſita inter fluvios Pamiſum & Eurotam non procul à Cardamyle, Argo vicinior quam Τεγεᾶτις, de qua jam locuti ſumus, quam tamen nollem Argo vicinam dicere, quia plurimæ egregiæ urbes interjacent. Pauſanias lib. IV in Meſſeniacis de hac ita refert: Ἐντεῦθεν ἐς μεσόγαιαν τῆς Μεσσηνίας πεδίον ἐστὶ, ἐπὶ τὴν Θουαλατῶν πόλιν. Ἀνθήαν δὲ αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζω τῇ Ὁμήρου λέξει. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὕστερον τοῦτο τὸ Σπάρτης τῶν Θουρίων ἔλαβον Αὔγειον. Idem quoque apud Strabonem legimus lib. VIII. Ἀπὸ δὲ τῆς Θουρίας, ἡ Θουαλάτης κεῖται. ἐν ᾗ πόλις μία ἡ Ἀνθήα Ῥίου ἀπέχουσα σταδίους. Ἀνθήαν δέ τι ἄρα καὶ τὴν Θουρίαν φασίν. De hac civitate Stephanus nunc videtur mentionem feciſſe, & ex eo Euſtathius. Noſter in voce Θουρία etiam perhibet, Ἀνθήαν appellatam fuiſſe, ad quem locum noſtras obſervationes legito.

Ἀργεῖος, ἡ Ἀργεία, ἡ Ἀργολίς. Ἀνθήδιος, ἡ Ἀνθηδών. Ἀνθηδονία, ἡ Ἀνθηδονίς. Ἀνθηδονίτης, ὁ Ἀνθηδονίτης. Ἀνθηδονιάζω, τὸ ἐκ τῆς Ἀνθηδόνος ἐπιτήδειον ἔχω. Ἀνθηδονιακὸν, τὸ ἐκ τῆς Ἀνθηδόνος. Ἀνθηδονιακὸς, ὁ ἐκ τῆς Ἀνθηδόνος. Ἀνθηδονιακὸν ἔθος, ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶς ἐσθιόντων. Ἀνθηδονιακὸν ἔθος, ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶς ἐσθιόντων. Ἀνθηδονιακὸν ἔθος, ἐπὶ τῶν ἀπρεπῶς ἐσθιόντων.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθάς.] Reperitur hoc gentile apud Athenæum lib. XI: cap. II. Τιμοκτᾶς δὲ ὁ Ἀχαιὸς Δημοκτᾶ ποτηριοφόρῳ, καὶ τοῦτο Ἀνθᾶν χάραν. Neſcio profecto, qua auctoritate fretus doctiſſimus Palmerius in Athenæo Ἀνθῆνον reposuerit: voluit ſine dubio Ἀνθήνιον, quod tamen hic Stephani locus & alii ejus canones non permittunt: nam ab Ἀχαΐα fit Ἀχαιός, ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, & ſic ab Ἀνθία Ἀνθάς. Canonem vide in voce Ἀλία & aliis in locis.

[68] Καὶ ἡ Ἑλλησπόντιος πόλις.] Sic Xylander edidit. Verum conſtanter libri editi omnes, manuque exarati exhibent, ἡ ἡ Ποντικὴ πόλις. Et cenſeo ita olim à Stephano ſuiſſe ſcriptum; nam tempore Euſtathii omnino iſte locus ἐν Εὐθυκῇ ita legebatur, uti ſuperius clare liquet, ubi Archiepiſcopi verba in medium produximus. Verum & hæc Xylandri lectio aliquo colore poſſet excuſari, quia ſe Thracia etiam ad Helleſpontum & Propontidem extendit. Verum τὴ Πόντῳ tum debet ἰδιαῖς ſumi, non pro parte Myſiæ inferioris, neque pro regione inter Bithyniam & Paphlagoniam ſita.

[69] Ἔστι καὶ Ἰταλίας.] De illa mox dicemus civitate, ubi ad illum locum pervenerimus.

[70] Πόλις Μακεδονίας.] Hujus meminit Thucydides lib II. ex quo loco & ſitum cognoſcimus, ita enim ille: Ἐπλευσε δὲ ἐς τὴν ἄνω Μακεδονίαν πρῶτον τὴν ἐπὶ θαλάσσῃ Πύδνα ἐπὶ Κύρρου. ἔπειτα ἐς τὸ στόμα ἐς τὸν Βόλβην καὶ Αἰσχύλον καὶ

ἀφικνεῖται, ἀπὸ τοῦ τὸ Μυγδόνιον καὶ Γρηστωνίαν καὶ Ἀνθεμοῦντα ἰδεῖν. Vide quoque Plinium lib. IV. cap. X. Certiſſimum eſt, plurimas per terrarum orbem civitates à fructibus & herbis, quæ circa eaſdem naſcuntur & proveniunt, denominationem ſortiri: plurima hujus rei exempla in noſtro Stephano occurrunt. Vide in voce Ἀγνάς, Δωρίς, Πιτύουσα, Σῦκα, & aliis in locis. Cenſeo hanc urbem etiam denominari à copia cujuſdam herbæ, quæ Dioſcoridi lib III. cap. CLIV. Ἀνθεμὶς, & Theophraſto lib. VII. cap. XIII. Ἄνθεμον dicitur. Eſtque *Chamæmelon* Plinii, lib. XXI. cap. XVII. In officinis corrupte *Chamomilla* appellatur, quæ vox Græcam originem redolet, nam χαμαίμηλον etiam anthemidis nomine gaudet. Χαμαίμηλον proprie denotat terreſtre malum, & nomen inde habet, notantibus Botanicis, quod malis odore ſimile ſit, ἀφ' ὧν ὀσφῆς τὰ μῆλα ἀμοιστῇ τῇ ὀσμῇ. Noſter hanc urbem ſic appellatam vult ab Anthemunte quodam, quemadmodum ſolent Græci, ut urbis incunabula tanto illuſtriora redderent; ſed merito ut fabuloſum rejicimus hoc etymon, & rationi magis conſentaneum amplectimur.

[71] Καὶ Συρίας.] Videtur Syriæ nomen hoc loco late accipiendum, ut etiam Meſopotamiam comprehendat. De hoc oppido loquitur Plinius lib VI cap. XXVI. *Mox in campeſtribus oppida Dioſphage, Polytelia, Stratonicea, Anthemus.* Ptolemæus & Ammianus *Antemuſiam* appellant: & Tacito lib VI. cap. XLII. Annalium *Anthemuſias* dicitur, ubi inquit: *At Tiridates volentibus Parthis Nicephorium & Anthemuſiada, cæteraſque urbes* &c. Sed Ammian. regionem & urbem Meſopotamiæ lib. XIV. hoc nomine meminit.

[72] Ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεσσίδα.] Cod. Voſſianus, & editio Flor. Ἀνθεμουσίδα, male & contra mentem Stephani. Apollonii locus exſtat lib. III.

Ἐν γὰρ δὴ λίμνῃσι πολυμνῶ νύμφ Σαγγαρίοιο,
Καὶ Μαριανδυνῶν αὐθρώπων ἐριβήλια ναίων,
Ἡ δὲ λυκηγὸς ῥίζησε, καὶ Ἀνθεμοεσσίδα λίμνην
Δεσπόζεσκε παρασμίνθοιο.

[73] Ἀνθηδών, πόλις Βοιωτίας.] Urbsad Euripum è regione Eubœæ ſita fuit, non procul à Salganeo flumine; liquet hoc ex Ptolemæo lib. III. cap. XV. cujus verba ita ſcribo: Αὐλὶς. Γοναὶ πρὸ. Αὐλῶνος. Σαλγανεύς. Ἀνθηδὼν. Φῶκαι. &c. Tradit Dicæarchus ſeptuaginta ſtadia abeſſe à Chaleide Euboicæ: Ἐξ Ἀνθηδόνος εἰς Χαλκίδα σταδίους ο'. μικρὸν ἐξ Σαλγανέως, οὗπερ τὸ αἰγαλεὼς λεία τῆς πάσης ἐρμάλεως. Strabo lib. IX: Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐχόντος τὴν Βοιωτικὴς παραλίαν ἀπὸ τῶν Εὐβοϊκῶν.

[74] Ἀνθηδόνα τ' ἐχατόεσσαν.] Vide Homerum circa Catalogi initium. Strabo bis hanc verſiculi partem citat, lib. I. & IX, ſed utroque loco inveni ἐχαθοεσσαν, & eodem modo apud Euſtathium, quæ lectio certa de cauta mihi videtur præferenda, facile enim ἀ à librariis in ο commutatur. Deducitur ἐχαθοεσσα à maſculino ἐχαθοεσσα. Dion. de ſitu orbis.

Ἐν δὲ πέλον πόλις ἀρχαιοτάτη Ἡρακλῆος
Ἐγγύθεν, ὑψηλὰ τείχεα, πυρὶ ἰκμενόεντα Γαλήνης.

καὶ Ἀνθηδόνος τοῦ Διός, τοῦ Ἄνθης, [71] τῆς Ἀ Nomen habet ab Anthedone Dii, qui Anthæ,
Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης τῆς Ἀβαντίδος. qui Neptuni & Alcyones Abantis filiæ filius
[72] αὐτοκίσαι δ' αὐτὴν Θρᾷκες, ὡς Λυκό- fuit. Eam olim Thraces habitarunt, uti testa-
φρων· tur Lycophron:

Ἀξῶ παύσιχρος Θρηϊκίας [73] Ἀνθηδόνος. *Civi contubernalis Thraciæ Anthedonis.*

ἢ ὅλη τὴν πόσιν ἀνθρωποτόκον εἶναι. Ἔστι καὶ Β Vel ita dicitur, quod præ omnibus urbibus flo-
ἑτέρα πόλις [74] πλησίον Γάζης, πρὸς τῷ ribus maxime esset fœcunda. Est & alia urbs
θαλάσσῃ μεσή. ὁ πολίτης τῆ πρώτῃ, Ἀν- prope Gazam in parte maritima. Civis prio-
θηδόνιος. ἔστι καὶ [75] λιμὴν Ἀνθηδόνιος. ris vocatur Anthedonius. Est quoque por-
[76] Λιβυκὸν παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος· tus Anthedonius. Nicon luctator Anthedo-
καὶ Λεωνίδης ζωγράφος, [77] Εὐφρανόρος C nius, & etiam Leonides pictor, Euphrano-
μαθητὴς, Ἀνθηδόνιος. τῆς δευτέρας ὁ πολί- ris discipulus, Anthedonius appellatur. Po-
της, [78] Ἀνθηδονίτης. sterioris urbis civis Anthedonita nuncupa-
tur.

ΑΝΘΗΛΗ [79], κώμη· Ἡρόδοτος ἐδ- ANTHELE, vicus, cujus meminit Hero-
δευμ. Ἡρωδιανὸς δὲ [80] πόλιν αὐτὴν φησι, dotus libro septimo. Herodianus & alii urbem
ἢ ἄλλοι. καὶ Ἀνθηλεὺς ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, D esse ajunt. Est etiam Anthene dicta. Gentile,
Ἀνθηλεύς. καὶ Ἀνθηνεὺς ἴσως. Anthenæus & Ἀνθηνεύς, ex Anthene veniebant.

ΑΝΘΙΟΝ [81], πόλις Ἰταλίας· ANTHIUM, urbs Italiæ, cujus meminit Qua-

[80] Κυά-

[71] Τῆς Ποσειδῶνος & Ἀλκυόνης τῆς Ἀβαντίδος.] Vitium ex Alcina & Fasciculina propagatum, Xylanderi quoque editionem quamcunque inquinat, invalit. Legendum est: Ἀνθηδόνος τοῦ Διὸς καὶ Ἄνθης τῆς Ἀβαντίδος. Optime in libris scriptis Ἀβαντίδος, pro Ἀβαντος: sed pro Ἀβαντίδος, quod hanc transeuntium vocabula transformari potuit, referendum est ad Ἄνθης, ex Pausania conturbatimus, ita enim ille in Bœotiacis: Γυναῖ δὲ τῇ πόλῃ τὸ ὄνομα, ἐπὶ μὲν δὴ Ἀβαντίδος ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ Ἄνθη ἀπὸ Ἀβαντίδου λέγεται οὐ τοῦδε ἐμοὶ ἐς λόγου, Ποσειδῶνος παῖδα & Ἀλκυόνης & Ἄνθαν. Hyginum hujus rei quoque testem producemus, qui Fab. CLV III. in recensione horum: Neptum ita scribit: *Rias ex Alcyone Atlantis filia. Item ex Arethusa Harilei filia: Ephocetus ex Alcyone Atlantis filia.* Nihil itaque certius apud Mythologos, quam Alcyonem Atlantis filiam fuisse.

[72] Αὐτοκίσαι δ' αὐτὴν Θρᾷκες.] Non possum præterire lectoribus verba, ad Iliad. B pag. 271. idem testificantia: Ἡ δὲ Ἀνθηδὼν ἐγκέτται μὲν ἐπὶ τῇ Ἀξίῳ, ἀλλ' οὐ τοῦ Ἀξίου ἐστὶν ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἀνθηδὼν, ἀλλὰ λόγῳ τινὶ Ποσειδῶνος. αὐτοκίσαι δὲ ἡ Λυκόφρων Θρᾳκίων φησίν. Idem refert ad hunc locum Lycophronis scholiastes, & ex Josepho præterea contumaciter mittitur, postea Agrippiadem vocatam, ut verebus geographicis? Josephus enim non de Bœotia, sed de Antiochi Syriæ loquitur, eamque ab Herode Agrippiadem revocatam tradit, ita enim ille lib. XVII: Ἀγρίππειαν δὲ τὴν ἐν τῇ Βατανίδι ἀνοικοδομήσας ὁ Ἀντίοχος, ἣν καὶ Ἴουλιάδα ἐκάλεσεν. Τοῦτο δὲ ἐν τῇ κατὰ τὴν Γαυλανῖτιν Ἀγρίππειαν ἐπανορθώσας Ἡρῴδης, ἐδώρησατο τοὺς ἐνοικήσοντας μισθοῖς, Ῥωμαίους ἢ Ἀνθηδόνας, Ἀγρεσπαιδὰ μετονομάσας, ἣ καὶ αὐτὸς ἐνῴκησε τοῦτον. Sic emendavimus pro Ἀνθηδὼν: Putaverunt omnibus Stephani libris hoc gentile pessime corrupta esse. Pausanias lib. 12: Ποσειδῶνι δὲ & Ἀμφιτρίτῃ καὶ Ἀφροδίτῃ Ἀνθηδόνιοι. Strabo lib. nono: Ἐντεῦθεν δὲ ἑξήκοντα σταδίοις μεθέστηκε ἡ Ἀνθηδὼν. Tertiam hujus vocabuli syllabam debere corripi, etiam liquet ex hoc Homeri versu:

Νίσσετ' ἰζαλίλιε, Ἀνθηδόνα τ' ἰφιάλωσαν.

Equidem non me latet apud Goltzium nummum reperiri cum inscriptione ΑΝΘΗΔΩΝΙΩΝ. Verum in antiquis inscriptionibus & numismatibus hæ literæ ob ioni simillimum inquando confunduntur: sic invenies ΟΡΘΟΦΙΛΕΩΝ & ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΥ. ΦΙΑΟΡΟΜΑΙΟΥ. ΝΕΟΚΟΡΩΝ & ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Et taciam hoc loco in nummis ΑΝΘΗΔΟΝΙΩΝ pro ΑΝΘΗΔΟΝΙΩΝ.

[73] Ἀνθηδόνος.] Hujus urbis memoria reperitur apud Plinium lib. v. cap. XIII. Oppida *Rhinocolura*, & *intus Raphea: Gaza*, & *intus Anthedon*. Ptolemæus lib. v. cap. XVI. Μεσόγεια δὲ Χαφείρα σκοπελος, Κασσίφεια Σφενδόνη, Ἀνθηδονία, Ἰόππη, Γαμαιπετῶν λιμήν, Ἀζώτη, Γαζαία λιμήν, Ἀσκάλων, Ἀνθηδών. Vide eundem Ptol. etiam lib. IV. cap. V.

[74] Λιμὴν Ἀνθηδόνιος.] Ita etiam hic referbere lubuit pro Ἀνθηδώνιος. Plinius lib. IV. cap. V. *In eo Epidaurum oppidum, Æsculapii delubro celebre: Spiraum promontorium, portus Anthedon, & Bucephalus* &c. Ptolemæo lib. III. cap. XVI: Ἀθήλαιον λιμήν dicitur: sed vereor ne locus sit corruptus, qui fortassis ope meliorum codicum emendari posset.

[75] Λιβυκὸν παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος.] Etsi codices vulgati ita exhibeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam de Anenicone pancratiasta nusquam mentionem factam certissime scio. Referibendum ex libris antiquis: ἀπηχθεσθὴν Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. Hanc verissimam esse lectionem nemo in dubium vocabit, si etiam probavero Eustathium suæ ætate sic apud nostrum legisse, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 271. Ἀπηχθεσθὴν δέ φασι Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. καὶ Λιβυκὸς ὁ ζωγράφος, Ἀνθηδόνιος ὢν, μαθητὴς Εὐφράνορος.

[77] Εὐφράνορος.] Ejus meminit Plinius lib. XXXV. cap XI, ubi ita legendum: *Post eum eminuit longe ante omnes Euphranor Isthmius, Olympiade centesima quarta, idem qui inter fictores dictus est a nobis. Fecit colossos & marmora, ac scriptos sculpsit: docilis ac laboriosus ante omnes, & in quocunque genere excellens ac sibi æqualis. Hic primus videtur expressisse dignitates heroum, & usurpasse symmetriam* &c. Plinius hic etiam de discipulo Antidoto, sed de Leonida nullam omnino mentionem facit.

[78] Ἀνθηδονίτης.] Ita emendavimus pro Ἀνθηδώνιος, quod omnes libri exhibent. Stabit lector à nostris partibus si rationes, supra allegatas, bene consideraverit.

[79] Ἀνθήλη, κώμη.] Hic aliquid excidisse, sole meridiano clarius est, legendum videtur: Ἀνθήλη κώμη Ἀχαΐας. Ponitur ab Herodoto, quem noster testem citat, inter amnem Phœnicem & Thermopylas, ita enim ille lib. VII. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Φοίνικος ποταμοῦ & Θερμοπυλῶν κώμη τις ἐστὶ τῇ οὔνομα Ἀνθήλη πάντι, παρ' ἣν δὴ παρῆσαν ὁ Ἀσωπός, ἐς διάλασσαν ἐκδιδοῦ. In hisce verbis aut τῷ ἐστι, aut τὸ κέντρι, si quid judico, tollendum. Alterutram vocem sciolus aliquis oræ fui codicis appinxit, quæ deinde in textum irrepsit.

[80] Πόλιν αὐτὴν φησι, ἢ ἄλλοι.] Non tantum Herodianus, sed etiam alii, inter quos ipse Herodotus, urbem appellarunt, ita enim ille lib. jam allegato: Καθ' τὸ Ἀθηναίους ὑποδέκεσθαι ἐσίσας ἀμφιξύξις μάνα, ἢ ὑμεῖς δὲ λέγετε καὶ Φοίνικα πεφάναι, ἀνέχειν Ἀγχίλας πόλιν, ἀμφιξύξις ἄλλα μάνα.

[81] Ἄνθιον, πόλις Ἰταλίας.] Hæc sine dubio, ut alibi probamus, eadem urbs est, quam superius meminit Stephanus in voce Ἄνθηλα. Ἔστι δὲ Ἰταλίας, Γάμμας πολισμάτιον, ὅπου & Ἄνθιον μητροπολίδα, ὡς εἰρηκεν.

[86] Κυάδρηλ@· ὁ δὲ τρίτος Ῥωμαϊκῆς χιλιά- A
δ@· ὁ πολίτης Ἀνθιανός, ὡς αὐτός.

Ἄ[87]ΝΘΥΛΛΑ, πόλις Αἰγύπτ. Ἡ πρό-
δοδ@· δωτέρα. Τριῶν ἦ ἡ μὲν Ἀνθυλλα
ἐστὶ λοιμὴ πόλις [88] ἐς ὑποδήματα ἐξαι-
ρέτως. τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλαῖ@·, ὡς Ἀβόλλα B
Ἀβολλαῖ@· καὶ Ἀνθυλλίτης, ἀφ' ὃν τὸ τύ-
πον.

Ἄ[89]ΝΝΑ, πόλις τῆς Ἰουδαίας, [90] ὑπὲρ
Ἰεριχοῦντος. [91] τὸ ἐθνικὸν Ἀννανίτης, ὡς Ἰώ-
σηπος· [92] καὶ Ἀννιανός, ἀπὸ τοῦ Ἀννανία. C

ἈΝΝΙΧΩΡΟΝ [93] μέμνηϑ Ἀλκμάν.
ὁι

[86] Κυάδρηλ@· ὁ δὲ τρίτος Ῥωμαϊκῆς χιλιά@·.] Vossius libro III. de historicis Græcis censet idem opus signari, quando Stephanus vel secundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in voce Ὀθωνία, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῶν in voce Θαλλοδία citat.

[87] Ἄνθυλλα, πόλις Αἰγύπτ.] De hac civitate etiam fit mentio apud Athenæum lib. I. sed nomen ibi per τ exaratur: Τριῶν δ' ὄντων Ἀνθυλλα πόλεων, ἡ μακρὰν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας, ἃ τῆς φασιν οἰκεῖν βασιλεῖς. Αἰγυπτιοὶ πρὸς Πέρσας τοὺς γαμοῦντας ἐπέτρεψαν εἰς ζώνας. Vides ex hisce verbis, Ægyptiorum & Persarum reges vectigalia & reditus hujus civitatis uxoribus concessisse εἰς ζώνας, id est ad cinctuum impensas; verum hæc vox tam late est accipienda, ut etiam alium muliebrem ornatum, scilicet τὰ περὶ μωλίδα, & quicquid vestimenti nomine venire solet, comprehendat, uti mox ex Herodoto fiet manifestum.

[88] Ἐς ὑποδήματα ἐξαιρετως.] Ita ubique scriptum reperio: noli tamen dubitare, quin legendum sit: ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτως. Sic olim scripsit Herodotus, cujus integra verba ex Euterpe in medium producam: Τυπτόμενοι δὲ ὑπ' Ἀνθυλλέων, τέως λοιμὴ τοῖσι, ἐς ὑποδήματα ἐξαιρετ@· ἀνέστη· ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεύοντες Αἰγύπτιοι τῷ γαμετῇ, τῶν δὲ γόνεται ἐξ ὅτου καὶ Πέρσησι ἐπ' Αἰγυπτ@·. Sic Herodotus facem accendit Athenæo, & Athenæus vicissim Herodoto: nam non speciatim hæc sunt intelligenda de calceamentis, sed etiam de zonis, & alio muliebri ornamento, quod reges Ægyptii, sub Persarum tunc potestate redacti, reditibus & vectigalibus civitatis, conjugibus suis comparabant. Confer locum cum Athenæo, & omnia luce erunt clariora.

[89] Ἄννα, πόλις τῆς Ἰουδαίας.] In Josepho, quem testem citat Stephanus, hactenus urbem hoc nomine invenire non potui. Si quid conjectura valeam, censeo Epitomatorem innuere locum Josephi lib. V, ubi ita inquit: Μετὰ δὲ τὴμερας ἑπτὰς τῆς Ἱεριχοῦ@· συμφορᾶς, πίπτει πεντήκοντα σταδίοις Γοφνὰ εἰς Ἄννα· κἀκεῖ τὸν ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἐκπολέμου. εἰς συμβολὰς δὲ αὐτοῖς ἦ Ἀβατὶν πρόσοπος, λαὸς ἄπειρος ἀνδρῶν ἐξ ἐ πεμφθέντων. Demiror profecto, unde hæc tanta librorum diversitas: Stephanus suæ ætate Ἄννα invenit, nunc Josephi codices Ἄννα præferunt: sed mutatione magna opus non est, ut duæ istæ lectiones concilientur, facile enim ex Ἄννα fit Ἄννη, & Ἄννη, dempta virgula literæ ν, etiam facili negotio in Ἄνναν commutatur. Pro Stephani lectione posset adferre locum ex geographo Nubiensi, ubi eadem hæc civitas ab ipso عنا Aanna appellatur, ita enim ille climate V. part. III: *Tiberias vero est maxima atque metropolitana inter urbes Jordanis. Ab hac ad Sur, iter duarum grandium dierum: & ab hac ad Ascensum Ablac, dies non integra. Ab hac ad Baisan, iter etiam diei minime justa. Ab hac ad* AANNA *urbem de terra Ghaur.* Cœlesyria ab Arabibus *Ghaur* nuncupatur, in qua Ἄννα sive Ἄνη sita est. Eutychius Patriarcha in Annalibus Alexandrinis pag. 111. & 116. ex editione Pocockii, parum ab hac terminatione recedit, à quo hæc urbs عانى *Ani* appellatur, sed ibi & *Ana* pronunciari & legi, grammaticorum canones patiuntur. Quid tandem ex diversa hac scribendi ratione concludam? Alterutrum enim, aut Stephanum incidisse in corruptum Josephi codicem, aut nunc mendose Ἄννα pro Ἄννα in ipso circumferri, statuendum: quod ultimum temere factum judicari posset, cum in Sacra pagina Jos. VIII: 28. עי *Ai* hæc civitas nuncupetur, unde, terminatione adjecta, Ἄϊνα formare possemus, quod Sept. interpretes in Γαὶ mutarunt. Firmiter mihi persuadeo eandem hanc esse urbem, quæ à Josepho Καινὰ, & adjecta terminatione Κάινα appellatur, uti Ἀμμαῦς, Ἀμμαοῦς, Γοῖφνα, Σαμάειν &c. situs enim optime quadrat & pronuntiatio Arabica non obstat. De situ legimus lib. XV: Antiq. Judaic. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸν πολεμαρχοῦντα τῆς Ἀκραβατηνῆς Καινὰ κώμης, χωρίον δὲ ἦν πόλις ἡ Κεῖλος Σύριας. Et lib. I. de bello Judaico, cap. XIV. Ποιεῖ δὲ τὴν πρώτην, χίλι@ μὲν κώμας ἦ Ἀκραβατηνῆς, ἣ σωμαρειτίδος εἰς Κάινα ἦ Κείλου Συρίας, ἄπεχον τὸ πολὺ, τῆς Ἰουδαίας ὅρων. Et mox sequitur: Ἐπιβαλλει δὲ τοῖς Ἡρωδείοις τὴ διοδεύσασι τὰς ὑπ' ἦ Κακηβοὺ ἐπιχωρίου αὐτῶ@· Ἀβηνίου@· &c. Etiam in textu Hebraico Josuæ XIX. קנה *Kana* appellatur, neque aliter à septuaginta interpretibus. Diversa hæc scribendi ratio, Ἄνη, *Aana*, *Ani* sive *Ana*, Ἄννα, Γαὶ, *Kaina* & Κάινα, videtur manasse ex more populorum orientalium; qui ad asperiorem sonum molliendum, sæpissime permutant literas ع Ajin, כ Caph, ق Coph, ع Ain, غ Gain, ق Kaf, ك Kef: imo præcipue Persæ & Turcæ Gain sæpe pronuntiant ut Kaf. Exemplis res evadet manifesta. Pro Hebr. עלם *Elem*, Arabes dicunt غلام *galám* puer, servus: pro עצב, غضب *gasaba* indignatus fuit: pro כפר *Kipper* غفر *gafara*, condonnavit: pro Pers. اقا *aka*, Turcæ efferunt اغا *aga*, præfectus militum; & اوتاق *otág* & *otát*, Turcis promiscuè dicitur tentorium. غوك *gouk* Pers. rana, gain prolato instar Kaf: & עמרה *Hhamora*, Γομόῤῥα, Arab. غامورا *Gamoura*. Atque sic alia innumera. Præter Annam jam memoratam alia reperitur, quæ ab Euphrate, cui adjacet, finditur, & partim in Arabia deserta, & partim in Mesopotamia sita est: ab Haleppo itinere quindecim dierum dissans, uti passim peregrinantibus traditur.

[90] Ὑπὲρ Ἰεριχοῦντ@·.] Sic rescribere placuit, ipso Stephano postulante: Ἰεριχοῦς, μαθὼν Ἰεροσολύμων ἦ Γοφνὰν πεμφθέν. ἡ ἄμμαν Ἰεριχοῦ@·. Male enim in vulgatis libris legitur, ἐπὶς Ἱερυχοῦν@·. Josephus præpositionem cum gignendi, nostrer vero cum accusandi casu construit, quod magis placet, utpote usitatius.

[91] Τὸ ἐθνικὸν Ἀνναίτης, ὡς Ἰώσηπος.] Non utitur hoc gentili Josephus, apud quem æque ac Stephanum, mendosum conspicitur. Si oppidi nomen sit Ἄννα, recte in Vossiano codice exaratum est: τὸ ἐθνικὸν Ἀννίτης, & ita in Steph. procul dubio rescribendum; nam agnoscit quoque hanc lectionem ex Palatinis libris ὁ πάλαι Salmasius. Pessime apud Josephum loco citato Ἀνανίου scriptum est: hoc concesso, oppidi nomen esse Ἄννα, non tamen inde juxta τὸν ἐπιχώριον τρόπον deducetur Ἀνάννης, qui terminationem in της exigit, ut aliis in locis fusius ex Stephano docuimus.

[92] Καὶ Ἀννιανὸς, ἀπὸ τοῦ Ἀννανία.] Hæc vitiosa esse vidit Salmasius, ex conjectura ita restituens: καὶ Ἄννα ὁὸς, ἀπὸ τοῦ Ἀννία.

[93] Μέμνηϑ Ἀλκμάν.] Fuit verna Agesidæ, & quia ei videba-

ἰσοικῶντες, Α'νίχωροι, καὶ Α'ννίχωρες, παλαιὸν Περσῶν κείμενοι.

Α'ΝΤΑΙΟΠΟΛΙΣ [94], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Α'νταιοπολίτης. [95] λέγεται δὲ Α'νταῖος, ὡς Α'λεξάνδρειος· ἀφ' οὗ ἡ πόλις.

Α'ΝΤΑΝΔΡΟΣ, πόλις [96] ὑπὸ τὴν Ἴδην, πρὸς τῇ Μυσίᾳ τῇ Αἰολίδι, [97] ἀπὸ Α'ντάνδρου τοῦ Φρατηνοῦ Αἰολέως. [98] τὸ ἐθνικὸν, Α'νταν δρεύς. Α'ριστοτέλης φησὶ τὴν [99] ὠνομάσθαι Η'δωνίδα, ἀπὸ τῶν Θρᾳκῶν Η'δωνῶν ἔνας ἐκεῖθεν, καὶ Κιμμερίδα Κιμμερίων ἐνοικησάντων ἐκεῖ χίλια ἔτη. τὰ ἐθνικὰ τῆ μὲν Η'δωνίδος, Η'δωνεύς· τῆς δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριοι.

Α'ΝΤΕΜΝΑ [1], πόλις Σαβίνων, μία τῶν ἀπηρνημένων Ρ'ωμύλῳ. [2] τὸ ἐθνικὸν, Α'ντεμνάτης, ὡς Γαβιννάτης.

Α'ΝΤΕΙΑ [3], πόλις Ι'ταλίας, κατῳκημένη Ρ'ωμαίων. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κίρκης παιδὸς. [4] Ὀδυσσεὺς γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, Ρ'ῶμος, Α'ντία,

A meminit. Incolæ, prope Persas siti, dicuntur Annichori, & Annichores.

ANTÆOPOLIS, civitas Ægypti, cujus gentile Antæopolita. Dicitur quoque Antæon, uti Actæon; à quo urbs nomen habet.

B ANTANDRUS, urbs sub Ida, juxta Mysiam Æolidis sita, quæ ab Antandro Æolum duce nomen habet. Gentile, Antandrius. Aristoteles inquit Edonidem appellari, quia Edoni ex Thracia eam incoluerint: & Cimmeridem, propterea quod Cimmerii

C ipsam centum annos habitaverint. Hinc formantur gentilia, ab Edonide Edoni, & à Cimmeride Cimmerii.

ANTEMNA, urbs Sabinorum, una ex iis quę Romulo restiterunt. Gentile dicitur Antemnata, uti Ravennata.

D ANTIA, oppidum Italiæ, Romanis subditum: ita autem dictum est à Circes filio: quippe Ulyssi & Circæ filii tres fuere, Romus, Antia,

---

[94] Α'νταιόπολις.] Homo præclari ingenii, manumissus est, & poëta erat, urbe Herculide de Politiis, ita enim ille in Laconicorum libro reputi. ὁ δὲ Α'λκμὰν οἰκίστης ἦν Α'γησίδα, ἐλευθερωθέντος, καὶ ποιητὴς ἀπῆρε.

[95] Α'ντα῀ος, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus exstat mentio apud Ptolemæum lib. IV. cap. V, hisce verbis. Α'πὸ δὲ τοῦ μεσημβρινοῦ Α'ντιοπολίτης νομὸς, καὶ μητρόπολις, Α'νταῖος ὁμώνυμος. Nomen habet ab Antæo terræ filio, qui cognitus longe totum lustrari, quos delassatos interficiebat. Hunc potius Herculem in Libya occidit, auctore Diodoro Siculo lib. I. Qui in parte Libyæ Antæus regnaverit, legere est apud Melam lib. III. cap. ultimo.

[96] Α'νδρ. ὑπὸ τὴν Ἴδην, πρὸς Α'σσῳ.] Multa hujus loci exstabilire, mihi firmiter persuadeo: si enim Α'νταν pro gentili ut centenetum, perabsurde hic ab Epitomatore dicetur, civitatem nomen inde esse sortitam, cum gentile sit, regi nomen Α'ντα῀ος, non vero Α'νταν δρεύς.

[97] Ὑπὸ τὴν Ἴδην πρὸς τῇ Μυσίᾳ.] Situs ex hoc Stephani loco est manifestissimus, jubet tamen ei addere verba Thucydidis lib. IV ita scribentis: Καὶ ὧδ' αὐτὸν ἐξέφυγεν, ἐπιβοηθησάντων Α'ντάνδρου οἵπερ, ἐπὶ θάτερα μοίρᾳ τοῦ Α'σσοῦ. ἔστι κρημνώδεις αὐτοῦ (ταῦτα γὰρ ἐγγὺς ἀλλήλων ἐστὶν) ἔνθεν μὲν ἐπὶ τὴν Α'ντάνδρου παραβοηθοῦσι ῥᾴδιος ἐκ ἀντῆς ὁρμωμένοις, ἔνθεν δὲ ἐπὶ Λέσβου ἔστι πόντος πολὺς ἐπιπλεῦσαι. Hinc liquet urbem Antandrum navium opportunitas & lignorum copia reperiebatur. Vide etiam Herodotum in Polymnia, Strabonem lib. XIII, Scymnum Chium, Scylacem & alios.

[98] Α'πὸ Α'ντάνδρου.] De nominis origine videndus Pomp. Mela lib. I. cap. XVIII: *In altero latere, Antandros, duplex causa nominis jactatur. Alii Alcanum Æoli filium, cum ibi regnaret captum à Pelasgis, ea se à Dardano insula vix & seditio exegerat. Hi Antandrum, quod ea Dardano, alii quasi pro viro accepi volunt.* Varias de hujus urbis origine opiniones lege apud Servium in Virg. lib. 3 Æn. ad hæc poëtæ verba:

. . . . *Classemque sub ipsa*
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antandros, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antandrum, concente] Vossio, proprie is est, quem Latini Antandrum vocant. Utitur hoc vocabulo in illa significatione & Plutarchus.

[99] Τὴν δὲ Η'δωνίδα Α'ντάνδρου.] Occurrit hoc gentile nomen apud Thucyd. lib. VIII: Ὅπως δὲ ἡ Πελοποννησίων ὑπὸ τῇ Ἐρυθρᾷ Α'ντανδίοις [ἐστὶ δὲ Α'ιολεῖς] παρεκομισθήσεται ἐς τὴν Α'σσόν πλοῦν ἀφ' ἧς Ἴδης ἕως ὀπλίτας, &c.

Circumjacens regio etiam Α'ντανδρία dicitur Straboni lib. XIII.

[1] Ὠνομάσθαι Η'δωνίδα, ἀπὸ τῶν Θρᾳκῶν Η'δωνῶν ἔνας ἐκεῖσε, καὶ Κιμμερίδα &c.] Ita hunc locum supplevit incomparabilis Vossius ex libris antiquis. Testatur etiam Salmasius in margine sui codicis, se simili prorsus modo in Palatino codicibus invenisse. In vulgatis editionibus locus hunc in modum circumferebatur: Α'ριστοτέλης φησὶ πρώτην ὀνομάζειν Η'δωνίδα, Κιμμερίων ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἔτη. Plinius lib. V. cap. XXX. auctor est, hisce nominibus Antandrum fuisse insignitam: *Rursus in littore Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cimmeris.*

[2] Τῆς δὲ Κιμμερίδ῀, Κιμμέριος.] Et ita etiam hunc locum refinxerunt ex libris scriptis viri incomparabiles Salmasius & Hiacus Vossius. Pessime enim vulgati exhibebant: Τῆς δὲ Κιμμερίας, Κιμμέριος.

[2] Α'ντεμνα, πόλις Σαβίνων.] Oppidi nomen Strabo numero plurali & fœm. gen. exstulit lib. V: Κοσκωνία δ' ἐστὶ, καὶ Α'ντῖμνα, καὶ Φιδῆναι, Λανούϊον, ἃ καὶ πεπολίσται, πλὴν ὀλίγων, ὧν δὲ κώμαι. A Latinis fuit conditum & denominatum, Si Varroni fides sit habenda, apud quem lib. IV. de lingua Lat. ita legimus: *Oppidum interamna dictum, quod inter amnes est constitutum. Item Antemnæ, quod ante amnem, qui fluit in Tiberim: quod in bello male acceptum consenuit.* Plura de hac civitate vide apud Cluverium.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Α'ντιάτης.] Eodem modo Latini hoc gentile formarunt. Liv. lib. I. cap. IX: *Dum ibi Romani gerunt, ANTEMNATIUM exercitus per occasionem ac solitudinem, hostiliter in fines Romanos incursionem facit.*

[4] Α'ντία, πόλις Ι'ταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione enumerat quinque appellationes, quibus hoc oppidum insignitur: sex loctione dicitur Α'ντία & Α'ντιον pag. 133 Α'ντιον, πόλις Ι'ταλίας. Καὶ ἀφ' ἧς ὁ πρῶτος Ρ'ωμαίων βασιλεὺς: & pag. 132 Α'ντιον. Ἔστι Ι'ταλίας, Ρ'ωμαίων πόλεως &c. Verum hoc mihi maxime mirum videtur, quod etiam hujus civitatis nomen Α'γκωνα fecisset, quod profecto ab aliis appellationibus longius recedit, & hactenus apud me dubium fuit, de quo in animadversionibus ad illam vocem fusius disimus. Hæc urbs antiquis Græcis scriptoribus Straboni, Dionysio, Appiano, Ptolemæo, Philostrato aliisque Α'ντιον dicitur, quo etiam Latini utuntur. Apud Dionysium tamen lib. V, ἐκ Α'ντίου legitur, cum passim hanc vocem genere neutro proferat. Oppidi ipsum habemus apud Dionys. Hal. lib. VIII: Η'κεν Α'ντίου τῆδε ἐπιβησόμενος πόλει ἐκ Οὐολούσκων πόλιν. Vide etiam Procopium in Gothicis.

[4] Ὀδυσσεὺς γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, &c.] Tres habuisse filios Ulyssem

Ἀντία, Ἄρδεια. ὁ πολίτης Ἀντιάτης, [6] ὡς Ἀρδεάτης. [7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις εὐδείπνους, μεταξὺ Λαυρεντοῦ καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀντιάτης, ὡς Σαυνιάτης.

Antia & Ardea. Oppidanus inde est Anteates, sicuti Ardeates. Est & Antium oppidum, genere neutro, ultra Laurentum in Italia situm, cujus gentile dicitur Antiensis, uti Sunniensis.

ΑΝΤΙΓΟΝΕΙΑ [8], πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ. ὁ πολίτης, Ἀντιγονεύς. [9] ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. [10] τρίτη, Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα, ὑπὸ Γονατᾶ. [11] πρώτη, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Δασκυλίῳ. [12] πέμπτη, ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον Ἀντιοχείας. [13] ἔστι δὲ Φρύγιον καὶ Κυζικηνῆς, [14] ἀπέχον τῆς προποντίδος σταδίους ν. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ANTIGONIA, oppidum Chaoniæ in Epiro, cujus oppidanus Antigonensis dicitur. Est item urbs Arcadiæ, quæ antea Mantinea appellabatur. Tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonatæ filio condita. Quarta Bithyniæ juxta Dascylium. Quinta in Syria, prope Antiochiam. Est item castellum agri Cyziceni, à mari versus occidentem quinquaginta stadiis distans, quod eodem gentili gaudet.

ΑΝΤΙΚΟΝΔΑΕΪΣ, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ [15] Κόλοι Φρύγες, ὡς Ἀλεξάνδρεια, ὁ τὰς Θηβαΐκας ὁρίσας γεγραφώς.

ANTICONDYLES, ita in Bœotia Coli Phryges appellantur, uti testatur Aristophanes qui terminos Thebanos descripsit.

ΑΝΤΙΚΥΡΑΙ, πόλις δύο, [16] ἡ μία Φωκίδος, ὡς [17] Δημήτριος ὁ Καλλιανός· ἡ δὲ, ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος. ἐντεῦθεν φασὶ τὴν ἑλλέβορον φύεσθαι, τὴν ἀσπίον. ὁ πολίτης Ἀνικυρεύς, [19] ὡς

ANTICYRÆ, hoc nomine duæ civitates existunt. Altera in Phocide, uti Demetrius Callatianus perhibet; altera vero apud Malienses, uti Appollodorus testatur. Hic ajunt optimum elleborum crescere. Civis Anticyrensis dicitur, uti

Ulyssem atque Circen, qui tria condiderunt oppida, & de suo nomine appellarunt, testatur Xenagoras apud Dionys. Hal. lib. 1. hisce verbis: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ, Ὀδυσσέως δὲ καὶ Κίρκης υἱὸς γενέσθαι τρεῖς, Ῥώμον, Ἀντίαν, Λατῖνον. ἐκτίσθησαν δὲ τρεῖς πόλεις ὑφ' ἑαυτῶν ἴσας τῷ πλήθει καὶ τοῖς ὀνόμασιν.

[6] Ὡς Ἀρδεάτης.] Corrupte exhibent MSS: ὡς Σαρδιάτης.

[7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις εὐδείπνους.] Unum idemque oppidum est Ἄντια & Ἄντιον, quod noster hoc loco in duo diversa oppida divisit:

[8] Ἀντιγόνεια, πόλις Χαονίας.] Fuit hæc urbs mediterranea, in angustiis Ceraunicorum, quæ Epirum ab Illyride disterminabant, sita. Ptolemæus lib. III. cap. XIV: Πόλεις δὲ εἰσὶ τῆς Ἠπείρου μεσόγειοι Χάονες. Ἀντιγόνεια, Φοινίκη, Ἐλεάτη, Πανδοσία, Ὀμφάλιον, Ἐλαιὰς &c. Sitam fuisse ad fauces isthorum montium clarissime apparet ex Polybio lib. II. ubi refert Scerdilaïdam cum quinque Illyriorum millibus itinere terrestri per fauces Antigoneam pervenisse: Περσεμβόλους δ' αὐξῆς, Σκερδιλαΐδαν ἐχοντα πανσυμπλεῖ πλῆθος παραγίνεσθαι κατὰ γῆν ἐπὶ τὰς Ἀντιγόνειαν στένας. μεσόγειος δ' αὐτῶν πάσης ἐξαπίνης παραφυλάττουσι τὴν Ἀντιγόνειαν. Eundem situm etiam ex Livii verbis possumus colligere, ita enim ille lib. XXXII. cap. V: *Principioque veris cum Athenagora omnia externa auxilia, quodque levis armatura erat, in Chaoniam per Epirum ad occupandas, quæ ad Antigoniam fauces sunt, fretus vocant Græci, mist.*

[9] Ἐστὶ δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια.] Plinius parum considerate lib. IV. cap. V. in Areadiæ descriptione statuit Mantineam diversum esse oppidum ab Antigonia. *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, undique a mari remota: initio Drymodis, mox Pelasgi appellata. Oppida ejus Pfophis, Mantinea, Itymphalum, Tegea, Antigonia, Orchomenum &c.* Antiquam appellationem fuisse τὸ Μαντίνεια certissimum est, verum postea in honorem Antigoni transnominata est Antigonea, uti luculenter testatur Pausan. lib. VIII. Ἀνέκτισε δὲ αὐτὸ Μακεδόνων Φίλιππος ὁ Πύρρου στρατιᾷ ἐπὶ πᾶσαν ἐπελθὼν Πελοπόννησον, καὶ Ἀχαιοὺς ἐς τὰ μάλιστα ἐλθὼν ἐπιποθήσαντας, ἀλλά τι καὶ πιεσθεὶς ὑπὸ Μαντινέων ἀνεκτίσθη, καὶ σφισι τὴν πόλιν μετέθηκεν Ἀντιγόνειαν. Vide etiam Plutarchum in Arato, & Ptolemæum lib. III. cap. XVI.

[10] Τρίτη Μακεδονίας.] Vide de hac urbe Ptolemæum lib. III. cap. XIII, Scumnum Chium & alios. Sita fuit in Mygdonia, non procul ab Pydna.

[11] Τετάρτη Βιθυνίας πρὸς τῷ Δασκυλίῳ.] Hujus meminit ipse Stephanus alio loco: Νίκαια, πόλις Βιθυνίας. Βασιλέων ἄπαντες. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀγκύρη, εἶτα Ἀντιγόνεια. ὕστερον δὲ ὑπὸ τῶν Λυσιμαχίων γυναικὸς Νίκαιαν ἐκλήθη. Dascylium ubi fuerit situm, ad illam vocem docebimus.

[12] Πέμπτη ἐν Συρίᾳ.] Hanc Antigonus Philippi filius condidit, & ab ipso nomen habet, teste Strabone lib. XVI: Quia autem Antiochiæ erat valde vicina, tandem ei conjuncta, & una ex quatuor urbibus fuit, quæ Antiochiam constituebant. Ἔστι δ' ἡ μὲ Ἀντιόχεια, καὶ αὐτὴ πρεσβεύουσα, σχεδὸν τι τῶν ἀπὸ τῶν τεσσάρων μέρων. πεπίρασται δὲ ὁ νῦν τόπος, καὶ ἴδιόν τι ἔσχηκεν ἐπὶ τοῖς κτίσμασι. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον αὐτὸν ὁ Νικάτωρ συνῴκισε, μικρὰν ἀπὸ τῆς Ἀντιγονίας τῆς ὑπὲρ τῶν Ἀπαμέων, ὃν πλησίον ἐστὶν ὁ Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου.

[13] Ἔστι δὲ Φρύγιον καὶ Κυζικηνῆς.] Hujus meminit Plinius lib. V. cap. XXX. *Troadis primus locus fuit Amaxitus, dein Crebenia, ipsaque Troas, Antigonea dicta, nunc Alexandria colonia Rom.* Hujus situs est notissimus, & de nominis origine & mutatione satis diximus pag. 94.

[14] Ἀπέχον τῆς προποντίδος σταδίους ν.] Hesperium mare unicuique satis est manifestum, sed de eo, quod προποντὶς dicitur nihil apud Geographos invenies. Legendum est: Ἀπέχει δὲ τῆς ἐπὶ τὴν Ἑλλήσποντον ὁδοῦ σταδίους ν. Et sic omnia erunt luce clariora.

[15] Κόλοι Φρύγες.] Sic legunt omnes editiones, sed vocabula videntur componenda, nam Hesychius mentionem facit de monte Bœotiæ, quem Κολοφρύγα nominat. Κολοφρύξ, Ταναγρικὸν ὄρος, καὶ χώρα Βοιωτίας.

[16] Ἡ μία Φωκίδος.] Hujus situm optime colligere licet ex Scylace, cujus verba ita sunt legenda capite Λοκρῶν. Μετὰ Λοκροὺς εἰσὶ Δόλοπες· Φωκεῖς καὶ τὸ Κίρφειον πέδιον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Δελφοὶ πόλις, καὶ Ἀντίκυρα πόλις. A Delphis distabat x mill. pass. Nomen videtur inde accepisse, quod Cirrhæ vicinæ urbi fuerit oppositæ: adeo ut multi existiment nomen antiquum fuisse Ἀντικίρρα: manifestè hoc indicat locus Strabonis lib. IX: Λύτη δὲ ἡ Κηφισσὸς Φωκίδος· ἐὰν διὰ αὐτῆς ἰόντι μὲν ἐπὶ θαλάττης, καὶ Κίρρα ἡ Ἀντίκυρα, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ τῆ μεσογαίᾳ συνεχὲς κεκλιμένον χωρίον ἐπὶ τὸ Παρνασσὸν &c.

[17] Δημήτριος ὁ Καλλιανός.] Strabo lib. I. hujus Demetrii mentionem facit, & Marcianus Heracleota. Stephanus hanc vocem per ᾱ scribit, sed alii eandem constanter per simplex efferunt.

[18] Ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν.] Sic quoque Strabo distinguit inter Phocicam & Maliacam, ita enim ille libro nono jam citato: Εἶτα Ἀντίκυραι, ὁμώνυμοι τῇ καθ' ἡμᾶς Μαλιακῷ κόλπῳ τῷ Οἰτικῷ. Καὶ δὴ φασὶν οἱκεῖ τὴν ἐλλέβορον φυτεῖ τὴν ἀσπίον, εὐπετῶς δὲ σκαλεύεσθαι διὰ τὸ μέγεθος, καὶ ἀφ' ὧν ἀποδιδόασιν ὕδωρ πολὺ, καθήκοντες εἰς ὀργυιὰς ἑπτὰ.

[19] ὡς Παλαιρεύς. ἰδ ἢ ὁ ἀνὴρ τις Ἀνλικυ- A uti Palærensis. Erat autem vir quidam Anticyrensis, quem perhibent Herculem contra maniam ellebore purgasse. Reperitur quoque Anticyræus, apud Marcellum medicum.

ANTIGONIS, tribus Attica, quæ ab Antigono nomen habet. Tribulis Antigonensis, uti Ægicorensis.

ANTINOIA, urbs Ægypti, ab Antinoo Adriani amasio nomen habens. Gentile, Antinoensis. Urbs etiam Adrianopolis dicta est.

ANTIOCHIA, decem hoc nomine urbes describuntur, verum plures sunt. Prima, Syrorum. Secunda, Lydiæ, quæ ab Antiocho Epiphane nomen accepit. Tertia, Mesopotamiæ, Mygdonia dicta, quæque ab indigenis Nalsibis nuncupatur: ab hac

ΑΝΤΙΓΟΝΙ'Σ, φυλὴ τῆ Ἀ'ττικῆς, B
ἀπὸ Ἀντίγονου. ὁ φυλέτης Ἀντιγονίδης, ὡς
Αἰγικορεύς.

ΑΝΤΙΝΟ'ΕΙΑ [20], πόλις Αἰγύπτε, ἀπὸ
Ἀντίνοε παιδὸς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντινοεύς. [21] ἐκλή-
θη ἡ πόλις ἡ Ἀδριανούπολις.

ΑΝΤΙΟ'ΧΕΙΑ, [22] δέκα πόλεις ἀνα- C
γράφονται. ἀπὸ ἧς πλείους· [23] πρώτη, Σύ-
ρων· [24] δευτέρα, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ
Ἐπιφανοῦς, Λυδίας· [25] τρίτη, Μεσοποτα-
μίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥ τις καὶ
τῶν ἐπιχωρίων [26] Ἀσίβη καλεῖται· ὅθεν D
Ἀπολ-

[19] Ὁ Παλαιρεύς.] Gentile hoc mendosum est, deberet enim dedici Παλαιρεύς: sed hoc nomine urbs non exstat. Fortasse legendum est, Παλαιρεύς, quod Stephanus agnoscit in vocabulo Παλαιρεύς. vel Πελωρεύς, à Πελωρὸς.

[20] Ἀντίνοια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντίνοου παιδός.] Ita hanc locum ex libris manu exaratis supplevimus, quam lectionem quoque receptant vidi à Cl. Salmasio in notis ad Solinum Spectatum, & in margine sui codicis: vulgati enim editiones exhibebant: Ἀντίνοια, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντίνοου πόλις. Sed quanquam codicum scriptorum lectio vulgatæ præferenda videatur, eam tamen omnibus numeris absolutam dicere non possum: proculi omni dubio Ἀδριανοῦ legendum esse, ut videre quis de hac epitome fublatum est. Aurelius Victor de Cæsaribus: *Hinc orti rumores mali, injecisse manus*, inquit, *sibi Antinoi flagrantissime famoso mancipio, neque alia ei causa urbem conditam ejus nomine, aut insignes ædes factas.* Ammian. Marcel. lib. XXII: *Ipsum Thebas, nobilia inter urbes clarissimas altis Thermopolim Hadriæ, & Cyprum, & Antinoum, quam Hadrianus in honorem ejus condidit sui.* Hieronymus lib. II. adversus Jovinian. *Erat feremus quales Deos Ægyptus semper receperit, nuper ab Hadriano amasio urbs eorum Antinous appellata.* Nullam itaque Stephani locum ex historicorum fide huc in modum constituere: Ἀντίνοια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντίνοου παιδός, Ἀδριανοῦ κτίσμα: vel simpliciter, Ἀντίνοια, πόλις Αἰγύπτου. Ita hunc locum debere concipi ego nullus dubito, & satis clare hoc etiam indicant verba auctorum jam allegatorum. Nusquam hæc urbs Ἀντινόεια appellatur, nisi apud Epiphanium: apud Ptolemæum autem Ἀντινόοις reperitur, neque aliter apud Gregorem contra Celsum; & in vetusta Peutingerorum tabula *Antino* cognominata est, quod dicitur pro *Antinopolis*, ut *Pane* pro *Panopolis*, *Lato* pro *Heracleopolis*. Optime observat Salmasius, ut *Pane* pro *Panopolis*, *Lato* pro *Heracleopolis*. Optime observat Casaubonus hanc urbem non à fundamentis novam fuisse, sed Adriani jussu instauratam & quasi denuo condam: eamque in honorem Antinoi Antinopolim appellatam fuisse: cum effet ante is locus alii numini consecratus; nam prorer urbem & Deum BASAM nominarunt. Ammianus ita. XIX: *Oppidum est Abydus in Thebaidis partem extremæ. Hic Busæ Dei localiter appellati oraculum fatidicum fatorum pandebat.* Hanc appellationem Ægyptii quandam futuræ pandebat. Hanc appellationem Ægyptii cum eisam postea retinuerunt, altera Græcis relicta. Propterea dubium appellationibus unam componerent, & oppidum illud BESANTINOUM appellarent. Photius in Hellanico scriptore Ægyptio: Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ Ἀλικαρνασσεὺς, Νέος ἢ περὶ Αἰγύπτου ἐστὶν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου καὶ Γυνωνίας ἐν ὁμονοίᾳ Βασιλούσης. De consecratione non nihil dicemus, cum hanc materiam fusius pertractant Casaubonus & Salmasius in notis ad hist. Augustæ scriptores, quo lectorem ablegamus.

uti Palærensis. Erat autem vir quidam Anticyrensis, quem perhibent Herculem contra maniam ellebore purgasse. Reperitur quoque Anticyræus, apud Marcellum medicum.

Antigonensis, tribus Attica, quæ ab Antigono nomen habet. Tribulis Antigonensis, uti Ægicorensis.

ANTINOIA, urbs Ægypti, ab Antinoo Adriani amasio nomen habens. Gentile, Antinoensis. Urbs etiam Adrianopolis dicta est.

ANTIOCHIA, decem hoc nomine urbes describuntur, verum plures sunt. Prima, Syrorum. Secunda, Lydiæ, quæ ab Antiocho Epiphane nomen accepit. Tertia, Mesopotamiæ, Mygdonia dicta, quæque ab indigenis Nalsibis nuncupatur: ab hac

[21] Ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀδριανούπολις.] Spartianus in vita Adriani: *Multas civitates* ADRIANOPOLIS *appellavit, ut ipsam Carthaginem & Athenarum partem.* Ad quem locum vide Casauboni & Salmasii commentarios.

[22] Δέκα πόλεις ἀναγράφονται.] Quæ vocabulum illhæc appellatione civitates à Stephano enumerantur, uti mox apparebit. Eustathius ad Dionysii periegesin: Εἰσὶ δὲ Ἀντιόχειαι πόλεις τὸν πλείους, ὡς οἱ ἱστορικοὶ ἐκλέγονται.

[23] Πρώτη Σύρων.] Cum in Syria late sumpta plures sint Antiochiæ, non facile dixerim, quænam hoc loco intelligenda sit, id tamen ab omni ratione non erit plane alienum, si intelligamus Ἀντιόχειαν τὴν ἐπὶ τῷ Ὀρόντῃ πόλιν, de qua Ptolemæus lib. v. cap. xv, & Plinius lib. v. cap. xxi. Hæc Seleucum Nicatorem conditorem habuit, eique à suo patre Antiocho nomen indidit. Justinus lib. xv. cap. iv. *Nam & urbem ex Antiochi patris nomine Antiochiam vocavit, & campos vicinos urbi, Apollini dicavit.* Lege etiam Strabonem lib. xvi. Hæc tam celebris & frequens est in antiquorum scriptis, ut is actum agere videri possit, qui de illa grandem commentarium confarcinaret

[24] Δευτέρα &c. Λυδίας.] Secunda hæc in veterum monumentis non adeo est obvia. Putat Ortelius hujus memoriam exstare apud Ptolemæum, sed revera fallitur: nam nullam Ptolemæus hoc nomine civitatem in Lydia agnoscit. Strab. lib. XIV: Μετὰ δὲ Μαγνησίαν ἡ ἐπὶ Τμῶλον ἰοῦσι, ἐν ἀριστερᾷ μὲν τὴν μητρόπολιν ἔχουσι, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὁδῷ ἐν δεξιᾷ, τὸ Μαιάνδρου πεδίον, Λυδῶν ἄνω. ἐν Καϊστρου πεδίῳ Ἔφεσος, Μιλήτου τε Μυκάλη, ὑπὲρ δὲ Αἰολίδος τὰ Μαγνησία. ὁ δ' αὐτὸς τοῦ τε Ἑρμείου καὶ τῆς παραλίας, καὶ μέχρι Νύσης καὶ Ἀντιοχείας.

[25] Τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη.] Hujus meminit Plinius lib. VI cap. XXVI: *Oppida præter jam dicta habet Seleuciam, Laodiceam, Artemitam: item in Arabum gente, qui Aroei vocantur, & Mardani, Antiochiam: quæ à præfecto Mesopotamiæ Nicanore condita, Arabis vocatur.* Sed multo clarius hujus oppidi situm colligemus ex Strabone, libro sexto decimo perhibente, partem Mesopotamiæ ad Euphratem expositam, appellatam esse à Mygdonibus, qui Macedoniam incolerant, ita enim ille: Ἐχόμενοι δ' αὐτοὶ τοῦ μὲν ποτοῦ τοῦ Εὐφράτου, καὶ τοῦ ζεύγματος, τοῦ πρὸς τῷ τοῦ Κομμαγήνου, καὶ τοῦ πόλεως τοῦ κτίσματος τῶν Θαψάκου, ὅπου Μύγδονες κατῳκισμένοι ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, οὓς ἐκεῖσε ἀπῴκισε Νικάτωρ, ἐπὶ δ' ἀντιπὺ Ἀντιόχεια πρὸς ὃν τῇ Μυγδονίᾳ ὀνομαζομένη, ὑπὸ τοῦ Μασίου τοῦ κτίσαντος. Ita olim Antiochiam hanc nominatam fuisse, etiam manifeste indicant verba Simocattæ, historiæ Mauricianæ lib. III. cap. VI ubi refert Imperatorem ad Antiochiam Mygdoniæ cum Persis prælium iniisse: Ἀφικνεῖται πυξάριν ὁ ἡγεμὼν ἐς τὴν ὀνομαζομένην Περσῶν ἄνυσιν, ἣ ἐστὶ πρὸς τῇ Νισίδι, Ἀντιόχεια ἡ Μυγδονίας τὸ παλαιὸν ὀνομαζομένη, συμπλέκεται πλείστους. Lege etiam Josephum lib. XX. Antiq. Jud. cap. II.

[26] Ἀσίβη καλεῖται.] Vulgatorum codicum scripturam repræsentamus: sed noli dubitare librariorum imperitiam

[27] Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἀσιβαῖος, ᾗ Φαρνάζος, Περσικὰς ἱστορίας συγγραφεύς. [28] ἡ τις Νισίβη λέγεται, ᾗ Νίσιβις. [29] πεμπτη, Πισιδίας. [30] πέμπτη, μεταξὺ κοίλης Συρίας, ᾗ Ἀραβίας, Σεμιράμιδος. [31] ἕκτη, Κιλικίας, ἥτις ἐστὶ Πυραμὸς. [32] ἑβδόμη, Παιρεμίας, ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν. ὀγδόη, ἡ [33] ἥτις ἐστὶ Καλλιῤῥόης λίμνης. ἐνάτη, [34] ἥτις τῷ Ταύρῳ, ἐν Κομμαγήνῃ. δεκάτη, ἐν Σκυθίᾳ. [35] ἑνδεκάτη, Καρίας, ἥτις ἐστὶ Πυθόπολις ὀνομαζομένη. [36] Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκου τρεῖς γυναῖκες ἐπέστησαν ὄναρ, κλῖναι πόλιν ἐν Καρίᾳ, [37] ἐκάστη λέγουσα. ὁ δὲ ἐπολαβὼν τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὴν ἀδελφὴν, κλῖναι τρεῖς πόλεις· ἀπὸ μὲν τῆς ἀδελφῆς Λαοδίκης, Λαοδίκειαν· ἀπὸ δὲ τῆς γυναικὸς Νύσης, Νύσαν· ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς Ἀντιοχίδος, Ἀντιόχειαν. Ἀντιοχὶς δὲ ὄνομα ἐστὶ τῆς μητρὸς, καὶ ἐθνικὸν τῆς πόλεως, καὶ φυλῆς ὄνομα. δυοκαιδεκάτη, [38] ἐν τῇ Μαρσυαπῇ Παρ-

Apollophanes Stoïcæ sectæ philosophus, & Pharnuchus Persicarum historiarum scriptor Nasibenus dicitur. Hæc quoque Nisibe & Nisibis appellatur. Quarta, Pisidiæ. Quinta, inter cavam Syriam & Arabiam sita, à Semiramide condita est. Sexta, Ciliciæ ad Pyramum. Septima Pieriæ, quam Syri Aradum vocitant. Octava, ad paludem Callirrhoëm. Nona, ad Taurum in Commagene. Decima, in Scythia. Undecima, Cariæ, quæ etiam Pythopolis nominatur. Antiocho enim Seleuci patri tres in somnis apparuerunt mulieres, quarum unaquæque in Caria civitatem extruere volebat. At cum intellexisset illas esse matrem, & uxorem, & sororem, ipse tres urbes condit, à sorore Laodice, dictam Laodiceam; ab uxore autem Nyssa, Nyssam; & à matre Antiochide, Antiochiam. Antiochis igitur, est nomen matris, & gentile urbis, & nomen tribus. Duodecima, in Margiane Parthyæo-

monstrum illud lectionis edidisse. Perperam quoque Vossianus codex Ἀσσὼν legebat. Optime Salmasius emendabat: ἥτις πρὸ τῆς ἐπιφορείου Νασσὼν καλεῖτο. Mallem tamen hoc in loco Νασσὸς, & ibit lector à meis partibus, cui placuerit Stephanum de hac voce & terminatione consulere.

[27] Ἀσσυρίας ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφ. Ἀσιβαῖος.] Sic error errorem trahit: quia supra Ἀσσὼν urbs vocabatur, necessario hinc Ἀσσυρὸς erat formandum. Recte ὁ κύριος Salmasius correxit, Νασιβαῖος. Hujus meminit philosophi Athenæus lib. VII. cap. VI. Hoc obiter admonendum videtur, viros doctos, hunc de Apollophane, & sequentem de Pharnucho rerum Persicarum scriptore locum citantes, non odoratos fuisse, tam turpem in Stephano mendam latere.

[28] Ἡ τις Νισίβη λέγεται, ᾗ Νίσιβις.] De integritate hujus loci dubito: nam nusquam apud veteres hoc oppidi nomen in η terminatur, & ipse Stephanus terminationem in ις ubique præfert. Legerem itaque, licet Salmasius in hoc loco corrigendo nihil immutaverit; ἥτις δὴ Νισσὰς λέγεται, ᾗ Νίσσις. Vide Steph. in isthac voce, & facile assensum præbebis.

[29] Τεσσάρτη, Πισιδίας.] Hanc meminit Ælianus lib. XVI. cap. VII, ubi de syroperdice ita scribit: Συρφετοῦ γέννημα ἐδεδ τὴν Ἀλικαρνασσὸν τὴν Πισιδίας, καὶ σπάνιον ἐστὶ λίθος. μικρόπους δὲ ἐστὶ καὶ ἡ Περδίκη, καὶ μέλας τὸν χρῶτα &c. Vide quoque Strabonem lib. XIII. & Ptolem. lib. V: cap. III.

[30] Πέμπτη, μεταξὺ κοίλης Συρίας &c.] Hæc eadem mihi videtur, quæ Stephano alio nomine Γάδαρα appellatur, ita enim ille: Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας, ἥτις ἐστὶ Ἀντιόχεια ἐπὶ Σιλοάμα ὀνομαζομένη.

[31] Ἕκτη, Κιλικίας, ἥτις ἐστὶ Πυραμὸς.] Ergo duæ isthac appellatione civitates in Cilicia fuere; hæc ad Pyramum, alia ad Cydnum sita erat, & Tarsus appellabatur, uti ipse infra perhibet.

[32] Ἑβδόμη, Παιρεμίας, ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν.] Suspicor portenti aliquid subesse, & fateor me non videre, quo pacto locum instaurem. Varias fuisse Pierias non ignoro; sed quia de Syris loquitur, necesse est Syriæ Pieriam ut intelligamus, in qua tres tantum urbes à Ptolemæo Pinara, Pagræ & Syriæ pylæ recensentur; nullus itaque isthoc tractu Arado locus: nam duæ magni nominis & famæ exstitere insulæ, altera Phœniciæ, & altera in sinu Persico, vel ut Stephanus opinatur in mari rubro; quod sinus Persici pars haberi potest, quæ Aradi appellatione insigniebantur: sed ut verum fatear, ad hanc sectionem non pertinent: imo valde miror, Stephanum in isthac voce ea de re nullam omnino mentionem feciſſe. In Margiane fuisse Antiochiam, quæ appellabatur, Ἀνθηδὼν, testatur Isidorus Characenus in Stathmis Parthicis, cujus verba infra in medium adducimus; sed nihil audeo affirmare, quia situs non accurate respondet.

[33] Ἕκτη τῆς Καλλιῤῥόης λίμνης.] Nimia profecto nostri Epitomatoris est breviloquentia ingenue fateor, me situm hujus paludis ignorare. Falsus est Ortelius, ex Stephano eam in Mesopotamia statuens, cum neque hic, neque alibi hoc affirmaverit.

[34] Ἐνάτη τῷ Ταύρῳ, ἐν Κομμαγήνῃ.] Ptolemæus lib. V. cap. XV: Πόλεις δὲ εἰσὶν ἐν τῇ Συρίᾳ μεσόγειοι ἐγκάρσιοι ἀπ' ἀρκτῶν. Κομμαγηνὸς μὲ αὐδὴ, Ἄμμαρα, Ἀντιόχεια σὺν τῷ Ταύρῳ ὄρει, &c. Hujus etiam mentio est apud Goltzium in nummo: ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΑΥΡΟΥ.

[35] Ἑνδεκάτη, Καρίας, ἥτις ἐστὶ Πυθ. &c.] Hæc fuit Alabanda Cariæ, si Stephano fides sit habenda, ita enim ille: Πυθόπολις, Καρίας πόλις, ἡ πρὸ πολλοῦ καλουμένη Νύσσα. Et alio loco: Ἀλάβανδα, πόλις Καρίας, ἡ πρὶν Ἀντιόχεια. Strabo tamen & alii Antiochiam à Nyssa diversam statuunt, & historiæ ratio idem ex ipso Stephano confirmat, si verum sit, quod ipse nunc perhibet, Antiochum, postquam ipsi in somnis tres mulieres apparuerant, in Caria tres civitates condidisse. Sed Eustathius, iisdem plane verbis hanc historiam in commentariis ad Dionys. tradens, ὡς τῆς Καρίας prætermisit, & non addidit qua in regione has tres urbes ædificaverit, ita enim ille: Περὶ δὲ Ἀντιοχίας ἄλλοι δ' ὑπὸ φασὶ, Ἀντίοχον τὸν Σελεύκου τρεῖς ἐπιφανεῖναι κατ' ὄναρ γυναῖκας, κλῖναι πόλιν ἑκάστη λέγουσα. ὁ δὲ ἐπολαβὼν αὐτὰς εἶναι τήν τε γυναῖκα, τήν τε μητέρα &c.

[36] Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκου.] Codex Vossianus: Ἀντιόχῳ τῷ Σελεύκου.

[37] Ἐκάστη λέγουσα.] Eustathius loco jam citato: ἑκάστη ἑλέσθαι.

[38] Ἐν τῇ Μαρσυαπῇ Παραιανίων.] Hujus meminit Isidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Ἐντεῦθεν Μαργιανὴ, χώριον λ'. ἔστι Ἀντιόχεια, ἡ καλουμένη Ἀνθηδών, κτίσμα δὲ σπ. ἐστὶν. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Et ipsa contra Parthicæ situ, in qua Alexander Alexandriam condiderat. tractum sita, in qua Alexander Alexandriam condiderat. Quæ deinde à barbaris. Antiochus Seleuci filius eodem Quæ deinde à barbaris. Antiochus Seleuci filius eodem loco restituit Seleuciam, interfluente Margo, qui corrivatur loco restituit Seleuciam, interfluente Margo, qui corrivatur ab incolis: maluere & illam Antiochiam appellare.* Antiochus Soter Margianæ regionis fertilitatem admiratus, muro eam circumdedit, cujus circulus continebat CIↃ IↃ stadia, & in ea Antiochiam condidit, auctore Strabone lib. XI. Παραπλησίαν δ' ἐστὶ καὶ Μαργιανὴ, ἐρημίαν δ' ἔχουσα τὸ πλέον. Θαυμάσιος, δ' ἐστὶν ὁ φύσιν ὁ Σατράπ Ἀντίοχος, καὶ τὸ πλέον. Θαυμάσιος, δ' ἐστὶν ὁ φύσιν ὁ Σατράπ Ἀντίοχος, πόλιν περιέβαλε κύκλου ἔχουσι σταδίων σπ. πάλιν δὲ ἔκτισεν Ἀντιόχειαν. Vide etiam Ptolemæum lib. VI. cap. X.

θμίων, αὐξῆς [39] Σεβάζων πενταικαιδεκάτη. A thyæorum, de qua Strabo libro undecimo mentionem facit. Tertia decima, Tarsus. Quarta decima Isauriæ, quæ alio nomine Lamotis dicitur. Omnium urbium gentile est Antiochensis, & Antiochæus, & fœminine Antiochis.

ἑξηκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός. [41] πεντεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν πᾶν, Ἀντιοχεύς, καὶ [43] Ἀντιόχιος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΙΣ [44], πόλις· Ἡρῴδου B ΑΝΤΙΠΑΤΡΙΣ, urbs: ab Herode post Antonii & Augusti Cæsaris pugnam condita. Gentile, Antipatrites.

κίσμα, ὅτι Ἀντωνίᾳ καίσαρ. [45] τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπάτριος.

ΑΝΤΙΣΑΡΑ, [46] ὄρμημον Δατηνῶν. Ἡγεμονικὸς Ἀντισάρη, καὶ αὐτὴ πόλις. [47] πῶς δὲ, Τισαρη χαλκοῦ. τὸ ἐθνικὸν Ἀντισαρεὺς, C ὡς Ἀλκυμεὺς ἢ Ἀλκύρας.

ANTISARA, navale Datenorum. Apud Herodianum ipsa hæc urbs Antisare dicitur. Quidam vero Antisarte scribunt. Gentile, Antisarensis, uti ab Anticyra Anticyrensis.

Ἀ Ν-

AN-

[39] Σεβάζων πενταικαιδεκάτη.] Sic legunt omnes editiones, sed corrupte. Codex Vossianus: Σεβαστὸν ιδ'. Sine dubio restituendum est, Σεβαστὸν ἰδικτιῶν. Respicit enim Stephanus locum Strabonis præcedenti commentario allegatum.

[40] Τερμανδηνῶν, ἡ Ταρσός.] Inter alias appellationes, hanc etiam à Stephano in illhac voce Tarso adscribitur: Ἐστὶ δὲ Κιλικία, ἀπὸ Κιλικὸς, καλεῖται δὲ Ἐπηρώτις. Ἐκ Λίνδης, καὶ Λίνδεως ὁ Ἐπηρώτης.

[41] Πεντεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη.] Hæc in vulgatis libris non leguntur: Salmasius ea in Palatino, & nos in schedis Vossianis invenimus. Admodum verisimile est, quatuordecim hoc nomine civitates recensuisse Stephanum: nam Eustathius, uti superius diximus, parilem Epitomatorem transcribens, idem ex eo tradidisse videtur. Antiochia ἡ Λαμωτὶς etiam reperitur memoria in Concilio Chalcedon. Act. III. cujus Episcopus Acacius fuit. Ptolemæus lib. v. cap. VII. in aspera Cilicia Lamotidem regionem, & in ea civitatem Lamum collocat, de qua pernumerare judicabunt.

[42] Τὸ ἐθνικὸν πᾶν.] Emendabat Salmasius ex Palatinis in margine sui libri. τὸ ἐθνικὸν πασῶν: Quæ est indubitata lectio. Verum hoc obiter admonendum, in libris MSS hunc ordinem non servari, totus enim locus in iis fic conscriptus: Τὸ ἐθνικὸν πασῶν Ἀντιοχεύς. καὶ Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιοχεύς, καὶ Ἀντιόχιος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

[43] Ἀντιόχιος.] Ita ex MSS reposuimus: & sic etiam hunc locum correxit Salmasius in Plinianis Exercit. & in margine sui Stephani. In vulgatis erat Ἀντιοχεύς.

[44] Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡ μὲν κτίσις, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Hæc, quam edi curavimus, codicis Vossiani lectio est. Salmasius ex libris Palatinis legebat: Ἀντιπατρὶς, πόλις. Ἡ μὲν κτίσις, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Sed omnium mendosissime in vulgatis excusum est: Ἀντιπατρὶς, ἡ πόλις. Ἡ μὲν κτίσις, ἐπὶ Ἀντωνίῳ Καίσαρι. Nos jam optimam lectionem evulgasse, nemo in dubium vocabit, licet tamen vanam & minime veram esse, ipsi nunc confitemur. Herodem Antipatri filium hanc urbem condidisse, vel ponius instaurasse, post mortem patris sui, & ab Antipatridem nuncupasse, omnibus in confesso est. Josephus lib. XX. cap. IX. Antiq. Jud. Μεῖζον δὲ τῶν παρόντων ἐπεφρόνει, καὶ πόλιν ἀνέκτησεν (Scilicet Herodes) ἣν ὀνόματος ἕνεκα Καφαρσαλὰμα, πατρὶ ἐπώνυμον, ἐκάλεσε. φύσει δὲ ὀχυρὰν οὖσαν πᾶσιν ἐπιτηδείοις ἐκόσμησε, καὶ τεῖχος περιβαλὼν μέγιστον καὶ ἰσχυρότατον, καὶ πύργους ἐνιδρύσατο τρεῖς, ὧν τὸν μὲν μέγιστον καὶ κάλλιστον ἐποιήσατο, πατρὸς ἐπώνυμον. Sed quid hoc monitri est, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος? Cæsares Patrimi præferunt, Ἀντωνίου Καίσαρος; sed ille Herodi non fuit contaneus, adeo ut hęc immutatio etiam perabsurda existeret. Conjiciebam primo intuitu legendum; ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Hæc emendatio mihi summopere placebat, quia M. Antonius & Cæsar in consultu collegæ fuere: verumnon habere, cum hæc urbis instauratio, post Antonii & Herode facta sit. Aliam itaque medicinam adhibere, quem adjectis aliquot vocubis hunc in modum constituerem: Ἀντιπατρὶς, πόλις Παλαιστίνης. Ἡ μὲν κτίσις, ἐπὶ τοῦ πρώτου Ἀντωνίου ἐπὶ Καίσαρος. Nihil occurrit melius divinandum, præsertim veritatis & historiarum vestigiis insistenti. Nam evidentissimum est, Herodem post mortem patris à M. Antonio, pro quo multa obiverat, regem Judææ creatum esse: sed idem ille, victo apud Actium Antonio, ad Augustum, qui tunc temporis Rhodi commorabatur, supplex veniam oratum venit, ne regia potestate exueretur, dictitans sese amici de se optime meriti partibus studuisse, nunc autem eo defuncto itidem se erga Cæsarem Augustum facturum. Postea reversus in Palæstinam, urbem instauravit, & in honorem patris sui Antipatridem appellavit. Dico urbem ab eo instauratam, quia alii tradunt, civitatem hoc loco *Caphar salama* quondam exstitisse, quæ tempore Hieronymi *Assur* vel *Arsur* dici cœpit. Vocem κλάσμα apud Stephanum hoc significatu aliquando sumi debere, in Νασσὸς manifeste demonstrabimus. Præterea τὸ Παλαιστίνης revocavi, quod sine dubio hic exciderat vel incuria librariorum, vel Epitomatoris supina recordia: si quis autem pro Παλαιστίνης potius Ἰουδαίας velit, non acriter cum ipso contendam: Palæstinam enim Judæam appellari omnes norunt, qui Geographiam de limine salutarunt. Hujus urbis etiam meminit Lucas in Act. Apost. cap. XXIII: & Ptolemæus lib. v. cap. XVI, unde etiam situm cognosces.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιπάτριος.] Tantum abest, ut scripturam hanc librorum scriptorum & editorum probem, ut potius existimem errorem à librario commissum: Stephanum exaratse, τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπατρίτης, satis est evidens, & res alia probatione non indiget.

[46] Ἔρμημον Δατηνῶν.] Constanter sic legunt omnes libri, etiamsi Δατῆνοι geographis sint incogniti: fortassis legendum est: ἐπίνειον Δατηνῶν. Græculi enim sequioris ævi sæpenumero η in ι commutabant. Non procul hoc navale à fluvio Strymone situm erat in Datenorum tractu, qui sic appellabatur à Dato urbe celeberrima. Stephanus: Δᾶτον, πόλις Θρᾴκης. Ἡ ἀρχὴ Θ- ὀνόμασται. Ἡδωνῶν δὲ τοῦτο φασιν. οἱ δὲ Κίσσιος, Δατηνοὶ, τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός. Quia autem Edoni se ultra Strymonem extendunt versus Nessum, non male illud Datenorum navale inter hosce amnes collocatur. Partem Thraciæ prope Æsymam (quæ urbs maritima fuit non longe à Dato sita) hoc nomine etiam Armenidas apud Athenæum lib. I. meminit, sed locus est corruptus & ita legendus: Ἀρμηνίδας δὲ τ- Θρᾴκης φησὶ εἶναι χώραν τῶν Βισάλτων, ἣν Ἀντιπάτρου Θ- Οἰσυμάλου ἀποστατήσαντος. Ad quem locum vide Casaubonum, cujus emendationi nequaquam adstipulor: nam hic locus, licet Stephani codices vulgati ita præferant, nusquam Τισάρη dictus fuit, quemadmodum proximo commentario ostendemus.

[47] Τισὶς δὲ Τισάρη χαλκοῦν.] Neque hic locus, consentiant licet codices excusi, vitii est immunis. Salmasius ex libro Palatino oræ sui libri appinxit: Τυὶς δὲ Ἀντισάρη χαλκοῦν: Verum hæc emendatio mihi summopere displicet, quia revera nihil aliud quam supervacaneam & insulsam præcedentium repetitionem continet: hoc enim Herodiani testimonio jam confirmaverat Epitomator, urbem illhac appellatione insignivi. Si quid judico, exigua mutatione referibendum est: Τυὶς δὲ Ἀνασάρτη χαλκοῦν. Exiitimo enim, sive urbem, sive navale consideres, ad Strymonicum sinum inter jam nominatos amnes situm esse, & quidem è regione oppiduli Thraciæ circa Atho ad eundem sinum, quod Stephano nostro Σάρτη dicitur: Σάρ-

Α ΝΤΙΣΣΑ [48], πόλις Λέσβε, ἐφ' ἧς [49] Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, Δημοσθένους [50] καὶ Ἀντίσσης ἡ Μάκαρος θυγατρός. [51] ἐν τῇ Φίλωνος. [52] ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. καὶ τρίτη, Ἰνδικῆς. ὧν ἀναγράφει Φίλων, καὶ [53] Δημοδάμας ὁ Μιλήσιος.

ANTISSA, urbs Lesbi post Sigrium. Ex hac Terpander Antissæus clarissimus citharædus originem duxit. Nomen accepit ab Antissa Macaris filia, uti in Philonis libris perhibetur. Est quoque una ex Cycladum insulis. Tertia, Indiæ, quam præter Philonem etiam Demodamas Milesius describit.

Α ΝΤΙΦΕΛΛΟΣ, καὶ Φελλὸς, [54] χωρία Λυκίας· οἱ οἰκοῦντες, Φελλίτης, καὶ [55] Ἀντιφελλίτης.

ANTIPHELLUS, & Phellus Lyciæ loca sunt. Incolæ Phellitæ & Antiphellitæ appellantur.

Α ΝΤΙΦΡΑ [56], πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐγγὺς, ἀπὸ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, οὐκ εὔοινον· τὸν δὲ [57] οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν. [58] ὁ πολίτης, Ἀντιφρᾶς.

ANTIPHRA, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari situm, vini non admodum ferax. Vinum hoc Libycum appellant. Oppidanus, Antiphræus.

Α ΝΤΡΟΝ, τὸ σπήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀνθρίτης, ὡς [59] λίκνον λικνίτης. εὗρηται δὲ καὶ ἀνθρεών, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξί, καὶ ἀντρεία.

ANTRUM, spelunca. Hinc locale oportebat formari Antrites, uti licnum licnites. Sed inveniturque etiam antræus & antræa apud Euripidem in Capris.

Α ΝΤΡΩΝ [60], πόλις Θεσσαλίας. [61] Ζηνόδοτος δὲ γράφει,

ANTRON, urbs Thessaliæ. Zenodotus vero scribit,

[62] Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα. ----

Anchialum & Antrona. ----

Ita

[61] λέ-

---

[48] Ἄντισσα, πόλις Λέσβε.] Hæc desumpta censeo ex Strab. lib. XIII, ita enim ille: Ἄντισσα δ' ἐρίζει τῇ Σιγείῳ πόλει, ἔχουσι λιμένα. Vide & Scylacem in descriptione Lesbi. Etiam inde nomen accepit hæc urbs, quod situm Ilii, ignobili oppido, habuerit oppositum. Stephanus: Γάτα, πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Γάττα. ἔστι Πελασγία ἡ Γάττα ἀπὸ τῆς Γάττης τῆς Μάκαρος.

[49] Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος.] Vide Athenæum lib. x.

[50] Δημοσθένους καὶ Ἀντίσσης τῆς Μάκαρος θυγατρός.] In voce Γάτα, quem locum Stephani jam citavimus, Ilii Macaris filiam statuit. Verum aut hic, aut alio in loco errorem errat gravissimum.

[51] Ἐν τῇ Φίλωνος.] Passim citatur hic scriptor, & multis in locis index operis reticetur: scripsit de uribibue, uti liquet in Ἀστυνία, Ἀμισός, &c. Quem librum hic intelligo.

[52] Ἔστι δὲ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Nullo modo mihi persuadere possum, unam ex Cycladum insulis sic appellari: nam si vocis originem spectes, ejus situs non inter Cycladum insulas, sed prope Ilii maris Adriatici insulam in Illyriæ ora, est investigandus. Stephanus: Γάτα, πόλις ἐν Λίσσῳ &c. Ἔστι δὲ νῆσος πόλει ὁμώνυμος ἔχουσα κρηπῖδα Δαλμάτιον, καὶ Γαυσίαν. Eodem enim modo uti ab Ilii Lesbi, Antissa ejusdem insulæ oppidum denominatur, sic ab illa maris Adriatici insula, Antissa insula alteri opposita nomen habere potuit.

[53] Δημοδάμας.] De hoc scriptore nihil omnino Vossius in Syntagmate de Hist. Græc. Solinus cap. XLIX: *Hunc eundem esse Tanain exercitus Alexandri Magni crediderunt: verum Demodamas dux Selenci & Antiochi, satis idoneus vero auctor, transvectius amnem istum, titulos omnium supergressus est, aliumque esse quam Tanain deprehendit.*

[54] Χωρία Λυκίας.] Hæc hausit procul omni dubio ex Alexandro Polyhistore, ita enim Stephanus in voce Φελλός. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν τῇ περὶ Λυκίας, Φελλὸς δὲ Ἀντιφελλοῦς Λυκίας οὕτως λέγει. ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Ἀντιφελλίτης. De situ vide Ptolemæum lib. v. cap. III.

[55] Ἀντιφελλίτης.] Fortasis ex lege artis, & non secundum τῆς ἐπιχωρίου τάξεως noster hoc gentile formavit (gentilia Libyca & Ægyptia in ITIS definunt) Goltzius enim ex nummo suppeditavit ΑΝΤΙΦΕΛΛΙΤΑΙΩΝ.

[56] Ἀντίφρα, πολίχνιον Ἀλεξανδρείας ἐγγύς.] Transcripsit hunc locum Stephanus ex Strabonis libro XVII, ubi sic legitur: Ἐστι Ἀντίφρα, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς θαλάττης. ἄπωθεν μὲν ἡ χώρα αὕτη ἐστὶ οὖσα, πρὸς ὀλιγάμπελος δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀπόνοις, οὐ οἶνος, ὃν δὴ καλοῦσι Λιβυκόν. Sic apparet, etiam Strabonis verba à nostro in compendium esse redacta, quod etiam aliis in locis observavimus. Fortasis pro Ἀντίφρᾳ in Stephano Ἀντίφρᾳ est referendum, quia Strabonis testimonio utitur. Ptolemæus autem, uti Stephanus, Ἀντίφρα lib. IV. cap. V. exhibet, & vicum non vero oppidulum esse affirmat.

[57] Οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν.] Optime sic edebat Xylander, & hæc lectio etiam Strabonis auctoritate confirmatur: sed in MSS & primis editionibus exaratum est: τὸν δὲ οἶνον καλοῦσι βύκιν, &c.

[58] Ὁ πολίτης, Ἀντιφρᾶς.] Hæc non est Libyca gentilium forma. *Apollos* ΑΝΤΙΦΡΩΝ subscripsit epistolæ synodicæ Gennadii Patriarchæ Constantinop. tom. I. Juris Græc. Rom. pag. 190. Et canonibus concilii, consulatu Paulini & Juliani Niceę celebrati, subscripsit *Sarapion ANTIPHRENSIS.* Vide Binii Conl. generalia, Tom. I. p. 348.

[59] Λίκνον λικνίτης.] Hoc loco τὸ λίκνον cunam, & λικνίτης in cuna jacentem sive dormientem denotat. Præterea Hesychius tradit, esse epitheton Bacchi, quod ab incunabulis in quibus infantes dormiunt, ipsi attributum est, ita enim ille: Λικνίτης, ὑπὸ τῶν Διονύσου ἀπὸ τῆς λίκνου, εἰς τὰ παιδία κειμένου).

[60] Ἀντρῶν, πόλις Θεσσαλίας.] Urbs Thessaliæ maritima est: Strab. lib. IX: Καθ' ὃν δὲ τὴν Ἀντρωνα ἔρυμνὸν ὄφαλον ἐν τῷ σφὼ Εὐβοϊκὸν ἐστὶ πορθμὸν, καλούμενον ὑπὸ Ἀντρωνῶν. ὅπου Πτελεὸν, καὶ ὁ Ἀλόπη, εἶτα τὸ τοῦ Δημητρὸς ἱερὸν &c. Livius nomen urbis Græce protulit in oratione Persei lib. XLII. *At cum proecessissem inde ad visendas Larissam & Antronam & Pylleon, quo in propinquo multo ante debita vota persolverem, Delphos sacrificandi causa ascendi.* Suspectum mihi est τὸ *Pylleon*; fortasis ibi *Pteleon* reponendum, quod Larissæ & Antroni vicinum fuit oppidum. Pomponio Melæ hæc urbs *Antronia* dicitur lib. II. cap. III.

[61] Ζηνόδοτος.] Idem citatur Stephano in voce Δωδώνη, ubi etiam de eodem argumento, licilicet de diversa vocis scribendi ratione agitur. Allegatur etiam ab Athenæo liber secundus compendiorum, ita enim ille lib. X: Ζηνόδοτος δὲ ὁ δεύτερος ὑπομνημάτων Καυκίνα φησὶ τῆς Ποσειδῶνος &c.

[62] Ἀγχίαλον Ἀντρῶνα.] Scribendum est, Ἀγχίαλον τ' Ἀντρῶνα.

"λήρ] ἢ Ἀλφ τὸ τὰς πίτυς ἀντρῳόδεις εἶναι. [66] Ἀντρώνιος. ἐξ οὗ ἡ παροιμία, Ἀντρώνιος ἔνδον.

A Ita autem vocatur, propterea quod plurimos locos cavernosos habeat. Oppidanus appellatur Antronius. Hinc proverbium: Antronius catillus.

ΑΝΤΕΙΣ, [67] πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Ἀνταῖος, [68] ὡς Ὀάσις Ὀασίτης.

ANYSIS, oppidum Ægypti, cujus gentile est Anysita, uti Oasis Oasita.

ΑΝΩΛΟΣ, πόλις Λυδίας. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀνώλου, τοῦ Ἀξίου παιδός. οἱ πολίτης, Ἀνωλαῖ· [69] καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς.

B ANOLUS, urbs Lydiæ, quæ ab Anolo, Asii filio nomen accepit. Cives, Anoli dicuntur; & fœminino genere Anolyas.

ΑΞΙΑ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων, ἀπὸ Ἀξίας τῆς γυναικὸς Κλυμένης, [68] ἢ δὲ παιδὸς δ' Ἀξίου. [69] ἐστὶ δὲ πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Λοκρίδος· Ἀξιάδης, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀξιάς· [70] ἡ δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, [71] καὶ θηλυκῶς Ἀξιᾶτις καὶ τὸ δυϊκὸν χαρακτῆρα.

C AXIA, oppidum Locrorum Ozolorum, quod ab Axia Clymeni filia, vel ab Axii filio nomen habet. Est item Italiæ urbs. Gentile Locridis est Axiensis, & fœminino Axias: Italiæ vero Axiata, & in fœminino genere, Axiatis per occidentalem loquendi modum.

ΑΞΟΣ [72], πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἄξιος.

D AXUS, civitas Cretæ, uti Herodotus lib. IV. testatur. Gentile Axius.

ΑΞΟΥΜΙΤΗΣ [73], δημοτικῶς, μητροπόλεως Αἰθιόπων. [74] ὁ πολίτης, Ἀξωμίτης.

AXUMITES, genere masculino, Æthiopum metropolis est, cujus oppidanus Axumita vocatur.

ΑΟ-

Ἀτρώνα. Sunt hæc verba pars versus Homerici, ex Catalogo deducta. Hanc vocem diverso modo signari, nunc Ἄντρων, nunc vero Ἀντρώνα, in obliquis Ἀντρωνος & Ἀντρῶνος, Ἀντρωνα & Ἀντρῶνα, Eustathius sua omnino ætate observavit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 324: Καὶ τῶν Ἀντρωνα δὲ, οὗτος ἔφη διαμένων, ὡς καὶ τῶν Ἴτωνα. πλὴν δὲ Ἀντρωνα ἐστὶ, καὶ Ἀντρῶνα, ὡς Πυθῶνα. Ἡ μαρτυρία δὲ φησιν ἐκ Πλουτάρχου. Hæc ex auctoritate scripsit: Eustathius, & in commentarios ad Homerum rejecit, ita enim ille loco jam citato: Ὡς ὑπὸ Δουσίθεω ἐ ἐπιμιγνύμενα ἄνωθεν, ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῶν πετρῶν ἀπορροίας ἐκπιπτούσης ὕδατος, ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ ἡ λίγνη. ὑφοειδὲς γάρ, φασὶ, σῶμα καὶ ἀνθρακῶδες ἡ λίγνη. ὡς μὴ κρῶ τοῦτο τὸ λόγῳ, Ἀτρώνα ὑπὸ Δουσίθεω ἐκβάλλειν. ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἀτρώνα ἐκβάλλειν. ἀτρώνα ἐστὶ καὶ ἀτρῶνα. ἐκβάλλειν δὲ ἀφορμὴν τὸ πλανᾶσθαι

Α Ο Ν Ε Σ [77], ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ Α Α'ονία· καὶ Α'ων, τὸ ἔθνος· καὶ Α'όνιος, καὶ Α'ονία.

AONES, Bœotiæ populi, à quibus Aonia deducitur. Et Aon, gens est. Dicitur item Aonius & Aonia.

Α Ο Ρ Ν Ο Σ [78], πόλις λεπτομερῶς καὶ ψιλοτικῶς. τὸ ἐθνικὸν Α'ορνῖος, ὡς Α'βαρνεύς.

AORNUS, urbis nomen quod masculino & fœminino genere profertur. Gentile Aornensis, uti Abarnensis.

Α Ο Ρ Σ Ο Ι [79], ἔθνος, περὶ ὃ Σλεύκων ἐνδεκάτη. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

AORSI, gens, de qua Strabo lib. XI mentionem fecit. Eadem vox pro gentili haberi potest.

Α Π Α Ι Σ Ο Σ [80], πόλις Κ῍ Τρωάδα. Ὅμηρος,

Οἵτ' Α'δρήστειάν τ' εἶχον, καὶ δῆμον Α'παισοῦ.

καὶ δίχα Ϝ α,

- - - Οἵς ῥ' ἐνὶ Παισῷ

Ναῖε πλυκτήμων. - - -

APÆSUS, oppidum juxta Troadem, de quo Homerus:

Qui autem Adraſtiamque incolebant, & civitatem Apæſi.

Scribitur etiam ſine A.

- - - *Qui in Paſo.*
Habitabat multa poſſidens. - - -

[80] ὡς Α'περαι πόλις, καὶ Τάρνα. Ὅμηρος,

[81] Οἵς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. - - - τὸ ἐθνικὸν Α'παισηνὸς, καὶ ψιλικῶς Ἄ'παισος· καὶ Παισῶν ἡ Σικελία.

Simili modo Atarna oppidum, etiam Tarna appellatur, uti apud Homerum est.

Qui ex Tarna gleboſa. - - -

Gentile Apæsenus, quod etiam in fœminino & neutro genere usurpatur. Est præterea Pesus Dauniæ civitas, juxta Argyrippam sita, cujus gentile est Pæsius, uti à Rhosus Rhosius: vel cum I scribitur Pæsinus, quod melius est, quæ vox regionis consuetudine in penultima circumflectitur.

[82] Ἔστι καὶ Δαυνίας πόλις Παῖσος, [83] καὶ Α'ργυρίππα, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παίσιος, ὡς Ῥ'ώσιος Ῥ'ώσιος· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, Παισῖνος, Αἰφ Ϝ ι, καὶ περισπωμένως τῷ ἔθνει τῆς χώρας.

A P A M I A, Syriæ civitas est, quæ

[77] Α'ονες, ἔθνος Βοιωτίας.] Vide Strab. lib. VII & VIII: Pausaniam lib. IX, atque alios quam plurimos. Ab hac gente tota Bœotia olim *Aonia* dicta fuit, ut Stephanus testatur in voce Βοιωτία.

[78] Α'ορνος, πόλις.] Fortassis intelligit urbem Thessaliæ, de qua Pausanias in Bœoticis: aliam enim veteres non commemorant. Procul dubio de Aorno plura in genuino opere habuit Stephanus, quæ omnia ab Epitomatore prætermissa sunt. Aornum lacum juxta Eridanum & Cumas in Italia collocant, præterea etiam præcipitem hoc nomine apud Indos petram. Verum quia de his alii fusius scripserunt, nobis minime placet τῶν κοίλων μνήτειν τῶν ὠκεανὸν μεμαγμάτων.

[79] Α'ορσοι, ἔθνος.] Neque hic additur ab Epitomatore in quanam orbis parte hæc gens degerit, & nihil locum Strabonis allegasset, conjectura res fuisset peragenda. Aliquoties apud Strabonem lib. XI. Aorsorum reperitur mentio, adeo ut difficile sit, ipsissima & ad hunc locum spectantia verba indicare. Circa initium libri ita legimus: Οἱ μὲν δὴ Σαρμάται μέρος εἰσὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἄρκτων μερῶν, καὶ τῶν Ὠκεανὸν ἐκτὸς τῶν Νομάδων, καὶ Α'σιανῶν Σκυθῶν τῶν Νομάδων, καὶ Α'σιανῶν. εἰσὶ τῶν τοῦτο, Σαρμάται, καὶ ἔτι Σκῦθαι, Α'ορσοι &c. Deinde eodem libro: Δοκοῦσι δὴ οἱ Α'ορσοι, καὶ οἱ Σίγιννες φυλαὶ εἶναι τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἀπορώτατοι μάλιστα Α'ίρεσιν.

[80] Α'παισος, πόλις καθ' ἣν Τρωάδα.] Inter Lampsacum & Parium fuit Pæsus sive Apæsus, uti testatur Strabo lib. XIII. cujus verba Stephanus videtur transcripsisse, præsertim ubi de urbis appellatione agitur, ita enim Strabo: Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ Λαμψάκου & Παρίου, Παισὸς ἦν πόλις & ποτάμιος. κρατύνασα δ' ἡ πόλις. οἱ δὲ Παισῖνοι μετῴκισαν εἰς Λαμψακηνοὺς Μιλησίων ὄντες ἄποικοι & αὐτοὶ, κρηπίδας τε δὸς Λαμψακηνοῖσι. Οἱ δὲ παισῆς εἴρηκεν ἀμφοτέρως, καθάπερ καὶ τὰ περὶ τὸν συκαμῶνα.

- - - - καὶ ἔμπροι Α'παισοῦ.
καὶ ἀφνειὸν.
- - - - ἐν Παισῷ.
Ναῖε πλυκτήμων.

[81] Οἱ τὴν Τάρνης ἐριβώλακος.] Vide Homeri Bœotiam.

[82] Ἔστι καὶ Δαυνίας πόλις.] Codex Vossianus: Ἔστι & Δαυνίας Παῖσος. Videtur oppidum fuisse admodum ignobile, de quo nihil omnino Cluverius in antiquæ Italiæ descriptione. Olim extitisse non longe ab Argyrippa, clare satis ex Epitomatore liquet.

[83] Καὶ Α'ργυρίππα.] In omnibus libris tam vulgatis quam scriptis hoc loco vitium latet: sine dubio rescribendum est: καὶ Α'ργυρίππαν.

[84] Α'πάμεια Συρίας.] Civitas antiquorum in scriptis celebratissima ad Orontem fluvium inter Antiochiam & Emesam sita. Lege Strabonem, Plinium, Ptolemæum & plurimos alios.

Et mox sequitur: Οἱ μὲν δὴ Α'ορσοι Τανάϊν παροικοῦσι, οἱ Σίγιννες δὲ Α'χαιῶν.

[87] ἀπὸ Ἀπάμας, τῆς Σελεύκου μητρός· [88] ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, ἀπὸ τῆ περιοχῆς τοῦ ὕδατος. [89] καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆ ἐν Μακεδονίᾳ. ἔστι δὲ ἄλλη [90] ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ὃν ἡ χίζει ὁ Τίγρης πλαμὸς, καὶ μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ [91] περιέρχει· πλαμὸς Δήλας, ὃν ἡ τῇ ἀριστερᾷ Τίγρης, [92] ὁμώνυμος τῷ μεγάλῳ. πόλιν ἐθνικὰ, Χερρονησίτης, καὶ Πελλαῖος, [93] καὶ Ἀπαμεύς. [94] ἔστι δὲ καὶ μικρὰ φρυγίας, [95] ἡ τις Κελαιναί. [96] πόλ-

A quæ ab Apama Seleuci matre nomen accepit. Etiam Cherronesus vocata fuit ab aquarum ambitu: & Pella, ab altera quæ in Macedonia erat. Est item alia in Mesenorum regione, Tigride cincta, ubi fluvius Tigris finditur: dextram partem amnis Delas, & sinistram Tigris, quæ cum majori ejusdem nominis est, circumfluit. Gentilia sunt Cherronesita, & Pellæus, & Apamensis. Est item urbs parvæ Phrygiæ, quæ Celænæ appellabatur, cujus gentilia sunt Ce-

[87] Ἀπὸ Ἀπάμας, τῆς Σελεύκου μητρός.] Constanter sic legunt libri omnes, ideo utsuspicari vix liceat, hoc in loco transcriptorum mendam subesse. Certo certius est Stephanum, vel epitomes confectorem, diverso tramite à vero aberrare, quemadmodum ante me jam annotavit sollertissimus & longe eruditissimus Octavius Falconerius in dissertatione sua de Nummo Apamensi: Nam Seleucus Nicator, quem hic intelligo, Laodicem matrem, & Apamam uxorem habuit, un sole meridiano clarius apparet ex Appiani Alexand. Syriacis, ubi hæc leguntur: Πόλεις δὲ Ἀπάμειαν τὴν μητρὸς ἑαυτοῦ ἔκτισεν ἐπὶ ἐκκλησίᾳ μὴ Ἀλικαρνασίας, καὶ τὴν πατρίδα, ἣ αὐτὴ ἔτι τῇ μητρὶ, Λαοδίκειαν. Conjecit olim Salmasius, ἐπὶ ἐκκλησίᾳ μὴ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, τρεῖς Ἀπαμείας, ἡ Συρίας Ἀλικαρνασσεὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπαμείας, ἡ Φρυγίας, ἡ Βιθυνίας. Sed præter Appianum etiam Stephanum auctorem, ita enim ille lib. XII: Ἐντυῦθεν δὲ Στράβων Ἀλικαρνασσεὺς εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπαμείας, ἡ Φρυγίας, ἡ Βιθυνίας, ἡ Συρίας, ἡ Νικαίας. Atque hinc obiter animadvertere licet, licet gratissima clarissimi Falconerii ad hunc Stephani locum verba; quam caute hujusmodi auctores legendi sint, qui magno literarum detrimento, non ipsi αὐτοσχεδιαστικῶς literarum loquuntur; sed ineruditis posteritatis ævi grammaticis literam commodant, qui illos non modo in epitomen redigendo decurtarunt, sed inficetis etiam suis glossemata corsperunt. Cautius profecto se gessit Arcerius apud Theodonicenses, quem in commentariis ad Dionysii periegetin Straboni & Appiano consentientem viderit, ita enim ille pag. 118. Γραφικῶς πταίουσι οἱ παλαιοὶ Λίβυσσαν τὴν Ἀμαζόνα, ἢ Ἀπάμειαν τὴν Συρίας φασὶ, ὑπὸ τοῦ ἐπιχωρίου Σελεύκου οὕτω κληθῆναι, ἐπὶ Ἀκοδίκειαν ἢ Σελεύκειαν, ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐπωνύμου σπαλάντης. καὶ ἡ μὲν μητρὸς, φασὶ, κατὰ τὴν Λίβυσσαν ἐπωνυμίαν ἐτύγχανε· ἡ δὲ ἰδιωτικὴ ἐκείνη ὦν, Λαοδίκεια ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ γαμικοῦ υἱῶν τοῦ μήτρος.

[88] Ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, ἀπὸ τῆ περιοχῆς τοῦ ὕδατος.] Imo non incongruibilis Salmasius urbis nomen deducit ab ἀφαιρῶ, quod circumcingere & ab ☐χη eo quod circumcingat vel metropolin definat. Sed vide hac de re etiam doctissimum Bochartum Geog. Sacr. lib. II. cap. XI. cui ab hoc literarum genere magis assentiendum existimo.

[89] Καὶ Πέλλα.] Non possum, quin Eustathium hujus rei studiosum adiscam, ita enim ille ad Dionys. Ὅτι ἐν μὲν τοῖς τῶν Θρακῶν πολισμάτων ἐστὶ καὶ Ἀπάμεια, ποτὲ μὲν κώμη τις, ἡ θρακικὴ ἐμπολικὴ, πόλις δὲ ὕστερον χρωμένη, ὡς ἐν τοῖς Ἀξιοῦ ποταμοῦ. ἐν δὲ Χαλκιδικῇ ἐστὶ καὶ ἄλλη Μακεδόνων πολίχνη. καὶ Πέλλα Νάουσα, τῆς ἡ ἀπὸ τῶν Μακεδόνων, ἀφ' ἧς τὸ ἐν Μακεδονίᾳ τοπωνύμιον πεδίον. Thessali & Macedones patria indidere cognomina. Hinc illa in Syria vocabula; Berrhœa, Edessa, Larissa, Heraclea, Ægæ, Chalcis, Europus, Dium, Maronea, Pieria, Cyrrestica, & hoc loco Pella, aliaque infinita.

[90] Ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη.] Hæc Apamea etiam veteribus *Mesene* cognominata fuit. Ammianus Marcel. lib. XXIII: *In omni autem Assyria multæ urbes, inter quas Apamia eminet, Mesene cognominata*. Sic dicebatur regio in qua sita erat, & à Geographis passim Mesene in Mesopotamia collocatur. Plinius lib. VI. cap. XXVII. *Tigris autem ex Armenia accepitis fluminibus claris Parthenia, Agnice, Pharione, Arabas, Aroëos Adiabenosque disterminans, & quam diximus Mesopotamiam faciens, lustratis montibus Gordyæorum circa Apamiam Mesenes oppidum. Citra Seleuciam, Babyloniam* CXXV. M. *pass. derisus in alveos duos, altero meridiem ac Seleuciam petit, Mesenem perfundens: altero ad septentrionem flexus, ejusdem gentis tergo campos Cauchas secat; ubi remeavere aqua, Vastigris appellatur.* Hinc liquet Mesenem cum Mesopotamia non esse confundendam, cum revera Mesopotamiæ pars sit, in qua Apamia sita est.

[91] Περιέρχεται πλαμὸς Δήλας.] Sic exhibent editiones omnes: sed in libris, quos Salmasius in bibliotheca Palatina consuluit, exaratum erat: περιέρχεται πλαμὸς Σίλλας, quod ab ipso non præter rationem præterrit: nam illa pars Tigridis ab Illidoro Characeno in mansionibus Parthicis Σίλλας appellatur: Ἀχρὶ τούτου Μισσηνοῦσία ἐστὶν ἀπὸ ζευγμάτων ἄχρι Σιλλακίας χώριον ἐμὸν &c. Διὰ μέσης Νινοῦ πόλεως ῥεῖ ποταμὸς Σίλλα.

[92] Ὁμώνυμος τῷ μεγάλῳ.] Ex libris Palatinis legebat Salmasius: ὁμώνυμον τῷ μεγάλῳ.

[93] Καὶ Ἀπαμεύς.] De hoc gentili minime est dubitandum: in plurimis nummis ΑΠΑΜΕΩΝ excusum viderunt antiquarii, uti mox ostendetur. Hinc Latinorum APAMENSIS, quod corruptum est in *Apamiensis* apud Tacitum lib. XII Annal. cap. LVIII. *Tributumque APAMIENSIBUS terræ motu convulsis, in quinquennium remissum.* Ex hac voce medium I esse exstirpandum, nummi veteres & Stephani canones exigunt, de quibus vide in Ἀπάμεια & aliis in locis. Verum miror nostrum καὶ ὃ τὴ ἐπιχωρίου τύπου ab orientalibus civitatibus gentile in ων non formasse, quod tamen apud scriptores Lat. in usu est. Justinus lib. XXXIX cap. I. *Mox APAMENI cæteræque civitates exemplum sequutæ, per abjectionem regis à Demetrio defuere.* Sic legendus hic locus, nam pessime vulgari *Apameni* exhibent. Genuina hujus ἐθνικῆ forma occurrit apud Æilium Lampridium in Heliogabalo: *Misit & urnas APAMENAS in præfecta equis suis: & pistacias atque fastanis leones parvi & alia animalia.* Scio plures esse qui hasce minutias flocci facient, an dicatur *Apamenses* sive *Apamensis*, an *Apamenus* sive *Apameneus*. Sed illorum palatum sordido characthere plane insipidum est factum, atque Hyblæum mel pro Sardoo averfatur. Rodant illi theonino dente: hæc tamen scribo & scripturus sum in illorum gratiam qui nitori & elegantiæ student.

[94] Ἔστι δὲ καὶ μικρὰ φρυγίας.] In minori Phrygia non fuit hujus nominis urbs: quare censeo errorem hoc loco commissum esse: reponendum videtur: ἔστι δὲ καὶ μεγάλης φρυγίας.

[95] Ἡ τις Κελαιναί.] Primum nomen fuit Apamia; deinde Celænæ, & denique Cibotos appellabatur. Plin. lib. V. cap. XXIX. *Tertius Apamiam vadit, ante appellatam Celænas, dein Cibotum. Sita est in radice montis Signia, circumfusa Marsya, Obrima, Orga, flumnibus in Mæandrum cadentibus.* Hæc inter Asiaticas urbes longe celeberrima, post Ephesum dignitate proxima, & auctore Livio lib. XXXVIII. cap. XIII. totius Phrygiæ caput fuit. Ad hanc spectat præstantissimus Gordiani nummus apud Tristanum, aliusque Tiberii ex gaza Chritinæ Augustæ, cum inscriptione: ΑΠΑΜΕΙΑC ΠΡΟC ΜΑΙΑΝΔΡΟΝ. & item iste ab excellentissimo viro Octav. Falconerio alibi descripto: ΑΠΑΜΕΩΝ ΜΑΡCΥΑC ΚΙΒΟΤΟC. In quo numm o & nomen recentior percussum reperitur, in cujus explicatione viri summi & eruditione

[96] τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Α᾽παμεύς. [97] ἔστι δὲ Βιθυνίας, κλῆσμα Νικομήδους τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Μύρλεια. τὸ ἐθνικὸν Μυρλεανός. [98] ἔστι δὲ καὶ Περσίας, Ἐδέσσης ἀπωτέρω πρὸς ἄρκτους.

A Celænita, & Apamensis. Est item Bithyniæ oppidum, à Nicomede Epiphanis filio conditum, sed quod prius Myrlea appellabatur: hujus gentile est Myrleanus. Est præterea urbs Persiæ ad septentrionem Edessa.

Α᾽ΠΑΣΙΑΚΑΙ[97], Μασσαγετῶν ἔθνος. [98] Σεράβων ἐνδεκάτῃ, [99] ᾧ Πολύβιος δεκάτῃ. Οἱ δὲ Α᾽πασιακαὶ νομάδες καλοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὀξου.

B APASIACÆ, gens Massagetarum, apud Strabonem lib. XI, & apud Polybium lib. X. Sed Apasiacæ Nomades medium quidem Oxi incolunt.

Α᾽ΠΑ᾽ΤΟΥΡΟΝ[1], τὸ καὶ Α᾽φροδίτης ἱερὸν, ἐν Φαναγορείᾳ. [2] Σεράβων ἐνδεκάτῃ. [3] ἐτυμολογοῦσι δέ τινες ἀπὸ γιγάντων. [4] Ἀπειλημένων γὰρ ἐκεῖ τῶν γιγάντων, Ἡρακλεισμένη τὴν Ἡφαιστίαν, ἔκρυψεν ἐν καθυθμῷ τινί. καὶ τῶν γιγάντων ἕκαστον δεχομένην καθ᾽ ἕνα, τῷ Ἡφαιστίᾳ παρεδίδου δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης. Ἑκαταῖος δὲ ἡ κόλπον εἶδε τὸ Α᾽πάτουρον ἐν τῇ Ἀσίᾳ. τὸ τοπικὸν, Α᾽πάτουρος, ἀλλὰ καὶ Α᾽πατούριτος· δωρικῶς καὶ Α᾽πατούριος, καὶ Α᾽πατουρεύς.

C APATURUM, Veneris templum est in Phanagoria, de quo apud Strabonem undecimo. Nominis originem hinc deducunt: Venus, cum eam ibi locorum gigantes adorirentur, Herculem accivit, & in spelunca quadam abscondidit: deinde singulos gigantes excipiens, Herculi per fraudem necandos tradebat. Hecatæus in Asiæ descriptione sinum Apaturum agnoscit. Locale, Apaturus, verum & Apaturita in usu est. Posset quoque esse Apaturius & Apaturensis.

Α᾽ΠΕΝΝΙΟΝ, ὄρος ἀπὸ μέσης Ἰταλίας πεπαμένον,

--- [4] Τὸ μὲν τὸ μέσον ὄρος ἀνδιχα πάμψ,
Οὐ γάρ τι κικλήσκουσιν Α᾽πέννιον. - - -
τὸ κλητικὸν, Α᾽πέννει ὄρος. τὸ ἐθνικὸν Α᾽πεννῖνος, ὡς Ῥηγῖνος, ὁ καὶ Παπάνδρῳ κεῖται ιγ.

D APENNIUM, mons per mediam Italiam porrectus

- - - - *Hanc quidem mons bifariam secat.*
Quemque appellant Apennium.

Possessivum Apenneus: Gentile, Apenninus, quemadmodum Rheginus, quod apud Pisandrum libro XIII. reperitur.

Α᾽ΠΕ-

ditione insignes multum laboris susceperè: sed quisque suo fruatur genio: nos nihil determinamus, illorumque interpretationi nihil quoque addimus, ne longius à re nostra abeamus & actum agere videamur. De Celænis etiam legi possunt Strabo lib. XII. Solinus cap. XLIII. & Curtius lib. III. aliique plurimi.

[96] Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Α᾽παμεύς.] Causam profecto nullam video, quare nunc ab Epitomatore τὸ Α᾽παμεὺς repetatur. Censeo hæc pessime esse contaminata, & veterem lectionem omnino reduci posse, si hunc in modum reformetur: Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης καὶ Κελαινίτις. Postea autem vidi sic quoque à Salmasio esse correctum in margine sui libri.

[97] Ἔστι δὲ Βιθυνίας, κλῆσμα Νικομήδους &c.] Contra fidem aliorum scriptorum Constantinus Porphyrog. lib. I. cap. IV. de thematibus Apamiam diversam facit à Myrlea, cum revera eadem urbs fuerit. Stephanus: Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Α᾽πάμεια, ἀπὸ Μύρλου τοῦ Κολοφωνίου ἡγεμόνος. Νικομήδης δὲ Ἐπιφανὴς, Περσῶν βίᾳ, καὶ μάχῃ ἐς Α᾽πάμειαν Α᾽πάμειαν ὠνόμασεν. Plinius lib. V. cap. XXXII: *Deinde flumen Gebes, & intus Helgæ oppidum, quæ Germanicopolis, alio nomine Boocaste, sicut Apamia quæ nunc Myrlea Colophoniorum.* Hæc ad propontidem inter Rhyndacum amnem & Dascylium sita est.

[98] Ἔστι δὲ Περσίας.] Emendat ὁ πάνυ Salmasius in Exercit. Plinianis: ἔστι δὲ τῆς Περσίας, Ἐδέσσης πρὸς ἄρκτους. Hæc Apamia etiam ab Ammiano Marcellino inter Persidis urbes recensetur, & diversa est ab Apamia Mesenes, quam Tigris facto alveo circumfluit.

[99] Α᾽πασιακῆς, Μασσαγετῶν ἔθνους.] Salmasius in notis marginalibus Pomponii Melæ locum emendat, in quo pro Axiacas Apasiacas reponit. Clariss. Vossius edidit lib. III. cap. I: *Tandem non longe à mari ex parvo fonte, cui Exampeo cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque jam sui dissimilis, & non dulcis hinc desinat. Axiaces proximus intra Callipidas Axiacasque descendit.* Et mox sequitur: *Axiaca furari quid sit ignorant: ideoque nec sua custodiunt, nec aliena contingunt.* Ubi iridem vir summus *Apasiacas* reficiebat.

[98] Σεράβων ἐνδεκάτῃ.] Strabonis codices, monente Isaaco Casaubono, admodum hoc in loco variant: vulgati exhibent Α᾽σπασιάνους, scripti Α᾽σπασιάνης & Α᾽σπασιάνας. Verba Strabonis hæc sunt: Καλοῦσι δὲ Βάκτρους, τοὺς ὑστερον δὲ Α᾽σπασίους τοὺς Καλλίνου φύγοντας, εἰς τοὺς Α᾽σπασιάνους ἐχώρησεν. Casaubonus Stephani locum producit, & ex eo Strabonem corrigit.

[99] Καὶ Πολύβιος δεκάτῃ.] Hodie apud Polybium legitur Α᾽σπασιάνοι, quemadmodum jam alii admonuerunt. Integer Polybii locus ita sonat: Οἱ δὲ Α᾽σπασιάνοι Νομάδες κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὀξου καὶ Ταναΐδος. Hunc integrum olim à Stephano fuisse allegatum, nemo non videt.

[1] Α᾽πάτουρον, τὸ καὶ Α᾽φροδίτης ἱερόν.] Pessime legit codex Vossii: Α᾽πάτειρον, τὸ καὶ Α᾽φροδίτης ἱερόν.

[2] Σεράβων ἐνδεκάτῃ.] Strabonem examussim non sequitur Epitomator, & simile quid jam aliquoties observavimus. Strabonis verba hæc sunt: Ἔστι δὲ ἐν τῇ Φαναγορείᾳ τὸ Α᾽φροδίτης ἱερὸν ἵδρυσται τὸ Α᾽πατούριον. ἐντεμολογοῦσι δέ τινες καὶ τοῦτο μόνον τινὰ ἀποσπασθῆναι, ὡς ἐπηλύσιον σύστημα τῆς τοῦ τῶν γιγάντων, ἐπικρατησάντων τῶν Ἡρακλέων, κρύψαι ἐν καθυθμῷ τινί. ὕστερον δὲ γιγάντων ἕκαστον δεχομένην καθ᾽ ἕνα, τῇ Ἡφαιστίᾳ παραδιδόναι δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

[3] Ἐτυμολογοῦσι δέ τινες &c.] Mutilus est hic locus & sensu caret, quem ex Strabone facillimo negotio ita supplemus. ἐπηλύσιον γὰρ τῇ τοῦ τῶν γιγάντων.

[4] Τὸ μὲν τὸ μέσον ὄρος &c.] Sunt versiculi ex Dionysio de situ orbis defumpti, qui tamen in vulgatis hujus poetæ editionibus sibi invicem non cohærent; totus locus apud ipsum ita legitur.

- - - - Τὸ μὲν τὸ μέσον ὄρος ἀνδιχα πίμπλη
Οὐ γάρ τι κικλήσκουσιν ἐπώνυμόν (σὺν δὲ ἑκάστῳ
Γ᾽ῆθος μυρίοισιν ὀρῶν ἐπιπρέπει Α᾽ρήνης)
Οὔ τοι τι κικλήσκουσιν Α᾽πέννιον.

--- *Quem*

Α'ΠΕΡΑ'ΝΤΕΙΑ', πόλις Θεσσαλίας· Α πολυζ. εἰκοστῷ. τὸ ἐθνικὸν Α'περαντοὶ, ὡς Α'μαραντοὶ, ὀξυτόνως.

Α'ΠΕΣΑΣ, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Α'πέσαντος ἥρωος, βασιλεύσαντος τῆς χώρας· ὁ ἢ Β habet ab heroe Apesante, qui regioni imperavit. Ἀφ' οὗ τὸ ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων, ἢ τῶν λεόντων. Vel ita dicitur ab emissione vehiculorum, aut leonis: ibi enim è luna dimissus est. Hinc Jupiter Apesantius dicitur. Callimachus autem in Jambis gentile Apesas nominat.

Καὶ γὰρ ὁ σελήνης ἀφέζη. ὁ ἀφ' οὗ Ζεὺς Α'πεσάντιος. Καλλίμαχος δ' ἐν τοῖς Ἰάμβοις, τὸ ἐθνικὸν Α'πέσιος φησὶ,

C *Neque Darius Jovi Apesanti*
Mactavit equos Arcadicos.

Κὰχ ὡδαρέων τῶ Α'πέσιος
Πὰρ Δὶ Ἴδυσιν Α'ρκάδας ἵππους.

Α'ΠΙ'Α', ἤτοι ὁ νεώτερος τοῦ Α'ργους, καὶ τὰς παλαιοτέρας Α'πιδόνας, ἀπὸ Α'πιδος τοῦ Φορωνέως,

APERANTIA, oppidum Theſſaliæ, apud Polybium lib. vigeſimo. Gentile Aperanti, uti Amaranti, cum acuto in ultimo.

APESAS, mons Nemeæ; uti tradunt Pindarus & Callimachus libro tertio. Nomen habet ab heroe Apeſante, qui regioni imperavit. Vel ita dicitur ab emiſſione vehiculorum, aut leonis: ibi enim è luna dimiſſus eſt. Hinc Jupiter Apeſantius dicitur. Callimachus autem in Jambis gentile Apeſas nominat.

Neque Darius Jovi Apeſanti
Mactavit equos Arcadicos.

APIA, hoc nomine recentiores Argos appellant, & incolas Apidonas, ab Apide Phoronei

[1] Α'περάντεια.] Male in codice Voſſiano Α'πράντια ſcribitur. Oppidi nomen apud Polybium in excerptis Legat. Α'περαντία in penultima cum vocali excuſum reperitur, ita enim Leg. XXVI. Οἱ δ' Α'ιτωλοὶ νομίσαντες τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς, καὶ τὸ τῶν Α'μφιλοχίων, καὶ τῶν Α'περαντίων εἰσκτήσασθαι. Vide etiam Livium lib. XXX. cap. XII.

[2] Ἡ δὲ τοῦ ὀρους τῆ ἐτυμολογία.] Hæc de ludis Nemæis eſſe accipienda evincit Etymologus: Α'πέσιος, enim inquit, ὁ ἀγὼν ἐν ᾧ ἐτιθεντο οἱ ἐπαθλοι τῆ ἥρωϊ τῆ Νεμέᾳ ἀφ' οὗ Α'πέσιος ὁ Α'γὼν.

[3] Ἢ τὸ ἐπὶ Ζεὺς.] Nemei videlicet, quem Hercules occidit. Heſiodus in Scuto,

- - - - - - Νεμείου τε λέοντος
Τὸν ῥ' Ἥρη τρέφε παῖδι κοτὲ παρέσκησεν ἄεθλον,
Γυμνὸν ἐπαυχενίσαι Νεμείης, πόλιν ἀνθρώπους.
Ἐνθ' ἔβη γὰρ ἔπειτα, ἐπιφραστὸ φῶτ' ἀνθρώπων,
Ἐσσομένοις τ' ἔσσι Νεμείης ἐξ' Α'πέσαο.

De Leone hoc Diodorus, Pauſanias, Apollodorus, Lucretius, Ovidius, Auſonius & quotquot alii XII Herculis Laborem enarrarunt.

[4] Ἐκείνῳ ἐοικότα ἀκόλουθα ἀδήλῳ.] Apprime hæc conveniunt cum Amarigine ſententia, exiſtimantis in luna ampliſſimas eſſe regiones unde hic Leo decciderit; qui poſtea in eam referri fingit ſuum Leonem apud Lunam nutritum, & juſſu Junonis ab Hercule exitium dimidium fuiſſe: ejus verba legantur in commentariis Germanici ad Arati Phainomenon. verum cum ſint mutila & corrupta, ea hic emendare conabor. Nigidius refert, hunc Leonem nutritum apud Lunam, quam terra Arcadia in regione Nemea, in ſpelunca ampliſſima foramine latuerit quam quidam Amphrysum dixerint: & juſſu Junonis ad Herculis exitium dimiſſum.

[5] Καὶ ὁ Ζεὺς Α'πεσάντιος.] Vide Heſiod. & Etymol. magn. ſuffotem.

[6] Ἔνιοι δὲ Α'πεσάντα ἴππους.] Proſligatiſſime in Voſſ. chedis legitur: Ἔνιοι δ' Α'ρκάδ. ἵππους.

[7] Α'πια, ἤτοι ὁ νεώτερος τὸ Α'ργος.] Rationem profecto nullam video, quare Epitomator hoc loco perhibeat, Argos recentioribus Apiam appellari, cum extra dubium ſit, longe ante Pelopis tempora & adventum in hanc regionem, hoc nomine inſignitum fuiſſe: manifeſte hoc colligi poteſt ex Pauſan. lib. II, ita enim ille: Καὶ Πελοπονήσου ἐστὶν ἐν ᾗ καλεῖται Α'ίγιαλος, ἀπ' οἰκείου βασιλέως ὀνομασθέντος, ᾧ Α'ιγιάλειαν αὐτὴν ἐκάλεσαν ὅσοι πρότερον ἦσαν ἢ Ἴωνες τοῦ ἔθνους τοῦ ἐκείνου τὴν ἀρχήν. Α'ιγιάλειαν δὲ Εὐφορίων γράφει καὶ Ἀρχίλοχος. ἐπὶ Τάφρῳ, Τηλέφῳ. Ἐν Α'πίᾳ. ἀπὸ Α'πεως ὁ Α'πις ἢ τοῦ Φορωνέως, ὃν ὁ Πέλοπος ὁ Ὀμφαλίου ἀφικόμενος ἐπὶ τὸν ἔπειτα χρόνον Α'πίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Fortaſſis hæc dixit noſter reſpectu Ἄργος, quod ante Apiam obtinuit: nam poſtquam Jupiter ex Niobe, quam primam mortalium inivit, Argum genuiſſet, Phoroneus Argo regnum tradidit, & Peloponneſum à ſe Argos dici imperavit. Sed exiſtimandum eſt potius, hæc Epitomatoris verba duntaxat λάπαρα σφάλματα eſſe integri loci Strabonis, quem Stephanus in proprium uſum tranſcripſerat: ita enim Strabo lib. VIII: Οἶμαι δ' ὅτι ἡ Πελασγιώτις, ἡ Δαναὰς, ἄστρε ἡ Α'ργεῖος, ἡ δεξαμένη πολλοὺς πόντους, ἀπ' αὐτῆς ἡ τῆς ὅλης Ε'λλάδος πρωτοκλεῖς παρωκλάσατο. Οὗτοι δὲ ἡ Γωσίδος, ἡ Γαστρὸς ἡ Α'ργείου, ἡ Α'πίδος εἰ νεώτεροι φασὶν. Sic enim ſoler Epitomator ipſiſſima auctorum allegatorum verba in compendium redigere, ut ſæpiſſime difficillimum ſit, ex iis ſenſum expiſcari, uti jam aliquoties admonuimus. Cæterum facile hoc Straboni conceditur, perhibenti ſua ætate ærecentioribus Peloponneſum Apiam appellari, qui tot ſecula ante Stephanum vixerit; certiſſimum enim eſt hoc nomen neque Conſtantini neque Juſtiniani ævo obtinuiſſe. Atque hic manifeſte liquet, noſtrum hæc ex Strabone hauſiſſe, ſed non cum in finem, ut probet ſua ætate Peloponneſum Apiam nuncupari.

[8] Ἀπὸ Α'πιδος.] Non uno modo caſus obliquus hujus ſubſtantivi effertur: merito ad illa nomina referri poteſt de quibus egimus pag. 115. ad vocem Α'μφρις. Agnoſcit hanc in flectendo varietatem Euſtath. ad Dionyſ. perieg. ita enim ille pag. 59: Τὰς δὲ Α'ρχιδαὶς ὁ Διονύσ. μ' Α'πιδανὰς καλεῖ, ὡς ποιηταὶ δὲ Α'πίδεσσι κρῆναι γεγόασιν ἀπὸ Α'πιδος, ἢ ὁ γράων ἐξ Α'πιος. ἀπ' ἐφις ἐφιος, Α'μφρις Α'μφρίου, Ζάμφρεξις Ζαμφρίους. ἐν δὲ Φαιστῷ τῇ Α'πις ὁ Φορωνεὺς ὅν φ' Ἡπαίρι ἐλθὼν ἀπήλασεν ἀπὸ Πελασγίσσου ἄφιον ἐκλοιῶ τῶν &c. ἐξ Α'ιγόλου μίμνη), εἶπεν,
Α'ὖτις ἐγὼ ἐλθὼν ἐπὶ πίονα Ναυπακτίην.

[9] Α'πὸ Α'πιδος.] Apollodorus cum Rhiano, quem Stephanus noſtrem citat, proſus convenit: ſed Pauſanias, cujus verba ſupra in medium produximus, & Euſebius Apin Telchiniis filium faciunt: & longe diverſa tradit de Api Æſchylus in Suppliciis, ſcilicet fuiſſe non regem Sicyoniorum, ut vulgo perhibetur, ſed Medicum qui regionem totam noxiis beſtiis purgavit, in cujus memoriam Peloponneſi incolæ regionem Apiam nominarunt, ita enim poëta loco jam allegato:

Αὐτὸς δὲ χώρας Α'πίας πέδον πέδε
Πάλαι κακῶν φωτῶν ἰατὴς χθονὸς,
Α'πις, ὃν ἔλθων ὁπ πίρας Ναυπακτίας
Γαῖ ρόμαυλος, πῶς Α'πίσκων, χθονὸς
Τῶν δ' ὀκαζομένῳ κτοιδάλων βεβοσφόρων,
Α'ὖ δὲ πολλαῖν αἰκισμὸν μιᾶς μόρου
Χερμάδος· αἵπερ χαῖα μιλίη ἐ ἄκαν,
Δερκάνη· ὁμιλαι, δυσμαχὴ ξυνοικίων.
Τοῦτον ἄκη τεμοῦσα ἡ λυτήρια
Περῶσας ἀπὸ μαζὸς Α'πις Α'ργείας χθονὸς
Μύκηνῶν καὶ ἀντριωδον ἐυρυὰ ἐν λετοῦς.

Euſtathius tamen in ſuis ad Dionyſ. notis, cujus verba jam citavimus, exiſtimat hunc Apin, de quo Æſchylus loquitur; Phoronei filium fuiſſe, qua in re cum aliis optime quidem conſentit, ſed Æſchylum illud loco allegato ſtatuiſſe, aperte nego & pernego. Tradunt alii Α'πίαν dictam eſſe κατὰ πρωτὸν ἐ πιεῖν ἐ ὑδάτων, à penuria potus & fon-

ρωνέως, [15] ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῷ δὰ- A ronei filio, teste Rhiano libro secundo Achaïcorum.
τέρω,

[16] Ἡμετέρη τοί τίκνα Φορωνέως
ἰῶ σ' * *
ἐρχθῆναι γλυκύ. τῶδε κλυτὸς ἐκγένετ' B
Ἄπις,
ὃς ῥ' Ἀπίλῳ ἐφάπτεται, [17] καὶ ἀνέρας
Ἀπιδονῆας.

[18] τὸ ἐθνικὸν Ἄπιος, δηλῶν τὴν Πελοποννήσιον· καὶ Ἀπήνην, τὸ ἐκ πύξου· καὶ Ἄπιδόνες, καὶ Ἀπιδονῆες. [19] Ἀπιδόνες δὲ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ C Ἀπιδόνος πόλεως. [20] ἢ ἀπὸ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνος. [21] Δημήτριος δὲ ὁ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τὸν Τρωάδος φησὶν, ἐκβάλλοντα [22] εἰς τὸ Ἑλλήσποντον θάλασσαν, ὡς Τιμοσθένης. φησὶ δὲ καὶ ἀκρόπολιν πρὸς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γενομένην, [23] Ἱερὸν ἄπιος, ὅτι πάντες ἀπὸ D τοῦ ἔξωθεν λεχθῆναι. λέγεται δὲ Ἄπις θηλυκῶν, ἢ ἡ γυνὴ Ἀπιδών. ὕτω τὴν χώραν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ περιαγορεύει.

Ἀπίολα [24], πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀπολανὸς, ὡς Νῶλα Νωλανός. E

Ἀπο-

Nostrum quidem genus filii Phoronei nominabatur

Ab ipso origine. Ex illo autem inclytus nascebatur Apis,

Qui Apiam nominavit & viros Apidoneas.

Gentile Apiensis, quod Peloponnesium denotat. Hinc quoque adverbium loci, quod ex Apia significat: & Apidones & Apidonei. Apidones autem Arcades nuncupantur aut à fluvio Apidone, aut ab Apide Phoronei filio. Verum Demetrius fluvium Troadis Apidanum nominat, se in mare versus occidentem exonerantem, quemadmodum Timosthenes auctor est. Ister pyrastrum in Apia regione nascentem, Apium ab eadem apud exteros nominari tradit. Dicitur quoque Apis genere fœminino, cujus genitivus est Apidis. Ita hanc regionem Eratosthenes in Mercurio nuncupat.

APIOLA, urbs Italiæ. Gentile, Apiolanus: quemadmodum à Nola fit Nolanus.

APO-

tium, uti ex antiquis scriptoribus perhibet Eustathius in comment. ad Dionys. loco jam citato: Οἱ δὲ φασιν Ἀπίωνα ἐκ Ἀπιδανῆς κληθῆναι καὶ πίρνον ἕν πηδίκιον, ἐπὶ μιᾶς ἀχύρου πίσσους τῶν ἀρχαίων, ἀπ' ὧν καὶ Καλλίμαχος, ὁμοῦ καὶ Διόδωρος ἱστοροῦσι. ὡς δὲ αὐτοὶ λέγουσι τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκ Ἀπίωνος πολυδίψιον λέγειν. ὅθεν ἐκ Ἀλωζίης ἐκληθῆναι, ἀλφιτῶν ἄζειν, ὅ ἐστι μὴ πίνειν ἀλφίτων ἐσθίοντας. καὶ ἴδιον οἱ Ἀζᾶνες αὐτοῖς μίγμα ἐκ πυρῶν καὶ λειχήνων. Verum in rebus tam antiquis nihil est certi.

[15] Ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκοῖς δ' τέρω.] Sic exhibent codices manu exarati & editi: sed forte rescribendum est: ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δ' τέρῳ. Operæ pretium videtur, obiter hoc loco admonuisse, Eustathium partem verborum Rhiani citasse, quæ profecto non genuino auctori, sed Arriano cuidam adscribit, quemadmodum ante nos observarunt viri docti. Idem etiam Salmasius in margine sui libri annotaverat. Archiepiscopus totum locum ex Stephano hoc modo transcripsit: Καὶ Ἀρτεμιδωρὸς δέ φησι,

- - - - Κλυτὸς Ἄπις,
Ὃς ῥ' Ἀπίλῳ ἐφάπτεται, καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.

[16] Ἡμετέρη τοί τίκνα &c.] Cod. Voss. ἡμετίρη τοι τίκνα. Versiculus in fine mutilus est, quem Salmasius in margine sui libri supplere tentatur vocabulo ὀνομαστί: attamen suis numeris non constabit, nisi legatur hunc in modum:

Ἡμετέρη τοι τίκνα Φορωνῆος· ἰῶ σ' ὀνομαστί.

[17] Καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.] Eustathius: καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας. Verum Stephani lectio mihi videtur præferenda; nam mox apud ipsum sequetur: καὶ Ἀπίωνα, τὸ ἐκ πύξου. καὶ Ἀπιδίνης ὁ Ἀπιδινῆς.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Ἄπιος, δηλῶν τὴν Πελοποννήσιον.] Quia videlicet voce Apia tota Peloponnesus intelligitur, τὸν Ἀπιδῆ Peloponnesium denotabit.

[19] Ἀπιδόνες δὲ οἱ Ἀρκάδες.] Dionysius de situ orbis:

Καλλὶ μάλα νῆσοι, κοίλῃ γῇ ἐν πελάγεσσι
Ἀρκαδίης Ἀπιδανῆς, ὑπὸ σκοπέλῳ Ἐρμείοιο.

Ad quem locum ita commentatur Eustathius: Τὰς δὲ Ἀρκαδίας ὁ Διονύσιος φησὶ Ἀπιδανῆας κληθῆναι, οἱ νεώτεροι δὲ Ἀπιδονίας, κατὰ τὴν συνήθειαν, ἀπὸ τοῦ Ἀπιδόνος. Et nonnullis interjectis versibus ita inquit: μεθ' ἃ δὲ ὁ Πελοποννησιακὸς ἔλθ Ἀπία ἐκλήθη πατρί. καὶ οἱ αὐτοὶ Ἀπιδανῆες ἐξαίνεως οἱ Ἀρκάδες, παρ' οἷς ὁ Ἄπις ᾄσεται. Specialiter itaque Apidanei Arcades dicti sunt, quia apud eos Apis habitavit.

[20] Ἢ ἀπὸ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνος.] Quid audio, an Phoroneus præter Apim etiam filium Apidonem habuit? Hoc theologiæ mythicæ doctores non docent. Sine dubio hunc librariorum irrepsit σφάλμα, pro Ἀπιδόνος vel Ἀπίωνα nunc Ἀπιδίνος exarantium. Indicavimus ex Eustathio proprium hoc duobus modis inflecti. Idem liquet ex Stephano; hoc enim tmemate Ἀπιδόνος, & in voce Πελοπόννησος pro obliquo casu habet Ἄπιος. Perfume tamen apud Constant. Porphyrogennetam lib. II. de Them. hoc nomen inflexum reperitur: Ἐπὶ τοῦ δὲ Ἀπίλου δὲ Φορωνίως, ὀκκαλέσαν Ἀπίᾳ. ἐπὶ δὲ Πελάσγου δὲ αὐτοχθονος, Πελασγία. Quo in loco sine dubio Ἀπιδος vel Ἀπίους reponendum est.

[21] Δημήτριος δὲ ὁ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τὸν Τρωάδος.] Fuit hic Demetrius homo horum locorum peritissimus & in Troade natus, quemadmodum de illo testatur Strabo lib. XIII: atque hanc ob causam ipsi vix fides est derogandæ. Alii tamen geographi & historici Apidanum fluvium non in Troade, sed in Thessalia collocant, & peculiariter Herodotus eum in Peneum fluere scribit.

[22] Ἐκ τοῦ Ἑλλήσποντον θάλασσαν.] Constanter ita legunt libri editi omnes & manu exarati, verum immanis hic latet error, quem Salmasius in margine sui libri, hunc in modum rescribendo, corrigere tentabat: ἐκβάλλοντος εἰς τὸ Ἑλλήσποντον. Non improbo hanc emendationem, sed longius quam decet à vulgata lectione recedit. Si mei arbitrii res foret restituerem: ἐκβάλλοντα εἰς τὸν κατὰ θάλασσαν θάλασσαν. Ita olim scripsisse Stephanum, nullus ego dubito: nam Hellespontus respectu Troadis occidentali plagæ obversus est. Simile prorsus mendum emendavimus in voce Ἀλίζωνα, ubi dicitur Antigonitam, agri Cyziceni castellum, ἀπὸ τοῦ κατὰ θάλασσαν θάλασσαν ὄντος. Lector videat locum, nam certus sum, eum à nostris partibus facturum.

[23] Ἱερὸν ἄπιος.] Et hic locus à vitio non est immunis, legendum est: Ἱερὸν ἄπιος. Nusquam enim hoc nomen secundæ declinationis formam obtinet. Ælian lib. III. Var. Hist. cap. XXXIX: Οἱ δὲ Βελλῆνες Ἀργεῖοι, Ἀργεῖοι δὲ ἄπιος, Ἀθηναῖοι δὲ οὖσης &c. Etymologici magni auctor: Ἄπιος ἔξω δὲ δένδρα, καὶ ὃ κάρτα θυτικὸς καὶ κληδόνος, Διοσκόρος. Vide etiam Theophrast. Diosc. Hesych. & alios. Desumpsit hæc Stephanus ex Istri Argolicis, qui uti ex Athenæo lib. XIV. liquet, isthoc tractatu de pyrastro mentionem fecit: Ἐπιπλέει αὐτῷ ὁ Πελοποννησιακὸς Ἀπία κληθῆναι, διὰ τὸ ἐπιπλεῖν ἀλλοτε ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν φησὶ Ἱερὸν ἐν τοῖς Ἀργολικοῖς. Ergo non tantum ab exteris, sed etiam ab incolis Peloponnesius Apia appellabatur, quia hic fructus affatim ibi nascebatur.

[24] Ἀπίολα πόλις Ἰταλίας.] Oppidum fuit non obscurum Latinorum, quod Tarquinius Priscus delevit. Dionysius Halicar. lib. III. Ἐπειδὴ δὲ πειρᾶτο τῶν ἀρχῶν, σεῖ-

τον δὲ

Α Ποδωτοί [15], οἱς Βοιωτὶ, ἔθνος Αἰτωλίας. Θουκυδίδης τρίτῳ. Ἐπῆρχεν δ' αὐτῶν [16] πρῶτον μὲν Ἀπόδωτος, ἔπειθε δ' Ὀφιονέων.

A APODOTI, uti Bœoti, gens Ætoliæ, cujus meminit Thucydides libro tertio. Primo autem Apodotos, deinde Ophionenses aggredi jubebant.

Ἀπόκοπα [17], ᾗ δέ πέρας, [18] πόλπη ἐστὶ τῆ Ἀρκαδικῷ μυχῷ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ πτικὸν, Ἀποκοπίτης, ἢ Ἀποκοπηνός.

APOCOPA, genere neutro, sinus in Barbarico recessu, de quo Marcianus in Periplo mentionem facit. Locale Apocopita & Apocopenus.

Ἀπολλωνία [19], πρώτη πόλις Ἰλλυρίδος [20] ἣν ὤκουν Ἰλλυριοὶ καὶ Ἐπίδαμνον. ἔστιν [21] Ἀμφικλέους Κορινθίων ἀποικία εἰς αὐτὴν

APOLLONIA, prima Illyrici urbs, quam Illyrii juxta Epidamnum habitabant: Postea eo ducentorum Corinthiorum colonia missa

τὸν ἐπιπλοῦν τῶν ἐκπεμφθέντων Ἀπολλώνος, πολὺ δ' Λατίνων ἀπέχει στάδια. Idem de hoc oppido testatur Strabo lib. v.

[15] Ἀπόδωτοι, οἱ Βοιωτὶ, ἔθνος Αἰτωλίας.] Locus, si quis alius in hujus auctoris MSS & libris vulgaris fœdissime corruptus est, in illis enim ita legitur: Ἀποσιωθοὶ, οἱς Βοιωτὶ, ἔθνος Αἰτωλίας. Atque eodem prorsus modo in allegato ex Thucydide testimonio. Hunc errorem primus observavit eruditissimus Ortelius in Thesauro Geographico: adeo utili post hanc virum turpiter lapsi sint, qui in conficiendo contionatis geographicis operam posuere, & Ἀποσιωτὸς apud Stephano & Thucydide citaverunt. Nos profecto vulgatam lectionem retinere non potuimus, quia apud Thuc. lib. III. idem locus, quem Steph. producit, ita conparatur: Ἐπῆρχον δ' αὐτῶν μὲν Ἀπόδωτοι, ἔπειθε δὲ Ὀφιονέων, ἃ δὴ τοῦτο Εὐρυπτίδαι. Præterea ex vestigiis deprauatæ lectionis codicis Vossiani certissimus sum, Stephanum non aliter exarasse; ibi enim legebatur unica litera immutata: Ἀπολλῶνι, ἔθνος Αἰτωλίας. Apodotorum etiam meminit Polybius lib. XVII: Τὸ μὲ δ' Ἀχαϊκὸν ἔθνος, καὶ τὸ Αἰτωλικὸν, ἐπὶ τὴν Ἀμφιλοχίαν. Et Livius lib. XXXII. cap. XXXIV. ex Polybio hæc ita transtulit: *Ætolos, tanquam Romani ducebi Græcia jubere: qui quibus finibus Græcia sit, dicere non possint: ipsius enim Ætolia Agræos Apodotasque & Amphilochos, quæ per magna eorum pars fit, Græciam esse.*

[16] Πρῶτον μὲν Ἀπόδωτος.] Ita rescripsimus ex Thucyd. uti jam monuimus: frustra enim apud ipsum & alios scriptores Αἰτώλων involligabuntur.

[17] Ἀπόκοπα, τέτνικε.] Eodem numero & genere hoc loci nomen protulit Ptolemæus lib. IV. cap. VII, & terme in medio Barbarici sinus collocat. De Apocopis etiam mentionem fecere Artianus in Periplo maris rubri, & Marcianus in Periplo fragmentis ubi de Barbarico sinu loquitur, cujus verba mox producemus.

[18] Ἐστὶ δὲ τὸ πέρας τοῦ Ἀρκαδικοῦ μυχοῦ.] Omnino subest hic portenti aliquid, quod vidit Salmasius, qui in Plin. Exercit. optime emendabat ex fragmentis Peripli Marciani: Ἀπόκοπα, λέγεται, πόλπη ἐστὶ τοῦ Βαρβαρικοῦ μυχοῦ. Hanc lectionem confirmat vir summus ipsis Marciani verbis, quæ huc transfero; quia Stephanus lectorem eo ablegat: Μυχὸς δὲ ἐστὶν ὁ ἀπὸ τῶν Βαρβάρων ἐπὶ τὰ μεσόγεια ἐκ τοῦ ἐκβολῆς τοῦ γόλφ ἐκεῖθεν, τὸ πρὸς τὸ Ἐλλάδι τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ γόλφ ἐκεῖθεν, τὸ τὸ Βαρβαρικὸν πόλπη, ὃ ἐστὶ πόλις ἐσὶ, καὶ ἡ δεξιὰ μέρος τὸ ἀπὸ τοῦ Βαρβαρικοῦ

αὐτὴν ἐξάλη, ἧς ἡγεῖτο Γύλαξ, [12] ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε. [13] τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀπολλωνιάτις. δευτέρα, [14] ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, [15] ἀποικία Μιλησίων ἢ Ῥοδίων. [16] γ, Μακεδονίας. δ, πόλις Λιβύης. ε, [17] ἐν νήσῳ τῇ Ἀκαρνανίας, Β μία τῶν Ἐχινάδων, ς· [18], ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ. ζ. [19] πλησίον Λεοντίνων, καὶ Καλῆς Ἀκτῆς. η, Μυσίας. θ, πόλις Μυσίας, [20] ἥτις Γιωδάκῳ πέμπῃ. ι, [21] κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον. ια, [22] φωκίδος, ὡς Ὅμηρος Κυπαρισσοῦν

A missa est, cui Gylax imperavit, qui urbem Gylaciam nominavit. Gentile, Apolloniata, & fœminino genere Apolloniatis. Secunda, in insula ad Salmydessum sita, Milesiorum & Rhodiorum colonia est. Tertia, Macedoniæ: Quarta Libyæ: Quinta, in Acarnaniæ insula, una ex Echinadibus: Sexta in Creta, juxta Cnossum: Septima, prope Aluntinos & Calacten: Octava, Mysiæ: Nona, Mysiæ ad Rhyndacum fluvium: Decima, juxta Thyatira & Ephesum: Undecima, Phocidis, quam Homerus ob Cyparissorum B C

Hac de re etiam Pausanias in Corinthiacis est legendus: Solus Thucydides tradit Corinthiorum coloniam fuisse. Ducta est hæc colonia eo tempore quo Periander Corinthi regnabat, quemadmodum nos docet Plutarchus, tractatu de iis, qui sero à numine puniuntur.

[12] Ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε.] Stephanus: Γυλάκια, ὅπως ἐκάλουν οἱ τῆ Ὑγιείας Ἀποστασίαι, κατὰ Γύλακα Κορωνίδα. τὸ ἐθνικὸν Γυλακιάδης.

[13] Τὸ ἐθνικὸν Ἀπολλωνιάτης.] Nullum de hoc gentili dubium moveri potest: passim occurrit apud antiquarios in veteribus nummis, & in veterum scriptorum monumentis.

[14] Ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἀποικία Μιλησίων ἢ Ῥοδίων.] Non retinet Xylander lectionem priorum editionum, in quibus excusum reperi: δευτέρα, ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἄκρῳ Μιλησίων ἢ Ῥοδίων: Neque aliud nobis suppeditavit codex Vossianus. Monet incomparabilis Salmasius in margine sui libri, illud ἐν νήσῳ delendum, legendumque esse ex MS: δευτέρα, πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ ἄκρῳ [ἀποικία] Μιλησίων ἢ Ῥοδίων. Fortassis vox illa, quam uncis inclusit, in MS non exstabat, quæ tamen necessario, ut sensus constet, hic requirebatur. Etiam in Plinianis exercitationibus refert, libros veteres apud Stephanum verba illa, ἐν νήσῳ non habere. Videtur tamen, vulgarum Stephani lectionem verbis Strabonis defendi posse, ita enim ille loquitur de situ hujus urbis lib. VII. Εἶτα πόλις Καλλάτις ἐν Δημητριάδι ὑγιεινοτάτη. Ἡ ἐρυθραντῶν ἀποικος. εἶτ' Ἀπολλωνία, ἐν χιλίοις τριακοσίοις σταδίοις, ἄποικος Μιλησίων, τὸ πολισ δ' ἐστι μῆκος· ἱδρυμένον ἔχοντα εὐκαιρίαν τινὰ, οὐκ ἰσχυρὸν δ' Ἀπολλωνος. Ergo hæc Apollonia majore sui parte in parva quadam insula condita est, ubi fanum Apollinis erat. Verum quia ὁ πᾶν Salmasius hunc locum egregie illustravit, ejus verba huc transcribere non pigebit. Sed quæ nam, inquit, ea insula, aut quo nomine fuit, quæ Salmydesso propinqua, & templum Apollinis habuit? Etenim si Apollonia urbs in insula erat, celebrem & nominatam eam oportet insulam fuisse. An Apollonia, vocabatur eodem cum ipsa urbe nomine? Ita quidem videtur sentire Plinius, qui Apollonia tarum insulam vocat: Sed & lib. VI. cap. XI, inter insulas Ponti, quæ & in Asiæ littoribus sunt, numerans ita scribit: *Cyanea, deinde Apollonia Thymnias dicta, ut distinguerentur ab ea quæ in Europa.* Id est, ab hac Apolloniatarum insula, quam in manibus habemus. Atqui non insulam, nec in insula sitam, hanc Apolloniam Europæ tradit Strabo, sed τὸ πολισ δ' ἐστι μῆκος· in parva insula habere, magna sui parte in insula conditam esse. Ergo reliqua pars in continente fuit: sic parte sui insula, parte vero terra continua fuerit, Apollonia, quod ego demiror. Restat illud quærendum, quo nomine dicta fuit illa insula in qua Apollonia dimidiata condita est; quid sentiam, paucis absolvam. Apollonia Thynnias insula Ponti in Asia sic appellata quod esset Apollini Sacra: in ea Apollini aram statuisse Argonautas canit Apollonius lib. II. Hujus meminit Arrianus in Periplo Ponti: κατὰ Γύθιον εἰς Ἀπολλωνίαν νῆσον μικρὰν, ὀλίγον διέχουσαν τῆς ἠπείρου. *Thymnias* dicitur Pomponio lib. II. cap. VII. *Thymnias Mariandynorum finibus proxima, urbem habet, quam quia Bithyni incolunt, Bithynida appellant.* Alii *Apollonia Thynnias* ad distinctionem alterius, Apoloniæ quæ in Europa, ut inquit Plinius. Plura congessit Salmasius hanc materiam spectantia, sed ne sim longior, lectorem ad locum ipsum ablegare statui.

[15] Ἀποικία Μιλησίων ἢ Ῥοδίων.] Scymnus Chius Milesiorum coloniam tradit, simul etiam referens quo tempore sit condita.

Εἰσ' Ἀλμυδησσὸ ἄκρον πωλεῖθ' Θρηικίας,
Τῆς Ἀσιάς Θρήκης ὑπάρχειν ἰσχύει.
Μεθ' ἣν πόλις ἐστὶ πρώτη ἡ Ἀπολλωνία,
Ταύτην δὲ αὐτόχθονες ἔκτισ πολίσματα
Κίζικοι καὶ Κύμη βασιλείας τῶν πόλιν
Εἰς τὰς πάσας ἐλθόντες οἱ Μιλήσιοι.

[16] Τρίτη Μακεδονίας.] Plurimi Apolloniam, in Taulantiorum finibus sitam, Macedoniæ accensent, sed pessimo errore: quam Stephanus nunc innuit, versus Strymonicum sinum sita est, juxta amnem Echedorum non procul a Thessalonica. Hæc optime à Ptolemæo Apollonia Mygdoniæ appellatur, ita enim ille lib. III cap. XIII, ubi hujus regionis civitates recenset: Ἀπολλωνία, Καλλίπολις Βαΐεργις, Φύσκος, Τέρμη Θ', Καφφία, Συλάπολις, Ἀστυρ Θ', Ἀπολλωνία Μυγδονίας.

[17] Ἐν νήσῳ τῇ Ἀκαρνανίας.] Ortelius existimat hanc esse Apolloniam Epiri de qua Strabo, seu Ætoliæ de qua libro XXVIII cap. VIII. Livius mentionem facit.

[18] Ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ.] Ergo geminæ hujus nominis civitates in Creta exstiterunt: nam vigesimam tertiam noster etiam in Creta collocat, & quondam Eleutheram dictam fuisse perhibet.

[19] Πλησίον Λεοντίνων ἢ Καλῆς Ἀκτῆς.] Hæc est Siciliæ Apollonia, de qua legimus apud Diodorum Siculum lib. XVI & XX. Verum hic Stephani locus est corruptus, vel ipse accuratum hujus oppidi situm ignoravit; nam Leontini in orientali Siciliæ latere quam longissime à Calacta dissiti fuere, uti manifeste patet ex Ptolemæo lib. III cap. IV. Cum Cluverio itaque censeo reponendum esse: Πλησίον Ἀλοντίνων [sive Ἀλαντίνων] καὶ Καλῆς Ἀκτῆς. Aluntini enim non procul à Calacta habitabant, ut videre est apud eundem Ptol. & Plin lib. III cap. VIII. Cicero quoque Apollonienſem civitatem cum Aluntia, aliisque hujus tractus civitatibus conjungit, ita enim ille in Verrina octava: *Tyndaritanam, nobilissimam civitatem, Cephaleditanam Aluntinam, Apollonienſem, Egynam, Capitinam, perditas esse hac iniquitate decumanorum intelligetis.*

[20] Ἐπὶ Γιωδάκῳ πεδίῳ.] Quia in Mysia duas hac appellatione urbes Stephanus describit, ad distinctionem hoc addidisse videtur. Non tamen nego alios hanc distinctionem adhibuisse, ut hoc elogio non ab altera Mysiæ, sed etiam ab aliis oppidis per terrarum orbem ita nominatis fieri posset. Nummi veteres hanc inscriptionem quoque præferunt: in Marco & L. Vero Augustæ Christinæ Clar. Spanhemius legebat: ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΡΥΝΔΑΚΟΣ & ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΠΡΟΣ ΡΥΝΔΑΚΩ. Similiter hanc urbem appellant Strabo lib. XII & Ptol. lib. V cap. II. Fortassis altera Mysiæ civitas, quæ Stephano octava habetur, prope Antandrum sita & Assos dicta est, de qua Plinius lib. V cap. XXX. *Rursus in littore Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cymeris, & Assos eadem Apollonia.*

[21] Κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον.] Strabo lib. XIV. hanc meminit; sed Apollonitadem nominat: Πρῶτον μὲν ἐν μεσογείοις εἰς Θυάτειρα, εἶτ' Ἀπολλωνίδα ἴχνι, εἶτ' ἄλλας ἐφεξῆς φρουρίων.

[22] Φωκίδος, ὡς Ὅμηρος Κυπαρισσοῦν φησι.] Homeri locus reperitur in Catalogo:

Οἱ Κυπα-

γασέν Φησι, Διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους, [41] ὡς Δίδυμος. ιβ, ἀπὸ τῆ κοίλῃ Συρίᾳ. ιγ, [42] καὶ ἡ ὁπτή. ιδ, τῆς Μεσοποταμίας. ιε, [43] Λιβύης, ἡ Κυρηναϊκὴ καλεῖτο. ις, [44] Λυδίας. ιζ, Πισιδίας, ἡ πρὸς τῷ Μορλιαΐτ. ιη, Φρυγίας, ἡ πάλαι Μάγνησσα. ιθ, ἐν Σίφνῳ τῇ νήσῳ. εἰκοστὴ, [45] Συρίας, καὶ Ἀπαμείας. κα, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. κβ, τῶν ὑπὸ Θρᾴκης Γώνων, ὧν Δημοδόκης φησιν. εἰκοστὴ τρίτη, Κρήτης, ἡ πάλαι Ἐλεύθερα. [46] Κλίνη πατρίς. [47] ἐκ τούτης ὁ Φυσικὸς Διοφῆς. εἰκοστὴ τετάρτη, ἐν Αἰγύπτῳ εἰκοστὴ πέμπτη, μεταξὺ Βαβυλῶνος. [48] ἡ Σάσων. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, τὸ ἐθνικὸν εἶπεν [49] Ἀπολλωνιάς· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐκ τῆ Ἀπολλωνίου, ὡς Δυλίχιον Δυλιχιάς.

Ἀπολλωνιεῖς, δῆμος φυλῆς [50] τῆ Ἀτταλίδι φυλῆ. [51] ὁ δήμότης, Ἀπολλωνιώτης.

Ἀπόλλωνος νῆσος, ἐν Λιβύῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνησίτης. [52] λέγεται καὶ Νησαῖος.

Ἀπόλλωνος [53] πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς τῷ μέρει τῆ Λιβύης, ἡ μικρὰ, ἡ μεγάλη, ἐν Αἰγύ-

A rissorum copiam Cyparissum nominavit, uti Didymus existimat. Duodecima, circa cavam Syriam. Tertia decima, juxta Jopen. Quarta decima, Mesopotamiæ. Quinta decima Libyæ, quæ Cyrene vocabatur. Sexta decima Lydiæ. Septima decima Pisidiæ, quæ antea B Mordiæum appellabatur. Octava decima, Phrygiæ, quæ antiquitus Margium dicta fuit. Nona decima, in Siphno insula. Vigesima Syriæ, juxta Apamiam. Prima vigesima, insula est prope Lyciam. Secunda vigesima Jonum, C qui Thraciæ adjacent, quam Demosthenes citat. Tertia vigesima Cretæ, olim Eleuthera dicta, Lini patria; cujus etiam Diogenes Physicus fuit. Quarta vigesima in Ægypto. Quinta vigesima, inter Babylonem & Susa. Tryphon in libro de Denominativis hinc deduxit gen- D tile Apollonienſis: Verum illud ab urbis nomine non potest formari, sed à voce Apollonium, uti à Dulichium Dulichienſis.

APOLLONIENSES, Demus qui tribui Attalidi adjacet, cujus tribulis Appollo- E niensis dicitur.

APOLLINIS insula, in Africa sita est. Gentile Apollonesita. Dicitur etiam Apollonesæus.

APOLLINIS urbs, est in Ægypto F Libyam versus; cujus, quæ parva est, Apio meminit. Secunda, magna dicitur, quæ etiam in

Ægy-

τῆ Κασιωτῶν ἢ Μιχάων ἢ Ἀπολλωνίας, ἢ ἄλλων τινέτων, οἷ σωστῆλαι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα ἀπωσιν.

[41] Κλίνη πατρίς.] Salmasius in margine sui libri emendabat: Λίνη πατρίς. Fortassis intelligit Linum ex Amphimaro Neptuni filio & Urania genitum, vel Linum Ilmenii, de quibus Pausanias lib. IX.

[42] Ἐκ τούτης ὁ Φυσικὸς Διοφῆς.] Hinc nobis innotescit Diogenis Physici patria. Ab aliis scriptoribus quidem Apolloniates dicitur, verum quia Stephanus viginti quinque Apollonias enumerat, veram hujus Philosophi patriam indicare difficillimum fuisset. Diog. Laertius lib. IX: Διογένης Ἀπολλωνιάτης, ἀπὸ Φυσικὸς ἄρχων ὀλυμπ. Ejus quoque meminit Cicero lib. I. de Nat. Deor. *Quid ait, quo Diogenes Apolloniates utitur Deo, quem censium habere potest, aut quam formam Dei?*

[43] Καὶ Σάσων.] Xylandri lectionem, ut optimam, retinemus. In aliis editionibus excusum erat, καὶ Σάνων, quod etiam nobis codex Vossianus exhibuit.

[44] Ἀπολλωνιάς.] Non meminit illud gentile in Græcorum scriptis invenille: hinc tamen Latini suum APOLLONIENSIS formarunt, quod apud Ciceronem, Plinium & alios occurrit. Passim Cæsar commentario de Bello Civil. terminatione Græca utitur.

[45] Τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ.] Hujus Demi meminit Hesychius, cujus verba ita emendavit Meursius libello de Populis Atticis: Ἀπολλωνιεῖς, δῆμος φυλῆς ἢ Ἀτταλικῆς.

[46] Ὁ δημότης, Ἀπολλωνιάτης.] Codex Voss. Ὁ δημότης ὁμοίως Ἀπολλωνιάτης.

[47] Αἴγυ] ἐ πόλει.] Corrigebat optime Salmasius in margine sui codicis: λίνῳ] ἐ Ἀπολλωνιάτῃ.

[48] Ἀπόλλωνος πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus civitatis etiam fit mentio apud Ptolemæum libro IV. cap. V. Κασιώτης τοπάρχης, καὶ μικρὸς πόλις μεσόγαιος Κάσιον πόλις, εἶτα Ἀπόλλωνος μικρᾶς. Eodem capite etiam de Magna Apollinis civitate memoria reperitur: Ἐμπόριον τοῦτο, καὶ μητρόπολις Ἐρμωνθίτου νομοῦ, καὶ μεθόριος πόλις Ἐρμοπολίτου. εἶτα πόλις μεγάλη Ἀπόλλωνος.

[49] Ὀλίγον Φησὶ Παυσανίας τὸν πυθόμενον.] Stephanus hanc civitatem in Parnasso sitam, & Eranum atque Apollonisdem appellatam perhibet: Κυπάρισσος, πόλις ἐν Παρνασσῷ πρὸς τοῖς Δελφοῖς, ἡ ἀφ' ἧρως Ἐρανὴ καὶ Ἀπολλωνίδος. οἱ δὲ ἀπὸ τῆ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου. οἱ δὲ ἀπὸ τῆ Κυπαρίσσου τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐν Κυπαρίσσῳ, ὃν Κυπαρισσιῶται τινες ἐν Ἀπολλωνιάδα.

[50] Ὀλίγον.] In commentariis, quæ hodie Didymi nomine prostant & circumferuntur, ad Homeri verba jam supra allegata, hæc leguntur: Κυπάρισσος πόλις Φωκίδος, ἀπὸ ἧρως τῆ ἐν Κυπαρίσσῳ ἢ Ὀγχηστῷ ἀδιάρθ, ἢ ἀπὸ τῆ ὑπὸ Φυκέως κτισθέντος κυπαρίσσου.

[51] Καὶ Γώνων.] Hujus memoria reperitur apud Ptol. lib. V. cap. XVI. Μεθ' ὃν πρὸς ἢ Χερσὶ σκόλοπες, Καστώρια ἢ Γόμφοι, Ἀπαμαντία, Γόμφοι, Γαμφεσσῶν λιμήν, Ἀσκάνδιον, ἢ Κερκίνη σκόπελος. Lege quoque Plinium lib. V. cap XIII.

[52] Λιβύης, ἡ Κυρηναϊκὴ καλεῖτο.] Pomponius Mela lib. I. cap VIII. *Urbes Hesperiæ, Apollonia, Ptolemais, Arsinoe, atque unde terræ nomen est) Cyrene.* Vide quoque Plinium lib. V. cap. V.

[53] Λυδίας.] Censeo hanc sitam fuisse circa Caustrium in Celbiano campo. Mentionem facit de hac Apollonia Ptolemæus lib. V cap. II, cujus verba, quia praegravissime sunt corrupta, hunc in modum corrigo: Μαγνησία ἀφ' ἧς Μαιάνδρῳ, Ἀπολλωνία ἀφ' ἧς Καλλιανοῦ, Ἡράκλεια ἀφ' ἧς Λαμβάνων, Ἡ ἐφεσία ἀφ' ἧς Ἀλόπης. Celebris campi meminit etiam Stephanus in voce Ἀσσος, ubi ἢ ἐν Καΐκου τῷ πεδίῳ. Puto male hunc agrum ab Eustathio Καΐκιανὸν pro Καλλιανὸν appellari, integer locus ἐστὶν ἐπίνειον Καΐκιον, τὸ ἐν Καϊκρίωσι. ᾧ συνῳκίζετο Κλαζομενὰς πρὸ τῆ Ἀντιπατρείου ἀφανισμοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆ Ἀλεξάνδρου συνέβη.

[54] Σαμίας, πρὸς Ἀπάμειαν.] Hujus memoria reperitur apud Strabonem lib. XVI: Ἐκπλεύσαντες δὲ ἐκ τῆ Ἀρμενίου, ἐπὶ τὰ πλάγια τοῦτα ἔρχεται τὰ τῆς ὑφορμοῦ τῆ Ἀθηναίδων, Δαμίσκης τε ἢ

Αἰγύπτῳ. [56] τρίτη, ἐν Αἰθιοπίᾳ, τῇ Ἐρυθρᾷ θαλασσῃ κειμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνοπολίτης.

Ἄπρος [57], ἡλυκὸν, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος ὀγδόῃ ἔλαβε, τὴν Ἀνιπάτρου Μακρίβουλος εἶχε τὸν Ἄπρον. [58] τὰ ἐθνικὰ, Ἀπραῖος.

Ἄπτερα [59], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῶν Μουσῶν ἢ Σειρήνων ἐριδος, τῆς [60] ἐν τῷ Μουσίῳ, πλησίον τῆς πόλεως ἐν τῷ Γαλάβῃ, ὅπου πιῶσδε καλουμένῳ, ᾠκουμένης. [61] ἐν ᾧ μέρει τῆς ἐν Μουσικῇ νίκῃ τῶν Μουσῶν, αἱ Σειρῆνες δυσφορήσασαι, τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον· καὶ λοιπαὶ ᾠκοῦσαι, εἰς τὸν Γαλαισσον ἐνέβαλον ἑαυτάς· ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα, [62] αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί. [63] οἱ δὲ, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου. [64] ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος. ἔστι δὲ Λυκίας πόλις, ὑδετέρως δὲ αὕτη. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀπτερεύς.

Ἀραβία [65], ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία. δύο δ' εἰσὶν· ἡ μὲν ἀρωματοφόρος, μεταξὺ Περσικῆς καὶ Ἀραβικῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μᾶλλον δυσὶν πωσὶ πεῖς μὲν τῷ δύσιν Αἰγύπτῳ

Ægypto sita est. Tertia in Æthiopia, mari rubro adjacens. Gentile nomen est Apollonopolita.

APRUS, genere fœminino, oppidum Thraciæ est, auctore Theopompo, lib. xxvi. Antipatro circa Aprum degente. Gentile est Apræus.

APTERA, urbs Cretæ, quæ à Musarum & Sirenum contentione, quæ in loco quodam, prope urbem & mare, Musæo dicto, exorta est, nomen accepit; ubi, post Musarum in arte Musica victoriam, Sirenes mœrentes ab humeris suis pennas abjecerunt; & cum albæ essent factæ, sese in mare præcipites dederunt. Hinc urbs Aptera nominata est. Insulæ vero quæ prope ei adsunt, Albæ appellantur. Sed alii existimant, eas à Glauco Cyrenęo nomen habere. Civis dicitur Apteræus. Est item urbs Lyciæ, quæ neutro genere effertur. Gentile Apterensis.

ARABIA, uti Æthiopia, regio est. Verum duæ existunt: Hæc quæ aromata fert, inter Persicum & Arabicum mare sita est; illa autem quæ magis ad occidentem vergit, ad occasum

Ægy-

[56] Τρίτη ἐν Αἰθιοπίᾳ.] Hæc eadem videtur, de qua legimus apud Plinium lib. VI. cap. XXX. *Deinde contra Meroën Megabari, quos aliqui Adiabaros nominavere, oppidum habet Apollinis.*

[57] Ἄπρος, ἡλυκὸν, πόλις Θρᾴκης.] Masculino genere hanc vocem protulisse Cedrenum & Cantacuzenum mox apparebit. Tempore Plinii colonia erat, & de ea lib. IV cap. XI. sic scribit, unde quoque situm cognoscimus: *Intus Byzia, arx regum Thraciæ, & à Tereo nefasto crimine invisa hirundinibus. Regio Canica, colonia Flaviopolis, ubi ante Zela oppidum vocabatur. Et à Byzia quinquaginta mil. pass. Apros colonia, quæ à Philippis abest centum octoginta octo mil. pass.* Post ea tamen formam urbis accepit & Theodosiopolis nominata est, quemadmodum Cedrenus hisce verbis auctor est: Κλίζει δὲ ἐς πόλιν ὁ Θρᾴκης Θεοδοσιοπολιτῶν ὁμορίους, τοὺς ἀπὸ λεγομένου Ἄπρου, ὅπου ἡ κλισωὼ· αὐτὴν καὶ ἀρχὴ Ἄπρου, ὃς ὑπὸ πηγὴν Καμένη, ὃς ἐστὶν αὐτῶν. Ptolemæus lib. II cap. XII, eodem situ coloniam collocat, sed puto ibidem male Ἄπρου pro Ἄπτερου legi, nam facili negotio in jota commutatur. Cantacuzenus Aprum vicinam Didymoticho & Garellæ facit, ita enim ille lib. I. Hist. cap. XXVII: Καὶ πρῶτον μὲν εἰς Ἄπρου ἐν τῷ Γαρέλλαι, μὴ δυνηθεὶς διδυμοτείχου πρὸς βασιλέα τῶν, φρουρὸν αὐτοῦ ἐπιτίθησι καὶ ἐπιπλοῦν, ὃς ἀν αὐτίκρυς πρὸς τοῖς ὄρεσι Διδυμοτείχου ἵδρυται.

[58] Τὰ ἐθνικὰ, Ἀπραῖος.] Huic loco aliquid deesse nemo non videt: aut legendum est, τὸ ἐθνικὸν Ἀπραῖος, vel aliud gentile huic est addendum, quod censet Salmasius, in ora sui libri ita scribens: τὰ ἐθνικὰ Ἀπραῖος. ἐν Ἄπτερος. Licet à viro incomparabili non dissentiam, sciendum est: Stephanum rarissime sic solere loqui, etiamsi duo vel tria ab aliquo oppido gentilia deducat: sic in Ἄβδηρα. τὸ ἐθνικὸν Ἄβδηρίτης. ἐν Ἀβδηρίτικος. Ἄγνα, τὸ ἐθνικὸν Ἀγναῖος ἐν Ἀγνίδι. Fortassis & hic loci reponendum est: τὸ ἐθνικὸν Ἀπραῖος. ἐν Ἄπτερος: alterum gentile passim usitatius est, occurritque aliquoties apud Contacuzenum, è multis locis unicum seligam, qui est lib. I. Histor. cap. XXIII: Δεῦρος δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ πάντων ἐχομένων διαφθείροντων, ἀπαντᾷ Ἄβδηρα ὁ Ἄπρος, ὁπλίζουσι τὰς κρητὸς μὴ διαφθείρων. ὅπως ἡμῖν ἐφορμῶς ὁ Ἀπρεὺς ᾖ ζῶν, μὴ ἐκλείπωσι τὸ αὖν.

[59] Ἄπτερα, πόλις Κρήτης.] Est oppidum Cretæ mediterraneum, quod Plinio lib. IV. cap. XII. *Apteron*, & Ptolemæo Ἀπτερία dicitur. Eusebius in Chronico tradit nomen habere ab Aptera ibi regnante, non vero à fabula, quam noster & alii de Musis & Sirenibus perhibent. Ab his dissentit Pausanias, qui in Phocicis ita scribit: Ἀπὸ τούτου δὲ ἧττον ἐς πόλιν Κρηπίδα, σταδίοις κάμψασιν, Ἀπτεραίοις ἔστιν ὁμοροῦσιν.

[60] Ἐν τῷ Μουσίῳ, πλησίον τῆς πόλεως &c.] Ita etiam hunc locum, in quo Musæ & Sirenes certabant, Suidas appellavit, quem vide, si rem tanti feceris.

[61] Ἐν ᾧ ἐν τῷ τῶν μουσικῇ νίκῃ τῶν Μουσῶν.] Hujus certaminis etiam Ausonius in Gripho meminit:

Tria volucres, tris semidea, tris semipuella:
Ter tribus ad palmam jussa certare Camœnis,
Ore, manu, flatu: buxo, fide, voce canentes.

[62] Αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί.] Diodorus Siculus duas hoc nomine insulas agnoscit, alteram contra Cydoniam prope Cretam sitam; alteram vero contra Itanum ejusdem insulæ promontorium.

[63] Οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου.] Res profecto eodem redibit, sive insulas Λευκὰς sive γλαυκὰς dixeris. Hesychius: Γλαυκὰς, Λευκὰς. Alia in hanc rem Salmasius in margine sui Stephani ex glossariis in medium adducit: verum alsi duo usu & vetustate folia adeo sunt detrita, ut ex verbis sensum percipere nequeam.

[64] Ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.] Clarissimus Spanhemius in nunquam satis laudato de Præst. & Usu Numis. opere testatur, in Gaza Medicea nummum exstare, in quo conspicitur caput muliebre & epigraphe ΑΠΤΕΡΑΙΩΝ. Hoc gentili etiam utitur Diodorus Siculus lib. V. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Κρητὸς Γ' Διὸς Διάκτυλοι, πεμπάδιθοι) τὸν τῆς χαλκῆς, καὶ πλῆθι φύσει ἐξευρεῖν, τὰς ἀντίας Ἀπτεραίων χώρας, ὅθεν τὴν καλλίβροτον Βριτόμαρτιν, καὶ τὸν ἐχεπαίαν, δι' ἣς κρεμασθεὶς ἀζεται. Vide etiam locum Pausaniæ supra allegatum.

[65] Ἀραβία ἡ χώρα.] Lectori hoc loco totam Arabiæ descriptionem possemus exhibere, sed quia alii hanc materiam ante nos occuparunt, merito isti negotio supersedemus. Solet passim Stephanus addere, unde regiones & urbes nomen sint sortitæ; verum hoc quia ab Epitomatore prætermissum est, ex Gabriele Sionita subjiciemus, ita enim ille cap. I. in Descriptione Arabiæ: *Arabia non ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio, ut Latinorum plerique asserunt, sed ab Araba, plaga non longe à Medina sita, nomen sortita est, quam incolunt Ismael, Abrahami & Hagar*

λιφθῆναι, ἀπὸ ἄρκτου δὲ Συρία· [66] ᾧ δὴ καὶ ὁ Περιηγητὴς Διονύσιός φησι·

Τῆς δ' ἀν' ἴδιος πεφύκασι νοτιώτερον οἶμον ὁδεύων
Ἀραβίης κόλπου [67] μύχαλον ῥόον, ὅσσα μεταιχμὶ
Εὐλίπου Συρίης τε καὶ [68] Ἀραβίης ἐραννῆς.

[69] τὸ ἰθυνὸν, Ἀραβικόν· ὡς ἡ παροιμία, [70] Ἀραβικὸν αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν ἀπράκτως διαλεγομένων· ἢ ἐπὶ τοῦ [71] μηδένα Ἕλληνα διδάσκεσθαι τὸν αὐλητικὸν, ὡς ἔθος βάναυσον, καὶ πανηλεῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβαρικὸν αὐλητῶς ᾄδεσθαι. διὸ καὶ Ἀραβικὸν αὐλητὴν, ὃς

ὀραχμῆς μὲν ἦυλε, τετράρων δ' ἐπάτησεν.

[72] τὸ ἰθυνὸν Ἀραβικόν, καὶ Ἀραβίσσα.

Ægypto, ad septentrionem vero Syriæ contigua est; de qua Dionysius Periegetes inquit.

Ab hac conspicatus fueris ultra australiorem viam pergens
Arabici sinus extremum meatum, qui inter
Volvitur Syriamque & Arabiam amænam.

Gentile Arabius, uti habet proverbium: Arabius tibicen, quod in illos dicebant, qui indesinenter de re aliqua verba faciebant: Vel ex eo natum existimant, quod Græci artem tibiis modulandi non exercerent, tanquam sordidam & plane illiberalem, sed barbaris tibicinibus uterentur. Ideo Arabius tibicen is erat; qui,

Drachma quidem canebat, sed quatuor compescebatur.

Gentile igitur est Arabius & Arabissa.

A'PA-

ARA-

Ægyptum, à quo etiam Ismaelitæ, & Hagareni dicuntur.

[66] Ἧς δὴ καὶ ὁ Περιηγητὴς Διονύσιος.] Duplicem Stephanus finxit Arabiam, alteram ἐρυθρὰν θάλασσαν, inter Persicum & Arabicum sinum, alteram vero Ægypto & Syriæ vicinam: Hæc postrema est, uti observavit vir summus Salmasius, quam ultra Pelusiacum Plinius ad mare rubrum permare dixit. Sed fallitur omnino Stephanus, cum ex hoc Dionysium hisce versibus putat: nam ἔρυμα Αἰγύπτου in illis versibus est οὐδέποτε: sed Syriam Dionysius utique ad finem Arabicum extendit, ut & Strabo utique ἐκ Ἐλευθέρου μοχλοῦ à quo Arabia felix auspicatur.

[67] Μύχαλον ῥόον.] In hodiernis Dionysii exemplaribus exstitum est, κυκεῶνα τόσσον. Stephani lectionem longe præferre, est enim magis poëtica, quanquam & vox πόσσον non sit inelegans.

[68] Ἀραβίης ἐραννῆς.] Hanc versiculi partem syncerum & probum esse, docent metri lex & ratio: sed pessime in primis Stephani codicibus invenitur: τὸν Ἀραβίοις ἐραννῆς. τὸ δὲ ἔνατον λέγει. Constanter hunc locum sic legunt libri veteres ejus, qui tamen auctior in MSS circumfertur. Cod. Vossianus: τὸ ἰθυνὸν Ἀραβικόν, καὶ Ἀραβίσσα. Verbatur Salmasius se simili prorsus modo in Stephani MSS. reperisse. Hinc non difficile est conjicere, in Stephani codice extendisse: esse: τὸ ἰθυνὸν Ἀραβικόν, καὶ Ἀραβίσσα: hanc indubitam esse lectionem, nullus ego dubito: nullusum enim τὸ Ἀραβικὸν pro casu recto apud veteres scriptores occurrit.

[69] Ἀραβικὸν αὐλητὴς.] Hujus adagii etiam meminit Hesychius, qui illud in garrulos & loquaces dici existimat, Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτως λαλούντων ἢ ἐπὶ τῶν ἀπράκτων, μηπέπω δὲ λάλησε τὸ Ἀραβικὸν αὐλητήν. Dionysii periegetæ hoc proverbium plerumque dici in loquaces, vel tuba canendi imperitos: Refert Eustathius sad Ἀραβικὸν αὐλητὴν, ὃς ἔκειτο, ἀνθρώπων τὸν εἰς οὐδὲν ἀφελοῦντα λόγον, ἢ τὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπράκτως διαλεγόμενον τὸ Ἀραβικὸν αὐλητής. ὃς καὶ ἐπὶ τῶν παροιμιῶν ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀφικνουμένων, καὶ ἀλλήλοις ἀντιπιπτόντων, καὶ μάλις παυσάμενον τὸ βαυκᾶσαι τὸ τῆς αὐλητοῦ.

[70] Μάλιστα Ἕλληνα διδασκέσθαι τὸν αὐλητικὸν.] Cum plurimi Græcorum artem tibiis modulandi optime noverint, non possum hujus Epitomatoris imperitiam non mirari. Eustathium non ignoro Aristot. lib. VIII. Polit. hanc artem inter liberales censere, & apud Athenæum lib. I. legi, principem Græcorum aliquique excelso loco natos tibias admisisse, sed barbaros, & ex aliis tradunt; mancipia eas insasse, hæc sed barbaros, & ex aliis tradunt; mancipia eas insasse, hæc sunt ejus verba: Ἔχουσι δὲ οἱ αὐλοὶ ἐν συγκλεῖ ἤσεως. ἐγὼ δ' Ἀγαμήμονα αὐλῶν συρίζων τ' εὐσπὶς ἀκμήν. εἰς δὲ τὸ συμπόσια ἢ παιδιὰς ἦκον οὐ τῆ ἀνδράσιν, ἀλλὰ γυναιξὶν, καὶ ἀνδρῶν μοναυλοῖς. τοῦς δὲ βαρβάροις ἐπιδέκτους τὰς αὐλοὺς. Sed rem si accuratius pentitaverimus, erimus certi, solos Athenienses hanc artem post Alcibiadis ætatem repudiasse eamque barbaram, sordidam, ac plane illiberalem existimasse; quia facies eas inflantis veram formam & figuram amittit: os enim obturat, vocem intercludit, & sermonem adimit, quod infra dignitatem liberi hominis censebant; cum contra plectrum, lyra aliaque organa, quæ manu moventur, figuram hominis nihil omnino deforment. Locum in hanc rem habemus apud Plut. in Alcibiade, quem huc transcribere, licet longiusculus sit, non pigebit: Ἐπὶ δὲ πᾶσι, τὸ δὴ αὐλεῖν ἔφασαν οἱ ἄλλοι ἐ ἀνελευθέρον. παλαίειν γὰρ ἐ λόγος χρῆσιν, ἀλλ' ὅτι ἀγνωμονοῦσι ὅτι μορφὴν ὁλόκληρον σχίσιν ἀμελοῦντες, αὐλοῖς δὲ φυσῶντες οὐδ' ἂν ἑταίρῳ σχίσιν αὐτοῦ ποιῶν μᾶλις ἀλλοιοῦσθαι τὸ σχῆματι. ἔτι δὲ τίνι ἂν λόγῳ τὸ λυπεῖν συμβιβάσειεν ἐ ἐπαινέσαι, τὸν δ' αὐλὸν ἐπιτηδεῖον ἐ λοιπὸν ἐ ἐν ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ. Αὐλίσκους δὲ (φησι) Θηβαίων παῖδες. ὃ γὰρ ἴσασι βαδίζοντες. ἐμοὶ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις (ὡς ἐ πάντες ἴσασιν) Ἀθηνᾶ μὲν ἐ πιστὸν. Ἀ τοὐναντίον ἔστι. ὅτι γὰ ἐ ἐφεύρε τ' αὐλοὺς, ἐδὲ τοῦτ' ἐξαίτιον ἔσχεν. πρῶτον μὲν παῖζουσα καμὲ ἐ ἀπωσαμένου ὁ Ἀλκιβιάδης, αὐτὸν τι τῶ μαθήματ' ἀπέφηνε ἐ τοις ἄλλοις. πειρῶ γὰρ διδάξει ὁ λόγος εἰς τοὺς παῖδας, ὡς ἐν ποιῶν ὁ Ἀλκιβιάδης βελτίους ἦν τῶν αὐλητικῶν, καὶ χλιάζεις τοὺς μουσικοὺς. ὅθεν εἰκότως κομιδῆ τ' ἐλεύθερον ἀφεῖμεν, καὶ σφοδρὰ πανταπασιν ὁ αὐλός. Ex hisce verbis clarissime liquet quinam è Græcis hanc artem magni fecerint, quique eam ut illiberalem repudiaverint. Thebanos hujus artis cultores semper extitisse plurimis argumentis posset evinci, sed ne longior sim, unicum tantum ex Cor. Nepote adducam, ita enim ille de Epaminonda Thebano in principio operis. *Non dubito sore pleroque, Attice, qui hoc genus scripturæ leve, & non satis dignum summorum virorum personis judicent, cum relatum legent, quis Musicam docuerit Epaminondam, aut in ejus virtutibus commemorari, saltasse eum commode, scienterque tibiis cantasse.* Sic apud Romanos fuere Græci, qui inter illos hanc artem tam affabre exercebant, ut concursum haberent. Seneca Epist. LXXVI. *Habet tibicen quoque Græcus & præco concursum: at in illo loco, in quo ver bones discitur, paucissimi sedent.* Ergo constat Thebanorum gentem & alios è Græcis artem tibiis modulandi in honore habuisse, sed solos Athenienses post Alcibiadis ætatem eam repudiasse.

[71] Τὸ ἰθυνὸν Ἀραβικόν· καὶ Ἀραβίσσα.] Hæc transposita sunt & loco mota: supra omnino de gentili & terminatione fœminina egit noster. Itaque hæc nobis videntur expungenda, & suo loco inferenda.

Α Ρ Α Β Ι Σ [71], πόλις Ἰνδικῆς. ἐν αὐτο- A νόμῳ χώρᾳ, περὶ ὃν οἰκοῦσιν Ἀραβῖται, ὡς ὠκεανῖται.

Α Ρ Α Β Υ Ζ Α [74], πόλις τῆ Καυκωνίδ@., [75] ἥτις νῦν Πεσσινῦς ὀνομάζεται. τὸ ἐθνικὸν Ἀραβυζαῖ@., ἡ Ἀραβύζι@. B

Α Ρ Α Δ Η Ν, πόλις Κρήτης, ἡ ἐ Ἀνώπολις λέγεται, [76] ἀφ' τὸ εἶναι ἄνω. ὁ πολίτης κατὰ τὴν ἡμετέραν Ἀραδῶν@., ὡς Ἀραφῶ@. Ἀραφῶν@.

Α Ρ Α Δ Ο Σ [77], νῆσος Φοινίκης. ἔστι καὶ C ἑτέρα [78] τῆ ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀράδιος. τρίτη Κρήτης. [79] τὸ ἐθνικὸν Ἀραδί@., Ἀραδία.

Α Ρ Α Ζ Ο Σ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, κτὸ Ἀράζης ἐ ἠγησαμένου. τὸ ἐθνικὸν Ἀραζί@., [80] ὡς Σαβάζι@. D

Α Ρ Α Ι Θ Τ Ρ Ε Α [81], ἄστυ ἢ φυλῆς πάλαι. [82] Ὅμηρ@.,

-- Ἀραι-

ARABIS, fluvius Indiæ, in regione, ubi propriis legibus vivendi libertas est; circa quem habitant Arabitæ, ut Oceanitæ.

ARABYZA, oppidum Cauconidis, quod nunc Pessinûs appellatur. Gentile, Arabyzæus, sive Arabyzius.

ARADEN, urbs Cretæ, quæ etiam Anopolis vocatur, eo quod ἄνω, id est sursum, sita est. A genitivo formatur civis nomen Aradenius, uti ab Araphenis Araphenius.

ARADUS, insula Phœniciæ: est item alia, quæ rubro mari adjacet, cujus gentile est Aradius. Tertia, Cretæ est, cujus gentile Aradius & Aradia dicitur.

ARAZUS, urbs ad Pontum sita, quæ ab Arazo duce nomen habet. Gentile Arazius, uti Sabazius.

ARÆTHYREA, ita olim Phliûs appellabatur. Homerus:

-- Arae-

[71] Ἀραβῖς, ποταμὸς Ἰνδικῆς.] Hæc transpsit Stephanus ex Arriani Indicis, ita enim ille: Παρασκιὰ δὲ τούτῳ τῷ Ἰνδικῷ, ὃς Ἀραβῖς καλεῖται, ὃν ἐ ἐν τῇ μέσῃ ξυμβαλὼν ποταμὸς ἄλλος, καὶ οὗτος εἰσὶν ἀπόνυμος τοῦ ἔθνους Ἀραβῖς@., ἐς ἁλὸς τὸ γῆς αὐτῶν ἵησι, ἐκδιδοὺς ἐς θάλασσαν, ἐρίζων τοῦτον τὸν τῶν χώρων ἐ τὸν Ὁρείτην. In hisce verbis τὸ Ἀραβῖς est genitivus a casu recto Ἀραβῖς formatus. Eundem hunc amnem Stephanus infra Ἀραβὼν & accolas Ἀραβῖς sive Ἀραβῖται nominat. Sine dubio Stephanus incidit in Arriani codices, in quibus fluvii & gentis nomen varie erat exaratum: quæ causa ipsi ansam præbuit duos diversosque Indiæ fluvios nunc Ἀραβῶν, postea vero Ἀραβὶν, & gentes Ἀραβίτας & Ἀραβίτας, quæ tamen eædem sunt, describendi. Salmasius in Plin. Exercit. & Stephani & Arriani loca sollicitavit, sed τὸ Ἀραβὶς, Ἀράβιοι, Ἀράβις & Ἀραβῖται præfert, statuens Arriani codices esse vitiosos, ubicunque Ἀραβὶς vel Ἀραβῖται excusum reperitur. Sic apud Strabonem lib. xv: ἢ Ἀραβιτῶν & τῶν Ἀράβεως mentio est: Οἰκοῦσι δὲ Ἀράβεις σποδεῖς, ὁμοιοτρόποις πολιτείαις Ἀράβεσι, τοῦ ἱεροῦ ἄλλου αὐτοῖς καὶ τοῦ ἔθους Ὀ ρείτου. Plin. lib. VI. cap. XXIII: *Inde posuere Arbiorum gentem.* Et cap. XXV ejusdem libri: *Quidam interponunt Arbios* CCCII. *mill. pass. toto littore.* De fluvio eodem libro cap. XXIV: *A flumine Arbi promontorium ipsum inhabitant*, scilicet Chelonophagi. Ab Indo versus occidentem navigantibus & oram legentibus occurrunt Arbies sive Arbii populi, deinde Oritæ, postea Ichthyophagi, mox Carmania & Persis sequitur. Ita Strabo, Arrianus & alii, qui ex Nearcho navigationem illam ac *Οἰνάνθην* classis Alexandri describierunt. At Plinius præpostero ac perverso ordine, observante Salmasio, in ea circumvectione commemoranda Gedrosos & Oros primos nominavit, deinde Ichthyophagos, Oritas, & denique Arbios populos, post quos Carmaniam & Persiam collocat.

[74] Ἀραβύζα, πόλις τῆ Καυκωνίδος.] In aliis editionibus, excepta Xylandriana, pessime meo quidem judicio legitur: πόλις τῆ Καυκωνίδος. Sunt Caucones in Bithynia in Galatarum finibus, & circa Messenem Peloponesi inter Pylum & Spartam. Oppidum satis est incognitum hoc nomine, & aliis auctoribus innominatum. Certum est tamen ex recentiori appellatione, Bithyniæ Cauconidem à Stephano intelligi.

[75] Ἥ νῦν καὶ Πεσσινῦς.] Recedit Xylander ab aliis editionibus, in quibus impressum est: ἥτις καὶ Πεσσινῦς. Et ita quoque libri Palatini & schedæ Vossianæ exhibent. Verum neque vulgatam neque scriptam lectionem pro legitima habeo: ex vestigiis vocis depravatæ conjicio reticendum esse: ἥτις νῦν Πεσσινῦς ὀνομάζεται. Non ignoro hanc civitatem Geographis Galatiæ accenseri, & ita quoque Stephano: Πεσσινῦς, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τ@. Γάλλου Πεσσινοῦντ@.. Verum & hoc sciendum est, Galatiam sive Gallo-græciam se versus occidentem usque ad Bithyniæ sive Cauconidis fines extendere; & cum Pessinus in finibus Galatiæ sita sit, facile fieri posse, ut Cauconum & Galatarum confinia confundantur.

[76] Διὰ τὸ εἶναι ἄνω.] In chartaceo Vossiano ordine inverso legitur: Ἀφ' τὸ ἄνω εἶναι.

[77] Ἀράδος, νῆσος Φοινίκης.] Situs hujus insulæ adeo omnibus est manifestus, ut omnino non opus sit pluribus eundem describere. Mela lib. II cap. VII. *Aradus etiam in Phœnice est parva, & quantum patet tota oppidum: frequens tamen: quia etiam super alienæ tecta sedem ponere licet.* Plinius lib. V cap. XXXI: *Et jam dicta Aradus inter quam & continentem quinquaginta cubita alto mari (ut auctor est Mutianus) à fonte dulcis aquæ, tubo corio facto, usque a vado trahitur.* De Aradiis multa sparsim leguntur, sed in uno Strabone omnia, quem vide lib.

[78] Τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] Strabo lib. XVI: Κτίσματα δὲ ἐστὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα τῶν Τυρίων & Ἀραδίων ἐστὶν, ὅσα τοῖς Φοινικικοῖς ὁμοῖα. Tradit Strabo jactari ab incolis, colonos se esse Tyri & Aradi Phœniciarum urbium. In Persico sinu recensentur à Ptolemæo lib. VI cap. VII. insulæ Ἀσφάλα, Ἰχάρα, Θαρὼ, Τύρ@., Ἄραδος.

[79] Τὸ ἐθνικὸν Ἀραδί@.] De hoc gentili minime est ambigendum. Tristanus nummum exhibet cum inscriptione ΑΡΑΔΙΩΝ.

[80] Ὡς Σαβάζι@.] Suspicor hanc vocem, licet proba sit, ad hunc locum non pertinere, nam non est gentile urbis. Tradit Strabo lib. X vocabulum esse Phrygiacum & Bacchum denotare. Hinc Σάβοι παρὰ Φρυξὶ αὐτὸ & Βάκχοι λέγονται, ut alibi Stephanus noster testatur.

[81] Ἀραιθρέα, ἄστυς ἢ Φλιοῦς.] Ad nomen urbis quod attinet; in Pausaniæ editionibus penultima per αι diphthongum legitur, quam scribendi rationem si quis velit defendere, Strabonem, Scholiastam Apollonii & Eustathium ei adversantes inveniet. Eustathius in suis ad catalogum commentariis, totum hunc locum ἐξ Ἑκαταίου transcripsit, in cujus codicibus tunc temporis Ἀραιθρέα, non vero Ἀραιθραία exaratum erat, ita enim ille pag. 291: Φέρε δὲ καὶ τὸν τῆ Ἑκαταίου ἰδῶμεν, ὅτι Ἀραδ@. ὑφ' ὧν ἐκβέβληται Ἀσσυρίων, ἐς θησαυρὸς Ἀραιθρέα. τοῦτο Φλιάσιοι, ὑπολαβόντες φασὶ πολεμικὸς. ὡς παπαζωπύσης δὲ τῆ ἀδελφῆς, ἀπ' αὐτῆς ἡ χώρα ἐκλήθη. τοιαῦτα αὐτὸς Ἀραιθρεύς. Pergit idem Archiepiscopus situm hujus oppidi ex Strabone hoc modo describere: Ἡ δὲ τῆ Γεωγράφου ἱστορία φησὶν, Ἀραιθρία, ἡ νῦν Φλιασία, πόλις Φλιοῦς@.. κεῖται μέσον Σικυῶνος, Ἀργείας, Κλεωνῶν & Στυμφάλου. Eodem prorsus modo Apollonii Scholiastes oppidi nomen exaravit, cujus verba ad lib. I. legi possunt.

[82] Ὅμηρος.] Locus exstat in navium Catalogo, qui etiam

---- Ἀραιθυρέϊλα τ' ἐραταψλεί.

Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος φησίν, ὑπ' Ἀραιθέως υἱὸς Ἀόριος ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα. τούτους Φλιάσιοί φασι τῶν ἡμετέρων ἡγεμόνα γενέσθαι, καὶ πολεμικὴν ἀνδρείαν. [80] μεταπεμψάμενος δὲ τὸ ἀδελφῆς τέκνον Ἀόριος μηνύει τὸ ἀδελφῆς, τὴν χώραν ἔτως ἔσεσθαι Ἀραιθυρεεύς, [81] ἀφ' Ἀραιθυρέως.

ἈΡΑΙ [80], Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, ἅτινα λεγόμεναι ἀφὸ τῆς ἀρᾶς, ἃς Δωριεῖς ἐπιπέμψαντο τοῖς τῆς Πενταπόλιτος, ὡς Ἀριστείδης. ἄλλοι δὲ ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν, Ἀραῖος.

ἈΡΑΊΝΘΟΣ [82], ὄρος Βοιωτίας, ἀφ' ἧς ἡ Ἄρηϊς [83] Ἀραχνθὶς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τῷ Φρικὶ,

Κλῦθί μοι ὀχθάων Ἀραχνθιὰς ὄπτερα πρεσβα.

ἔστι δὲ Ἀραχωΐτης τὸ πτηνὸν, καὶ Ἀραχωΐα.

ἈΡΑΝΤΊΑ [84], πόλις, ἡ ὕστερον φλυὶς, ἀπὸ τινος Ἀραντος αὐτόχθονος. οἱ πολῖται, Ἀραντῖνοι.

ἈΡΑΞΑ [85], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν δεκάτῳ τῶν Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀραξεύς. ὡς Πιναρεῖς, Λιμυρεῖς, καὶ Μυρεῖς. Ἀράξα,

A ---- *Arathyream amabilem.*

Pausanias libro secundo descriptionis Græciæ refert, Arantem filium Aorin & filiam Arathyream habuisse. Hos Phliasii venandi peritia & bellica virtute præstitisse memorant. Mortua autem sorore, Aoris in ejus memoriam locum ita appellavit. Gentile Arathyreensis, quod etiam adverbialiter effertur, Ἀραιθυρήνδε.

ARÆ, Joniæ insulæ: quæ ob ἀρᾶς, id est, B execrationes, quibus Dorienses Pentapolitas devoverunt, ita appellatæ sunt, uti Aristides auctor est. Aliis aliud placet. Gentile, Aræus.

ARACYNTHUS, mons Bœotiæ, à quo Aracynthis Minerva nomen accepit, teste D'Rhiano in Fama:

Audi meas preces Aracynthias bonis parentibus sata.

Est enim locale Aracynthius & Aracynthia.

ARANTIA urbs, postea Phlius dicta, C quæ ab Arante indigena nomen accepit. Cives Arantini dicuntur.

ARAXA, oppidum Lyciæ, teste Alexandro rerum Lyciacarum libro 11. Gentile, Araxenses, uti Pinarenses, Limyrenses & Myrenses.

Araxæ,

etiam apud Pausaniam, hunc versiculum citantem, videre est; sed in Homerico versu urbis nomen Ἀραιθυρίη facit.

[80] Θέμις ἐστὶν ἴδιος.] Optime constitus est hic locus: sed humilis reliendum ex Pausania, ubi integer locus exstat: ἔχουσι πίνακες ἀγαθοί. Vel ex Eustathio, cujus verba jam produximus: τοῦτος Φλιάσιοί φασι θυμαθῆς ἄνδρας ἡμῶν &c. Præstat tamen vulgatam lectionem retinere, quam temere aliquid immutare.

[81] Ἀραιθυρεεύς, ἀφ' Ἀραιθυρέως.] Pausanias: σφᾶς δὲ Ἀόριος ἐπιπέμψας. Liquet tamen ex Eustathio, τὸ ἀφ' Ἀραιθυρέως non esse expungendum

[82] Ἄρας ἐν Ἰωνίᾳ.] Hoc adverbio etiam utitur Apollonius lib. 1.

Φλιάσιοί θ' οἵδε ἐπὶ πόντον Ἀραιθυρήνδε ἵκανον.

[83] Ἄρηϊς, Ἀραχνθὶς ἀφ' ἧς.] Sic exhibent omnes editiones, & in MSS non est varietas, quæ ad insularum notitiam spectat. Codex Voss. Ἀ. ἀφ' ἧς Ἀραχνθὶς ἔστιν. Miror itaque doctissimum virum in animadversionibus ad Athenæum, temerarie hunc locum sollicitasse & vitii arguisse, cum commentum sit, fatis esse fanum, & ne quidem in mendi suspicionem venire posse. Dieuchidas ipsum in errorem inducit, quod tam obvium est in Græcis Latinisque scriptoribus, ut omnino necessarium non sit, illius rei exempla proferre. Situm τῆ Ἀ. ὄρεσιν ὑπὲρ Athenæus nullus, quod est inter Gnidum & Symen Cariæ urbes. Ἀραχνθὸς δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τοὺς καλυμένους φησὶν Ἀραιοὺς τοὺς συνοικοῦντας τῇ Τελέσσῃ μετὰ τὴν ἐκείνου γενεάν. ἔχει τὸν λόγον τὸν ἀναγραφόντων, ὡς μὲν μετὰ Φάραγα Δωριέα ἐφυγάδευσε, τὸν λεγόμενον Πελασγὸν τὸν Ἀραιοῦ. ὃς δὲ μετὰ Πελασγὸν τὸν Ἀραιοῦ ἐβασίλευσε, τὸν δὲ τοῦτο τοὺς τότε Ἀραιοὺς κληθῆναι. Hinc similiorem nomine usum fuisse.

[84] Ἀραντία, ὕστερον Φλιοῦς.] Longe profecto feliciori succesu hunc locum emendavit vir doctissimus, quam precedentem; constat enim inepte hic legi ὕστερον Βουπάτας, cum rescribendum sit, ὕστερον Ἀσπουλίας. Dionysius Afer.

Τῆς δ' ὑπερ ἰὼν τάτου σὺν μακὸν σκοπέλῳ Ἀραντος Ἀσπουλῶν, πάλαι μέγα.

Ad quem locum vide Eustathii comment. sic etiam Plinius cum Acarnaniæ accenset. Verum alii se geographiæ imperitos produnt, qui contra graviſſimorum auctorum fidem, Aracynthum in Bœotia collocant, quemadmodum à Statio & Propertio lib. III. Eleg. XIV. factum est. Imo Servius eo devenit in commentariis ad Eclog. II. Virgilii, ut etiam affirmandi formula usus fuerit, ita enim ille: *Sane Aracynthus mons est Thebanus.* Sed cum venia hoc dixerim: Servius Virgilii locum non intellexit, qui se ita habet:

Canto quæ solitus, si quando armenta vocabat Amphion Dircæus in Actæo Aracynthо.

Aracynthus Actæus hoc loco est Acarnanicus sive Ætolicus: Acarnaniam enim & Ætoliam sæpissime confundebant Græci pariter & Latini, præsertim tempore Agesilai, cum Acarnanum res ad tantam excrevissent potentiam, ut ferme ipsam Calydonem Ætoliæ primariam civitatem, & alias illius regionis urbes sibi subjecissent, quemadmodum manifeste testatur Pausanias in Laconicis.

[87] Ἀραχωΐδα.] Lege ex Rhiano: Ἀ ἧσπ Ἀραχωΐτας.

[88] Ἀργεῖα πόλις, ὑ ὕστερον Φλιοῦς.] Mutilus est hic locus, nam certum est regionis nomen excidisse: Legendum puto: Ἀ. ἐγγὺς, πόλις Πελοποννήσου &c. Stephanus: Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ ὕστερον Ἀργεῖα. Ἐθνικὸν Ἀργεῖτις. De vocis terminatione & diversitate accentuum jam nihil dico.

[89] Ἀπὸ τινος Ἀργείου αὐτόχθονος.] Hæc Stephanus videtur hausisse ex Pausaniæ Corinthiacis, ita enim ille: Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ᾠκίσθη πάντων Ἀργεῖα φασι, πόλεις αὐτόχθονα. καὶ πόλει τῇ ἀκμὴ περὶ τὰ βασίλεια τοῦτον, ὃς Ἀργείους ἐπὶ καλλίστοις ἔξ ἡμέραις, ἃ παλαίστρᾳ λόφος ὑπερκεῖται. τοῦ δὲ Φλιασίους ὑπὲρ ἀκροπόλεως, καὶ ἡ Θέσεις τὸ ἱερόν. ἐστραμμένη τε δὴ πόλις φύσεσι, καὶ ἀπ' αὐτῆς τὰ ἀρχαῖα ἐς ἑπτὰ πόλεις Ἀργείων ἐκλιμένων. Hæc ergo prima fuit urbis appellatio: deinde ab Arathyrea denominationem accepit: & denique Phlius dicta est.

[90] Ἄρξα, πόλις Λυκίας.] Est oppidum Lyciæ mediterraneum circa montem Cragum & Xanthum amnem, de quo Ptolemæus lib. v cap. III mentionem facit.

Α'εξαι, ἡ Α'εξοὶ, ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς Α Araxæ, sive Araxi, gens Illyrica, cujus meminit
91 Α'λέξανδρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸ Α'λκμᾶνι τοπικῶς ἀρημένων. Alexander Cornelius in libro, quem super locos communes Alcmanis conscripsit.

ΑΡΑΞΗΣ 92, ποταμὸς Α'ρμενίας, καὶ Θεσσαλίας. ἔστω δὲ ὁ Πηνειὸς ἀκαλεῖτο, 91 ἐκ δὲ ἀεξαίου. τὸ τοπικὸν, Α'εξίον B ὕδωρ.

ARAXES, fluvius Armeniæ, & Thessaliæ. Ita etiam Peneus appellabatur à voce ἀράξαι, quod scilicet Tempe perrupisset. Hinc locale, Araxia aqua.

Α'ΡΑ'ΦΕΙΑ, νῆσος Καρίας. Παρθένιος ἐν Ἰ'φίκλῳ,

---- 94 καὶ ἐναλίαν Α'ράφειαν.

καὶ τὸ ἐθνικὸν, Α'ραφεύς.

ARAPHEA, insula Cariæ, de qua Parthenius in Iphiclo mentionem facit:

---- *Et marinam Arapheam.*

C Gentile, Araphensis.

ΑΡΑΦΗ'Ν, 95 δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Α'εραφωνεύς, καὶ Α'εραφωνὶς θηλυκὸν. τὸ τοπικὸν, Α'εραφωνόθεν, Α'εραφωνῆσιν, Α'εραφωνάδε.

ARAPHEN, populus Ægeidis tribus. Hinc popularis Araphenius, & genere fœminino Araphenis: & locale quod ex, in, & ad Araphenem denotat.

ΑΡΑΧΝΑΙΟΝ 96, ὄρος Α'ργους. D 97 Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῳ. περιθειασάσιον δέ. τὸ γὰρ Δᾶ ἅγιον ἀπλᾶ, ὥσπερ πρᾶις συλλαβάς· ἔχουσα τὼ τετράρτω ὅσα πλὴς Δᾶ ᾱ, καὶ τὼ ἐξῆς Δᾶ ᾱ, ἢ Δᾶ ῡ, περισπᾶται· Χαλασραῖον, Καναστραῖον 98, Α'μυκλαῖον. περίσκεπτος δ' ἀπλᾶ, Δᾶ τὸ κατήγορον.

ARACHNÆUM, mons in Argo; E de quo Callimachus libro I. Quæstionum mentionem facit. Hæc vox in penultima est circumflectenda: nam nomina simplicia in ων exeuntia, quæ plures quam tres syllabas, & quartam à fine per A, ac sequentem per A sive ν habent, in penultima circumflectuntur, uti liquet in Χαλασραῖον, Καναστραῖον, Α'μυκλαῖον. Adjecta sunt simplicia ob compositam vocem κρηδέμνιον.

ARA-

91 Α'λέξανδρος Κορνήλιος.] Ejusdem auctoris liber Stephano in vocabulo Α'ίσσος citatur. Non intelligitur hic opus Geographicum aut Grammaticum, uti alii existimant, sed cujuscunque materiæ loci communes, quod τὸ τοπικῶς manifeste indicat.

92 Α'ράξης, ποταμὸς Α'ρμενίας.] Notissimus hic est Armeniæ majoris fluvius: Mediam ab Armenia discernit, & in mare Caspium se exonerat. Alter Thessaliæ amnis, inter Ossam & Olympum decurrens, sese in mare Ægæum condit. Araxis nomine antiquitus gaudebat, teste Strabone lib. I. & Tzetze Histor. Chiliad. XI No. CCLXXX.

91 Ἐκ δὲ ἀεξαίου.] Tradere jam videtur Stephanus, unde Araxes nomen acceperit; sed locum esse impositum sibi non persuadebat Salmasius. Libri scripti & editi nihil mutant: unde liquet virum incomparabilem solis ingenii viribus hunc locum in Plin. Exercit. ita emendasse: ἔστω δὲ ὁ Πηνειὸς ἀκαλεῖτο, ἐκ δὲ ἀεξίου τοῦ Τέμπη. Nam inde Peneo Thessaliæ amni hoc nomen à Græcis est impositum, quod Tempe perrupisset & exitum sibi in mare fecisset. Strabo libro IX. Ὁ δὲ Πηνειὸς Δᾶ μέσης γίνει ὃ πολὺς διῆκων πολεμῶν, ὑπορηγνύντων πολλάκις. τὸ δὲ παλαιὸν ὃ ἐλυμαίνετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον, ἓν τε τῇ ἄνωθεν μοίρᾳ ὄρεσι περιεχόμενον, καὶ ἔπειτα κλειστῷ μιτωρύπτει ὑπὸ πέτραις ἰσχυρᾶς τὸ χωρίον. ὧν δὴ σημεῖον μέγιστον ἡ χαράδρα (τοῦτο γὰρ καλοῦσι τὸ ῥῆγμα) ἐ τῶν Ο'σσαίων λαμβάνουσα δεξιὰ ὃ Ο'λύμπου, διέξοδος τούτῳ ἐστὶν ἐπὶ θάλασσαν ὁ Πηνειὸς, καὶ αὐλὼν τὸν χῶρον τοῦτον. Vide etiam hac de re Eustathium ad Dionysii Periegesin pag. 98. Refert enim ille, Araxen ex eo dictum esse, quod continuos montes Ossam & Olympum disjunxerit & per illos penetraverit. Ἀ'εξῆς δὲ καλεῖται ὁ ῥηγμὸς σημεῖον, ὡς ἀπορρῆξαι τῷ συνέχειαν τοῦ ὄρους ἀμφοῖν ἐ ὀπτικός. καθάπερ ἐ ὁ Πηνειὸς, ὅτῳ Σελασσίας καλεῖται, τῶν Ο'σσαν ἢ Ο'λυμπον ἀπορήξας. διὸ ἐ κριτὴς τῶν ἱστορίων Σ' μεγαθάρσης, Α'ρχῆς ἀκλεὴς πατὴρ ἐ ὁ Πηνειὸς, ὃς ἐ αὐτὸς ἀπορρῆξας τὸ Ο'σσαν τὸ Ο'λυμπον, ὅπ σὺν μὲ τὴν ἴσιμον πὶ Θετταλικὴ βαρβάτε ἀπέστησε. Verum ab his dissentit Herodotus in Polymnia expressis verbis, cujus locum videre licet.

94 Καὶ ἐναλίαν.] Schedæ Vossianæ καὶ ἐναλίαν Α'ράφειαν.

95 Δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς.] Vide Harpocrationem & Suidam. Hinc cognomen traxerunt Α'λαὶ Α'εραφωνίδες, de quibus supra dictum.

96 Α'ρχναῖον, ὄρος Α'ργους.] Regnante Inacho Σαπυσλάτου nomine insigniebatur hic mons, atque in illo exstabant aræ, ad quas, ingenti terræ siccitate orta, immolabatur. sic de illo scribit Pausanias in Corinthiacis: Ἐ'στι δὲ ὄρος ὑπὲρ τῆς Λέρνης τὸ Α'ρχναῖον, πέλας δὲ Σαπυσλάτου ἐπὶ Γλαύκῃ τὸ ὄνομα εἰλήφθαι. βωμοὶ δέ εἰσι τῷ αὐτῷ Διὶς τε Ἠ'ρας. Λίνου ᾠδῆς, σφίσιν ευπορῆσαι ὑετοῦ. Observatione non est indignum, Hesychium hunc montem Hyssilinum appellasse, ita enim ille: Τ'σίλινον, τὸ παῦ Α'ρχναίου ὄρους ὃ Α'ργῶ καλλίμυον. De quo nomine nihil apud alios invenisse memini

97 Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῳ.] De hoc Callimachi libro doctissime scripsit Joh. Wouwerius tractatu de Polymathia cap. XI, hæc sunt ejus verba. Callimachi Αἴτια nota Stephani, Martialis, Prisciani, Fulgentii & aliorum testimoniis. Servius ad illa Virgilii Æneid. I. ---- *cui dextra jungere dextram. Majorum hæc fuerat salutatio, cujus rei & causam, id est causam, Varro Callimachum secutus exposuit.* Ex quibus liquet λεπτότητα in iis proposita, & adjectas fuisse eorum λύσεις, ut videmus in Plutarchi Αἰτίοις & Problematis. At Clemens Alexandrinus Stromat. lib. V. Lycophronis Cassandram, Phereecydis Syri Theologiam, Euphorionis poëmata, Callimachi Αἴτια αἰνιγματώδη, & obscurare scripta adserit, usque eo, ut iis potissimum experirentur Grammaticos. Quibus adde Ptolemæi Grammatici σφίγξ: nam Suidas δράκοντα fuisse scribit. Movet me inscriptio, ut plurima in eo opere αἰνιγματώδη scripta fuisse existimem. Clementis quidem verba suspicionem mihi injiciunt in Callimachi Αἴτιους obscuras quæstiones propositas fuisse, ut in Hellanici Λέσχας; minus tamen apta inscriptione, quibus ἄπορίαι protrahuntur & solvuntur, & earum cautæ indagantur. Nisi errore lapsus Clemens Callimachi poëmation, quod Ibin inscripserat, dicere voluerit, illud enim Suidas fuisse scribit πολιτικὰ ἐπιτάφιον εἰς ἀναφέτας. Multa fabulosa sive μυθικὰ Callimachum in Αἰτίοις pertractasse indicio sunt, quæ ex illis producit Clem. Alexandrinus Protrepticæ, & studiose excoluisse hanc Grammaticæ partem ex Strabonis lib. XVII discimus. Sane Αἴτια sunt ἀπορήματα & quæstiones, quæ ad solvendum proponuntur, Multus in iis Plutarchus: nam Lamprias indice librorum Plutarchi recitat ejus Α'πορῶν λύσεις. Α'τελῆς γυναικὸς. Α'τίνες Ε'λλήνων. Α'τίνες Γ' ὀφειλόντες. Α'τίνες βαρβαρικῆς.

98 Α'μυκλαῖον.] Hæc vox corrupta videtur: fortassis restituenda est: Α'υκλαῖον, quod ab Α'ύκλῃ deducitur.

Α'ΡΑΧΩΣΙ'Α, πόλις σὺν ἄπωθεν Μασ-
αγετῶν. ᾧ Σεμίραμις ἐνδεκάτη. Ἐκτί-
μησεν κλεινίαν, ἣ πρὸς ἑσπέραν κα-
λεῖται ὑπὸ πάντων Α'ραχώσιοι· τῆς δὲ Κωφῆ-
νος, Κωφῆνοι.

Α'ΡΑΧΩΤΟΙ', πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ
τοῦ μὲ Α'ραχωτὸν ῥέοντος ἀπὸ τοῦ Καυκάσου,
ὡς Εὐθυσθένης, καὶ Σεμίραμις ἐνδεκάτη.
Ἀπέχει δὲ ἄλλοι πλησίον Μασαγετῶν, ὡς
Σεμίραμις ἐνδεκάτη. λέγεται δὲ καὶ
Α'ραχωτὸς, καὶ Α'ραχωτός.

Α'ΡΒΑΚΗ, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς
Ἰοῦβα. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρβακαῖος.

Α'ΡΒΑ'ΝΙΟΝ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ.
τὸ ἐθνικὸν, Α'ρβάνιος, καὶ τὸ ἐπιθετικὸν ἐπ' ἰσχύος
ἦν, Α'ρβάνιος. ἀκτή.

Α'ΡΒΑΞΑΝΟΙ', ἔθνος Λιγυστικόν.
Παρέπλεον δὲ τὴν χώραν ταύτην μὲν πρώτην ἐρημω-
θεῖσαν ὑπὸ Σεμίραμιδος τῶν Γαλατῶν, καὶ Α'ρβαξανοί.

Α'ΡΒΕ'ΛΗ, πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν,
Α'ρβελαῖος. φιλίσιος Σικελικῶν ὀγδόῃ.

Α'ΡΒΗΛΑ, πόλις Περσική, ἀπὸ
Α'ρβήλου τοῦ Α'θμονέως· Στεφάνου ἐκκαι-
δεκά-

ARACHOSIA, urbs non longe à Massagetis dissita, quam Strabo libro XI meminit. Hæc à Semiramide condita est, & Cophen olim vocabatur. Cives Arachosii dicuntur, sed à Cophene Cophenii.

ARACHOTI, Indiæ civitas, quæ ita ab Arachoto, ex Caucaso fluente, dicta est, quemadmodum Phavorinus perhibet, & Strabo libro XI. Sunt item alii Massagetis finitimi, uti idem Strabo lib. XI, auctor est. Bifariam vero efferri potest, & Arachotes & Arachotus.

ARBACE, urbs in Celtiberia, uti Juba auctor est. Gentile, Arbacæus.

ARBANIUM, urbs juxta Pontum sita. Gentile, Arbanius. Genus fœminineum terminatione communi effertur, uti in Α'ρβάνιος ἀκτή.

ARBAXANI, gens Ligystica. Prætervavigabant primum quidem regionem desertam, quam Ipsicori & Arbaxani habitabant.

ARBELE, urbs Siciliæ. Gentile Arbelæus, auctore Philisto rerum Sicularum octavo.

ARBELA, urbs Persica, quæ ab Arbelo Athmonei filio nomen habet, ut Strabo libro XI, perhibet.

τ ἔρημον ὑπολειφθεῖσαν.] Apud Strabonem libro citato ex Eratosthene ita legitur. Φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης τὴν Α'ραχωτὸν ἐπὶ θάτερα τοῦ Παραπαμισσοῦ ὄρους παρακεῖσθαι· ἐφ' ὑψηλοῦ δὲ τοῦτο κεῖσθαι. Μασσαγέται δὲ ἐπὶ δύσιν πρὸς τὴν ἑσπέραν μᾶλλον ἀπὸ τῆς Α'ραχωτοῦ. Ἀπὸ δὲ τῆς Α'ραχωτοῦ ἐπὶ τὴν Κωφῆνα ἐστὶν ἡμερῶν ὁδὸς ἑπτά. Ἐκ δὲ τῆς Κωφῆνος ἐπὶ τὴν Σεμίραμιδος ἐνδεκάτην ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ὑ Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης.] Respicit noster hæc verba. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ψ Ἐκ δὲ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάττης ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ω Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης.] Respicit noster hæc verba. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ϡ Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης.] Respicit noster hæc verba. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ϟ Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης.] Respicit noster hæc verba. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

ϻ Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος ἐνδεκάτης.] Respicit noster hæc verba. Ἐκ δὲ τῆς Σεμίραμιδος τῆς ἐνδεκάτης πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἄλλαι δέκα ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν Πατροκλείαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Πατροκλείας ἐπὶ τὴν Ἑκατόμπυλον τὴν ἐν Παρθυαίοις ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἑκατομπύλου ἐπὶ τὴν Ῥάγαν ἄλλαι ἑπτὰ ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ῥάγας ἐπὶ τὰς Κασπίους πύλας ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῶν Κασπίων πυλῶν ἐπὶ τὴν Ἀλβανῶν πόλιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀλβανῶν πόλεως ἐπὶ τὴν Κύρου διάβασιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κύρου διαβάσεως ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἰβηρίαν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἰβηρίας ἐπὶ τὸν Φᾶσιν ἄλλαι πέντε ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Φάσιδος ἐπὶ τὴν Κολχίδα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Κολχίδος ἐπὶ τὴν Ἀμισηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀμισηνῆς ἐπὶ τὸν Ἅλυν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Ἅλυος ἐπὶ τὴν Καππαδοκίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν τὴν ὑπὸ Δρυάγγῃ, χρίοις χ. οἱ δὲ ἑβδομήκοντα. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρμενίας ἐπὶ τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀσσυρίας ἐπὶ τὴν Ἀρβήλων ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρβήλων ἐπὶ τὴν Ἀδιαβηνὴν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀδιαβηνῆς ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τοῦ Τίγριδος ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Σελευκείας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Βαβυλῶνος ἐπὶ τὴν Ἐρεσὸν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἐρεσοῦ ἐπὶ τὴν Ἀρχὼ ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀρχοῦς ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί. Ἐκ δὲ τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν ἄλλαι τρεῖς ἡμερῶν ὁδοί.

δεκάτη. [10] ὁ ἱκάπιος, Ἀρβηλῖτης. τὸ θηλυκὸν, Ἀρβηλίτης. [11] καὶ τὰ κληϊκὰ, Ἀρβηλιτικὸς· καὶ θηλυκῶς.

Ἄρβις [12], πόλις καὶ ἡ Ἰνδικῆς. ἔθνος, Ἄρβιος, ἡ Ἄρβιτα. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Ἄρβιος ὄρος, ἔνθα πατεῖται Ἄρβιος Ζεύς. Ἄρβιος ὁ καὶ οἰκῶν τὸ ὄρος.

Ἄρβουκάλη [13], πόλις μεγίστη τῶν ἐντὸς Ἴβηρος πόλεως, ἣν μόλις ἅλων Ἀννίβας, ὡς [14] Πολύβιος τρίτῃ.

Ἄρβων [15], πόλις Λυδίας· [16] Πολύβιος δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβώνιος, καὶ Ἀρβωνίτης· ὡς Ἀντρώνιος, καὶ Ἀσκαλωνίτης.

Ἀργαῖς, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργαΐτης. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τῷ Καυνώῳ [17] μικρὰ νῆσος Ἀργαία.

Ἀργανθώνις [18], ὄρος Μυσίας ὑπὲρ τῆς Κίου, [19] ὅπου Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός. [20] λέγεται δὲ Ἀργανθώνη ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος. [21] τὸ κληϊκὸν Ἀργανθώνιος, ὡς τὸ Κιθαιρὼν Κιθαιρώνιος.

Λέπας Κιθαιρώνιον. - - - -

Ἀργάνθη, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος· ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν, [22] ἡ Ἀργανῖνος, ἡ Ἀργαντίνης.

perhibet. Incolæ Arbelitæ dicuntur: genere fœminino, Arbelitis. Possessivum Arbeliticus, quod etiam genere fœminino in usu est.

ARBIS, Indiæ fluvius: & populus Arbius & Arbitæ. Est item mons Arbius in Creta, ubi Jupiter Arbius colitur. Arbius itaque etiam montis incola dicitur.

ARBUCALE, urbs amplissima, cis Iberum fluvium sita, quam difficulter Hannibal occupavit, uti Polybius lib. III, tradidit.

ARBO, Illyriæ civitas, auctore Polybio libro II. Gentile, Arbonius & Arbonites, ut Antronius & Ascalonites.

ARGAIS, insula Lyciæ adjacens, cujus incola Argaïtes dicitur. Est quoque juxta Canobum parva Argæi insula.

ARGANTHONIS, mons Mysiæ juxta Cium, qui ab Arganthone Rhesi conjuge nomen habet. Mulier & mons etiam Arganthone appellatur. Possessivum Arganthonius, uti à Cithæron Cithæronius.

Promontorium Citharonium.

ARGANTE, oppidum Indiæ, uti Hecatæus perhibet. Gentile oportebat esse Argantæus: sed Indorum forma Argantenus, vel Argantita postulat.

AR-

[10] Οἱ ἱκάπιοι, Ἀρβηλῖται.] Codex Vossianus: οἱ ἱκαβιακῶντες, Ἀρβηλῖται. Sed res eodem redibit, quocunque modo legeris.

[11] Καὶ τὰ κληϊκὰ, Ἀρβηλικός.] Ita legunt libri editi: sed in Vossianis schedis reperi: Καὶ τὰ κτηϊκὰ, Ἀρβηλιλικός. Hoc possessivum ferme probum & genuinum esse, non est quod dubitem: quare hic videtur reponendum: καὶ τὰ κτηϊκὰ, Ἀρβηλιλικός.

[12] Ἄρβις, πόλις καὶ ἡ Ἰνδικῆς.] De hoc Indiæ fluvio & gente satis superque diximus: idem enim & fluvius & populus, quos Stephanus supra Ἄρβιος & Ἀρβῖτας nominavit. Ad illam vocem lectorem remittimus, ubi hanc scripturam ut sanam accipimus.

[13] Ἀρβουκάλη, πόλις μεγίστη &c.] Oppidi nomen à Græcis, Latinisque scriptoribus diversissime exaratur. Ptolemæus lib. II, cap. VI. in Vaccæorum mediterraneis esse tradit, & Ἀλβούκαλαν nominat. Livio lib. XXI cap. V. dicitur *Arbocala*, & in nonnullis libris *Arbocala*. Hæc sunt Livii verba: *Arbacala & virtute & multitudine oppidanorum diu defensa.*

[14] Πολύβιος τρίτῃ.] Sine dubio Stephanus hunc Polybii locum innuit: τοῦ δὲ ἐπιφωμένου ἤδη πάλαι ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰς Οὐακκίους, Ἐλμανδικὴν μὲν ἐξ ἐφόδου παραστήσασθαι τὴν πόλιν, ἐν δὲ τῇ τῶν Ἀργανθωνίων κατασχεῖν. Ἀργανθώνιον δὲ ἄλφ τὸ μέγεθος καὶ πόλιν ἀξιόλογον καὶ τὸ πλῆθος ἐν δὲ τῷ χρησιμεύειν πρὸς ἐπικράτειαν μεῖζον πολλῷ παλαιστέας παλιορκήσας, τρισὶ κρατεῖ ἔτεσι.

[15] Ἄρβων, πόλις Λυδίας.] Constanter ita legunt libri editi: sed vetus codex Salmasio exhibebat: Ἀρβώνικα, πόλις Λυδίας. Ita quoque in Vossianis schedis reperiebam.

[16] Πολύβιος δευτέρᾳ.] Apud Polybium loco allegato ita legimus: Τῶν δὲ παλαιρκιτῶν τὴν Γέρασαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Φιλίππου ἀφῆκε Δημήτριος ἀδελφὸς ἔμπορος, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐφύγοσαν εἰς τὴν Ἀρβῶνα σκεδασθέντες. Firmiter mihi persuadeo Polybium hic loqui de oppido in insula Scardona sita, quod Ptolemæo Ἀρβὼν nominatur: ita enim ille lib. II, cap. XVII. Καὶ Σκαρδῶνα νῆσος, ἐν ᾗ πόλεις δύο, Ἀρβὼν, Κορνίων. Τὴν δὲ Διομηδέα νῆσον παρακεῖσθαι Γάρα ἐ πόλει &c. Plinius quoque lib. III, cap. XXI. hanc urbem *Arbam* nuncupat: *Insida ejus sinus cum oppidis, prater, supra significatas Absyrtium, Arba, Tragurium, Issa, Pharos* &c.

[17] Μικρὰ νῆσος Ἀργαία.] Sine dubio eadem est, quam mox Stephanus Argei insulam appellabit: Ἀργαία νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῇ Καυνίᾳ Ἀγαπαία &c.

[18] Ἀργανθώνις, ὄρος Μυσίας.] Sequimur Xylandri editionem, lectionem priorum editionum tanquam spuriam rejicientes, in quibus impressum erat, Ἀργανθών, ὄρος Μυσίας ὑπὲρ τῆς Κίου. Codices Palatini & Vossianus exhibebant eodem prorsus modo, sed male: nam de illa terminatione mox à Stephano agetur. Montis situm satis accurate describit Stephanus, in quo Strabonem & Apollonium sequitur.

[19] Ὅπου Ἀργανθώνης.] Hoc loco neque Xylandri, neque aliorum editionum lectionem amplectimur, in quibus excusum est: ὅπου Ἀργανθώνος, vel Ἀργάνθωνος. Nostra editio terminationem fœmininam repræsentat, quam ex MSS hausimus, nam in Palatinis & Voss. exaratum erat: Ἀ τὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός.

[20] Λέγεται δὲ Ἀργανθώνη ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος.] Et hunc quoque locum ex MSS Palatinis & Vossiano correximus: pessime enim in vulgatis reperitur: λέγει δὲ Ἀργανθὼν ἡ γυνὴ καὶ τὸ ὄρος. Nullum est quod sciam muliebre nomen, quod in ων terminatur. Præterea apud Antoninum Liberalem Fab. XXVI de Hyla, hic mons etiam Ἀργανθώνιον appellatur, ita enim ille de Argonautis refert: Ἐπεὶ δὲ ἐκ τοῦ πλοῦ ἐξέκυρσαν ἐς Πόντον, καὶ τὰ σφυρὰ παρεκόλουσε τὰ Ἀργανθώνια, καὶ ἐξέβησαν χθόνιοι ἐπὶ θάλασσαν &c.

[21] Τὸ κληϊκὸν Ἀργανθώνιος.] Sic Apollonius Rhodius lib. I. montem appellavit:

Τόν ῥ' ἀξύνῃ ἀφίκοντο Κιανίδες· ἔνθα μάλιστα
Ἄμφ' Ἀργανθώνιον ὄρος ἐσχάσαν πτ Κίοιο.

Ita etiam Strabo lib. XII cum nuncupavit.

[22] Ἡ Ἀργαντῖνος.] Gentile hoc transcriptorum imperitia esse depravatum, non est quod multis probem: nam gentilia Indica vel in ων desinunt: apparet hoc in voce Ἀγγαρος μεσόγαιος ἐν Ἰνδικῇ Τασσοβάνη νόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἀγγαλίτης, ἢ Ἀγγαλίους. ἀμφίστομος· ᾗ δὲ τύπος σωτῆρος. Reponendum est ergo hic loci: ἔδει τὸν τύπον τῶν Ἰνδῶν, ἢ Ἀργαντίους, ἢ Ἀργαντίνης.

Α'ΡΓΕΝΝΟΥ'ΣΑ [14], νῆσος πρὸς τῇ Α ἠπείρῳ τῆ Τρωάδος, ἀφ' ἧς τὸ Α'ργενν ὸν ἀκρωτήριον, ἀφ' ἧ Α'ργενν όσιος· καὶ κῆ σωνάφεσιν, Α'ργενν ῆς, καὶ Α'ργενν ῆσα. τὸ ἐθνικὸν, Α'ργεννσῖνος. [15] Α'νδροτίων ἐν πέμπτῳ τῆς Α'τθίδ ος, ὡς ἓ ι.

ARGENNUSA, insula juxta continentem Troadis sita, prope Argennum promontorium, à quo Argennoeus formatur, & per contractionem Argennûs & Argenusa. Gentile, Argenusius. Androtio libro IV. descriptionis Atthidis vocem cum I. effert.

Α'ΡΓΕ'ΟΥ νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανωβῷ Αἰγύπτια, ἀπὸ Α'ργέως ἓ Μακεδόνος, ἀφ' ἧς Α'ργεάδαι. οἱ οἰκήτορες Α'ργεῖοι, ὡς τῆς Νίκιας Νικιῶται, καὶ τῆς Χαριέας Χαριῶται. καὶ αὖται γὰρ Αἰγύπτιαι πόλεις.

B

ARGEI INSULA, parva quædam Ægypti insula est, prope Canobum sita, quæ ab Argeo Macedonis filio nomen accepit, à quo Argeadæ dicti sunt. Incolæ appellantur Argeotæ, uti à Niciacome Niciotæ, Chereopoli Chæreotæ: hæ enim quoque inter Ægypti civitates recensentur.

C

Α'ΡΓΙΛΑ, πόλις Καρίας. [16] τὸ ἐθνικὸν Α'ργιλίτης, ὡς Α'λέξανδρος ἐν τῷ πρὸ Καρίας β.

ARGILA, Cariæ urbs. Gentile, Argilites, auctore Alexandro libro secundo de Caria.

Α'ΡΓΙΛΟΣ [17], πόλις Θρᾴκης, ὡς [18] Θουκυδίδης ἐγδόῃ, καὶ Φαβωρῖνος ἐν πανδέκταις. Α'ργιλ ος, [19] ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι πόλις. ὠνομάσθη δὲ, ἐπιδὴ [20] ὕσπρ Θρᾳκῖνὸ μῦς Α'ργιλος καλεῖται. σκαπτόντων γὰρ ὡς τὰ θεμέλια καταβαλέσθαι, πρῶτος ἐφάνη μῦς ὤν. [21] λέγε δ' ἡγλυκῶς. οἱ πολῖται, Α'ργίλιοι.

D

ARGILUS, urbs Thraciæ, cujus meminit Thucydides libro VIII, & Phavorinus in variis historiis. Hæc civitas Argilus fluvio Strumoni adjacet. Ex eo autem nomen habet, quod mus Thracibus Argilus dicatur. Fossoribus enim urbis fundamenta jacientibus, primus mus apparuit. Urbis nomen genere fœminino effertur. Cives Argilii appellantur.

E

Α'ΡΓΟΣ, Δελφικωτάτη πόλις Πελοποννήσου, [22] ἥ τις Φορωνικὸν ἄρχος ἐκέκλητο, ἧ Αἰγιάλεια, [23] καὶ Ἱππόβοτον, Δελφὸς τὸ Ποσειδῶνι Γ νομὸν ἵππων τρεφόμενον. [24] ἔστι, Ἴασος, ὃν Ἴασι, ἧ καὶ ἐνίοις πατρὸς Ἰάσου. [25] καὶ

ARGOS, celeberrima Peloponensi civitas, quæ olim appellata fuit urbs Phoronica, & Ægialia, & Hippobotum, propterea quod Neptuno equorum pascua ibi ostendebantur. Deinde Jasos à Jaso, qui secundum quosdam Inus pater

[14] Α'ργέννα, νῆσος ἐφ' ἧς ἠπείρῳ τῆ Τρωάδος.] Hæc librorum editorum est lectio: codex Voss. Α'ργεννῶσα, νῆσος μικρὰ ἐστι πρὸς τῇ &c. Miror Stephanum unicam tantum hoc nomine insulam meminisse, cum præter Geographos eam Historici Argennûsa describant. Strab. lib. XIII tres ibi insulæ, ita enim ille: Τῶν δὲ Κωκῶν ἐκατὸν εἴκοσιν, ἐσπερ ἓξ Α'ργεννῶσαι καλοῦνται, ἐσπερ ἓξ ἀπὸ μικρᾶς νήσου πλησιαζούσης τὴν Χίον, ἀπεικασθεῖσαι τοῖς Κώοις. Thucydides earum tres meminit, lib. VIII. easque non procul à continenti regione Mytilenes collocans. Vide etiam Diod. Sicul. lib. XIII.

[15] Α'νδροτίων ἐν πέμπτῳ τῆς Α'τθίδ ος, Δελφὸς ἓ ι.] Sic Xylandri editio: sed aliarum editionum præcepti pessime adhærentes. Ἀνδροτίων ἐν πέμπτῳ τῆ Α'τθίδι, Δελφὸς ἓ ι. De Androtione alibi diximus. Existimat Salmasius hic ἐσπερ ἓξ Α'ργεννῶσαι haberet, sed præter I in T commutatum, etiam N voci additur, quod non vult Androtio. Stephani mens: hæc est. Androtionem in insula nomen Argennusa fecisse.

[16] Τὸ ἐθνικὸν Α'ργιλίτης.] Ita visum fuit rescribere & vulgatum lectionem leviter immutare; male enim omnes libri habent: τὸ ἐθνικὸν Α'ργιλίτης.

[17] Α'ργιλος πόλις Θρᾴκης.] Præter alios, etiam hujus oppidi meminit Herodotus lib. VII, & illud in littore prope Strymonis ostia ponit.

[18] Θουκυδίδης ἐγδόῃ.] Oppidi nomen non est apud Thuc. lib. VIII, sed oppidanorum lib. IV: ἐπεκ τῶν Α'ργιλίων τε οὐκ ὀλίγοι, ἀφ' ὧν δὴ ἡ Α'ργιλία Α'ποδέλλει ἀποικία.

[19] Ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι πόλις.] Ita pallim excusum est: sed in MS. Vossiano exigua mutatione legitur: ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι πόλις.

[20] Ὕσπρ Θρᾳκῖνὸ μῦς Α'ργιλος καλεῖται.] Idem quoque tradunt Heraclides Ponticus de Politiis: Α'ργιλοι δ' μιλοι κα-

λοῦσι Θρᾷκες, ὃ ἐφηγεῖτο πόλιν καθ' ὑπερβολὴν ἔκλεισιν, καὶ Α'ργιλον ἀνόμασαν.

[21] Λέγε δ' ἡγλυκῶς.] Urbis nomen etiam fœminino genere Herodotus lib. VII usurpavit, sic enim ille de Xerxe & ejus exercitu loquitur: Ὡς δ' ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἐπορεύετο ὁ στρατὸς, ἐνθεῦτεν ὡσπερ ἐκ τούτου μέχρι τοῦ αἰγιαλοῦ, ἐν τῇ ἐκαλέετο πρότερον Α'ργιλικὴ πρὸ τοῦ Ε'ιδωνία, παρῆσαν.

[22] Ἥ τις Φορωνικὸν ἄρχος ἐκέκλητο, ἧ Αἰγιάλεια &c.] Argos variis diversisque appellationibus fuisse fortitum, passim testantur scriptores antiqui, quorum testimonia cum pluribus elementariis sunt notissima, huc in medium producere non magnopere necessarium existimamus. Videatur Apollodorus circa initium lib. II, ordine de nominibus & appellationibus agens: Strabo, Pausanias lib. II. Theocriti Scholiasta & alii.

[23] Καὶ Ἱππόβοτον, Δελφὸς τὸ &c. Κλειδικῶτερον.] Apud Theocritum Eidyll. XXV. non est proprium Argûs, sed epitheton, ita enim ibi legimus:

. . . . Ε'πει μέγα πᾶσι πολλοῖσιν ἐξέχεαι' ἀμύνων.
Α'ργεῖ τε ἰσοτύραννε κεκμηλᾶτα.

Vide etiam Strabonem lib. VIII. & Eustathium in Hom. pag. 385 & 1845, & in Dionysium de situ orbis pag. 59. Vult Eustathius Argos ab equorum fertilitate Ἱππόβοτον appellatum fuisse. Didymus rationem denominationis tradens, inquit nomen habere. Δελφὸς τὸ ἰσχυρὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνι: propterea quod hic locus Neptuno sacer erat ad equorum pasturam.

[24] Ἔστι Ἴασος.] Ita hoc loco edere placuit, fecundentibus MSS & primis editionibus, male Xylandriana habet editio: ἔστι Ἴασος: quod formam casus recti non possidet. Stephanus: Ἴασος, ὁ καὶ Ἴασι, ἐν ὁμωνύμῳ τόπῳ κειμένη &c. Ἴασος δὲ τὸ Α'ργ ῶ, καὶ Ἴασσι οἱ κρίνοντες. Sic Strabo, sic alii primum hujus nominis casum fecere: leviter etiam corruptus est apud Eustathium, ita enim ille in commentariis ad Dionysium: Ε'πλεῖστα δὲ τὸ αὐτὸ ὁ Φορωνικὸς ἀνὴρ περὶ

[15] καὶ Δίψιον, ἀφ' ἧς πῆγαι δίψαι τοῦ ὑδάτων. [16] Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν. τρίτη, [17] Θετταλίας. πέμπτη, [18] Κιλικίας, ἡ νῦν Ἀργεόπολις. πέμπτη, ἐν Νισύρῳ, μία τῶν Κυκλάδων· ἕκτη, [19] καὶ Τροιζῆνα. ἑβδόμη, [20] Μακεδονίας. ὀγδόη, [21] Ἄργος Ὀρεστικόν, ἢ ἐν Σκυθίᾳ. ἐνάτη, Καρίας. δεκάτη, τὸ Ἀργολικόν. [22] ἑνδεκάτη, ἡ Φαιάκων Τύπερια. [23] Ἄργος ἢ κεδὸν πᾶν πεδίον καὶ θάλασσαν τὸ ἐθνικὸν πασῶν, Ἀργεῖος, ἐκ τοῦ τὸ Ἄργος· εὐέπειρον· ἵππου γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ Ἄργος τὸ κῦμα· λέγει γὰρ [24] ἐξ Ἀργείας, [25] Ἀριστοφάνης Ἡρωσιν,

Οὐκ ἠγόρευον, ὅστις ἐστὶ γ' οὐκ Ἀργόλας.
Μὰ δι' ἐμέ· Ἕλλην, ὅσον ἐμοὶ γε φαίνεται.

καὶ Εὐριπίδης [26] ἐν Πλειαθένῃ,

Ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ ἀκριβὴς Ἀργόλας.

καὶ Ἀργολὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. καὶ Ἀργολικὸς, καὶ Ἀργολική. [27] καὶ Ἀργείωνες λέγοντας, ὡς Καδμείωνες· καὶ Ἀργάων, ὡς Ἀντίμαχος.

pater fuit, appellabatur; & propter aquarum penuriam Dipsium. Altera est Argos Amphilochicum. Tertia, Thessaliæ. Quarta Ciliciæ, quæ nunc Argeopolis dicitur. Quinta in Nisyro, una ex Cycladum insulis. Sexta juxta Troezenem. Septima prope Macedoniam. Octava, Argos Oresticum est, sive Scythiæ. Nona, Cariæ. Decima, Argolicum dicitur. Undecima, Phœacum est Hyperia. Argos nominatur omnis ferme campus maritimus. Omnium gentile est Argeus, non à voce Argos, quæ neutro genere gaudet, tum enim per I esset scribendum: verum à voce Argus quæ conditorem denotat. Dicitur enim quoque Argolas apud Aristophanem in Heroïbus.

Non loquebar: iste enim non est Argolas:
Neque per Jovem Græcum, pro ut mihi videtur.

Et Euripides in Plesthene:

Ego vero Sardianus, neque amplius Argolas sum.

Et regio & mulier Argolis nuncupatur. Hinc Argolicus & Argolica. Nominantur quoque Argeones, uti Cadmeones: & Argeone apud Antimachum

λὸν Φωκαΐνες. ὀνομάζεται δὲ ἡ Αἰγιάλεια ἐκ τοῦ Αἰγιαλέως. καὶ Ἀκταῖος, ἡ μία ἐστὶ Ἴασσος, ἀπὸ Ἴασσος τινός. Non est dubium quin apud Archiepiscopum Iassos sit reponendum.

[15] Καὶ Δίψιον, ἀφ' ἧς πῆγαι δίψαι τοῦ ὑδάτων.] Referunt urbem olim in loco aquarum experte sitam fuisse: verum deinde nonullis puteis instruebatur, quarum inventionem Argivi Danai filiabus acceptam ferebant; hinc ille verticulus, quem citat Strabo lib. VIII.

Ἄργος ἀνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ὕδυδρον.

Vide hac de re etiam Lucianum in Deor. Marin. dialogis: Quintum Calabrum lib. III. Eusebium: Eustathium in commentariis ad Homerum & Dionysium de situ orbis.

[16] Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.] Ad hunc locum citabo solummodo Stephani verba, quemadmodum illa in præcedentibus à nobis sunt emendata: Ἀμφίλοχοι, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Ἀμφιλόχου Ἄργος καλεῖται ἀπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ ἡ χώρα &c. Vide quæ ad hunc locum nobis sunt observata, & situs & alia huc spectantia sole meridiano erunt clariora.

[17] Θετταλίας.] Hoc modo Thessaliæ Larissa appellata fuit, uti ex Stephano etiam Eustathius statuere videtur. Verum Strabo lib. VIII. perhibet, Argos (loquitur de Peloponnesiaco) habere arcem, cui Larissa nomen est, hæc sunt ejus verba: Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡ τῶν Ἀργείων ὑπὲρ μὲν τοῦ πεδίου ἵδρυται πετρώδους, ἄκρας δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισσαν, λόφου ὑψηλοῦ μᾶλλον. Verum præter alios Servius ad lib VII. Æn. & ille ex Lucano etiam Thessalicum Argos agnoscunt.

[18] Κιλικίας, ἡ νῦν Ἀργεόπολις.] Hoc Argos Strabo in Cappadocia collocat: verum sciendum, est Cappadociani, sub Archelao & regibus eum antegressis, in decem præfecturas divisum fuisse; quinque sub Taurica censebantur: Melitena, Cataonia, Cilica, Tyanitis, Isauritis: quinque reliquæ erant Lavinasena, Sargusena, Saravena, Cammenena, Morimena. Cum itaque isthoc ævo Cappadocia Ciliciam comprehenderet, & Archelaus etiam asperæ Ciliciæ imperaret, facile potuit illud Argos Cappadociæ, & aliis Ciliciæ adscribi. De eo sic loquitur Strabo lib. XII. qui tetrarchiæ caput non autem urbem fuisse: Ἔνιοι πόλιν φασὶν ὅτι Ἄργος ὁμοῦ ὑψηλὸν σφόδρα τὴν Ταύρῳ &c. Posterioribus temporibus formam urbis accepit, quæ uti perhibet Stephanus Ἀργεόπολις dicta fuit.

[19] Καὶ Τροιζῆνα.] Existimat Pintianus, Plinium lib. IV cap. V. de hac urbe mentionem facere, cujus verba hunc in modum constituit: *Troezen, Coryphasium, alterumque Argos.*

[20] Καὶ Μακεδονίας.] Hujus meminit Constant. Porphyrog. lib. II de Themaribus: Ἐπαρχία Μακεδονίας, ὑφ' ὁμοῦ πόλεις. Σβόλη, Ἄργος, Εὐφραίος, Πλαταμών, Βάφαλα &c. Sita erat ad sinum Pelasgicum, & etiam Larissa dicta; sed diversa est ab illa quæ ad Peneum à Geographis collocatur.

[21] Ἄργος Ὀρεστικόν, ἢ ἐν Σκυθίᾳ.] Refert Strabo libro VII. Orestem regioni Orestiadi in Epirotarum ditione nomen fecisse, cum ob matris cædem profugus eam tenuisset. Λέγεται δὲ τὴν Ὀρεστιάδα καθ' ὅλου τοῦ Ὄρους, φεύγων ἐκ Μυκηνῶν Φίνεα, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἵππιον μᾶλλον ἰδὼν τοῦ χωρίου, κτίσαι δὲ πόλιν, καλέσαι δ' αὐτὴν Ἄργος Ὀρεστικόν. Ergo falsissima est sententia illorum, qui existimant illud Orestiacum Argos in Scythia fuisse conditum: nisi quis velit Stephani verba in alium sensum pertrahere, & ex iis aliud Argos, præter Orestiacum, nobis obtrudere.

[22] Ἑνδεκάτη.] Hoc Argos aliis scriptoribus est innominatum. Eustathius ex Stephano etiam undecim hac appellatione urbes describit, sed postquam quasdam recensuit, reliquas silentio præterit, ita enim refert in commentariis ad Dionysii Peregesin: Ἐλέγετο δέ, φασὶ, καὶ Θετταλικὸν Ἄργος ἡ τῶν Δολόπων. καὶ Ἀμφιλοχικὸν δέ τινα. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, οἷς ἐνίκησε τόπους οἱ παλαιοὶ τὸ Ἄργος μετῴκισαν. Verum plures hoc nomine civitates esse, Orteliusin suo Thesauro demonstravit.

[23] Ἄργος δὲ σχεδὸν πᾶν πεδίον καὶ θάλασσαν.] Tradit etiam Geographus libro jam aliquoties allegato, τὸ Ἄργος campum, sed non maritimum, denotare, ita enim ille: Ἄργος δὲ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ ἅπαξ. μᾶλλον δ' οἰκεῖον Μακεδονικόν, καὶ Θετταλικὸν εἶναι. Verum præter hanc Strabonis, Eustathius in commentariis ad Dionysii Periegesin etiam Stephani sententiam expressit, sic enim inquit: Λέγοντες δέ τινες καὶ τὸ πεδίον πᾶν ἐφεξῆς παραθαλάσσιον, Ἄργος ἴσχυσαν. ὁ δὲ μακρὸς Φησὶν ἐπὶ τοῦ τόπου τούτου, καὶ μᾶλλον Μακεδόνες ἢ Θετταλοὶ, Ἄργος τὸ πεδίον φασὶ. καὶ μάλιστα Μακεδόνες ἢ Θετταλοὶ, Ἄργος τὸ πεδίον φασὶ.

[24] Καὶ Ἀργείας.] De gentilium formis sic scribit Eustathius ad Dionysium: Τὸ δὲ Ἀργεῖος ἔθνικον ἢ μόνον Ἀργεῖος, ὡς φασοὶ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ Ἀργόλας, καὶ ἡ χώρα Ἀργολίς.

[25] Ἀριστοφάνης Ἡρωσιν.] Septem sunt auctores antiqui, ex quibus fragmenta Ἡρώων Aristophanis collegere viri docti.

[26] Ἐν Πλειαθένῃ.] Non recedimus à Xylandriana editione: in aliis divulgatum est: καὶ Εὐριπίδης ὁ Πλειαθένῃ, & ita quoque nobis codex Vossianus exhibuit. Promiscue hujus fabulæ index conjungitur, nunc prima cum vocali, nunc vero cum diphthongo. Hesychius: Κόπαδος, λίμνη, Εὐριπίδης Πλειαθένῃ. καὶ πηγὴ παρὰ Ἀλίκοις ἐκ Σικελίας παροιμίαζόμενον. Verum Athenæus lib. XV habet Εὐριπίδης ὁ Πλειαθένῃ.

[27] Καὶ Ἀργείωνες λέγοντας.] Sic quoque apud Hesychium inveni: Ἀργείωνες, τοὺς Ἀργείους.

μαχος " ὁ Ἀργεῖος, ἀφ' οὗ τὸ Ἀργεῖον· καὶ Ἀργώτης τὸ ἡλυκόν. καὶ Ἀργολίζω ῥῆμα, ἐκ τοῦ μετηλὺ Ἐφορος ἐν τεσσαρακαιδεκάτῃ. " λέγει] ὃ πατρωνυμικῶς, ὡς οἱ πολλοί, " ἢ Ἡρόδωρος· " ὁ μὲν τῷ νιῷ, Ἡρακλεῖ τ' ἀφ' οὗ δ' Ἡρακλέης, " Περσίδαι· ἀφ' οὗ δὲ Δαναΐ, " Ἀργάδαι, καὶ Δαναΐδαι· ἀφ' οὗ δὲ Δαναΐ, " ἃς Ἄβρων ποιητὰς ἀναπέμψαν.

machum reperitur. Et Argeotes à voce Argeus deducitur, ac fœminiunm Argeotis. In usu etiam est verbum Ἀργολίζω, Argivorum mores imitor, cujus participium exstat apud Euphorum lib. XIX. Appellantur patronymice, uti præter multos etiam Herodorus perhibet. Hoc tempore Heraclidæ dicebantur : ante Herculem vero Persidæ : ante Perseum Lynceidæ & Danaïdæ : ante Danaum vero Argeadæ & Phoronidæ, quæ vocabula Abro poëtis enarrat.

ἌΡΓΟΥΡΑ ", πόλις Θεσσαλίας, ἡ καὶ πρότερον Ἄργουρα. " ἔστι δὲ τόπος τῆς Εὐβοίας Ἄργεφα, ὅπου δοκεῖ " τὸν Πανόπτην Ἑρμῆς πρωτοκλίνας. τὸ ἐθνικὸν ἔδῃ Ἀργουραῖος, ὡς ὁ φίλων. Ἀπολλόδωρος δὲ Φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγου, " Ἀργείως ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀφ' ἑτέρας μεταστάσης, ἢ ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας, ὡς ὅτε Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος. καλεῖν) ἢ Λεοντίους, ἀπὸ Λεοντέως. καὶ Ἀργάδαι, τὰ ἐθνικόν.

ARGURA, urbs Theſſaliæ, antea Argiſſa dicta. Eſt etiam in Eubœa locus Argura, ubi Mercurius videtur Argum Panopten trucidaſſe. Gentile, oportebat eſſe Arguræus, quemadmodum Philo perhibet. Verum Apollodorus in primo navium catalogo tradit, incolas Argeos appellari, vel ex variatione nominis, vel quod campeſtria Theſſaliæ loca, quam Homerus Pelaſgicum Argos nominavit, obtinuerint. Nuncupantur etiam Leontini à Leonteo. Et gentile, Argurius.

ἌΡΓΥΝΝΟΣ ", ὑὸς Πισιδίκης τῆς Λεύκωνος, τῆς Ἀθαμαντίδος, τῆς Σισύφου, τῆς Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος, Βοιωτός.

ARGYNNUS, filius Piſidicæ, quæ Leuconis filia, qui Athamantis, qui Siſyphi, qui Æoli filius fuit. Erat Bœotus, ab Agamemnone adamatus.

[60] ὃς

[a] Καὶ Ἀργεῖοι, παρὰ τὸ Ἀργεῖος.] Locus corruptus in vulgari libro & quasi exaratis : non enim expedit, duobus modis gentile formatum formare. Reſcribendum eſt, monente magno Salmatio in ora ſui libri : Καὶ Ἀργεῖται, παρὰ τὸ Ἄργος· καὶ Ἀργάσιος τὸ ἡλυκόν.

[b] Ἄβρων, ἢ τῶν γραμματικῶν.] Plerumque à claris & celebribus ſcriptis & poëtæ & hiſtorici patronymica formare ſolent : vide hujus rei exempla in vocibus Ἀβάντιος & Ἀπόλλωνιος.

[c] Καὶ Ἡγέμων.] Sic exhibent conſtanter vulgati codices, verum nemo, ne librariorum incuria huc mendum irrepſerit. Codex Voſſianus : καὶ Ἡγέσιλλος. Ex vocum affinitate ſimplicius fit, ut illi à tranſcriptoribus confundi eſt antiquiſſimum Argivorum patronymicum, frequentiſſime apud Herodotum occurrere : adeo ut ille nomen ab eo non erraret, qui Ἡγέσιλλος in Stephano reponendum eſſe judicat.

[d] Ἐν τῷ πρώτῳ, Ἡρακλείας τε.] Nihil omnino ſani habet hic vulgatorum librorum lectio : Ex libris manu exaratis hanc lacunam ſupplendam eſſe judicavi. Emendatissima & veriſſima. Poſtquam enim Heraclidæ Peloponneſo priſtinos dominos ejeciſſent, ab iis nomen ſibi unis & Herodotum lib. IX.

[e] Ἡμερίδαι.] Melius in Voſſiano cod. legitur, Πεγασίδαι.

[f] Καὶ Δαναΐδαι.] Sic à Danao denominantur teſte Hygino, cujus fortaſſis ita ſunt legenda verba : *At Danaides post patris interitum, viros duxerunt Argivos, à quibus* [illegible] *Danaides ſunt appellati.*

[g] Ἃς Ἄβρων ποιητὰς ἀναπέμψαν.] Hic locus mendo non obſervavit, reſcribens : Ἃς Ἄβρων ποιητὰς ἀναπέμψαν. Cujus eſt Perrhæbica, ad Peneum ſita, teſte Strabone lib. IX. Ἡ μὲν γὰρ Ἀργισσα ἐστὶ τῆς Πελασγιώτιδος κώμη. Hujus etiam meminit Homerus in Catalogo navium : verum tenebras offundit Euſtathius ad illum locum, ſe in quibuſdam exemplaribus non Ἀργισσαν, quam vocem uſurpat poëta, Ἀργισσαν invenire, ita enim ille pag. 333. Γράφει δὲ ὁ τὴν περιήγησιν, Ἀργισσαν, ὄχθωσαι ἀπὸ πόλεως ἀντιγράφων, Ἀργίσσαν ἐμφανῶς ἀφομοιοῦντος πρὸς διάλεκτον. πλειόνων μέν που τῶν ἀντιγράφων, ἐκδεδόσθαι φασὶν ἐπὶ τῆς Πηνειοῦ, πλησίον τινὰ τῆς πηγῆς Ἀπείσαντος. Ex hoc Euſtathii loco præterea diſcimus urbem à Lariſſæ filiis fuiſſe conditam, quod ſilent Strabo, Stephanus & alii.

[h] Ἐν τῷ τόπῳ τῆς Εὐβοίας.] Hunc locum ex Sephano, ut ipſe fatetur, Euſtarhius tranſcripſit, ita enim inquit loco jam allegato : ὡς δὲ Φησι (ſcil. ὁ τῆς ἱστορικῆς ἀναλεκτῶν Ἐρμῆς Φιλόσοφος. Ἄργεφα δὲ ὀνομάσθη, ἢ ὅτι δεκτὴ τ πανόπτου ἀφ' ἧς τὸ ἀφανισθὲν τῆς πηδίας τ Θεσσαλίας. ὧδε Πελασγικὸν δὲ Φησιν οἱ ἐπὶ τῆς Λεοντίου, ἀπὸ Λεοντέως. Ὅμηρος πάντ. καλεῖσθαι δὲ Φησιν οἱ ἐπὶ τῆς Λεοντίου, ἀπὸ Λεοντίων.

[i] Τὸν Πανόπτην.] Sic Argum Græci appellant : vide Euripidem in Phœniſſ. & alios. Plautus Aulul. Act. III. Scen. VI. *Oculeum* dixit.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Joni ciſtodem addidit,
Is nimquam ſervet.

Lege etiam Pauſaniam in Argolicis, Apollod. lib. II : Hyginum Fab. CXLV. Ovidium & alios.

[k] Ἀργεῖος, ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀφ' ἑτέρας μεταστάσης &c.] Exiſtimo, etſi omnes codices ita habeant, hunc locum eſſe mutilum, & poſt τὰ ἐ lacunam debere notari, nam ſequentia cum antecedentibus non recte cohærent. Euſtathius ex Stephano hunc locum paulo aliter conſtituit, cujus verba jam ſupra allegavimus. Cenſeo Stephani verba hoc modo in integrum poſſe reſtitui : Ἀπολλόδωρος δὲ Φησιν ἐν πρώτῳ τῶν καταλόγων, Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀφ' ἑτέρας μεταστάσης, ἢ ἀπὸ τῶν ἐγχωρίων τὰ πεδία τῆς Θεσσαλίας. Vide Euſtarhiilocum, & facile noſtram correctionem concedes.

[l] Ἀργεώνου, ὑὸς Πισιδίκης τῆς Λεύκωνος.] Ita hunc locum ſupplevimus atque emendavimus ex libris Palatinis & chartaceo Voſſiani : mutile enim & corrupte in vulgatis libris circumfertur Ἀργέωνος ὑὸς τῆς Λεύκωνος, quod manifeſte articulus τῆς & hujus ſectionis titulus indicant. Leuconem Athamantis filium fuiſſe paſſim docent mythicæ theologiæ doctores. Vide Apollod. lib. I. Pauſaniam, Hyginum & alios. Verum præterea huic Stephani loco aliud quid excidiſſe, non eſt quod valde dubitem : nam firmiter mihi perſuadeo, hoc tmema deſcriptionem fluminis, vel aliud quid continuiſſe, quam fortaſſis Epitomator rejecit.

[60] ἐς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλάυτᾳ. [61] ἀφ' ἧ Ἀργυννίδα τὴν Ἀφροδίτην ἐπίμηπε. [62] λέγει δὲ Ἀργυνὶς. [63] Ἀριστοφάνης δ' Ἀργύνῃ, διὰ διφθόγγου. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργύννιος.

A matus. Hic ad Cephisum descendens, ibi obiit. Hinc Agamemnon Venerem Argynnidem coluit. Dicitur quoque Argennis. Verum Aristophanes utitur Ἀργύνῃ cum diphthongo. Incola Argynnius appellatur.

ΑΡΓΥΡΑ [64], μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνη νήσῳ, [65] ὃ ἐστι κριθῆς νῆσος· καὶ γὰρ εὐφορωτάτη ἐστὶ, καὶ πολεῖται πολὺ χρυσόν. τὸ ἐθνικὸν Ἀργυρίτης, ἢ Ἀργυρῖος· ἀμφότεροι γὰρ οἱ τύποι σωίζεται.

B ARGYRA, metropolis in Indica insula Taprobane, hoc est insula hordei. Hæc fertilissima est, & multum auri profert. Gentile Argyrita & Argyrenus, utraque enim forma ibi non est insolens.

ΑΡΓΥΡΙΝΟΙ, ἔθνος. Ἡ πρωλεκὸν, ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων. καὶ Λυκόφρων,

εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίων νάπας.

C ARGYRINI, gens Epirotica, auctoribus Timæo & Theone. Hujus quoque Lycophron meminit.

Ad Argyrinos & Ceraunierum saltus.

ΑΡΓΥΡΙΠΠΑ, [66] πόλις τῆς Δαυνίας, ἀφ' ἧς τὸν Ἴονιον κόλπον. Λυκόφρων,

D ARGYRIPPA, Dauniæ civitas juxta Jonium sinum, de qua Lycophron mentionem facit.

Ille vero Argyrippam Dauniorum hereditatem.

Ὁ δὲ Ἀργυρίππαν Δαυνίων παῖς κληρεύσαν.

[67] αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. [68] Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τὴν Ἰλίου ἐπέσχεν, καὶ μείωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον, [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἀργυριππαῖος. Στράβων [70] Ἀργυριππηνός φησιν.

Hæc Lampe appellabatur. Hanc Diomedes post captum Ilium muro cinxit, & Argos Hippium denominavit. Gentile, Argyrippanus: Strabo Argyrippenus dixit.

E

AR-

[60] Ὁ δὲ ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλάυτᾳ.] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. XIII. cap. VIII. Ἀγαμέμνονά τε Ἀργύννιδι τῇ Ἀφροδίτῃ ἐρασθῆναι λέγων, ἐνίοις ἐπὶ τοῦ Κηφισοῦ πεζεύοντα, ἐν ᾧ καὶ πλάυτισεν ὑπὸ αὐτοῦ (σωιζόμενον δὲ τὸ τοῦ τόπου τούτου ὄνομα) ἡνίκα, φησὶ καὶ Ἵππαρχος ὁ αὐτὸς Ἀφροδίτης Ἀργυνίδος. Propertius lib. III. Eleg. VI.

Sunt Agamemnonias testantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Non possum non mirari nimiam Joh. Passeratii credulitatem, referentis ad hunc Propertii locum, Janum Parrhasium hanc fabulam ex voce Κηφισοῦ citare, & integro Stephani codice usum fuisse, quem ipse Eustathius non vidit, qui ferme ducentos ante Parrhasium annos vixit. Hanc opinionem esse falsissimam, alibi demonstrabimus.

[61] Ἀφ' ἧ Ἀργυννίδα τὴν Ἀφροδίτην.] Sic rescribimus pro ἀφ' ἧ Ἀργυνίδα τὴν Ἀφροδίτην. Clemens Alexandrinus ad gentes tradit, Veneris templum propter Argynnum, ab Agamemnone dilectum, erectum esse.

[62] Λέγει δὲ Ἀργυνίς.] Ex hoc loco liquet, in præcedentibus optime, mediam vocalem à nobis in Υ mutatam esse.

[63] Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργύνῃ.] Et hunc locum censeo in levi mendo cubare, nam dipthongum non video nisi in ultima, de quo non loquitur Stephanus. Fortassis corrigendum est: Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυνῖ.

[64] Ἄργυρα μητρόπολις, ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ.] Codex Voss. ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ. Statuit doctissimus Bochartus hæc esse corrupta, & Ἰαβαδίου scribendum pro Ταπροβάνη: nam hæc non ad Taprobanæ, sed ad Jabadiæ insulæ descriptionem pertinent, qualis exhibetur Ptolemæo cap. II. lib. VII. Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος ἑκάστη, ἐγγίνεται μεμφόκοιλα ὄνειρα Ἀργυρίου ἐπὶ τῶν ὀνομαζῶν πέρσων. *Jabadiu*, id est, *Jabadiu* sive insula *Java*. Persis enim & Indis *Din* insulam denotare, nemo est qui nesciat, atque inde quoque dici insulas *Maldivas*, *Anchediva*, *Serendivam* &c. Sed quia hordei insulam explicari videt idem Bochartus, firmiter sibi persuadet, verum nomen olim fuisse *Jabadiu*, & alterum D excidisse ad vitandam κακοφωνίαν. Hæc conjectura nititur Arabica voce جبد *jabad* vel جبد *aibad*, qua significatur herba aut seges hordeo similis; jumentis faginandis destinata. Neque etiam Illustrissimus Salmasius hæc de Taprobane accipere potuit, uti in Plinianis Exercitationibus luculenter docet. Duæ fuerunt regiones in India extra Gangem, quarum altera Χρυσῆ χώρα, altera Ἀργυρᾶ dicebatur, quod his metallis essent fertiles. Ptolemæus in descriptione Indiæ ulterioris lib. VII cap. II. Τῆς δὲ Ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πολεῖται λίτρᾳ) νῆσαι μέσαι αἱ ἐπὶ τοῦ ἐκτὸς κόλπου τῆς Βενδιζήτου ἡ χρυσῆ χώρα, ἧς αὐτὴ πολεῖται μάλιστα ἔχουσα ζημίαν. Mela lib. III cap. VII. *Ad Tamum insula est Chryse. ad Gangem Argyre. Altera aurei soli (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maxime videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula est.* Vide quoque Plinium lib. VI cap. XXI. Solinum cap. LII.

[65] Ὃ ἐστι κριθῆς νῆσος.] Emendabat magnus Salmasius in Plin. Exercit. ὃ ἐστι κριθῆς νῆσος. Verum optime mihi exhibuit cod. Vossianus: ὃ ἐστι κριθῆς νῆσος. Quam lectionem puto esse verissimam.

[66] Πόλις τῆς Δαυνίας.] Inter Luceriam & Sipontum versus mare sita est, adeo ut non recte in mediterraneis Apuliæ civitatibus à nonnullis collocetur. Vide integram urbis descriptionem apud Cluverium.

[67] Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο.] Vereor ne corruptum sit hoc civitatis nomen: nam præterquam quod nemo scriptorum veterum de hoc nomine mentionem faciat: nullam ipse Stephanus isthoc in vocabulo de Italiæ *Lampe* memoriam reliquit, tantum Creticam, Acarnanicam & Argolicam describens. Fortassis hoc loco rescribendum est: αὕτη Ἀργεία ἐκαλεῖτο. Sic Plinius lib. III cap. XI: Justinus lib. XX: Solinus cap. VIIII: Lycophronis Scholiast. & alii plurimi hanc urbem appellarunt: sed Lampe ipsis nomen est omnino incognitum.

[68] Διομήδης μὲν τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου.] Vigilius lib. XI.

Et Venulus, dicto parens, sic farier infit:
Vidimus, o cives, Diomedem Argivaque castra,
Atque iter emensi, casus superavimus omnes;
Contigimusque manum, qua concidit Ilia tellus.
Ille urbem Argyripam, patria cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Dapygis agris.
Postquam introgressi, & coram data copia fandi,
Munera proferimus: nomen patriamque docemus:
Qui bellum intulerint: qua causa attraxerat Arpos.

Ad quem locum vide Servium.

[69] Τὸ ἐθνικὸν Ἀργυριππαῖος.] Hoc gentile vitiatum esse ostendit Cluverius lib. III cap. XII in Italiæ descriptione, qui Ἀργυριππηνὸς restituit.

[70] Ἀργυριππηνός.] Strabo lib. VI. τῆς Ἀργυριππίνων ἐπώνυμον. Sine dubio hunc locum respicit Stephanus.

Ἄργυρος [71], πόλις. φίλις Φ. ἐν-
νατη.

ARGYRUS, urbs, de qua Philistus lib. IX.

Ἀρδαλίδες, καὶ Ἀρδαλιώτιδες, πηγαὶ αἱ Μοῦσαι ἐν Τροιζῆνι, [72] ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἰδρυσαμένου, ἢ ἀπὸ τόπου. [73] ἔστιν οὖν ἡ μὲν Ἀρδαλιὰς, τὸ ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης· τὸ δὲ Ἀρδάλιος, Ἀρδαλεὺς, ὡς Θεσσαλός.

ARDALIDES, & Ardaliotides Musæ in Trœzene coluntur: nomen habent ab Ardalo quodam conditore, vel à loco ipso. A voce Ardaliotis igitur deduciturmasculinum, Ardaliotes: sed ab Ardalis Ardalus, uti Thessalus.

Ἀρδέα [74], καλουμένη τῆς Ἰταλίας. Στεφάνου πίναξ. [75] ὀνομάζεται ἀπὸ ἑνὸς τῶν πλάνων Ὀδυσσέως Φ Κίρκης. [76] αὖθις Τροία ὑπάρχει, ὡς Χάραξ. [77] οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται. [78] ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας ἄλλη τῶν Σκεπαίων. [79] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος Φ.

ARDEA, Italiæ colonia, quam Strabo libro v meminit: ita dicta ab uno filiorum Ulyssis & Circæ. Hæc olim Troja appellabatur, quemadmodum Charax auctor est. Incolæ Ardeatæ nuncupantur. Est quoque Illyriæ urbs, cujus nomen cum I scribitur, de qua Strabo mentionem facit. Gentile, Ardiæus.

Ἀρδύνιον, πόλις ἐν Θήβης πεδίῳ, ὡς Σαύρος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδύνιος Φ.

ARDYNIUM, urbs in campo Thebano, auctore Xantho, libro rerum Lydiacarum secundo. Gentile, Ardynius.

Ἀρέθουσα [80], πόλις Συρίας, [81] καὶ Θρᾴκης,

ARETHUSA, urbs Syriæ, & Thraciæ,

Protinus hic fuscis tristia Dea tollitur alis,
Audacis Rutili ad muros: quam dicitur urbem
Acrisioniis Danaë fundasse colonis,
Præcipiti delata Noto. Locus Ardea quondam
Dictus avis, & nunc magnum manet Ardea nomen.

Procul dubio Stephanus hæc de conditore Ardeæ hausit ex Dionysio Halicarnassæo, qui Xenagoram lib. I. ita introducit: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ. Ὀδυσσεὺς & Κίρκης ὑὸς γενέσθαι τρεῖς, Γέμωνα, Λατῖνον, Ἀγρίαν. ἐκπεσόντες δὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἰδρύσαντο ἄλλην τοῖς κώμαις παὶ ὀνόμασιν. Plura de conditoribus colligere, non videtur necessarium, cum alii diligentissime ante nos hanc materiam pertractarint.

[71] Ἐν Σκεπαίοις.] Qua in mundi regione urbs fuerit ita non additur, quod manifestissimum signum haberi potest, ipsum Stephani opusin Epitomen esse redactum, qui pallim regionum ac provinciarum appellationes, & nonnumquam ipsa etiam oppidorum situm enarrat. Argyrum Siciliæ oppidum fuisse hinc liquet, quod Epitomator de eo Philisti testimonium in medium adducat, qui rerum Sicularum celebrimus fuit scriptor.

[72] Ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἰδρυσαμένου, ἢ ἀπὸ τόπου.] In vulgatis libris ultima verba hunc in modum concipiuntur, ἢ ἀπὸ τόπου· verum in MSS conjunctio copulativa non conspicitur, eamque ut voculam plane supervacaneam retinendam. Præterea hic aliud quid latet, nam locum esse mutilum, & aliquid ἀρσενικὸν aliquid excidisse, vehementer suspicor. Fortasse ita est supplendus: ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἰδρυσαμένου ἢ ἀπὸ τόπου αὐτῶν. Si hic locus ita corrigatur, à Trœzene non recedimus, ex quo hæc de Musis transcripsit Stephanus, ita enim ille lib. II: Οὗ πηγαὶ εἰσὶν ὑφ' ἡμῶν Μουσῶν ἱστόμεναι. Ἐνταῦθα δὲ ἱερὸν αὐτῶν Ἀρδάλου παιδὸς Θρᾴκιος. περὶ οὗτοι τῶν Μουσῶν ἐν Ἀρδάλου τέμενος, ἢ περὶ Μάκιστα, ἀπὸ αὐτῶν τοῦ κρημνοῦ, πλησίον τῆς συγχωμένης, νῦν δὲ ἐρημωμένης, ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐπιπλώουσι. Τὰ Μουσεῖα δὲ πηγῶν βωμοὶ ἐστι τέσσαρες, ὧν ὁ μὲν Ἀρδάλου ἐστὶν, ὡς φασι, τῶν Μουσῶν δὲ Γ τὸν ἕνα, λέγουσι, τὸν ὑπὸ τῶν ἡρώων ἱδρυθέντα τῶν Μουσῶν. Ἐν ᾧ τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀρδάλου &c.] Fortassis totus hic locus ita effingendus: Ἐν ᾧ τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀρδάλου παῖς Θρᾴκιος Ἀρεσκεύασε, ἐν ᾧ τῷ Ἀρδάλου Ἀρδαλεύς. Præpositio ἐκ à vulgatis libris abest, sed planior est sensus, si hic retineatur.

[73] Ἄρδαλ, πρῶτον ἀ τὸ πόλις. Στεφάνου πίναξ.] Verba Stephani hæc sunt: Ἀπὸ μόνου δὲ τοῦ πόλεως τὸ πόλιτης, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐθνικὸν ἔχει οὕτως τὸ Ἀλλόπων ἔφορος Ἀρδαλεύς. ἐστιμπλησίον τῆς Ἀρδάτου. Ἐτέρα Λακωνικῆς. Ἀρδάνη ἡ πρὸς τῷ Ἀρκαδίᾳ. Ἀρδανεῖς οἱ ἐκεῖθεν. Idem Strabo libro dicto etiam tradit, ab Ardalo Romam stadia numerari CLX, adeo ut ex hisce locis accurate situs cognosci possit: plura qui desiderare habet, qui observat, etiamnum hodie vicum esse Ardeam in Latii mediterraneis.

[74] Ἐπώνυμος δὲ ἴσως τῶν πλάνων Ὀδυσσέως.] Plinius libro III. cap. v. urbis conditricem facit Danaën Persei matrem. Ejusdem sententiam fuisse videtur Abiorvistor Solinus cap. VIII: Quis ignorat Danaën Ardeam? Mart. Capella lib. VI: Hoc testimonium urbium percurrere conditores; ut à Jano Quirinalem, à Saturno Latium, à Danaë Ardeam &c. lib. VII. Æneid.

[75] Ἄλλη Τροία ὑπάρχει, ὡς Χάραξ.] Miratur Cluverius unde hæc habeat Charax: nam eum locum, in quem primum egressus ferebatur Æneas, in oppidi modum communitum, appellatum fuisse Trojam, alibi ostendit. Verum quia Æneæ Troja paululum à mari recedebat (uti testatur Dionys. lib. II. & alii) quidam, ut idem notat Cluverius, per summum errorem eandem fuisse putarunt & Ardeam, quia hæc quoque a mari remota est. Verum Holstenius oprime censet, hic aliud quid latere, scil. Χάρακας ab Æneæ extructam, Trojam dictam fuisse, uti liquet ex Dionysio Hal. pag. 880; cujus locum (quem nondum inveni) fortassis respexit & detruncavit Stephanus.

[77] Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται.] Ita Græcis oppidi incolæ, & Latinis scriptoribus ARDEATES appellantur, quod gentile aliquoties apud Livium libr. IV. & alios occurrit: Verum reperitur etiam ARDEATINUS: sic apud Senecam epist. CV. est *Ardeatinus ager*, & apud Livium lib. III. *Ardeatinum fundus*.

[78] Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας &c.] Locus Strabonis exstat libro VII, sed in hodiernis codicibus urbis nomen non cum I, verum cum diphthongo exaratur: Περὶς δὲ τὰ Ἀβδηρίτικα ἡ Ἀρδέττα ὀρθὴ π, μεση δ' ἡ Παιονία, καὶ αὐτὴ πάσα ὑψηλή.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος Φ.] Male in MSS legitur, τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδυαῖος. Pallim apud Strabonem libro VII, Ἀρδιαῖοι reperitur.

[80] Ἀρέθουσα, πόλις Συρίας.] Urbs Syriæ satis celebris, non procul ab Apamea, media inter Epiphaniam & Emisam sita, de qua præter Plinium, Appianum & alios plurimos, etiam Strabo lib. XVI, mentionem facit: Ὧν ἐστι & Λυσπεὶς ὑπὲρ τῆ λίμνης κειμένη τῆ αὐτῆ, Λαπάμειαν, καὶ Ἀρέθουσα, καὶ ἡ Σαμοσατικὴ &c.

[81] Καὶ Θρᾴκης.] Proprie urbs est Macedoniæ, regionis Amphaxitidis circa Strymonicum sinum sitæ. Hoc non est novum & insolens, Thraciæ & Macedoniæ confinia à scriptoribus commisceri. Hujus meminere Plinius, Ptolemæus, Scylax Caryandensis, Ammianus Marcellinus & alii.

κης, [82] ἡ Εὐβοίας, [83] ἡ κρήνη Σικελίας. Ἔστι δὲ Ἰθάκης.

[84] Παρὰ Κόρακος Πέτρᾳ, ἐπί τι κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,

Ὅμηρος. αὐτὴ Κύπρος ἐλέγετο, Δίδυμος ὑπομνηματίζων τῷ Ν τῆς Ὀδυσσείας φησίν, [85] Ἀρέθουσα δὲ εἶσιν ὀκτώ. [86] Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου, τῷ αὐτῷ ὑπομνηματίζων φησίν, [87] ἀρῶ ἐστὶ τὸ ποτίζω, ὃ τὸ ἄρδω σημαίνομεν· ἐκ τούτου ἀρέσθω, ὡς Φλέγω Φλεχθῶ. [88] ἀφ' ὃ πᾶσα κρήνη ἀποθηκικῶς ἂν λέγοι). τὸ ἐθνικὸν, Ἀρεθούσιος.

ΑΡΕΙΑ, κρήνη ἐν Θήβαις, ἡ τόπος, ὃν οἱ καλοικάγαθοὶ Ἄρειοι καλοῦσιν. καὶ εἰσὶν ἀπὸ δύο ἐν ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ Μόψου ἐστὶ Μοψεάτης, καὶ ἡ μητρὸς τῶν θεῶν τὸ Μητρῷον.

ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ [89], ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐνάτῳ. [90] ἐν ᾧ τὰς Φοινικὰς κρήνης ἐδίκαζον, ἀφ' ὧν ἀπὸ ἑβδόμης γιγνομένης μιαιφονίας. Φιλόχορος δ' ἐν Ἀτθίδος δευτέρᾳ βιβλίῳ, [91] ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βιαζόμενον τὴν Ἀλκίππης θυγατέρα Ἀλκίππην· ἐφ' ᾧ τὸν Ἄρη ἀναπεισθέντα ὑπὸ τῶν θεῶν κρῖναι τὸν φόνον· καὶ ἀπὸ τούτου τὸν τόπον Ἄρειον πάγον κληθῆναι. Ἀρεοπαγίτας δὲ καλεῖσθαι τοὺς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δικάζοντας. Ἀρεοπαγίτης δὲ ὁ Ἀρεοπαγίτου καὶ Ἀρεοπαγίτιδος υἱός. Ἀρεοπαγῖτις δὲ ἡ Ἀρεοπαγίτου καὶ Ἀρεοπαγίτιδος θυγάτηρ.

Ciæ, & Eubœæ, & fons Siciliæ, atque etiam Ithacæ.

Apud Coracis Petram, ad fontem Arethusam.

Homerus. Hæc quoque Cypara appellabatur. Didymus in librum Odysseæ N commentans, refert octo Arethusas esse. Heracleo Glauci F. eandem commentariis explicans, ita inquit: Ἀρῶ significat irrigo, unde derivativum est ἄρδω madeo. Inde deducitur Ἄρσθω, humecto: uti à φλέγω ardeo φλεχθῶ comburo. Hinc omnis fons adjective sic [Arethusa] appellatur. Gentile, Arethusius.

AREA, fons Thebanus, & locus cujus incolę Arii vocantur. Ex duabus vocibus unum gentile conficitur, uti à Mopsi Hestia Mopseates, & à Matre Deorum fit Μητρῷον, quod Phrygiæ Deæ fanum denotat.

AREOPAGUS, Athenienſium arx, teſte Apollodoro libro nono de Diis. Illo in loco ſententiam capitis, de homicidiis ferro perpetratis, pronuntiabant. Philochorus vero libro ſecundo hiſtoriæ Atticæ refert: Halirrhotium Neptuni filium, ibi à Marte fuiſſe inter-

[82] Καὶ Εὐβοίας.] In Eubœa non fuit urbs hujus nominis, ſed fons ſatis celebris, de quo poſt Homerum Strabo lib. I. & X: Plinius lib. IV cap. XII: Athenæus lib. XIV cap. I: Euſtathius ad Dionyſium de ſitu orbis. Euripides in Iphig. &c.

[83] Καὶ κρήνη Σικελίας.] De hoc Siciliæ fonte celeberrimo, de quo priſci ſcriptores immania prorſus fabulati ſunt, nihil dicam: ejus luculentam deſcriptionem nobis exhibet Cluverius Sicil. Ant. lib. I. Verum hoc obiter addam, ab Heſychio hunc fontem Κυκάρᾳ nominari, ita enim ille: Κύκαρα, ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα. Ergo peſſime hæc appellatio à Stephani Epitomatore Ithacenſi fonti aſcribitur: optime obſervavit Bochartus, illa poſt vocem Ὅμηρος verba, loco eſſe mota, & alio debere transferri, ita enim ille locum Epitomatoris conſtituit: Καὶ κρήνη Σικελίας, αὐτὴ Κύπρος ἐλέγετο. Ἔστι δὲ Ἰθάκης.

[84] Παρὰ Κόρακος πέτρᾳ &c.] Eſt Homericus verſus ex Odyſſea N. circa finem. Unde ſons ille Ithacenſis nomen ſit ſortitus, lepidiſſima fabula docet Euſtathius ad Homeri locum jam allegatam: Κόραξ δέ τινες ὧν ἱστοροῦσιν αἴτιος, ὡς Ἀρέθουσις, γυναικὸς ἐκ τῆς ἐκεῖ. ὃς ὀλίγου λαχὼν τοῦ Ἰθάκης, πρὸς κρημνὸν ἀνέζησε τῆς Ἀθήνηκιν. ἡ δὲ μήτηρ Δηϊλόχη ἀλλοῦσα ἐπί τινα κρήνην, ἀπέγξατο. εἶθ' οὕτω λόγος τὴν μητρὸς, Ἀρέθουσα κρήνη ἐκλήθη &c. Ἐοικὲ δὲ φασὶ Ἀρέθουσα ἐκ Σαμίης, ἐκ τῶν Χαλκίδι τῇ πρὸς Εὐβοίαι, ἢ ἐκ Συρακούσης, ἢ ἐκ μυθικῆς ἐκ ἱστορίας πηγῆς).

[85] Ἀρέθουσα δὲ εἶσιν ὀκτώ.] Hoc eſt falſiſſimum, non enim ex veteribus tot poſſent enumerari. Commentator qui Didymi nomine proſtat ad Odyſſ. N ita inquit: Ἀρέθουσα δὲ τέσσαρες, ἡ Συρακοσία, ἡ Σαμία, ἡ Χαλκιδὶς, καὶ ἡ Ἰθάκη.

[86] Ἡρακλείων δὲ ὁ Γλαύκου τῷ αὐτῷ ὑπομνηματίζων &c.] Quæ noſter ex Heracleonte de etymologia & ſignificatione vocis Arethuſæ hoc commate perhibet, Theocriti Scholiaſtes ex Epaphrodito hauſit, cujus etiam Stephanus in genuino operis fragmento, ubi Dodonem deſcribit, meminit: hæc ſunt Scholiaſtæ verba. Ἐοικὲ δὲ ἡ Εὐδοξία Ἀρέθουσα, ἡ ἄλλη ἡ Σάμιος. Παῖς Κόρακος πέτρᾳ, ἐπί τι κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Χαριέντως δὲ ἐπαποροῦσί τινες, ὅτι Ἀρεθούσας καλεῖται πολλαχοῦ. Ita legendus eſt hic Scholiaſtæ locus, qui in vulgatis male concipitur. Præterea falſiſſimum hoc eſt, in Samo (non intelligo Icarii maris inſulam, è regione Joniæ poſitam, ſed Samum maris Jonii, poſtea Cephalleniam nuncupatam) fontem hoc nomine extitiſſe; quotquot enim de illo mentionem fecere, in Ithaca è regione Sami collocant.

[87] Ἀρῶ ἐστὶ τὸ ποτίζω &c.] Annotavit Bochartus nec ἄρω nec ἀρῶ, unde Arethuſam volunt dici, in rigandi ſignificatione uſpiam occurrere: Sed loca plurima vide apud Heſychium & Etymologici magni auctorem.

[88] Ἀφ' ὃ πᾶσα κρήνη ἀποθηκικῶς ἂν λέγοι.] Quemadmodum Arethuſa pro quovis fonte, ita Achelous pro quovis flumine accipitur. Servius ad lib. I. Georg. Virg. *Sed hic Acheloum non prater rationem dixit: nam ſicut Orpheus docet, & Ariſtophanes Comicus, & Ephorus hiſtoricus tradunt; Acheloum generaliter propter antiquitatem fluminis, omnem aquam veteres vocabant.* Heſychius: Ἀχελῶος, ποταμὸς Ἀρκαδίας, ἢ πᾶν ὕδωρ ἔνιοι λέγουσι. Ita quoque Ἀνιωρὸς Theſſalitæ fluvius eſt, quemadmodum pro certo conſtat ex Heſiodo, Lucano, Callimachi interprete, Heſychio & aliis: verum ἀνιωροὶ etiam ſumuntur pro torrentibus τοῖς ἐξ ὑετῶν συνισταμένοις. Ida proprie mons eſt Troadis, ſed appellative quemvis montem & locum excelſum denotat. Heſychius: Ἴδας, εἶδος ἐ ὄρους· Τρῳάς, ἡ ὕλη, παρὰ δὲ Ρ' αἰόλοις τὸ ἐπιφανὲς ὄρος. Ἴδηθεν ἢ

βιαζόμενον ὑπὸ [91] Ἄρεος, ἀφ' ἧς τὴν Ἀλ- A interremptum, propterea quod Alcippæ ejus
κίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα. [92] τὸ ἐθνικὸν filiæ vim intulerat. Ex duobus vocabulis u-
ἐκ δύο ἐν, Ἀρειοπαγίτης · [93] ἔστι καὶ ἐν num gentile, Areopagites formatur. Est
Ῥώμῃ Ἄρειον Πεδίον, τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀ- item Romæ Campus Martius *Ἄρειον Πεδίον*,
ρειπεδίδης, ἀλλ' οὐκ ἀρεμόζει Ῥωμαίοις ὁ cujus gentile oportebat esse *Ἀρειοπεδίδης*: ve-
πτῶς. ἔσχ δὲ τὸ Πεδίον Πεδῖνον, ἢ B rum hæc forma Romanis non convenit.
Πεδιανὸς, [94] καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπε- Igitur deducendum erit à voce *Πεδίον* Pe-
δινιανὸς. [95] ἔστι καὶ Θρᾴκης ἔρημον πεδίον, dinus sive Pedianus, & Ariopedinus &
χαμαιπτῆ δένδρα ἔχον, ὡς Πολύβιος Ariopedianus. Est item Thraciæ Ariopedium,
ιγ΄ καὶ δεκάτῃ. humiles arbores habens, quemadmodum Po-
lybius libro XIII, perhibet.

ΑΡΕΟΣ ΝΗΣΟΣ [97], πρὸς τοῖς C AREOS NESOS, Insula Martis in
Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ· Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Ponto juxta Colchos, teste Scumno in Asia.
[98] τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος, ἐξ ἑνὸς τῶν δυοῖν πε- Gentile Aræus, quod ex uno duorum deriva-
ρηγμένου. tum est.

ΑΡΗΝΑΙ, [99] δύο πόλεις, Μεσσηνίας καὶ ARENÆ, duæ urbes hoc nomine, altera
Τριφυλίας. Ὅμηρος, D Messeniæ, altera Triphyliæ. Homerus,

---- Καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν. ---- ---- *Et Arenen amabilem.*

[1] τὸ ἐθνικὸν Ἀρηναῖος. τὸ τοπικὸν, Ἀρηνῆθεν. Gentile, Arenæus. Locale, ex Arena.

ΑΡΗΣ, Ἀρῆος, ὡς Μένδης, χωρίον Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐικοστῇ πεντάτῃ φιλιππικῶν. [2] τὸ ἔθνος Ἀρήσιος, ὡς Μεσ- E ARES Arctis, uti Mendetis, castellum Eubœæ, auctore Theopompo rerum Philippicarum libro XXIV. Gentile, Aresius, uti Mendesius Phagresius.

ΑΡΙΑ [3], γλυκῶς καὶ ὑδατίρως Περσικὴ ARIA, genere fœminino & neutro, Persica

---

[91] Ἀρεος] Ἀλκίππου αἰσχύνοντος, ἀπήγαγεν ὑπὸ Ἄρειος, ἐν Ἄλμῃ· ἔπειτα κριθεὶς ἀπέφυγεν. Idem eodem libro. [92] τὸ ἐθνικὸν Ἀρειοπαγίτης. ὅτι ἀπ' αὐτῆς Ἄρης ὁ πατὴρ ἐκάλει, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλώσομεν ὁ λόγος, ὡς Ἀλκίππου ἐκάλει, καὶ τὸ ἐτέθη.

[93] καὶ ἐν τὴν Ἀλκίππου τὴν αὐτοῦ θυγατέρα.] Sine dubio vox quædam hic excidit, quæ sensum turbat. Fortassis ita locus efferendus erit: Ἀφ' ἧς τὴν Ἀλκίππου τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἀφῆρπασε. Vel simile quid adjiciendum est.

[94] Τὸ ἐθνικὸν Ἀρειοπαγίτης.] Hic locus, si quis alius, ut vulgatus Stephani libris miserè truncatus & mutilus, circumeuntur hunc in modum: Τὸ ἐθνικὸν, ἐδει Ἀρειοπαγίδης, καὶ ἐχ ἀρμόζει Ῥωμαίοις ὁ πατὴρ. Vidit doctissimus Valesius hîc verbis aliquid deesse, cum nititur hic novi generalis insium facere tali modo. Ἄρειον πεδίον πάντων Ῥωμαίων, πλὴν ἐδει Ἀρειοπαγίδης, ἀλλ' ἐχ ἀρμόζει Ῥωμαίοις ὁ πατὴρ &c. Verum cum necessario gentile ἡ Ἄρειος πάγος debebat præcedere, & hæc in libris scriptis continuo legantur, viri docti emendatio minime est admittenda. Nostra ex charactere Vossiano & MSS Palatinis emendatio sive lacunæ suppletio, non est verisimilis conjectura, quæ pro lectorum arbitrio vel admitti vel respui potest, sed indubitata & verisimilis lectio.

[95] Ἔστι δὲ καὶ Θρᾴκης Ἄρειον πεδίον.] De Campo Martio alibi omnino dictum fumus, cum clarissima Reipublicæ Romanæ tempora illustrarent, & etiam ipsi veteres satis accuratam descriptionem ex hiberint.

[97] Καὶ Ἀρειονῆσος, ἡ Ἀρειοπεδιανὸς.] Et hic locus in libris editis non bene erat constitutus, in iis enim excudebatur, quam ex MSS edi curavimus, esse certam, nempe Ἀρειονῆσος. Hanc corruptionem

σικὴ χώρα, ὡς Ε᾽λλάνικος. [4] τὸ ἐθνικὸν Α᾽ρι- A sica regio est, cujus Hellanicus meminit. Gentile Arii, ut idem tradit, & Ariensis.

Α᾽ρεῖοι, ὡς αὐτὸς φησι, καὶ Α᾽ρειῦς.

Α᾽ΡΙΑ᾽ΝΙΑ [5], ἔθνος παρακείμενον τοῖς Καδουσίοις· Α᾽πολλόδωρος δευτέρῳ.

Α᾽ΡΙΑΡΑ᾽ΘΕΙΑ, πόλις πλησίον Καππαδοκίας, [6] ἀπὸ Α᾽ριαράθου Καππαδοκίας Βασιλεύσαντος, γαμβρὸς Α᾽ντιόχου. B

ARIANI, gens Caduſiis proxima, auctore Apollodoro in libro II.

ARIARATHEA, urbs prope Cappadociam, quæ ab Ariarathe Cappadociæ rege, Antiochi genero nomen accepit.

Α᾽ΡΙΑ᾽ΝΘΗ, πόλις Οἰνωτρῶν· Η᾽ρωδιανὸς ιϛ.

ARIANTHE, urbs Oenotrorum, auctore Herodiano lib. XII.

Α᾽ΡΙ᾽ΝΔΗΛΑ [7], τρίτης Παλαιστίνης. Γλαῦκος ἡ κώμη αὐτὴ καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, C Α᾽ριηδηλίτης.

ARINDELA, tertiæ Palæſtinæ urbs. Glaucus vicum appellat. Gentile, Arindelenus.

Α᾽ΡΙ᾽ΚΕΙΑ [8], πόλις Λατίνων· [9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ Ἱστοριῶν ς. [10] ὁ πολίτης, Α᾽ρικῖνος.

ARICIA, urbs Latinorum, cujus Dionyſius libro V & VI, mentionem fecit. Oppidanus, Aricinus.

Α᾽ΡΙΜΑ [11]· [12] Ο᾽μήρου, D

Εἰν Α᾽ρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος. - - - -

ARIMA. Homerus.

In Arimis, ubi ajunt Typhoei. - - -

[13] οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσσαις ἀπὸ Τυρρηνῶν φασὶ γενέσθαι τὸ μῦθον. [14] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρμαῖος. ὀναλέγουσι δὲ Α᾽ρμοί.

Fabulam hanc nonnulli in Ciliciam, alii in Syriam rejiciunt; alii autem Pithecuſis apud Etruſcos contigiſſe memorant. Gentile Arimæus. Vocabantur quoque Arimi. E

Α᾽ΡΙΜΑΣΠΟΙ [15], ἔθνος Τ᾽περβορείων. [16] τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρμάσπειος.

ARIMASPI, gens Hyperboreorum. Gentile, Arimaſpius.

ARI-

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρεῖος.] Xylandri editionem ſequimur: peſſime in prioribus excuſum eſt: τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρεῖος. In Voſſiano: τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρεῖος.

[5] Α᾽ρειάνια, ἔθνος παρακείμενον τοῖς Καδουσίοις.] Hæc non videtur gentis, ſed regionis eſſe appellatio: conſtanter in vulgatis prioribus & MSS legitur: Α᾽ριήρεια, ἔθνος παρακείμενον τοῖς Καδουσίοις. Salmaſius in Plinianis Exercitationibus bis hunc Stephani locum citavit, verum non eodem modo: altero loco, Α᾽ριακὸν, ἔθνος παρακείμενον τοῖς Καδουσίοις: altero vero hunc in modum: Α᾽ριανοὶ, ἔθνος παρακείμενον τοῖς Καδουσίοις, cui lectioni & nos calculum album adjicimus. Regionis nomen non eſt Α᾽ρειάνια, neque Α᾽ρειήρεια, ſed Α᾽ριανὸν, quod paſſim apud Strabonem, Arrianum, Dionyſium Perieg. & alios occurrit, & Latinis ſcriptoribus *Ariane* dicitur. Quemadmodum Salmaſius inter *Ariam* & *Arianem* nullam ſtatuit differentiam, ita quoque *Arii* & *Ariani*, Α᾽ρεῖοι & Α᾽ρειανοὶ ſive Α᾽ρειῦνοι ipſi eadem gens habetur, ita enim ſcribit in Plinianis Exercit. *Sic quantum ad nomen attinet nulla inter* Α᾽ρείους *&* Α᾽ρειανοὺς *differentia: nam* Α᾽ρεῖοι *&* Α᾽ρειανοὶ *idem, ut* Βάκτρειοι *&* Βακτριανοὶ, Παῖονες *&* Παιονῖνοι *& alia ejuſmodi.* Verum quamnam veteres inter Α᾽ρείους & Α᾽ρειανοὺς, atque inter Α᾽ρείους & Α᾽ρειανοὺς differentiam ſtatuerint, clariſſime docet Incomparabilis Iſaacus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Pomp. Melam.

[6] Α᾽πὸ Α᾽ριαράθου.] De Ariarathe Cappadociæ rege paſſim apud Juſtinum, & Strabonem lib. XII, mentio exſtat. Sed cujusnam Antiochi gener fuerit, non facile dixerim: primo intuitu mihi videbatur Antiochi Soteris gener, verum deinde obſervavi, Demetrium Antiochi fratrem, propter faſtiditas ſororis nuptias. Ariarathi bellum intuliſſe, Juſt. lib. XXXV, cap. I. *Demetrius occupato Syriæ regno, novitati ſuæ otium periculoſum ratus, ampliare fines regni, & opes augere finitimorum bellis ſtatuit. Itaque Ariarathi regi Cappadocia, propter faſtiditas ſororis nuptias, infeſtus, fratrem ejus Orofernem, per injuriam regno pulſum, ſupplicem recepit. &c.*

[7] Α᾽ρίνδηλα, τρίτης Παλαιστίνης.] Neſcio an proba ſit hujus loci ſcriptura: ex ſerie literarum hic legendum foret Α᾽ριήδηλα. In Notitia Dig. Imp. Rom. Sectione XXI *Arieldela* legitur.

Cohors prima equitata Calamona.
Cohors ſecunda Galatarum Arieldela.

[8] Α᾽ρίκεια πόλις Λατίνων.] De ſitu, conditoribus & appellatione hujus oppidi legendus Philippus Cluverius lib. III. Italiæ Antiq.

[9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἱστοριῶν ς.] Simili fere modo idem Dionyſius Stephano citatur in vocabulo Κορίνθια, hiſce verbis: Διονύσιος ἐν ἕκτῃ ἱστοριῶν: ex quo loco Cluverius alterum, de quo hic ſermo eſt: ita emendat: Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἱστοριῶν. Utraque ego cenſeo loca miſere eſſe mutila ac detruncata, & cujus vecordia factum ſit, affirmare non poſſum: ſaltem neque Stephano nec Epitomatori videtur aſſignandum, ſed potius imperitis tranſcriptoribus, in hiſtoricorum nominibus parum aut nihil verſatis. Interim nemo non videt, hæc ita eſſe vitiata, ut commodum inde ſenſum elici non poſſit. Quis unquam ſomniavit Dionyſium præter Antiquitates Romanas, alicujus hiſtoriæ epitomen conſcripſiſſe? Ut itaque huic loco conſtet ſenſus, non exigua mutatione opus erit. Fortaſſis reponendum eſt, Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἢ ἕκτῃ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Conjecturam noſtram hinc magis probabilem reddimus, quod iiſdem libris de hac urbe Dionyſius mentionem fecerit. Si quis autem ſuper hoc loco evidentiora docuerit, gratias ei agam lubentiſſime.

[10] Ὁ πολίτης, Α᾽ρικῖνος.] Sine dubio corruptum eſt oppidani nomen in vulgatis & MSS, quod apud alios ſcriptores eſt ARICINUS, quæ forma, ut Stephanus alibi docet, Italis non eſt inſolita. Livius lib. VIII: *Aricini eodem jure, quo Lanuvini, in civitatem accepti.*

[11] Α᾽ρίμοι.] Codex Voſſ. Α᾽ρίμα ὄρη. Ubinam ſint Arima, fuſius diſputat Strabo lib. XIII. Heſychius: Ε᾽ναρέμοις, Α᾽ρίμοις παρὰ τοῖς Καππαδόκαις μεμιγμένοις Φρυξὶ καὶ Σύροις. Quæ verba leviter ſunt corrupta, ſine dubio reſcribendum: Ἐν Α᾽ρέμοις, Α᾽ραμαίοις παρὰ τοῖς &c.

[12] Ὁ μηρός.] Vide Iliad. B.

[13] Οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ.] Liber Voſſianus: οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ. Omnia hæc ex Strabone, licet ejus nomen reticetur, tranſcripta ſunt, ita enim ille lib. XII. Α᾽λλοι δ᾽ ἐν Κιλικίᾳ, πλησίον δ᾽ ἐν Συρίᾳ τιθέασι τὸν μῦθον τοῦτον. Οἱ δ᾽ ἐν Πιθηκούσσαις, οἳ δὲ τὰς πιθήκους φασὶ πεφυκέναι τοῖς Τυρρηνοῖς ἀπέραντα λαλεῖν.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ρίμειος.] In MS Voſſiano legitur: τὸ πατρῷον, Α᾽ρίμοιος.

[15] Τὸ ἐθνικὸν Α᾽ριμάσπειος.] Chartaceus Voſſ: τὸ ἐθνικὸν, Α᾽ριμάσπειος.

Α'ΡΙΜΙΝΟΝ[16], πόλις Ἰταλίας. ἔστι δὲ καὶ ποταμός.

ARIMINUM, oppidum Italiæ & fluvius.

Α'ΡΙΝΘΗ[17], πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσοποταμίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ARINTHE, urbs Oenotrorum in mesopotamia. Auctore Hecataeo in Europa.

Α'ΡΙΣΒΗ, πόλις τῆς Τρῳάδος, Μιτυληναίων ἄποικος· ἧς οἰκιστὴς[18] Σκαμάνδριος, ὁ δὲ Ἀσκάνιος ὁ υἱὸς Αἰνέου. [19] κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου. [20] Κεφάλων δέ φησιν, [21] ὅτι Δάρδανος ὁπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρωάδα πρὸς τὸν Τεῦκρον καὶ Κρῆτας ἐγκατέβη [22] γαμῆ Α'ρίσβῃ. [23] Ἑλλάνικος δὲ Α'τίαν αὐτὴν φησιν. Ἔστιν [24] ἑτέρα ἐν Λέσβῳ, ὁπὸ Λεσβίης τῆς Μάκαρος θυγατρός. Ἔφορος δὲ Μερόπης αὐτὴν ᾠκειολογεῖ, καὶ πρώτην [25] Α'λεξάνδρου τοῦ Πριάμου γαμηθῆναι. [26] Η'ρόδοτος δὲ Ἰάσονι Α'ρίσβαν καλεῖ, ἐν πρώτῃ. [27] Γενίνην, Α'ρισβαῖος. [28] Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Θρᾳκικὸς, ὃς ἐκδίδωσι εἰς τὸν Ἑλλήσποντον.

ARISBE, urbs Troadis, Mitylenæorum colonia, cujus ductores fuere Scamandrus & Ascanius Æneæ filius: sita est inter Percoten & Abydum. Cephalo tradit, Dardanum ex Samothracia venisse in Troadem, & Arisben Teucri Cretis filii filiam uxorem duxisse. Verum Hellanicus eam Bateam nominat. In Lesbo alia reperitur, quæ ab Arisbe Macaris filia nomen fortita est: sed hujus gencalogiam Ephorus à Merope deducit, & primam Alexandro Priami filio nuptam fuisse perhibet. Herodotus & Jasoni Arisbam nominant in libro primo. Gentile, Arisbæus. Est item Arisbus fluvius Thra-

Θρᾳ-

[16] Ἀρίμινον, πόλις Ἰταλίας.] Ex maritimis Umbriæ locis est: unde quæ Strabo Umbrorum esse coloniam, ita enim ille lib v. Τὸ δὲ Ἄρίμινον, Ὀμβρικῶν ἐστι πρόκτισμα, nomen habet urbs ab Arimino fluvio, auctore Festo Pompeio: *Arimum à nomine fluminis propinqui est dictum.* Sita est urbs ad ostia Arimini fluvii in ora maris Adriatici inter Bononium & Anconam. Ab oppido Stephano, ejusque ore oppidani dicuntur *ARIMINENSES*, quo vocabulo farpius utuntur Cicero, Livius, Horatius, Plinius & alii.

[17] Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσοποταμίᾳ.] Non possum non assentiri illis, qui existimant eandem esse urbem, quæ supra Ἀρίμινθα dicitur, & quoque in Oenotrorum finibus ponitur: verum quod addatur in Mesopotamia esse, non debet hoc de celeberrima Asiæ regione accipi, sed appellative pro terræ portiuncula quæ duobus fluminibus cingitur: nam Hecatæum in Europæ descriptione, etiam urbem Mesopotamicam, id est, in Asiæ regione sitam, recensuisse, nullis argumentis mihi est verisimile. Et hinc profecto non levis oritur suspicio, locum esse corruptum & fortassis ita emendandum: Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων ἐν Μεσοποτάμῳ. Sed quo loco fuerint, determinare nequeo: Barrius, teste Ortelio, in Calebria, inter amnes Emulam & Sordum ponit, quod an verum sit Geographiæ periti facile reiciscent.

[18] Σκαμάνδριος, ὃς οἰκιστὴς.] Hoc nomen in vulgatis & veteribus libris legi non videtur: Fortassis referibendum est: Σκαμάνδριος ὁ καὶ Ἀστύνομος. Lege mythologos, & de hac emendatione satis certus ero. Στρατόνικος est nomen gentile, uti ex Stephano de hac re manifestum. Eustathius ad Iliad. Z. pag. 650: Στρατόνικος ἐκαλεῖτο ἀπὸ τοῦ Στρατονίκου τινὸς, ὃς ἦν ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων στρατηγός, ὡς καὶ παρωνομάσθαι τὴν λέξιν τοιαύτην. Verum secundum Servium Æneas Arisbam condidit, quo pacto igitur Afranius ἀποικὴν dici potuit? Vide quæ verba ad lib. IX Virg. longe à nostro recedentia.

[19] Κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου.] Vide Strabonem lib. XIII, & alios.

[20] Κεφάλων.] Vide Vossium de Historicis Græcis.

[21] Ὅτι Δάρδανος ὁπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθών.] Apollodorus hanc historiam referens, etiam rationem reddit, quare Samothracen Dardanus reliquerit: Δάρδανος δὲ ἀπὸ Σαμοθρᾴκης κτίσας πόλιν, Σαμοθρᾴκην ἀπέλιπεν, ἐπειδὴ Τεῦκρος ἐβασίλευε, καὶ ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν ἔγημε καὶ τὴν ἀρχὴν παρέλαβε, Λεκτροφρονὶς Scholiastæ legitur.

[22] Γαμῆ Α'ρίσβῃ.] Sic optime in prioribus editionibus male in Xylandriana legitur, γαμεῖ. In eadem sententia etiam fuit Eustathius, statuens urbem ab Arisba Teucri Cretis F. filia nomen habere, ita enim ille ad Iliad. Μέροπος. Η' δὲ Α'ρίσβη, ἀφ' ἧς πόλις αὐτόθι, ἢ ἀπὸ τοῦ Βασιτία, ἧς ἦν Τρωικὸς Μιτυληναίων ἄποικος· μαθεῖν δὲ Περκώτης ἢ Ἀβύδου, ἔνθα καὶ ἡ Σιγείου, πανταχοῦ Α'σίης, κληθῆναι ὅτιπερ ὁπὸ Α'ρίσβης θυγατρὸς Τεῦκρου τοῦ Κρητὸς, γυναικὸς δὲ Δαρδάνου.

[23] Ἑλλάνικος δὲ Α'τίαν αὐτὴν φησιν.] Optime correxit Meurfius: Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτὴν φησι; & ita quoque Salmasius in margine sui Stephani. Noluimus hanc scripturam immutare, quia constanter in MSS & primis editionibus Α'τίαν inveni. Certissimum tamen est, Dardani uxorem Bateam fuisse appellatam. Apollod. loco jam citato: Γαμεῖ δὲ Δάρδανος Βάτειαν τὴν Τεύκρου καὶ Πλειάδος (scil. Dardanus, dem tranaverat) κἀκ ταύτης παῖδα Ἴλον καὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πριάμου καὶ Ἑκάβης Κασσάνδραν. Vide etiam Scholiastem in Lycophronis Cassandram.

[24] Ἔστιν ἑτέρα ἐν Λέσβῳ.] Pomp. Mela lib. II cap. VII. *In Troade Lesbos: & in ea quinque olim oppida, Antissa, Pyrrha, Eresſos, Arisba, Mitylene.* Unde nomen habeat hæc urbs etiam scribit Eustathius ad Iliad. B loco jam supra citato: ὡς δὲ φασὶ ἐν Λέσβῳ, Α'ρίσβα πόλις ἀπὸ Α'ρίσβης θυγατρὸς Μάκαρος, ἢ Μερόπης, ἣν πρώτην ἔγημε Πάρις ἢ γυναῖκα.

[25] Α'λεξάνδρου τοῦ Πριάμου.] Variis nominibus insignitus hic Alexander in antiquorum scriptis occurrit. Aliquando Paris appellatur, aliquando Laomedon, nonnunquam Priamus, & etiam Ideus. Hoc me docuit Constantinus Hermoniacus, qui se appellat δοῦλον Κυρίων Α'γλαοβάκα, Υακίνθου & Ἥρας, καὶ τῆ Α'ίνης &c. Hujus Metaphrasis in Homerum in Bibliotheca Lugduno-Batava manu exarata, & capitulis distincta exstat, hactenus, quod sciam, nondum edita. Capitis octavi hæc est ἐπιγραφὴ. Ὁ ἐφ' πάσας ἀνομασίας αὐτοῦ ἡ Α'λέξανδρος ὁ Πάρις. Deinde ipsum Metaphrastes caput octavum sic incipit. Σπουδάσας ἀναμάσσαι πυνθάνομαι πόθεν ἐκείνος ἦν ὁ ποιμὴν Πάρις, καὶ ἐν ᾧ πατρὸς Πελασγὸς ἦν Ἴδηνος, καὶ ἐκ θρεπτὸν Α'λέξανδρος γεγονὼς τῷ Ἴδηνος, ἀναμιχθὼν τῷ Ἰπποκόωντι ἐκείνῳ, εἰς τὸ θεῖος τοῦ Ἰδηνος &c. Καὶ τοιαῦτα ζητοῦντα ἡ Ἑλλὰς ἐκείνη.

[26] Η'ρόδοτος δὲ Ἰάσονι Α'ρίσβαν καλεῖ.] De Jasone nihil quod sciam circumfertur: Herodoti verba non possunt quod sciam circumfertur: Herodoti verba non possunt de Arisba Meropis filia, neque etiam de Alexandri Parisidis uxore intelligi, ita enim ille lib I. Τῶν δὲ ἐλθόντων ἐς Λῆμνον ἀνακομισθέντων Α'ργείων ἐκ Τροίης ἐπὶ τοὺς Μινύας τοὺς ἐξ Ἰωλκοῦ ἐκπεσόντας, ἐγένοντο ἐν αὐτοῖσι καὶ Ἀργοναῦται, τῶν ἦρχε Ἰάσων Α'ἰσονίδης.

[27] Γενίνην, Α'ρισβαῖος.] Codex Vossianus: τὸ ἐθνικὸν, Α'ρισβαῖος ἢ Α'ρισσαῖος. Eodem gentili alio loco utitur Stephanus: Τεῖτλα, πόλις Τρωικὴ, Α'ρισβαῖος κλῆσιν μία. Doctissimus Spanhemius ex gaza Christinæ Augustæ protulit nummum cum inscriptione ΑΡΙΣΒΕΩΝ. Neutra Stephani forma cum numismate convenit, apud quem mox τὸ ἐθνικὸν Α'ρισβαῖος sequetur, quod profecto displicuit magno Salmasio, qui in margine sui codicis Α'ρισσαῖος emendavit.

[28] Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Θρᾳκικὸς Α'ρισβος.] Hæc ex Straboni libro XIII desumpta videntur, ita enim ille: Η' δὲ Λίσβος πόλις Α'ρίσβα, ἧς τὸν ζῆλον ἔχειν Μυτιληναῖοι. Ἴσως δὲ καὶ

Θρακῶν Ἄ ε ι σ Θ ο ς. τὸ ἐθνικὸν Ἄ ε ι σ - A
Θαῖος.

Ἀ Ρ Κ Α Δ Ε Σ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν. οὕτως οὖν ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν B πάντως Ἀρκάδες.

Ἀ Ρ Κ Α Σ [19], Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος, καὶ Ἀρκαδία· ὡς Τέμμιξ, Τέμμικος, Τεμμικία. [20] ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία, ὡς Νικόλαος πέμπτῃ. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐκ- C καιδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δημητρός φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, πρότερον γὰρ τὴν θυσίαν ποιεῖσθαι τῶν καρπῶν ἐκ τῆς γῆς ἔμελεν ὁ καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ πόρον, καὶ ὅτου D πὲ Ἀρκάδια, πρὶν χάειν. [33] ἐκλήθη δὲ καὶ Παῤῥασία, καὶ Λυκαονία. οἱ δὲ, καὶ Γιγαντίδα φασὶ, [34] καὶ Ἀζανίαν, [35] καὶ Παναίαν. Ἴππους δὲ ὁ Ῥηγῖνος λέγει πρῶτος καλέσαι [36] περσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. καὶ τὸ ἄστρον λέγεται E [37] ἐν τῷ ἁμαξῇ τότε ἀρκτος κληθῆναι, ἢ ἅμαξα ἐλέγετο. [38] Ἴασος δέ φησιν, ὅτι Θεμιστὼς δὲ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο· ἀφ' ὧν καὶ τοὺς μῆνας

Thracicus, unde gentile Arisbensis formatur.

ARCADES, urbs Cretæ, quam Xenion in Creticis meminit, cujus cives similiter Arcades appellantur. Demetrius vero urbem non Arcadas, sed Arcadiam nominat. Optime igitur hinc gentile Arcades deducitur.

ARCAS Arcadis, unde Arcadius & Arcadia, quemadmodum Temnix Temnicis Temnicia. Olim vero appellabatur Pelasgia, auctore Nicolao libro v. Apollodorus libro xvi in Deorum originibus perhibet de Cerere: Homines Cereri Arcadia sacrificaturos, post primam frumenti sationem sacrificium illud decreviſſe, quia ex ipsa terra fructus & ad alimentum, & ad sationem prodiret: & hinc est quod sacra isthæc honoris gratia Arcadia dicantur. Hæc regio etiam Parrhasia & Lycaonia appellata fuit: quidam vero eam Gigantidem, & Azaniam & Paniam nominant. Hippus Rheginus primus omnium dicitur Arcadas Proſelenos, id est, ante lunam natos, nuncupaſſe: Fernoturque eodem tempore astrum in cœlo, cui Plaustrum nomen erat, Ursam vocitatam esse. Verum Ister tradidit, Arcadem Themistûs & Jovis filium fuisse, cujus mater in feram mutata

Θ πομπὸς Ἀ ρ ι σ Θ· οὐ Θοίκη, ὡς εἴρηται, ἢ τάττ πάντιοι οἱ Κ ε ῤ α μ ί ν ε ι ς Θ ῥ ᾶ κ ε ς. Vide quoque Eustath. ad Iliad. B.

[19] Ἄ ρ κ α ς Ἀ ρ κ ά Θ ο υ, ἀφ' οὗ Ἀ ρ κ ά δ ι Θ ο ς.] Nomina heroum & gentilia aliquando esse eadem, jam aliquoties inculcavit Stephanus: Ἄρκας igitur esse potest nomen gentis & heroïs. Eruditissimus Spanhemius in regis Galliarum gaza lustravit nummum, qui in parte averſa exhibebat equum cum literis TOIC ΑΡΚΑΣΙ. Et Goltzius divulgavit nummum in quo excusum est ΑΡΚΑΔΙΩΝ.

[20] Ἐ κ α λ ε ῖ τ ο δὲ Π ε λ α σ γ ί α.] Ita legunt libri MSS & editi: verum reſcribendum videtur: ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία. Idem perhibet Stephanus in Παῤῥασία ex libro primo Chronicorum Characis. Χάραξ δὲ κἀν τοῖς Π ε λ α σ γ ί α, ὡς πρώτῳ χρονικῶν φησι. Πελασγὸς Ἀ ρ ι σ Θ· πος, τοῦ Ἐ ὐ α ί ν ο υ, τοῦ Ἀ ρ γ ε ί ο υ, μυθικώτατος ἐξ Ἄργους, ὃς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κλῆσιν τῇ Πελασγίᾳ, ὕστερον δὲ Ἀ ρ κ α δ ί α ν κληθεῖσαν, ἔσχεν ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς ἀπὸ Ἰνάχου.

[21] Μεῖ ῖ πρῶτοι πόροι.] Sic habent vulgati codices: Salmasius ex Palatinis legebat in margine sui libri: μεῖ ῖ πρῶτον πόρον, quæ lectio nihil ad rem facit: Fortassis corrigendum est: μεῖ ῖ πρῶτοι συῖ πόροι. Primis enim temporibus poëtæ fingunt homines glandes manducasse, quæ ad sationem non conducebant: sed postea Triptolemus beneficio Cereris τὸν συόρον, id est, frumenta invenit, quæ & alimento & sationi inserviebant. Vide Pausaniam lib. VIII.

[32] Ὅ π α αὐτὸς ὁκ ῖ γῆς ἔμελεν ὁ καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ πόρον.] Hæc verba in omnibus editionibus non inveniuntur, in quibus egregius hic locus mutilus & sordidissime truncatus hunc in modum circumfertur: Ὅ π α Ἀ ρ κ α δ ί α τῇ Δ ή μ η τ ρ ι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, πρότερον γὰρ τὴν θυσίαν ποιεῖσθαι τῶν καρπῶν ἐκ τῆς γῆς ἔμελεν ὁ καρπὸς. καὶ ὅτου τὰ Ἀ ρ κ α δ ί α πάντες χάειν. Stephanum itaque istis verbis auximus, quæ Salmasius in libris Palatinis & nos in Vossiano reperimus.

[33] Ἐ κ λ ή θ η δὲ καὶ Π α ῤ ῥ α σ ί α, καὶ Λ υ κ α ο ν ί α. οἱ δὲ καὶ Γ ι γ α ν τ ί δ α φασί.] Hæc Arcadiæ appellationes etiam leguntur apud Eustathium in Dionysii Periegesin pag. 59. Ἴππους δέ φησι Ἀ ρ κ ά Θ ο υ ἀναμφιλόγως ὁ Ἀ ρ κ ά δ ι Θ ο ς, ὑῷ Διὸς καὶ Θ ε μ ι σ τ ῦ. καὶ ὅτι καὶ Π ε λ α σ γ ί α ποτ' ἐκλήθη, καὶ Π α ῤ ῥ α σ ί α, καὶ Λ υ κ α ο ν ί α, καὶ Ἀ ζ α ν ί α. ὅτι δὲ Περσέλουοι λέγονται οἱ Ἀ ρ κ ά δ ε ς, ἀφ' ὧν καὶ τοὺς μῆνας ἴδιους ἄρχασθαι, ὁ Λυκάονος ἱστορεῖ. Tradit Plinius lib. IV cap. V: antiquum Arcadiæ nomen *Drymodis* fuisse, ita enim ille: *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, undique à mari remota: initio Drymodis, mox Pelasgis appellata.*

[34] Καὶ Ἀ ζ α ν ί α ν.] Male Xylander edi curavit, καὶ Ἀ ζ α ν ί α ν. Stephanus Ἀ ζ α ν ί α μὲν δὲ καὶ Ἀ ρ κ α δ ί α ς. οἱ οἰκήτορες Ἀ ζ α ν ῆ ς.

[35] Καὶ Π α ν ί α ν.] Hesychius totam Peloponnesum ita appellatam perhibet: Παονία, ἡ Πελοπόννησος. Sic in honorem Panis Arcadiæ Dei dicta videtur. *Pan Deus Arcadiæ &c.*

[36] Π ε ρ σ ε λ ή ν ο υ ς τοὺς Ἀ ρ κ ά δ α ς.] Eustathius in commentariis ad Homerum & ad Dionysium de situ orbis perhibet, Arcadas Proſelenos appellatos esse, ἀφ' ὧν καὶ τοὺς μῆνας ἴδιους ἄρχασθαι. Verum longe aliam rationem adfert Censorinus de Die Natali cap. XIX: *Item in Achaia Arcades trimestrem annum primo habuisse dicuntur, & ob id Περσελήνους appellati: non ut quidem putant, quod ante sint nati, quam Luna astrum cœlo esset: sed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad lunæ cursum constitueretur.* Apollonii Rhodii Scholiastes ad librum IV varias veterum de hac appellatione opiniones enumerat, quem legisse de hac re non pœnitebit.

[37] Ἐ ν τῷ ἁμαξῇ.] Ita reſcribere & edere placuit, suadentibus MSS, primis editionibus & ratione ipsa: corruptissime in Xylandriana legitur: καὶ τὸ ἄστρον λέγ. ὃ τὴν Ἄ ρ κ τ ο ν Θ κληθῆναι, ἡ ἅμαξα ἐλέγετο.

[38] Ἴ α σ Θ· δὲ φησιν, ὅτι Θεμιστὼς δὲ Διὸς ὁ Ἀ ρ κ ὰ ς ἐγένετο.] In Xylandriana editione vocula ὅτι abest, quam ut perniciosam ex aliis editionibus revocavimus. Sed aliud hoc loco latet ulcus, quod non tantum vulgatos libros, verum & manu exaratos occupat: nam Arcas non fuit Jovis ex Themisto filius, sed ex Callisto. Themisto fingitur fuisse Hypsei filia, ex qua Athamas Æoli filius Sphincium & Orchomenum habuit. Eundem errorem erravit Eustathius in comment. ad Iliad. B. ubi videtur Stephani verba transcripsisse: Τότε δὲ φασὶ τὸ ἄστρον ἡ ἅμαξα, ἐκλήθη ἄρκτος, ἀφ' οὗ τὸ ἐ ῥ η γ ῖ ν ο ς Ἀ ρ κ ά δ ι Θ ο ς, τὸν ἐκ Διὸς καὶ Θ ε μ ι σ τ ῦ ς, τυχὸν δὲ καὶ Καλλιστοῦς πεποιῆσθαι τὸ μυθικὸν ἄρκτος Θ ε ο π ο μ π ὸ ς τῶν. Η ῥα φασὶν οἱ Θεμιστὼ ἐγένετο. Alii mythologiæ doctores referunt: ad Lycaonem Pelasgi filium Jovem in hospitium venisse, & filiam ejus Callisto compressisse, ex qua natus est Arcas, qui ex suo nomine terræ nomen indidit. Hæc Ursa dicitur facta esse, ob Iram Junonis, quod cum Jo

μηρὸς ὀσφηρέωσιν, [39] ἄρκλῳ δὲ ὑΡ' Η"ρας A mutata (à Junone enim Ursa dicebatur) propterca istam appellationem sortita est. Hinc Patro nymicum, Arcasidæ: oportebat esse Arcadides, sed ut mala pronunciatio vitaretur, hoc modo factum est. Fœmininum est Arcasis. Reperitur quoque Arcadia, urbs maritima. Dicitur etiam Arcadicus, & Arcadica & Arcadicum, atque præter rationem Arcadissa. Hinc adverbium de loco, quod ex Arcadia denotat. Incolæ etiam Arcadiondas appellabant, redundante litera D. Est item Arcadia, Ægypti oppidum.

ARCESINE, una est ex tribus civitatibus, in insula Amorgo sitæ: Erant ibi Melania, Minoa, Arcesine. Verum Polybius hunc Arcesinam genere masculino dixit. Gentile, Arcesinensis. Androtio in sexto de regione Attica inquit: Amorgiis, Minoitis, Arcesinensibus.

ARCE, urbs Phœniciæ, quæ nunc Arcæ vocatur. Hujus meminit Josephus Antiquitatum Judaïcarum lib. quinto. Gentile, Arcæus.

ARCIROESSA, urbs in Ponto, Heracleæ subdita, uti refert Domitius Callistratus lib. IV, de Heraclea. Gentile, Arciroessæus, sicut Pityussæus.

Arco-

Jove concubuit. Paulinius in Arcadicis hæc de illa perhibet: Ἔνθα καὶ ἄρκτου πηγὴ ἀέρτει, ὑφαπτὸς Λυκαίοις, ἐγίνετο Καλλιστὼ τὸν Καλιστὼ (λέγω δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν Ἑλλήνων ἀναγράφοντες ἱστορίαν) ἔζης. Η' ἐφ δὲ ὡς ὑρώσεσιν, ἐπονείδιστος ἐν τοῖς Καλιστὼ. Et apud Apollodorum de illa legitur: Τὰ δὲ λεγόμενα, ὡς Α'ρτεμις αὐτὴν κατετόξευσεν, ὅτι τὸν ἀρχὸν ἐφύλαττε, ὡς Α'ρκαδικὰ ἀπολογοῦσιν ἢ Καλλιστὼ, Ζεὺς ἐκ τῶν ἀρχῶν ἐκείνων ἀναστέφειν Μαίαν, ἐπονείδιστος Κύπρος. τὸν δὲ Καλιστὼ καταστερίσας, ἐκάλεσε Ἄρκτον. Male ab Hygino Fab. CLXXVI & CLXXVII Lycaonis filia CALYSTO appellatur. Itaque censeo hunc errorem non Stephano, sed potius librariorum imperitiæ imputari debere, & Eustathium depravato Stephani codice illum fuisse, quod non semel nobis manifeste liquit: apud illos fortasse non Καλιστὼ, verum Μεγιστὼ (quod magis ad θυμέσιν respondet) erit reponendum: veteres enim, qui de hac fabula posteris aliquid tradidere, inter se dissentiunt, an Callisto, an vero Megisto Lycaonis filia apellatur: imo inter illos etiam existitere, qui existimant hanc errorem non Stephano, sed potius librariorum imperitiæ imputari debere, & Eustathium depravato Stephani codice illum fuisse, quod non semel nobis manifeste liquit: apud illos fortasse non Καλιστὼ, verum Μεγιστὼ (quod magis ad θυμέσιν respondet) erit reponendum: veteres enim, qui de hac fabula posteris aliquid tradidere, inter se dissentiunt, an Callisto, an vero Megisto Lycaonis filia appellatur: imo inter illos etiam existitere, qui existimant hanc Cereri filiam, & Lycaonis neptem fuisse. Hyginus Jovem, non Callisto, sed Megisto dicit appellatam: & non nullum opinionibus etiam legi potest Apollod. ibi. jam citato, ubi Pherecydem idem tectentem inveniet lector. [39] Ἄρκλῳ δὲ ὑΡ' Η"ρας αὐτὸν ὀνομασθῆναι.] Sic exhibent MSS & vulgati omnes, verum non placet mihi hæc lectio, neque pro genuina est habenda: sine dubio integer locus hunc in modum est legendus: Ἰ'σχυσε δὲ φησιν, ὅτι ἄρκτου ἐφύλαττε, ὡς δὲ ὑΡ' Η"ρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι, τουτὸς τυχεῖν ἐπονείδιστος. Locum confer cum verbis Eustathii supra ex Tzetzæ emendatione nostra non dubitabis.

[40] Ὁ πατρωνυμικὸν, Α'ρκεσίδης.] Optime monet magnus Salmasius in margine, fuisse libri hoc loco legendum esse: τὸ πατρωνυμικὸν, Α'ρκεσίδου. Callimachus Hymno in Dianam:

Κυδίη Ἀρκεσίδαο καὶ Ἀτλαντίδαο.

Ἐν δὲ Α'ρκαδίᾳ ἡ Α'ρκαδία πόλις.] Recte Xylander hæc ab insequentibus separans, in integrum restituit: nulla enim distinctione facta, in editione Veneta & Florentina hic locus sequenti tmemati annectitur hoc modo: Ἐ'στι δὲ Α'ρκαδία Α'ιγύπτου πόλις, μία τῶν τριῶν πόλεων, τῶν οἱ Α'μοργοὶ τὴν νῆσον.

[42] Η"σαν γὰρ Μελανία.] In insula Amorgo tria reperiri oppida, etiam alibi docet Stephanus. Tunc temporis ad illum locum diximus, manifeste fatis constare, ibi Arcesinam & Minoam exstitisse, & de tertiæ urbis appellatione dubiam ipsius Stephani opinionem circumferri. In vocabulo Α'μοργὸς eam Ægialen, & hoc loco Melaniam nuncupavit.

[43] Ἄρκη πόλις Φοινίκης, ἡ νυῦ Α'ρκαι καλουμένη.] Georgius Monachus, uti notavit Isaacus Casaubonus, urbis nomen numero multitudinis protulit, scribens ibi Alexandrum Severum natum esse: Ἐν Α'ρκαῖς τῇ Φοινίκης τῇ ἐγγὺς. Refert Aurelius Victor de Cæsaribus cap. XXIV quoque Cæsaream appellatam fuisse: *Statimque Aurelio Alexandro Syriæ urbe orto, cui duplex, Cæsarea & Archa nomen est, militibus quoque amittentibus Augusti potentia delata.* Ita fortassis hic locus est supplendus, à quo in vulgatis τὸ urbe abest, quod necessario hic requiritur.

[44] Ἰ'ωσηπος ὁν πέμπτῳ.] Josephi verba leguntur cap. I. Ἄρκη δὲ πόλις ὑπῆρχεν αὐτοῖς οὐ τῇ μικρᾷ, ἡ δὲ Α'κκαῦη. Fuit & alia Ἄρκη quæ Petra dicebatur, uti idem Josephus libro IV cap. IV Antiq. Jud. auctor est.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρκαῖος.] Hæc forma magis Græcorum analogiæ respondet, quam eorum qui Palæstinam & alios tractus orientales incolunt, solent enim illi gentilia in *ωος* terminare. Latini hinc deducunt ARCENUS. Ælius Lampridius in Alexandro Severo cap. I. *Aurelius Alexander, urbe ARCENA genitus.* Et apud eundem cap. V: *Alexandri nomen accepit, quod in templo, dicato apud ARCENAM urbem Alexandro Magno, natus esset.* Erraverunt igitur viri docti, existimantes τὸ Arcena nomen urbis esse, cum revera nihil aliud sit quam forma nominis gentilis orientalibus usitata. Similis error à nobis detegitur pag. 152 ad vocem Α'ραί.

[46] Ἐ'ν τετράτῃ τῆς Η"ρακλείας.] Codex Vossianus: Ἐ'ν ς' τῆς Η"ρακλείας.

[47] Ὡς Πιτυουσσαῖος.] In vocabulo Πιτύουσσαι hujusmodi gentile

Α'ΡΚΟ'ΝΗΣΟΣ [48], νῆσος Καρίας. Α Α'πολλόδωρ@ ἐβδόμῃ Καρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Α'ρωνήσι@.

ARCONESUS, insula Cariæ, teste Apollodoro rerum Caricar. lib. VII. Gentile, Arconesius.

Α'ΡΚΤΑ͂ΝΕΣ, ὡς Α'νιάνες, ἔθν@ Η'πρωϊκόν. Ρ'ιανὸς ἐν πεμπτῃ Θεσσαλικῶν.

ARCTANES, uti Anianes, gens Epirotica, de qua Rhianus lib. quarto rerum Thessalicar. mentionem facit. B

Α'ΡΚΤΩΝ νῆσος [49] ἄντως ἡ Κύζικ@ σκαλεῖτ· καὶ πόθεν, ἐρήσεται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. [50] λέγεται καὶ σωθήτως, Α'ρκτόνησ@.

ARCTON, insula, ita olim Cyzicus appellabatur. Unde autem nomen habeat, dicetur, ubi de illa agitur. Composite etiam Arctonesus vocatur.

Α'ΡΜΑ [51], πόλις Βοιωτίας τῆ Ταναγρι- C κῆς. [52] Παυσανίας ἐννάτῳ. σκληθῆναι δὲ Α'μφιάρεω ἅρμα@. [53] ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν φασὶ μὲν ἅρμα@, [54] ἀφανισθῆναι δὲ τοῖς διώκουσιν ὑπὸ τῆ καλουμένῃ. [55] ὑπάρχει δὲ ὄπος δῆμος ἔχων φρέαρ ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. [56] καλεῖται δὲ λυτρὰ Α'μφιάρεω. [57] τὸ ἐθνικὸν, Α'ρματός. [58] ἔστι καὶ Α'ρμαῖα πόλις πληρωνικῶς Υ'νδική. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ἡ Δωρὶς τὸ D τῆς χώρας ἐθ@, Α'ρματιώτης, ἡ Α'ρματίτης. [59] ἔστι καὶ πολίτης Α'ρματίτης, ὡς ἡ Ε'ρμα Ε'ρματίτης.

HARMA, urbs Bœotiæ agri Tanagrici, apud Pausaniam lib. IX: quæ ab ἅρμα@, id est, à curru Amphiarai nomen accepit: ajunt enim ipsum curru eo confugisse, & ab incolis non fuisse traditum persecutoribus. Est quoque Harma Atticæ circa pagum Phylen appellatam. Habet autem hic vicus castellum munitum, quod Tanagricæ finitimum est. Appellatur etiam Amphiarai Balnea. Gentile, Harmatensis. Reperiuntur item Harmata numero plurali, urbs Indica, eodem gaudens gentili: vel propter regionis consuetudinem Harmatenus, sive Harmatita dicitur. Civis quoque Harmatita vocatur, quemadmodum ab Herma Hermatita deducitur. E

Α'ΡΜΕ-

ARME-

gentile non occurrit. Πιτύουσαι, ἤτοι Δῆσφορι, ἃς Πιτυοδὶς καλεῖ Α'λκμάν. τὸ ἐθνικὸν, Πιτυόσι@. Reperitur tamen apud nostrum in voce Πίτυουσα, πόλις Λυκαονίας. τὸ ἐθνικὸν, Πιτυοσσαῖ@, ὡς Σκοτουσσαῖ@, Πιτυοσσαῖ@.

[48] Α'ρκόνησος, νῆσος Καρίας.] Hujus insulæ situm satis accurate Stephanus ob oculos ponit in voce Α'σσὶς, ubi quoque tradit hoc nomine infignitam esse: Ε'στι δὲ νῆσος ἀπὸ μικροῦ Λεσβίου δὲ Τέω, τριῶν ὡς ἐνδεὴς, ἀπὸ μὲν πάντων Α'σσησίως. ἀπὸς δὲ πάντων Α'σσὶς ὀνομαζομένη. Strabo lib. XIII. Καὶ Τέως δὲ Λεσβίου διέχει ἑκατὸν ὀγδοήκοντα σταδίους. μικροῦ δὲ νῆσος Α'σσὶς. οἱ δὲ Α'ρκόνησον καλοῦσι. Sed cave credas Apollodorum rerum Caricarum scriptorem fuisse. Constat enim hoc in loco librariorum mendam latere, Α'πολλόδωρ@ pro Α'πολλοδώρου accipientium, qui res Caricas consignavit, quod apud Stephanum ipsum & alios liquet. Quid multis opus est? Codex Vossianus exhibet: Α'πολλόδ@ ὁν ζ Καρικῶν.

[49] Οὗτος ἡ Κύζικ@ σκαλεῖτ.] Tantum hic apponam Stephani verba: Κύζικ@, πόλις ἡ Προποντίδ@, κειμένη ἐπὶ χερρονήσου· ἐκαλεῖτο δὲ Α'γκτὼν τέως. Unde hoc nomen habeat, neque hic, neque aliis in locis docetur, quod manifestum compendii signum est.

[50] Λέγ]ε σωθήτως, Α'ρκτόνησος.] Plurima hujus compositionis exempla in Stephano leguntur: sic, Ε'κατόννησος, Προκόννησος, Α'ρώνησος &c.

[51] Α'ρμα, πόλις Βοιωτίας τῆ Ταναγρικῆς.] Satis accurate hujus oppidi situm describit Strabo lib. IX: ex quo Stephanum omnia haustisse existimo, uti mox demonstrabitur.

[52] Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio innuuntur hæc verba: Ε'ξῆς δὲ πόλεως ἐρείπια ἐστι Α'μφι@ν@ Μυκαλησσῆ· καὶ τῆ πᾶ τὸ ἐνομ@ ἐχώρει ἀφανιζόμ@, ὡς οἱ Ταναγραῖοί φασι, ἐστᾶσθαι Α'μφιάρεω ζ ἅρμα@· τὸ δὲ ὄνομ@ ἐγένετο οἱ Θηβαῖοι.

[53] Ε'νταῦθα γὰρ καταφυγεῖν &c.] Ubi hoc acciderit, de quo urbi nomen est inditum, non consentiunt inter se veteres: alia Tanagræorum, alia Thebanorum opinio fuit, uti ex loco Pausaniæ jam citato, quodammodo liquet. Optime censet Salmasius ante hæc verba aliquid excidisse, & locum ita debere concipi: σκαλῆν δὲ Α'μφιάρεω, ἃ ζ Α'δρήστ@ ἄρμα@. ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν &c. Ex Mythologis enim evidentissimum est, Amphiarum cum auriga hiatu terræ absorptum, & postea nunquam in terris conspectum fuisse: Adrastum vero fuga evasisse.

[54] Καὶ ἀφανισθῆναι τοῖς διώκουσι.] Neque Strabo, neque Pausanias ita hanc historiam tradidere. Eustathius Stephano respondet, qui fortasis ejus locum transcripsit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 266. Α'ρμα δὲ κώμη τις πλησίον Μυκαλησσοῦ. ἀπὸ δ' ὀνομ@ ἦν Φερεκύδ@ ὁμόρου ὄρους, ὃμορον φασὶ τῆ Ταναγρικῆ· ὃ ὁ πολίτης Α'ρματός. ἐκλαθ@ δὲ φασιν ἔστιν, ὅτι ἐκεῖ κατάγη τὸ ζ Α'δρήστ@ ἅρμα. ἡ δὲ ἀφανισθ@ Α'μφιάρεω, καθ' ὑμῶν ὦ ἐκεῖ, ὡς μὴ ἐκδηλ@ τοῖς διώκουσιν. Plane cum Stephano convenit, præterquam quod etiam de Adrasto mentionem faciat, de quo lege Strabonem lib. IX.

[55] Ε'στι δὲ ὁ Α'τικῆς Δῆμος.] Eodem prorsus modo distinguit Strabo lib. IX inter Harma Bœotiæ, & Harma Atticæ, hæc sunt ejus verba: Ὡς δ' αὖτως δὲ τὸ Α'ρμα, τῆς Ταναγραικῆς κώμη ἐρημ@, πρὸς Μυκαλησσῷ, ἀπὸ Α'μφιάρεω ἅρματ@ λαθόντ@ τὸν ἡνίοχ@, ὑπὸ γῆν ὀπὸ ζ Α'δρήστ@ ζ καθ' ὃν Α'τικὸν, ὃ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμον τῆ Α'τικῆς, ὁμόρου τῆ Ταναγρα.

[56] Καλεῖται δὲ λυτρὰ Α'μφιάρεω.] Vide versum Euphorionis in voce Ω'κεανός, ex quo situs cognosci potest. Nemo antiquorum Atticum aut Bœoticum Harma Α'μφιάρεω λυτρὰ appellavit: Unus Eustathius sic nuncupatum vult, sed locum ex Stephano, uti jam diximus, transcripsit. Pausanias tradit juxta templum *Amphiarai fontem* fuisse, qui similiter *Amphiarai* cognominabatur. Salmasius πηγὴ Α'μφιάρεω, & Α'μφιάρεω λυτρὰ idem fuisse existimat. Ergo vir summus oppidum Harma, & templum & fontem eodem loco statuit, quod mihi non videtur verisimile, uti quodammodo probavit Clarissimus Vossius, quem contra Salmasium disputantem lege in notis ad Pomp. Melam.

[57] Τὸ ἐθνικὸν, Α'ρματός.] Goltzius exhibet nummum cum inscriptione ΑΡΜΑΤΕΩΝ. De hoc gentili ergo non est ambigendum.

[58] Ε'στι δὲ Α'ρμαῖα πόλις πληρωνικῶς Υ'νδική.] Intelligit fortassis oppidum Barchmanorum, quod Diodorus Siculus libro XVII. Α'ρματόλιν appellavit.

[59] Ε'στι δὲ πολίτης Α'ρματίτης, ὡς ζ Ε'ρμα Ε'ρματίτης.] Codex Vossianus: Ε'στι δὲ πόλις Α'ρματίτης, ὡς ζ Ε'ρμα Ε'ρμα-

Α ΡΜΕΝΗ [a], κώμη Παφλαγονίας· Μένιππος ἐν Περίπλῳ. [b] ὧδε δὲ καὶ Ξενοφῶν λέγει ἐν Ἀναβάσει, Ἀρμενίων δὲ ἡ ἐθνικὴ τοῦ τε Ἀρμένη Ἀρμενεύς, ὡς τοῦ Κασμένης Κασμενεύς. [c] τῆς δὲ Ἀρμένης Ἀρμένιος, ὡς Παλλήνης.

ARMENE, pagus Paphlagoniæ, cujus Menippus in Periplo meminit. Apud Xenophontem de Expeditione Cyri per [a] Ἀρμένην scribitur. Armenes gentile est Armenæus, uti à Casmene fit Casmenæus: verum ab Ἀρμένης fit Armenius, quemadmodum Pallenius.

Α ΡΜΕΝΙΑ, χώρα πλησίον τῆς Περσῶν, [a] ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τῇ περὶ Ῥόδου. οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι, ὡς Εὔδοξος ἀτώτῃ γῆς περίοδον. [b] Ἀρμένιοι δὲ τὴν ἴψος ἐκ φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ Φρυγίζει. περίχουσι δὲ λίθον τὸν γλυφυρόν, καὶ [c] ἀρυτώσας τὰς σφραγίδας. καὶ Ἀρμένια τὰ ἡλυκὰ, ὧδε Ξενοφῶν. ἔστι δὲ Ἀρμένιον ὄρος, ὧδε τὸν δεξιὸν τοῦ Γέρκανος, ὃς Διονύσιος,

ARMENIA, regio Persis vicina, quæ ab Armeno Rhodio nomen habet, uti Antipater libro tertio de Rhodo auctor est. Incolæ appellantur Armenii, teste Eudoxo libro primo de circuitu terræ. Armenii genus suum ex Phrygia deducunt, atque in multis Phrygum linguam imitantur: lapidem mittunt quo gemmæ scalpuntur ac perforantur. Et apud Xenophontem fœminino genere gentile Armenia invenitur. Est item mons Armenius circa Hyrcaniæ initium, de quo Dionysius:

---- [d] Θοὸν ἀπρὸξ ἐβαλ' ἄχνην.

Rapidam ejectat spumam: Incipiens primum à monte Armenio.

Α ἐξάμενος· παρὸν τὸν ἀπ' ἄρκτου Ἀρμένιον.

Α ΡΝΑ, πόλις Λυκίας· ἧς τὸν δὴ ἡ Ξάνθος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄρνα τοῦ πολεμήσαντος πρώτου. πόθυνιν, Ἀρναῖος, καὶ Ἀρνεύς.

ARNA, urbs Lyciæ, ita enim Xanthus appellatur ab Arno, qui primigenio bellum intulit. Gentile, Arnæus & Arnensis.

Α ΡΝΕΑΙ, πόλις Λυκίας μικρὰ, ἧς Καπτων Γαμελικῶν πρίτη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρνεάτης. ἔστι δὲ ὡς Ὀρνεαί. Ὅμηρος,

ARNEÆ, parvum Lyciæ oppidum, cujus meminit Capito rerum Isauricarum libro tertio. Gentile, Arneates. Est autem ut Orneæ, de quibus Homerus:

Et Orneas habitabant. ----

[a] Ὀρνίας· ὑπόμνημα. ----

ΑΡΝΗ, Ἐτυμολ. Hæc lectio locum nequaquam reddit intellectum. Forte retrahendum est: τὸ δὲ πολίτης Ἀρμενιστί. ἐκ Γ' νόμμα Γεγραμμένος. Hanc emendationem non quæ. Ἀρμα, πόλις Ἀρμενίας ἡ ἰνδικὴ. Ἀρμένιος

Α᾽ΡΝΗ [68], πόλις Βοιωτίας. Ὅμη-
ρος,

Οἵ τε πολυστάφυλόν τ᾽ Ἄρνην ἔχον. ---
καὶ Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς γῆνα Τεμμίκων πέρι.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς Βοιωτίας. [70] περὶ ἧς ὁ χρησμός,

Ἄρνη χηρεύσει μένη Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] ἡ Κιέριον καλεῖται. [72] θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην. τρίτη, Μεσοποταμίας. [73] τετάρτη, τῆς Ἐρημπαίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος. τὸ θηλυκὸν, Ἀρναία.

Α᾽ΡΟ᾽ΕΡΝΟΙ [74], ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν, Κελτῶν Ἀροέρνας.

Α᾽ΡΟΗ, πόλις Ἀχαΐας· [75] Παυσανίας ἑβδόμῳ. ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ἐρχασίας τῆς γῆς. [76] λέγει δὲ Πάτρεα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀροεύς, ὡς Ἀρσινοεύς.

Α᾽ΡΠΑ᾽ΓΙΑ [77], ὑδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον. ὅθεν ἁρπάσαι φασὶ Γανυμήδη. οἱ δὲ οἰκήτορες, Ἀρπαγιανοί.

Α᾽ΡΠΑΛΥ᾽ΚΕΙΑ, πόλις Φρυγίας, κλίσμα Γορδιοτειχιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπαλυκεύς.

Α᾽ΡΠΑΣΑ [78], πόλις Καρίας, ἀπὸ Ἁρ-

ARNE, urbs Bœotiæ, cujus Homerus meminit:

Quique uvis abundantem Arnen habitabant.

Et Lycophron:

Arnæ antiquæ stirps Temmicum primi.

Secunda est urbs Thessaliæ, Bœotiæ colonia, de qua in oraculo fit mentio.

Arne vidua virum Bœotium cupit.

Hæc Cierium appellatur. Arnem perhibent Æoli filiam esse. Tertia urbs Mesopotamiæ: Quarta in Zeraniorum regione, juxta Thraciam. Gentile Arnæus, fœminium Arnæa.

AROERNI, gens bellicosissima Gallorum in Celtica. Apollodorus libro quarto Chronicorum: Celtarum Aroernos.

AROE, urbs Achaiæ, auctore Pausania libro septimo. Ita à terræ cultu dicta est. Appellatur etiam Patræ. Gentile, Aroënsis, uti Arsinoënsis.

HARPAGIA, genere neutro locus circa Cyzicum. Inde Ganymedum raptum fuisse perhibent. Incolæ appellantur Harpagiani.

HARPALYCIA, urbs Phrygiæ, à Gordiotichitis condita. Gentile, Harpalycensis.

HARPASA, urbs Cariæ, quæ ab amne Har-

Pessime enim in vulgatis Stephani libris legebatur:

--- Ἀρπαίας· ὀνόματος.

[68] Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας.] Ex ipso Stephano urbis situm discimus: alibi eam Celæthræ vicinam facit, & alibi finibus Phocidis, ita enim ille: Κελαίθρα, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου. Et alio loco inquit: Χαιρώνεια, πόλις ἐπὶ τοῖς ὁρίοις Φωκίδος. Charonea erat recentior appellatio, uti noster eodem loco fusius docet Pausanias in Bœoticis: Λεβαδείαν δὲ ὑπὲρ Χαιρωνείας ὀκτακόσιν μάλιστα ἐστὶν ἐς τὴν Ἄρνη τὴν ἀρχαίαν. θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσι Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ τοῦτο κληθῆναι ἐπίκλησιν τὴν Θεσσαλίαν πόλιν. In longe alia versatur opinione Lycophronis Scholiastes, perhibens ita dictam esse, ab Arna Neptuni nutrice, propterea quod Saturno Neptunum quærenti negaverit, se illum habere. Hæc sunt ejus verba ad locum Lycophronis Stephano allegatum: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἄρνης [ita legendum, non Ἀρνοῦς] τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ὅτι Κρόνος ζητοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπαρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτόν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, ὡς περὶ Σισύπου λεγομένου, ὃν φασὶ Θησέως τὸν τρίτον Κορινθίων. Vide hac de re etiam Etymologici Magni auctorem, qui hæc verbotenus ex scholiis in Lycophronem transcripsisse videtur.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας.] Distinguit quoque Strabo inter Arnam Bœoticam atque Thessalicam lib IX. Τὸ δ᾽ Ἀπερώπιον ἐ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. φασὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἐκείνῳ Δρίλα ὑπὸ Θησέως, ἐμπόριον τῆς Θετταλικῆς. Vide etiam Pausaniam loco proxime allegato.

[70] Περὶ ἧς ὁ χρησμός.] Oraculi hujus præterea meminit Eustathius ad Iliada B. ubi quatuor hujus appellationis urbes enumerat: Τέσσαρες δὲ Ἄρναι ἀριθμοῦνται πόλεις παλαιαί· ἐν αἷς ἡ Θετταλική, ἄποικος τῶν Βοιωτίων, περὶ ἧς ἐχρήσθη ὅτι,

Ἄρνη χηρεύσει μένη Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] Ἡ Κίερον καλεῖται.] Sic reperitur in vulgatis codicibus: Chartaceus Vossianus vocem unica litera auget: ἡ Κιερικὴ καλεῖται.

[72] Θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου.] Idem testatur Pausanias in Bœoticis, cujus verba jam supra allegavimus.

[73] Τετάρτη, τῆς Ἐρημπαίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ.] Gens hæc Thraciæ omnibus geographis plane ignota. Non dubito,

quin librariorum imperitia huc vitium irrepserit: Fortassis rescribendum est: τετάρτη, τῆς Ζηρημίων, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ. De Zeraniis Thraciæ populis apud nostrum Theopompi & Ephori testimonium reperitur. Ζηρημίων, ἔθνος Θρᾴκης. Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ. καὶ Ζηρημίοις ἐπὶ τὰ χώρια. Ἔφορος εἰκοστῷ ἑβδόμῳ.

[74] Ἀρόερνοι.] Straboni & Ptolemæo dicuntur Ἀρούερνοι. Gentem satis bellicosam fuisse Geographus lib IV testatur: Τῶν δυωδέκα δὲ τῶν ἀφ᾽ ἡμέρας μάλιστα πεπολεμηκότων τὸ πλεῖστον πολεμικὸν ἔθνος ἐστὶ τὸ Γαισατικόν. Sine dubio noster hæc Pausaniæ verba innuit: Τελευτᾶσιν δὲ οὐ τῶν ἀπ᾽ ἡμέρας ἀφικομένων, τὸν τε κράτιστον λαμπρότατα ἠμυνάμενοι, καὶ εἰκότως διόλλυνται πάλαι, Ἀρόερνοι ὀνομαστοὶ ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ τῆς γῆς. Testatur etiam Etymologici auctor, Ἀρόη quasi παρὰ τὸ ἀρᾶσθαι dictam esse & à Magni auctor, Ἀρόη quasi παρὰ τὸ ἀρᾶσθαι dictam esse & à terræ cultu nomen accepisse: Triptolemus enim Celei filius, jussu Cereris hoc loco primum homines arare & frumenta serere edocuit, hæc sunt ejus verba. Ἀρόη, κώμη πλησίον τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ πόλις ἡ καλουμένη Πάτρα. φέρει δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ ἀροῦν· ἐνταῦθα γὰρ Τριπτόλεμος ὁ Κελεοῦ, υἱὸς τῆς Δήμητρος διδάσκων τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν ἔσπειρε, καὶ αὐτῷ ἀφ᾽ ὧν ἐποίησε τι ἔπεσθαι, τὰ συμβάντα τῇ γῇ πρὸς τὸ ἀροῦν ὠνόμασε, παρὰ τὸ ἀρᾶσθαι ὠνόμασεν.

[75] Λέγει δὲ Πάτρεα.] Vide Pausaniam, & Etymologum, quorum verba jam produximus.

[77] Ἁρπάγια, ὑδετέρως, τόπος &c.] Hoc genere vocem usurpavit Strabo libro XIII, ubi situm loci sic describit: Ἔστι δὲ τῇ μεσογείᾳ τῆς Κυζικηνῆς ἐ τὰ Πελεκανοῦς, ἐφ᾽ ἃ Ἀρπάγια τόπος, ἐξ οὗ ἡ Γανυμήδη μυθεύουσι ἁρπασθῆναι.

[78] Ἁρπασα πόλις Καρίας.] Situm hujus oppidi videre licet apud Ptolemæum & Plinium. Censeo Stephanum hæc de Harpasa collegisse ex libro XV Rer. Caricarum Apollonii, ubi Harpasum amnem antea Daphnuntem appellatum describit. Fragmentum hoc reperitur apud Etymologici Magni auctorem: Ἁρπασος ποταμὸς Καρίας, ὡσπερ Δαφνὼν καλούμενος· εἰρηται δὲ ἀφ᾽ τοῦ ἁρπάσαι τὸν ῥοῦν, ἢ ὅτι ἁρπάζει τὰς παραλίους αὐτοῦ. ὕστις ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ὁ τὴν περιήγησιν ἐ δύκητος Καρικῶν.

Ἁρπάσῃ πλημ. τὸ ⁷⁹ ἐθνικὸν Ἁρπασεύς, Μύλα Μυλασεὺς, Πηγασεύς.

A Harpaſo nomen accipit. Gentile, Harpaſenſis, uti Mylaſa Mylaſenſis & Pegaſenſis.

ΑΡΠΙΝΑ ⁸⁰, πόλις Ἠλείδος, ἀπὸ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ⁸¹ ἀφ' ἧς ἡ Ἄρεος Οἰνόμαος. ὁ πολίτης, Ἀρπιναῖος· καὶ Ἀρπινήτης, ὡς πάτρ.

ARPINA, urbs Elidis, quæ ab Arpina Aſopi filia nomen habet, ex qua Areus Oenomaus natus eſt. Gentile, Arpinæus. B Hinc adverbium loci, ex Arpina denotans.

ΑΡΠΥΙΑ, πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ, παρ' Ἐγχελίαις. ⁸² ἐὰς ὧ Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος μὴ τ ἀφανισμὸν αὐτοῦ ἀπώκησε· Πολυβ. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπυήτης, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. ἐστὶ δὲ Ἁρπυάτης.

HARPYIA, urbs Illyriæ juxta Encheleas, ad quam Bato Amphiarai auriga, poſt ipſius interitum, commigravit. Polybius. Gentile, Harpyietes, « in » mutato, eſt enim C Harpyiates.

ΑΡΡΑ, πόλις Ἰλλυρική. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρραῖος. καὶ ὃ ὁ τύπος σωθήσ, ὡς Πελλαῖος, καὶ Βεροαῖος.

ARRHA, urbs Illyrica, cujus gentile Arrhæus. Hæc enim ſolita eſt forma, uti Pellæus, & Beroæus.

ΑΡΡΕΝΤΕΙΑ ⁸³, πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης Ἀρρεντῖνος, ὡς Πλακεντία Πλακεντῖνος.

ARRHENTIA, oppidum Italiæ, D cujus oppidanus Arrhentinus dicitur, uti à Placentia Placentinus.

ΑΡΡΗΤΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρητῖνος.

ARRHETIUM, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Arrhetinus.

ΑΡΡΗΧΟΙ, ἔθνος Μαιωτῶν· ⁸⁴ Σκέλων ἑνδεκάτη.

ARRHECHI, gens Mæotica, auctore E Strabone libro undecimo.

ΑΡΣΑ, πόλις Ἰασανίας, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῃ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσαῖος.

ARSA, urbs Hiſpaniæ, cujus meminit Charax libro Chronicorum decimo. Gentile, Arſæus.

ΑΡΣΑΚΙΑ ⁸⁵, πόλις Μηδείας ἐπίσημος, ἀναπλικωτέρα Μηδείας. οἱ οἰκήτορες Ἀρσακίδαι, ἀπὸ Ἀρσακοῦ· καὶ Ἀρσακὶς, τὸ θηλυκόν.

ARSACIA, illuſtris Mediæ civitas, F verſus orientem Mediæ ſita. Incolæ ab Arſace Arſacidæ dicuntur. Et Arſacis fœmininum eſt.

ΑΡΣΙΝΟΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου φιλαδέλφου ⁸⁶ ἀδελφῆς, καὶ γυναικός.

ARSINOE, urbs Libyæ, quæ à Ptolemæi Philadelphi ſorore & uxore nomen habet.

⁷⁹ Τὸ ἐθνικὸ Ἁρπασεύς, Μύλα Μυλασεύς.] Hic locus vitiis non eſt immunis, licet ita in codicibus MSS & vulgatis conſpiciatur: non dubito quin reſcribendum ſit: τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς, & de hac emendatione eris certus.

⁸⁰ Ἀρπίνα, πόλις Ἠλείδος, ἀπὸ Ἀρπίνης &c.] Noſter hæc videtur tranſcripſiſſe ex Pauſaniæ Eliacis poſterioribus, ubi refert Oenomaum urbem condidiſſe & de matris nomine appelliſſe, ita enim ille. Ἐπὶ δὲ ἀπὸ Ἀ. ἐπονόμασε κρήνην καὶ πόλιν Ἀρπίνην ἐκ μυθολογίας ἐπιχωρίου τοιᾶσδε. ἐκλιπεῖν δὶ Οἰνόμαον τὴν Σιδηρῆν, ἐς ἣν ἐπὶ τὸ ἐπικράτειαν ἐλθὼν ἐποιήσατο· τὸν δὲ Οἰνόμαον τὴν Ἀρπίνην ἐκ μυθολογίας λέγουσι Ἀρπίνης. Hæc alibi perhibet Stephanus. Ὀλυμπία, ἡ Φιστερον Πίσα Λιγυάτεως, ἀπὸ τ Ὀλυμπίου Διὸς τεμένους. λέγει δὲ καὶ Ἀρπίνην ἐκ μυθολογίας. Ὀλυμπία, ἡ Ἄλφεια, ὡς Ἀ. ἐκ Ἀρπίνης Οἰνομάου.] Sic libri exhibent vulgati: melius codex Voſſianus: ἀφ' ἧς Ἀ. Οἰνόμαος.

⁸¹ Ἐκ δὲ Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος.] Baronem fuiſſe Amphiarai aurigam, nemo mediocriter in Mythologia verſatus in dubium vocabit: ſed ipſum poſt Amphiarai interitum commigraſſe & Harpyiæ habitaſſe, antiquorum teſtimoniis non confirmabitur: nam unanimi conſenſu omnes perhibent, Batonem cum Amphimo eodem terræ hiatu evanuiſſe: Pauſaniam teſtem producam, qui in Corinthiacis ita inquit: Ἡ δὲ ὁ Βάτων ἡνίοχος Ἀμφιαράου ἐς αὐτὸ τῆς Μαλαμποδίδος, καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι ἐστὶ δῆλα, χάσμα γῆς Ἀμφιαρέων ἐς τὸ ἄφατον ἀποδιδράσκουσιν ἐμοὶ ἐς τοῦτο ἡ Βάτων. Idem manifeſte liquet ex Apollodoro, ita enim ille lib. III. Ἀμφιαράῳ δὲ Φηγέως καὶ Ἀστεροδείας ἐγένοντο Ἀλκμαίων καὶ Ἀμφίλοχος καὶ Τισιφόνη καὶ Δημώνασσα, ἀφ' ὧν Πεισιδημίδης τὰ πάντα γράφει. ὁ δὲ σὺν τοῖ ἁρματὶ ἐς τῆς Βοιωτίας ἐδάφη κατὰ Θρωσμὸν Ἀμφιάρεων ἐκ τοῦ Διὸς ἐβρόντησεν

ναικός. δευτέρα, πόλις.[87] Παραιτονίη Λιβύης, ἡ πρώτη Ταύχειρα.[88] τρίτη, πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι· ἡ πεῖμετρος αὐτῆς,[89] στάδια ὀκτακισχίλια. τετάρτη, ἡ κοίλης Συρίας.[90] πέμπτη, Κιλικίας. ἕκτη,[91] τῆς Αἰγύπτου πόλις, ἥτις ἦν Δέλτα. ἑβδόμη, Κύπρου,[92] ἡ πρώτη Μάελον λεγομένη.[93] ὀγδόη, Αἰτωλίας.[94] ἐνάτη, Λυκίας. δεκάτη,[95] ἡ Τρωγλοδυλικῆς, ἡ πρώτη Ὀλβία καλεμένη. ἔστι δὲ ἄλλη Λυκίας.[96] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοήτης, καὶ Ἀρσινοΐς ἡ Αἰτωλικῆς,

bet. Secunda, Libyæ in Pentapoleos regione, quæ antea Tauchira appellabatur. Tertia, Syriæ in Aulone, cujus ambitus octo habet stadia. Quarta, Cœlesyriæ. Quinta, Ciliciæ. Sexta, est Ægypti urbs in Delta. Septima, Cypri, antea Marium nuncupata. Octava, Ætoliæ. Nona, Lyciæ. Decima, regionis Troglodyticæ, antea Olbia appellata. Est item alia Lyciæ. Gentile, Arsinoetes: & Arsinoensis de Ætolica urbe utitur

licet. Ille enim, simulato amore, ut ipsum Cassandreæ urbis possessione privaret, sororis suæ matrimonium petit, in quod, pactis nonnullis conditionibus, illa concedit. Videsis Justinum lib. XXIV cap. II & III. Primo intuitu totum locum ita conceperam: Ἀρσινόη, πόλις Λιβύης, ἀπὸ ἧς ὁ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἀδελφῷ, καὶ γυναικὸς Ἀνσιμάχου. Arsinoen Lysimacho nuptam fuisse testatur Idem Justinus lib. XVII cap. II. *Quippe post menses admodum septem Ptolemæo, cujus sororem Lysimachus in matrimonio habuerat, per insidias circumventus occiditur.* Verum locus satis est integer, nullaque suppletione indiget, præsertim cum Ægyptiorum mores sinant sororem in matrimonio habere. Vide Strabonem lib. X cujus verba infra in medium produximus.

[87] Παραιτονίη Λιβύης, ἡ πρώτη Ταύχειρα.] Tauchiram urbem Lybicam, & posterioribus temporibus Arsinoen fuisse dictam, etiam Stephanus suo comprobavit testimonio. Ταύχειρα πόλις Λιβύης, πλησίον Ἐλεφάντινης, ἧς Ταύχειρος, ἀπὸ Ταυχείρου τοῦ Λιβύων ἡγεμόνος. λέγεται δὲ καὶ Ἀρσινόη. Sed qua in regione Libyæ fuerit ista Epitomator reticuit; & quid sibi hoc loco velit Παραιτονίη Λιβύης, quo accuratiorem situs descriptionem exhibere videtur, non nisi divinando dixerim. Omnino subest hic aliquid portenti, licet scripti & vulgati codices nihil mutent, quod absque magna mutatione non auferetur: fortassis rescribendum est: Δεύτερα πόλις Πενταπόλεως Λιβύης, ἡ πρώτη Ταύχειρα. In Africæ Cyrenaica provincia regio est Pentapolis, Geographis sic dicta à quinque præcipuis urbibus, collocantur enim ibi Apollonia, Berenice, Tauchira sive Arsinoe, Ptolemais, & Cyrene. Ptolemæus lib. IV cap. IV. Πενταπόλεως ἤτοι· Βερενίκη, ἡ ἐπὶ Ἑσπερίδι. Λεπτὶς ἡ παλαιὰ Σόλοεις. Ἀρσινόη, ἡ Ταύχειρα. Ita hunc locum lego, ubi male Τάυχιρα excusum est. Optime etiam in hanc rem scripsit Plinius lib. V cap. V: *Cyrenaica, eadem Pentapolitana regio illustratur Hammonis oraculo, quod à Cyrenis abogt cccc millibus passuum, à fonte Solis; urbibus maxime quinque, Berenice, Arsinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipsa Cyrene.* Et mox sequitur: *Ab ea Arsinoe, Tauchera vocata*, XLIII M. *passuum.* Vide etiam Strabonem libro XVII in Cyrenaicæ provinciæ descriptione, & conjecturam nostram omnino non improbabis, licet paullulum à vulgatis libris & MSS recedat. Si quis tamen vulgatam lectionem velit defendere, ille ante τῆ Παραιτονίη vocabulum πλησίον inserere necesse habebit, vel simile quid. Sed ut verum fatear, prior conjectura magis placet: nam Geographorum testimoniis evidentissimum est, hanc Arsinoam in Pentapolitana regione fuisse sitam: & quam longe Paratonium à Pentapoli distet, omnes norunt geographiæ periti, adeo ut οὐ πλησίον parum ad rem faceret.

[88] Πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι.] Hujus meminit Etymologici magni Auctor, traditque in colle sitam esse, plurimos fontes eructante, & ἀπὸ θεοῦ nomen habere. Ἀρσινόη, πόλις ἐν Συρίᾳ ἐπὶ βουνῷ κειμένη, ἥτις δὲ ἡ βουνὸς πηγὰς ἐξερεύγεται πλείστας, ὡς πολλοὺς χώρους μαλάττειν, ἀφ' οὗ πόλις οὐνόμασται, θεοῦ γὰρ τὸ ὄνομα. Damasceno agro hæc urbs erat proxima, uti liquet ex Strabone, convallem regiam Αὐλῶνα βασιλικὸν ibi describente, ita enim ille lib. XVI. Υπὲρ δὲ Μαρσύα ἐστὶ ὁ καλούμενος Αὐλὼν βασιλικὸς, ἢ τὰ Δαμασκηνὰ χώρια, διῃρημένος ὑπορρώθια. Admodum verisimile est in colle fuisse conditam, ne inundationem paterentur, nam αὐλῶνες sunt depressæ convalles, barathra, atque terræ cavitates. Hesychius: Αὐλῶνες, φάραγγες, τόποι βαθεῖς ἐπὶ πολύ.

[89] Σταδίων ὀκτακισχιλίων.] In hisce verbis error est plane gravissimus, nam urbem fuisse tanti ambitus non facile mihi persuaserim. Salmasius in margine libri correxit: Σταδίων ὀκτώ.

[90] Πέμπτη, Κιλικίας.] De hac mentionem facit Ptolemæus lib. V cap. VIII.

[91] Τῆς Αἰγύπτου πόλις.] Hæc illa est, quæ etiam Clysma & Cleopatris fuit appellata, non longe ab Heroum civitate dissita. Strabo lib. XVII. Ἔστι δὲ ὁ κόλπος Σαρβωνίτης παρὰ τὴν ἐπέραν λίμνην. ἐπὶ δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ Δέλτα ἀρξαμένου ἕως ἐπὶ τοῦτον. εἰς δὲ τοσοῦτος λόφους συμβαίνει ἐκ θαλάττης ἐμπεσεῖν ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς· ἀλλὰ σὺ ἐκ τοῦ ἐκβάσεως εἰς τὴν Ἐρυθρὰν, ἡ τὴν Αἰγύπτιον πλεῖν ἐκ πόλεως Ἀρσινόης, ἣν ἔνιοι Κλεοπατρίδα καλοῦσι.

[92] Ἡ πρώτη Μάελον λεγομένη.] Stephanus in illa voce: Μάελον, πόλις Κύπρου, ἡ μεθερμηνευομένη Ἀρσινόη. Vide etiam Strabonem lib. XIV: Scylacem Caryandensem capite Καρῶν: & Plinium lib. V cap. XXXI.

[93] Οἰνόη Αἰτωλίας.] De hac mentionem facit Polybius in Excerptis de virtutibus & vitiis, eamque non Arsinoen, sed Arsinoëam appellat, ubi refert Ætolos solere latrociniis & sceleribus victum quærere, hæc sunt ejus verba: Βραχεῖ δ' αὐτῶν χρόνῳ γεγόμενοι τῇ φύσει τῇ κατ' ἀλήθειαν οὐ τοῖς κρίνουσι τὰν Ἀρσινοΐαν σφαγαῖς, ὑπομιμνήσκουσι πάντων τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀσέβειαν, ἀπὸ μικρᾶ βακλίδι λάθρα τοὺς ξένους, λυπηρημένοις τὰς ψυχὰς, ἀπὸ πικρᾶς ἀνομίας ἐξ ἀφόνου πλόκου τοῦ κρίνου τὰν Ἀρσινόαν. Hæc condita est, teste Strabone, ab Arsinoa Ptolemæi Philadelphi uxore, eadem & sorore, ita enim ille lib. X. Μετὰ δὲ Πλειάδων ἐστὶ Ἀρσινόης πόλις, ἣ κάμψαντι μὲν ἐκ τοῦ πρώτου κολπώδους Κανώπου, κλίνοντι δ' ὑπόκειται Ἀρσινόης ἡ Πτολεμαίου τοῦ Φιλάδελφου γυναικός, ἀπὸ ἧς ἀδελφῆς.

[94] Ἐνάτη, Λυκίας.] Non dubito, quin librariorum imperitia monstrum illud lectionis in textum irrepserit: Λυκίᾳ enim neque provinciæ neque regionis nomen est, sed oppidi in Creta. Fortassis rescribendum est: ἐνάτη, Λυκίου. Nihil occurrit melius divinandum: nam infra sequetur: ἔστι δὲ ἄλλη Λυκίας. Hæc loquendi formula non usus fuisset Stephanus, nisi in præcedentibus alterius meminisset. Censeo hic debere intelligi Pataram à Pataro conditam, quam Ptolemæus Philadelphus cum eam auxisset atque instaurasset, ab uxore Arsinoen Lyciæ appellavit, ita enim de illa scribit Strabo lib. XIV. Μετὰ δὲ Σάνθον Πάταρα, ἡ ἔστι μεγάλη πόλις, λιμένα ἔχουσα ἱερὸν καὶ κλῖμα Πατάρων. Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπεσκεύασε, Λυκίου ἐκβάντι τὸν Λυκίου.

[95] Τῆς Τρωγλοδυλικῆς.] Hæc sine dubio est diversa ab illa, quam supra ex Strabone Cleopatridem dictam ostendimus. Hujus etiam meminit Geographus lib. XVI hisce verbis: Ἀπὸ δὲ Ἡρώων πόλεως τελέσαι κατὰ τὸν Τρωγλοδυτικὸν, πόλιν εἶναι Φιλοθήραν ὑπὸ τοῦ φιλοτέχνου δ' ἕλκεσθαι τὴν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑστιάσεως τοιαύτης. Σατύρῳ κλίσαντι τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸν ἐπιφάνειαν ὑπὸ τοῦ ἰλιγγιάντων ὑπὸ τοῦ Τρωγλοδυτικοῦ. εἶτα ἄλλην πόλιν Ἀρσινόην. Hæc etiam ab Heroum civitate non longe abfuit, ut & alia quæ Cleopatris appellabatur, quare opportune Strabo, εἶτα ἄλλην πόλιν Ἀρσινόην hoc loco addidit. Verum illud obiter admonendum, me hæc ex Aldina editione transcripsisse; quatuor enim ultima verba utrique Casaubonianæ casu quodam excidisse videntur. Hujus urbis memoria etiam reperitur apud Diodorum Siculum lib. III.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοήτης.] Apud Hubertum Goltzium exitat numnus cum inscriptione, ΑΡΣΙΝΟΗΤΩΝ. Dissentit codex Vossianus, in quo exaratum est, τὸ ἐθνικὸν Ἀρσινοήτης.

κῆς, ὡς Πολύβιος· ἐνάτῳ. [97] ἀλλὰ ἓξ ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοΐς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

Ἀρσυσία, [98] χωρίον τῆ Πύρραι, καὶ Χίῳ, τραχεῖα, καὶ ἀλίμενος, [99] ὅσον σταδίων τριάκοντα, οἶνον ἀρίστην ἔχουσα, [1] καλούμενον Ἀρσῖνον, ἢ μέμνηται Στράβων πεντεκαιδεκάτῳ. καὶ τὴς ἐποικίδος πώποτε παρεσκευάδεκατ

πεμῷ, ὡς Κρατερὸς ἐνάτῳ περὶ ψηφισμάτων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμοτιχίτης.

Ἀ ΡΤΑ΄ΚΗ, πόλις Φρυγίας, ἀπικὸς Μιλησίων. Δημήτριος δὲ νησίον εἶναί φησι, καὶ Τιμοσθένης λέγων, [10] Ἀρτάκης τὸ μὲν ὄρος ἐστὶ τὸ Κυζικηνῶν. τὸ δὲ νησίον ἐστὶν, ὃ πόντῳ γῆς ἀπίχον στάδιον. καὶ τὸ μὲν λιμένιον ὑπὸ ἀρχὴ βαθὺς ναυσὶν ὁλκὸν ὑπὸ τῷ ἀξονι, [11] ὃν πυεῖ τὸ ὄρος ἔχειαν δ' αἰγιαλόν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε,

Τί μέλλεθ' Ἀρτακῆνα τὰ Περκώσιοι;

[12] καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης, ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν,

Νάσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσιν.

[13] ὕτω δὲ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται.

Ἀ ΡΤΑΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον.

Ἀ ΡΤΑ΄ΞΑΤΑ, πόλις Ἀρμενίας Σοφένων ἐνδεκάτη· [14] ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα καλέσι. λέγει δὲ, τὴν πόλιν οἰκίσαι Ἀρταξίαν, Ἀρμενίας βασιλεύσασα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρταξατηνός.

Ἀ ΡΤΕΑ΄ΤΑΙ, [15] γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ.

Ἀ ΡΤΕΜΙ΄ΣΙΟΝ [16], πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Ἀρτεμισιάτης. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίσιον αὐτὴν καλεῖ, [17] ἴσως Δωρικῶς. ἔστι δὲ πόλις Εὐβοίας.

Ἀ ΡΤΕ΄ΜΙΤΑ, νῆσος Τυρρηνική, [18] ἣν ἐγγὺς τῶν

cum, uti Craterus lib. IX. Decretorum perhibet. Gentile, Artæotichita.

ARTACE, urbs Phrygiæ, Milesiorum colonia. Demetrius tradit parvam esse insulam, & Timosthenes ita inquit. Mons Artace in agro Cyziceno situs, & est insula stadium à terra distans: juxta hanc portus existit adeo profundus, ut octo navium capax sit, quem mons in propinquo littore anfractu suo efficit. Gentile, Artacenus: verum Sophocles dixit Artacensis:

Quid cunctamini Artacenses & Percosii?

Et Demosthenes libro nono rerum Bithyniacarum inquit, Artacius:

Habitavit autem tanquam civis in oris Artacii.

Hoc enim nomine ibi Venus nominatur.

ARTACI, gens Thracica.

ARTAXATA, urbs Armeniæ, cujus meminit Strabo libro XI. Hanc quoque Artaxiasata appellant. Narratur Artaxiam Armeniæ regem, urbem condidisse. Gentile, Artaxatenus.

ARTEATÆ, genus Persicum, auctore Herodoto libro primo.

ARTEMISIUM, urbs in mediterraneis Oenotrorum, apud Hecatæum in Europa. Civis Artemisiates vocatur. Philistus eam Artemitium appellat, fortassis Dorice. Est item urbs Eubœæ.

ARTEMITA, insula Tyrrhenica juxta insu-

9 Ἀπικὸς Μιλησίων.] Milesios in agrum Cyzicenum, sive in insulam Cyzicum, in qua erat Artace, coloniam misisse, etiam testatur Plinius lib. v cap. xxvi, hisce verbis. *Flumen Granicum, Artace portus, ubi oppidum fuit. Ultra insula, quam continenti juxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum Cyzicum, antea vocatum Arconnesos.* Ex hisce liquet Plinium Artacem, contra fidem aliorum Geographorum in Cyzico non collocasse, quæ, uti autumant nonnulli, insula, vel ut alii volunt, peninsula fuit, duobus pontibus minori Mysiæ conjuncta. Optime ex verbis Scylacis Artacæ situm colligimus, ita enim ille capite Phrygia. Καὶ Κυζικος ὁ τῇ ὁμωνυμῳ, ὑμοφύλιον τὸν ὁμωνυμον Ἀρτάκης τῶν ὁμωνυμῳ Ἀρτάκα.

10 Ἀρτάκης τὸν μὲν ὄρος ἐστὶ τὸ Κυζικηνῶν. τὸ δὲ νησίον ἐστὶν.] Eadem ferme verba leguntur apud Strabonem lib. XII. Ἐν πολλῇ δὲ τῇ νέᾳ τῇ Κυζικηνῶν ὄρος ἐστὶ, δόλιονδος Ἀρτάκα. καὶ νησίον ὁμώνυμον ἀπέκειται τούτῳ. Verum in Stephani libris pro Ἀρτάκης reponendum est, Ἀρτάκη.

11 Ὃν, πυεῖ τὸ ὄρος ἔχειαν δ' αἰγιαλόν.] Omnino subest hic portenti aliquid, nam quid sibi velit τὸ ἔχειαν, fateor ingenue me non capere. Fortassis locus ita est emendandus: ὃν πυεῖ τὸ ὄρος ἔγγιστα δ' αἰγιαλόν. Nihil melius divinando occurrit, vestigiis scriptæ & vulgatæ lectionis insistenti.

12 Καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης.] De gentilibus ab hac voce formatis etiam disputat Stephanus in vocabulo Ἄβαι, ubi Ἀβαῖος, non vero Ἀβάκιος excusum est in vulgatis, Totum locum ibi duobus modis correximus. Sed mira profecto est mentis humanæ cœcitas, quæ modo affirmat, pertinax modo negat, & contra. Si nunc mei arbitrii res foret, totum locum in voce Ἄβαι ex conjectura sic constituerem. Καὶ Ἀλύβη, τὸ δὲ ἔθνικὸν Ἀλυβαῖος, καὶ Ἀλυβεύς, ὃ γλωσσῳ Ἀλυβάς, καὶ Ἀλυβεῖος τὸ κτητικὸν, ὡς βασιλεῖος, ἀπὸ δὲ Ἀλύβας. Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακηνός, Ἀρτακεύς, Ἀρτάκιος, οὗ Ἀρτακηνός. Ex tribus hisce modis lector eligat, quodcunque libuerit.

13 Οὕτω δὲ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται.] Fortassis ante hæc verba excidit gentile fœmininum, quo Venus ab Artacenis oulta fuit.

14 Ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα καλέσι.] Vereor ne depravata sit hæc lectio: libri calamo exarati constanter exhibent: Ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα καλέσι. Et ita legendum esse satis manifeste indicat Strabo libro undecimo, unde Stephanus sua transcripsit. Πόλεις δ' εἰσὶν Ἀρταξάται τε, Ἀρταξάτα δὲ, ἣν δὲ Ἀρταξιάσατα καλέσι, Ἀντίοχεια κλεινὸν δ' Ἀρταξίας τῆς βασιλεῖ.

15 Ἀρτεᾶται, γένος Περσικόν.] Eadem hæc est gens de qua Stephanus in voce Ἀρτᾶαι ita loquitur: Ἡρωδιανὸς Ἀρταίους αὐτοὺς καλεῖ: Δῆλον τῷ ι γράφει. Diximus tunc temporis, locum in mendo cubare & Ἡρόδοτος substituendum: ita enim ille lib. IX, cujus verba respicit Stephanus: Καὶ τὰ μὲν αὐτίκα ὁ Κῦρος ευνοίαιτο, ἢ ἀντίστοι ἀπίσασαι τὸν Μήδον. ἔστι δὲ ταῦτα, ἐξ οὗ ἄνδρες πάντες, ΑΡΤΕΑΤΑΙ, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαράφιοι, &c.

16 Πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ.] Quæcunque passim per hunc auctorem de Oenotrorum urbibus traduntur, admodum obscura & intricata sunt; alibi enim sic inquit: Ἀρτέμις, φίλιστος Οἰνώτρων, ἐν μεσογαίᾳ πόλις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Nihil de hoc loco possum affirmare, nisi aliunde lux affulgeat.

17 Ἴσως Δωρικῶς.] Libri scripti præferunt minus recte: ἴσως Δωρικόν. Atticos frequentissime Σ ob soni insuavitatem vertere in Τ, ut γλῶττα γλῶσσα, σίμερον τήμερον &c. docent passim grammaticorum filii. Idem faciunt Dorienses, uti σύ τυ, σός τυός, εἰσί ἐντί &c. sed parcissime.

18 Παρὰ τὴν Θαλασσαν οὖσαν.] Ita scriptum reperio in exemplaribus scriptis & editis, sed pessimo errore. Optime emenda-

τὴν Θάλειαν νῆσον, ὡς φίλων. [19] ὡς δὲ Σεβέβων, πόλις Παρθυαίων. ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι χερρόνησος [20] ἀεὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ, λεγομένην Ἀρτεμίζα. ἡ γενικὴ, Ἀρτεμίτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτινός. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν Ἀρτεμιτωνός. [21] ἔστι δὲ καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτεμίζα. [22] Ἡσιόδος, ἢ Θεσσαλικῶν Νόμις ἐξείησι, [23] ἧς Ἀρτεμίη ἐπίβαλλον. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ἢ Ἀρτεμιτῶος, [24] ἀφ' οὗ τὸ τῶν τῆς Πέρσης ἀναλογίαν.

ΑΡΤΥΜΝΗΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτυμνησεύς. Μενεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκιακῶν φησιν, οἰκησάντων τὴν Ξάνθον, τὰς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν. τῶν δὲ τὸ μὲν ὅλον τὸ Κράγον ἐλθεῖν, [25] ἐν οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει, λόφον τροχοειδῆ καλοικῆσαι, ἣ καλέουσι τὴν τοῦ ἀληθοῦς Πινάρα, ὃ μεθερμηνευόμενον τροχοειδὲς. τὸ δὲ τροχοειδὲς πᾶν οἱ Λύκιοι πίναρα καλέουσιν.

ΑΡΡΥΒΑ. [26] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας. οὕτω δὲ Ἀλκμάν.

ΑΡΥΚΑΝΔΑ [27], πόλις Λυκίας. ὡς Καπιτωλῖνος Τοῦβλωνός. Quocunque modo legeris, metri lex constabit.

[24] Διὸ τὸ τ τύπτει τῆς Πέρσης ἀναλογίαν.] Evidentissimum est, quia hoc loco mentio fit de formatione gentilium apud Persas usitata, Stephanum in genuino suo opere locum quendam orientalem hoc tmemate recensuisse, quam Hermolaus in hac Epitome consarcinanda, vel summa veecordia neglexit, vel casu quodam prætermisit: nostram conjecturam etiam confirmant alia hujus sectionis verba: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτινός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρτεμιτωνός φησι, ἀφ' οὗ α. Apollodorum Babyloniæ Artemitam meminisse, quam Epitomator intactam reliquit, certissime constat ex Strabone lib. XI, ubi ita scribit. Ἐν δὲ τῇ Γερραίᾳ ἐστὶ τὸ Ἀρτεμίτιον τὸ οὐ Βαυβυλωνίᾳ τιθέμενοι εἰσὶ οἰκιστήριοι, κρηπιδωθὲν ἱερὸν Ἀπολλώνιον, οὗ τὸ Ἀρτεμίτιον, ὃ ἐστὶ τὸ τοῦτο τῆς Περσικῆς ἁπλότητος ἄλλο τοιοῦτον ἐν δὲ &c. Hujus urbis etiam meminit Geographus lib. XVI, & quia de illa testatur, fuisse πολιν ἐξαίλογον, non est improbabile, Stephanum in suo opere ejusdem descriptionem exhibuisse.

[25] Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρῃ λόφον τροχοειδῆ πρβοικῆσαι &c.] Constanter ita legunt libri editi omnes; neque verior est lectio librorum MSS, in quibus exaratum erat: Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρῃ λόφον τροχοειδῆ κρβοικῆσαι. Hunc locum etiam mutilatis & corruptis accenset incomparabilis Salmasius ad oram sui Stephani: verum quia eum in Plinianis Exercitationibus emendavit, edita magis quam inedita sequenda existimo, ita enim totum locum concepit. Τοῦτον δὲ τὸν μὴ ὄντα τῆ Κράγου ὑπῆρξε ἐν οἰκήσει οὐ τῷ ὄρῃ λόφον τροχοειδῆ, ἐν καλεῖται πᾶσι Πίναρα, ὃ μεθερμηνευόμενον τροχοειδὲς &c. Delevit igitur vir summus vocem κρβοικῆσαι, quæ hic profecto redundabat.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας.] Locus integer in schedis Vossianis hinc in modum concipitur. Ἀρρύβα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας.

[27] Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας.] Fortassis sita fuit ad Arycandum amnem, & inde nomen accepit, quem Geographi Lyciæ adscribunt. Plinius lib. v cap. XXVII. *Juxta mare Lymira cum amne, in quem Arycandus influit.* Hujus oppidi etiam meminit Pindari Scholiastes Olympiorum Ode VII hisce verbis: Ἐν Λυκίᾳ δέ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη, ἣ πλησίον ἐστὶ τοῦ ποταμοῦ Ἀρυκάνδου καλουμένου, ὃ καὶ ὁμώνυμος ἐστὶ τῇ πόλει.

emendavit doctissimus Cluverius: περὶ τὴν Ἀχιλλείαν νῆσον. Sita erat ab altera promontorii Argentarii parte contra Cosinum limus: detortiori vocabulo, eodem observante Cluverio, nunc *Giannuti* dicitur.

[19] Ὡς δὲ Σεβέβων, πόλις Παρθυαίων.] Respicit sine dubio verba libri XVI. Ἐν δὲ τῇ Ἀρτεμίτᾳ πόλις ἀξιόλογος, ἐπίνειον ἔχουσαν, ἢ Σπασινέως σταθμοί, ἀφ' ὧν τὸ πλοῦν, καθάπερ ἔφη ὁ Σπασίνου. Hujus civitatis etiam meminit Isidorus Characenensis Stathmis Parthicis: Ἔχει δὲ πώμας οὐ πολλούς, τοὺς δὲ Ἀλβανὸν Ἀρτεμίτα.

[20] Ἡσιόδος τὸν Ὀξειῶν νῆσον, ἧσης Ἀχελῷος.] Non Achelous ostia insulis & peninsulis contigit, ut complanato tractu, aggestu fluminis continenti adjungantur, quemadmodum lucuienter ostendit Strabo lib. I.

[21] Ἔστι δὲ καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, ἧσης Ἀρτεμίζα.] Non hæc circa Achelöi fluminis ostia peninsula, de qua ex Artemidoro mentionem fecit Stephanus, separanda ab Artemita, una ex acutis sive Echinadibus, cujus jam meminit ex Rhiani Thessalicis: nam insulæ Echinades sive Ὀξεῖαι ostiis Achelöi objacent, XV stadiis remota inde quæ longissime, quæ vero proxima VI, cum quidem arctius, plurimas cum continente conjunxit, & alias, ut de sua ætate testatur Strabo, ei adjiciet. Artemitam, quam Artemidorus sua ætate peninsulam agnoscebat, jam tempore Geographi erat continens facta, uti disertis verbis libro I testatur. Καὶ ἡ φύσις τὴν Ἀρτεμίτα λεπτομερῶς μέλα ἐξεργάσατο νῆσον, νῦν ἤπειρον. Adeo ut sine ulteriore probatione facillime mihi persuadere possim, Artemidori peninsulam, & Rhiani insulam unam eandemque fuisse.

[22] Ἡσιόδος ἢ Θεσσαλικῶν.] Ita emendando veterem lectionem ex MSS reduximus. Vitium ex Aldina & Florentina propagarum, etiam Xylandri editionem invaserat, in iis enim legebatur hunc in modum: Ἡσιόδος. Οἱ Θεσσαλικοὶ: quasi ultima verba essent pars versiculi ex Rhianno allegati: cum revera libri indicem, passim in hac Epitome obvium, Rhianus Θεσσαλικὰς fecerit, & Stephanus octavum hic citaverit.

[23] Καὶ Ἀρτεμίη ἐπίβαλλον.] Non displicet lectio, quæ in libris etiamo exaratis conspicitur. Καὶ Ἀρτεμίτη ἐπιβαλλον. Passim enim in vulgatis hoc tmemate Ἀρτεμίσιον legitur: Verum liber Vossianus exhibebat: Ἀρτεμισια,

Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρυκανδεύς, ὡς Ἀλινδεύς.

Ἀ[28]ΡΥΠΗ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· ἧς οἱ πολῖται Ἀρυπεῖς, ὡς Ἡρωδιανός.

Ἀ[29]ΡΧΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ[30], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρῳ. [31] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.

Ἀ[32]ΡΩΜΑ[33], πόλις Αἰθιόπων, ὡς Μαρκιανός. [34] ὁ πολίτης, Ἀρωμεύς. [35] Σοφοκλῆς Μεσωγείτης οἰνος Ἀρωμεύς.

Ἀ[36]ΣΑΙ, κώμη Κορίνθου. [37] Θεόπομπος τριακοστῇ ἑνάτῃ Φιλιππικῶν· Ἄσαι, καὶ Μαῦσος, κῶμαι μεγάλαι, καὶ πολυάνθρωποι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσαῖος. ἔστι δὲ κώμη Θρᾴκης Ἄσαι. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

Ἀ[38]ΣΒΥΣΤΑ[39], πόλις Λιβύης. καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης.

Οἵη περ Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύστῃσι. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. [40] δύο δέ εἰσι Τρίτωνες· ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτίας.

Ἀ[41]ΣΒΩΤΟΣ, πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσβώπιος· Εὐφορίων Θρᾳκὶ,

Τὸν μὲν ἄρ' ἐκ Φλεσβῆς Ἀσβώποι ὦκα φέροντες,

[42] Τὸ πρὶν ῥώσαντο· κονισαλέησιν ἐθείραις Ἵπποι καλὰ νάεσσιν ἐπερνύμενοι Φυγάδειαν.

τοῖ δ' ἵππων Ἀμφιαράου.

Ἀ[43]ΣΔΥ-

Capito rerum Isauricarum secundo auctor est. Gentile, Arycandensis, uti Alyndensis.

ARYPE, oppidum Ægypti, cujus oppidani Arypes vocantur, uti Herodianus perhibet.

ARCHANDRUPOLIS, urbs Ægypti, auctore Herodoto libro secundo. Gentile, Archandrupolita.

AROMA, oppidum Æthiopum, cujus Marcianus meminit. Oppidanus dicitur Aromensis. Strabo: de Mesogitici vinum Aromense præstantissimum est.

ASÆ, vicus Corinthi, auctore Theopompo rerum Philippicarum libro xxxix. Asæ & Mausus vici magni sunt, & incolis frequentes. Gentile Asæus. Est quoque Asæ; Thraciæ pagus, eodem gentili gaudens.

ASBYSTA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Asbystes dicitur.

Qualis Tritonis in aquis Asbystæ.

Callimachus libro primo Quæstionum. Sunt autem duo Tritones, alter Libyæ, alter Bœotiæ.

ASBOTUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Asbotius. Euphorio in Thrace:

Hunc igitur ex turba Asbotii celeriter ferentes,

Tandem corroborarunt. Pulverulentis jubis

Equi rapidissimam festinantes fugam.

Loquitur de equis Amphiarai.

ASDY-

[28] Ἀρχανδρόπολις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hanc civitatem Herodotus, libro à Stephano allegato, Anthyllæ proximam facit, eamque ab Archandro Danai genero nominatam perhibet, hæc sunt ejus verba. Ἡ δὲ ἐπὶ τῇσι πόλις δοκεῖ μοι τὸν ἀπὸ τοῦ ἄνδρὸς ἔχειν τὸν οὔνομα Δαναοῦ, γαμβρὸς Ἀρχάνδρου ἦν Φθίου, ἧς Ἀνθύλλη. καλέεται γὰρ δὴ Ἀρχάνδρου πόλις. ἐκ μέντοι γε Αἰγύπτου τὸ οὔνομα.

[29] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.] Codex Vossianus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδρόπολίτης: quod mihi præferendum videtur.

[30] Ἄρωμα, πόλις Αἰθιόπων.] Hujus sine dubio mentio exstat apud Ptolemæum lib. IV cap. VIII. Κοιλὰ ἐμπόρια, Ἐλεφαντόδων, Ἀκάνθης ἐμπόριον, Ἀράμβης ἄκρον ἐμπόριον.

[31] Ὁ πολίτης Ἀρωμεύς.] Non semper ab hac voce Ἄρωμα deducitur, uti optime monuit Casaubonus: nam apud Dioscoridem Ἀρωμίτης ἐν scribitur.

[32] Σοφοκλῆς. ἐμπὸν Μεσωγίτης οἶνος Ἀρωμεύς.] Constanter ita legunt illæ scripti & edita: verum falsitatem hujus loci, si quis non statim videt, illum ἀλλοσοσπία ἴχνη maxima: nam hæc Strabonis verba, tam pulchre ad rem faciunt quam Brecceccex Aristophanis. Stephanus loquitur de urbe Æthiopica, & ab Epitomatore, Strabonis testimonium ex libro XIV petitum, in medium producitur, ubi Geographus de civitate Nysæis & Tralliburs vicina mentionem facit. Strabonis hæc sunt verba: Ἐντὸς δὲ Βαβὰ, Μάσπερος, Ἀχάσπερα, τὸ ὕστερον ὄνομα πόλεως ἐκ τοῦ ἱερὸν τοῦ Ἀμμωνος, συντίθεσθαι τὸ α χρήμενον. ὅθεν ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος Ἀρωμεύς. Non possum profecto, quin cum Casaubono exclamem: O Mirabilis Stephani negligentia, si ita ille scripsit, ut hodie habetur in ejus Epitome, quam Hermolaus confarcinavit! Ego vero culpam in Stephanum non rejicio; nam eadem Strabonis verba noster citat in τοῦ Μεσωγὸς: unde evidenter constat, eum hunc locum de Æthiopica urbe nequaquam intellexisse, licet ibi τὸ Ἀρωμεὺς eodem mendo laboret: Μεσωγὸς, οἶνος Λυδίας. τὸ τοπικὸν, Μεσωγίτης. Σοφοκλῆς ποταμοκαπηλικῷ· ὄμβρος ἄρτιος Μεσωγίτης οἶνος ἀ Ἀρωμεύς.] Hinc igitur omnis mali labes, quod Hermolaus, vel quicunque Stephani opus detruncavit, urbem Lydiæ, quam Stephanus sine dubio in suo opere describsit, negligenter omiserit.

[33] Θεόπομπος τριακοστῇ ἑνάτῃ.] In exarandis numerorum notis admodum faciles esse librariorum lapsus, omnes probe norunt, qui in evolvendis antiquorum scriptis operam navarunt. Codex Vossianus hoc loco exhibet: Θεόπομπος λδ Φιλιππικῶν. Hanc veritimam esse lectionem, licet aliter in vulgatis reperiatur, nullus ego dubito: ut autem hoc manifeste appareat, hic apponam Stephani verba aliunde desumpta. Μαῦσος, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῇ δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσεύς.

[34] Ἀσσύσιοι, πόλις Λιβύης.] Præter Dionysium de situ orbis & alios, etiam Herodotus in Melpomene Asbystarum meminit, ita enim ille: Γιγαμῖται δὲ ἔχοντι τὸ ὑπὲρ ἐπὶ τὴν Λιβύην ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὰς Ἀσσύρους. ἔστι τὸ ἐπὶ τὰς Κυρήνης ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὰς Ἀσσύρους. ἔστι τὸ ἐπὶ τὰς Κυρήνης ἐπὶ τὸ ἐπὶ τὰς Ἀσσύρους. τὸ μὲν πρῶτον διήκασαν Κυρηναῖοι τὴν μοντὴν. Asbystæ igitur mediterranea incolebant & ab occasu Gigamis erat finitimi.

[35] Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες.] Plures esse in diversis mundi partibus, manifeste satis evincit Ortelius in Thesauro Geographico. Apollonii Scholiastes ad lib. IV tres meminit, ita enim scribit: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ὁ δὲ τῆς κατὰ Λιβύην ἐπιχώριος ὁ Λίμνης.

[36] Τ' ῥῶσαντο.] Nisi post hæc Euphorionis verba πλειοσύλλαβα collocetur, nullum hinc versiculi sensum assingere

Α ΑΣΔΥΝΙΣ, νῆσος παρὰ τὴν Μυρίδος λίμνην· Εὔδοξος δευτέρῳ. Κατπλαμβάνουσι δὲ Ἀσδυνῖται τῆς νήσου. ὁ νησιώτης, Ἀσδυνίτης, ὡς Μεμφίτης.

ASDYNIS, insula juxta Myridem paludem, cujus Eudoxus libro II. meminit. In insula Asdyne vincebantur. Insulanus Asdynita appellatur, uti Memphita.

Α ΑΣΕΑ [17], κώμη τῆς Ἀρκαδίας, [18] ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ, ὃς δὲ Ἀσεάτης λέγεται. [19] καὶ ὁ κωμήτης ὁμοίως, ὡς Κορσεάτης, Ὀρνεάτης.

B ASEA, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit, qui etiam Aseates dicitur. Vicanus eodem modo appellatur, uti Corseates, Orneates.

Α ΑΣΙΑ [20], πόλις Λυδίας πλησίον τῶν Τμώλου, ἐν ᾗ τρίχορδον εὑρέθη κιθάρα. [21] διὸ δὲ Ἀσία ἡ Ἠπειρος. [22] οἱ μὲν ἀπὸ πόλεως Λυδίας, οἱ δὲ ἀπὸ Ἀσίης τῆς Λυδῆς, [23] ἢ ἀπὸ τῆς Προμηθέως γυναικός· ἢ [24] ἀπὸ

C ASIA, urbs Lydiæ juxta Tmolum, ubi cithara triplici chorda inventa est. Propterea & Asia Epirus vocatur, quod nomen aliqui ab urbe Lydiæ deducunt, quidam vero ab Asia Lydi filio, vel ab uxore Promethei, vel ex eo

---

jungere poteris. In vulgatis & scriptis libris hæc continuatim leguntur, cum in iis distinctione opus sit.

[17] Κώμη τῆς Ἀρκαδίας.] Ætate Pausaniæ tantum oppidi ruinæ & murorum vestigia conspiciebantur: situs describitur apud eundem in Arcadicis legito.

[18] Ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ.] Etiam Pausanias Alpheum non procul ab Asea collocat: verum Hesychius Alphei fontes, quemadmodum & Stephanus, in Asea originem habere statuit, ita enim ille. Ἀσεᾶται, λέγει τὰ Ἀσέαται. ἔστι καμὼν Ἀρκαδίας, ἔχει Ἀλφειοῦ ῥεῖθρα πεσόντα ἐκεῖθι πὲς πηγαῖς ἑκατόν.

[19] Καὶ ὁ κωμήτης ὁμοίως.] Stephanus hinc pagani nomen fecit Ἀσεάτης: verum apud Hesychium reperitur Ἀσεᾶται, uti liquet ex loco proxime citato. Quodnam sit præterea nam, aliis disjudicandum trado.

[20] Ἀσία, πόλις Λυδίας.] Rara admodum hujus oppidi exstat mentio apud Geographos, sed montis, in quo erat situm, passim meminere. Eadem hæc leguntur apud Eustathium in commentariis ad Dionysium de situ orbis. Ὁ Ἅλιος, ὅτι Ἀσία τῶν Λυδίας πλησίον Τμώλου τοῦ ὄρους, ὃν ἡ Ἀσία τῶν Λυδῶν, ἣ καὶ τοῦτο τὸ χῶρον καλοῦσιν. Τρίχορδος κίθαρις εὑρέθη. Vide quoque Etymologici Magni Auctorem & Suidam.

[21] Διὸ δὲ Ἄσια ἡ Ἤπειρος.] Constanter ita legunt libri MSS & vulgati: verum nemo non videt, hæc verba nec præcedentibus nec sequentibus satis commode posse junctim poni. Ἀσιανοὶ enim illis, quare Asia Epirus dicta sit, omnis prorsus expers Epitomator hinc exterminavit atque prudens. Antiqui Graci Macedoniam, Thessaliam, Epirotum & Ægeo maris insulas incolentes, eam solam regionem, quæ ipsis in oppolita ora erat proxima, Ἤπειρον appellabant, quod nomen non tantum vicinis littori loeis, sed & ulterius habitantibus, & denique toti minori Asiæ, uti loquuntur nostri feculi Geographi, communicatum fuit: adeo ut non putem in hisce verbis mentionem fieri de antiqua orbis terrarum divisione in tres orbes, & Agathemerus lib. II cap. II. Illam Asiæ universæ partem Ἤπειρον fuisse nunc patam, liquet clarissime ex Dione lib. XLVIII: Ὁ Ἀντώνιος ὁ Μάρκος ἐς τὴν Ἀσίαν τὴν ἠπειρον κλῆν. Et Nicander in Alexipharm. ita inquit:

- - - Παίζεις, ὦζηλον Κρίσπον

Πικρότατι ἰὸν ἐκεσσε γαμφοκόλῳ ἐπίπτον.

In quibus verbis Ἤπειρος pro Jonia est accipenda. Verum Philostratus in hanc rem locus exstat apud Eustathium Dionysium Periegetam pag. 87, narrantem, Asiam philosophum Troi Palladium ex ligno fabrefactum exhibuisse: Troem vero in honorem hujus Asiæ eadem philosophi, regionem prius Epirum dictam, Asiam appellasse. Hæc sunt ipsissima Archiepiscopi verba: Ὁ δὲ Ἀσίαν ὁ φιλόσοφος πλησιάσας δείσας τὴ Τροὶ ἀφεῖναι τὸ ἄγαλμα, ἐ δὲ ἐς πολλὰ ἐκείνῳ ᾖ ἀνδρὶ, τῶν ὑπ' ἐκείνου δὴ, ὡς ἀξιολόγων μόρων, ἣ ἡ λοιπὴ χώρα μετέσχε, ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἐκλήθη. Atque ita simpliciter nostri auctoris verba, absque ulla mendi suspicione accipere atque interpretari possemus, licet evidentissimum sit, quam plurima ante eadem excidisse. Qui autem illa præcedentibus annectere studuerit, aliam vocem pro τὴ Ἤπειρος subsistuere necesse habebit. In re admodum dubia & controversa, varias proponere opiniones non est illicitum. Quid si totum locum ex conjectura hunc in modum constituamus? Ἀσία, πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ τρίχορδος λύρα εὑρέθη. διὸ δὲ Ἀσία ἡ κιθάρα. Conjectura hæc non prorsus est improbanda: nam *Asia* non potuit dici Ἤπειρος, quia *Cithara* in civitate hujusmodi appellationis inventa est: verum quia in urbe *Asia* illud instrumentum trium chordarum primum prodiit, inde nomen fortitum est. Confirmatur nostra divinatio verbis Hesychii: Ἀσία, ἡ κιθάρα, ἀφ' τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρεθῆναι: sed præfertim loco in hanc rem egregio, quem in Etymologico Magno legimus. Ἀσάνης. Ἀσπαδὴς κρέμαστρα, ἢ κιθάρα. ἔστιν Ἀριστοφάνης εἰπὼν, παρρησίᾳ τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἢ τρίχορδος κιθάρα ἔστω καλεῖται, εὑρέσει Ν, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῇ Λυδίας, κειμένῃ ἐπὶ Τμώλῳ, πρῶτον εὑρέθη. Vide hac de re quoque Suidam, *Aspadem* citharam appellantem, & Scholiastam ad librum II Apollonii Rhodii. Sic cogor divinare, ut hæc verba præcedentibus connectam, interim meliora ex melioribus codicibus & conjecturis docentem expectans, dum ipse glaciem frango.

[22] Οἱ μὲν ἀπὸ πόλεως Λυδίας.] Quidnam hoc est, quod ab urbe Lydiæ nomen accepit? Quonam hæc verba spectent, mihi dubium videtur: non enim referri possunt ad inscriptionem hujus tmematis; valde ridiculum foret urbem ab ipsa urbe denominare. Commodius referuntur ad nostram conjecturam, de qua præcedente commentario: nam *Cithara* Ἀσάνης dicta, ab urbe Lydia, ubi excogitata atque inventa fuit, sine dubio nomen fortita est. Sed ut ingenue fatear quod res est; ante hæc verba mihi nonnulla excidisse videntur, in quibus de *Asia* proprie dicta, vel de tertia τῶ οἰκουμένης parte mentio facta est, quas aut ab urbe Lydiæ, aut ab Asia Lydi filio antiquiores denominatas existimabant.

[23] Ἢ ἀπὸ τῆς Προμηθέως γυναικός.] Ex hisce porro verbis luce meridiana clarius apparet, Stephanum in antecedentibus de tertia terrarum orbis parte mentionem fecisse: scriptores enim antiquissimi etiam perhibent, Asiam à Promethei uxore sic denominatam esse. Herodotus in Melpomene: Ἢ δὲ Ἀσίη, λαὸς τῆς Προμηθέος γυναικὸς τῆς ἐπωνυμίης. κρέα τοῦτο ἐμὲ μὲν ἐλαμπόμενον ἢ ἀνομάζουσι Λυδοὶ, φάμενοι λαὸν Ἀσίου ἢ Κότου, ἢ Μάνου κεκλῆσθαι τῶν Ἀσίου, ἀλλ' οὐκ λαὸν τῆς Προμηθέος Ἀσίης. Ab Herodoto & Stephano dissentit Eustathius in commentariis ad Dionysium, tradit enim ille, Asiam nomen accepisse ab Asia Atyis filio, vel ab Asia matre Promethi, non uxore, hæc sunt ejus verba: Οἱ δὲ Ἀσίαν ἢ χώραν αὐτὸ ὀνομάσαι λαὸν Ἀσίου ἢ Ἀτυος, ὡς ἐ οὐ τῆ αὐτοῦ Εὐρώπης λόγῳ εἴρηται. ἢ λαὸν Ἀσίαν μητρὸς Προμηθέως, ὡς ἐ Λυκόφρων φάσκει. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν τὸ χωρίον ἐκεῖ. ἢ ἀπὸ τῶν ἰόντων τὸ ζωϊκ. ἀπὸ τῆ ἡλίου, ὡς ἐ παρ' Ὁμήρῳ. Statuit etiam Apollodorus lib. I. de Diis, Asiam Promethei matrem esse, cui quoque Lycophronem, Apollonii Rhodii Scholiastam & Etymologici Magni auctorem consentientes invenies. Verum quem Eustathius hic sistum Ἀνον, illum in commentariis ad Iliad. B cum Herodoto Κότον filium facit: Ἐ προ-

[44] ἀπὸ δὲ πολλοῦ ἄσιν ἔχειν, τραπέζιον ἰλυώδες. ὁ ἐνοικῶν, Ἀσιάτης. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιάτης. A eo quod multam ἄσιν, id est, limum habeat. Incola Asiata nuncupatur, & fœminium Asiatis: dicitur quoque Asis.

[47] λέγεται δὲ Ἀσίς.

Ἰσθμὸς ἄνω πεπταμένος τις [46] ὑπερβολὴ Ἀσίδος αἴης.

Isthmus sursum porrectus est quidam Asidis terræ.

καὶ Ἀσιάς. τὸ δὲ Ἀσιανὸς, ὡς [47] Σοφοκλῆς ἐν δεκάτῃ. ἐν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν, [48] καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιανή. ἔστι δὲ Ἀσιανὴ πόλις Ἠλείας. λέγεται δὲ Ἀσιανὸς. [49] ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας. ὁ πολίτης, Ἀσιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιὰς, ὡς Τρίγλα Τριγλίς. [50] ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών. [51] Ὅμηρος,

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - - -

ἀντὶ τοῦ Ἀσίου. [52] γλῶσσα γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανῶν. ἀγνοεῖ γὰρ Ὅμηρος τὸν Ἀσιανὸν, ὡς καὶ τὸν Εὐρώπιον. ἢ μᾶλλον Ἀσίας. [53] καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίῳ, ὡς Εὐμηλίῳ. B Et præterea Asias. Asianus autem apud Straboneni libro undecimo in usu est. Erat vero & Asianorum & Europæorum Nomadum commune emporium. Et genere fœminino Asiana Est quoque Asiane urbs Eliæ. Dicitur item Asiæus. Est porro Asia Æthiopiæ insula, cujus C insulanus Asiates dicitur, & gentile Asiensis, uti Hyria Hyriensis. Est præterea Asius campus, cujus Homerus meminit.

Asia in campo.

Ἀσίῳ ibi dicitur pro Ἀσίου, non pro Ἀσιανῷ, est enim genitivus. Homerus neque Asiæ neque D Europæ nomen agnoscit. Vel præstat deducere à voce Ἄσιος, cujus genitivus Jonicus est Ἀσίεω, & per syncopen Ἀσίῳ, uti Εὐμηλίῳ.

ΑΣΙΝΗ [54], πόλις Λακωνικὴ, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμονος. δευτέρα, E Μεσσήνη. ASINE, urbs Laconica, quæ ab Asine Lacedæmonis filia nomen habet. Secunda est Messe-

δὲ ῥηθήσεται ἐρώμη, τὸν μὲ Ἀσίαν, Κίτιον· ἐπηρεῖν ἡῖν. Verum hæc obiter.

44 Ἀπὸ δὲ πολλοῦ ἄσιν ἔχει, &c.] Idem perhibet Eustathius ad Dionysium, cujus verba commentario proximo allegavimus. Scholiastes Apollonii ad lib. 1. ita scribit: Ἡ Ἀσία ὀνομάσθη ἀπὸ Ἀσίας τῆς Προμηθέως μητρὸς ἢ Ἀτλαντίδος. οἱ δὲ ἀπὸ δὲ πολλοῦ ἄσιν ἔχει. Hinc etiam liquet, Prometheum & Atlantem fuisse fratres, qui Asiam matrem habuere. Ergo falli sunt Herodotus & Stephanus, tradentes Asiam Promethei uxorem fuisse. Longe aliam Asiæ etymologiam exhibet Agathemerus, lib. 1. cap. 1. deducens vocem ἀπὸ δὲ ἄσιον, quod scilicet Asia propinqua sit, ex Europa illam adeuntibus, hæc sunt ejus verba. Ἀσία δὲ ἀπὸ τῆ ἄσιον εἶναι τοῖς ἀπ' Εὐρώπης ἀπίοσι ἐπ' αὐτὴν, ἢ γόνυσι ταχυδρόμοις μεμῆφθαι.

[41] Λέγει δὲ Ἀσίς.] In prioribus editionibus hic locus ita reperitur. λέγει δὲ Ἀσίς ἰδιμῆς. Sed post τὸ Ἀσίς collocanda est πλεονασμὸς: quia ἰδιμῆς ad Dionysii versum pertinet.

[46] Τρίγλα Τριγλὶς Ἀσίδος αἴης.] Mirum est profecto Xylandrum hunc Dionysii locum non bene edidisse, in cujus editione legitur: ὑπέρτερα τῆς Ἀσίδος αἴης. Nos veterem lectionem ex MSS & Dionysio reduximus.

[47] Σοφοκλῆς ἐνδεκάτῃ.] Ita hunc locum emendare atque edere placuit sine auctoritate MSS codicum; in illis enim & in vulgatis pessimo errore legebatur: Σοφοκλῆς δεκάτῃ. Exstat locus circa initium libri undecimi, ubi de urbe Tanai loquitur, ad Mœotidem paludem sita. Hæc, antequam Polemo eam devastasset, commune Asianorum Nomadumque Europæorum emporium fuit.

[48] Καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων.] Et hic locus in MSS & vulgatis vitii non erat immunis, in iis enim legebatur, καὶ τῶν Εὐρωπαίων τε Νομάδων. Nos ultimum τε tanquam spurium & à mala librariorum manu profectum rejecimus, præsertim cum illud neque in Strabone conspicitur. Totus locus apud Geographum legitur, quemadmodum hic edi curavimus.

[49] Ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας.] Insulam hujus appellationis in Æthiopia non agnoscunt alii Geographi. Fuit Judæorum & Phœnicum in mari Rubro navale, non ea in parte ubi Æthiopiam, sed ubi felicem Arabiam alluit, prope Ælam non procul à deserto *Sin*. Antiquitus appellabatur, teste doctissimo Bocharto, יעזר־ציון *Esiongeber* sive *Asiongaber*: Eusebio Ἀσία, & Hieronymo *Essia* vocis compositæ ultima parte neglecta, & priore [Græco vel Romano more inflexa. Quod sequitur apud nostrum non est vitii immune: nam ab insula non formatur πολίτης: Lege itaque, ὁ νησιώτης, Ἀσιάτης.

[50] Ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών.] Si dicatur Ἄσιος λείμων, non est necesse cum Grammaticis statuere, Homerum gignendi casu, in hisce verbis Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, usum fuisse. Imo si vulgata lectio apud nostrum sana sit, exemplum ex Poëta petitum nihil ad rem facit; nam Eustathius, Etymologus, Apollonii Scholiastes atque alii τὸ Ἀσίῳ non dededucunt ἀπὸ τῆ Ἄσιος, verum ἀπὸ τῆ Ἀσίας, quemadmodum mox manifeste apparebit. Hinc est quod putem, in Stephani verbis lacunam debere notari, quæ transpositis nonnullis vocabulis, commodissime suppleri posset hoc modo: Ἔστι δὲ Ἄσιος λειμών, ἢ μᾶλλον Ἀσίας. Ὅμηρος·

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - - -

[51] Ὅμηρος.] Locus est desumptus ex Iliade B. & integer apud Poëtam sic se habet.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[52] Γλῶσσα γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανοῦ.] Apparet locus mutilus, & forte ita constituendus: Γλῶσσα γάρ ἐστιν, οὐκ ἀπὸ τῆ Ἀσιανοῦ. Videntur olim inter se disputasse Grammatici, qualem τὸ Ἀσίῳ præferat casum, an gignendi, an vero dandi. Quæ sententia magis sit amplectenda, satis clare apparet ex verbis Eustathii ad illum Homeri locum, ita enim ille pag. 254. Τινὲς δὲ τὸ Ἀσίῳ εὐ λειμῶνι, ἀντὶ τῆ Ἀσίου οὕτως κρίνουσιν ἐλθόντες. καὶ φασὶν ὅτι αὐθεντικώτερόν ἐστι τὸ λειμῶνι ἐπανάληψαι. ὃ καὶ ἰσχύει ὁ Ἀσίος. ἢ γλῶσσα Ἀσίου. καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω ὡς Εὐμηλίου, Εὐμηλίω. καὶ εὐ συγκοπῇ, Ἀσίῳ ὡς Εὐμηλίου, Εὐμηλίῳ. Eandem hanc materiam tractat in commentariis ad Dionysium pag 87. hisce verbis: Ὡς δὲ Ὅμηρος, Ἀσίῳ εὐ λειμῶνι. ὃ καθὼς δηλοῖ, τῇ Ἀσιανοῦ, οὕτω καθὼς γλωσσά. Vide quoque hac de re Etymologici Magni Auctorem, & Apollonii Rhodii Scholiast. ad lib. 11.

[53] Καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίῳ.] Et huic loco aliquid excidisse evidentissimum est ex verbis Eustathii jam allegatis. Sine dubio rescribendum est: καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ καθὼς συγκοπῇ Ἀσίῳ.

[54] Ἀσίνη, πόλις Λακωνική.] Pausanias & Strabo duas hac appellatione urbes agnoscunt, alteram Messeniacam, alteram Argolicam, solus Stephanus Laconicam, quam nusquam reperio: & cum de Argolica, oppidulo satis celebri, nullam omnino mentionem faciat, vehementer dubito, an locus ita non sit constituendus. Ἀσίνη, πόλις Ἀργολικὴ, quod mendæ genus etiam alibi in Stephano observavimus. Unus Scylax Caryandensis Laconicam ab Asine incipit, ita enim ille: Λακεδαίμων ἔθνος. ἐστὶ πόλις εὐ αὐτῇ ἐπὶ θαλάττῃ. Ἀσίνη, Μεθώνη, Ἀχιλλεὼν λιμήν &c. Sed eum ordine turbato hic procedere, & regionum terminos confundere, nuper observavit doctissimus Palmerius.

Μεσσήνης, ⟨ϖδ⟩ τὴν Λακωνικὴν, οἰκισθεῖσα ὑπὸ Ἀργείων. τρίτη, Κύπρ. τετάρτη, Κιλικίας. [11] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινδεύς, κακῶς· ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ τῆς περιόδου.

A Messeniæ juxta Laconicam ab Argivis condita. Tertia, Cypri. Quarta Ciliciæ. Gentile Asinæus, & male Asiniensis, auctore Eudoxo libro VI de circuitu terræ.

ΑΣΚΑΛΩΝ, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ. Ξάνθος δὲ τετάρτῃ Λυδιακῶν φησιν, ὅτι Ταντάλου Ἄσκαλος, παῖδες Τμωλείου καὶ Ἀσκάλου τοῦ Ἀκιαμοῦ καὶ Λυδῶν βασιλεως αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι. [12] κἀκεῖ περιόντα ἐρασθεὶς, πόλιν κλίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ἄτως ὠνόμασε. τὰ αὐτὰ δὲ [13] Νικόλαος ὁ ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. λέγεται δὲ Ἀσκαλὸς, καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς [14] Δάμαλος Δαμάλης, Ἀραξος Ἀράξης· ὡς ἀπὸ τοῦ Χαράξω, Χάραξος Χαράξης, Λάπηθος Λαπήθης. λέγεται δὲ Ἀσκαλωνίον ἡ πόλις. [15] τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης, καὶ Ἀσκαλώνιος, ⟨ϖδ⟩ τὸ Ἀσκάλωνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός. [16] καὶ Ἀσκαλωνὶς Ἠλυκών. πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι, Φιλόσοφοι μέν, [17] Ἀντίοχος ὁ Κυνικὸς, καὶ Σῶσος, καὶ Ἀντίπιος, καὶ Εὐβιος, γραμματικοὶ δὲ, Πολεμαῖος Ἐπιστροχεὺς γνώριμος, καὶ Δωρόθεος ἱστορικὸς, Ἀπολλώνιος καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ περὶ Βιθυνίας γεγραφώς, καὶ ἄλλοι. ⟨ϖδ⟩ δὲ ἡ Εὐδόξῳ [18] Ἀξ ἧς ἐστι τῇ πρώτῃ. [19] καὶ ἡ μὲν πόλις, ἣ πρώτη φασὶ τὰ κρόμμυα ᾠκίσθη.

ASCALON, urbs Syriæ, juxta Judæam. Xanthus libro IV Lydiacorum refert, Tantalum & Ascalum Hymenæi fuisse filios: Ascalum autem ducem electum à Lydorum rege Aciamo in Syria militasse, & virginis amore captum, urbem ibi à se conditam de suo nomine appellasse. Eadem quoque narrat Nicolaus libro quarto Historiarum. Dicitur igitur Ascalus, & nomen inde formatum Ascales, quemadmodum à Damalus fit Damales, ab Araxus Araxes, à χαράξω, Charaxus Charaxes, Lapithus Lapithes. Urbs quoque Ascalonium appellatur. Gentile, Ascalonita: & Ascalonius formatur à voce Ascalonium, uti Xanthus Lydus perhibet. Et Ascalonitis fœmininum est. Multi ab hac urbe nomen accepere philosophi, Antiochus Cycnus, & Sosus, & Antibius & Eubius illustres stoïci: Grammatici vero Ptolemæus Aristarchi discipulus, & Dorotheus: Historici, Apollonius & Artemidorus, qui de Bithynia scripsit, atque item alii. Apud Eudoxum cum diphthongo in prima syllaba exaratur. Et hæc quidem illa est civitas, ubi primum cepas exsti-

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινδεύς, κακῶς.] Primum gentile, quod ipse Stephanus non improbat, passim apud auctores antiquos invenitur. Xenophon lib. V de Expedit. Cyri: Ἀπὸ δὲ Χειρισόφου Νίκων ὁ Ἀσιναῖος. Idem apud Pausaniam & de urbe Argolica & de Messeniaca: ἐν αὐτῇ δὲ τὰ ἐπὶ τοῦ μηδικοῦ πολέμου Ἀσιναῖοι. Ubi proxime præcedunt hæc verba: Ἀσιναῖοι δὲ Δρυοπῶν τε μάλιστα χώραν κατῳκίσθησαν. De Argolica in Corinthiaca ita loquitur. Ἐς δὲ Ἀσιναίους τοὺς ἐν τῇ Ἀργολίδι ἔχουσι τὸ ἀρχαῖον ὀνόματος ἐπίκλησιν. Sed quo jure Stephanus alterum gentile Ἀσινδεύς damnaverit, nullam ego rationem video, cum illud quoque Callimachus usurparit apud Etymologici Magni Auctorem in voce Ἀσινδεύς.

Δικλείοις Ἀσιναίοις ἐπιβρεμέτησεν ἀρείοις.

Ἀσινδεύς, Δορυσσεύς, ὡς τὸν Ἀσίνδιον κρεμώσαντες. Loquitur hoc loco de Aline Argolica, uti liquet ex loco Pausaniæ mox allegato. Apud Goltzium tamen reperitur nummus cum inscriptione ΑCINAIΩΝ.

[12] Καὶ περιόντα ἐρασθείς.] Ita legunt libri MSS & editiones omnes, sed pessimo errore. Eruditissimus Bochartus emendavit, καὶ πεζεύοντα ἐρασθείς. Quæ indubitata est lectio.

[13] Νικόλαος ὁ ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ.] Hæc phrasis Græcis auctoribus non est solita: suspicor potius minuta correctiuncula retundendum: Νικόλαος ὁ ἐν τετάρτῃ ἱστοριῶν. Licet fortasse commate eodem uti hic modo soleat. Licet ἧς ἐστι Δαμάλης, Δαμάλου, Ἀραξος, Ἀράξου &c.] Consentiunt omnes editiones: sed in MSS Salmasius invenit: Δαμάλης, Δαμάλου, Ἄραξος, Ἀράξου. Legendum putat: Ἀράξης, Ἀράξου. Verum postea addit: *Vulgatam lectionem retinendam censeo, nec suo loco movendam.* Hæc ex ora Salmasii transcripsimus.

[14] Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Ἀσκαλωνίτης.] Apud Goltzium & Tristanum tom. I pag. 304 exitat antiquum numisma cum inscriptione ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. Et apud Spanhemium Dorico charactere, ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΑΝ.

[15] Καὶ Ἀσκαλώνιος.] Hoc gentili usus est Plinius lib. XIX cap. VI de cepis. *Sunt in honore Cretica, de quibus dubitant, an eadem sint, quæ Ascalonia.*

[16] Ἀντίοχος ὁ Κυνικὸς.] Hic ille est cujus passim Cicero in Philosophicis meminit. De eo sic scribit Strabo lib. XVI, ubi testatur ipsum Ascalonem patriam habuisse: Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀντίοχος ὁ Φιλόσοφος, μικρὸν ὕστερον τῶν χρόνων ἡμῶν.

[17] Διὰ τὸ αἱ εἰ τῇ παρούσῃ.] Sic legunt libri vulgati: Verum neque improbari potest scriptura codicis Vossiani: Διὰ τὸ αἱ ἐν τῇ παρούσῃ.

[18] Καὶ ἡ μὲν πόλις, ἣ πρώτη φασὶ τὰ κρόμμυα ᾠκίσθη.] Etsi codices editi & scripti ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo: nam præterquam quod locus mala interpunctione laboret, etiam illud ἣ à mala manu videtur profectum. Fortassis totus locus hunc in modum est constituendus: Παρὰ δὲ Εὐδόξῳ ⟨ϖδ⟩ ἐξ αἱ ἐν πρώτῃ, ἣ ἡ μὲν πόλις, ἣ πρώτη φασὶ τὰ κρόμμυα ᾠκίσθη. Vult itaque Stephanus, Eudoxum urbis nomen in principio cum diphthongo exarasse. Hunc locum etiam magnus Salmasius tentavit in margine sui libri, sed ejus emendatio nihil ad rem facere videtur: quia MSS in fine hujus sectionis ei exhibebant κρόμμυα pro κρόμμυον, & hic legendum monebat, ἣ πρώτη φασὶ τὰ κρόμμυα ᾠκίσθαι, de illa emendatione nihil omnino statuens. Ascalonensium regionem ceparum fuisse feracem testatur Strabo lib. XVI: Κρομμύων τ' ἀγαθὴ, ἐπὶ ἡ ζάκρος Ἀσκαλωνῖται, παρὸ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχον. Plinius lib. XIX cap. VI. *Cepæ genera apud Græcos, Sardia, Samothracia, Alsidena, Setania, Schistia, Ascalonia ab oppido Judææ nominata.* Imo hæc regio ceparum adeo erat ferax, ut tandem urbs hinc denominationem sortita fit. Stephanus: Κρομμυών, πόλις παρὰ τὴν Ἀσκάλωνα. Φιλήμων δὲ Ἐφέσῳ. ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος. Licet Stephanus hanc Ascaloni propinquam, & ab ea diversam statuat: puto tamen eandem fuisse, quemadmodum postea demonstrabimus.

cumja-

[64] καὶ κῶ τῶν Ἀλεξανδρέων σωτῆρα, Ἀσκαλωνίτας κρόμμυα.

Ἀ ΣΚΑΝΙΑ [67], πόλις Τρωϊκή· Νικόλαος πέμπτῃ ἱστορίᾳ. [68] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, ὃν ἡ Ἴδης ἐξ Ἀσκυλείας, καὶ ἡ Ἀσκανίας καλουμένης, * ὑφ' ἑκάτερα ὁ Αἰνείας παῖς Ἀσκάνιος. [69] ἣ μόνον ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα διοτὴ καὶ ὁμώνυμος. Φρυγίας μέν,

[68] φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς,

[69] Οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐλιγώλακος ἦλθον ἀμοιβοί.

τῆς ἡ, Μυσίας. [70] καὶ ἡ μὲν Φρύγιον, τῆς δὲ Μύσιον. τὸ τοπικὸν Ἀσκάνιος· ὁμοίως τῷ κυρίῳ. ἔστι δὲ [71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων χιλιάσι,

[71] Καὶ Ψιλοὶ Ἀσκανίοιό τε Ναυαίθοιο. Ψιλῆς Μυσίας. [73] Ναύαιθος, Ἰταλίας.

Α ΣΚΙ-

A exſtitiſſe narrant, ſed quæ ex conſuetudine Alexandrinorum Aſcalonæ cepæ appellantur.

ASCANIA, urbs Troica, auctore Nicolao libro quarto hiſtoriarum. Scamandrius Hectoris & Andromachæ filius, ab Ida & Daſcyleo, & urbe Aſcania dicta, * quam condidit Aſcanius Æneæ filius. Non tantum palus, ſed regio gemina & ejuſdem nominis eſt. Phrygiæ:

Phorcus Phrygas ducebat, & Aſcanius ſuperbus.

Qui ex Aſcania fructifera venerant ſucceſſores.

Hæc Myſiæ eſt Aſcania. A Phrygiæ & Myſiæ urbe deducitur locale Aſcanius, quod proprio ſimile eſt. Reperitur porro fluvius Aſcanius, cujus Euphorio in Chiliadibus meminit,

Et Pſilin Aſcaniumque atque Nauæthum.

Pſilis Myſiæ, Nauæthus Italiæ fluvius eſt.

ASCI-

cumjacens regio fuit quaſi *Cepetum*, & allia tanto ſtudio coluerunt Aſcalonitæ, ut ceparum genus dictum fuerit Ἀσκαλώνιον, ſive Ἀσκαλωνᾶτον, ſi codices non fallant, quod etiamnum hodie à Gallis, detorto parum vocabulo, ESCHALOTTES appellatnr.

[64] Καὶ κῶ τῶν Ἀλεξανδρέων σωτῆρα, Ἀσκαλωνῖται κρόμμυα.] Longe aliter hunc locum Salmaſius in Palarnis invenit: καὶ κῶ τῶν Ἀλεξανδρέων σωτῆρα, Ἀσκαλωνῖται κρόμμυα. De vaſis Aſcalonenſibus nihil legiſſe memini, ideoque vulgatam lectionem retinendam cenſeo. Verum cum hinc formaverit Stephanus τὸ Ἀσκαλωνίτης & Ἀσκαλώνιον, quorum uſus à nummorum & ſcriptorum auctoritate etiam confirmatur, merito τὸ Ἀσκαλωνῖται mihi ſuſpectum videtur, pro quo fortaſſis Ἀσκαλώνια reponi debet.

[65] Ἀσκανία, πόλις Τρωϊκή.] De hac civitate ex Ethnicographo ita ſcribit Euſtathius in commentariis ad Iliad. B. Ἀσκανία δὲ κῶμη ἢ πόλις Ἐθνικογράφοις, πόλις Τρωϊκή. ἢ σχεδὸν φασὶ Κεφάλαι λέγειν. τινὲς δὲ κῶμην λέγουσι τὴν Ἀσκάνιον. Plura qui de hac civitate legere deſiderat, Strabonem audeat lib. XII, & XIV. contra Apollodorum diſputantem. Sed quid ſibi volunt illa, ὃ σχεδόν φασι Κεφάλαι λέγειν? Hoc nunquam dixit Stephanus aut alius quiſpiam. Fortaſſis Euſtathius mutilo Stephani codice uſus eſt, in quo duæ ſectiones, quibus agebatur de Aſcalone & Aſcania, connectebantur, quod aliquoties in noſtro obſervavimus. Nam eadem verba apud Epitomatorem in Ἀσκάλων conſpici, & inde excidiſſe nemo ibit inficias.

[66] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης &c.] Hæc ergo ſunt Nicolai verba, ex quarto Hiſtoriarum petita, quæ optime Xylander aſteriſco notavit: nam poſt Ἀσκανίας καλουμένης aliquid periiſſe evidentiſſimum eſt. In codicibus MSS nullum reperitur huic loco remedium: ergo meliores ſunt exſpectandi, ut lacuna ſuppleri poſſit. Fortaſſis pro Σκαμάνδριος reſcribendum eſt Σκάμανδρος.

[67] Οὐ μόνον ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα διοτὴ καὶ ὁμώνυμος.] Hic locus videtur eſſe ἀπόσπασμάτιον verborum Strabonis è libro XII, ubi accurate Myſiæ ſitum delineare nititur, ita enim ille: Διαπλεύσαντι δὲ μικρὸν ἔστιν ὕδωρ μεῖζον ἢ Ἀσκανίας λίμνης τι, καὶ χώρας ὁμωνύμου, ἣν τὴν λίμνην ἡ χώρα ἐπέχει. καὶ ἡ αὐτὴ τοῦ Φρυγίου, τοῦ δὲ Μύσιον. ἀπέστηκε δὲ τῆς τοῦ Φρυγίου. Καὶ ὅτε μὲν ἦν τὸ ὕδωρ τοῦτο τὸ πλεῖστον, ὅπου φησὶν

Φόρκυς δ' αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδὴς

Τὰλ' ἐξ Ἀσκανίης.

Poſtrema hæc Homeri verba etiam in Stephano deſiderantur, atque iis oportebat augeri: nam uti hodie in vulgatis circumferuntur, de Aſcanio ductore, non vero de urbe Aſcania mentionem faciunt. Totum Strabonis locum huc tranſcribere, licet optime ad rem faciat, nimis longum foret: qui hæc tanti fecerit, Geographum inſpiciat; fatebitur mecum locum inde eſſe deſumptum.

[68] Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε &c.] Vide Homer. Iliad. B.

[69] Οἱ δ' ἐξ Ἀσκανίης.] Verſiculus hic deſumptus eſt ex Iliad N. Sed in vulgatis Stephani libris male ſcribitur: Τοὶ δ' ἐξ Ἀσκανίης &c. quod correximus.

[70] Καὶ ἡ μὲν Φρύγιον, τῆς δὲ Μύσιον &c.] Hæc lectio profecto habet, quod Græci dicunt, ἀδὲν ὑγιές. Planior erit ſententia & ſenſus, ſi totus locus hunc in modum conſtituatur. Καὶ τὸ μὲν Φρύγιον ἐστὶ τὸ Μύσιον τοπικὸν Ἀσκάνιος, ὁμοίως τῷ κυρίῳ. Vel τὸ μὲν Φρυγίας ἐστὶ τὸ Μυσίας τοπικὸν &c.

[71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων χιλιάσι.] Strabo libro XIV, in diſputatione contra Apollodorum, etiam Aſcanii amnis ex Euphorione meminit, eumque probat ipſiſſimis amnis ex Euphorione meminit, eumque probat ipſiſſimis Apollodori verbis. Λέγουσι γάρ φησι ἢ Μυσίας κόμην Ἀσκανίαν ἐξεῖ λίμνην ὁμώνυμον, ἐξ ἧς ἐστὶ ἢ Ἀσκάνιος ποταμὸς ῥεῖν, ὃ μεταξὺ ἐστὶ Εὐφορίων

- - - - Μυσῶν παρ' ὕδατα Ἀσκανίοιο.

[72] Καὶ Ψιλοὶ Ἀσκανίοιό τε Ναυαίθοιο &c.] Hæc in libris editis & calamo exaratis peſſime contaminata inveni. Salmaſius ex conjectura in margine ſui libri veram lectionem reducere hoc modo tentavit: Καὶ Ψῆλοι Ἀσκάνιος τε, δὲ ναίουσι Ναύαιθον. Quæ ſequuntur apud Ethnicographum etiam ſic Strabo vocat Νίαιθον, ſed apud ipſum legendũ putat Ναύαιθον corrigit. Ψῆλις Μυσίας. Ναύαιθος Βιθυνίας. Bithyniæ amnem ἴθυ. Inde enim dicitur Ναύαιθος, quod ibi naves ſint incenſæ.

[73] Ναύαιθος, Ἰταλίας.] Doctiſſimus Cluverius putat hoc loco vocem πόταμος excidiſſe, eum ita emendans: Ναύαιθος, Ἰταλίας ποτάμος. Verum hæc adjectio vocabuli ποτάμος non admodum neceſſaria eſt: ex antecedentibus enim vox repetenda videtur. Summopere miror, ita dormitaſſe hic magnum Salmaſium; nam nuſquam Νίαιθος ſive Ναύαιθος apud Strabonem pro Bithyniæ amne ſumitur. Eſt Brutii agri fluvius, qui inter Crimiſum & Æſarum amnes in mare Auſonium effluit, vocaturque etiamnum hodie ab Italis *Neeto*. Cum Laomedontis filiæ, Priami ſorores, Æthylla, Aſtyoche & Medeſicaſte cum reliquis captivis, Ilio jam capto, in Italiam veniſſent, Græcorum ſervitutem evitantes, navigia incenderunt: & inde nomen fluvio indidum perhibent, ſcilicet, παρὰ τὸ πῦς ναῦς αἴθειν. Ita rem narrat Lycophronis Scholiaſtes: Ναύαιθος, ποτάμιος Ἰταλίας. ἐπεὶλῆφθ δ' ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐν λοιπῷ, ὅτι χρὴ τὴν Ἀλεξάνδρου ἐν Λαομεδόντος θυγατέρας, Πεσάνην δὲ Αἰθύλλαν, Ἀστύοχην καὶ Λαομεδόντος, μεθ' ἧς λαπὼν αἰχμαλώτων ἔπλεον, Ἀτυόχης, Μηδεσικάστης, μεθ' ἧς λαπὼν αἰχμαλώτων ἔπλεον γεγενῆσθαι τὴν Ἰταλίαν, ἀλλοκόμβρας τὰς Ἑλλάδος δυλείαν, τὰ σκάφη ἐμπρήσαντας ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη. Strabo libro VI refert, mulieres navigia incendiſſe moleſtia navigationis impulſas, ut ibi ſedem figerent. Vide hac de re quoque Theocriti Scholiaſtam ad Idyll. quartum.

Α'σκῖται, ἔθνος πάροικον τῶν Ἰνδικῶν νήσων, [74] ἃς ὅπι ἀσκῶν πλέον, ὡς Μάρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτῶν. πάροικοι αὐτῶν ἔθνος, ἃ αὐτὸ καλούμενον [75] Ἀσχαλιτῶν. ἔτι μὴν Ἀσκῖται ἕτερον ἔθνος. ἔστιν ἓν ᾧδῇ τὸ ἄσκον Ἀσκίτης, ὡς ᾧδῇ τὸ ἀσὸν ἀσίτης, μίας μεσίτης.

A ASCITÆ, gens Indicum sinum accolens, & super utribus navigans, auctore Marciano in Periplo ejus. Juxta hunc habitant populi Aschalitæ dicti, & item alii Ascitæ. A voce Ἀσκὸς derivatur Ascites, quemadmodum ab Ἀσὸς Astites, μεσὶς μεσίτης mediator.

Α'σκλος [76], πόλις Ἰταλίας. [77] Διονύσιος δὲ πρῶτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας [78] ἔστι καὶ ἁδέτερον. τὸ ἐθνικὸν Α'σκλίτης, [79] ὡς λίκνον λικνίτης, καὶ ὅπλον ὁπλίτης.

B ASCLUS, urbs Italiæ, cujus meminit Dionysius libro I. Antiquit. Rom. Reperitur quoque genere neutro. Gentile Asclites, uti à λίκνον cuna λικνίτης qui in cunis dormit, & ab ὅπλον arma ὁπλίτης miles armatus.

Α'σκρη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς κόρη, Τερψιχόρη. [80] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκραῖος. Ἡσίοδος. [81] καὶ ἀπ' Ἀσκρίης.

C ASCRA, urbs Bœotiæ, Jonico more formata, uti κόρη puella, & Terpsichore. Gentile Ascræus; ita enim Hesiodus appellatur. Hinc adverbium quod ex Ascra denotat.

Α'σος, πλίχνιον Κρήτης. ὁ πολίτης, Ἄσιος ὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. καὶ Α'σία Διὸς ἱερὸν ἀρχαιότατον.

D ASUS, oppidulum Cretæ, cujus oppidanus Asius vocatur. Hoc enim nomine Jupiter ibi colitur: & Templum Asii Jovis est antiquissimum.

Α'σπαλαθεια [82], πόλις Ταφίων. [83] Νίκανδρος ἐν τοῖς ἑπτὰ μεμνημένων πρώτῃ, Ἀσπαλαθία [84] βοήθει. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλαθεύς.

E ASPALATHIA, oppidum Taphiorum, cujus Nicander libro primo Transmutatorum meminit. Aspalathia auxiliatrix. Gentile, Aspalathensis.

Α'σπαλαθις, [85] νῆσος Λυκίας. λέγεται

ASPALATHIS, insula Lyciæ: ita nomi-

[74] Καὶ ἐπὶ ἐκεῖνα πλεῖν.] Placebat lectio codicis Vossiani, quam nunc repræsento: pessime enim in vulgatis legebatur, ἃς ἐπὶ ἐκεῖνα πλεῖν. Hæc verba ita debere emendari, etiam satis liquet ex Ptolemæo, eadem phrasi libro VI cap. VII utente. Ἐπὶ τῇ Σαχαλίτῃ κόλπῳ, ὃν ἃ κυκλούμενοι τὰ Πύλαι ἐπὶ ἐκεῖνα ἀφικνοῦνται. Hunc navigandi modum narrans ex urbibus factis etiam describit Arrianus in Periplo maris Erythræi: ἔπλει δὲ ἡ ἡμιόλιον ὃν τὴν χώραν ἐκείνην ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τὰς ἐκεῖνα ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐκπλέοντα κατὰ μέσον τὸν ἐκεῖνον ἔ πλοῦς. Idem de Ascitis ita narrat Plin. lib. VI cap. XXIX. *Quin & commercia ipsa infestant ex insula Arabis Ascita appellati, quoniam bubulos utres boves sternentes ponte, piraticam exercent sagittis venenatis.*

[75] Ἀσχαλιτῶν.] Stephanus gentis nomen à figma incipit. ἔθνος τῶν Ἰνδικῶν. καὶ Σαχαλίτης ποταμός. ἐκ τούτου τὴν Σαχαλίτην κόλπον κεῖνται πολλοὶ λιμένες. Ita quoque Ptolemæus gentem & sinum appellant, uti liquet ex loco mox citato.

[76] Ἄσκλος, πόλις Ἰταλίας.] Asculum geminum est, alterum in Piceno, ad Truentum fluvium, XX miliariibus ab ora maris Adriatici: alterum in Apulia Daunia. Græcis Æmpronibus, teste Cluverio, Straboni lib. V, Plutarcho in Pompejo, Appiano & nostro Epitomatori duabus tantum syllabis effertur, quemadmodum Τάσκλον, Κάτλος, & alia ejusmodi. Verum Latinis nomen illud verbo ita sunt emendanda ex membranis Academicis. *Domitius per se circiter XX cohortes ex Alba & Marsis & Peligna & finitimis regionibus coegerat. Recepto Asculo, sylvaque Lentulo* &c. Poetæ tamen metri gratia duabus syllabis vocem protulerunt. Silius lib. VIII:

Adria, & inclemens hirsuti signifer Ascli.

Hodie urbs ab incolis *Ascoli* appellatur.

[77] Διονύσιος δὲ πρώτῳ Ῥωμ. Ἀρχ.] Cluverius apertum hinc verbis mendum ineste existimat: Dionysio enim libro I. nulla omnino erat occasio Asculum nominandi.

[78] Ἔστι καὶ ἁδέτερον.] Latinis Græcisque scriptoribus neutrum genus potissimum fuit in usu.

[79] Ἀσκλίτης λικνίτης.] De hisce vocabulis loquuti sumus in voce Ἄγλωσσος. Stephanum aliquando appellativa pro propriis commiscere, uti hoc loco, & sectione præcedente, ad vocem Ἀφροδισιάς pluribus docuimus exemplis.

[80] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκραῖος. Ἡσίοδος.] Utitur hoc gentili Virgilius lib. II Georg.

Ascræumque cano Romana per oppida carmen.

De patria Hesiodi non semper eadem traduntur ab Ethnicographo: hoc loco optime cum aliis *Ascræum* statuit; sed in Κύμη Cumæum: τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. εὐπόρου δὲ Ἐφόρου ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος. Nisi Stephanus hic alium intelligat, toti antiquitati injuriam facit.

[81] Καὶ ἀπ' Ἀσκρίης.] Salmasius in margine sui libri non sine ratione contendit, huic loco aliquid deesse, legendumque: Καὶ λάτ πάτρ vel οὐ πάτρ, Ἀσκρίης.

[82] Ἀσπαλαθία, πόλις Ταφίων.] Ante oram Acarnaniacam à Strabone collocantur insulæ Taphiorum, antiquitus Teleboarum nomine insignitæ, quarum una Taphos sive Taphiusa appellabatur, ita enim Geographus libro X. Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, ἀφ' ἧπερ δὲ Τηλεβοῦσαι, ὧν ἡ μὲ Τάφος, καὶ δὲ Ταφιοῦσα καλουμένη. Stephanus urbem in Cephalenia collocat, cui Ταφὸς & Ταφιοῦσα nomen est, sed ad hunc locum non pertinet; eodemque loco tradit, à Cephalenia non longe abesse insulam, quæ Ταφιὰς appellatur, in qua *Aspalathea*, de qua nunc sermo est, ponenda videtur. In Illyrico fuit oppidum maritimum *Aspalathos* dictum, prope Salonam, cujus meminit tabula Peutingeriana, & Constant. de Administ. Imp. Verum cum Aspalathea Stephani non est confundenda. Insulas ante Acarnaniam sitas Plinius lib. XII cap. IV enumerat hisce verbis, ubi etiam insulæ *Taphiados* meminit. *Inter Leucadiam autem & Achaiam permulta: quarum Teleboides eadem quæ Taphia: ab incolis ante Leucadiam appellantur, Taphias, Oxiæ, Prinoessa* &c.

[83] Νίκανδρος ἐτεροιωμένων πρώτῃ.] Totus Antoninus Liberalis ferme ex Nicandri ἑτεροιωμένων est transcriptus. Quicunque igitur τῶν ἑτεροιωμένων materiam discere avet, Antonini Liberalis Metamorphosin perlegat.

[84] Βοήθει.] Quid sit τὸ βοήθει ingenue fateor me ignorare. Fortasis emendandum est βοηθεῖς, quod in versione repræsentamus.

[85] Νῆσος Λυκίας.] Non procul à Rhodo hanc insulam fuisse satis in mari Lycio, ex verbis Plinii manifeste colligitur, tradentis in Rhodiorum insulis *asphalathum* nasci, unde insulæ nomen; ita enim ille lib. XXIV cap. XIII, cu-

γε) ἔτω, ἀφ' ὃς ἐν αὐτῇ πτυχαί ἀσπαλάθου. [86] τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαδῖος, ὡς Ψωφίδ⊙, καὶ Αὐλίδ⊙· [87] ἡ Ἀσπαλαθίτης, ὡς Μεμφίτης.

nominatur à copia aſpalathorum ibidem naſcentium. Gentile Aſpalathidius, uti Pſophidius, & Aulidius: ſive Aſpalathites, uti Memphites.

Ἀ Σ Π Ε Ν Δ Ο Σ, πόλις Παμφυλίας, [88] Ἀσπένδου κλίσμα, ὡς Ἑλλάνικ⊙ ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνίας. [89] ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος. Θεόπομπος πεμπτῃ Ἑλληνικῶν, Ἀσπενχῶν ἢ τ Ἀσπενδίων. καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὡς αὐτὸς, Ἀσπένδια, καὶ Ἀσπενδία.

ASPENDUS, oppidum Pamphyliæ, ab Aſpendo condita, auctore Hellanico libro primo Deucalioniæ. Oppidanus inde dicitur Aſpendius. Theopompus libro quarto Hellenicorum. Qui aberravit ab Aſpendiis. Apud eundem quoque fœmininum exſtat Aſpendia & Aſpendis.

---- Ἀσπενδίδα γαῖαν.

---- *Aſpendidem terram.*

Ἀ Σ Π Ἰ Σ, [90] πόλις Λιβύης, ὡς Φίλων. ἔστι δ' ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας τὸ καὶ Αἴγυπτον, ὡς Μαρκιανὸς πρώτῃ περιόδων. [91] ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῇ Κυκλάσιν. ἔστι καὶ Μακεδονίας, κλίσμα Φιλίππου ἀπὸ πατρὸς Περσέως, πόλεις ὀνομάσαντ⊙ ἀπὸ τ αὐτοῦ πανοπλίας, Ἀσπίδα, Περικεφαλαίαν. ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη [92] μεταξὺ Λεβέδου καὶ Τέω, σταδίων ὡς δυοῖν, πρὸς μὲν πνεῦν Ἀρκωνησος, πρὸς δὲ πνοῦν Ἀσπὶς ὀνομαζομένη.

ASPIS, urbs Libyæ, cujus Philo meminit, & promontorium Æthiopiæ juxta Ægyptum, uti Marcianus libro primo Periodorum perhibet. Eſt quoque inſula juxta Cycladas. Eſt item urbs Macedoniæ: Philippus enim Perſei pater ibi urbes condidit, quas ab integrâ armatura Aſpidem & Pericephalæam denominavit. Eſt quoque inſula Lyciæ adjacens, atque alia duorum circiter ſtadiorum inter Lebedum & Teum ſita, quæ à quibuſdam Arconeſus, ſed ab aliis Aſpis vocatur. Repe-

---

jus verba Salmaſius ita conſtituit atque emendat. *Vulgaris quoque hæc ſpina, ex qua mia fullonia implentur, radices uſus habet, præter ſpinas quidem multi. Inter odores & ad unguenta utuntur alia, aſpalathum vocantes. Eſt ſine dubio hoc nomine ſpina ſilveſtris in oriente, ut diximus, candida, magnitudine arboris juſtæ. Sed frutex humilior aque ſpinoſus in Nyſyro & Rhodiorum inſulis &c.* Ultima verba in codice MS Acad Lugduno-Batav. ita leguntur. *Sed & frutex humilior atque ſpinoſus in Syria & Rhodiorum inſulis.* Quam lectionem omnino non improbo, cum præter ipſum Plinium etiam Dioſcorides teſtetur, *Aſpalathum* in Syria naſci, quam ibi *diaxyron* vocant.

[86] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαδῖ⊙, ὡς Ψωφίδ⊙, καὶ Αὐλίδ⊙.] Sequimur Xylandrianam & alias editiones, non quod earum lectionem probemus, ſed quia libri eſſamo exarati nulla corruptiſſimo huic loco præbia ſuppeditant: nam neque Ἀσπαλαδῖ⊙, neque illa quæ ſequuntur pro gentilibus ſunt habenda; quia ſunt caſus obliqui, è quibus gentilia formantur, liquet hoc evidentiſſime apud noſtrum in vocabulo Ψωφίς, ubi ita inquit. Ἔστι δ πρὸς τῇ Λιβύῃ. ὁ πολίτης ὀφείλει εἶναι Ψωφίνης, τῇ τύπῳ τ εἰς ις λαμβάνων. ἀπὸ γὰρ τοῦ λὸς τ χθονὸς, ὡς τ Ἀρκὰς Ἀρκάδ⊙, καὶ τ Αὐλὶς Αὐλίδ⊙, οὕτω Ψωφὶς Ψωφίδ⊙. Ergo hoc loco lacuna eſt, quam hunc in modum ſupplere tentabam. Τὸ ἐθνικὸν λὸς τ χθονὸς Ἀσπαλαδῖς Ἀσπαλαδίδ⊙, ὡς λὸς τ Ψωφὶς Ψωφίδ⊙, καὶ Αὐλὶς Αὐλίδ⊙. Verum ſi locum ita augere non placeat, eum ita conſtitues: τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλαδῖδ⊙, ὡς Ψωφίδες, καὶ Αὐλίδες Αὐλίδ⊙. Alterutram lectionem eſſe veriſſimam, nemo in dubium vocabit, qui rem vere perpenderit.

[87] Ἡ Ἀσπαλαθίτης.] Scilicet juxta canonem nominum in ις definentium, de quo in verbis commentario proximo allegatis, noſter mentionem facit.

[88] Ἀσπένδου κλίσμα.] Perhibet Strabo lib. XIV Aſpendum, urbem ſatis populoſam, ab Argivis conditam eſſe. Accuratam ſitus deſcriptionem lege apud Arrianum lib. I de Exped. Alex. Mag.

[89] Ὁ πολίτης, Ἀσπένδι⊙.] Paſſim occurrit hoc oppidani nomen apud Græcos Latinoſque ſcriptores. Polybius lib. V Hiſtor. Ἀσπένδιοι δὲ τὰς ὑμέρας. Livius lib. XXXVIII cap. XV: *Termeſſo pacem dedit; quinquaginta talentis argenti acceptis, item Aſpendiis, cæteriſque Pamphilia populis.*

[90] Ἀσπὶς, πόλις Λιβύης.] Latinis ſcriptoribus urbs *Clypea* appellabatur, quam Solinus à Siculis conditam perhibet, ita enim ille cap. XXVII. *Clypeam civitatem Siculi extruunt, & Aſpida primum nominant.* Apud Cæſarem lib. II Bel. Civil. ſingulari & plurali numero vox efertur: *Hic locus abeſt à Clypeo paſſuum XXII millia, habetque non incommodam ſtatem, & duobus eminentibus promontoriis continetur. Hujus adventum L. Cæſar filius cum X longis navibus ad Clypeam præſtolans &c.* Sed peſſime in vulgatis *à Clypeis*, cum legendum ſit *à Clypea*. Alii omnes urbis appellationem genere fœminino & numero ſingulari uſurpant, ita quoque Hirtius commentario de Bello Africano, circa initium: *Clypeam claſſe prætervehitur:* ubi mox ſequitur: *Et à Clypeo ſecundum oram maritimam apparuit.* Ita quoque exhibent vulgari, ſed liber Academiæ Lugd. Bat. calamo exaratus oprime habet. *Et à Clypea ſecundum oram maritimam.* Urbs ſita erat in promontorio Mercurii, verſus orientem Neapolin, Adrumetum, Ruſpinam & Leptim reſpiciens. Formam oppidi accepit tempore Agathoclis Siciliæ Tyranni, patre figulo nati, quo tempore adverſus Carthaginenſes claſſem duceret; ſed poſtea hæc urbs à Romanis una cum Carthagine eſt everſa. Strabo lib. XVII: Εἶτα Νεάπολις, εἶθ' ἑξῆς Ταῦρος. καὶ ἐπ' αὐτῷ λόφ⊙ Ἀσπὶς ἐκλιμ⊙ ἀπὸ τ ὁμοιότη⊙, ὅπερ σωνώνυσεν ὃ τ Σικελίας τύραννο⊙ Ἀγαθοκλῆς. καθ' ὃν καιρὸν ἐπολέμουν πρὸς Καρχηδονίους. Clypeam fuiſſe appellatam idem tradit Geographus lib. VI: Καὶ ἀπ' τ Ἀσπίδος Καρχηδονιακῆς πόλεως, ἣν Καισαρίαν καλοῦσι.

[91] Ἔστι δὲ νῆσος πρὸς τῇ Κυκλάσιν.] Exiſtimo hanc inſulam in ſinu Saronico eſſe collocandam, atque inter illas inſulas numerandam, quæ Athenienſium portui objacent. Plinius lib. IV cap. XII: *Sirao promontorio objacent Eleuſa, Dendros, Crangia dua, Cacia dua, Selachuſa, Cenchreis, Aſpis.* In membranis Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conſpicitur *Alendros*, quod mihi ſuſpicionem injicit, olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuiſſe exaratum, eamque eſſe inſulam cujus ſitum Stephanus infra refert, atque ab arborum raritate ex Cleone Syracuſano, ſic dictam perhibet.

[92] Μεταξὺ Λεβέδου δὲ Τέω.] Hæc illa eſt inſula, quam Stephanus ſupra Ἀρκώνησον appellavit, ſed quod eam Cariæ adſcribit, in eo toto cælo errat: Caria enim ſe ultra Mæandrum & Cayſtrum omnes non extendit, poſt quos Teos & Lebedus in conſpectum veniunt: Fortaſſis ibi apud Stephanum reſcribendum eſt: Ἀρκώνησος, νῆσος πλησίον Ἰκαρίας. Vel hanc potius emendationem eligo certiſſimam, ſi à vulgata lectione paullulum mavis recedere: Ἀρκώνησος, νῆσος Ἰωνίας. Strabo lib. XIII. Καὶ Τέως

ἐστὶ καὶ νῆσος ἄλλη, [91] Πύρων ἐγγύς. ἔστι καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακόσιος ἐν τῷ περὶ τῶν λιμένων, [92] Ἀδένδρου ὄντος. ἔστι καὶ πόλις Πίσης, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἰνδικάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, δωρικῶς Ἀσπίδιτης, τῷ ἐθὶ τ Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυστικῶν. Β τ' δὲ ἀσπιδώτης ἀφὸ τοῦ πτητῆ, καλὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. ἔστι δ' τὸν ἀφὸ τὸ ἀσπίδιον, Μένανδρος,

Ἀσπίδιον ἐπριάμην τι, καὶ μαχαίριον.

τὸ δ' ἀσπίδιτης, καὶ ἀσπιδέτης. [93] Σοφοκλῆς C ἐν Ναυπλίῳ καλουμένῃ,

Ἀλλ' ἀσπιδήτου ὄντος, ἢ πεφρασμένου,
Ὡ' ἀσπιδέτου, ἢ Σκύθης τοξεύματος.
διωρικῶς καὶ Ἀσπίδιος.

ΑΣΠΑΗΔΩΝ [97], πόλις Φωκίδος. D [94] Παυσανίας ἱστορεῖ. ἀπὸ Ἀσπληδόνος, ἣν νύμφης [95] Μηδείας καὶ Ποσειδῶνος. τὸν δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Ἀσπληδόνος. [1] χώρα δὲ Ε φησὶ καὶ χωρεῖς εἶναι, ἀλλ' ὑπὸ Ὁμήρου. [2] τὸ

[91] Πύρων ἐγγύς.] Hæc insula ei, quam supra inter Lebedum & Teum collocat noster, admodum videtur vicina. Hanc ab illa diversam esse, mihi difficulter sine auctoritate aliorum Geographorum persuaserim. Fortassis eædem sunt: nam Pisyra, Chius, Lebedus, Teos & propinqua eis Aspis, quam longe à se invicem distent, geographiæ cultoribus satis est notum.

[92] Ἀδένδρου ὄντος.] Hæc fortassis eadem est, quam Erhnicologus modo juxta Cycladas collocavit, quemadmodum in præcedentibus satis probabiliter confirmavimus.

[93] Τοῦ δ' ἀσπιδήτου πεφὸ τοῦ πτητῆ.] Innuitur locus ex Homeri Iliade:

Τοῦ δ' ὅτω πεμφθῇσι ἐπιτροπίοισιν ἑπέσθαι
Κουρίδιος ἠὲ καὶ ἄλοχος ἀσπιδήτης.

Si vox deducatur ab ἀσπὶς ἴδος, tum fit per pleonasmum literæ δ: verum si à voce ἀσπὶς ἴδος, tum nihil in derivatione redundat, & similiter se habet ac ἰθαγενὴς ἰθαγένης, sit optime docet Etymologici Magni auctor in τῷ Ἀσπιδήτης, qui non perinde ac noster vocem ἀσπίδιον deducit.

[94] Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καλουμένῃ.] Aliquoties hujus fabulæ inscriptio apud Hesychium occurrit atque apud alios. Nauplius fuit Amymones & Neptuni filius: hic quia longævus erat, mare navigans morientium casum permoleste ferebat: verum ipsi tandem aliquando tale mortis genus contigit, quo alios defungi mœstissime conspexerat. Hæc materia Sophocleo cothurno non indigna fuit: eam Tragicos in scenam produxisse Apollodorus lib. II. testis est.

[95] Ἀσπληδών, πόλις Φωκίδος.] An τὸ Φωκίδος à Stephani manu sit protectum vehementer dubito: eo inclinarem, quia mox sequitur: τῶν δὲ πεφὸ Ὁμήρῳ Βοιωτίας. Ita autem hic esse scribendum juxta omnes Geographos evidentissimum est: imo hujus sententiæ etiam notior non obscure stipulatur alibi, tradens Aspledonem esse vicum Bœotiæ flvertum nuncupatum. Ὑπῆσις, κώμη Βοιωτίας· πρὸς ἢ τὰ Ἀσπληδόνια. Υ πῆσις ὀνομάζεται.

[96] Πανυασίας ἐνάτῳ. Respicit Stephanus hæc Pausaniæ verba Bœotica. Ἀσπληδὼν δὲ ὀλιγίστης τῆς οἰκητορικῆς ἐστι πολίχνης. Ἡσιόδῳ δὲ τὸ ὄνομα δοκεῖ Ἀσπληδόνος εἶναι. τῶν δὲ εἰσιν νύμφης τῆ Μιδείας Ε Ποσειδῶνος.

Reperitur & alia prope Pyra, atque insuper alia in qua nullæ arbores crescunt, de qua Cleo tractatu de Portubus mentionem fecit. Exstat etiam locus ultra Pisam hujus nominis, cujus Panyasis libro undecimo de Heraclia meminit. Hinc gentile Aspidita formari potest, eodem modo quo gentilia ab Æthiopicis & Libycis urbibus deducuntur. Verum apud Poëtam Aspidiotès reperitur per pleonasmum literæ ω, quod à voce ἀσπίδιον, *scutulum* formatum videtur. Menander:

Scutulum emi quoddam & cultellum.

Verum apud Sophoclem in Nauplio navigante legitur Aspidites & Aspiduchus.

Sed ἀσπιδήτης [bellator] est armis circumseptus,
Uti ἀσπιδώτης [scutatus,] aut Scytha sagittis.

Hinc etiã Aspidius & Aspidensis formari possunt.

ASPLEDO, urbs Phocidis, auctore Pausania libro nono. Nomen habet ab Aspledone, nymphæ Mideæ & Neptuni filio. Hæc ab Homero Bœotiæ adscribitur. Narrant Æolenses priscis temporibus Bœotos appellatos fuisse: illos vero Aspledonem & Orchomenum condidisse. Urbis nomen etiam sine A exaratur, sed non apud Homerum.

Genitur ob aquarum penuriam deserta fuit Aspledo, quod nequaquam Stephani verbis respondet, narrantis Aspledonem Hyetti nomine insignitam fuisse, propterea quod perpetuo imbre irrigatur. Υ πῆσις· κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Υ πῆος ἀνδρὸς Ἀργείου. λέγεται δ' ἀφεστικῶς. ὁ ὁμώνυμος δ' αὐτοῦ, ἀφ' οὗ τὸ κηφῆνες σφηφοὶ ὑμοῦσι. τὸ ἐθνικὸν Υ πῆσιος, ὡς Υ μηττίος.

[97] Μιδείας.] Rejecimus τὸ Μιδείας, quod omnes vulgati exhibebant, id postulante Pausania, cujus verba jam produximus.

[1] Πεφ' Ὁμήρῳ Βοιωτίας.] Præter Homerum etiam Strabo, Pausanias, Plinius & Eustathius in commentariis ad navium catalogum, hanc urbem Bœotiæ solo adscribunt.

[2] Τὰς Αἰολεῖς ὠνόμασεν Βοιωτὰς καλεῖσθαι.] Hæc verba cum præcedentibus non cohærent: ferme eadem leguntur apud Pausaniam lib. x de prisco Bœotorum nomine, sed inversa plane sententia: Οἱ δὲ Ἀμφικτύονες οἱ ἐπ' ἐμοῦ πρώτοι ἀξιωθέντες ἄγειν. ὧν Νικοστράτους μὲν Μακεδόνες τὸ Θετταλῶν, ὅσοι ἐκράτουν δύνασιν. ὧν δὲ Βοιωτῶν (Θετταλίας γὰρ Ἑλλὰς τότε πρῶτον ὠνομάσθη, καὶ Αἰολεῖς πλωτικῶτατοι ἐκαλοῦντο) Ἕλληνικὸν τὸ Διαλῶν, σπανίως τινῶν δύο ἐκράτησαν. Bœoti ergo, priscis temporibus Thessaliæ partem tenentes, Æolenses appellati sunt: sed Æolenses non sunt Bœoti nuncupati, uti ex hoc Stephani loco concludi potest. Quid autem hæc ad rem faciant, non video: gravissime totus locus laborat, & meliorum codicum opem valde desiderat.

[3] Τὰς δὲ Ὀρχομβρὸν ἔ Ἀσπληδόνα.] Sic legunt libri MSS & vulgati omnes, quos sequuti sumus, non quod eorum lectionem nostro calculo comprobamus: sed quia quo potissimum modo mutilus locus suppleri debeat, nobis codices scripti non suggerunt. Imprimis mihi hujus & præcedentis commentarii verba admodum obscura & mutila videntur. Deesse aliquid video, quid autem subintuam non video: lectionum tamen omnium malim hanc: Τὰς δὲ Ὀρχομβρὸν ἔ Ἀσπληδόνα καλουμένην. Ultima vox fortassis, vel simile quid excidit. Etiam Salmasius ad oram sui Stephani notavit, hic magnam labem latere, qua etiam nec MSS carent.

[4] Γεφυρὸν ἔ χωρεῖς ἔ α.] A nonnullis urbem Σκληδόνα fuisse nuncupatam, abjecta prima vocali, testatur Strabo lib. IX hisce verbis. Τῶν δ' Ἀσπληδόνα, χώραν ἔ πόλιν συναμφοῖν οἰκῆσαι πᾶσι. Ἐν Εὐβοίᾳ ὑπομνήσθη, καὶ αὐτὴ ἔ ἡ χώρα. ταχὺ τὸ ὄνομα φθορισθὲν εἰς ἓ διλυὸ κλιμακὸς εἰκεῖον τῆς καθ' ἡμᾶς. καὶ μάλιστα τὸ ὀλιγόμερον. Ψυχρὸν

[1] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπληδόνιος. Ὀρχομενὸς ἡ ἡέλις, Ἀσπληδὼν, Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδοκος. Θησεύς.

A Gentile, Aſpledonius. Orchomeni autē filii ſunt: *Aſpledon, Clymenus atque Amphidocus ſuperbus.*

Ἀ[2]ΣΠΟΤΡΓΙΑΝΟΙ, ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [3] Σημαίνων ἐνδεκάτῃ, Τούτων δὲ εἰσὶ καὶ Ἀσπουργιανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας.

B ASPURGIANI, gens circa Mæotidem paludem habitans, teſte Strabone libro undecimo. Illorum vero etiam ſunt Aſpurgiani, inter Phanagoriam.

Ἄ[4]ΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ· [5] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. ἔστι καὶ κώμη Σκυθῶν. οἱ οἰκήτορες, Ἀσσαῖοι.

ASSA, urbs ad Athonem ſita, auctore Herodoto libro VII. Eſt item Scythiæ vicus, cujus incolæ Aſſæi dicuntur.

C Ἀ[6]ΣΣΑΚΗΝΟΙ, ἔθνος Ἰνδικόν. Ἀρριανὸς πρώτῃ. Ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως. [7] Ἡ καὶ ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσακληνούς.

ASSACENI, gens Indica, de qua Arrianus libro IV de Expeditione Alexandri mentionem facit. Proficiſcebatur quaſi ad Aſſacenos.

Ἄ[8]ΣΣΗΡΑ, ἑπτέρως, πόλις Χαλκιδέων. Θεόπομπος ὀγδοῇ πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης, Γαδειρίτης,

D ASSERA, genere neutro, urbs Chalcidenſium, cujus Theopompus libro quarto vigeſimo meminit. Gentile, Aſſerita, uti Abderita, Gaderita.

Ἄ[9]ΣΣΗΣΟΣ, πόλις Μιλησίας γῆς· Θεόπομπος φιλιππικῶν ὀγδοῇ πρώτῃ. ὁ οἰκήτωρ Ἀσήσιος. [10] καὶ Ἀσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.

E ASSESUS, oppidum agri Mileſii, de quo Theopompus libro XXIV. Philippicorum mentionem facit. Incola, Aſſeſius. Hinc Minerva Aſſeſia apud Herodotum.

Ἄ[11]ΣΣΟΣ, πόλις Λυκίας, [12] πλησίον Ἀτάρνης, ἐφ' ὑψηλῷ καὶ ὀξέϊ καὶ δυσκόλῳ τόπῳ. πρὸς ὃν [13] Νικόστρατος κιθαρῳδὸς ἔλεγε παίζων,

F Ἄσσον ἴθ' ὡς κεν θᾶσσον ὁλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

Aſſum adi, ut θᾶσσον, id eſt citius, ad mortis terminos pervenias.

[10] δὲ-

Secun-

πόλιν μὲν ἡ τοῦ ἄκρου ἡ ὑπώρεια. Urbs deinde & circumjacens ager *Eudieles* eſt appellatus, forataſſis quia inclinatio verſus occaſum ejus incolis aliquid peculiare confert. Vide hac de re etiam Euſtathium ad Homeri Bœotiam pag. 272. Refert porro Etymologici Magni auctor, Spledonem Presbonis & Steropæ filium, & hujuſmodi Aſclepiadæ nomen fuiſſe, ita enim ille: Ἀσπληδὼν, φασὶ δὲ εἶναι. Σπληδὼν ἡ Πρεσβῶνος καὶ Στεροπῆς. Ἀσπληδόνιος δὲ φασὶν, Ἀσκληπιάδου ὄντα λόγιον. Σπληδὼν γὰρ ἡρμήνευε. ὅπερ ὁ Δημώ, οἷον Ἀσπληδὼν ὁ ἀν. πλευραμὸς σπληνὸς ἐστὶ δ α.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπληδόνιος.] Goltzius antiquum C. Cæſaris Auguſti numiſma divulgavit cum hac inſcriptione: ΑΣΠΑΗΔΩΝΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[2] Ἀσπουργιανοί.] Strabo libro VII & XI meminit cujuſdam Aſiæ ad Mœotida paludem ſitæ, per quam neque Majorem neque Minorem Aſiam, ſed peculiarem quandam regionem intelligimus, quæ nomen illud ſibi ut proprium vindicaverat, ita enim ille lib. VII: σὺν τοῖς Ἀσπουργοῖς πᾶσι τοῖς περὶ Συνδικόν. Et libro undecimo: τὰ καθ' ἑαυτὸν Ἀσίαν ἐστὶ καὶ ἡ Συνδική. Hinc puto Aſpurgianos nomen accepiſſe, quaſi iſtius Aſiæ caſtellani ſive habitatores fuiſſent: nam vocabulum σπύργος *arcem* ſive *caſtellum* denotare, notius eſt, quam quod ex aliis repetidebeat.

[3] Σημαίνων ἐνδεκάτῃ.] Ut perfecta ſit ſententia, nonnulla ex Strabone verba Stephano ſunt adjicienda, apud quem totus locus fortaſſis ita eſt legendus. Τούτων δ' εἰσὶ καὶ οἱ Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορείας ἐκπίπτοντες εἰς Γεργιθίους.

[4] Ἄσσα, πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ.] Sine dubio hunc Herodoti locum Stephanus innuit. Ὃ μὲν γὰρ πολλοὺς τρόπους ἀν ἀπέβη τοῦ λέξεως, καὶ διέσπασεν τὴν διάνοιαν τοῦ ὁ τοῦ Ἀθηνοδώρου, ὅτι χωναι δὲ ἐς κῆλιτον ὁ τοῦ Ἄσσα τι πόλις, καὶ Διεύξῳ, καὶ Σιγῇ, καὶ Σάκρη ἀκλωτου.

[5] Ἀσσαῖοι ἔθνος Ἰνδικόν.] Dubitat Salmaſius, an Arrianus, an vero Stephanus vitii ſit arguendus: nam Ἀσσάκανοι Indiæ urbs fuit, à quo poſtea tota gens appellationem ſortita eſt: adeo ut inde gentile Ἀσσακανοὶ deducendum eſſet. Vide Plinianas Salmaſii Exercit. pag. 1050. ubi accurate illorum ſitus deſcribitur.

[7] Ἡ καὶ ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσακληνούς.] Leguntur hæc verba apud Arrianum eo quem citat Stephanus libro: Αὐτὸς δὲ Ἀλέξανδρος τοὺς τε ἱππέας ἱππέας, καὶ τοὺς ἱππαγωγοὺς, καὶ τῶν Κοίνου ἐ Πελωπίδου τέξιν, καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς τοὺς χαλκάσπιδας, καὶ τοὺς τοξότας, ἦγεν ἐπὶ τοὺς Ἀσσακανούς. Sed mavult Salmaſius, uti diximus, τοὺς Ἀσσακανούς. In vulgatis Stephani poſt ἦγεν particula ὡς deſiderabatur, quam ex Voſſiano revocavi.

[8] Ἄσσηρα.] Oppidum etiam Ἄσσυρα videtur appellatum fuiſſe, nam Ariſtoteles Hiſt. Animal. lib. III cap XII refert in terra Aſſyritide agri Chalcidici in Thracia aquas reperiri, quas cum oves biberint, moxque inierint, nigros generare agnos. Legitur ibi ἐν τῇ Ἀσυριδὶ, niſi quis ſtatuat hic mendam tranſcriptorum irrepſiſſe, & ἐν τῇ Ἀσσειδὶ legendum eſſe.

[9] Ἄσσησος.] Ἀσήσιος Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.] Reſpicit Stephanus locum Herodoti libro primo, ubi hæc leguntur verba. Τῶν δὲ ἐ Πυθίη ἀπεκρᾶτο οἱ Δυλοῦσι τάδε ἔφη χρήσαι, σφὶν ἢ τὸν τοῦ ἡ Ἀθηναίης ἀνορύσσοντι ἐ ἀνάγκαιον χοιρίς τ Μιλησίης ἐν Ἀσσησῷ.

[11] Ἄσσος, πόλις Λυκίας.] Conſtanter ſic legunt libri ſcripti & editi, verum peſſimo errore. Legendum eſt, optime id obſervante Salmaſio: Ἄσσος πόλις Λυδίας. Hæc emendatio ipſis Ἐθνικοῖς verbis confirmatur: Ἀτάρνη, πόλις μεθ' ἣν Μυσίας ἐ Λυδίας, πλησίον Λίσσου. Hæc verba ſuo loco demum emendabimus. Mallem tamen hoc loco legere, Ἄσσος, πόλις Μυσίας: Myſiam enim aliquando Lydiam comprehendere, & vice verſâ, omniſ eſt notiſſimum.

[12] Πλησίον Ἀτάρνης.] Nihil omnino hoc loco lateret vitii, ſi Stephani editiones eſſent ſanæ: reſcribendum eſt: πλησίον Ἀτάρνου. Vide inferius in illa voce.

[13] Νικόστρατος.] Et hic obſervavit mendum magnus Caſubonus in commentariis ad Strabonem. Legendum eſt tranſpoſitis literis: Στρατόνικος κιθαρῳδός. Stratonici facetî

[11] δ δὲ τρίτη πόλις Αἰολίδος, καλεῖται δὲ Ἑλλήσποντον, ἢ Κεκρόπιον. [14] Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κορνηλίου ἐν τῷ περὶ Ἀλκμᾶνι παικῶς ἱστορημένων, [19] Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἄσσον, [20] ὅπερ ὁ σαρκοφαγες γίνεται λίθος. [21] ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας, [22] περὶ τὸ Καΰστριον πεδίον. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Ἠπείρῳ μικρά. [23] ἐκ ἧς ὁ Ἄσσιος, Κλεάνθης ὁ ἐκ τοῦ Φιλοσόφου, Ζηνωνος δὲ Κιτιέως ἐν τῇ σχολῇ διαδεξάμενος τὸν Χρύσιππον. [24] τὸ ἐθνικὸν Ἄσιος, ὡς Γάϊος, καὶ Ἄσσιος.

A Secunda urbs Æolidis juxta Helleſpontum ſive Cecropium. Verum Alexander Cornelius in commentariis ſuper locos communes Alcmanis perhibet, Aſſum in Myſia Mitylenæorum coloniam eſſe, ubi lapis ſarcophagus reperitur. Eſt quoque pratum in Celbiano Lydiæ agro circa Caïſtrum amnem. Eſt item alia urbs in Epiro parva. Ab Aſſo erat Cleanthes ſtoïcus philoſophus, qui Zenoni Citienſi in ſchola ſucceſſit, qui eam Chryſippo reliquit. Gentile Aſſius, uti Roſius, & Aſſenſis.

ΑΣΣΥΡΙΑ, χώρα περὶ Βαβυλῶνα. οἱ οἰκήτορες, Ἀσσύριοι. [25] εἰσὶ δὲ ἔτεροι πρὸς τοὺς Σύρους. [26] Ξενοφῶν ὕτω διαστέλλει ἐν τῇ τῶν Ἑλληνικῶν. λέγοντας δὲ Ἀσσυριακοὶ, [27] καὶ Ἄσσυρες, πρὸς Ἐρατοσθένη· ἴσως ὡς ἀπὸ τῶν Ἰλλυριοὶ, Ἴλλυρες.

ASSYRIA, regio circa Babylonem, cujus incolæ Aſſyrii appellantur. Sunt item alii juxta Syros. Hoc modo Xenophon libro I Hellenicorum diſtinguit. Vocantur etiam apud Eratoſthenem Aſſyrii & Aſſyres; fortaſſis eodem modo quo ab Illyrii, Illyres.

ΑΣΣΩΡΟΝ, ὄρος Σάμῃ, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφίλυσος. [28] Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ, [29] Δαι-

ASSORUM, mons Sami, unde Amphiluſus profluit. Euphorion in Artemidoro: *Felicis*

facetiæ cithariſtæ non rara apud veteres mentio exſtat. Vide Strabonem lib. XIII ubi eunden verſiculum citat: Diogenem Laert. in Xenophonte lib. II: Pollucem lib. IV cap. VIII: Athenæum & alios.

[19] Δάσπρος πόλις Αἰολίδος.] Stephanus tres Aſſos deſcribit: ſed quas tres hoc nomine urbes recenſet, non ſunt plus quam una, uti bene obſervavit Salmaſius ad Solinum: nam Lydiæ Aſſus, eadem & Myſiæ eſt, ubi Mityienzi coloniam condiderunt, quam noſter ex Alexandro Cornelio meminit. Quod autem alteram in Æolide collocet, & ab aliis diverſam exiſtimet, in eo quoque graviter errat, nam Æolis & Myſia non differunt, imo ipſa Lydia aliquando pro Troade vel proxima regione accipitur apud antiquos.

[20] Καὶ ἐ Ἐλαιανῶν, ἢ Κικρόπιον.] Hæc verba non ſatis accurate ſtatim oppiduli, de quo nunc agitur, exprimere videntur, cum Aſſus ad ſinum Adramyttenum, e regione Methymnæ civitatis in Lesbo, ſita ſit, & nemo Geographorum ibi Helleſpontı initium ſtatuat. Præterea cum Helleſpontum Cecropium non novi; in mediterraneis majoris Phrygiæ Cercopia reperitur; ſed ad hanc locum non pertinet.

[21] Λίθος δὲ ὁ Καρύλιος.] De hoc ſcriptore vide etiam in vocabulo Ἀγρίλα, & commentariis ad illum locum.

[22] Μιτυληναίων ἄποικον.] Teſtatur Myrſilus apud Strabonem libro XIII, Aſſum à Methymnais conditam eſſe: Conſtat itaque Lesbios fuiſſe, qui Aſſum habitatoribus frequentarunt.

[23] Ὅτου ἐπεγεφάρεις γίγαντας λέγε.] Plinius lib. XXXVI cap. VII. *In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis ſiſſili vena ſcindunt. Corpora defunctorum condita in eo, abſumi conſtat diem, exceptis dentibus. Mutianus ſpecula quodam, & oſſa & veſtes & calcimenta à mortuis lapidis ejus auctor eſt.* Plura de hoc lapide addere non libet, ſcripſit.

[24] Ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας.] Secundum noſtrum ille campus Ἄσσος erat appellandus: verum committit hoc loco μετωνυμίαν ἀμφίβολον: inantecedentibus enim de illo mentionem fecit, cum nuncupando Ἄσσον λειμῶνα ſive Ἀσσίαν, ita enim ille in voce Ἀσία. Ἔστι δὲ Ἄσσος λειμών. Φ' μαχης,

Ἀσίου ἐν λειμῶνι. - - -

Hinc tamen accurate Ἄσσος ſitum cognoſcimus, de quo ſuo loco noſter ne quidem dixerat.

[25] Πλὴν τῆς Καΰστρου πεδίου.] Ita hunc locum emendavimus, ſuadente chartaceo Voſſiano, & ipſo Stephano: Καΰστριον, πεδίον τῆς Ἐφεσίας ἀπὸ Καΰστρου τοῦ ποταμοῦ &c.

davimus, ſuadente chartaceo Voſſiano, & ipſo Stephano: Καΰστριον, πεδίον τῆς Ἐφεσίας ἀπὸ Καΰστρου τοῦ ποταμοῦ &c.

[23] Ἐκ δὲ τῆς Ἄσσου, Κλεάνθης ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος &c.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad τὸ ἐθνικὸν, non ambigo, quin noſter ex Strabone hauſerit, ita enim libro XIII legitur. Ἐντεῦθεν δὲ Κλεάνθης ὁ στωϊκὸς φιλόσοφος, ὁ Διδυμάρχου τοῦ Ζηνωνος καὶ Κλείτου σχολὴν, κρατήσαντος δὲ Χρυσίππου τῆς Σολεῖ.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Ἄσσιος.] Hoc gentile Græcis & Latinis ſcriptoribus uſurpatur: apud Strabonem lib. XIII, & apud Plinium lib. XXXVI cap. XVII reperitur.

[25] Εἰσὶ δὲ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους.] Non tantum illi *Aſſyrii* appellabantur, quod nomen magis proprie *Aſſyrios* trans Euphratem & Tigrim habitantibus competebat, ſed etiam *Syri*, *Sidonii*, *Phœnices* & *Syrophœnices*, uti optime obſervat eruditiſſimus Bochartus lib. IV cap XXXIV. Geograph Sac. ubi quoque veram nominis originem addiſcet lector.

[26] Ξενοφῶν ὕτω διαστέλλει ἐν τῇ τῶν.] Xenophontis locus libro citato non reperitur: alios ejuſdem auctoris libros percurrere jam non vacat.

[27] Λέγοντας δὲ Ἀσσυριακοὶ καὶ Ἄσσυρες.] Palatini codices ſuppeditabant hanc lectionem, & quidem, uti exiſtimo, veriſſimam: Λέγοντας δὲ Ἀσσύριοι καὶ Ἄσσυρες. Nihil omnino obſtat, quod τὸ Ἀσσύριοι hoc loco repetatur: nam illi quoque παρὰ τοὺς Σύρους appellabantur Ἀσσύριοι & Ἀσσύριοι. Huc apprime faciunt verba Euſtathii, quæ leguntur in commentariis ad Dionyſium de Situ Orbis pag. 70. Ἴσθι δὲ ὅτι οἱ Κερκυραῖοι παρά τισι δὲ Κέρκυρες λέγονται, καὶ δὲ Γ' Ἴλλυρες, οἱ Ἰλλυριοὶ, καὶ οἱ Ἀσσύριοι, Ἀσσύριοι. Et pag. 103 etiam Eratoſthenis auctoritatem citat: Ἴσθι δὲ ὅτι καὶ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει Ἀσσυρες οὐ Ἀσσύριοι λέγονται, ὡς δὲ καὶ τοῦτο ἱδρῦται, λαὶ ἀζήλως τὸ ἀ Ἀσσυρ.

[28] Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ.] Conſtanter ſic legunt libri editi & calamo exarati: verum Xylandro hic locus demendo eſt ſuſpectus. Salmaſius ad marginem ſui Stephani putat legendum, ἐν Ἀρτεμιδώρῳ ὕλῃ. Sed præter hanc conjecturam, etiam mentionem facit loci ex Apollonii Rhodii Scholiaſta, qui magnopere huc facere videtur; citatur enim ab ipſo ad librum primum *Euphorion in Apollodoro*, quemadmodum nunc à Stephano *Euphorion in Artemidoro*. Hæc ſunt Scholiaſtæ verba, Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἱστορεῖ τὸν Κυζικὸν ἐκ ἀπαιδία ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μαλαγαμῶν. τῶν δὲ Κλείτου ἢ Μίσγωνος λεγόντων, Θρῆσσαν δὲ τὸν Πιάσσα. Ego autem nihil ſtatuo, donec aliunde clarior lux affulgeat.

[19] Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον. A

Felicis Amphilysi fluentum.

Ἀσσώριον [20], πόλις Σικελίας. τούτῳ τρισυλλαβῶς ἀσωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος, [21] ἐν πρώτῃ χρονικῶν. [22] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσωρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ASSORIUM, urbs Siciliæ, quam Apollodorus libro primo Chronicorum tribus syllabis Assorum nominat. Gentile Assorinus, uti Rheginus.

Ἀστάι [23], ἔθνος Θράκης. [24] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἐνδεκα. τὸ κτητικὸν, Ἀστικὸς, καὶ Ἀστική. B

ASTÆ, gens Thraciæ, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum undecim. Possessivum Asticus, & Astica.

Ἀστακος [25], πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀστακοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Νύμφης Ὀλβίας, ὡς [26] Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς ἱστορεῖ. [27] ἔστι δὲ καὶ χώρα Βυζαντίων, ὡς Θεόπομπος ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ἐδόμῃ. [28] ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις. οἱ δὲ, Κεφαλληνίας ἄποικον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστακηνὸς, ὡς Ῥωδακηνὸς, Πελαπηνός. [29] καὶ Ἀστακηνοὶ, καὶ Ἀστάκιος, καὶ Ἀστακία. ἀφ' οὗ Ἀστακιδῆς, ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιδῆς. καὶ Ἀστακιήτης, καὶ Ἀστακίδης πατρωνυμικῶν. Πείσανδρος δεκάτῃ. C D

ASTACUS, urbs Bithyniæ, quæ ab Astaco Neptuni & nymphæ Olbiæ filio nomen habet, uti Arrianus in Bithyniacis refert. Est item Byzantinorum regio, cujus Theopompus libro XLVII meminit. Est porro Acarnaniæ urbs, quam nonnulli Cephalleniæ coloniam esse dicunt. Gentile, Astacenus, uti Rhyndacenus, Priapenus: Et Astaceni & Astacius & Astacia, à quo Astacienſis, uti ab Oechalia Oechalienſis: Et Astacieta, & Astacides patronymicum, auctore Pisandro libro decimo.

Ἀστάπαι [30], Λιβύης ἔθνος. Ἀπιανὸς ἕκτῳ. E

ASTAPÆI, gens Libyæ, cujus Appianus libro sexto meminit.

Ἀστάρτη, νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ. ἐντεῦθεν ἄρχει

ASTARTE, insula Æthiopiæ, de qua Marcianus libro I Periplimentionem facit. Inde incipit

[19] Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον.] Ita exhibent editi & MSS, excepto uno, in quo Salmasius invenit: Δαίμονος Ἀμφιλύσιος ῥόος: existimabatque veram lectionem esse.

[20] Ἀσσώριον.] Cujus auctoritate Stephanus quatuor syllabis hujus oppidi nomen protulerit, non video. Genuinum nomen Cluverius tribus syllabis facit Ἀσσωρός. In antiquo numismate Ursinus excusum vidit juvenis imberbis caput, prolixa cæsarie redimitum, cum inscriptione ΑΣΣΩΡΟΥ, qui obliquus casus est à recto jam nominato. Apud Ciceronem in Verrina IV obliquus casus *Assoro* invenitur. Hodie tenue est oppidulum, in edito colle inter Ennam & Agyrium situm, quod vulgari vocabulo *Azaro* nuncupatur.

[21] Ἐν πρώτῃ χρονικῶν.] Vossianus: ἐν δ' χρονικῶν.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσωρῖνος.] Idem gentile noſter etiam producit in vocabulis Ἀσκηνῖνος, Ἀμπλος & Ταρχώνιος. Eadem forma Ciceroni paſſim in Verrinis, atque Plinio libro III cap. VIII *ASSORINI* dicuntur. Stephanus in voce Παρίσιοι hinc deduxit gentile Ἀσωριώς: τὸ ἐθνικὸν Παρισιῶνος, ὡς ἀπὸ Ἀσσώρου τὸ Ἀσωρῖνος. Hanc formam in totum non improbo, nam Siculos etiam gentilia in ῶνος formare, ad vocem Ἀσκηνῖνος luculenter demonſtravimus.

[23] Ἀστάι, ἔθνος Θράκης.] Nihil omnino hoc loco de ſitu hujus gentis perhibet: alibi tamen eam Cabylæ civitati Thraciæ vicinam facit. Καβύλη, πόλις Θράκης, ἀπέχουσα τῆς Ἀστῶν χώρας. Πολυβίου περιηγητοῦ. Hæc eadem eſt urbs, quam Strabo lib. VII Calybem appellat, ibidem Astarum gentem collocans, ita enim ille: Τὰ μεσόγεια δὴ τῆς Βυζαντίας τοῖς Ἀστῶν ἔθνεσι, ἐν οἷς πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τὰς πατρωνύμους ἐπιθέντος ἐπῳνυμίας.

[24] Ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ια'.] Sic repoſuimus ex codicibus Palatinis & chartaceo Voſſiano. Libri editi exhibent: Ἀρτεμιδώρου ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἐν ὑπομνήμασι: Enim vero, potius ſequendam eſſe lectionem ſcripſam, etiam manifeſte liquet in vocibus Δίφιλον, Κάλλιν, & aliis quam plurimis.

[25] Ἄστακος, πόλις Βιθυνίας.] Quo tempore & à quibus Aſtacus fuerit, condita refert Memnon: Τὸν Ἄστακον δὲ Μεγαρέων ἀπικόμενον ὀλυμπιάδι ἱσταμένῃ ιζ', Ἀστακηνὴν ἐπικλήσαι καὶ χρηστηρίου δηλώσαντος τὸν τῆς λιμναίων Σποπέων ἐγκλείστου θανάτου τὸ σθένος, Ἀστακὸν τὸν κλῆσιν ἀνδρὸς ἥρωα λαβεῖν. Igitur à Megarenſibus circa initium Olympiadis XVII condita fuit, & à viro quodam nobili, non à Neptuni filio nomen accepit. Strabo lib. XII ſcribit, Aſtacum à Megarenſibus & Athenienſibus eſſe conditam, à Dœdalſo vero inſtauratam, & à Lyſimacho deletam. Latini ſcriptores tradunt manifeſte Aſtacum à Nicomede Bithyniæ rege Nicomediam vocitatam fuiſſe. Ammianus Marcellinus lib. XXII. *Et Aſtacum ſecuto tempore Nicomediam à rege cognominatam.* Trebellius Pollio in Gallienis: *Acceſſerat fraterea hiis malis, quod Scythæ Bithyniam invaſerant, civitateſque deleverant. Denique Aſtacum, quæ poſtea Nicomedia dicta eſt, inceſſam graviter vaſtaverunt.* Verum Salmaſius ad illum locum hujus erroris fontem clariſſime detexit.

[26] Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.] Leviſſimum mendum in hiſce verbis correximus: libri editi exhibent: Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιοῖς. Vide noſtrum in Βιθυνάδαι atque aliis locis plurimis. Arrianum libro quinto rerum Bithyniacarum de Aſtaco mentionem feciſſe, alibi ex Stephano liquet. Μεγαρικὸν παλαίγνιον, ὃ συγκαλέσαντος τοὺς Βιθυνῶν πόλεσιν Ἀρριανὸς πίσωθεν. Ἀστακὸς π, καὶ Ἡράκλεια, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος. Fortaſſis noſter hæc Arriani verba innuit.

[27] Ἔστι δὲ χώρα Βυζαντίων.] Ergo alicui regioni in ditione Byzantina Aſtacus nomen fuiſſet, quod vix crediderim. Fortaſſis intelligit Ἀστακὼ, regionem in qua Aſtacus, non procul à Byzantio, habitabant, de quibus præcedenti ſectione mentionem facit. Itaque fortaſſis reſcribendum eſt: ἔστι δὲ χώρα πλησίον Βυζαντίων.

[28] Ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις.] Hanc civitatem aliquoties meminit Thucydides libro II: Ptolomæus lib. III cap. XIV: & Strabo lib. X, ex quo liquet, non longe à Crithote ſitam fuiſſe: Εἶτα ἄκρα Κεφάλων, ἐν ᾗ πόλις Ἀστακὸς, ὁμώνυμον τῷ κόλπῳ Νικομηδείου ὄντος τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου.

[29] Καὶ Ἀστακηνοὶ.] Hoc gentile aut redundat, aut mendoſum eſt. Videtur reponendum eſſe, καὶ Ἀστακηνοί. Formatenim noſter ſæpiſſime etiam gentilia feminina.

[30] Ἀστακηνοὶ, Ἀσσὼς ἔθνος.] Inſigniter errat Stephanus, quemadmodum optime obſervat Clariſſimus I. Voſſius in notis ad P. Melam, quod Aſtapæos Libycam gentem faciat, cum in Hiſpania ſub Carthaginenſium ditione fuerit. Meminit in Ibericis ſuis Appianus Aſtapæ urbis & Aſtapæorum, aitque eos Carthaginenſibus paruiſſe. Hinc error Stephani.

ἀρχὴ Αἰθιοπία, ἡ ὑπὲρ Αἰγύπτου. [41] Ἀπὸ δὲ Βαζίου ἄκρα σκιδάσσεται [42] Τριόνωτον ὄρος· καλεῖται δὲ τοῦτο, νῆσος Ἀστερία. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστερηνός, ἢ Ἀστερήτης.

A incipit Æthiopia quæ supra Ægyptum est. A Bazio autem promontorio excipitur mons Trionotum, juxta quem insula Astarte sita est. Gentile, Astartæus sive Astartita.

ΑΣΤΕΛΕΒΗ, πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν πρώτῃ Λυδιακῶν. οἱ οἰκοῦντες, Ἀστελεβαῖοι.

ASTELEBE, urbs Lydiæ, auctore Xantho libro quarto rerum Lydiacarum. Incolæ, Astelebæi.

ΑΣΤΕΡΙΑ [43], πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν πρώτῃ Λυδιακῶν. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης, Ἀστερώτης, καὶ Ἀστέριος. [44] ἔστι καὶ νησὶς Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Ἰθάκης. Ὅμηρος Ἀστερίδα προσεῖπεν φησίν·

ASTERIA, oppidum Lydiæ, cujus Xanthus libro quarto Lydiacorum meminit. Vocatur quoque Asteris. Oppidanus, Asteriotes & Asterius. Est item parva insula inter Cephaleniam & Ithacam, quam Homerus Asteridem nuncupat.

[41] Ἔστι δὲ πρὸς νῆσος μέσην ἀλὶ πετρήεσσα
Μεσσηγὺς Ἰθάκης, Σαμοιόφι παπταλόεσσης,
Ἀστερίς, ἣ μεγάλη. ----

Est autem insula quædam medio mari saxosa,
Inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna.

ΑΣΤΕΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας· [45] Ὅμηρος,

Οἳ δ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηα.

ASTERIUM, urbs Theſſaliæ, quam Homerus meminit:

Qui autem habitabant Asterium, Titanique albos vertices.

[46] ἡ νῦν Πιερσία. ὅτου [47] ἀφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη, τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀπὸ φάσεως. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστερεύς. καὶ θηλυκὸν, Ἀστερὶς, καὶ Ἀστερίδος.

Nunc Piresia dicitur. Nomen vel à fulgore accepit; nam in sublimi monte sita, procul aspicientibus tanquam astrum apparet: vel ab Asterio quodam. Gentile Asteriota. Fœmininum Astereis: & Asterienſis in usu est.

ΑΣΤΕΡΟΥΣΙΑ, ὄρος Κρήτης [48] πρὸς νότον μέρος, ἐπιβλέπον εἰς θάλασσαν· ἀφ' οὗ ἡ πόλις οὕτω τὴν Καύκασον [49] Ἰνδικὴ Ἀστερουσία κεκλημένη, Κρητῶν ἀποικίας ἐκεῖσε στελλόντων. οἱ οἰκήτορες Ἀστερουσιανοὶ, καὶ Ἀστερούσιοι, καὶ Ἀστερούσιοι.

ASTERUSIA, mons Cretæ versus austrum ad mare respiciens. Ab illo urbs Sindica juxta Caucasum Asterusia appellata est, Cretensibus eo coloniam mittentibus. Incolæ vocantur Asterusiani, & Asterusienſes & Asterusii.

ΑΣΤΡΑΙΑ, πόλις Ἰλλυρίας· [51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδων α.

ASTRÆA, urbs Illyriæ, cujus meminit Adrianus libro primo Alexandriados.

Quique

[41] Ἀπὸ δὲ Βαζίου ἄκρα.] Ita vulgati omnes & scripti: Salmasius ad oram sui Stephani, Ἀπὸ δὲ Βαζίου ἄκρου reponit, quæ lectio Ptolemæi auctoritate confirmatur, ita enim ille lib. IV cap. VII: Μεθ' ἃ τὸ Βάζιον ἄκρον & promontorium idem Geographus alibi. Ita quoque hunc montem vir. A librariis autem τ & ζ sæpissime confundi, alibi demonstravimus.

[42] Τριόνωτον ὄρος.] Ptolemæus loco jam allegato: Τριόνωτος. Quodnam sit præferendum, alii viderint: ego à Ptolemæi partibus starem.

[43] Ἀστερία, πόλις Λυδίας.] Codices Palatini, qui nunc in Vaticana Bibliothecâ custodiuntur πόλις Συρίας. Suidas tamen Asteriam Lydiæ urbem cum nostro recensuit. Quid sit eligendum vehementer ambigo, præsertim cum alii Geographi nullam de hoc oppido mentionem faciant, & Xanthus libro quarto rerum Lydiacarum sine ullo dubio de nonnullis Syriæ civitatibus loquutus sit: refert enim Acilium ducem exercitus elegisse, ut in Syria militaret: hæc igitur occasione, quod ibi urbes obsidione aut cinxerit aut subegerit, etiam hujus Asteriæ potuit fieri mentio. Verumtamen Eustathius, qui in commentariis ad Iliad. B. pag. 332 sic scribit: Ἡ δὲ [50] Ἀστερία, ἤγουν Ἐφύπνιον, ἀπὸ Συρίας πόλεως ἐστι. ἡ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως Ἀστερίς, νῆσος ἡ μεγάλη.

[44] Ἔστι δὲ νησὶς Ἀστερία.] Vide Strabonem lib. x unde noster omnia hausit.

[45] Ἔστι δὲ τις νῆσος.] Sunt versus ex Homeri Odyss. Δ circa finem.

[46] Ὅμηρος.] Locum in navium Catalogo invenies.

[47] Ἡ νῦν Πιερσία.] Urbem hoc nomine agnoscit Apollonius Rhodius lib. I.

- - - - Φαίνετο δ' ἀστὴρ
Πιερσίδι, Μάγνησσι δ' ὑποδύσεσθαι ἀπίσσω.

Hinc liquet alto in loco sitam fuisse, uti eam quoque describit Apoll. eodem libro circa initium, ubi urbis nomen singulariter profert.

[48] Διὰ τὸ λαμπρόν.] Eadem prorsus Eustathius scribit ad navium Catalogum pag. 332. Ἀστέριον δὲ πόλις ἐν αὐτῇ Θεσσαλικὴ, ἡ δὲ Ἀστερία πᾶς ἤρωος, ἢ ἀφ' τὸ λαμπρόν. ἐφ' ὑψηλοῦ γάρ φασι κειμένην τοῖς πόρρωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεσθαι.

[49] Πρὸς νότον μέρος.] Sic editi omnes: Vossianus codex cum articulo: πρὸς τὸ νότον μέρος.

[50] Ἰνδικὴ Ἀστερουσία.] Incomparabilis Vossius in notis ad Scylacem Caryandensem contendit, apud nostrum reponendum esse: Συνδικὴ Ἀστερουσία. Aliquoties Stephanum & alios scriptores hunc errasse errorem, ibidem luculenter demonstrat.

[51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδων α.] Ejusdem auctoris liber primus allegatur in voce Σάκαι.

οἱ σὶ ἔχον Ἀ᾽ραίαπι,[12] Δόδηρόπι.

Ἄ᾽ΣΤΥ, ἡ κοινῶς πόλις.[13] Διαφέρει δὲ, ὅπ τὸ μὲν κῦσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις ἑ τὰς πολίπας. ὀκλήθη δ᾽ ἄρυ,[14] ὡς Φιλόχορ☉ ἐν δεκάτῃ Ἀ᾽τθίδ☉.[15] Διὰ τὸ πρόπερον νομάδας ἑ πορρόβω ζῶῆλας, πὰπ σωελθεῖν, κ᾽ ἔ ρῆναι ὀκ ἐ πολάνης εἰς πὰς κοινὰς οἰκήσης, ὅθεν ἐ μεζανεήκασιν.[16] Ἀ᾽θηναῖοι δ᾽ πρῶπι ἔ ἄλλων, ἄρυ καὶ πόλεις ὠκησαν. ὁ πολίπης, ἀρὶς, καὶ ἀρὶ, καὶ ἀρόν. ὅπὸ δ᾽ ἀρὶς, τὸ ἀρίπης.[17] Σοφοκλῆς, Ἀ᾽λεξάνδρω.

Οὐ γάρ π ῆρεμα πῖσιν ἀρίπας πρέπ.

[18] Καί. Βοπῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀρίπας.

πικρὸ ἐνπῦθεν κ᾽ πὸ ὲν πῇ σωηθείᾳ πορασίπης· ἐ γὰ ἔρρᾳ πὸ[19] ποράσ͡ον. ἰὼ γὰ πορασιῦς, ὡς Δυλιχιεύς· ἡ πορασί☉, ὡς Δυλιχιάνη☉. ἄπω γὰ κ᾽ πὸ ἠλυκὸν ἐυρίσκπη, πορασία γῆ, ἐν φρίξῳ Σοφοκλέης·

Ὅ᾽ρια κελευθ ῆ γῆς πορασίας.

ὅπὸ δὲ πῆς ἀπί☉ ῳικῆς, ἀρί☉· ὅπερ ἀνπιδίπελπαι πῷ ἀγρ͡οικ☉· καὶ ἀρίζω, καὶ ἀρίσμός. λέγπαι ἄρυ καὶ ὁ δῆμ☉,[20] ὡς Ε᾽ρασπόνης ὲν Η᾽ρριόνῃ·

[21] Εἰς

Quique habitabant Aſtream Doberamque.

ASTU, vulgo urbs. Verum differunt hæ voces: altera fabricam, altera autem vox πόλις etiam cives denotat. Aſtu, teſte Philochoro libro XI deſcriptionis Atticæ, ex eo nomen habet, quod tunc homines agreſti more ſparſimque viventes convenerint, & à divagatione quaſi communi contubernio ſubſtiterint, unde non commigravere. Athenienſes ante alios primi Aſtu & civitates condiderunt. Hinc civis appellatur aſtus: & aſta, & aſtum quoque in uſu ſunt. Ab aſtus fit aſtita, quo Sophocles in Alexandro utitur

Non enim aſtitas vinculum decet.

Et:

Paſtorem ſuperare viros aſtitas.

Hinc etiam deducitur Proaſtita, quæ vox etiamnum in uſu eſt: illa autem non ſit à *Proaſtium* ſuburbium; inde enim *Proaſtienſis* formaretur, uti Dulichienſis: ſive *Proaſtius*, uti Byzantius: nam hoc modo etiam Περαία γῆ formatum reperitur apud Sophoclem in Phrixo:

Confinia viæ terræ proaſtiæ, id eſt, ſuburbanæ

A genitivo ἄπ☉ fit ἄνη☉ urbanus, quæ vox opponitur πῇ ἀγρ͡οικ☉ ruſticus: & ἀπίζω urbanus ſum, & ἀπισμός urbanitas. Porro & Demus Aſtu appellatur, ut perhibet Eratoſthenes in Erigone: In

[12] Δόδηρόπι.] Fortaſſis reponendum Δόδηρόπι, quod dico inductus auctoritate ipſius Stephani, ita enim ille: Δόδηρ☉, πόλις Παιονίας. οἱ πολίπαι Δόδηρες. In Concilio Chalcedonenſi Δόδηρ☉ invenitur. Salmaſius in Palatinis legebat: Οἱ σὶ ἔχον Ἀ᾽ραίαπι, Δόδηρόπι.

[13] Διαφέρει δέ, ὅπ τὸ μὲν κῦσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις ἑ τὰς πολίπας.] Salmaſius in libris Palatinis conjunctionem ὅπ non reperiebat, quam tamen in omnibus vulgatis lego, verum non admodum videtur neceſſaria. Quaſi diceret Stephanus: hęc inter τὸ ἄσυ & πόλις plerumque conſpicitur differentia: τὸ ἄσυ proprie urbis fabricam, ſed τὸ πόλις præter fabricam etiam cives, id eſt, Reipublicæ formam denotat. Hujuſmodi ſignificatu τὸ πόλις apud Ariſtotelem & Platonem, atque *civitas* apud Ciceronem alioſque ſcriptores Latinos frequentiſſime occurrit. Locus in hanc rem illuſtris exſtat apud Plutharchum in Theſeo, ubi de Atticæ regionis incolis ita ſcribit: Μιᾷ δὲ τῶν Ἀ᾽ττικῶν πλειόνων, μόνα ἑ ξωικησὸν ἔρρα εἰς τῶν βασιλέα☉, σωώκισε τοὺς τῶν Ἀ᾽τλαν͡τικῶν ἐκ ἐν ἄσυ, κ᾽ μίαν πόλιν ἐπ᾽ ἀῦτῶν ἀπέφυσ, πᾶσι σωέλθων, ὅθεν ἑ δυσπαλλάπας ἀεὶς τ κοινὸν πᾶσιν συμφέρον. Clariſſime hic conſpicitur diſcrimen illud, de quo in Stephani verbis agitur. Antiquos inter illa vocabula ſic diſtinxiſſe, etiam teſtatur Euſtathius in commentariis ad Iliad. R. pag. 1100 hiſce verbis: Ἐ᾽ν δὲ πῷ πόλει ἑ ἄσυ σωάγε, ζητπέον εἰ πόλιν μὲν λέγῃ πὸ κπιπήριον, ἄσυ δὲ πὸ ἀκρόπολιν. ἢ ἑ ἀνάπαλιν. ἴσως δὲ ἑ ὁ πικρὸς πόλιν ἔρρα πόλιν ἑ ἄσυ, ὡς ἰσοδυνάμως, πωῦλεγὼν ὅ νῦῖ Διὶ τὸ κῤμπόν. οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ, πόλιν μὲν τὸν πολιπεῖον. ἄσυ δὲ τὸ πῖχ☉.

[14] Ὡς Φιλόχορος ἱσπορεῖ Ἀ᾽τθίδι.] Salmaſius in margine ſui libri contendit debere legi, ὡς Φιλόχορος ὲν πρώτῳ τ Ἀ᾽τθίδος: atque in antiquis libris ſcriptum fuiſſe, ὡς Φιλόχορος ὲν τ Ἀ᾽τθίδι: ex qua ſcriptura librarii eam fecerant, quam nunc vulgari præferunt. Aſſentior Salmaſio: nam eadem Philochori verba ex libro I Ἀ᾽τθίδος apud Etymologici Magni Auctorem in Ἄσυ in medium addu cuntur: Imo hoc ipſe rei tractandæ ordo poſtulabat, ut Athenarum origo & appellationes primo potius, quam undecimo libro deſcriberentur.

[15] Διὰ τὸ πρόπερον νομάδας ἑ πορρόβω ζῶῆλας.] Huc facit locus Valerii Max. lib. v cap. III. *Detrahe Athenienſibus Theſea, nulla, aut non tam clara Athenæ erunt: ſiquidem ille diſperſos cives ſuos in unam urbem contraxit; ſeparatimque & agreſti more viventi populo, ampliſſimæ civitatis formam atque imaginem impoſuit.* Huc quoque refer locum ex Plutarchi Theſeo, cujus præcedenti commentario partem in medium produximus.

[16] Ἀ᾽θηναῖοι δ᾽ πρῶπι πῶν ἄλλων, ἄρυ ἔ πόλεις ὠκησαν.] Diodorus Siculus lib. III, refert, Uranum Atlantiorum regem homines ſparſim habitantes intra urbis pomeria coegiſſe: Μυθολογοῦσι δ᾽ πρῶπον πῶν ἀῦπόχθονων βασιλεῦσαι, κ᾽ πὰς ἀῦπόχθονας πορρηγῆσ ἐκπὸς σωαγαγὼν εἰς πόλεις σῴσαι, κ᾽ πὰ μὲ᾽ ἀγριώπαπα ἑ ᾽ ἠμερώπαπ βίᾳ πραῦπαπ πὰς ὑπακούσ͡ας. Igitur Stephani verba ita ſunt interpretanda: in regione Attica Theſeum ab agreſti ad civilem vitam traduxiſſe homines, eumque ibi primum civitatis auctorem atque conditorem extitiſſe, quemadmodum plerumque in unaquaque regione hujuſmodi auctor fingitur. Mera autem fabula eſt, Athenienſes ante alios urbem & civitatem habuiſſe, cum in Mythologicis Uranus Theſeum aliquot ſeculis præceſſerit.

[17] Σοφοκλῆς Ἀ᾽λεξάνδῳ.] Ita hunc locum ſupplevit Salmaſius in ſuo Stephani codice, qui in omnibus vulgatis & libris ſcriptis mutilus conſpicitur. Certiſſimum eſt Sophoclem fabulam edidiſſe, quæ aliquando dicitur Ἀ᾽λεξάνδρ☉, ut Heſychio in Δόσπαλ☉: aliquando Ἀ᾽λεξανδρί☉, ut eidem in Θαλέσῳ. Vide hac de re Caſaubonum in notis ad Athenæum lib. VII cap. III.

[18] Καί. Βοπῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀρίπας. τὸ ῥαῳ; In vulgatis hodie circumfertur πικρὸς, quam lectionem præferre nequeo. Puto hæc verba etiam ex Sophoclis Alexandro eſſe deſumpta, & quidem hoc loco mentionem fieri de ludis funebribus, qui in honorem ejus fiebant, de quibus Hyginus Fab. XC.

[19] Περαία γῆ.] Videtur legendum: ἃ ἔρρα πρὸ τ πορασίου, ſine diphthongo, quemadmodum etiam Suidas apud Sophoclem inveniſſe teſtatur. Confirmant noſtram conjecturam, τὸ πορασί☉ & πορασία, de quibus nunc quoque noſter loquitur.

[20] Ὡς Ε᾽ρασπόνης ὲν Η᾽ρριόνῃ.] Omnino ſubeſt hic aliquid vitii, quod unica literula mutata ex chartaceo Voſſiano inſtaurari poteſt; legitur enim ibi: Ὡς Ε᾽ρασπόνης ὲν Η᾽ρριόνῃ. Quæ certa eſt & indubitata lectio. Erat Erigone

[61] Εἰς π δὴ Θορικὸν καλὸν ἵκανεν ἔδρον. ὅτι δὲ ἦν δῆμος Θορικός, δῆλόν ἐστι. καὶ κώμη πλησίον Κανώβου, ἀφ' ἧς καὶ Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπινείαν, τὸ αὐτό. ὅπ ἦ Ἐ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἀστυ ἐκαλεῖτο, εἴρηται.

A In Thorici pulchrũ perveniebat astu. Res autem evidens est, Thoricum Demum esse. Reperitur quoque pagus prope Canobum, juxta Alexandriam, eodem gentili gaudens. Alexandriam vero Astu appellari, in præcedentibus dictum est.

Ἀ ΣΤΥΠΑ ΛΑΙΑ, νῆσος μία τ Κυκλάδων. [62] ἐκαλεῖτο ἦ Πύῤῥα, Καρῶν κατοικίαν. εἶτα, Πύλαια, εἶτα Θεῶν τράπεζα, ἀφ' τ ἀνήρου αὐτῆς. ἐκαλεῖτο ἦ [63] ἀπὸ Ἀστυπάλαιας, τῆς Ἀτλαντὶς μητρός. [64] δευτέρα, πόλις ἐν Κῷ. τρίτη, [65] νῆσος πλησίον ἔχουσα μοῖραν τ Ῥόδου Ἐ Κρήτης. [67] τετάρτη, πόλις ἐν Σάμῳ. πέμπτη, [68] ἄκρον πλησίον Ἀθηνῶν. [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλιεύς, ᾗ Ἀστυπαλαιάτης.

ASTYPALÆA, una ex Cycladum insulis. Vocabatur autem Pyrrha Cariburs eam possidentibus, deinde Pylæa, ac denique Deorum Mensa propter amœnitatem suam. Ita dicta est ab Astypalæa Ancæi matre. Altera, est civitas in insula Cô. Tertia, insula oppidum habens, inter Rhodum & Cretam. Quarta, urbs in Samo. Quinta, promontorium Atticæ vicinum. Gentile Astypalæensis & Astypalæates.

Ἀ ΣΤΥΡΑ [70], πόλις Μυσίας, ἑδετέρως, ὡς τῆ Τρωάδι. [71] λέγεται Ἐ ἐνικῶς Ἀστυρον. [72] ἔστι καὶ κώμη πλησίον τ Ἀδραμυττηνοῦ, ὡς Στράβων. ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κοίλη

ASTYRA, genere neutro, urbs Mysiæ juxta Troadem. Dicitur quoque numero singulari Astyrum. Est quoque pagus Adramyttio vicinus, cujus Strabo meminit: & urbs Phœniciæ contra

Erigone Icarii filia, quæ amisso patre supendio vitam finivit, un de illa narrant theologiæ mythicæ doctores.

[61] Εἰς π δὴ Θορικὸν καλὸν ἵκανεν ἔδρον.] Constanter ita leguntur hunc locum codices vulgati omnes: sed mirifice cum librarii depravarunt: in libris manu exaratis parum auxilii superest. In Palatinis & Vossiano hunc in modum conceptum inter Eratosthenis verba: Εἰ ἐστὶ δὲ Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Hinc Salmasius in ora sui libri subscripsit: Ἐστὶ δὲ Θορικὸς καλὸν ἵκανεν ἄν. Deinde debere rescribi: Ἐστὶ δὲ Θορικὸς καλὸν ἵκανεν ἄν. Deinde sententiam mutans, inquit emendandum esse: Εἰς τὸ δὲ Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Hanc verborum Eratosthenis emendationem meo calculo comprobare non vereor: etiam pro ἵκανεν, quod librariorum fupina negligentia in textum irrepsit, τ ἄν reponendum esse, sole meridiano clarius apparet, ex glossemate, quod mox sequitur: Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Acamantidis tribus, uti postea Stephanus suo loco docebit.

Ἐ ἐνικῶς ἦ Πύῤῥα.] Vide Stephanum in illa voce.

[62] Ἀστυπάλαια, νῆσος μία τ Κυκλάδων. ἐκαλεῖτο ἦ Πύῤῥα, Καρῶν κατοικίαν. εἶτα, Πύλαια, εἶτα Θεῶν τράπεζα, ἀφ' τ ἀνήρου αὐτῆς. ἐκαλεῖτο ἦ ἀπὸ Ἀστυπάλαιας, τῆς Ἀτλαντὶς μητρός.] Constanter ita leguntur hunc locum codices vulgati omnes: sed mirifice cum librarii depravarunt: in libris manu exaratis parum auxilii superest. In Palatinis & Vossiano hunc in modum conceptum inter Eratosthenis verba: Εἰ ἐστὶ δὲ Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Hinc Salmasius in ora sui libri subscripsit: Ἐστὶ δὲ Θορικὸς καλὸν ἵκανεν ἄν. Deinde debere rescribi: Ἐστὶ δὲ Θορικὸς καλὸν ἵκανεν ἄν. Deinde sententiam mutans, inquit emendandum esse: Εἰς τὸ δὲ Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Hanc verborum Eratosthenis emendationem meo calculo comprobare non vereor: etiam pro ἵκανεν, quod librariorum fupina negligentia in textum irrepsit, τ ἄν reponendum esse, sole meridiano clarius apparet, ex glossemate, quod mox sequitur: Θορικὸς ἔδρον ἵκανεν ἄν. Acamantidis tribus, uti postea Stephanus suo loco docebit.

[63] Ἀπὸ Ἀστυπάλαιας.] Vide Stephanum in illa voce.

[64] Δευτέρα, πόλις ἐν Κῷ.] Stephanus in ista voce insulæ cujusdam meminit hoc nomine: Ἠοῖαι πόλις ἐν Ἀσσυρίᾳ. ἔστι Ἐ κώμη Λιγυστικὴ. ἔστι Ἐ νῆσος. An hoc loco noster Astypalæam intelligat, alii inquirant.

[65] Νῆσος πλησίον ἔχουσα μοῖραν τ Ῥόδου &c.] Strabo libro jam allegato, juxta agrum Myndium in ora Cariæ Astypalæam promontorium & Zephyrium collocat, quod insulis illi erat insula, uti etiam Ortelius opinatur, quam noster inter Rhodum & Cretam ponit.

[67] Τετάρτη πόλις ἐν Σάμῳ.] Non erat in Samo urbs hoc nomine, sed ἄτυ, quam Polycrates Samius extruxerat teste Polyæno lib. 1 Stratag. Hæc sunt ejus verba: Τειχίσας δ' ἀκρωτήριον τῆ πρωτευούσῃ Ἀστυπάλαιαν, Ἐ μετωνόμασε τῆ ἰδίᾳ γυναικὶ Ἀστυπάλαιαν. Τειχίσας δ' ἀκρωτήριον τῆ πρωτευούσῃ Ἀστυπάλαιαν, Ἐ μετωνόμασε τῆ ἰδίᾳ γυναικὶ Ἀστυπάλαιαν. Τειχίσας δ' ἀκρωτήριον τῆ Ναξίων πρωτευούσῃ ἔρυμα, ὠνόμασε τῆ ἰδίᾳ γυναικὶ Ἀστυπάλαιαν. Tentatur Themistagoras apud Etymologici Magni Auctorem, Sami portionem fuisse dictam Astypalæam ἀπὸ τ ἀστυ. Verum doctissimus Bochartus in Geographia Sacra, docet esse nomen Phœnicium, quem videre licet, si rem tanti feceris.

[68] Ἄκρον πλησίον Ἀθηνῶν.] Imo Strabo promontorium hoc nomine in Attica agnoscit, non autem Atticæ vicinum, ita enim ille libro IX. Μικρὸν δὲ τ λιχουσσῶν δρυμὸν, μικρὰ ἄκρα ἀπώτη μαῖα τοὺς Αἰξωνέας, Ζωσίμε. ἐν τῷ ἐθνικῷ, Ἀστυπαλιεύς &c.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλιεύς.] Hoc gentili passim utuntur scriptores antiqui; imo illud Delphicum oraculum sua auctoritate comprobavit, ita enim de Cleomede consultoribus respondebat apud Pausanam lib. IV.

Τὸν δ' ἡρώων Κλεομήδεα Ἀστυπαλιῆα.

Eo etiam utitur Plutarchus in vita Romuli, ubi interpretes pessimo errore vertunt *Astypalensis*, quem etiam ab aliis commissum aliquoties observavi. Alterius gentilis forma occurrit apud Goltzium in vetere numismate, in quo hanc inscriptionem conspiciebat, ΑΣΤΙΠΑΛΑΙΤΩΝ. Apud nostrum gentile sex syllabis, in nummismate autem quinque constat, ex quo liquet in Stephano penultimam vocalem redundare, & Ἀστυπαλαιάτης reponendum esse pro Ἀστυπαλαιάτης: ex nummis enim, tanquam incorruptis testibus, genuinæ gentilium formæ sunt petendæ.

[70] Ἄστυρα, πόλις Μυσίας, ἑδετέρως.] Hæc proprie Troadis urbs est, quæque tempore Strabonis jam erat diruta, uti ipse testatur lib. XIII. Τ περικειμένη ἦ τ Ἀδραμυττηνοῦ κόλπου τῇ Τρωάδι τὴ Ἄστυρα, ἃ νῦν μὲν Ἀδραμύττιον ἐστι, κατεσκευάσθη πόλις. Etiam neutro genere Geographus vocem protulit, sed aliter Mela lib. I cap XVIII, ubi vocem fœminino genere singulariter usurpavit. Verum Mysiam sæpissime Troadem complecti, omnes norunt in Geographia versati.

[71] Λέγεται Ἐ ἐνικῶς Ἄστυρον.] Hesychius: Ἄστυρα, πόλις μυσ.

[72] Ἔστι Ἐ κώμη πλησίον Ἀδραμυττίου.] Etiam Strabo hunc pagum agnoscit & Astyrenæ Dianæ templum, de quo infra Stephanus, qui sine dubio hæc Geographi verba respicit: Μυσίας δὲ Ἄστυρα τὸ παρὰ κόλπον φασὶν. ὧδε δὲ πλέκειν πατεῖ, ἐν ᾗ τὸ Ἄστυρίδος Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν ἄλσει, περίστυλον μικρὸν μεθ' ἑξαστίους νέω Ἀδραμυττίου, ἢ μᾶλλον χαλκᾶ. Geographi alii non distinguunt inter Astyra urbem Troadis & Mysiæ: hanc omnes, quam Strabo & Stephanus pagi nomine describunt, urbem faciunt. Mela lib. I. cap. XVIII. *Gremio interiore campus Thebe nomine, Adramyttion adjacentia, continet.* Sic quoque Scylax caput Lydiæ: & Plinius lib. V cap. XXX. Pausanias præterea in Messeniacis Astyrorum e regione Lesbi meminit, ubi nigram aquam conspexerat, cujus verba fortassis ita sunt legenda: Τ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἀνιόντι μάλιστα ἴδιόν ἐστιν ἐν Ἄστυροις. τὰ δὲ Ἄστυρα ἀπωτέρω Λιτόου λιμένος ἐστὶ τῆ Ἰωνικῆ, τ ἐν τῇ Ἀτταικῇ καλουμένῃ. Si in Troade fuerint Astyra, circa Ilium & Scamandrum ultra agrum Abydenum, erunt collocanda. Sed verior ne Strabo & cum illo Stephanus ex

καλ᾽ Ρ᾽όδον, [71] ἐν ᾗ ἐπιμᾶτορ ἡ Ἀθηνᾶ Ἀ᾽συρίς. [74] ἔστι καὶ Βοιωτίας, ὡς πῶς Πολνίαις, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρᾳ. [75] ἔστι δὲ χώρα Ἰτελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀ᾽συρλιώς. ἀφ᾽ ἧ τὸ τὴ Ἀ᾽συρλιῶς Ἀ᾽ρτέμιδ⊙ ἱερόν.

Ἀ᾽ΣΦΑΞ, ὡς Ἄ᾽τραξ, [76] ἔθν⊙ ἐπικίσιον τῶν Κύπρον. μή τις ᾖ τὸ Ἄ᾽σφαξ τὸ ἔθνος, ᾖ τὸ Ἄ᾽τραξ τὸ κύριον σωζήσιον [77] διηθεῖν· ἁπλᾶ γάρ ἐστιν.

Ἀ᾽ΣΧΕΙΟΝ, πόλις Ἀ᾽χαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀ᾽χαιεύς, ὡς Σιχεύς, Ρ᾽οιλεύς.

Ἀ᾽ΤΑ᾽ΒΥΡΟΝ [78], ὄρ⊙ Ρ᾽όδου· Ρ᾽ιανὸς ἕκτῳ Μεσσηνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀ᾽πεύριος. ἐξ οὗ ἐστὶν Ἀ᾽πεύριος Ζεύς. [79] ἔστι καὶ Σικελίας Ἀ᾽πεύριον, ὡς Τίμαι⊙. κέκληται ἢ τὰ ὄρη [80] ἀπό τιν⊙ Τελχῖν⊙ Ἀ᾽πεύριος. [81] ἔστι καὶ Περσικὴ πόλις. ἔστι καὶ Φοινίκης.

Ἀ᾽ΤΑΙ᾽Α, πόλις Λακωνική. ὁ πολίτης, Ἀ᾽ταῖτης, ὡς Κάρυα Καρυάτης· ἢ Ἀ᾽ταίτης, ἢ Ἀ᾽πῖ⊙.

Ἀ᾽ΤΑΛΑ᾽ΝΤΗ [82], ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κληθεῖσα ἀπὸ Λοκρῶν· [83] Θουκυδίδης δευτέρᾳ.

A contra Rhodum, ubi Minerva Aſtyris colebatur, & Bœotiæ apud urbem Potnias, uti Charax libro II teſtatur. Eſt porro Italiæ regio. Gentile, Aſtyrenus, unde templum Dianæ Aſtyrenæ nomen habet.

B ASPHAX, uti Atrax, gens quæ in Cypro habitavit. Nemo autem exiſtimet τὸ Aſphax (quod gentem denotat) & proprium Atrax compoſita eſſe: ſunt enim ſimplicia.

C ASCHIUM, urbs Achaiæ. Gentile Aſchienſis, uti Sigienſis, Rœtienſis.

ATABYRUM, mons Rhodi, de quo Rhianus libro VI Meſſeniacorum mentionem facit. Gentile, Atabyrius. Ab hoc monte Jupitur Atabyrius nomen habet. Eſt item Siciliæ Atabyrium, teſte Timæo. Montes ita dicti ſunt à quodam Atabyrio Telchine. Eſt hoc nomine etiam urbs Perſica & Phœnicia.

D

ATÆA, oppidum Laconicum, cujus oppidanus Atæates dicitur, uti Carya Caryatesve: vel Ataïtes, vel Atæus.

E ATALANTA, inſula apud Locros ab Athenenſibus condita, cujus Thucydides libro

uno, duo diverſa loca faciat, & urbs ante Strabonis ætatem diruta, ipſo ſcribente, rurſum in pagi formam excreverit.

71 Ἐν, ᾗ ἐπιμᾶτορ ἡ Ἀθηνᾶ Ἀ᾽συρίς.] Sic ille locus continuatim eſt legendus, qui male in Xylandriana editione nova diſtinctione capitis à ſua ſerie eſt divulſus. Nos MSS codicum fidem ſequimur & editiones, quæ Xylandrianam præceſſerunt. Xylander ſic incipit novum tmema: Ἀ᾽συρὶς, ἔστι δὲ Βοιωτίας. Verum ipſa conjunctio καὶ hæc antecedentibus connectit: præterea ex ipſa re firmiſſimum argumentum colligitur, hæc non eſſe ſeparanda: nam noſter antea mentionem fecerat duarum urbium uniuſque vici, à quibus nullum deduxerat gentile: ſic non ſolet, licet de ignobili oppido aut vico verba faciat.

74 Ἔστι δὲ Βοιωτίας.] Ignobile admodum videtur fuiſſe oppidum, & cujus ne rudera quidem ætate Pauſaniæ ſuperfuere, nam in Bœotiæ periegeſi nullam de eo mentionem habet.

75 Ἔστι καὶ χώρα Ἰτελίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione lib. III cap. VII exiſtimat, male noſtrum hoc loco τὴν χώραν pro τὸ χωρίον ſcripſiſſe, & prædium Ciceronis, cujus Plutarchus in ejus vita meminit, in regionem convertiſſe. Fatetur hoc mendæ genus ſæpiſſime apud Epitomatorem eſſe obvium, ſed manifeſte vir doctus non probavit, hoc loco non poſſe regionem Italicam intelligi. Fluvium & inſulam hoc nomine invenies apud Plinium libro III cap. V: *Antium colonia, Aſtura flumen & inſula, fluvius Nymphæus, Cloſtra Romana, Circeji.* Et oppidum, apud Servium in Virgil. Æneid. lib. VII. *Haud longe à Tarracina oppidum eſt Aſtura, & ejuſdem cognominis fluvius.* Ergo non male circumjacens regio à noſtro χώρα Ἰτελίας appellatur. Omnia illa loca, ubi Cicero in Epiſtolis ad Atticum de *Aſtura* mentionem facit, non intelligo de ipſa regione neque oppido, ſed de villa, quam in iſta regione poſſidebat. Sic Tuſculum & Baias ſumpſit pro prædiis, quæ Tuſculi & Bajis habebat. Liquet hoc evidentiſſime ex Plutarcho in Ciceronis vita, quæ verba etiam Cluverius, ſed alium in finem citat. Περιῆλθον δὲ τοὺς ἀγροὺς ἰδίους καὶ Τύσκλον, ἔχων τὸν ἀδελφὸν μεθ᾽ αὑτοῦ. παθόμενοι δὲ τὰς σοφιστὰς, ὑπώπτευσαν εἰς Ἀγρὸν μεταβάλλειν, χρόνον παρήλιον ἐν Κιλικίᾳ. Erat Cicero in propriis agris circa Tuſculum, id eſt, erat in Tuſculano ſuo: verum intellecta proſcriptione cum fratre ſtatuit Aſturam proficiſci, id eſt in prædium ſuum circa vel in Aſtura.

76 Ἔθνος ἐπικίσιον.] Chartaceus Voſſianus: ἔθνος ἀπικίσιον.

77 Οἰηθῆν.] Male in editione Xylandri: διηθεῖν, quod typothetarum eſt vitium.

78 Ἀ᾽τάβυριον, ὄρ⊙ Ρ᾽όδου.] Strabo libro XIV montem *Atabyrim* nominat. Veram appellationem noſter exhibet. Vide Diodorum Sicul. lib. V: Pindarum Olympia VII. Apollodorum & alios.

79 Ἔστι δὲ Σικελίας Ἀ᾽πεύριον.] Cluverius Siciliæ Atabyrium inter loca incertæ poſitionis refert, verum manifeſte apparet ex Polybio lib. IX prope Agrigentum ſitum fuiſſe montem hujus nominis, ita enim ille: Ἐπὶ δὲ τὸ κορυφὴν Ἀ᾽θηνᾶς ἱερὸν ἐλθόντι, τὸ Διὸς Ἀ᾽πεύριον, κρημνὸς ἐστὶ παρὰ Ρ᾽ωμαίοις, τὸν αὐτὸν Ἀκραγαντῖν⊙ τρόπον Ρ᾽ωμαῖοι ἀπεκάλεσαν, ὡς ἂν ἐκ τούτων ἐμφανὲς ᾖ, εἰκότως ὁ Διὸς ὢν τὴν αὐτὴν ἴσχε σεμνότητα, ὡς ἐ παρὰ τοῖς Ρ᾽ωμαίοις. Ἀπὸ τιν⊙ Τελχῖν⊙ Ἀ᾽πεύριος.] Telchinesâ Phoroneo rege Argivorum & Parrhaſiis bello ſuperati, & patria pulſi in Rhodum ſeceſſiſſe, quemadmodum Euſebius & Oroſius lib. I cap. VII auctores ſunt. Quam male Telchines apud antiquos audiverint, narrat Diodorus lib. V. Strabo lib. XIV: Et Ovidius lib. VII Metamorph.

81 Ἔστι δὲ Φοινίκης.] Exiſtimo Stephanum hoc loco innuere urbem proprie in Cœleſyria ſitam, de qua Polybius lib. V mentionem facit hiſce verbis, poſtquam de Sidone, Tyro, Philoteria & Scythopoli loquutus eſt: Ἀ᾽σφαλιστέρων δὲ φερομένης τούτοις, ὑπερέβαλε τὴν ὁρμὴν ἐπὶ μᾶλλον δὲ ἐ τὸ Ἀ᾽πεύριον, κἀτέδυ, καὶ σῶον, παρέλαβε Πέλλαν &c.

82 Ἀ᾽ταλάντη, ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων.] Hic aliquid exciditſſe, ſcilicet oppidi vel inſulæ nomen, in dubium vocari non poteſt. Loquitur de Atalanta Cedrenus in Compend Hiſt. Καὶ πέμπων χίλιοβάμον, ἐ ὡς ὁ Λοκρὸς Ἀ᾽ταλάντη ἐμέλλησεν, τοῦτ᾽ ἔστιν. Vix puto Cedrenum vera pronunciare, nam τοῦτ᾽ ἔστιν. Vix puto Cedrenum omnino erat inſula, & accidente riſſura, ante terræ motum omnino erat inſula, & accidente riſſura, quæ etiam navibus eſſet pervia, geminæ inſulæ exſtitere. Lege Strabonem lib. I. hujus infortunii mentionem facientem: Vide quoque Scaligerum ad Euſebium. Sequitur deinde apud noſtrum ἔστι δὲ τόπος, quod huc pertinere videtur.

83 Θουκυδίδης δευτέρᾳ.] Verba Thucydidis hæc ſunt: Ἐτελεύτων δὲ καὶ Ἀ᾽ταλάντην τὴν Ἀθηναίων φρούριον, τὴν γῆσον τοῦτο πο-

ήμα. ἔστ ἔνησος. [84] καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πει- A bro 11 meminit. Est item insula quædam, &
ραιεῖ. ὁ νησιώτης, Α᾽πελαυσιεύς. alia juxta Piræum. Insulanus, Atalantæus.

Α᾽ΤΑΡΒΙ᾽ΚΙΣ [85], πόλις ἐν τῇ Προσω- ATARBICIS, urbs in insula Pro-
πιτιδι νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Α᾽ταρβικίτης, ὡς sopitide. Gentile Atarbicita, uti Pro-
Προσωπίτης. sopita.

Α᾽ΤΑΡΝΑ [86], πόλις μεταξὺ Μυσίας B ATARNEUS, oppidum inter Mysiam
καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. [87] ὁ πολίτης, & Lydiam prope Lesbum. Oppidanus dici-
Α᾽ταρνεύς, ὡς Ὀδυσσεύς· καὶ Ἰθακήσιος, Α᾽τα- tur Atarnensis, uti Odyssensis: fœmininum,
ρνεύς. Atarnis.

Α᾽ΤΑΦΥΝΟΙ [88], ἔθνος μέγα Α᾽ραβίας, ATAPHYNI, gens magna Arabiæ,
C οὗ ὁ Γλαύκος ἐν δευτέρᾳ. cujus Glaucus libro secundo meminit.

Α᾽ΤΕΛΛΑ [89], πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας, ATELLA, urbs Opicorum Italiæ inter
μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως. τὸ ἐθνικὸν Capyam & Neapolim. Gentile non est Atel-
οὐκ Α᾽τελλάτης, [90] ὡς Ἀγύλλαι, ἀλλὰ Α᾽τ- læus uti Agyllæus, sed Atellanus, quo Po-
τελλανός· ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ, [91] Α᾽τελ- lybius libro IX utitur. Atellani sese tradi-
λανοὶ παρέδοσαν αὐτούς. D dere.

Α᾽ΤΕΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Σικε- ATERIUM, uti Rhegium, oppidum Si-
λίας. ὁ πολίτης, Α᾽τερῖνος. ciliæ, cujus oppidanus Aterinus dicitur.

Α᾽ΤΗΝΗ, δῆμος Α᾽ντιοχίδος φυλῆς. ATENE, populus Antiochidis tribus:
[92] φρωϊκῶς· ἢ τὴ Αἰολίδος Φησίν. ὁ δημό- Phrynichus dicit esse Attalidis. Popularis Ate-
της, Α᾽τηνεύς. [93] Παραλλὴς Α᾽τηνεὺς ἐχο- E nensis. Patrocles Atenensis ludos edebat, &
ρήγει, [94] ἢ Πανδιονίδος. Διονύσιος, Α᾽τηνέαν Pantacles. Dionysius populum Ateniam vo-
τὴν δῆμον. ἀλλ᾽ οὐκ ἐᾷ τὸ Α᾽τηνεὺς, ὀφεῖλον cat: sed non permittit gentile Atenensis, quod
Α᾽τηναῖος. Atenensis esse debebat.

Α᾽ΤΙΝΤΑΝΙ᾽Α, μοῖρα Μακεδονίας. ATINTANIA, pars Macedoniæ, cujus
οἱ οἰκήτορες, καὶ Α᾽ντίνες, καὶ Α᾽ντιτάνιοι. F incolæ Atintanes & Atintanii vocatur: ita autem
ἔστι καὶ Α᾽ντάνιον, ὑφ᾽ dicta est ab Atintane Macedonis filio. Genere
Μακεδόνος. λέγεται Α᾽ντάνιος καὶ fœminino Atintanis reperitur. Dicitur quoque
Α᾽ντανὶς τὸ θηλυκόν. λέγεται καὶ Atintan & Atintania, & neutro genere Atin-
Α᾽ντανία, καὶ Α᾽ντάνιον ἀδέ- tanium.
σποτον.

Α᾽ΤΛΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβυκόν· ἡ πρό- G ATLANTES, gens Libyca, cujus Hero-
δοτος

τέτταρα πόλεσιν, ἐν αἷς λοιπὸν τῆς Ὀνασίου τέτρατος ἔρημον dotus
ἔστιν.

[84] καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πειραιεῖ.] Hujus meminit Strabo lib. IX, reiterata cognominem esse Euboicæ Locrensique.

[85] Α᾽ταρβίκις, πόλις ἐν τῇ Προσωπιτικῇ νήσῳ.] Hæc pessime contaminata conspiciuntur in omnibus vulgatis: Α᾽ταρβίτης, πόλις ἐν τῇ Προσωπιτικῇ νήσῳ. Nos ex libris MSS veterem veramque lectionem reduximus, quam manifeste librarii corruperant. Subolfecerant mendum illud Ortelius & Trissanus, idem plane conjicientes, quod Salmasio odd. Palatini, atque mihi Vossianus exhibebat. Insula hæc erat in Delta Ægypti: urbis & incolæ memoria reperitur apud Herodotum lib. II. ubi urbanum Α᾽ταρβίτης, sed Α᾽ταρβίκης appellatur. Α᾽πικιανὸς ἐν τῷ περὶ τῆς Δήλου, πελαγίους εἰσὶ κατοικίαι τὰς μὲν ἐν τῇ Προποντίδι· καθαιρεθῆναι ὑπὸ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος· δι᾽ οὗτος εἰσὶ κατοικίαι τὰς μὲν ἐν τῇ Προποντίδι νήσῳ ὕπνου ἐν ᾗ ἡ Δήλος· ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ Ἀτραμυττηνὸν, ἐν ᾗ ἡ Ἀδραμύττιον· ἀναμφισβήτως τὰ τοῦτο ἔχειν· ἐν δὲ τῇ Θρᾴκῃ Μεσημβρίαν.

[86] Α᾽ταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας.] Constanter sic legunt libri calamo exarati & editi: nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo. Sine dubio oppidi nomen in Ethnicorum, Hocratesin Panegyrico & alii vocem istam pronunciarunt. Imo sic olim Stephanum scripsisse, non est dubium, quod auferetur referibendo Α᾽ταρνέα. Hæc conformia Scylax, Strabo lib. XIII, Xenophon lib. III Hellenicorum, Isocrates in Panegyrico & alii vocem istam amendavere. Golzius vidit nummum cum inscriptione ΑΤΕΛΛΑΝΩΝ. urbanum Α᾽τελλάτης, ὡς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν ἐπὶ τῶν πόλεων

δόλ⊙. πατέρτ. [91] ἔστι καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ὁρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων. [92] Φιλοσ δὲ ὁ Ἀχαϊκῶν δδ πόρα Ἀτλαντίας μέν αὐτὰς εἶναί φησι, καὶ Ἀτλαντίας [93] καὶ ὅτι ἀ βλέπουσιν ὄπισ ὀνείρους. λέγεται τὸ κληδικὸν Ἀτλαντικός, [94] καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα· καὶ Ἀτλάντι⊙, καὶ Ἀτλαντία θάλασσα.

A dotus libro IV meminit. Hoc nomen illis à duobus montibus, qui Atlantes nuncupantur, inditum est. Rhianus libro secundo Achaïcorum refert: Atarantas post ipsos esse, & Atlantas, qui nulla insomnia vident. Possessivum Atlanticus dicitur, & Atlanticum mare: & Atlantius, & Atlantium pelagus.

Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητ⊙· Ἀρριανὸς ἐπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν.

ATRÆ, urbs inter Euphratem & Tigrim, cujus Arrianus libro XVII Parthicorum meminit.

Ἀτραμῖται [95], ἔθνος εὐδαίμον⊙ Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν. Ἀρτεμίδωρ⊙ [1] Ἀτραμωτίτας αὐτὰς καλῶ.

ATRAMITÆ, populi Felicis Arabiæ, uti Uranius libro III Arabicorum testatur. Artemidorus eos Atramotitas appellat.

Ἄτραξ, καὶ Ἀτράκια, πόλις Θεσσαλίας [2] τῆς Πελασγιώτιδος μοίρας. ὁ κλήθη ἀπὸ Ἄτρακος τοῦ Πλωτιέως καὶ Βυρρᾶς παιδὸς κλθεῖσα. [3] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος· καὶ θηλυκὸν, Ἀτρακία. καὶ Ἄτραξ, ὁμόφωνον τῇ πόλει. Λυκόφρων,

ATRAX & Atracia, urbs Thessaliæ in tractu Pelasgiotidis: nomen habet ab Atrace Penei & Buræ filio, qui eam condidit. Gentile Atracius: genere fœminino Atracia: Et Atrax, quod sonat ut nomen urbis. Lycophron

Καὶ δόλιοι τ' ἔπεμψαν [4] Ἄτρακας λύκους.

Et secundos miserunt Atracas lupos.

τινὲς δὲ Ἀλκαῖον γ ἔκλιναν, Ἄτραγ⊙· ὡς Εὔπολις,

Quidam vero in casu obliquo faciunt Ἄτραγα; quod reperitur apud Eupolin.

[5] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ. ----

Ad Atragem noctu. ----

ἔστι καὶ Ἀτρακὶς θηλυκόν.

Genere fœminino dicitur Atracis.

ATRE-

[91] Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ὁρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων.] Constanter sic legunt libri calamo exarati & editi. Salmasius in margine sui Stephani contendit legendum esse: Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν δύο Ἀτλάντων. Et sic locum emendatum esse à viro incomparabili in Plinianis Exercit. positea cognovi. Vel hoc modo verba constituenda putat: ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ ὁρῶν τῶν δύο Ἀτλ. ut dicat Stephanus, Atlantas populos à montibus Atlantibus nomen esse adeptos.

[92] Φιλοσ ὁ Ἀχαϊκῶν δδ πόρα.] In voce Ἀτλαντία ejusdem Rhiani liber secundus Ἀχαϊκῶν citatur: ad quem locum obiter admonuimus, Eustathium aliquando pro Rhiano allegasse Arrianum; quem errorem etiam nunc committit, ex Ethnicographo hunc de Atlantibus locum transcribens, ita enim ille in comment. ad Dionysium de situ Orbis pag. 15. ὁ δὲ περὶ Ἐθνικῶν γράψας, ἱδιῶ⊙ λόγῳ τοὺς Ἀτλαντίους. καὶ Ἀρίμασδι δέ φησι, Ἀτραγοῦσι ἔθνη, καὶ μετ' ὀλίγα λέγῃ κεῖσθ τοὺς Ἀτλαντίους, οἱ ὁ λέγοντες μὴ βλέπει ὀνείρους. Aut Archiepiscopus Thessalonicensis in depravatum Stephani codicem incidit, aut locum festinando male transcripsit: nam Rhianum Ἀχαϊκῶν scripsisse, non vero Arrianum, apud omnes in confesso est.

[93] Καὶ ὅτι ἃ βλέπουσιν ὄπισ ὀνείρους.] Fabulas quas de Atlantibus narrant Mela, Plinius, Solinus aliique, ex Herodoto hauserunt, qui de illis lib. II, jam à Stephano allegato, ita scribit. Ἐξῆσι δὲ καὶ ἄλλοις τῶν ὁμοίως πολλοῖσι Ἀτλας. Ἔχ δὲ σφέων ἐ κυκλοπεῖς πίπτει. ὀνομάζω δὲ ὅτου δὴ τι λέγεται ὑπὸ τοῦ πρωτέως αὐτῶν εἶναι εἰδὸς ὑδὲ πάντα τὸν αὐτὸν ἀποδείκνυσι νέφια ὅπου γίνε⊙· ὅπ γε μέσ⊙· τῶν κίονα δ' ἐστὶ λέγεται οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. ἐπὶ τούτῳ δ' ὄνομ⊙· οἱ αὖ γράφουσι ὅτι ἐκάνυμοι ὀνομάζουσι. κυλίεται δὲ ὁ Ἀτλαντεὺς. λέγουσι δὲ ὅπ ὁμόλογον ἐδὲν σπίσας ὅπ εἰσαεὶ ὄρθ.

[94] Καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα.] Lepidissimum est quod narrat de etymologia maris Atlantici Lycophronis Scholiastes, nempe Atlantem Mathematicum Pœnum extitisse, qui cum in montem altum conscendisset, ut diligentius astra specularetur, in subjacens mare decidens, ibi periit: unde mari nomen inditum est. Vide etiam Eustathium ad Odyss. A. pag. 1389 & 1390.

[95] Ἀτραμῖται, ἔθν⊙ εὐδαίμ.] Incidit Stephanus sine dubio in Uranii codicem, in quo gentis nomen diversimode scribebatur, unde & diversas gentes videtur facere τοὺς Ἀτραμίτας & Χαλραμωτάς. Uranii verba leguntur apud noltrum in voce Ἀδαμηνοί: regionis, quæ Chatramotitis dicitur, etiam Uranius lib. I Arabicorum meminit, uti in τῷ Χαλραμωτίτης liquet, eamque mari rubro vicinam statuit. Quibusnam autem appellationibus illorum regio, & gens ipsa insigniebatur lege apud Salmasium in Solinum pag. 489. Et Bochartum in suo Phaleg lib. II cap. XVI.

[1] Ἀτραμωτίτας.] Hæc vox formam ἔθνικῆ repræsentat. Non possum quin assentiar Salmasio existimanti τὰ Ἀτραμωτα loco nomen esse, unde gentile Ἀτραμωτίτης deducitur: nam plurima oppida & vici in Felice Arabia sic terminantur, quemadmodum τὰ Ἀλαβὼ, τὰ Χαδδὼ, τὰ Θαμηρὼ & similia.

[2] Τῆς Πελασγιώτ⊙.] Etiam Ptolemæus lib. III cap. XIII, hanc urbem inter Pelasgiotidas recenset. Δολίχη, Ἀτράκιον, Πύθιον, Γόννο⊙, Ἄτραξ, Γάλεκος &c.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκι⊙.] Apud Statium lib. I Thebaidos hoc gentile occurrit:

--- *Quales per nubila Phœbes*
Atracia rubes arte labor. ---

Et Valerius Flaccus lib. VI:

Quamvis Atracio Lunam spumare veneno
Seret, & Æmonia agitari cantibus umbras.

Idem gentile hinc deducit noster etiam in voce Κόμαξ.

[4] Ἄτρακας λύκους.] Constanter ita exhibent MSS & vulgati codices: & Eustathius ad Iliada B confitetur, se in Stephani exemplaribus etiam hanc scripturam reperisse, verum communes Lycophronis codices ἀρπακας λύκους habuisse, hæc sunt ejus verba: Ὅρα δὲ πῶς αἰνιττομενος ρηθεῖσαν Ἄτρακα. καὶ οἱ πολίται, Ἄτρακας πικρὸς Λυκόφρων. καὶ αὐθ δ' Ἀτρακας λύκους (ὁ γραφὴ ὁ Ἐθνικολόγος) ἀρπακας λύκους γράφουσι τοῦ λυκόφρων κακόπιστα.

[5] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ.] Codex Vossianus male: καὶ Ἄτραγα νύκτωρ.

Α'ΤΡΗ'ΝΗ [6], πόλις. Φιλοστέφανος Φη- A
σιν, [7] δοῦ Δάσου ἐ Α'τρῶν⊙, [8] ᾗ Α'τρωνη-
σῶν, Α'ργεῖ⊙ & Κύκλωπος ἐ Φρυγίας νύμ-
φης περιηγορεῦσι. τὸ ἐθνικὸν, Α'τρωνδς,
ᾗ Α'τρωνισς, ᾗ Α'τρωνάι⊙.

ATRENA, urbs. Philostephanus perhibet, eam à Deuso & Atrone, & ab Atrena Argetis Cyclopis & Phrygiæ nymphæ liberis denominatam esse. Gentile Atrenensis, & Atrenites, & Atrenæus.

Α'ΤΡΙ'Α [9], πόλις Τυρρηνίας, Διομήδους B
κτίσμα. [10] χειμῶν⊙ πλαζομέν⊙, ᾗ μελ-
λησάσης ἁλῶναι, [11] καλέσαι Αἰθρίαν. καὶ με-
τονομάση ὕστερον πρὸς βαρβάροις τὸ ὄνομα.
[12] ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικῆς.
[13] τὸ ἐθνικὸν, Α'τριανὸς, ᾗ Α'τρεύς, ᾗ Α'τριέ- C
της. ἀμείνων ᾗ τὸ πρῶτον. [14] σωτῆρος γὰρ Ἰτα-
λῶν ὁ τύπος, ὁ Δία ἔχ⊙ν.

ATRIA, urbs Tyrrheniæ à Diomede condita. Qui postquam è tempestate, qua mari fuerat jactatus, incolumis evasisset, urbem Æthriam vocavit. Quod nomen deinde à Barbaris corruptum fuit. Est quoque alia Boiorum urbs, gentis Celticæ. Gentile, Atrianus, & Atriensis, & Atriates. Verum primum reliquis præstat. Forma enim in anus desinens, Italis est usitata.

Α'ΤΡΟΠΑΤΙ'Α [15], ᾗ Α'τροπάτιος, ἡ τῆ D
Μηδίας διάτριφα μερὶς (ἡ γὰρ μητρόπ
λις ἐν Ἐκβατάνοις, ἡ μητρόπολις, ᾗ τὸ βα-
σίλειον τῆ Μηδίας) δοκεῖ ἔχειν ἡγεμόν⊙ Α'τροπά-
της. τὸ ἐθνικὸν, Α'τροπατῖνος, ᾗ [16] Α'τροπατικός.

ATROPATIA, & Atropatius, altera pars Mediæ (illa enim est prior pars, in qua sunt Ecbatana, metropolis & Mediæ regia.) quæ à duce Atropato nomen accepit. Gentile, Atropatenus & Atropatene.

Α'ΤΤΑΛΕΙΑ [17], πόλις Λυδίας, πρό-
τερον Α'γρόεσσα, ἡ Α'λλόεσσα καλουμένη.
[18] οἱ δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον ἔτω φασὶ E
λέγε-

ATTALIA, urbs Lydiæ, quæ antea Agroira seu Alloira vocabatur. Nonnulli tradunt Ciliciæ Corycum ita nominari, inter quos

[6] Α'τρήνη πόλις.] En manifestissimum in hisce verbis epitomes argumentum. Imo vix verisimile est, Hermonem compendii auctorem sic scripsisse: nam neque regionis neque provinciæ nomen, in qua *Atrena* sita fuerit, in libris vulgatis aut MSS exprimitur. Si quid conjectura valeam, censeo Stephanum hic de urbe Italica, in Volscorum mediterraneis sita, loquutum fuisse, eandemque esse, quam Livius lib. IV cap. LXI transpositis literis *Artenam* appellavit. *Deusa & arce & urbe Artena, reducta Legiones ex Velitris. omnisque vis Romana Veios conversa Volscorum fuisse credant: prabet errorem, quod ejusdem nominis urbi inter Care atque Veios fuit.* Hæc litterarum transpositio antiquis adeo fuit familiaris, ut opus non sit eam pluribus comprobare exemplis: pro ἄελμος dixere antiquiores, ἄλμος & similia. Si quis vel ex antiquitate, vel ex melioribus libris certius aliquid attulerit, ei maximas habebo gratias.

[7] Ἀπὸ Δέυσα.] Codices editi consentiunt in hanc scripturam: Vossianus: ἀπὸ Δίσυ. Nomen hujus heroïs apud alios, quod sciam, non occurrit: difficulter itaque dixerim, quid præferendum sit.

[8] Καὶ Α'τρωνῶν.] Certissimum est hanc vocem non esse sani coloris, atque imperitos librarios ex duabus unam confusse. Salmasius in margine sui Stephani totum hunc locum in modum constituit: Φιλοστέφανος Κυκλωπος ἐ Φρυγίας νύμφης περιηγορεῦσι. Καὶ Α'τρώνης ᾗ Α'τρεῖ⊙ & Κύκλωπος ἐ Φρυγίας νύμφης περιηγορεῦσι. Hanc conjecturam tam firmam existimat, ut non dubitet eam in textum recipere.

[9] Α'τρία, πόλις Τυρρηνίας, Διομήδους κτίσμα.] De appellationibus, situ & conditore hujus urbis consulendus Cluverius in antiq. Ital. descriptione. Ita quoque hæc urbs Ptolemæo vocatur, & in emendationibus Phnii codicibus, auctore Hermolao Barbaro in castigat.

[10] Χειμῶν⊙ πλαζομέν⊙.] Sic scripti & editi exhibent. Salmasius in margine sui Stephani scripsit, fortassis legenaum esse: χειμῶνος πλαζομένου.

[11] Καλέσαι Αἰθρίαν.] Cessante tempestate, servatoque Diomede, cælo sereno urbs est condita, quam significationem vox Αἰθρία apud lexicographos obtinet. Hesychius: Αἰθρία, αἴθρα. Αἴθρη, αἴθρα. αὐγὴ, αἴθρα καθαρά.

[12] Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικῆς.] Optime rejecit Xylander scripturam aliarum editionum, in quibus utique esse erat: ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιωτῶν, ἔθνους Κελτικῆς. Verum aliud quid in hisce verbis latet, scilicet error Stephani vel ejus auctoris, ex quo noster transcripsit, Atriam Bojorum Gallorum ab hac diversam fuisse. Alia equidem præter hanc Tyrrhenicam Atria fuit, verum longe à Bojorum finibus in Piceno sita, ut suo loco optime ostendit geographiæ peritissimus Cluverius.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Α'τριανὸς, ᾗ Α'τρεύς, ᾗ Α'τριέτης.] Ultima gentilia in mendo cubare vidit Cluverius: emendavit optime: τὸ ἐθνικὸν, Α'τριανὸς, ᾗ Α'τριάτης, ᾗ Α'τριάτις. Salmasius in ora sui codicis similiter corrigebat. Codex Vossianus mihi exhibuit. τὸ ἐθνικὸν, Α'τριανὸς, ᾗ Α'τριάτης, ᾗ Α'τριάτις. Nihil nos mutavimus in textu, quia editi omnes inter se conveniunt.

[14] Σωτῆρος γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύπος.] Non soli Itali hac forma gaudent, sed etiam aliæ gentes: vide in vocibus Α'γυιεὺς & Α'μφιεύς.

[15] Καὶ Α'τροπάτιος⊙, ἡ τῆ Μηδίας διάτριφα μερίς.] Hanc Mediæ divisionem noster hausit ex Strabone lib. XI: nam postquam locutus fuerat de Media magna, cujus primaria urbs Ecbatana & Medorum regia dicitur, hæc de altera Mediæ parte subjungit. Η' δ' ἑτέρα μερὶς ἡ Α'τροπάτ⊙ν⊙, ὃς σατράπευσε κατὰ τοὺς Μακεδόνα χρόνους, μέρος ὄσον μαζάλης Μηδίας. Hæc Mediæ divisio etiam legitur apud Eustathium in Dionysium de Situ Orbis pag. 129.

[16] Α'τροπατικός.] Hoc gentile fœmininum passim pro regionis nomine usurpatur apud Strabonem & alios. Stephanus: Περσαῖα, πόλις τῆ Α'τροπατικῆς. Triplex igitur huic regioni nomen fuit, Α'τροπατία, & Α'τροπάτ⊙ & Α'τροπατική.

[17] Α'τταλεία, πόλις Λυδίας.] Locum hunc, librariorum negligentia corruptum, restituturum iri puto, si scribatur Λυκίας pro Λυδίας, quod vitii genus passim in antiquorum scriptis occurrit. Attalea urbs Lyciæ est maritima, non procul à fluvio Cataracta sita, uti perhibet Strabo lib. XIV. Hujus memoria etiam in Actis Apost. cap. XIV reperitur: Paulus enim ibi navem conscendebat, ut Antiochiam navigaret.

[18] Οἱ δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον &c.] Optime observat Incomparabilis Salmasius, Demetrium Coryeum Ciliciæ confundere cum Coryco Pamphyliæ. Nam Coryeum Pamphyliæ propter vicinitatem, & quod utraque eundem habuisset conditorem, eandem cum Attalia quoddam fecisse, verissimum est: sed Ciliciæ Coryeus procul ab Attalia sita erat. Strabo lib. XIV perhibet, Attalum Philadelphum Attaliam condidisse, atque ei vici-

λέγεσθαι, ὡς Δημήτριος· ἀπὸ Ἀτάλης Φιλαδέλφου κτίσαντος αὐτήν. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλεύς. καὶ Ἀτταλικὸς κλῆσις, [20] καὶ θηλυκόν.

Ἀ ΤΤΑΛΙΣ [21], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν Ἄτταλος ἀνέθηκαν Ἀθηναῖοι. ὁ φυλέτης, Ἀτταλεύς.

Ἀ ΤΤΑΛΥΔΑ [22], πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα ἀπὸ Ἄττου· καὶ μὴ θαυμάσῃς αὐτὴν, ὅτι Λυδὴ ἦν παῖδος αὐτοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλυδδεύς.

Ἀ ΤΑΘΑ [23], καὶ Αὔαρα, ἀδιαφόρως, στοιχεῖα Ἀράβων, ὡς Οὐρανίου ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ. οἱ οἰκήτορες, Αὐαθηνοί, καὶ Αὐαρηνοί.

Ἀ ΤΑΛΙΤΗΣ [24], κόλπος, ἐν δεξιοῖς μέρεσι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

Ἀ ΤΑΡΑ [25], πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος [26] Ὀβόδᾳ, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν χρησμοῦ. ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὔαρα τοπον ζητεῖν· ὅ ἐστι [27] καθ᾽ Ἀραβας ἐστὶ Σύρας, λευκὸν καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτᾳ, [28] καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῷ, λευκείμων ἀνὴρ, ὅπου

num vicum Corycum, circumdatis mœnibus, in parvum oppidulum instruxisse. Hæc sunt Strabonis verba. Εἶτα πόλις Ἄτταλία, ἵδρυμα δὲ κτίσμα Φιλαδέλφου, καὶ εὐκτὸν εἰς Κώρυκον πολίχνιον, ἐπὶλιμένι κυκλικὸν ὄρμον, καὶ μικρὸν περιβόλιον. Hinc manifeste liquet, Attaliam & Corycum vicinas in Pamphylio littore, non longe à Cataracta, civitates fuisse. Præter Strabonem etiam Dionysius de Coryco Pamphyliæ mentionem facit.

Ἄκρας δ᾽ ἐξείης Παμφυλικὸς εἴσι γιάλος,
Κώρυκος Περγη τε καὶ ἰωμήστα Φάσηλις.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλεύς.] Hoc gentile non improbamus, sed alia forma reperitur apud Goltzium in nummo Trajani, hanc inscriptionem repræsentante: ΑΤΤΑΛΕΙΤΩΝ.

[20] Καὶ θηλυκόν.] Fortassis fœminina terminatio excidit: Legendum igitur ὁ θηλυκὸν, Ἀτταλικὴ.

[21] Ἀττάλις, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Hujus tribus Stephanus etiam in vocabulis Ἀγρυλῆς & Ἀντιοχαντίς mentionem facit.

[22] Ἀτταλύδδα, πόλις Λυδίας.] Nomen hujus urbis compositum esse ex duabus vocibus, Ἄττου & Λυδὴ scilicet & Λυδὴ nemo non videt. Exiitimo eandem esse urbem, quam Ptolemæus lib. v cap. 11, Alyddam nominans, in Mysiæ majoris mediterraneis inter Trajanopolim & Prænessum collocat hoc modo: Δάγγυλα, Ἀντωνία, σὺν Ῥωσδικαστ. Τεμενοσπολις, Ἀλυδδα, Περμηνιοῦς, Περγαμος &c. Certissimum est, non duntaxat in lingua Græca, sed etiam in Italica, Hispanica, Gallica & Belgica, urbium nomina, ii ex pluribus componantur vocabulis, levioris pronunciationis gratia contrahi, & per compendium efferri: ita hoc loco verum & antiquissimum civitatis nomen Ἀτταλυδδα fuisse, non est quod dubitem, pro quo facilioris pronunciationis gratia tandem Ἀλυδδα vel Ἀλυδδα in consuetudinem venit. Vide commentarios ad vocem Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, pag. 87 & 88, comment 72, ubi pluribus exemplis, ex quacunque lingua petitis, sententiam hanc stabilitam conspiciet lector.

[23] Ἄταθα, καὶ Αὔαρα, διττῶς.] Mox sequetur alia sectio, ubi Stephanus τὸ Αὔαρα urbem Arabiæ, non vero viciniam appellabit. Quare hæc non continuatim legantur, & quasi à sua serie divulsa sint, rationem nullam video, cum idem sit locus atque eadem loci appellatio, unde quoque idem gentile deducitur.

quos est Demetrius. Nomen habet ab Attalo Philadelpho, qui eam condidit. Gentile, Attalensis, & Attalicus possessivum, cujus fœmininum quoque in usu est.

ATTALIS, tribus Attica, quam Athenienses Attalo dedicarunt. Tribulis, Attalensis.

ATTALYDA, Lydiæ oppidum ab Attye conditum, & post ejus mortem ab ejus filio Lydo denominatum. Gentile, Attalydensis.

AUATHA & Auara, genere neutro, Arabica vicinia, cujus Uranius libro I Arabicorum meminit. Incolæ Auatheni & Auareni dicuntur.

AUALITES, sinus ad dextrum latus maris Rubri. Gentile ejusdem nominis est.

AUARA, urbs Arabiæ ab oraculo Obodæ responso sic dicta, & ab ejus filio Areta condita. Profectus enim est Aretas, ut juxta oraculum investigaret. Oraculum autem præceperat, ut locum *Auara* quæreret, quæ vox secundum Arabas & Syros *Album* denotat. Et Aretæ [Obodam] prævertenti ac latenti spectrum apparuit, scilicet vir albis vestibus indutus & albo

[24] Ἀτάλιτης, κόλπος, ἐν δεξιοῖς.] Situm, & veram nominis originem hujus sinus tam accurate descripsit vir integris Samuel Bochartus in Geographia Sacra lib. II cap. XXIII, ut aliquid addere summum nefas putarem,

[25] Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας.] Græcis dicitur Λεύκη Κώμη, quod Latinis Album Pagum denotat. Optime ejus situm doctissimus Bochartus indicavit ex Arriani Periplo. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Βερενίκης καὶ Μυὸς ὄρμου, ἀφ᾽ οὗ διαπλοῦς ἡ τριακοντόρους ἐστὶν, εἰς τὸν ἀνακλιτικὸν λιμένα τῆς πεντακοσιομεδίμνου χώρας, ὄρμος ἐστὶν ἴσιος. καὶ φασιανοὶ ὁ λίγατος Λεύκη Κώμη. Hinc liquet Auaram sive Album Pagum ex opposito Berenices sitam fuisse. Strabo lib XVI tradit, magnum Nabatæorum emporium esse; & Geographus Arabs, *oppidum populosum, cujus incolæ sunt nobiles, & portum & acropolim habere.* Itaque minus recte ab Epitomatore superius perhibetur, Arabum σωσιπολιτῶν esse

[26] Ὀβόδᾳ, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα.] Hic locus inter mutilos est referendus. Lege ut sensus constet: Ἀναβὰς, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθεὶς Ὀβόδᾳ κληθεῖσα, καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα κτισθεῖσα. Sensus etiam erit perspicuus, si pro κληθῆναι reposueris κτισθῆναι. Porro Obodam & Aretam affinitate, sed non quo gradu, junctos fuisse, refert Strabo libro XVI hisce verbis, ubi de Ælio Gallo loquitur. Διέβησαν πολλοὺς ἡμέρας ὄντες εἰς τὴν Ἀρέτα γῆν, συμβοῶντος τοῦ Ὀβόδα. ἰδίᾳ γὰρ ἦν αὐτὸς Ἀρέτας φιλικὸς, καὶ δόξαν ἀστασίαστον. Uti apud Nabatæos Aretas proprium territorium habebat, sic inter illos Obodes etiam χωρίον, de quo alibi Stephanus sic scribit. Ὀβόδα, χωρίον Ναβαταίων. Οὐρανίου· Ἀραβικῶν πρώτῳ. ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν ἐθεοποίησαν, τέθαπται. De hisce regibus etiam Josepho multus est sermo.

[27] Καθ᾽ Ἀραβας δὲ Σύρας, λευκὸν.] Vocem Αὔαρα apud Syros, Chaldæos & Arabas situm obtinere significatum, etiam suo calculo comprobabit linguarum orientalium peritissimus Bochartus part. sec. Geographiæ Sacræ lib. I, cap. XLIV. *Hauara* eadem quæ Λεύκη Κώμη Albus Pagus. Syris enim & Chaldæis חור *havar* est albescere, חור *hivar*, vel *havar* albus. Et חור *haur* Arabice albedo. Inde igitur, Albus Pagus. *Haura* dictus, vel *Havara* si mavis, ut in Stephano scribitur.

[28] Καὶ λοχῶντι.] Xylander hunc locum asteriscō notavit sine necessitate, quem neque priores editiones agnoscunt.

Pro

ὅπ λελυκὴς δρομάδ⊙· πεφεών. ἀφανισθέν- A albo dromade vectus. Prodigio autem è con-
τ⊙· ὑ δ᾽ φάσμα⊙, σκόπελ⊙· ἀνεφάνη spectu ablato, scopulus sub terra fixus ultro ac
αὐτομάτ⊙· κ᾽ γῆς ἐρριζωμέν⊙· κἀκεῖ ἐ- sponte apparuit, & eo loci urbem Aretas con-
κτισε πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Αὐαρλικός. didit. Gentile, Auarenus.

ΑΥΑΣΙΣ [19], πόλις Αἰγύπτ. τοὔτλω ὑ AUASIS, urbs Ægypti. Hanc etiam Oa-
[20] κ᾽ Οασιν καλοῦσιν, [21] ἐοικυῖαν παρδαλέα. B sin nominant, pardali similem: est enim habi-
κατοικ⊙· χάρ ἐστιν, ἀνύδρῳ γῆ ἐ ἐρήμῳ tationibus interpuncta, quas habet in terra de-
τοῖς οἰκήσ ἔχουσι. [22] τὰ τοιαῦτα Αὐάσεις serta & aquæ inopi. Hujusmodi habitationes
Αἰγύπτιοι φασι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐασίτης, [23] ὑ ab Ægyptiis Auases appellantur. Gentile,
Αὐσίτης. Ἡ ῥόδ⊙· ἐ ὑ Δᾶελις, [24] Μακα- Auasites & Auasitis. Herodotus vero & Duris
ρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον. eam Beatorum insulam nuncuparunt.

ΑΥΓΑΣΙΟΙ, ἔθν⊙· Μασσαγετῶν. C AUGASII, gens Massagetarum, de qua
[25] Στρεφῶν ἐνδεκάτη ὕτω φησίν. Strabo libro undecimo loquitur.

ΑΥΓΕΙΑ [26], πόλις Λοκρίδ⊙. [27] Ο῞- AUGEA, urbs Locridis, cujus Ho-
μηρ⊙, merus meminit.

---- Καὶ Αὐγλὰς ἐραπνάς. ---- *Et augeas amabiles.*

[28] ἔστ

Pro ἀγλὰς charta ceus Vossianus mihi suppeditavit χαλῶν, Est
quam lectionem in totum non improbo.

[19] Ἄασις, πόλις Αἰγύπτ.] Geminæ isthæc appellatione urbes apud Geographos occurrunt, Auasis magna & parva. Auasis parva *Eleocath*, live *Eleochet* appellatur, & versus septentrionem sita est, ex mil. pass. à magna distans. Auasis magna, de qua nunc sit mentio, à Thebis Ægyptiis tertie Herodoto, cujus verba mox producemus & emendabimus, itinere septem dierum in occidentem abest.

[20] Καὶ Οἄσιν καλοῦσιν.] Hæc Hebræorum est pronuntiatio. Arabum autem tanquam O proferentium. Hebraice ἐλλὶ, Arabice כוכב *cocab*: שושו *Sosan* Hebraice liliym, Arabice שוש *susan*: Pipio Hebr. גחל *gozal*, Arab. גזל *gazal*. Plura hujus rei exempla, si necessitas requireret, ex Bocharto aliisque suppeditari possent. Stephanus hanc urbem alio in loco etiam *Hyasin* appellavit. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Οἄσις. καὶ πόλιτης, Οἀσίτ- Τὸ αὐτὸ Αἴσιος. ἔστιν ἐ Οἄσις. καὶ πόλιτης, Οἀσί- Τὸ αὐτὸ Αἴσιος. ἔστιν ἐ Οἄσις. καὶ πόλιτης, Οἀσίτ

[38] Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Αὐγειάτης.

Est item urbs Laconica. Gentile, Augeates.

Α Υ̓ Γ Ι Λ Α [39], ὑδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β' περιηγήσεως. [40] τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης, ἀφ' οὗ τὸ ἐπιχώριον, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

AUGILA, genere neutro, urbs Libyæ, de qua Apollodorus libro secundo Periegeseos mentionem facit. Gentile, Augilites, propter formam vernaculam, uti Gabala Gabalites.

Α Υ̓ Γ Ο Υ̓́ Σ Τ Α Ι [41], πόλις ἐν Κιλικίᾳ, [42] καὶ Ἰταλίᾳ. οἱ πολῖται, Αὐγουστανοί· φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι η.

AUGUSTÆ, oppidum Ciliciæ & Italiæ, cujus oppidani Augustani appellantur, auctore Phlegonte Olympiade VIII.

Α Υ̓ Ε Ν Ἰ Ω Ν, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. [43] τὸ ἐθνικὸν, Αὐενιωνήσιος· καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ, Αὐενίτης, καὶ Ἑλληνιστί.

AUENIO, urbs Massiliæ, ad Rhodanum sita. Gentile, Auenionensis forma vernacula, sed Græca, Auenites.

Α Υ̓ Λ Α Ἰ, Φρύγιον Κιλίκων, μεταξὺ Ταρσοῦ δὲ Ἀγχιάλης. οἱ οἰκοῦντες, Αὐλεῶται πρὸς τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζονται. [44] τῶν δὲ εἰς αι οὖσι ἐστιν ὁ Δρ Ε ωτης τύπος, ἀλλ' ἔοικεν ὡς ἀπὸ Ε Ῥάφια Ῥαφειώτης, Ῥαφεῶται. εἰσὶν Αὐλαὶ δὲ Λυκίας χωρίον. εἰ δέ τι ἐνικῶς ἐλέγετο Αὐλὴ, ὤφειλεν Αὐλέτης, ἢ Αὐλίτης. [45] τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τ εἰς η δισυλλάβων ῥηλυκῶν, ὀξυνόμενα μὲν, Δρ Ε ε, ὡς τὸ Φυλέτης· βαρυνόμενα δὲ, Δρ Ε η, ὡς κωμήτης, σιδήτης. ἐξαιρέτων τὸ Καρνίτης, ἀπὸ τῆς Κάρνης, ὡς ἐρέμιν.

AULÆ, navale Cilicum inter Tarsum & Anchialem. Habitatores ab indigenis Auleotæ nominantur. Nomina in αι, non gaudent terminatione per ωτης: sed videntur formari, quemadmodum Rhaphea, Rhapheota, Rhapheotæ. Sunt item Aulæ Lyciæ castellum. Si numero singulari Aule diceretur, gentile esset Auleta sive Aulita. Nam nomina, quæ formantur à dissyllabis fœminis in η exeuntibus, & accentum in fine habentibus, penultimam per ι proferunt: sed accentu si in penultima notentur, derivativum in penultima cum η effertur, uti Cometes, Sidetes. Hisce quoque Carnites adjiciendum est, quod fit à Carne, uti postea dicemus.

Α Υ̓ Λ Η,

[38] Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις.] Utriusque & Locridis & Laconicæ Eusthathius meminit ad locum Homeri jam proxime allegatum: Αὐγειαὶ δὲ ἃ μόνοι Λοκρικοί, ὧν ὁ πολίτης Αὐγειάτης, ἀλλὰ δὲ Λακωνικὴ πόλις ἴσως ὁμώνυμος. Sed quare Xylander Stephani locum mutilæ orationis signo notaverit, rationem non video. Fortassis Salmasius in eadem versabatur opinione, ad marginem sui libri sic scribens. Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις Μαλίων. *Quantum conjicere potui in corrupto MSS.* Attamen sententia est perfecta, si τὸ Μαλίων hinc auferatur, quanquam verum sit, circa illud promontorium Αὐγειὰς Laconicas sitas fuisse.

[39] Αὔγιλα, ὑδετέρως, πόλις Λιβύης.] Apud Ptolemæum oppidi nomen etiam genere neutro & plurativo numero profertur, & Nasamonibus attribuitur: Ἐν τοῖς Αὐγίλοις δὲ Νασαμῶσι τὰ Αὔγιλα. In Herodoto Musa quarta loci nomen Αὔγιλα factum est. Τὰ δὲ χώρια τούτων ἔθνεα Αὔγιλα ἐστι, ἐς τοῦτο τὸ χωρὸν οἱ Νασαμῶνες ἐπισεμαίνοντες τὰς φοίνικας φοινίσσει. Ἀπὸ δὲ Αὐγίλων, Δρ Ε ίνος ὑμερίων &c. Salmasius in Herodoto rescribit Αὔγιλα, & Vossius testatur in aliquot Ptolemæi libris exaratum esse Αὔγιλα, uti etiam Herodotus habet.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Αὐγιλίτης, Δρ Ε τὸ ἐπιχώριον.] Non format hoc gentile ex ingenio Stephanus, quemadmodum viri eruditone insignes existimant, sed juxta generalem canonem, qui exigit gentilia Libyca & Ægyptia in ιτης terminari, de quo videsis in vocabulis Ἄβαρις, Ἄζιλις & aliis in locis plurimis. Verum est apud Pomp. Melam gentis nomen esse *Augila*, ut & apud Solinum, qui Græcis dicerentur Αὐγίλαι: sed optime observat Salmasius, illud gentile eodem modo formatum esse, ut ab Ἀσσύρια urbe Africæ Ἀσσύριος, & ab Ἀσσίγγη Libyæ oppido Ἀσσίγγιος: atque ita hoc loco ab Αὔγιλα Αὐγίλας. Noli tamen alterum gentile Αὐγιλίτης prorsus improbare, utpote juxta generalem, & Ἐθνικογραφῶν usitatissimum canonem formatum.

[41] Αὔγουστα, πόλις ἐν Κιλικίᾳ.] A Ptolemæo Σεβαστὴ appellatur, estque urbs Ciliciæ littoralis inter Tarsum & Anemurium, non longe ab Anchialo sita, liquet hoc ex Theophylacto Simocatta lib. 1 Histor. cap. iv, ubi refert Chaganum Augustam & Viminacium expugnasse: Ἀνελὼν Ἀυγοῦστον δὲ τὸ Βιμινάκιον (πόλεις δ' αὗται λαμπραὶ ἀπὸ τοῦ Ἰλλυριῶν φορολογήματος) πυρπολήσας ἐφ' ἑκάτερα ἐπεμήνυσεν. Stephanus plurali, alii autem singulari numero urbis nomen appellarunt.

[42] Καὶ Ἰταλίᾳ.] Cum plura in Italia hoc nomine oppida à geographis enumerentur, difficulter dixerim, quodnam hoc loco Stephanus intelligat. Est enim prope Padum *Augusta Taurinorum*, quæ Taurasia Livio, Stephano Taurania & Gallis hodie Turin dicitur. Alia est *Augusta Vagienorum*, quam Cluverius putat fuisse versus Ligures montanos circa Carmaniolam, oppidum Pessus Ligures montanos circa Carmaniolam, oppidum Pessus demontii. Reperitur præterea *Augusta Prætoria*, quæ à Solino dicitur Italiæ limes versus Alpes Grajas, ab Augusta Taurinorum LV mil. pass. dissans. De illis vide Cluverium jam supra nominatum. Occurrunt item aliæ plurimæ, sed nimis longum foret omnes recensere.

[43] Τὸ ἐθνικὸν, Αὐγιωνήσιος.] Hæc & quæ sequuntur Xylander in sua editione asterisco notavit. In charta Vossiano locus hoc ordine dispositus legitur. Τὸ ἐθνικὸν Αὐγιωνήσιος, καὶ Αὐγίτης τῷ ἐπιχωρίῳ καὶ Ἑλληνιστί. Hæc verba ita sunt digerenda: τὸ ἐθνικὸν Αὐγιωνήσιος· τῷ ἐπιχωρίῳ, καὶ Αὐγίτης Ἑλληνιστί. Certissimum est, primum gentile habere formam, Italis & Galliæ Narbonensis incolis usitatam. In voce Βίεννα Stephanus ita scribit: Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Γαλλίᾳ &c. ἐκ μνημονεύει πολλάκις Εὐσέβιος ὁ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιέννης, οἱ μὲν κατὰ τὸ ἐγχώριον τύπον Βιεννησῖοι, ὡς Ἀκυληϊησῖος. Vide præterea in vocabulo Βέρνα, & aliis in locis plurimis.

[44] Τῶν δὲ εἰς αι οὖσι ἐστιν ὁ Δρ Ε ωτης τύπος.] Optime sic edi curavit Xylander: in prioribus editionibus pessime legebatur: Τῶν δὲ εἰσαι οὖσι ἐστιν ὁ Δρ Ε ωτης τύπος.

[45] Τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ τ εἰς η δισυλλάβων ῥηλυκῶν.] Primo intuitu existimabam hunc locum esse mutilum, & nonnulla ei excidisse: verum deinde animadvertebam ex simili prorsus canone, qui in voce Σίδη exhibetur, nihil ei deesse, ita enim ibi Stephanus. Τὰ δὲ εἰς η λήγοντα δισύλλαβα, πρω-

Α Υ̓ Λ Η, ἡ ἔπαυλις.

[46] Χρύσῃ μέν τ' αὐλὴς ὑπεράλμενον. --- λέγεται δὲ αὐλὶς. καὶ σαυθῆναν, δύσαυλις. [47] ὁ οἰκήτωρ, αὐλίτης. αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκήσεις, [48] αὔλειοι. [49] καὶ οἱ ἄποικοι τῶν ὑφαυλοι. λέγεται δὲ αὐλίζεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀναπαύεσθαι. [50] καὶ αὐλιον ἄντρον, ἀπὸ τοῦ σκιᾶ χορδεων. ὡς Α' πολλώνιος.

--- [51] Σπῆσαί τε χορὸς ἄντροιο πάροιθεν.

Α Υ̓ Λ Ι Σ, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, εἰς ἣν ἠθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων [52] ἀπὸ τοῦ αὐλισθῆναι, ἀλὶς δὲ αὐλίς. βέλτιον δὲ τὸ Αὐλιδεύς, τὸ Εὐώνυμος, ἢ Κηφισιεύς. [53] τὸ ἐθνικὸν, [54] ἠδωΐτης Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλίς. [55] ἔστι δὲ Αὐλίδεύς, ἢ Αὐλιδία.

Α Υ̓ Λ Ω Ν, πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατὸν ὁ πλίτης, Αὐλωνίτης. δεύτερα, [56] πόλις Ἀρκαδίας, ὁ πολίτης, Αὐλώνιος. γ [57] πόλις Κρήτης, ἡ τόπος. [58] ἔστι δὲ τόπος Ἀργείας. [59] ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὄν ἐπόλισαν

A AULE, ſtabulum.

Perſtrinxerit caulam tranſilientem. ---- Dicitur quoque Aulis. Hinc compoſitum δύσαυλις. Iſtiuſmodi loci incola Aulites dicitur. Domicilia quæ in agris ſunt Αὔλεια, & qui ab iiſdem abſunt ὑφαυλοι nuncupantur. Veſperugo ſtella dicitur & Aulius, quia nos cubare facit. Hinc quoque Aulium antrum, quod ibi choreæ celebrarentur, teſte Apollonio:

---- Pro antro inſtituiſſe choros.

AULIS, urbs Bœotiæ è regione Chalcidis, ubi Græci convenere. Tryphon exiſtimat vocabula ἀλὶς & αὐλὶς derivari ab αὐλισθῆναι: ſed rectius deducitur nomen urbis ab Aulide, filia Euonymi, qui Cephiſſi filius erat. Gentile poterat eſſe Aulidenſis, & Aulis: eſt autem Aulidius & Aulidia.

AULON, urbs Laconica, una ex centum, cujus civis Aulonita dicitur. Secunda Arcadiæ civitas eſt, cujus civis Aulonius vocatur. Tertia urbs ſive locus Cretæ. Eſt item Arabiæ locus. Reperitur quoque Aulon, quam Cro-

---

στοῦσται, ἤτοι ἔφαρ ἠὲν, ἀλλ' ὅ γε τὸ παρέμφατον ὑφῄρει. φασὶ φαῦλον, &c. Plenior profecto eſt ſenſus in loco allegato; ſed eundem eſſe, nemo in dubium vocabit, qui rem probe examinavit.

[46] Χρύσεον ἦρ' ἀὐλῆς.] Eſt pars verſus Homerici, ex Iliade I. deſumpti.

[47] Ὁ οἰκητὴρ, αὐλίτης.] Fortaſſis reponendum eſt: ὁ οἰκητὴρ, αὐλητὴς. Nuſquam apud antiquos occurrit τὸ αὐλεῖν: verum αὐλητὴς apud Heſychium invenies, & αὐλητὴς apud Apoll. Rhod. lib. IV Argonaut.

Πάντα θοῷ ἐφόβησε, συωλώτας, εἴπερ ἀν' ἄντρα αὐλιτῆς. - - - -

[48] Αὔλειοι.] Salmaſius in margine ſui Stephani admonet, ex libris Palat. reſcribendum eſſe: αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκήσεις, αὔλεια.

[49] Καὶ οἱ ἄποικοι τῶν ὑφαυλοι.] Apud Heſychium legimus: ὑφαυλοι, τὰ ἀποίκια ἢ οἰκήσεις. Sunt hoc loco paſtores qui ſub dio extra ſtabulum apud gregem pernoctant. Ἀπαυλίζειν eſt abnoctare, ſive pernoctare: ἀπαυλίζω igitur qui non petit lectum, & à ſtabulo abeſt. Verum profecto, ne apud Stephanum ſcribendum ſit: τῶν ὑπαύλων τόπων, ὑφαυλοι. Quid enim ſit ἄποικος, notius eſt, quam quod hic doceri debeat.

[50] Καὶ αὐλιον ἄντρον.] Noſter hæc hauſiſſe videtur ex lib. II Apoll. Rhod. cujus verba ſequenti commentario producemus, ſed ibi non ἀσυντρεχόντως accipitur, uti nequæ apud Etymologici Magni Auctorem, qui eundem Apollonii Rhodii locum citat.

[51] Σπῆσαί τ' χορὸς αὐλιος πάροιθεν.] Hic locus in libris MSS & vulgatis miſerrime erat depravatus: in iis legebatur: Σπῆσαι χορὸς αὐλιος. Nos veram & veterem lectionem Epitomatori noſtro ex lib. II Apoll. Rhod. Argonaut. reddidimus, apud quem totus locus hunc in modum legitur.

Ὣ δ' ἂρ Ν Ε Καλυδωνίοιο πανὸς σφυγὸς πολυμοῦσ
Ἠ' ὑλήεν. ἐπὶ γὰρ ἐπέπτατο δῖος Νυμφίος ὕμᾳ,
Ὅν ῥ' ἐνὶ νηὸν φῶτα λιπὼν κρατερώτατον Οἰνῆος,
Ὀρχηστὴν ἐθέλοντα χορὸν ἀνὰ ζυγὸν ἀνδρῶν.
Ὧ, ὃ ἀμοιβαίτης ἀνδρῶν ἐπὶ ζυγὸν ἀνδρῶν ἔστη.
Ἠ δ' ἐν ἕ αὐλιος ἐπαυλιος ἐπαυλιος ἔστης,
Τοῦτο ἐν αὐλιος ἐπαυλιος κρατερώτατον.

Totum hunc locum etiam Salmaſius oræ ſui Stephani ſpinxerat.

[52] Παρὰ τὸ αὐλισθῆναι.] Magnus Salmaſius in margine ſui libri hunc locum ita legit: Παρὰ τὸ αὐλισθῆναι ἀλὶς ἢ αὐλὶς. Hæc eſt Euſtathii opinio, ad Homeri Bœotiam pag. 265 ita ſcribentis. Ἡ δὲ Αὐλὶς, αὐλισθεῖσα μᾶλλον Εὐβοίας πόντου, φυλάσσουσα μᾶλλον ἢ νωῒ τὸ ὁμοῦ. σκολιὴν δὲ ἴσως, παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι πάλαι τοὺς Ἀχαιοὺς ἢ ἀλισθῆναι ἤγουν ἀθροισθῆναι. ἢ καὶ Αὐλίδες φασὶ ῥηταλοφ. Εὐώνυμοι ἢ Κηφισιεῖς. Etymologici Magni Auctor etiam ut Trypho, urbis appellationem παρὰ τὸ αὐλισθῆναι deducit. Ad me quod attinet, Tryphonis verba tali modo diſtincta & emendata vellem. Τρύφων παρὰ τὸ αὐλισθῆναι ἀλὶς ἢ Αὐλίς.

[53] Ἠ Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλίς.] Primo intuitu hunc locum à librariis depravatum cenſebam, verum Goltzius ex veteri lapide hanc inſcriptionem exhibet. ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΑΥΛΙΔΙ ΣΩΤΕΙΡΙ.

[54] Ἔστι δὲ Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλιδία.] Hunc locum tranſcriptorum vecordia eſſe deturpatum, ex aliis locis manifeſte apparebit. Corrigendum videtur: ἔστι δὲ Αὐλιδεύς, ἢ Αὐλιδία. Hanc veriſſimam eſſe lectionem evincitur ipſiſſimis Stephani verbis, ita enim ille in Φωκίς. ὁ πολλαχόθεν κοινὸν γαμικὸς, ὡς ἡ Ἀργεῖος Ἀργεῖος, ἢ τὸ Αὐλιδεύς Αὐλιδεύς, ὥσπερ Φωκεὺς Φωκεύς. Plura hujus rei exempla produci poſſent, ſed alia probatione res non indiget.

[55] Πόλις Ἀρκαδίας.] In Arcadia locus fuit Aule dictus, ubi Panis delubrum erat, teſte Æliano lib. XI de Animal. cap. VI. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρα ἐστὶν ἱερὸν Πανός. Αὐλὶς δὲ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα. An idem ſit locus de quo nunc Stephanus, alii diſpiciant.

[56] Πόλις Κρήτης.] Urbem hujus nominis in Creta non agnoſcunt alii geographi: ſed Mirœus ſub Archiepiſcopatu Cretenſi urbem Aulopotamum recenſet.

[57] Ἔστι δὲ τόπος Ἀργείας.] Et hic Arabiæ locus antiquis ſcriptoribus non nominatur. Marcianus Heracleota in Periplo circa mare rubrum non procul à Troglodytica Αὐλίτας recenſet, ſed ad hunc locum non pertinent: Παραπλεῦσαι δὲ τὴν ὀπὶ ἀσυμπρμφὲς Τραγλοδύται, ἢ οἱ Αὐλῖται, ἢ ἀσυσσῖται οἱ Μοσυλοφάγοι. Verum locus eſt depravatus, atque ita reſtituendus: καὶ οἱ Αὐλῖται: de quibus vide in præcedentibus.

[58] Ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὃν ἐπόλισαν Κρητονιάται.] De ſitu & appellationibus hujus urbis agit Cluverius lib. IV Ital. ant. cap. XX. Rationem hujus denominationis adfert Stephanus ex Hecatæi Europa. Καυλωνία πόλις Υπολίας, ὡὸ Αὐ-

Κροτωνιάτης, ἧπερ ὠνομάσθη Καυλωνία. τὸ ἐθνικὸν, Καυλωνιάτης. A Crotoniatæ condiderunt, quæ mutato nomine Caulonia dicta est. Gentile, Cauloniata.

Α᾽υσεῖς, ἔθνος Λιβύης. [59] Α᾽πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως, καὶ [60] Η᾽ρόδοτος ἐν πρώτῃ. AUSES, gens Libyæ, ut perhibent Apollodorus lib. II Periegesêos & Herodotus lib. IV.

Α᾽υσιγδα, πόλις Λιβύης ἑβδομηκοστὸν ἀπὸ Καλλίμαχος. Ἑκαταῖος δὲ νῆσον οἶδε. τὸ ἐθνικὸν, Αὐσιγδοι. ἔστω δὲ Α᾽πόλλων πάσης. B AUSIGDA, urbs Libyæ, genere neutro, auctore Callimacho. Hecatæus vero insulam agnoscit. Gentile, -Ausigdi: ita enim Apollo colitur.

Α᾽υσχίται, [61] ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. [62] Α᾽πολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρᾳ. C AUSCHITÆ, gens Libyæ supra Barcen sita, cujus meminit Apollodorus libro II Periegeseôs.

Α᾽υσων, [63] ὁ Ἴπαλός. Λυκόφρων, [64] Κπίνασιν αὐτὰν Αὔσονες Πελληνιοι. καὶ Αὐσονὶς, τὸ ἡλυκόν. καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία ἡ χώρα· ἀφ᾽ ἧς Αὐσονιδὸς, καὶ Αὐσόνιος. Λυκόφρων, D AUSON, Italus. Sic Lycophron:

Occidunt ipsum Ausones Pellenii.

Et Ausonis fœmininum. Et Ausonius, & Ausonia regio appellatur. Hinc Ausoniensis & Ausonius, quo etiam Lycophron utitur:

Ille autem prope Ausoneos locos Calchantis.

Ο᾽ δὴ Αὐσονείων ἄγχι Καλχαντίων πάτων.

καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτὸς, [65] Παρ᾽ Αὐσονίτην φύλαμον δομήσατο, καὶ Αὐσονίτης ἡλυκὸν· ὁ αὐτὸς, E Apud eundem præterea Ausonites reperitur:

Juxta Ausoniten Philamum extruet.

Et Ausonitis fœmininum idem quoque usurpat:

Qui Ausonitidis aquæ sinus.

Ο᾽ τῆς Ἡλάδος Αὐσονίδος μυχός. καὶ Αὐσόνιος κτητικόν. Possessivum est Ausonius.

Α᾽ττάριαται, [66] ἔθνος Θεσπρωτικόν· Χάραξ ἑβδόμῃ χρονικῶν, καὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇς, καὶ Ἐρατοσθένης. F AUTARIATÆ, gens Thesprotica, de qua Charax libro VII Chronicorum mentionem facit, & Phavorinus in omnigena historia, & Eratosthenes.

Α᾽υτομάλακα, χωρίον Λιβύης· Πολυίστωρ τρίτῃ. Α᾽πολλόδωρος δὲ Αὐτο- AUTOMALACA, oppidulum Africæ, uti Polyhistor lib. III perhibet. Apollodorus vero Auto-

---

Αὐσονίων Ἐγχέλεω καλεῖ, ἀφ᾽ τὸ μέσον αὐλὸν οἰκεῖ. λέγει δὲ αὐλὸν ὕστερον μετωνομάσθαι Καυλωνίαν.

[59] Α᾽πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως.] Codices Palatini, nunc vero Vaticani, & chartaceus Voss. Α᾽πολλόδωρος β᾽ περιηγῆς. Idem auctor & libri index etiam in Γαυχάμιλα citatur à Stephano. Γαυχάμιλα, πόλις Περσίδος. Α᾽πολλόδωρος δὲ τῇ περιηγῆς δευτέρᾳ.

[60] Η᾽ρόδοτος ἐν πρώτῃ.] Sine dubio noster hunc locum respicit, ubi sedem & mores hujus gentis Herodotus delineat. Τῶνται δὲ ἐσθῆτι τῇ Μαχλύων καὶ Αὐσέων. ἔστι δὲ ἐν τῇ Μάχλυες περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέοντες. τὸ μέσον δὲ σφέων ῥέεσι ὁ Τρίτων, ἐς δὲ τὰ Μάχλυες τὰ ὀνίατα κομέουσι τῆς κεφαλῆς. οἱ δὲ Αὐσέες περὶ μὲν αὐτὸν.

[61] Αὐσχίται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης.] Ita hunc locum ex codicibus manu exaratis instaurare placuit, qui in vulgatis corruptissime hunc in modum circumferebatur. Αὐγίται, ἔθνος Λιβύης ὑπερβάσης. Lectionem, quam nostra repræsentat editio, esse verissimam, evincitur verbis Herodoti, quæ libro IV leguntur. Α᾽υσίοισι δὲ ἐπάνω τῶν σφέας ἐοικότες Αὐγίτῃσι. ἔστι δὲ χώρη Βάρκης οἰκεομένη, κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν καὶ Εὐεσπερίδας. De Barca postea suo loco agetur.

[62] Α᾽πολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρᾳ.] Libri MSS: Α᾽πολλόδωρος περιηγῆς δευτέρᾳ. eodem prorsus modo uti in vocabulo Αὐσῆς.

[63] Αὔσων, ὁ Ἴπαλός.] Non ita consignavit hunc locum Stephanus: imo postquam ab Hermolao in compendium erat redactus, plura continuit, de quibus nunc nulla in hodiernis libris fit mentio. Ut hoc certissime credam, movet me Eustathii Archiepiscopi Thessalonicensis auctoritas, qui in commentariis ad Dionysii Periegesin de Ausonibus ὡς δὴ τοῦ Ἑσπερικοῦ χαράγματος ita tradit. Καὶ σημειωτέον, ὅτι τοὺς αὐτοὺς οἱονεὶ λαὸν Αὔσονας ἡ Ἰταλία. λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς παῖς ἦν τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τῆς Κίρκης, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπιτήτων, Ο᾽δυσσεὺς χρησθεὶς τοῦ κριοῦ τὸ τοῦ Ἑσπερικοῦ χαράγματος, ὡς Καλυψὼ χθονοῦσις τοῦ Α᾽τλαντὸς. ἀφ᾽ ὧν ἐστὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ὀνομάζεσθαι. Ex quibus verbis evidentissime liquet, Eustathium hujusmodi codice fuisse usum, in quo specialim de Ausonis genealogia hoc tradebatur, ipsum *ex Atlante & Calypso* esse genitum. Cum autem hæc verba nusquam in Stephano reperiantur, tutior ipsis non potuit assignari locus, quam ubi Ausonum origo & gentis incunabula erant pertractanda. Communior tamen & magis recepta erat sententia, *Ausonem Ulyssi & Calypsus* filium fuisse, solus Stephanus hac in re ab aliis dissentiebat. Pompejus Festus: *Ausoniam appellavit Auson, Ulyssi & Calypsus filius, eam primum partem Italiæ, in qua sunt urbes Beneventum & Cales. Deinde paulatim tota quoque Italia, qua Apennino finitur, dicta est Ausonia ab eodem duce, à quo etiam conditam fuisse Auruncam urbem ferunt.* Vide quoque hac de re Marcianum Heracleotam: Scholiastam ad lib. IV Apoll. Rhod: Suidam: Johannem Tzetzem in Chiliadibus, & alios quam plurimos.

[64] Κπίνασιν αὐτάν.] In vulgatis Lycophronis exemplaribus legitur: Κπίνασι δ᾽ αὐτὰ. Quæ lectio sit præferenda, alii examinaverint.

[65] Παρ᾽ Αὐσονίτην.] Guilielmi. Canteri editiones hoc loco exhibent: Παρ᾽ Αὐσονίτῃ: sed minus recte, uti ex Epitomatore nostro clare patet.

[66] Ε᾽θνος Θεσπρωτικόν.] Geographi omnes hanc gentem in Illyride collocant. Strabo lib. VII. Arrianus lib. I de Exped. Alex. Mag. & Scylax capite, cui Μάκεδνες titulus est. Igitur vel male Stephanus, vel Thesprotas origine, non habitatione intelligit.

Αὐτομαλά φησι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐτομαλακί- A
της, ἀφ' ἧς χώρας τῷ ἢ καθ' ἡμᾶς τύπῳ, Αὐτομαλακός.

Automala nominat. Gentile, Automalacita propter regionis formam, sed noſtra Automalacenſis dicitur.

ΑΥΤΟΜΟΛΟΙ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν, οἷς Ἡρόδοτος δύτρα. [67] πίσσῃ δ' Αὐτομόλοισι τύπτουσι ἤνυμά ἐστι Ἀσμάχ. δυώδεκα δ' τὰ τῶν τοῦ ἔθνος, καὶ τὰ Ἑλλήνων γλώσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χεῖρος περιεστάμενοι βασιλεῖ. B

AUTOMOLI gens Æthiopica, de qua Herodotus lib. 11 ita ſcribit: Automoli iſti Aſinach appellantur: quod verbum Græca in lingua idem pollet, quod ſiniſtræ regiæ adſiſtentes.

ΑΦΑΝΝΑΙ [68], χωρίον Σικελίας ἄσημον. ἀφ' οὗ, [69] ἡ εἰς Ἀφάννας, ὅπι τὸ ἀδήλων ἢ ἐκπεπτωκότων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφαναῖος. C

APHANNÆ, ignobile Siciliæ oppidulum, de quo jactatur proverbium, *ad Aphannas*: quod de obſcuris & longe remotis uſurpatur. Gentile, Aphannæus.

ΑΦΑΚΗ [70], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφακίτης, ἀφ' ἧς ἰδίων τὴ χώρας.

APHACA, urbs Libyæ, cujus Polyhiſtor libro III Libycorum meminit. Gentile Aphacites, propter formam regioni propriam.

ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΣ, μοῖρα Μολοσσῶν, D ἀπὸ Ἀφείδαντος βασιλέως.

APHEIDANTES, pars Moloſſorum, quæ ab Apheidante rege nomen habet.

ΑΦΕΤΑΙ, πόλις τῆ Μαγνησίας. Ἑλλάνικος. [71] ὅτι ἐστοῦγεν δύτρα ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐπιπλοῦσα, ἢ ὅτι ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται τὴ Ἡρακλέα κατέλιπον. [72] κεῖται δ' ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφετεύς, ὡς Παγασεύς, [73] Ἀναφαῖος. E

APHETÆ, urbs Magneſiæ, cujus Hellanicus meminit. Nomen accepit ex eo, quod Argo ſecundum illinc ſolverit: vel quod Herculem Argonautæ ibi reliquerint. Sita eſt in ſinu Pagaſetico. Gentile Aphetæus, uti Pagaſæus & Anaphæus.

ΑΦΘΑΛΑ [74], ἢ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη· ὁ Τεχνίτης δυοκαιδεκάτῳ. δυώδεκα καὶ Ἀφθαῖος ἐναι. [75] ἔστι καὶ Ἀφθίτης, νόμος Αἰγύπτιος. F

APHTALA, & Aphthæa Hecate appellatur, ut perhibet Technicus libro XII. Poſſet etiam eſſe Aphthæus. Eſt item Aphthites Ægypti præfectura.

Α ΦΙΔ- APHID-

[67] Τύπτουσι δὲ Αὐτομόλοισι &c.] Dici vix poteſt, quam mirarint Noſ. Veterem veramque lectionem ex vulgatis Herodoti libris revocavimus. Sylander divulgaverat, Τύπτουσι δὲ Αὐτομόλοισι τύπτουσι σύνομα Ἀσμάχου, ὅ ἐστι, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παρεστῶτες βασιλεῖ. Sed longe ineptius est, imo prorsus ridiculum, quod ex hibent editiones, quæ legitur. Τύπτουσι Αὐτομόλοισι τύπτουσι σύνομα Ἀσμάχου, ὅ ἐστι, οἱ ἀριστερὸν γλώσσαν παρεστῶτες βασιλεῖ. Hanc quoque invenimus. In codd. Palatinis Salmaſius, & nos in Voſſiano lectionem in codd. Palatinis Salmaſius, & nos in Voſſiano inveniunt.

[68] Χωρίον Σικελίας.] De hoc loco ita ſcribit Heſychius: Ἄφαννα, χωρίον τῆς Δαυνίας ἢ φυλῆς πόλιν ἔχον. Verum ubinam terrarum Damartis ſita ſit, fateor me ignorare.

[69] Ἢ εἰς Ἀφάννας.] Xylandri lectionem leviter immutavimus, in cujus editione legitur; ἢ εἰς Ἀφάννας. Sine dubio hic ſubaudienda eſt vox παροιμία; niſi malis ſtatuere eam evidiſſe, & revocari debere. Fuerunt & aliæ urbes, quæ in proverbium abierunt. Plinius lib. III cap. XI. Dionyſius Halicarn. lib. I. Socrates lib. I. Sozomenus lib. II, & alii.

[70] Πόλις Λιβύης.] Oppidum valde ignobile, cujus alii mentionem non meminere. Miror noſtrum nullam omnino facere de Aphacis Phœnicicis inter Heliopolitas & Byblim ſitis, de quibus Zoſimus Hiſt. lib. III: Eutychianus vero de vita Conſtantini lib. III: Socrates lib. I. Sozomenus lib. II, & alii.

[71] Ὅτι ἐστοῦγεν δύτρα ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐπιπλοῦσα.] Fabulantur mythicæ theologiæ myſtagogi, Pagaſas nomen habere ab Argo navi ibi compacta, unde primam ἄφεσιν ferre videtur: deinde Aphetas non procul à Pagaſis diductas eſſe, inde eam ſecundum Argonautæ ſolvebant. Multo ſimque probabilius eſt, hinc Aphetarum nomen originem traxiſſe, quam ex eo quod Herculem ibi reliquiſſent Argonautæ; ille enim & Polyphemus in Mœſia manſerunt, quærentes Hylam. Hyginus Fab. XIV: *Sed neque Colchos omnes pervenerunt, neque in patriam regreſſum habuerunt. Hylas in Mœſia, à nymphis juxta Cion, fluminque Aſcanium raptus eſt, quem dum Hercules & Polyphemus requirunt, vento rapta navi deſerti ſunt.* Sed in fabulis veritas non eſt inveſtiganda, alii enim rem aliter narrant. Strabo lib. 18: Παπίου δὲ ἐ Ἀφέτου, ὡς ἂν ἀφιστηκόν τι τῶ Ἀργοναυτῶν. Et Apollon. Rhodius lib. I refert illud littus, in quo Aphetæ erant ſitæ, nomen accepiſſe, quod navim inde deduxerint Argonautæ, ita enim ille:

Τῶν δ' ἀυτὸν Ἀφετῆες Ἀργῦς ἴπι κικλήσκουσι.

[72] Τοῦ Ἡρακλέα κατέλιπον.] In hac ſententia, aliis mythologis plane contraria, verſatur etiam Herodotus lib. VII. Ἐν τῇ δὲ χώρῃ ἐν τῇ κόλπῳ τούτῳ τῷ Μαγνησίης, ἔνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰάσονος, τὸ ἐ τῶν ἐσωτέρω ἐν τῆς Ἀργοῦς ἐπ' ὕδωρ πεμφθῆναι· δοῦ ἐπὶ τὸ κοῖλον ἔσπλοον ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα. Ἐντεῦθεν γὰρ ὁρμῆσαι ὑδρεύσασθαι, τὸν πίλαιον ἀφορῆς. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χάρῳ ἄπορον γίγνεσθαι Ἀφέτου.

[73] Κεῖται δ' ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ.] Ita quoque hunc ſinum, cui Aphetæ adjacent, Strabo lib. IX appellavit. Pom. Melæ lib. II cap. II *Pagaſæus* dicitur.

[74] Ἀναφαῖος.] Hoc gentile deducendum eſt à voce, cujus uſus numero ſingulari apud noſtrum exſtat, & non accurate τῶν Ἀφετητῶν reſpondet. Fortaſſis ſcribendum: Ἀφεναῖος, quod ab Ἀφάνης formatur, uti ex præcedentibus liquet.

[75] Ἀφθαία ἐ Ἀφθαία.] Conſtanter ſic in vulgatis excuſum eſt: libri calamo exarati manifeſte exhibent: Ἀφθαία ἐ Ἀφθαία, ἢ Ἐκάτη. Quam lectionem improbare nequeo.

[76] Ἔστι ἐ Ἀφθίτης.] Veterem lectionem revocavi ex editione Aldina Florentinaque: male Xylandriana exhibet, ἔστι ἐ Αὐθίτης, νομὸς Αἰγύπτιος. Vide Herodotum lib. II & de hac reſtitutione non dubitabis.

Α'ΦΙΔΝΑ, [77] δῆμος Α'ντιοχῆς, ἡ Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Α'φίδνα αὐτόχθονος. ὁ δημότης, Α'φιδναῖος, ὡς Πυδναῖος. τὰ τοπικὰ, δῆλα· Α'φίδνηθεν, Α'φίδναζε, Α'φίδνησιν. [78] Ε'στι δὲ πληθυντικὸν Α'φίδναι. ἔστι δὲ τῆς Λακωνικῆς, ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκιππίδες, [79] Φοίβη καὶ Ι'λάειρα.

APHIDNA, populus Atticus, tribus Leontidis, ab Aphidno indigena nomen habens. Popularis, Aphidnæus, uti Pydnæus. Localia manifesta sunt, & denotant ex, ad, & in Aphidna. Dicitur quoque Aphidnæ numero plurativo. Est item oppidum Laconicum, unde originem ducunt Leucippi filiæ Phœbe & Hilaira.

Α'ΦΝΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. πλησίον Κυζίκου, [80] ἡ Μιλήτου πόλεως, [81] ἡ ἀπὸ Α'φνειοῦ, ἡ ἀπὸ Α'φναίου νύμφης. ἔστι δὲ καὶ Λυδίας πόλις. ἡ λίμνη, ἡ πρὸς Κύζικον, Α'φνίτης, [82] ἡ πρότερον Α'ρτυνία. τὸ ἐθνικὸν, [83] Α'φνίτης.

APHNEUM, civitas Phrygiæ prope Cyzicum sive Miletopolim, quæ ab Aphneo, vel ab Aphnaïde nympha nomen habet. Est quoque Lydiæ civitas: & palus circa Cyzicum Aphnitis, prius Artynia vocabatur. Gentile, Aphnites.

Α'ΦΟΡΜΙΟΝ, [84] τόπος Θεσπιέων Α'φροδίσιος, ἤτοι Εὐφήμιος ἐν τῷ περὶ τῆς περιόδου, ὅθεν δὲ ἡ κυβερνήσασα τὴν ναῦν τὴν Α'ργὼ, Τίφυν ὠνόμασαν. καὶ λόγος παρ' ἡμῶν, τῆς νεὼς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀρίστεων, ἀφ' ἧπερ ἀπέπλευσεν ἡ ναῦς. ὁ τοπίτης Α'φορμιεύς, ὡς Αἰγιεύς, Σουνιεύς.

APHORMIUM, locus Thespiensium Aphrodisius, qui interdum quoque Euphemius nuncupatur, in libro quem de patria conscripsit, perhibet, Tiphyn navis Argûs gubernatorem ibi natum fuisse. Hæc apud nos obtinet narratio, navem cum optimatibus ibi rursum appulsam esse, unde antea solverat. Locale Aphormiensis, ut Ægiensis, Sunienses.

Α'ΦΡΟΔΙΣΙΑ'Σ, [85] πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Α'λέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τῷ περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Α'φροδίτης κεκλῆσθαι, [86] γεγράφων δὲ ἱερεῖας. δοῦπος, Γενείας πρὸς τῆς Κελπῆς. τρίτη, νῆσος, [87] ἡ πρότερον

APHRODISIAS, urbs Ciliciæ, de qua Alexander Polyhistor in libro de Cilicia ita tradit: Zopyrum narrare eam ab Aphrodite, id est, Venere nomen habere, ea de re hanc historiam conscribens. Secunda Iberiæ, juxta Celtas. Tertia insula, inter

77 Δῆμος Α'ντιοχῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Hesychius hunc Demum tribui Ptolemaidi affingit: Α'φίδνα, δῆμος Πτολεμαΐδος φυλῆς.] Vide Meursium in speciali de Demis Atticis tractatu.

78 Ε'στι δὲ πληθυντικὸν Α'φίδναι.] Ita hunc locum ex MS Vossiano emendare placuit, ejecto spuro: in omnibus enim editionibus pessime legebatur: ἔστι δὲ πόλις Α'φίδναι. Stephanus ipse hac voce numero plurativo usus est in Δικίλεια, ubi ita infit: Δικίλεια, δῆμος τῆ Ι'παποδωρίδος φυλῆς. λέγ δ' ἡγησανδρίδης τοὺς Διοσκόρους εἰς Α'φίδνας, ὡς Η'ρόδοτος εἴρηκεν. Etiam alii hanc vocem ita usurparunt.

79 Φοίβη δὲ Ι'λάειρα.] Hæc Leucippi filiarum nomina etiam reperiuntur apud Paufaniam in Messeniacis. Codices Palatini Salmatio pro Ι'λάειρα exhibuerunt Ε'λάειρα.

80 Η' Μιλήτου.] Hæc vox Casaubono in notis ad Strabonem suspecta est, nihil tamen ad emendandum suppeditat. Legendum est: Α'φνειοῦ, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλησιπόλεως. Ultimam vocem sic componendam esse, liquet satis ex auctore nostro, ita enim ille: Μιλητόπολις πόλις μεταξὺ Κυζίκου δὲ Βιθυνίας πρὸς τῇ Γωνίδηνῃ. Plinius libro v cap. xxxii. *Amnes Horisius & Rhyndacus, ante Lycus vocatus, oritur in stagno Artynia juxta Miletopolim.*

81 Η' ἀπὸ Α'φνείου, ἢ ἀπὸ Α'φναΐδος.] Nominis originem aliter tradit Strabo lib. xiii. Α'φνειὸς δὲ ἀπὸ τοῦ Α'φνιτοῦ γεμίζουσι λίμνης. Huc etiam pertinent verba Eustathii, ad Homeri Bœotiam sic scribentis: Α'φνειὸς δὲ λέγ ἀπ' αὐτοῦ τῆς πλησίον, ὅστις τὰς περὶ τὸν Α'φνίτη λίμνην τροφὰς τοῖς πελανοῖς. καὶ ὃν ὕστερον φασὶ κελεύσαι ἡ Δαναΐς λίπαν.

82 Η' πρότερον Α'ρτυνία.] Vide locum Plinii supra è lib. v cap. xxxii allegatum.

83 Α'φνίτης.] Veterem lectionem reduxi ex chartaceo Vossiano & primis editionibus: male in Xylandriana excusum est: Αὐνίτης. Puto tamen pro Α'φνίτης Α'φίτης hoc loco legendum esse.

84 Τόπος Θεσπιέων.] Intellige Thespienses Bœoticos, non vero Thessalicos: Tiphys enim, de quo noster hoc tmemate loquitur, & cui Argûs navis gubernacula credita sunt, Bœotius erat. Paufanias lib. ix. Η'σχυλίνητα Τιφωσσῶν ἐστὶ, ἐ ἱερὸν ἄγιον ἐπίνειον. ὅτου Βοιωτὸν μάλιστα ὁμολογοῦσι τὸν πιλωτὴν τῆ Γαλάτικῆ γλάγεσι νίκης πρῶτ, Τίφυν Α'γνίου κυδεϊάνειρα. λοιπαίνουσι δὲ ἐ ἀπὸ τῆ πόλεως ἴσῃ ἐς Κόλχων ὅπισω κομιζομένῳ τὸν Α'ργὼ λίγουσιν. Anxie non inquiram, an Tiphys ex oppidulo Tipha, an vero ex Aphormio, quod ad Tiphæenium ditionem spectasse videtur, originem duxerit: ingenue tamen fatebor, Paufaniæ sententiam rationi magis consentaneam apparere.

85 Πόλις Κιλικίας.] Vide Ptolemæum lib. v cap. viii, & de situ eris certissimus. Ponitur enim inter urbem Celenderim & promontorium, cui Sarpedon nomen est.

86 Γεγράφων δὲ ἱερείας.] Hæc verba profligatissime corrupta esse, nemo non videt. Salmasius in margine sui Stephani scripsit: Forte legendum, Σ'ζύων δ' ἱερείας. Verum non video hanc conjecturam admitti posse, cum tot libri non supersint, & Strabo libro xiv Ciliciæ descriptionem exhibuerit, nullam omnino de hoc oppido mentionem faciens. Puto Stephani codices olim habuisse, γεγράφων δὲ τὰ ἱερεῖα, vel simile quid, & Hermolaum in conficienda hac epitome, Zopyri verba, quæ Stephanus integra transcripserat, prorsus expunxisse; cujus rei indubitata nunc in genuinis Stephani fragmentis exempla circumferuntur.

87 Η' πρότερον Ε'ρυθεία, μεταξὺ Γαδείρων δὲ Γαλήσου.] Vide Plinium lib. iv cap. xii. Optime noster hanc insulam à Gadibus diversam statuit, quam alii pessime ob vicinitatem cum Gadibus confundunt Vide Salmasium ad Sol. pag. 284.

πρὸν Εὐρώπη, μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Γαδείρων. [88] πεμπτη, ἐν Κνίδῳ· πέμπτη, [89] μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας. ς' [90] νῆσος Λιβύης, πρὸς τῇ Κυρήνῃ. ζ, [91] πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ρ'. η, Σκυθίας, θαλάσσια, [92] πρὸς τῇ λησταίᾳ Ἀξίνῃ. θ', Αἰθιοπίας. [93] δεκάτη, Κύπρῳ. εἰσὶ δὲ δύο νησίδια πλησίον τῆς Λιβύης. [94] ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας. [95] τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιάς.

inter Iberiam & Gades, antea Erythea appellata. Quarta, in Cnido. Quinta, inter Lydiam & Cariam sita est. Sexta, Libyæ juxta Cyrenen. Septima, urbs Laconicæ, una ex centum. Octava, Scythiæ littoralis, & ad pyraticam exercendam situm opportunum habens. Nona, Æthiopiæ. Decima, Cypri. Sunt quoque duæ parvæ insulæ Libyæ vicinæ. Est item Alexandriæ Aphrodisias. Gentile, Aphrodisiensis.

ἈΦΡΟΔΙΤΗΣ [96] ΠΟΛΙΣ, ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀφροδιτοπολίτης. ἔστι καὶ πόλις [97] καλὰ Ἀθηνῶν, [98] ἢ Αἰθιοπίαν καὶ Θρᾴκιον.

APHRODITES URBS, quæ & Aphroditopolis appellatur. Gentile, Aphroditopolita. Sita est hoc nomine urbs juxta Athibin, Æthiopiam & Thraciam.

ἈΦΡΟΔΙΤΙΑ, [99] χωρίον Λακωνικῆς· Θουκυδίδης δ'.

APHRODITIA, locus Laconicæ, cujus meminit Thucydides libro IV.

ἈΦΥΤΗ, ἡ Ἄφυτις, πόλις [1] πρὸς τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης, [2] ἀπὸ Ἀφύτου τινός ἴσχυε. ἔχει δὲ ἡ πόλις [3] μαντεῖον Ἀμμωνος.

APHYTE, sive APHYTIS, urbs ad Thraciæ Pallenem sita, quæ à quodam Aphyto indigena nomen accepit. Civitas hæc templum Ammonis

[88] Τετάρτη, ἐν Κνίδῳ.] Quicunque in Cnido Doridis regionis oppido, civitatem hujus nominis conceperit, ille absurda prorsus & impossibilia concipit. Fuit ea in urbe Veneris templum, quod quarto loco nunc innuere videtur Stephanus. Hujus mentio reperitur apud Constant. Porphyrogennetam lib. I, de Them. cap. XIV: Ἐπὶ ἔτους ἕβδομου τοῦ πόλις Κνιδίων κρήσκοντα, τῷ τὸ ἀφροδίσιον περιοδεύσῃ, ἐν ᾧ φησὶ ὧδε τὸ ἐν Ἀφροδίτης Ἀμαθοῦντι ἢ Πεφίλητος πήχεις ἀπεπερμήκησεν. ἐν Κνίδῳ Ἀπόλλωνος ἄγαλμα, ὑπεῖδον ἢ Πεφίλητος πήχεις ἀπεπερμήκησεν. Itaque vel ipsum templum, vel locus ubi ædificatum erat, itaque Cnidi urbs Rhodum nunc upabatur. Scio Hesychium in Cnidi Apollonio ejus nuncupatur. Scio Hesychium hem hac appellatione habuerit, tacentibus geographis, me ignorare fateor.

[89] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας.] Hanc noster alio loco ipsi Cariæ adscribit & Megalopolin appellat, ita enim ille: Μεγάλη πόλις, Ἀρκαδίας &c: Ἐστὶ γὰρ πόλις Καρίας, ἡ νῦν λεγ. Aphrodisiensis in Caria collocat, ubi Erechtei ædis putem defecit: Καὶ ἐστὶν ἐν τῇ ἐπὶ τὸ ἀνακτορον, ἐν ὕδρᾳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῷ ἀφρῷ γινόμενα μάγια. καὶ ἡ Ptolemæus lib. V cap. II, urbem hanc inter Nyssam & Tralles collocat; adeo ut certum videatur, Lydiæ & Cariæ finibus finitimam fuisse.

[90] Νῆσος Λιβύης, πρὸς τῇ Κυρήνῃ.] Hæc alio nomine à Ptolemæo Lea appellatur, ita enim ille lib. IV cap. IV: Κύρηνα δὲ ἔχει τὰ μεσόγεια πάντα. Μάρμαι τῶν Λωτοφάγων ἔθνος. Λωτὸς, ἡ Μαρμαρίδα. Scylax *Aprodisiadem* nominat, capite Marmaridæ.

[91] Πόλις Λακωνικῆς.] Fortassis idem hic est locus, de quo mox ex Thucydide lib. IV, mentionem facit Stephanus: Ἀφροδίσιον, χωρίον Λακωνικῆς. Θουκυδίδης δ'. Ab Ænea hæc condita est, teste Pausania in Arcadicis & Laconicis.

[92] Πρὸς τῇ λησταίᾳ Ἀξίνῃ.] Codices Palatini: πρὸς τῷ λιστικῷ Ἀξίνῃ. Sic Salmasius oræ sui libri alleverat.

[93] Δεκάτη, Κύπρῳ.] Strabo & Ptolemæus non *Aphrodisiadem* nuncupant. Ex illis etiam situs colligi potest.

[94] Ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας.] Uti superius in Cnido oppidum hujus nominis nequaquam situm fuerit: sic etiam hoc loco nihil aliud quam templum, vel alium Alexandriæ locum sic insignitum intelligo. Venerem in Ægypto fuisse colitam Græco nomine, & ibi habuisse templum non uno in loco apud Strabonem & alios legimus.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιάς.] Agnoscit idem gentile Pausanias loco supra allegato: & Goltzius nummum exhibet cum hac inscriptione: ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΝ.

[96] Ἀφροδίτης Πόλις, ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις.] Hunc locum ex codicibus Palatinis & chartaceo Vossiano multo auctiorem fecimus, quam in anterioribus editionibus circumfertur, in iis enim ita legitur: Ἀφροδίτης, πόλις καὶ Ἀθηνῶν, ἢ Αἰθιοπίαν, καὶ Θρᾴκιον.

[97] Καλὰ Ἀθηνῶν.] In præcedentibus suo loco de hac civitate Stephanus loquitur, utramque scripturam per P & A veterum auctoritate confirmans. De situ Aphroditopoleos in Ægypto juxta Athribin legendus Strabo lib. XVII: & Ptolemæus lib. IV cap. V.

[98] Καὶ Αἰθιοπίαν.] Fortassis hæc eadem est civitas, quam supra in voce Ἀφροδισιάς nono loco noster in Æthiopia posuit. Aphroditopolin etiam in Arabia fuisse sitam luculenter affirmat Strabo lib. XVII, hisce verbis: Εἶθ' ὁ Ἀφροδίτωνος πόλις, ἢ ἡ ὁμώνυμος πόλις τῆς Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λόχνα βύβλινα ἱερὰ πέφυκε.

[99] Ἀφροδίτα, χωρίον Λακωνικῆς.] Existimat Meursius hunc locum diversum esse ab Aprodiliade, cujus Stephanus septimo loco supra meminit; & pro Ἀφροδίτα hic rescribendum contendit Ἀφροδίσια, quia sic se habet locus Thucydidis à notho allegatus. Verum nos putamus eundem esse locum, uti jam supra ad monuimus. Imo hanc emendandi rationem probare non possum, ordinem alphabeticum consideras, quo totum hoc Onomasticum geographicum est exaratum. Sine dubio Stephanus in codicem Thucydidis incidit, ubi loci nomen in penultima cum T, non vero cum Σ exaratum reperit.

[1] Θουκυδίδης πέμπτῃ.] Hæc sunt Thucydidis verba: Μία δὲ φρουρὰ, ἥπερ ἐν ὑμνίαρ τῶν Καισύπων, ἐς Ἀφροδίσιαν, τὸ μὲν ὄχλου τῶν φιλίων ἐσκεισασμένων ἐφθάρη ὑπὸ φρουρᾶς.

[2] Ἄφυτιν, ἢ Ἄφυλις, πόλις.] In codicibus Palatinis & Vossiano ita legitur: Ἄφυτιν, ἢ Ἄφυλις, ἢ Ἄφυλον, ἀπὸ Ἄφυτου τοῦ ἐγχωρίου.

[3] Πρὸς τῇ Παλλήνῃ.] Pausanias in Laconicis oppidum Aphytin in Pallene collocat, ut & Strabonis Epitomator lib. VII, tradens in Pallene peninsula quatuor urbes esse fitas, Aphytin, Mendam, Scionam & Sanem.

[4] Ἀπὸ Ἄφυτου.] Legendum videtur ἀπὸ Ἄφυτου, quam lectionem codd. Palatini & Vossianus etiam repræsentant.

[5] Μαντεῖον Ἀμμωνος.] Libri Palatini & Vossianus, nec non editiones primæ constanter exhibent: μαντεῖον Ἀπόλλωνος, sed optime Xylander emendavit ex MSS Ἀμμωνος, uti monuit ad Plutarchi Lysandrum. Huic enim in Thracia Aphygæorum oppidum obsidione premenți, in somno Jupiter Ammon adstitit: Unde soluta obsidione, veluti Dei jussu præcepit Aphygæis Ammoni sacra facere. Hæc sunt Plutarchi verba: Ἐτίμα μὲν γὰρ, ὡς ἀληθῶς φασιν, αὐτὸν πολιορκῶν τὴν Ἀφυτείων πόλιν ὁ Θρᾴκη κρὸς τοὺς ὕπατους πεφευγὼς τ' Ἀμμωνα. διὸ καὶ τὴν πολιορκίαν ἀφεὶς, ὡς ᾗ ἐπὶ τοῦ ὀνείρου, ἐπέλαβε τοὺς Ἀφυτείους καὶ τὸν Ἄμμωνι ἵδρυε. Vide quoque locum insignem hac de re apud Pausaniam in Laconicis.

μων⊙. [6] ὁ πολίτης, Α᾽φυτεῦ⊙. [7] Θουκυδίδης ά, ἐξ Α᾽φύτ⊙ ὁρμώμενο⊙. λέγεται καὶ [8] Α᾽φύτα, ἴσως ἀπὸ τ῀ Α᾽φύτη· καὶ Α᾽φυλεῦς, καὶ Α᾽φυτεῦς, καὶ Α᾽φυτήσι⊙.

Ammonis habet. Civis, Aphytæus. Thucydides libro primo: Ex Aphyti proficiscens. Dicitur quoque Aphytea, quod forte ab Aphyte deducitur. Et Aphytiensis, & Aphytensis, & Aphyteſius in usu sunt.

Α᾽ΧΑΙΊΑ, [9] ᾗ καὶ τὸ Α᾽χαιὸς κύριον. τὸ ἐθνικὸν, Α᾽χαιός. [10] καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον. ἔστι δὲ λόφ⊙ ἐν Καρύστῳ, καὶ πόλις Θεσσαλίας.

ACHAIA, formatur à proprio nomine Achæus. Gentile itidem Achæus, quæ vox accentu in ultima notatur. Est præterea collis in Carylto, & loci diversi hujus nominis.

Α᾽ΧΑΙΜΕΝΊΑ, ἡ Περσικὴ μοῖρα, ἀπὸ Α᾽χαιμένους [11] ὑὸ Αἰσχύλ⊙. λέγεται δὲ Α᾽χαιμένιον.

ACHÆMENIA, pars Persidis ab Achæmene Ægei filio sic dicta. Dicitur quoque Achæmenium.

Α᾽ΧΑΝΟΊ, ἔθν⊙ πρὸς τῇ Σκυθίᾳ, ὁ καὶ [12] Α᾽χαρνοὶ λέγοντα παρὰ Θεοπόμπῳ.

ACHANI, gens circa Scythiam, quam Theopompus Acharnos nuncupat.

Α᾽ΧΑ᾽ΡΝΑ, δῆμ⊙ τ῀ Οἰνηΐδος Φυλῆς. Η᾽ρωδιανὸς, [13] Α᾽χάρνεις βαρύτονον. τὰ τοπικὰ, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου, Α᾽χαρνῆθεν· μήποτε δ᾽ ἀπὸ τ῀ Α᾽χαρνὸς ἡ παραγωγή. ὁ δημότης, Α᾽χαρνεύς, καὶ Α᾽χαρνίτης, καὶ Α᾽χαρναῖ⊙, καὶ Α᾽χαρνικός.

ACHARNA, populus Oeneïdis tribus. Herodianus utitur voce Ἀχάρνεις accentu in penult. notata. Localia tanquam ab oxytono formantur, ut Ἀχαρνῆθεν, nequaquam vero ab Ἀχαρνεύς. Popularis, Acharnensis, & Acharnites, & Acharnæus, & Acharnicus.

Α᾽ΧΕΡΔΟΥ῀Σ, δῆμ⊙ τ῀ Ἱπποθοωντίδ⊙ Φυλῆς. ὁ δημότης, Α᾽χερδούσι⊙. τὰ τοπικὰ δῆλα, Α᾽χερδουντόθεν.

ACHERDÛS, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Acherdusius. Localia manifesta sunt, Ἀχερδουντόθεν.

Α᾽ΧΕΛΩΟ῀Σ, πο῀ταμὸς Α᾽καρνανίας, ἀπὸ [14] Α᾽χελῴου ἐληθέν⊙ ἐκ Θεσσαλίας μετ᾽ Α᾽λκμαίων⊙. [15] ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ πο῀ταμός. τὸ ἐθνικὸν, Α᾽χελῷος ὁμοφώνως, καὶ Α᾽χελῳὰς, [16] καὶ Α᾽χελῳὶς ἡλυκόν.

ACHELOUS, fluvius Acarnaniæ, qui ab Acheloo, cum Alcmæone ex Thessalia veniente, nomen accepit. Hic fluvius quoque Thoas appellabatur. Gentile, Achelous, quod perinde sonat ac primitivum, & Acheloa, & Acheloïs, quod fœminini generis est.

Α᾽ΧΕΡΡΑΙ [17], πόλις μεταξὺ τ῀ Πάδου καὶ τ῀ Α᾽λπέων. τὸ ἐθνικὸν, Α᾽χερραῖ⊙.

ACHERRÆ, urbs inter Padum & Alpes sita. Gentile, Acherræus.

Α᾽ΧΕ᾽ΡΩΝ [18], Α᾽χερούσι⊙, Α᾽χερούσιος, Α᾽χερούσιον. ἔστι καὶ Α᾽χε-

ACHERON, Acherontis: inde Acherusius, Acherusia & Acherusium. Est quoque palus

[6] Ὁ πολίτης, Α᾽φυτεύς.] Civis nomen eodem modo reperitur apud Plutarchum & Pausaniam, locis jam citatis.

[7] Θουκυδίδης ά.] Locus est apud Thucydidem libro allegato: Καὶ ἐξ Α᾽φύτ⊙ ὁρμώμενο⊙, πρότερον τῇ Πελοποννήσῳ τ῀ πρώτου.

[8] Α᾽φύτα, ἴσως ἀπὸ τ῀ Α᾽φύτη.] Vide similes παραλλαγὰς in vocabulo Α᾽χαΐα & Φυτάλεια.

[9] Α᾽χαΐα.] Censeo ultimum iota in hac voce redundare, licet libri editi & MSS hoc modo exhibeant. Quam inficetum Epitomator de hac sectione compendium fecerit, vel hinc liquet, quod neque de regionibus neque de urbibus hoc nomine insignitis aliquam omnino mentionem fecerit.

[10] Καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον.] Optime in hanc rem scribit Etymologici Magni Auctor in voce Α᾽χαιὸς. Τὸ λεξ῀ τ῀ αἰ⊙, εἰ ἔχοι ψιλ῀ τὸ χ, σεσημείωται, ἴσον ὀξυτόν⊙, τροχαῖ⊙. σεσημείωται τὸ Α᾽χαιὸς ἐπὶ τ῀ ἰσοτονικ῀.

[11] Υἱῶ Αἰσχύλ⊙.] Nicolaus libro 11 Hist. referente Etymologici Mag. Auctore, tradit, Achæmenem Persei filium fuisse: Α᾽χαιμένης, ὁ ἥρως, ἀφ᾽ ὗ ἐκλ῀θη Περσῶν Α᾽χαιμενὶς γένος, ὡς Περσέως.

[12] Α᾽χαρνοί.] Salmasius ὁ πάνυ in margine sui Stephani censet eosdem esse, quos Strabo lib. XI, Parnos, Aparnos & Asparnos nuncupat.

[13] Α᾽χάρνεις βαρύτονον.] Florentina editio & Vossianus Cod. MS: Α᾽χάρνις βαρύτονος. Quid sit prætermittendum, alii judicent.

[14] Ἀπὸ Α᾽χελῴου.] Vocis etymon ab eodem nomine, non autem ab eadem historia petit Lycophronis Scholiastes, ita enim ille: Α᾽χελῷ⊙ δὲ κυρίως ἀπὸ Α᾽χελῴου τοῦ ποταμοῦ⊙ αὐτοῦ, ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτῷ ὡς τῶν παλαιῶν, καὶ τῶν ποιητῶν⊙ αὐτοῦ, ἡ ὅτι τὸ ὕδωρ ἀπὸ Α᾽χελῴου ἦν, ὁ τὰ ἄκρα Δηλοῖ. ἀδύνατος ὁ φιλόμυθος ἐστι. Α᾽χελῷ⊙ ὧν, ὁ καὶ ἄκρα Δηλοῖ.

[15] Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας.] Confirmatur hoc Strabonis auctoritate, lib. X, sic scribentis: Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Α᾽χελῷ⊙ πρότερον.

[16] Καὶ Α᾽χελῳὶς.] Apud Latinos in usu est τὸ *Acheloïus*, uti apud Virgilium, Ovidium, aliosque videre licet. Dionysius de situ orbis habet τὸ Α᾽χελῳὸν hoc versu:

- - - - - Τῇ Δηλ῀ μάλιστα

Σύριτιν ἐλκύσ᾽ ἄχθι Α᾽χελῳὸν ῥοχμηδόν.

Verum eo in versu, uti monet Eustathius, neque est gentile, neque possessivum τὸ Α᾽χελῳὸν: Nam τὸ ῐ iota, quod semper τῇ omega subscribitur, ut metri lex constaret, à Poëta pro syllaba habetur.

[17] Α᾽χέρραι, πόλις μεταξὺ τ῀ Πάδου.] Hæc ex Polybio esse transcripta, tam certum est, quam solem ipso meridie lucere, ita enim ille lib. III: Παραγγέλλομεν δὲ καὶ τοῖς περὶ τὸν Πάδον διαπεραιωσομένοις ἐκ πόλεως Α᾽χέρρας, ἣ μεταξὺ κεῖται τ῀ Πάδου, καὶ τ῀ Α᾽λπεινῶν ὀρῶν, ὑπολαμβάνειν πιστῶς. De situ & aliis ad hoc oppidum spectantibus, facile apud Cluverium inveniet lector.

[18] Α᾽χέρων, Α᾽χερούσι⊙, Α᾽χερούσιον.] Præter casum obliquum & nomina inde derivata, hæc sectio nihil observatione dignum complectitur. Mirum est Epitomatorem de fluvii nomine, in poëtarum scriptis decantatissimi, ut & civitate Apuliæ *Acheronta*, & de aliis hac appellatione locis reticuisse.

Ἀχερουσία λίμνη. λέγεται καὶ Ἀχερόν-
τιος, ὁ ἀφ' οὗ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης
ἴφη,

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής,
καὶ Ἀχερουσιάς, ἐξ αὐτοῦ.

palus Acherusia nuncupata. Dicitur quoque Acherontæus, quo Aristophanes metri gratia [sine dipthongo] usus est:

Acherontius scopulus sanguine stillans.

Inde etiam Acheruntias deducitur.

ΑΧΙΛΛΕΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, [10] νῆσος μεγάλη τοῦ Πόντου. [10] ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια. [11] ὡς δέ τινες, Λευκή. ἔστι δὲ κώμη [12] ὁμοῦ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. ἔστι δὲ [13] πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον. ἔστι καὶ Φρύγιον Ἀχίλλειον, πλησίον Σμύρνης, [14] καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ, καὶ κώμη, ἣ λιμὴν Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχιλλεώτης, καὶ Ἀχιλλεύς (δῆλα) εἶναι, καὶ Ἀχιλλεοδρομίτης.

ACHILLEOS DROMOS, insula post Tauricam sita. Est item insula Achillea, quæ à nonnullis Leuce appellatur. Est quoque pagus ad ostium Mæotidis paludis. Præterea Achilleum urbs est in Sigeo, & castellum Achilleum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Messeniæ. Gentile, Achilleotes, & etiam Achilleates esse potest, & Achilleodromites.

ΑΧΝΑΙ [16], πόλις Θεσσαλίας· ἐντεῦθεν ὁ Κλειδαμας, ὁ τὴν ἱππικὴν ἐν τῷ Ὀλυμπιάδα γράψας. ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. ὁ πολίτης, Ἀχναῖος.

ACHNÆ, urbs Thessaliæ. Ex illa originem habet Cleodamas, qui de re equestri, & arte domandi equos conscripsit. Est quoque Bœotiæ oppidum. Oppidanus, Achnæus.

ΑΧΟΛΛΑ [17], πόλις Λιβύης. ἀπὸ πόρρω τῆς Συρτικοῦ, ἀπικος Μελιτιέων. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἀχολλαῖος.

ACHOLLA, urbs Libyæ, non procul à Syrtibus, Melitæorum colonia. Gentile, Achollæus.

ΑΧΟΜΑΙ καὶ ΑΧΟΜΕΝΟΙ, ἔθνος ἀδαίμονον Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ.

ACHOMÆ & ACHOMENI, gens Arabiæ felicis, cujus Uranius libro III meminit.

ΑΧΡΑΔΙΝΗ [19], νῆσος ἔχουσα πόλιν ὡσὶς τῆς Συρακούσης, ἣν ἐπολιόρκησε [20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. ἀλλὰ δὲ Ἀχραδίνη μοῖρα

ACHRADINA, insula habens urbem juxta Syracusas, quam Marcus Romanorum dux obsidione cinxit. Verum & Achradina Syra-

[10] Νῆσος ἡ τοῦ Τανρικοῦ.] Situm hisce verbis noster clare satis indicat, sed erroris non est immunis, quod hunc locum insulam facit, cum testibus Strabone, Plinio aliisque, peninsula sit. Plinius lib. IV cap. XII: *Insula Achillis, tumulo ejus viri clara. Et ab ea centum triginta quinque millia passuum peninsula, ad formam gladii in transversum porrecta, exercitatione ejusdem cognominata Dromi Achillei, cujus longitudinem octoginta millium passuum tradit Agrippa.*

[11] Ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια, ὡς δέ τινες Λευκή.] Ergo noster Achillcam tive Leucen distinguit ab Achilleo Cursu: Contra Auctor Peripli Ponti Euxini Achillei Cursum, Achillis insulam & Leucen pro iisdem habet; hæc sunt ejus verba: Εἶθ' ὑπόκειται ἄντικρυ ἀπεκπλεύσαντι πλάγιος ὁ Ἀχιλλεὺς, ὃν ἔνιοι μὲν Λευκὴν καλοῦσιν, οἱ δὲ Δρόμον τοῦ Ἀχιλλέως νησον, οἱ δὲ Δρόμον τὸν Ἀχιλλέως. ἡ δὲ νῆσος ἐστὶν ἐρημος. Censeo etiam Achillea dicitur, uti ex loco Plinii proxime allegato satis evinci potest.

[12] ὡς δέ τινες Λευκή.] Nomen accepit, uti Scholiastes in Lycophronem auctor est, ex eo, vel quod undarum spuma dealbata fit, vel quod in ea multa animantium cinerea sit colore degant, veluti lari, cygni & ciconiæ, ibi enim ille: Τὴν Λευκὴν νῆσον ἣ Εὐξείνου, ἃ τινὲς Λεύκωνα καλοῦσι, τὴν δὲ ἀφρὸς τῆς περιφύσεως. ἢ καθὰ Διονύσιος περιηγητὴς, πλείστους ἐν αὐτῇ τοὺς τηθύλεις, λάρους, κύκνους, καὶ πελαργούς. Dionysii locus hodie exstat in orbis descriptione, ubi etiam, ut alii multi, hanc Leucen cum Achilleo Dromo confundere videtur. Omnem autem horum locorum apud auctores confusionem ortam existimo ex appellationis vicinitate, & quod uterque locus Achilli sacer fuerit.

[13] Ἔστι καὶ ἐμπόριον ἐν Μαιώτιδι.] Vocatur hic vicus *Achilleum*, e regione Myrmecii situs, quemadmodum clare potet ex Strabone lib. XI: Αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ Κιμμερικὸν πρόσωπον Βοσπόρου πέφυκε· κεκλεῖσται δὲ ὅπως ὁ στόμασιν, ἐπὶ δὲ θατέρου τοῦ Μαιώτιδος, λόφῳ ἐν καὶ τὸ Ἀχίλλειον, καὶ τὸ Μυρμήκιον τοῦτο, ἀλλοτίνων μάζας ἀπὸ τοῦ Κοφηνοπεδίου.

[14] Φρύγιον ἐν τῇ Σιγείᾳ.] Non satis chorographice hæc dicta videntur: mallem hoc loco Strabonis verbis uti, ita enim ille lib. XIII: Τὸ μὲν ἐν Ἀχιλλέως ἐν ὑπῶν ἐστι, καὶ μοναχὸς ἀπὸ τῆς Σιγείου. Multum revera differunt ἀπὸ τῆς Σιγείου & ἐν τῇ Σιγείᾳ. In urbe Sigeo non fuit Achilleum: & nisi hic promontorium Sigeum intelligas, à turpi errore noster minime excusari potest. Herodotus Musa quinta de bello inter Athenienses & Mytilenæos sic scribit: Ἐπολέμεον δὲ, ἐπ' ἐν Ἀχιλλείῳ πόλῳ ἐόμενοι, ἐν Σιγείῳ, χρόνον ἐπὶ συχνὸν Μυτιληναῖοί τε ἐν Ἀγραίοις. Hinc liquet Achilleum & Sigeum loca diversa, sed vicina fuisse.

[15] Καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ.] Nihil de hoc loco apud Cluverium invenies.

[16] Καὶ λιμὴν Μεσσήνης.] Apud Scylacem Caryandensem hujus portus reperitur memoria in Lacedæmoniæ descriptione: Λακεδαίμων ἔθνος, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσὶν αἵδε. Ἄσινη, Μεσσήνη, Ἀχίλλειον λιμὴν &c. Vide quoque Paus. in Laconicis.

[17] Ἄχναι, πόλις Θεσσαλίας.] Alio loco hæc urbs à Stephano Ἴχναι appellatur & Macedoniæ adscribitur. Ἴχναι, πόλις Μακεδονίας. Ἡ ἐθνικὸν ἰδιάμως. Ibidem noster quoque perhibet ab Eratosthene *Achnas*, & à Phileta *Achnam* dictam fuisse.

[18] Ἄχολλα, πόλις Λιβύης.] Noli dubitare, quin hæc eadem sit urbs, quam Hirtius lib. de bel. Africano *Acillam* nominat. *Dum hæc ad Ruspinam fiunt, legati ex Acilla civitate libera, etiam undique ad Cæsarem veniunt.* Certum est, urbem non longe ab Adrumeto sitam fuisse. Livius eam *Acyllam* nuncupat lib. XXXIII cap. XXXIV: Verum puto id nominis apud Hirtium & Livium esse corruptum, quia noster cum Ptolemæo consentit, à quo Ἀχόλλα appellatur.

[19] Ἀχραδίνη, νῆσος.] Acradinæ descriptio ex Cluverio petenda est.

[20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός.] Constanter ita legunt libri MSS & vulgati omnes: Sigonius tamen in scholiis ad Liv.

μοῖρα Συρακουσῶν. Χάραξ ἡ χώρα αὐτῶν καλεῖ, καὶ νῆσον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχραδιναῖος, καὶ Ἀχραδῖνος. A Syracusarum pars est. Charax eam regionem & insulam appellat. Gentile, Achradinæus, & Achradinus.

ΑΧΡΑΔΟΥΣΑ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ὁ δημότης, Ἀχραδούσιος. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις· ACHRADUSA, populus Atticæ, cujus popularis Achradusius. Aristophanes Concionantibus: B

Nunc quidem enim hic servavit januam,
Quicunque unquam est homo Achradusius.

Νῦν μὲν γὰρ ὅστις βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
Οὑτοσὶ πᾶς ἐστὶν ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

ΑΧΡΙΑΝΗ, πόλις Τρωικανίας· Πολύβιος δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχριανός. ACHRIANE, civitas Hyrcaniæ, teste Polybio libro decimo. Gentile, Achrianus.

ΑΨΙΛΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, γειτνιάζον Λαζοῖς, ὡς [11] Ἀρριανὸς ἐν Περίπλῳ Εὐξείνου πόντου. C APSILÆ, gens Scythica, Lazis finitima, teste Arriano in Periplo Ponti Euxini.

ΑΨΥΝΘΟΣ[12], πόλις Θρᾴκης. Ἀψυνθίς ἡ χώρα. [13] τὸ ἐθνικὸν, Ἀψώνθιος, καὶ Ἀψωνθιάς. ἔστι δὲ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ [14] Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, ὅτι [15] Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Φυτῶν συνάτῳ, τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψώνθιον νεμόμενα, [16] διὰ τὴν χολὴν. [17] διχῶς δὲ ἡ γραφὴ, καὶ διὰ τοῦ υ, καὶ διὰ τοῦ ι. D APSYNTHUS, urbs Thraciæ. Regio vero Apsinthis dicitur. Gentile, Apsynthius & Apsynthias. Est quoque plantæ species, de qua Bolus Democretius refert, Theophrastum libro nono de plantis affirmare, oves in Ponto absynthio vescentes, bilem non habere. Vox bifariam scribitur & per Y, & per I.

ΑΨΥΡΤΙΔΕΣ[18], νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδριατικῷ, αἱ ἐκ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου ἐν μιᾷ δολοφονηθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μηδείας. εἰσὶ νῆσοι τρεῖς, [19] Ἀψυρτίδες δὲ αὐτῶν Ἰλλυριοί. ἔστι καὶ πόλις ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ [20] Ἄψαρος, Ἄψυρτος δεύτερον λεγόμενος. Ἀρτεμίδωρος ἐν Περίπλῳ. [21] Καὶ πόλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ. E APSYRTIDES, insulæ maris Adriatici, quæ ex Apsyrto Æetæ filio, in una earum à sorore Medea fraude interfecto, nomen habet. Insulani, Apsyrtenses & Apsyrtii. Est item locus in Euxino Ponto Apsarus, antea Apsyrtus dictus. Artemidorus in Epitome & urbem insulam Apsyrtum commemorat. F

APSO-

ad Livium hunc Stephani locum citans, non Μάρκος sed Μάρκελλον legebat, quod nollem factum. Polybius lib. VIII: Ὁ δὲ Μάρκος ἐξεκύλισε σκάφας πυπτηκοντόρους ἐπὶ τὴν ἐπὶ πλάτει τῆς πόλεως Ἀχραδίνην. Vide Plutarchum in Marcelli vita & alios, unde constabit vulgatam Stephani lectionem non esse mutandam.

11 Ἀρριανὸς ἐν Περίπλῳ.] Hæc sunt Arriani verba: Ἀπὸ δὲ Ἀψίλων ἴσχει. Βασιλεὺς δὲ αὐτῶν Γελωνός. &c.

12 Ἄψυνθος, πόλις Θρᾴκης.] De situ, & variis hujus urbis appellationibus lege Stephanum in voce Λῖνος, & nostros ad illam vocem commentarios. Verum libet præterea addere locum Hecatæi ex Europæ descriptione: Ἀψίνθιον πόλις μυπινοφόλαι ὑμορρίαι Χερρονήσου, ὑπὸ δὲ πυργοι ἱσημήκασιν πᾶσι Ἀθηναίοισι τὸ χωρίον. Consule nostrum in voce Χερρόνησος.

13 Τὸ ἐθνικὸν Ἀψώνθιος.] Si terminationem spectes, eodem utitur gentili Eustathius ad Dionysium de situ orbis: Τὸ δὲ ἔθνος· οἱ Ἀψίνθιοι ὑπὸ πολλοῖς ἔθνεσι κεκλῆσθαι Ἀψίνθιοι. φασὶ δὲ ὁ Διονύσιος Θρᾴττης ἐκ γένους Ἀψίνθου. ἀφ' οὗ καὶ Ἀψίνθιος ὁ υἱός, καὶ ἡ Ἀψίνθιος, τὸ φυτὸν, καθά φασιν οἱ παλαιοί. Vide quoque locum Hæcatæi supra allegatum.

14 Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος.] Rationem nullam video, quare Xylander in indice auctorum à Stephano citatorum hoc nomen refinxerit, scribendo Βῶλος ὁ Δημοκρίτου. Bolus Mendesius Pythagoricus περὶ Θαυμασίων scripsit, teste Suida in voce Βῶλος.

15 Θεόφραστος.] Hæc sunt Theophrasti verba loco citato: Ἐπὶ δὲ τὸ ἀψίνθιον τὰ μὲν ἐσθιόντα πρόβατα ἀφαιρεῖ τὴν χολὴν ἡ φασί τινες νέμοντα· τὰ δ' ἐν τῇ Πόντῳ νέμεται, καὶ χίονται πίονται δὲ καλῶς, καὶ ὅτι δὶ τινες λέγουσι, οὐκ ἔχουσι χολήν. Ipsi Theophrasto non fuit perspectum, sed ex aliorum traditione perhibet, oves ibidem bile carere.

16 Οὐκ ἔχει χολήν.] Plinius lib. x cap. XXXVII: *Carent eo qui absinthio vescuntur in Ponto.* Et Apollonius Hist. Mirab. Θεόφραστος ἐν τῇ περὶ φυτῶν τὰ πρόβατα φησὶ τὰ ἐν τῇ Πόντῳ τρώγοντα, οὐκ ἔχειν χολήν. Aliud de ovibus in Ponto perhibet Alexander Myndius apud Ælian. de animal. lib. V: Eas scilicet pinguescere ex amarissimo absynthio. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μυνδιὸς ἐν τῇ Πόντῳ φησὶν αὐτὰ παίνεσθαι ὑπὸ τοῦ πικροῦ τοῦ φυτοῦ ἀψινθίου.

17 Διχῶς δὲ ἡ γραφή.] Idem quoque de hac scribendi ratione tradit Eustathius loco supra allegato.

18 Νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.] De situ & variis appellationibus videlis Cluverium Ital. Antiq. Descript. lib. I. cap. XXI.

19 Τοῦ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου.] Quam inconstans in veterum Mythologia sit veritas, hinc apparebit, si hæc conferas cum illis, quæ de eodem Absyrto referuntur à nostro in voce Τομεύς. Ibi enim à Jasone & Medea Æetæ filius interficitur.

20 Ἄψυρτος ἐν Ἀψυρτίδι.] Primum gentile usurpavit Apollon. Rhodius lib. IV:

- - - - - Ἐπεὶ ἴπι πάρ
Κείνατο νῆσος κέκλυται μεῖζ' ἀνδρῶπο Ἄψυρτοιο.

Ad quem locum ita scribit Scholiasta: Ἀψυρτίδων τῶν· ὑπὸ Ἀψυρτίου εἰρημένων. Ad alterum gentile quod attinet: vehementer dubito, an situs sanum sit: mallem legere cum Cluverio: Ἀψυρτὶς ἐξ Ἀψυρτίου. Quanquam non ignorem multa gentilia cum suis primitivis convenire.

21 Καὶ πόλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ.] Ab adjacentibus barbaris prisca hujus loci appellatio successu temporum ita est depravata, ut pro Ἀψυρτίδων Ἀψάρων dixerint, testatur hoc Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Ὁ δὲ Ἀψάρων τὸ χωρίον λέγεται, ὅτι Ἀψυρτίδων ἐκαλεῖτο πάλαι ποτε. συνέπεσε γὰρ τὸ Ἀψυρτίδων ὑπὸ τῶν Μοσσίνων βαρβάρων, τῶν ἐγγὺς ἐπὶ θάλασσαν οἰκούντων, τὸ ὄνομα τοῦτο χρῆσθαι Ἀψάρων ἀντὶ Ἀψυρτίδων. ἔστιν δὲ ἐν τῷ περαίᾳ βαρβάρων, πρὸς ἣν οἱ ἄνεμοι πολλὰ διΐστασι). Sine dubio Stephanus in genuino suo opere hunc Arriani locum vel transcripserat, vel respexerat.

22 Καὶ πόλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ.] Sine defectus nota conspicitur hic locus, in codd. Palat. & Vossiano. In vulgatis hæc lacuna est: Καὶ πολ * δὲ νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ. Verum non puto hanc ex MSS depromptam lectio-

Α᾽ψωρος [41], πόλις Ἰλλυρικὰς· Ἡρωδιανὸς ὀγδόῃ. ἔοικε δὲ ἡ αὐτὴ εἶναι τῇ προειρημένῃ.

APSORUS, urbs Illyriæ, auctore Herodiano libro VIII. Verum hæc supra dicta videtur.

Α᾽ωρος, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Α᾽ώρας νύμφης [44] μεταμορφώθη δὲ Ἐλευθέρα, ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κυρήτων. [45] ὁ πολίτης, Α᾽ωρεύς, ἢ Α᾽ωρίτης, ὡς Α᾽λωρίτης.

AORUS, oppidum Cretæ, ab Aora Nympha nomen habens. Postea Eleuthera nominata est ab Eleuthere, uno ex Curetibus. Oppidanus, Aorius, sive Aorites, uti Alorites.

lectionem vitii immunem esse: integer locus ita videtur continendus: Ἀ᾽ψιμήδων ἐν ἐπιβοῇ· ἐν ἐπιβοῇ δὲ πόλις ἐστὶν Α᾽ψηφῶν ἐπικῆ. Vide in voce Φλάνιον, ubi nonnihil incisa suppeditatur.

[41] Α᾽ψωρος, πόλις Γαλλίας.] In eo noster vehementer fallitur, quod urbem hoc nomine statuat. A geographis insula Apsorus describitur. Mela lib. II cap. VII. *In Adria Apsorus, Dyscelados, Apsyrtus, Issa, Pityca* &c. Nisi exulmes in illiac insula urbem ejusdem nominis extitisse. Hyginus Fab. XXIII: *Colchi qui cum Absyrto venerant, timentes Æetam, illic remanserunt, oppidumque condiderunt, quod Absyrti nomine Absorin appellarunt.* Ubi fortassis *Absoron* scribendum. Gentile nomen apud eundem Fabulatorem occurrit Fab. XVI: *Ibi ABSORITANI serpentium multitudini resistere non poterant.*

[44] Μεταμορφώθη δὲ Ἐλεύθερα.] Fortassis scribendum μεταμορφωθῆναι Ἐλεύθηραν: nam Stephanus suo loco, nec non Dio & Ptolemæus, vocem numero multitudinis protulere. De situ & aliis appellationibus deinde agemus.

[45] Ὁ πολίτης, Α᾽ωρεύς.] Hoc ipsissimum urbis nomen est. Fortissis corrigendum: ὁ πολίτης, Α᾽ώριος: donec alibi hoc gentile occurrat.

B.

ΑΒΑΙ᾽, πόλις Λιβύης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [1] ὁ πολίτης, Βαβαῖος.

ABÆ, oppidum Libyæ, auctore Marciano in ejus Periplo. Oppidanus, Babæus.

ΒΑΒΥ᾽ΛΗ, πόλις ἐν [2] Ὀδρύσαις γ.

BABYLE, urbs in Odrysiis.

ΒΑΒΡΑ᾽ΝΤΙΟΝ, τόπος περὶ Χῖον. Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. [3] ἔοικε δὲ ὑποκοριστικὸν [4] τοῦ Βάβρας.

BABRANTIUM, locus circa Chium, auctore Polybio libro sexto decimo. Gentile eodem modo se habet. Videtur vero diminutivum esse à voce Babras.

ΒΑ᾽ΒΡΑΣ, πλίνθιον Αἰολίδος, ἐξ ἧς Χίος. [7] τὸ ἐθνικὸν, Βαβρανίλιος, ἀπὸ Βάβρας.

BABRAS, oppidulum Æolidis, prope Chium. Gentile, Babrantius, quod à vocabulo

[1] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.] Codex Voss. male αὐτοῦ. In iis, quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur, nihil reperies, quod ad hanc urbem spectet.

[2] Ὀδρύσαις, Βαβαΐος.] Sic correximus, aliis editionibus, & MS Vossiano suadentibus, male enim Xylandriana: ὁ πολίτης, Βαβαῖος.

[3] Βαβαῖος, ὡς καὶ Ὀδρύσης. γ.] Ita hic locus ex MSS Palatinis est supplendus, in quibus lacuna non cernebatur. Quia à Strabone & Stephano Odrysæ pro gente Thracica habentur, suspicor hanc eandem esse urbem, quam Stephanus infra Καυκίλλα, & fortassis transpositis literis Καυκίλλαι appellat, & Thraciæ adscribit. De situ nihil dicam: interim vide quæ noster in voce Χαλκηρίδιον.

[4] Ὀδρύσαις. γ.] Editi omnes, nec non libri calamo exarati illud χαλκηρίδιον agnoscunt: unde evidentissime liquet, hæc Stephanum hausisse ex libro III cujusdam auctoris, cujus nomen hic desideratur.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Βαβρανίλιος, ἀπὸ Βάβρας.] Ergo docet Stephanus nomina urbium diminutionem pati, quod alii veteres ponere negant. Sosip. Charisius lib. II: *Monoptota enim nomina, & hæc quæ naturæ singularia sunt, hypotheseos non recipiunt, neque elementa. Item fluminum & montium nomina, & urbium. Item deorum & hominum nomina propria. Item dies festi. Item literarum elementa. Item numeri diminutionem, quam Græci ὑποκορισμὸν appellant, non recipiunt.* Plura tamen Stephani nostri Epitome ὑποκορίσμοις urbium continet: Βιέρνη, πόλις Θρᾴκης &c. ἀφ᾽ ἧς ὁ Βιερνίτης μεταμέλεια βιερναίζειν, αὐτὴ τῆς μακρὰν ἀλιτῆς λέγει. λέγει δὲ Βιερνίον ὑποκοριστικῶς. Etiam gentilia apud nostrum hypocoristinata recipiunt, in voce Πέρσαι, ita scribit: Λέγει δὲ ὁ Πέρσης ἢ Χώρα, ἢ ἡ γυνή. πόθι Περσίδιον ὑποκοριστικῶς. Etiam in Βοιωτία noster ex Aristophanis Acharnensibus τὸ Βοιωτίδιον in medium adducit:

Ὦ᾽ γαῖαν καλλινυφάδα Βοιωτίδιον.

Eadem Aristophanis tabula proprium virile nomen diminuitur contra Sosip Charisii canonem:

Οὐκοῦν ἂν αὐτὸ λέγοιμι, κἀκαλοῦμ᾽ οὕτω τὸν ἄνδρα.
Εὐελπίδη, Εὐελπίδιον
Υ᾽πέκυσον. &c.

Et apud eundem in Nubibus: Γῶ σοῦ, κατεῖδε᾽ ὁ Σωκρατίδιον ὡς ἰμᾶ.

[6] Τοῦ Βάβρας.] Sequimur Xylandrianam editionem: pessime enim in aliis excusum est: τοῦ Βαβρασι.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Βαβρανίλιος, ἀπὸ Βαβρανίου.] Ita hunc locum suppleo ex Vossiano codice: in omnibus vulgatis mutilus circumfertur hoc modo: τὸ ἐθνικὸν, Βαβρανίλιος &c. Hæc Stephani est sententia, gentile Βαβρανίλιος, à voce Βάβρας deduci, quæ adjectivum κλίσεως inflectitur,

Βαβερανίος. Δόρη) ἐ ισσάλλαβον ἡ κλίσις [2] ἐν ἀτιγῇ βιβλίῳ.

BABTAΩ'N, [9] Περσικὴ πόλις, [10] μητρόπολις, [11] Σελευκία καλουμένη. [12] κῦσμα Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παῖδος Βήλου σοφωτάτου. ἦν, [13] ὡς Ἡρόδοτος, ὑπὸ Σεμιράμιδος· πώποτε γὰρ ἐλθὼν ἐς ἀρχαιοτέρα [14] ἔτεσι χιλίοις δυό, [15] ὡς Ἑρέννιος. [16] ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλώνιος ὁ Βαβυλωνοῦς· καὶ Βαβυλωνὶς, ἡ Βαβυλωνία τὰ ἡλυκά.

BABTTA'KH [17], πόλις Περσική. ὁ πολίτης, Βαβυτακηνός.

BAΓAΔAONI'A, μοῖρα Καππαδοκίας νομωτάτη. [18] τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες, [19] ὡς Κατάονες, τῆς Καταονίας.

BA-

cabulo Βαβυρώνος deducitur, cujus inflexio etiam parisyllabice in depravato codice invenitur.

BABYLON, urbs Persica, & quidem metropolis, Seleucia appellata. Opus Babylonis viri sapientis, filii sapientissimi Beli. Hæc à Semiramide, uti perhibet Herodotus, non est condita. Quippe hæc duorum annorum millibus Semiramide antiquior fuit, quemadmodum Herennius perhibet. Est etiam urbs Ægypti. Gentile, Babylonius, & Babylonensis. Babylonis & Babylonia fœminina sunt.

BABYTACE, urbs Persica, cujus cives Babytacenus.

BAGADAONIA, pars Cappadociæ, maxime ad septentrionem vergens. Gentile, Bagadaones, uti Cataones à Cataonia.

BA-

tur, licet eadem in corruptis libris ἰσοσυλλάβως inflexa inveniatur.

[2] Ἐν ἀτιγῇ βιβλίῳ.] Quid sit ἀτιγὴς βιβλίον, me ignorare ingenue fateor, licet in hanc scripturam omnes consentiant editiones. Codices Palatini repræsentant: ἐν ἀμερεῖ βιβλίῳ, quod æque consourcatum est. Sine dubio legendum, ἐν ἀγνεῖ βιβλίῳ. Stephanus in voce Ἀναξάρετα hæc phrasi utitur: Εὐβοίῳ δὲ, ὁ αὐτὸς τοὺς ἐν τῇ βασιλικῇ ὁμολογουμένως, ἐν συλλογῇ λέγειν, ἀφ' ἁρπάγης φασὶ· ἴσως δὲ ἀγνοεῖ ἐσπτυγκέναι βιβλία. ἡμεῖς γὰρ ἀφ' ἓν ὑφῄμμα. Itaque τὸ ἀγνοῖς βιβλίον apud nostrum accipitur pro τῷ ἀδιορθώτῳ βιβλίῳ, quo loquendi modo Stephanus in Γάδειρα utitur. Οὐκ οἶδα ὅτι κλίνας. ἐν δὲ τῇς Ποντικῆς, ἀφ' ἓ κ ὑφήγη ἡ αὐτὴ συνάπτει, ἀπὸ τοῦ ἀδιορθώτου τὸ βιβλίου.

[9] Περσικὴ πόλις.] Urbs de qua loquitur Stephanus non in Persida, sed in Mesopotamia sita erat. Distinguit enim noster, observante Salmasio, inter Περσικὰς πόλεις, & πόλεις Περσίδος. Hæ sunt urbes Persidis, illæ Persicæ dominationis. Sic Stephano Σῦσα Περσικὴ πόλις dicitur, Persici nempe imperii urbs, sed sita extra Persidis regionis fines, strictæ appellatione acceptæ. Ita apud Isidorum Characenum Παρθικοὶ σταθμοὶ, mansiones sunt imperii Parthici: at σταθμοὶ Παρθυαίων, sunt mansiones Parthiæ regionis proprie ac specialiter sumptæ.

[10] Μητρόπολις.] Noster videtur respexisse verba Strabonis lib. XVI: Πάλαι μὲν ἦν ἡ Βαβυλὼν ἡ μητρόπολις τῆς Ἀσσυρίας, νῦν δὲ Σελεύκεια ἡ ἐπὶ Τίγρι λεγομένη.

[11] Σελευκία καλουμένη.] Multi ex antiquis scriptoribus tradiderunt, Babylonem postea Seleuciam nominatam fuisse, quia scilicet propter vicinitatem Babylon in Seleuciam transmigravit, & eodem tempore deserta illa, hæc amplificata & aucta fuerit civibus; diversa tamen, notante Salmasio, Babylon à Seleucia. Sic Nicomediam olim appellatam *Astacon* auctores quidam ajunt, quia post excidium Astaci, Nicomedia in vicino condita, & ex ruinis ejus instaurata est, civibus Astaci in novam urbem transire jussis. Hoc idem & in aliis factum invenies.

[12] Κῦσμα Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παῖδος Βήλου σοφωτάτου.] Hunc locum ita emendaverat Salmasius ex codicibus Palatinis, uti testantur Plinianæ Exercitationes, & annotationes ad oram sui Stephani conceptæ. In vulgatis omnibus totus locus transpositus & corruptus hunc in modum circumferebatur: Βαβυλὼν, Περσ. πολ. μητροπ. Σελευκ. καλουμ. Βαβυλῶνος ἀνδρὸς κῦσμα πολλάπτου, σοφωτάτου παῖδος Μάδυ. Eustathius in Commentariis ad Dionysii Periegesin: Ἐτέροι δὲ Σελεύκειαν αὐτὴ καλεῖσθαι τὴν τοιαύτην Βαβυλῶνα φασὶ, ἧς κῦσμα εἶναι Βαβυλῶνος ἀνδρὸς σοφωτάτου, παῖδος Μάδυ. καὶ ἀρχαιοτέραν τὴν πόλιν τοιαύτην ἢ Σεμιράμιδος λέγεσθαι ἔτεσι χιλίοις ὀκτακοσίοις. Hæc ferme conveniunt cum Salmasiana correctione, nisi quod hic etiam Μάδυ pro Βήλου legatur. De conditoribus urbis omnia huc congerere longum nimis foret: hæc legantur apud Salmasium in Solinum, & Bochartum in Geograph. Sacra.

[13] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. I.

[14] Ἔτεσι χιλίοις δυό.] Eustathius ad Dionysium, loco jam allegato, olim apud Stephanum legebat ἔτεσι χιλίοις ὀκτακοσίοις: verum uterque insigniter faluntur, uti observat Bochartus: Belo enim Tyrio (de quo Herennius Philo Byblienſis apud nostrum agit, ut gentem suam à vetustate commeridet) multo vetustior fuit Assyrius, id est Nimrod, qui tamen Semiramidem paucis anteceſſit annis, ut quam ejus filius Ninus in uxorem duxerit.

[15] Ὡς Ἑρέννιος.] Codices vulgati exhibent Ἐφράνιος: Vossianus calamo exaratus, Ἐρίννιος: & ex Palatinis Salmasius Ἐρέννιος repoſuit, quod nos in hac editione sequimur. Verum non intelligendus hoc loco Herennius Philo medicus Tarsensis, sed Herennius Severus Philo, qui Trajani tempore vixit. Byblienſis fuit ex Phœnicia, professione Grammaticus, & consul factus est Olympiade vigesima & ducentesima, quum annum septuagesimum ageret, teste Suida in voce Φίλων. Hic scripserat περὶ πόλεων, & περὶ Φοινικικῆς, quæ Stephano sæpissime laudantur. Verum uti alias monuimus, distinguendus est à Philone Tarsensi, cujus libros de Re Medica etiam alibi laudat noster. Vide pag. 318. comment. 53.

[16] Ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Hanc Babylonem Libycam appellat Eustathius commentariis ad Dionysii Periegesin, postquam de Babylone Assyriæ satis fuse loquutus erat: Ἔστι δὲ ἄλλη Βαβυλὼν Λιβυκὴ. Castellum est natura munitum, & Babyloniis quibusdam conditum, qui huc secedentes, eo in loco habitationem à regibus impetrarunt. De eo sic scribit Strabo lib. XVII: Ἀναπλεύσαντί δ' ἐπὶ Βαβυλῶν φέρεσθαι ὀγμοὺς ὀκτὼ τῶν ὀκτὼ Βαβυλωνίων πῶν, εἶτα Δημοτελεμβίων ὀκτὼ τῶν καθιέναι πάσῃ τῇ βασιλέων. Per hoc munimentum sive oppidulum fluit *Trajanus* amnis, ut auctor est Ptolemæus lib. IV cap. V. Ab Antonino in Itinerario *Babylonia* appellatur, ejusque situs ibi hoc modo describitur.

Thimonepsi.	M. P. XVI.
Aphroditen.	M. P. XXIIII.
Scenas Mandras.	M. P. XX.
Babyloniam.	M. P. XII.
Helin.	M. P. XII.

[17] Βαβυτάκη.] Plinius lib. VI cap. XXVII: *In septentrionali Tigridis alveo oppidum est Babytace. Abest à Susis* CXXXV M. *pass.* Sed correctores hoc oppidum Plinio donarunt, ut censet Salmasius, ipso quidem non renuente. Nam apud Plinium in veteribus libris legitur *Barbathace* & *Barbibace*.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες.] De vera appellatione hujus Cappadociæ partis, & nomine gentili melius judicare posſemus conspecto numismate, quod exstat apud Goltzium cum hac inscriptione ΒΑΓΗΔΑΟΝΙΩΝ. Hinc liquet τὸ Βαγηδάονες potiſſimum in usu fuisse, & hanc Cappadociæ partem apud nostrum, Strabonem & alios Βαγηδαονίαν appellari oportere.

[19] Ὡς Κατάονες, τῆς Καταονίας.] Codex Vossianus mirum in modum ab hac lectione recedit, in illo enim sic reperi:

ΒΑΓΙΣΤΑΝΑ [10], πόλις τῆς Μηδίας. Καὶ ὄρος Βαγίστενον. [21] τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.

A BAGISTANA, urbs Mediæ, & mons Bagistanum. Gentile, Bagistanenus.

ΒΑΔΕΩΣ πόλις, τῆς Ἀραβίας ὁ Ἀρσᾶς, ἐν τῇ Θηβαΐδι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. ὁ ἐικήτωρ, [22] Βαδεωπολίτης.

BADEÔS, urbs Arabiæ felicis, in littore maris rubri, cujus incola Badeopolita dicitur.

ΒΑΔΙΖΑ, πόλις τῆς Βρεττανίας, [23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βαδιζαῖος.

B BADIZA, urbs Britanniæ, auctore Polybio libro tertio decimo. Gentile, Badizæus.

ΒΑΪΑ, [24] ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαΐα κυβερνήτου Ὀδυσσέως. τὸ ἐθνικὸν, Βαΐατης.

BÆA, mons Cephalleniæ, qui à Bæo Ulyssis gubernatore nomen habet. Gentile, C Bæates.

ΒΑΙΑΚΗ, πόλις τῆς Χαονίας. Ἑκαταῖος τὸ ἐθνικὸν, Βαιακαῖος· δῶμα δὲ Βαιακῖνος. ἄμεινον τὸ πρῶτον.

BÆACE, urbs Chaoniæ, cujus Hecatæus meminit. Gentile, Bæacæus. Potest etiam Bæacinus esse: sed primum præstat.

ΒΑΪΒΑΙ, πλίχνιον τῆς Καρίας. ὁ πλίτης, Βαιβαῖος.

BÆBÆ, oppidulum Cariæ, cujus oppiD danus, Bæbæus.

ΒΑΪΚΥΛΑ, [25] πόλις Ἰβηρίας, πρὸς τῇ Ἡρακλείας στήλαις. τὸ ἐθνικὸν, Βαικυλλῶς.

BÆCYLA, urbs Iberiæ, ad Herculeas columnas. Gentile Bæcylensis.

ΒΑΙΤΑΡΡΟΥΣ, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. οἱ καλοικοῦντες, Βαιταρρηνοί. ἔστι δὲ πόλις Κελτικὴ Βαίταρρα, ἧς ὁ πολίτης [27] Βαιταρρίτης. τῆς δὲ πατρίδος Βαιταρρήσιος. κλίνεται Βαιταρρῆνος.

BÆTARRHUS, vicus magnus tertiæ Palæstinæ, cujus incolæ Bætarrheni. Est item E civitas Celtica Bætarrha, cujus civis Bætarrhites: præcedentis vero Bætarrhusius. In casu obliquo habet Βαιταρρῆνος.

ΒΑΪΤΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος ἐικοστῇ πέμπτῃ. [28] δῶμα δὲ ᾧ κλῆσις πίχνιον, Βαλλάδος,

BÆTIUM, urbs Macedoniæ, teste Theopompo libro quarto & vigesimo. Hinc ex lege F artis Bætiensis deducitur.

ΒΑΪΤΙΣ, ποταμὸς ἀπὸ Ἰβηρείας, [29] ὃς Πέρκης λέγεται παρὰ δὲ ἱσχυρίοις. λέγεται καὶ Βαιλικὴ ἡ χώρα, ἀπὸ Βαίτωνος ἡνιόχης.

BÆTIS, fluvius juxta Iberiam, qui ab indigenis Perces appellatur. Et regio Bætica dicitur, quod nomen à genitivo Βαίτωνος formatur.

ΒΑΪ-

reperi: Ὁ ἐκ Κατάνης τῆς Μηδίας. Verum τὸ Μηδίας revera est ὑπερβατὸν lecturæ sectionis, quod in vulgatis non exstat.

[10] Βαγίστανα, πόλις Μηδίας &c.] Hanc sectionem MSS Palatinis debemus, de qua in vulgatis ne χὺ quidem. Montis hoc nomine meminit Diodorus Sicul. lib. 11. Ἡ δὲ Σεμίραμις, ἐπειδὴ τῶν ἔργων ἐπήνεσε πάρος, αὐτὴ δὲ ἐπὶ Μηδίας ἐβάδιζε σὺν πολλῇ δυνάμει. κατασκοπησαμένη δὲ περὶ τὸν ὄρος τὸ ἐπὶ τῷ Βαγίστανα Δίου. Mox sequitur. Τὸ δὲ Βαγίστανον ὄρος ἐστὶ μέγα καὶ ὑψηλόν. De situ parum certa habeo, quæ tradit Cl. Spanhemius apud Harlæum lustravit: In ejus anteriori parte erat caput mulierbre, in averså leo, cum inscriptione BHTHPPATΩN.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.] Vereor ne corruptum sit hoc loco. Bagistanum. Gentile, Bagistanenus.

[22] Βαδεωπολίτης.] Florentina editio: Βαδεωπολίτης.

[23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ.] In omnibus vulgatis lacuna conspicitur, legiturque hunc in modum: πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. Hanc ita suppletam omnes MSS reprætentant.

[24] Ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαΐα.] Maximus Cephallenix mons Ænus appellatur, in quo templum Jovis Æneatis: verum de Bæo nullam apud geographos mentionem invenit. Bœum Ulyssis gubernatorem fuisse etiam præter alios testatur Lycophronis Scholiastes, ita enim ille: Ὁ Βοῦς ἀντὶ τοῦ κυβερνήτης ἦν Ὀδυσσέως, ὃς παιδοτόνησε τοὺς ἑταίρους Σικελίαν.

[25] Βαΐκυλλα.] Hoc oppidum Casaubonus Straboni reddidit. Vide ejus comment. ad lib. III. Strab. Putat quoque idem esse, quod Hirtius Obsidianam, Ptolemæus Οὐέσκαν, & Appianus Οὐεσκάδα appellant.

[27] Ἡ δὲ πόλις Κελτική, Βαιτάρρα.] Hæc cum in MSS & prioribus editionibus interrupta serie conjungantur, male Xylander in sectiones divisit, uti observat Salmasius in margine sui libri, & Vossius ad Pomp. Melam, qui hoc oppidum ex veteribus libris ei restituit. Spanhemius tamen censet verum oppidi nomen esse Βετταρρα, probatque ex nummo, quem apud Harlæum vidit. Holstenius in Annotationibus ad Ortelii Geographiam ex nummo Peiresciano idem statuit.

[28] Δῶμα δὲ ᾧ κλῆσις πίχνιον.] Sine dubio hic excidit nonnihil, licet ita legant libri veteres & editi. Scribo: Δῶμα δὲ τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὸν πίχνιον Βαλλάδος.

[29] Ὃς Πέρκης λέγεται παρὰ δὲ Ἱβηρείαν.] Livius libro XXVIII cap. XXII de Bœte ita scribit: *Martius superato Bœte amni, quem incolæ Certium appellant, duas opulentas civitates sine certamine in deditionem accipit.* Sigonius suspicatur apud nostrum pro Πέρκης oportere scribi Κίρκης, sed conjectura, ut mihi videtur, satis infelici: nam doctissimus Bochartus hanc vocem non sollicitavit; existimans τὸ Perces factum esse ex ברכה *bereca*, & à *stagno* nomen accepisse; quemadmodum in Sicilia *Percusa* vel *Pergusa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proserpina rapta est. Bætis enim circa ostia & prope Cordubam, & in ipso fonte latius diffunditur in stagni modum, unde ab accolis pars fluvii *Pelagus* dicebatur. Eulogius in Apologetico martyrum Cordubensium: *Sumebant* (Saraceni Cordybenses) *lapillos Bætis fluminis, qui cruore martyrum erant aspersi, & lympha ablutentes projiciebant in Pelago.* Et Ambrosius Moralis in scholiis ad hunc locum: *Ea Bætis pars quæ à Solis porta aut paulo superius ad pontem,*

ANS

ΒΑΙΣΑΜΨΑ[30], πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, [31] ἧς ἡ ἐρυθρὰ θάλασσαν, [32] ὅ ἐστιν ὄνομα ἡλίου. [33] ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.

ΒΑΚΚΑΪΟΙ[34], Ἰβηρίας ἔθνος.

ΒΑΚΤΡΑ[35], πόλις. [36] Στεφάνων ἐθν. τὸ ἐθνικὸν, Βάκτριοι, καὶ Βάκτρειοι, καὶ Βακτρία τὸ θηλυκόν. ἔστι δὲ πόλις Βάκτριον. τὸ ἐθνικὸν Βακτριανὸς, [37] καὶ Βακτριανή, τὸ θηλυκόν.

ΒΑΚΟΥΡΟΙ, καὶ Βακουριανοὶ, ἔθνος τοῦ Πάρθους δὲ Μήδους.

ΒΑΚΧΟΥ [38] νῆσος, καὶ Ἀγχιβάκχια ἐπίκαιρα ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βακχονησίτης.

ΒΑΛΑ, πόλις ἡ Γαλιλαίας· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Βαλαῖος.

ΒΑΛΑΝΕΑΙ[39], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς. ὁ πολίτης, Βαλανεώτης. εἰς ἣν πόλιν Ἐπικράτης ἐγκώμιον ἔγραψεν, ὁ Βαλανεώτης.

ΒΑΛΒΟΥΡΑ[40], ἀδέτερος, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαλβουρῆς.

ΒΑΛΔΟΣ[41], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαλδαῖος. [42] τὰ εἰς δος διὰ τοῦ λαβα, ἔχοντα

BÆSAMPSA, oppidum in sinu Arabico circa mare rubrum. Vox domum solis denotat. Oppidanus, Bæsampsenus.

VACCÆI, gens Hispanica.

BACTRA, urbs, cujus Strabo lib. XI meminit. Gentile, Bactri, & Bactrii & Bactria fœmininum. Est item urbs Bactrium. Gentile, Bactrianus & Bactriana.

BACURI & Bacuriani, gens prope Parthos & Medos.

BACCHI insula, & alia ANTIBACCHI in sinu Arabico. Gentile, Bacchonesita.

BALA, urbs Galilææ, auctore Josepho. Gentile, Balæus.

BALANEÆ, oppidum Phœniciæ, quod nunc Leucas appellatur, cujus oppidanus Balaneotes. In hanc urbem Epicrates Balaneotes encomium scripsit.

BALBURA, genere neutro, urbs Lyciæ. Gentile, Balburensis.

BALDUS, oppidum Phœniciæ, cujus oppidanus, Baldæus. Nomina duarum syllabarum

aut paulo inferius, hoc est ad arcem veteris urbis, eo tractu urbis mœnia alluit peculiari nomine nunc vocatur Pelagus. Vide locum lib. 1 de Coloniis Phœnicum cap. XXXIV.

30 Βαίσαμψα.] Seldenus existimat hoc urbis nomen corruptum esse ex Beth-Schemesh, quod est οἶκος ἡλίου. Et uti illa Palæstinæ urbs, non semel in Sacris literis memorata, à Solis in ea fano dicta est, ita hæc Arabum Βαίσαμψα etiam inde fortassis denominationem accepit.

31 Πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσαν.] Ex situ conjicio hanc eandem esse urbem, quam alio loco Ἀλιόπολιν nuncupat, & in Arabia Ἀραβοφόρῳ collocat. Si quis præterea utriusque vocabuli, scil. Ἡλιούπολ & Βαισαμψ. significationem perpendat, de nostra conjectura non dubitabit. Apud Ptolem. lib. V cap. XVIII in descriptione Mesopotamiæ juxta Euphratem reperitur locus Βαισαμψα dictus. Hæc vox iisdem ex fontibus deduci posse videtur. Verum situs ad hoc Stephani oppidum non pertinet.

32 Ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου.] Apud Arabas τὸ σάμψα solem denotare, docet illa voce noster Stephanus. Σάμψα, κάμπτ Ἀραβίοις. τὸ ἥλιος, Σαμψίωνος. Σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Ἀραψὶν ὁ ἥλιος.

33 Ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.] Hub. Goltzius ex nummo Trajani idem oppidani nomen divulgavit: ΒΑΙΣΑΜΗΝΩΝ.

34 Βακκαῖοι.] Libri editi omnes hoc gentis nomen male Βακκαῖοι appellant. Ex MSS nos veterem lectionem huic loco reddidisse, nemo in dubium vocabit. Straboni Οὐακκαῖοι *Vaccæi*, qui nunc nostro Βακκαῖοι dicuntur. Sic Græci in dictionibus Latinis, aliquando pro litera B ponunt V, aliquando diphthongum ου. Plutarchus in Sertorio eodem modo ut Stephanus, hujus gentis nomine utitur: Παμπαίῳ δὲ τῷ Βακκαίων ἡγεμονεύοντι μοχθηρῶς ὑπὸ ἀγαθῷ γεγόνει τῶν συγκλητικῶν.

35 Βάκτρα, πόλις.] Videtur regionis nomen, vel simile quid excidisse. Urbs quondam *Zariaspa* dicta fuit, teste Strabone lib XI. Stephanus: Ζαρίασπα, πόλις Βακτριανῆς. Στρέφων δ' ἐπὶ τοῦτο. ἡ ἐκβολὴ δὲ Βάκτρα.

36 Στρέφων ἐθ.] Ab omnibus editionibus libri numerus abest, quem ut summe necessarium ex Vossiano libro reduxi. Undecimo enim Strabonis libro Bactrianæ descriptio habetur.

37 Καὶ Βακτριανὴ, τὸ θηλυκόν.] Postremam vocem ex chartaceo Voss. in textum transtuli, quæ in editis non conspicitur.

38 Βάκχου νῆσος.] Harum insularum meminit Plinius lib. VI cap. XXIX: *Supra Æthiopas Arotereς, insulæ, quæ Elæ: item Bacchias & Antibacchias.* Vide quoque Ptol. lib. IV cap. VIII.

39 Βαλανεῖαι, πολ. Φοινίκης.] Strabo lib. XVI prope Paltum in Aradiorum regione *Balaneam* agnoscit, quæ eadem cum hac Phœnicica urbe: Ptolemæus in Cœle Syria Βαλανεάς: Antoninus in descriptione itineris à Constantinopoli usque Antiochiam *Balaneam*. Existimo tamen apud nostrum esse verum oppidi nomen, quia Goltzius gentile nomen ab hac civitate derivatum, in suo thesauro ex nummo C. Cæsaris Augusti in medium adduxit. ΒΑΛΑΝΕΩΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ.

40 Βάλβουρα.] Bubo & Balburus Iatrones fuere, qui duas in Lycia civitates condidere, & de nomine suo appellavere. Stephanus: Βύβων, πόλις Λυκίας. Βύβωνες δὲ οἱ Βάλβουραι. πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βύβωνος. ἔστι δὲ λιμὴν πόλεως ἐκπίπτων ὁμωνύμως. De situ vide Strabonem, Plinium, & Ptolemæum.

41 Βάλδος, πόλις Φοινίκης.] Certum est B & Π, nec non Δ & Τ in pronuntiando & scribendo sæpe confundi: sed vereor, ne Stephanus in depravatum alicujus scriptoris locum inciderit, & in illo Βαλδὸς pro Παλτὸς invenerit, quod vitii genus sæpissime, librariis non diligenter advertentibus, ob affinem literarum sonum, in bonorum auctorum scripta irrepere solet. In voce Χείμαρος etiam egregium hujus rei exemplum occurrit: nam sic noster Siciliæ urbem appellat, Xenophontis auctoritatem adducens. Verum fallitur vehementer vitioso codice, in quo librarii pessime Χείμαρος pro Γίμαρα exaraverant: in tota enim Sicilia Χείμαρος urbs non reperitur. Imo noster aliquoties fatetur, se in corruptos auctorum codices incidisse. Vide observata ad vocem Βαῖκος.

42 Τὰ εἰς δος διὰ τοῦ λαβα &c.] Hunc de accentu canonem Etymologici Mag. Auctor in Γ' παῦδος multo generaliorem facit: Τὰ εἰς δος διὰ τοῦ λαβα, εἴτε ὀξύτονα, εἴτε βαρύτονα, εἴτε θηλυκὰ, εἴτε οὐδέτερα, εἴτε ἀπαλοκλὴς συμφώνου, βάμωνος). Φρύδος, πατρίδος, Σαφφὼς, βάδος ὄνομα κυνηγετικόν. A Stephani canone adjectiva excipiuntur. Τὸ Φρύδος apud Etymologum nihil ad rem facit, quia ante ὑδ præcedit diphthongus, quæ in hac voce necessario circumflectitur.

ἔχοντα [41] παρὰ τὸ δ' ἄφωνον, βαρυτόνως, εἰ μὴ A rum in Δ, ante delta mutam habentia, accentu
Πηλουσιακὰ εἴη· Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ πολεμικῷ· in penultima notantur, nisi adjectiva sint, ut
[42] τὸ λοιδὸς, [43] μυῶδες, ὡς ἄφωνον ὀξυνόμενον· Indus, incola, similiter ac Judus fluvius, uti-
ἀφ' οὗ, que λοιδὸς cernuus, μυῶδες quatenus mutum signi-
ficat, accentu in ultima notantur. Hinc

Μυῶδέστεροι νεοσσῶν, *Mutiores pisculis*,

παρὰ Καλλιμάχῳ. B apud Callimachum.

ΒΑΛΚΕΙΑ [44], πόλις περὶ τὴν Προποντίδα. τὸ ἐθνικὸν, Βαλκειάτης, καὶ Βαλκείτης. BALCEA, urbs circa Propontidem. Gentile, Balceates & Balceites.

ΒΑ'ΛΙΣ, πόλις Λιβύης παρὰ τὴν Κυρηναίαν, [45] ἀπὸ τινος Βάλεως, ὅ ἐστιν ἱερὸν ἔχει. ὁ πολίτης, Βαλίτης. BALIS, urbs Libyæ juxta Cyrenen, à Bale quodam ita dicta, cujus etiam templum C habet. Civis, Balites.

ΒΑ'ΛΛΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα. ὁ πολίτης, Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ, Βαλλαίους μεταχαράττων εἰς τὸ νῦν λεγόμενον Πυθιον τόπον. BALLA, oppidum Macedoniæ, sicuti Pella. Oppidanus, Ballæus. Theagenes in Macedoniæ descriptione. Ballæos transferens in locum nunc Pythium appellatum.

ΒΑΛΟΙΑ [46], πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαλοιδὸς. D BALOEUM, urbs Macedoniæ, cujus gentile, Balœensis.

ΒΑΝΑΥΡΙΔΕΣ, Τυρρηνικαὶ νῆσοι, ἀπὸ Βαναύρου τοῦ Αἰακοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Βαναυρίδης. BANAURIDES, insulæ Tyrrhenicæ, à Banauro Aiacis filio ita dictæ. Gentile, Banaurensis.

ΒΑ'ΝΤΕΙΑ [47], πόλις Ἰταλίας. [48] τὸ ἐθνικὸν, Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται. E BANTIA, urbs Italiæ. Gentile, Bantiani & Bantiatæ.

ΒΑ'ΝΤΙΟΙ, ἔθνος Θρᾳκικὸν· Ἑκαταῖος. BANTII, gens Thraciæ, de qua Hecatæus mentionem facit.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, πᾶν κοῖλον, καὶ ὄρυγμα καλούμενον, ἀφ' οὗ Βαραθρήσιος. [49] ἔστι δὲ Βάραθρα πλησίον Κασίου. τὸ ἐθνικὸν, Βαραθρεύς. F BARATHRUM, locus concavus, qui etiam ὄρυγμα, id est, fossa dicitur. Hinc Barathrites. Sunt etiam Barathra apud Casium montem, cujus gentile, Barathrensis.

ΒΑΡΑΚΗ [50], νῆσος τῆς Γεδρωσίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαρακαῖος, ὡς Ἰτύκη Ἰτυκαῖος. BARACE, insula Gedrosiæ. Gentile, Baracæus, uti ab Ityce Itycæus.

ΒΑΡΒΑΛΙΣΣΟΣ [51], Φρούριον τῆς ἐω πλησίον. τὸ ἐθνικὸν, Βαρβαλισσηνός. G BARBALISSUS, castellum in oriente, muris cinctum. Gentile, Barbalissenus.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, οὐκ ἀπὸ ἔθνους, ἀλλ' ἀπὸ φωνῆς ἐλαμβάνετο· ὡς Ὅμηρος [52] τοὺς Καῖρας Βαρ- BARBARUS, non de gente, sed de lingua olim accipiebatur. Atque ita Homerus Caras Bar-

[41] Παρὰ τὸ δ' ἄφωνον.] Sic omnes editi: malim, παρὰ τὸ δ' ἄφωνον.

[42] Τὸ λοιδὸς.] Hæc in omnibus editis tam arcte conjunguntur, ut unius vocabuli speciem præ se ferant. In Voss. cod. hæc divisim leguntur, quemadmodum edi curavimus.

[43] Μυῶδες.] Chartaceus Voss. pessime exhibet κυῶδες.

[44] Βάλκεια.] Plinius lib. v cap. xxx: *In ea Pionia, Andera, Cale, Stabulum, Consium, Tegium, Balcea* &c.

[45] Ἀπὸ τοῦ Βάλεως.] Nomen hoc formatum est ex Punico *Bal*, cui Græculi terminationem adjecere. Servius ad lib. I Æneid. *Lingua Punica Bal dicitur. Apud Assyrios autem Bel dicitur quadam sacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Etymologici Mag. Auctor hujus Dei nomen Βαλὰ fecit in voce Βαβυλών. Βαλὰ γὰρ κυρίως τῇ Κελτῶν ἐκλήθη, Βὴλ. Verum male in vulgatis excusum est.

[46] Βάλοιαι, πόλ. Μακεδ.] Salmasius in margine sui libri annotavit hoc oppidum à Galeno nominari Βαλοίαν, & apud Hippocratem reperiri τὸ ἐθνικὸν Βάλοι. Tristatæ producit

[47] Βάντεια, πόλις Ἰταλίας.] Cluverius hanc urbem collocat ad levam Bardani amnis ripam, haud procula fonte. Locum vide Ital. Ant. pag. 1225.

[48] Τὸ ἐθνικὸν Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.] Neutrum gentile aut in Græcis, aut Latinis scriptoribus reperire potui. Apud Horat. lib. III. od. IV BANTINI occurrunt:

---- Mirum quod foret omnibus
Quicunque celsæ nidum Acherontiæ,
Saltusque BANTINOS, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

[49] Ἔστι δὲ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου.] Non intelligie noster nomen alicujus urbis, sed quasdam voragines, Nili effusionibus factas, monti Casio Peluſioque proximas. Strabo lib. XVI, postquam de Casio monte locutus est, de hisce Barathris ita pergit: Ἔστι ἐπὶ Πηλουσίου οὐδὲν, οὐ τὴ πόλιν Γέρρα, καὶ ὁ Χωβρίας λαμβάνων χωρὸς, καὶ τὰ ἀπὸς τῷ Πηλουσίῳ Βάραθρα, ἃ πουλὺ ὑπερέχουσιν. Νείλου, φύσῃ κοίλων δὲ ἰλυσθέν ὕδωρ τὸ τόπων. Vide eundem lib. XVII: Diodorum Sicul. lib. I. lib. XVI: lib. XX: & Polybium lib. V.

[50] Νῆσος τῆς Γεδρωσίας.] Insulam hoc nomine agnoscit Ptolemæus lib. VII cap. I. in Canthi sinu, contra Indi ostia, sed longe à Gedrosia sita. Vide Salmasium ad Solinum pag. 1187.

[51] Βαρβάλισσος, Φρούριον τῆς ἐω.] Locus est Armeniæ minoris in finibus Commagenes, quem Antoninus in Itinerario Arabissum appellat. Ptolemæo lib. V cap. XV Βαρβαλισσὸς dicitur.

[52] Τοὺς Κᾶρας Βαρβαροφώνους.] In prioribus editionibus lacuna

βαρβαροφώνους, [57] ὡς πλειμίαξ τῶν Γ'ώνων. ἔφηται δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐθνικῶς, ἀφ' ἧς Βαρβαρεία. ἔστι δὲ [58] χώρα παρὰ τὸ Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρεία, ἀφ' ἧς ὁ Βαρβαρικὸς πέλαγος. τὸ δὲ Βαρβαρικὸς, οὐκ ἀπὸ τῆς Βαρβαρείας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς Βάρβαρος. ὧν δὲ Βαρβαρικός.

A Barbariloquos, quippe Jonum suorum hostes, appellavit. A recentioribus vero tanquam Gentile usurpatur, unde Barbaria deducitur. Estque Barbaria regio apud sinum Arabium, à qua mare Barbaricum nomen habet. Barbaricus autem non à Barbaria derivatur, sed à voce Barbarus: alioquin enim esset Barbariacus.

ΒΑΡΓΑΣΑ [59], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης, ἧς Ἡρακλείης, ὃν ἐθήλυξε [60] Λάμος ὁ Ὀμφάλης ἢ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν πιπάρτῳ. [61] τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἐκκαιδεκάτῳ· ὡς Ἐδεσσα Ἐδεσσηνὸς, Γερασηνὸς, [62] Ἐμεσηνός.

BARGASA, Cariæ civitas, nomen habens à Bargaso, filio Bargæ & Herculis, quem persecutus est Lamus Omphalæ & Herculis filius, uti Apollonius libro IV Caricorum auctor est. Gentile, Bargasenus, quemadmodum idem libro XVI perhibet. Uti Edessa Edessenus, Gerasenus, Emesenus.

ΒΑΡΓΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος δυσὶν ποσὶ τῷ Γηρυόνῃ πλησιόχωρον. [63] Πολύβιος ἐν τρίτῳ. ἔστι δὲ Βάρχασα μικρὰ πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαρχασηνός.

BARGUSII, gens occidentalis ad Iberum fluvium, cujus meminit Polybius libro tertio. Est quoque Barchusa parvum Phœniciæ oppidum, cujus oppidanus Barchusenus.

ΒΑΡΓΥΛΑ [64], ὑδατήρως πόλις Καρίας, [65] ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες Φασὶν, Ἀχιλλέως κτίσμα λέγοντες. ἔστι δὲ πλησίον Ἰάσου [66] καὶ Μυώδου. [67] ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βαργύλου, ὃς πλησίον ὑπὸ Πηγάσου, πλάστα. Βελλεροφόντης δ' ἀναιρεῖ ὅπλῳ τῷ ἑπτώρῳ, πόλιν [68] ἔκτισε Βαργυλίαν. καὶ ἡ θάλασσα

BARGYLA, genere neutro, urbs Cariæ, quam Cares Andanum appellant, & ab Achille conditam tradunt. Hæc Jaso & Myndo vicina est. Nomen habet à Bargylo, qui à Pegaso ictus interiit. Bellerophontes autem ob amici casum tristatus, urbem Bargyliam condidit. Mare [cui ea adjacet] Bar-

[57] Βαρ-

lacuna conspicitur, quam Xylander voce Κᾶρας replevit: Verum præterea inferendum ὠνόμασε, aut simile quid.

[57] Ὡς πλειμίας τῶν Γ'ώνων.] Non possum quin huc transcribam verba Eustathii Archiepiscopi Thessal. ita enim ille ad Iliad. B. pag. 367. Ἔτεροι δέ φασιν ὅτι μήνις ἰδιῶν τῆς Κᾶρας ὕπνος ἐσκηνῶν ὁ ποιητὴς, ἀφ' τῶν ἐχθρῶν τῶν Γ'ώνων. Γὼν γὰρ Ὀμηρικὸν. Κᾶρες δὲ Γῶνοι ἐχθροί. Plures ab Eustathio allegantur rationes, quare Cares Barbari dicantur, verum cum hanc duntaxat innuat Stephanus, alias transcribere supervacaneum existimo.

[58] Χώρα παρὰ τὸ Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρεία.] Proprie Barbaria, non est collocanda παρὰ τὸ Ἀράβιον κόλπον, uti noster scribit: quippe ora illa maritima Τρωγλοδυτικῆς est: sed, uti optime observat Salmasius, post Rubrum mare quod inter sinum Arabicum & Persicum ad meridiem patet, versus austrum tendenti in ora sinus Barbarici, qui ad orientem jungitur mari Indico, *Barbaria* dicebatur usque ad promontorium *Rhapton*, à quo urbs totius Barbariæ Metropolis Ῥαπτὼ, & portus & Emporium. Stephanus: Ῥαπτὸν, μεθ' ὑφαλὲς τὸ ἔσχατον Αἰθιόπων, οἱ ἐκτὸς Γαίψοι. καὶ Ῥαπτὼ ὄρμος, ἢ Ῥαπτὸς πόλις. ἐπὶ δὲ μεθ' ὑφαλὲς τῆς Βαρβαρίας τὸ Ῥαπτὼ, καὶ αὐτὸ κολπῶδες. Hujus Barbariæ situm egregie tradit Marcianus Heracleota hisce verbis: Μετὰ τὸν Ἐρυθρὰν πόντον βαλόντα κόμψως ἐπὶ τὸν μεσημβρινὸν, καὶ ὁρμίσας ὀλίγον τὸν νότιον ἀγκῶνα, τό, τε ὄρος ὁ Ἐλέφας τυγχάνει κείμενον, καὶ ὁ Ἀρωματοφόρος χώρα, μικρὸν ὑπερκύψαντα τὸν ἰδιαίτερον τῆς Βαρβαρείας, καὶ τὸ Βαρβαρικὸν κολπῶδες πέλαγος. Vide quoque Ptolemæum & Auctorem Peripli Rubri maris.

[59] Βάργασα, πόλις Καρίας.] Vide Strabonem lib. XVI in Cariæ descriptione, & de situ hujus oppidi eris certissimus.

[60] Λάμος ὁ Ὀμφάλης.] Hujus Lami etiam noster meminit alio in loco. Λαμία, πόλις Θεσσαλίας τῆς Μαλιέων. Πολύβιος. οἱ μὲν ἀπὸ Λαμίου τοῦ Ἡρακλέους. Verum ibi Λαμιεῖς correximus. Apud Nonnum in Dionysiacis *Lami* aliquoties mentio reperitur.

[61] Τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνὸς.] De hoc gentili non est dubitandum. Apud Goltzium conspicitur nummus Vespasiani cum inscriptione ΒΑΡΓΑCΗΝΩΝ.

[62] Ἐμεσηνός.] Stephanus urbis nomen fecit Ἔμεσα, unde Ἐμεσηνὸς deducendum foret: verum addit: Ἔνιοι δὲ Ἐμεσσὸν εἰρήκασι, ἀφ' οὗ Ἐμεσσηνός.

[63] Πολύβιος ἐν τρίτῳ.] Sine dubio hæc Polybii verba respicit noster: Καὶ λεηλατήσας τὴ Γηρυόνου χώραν, ἐκπορεύεται πρὸς τὸ πρὸς Γλαυκωπίαν ἔθνος ἐπὶ Βαργουσίους, ἵνα δὴ τὰς &c. Vide quoque Livium lib. XXI.

[64] Βάργυλα, ὑδατήρως.] Duplici lambda hoc oppidi nomen exprimunt editiones Xylandrianam præcedentes, Βαργύλαα, ὑδατήρως πόλις Καρίας. Mira conspicitur in hac voce exaranda diversitas: sequor Xylandrum, quanquam neque τὸ Βάργυλαα, neque Βαργύλαα probem, quod ultimum Ursinus in notis ad Polybium, deceptus prava Stephani lectione, prius retinendum, & deinde ex illo auctore extirpandum putavit. Optime in chartaceo Vossiano legitur Βαργύλια, ὑδατήρως πόλις Καρίας. Præter alios, hanc vocem eadem terminatione, eodemque genere Strabo usurpavit, ita enim ille: lib. XIV. Καὶ μετὰ ταῦτα Βαργύλια, ἧς αὖτη πόλις. Mox sequitur: Πλησίον δ' ἐστὶ τὰ Βαργύλια τὰ τῆ Ἀρτέμιδι ἱερὰ τῆ Μυλασέως. ἔως ὁ Ἐπικούρειος πρόπεσχε. Polybius lib. III. Τὰς δὲ φρουρὰς ἐξάγει ἐξ Ἰασσοῦ, καὶ Βαργυλίων. Et ita quoque apud Livium esse scribendum viri docti admonuerunt. Unus Mela habet *Bargylos*, lib. I. cap. XVI.

[65] Ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες Φασίν.] Posteribus temporibus videtur hoc nomen fuisse adoptatum, cujus apud Constantinum Porphyrog. lib. I de Them. cap. XIV mentio reperitur: Verba ejus adscribam, quia emendatione indigent: Καβαλάρια δὲ ἐστὶ μῆκος ὡς δυσμικὸς ἕως αὐτῆς Μαλίτη τῆ πόλεως, καὶ τῆ Ἰασσοῦ, καὶ τῆ Βαργυλιακῆ κάστρα, ἤγουν τῆ καλυβίων Ἀνδανίου, ὃ ἐστὶν ἀπὸ Μυλασσοῦ, πόλις Ἀλεξάνδρου, καὶ αὐτὰ τὰ Βαργύλια. Male nunc in editis legitur Ἀνδανίων & Μαργύλια.

[66] Καὶ Μυώδου.] Pessime Florentina editio: Κωΐδου.

[67] Ὠνομάσθη.] Sic ex MSS Palatinis emendavimus. Editiones omnes: Ὠνομάσθησαν. Posset tamen retineri, si respicias τὰ Βαργυλίε: verum non ita loqui amat Stephanus.

[68] Ἔκτισε πόλιν Βαργυλίαν.] Quanquam hanc lectionem agnoscant libri vulgati omnes atque editi, puto tamen

[67] Βαργυλικὸς κόλπος· ἐξ οὗπερ [68] ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης.

A Argyliacus sinus dicitur. Hinc oppidani nomen Argyliates.

ΒΑΡΗ'ΝΗ [69], πόλις Μηδίας, ἐγγὺς Ἀγβατάνων. οἱ οἰκήτορες, Βαρηνοί.

BARENE, urbs Mediæ, Ecbatanis vicina, cujus incolæ Bareni vocantur.

ΒΑΡΕΤΙΟΝ [70], χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, Θεόπομπος πεντηκοστῷ δευτέρῳ. τὸ B ἐθνικὸν, Βαρητῖνος, ὡς Βρεντεσῖνος.

BARETIUM, locus ad mare Adriaticum, cujus Theopompus libro LII meminit. Gentile, Baretinus, ficuti Brentesinus.

ΒΑ'ΡΙΣ [71], πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαρίτης. λέγε [72] Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσιδίππου· καὶ ἡ πανοικία, ὡς Ἐφόρου.

BARIS, urbs, cujus gentile Barites. Βάρις etiam de domo accipitur apud Posidippum, nec non de vicinia apud Ephorum.

ΒΑΡΚΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος πῆς Τρκανοῦς C ὄμορον.

BARCANII, populus in finibus Hyrcaniæ.

ΒΑ'ΡΚΗ, πόλις Λιβύης, [73] ἥ τις Ἱεροσολυμαΐς ὠνόμασται Βαρκαῖος, [74] κλῆσις Περσέως, Ζακυνθίου, Ἀριστομεδοντίου, Λύκου. [75] λέγε Βαρκαία, D ἐξ ἧς Βαρκαιάτης. ἔνθεν Βάρκη, [76] Βαρκαῖος. καὶ [77] Βαρκαῖον τὸ Λίβυον, Φασὶ [78] Βαρκαῖον ἔθνος,

BARCE, urbs Libyæ, quæ etiam Ptolemaïs appellatur, & ex lateritiis ædificiis composita est, conditaque à Perseo, Zacyntho, Aristomedonte, Lyco. Nominatur quoque Barcæa, unde Barcæates: sed à Barce fit Barcæus. Aliquem ex Libya Barcæum nuncupant. Dicitur præterea Barcæus currus. Nam

---

[67] Βαργυλικὸς κόλπος.] Ita in MSS codicibus scriptum, & in vulgatis impressum reperio, verum corrigendum hunc in modum: Καὶ ὁ βάλασσα Βαργυλιακὸς κόλπος. Locus apud Constant. Porphyrog. elegans est, quem supra in medium adduxi, quo hanc conjecturam confirmare possem. Livius lib. XXXVII cap. XVII: *Miletum & eam oram sociorum prætervecti in Bargyliaco sinu exciti consilium ad Asiam ferunt.* Plinius lib. V cap. XXIX, etiam camporum ab hac urbe denominatorum meminit: *Apamenam primam pervagatur regionem, mox Eumenetiacam, ac dein Bargylietes campos.* Mallem hic reponere *Bargyliacos campos*, vel quod magis lectioni vulgatæ respondet, *Bargyliaticos campos*; quod possessivum non à voce Βαργύλια, sed à gentili Βαργυλιάτης commodissime deduci posset.

[68] Ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης.] Hinc optime hujusmodi gentile formatum videtur, sed corruptissime occurrit apud Ciceronem lib. XIII. Epist. LVI: *Præterea Heracleotæ, & Bargyletæ, qui item debent, aut pecuniam solvant, aut fundibus suis satisfaciant.* Confidenter hoc loco repono, *Bargyliatæ qui item debent.* Apud Plutarchum in vita T. Q. Flaminii Βαργυλιάτης occurrit: Ἀμφὶ δὲ Ἀθήνας μὲ εἰς Ἀσίαν Βαργυλιάτας ἐλθόντας &c. Hic malleem rescribere Βαργυλιάτης, nisi ethnicum Plutarchum peculiarem dialectum secutum fuisse. Sumpta esse ex Cretæ Persicis, & Epitomatorem ejus notamen reticuisse. Salmasius in margine sui libri censet gentile hunc formatum corruptum esse, & legi debere: οἱ οἰκήτορες, Βασιλικοί. Qua in re viro Cl. facile assensum præbeo.

[69] Βαρήνη.] Hoc oppidum Strabonis Ἄλσηνα, & Ptolemæo Ἀλήνη dicitur: Latinis vero Valetium & Valentium & Aletium. Cluverius, ut optime demonstrat Cl. Vossius, Valetium & Aletiam tantum duo diversa oppida in Calabria describit, cum enim omnino idemque fuerit. Plura de oppidi situ apud Pomp. Mel. eandem legere licet. Vide ejus Observ. ad lib. II cap. IV

[70] Βαρήτιον, χωρίον.] Ita hic locus conspicitur in prioribus editionibus & chartaceo Vossiano. Salmasius in annotationibus ad marginem sui Stephani exaratis, testatur se in MS invenisse, Βάρις, πόλις ἡ παλαιοκλῆς Παιόνων. Quæ verba in textum admisissem, nisi ibidem monuisset, illa ab alia manu addita fuisse. In orientali Pisidiæ parte oppidum hoc nomine extitisse liquet ex Ptolemæo lib. V cap. V. Παιόνιος δὲ Ἀλεξάνδρια, Παλαῖον Βόσπορος, Βάρις, Κόρακησσα &c.

[71] Βάρις, πόλις.] Varias hujus vocis significationes apud Hesychium, Etymologici Magni auctorem, & alios lexicographos reperies.

[72] Ἡ τις ἡ Πθολεμαΐς.] Multi, inter quos etiam Stephanus, Barcen & Ptolemaidem pro eadem urbe habent, uti observat Bochartus. Strabo lib. XVII: Εἶθ' ἡ Βάρκη ὡσαύτως, τοῦ Πτολεμαΐδος. Plinius lib. V cap. V. *Ptolemais, antiquo nomine Bar-Barce.* Servius in lib. quart. Æneid. *Barce autem civitas est Pentapoleos, quæ hodie Ptolemais dicitur.* Vide quoque Suidam & Sophoclis Scholiast. ad Electram. Verum Ptolemæo lib. IV cap. IV Ptolemais & Barce sunt diversæ urbes, quarum illa in littore, hæc in mediterraneis collocatur. Scylax Caryandensis: Ἡ δὲ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης σταδίους φ'. Ptolemaidem Ptolemaï condidere, non quo loco erat urbs, sed quo loco erat portus Barces, de quo idem Scylax: Ἐκ δὲ λιμένος ἡ Κυρηναίης μικρὸς, λιμὴν δ' ἡρῷος Βάρκης ἐφ' Ἑσπερίδας σταδίους χιλ'. Ex rursum: Ἐκ δὲ λιμένος ἡ ἡρῷος Βάρκης ἐφ' Ἑσπερίδας σταδίους χιλ'.

[73] Λιβύης.] Sumitur de regione apud Herodot. Musa IV: Αὐχοῦσι δὲ καὶ αὐτοὶ οὗτοι ἀπὸ χώρης οἰκῆσαι Κάσπιοι, ὀλίγον ἔθνος, κατὰ τοῦτο ἐπὶ θαλάσσης κεῖται τῶν πάντων πέρην ἡ Βαρκαίης.

[74] Βαρκαῖος.] Goltzius edidit nummum cum inscriptione: ΒΑΡΚΑΙΩΝ. Ptolemæus secundum formam regioni solitam formavit gentile Βαρκαίτης, ita enim ille lib. IV cap. IV. Καπτχουσι δὲ τὴν χώραν, τὴν μὲ ὑπὸ τὴν Πενταπόλει Βαρκαίτης.

[75] Κύρσης Περσέως, Ζακυνθίου &c.] Horum conditorum genealogiam eruere, res non adeo facilis est. Ex nostro non liquet, illos affinitate fuisse conjunctos. Herodotus lib. IV perhibet, Arcesilaum Batti filium extitisse, qui cum fratribus suis seditiones exercuit, donec illi relicto eo, in alium Libyæ locum migraverunt, ubi fœdere sancito, urbem hanc condiderunt. Verum fratrum nomina ibid em non exprimuntur.

[76] Βαρκαῖος.] Sumitur de regione apud Herodot. Musa IV: Αὐχοῦσι δὲ καὶ οὗτοι τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Βαρκαῖον ἐκ τῆς Λιβύης ἐς τὴν Σκυθικὴν ἀπικόμενον, καὶ τοῦτο τὸ ἔθνος ἐπονομάσαι Βαρκαίους.

[77] Βαρκαῖον τὸ Λίβυον.] Hinc evidentissime liquet, τὸ Βαρκαῖον tam late patere, ut non duntaxat pro Barcæ incolis, verum etiam pro aliis circumjacentibus Libyæ incolis sumi possit. Hesychius per Barcæos currus, intelligit, Libycos: Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς.

[78] Βαρκαῖον ἔθνος.] Sic edi curavit Xylander, sed ut ingenue fatear, non possum hac correctione acquiescere. Editiones Xylandrianam præcedentes: Βαρκαῖον ἔτος·: quod itidem à mala manu existimo, licet Palatini, nunc vero Vaticani codices, nec non chartaceus Vossianus constanter ita exhibeant. Duobus modis hoc mendum commodissime posset tolli, legendo vel Βαρκαῖοι ἵπποι, vel Βαρκαῖοι ὄχοι, quod ultimum præfero, tanquam minus à vulgata lectione recedens. Totum locum ita conceperam, atque distinxeram: Καὶ Βαρκαῖον τὸ Λίβυον φασὶ, οἷς Βαρκαῖοι ὄχοι. Sophocles in Electra:

Μίτυπτε συμπάσῃσι Βαρκαίοις ὄχοις.

ἔθνος, ὁι [79] τὰς ἱπποτροφίας ἀφ' ὧν Ποσ- A
δῶνος, ἰωνιχῶν ὄντων ἀφ' Ἀθηνᾶς ἐμαθον.

ΒΑΡΥΓΑΖΑ [80], ἐμπόριον Γεδρωσίας, τὸ σφόδρα ἐπίσημον. οἱ οἰκοῦντες, καὶ ὁ κόλπος, [81] Βαρυγαζηνοί.

ΒΑΣΑΝΙΣΑΙ [82], ἔθνος Θρᾴκιον, ἀπὸ B
τοῦ ὁ Βασανίσης ὀνόματος. τινὰ δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι, τρισυλλάβως.

ΒΑΣΗΡΑ, πόλις Φοινίκης. [83] τὸ ἐθνικὸν, Βασηρεύς, οὗ Ἀλίφηρα Ἀλιφηρεύς.

ΒΑΣΙΝΝΟΙ, Ἀραβικὸν ἔθνος· Γλαύ- C
κος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἐπιχωριολογίας.

ΒΑΣΙΛΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· [84] Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βασιλίτης.

ΒΑΣΤΑΡΝΑΙ, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν. Διονύσιος ἐν περιηγήσει,

Πολλὰ μάλ' ἐξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοὶ, [85] Σαμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστέρναι τε.

ΒΑΣΤΑΝΑΒΟΣ, Ἀραβίας σταθμός. E
τὸ ἐθνικὸν, Βαστεναβηνός.

ΒΑΤΑΝΕΑΙ, σωσικία Συρίας, [86] ἡ δὲ Βαταναία ἐνικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης. [87] ἔστι δὲ Βάπαια πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.

ΒΑΤΕΤΑΡΑ [88], πόλις Λιγύων, ἡ- F
λυκῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βατεταραῖος.

ΒΑΤΙΕΙΑ [89], τόπος τῆς Τροίας ὑψηλὸς· κέκλη-

Si quis tamen τὸ ἱππο- loco ὃ ὄχο- in textum recipere malit, non aciter cum ipso contenderim, cum etiam multa pro hac emendatione dici possint: est enim notissimum τὸν ἱππικὸν in Libya inventam esse, uti ex Pindaro & ejus Scholiasta manifeste constat. Verum cum in MSS & vulgatis tam magna conspiciatur lectionum varietas, indicabo & tertium modum, quo hic locus instaurari possit. Καὶ Βάρκαιον τὸν Λίβυον φασὶ· Βάρκαιον ὄντα, ὃ πᾶς ἱπποτρόφος παρὰ Ποσειδῶνι· ἰωνικῶς δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔφησθη.

79 Τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνι &c.] Totum hunc locum Stephanus ex Mnasea Libycis transcripserat, cujus scriptoris nomen Epitomator reticuit: ut hoc argumento evidentissimo evincam, Hesychii locum addere necesse habeo: Βαρκαίους ἴσως. Λιβυκοῖς. ὅτι δὲ ἱππεύειν ἐδίδαξεν τὴν ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐφ' ὑγρᾶς ἅρμα ζεῦξαι διδαχθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. τὸ δὲ ἰωνικῶς ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης.

80 Βαρύγαζα.] Genere neutro & numero plurativo hanc vocem usurpat Arrianus in Periplo Mar. Rubri: Ἀφ' ἧς μίλοις ὀγδοήκοντα πλοῦς ἐστὶν ἐπὶ Βαρύγαζα τὰ ἐμπόρια. Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐγκεχωμίασται. Situm celeberrimi hujus emporii habes apud eundem Arrianum, & Ptolemæum lib. VII cap. 1.

81 Βαρυγαζηνοί.] Male Xylandriana: Βαεργαζηνοί.

82 Βασανίσιοι.] Sic legunt MSS & vulgati omnes. Salmasius in suo libro correxerat Βάσσιοι, quod deinde alio loco iterum confirmat, addens inde regionis nomen Βασσῖνις apud Suidam reperiri. Verum non puto illud nomen de hac gente Thracica deductum esse. Βασσῖνις est regio quæ ditioni regis Og (de quo Num. 21) subjacet, & alio nomine *Basan*, dicebatur. Hujus meminit Cyrillus ad 19 Cap. Proph. Amos: Χώρα ἡ Βασσῖνις, δύσεσί τε & δύσεσι. Et Theodoretus ad eundem locum: Δαμάλεις δὲ αὐτὰς τῆς Βασανίδος ὀνομάζει, ὡς ἀδροδιαίτους, ἢ χιλιὰς πανδαισίαν ἡτοιμάσθη. Existimo itaque Suidam de hac Basanitide locutum fuisse.

83 Τὸ ἐθνικὸν Βασηρεύς.] De hoc oppido nemo antiquorum mentionem fecit: Goltzius tamen Titi nummum divulgavit cum hac inscriptione, ΒΑΣΗΡΕΩΝ.

84 Παυσανίας ὀγδόῳ.] Hæc sine dubio Pausaniæ verba nostrer respicit, in quibus de conditoribus & ruinis hujus oppidi agitur: Τῶν δὲ χωρίων ἃ ἀνωμολόγηται Βαῦκις τοὺς ὑπὸ Κυνηλεῶν, ὁ Κρεσφόντης τοῦ Ἀριστομάχου τὸν πρωτέρου παῖδας, ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἐρείπια ἦν Βασιλὶς καὶ, ὃ Δημοῦς ἐφ' ἑαυτοῦ ἐλάσσονος.

85 Σαμάται.] In MSS & aliis editionibus Σαμήται legitur, quod ob versiculi modulum non est ferendum, uti docet Eustathius ad Dionysii locum à Stephano citatum.

86 Ἡ δὲ Βαταναία ἐνικῶς.] Josepho lib. II de bello Jud. cap. 2 dicitur Βαθανέα, pars regni Herodis: Hebraice בשן *Basan*, & Syriace בתנין *Batnan* & בתניא *Botnaea*, regio transjordana pinguedine sua celebris.

87 Ἔστι δὲ Βάπαια πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Vereor ne hic scribendum sit Βασσῖνις vel Βασσῖνα. Stephanus in voce Βασσῖνα, Οἱ δὲ νῦν Βασσῖνοι αὐτὴν καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν Βασσινίτης. Et in fine ejusdem sectionis inquit: Δανιήλου δὲ τοῦ Β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βασσῖνα, ἡ Βασσῖνα καλεῖται. τὸ ἐθνικὸν, Βασσινῖται. Quam manifestum hinc Epitomæ conspicitur argumentum. Promittit enim Stephanus se in Βασσῖνα demonstraturum, quare hoc oppidum sic appellatum fuerit. Verum is qui Stephani opus in compendium redegit, lectorem jam frustratur & inanem dimittit.

88 Βατίτραρα, πόλις Λιγύων.] Lectionem vulgatam, quam etiam MSS agnoscunt, minime probo, in quibus erat πόλις Λυγίων. Nos emendavimus, uti nunc legitis.

89 Βατίεια, τόπος τῆς Τροίας.] De eo vide Homerum Iliad. B.

κέλλη) [90] ἀπὸ Βατίας τινὸς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. [91] ἢ ἀπὸ τῆς πάντα τῶν ἵππων, ἤγουν τῆς τροφῆς, τροπῇ τοῦ π εἰς β. [92] ἢ ἀπὸ τῶν βάτων. [93] τὸ ἐθνικὸν, Βαλιδὸς, καὶ Βαλειάτης.

A ita à Batea quadam denominatus, teste Hellanico libro primo Troïcorum. Vel nomen habet ἀπὸ τῆς πάντα τῶν ἵππων, quod equorum alimentum denotat, π in B mutato: vel ἀπὸ τῶν βάτων, id est, à rubis. Gentile, Batiensis, & Baticates.

ΒΑΤΗ [94], δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἧς ἦν ὁ [95] Ἄβρων ὁ Καλλίᾳ ἐξηγητὴς, ὡς ἐστορεῖ ὁ Ἰουσὼν γεγραφώς. [96] τὸ ἐθνικὸν ἐπιῤῥημαλικῶς, Βατῆθεν. ἐκ δὲ τοῦ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιῤῥήματι χρῆσθαι, ὡς ὅτι τὸ δήμων· [97] ἢ τῇ γνωσικῇ μὲν σοφίᾳ, ἢ τῷ ἀναλόγῳ, [98] ἢ τῷ σωῄ τῆς χώρας. καὶ τοπικὰ, δῆλα.

B BATE, populus tribus Ægeïdis, ex qua Abro Calliæ interpres, qui de festis & sacrificiis scripsit, originem habet. Gentile adverbialiter formatur Βατῆθεν, ex Bate. Non enim oportet in omnibus gentile investigare, sed adverbio uti, præsertim de Populis Atticis; vel C genitivo cum præpositione, vel analogia, vel confueta regioni forma. Localia sunt manifesta.

BAT-

BAT-

Iliad B. & ad illum locum Eustathium & Didymum; item Strab. lib. XII. Dyct. Cretensis inter urbes Trojanis amicas enumerat *Potyram*, de qua nihil ufpiam legitur. Fortaffis ibi *Batiæam* non male correxeris.

[90] Ἀπὸ Βατίας τινός.] Secundum Stephanum *Batea* Dardani uxor, & Troïs filia fuit, ita enim ille in Δάρδανος. Ὁ δὲ Τρὼς ἀπαγαγόμενος τὴν Δάρδανον, δίδωσι αὐτῷ τὴν θυγατέρα Βατίαν. Vide etiam Apollod. de origine Deor. lib. III. Hanc Lycophron alio nomine Ἀεσσώλαν appellat, ut ejus Scholiastes teftatur alibi.

[91] Ἢ ἀπὸ τῆς πάντα τῶν ἵππων.] Hæc fine dubio Stephanus ex Epaphrodito hauit, cujus grammatici nomen, fæpiffime à noftro citatum, nunc expunxit Epitomator. Ut evidentiffime hoc confirmem, addam Epaphroditi verba, uti ea tranfcripfit Etymologicus Magni Auctor: Ἐπαφρόδιτος φησὶν, ἀπὸ τοῦ πατῶ, πάντος. τοῦ δὲ τοῦ πάντα τῶν ἵππων. τοῦ γὰρ ὃν τοῖς ἑδῆς ὅλοις τὸ ἐσθίειν ἀφιᾶσιν, πατοῦντες τὸ πλησιάζουσι τοῖς βοσκοῖς. ἐν δὲ τῷ πάντα τῶν τῇ πολλάκι τοῦ Γλαύκου. Verum longe alio fenfu τὰ πάντα accipit Etymologus, quam noster: hic ἀπὸ τοῦ πασσάλου, ille vero ἀπὸ τῆς τροφῆς, quæ fignificatio apud alios non adeo trita & obvia eft, imo fæcor me unquam nifi hoc loco legiffe: verum fi quis in memoriam revocet, τὸ πατῶ non duntaxat *ambulare* & *conculcare*, verum etiam *vefci* & *commedere* denotare, & τροφὴν notionem inde facillime deduxerit. Vide quæ de fignificatione τοῦ πατῶ pag. 110 comment. 19 fufius defleruimus.

[92] Ἢ ἀπὸ τῶν βάτων.] De hac opinione mentionem fecit Euftathius ad Homeri Iliad. B. pag. 351: Τινὲς δὲ βατῶνα φασὶ, πλὴν Τρωϊκῆ πλησιοχωρίαν οὖσαν τῇ ἐπὶ τῷ Βατίᾳ, τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ χρῆσθαι. αὕτη δὲ Βατίαις, τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ χρῆσθαι. αὕτη δὲ Βατίαις, τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ χρῆσθαι. Πόθεν δὲ ἡ ὕλη τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ χρῆσθαι. Mendum latet in hifce verbis, ego τοῖς δὲ Βατίαις φασὶ. Primo enim loco vox quatuor, & poftremo tribus fyllabis eft proferenda. Præterea apud Pindarum hodie non legitur Βατίαι, fed Βάτια, hæc enim verba refpicit Euftathius:

- - - - Λὰξ ἰὼν - - -

Κλεαρχος δὲ φησὶν, Βατίαν τὸ ἀπόρρητον. - - -

Hunc igitur Trojano in agro locum ἀπὸ τῶν Βάτων, id eft, à rubis appellationem accepiffe, multo probabilior eft opinio, quam eam vel ab heroina quadam vel aliunde deduxiffe: nam circa Idam montem βάτοι five rubi magna copia naícebantur, teste Dioscoride lib. IV cap. XXXIX, quos ille à loco βάτους Ἰδαίους, id eft *rubos Idæos* nuncupavit. Plinius lib. XXIV cap. XIV. *Idæus rubus appellatus eft, quoniam in Ida, non alias naícitur.*

[93] Τὸ ἐθνικὸν, Βαλιδὸς, καὶ Βαλειάτης.] Sic exhibent editi: verum à Βατίαις deductum effe Βαλιδὸς, mihi non fit veriffimile: nam uti ab eodem tonte noster derivat τὸ Βαλειάτης, Sic ego eodem jure inde τὸ ἐθνικὸν Βαλιεάδης à Βατίᾳ, five Βατίᾳ factum effe: nam alterutrum genuinum loci nomen fuiffe, liquet ſaris evidenter ex verbis Etymologi jam allegatis, ubi inquit ex Βατίᾳ per ploper poeticam licentiam ufus eft. Addam & alia Etymologici Mag. Auctoris verba: Βατία, λέγεται δὲ ὁ βάτος ἤγουν τόπος. Λέγει δὲ Βάτης, Βατία Δῆλε δ', ὡς Αἰτωλὸς Αἰτωλίᾳ, τὸ ἐθνικὸν, Βαλιδὸς, καὶ Βαλειάτης. Ergo à Βατία vel Βατίᾳ formandum τὸ ἐθνικὸν, Βαλιδὸς & Βαλειάτης: Verum à Βατίᾳ, quam lectionem codex Voſſianus mihi exhibuit: unde non levis oritur ſuſpicio, in principio hujus tmematis ſcriptum fuiffe olim, Βάτια vel Βατία, τόπος ἢ Τρωϊκὸς ὑλικὸς, nam Βατίαια poëtica auctoritate fictum eſt, ut jam probavimus.

[94] Βατὴ, δῆμος &c.] Vide Meurſium de Populis Atticis.

[95] Ἄβρων ὁ Καλλίᾳ ἐξηγητὴς.] De Abrone videndus Cl. Voſſius de Hiſt. Græc. lib. III. Et Jonſius de Script. Hiſt. Phil. lib. IV. De Callia legendus idem Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. I cap. IX. & Jonſius eodem tractatu lib. II cap. III.

[96] Τὸ ἐθνικὸν ἐπιῤῥημαλικῶς, Βατῆθεν.] Adverbii forma loco gentilis uſus eſt Plutarchus in Lycurgo Rhet. Ἀεσσηνὸς Βατῆθεν. Diogenes Laert. in Epicuro: Φιλοκράτης Βατῆθεν. Quod noſter aliis in locis τὸ δήμοτικὸν, nunc τὸ ἐθνικὸν appellavit. Ab omnibus plerumque Demis populare nomen deducitur, quod adverbii formam repræſentat, exceptis in ις deſinentibus, ab iis enim fæpiſſime duplex τὸ δημότικὸν nomen formatur, ſic Ἀγνοῦς Ἀγνουσὸν & Ἀγνουσῆθεν. Ἀχραδοῦς, Ἀχραδουσὸν, Ἀχραδουσῆθεν. Et ita in multis aliis.

[97] Ἢ τῇ γνωσικῇ μὲν σοφίᾳ.] Gentile nomen cum inventu difficili fit, tum plerumque ſolent ſcriptores uti genitivo cum præpoſitione, quæ formatio artificialis, five κοινὴ τῶν πολλῶν appellatur. Ἀγλαῦρος Δαίμονος, ἱππεὺς ἐκ τῆς Γνωσικῆς φυλακῆς. τὸ ἐθνικὸν, κοινῶς πολλῶν Ἀγλαύρου Δαίμονος, ἢ τὸ ἀπόρρητον. Sic in voce Αἰσχύνομαι etiam teſtatur, gentile nomen iſtius urbis non fuiſſe in uſu, quod tamen formavit ad ſimilitudinem aliarum urbium circumjacentium, & ex lege artis cum genitivo & præpoſitione. Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἴσμεν οὐ χρῆσθαι. ἡ πόλις δὲ ἐστὶ παρὰ τὴν Ἀθηναίων, ὡς φησὶν Ἀθηναῖος Ἀθηναίους, &c. ἔστι Αἰσχρωνίδης. ὁ δὲ ἐκ τούτων τῶν τόπων ἐστὶ, ὅτι τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων. ὡς Πιεριανὸς Πιερικὸς, οἱ μὲν ἀπὸ Γνωσικῆς τῆς Πιέρειας &c. Δωσιάδου δὲ ἐξ Αἰσχρῶν φάσκοντος τὸ ἐθνικὸν. πολλαχοῦ γὰρ τοιοῦτο, μάλιστα οἱ τῆς Δημοῦς τῆς Ἀθηναίων. Plurima hac de re inveniet lector vel in prolegomenis ad hunc ſcriptorem, vel in tractatu quem περὶ ἐθνικῶν meditamur.

[98] Ἢ τῷ σωῄ τῆς χώρας.] Cum alio modo Europæi, & alio modo Aſiæ incolæ, teſte Stephano in Ἄσσηνοι, gentilia ſua formare ſoleant, alio modo Ægyptii, alio quoque Perſæ, Aſſyri, Meſopotamii, Syri &c. Scriptores confuetam unicuique regioni formam & terminationem ſequi neceſſe habent. In voce Βολγασιὰς hanc differentiam noſter egregie commonſtrat: nam inde ex analogia & lege artis deduci poſſet Βολγασιὸς, verum quia hujuſmodi forma regioni non eſt familiaris in de Βολγασιανῶν derivandum eſt: τὸ ἐθνικὸν ὀφεῖλα Βολγασιὸς, ὡς Ἀφροδισιὰς. ἀπὸ κοινοῦ ὁ τύπος τῆς χώρας. λεκτέον Βολγασιανός. Vide quoque hac de re in voce Ἀμφίπολις, Δοκίμιον, Φιλαδέλφεια & aliis in locis plurimis.

ΒΑ΄ΤΝΑΙ [99], πόλις ἡ Ὀ΄ρροίωνις. [1] τὸ Ἀ ἐθνικὸν Βα΄ναῖος, Δω΄ς ἡ χαρακτῆρα, ὡς Ἐ΄δεσσαῖος, καὶ Καρραῖος.

ΒΕΒΡΥ΄ΚΩΝ ἔθνη δύο· τὰ μὲν, περὶς τῶν Πόντῳ, ἐν τῇ Ἀ΄σίᾳ· τὰ δὲ, [2] ἀφ' ἃ τῆς Ἴβηρσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ· [3] περὶ ἡ ἐν Ἀ΄σίᾳ, Β Δω΄φορει γενέναι δοξαι, ὅτι λατὸ Βέβρυκος, [4] ἢ λατὸ Βεβρύκης. καὶ ἄλλοι ἄλλως. [5] τὸ ἐθνικὸν Βεβρύκιος, καὶ Βεβρυκία. Εὕρηται ἐ Βέβρυσα, ὡς φοίνισσα, Κίλισσα, Θρῆσσα. ἔχει δὲ οἰκειότητα τὸ σ πρὸς τὸ ξ.

ΒΕ΄ΛΒΙΝΑ [6], πόλις Λακωνική· Παυσανίας ὀγδόῳ. [7] Ἀ΄ρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι. [8] τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης. C

ΒΕΛ-

BATNÆ, urbs Osdroenæ. Gentile, Batnæus, propter solitum loquendi modum, uti Edessæus, & Carrhæus.

BEBRYCES, duæ hac appellatione gentes, altera ad Pontum in Asia, altera vero circa Iberos in Europa. De illa quæ est in Asia, diversæ extitere sententiæ. Quidam existimant, quod Bebryx, nonnulli quod Bebryce genti nomen imposuerit, & alii aliter. Gentile, Bebrycius, & Bebrycia. Reperitur quoque Bebryssa, uti Phœnissa, Cilissa, Thressa. Σ enim cum Ξ affinitatem quandam habet.

BELBINA, urbs Laconica, cujus meminit Pausanias libro VIII. Ab Artemidoro pro insula habetur. Gentile, Belbinites, uti Æginites.

BEL-

99 Βάτνα, πόλις ἡ Ὀῤῥοίνις.] Codex Voss. male Ἐῤῥοίνις. Optime emendavit Hieronymus Surita Ὀσδοηνίς. Ammianus Marcell. lib. XXIII: *Denique cum exercitu & Scytharum auxiliis Euphrate navali ponte transmisso, venit ad Batnas, municipium Osdroënæ, ubi illatabile portentum offendit.* A priscis Macedonibus conditum esse, idem testatur lib. XIV: *Batnæ municipium in Anthemusia conditum, Macedonum manu prisorum, ab Euphrate flumine brevi spatio disparatur, refertum mercatoribus opulentis.* Optime observat Valesius geminas olim Batnas fuisse, alias in Syria cis Euphratem, alias Osdroënæ trans Euphratem satis celebres. Utrumque oppidum manifeste distingui, ex Ant. Itinerario facillime probari posset.

1 Τὸ ἐθνικὸν Βα΄ναῖος, Δω΄ς ἡ χαρακτῆρα.] Nostrer, quotiescunque ultima voce utitur, intelligit peculiarem, & regioni solitum loquendi typum & formam. Verum non censeo terminationem in αῖος hujus regionis incolis familiarem fuisse. Hic error & ingens oscitantia non Stephano, sed potius Hermolao est imputanda, sine judicio optima quæque exstirpanti. Stephanum in genuino suo opere etiam aliud gentile ab hoc oppido formasse κατὰ τὴ ἐπιχώριον τύπον ἐ χαρακτῆρα, evidentissime liquet in voce Χαγὲ, ubi nostrer ita scribit: Τὸ ἐθνικὸν δυσὶ τόποις ἐ Χωχλώς, καὶ Χαγὲ ἐ, ὡς τὸ παραπλήσιον χωρία Καβρίαῖος Καβρίωνος, Βαλιαῖος Βαλίωνος. Itaque valde miror τὸ ἐθνικὸν Βαλιώνις suo loco non insertum fuisse, & licet nunc ordine ultimum conspiciatur, habet tamen terminationem regioni solitam & familiarem.

2 Παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν οὐ τὴ Εὐρώπην.] Dio Coccianus, quemadmodum Lycophronis Scholiastes perhibet, Narbonenses appellavit Bebrycas, & ad Pyrenæos montes, Hispaniam à Gallia dividentes, collocat. Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βεβρυκας λέγει, γεγόνοτα ἔτω, τῶν πάλαι μὲν Βεβρύκων, νυὶ δὲ Ναρβωνησίων, ἐπὶ τὸ Πυρηναῖον ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τῶν χωρίων Ἴβηρίαν καὶ Γαλατίαν. De iisdem Europæis Bebrycibus alius est locus præstantissimus apud eundem Lycophronis enarratorem hisce verbis: Εἰσὶ δὲ ἔ ἄλλοι Βεβρυκες ἴδιοι· Γαλατῶν, μαλλὸν Πυρηνῶν (male in vulgatis Περμῶν) ἐ Κελτικῶν ὄρων ἐ Ἴβηρίας κείμενοι, οἱ καλοῦνται Ναρβωνήσιοι. Marcianus Heracleota etiam eos Iberis vicinos statuit, ita enim ille:

---- Εἶτ' Ἴβηρες οἱ αὐχενίοις.
Ἐπεῖνα τόποις δὲ κοῖτος ἦ τόπος
Βέβρυκες.

Hæc regio à virgine quadam *Bebrycia* nomen accepit, cujus meminit Silius lib. III:

Nomen Bebrycia duxere à virgine colles.

Et mox sequitur lib eodem:

Famque per & colles & densos abiete lucos.
Bebrycia Pænus fines transcenderat aula.

3 Περὶ δὲ ἡ ἐν Ἀ΄σίᾳ, Δω΄φορει &c.] Quemadmodum incertum est, unde Bebryces Asiatici nomen traxere, ita quoque eorum habitatio vaga atque admodum incerta habetur: Nam quidam perhibent, eos agrum Trajanum incoluisse, inter quos Lycoph. Scholiasta: Τὸν Τρφίαν παρὰ Βεβρυκας ὁμοίως. ὅθεν ἐ Βεβρύκιος (ita legendum est pro Βεβρυκίαν) αὐτὸν καλεῖσι. καὶ τὸ σύζυγον παλαιὸν Βεβρύκιον παῖς καλεῖσθαι. Apollonius Rhod. lib. II, Bebrycas & Amyci regionem ponit circa Bosporum in Propontide. Theocritus Idyll. XXII eos collocat ultra Bosporum in Bithyniæ littore, quod Pontus alluit, ut & Dionysius Periegetes. Apolloni Scholiast. ad lib. II refert, eos loca quædam circa Ephesum & Magnesiam incoluisse, præterea ex Charone addens, Lampsacenorum regionem Bebryciam nunc patam fuisse. Hæc sunt ejus verba: Κατοικῆσαι δέ τινες ἦ Βέβρυκιαν ἐ ἀφ' ἑαυτῶν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου καὶ ἐ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι, κ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν ὡσαύτως Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, λατὸ ἦ κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. τὸ δὲ ἔθνος αὐτῶν ἐξανῆναι Δρέπης τὴς ἡμουμβίας πολέμους, καθάπερ ἐ ἄλλων ἐθνῶν. Strabo lib. XII conjicit, Bebrycas Thracas fuisse, ubi quoque varias de Bebrycibus opiniones recenset.

4 Ἢ λατὸ Βεβρύκης.] Bebrycæ genealogiam fusius describit Eustathius in comment. ad Dionysii Periegesin, scilicet fuisse Ægypti fratris filiam: τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Βεβρυκίαν φασὶ κληθῆναι λατὸ Βεβρύκης Αἰγύπτιε μὲν ἀδελφοπαίδες, μίαν δὲ ἦ γνησίαν Δαναΐδα, ἀλλοφύλῳ ἦ Ὑπερμνήστρας &c. διὸ ἐ Βεβρυκίαν ἢ Βεβρυκίνην ἀπ' αὐτῆς κληθῆναι τὴν χώραν οἱς λέγουσι. Verum Etymologici Magni Auctor Bebrycum appellationem deducit λατὸ ἦ βρύχειν quod *fremere* & *frendere* denotat: Futurum hujus verbi est βρύξω, unde βρυξ & per ἀναπαλιμπαιγμὸν Βικρυξ. Fortassis à voce βρυξ deductum est Belgicum & Germanicum *Brusch*, quo homo morosus & frendens denotatur.

5 Καὶ Βεβρυκία.] Latino ore Bebrycum regio *Bebrycia* dicitur. Hyginus cap. XVII: *Amycus Neptuni & Melies filius, Bebrycia rex.* Vide quoque Servium ad lib. V Æneid.

6 Βέλβινα, πολ. Λακων. Παυσανίας ὀγδόῳ.] In tota Pausaniæ Periegesi ἦ Ἐπιδίης hujus oppidi memoria non reperitur. Aut Stephanus in vitiosum incidit codicem, aut locum non recte transcripsit, aut hodiernæ editiones sunt emendandæ, in quibus lib. VIII nunc legitur Βελεμινα. Λέγεται γὰρ δὲ οἱ Λυκάων τὴν Βελεμίνου ἦ σφετέρας τὸν ἀρχαῖον ὀνομάσαι Λακεδαιμονίους. Parum abest quin τὸ Βελεμίνων in Pausania expungam, inductus auctoritate Plutarchi, qui ipsa de hac *Belbina*, & controversia inter Lacedæmonios & Arcadas agitata, mentionem facit, ita enim ille in Agid. & Cleom. Ἐκ τύτε Κλεομένην αὐτὸν οἱ Φορῆοι πίμπτον καθελόμενον τὸ ἐπὶ τὴν Βελβίνας Ἀ΄γιδος. ἱρώδοτος δὲ ἦ Λακωνικῆς τὸ χωρίον ἐσί, κ τὸν ἀρχὸς τὴς Μεγαλοπολίτας ἐν ὑπόνοιαν.

7 Ἀ΄ρτεμίδωρος νῆσον αὐτὴν φησι.] Tanta mentis stupiditate Artemidorum laboralsse non existimo, ut ille sibi persuaserit locum istum Laconicæ insulam fuisse, aut insulam hoc nomine circa Laconicum littus extitisse. Belbina insula non procul ab Ægina sita est: Strab. lib. VIII: Νησίδια δὲ ἐξαίρετα πολλὰ μὲν ἐστὶ τὴ ἠπείρε. Βέλβινα δὲ ἐστὶ τὸ πλησίον ἀπόπλουν.

8 Τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης &c.] Malim: τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης vel hoc modo: Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης.

ΒΕΛΓΙΚΗ[1], ἡ χώρα, ὡς Βαιλικὴ, ἀπωτικὴ τῆς Γερμανίας. ὁ οἰκήτωρ, Βελγικὸς, ὡς Ἀττικός. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ Βέλγη, ὡς Ἀκτὴ Ἀττική. [2] τὸ ἐθνικὸν Βελγεία, ἡ χώρα.

A BELGICA, uti Bætica, regio Germaniæ proxima, cujus incola Belgicus, uti Atticus. Derivatum videtur à voce Belge, uti ab Acte Attice. Belgia etiam genere fœminino de regione usurpatur.

ΒΕΛΗΔΟ'ΝΙΟΙ, ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ. Παρθένιος ἐν Δήλῳ,

[11] Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τὸ πρόρρω ἄκρα Βεληδονίων.

B BELEDONII, gens juxta Oceanum, cujus meminit Parthenius in Delo.

Neque remotorum promontorium Beledoniorum.

ΒΕΛΙΤΑΝΟΙ, οἱ αὐτοὶ τοῖς Λυσιτανοῖς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τρίτῃ γεωγραφουμένων.

C BELITANI, sic ipsi Lusitani appellantur, uti perhibet Artemidorus libro tertio Geographicorum.

ΒΕΛΙΤΡΑ[12], πόλις Ἰταλίας, [13] ἡ Ῥώμης ἀπέχουσα, [14] ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσι γεγραφὼς ἑβδομηκοστιάσῃ. [15] τὸ ἐθνικὸν Βελιτρανὸς, τῷ ἐθνικῷ τῆς χώρας.

D BELITRA, urbs Italiæ non procul à Roma, uti inquit Phlegon Olympiade centesima septuagesima quarta. Gentile, Belitrianus, ex regionis consuetudine.

ΒΕΛΩ'Ν[16], πόλις ἐν παλαμῷ ἐν τῇ Βαιτικῇ τῆ Ἰσπανίας. ὁ πολίτης, Βελώνιος.

BELÔN, urbs & fluvius in Hispania Bætica, cujus cives Belonius.

ΒΕΜΒΙ'ΝΑ, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ βέμβινον, καὶ πόλιν φησίν. ὁ πολίτης,[17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης. ἀφ' ἧς Ῥιανὸς,

BEMBINA, vicus Nemeæ. Hellanicus vero Bembinum, & oppidum appellat, cujus oppidanus Bembinetes, uti Stagirites. Apud Rhianum

E

---

[1] Βελγικὴ, ἡ χώρα.] Vide in voce Αἰγιαν. In Βιλδεια, quam Persicam urbem statuit, etiam legitur Βιλδωνιάτης, ὡς Λιχαονιάτης: Apud Stobæum Serm. XXXVIII Βελωνίτης occurrit, quod ab insula Belbina formatum videtur: Καὶ ὀνειδίζει μοι, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκόνιος, ὁ Βελβινίτης. Ita emendavit vir doctus pro Βελδωνίτης.

[2] Βελγικὴ, ἡ χώρα.] Male in Aldina, & quæ illam excepit Florentina: Βελγικὸς, ἡ χώρα.

[10] Τὸ Ἰλλυρικὸν Βελγία, ἡ χώρα.] Ita libri MSS & Xylandrina quam sequimur: pessime in aliis legitur: τὸ Ἰλλυρικὸν Βελγικὸν ἡ χώρα.

[11] Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τὸ πρόρρω ἄκρον Βεληδονίων.] Codex Voss. Οὐδ' ἀπόλεπτο πρόρρω. Verum hæc lectio est maxime depravata, ut & codicum vulgatorum. Optime incomparabilis Salmasius in margine sui libri legendum existimat: Οὐδ' ἀπὸ Χαονιτῶν ἄκρον Βεληδονίων. Est versus pentameter, optime suis numeris constans. Ἀκροτηλίτης Βελησσίμενα vocat *extremos & longe positos*: illud enim τὸ πρόρρω ἀκροτήλιτον, τὸ πρόρρω.

[12] Βέλλιτρα.] Editiones Xylandrianam præcedentes. Βέλλεφ, πόλις Ἰταλίας. Existimat Cluverius à quo non dissentio, olim Stephano fuisse scriptum Βελίτρεφ: cum omnibus aliis auctoribus oppidum numero plurativo dicatur. Livius lib. V I: *Ad Veliternæ* pugnatum est. Deinde: *Obsidebantur Velitræ.* Dionysius Hal. lib. V II: Ἐδήλωσεν ὅτι ἐπολέμει ἡ συμμαχὶς ἡ πόλις ἐπιφανὴς ἦν Οὐελίτραι (Οὐελίτρας αὐτὴ αὐτὴ) μεγάλη τε καὶ πολυάνθρωπος. Vide quoque Suetonium in August. Zonar. Anal. lib. II, & alios, quos citat Cluverius in Ital. ant. descriptione.

[13] Οὐ Ῥώμης ἀπωτέρω.] A Roma distat XX mil. pass. in eurum, Privernum versus. Cluverius testatur se hoc intervallo deprehendisse XXIV mil. pass.

[14] Ὡς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσιν ἑκατὸν ἑβδομηκοστιάσῃ.] Subolfecit Cluverius in hisce verbis aliquid latere, quod à mala manu erat: nihilominus tamen hunc locum emendando multo vitiosiorem reddidit, Olympiadum numerum, qua Phlegon de hoc oppido mentionem facit, ad stadiorum intervallum ineptissime de torquens, ita enim ille: ὡς φησι Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσιν, ἡ ἐστιν ἑβδομηκοστιάσῃ πρώτῃ. Quotiesque Phlegontem citatur, toties ferme à transcriptoribus miserrime depravatur, uti observatum Salmasio ad Ælium Spartianum, ubi plurima loca restituit, & inter alia etiam hunc, de quo nobis est sermo. Ὡς φησι Φλέγων Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ πεμπτῇ. In voce Ταφιασσίη optime omnium Phlegon allegatur. Ταφιασσίη, πόλις Ἰταλίας· Φλέγων, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ· ὅτι πυθίου ἐν Δήλῳ ἡμιόλιον τῇ σύνατη ἐ πανηγυρίσῃ ἡ ἡμέρας ἀφανισμὸς ἐγένετο· αὐλιασθησόμενοι, ἐφ' οἷς τὰς ἡμέρας ἀφανισθῆναι ὅλην. Hunc locum adducebat Salmasius, ut appareret quale fuerit argumentum librorum Olympiadum Phlegontis: nam sub quaque Olympiade, quid toto orbe gestum esset recensebat, prodigia præcipue & monstra, reliquæ alias mirabiles memorabilesque. Verum hoc obiter addam, etiam Luc. Holstenium in commentariis suis ad Stephanum Byzant. (quæ etiam nunc lucem publicam desiderant) ostendisse, hæc à Cluverio pessime & inepte esse correcta, ut ipse testatur in Annotationibus ad Philp. Cluv. Italiam antiquam pag. 214.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Βελιτρανός.] Licet Stephanus solitum regioni morem tetigerit, nihilominus tamen credit Cluverius, hoc gentile vitiatum esse, & pro eo Stephanum potuisse scribere Βελιτρῆφ. Sueton. in Aug. cap. XCIIII: *Qua fiducia VELITRINI & tunc statim, & postea sæpius pene ad extitium sui cum pop. Rom. bellig. averrunt.* Apud Plin. lib. III cap. V gentile nomen est VELITERNUS, ut & Valer. Max. lib. IX cap. V: & Livium lib. VI & lib. XXXII. Similiter apud Diodor. lib. XIV Οὐελιτῖνοι, & Plut. in Coriolano Οὐελιτραῖοι.

[16] Βιλὼν, πολ. ἐν παλ. τῆ Βαιτικῆ.] Marcianus Heracleota in descriptione Hispaniæ Bæticæ de hoc oppido fluvioque verba facit: Ἀπὸ δὲ Μαυλαρίας εἰς Βιλῶνα πόλιν εὐδίαν ἐ πλέον ἡμ. ὡς· ἔστι εὐδία ἡ. εὐσταθὴς ἀγκυρατὴ τραχήλου ὕδωρ. ἀπὸ δὲ Βιλῶνος πόλεως εἰς Βιλῶνα πόλιν ποταμὸν εἰσοδὸς εὐδία ἐ πλέον οἱ, ὡς· ἔστι εὐδία ἡ. Apud Ptolemæum lib. I cap. IV etiam Belonis fluvii & oppidi memoria reperitur, sed monet Cl. Vossius ibi male Βαίλων scriptum esse. Pomp. Mel. lib. II cap. VI: *Tum Mellaria, & Belo, & Bespippo, usque ad Junonis promontorium freti occupat.* A Belone potissimum trajiciebatur ad Tingin Mauritaniæ, uti auctor est Strabo lib. III. Plinius lib. V cap. I, etiam de Tingi & trajectu loquens, hæc habet: *Abest à Belone oppido Bætica proximo trajectu* XXX. M. *pass.* Marcianus Capella lib. VI etiam meminit civitatis Velonensis in Bætica, quam coloniam dicit Mauritaniæ Cæsariensis.

[17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης.] Sic libri scripti & editi omnes: fortassis reponendum: ὁ πολίτης, Βεμβινίτης, ὡς Σταγειρίτης.

Ῥιανῶ, Βεμβινάτης. [18] ἔοικεν ἓν Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης καὶ ἀποπλῶ, ὡς Παυύασις ἐν Ἡρακλείοις πεζῶν,

Δέρματ' ἀμφέσειον [19] Βεμβινήτοιο λέοντος.

[20] Καὶ ἄλλως·

Καὶ Βεμβινήτοιο πελώρην δέρμα λέοντος.

Τὸ ἐκ τούτου ὄνομα, Βεμβίνηθεν. καὶ εἰς τόπον, Βεμβίναδε.

BENEBENTO'Σ [21], χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ, [22] ὅτι κλῆμα Διομήδους, [23] ἢ Ε Μαλοεντὸς ἐλέγετο. [24] τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος. [25] ἔστι Ε ἄλλη Καμπανίας, Δ ἓν Ε, ἧς τὸ ἐθνικὸν Βενεβενδός.

BE'NNA, πόλις Θράκης, ϗ δι' ἑνὸς ν, ϗ Δ δύο. καὶ ἡ χαρὰ Δ φορὸν, ϗ Δ διφθόγγου, ϗ Δ Ε ε, ὅπερ κρεῖττον. [26] τὸ ἐθνικὸν, Βέννας· καὶ ὁ Βεννικὸς κόλπος. εἴρηται Ε Βεννικὴ. λέγονται Ε Βεννάσιοι, οἱ αὐτοί.

BENNAMI'A [27] βυλὴ τῶν Ε'φέσῳ πέμπτη, ἧς οἱ βυλευταὶ Βέννιοι, ὡς Ε'φορος. [28] ὅτι Α'νδροκλος ὁ κτίσας Ε'φεσον, [29] ἴδιος Πελασγῶν βοηθήσας, ἐπελθόντες, καὶ

Rhianum vero Bembinates invenitur, secundum quam mutationem etiam Æginates & Æginetes dicitur, uti Panyasis perhibet libro 1 de Heraclea:

Pellisque belluina leonis Bembinetæ.

Et aliter:

Et pellis prodigiosi Bembinatæ leonis.

Hinc adverbium de loco, ex Bembina; & ad locum: ad Bembinam.

BENEVENTUS, prædium Diomedis in Italia. Quidam existimant, quod Diomedis possessio etiam Maleventus diceretur. Gentile, Beneventinus. Est item alia Campaniæ urbs, quæ per Δ scribitur, cujus gentile, Benebendensis.

BENNA, urbs Thraciæ. Scriptura vocis varia est, vel cum simplici & duplici N: vel per diphthongum, & E simplex, quod melius est. Gentile, Bennæus. Hinc sinus Bennicus. Dicitur quoque Bennica. Et iidem Bennasii vocantur.

BENNAMIA, una ex quinque Ephesinis curiis, cujus senatores appellantur Bennii, uti Ephorus auctor est. Quum Androclus, qui Ephesum condidit, Prienensibus auxilium ferens, &

[18] Ἔοικεν ἓν Αἰγινάτης Ε Αἰγινάτης.] Variis modis à voce Αἴγινα formatur τὸ ἐθνικόν. Cum in illa voce essem occupatus, nihil de ejus gentilibus dixi. Deducuntur inde quatuor gentilia: in nummo quodam Goltzius lustravit Αἰγινῖται, ab Αἰγινῖς factum, quod etiam noster agnoscit suo loco. Præterea hic habemus τὸ Αἰγινάτης & Αἰγινήτης. Et in voce Βιλλοῦα reperitur Αἰγοίτης. Verum quatuor hæc τῷ ἐθνικῷ terminationes, utrum apud idoneos auctores sint in usu, nihil habeo quod dicam.

[19] Βεμβινήτοιο λέοντος.] Hæc de leone Nemæo, bellua in mythologorum scriptis decantatissima, dubio procul intelligenda sunt. Belluæ in antiquorum scriptis duabus appellationibus insignitæ quandoque nobis occurrunt, quarum alteram à regione in qua natæ sunt, alteram à loco in quo degunt, vel quem atroci ferocitate devastarunt, accepere. Aper ille qui Calydonium agrum vastavit, non solum Calydonius, verum etiam Oetæus dicebatur ab Oeta monte circa Macedoniam sito, uti Soterichus apud Lycophronis Scholiast. in Calydoniacis auctor est. Ita fortassis etiam huic leoni duplex nominatio obtigit, vel quod hunc Nemeæ vicum atroci immanitate divexaverit, vel quod ibi ut plurimum transegerit. Strabo lib. VIII: Ε'στιν δὲ ϗ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν ϗ Φλιοῦντος, ϗ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ ϗ τὰ Νέμεα συντελεῖν ἔθος τῷ Α'ργείων, ϗ τὸν ἐκεῖ τ Νεμαῖον λέοντα μυθολόγημα, ϗ ὑ Βεμβινάκαμα.

[20] Καὶ ἄλλως.] Hinc liquet evidenter in utroque versiculo τὸ Βεμβινήτοιο non eodem prorsus modo esse legendum, quemadmodum omnes editi & scripti exhibent, verum uno in loco Βεμβινήτοιο, & altero Βεμβινήτοιο, uti testatur noster καὶ ἀποπλῶ dici Αἰγινάτης & Αἰγινήτης.

[21] Βενεβεντὸς, χωρίον Διομήδους.] De situ & rebus aliis ad hunc locum spectantibus legatur Cluverius.

[22] Ὅτι κλῆμα Διομήδους.] Salmasius in Plinianis Exercitationibus hunc locum citans, habet κλῆσμα Διομήδους, de qua mutatione in margine sui libri nullam mentionem tacit. Libri MSS & editi constanter legunt, οἱ δὲ, ὅτι κλῆμα Διομήδους.

[23] Ἡ Ε Μαλοεντὸς ἐλέγετο.] Livius lib. IX: *Omisso certamine, cæsi captique Samnites; nisi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen est, perfugerunt.* Alia loca apud Cluverium invenies. De origine hujus vocis speciosam admodum conjecturam videsis apud Salmasium in Solinum pag. 64.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος.] Oppidani inde erant BENEVENTANI, uti observat Cluverius. Livius lib. XXIV: *Beneventani omnes turba effusa quum obviam ad portas exissent, completi milites, gratulari, vocare in hospitium.*

[25] Ἔστι Ε ἄλλη Καμπανίας, Δ ἓν Δ.] Salmasius reprehendit Stephanum Beneventum in Campania collocantem, diversum ab oppido quod jam nominavit. Βενεβεντὸς & Βενεβενδὸς plane idem: ut Βεντήσιον & Βενδήσιον dupliciter scribebatur.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Βέννας.] Locus suspectus de mendo. Legendum fortassis: Τὸ ἐθνικὸν, Βεννᾶος. Ita enim à Κάννα deducitur Καννᾶος.

[27] Βεννάμια, βυλὴ τῶν Ε'φέσῳ πέμπτη.] Sic legunt libri MSS & editi omnes: & quanquam evidentissimum sit, transcriptores hunc locum mirifice contaminasse, non tamen sustinui probabilem conjecturam, & forte verissimam, textui inserere. Totus locus hunc in modum est constituendus: Βίννα, μία βυλὴ τῶν Ε'φέσῳ πέντε. Non teram tempus in asserenda hac lectione, tantum apponam ipsissima nostri auctoris verba, quæ eadem hac lectione leguntur: Α'φ' ὧν καὶ Ε'φέσῳ δύο βυλαὶ τῶν πέντε πόλεις ἐπωνυμίας ἔχουσιν. οἱ μὲν ἀφ' οὗ Βίννη, Βίννιοι, &c. Hinc satis apparet *Bennam* fuisse unam, (non vero quintam) ex quinque Ephesinis curiis.

[28] Ὅτι Α'νδροκλος ὁ κτίσας Ε'φεσον.] Mirum est profecto Epitomatorem in sequentibus, ubi Ephesi describitionem exhibet, nulla omnino de Androclo, qui coloniarum ad eam urbem tendentium dux fuerit, verba fecisse. Unde apparet nos optimi scripti pessimam habere Epitomen, eandemque negligenter & oscitanter ab Hermolao esse confarcinatam. De Androclo meminit Strabo lib. XIV: Α'ρξαι δὲ φασι Α'νδρόκλου τοῦ Γ'ότου Κοδρίδου, ὑστέρου δὲ Αἰολικῆς ἠδὲ γενέσει Κόδρου ϗ Βασιλέως Α'θηνῶν, γηγενοῦς τῶν Ε'φέσου πτίσεων.

[29] Ὄντες Πελασγῶν βοηθήσαντες ἐπελθόντες.] Temporibus Androcli Leleges Carici nominis, illum circa Ephesum & Prienen tractum incolebant. Androclus Jonum dux primo Lelegas & Lydos in superiori Ephesi parte habitantes, inde ejecit. Postquam etiam Samiis Samon ademisset, Prienensibus contra Caras auxilium tulit, in qua pugna ipse cum multis Ephesiis occubuit. Tota historia, quam noster leviter tangit, extat apud Pausaniam lib. VII: Σαμίων δὲ ὧδε κρατησάντων ἐπὶ τὰ ἀκτία Πριηνέων ἥκουσι ἐπὶ τοὺς Κᾶρας ὁ Α'νδροκλῶν, ϗ τι-

καὶ πολλοὶ Ἐφέσιοι σὺν αὐτῷ. οἱ μὲν καταλαφθέντες Ἐφέσιοι, ἐπεσάσαν καλεῖ τὸ Ἀνδρόκλῳ παῖδων. καὶ βαλόμενοι βοήθειαν ἔχειν πρὸς αὐτοὺς, ὡς τέω καὶ [10] Καρήνης κτίσις ἱλαῖον, ἀφ' ὧν οἱ Ἐφέσῳ δύο βαλαὶ τὰ πάντα τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἐν Βίννῃ, Βέννιοι· [11] οἱ δὲ ἐν Εὐωνύμῳ τὸ Ἀττικῆς, Εὐώνυμοι. ὃς δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἐφέσῳ κατέλαβον, Ἐφέσιοι Φασὶ· τοὺς δὲ ὕστερον ἐπιλύδας, Τηΐους, ἢ Καρηναίους ἀποκαλοῦσι.

ΒΕΡΓΕΠΟ'ΛΙΣ [12], Ἀβδηριτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βεργοπολίτης.

ΒΕ'ΡΓΗ, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ· τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος. Σιμωνίδου δὲ κωμῳδοῦντος αὐτὸν λέγει, [13] ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀνταφάνης, ὁ κωμικός. ἀπῆρε δὲ ὅτ' ὠνείδισεν αὐτὸν, ὡς Φασιν. ἀφ' ἧς καὶ παροιμία, Βεργαΐζειν, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. [14] λέγεται δὲ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.

ΒΕΡΕΝΙ'ΚΑΙ, πόλεις ἓξ. πρώτη, [15] ἡ ὑπὸ Πύρρου τοῦ νεωτέρου κτισθεῖσα. [16] δευτέρα, ἡ ὑπὸ φιλαδέλφου Πτολεμαίου· τρίτη, ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ· τετάρτη, ἡ πρὸς τῷ Χίῳ. πέμπτη, ἐν Κιλικίᾳ. [17] ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρὸς τῷ Ἑσπερίᾳ. ἐκλήθη δὲ Βερενίκη, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου γυναικὸς Βερενίκης. ὁ πολίτης, Βερενικεύς. ὅθεν δὲ Βερενίκια. [18] λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς Βερενικιάδαι. ἔστι δὲ [19] ἄλλη πρὸς Συρίᾳ, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.

A & plurimi Ephesiorum cum ipso interiissent: superstites Ephesii adversus Androcli filios seditionem moverunt; & cupientes contra illos suppetias, ex Teo & Carina colonias adepti sunt, à quibus, Ephesi geminæ ex quinque institutis curiis, sic cognominantur. Qui enim in Benna, Bennii, qui vero B in Euonymo Atticæ sunt, Euonymi appellantur. Colonos statim in principio Ephesi nactos, Ephesios nominant: qui vero deinde advenere Teïos & Carinæos vocant.

BERGEPOLIS, Abderitarum opus. Gentile, Bergepolita.

BERGE, urbs Thraciæ, ad Cherrhonesum. Gentile, Bergæus. Hanc Strabo vicum appellat, ubi Antiphanes Bergæus comicus natus est, quem incredibilia conscripsisse perhibent. Hinc proverbium, Bergaïzare, pro nihil veri dicere. Usurpatur quoque Bergium diminutive.

BERENICÆ, sex hoc nomine urbes existunt. Prima à Pyrrho juniore condita est. Secunda à Ptolemæo Philadelpho. Tertia in Troglodytica. Quarta prius Chios appellabatur. Quinta, Ciliciæ. Sexta, Libyæ, olim Hesperis dicta: verum Berenice vocata est ab uxore Ptolemæi, cui Berenice nomen erat. Cives, Berenicensis. Invenitur quoque Bereniceus. Et patronymice Bereniciadæ appellantur. Est item alia circa Syriam, quam Pellam nuncupant.

BE-

[10] καὶ Καρήνης.] Secundum Epitomatorem scribendum est Καρῶνες. Oppidi nomen ex Herodoto & Cratero de Decretis Καρῶν fecit: sed Herodoti codd. agnoscunt Καρίη, uti postea ostendemus.

[11] Οἱ δὲ ἐν Εὐωνύμῳ.] Vide nostrum in voce Εὐωνυμία.

[12] Βισαλτῶν, Ἀβδηριτῶν.] Hunc locum miserrime esse truncatum, nemo non videt, licet constanter in omnibus editis & MSS sic legatur. Ego censeo esse ἀποκεκόφθαι sectionis securitate, & ante τὸ Ἀβδηριτῶν vel excidisse τὸ πλησίον, vel χωρίον, vel simile quid.

[13] Ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀνταφάνης, ὁ κωμικός.] Antiphanes Bergæus, qui incredibilia scripsit, non est confundendus cum Antiphane comico, uti optime monet Cl. Valesius: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, sed Cio, aut ut quidam junt, Rhodo, certe non ejusmodi poëta fuit, ut in exemplum insignis stultitiæ fumeretur: quæ enim superfuerunt fragmenta apud Athenæum, longe aliud testantur. Ipsi Stephano videtur hæsisse animus, utrum τὸν ἀστεῖον Antiphani comico, an vero alii ejusdem nominis adscribenda sint, quia addit: Ἀπῆρε δὲ ὅτε σωνίδου ἐνείδισεν, ὡς φασιν. Antiphanem quendam Bergæum incredibilia, & falsa scripsisse testantur Strabo lib. I. Polyb. de Virtutibus & Vitiis: Marc. Heracleota in Epitome tendecim librorum Artemidori: Suidas & alii.

[14] Λέγεται δὲ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.] Vide quæ hac de re ad vocem Βαθύγαιον fusius diximus.

[15] Τῶν Πυρρίδων τὴ νεωτέρα κλισθεῖσα.] Quod hic nihil omnino de situ urbis tradatur, hoc potius Hermolao

B E-

Epitomatori, quam Stephano est imputandum. Existimo in Epiri Cherroneso urbem hoc nomine à Pyrrho conditam esse, referente Plutarcho in ejus vita, hisce verbis: Μετεπέμψατο δὲ Βερενίκης ἐκ Πτολεμαΐδος, παιδίον ἔχουσαν ἐκ πρώτου ἀνδρὸς Φιλίππου, Πτολεμαίου ἀνεψιοῦ, ἀνίκητος δὲ πολλοὺς ἐν τῇ χαλεπότητι τοῦ ἤθους, Βερενικίδα προσαγορεύουσιν.

[16] Δευτέρα, ἡ ὑπὸ Φιλαδέλφου &c.] De secundæ Berenicæ situ ne πρὸ quidem tradit noster. Certum est unam fuisse ex quatuor, quæ sinui Arabico adjacent. Prima inter Heroopoliticum promontorium & Strobilum sita est, cujus præter Melam unus meminit Josephus lib. VIII Antiq. observante Cl. Vossio, ubi de classe Salomonica agit, quam perhibet in portu Aïongaber ædificatam esse, qui fuit ætate Berenice appellabatur. Alteram collocant geographi in Troglodytica sub solstitiali circulo, uti liquet ex Plinio lib. II cap. III. Tertia Epidires dicitur, quia sita est in intimo Arabici sinus recessu. Plinius etiam quartam addit, & Πάνχρυσον appellatam scribit lib. VI cap. XXIX. Hæc fortassis illa est, quæ Stephano quarto loco male τῷ Χίῳ pro Πανχρύσῳ dicitur. Videsis Cl. Vossium ad Melam pag. 228 & sequent.

[17] Ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρὸς τῷ Ἑσπερίᾳ.] Ita hunc locum ex Vossiano cod. supplere placuit: omnes editi vocem Λιβύης non agnoscunt. Hæc est Cyrenaïca illa, de qua Plinius lib. V cap. V. Vide quoque in Ἑσπερίς.

[18] Λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς.] De patronymicis appellationibus alibi egimus. Vide ad vocem Ἀθήναι.

[19] Ἄλλη πρὸς Συρίᾳ, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.] Hanc Stephanus in voce Πίλα Cavæ Syriæ attribuit, & olim Butrin nominatam perhibet. Eustathius in commentariis ad Dionysii Periegesin: Ἔστι δὲ Χαβάκουτος, ποτὲ λεγόμενος ὁ ὀνείδιος τοῦ ὑδάτου ὁ ἀκλύζ. Καὶ Πέλλα ἡ ἀνομασθεῖσα παρὰ τοῦ αὐτοῦ Μακεδόνων, ἀλλὰ τῶν οὐ Μακεδονίᾳ Πέλλα, τῶν δὲ Φιλίππου πατρίδων. Hæc illa Pella est, quæ alio nomine

ΒΕΡΕ΄ΚΥΝΤΟΣ [40], ἡ γενικὴ τῆς Βερεκύντιος. [41] ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ' οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. καὶ [42] τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύντιος ὁμοφώνως.

ΒΕΡΕΝΙΚΙ΄ΔΑΙ, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς. [43] δέκα γὰρ φυλὰς ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσχίσθησαν δύο, Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλέσαντες. [44] ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα, ἀπὸ τῶν ἐπωνύμων εὐεργετησάντων βασιλέων. ἦσαν καὶ τῶν βουλῆς πεντακοσίων ἕνεκα, ἑξακοσίων ἐποίησαν. ἑκάστη γὰρ φυλὴ πεντήκοντα εἶχεν, οἱ καθ' ἡμᾶς ἐπεγράφοντο. [45] ὅτε Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Πτολεμαίου, ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι οἱ δημόται. καὶ ἄλλα γὰ ἐξελείχθη [46] πατρωνυμικῶς· Αἰγαλίδαι γάρ, [47] καὶ Βουτάδαι· τὰ εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι. τὰ δ' ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικιδῶν.

ΒΕ΄ΡΕΞ [48], ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

ΒΕ΄ΡΗΣ, πόλις Θράκης, [49] ὅτε Βέρητος υἱὸ Μακεδόνος. τὸ ἐθνικὸν Βερήσιος, ὡς Φαναρήσιος, Ἀδρυμήσιος.

ΒΕ΄ΡΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κλίσας Φασίν· [50] αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιῶν, [51] ὡς Φάλακρον Βαλα-

BERECYNTOS, genitivus à casu recto inusitato. Est autem urbs Phrygiæ cujus regio Berecyntia: olim enim Berecyntes quidam exstitit, à quo regio Berecyntia nomen habet. Gentile, Berecyntæ, eadem terminatione effertur, qua primitivum.

BERENICIDÆ, populus tribus Ptolemaïdis. Athenienses enim decem tribus habentes, duas addiderunt, quas Antigonidem & Demetriadem appellabant: postea vero Attalidem & Ptolemaidem, quia reges istius nominis in eos beneficia contulerant. Hac de causa quoque senatum ante quingentorum virorum, usque ad sexcentorum numerum adauxerunt: nam unaquæque tribus quinquaginta ex se viros eligebat, qui singulis mensibus in Prytaneo magistratum gerebant. Populares à Berenice Magæ filia, Ptolemæi autem uxore, Berenicidæ appellantur. Sunt & aliæ tribus, quæ patronymice efferuntur, quemadmodum Æthalidæ & Butadæ. Hinc formantur adverbia loci, quæ ad Berenicidas & in Berenicidis denotant.

BEREX, gens inter Indiam & Æthiopiam, cujus Timocrates Adramyttenus meminit.

BERES, urbs Thraciæ, quæ à Berete Macedonis F. nomen habet. Gentile, Beresius, uti Phagresius, Adrymesius.

BEROEA, urbs Macedoniæ, quam Pheronem condidisse tradunt. Incolæ φ in β transmutare solent, quemadmodum pro Phalacrum Bala-

mine etiam Apamea nominabatur, de qua in præcedentibus. Vide Vossium ad Melam pag. 142.

[40] Βερέκυντος.] Optime noster hanc vocem sine aspiratione scripsit in fine, secutus exemplum Strabonis, Hesychii & aliorum. Servius ad lib. IX Æneid. *Mater Deum à monte Phrygiæ Berecynto, cujus ultima syllaba caret aspiratione, quam addimus, quoties montem Deli Cynthum dicimus.* Dicam ad vocem Δωδώνη quid sit τὸ ἀβήτου, ubi eodem utitur Stephanus: Διὸπερ ἴσως ὁ τραγικὸς μετασχηματισμὸς ἡμᾶς τὸ ἴδιωμα, τοῦτ' ἔστιν ἀβήτου ἐκ παραδόσεως.

[41] Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας.] Servius ad lib. VI Æneid. perhibet esse castellum juxta Sangarium fluvium, ubi Mater Deûm colitur.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύντιος.] Hesychius: Βερεκυντία, Φρυγία ἡ μεσόγειος. Βερεκυντία ἡ Φρυγία, ἡ αὐλὸς Βερεκυντικός.

[43] Δέκα γὰρ φυλὰς ἔσχον Ἀθηναῖοι.] Antiquis temporibus apud Athenienses quatuor tantum fuere tribus, ex quibus Clisthenes, ut populo placeret, decem effecit, teste Herodoto lib. V. Respicit hunc Herodoti locum Paulanias in descriptione Atticæ: Οὗτος δὲ ἀνέκαθεν ἐποίησε δέκα ἀντὶ τεσσάρων φυλὰς σφίσιν, κρατήσαντος τοῦ Ἰόνιος τὰ ἀνοίγματα ἀπὸ τῶν ἀρχόντων, Ἡροδότου πάσας ἴσως εἰρημένα.

[44] Ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα.] De Attalo & Ptolemæo mentionem tacit Paulanias loco jam citato: recensitis enim pritcorum heroum nominibus, à quibus Athenienses tribubus appellationes indiderant, ita pergit: Ὑστερον δὲ καὶ τοῖς φυλαῖς ἔγνωσαν, Ἀττάλου τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, καὶ τοῦ ἐμὲ ἐπὶ βασιλεύσαντος Ἀδριανοῦ τὰ εἰς τὸ ἴσον τιμῆς ἐκπεπλεγμένου ἰλλυρίου.

[45] Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς &c.] Magas rex fuit Cyrenarum, de quo Justinus lib. XXVI cap. III. Verum in vulgaris legitur Ἄγα, quod viri docti emendarunt. Polyb lib V & in Excerpt. de Virt. & Vitiis. Polyænus lib. II Stratag. Et Athenæus lib. XII, tradens ipsum à pinguedine suffocatum esse. Hujus filiam Berenicen Ptolemæus Philopator uxorem habuit, uti ex Justino, & aliis liquet.

[46] Πατρωνυμικῶς.] Ita placuit rescribere ex libris MSS. Male omnes editi πατρωνυμικὰ ex hibent.

[47] Καὶ Βουτάδαι.] Xylander, quem sequimur, optime sic curavit edi: Aldina editio, Florentinaque perperam: Βουτάδην. Vide Stephanum de hac voce suo loco.

[48] Βέρεξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας.] Existimat Cl. Vossius in observat. ad Melam, hanc gentem male sic à Stephano appellari pro Βέχιρες. Pomp Melæ *Bechiri* dicuntur, ita enim ille lib. I cap. XIX. *Deinde minus feri (verum & hi incredibilibus moribus) Macrocephali, Bechiri, Buzari.* Indiam & Æthiopiam intelligit notter circa Pontum Euxinum, uti idem Vossius loco jam allegato indicat. Etiam hujus gentis mentio reperitur apud Dionysium de Situ Orbis:

Βοζυρίς τοι σφῶιν, ἡ ἀγχοῦ φῦλα Βεχίρων.

[49] Ἄπο Βέρητος υἱοῦ Μακεδόνος.] Idem hic est Beres, de quo proxima lectione fit mentio.

[50] Αὐτὸς δὲ τὸ Φ εἰς Β μεταποιῶν &c.] Hunc locum non parum illustrant verba Etymologici Mag. Auctoris, ubi de hac civitate ita scribit: Βέροια, πόλις Μακεδόνων, ἣν κλίνουσι διὰ Φ οἱ Θετταλοὶ Φέρωμα, ἡ κοινὴ Μακεδόνων Βέροια, σπανίως δὲ Φ εἰς Β, ὡς Φιλοκίνα Βορκίνα, ἡ κλίνουσι Βόϊος, ἡ πόλις Πτολεμαΐς· ἡ τὸν παραλὸν καλαλὸν λέγουσι, γνοὺς δὲ πόλεως Πτολεμαΐδος ἡ τὸν παραλὸν καλαλὸν λέγουσι. Addam præterea insignem locum Plutarchi ex Quæst. Græc. ubi docet Bylium menlem apud Delphos dici, qui Pythius esset: Οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ Φ τὸ Βύσσιον Δελφοῖς, καθάπερ Μακεδόνες (Βόλισσον γὰρ καὶ Βερενίκιον λέγουσι) ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Π. καὶ γὰρ τὸ πυθὸν βυθὸν, καὶ τὸ πύθεσθαι βύθεσθαι· ἐπικοινὸν τροπῆς. ἴσως δὲ Πύθιος ὁ Βύσσιος.

[51] Ὡς Φάλακρον Βάλακρον.] Abest à Palatinis codicibus τὸ φάλακρον, uti scripsit Salmasius in margine sui libri. Balacri mentio fit apud Polyb. Legat. XXIX: ejus filius Pantauchus à Perseo legatus eligitur, & ad Romanos cum Medone Berœxo mittitur.

Βαλακρὸν, καὶ Βίλιππον, [11] καὶ Βεβαλῖνον. A
[11] Ἄλλοι δὲ τὴν Βερρίαν, τῆς Βέρης Θ', τῆς Μακεδόνος Θ'. [12] τὸ ἐθνικὸν, Βερροιαῖος Θ'. [13] ἔστι δὲ πόλις Συρίας, ἀφ' ἧς Βασιανὸς ἄλειπτος ῥήτωρ. λέγει δὲ Βερόη. [14] οἱ δὲ ἐγχώριοι, Βεροναι. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροδώς.

ΒΕΡΟΥΝΟΣ [15], ὡς Λούγδουνος Θ', Ἰταλικὴ πόλις, [16] μεταξὺ Τ ὠκεικῶν. τὸ ἐθνικὸν Βερουνήσιος Θ', ὡς Λουγδουνήσιος Θ'.

ΒΕΡΤΤΙΣ [17], Τρωϊκὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Βερυτίτης, ὡς Ἀβδῶς Ἀβδίτης.

ΒΕΣΒΙΚΟΣ [18], νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς [19] Διοσπολίτης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ Τ ἐπὶ τὰ περὶ Θ' νήσων, λέγων· Προκόννησος, [20] καὶ Φοίβη, καὶ Ἀλόνη, καὶ Φυσία, καὶ Ὀφιοέσσα, καὶ Βέσβικος Θ', Γόνιμοι, καὶ Λιπαραί. Ἀγάθων δὲ ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου φησὶν, ὅτι κῦμά ἐστι Φερεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος. οἱ γὰρ γίγαντες δυσπρόσοδον ποιῆσαι αἰγιαλὸν, σκύλιον ἀπὸ τῆς ἁλὸς ἐποίησαν, ἐγχώσαι τὰς σκοπέλους βουλόμενοι. ἡ δὲ Κόρη ἀγανώσασα περὶ Κυζίκῳ, τὰς πέτρας ἐρρίζωσεν, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ' ἑνὸς τῶν ὑστέρων οἰκισάντων Πελασγῶν πεσουμένου Βέσβικος Θ', ἀφ' ἧς τὰς λειμένας Τ Γιγάντων ἠφάνισε τὸν Ἡρακλέα. τὸ ἐθνικὸν, Βεσβικιώς.

ΒΕΣΚΙΑ [21], πόλις Αὐσόνων. [22] τὸ ἐθνικὸν Βεσκιδ-

Balacrum, Bilippum & Bebalinum. Alii censent à Berœa filia Beretis, qui Macedonis F. fuit, nomen habere. Gentile, Berœæus. Est item Syriæ civitas, unde Basianus præstantissimus rhetor originem habet. Aliquando etiam dicitur Beroë: indigenæ vero nominant, Beroëam. Gentile, Beroënsis. B

BERUNUS, uti Lugdunus, Italica civitas inter Noricos. Gentile, Berunensis, ut Lugdunensis.

BERYTIS, urbs Troïca, cujus gentile C Berytites, sicuti Abotis Abotites.

BESBICUS, parva insula circa Cyzicum, cujus meminit Diogenes Cyzicenus in primo septem librorum, quos de patriæ suæ insulis conscripsit, sic dicens: Proconesus, & Phœbe, & Alone, & Physia, & Ophioëssa, D & Besbicus, Gonimi & Liparæ. Refert autem Agathocles libro primo de Cyzico, opus esse Proserpinæ, & gigantis nomen habere. Gigantes enim, oras maritimas intercidentes, eas per mare devolvebant, hoc modo Rhyndaci ostia implere conantes. Verum E Proserpina de Cyzico anxia, petras constabilivit, & insulam fecit, quæ ab uno ex Pelasgis postea hanc incolentibus, Besbicus appellatur, ubi reliquos gigantes cum Hercule interfecit. Gentile, Besbicenus. F

VESCIA, Ausonum civitas. Gentile, Vesciа-

[11] Καὶ Βίλιππον.] Hæc vox in mendo cubat, legendum videtur Βίλιστον, quod Macedones dixere pro κεφαλῆς, sic quoque κόνδα pro κεφαλὰ. Estque κεφαλὴ Athenæis lib. VII.

[12] Ἄλλοι δὲ Βερρίαν, τῆς Βέρης Θ'.] Eandem genealogiam noster habet in voce Μίλα ex Theagenis Macedonicis. Βέρης γὰρ φησὶν ἐγένετο Μίλας, Βέρροιαν, Ὀλυμπον, ἀφ' οὗ ὁ ὀρεσίφοιτος Θ', ὁ πόλις Βέρρη.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Βεροιαῖος Θ'.] Apud Ursinum in æreo numismate conspicitur hæc inscriptio: ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. Non video rationem quare Ursinus τὸ Βεροιώδες, quod est apud Polybium Legat. LXIX, præferat, cum ab antiquis numismatibus, tanquam incorruptis testibus, gentilium nominum forma peti debeat. Utitur Philostorgius genitivo cum præpositione lib. IX cap. VIII: Δημοφίλου τοῦ Βερρίου.

[14] Ἔστι δὲ πόλις Συρίας.] Scio plures esse qui existiment, hanc urbem esse recentiorum Aleppo, & Turcicum emporium celeberrimum, quod non facile mihi persuaderi patior, nisi item de distantiis ad alias urbes subtiram viderim.

[15] Ὀνομ. οἱ δ' ἐγχώριοι, Βεργῖναι.] Sequimur Aldinam & Florentinam: male enim Xylander divulgaverat: οἱ δ' ἐγχώριοι, Βεργῖναι. Idem etiam Salmasius ad marginem sui libri correxerat.

[17] Βέρυτις Θ'.] Lepidissima est fabula, quam Suidas de origine hujus urbis posteris reliquit: Βηρυτιὸς, ὄνομα πόλεως. Νωεικὸς γὰρ υἱὸς Θ', ἐξῆλθε σὺν τοῖς ἰδίοις ἐπιπλοῦν ἔλαβε, μέχρις ἧς ἀπὸ πάντες ἐπιχθόνιοι, κατὰ ἀνέμων, εἰς ἣν ἦλθε Καλυδὼν μυθολογοῦσι. οἱ δὲ Νωεικοὶ ἐκ τῶν Βηρυτίων ἐκλήθη. Vide porro Cluverium, situm & alia hanc urbem spectantia memorantem lib. I Ital. antiq.

[18] Μεταξὺ Τ Ἀελίκων.] Sic habet MSS & libri editi. Cluverius jam olim emendaverat, μεταξὺ Τ Νωεικῶν, quod etiam à Salmasio in margine sui libri factum video: sed primus omnium Ortelius hunc locum ita instauravit.

[19] Βίβιλος, Τρωϊκὴ πόλις.] Hactenus hic locus in vulgatis mutilus fuit. Ex codice Vossiano τὸ πόλις addere placuit. Hæc eadem est urbs, quam Berithrum alio loco appellat. Βιβλὶ Θ', πόλις Τρωϊκὴ. τὸ ἐθνικὸν, Βιβλίριος Θ'.

[20] Βέσβικος Θ', νησίδιον περὶ Κύζικον.] Antiquis temporibus non erat insula, sed Bithyniæ adjuncta, uti refert Plinius lib. II cap. LXXXVIII.

[21] Διοσπολίτης ὁ Κυζικηνός.] A Suida Diogenes sive Diogenianus appellatur: Διοσπολίτης ὁ Διοσπολίτης Κυζικηνὸς γεωμετρικὸς ἔγραψε περὶ πολέμου Κυζίκου. Ita hunc Suidæ locum emendat Salmasius in margine sui Stephani. Vulgati Suidæ codd. habent, ἔγραψε πολέμια Κυζίκου.

[22] Καὶ Φοίβη.] Ejecto spurio, scilicet τὸ Φοινίκη, quod omnes editi agnoscunt, antiquam & veram lectionem reduxi ex MSS Palatinis & Vossiano. *Phœnice* enim nulla ratione inter insulas circa Cyzicum jacentes, poni debet. De *Phœbe* circa Cyzicum egregius est locus apud Plinium lib. V cap. XXXII. *Insula in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconnesus dicta. Sequuntur Ophiussa, Acanthus, PHOEBE, Scopelos, Porphyrione, Halone cum oppido.* Phœnice sita erat extra Hellespontum prope Tenedum. Plinius lib. V cap XXXI: *Extra Hellespontum adversa Sigæo littori adjacet Tenedus, Leucophrys dicta, & Phœnice, & Lyrnessos.*

[23] Βεσκία, πόλις Αὐσόνων.] Inter Massicum montem, teste Cluverio, & Lirim amnem fuit urbs *Vescia* & *Vescinus* ager. Livio hic ager & urbs frequentissime commemorantur. Lib. VIII: *Caterum Ausonum gens, proditione urbium, sicut Sora, in potestatem venit. Ausona & Minturna & Vescia urbes erant.*

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Βεσκιδάνης.] At Romani, uti optime censet Cluverius, à Vescia potuere deducere *VESCINI*, ut à Fescennia, Saturnia, Pollentia, Potentia, Aricia, Fe-

Βεσκιάτης, ὡς Ἀνδιάτης· καὶ Βεσκιανὸς, ὡς Ἀδριανός.

ΒΕΤΗ, πόλις Μακεδονίας, ἡ ποὸς αὐτῇ 67 Βεῦα ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βεύαιος.

ΒΕΧΕΙΡ 68, ἔθνος Σκυθικὸν, 69 ὡς Σάπιρ· ἢ μᾶλλον Σάπειρ, Ἐλεάζειρ· ὀνόματα βαρβάρων. 68 Λίγηρ, πόλεμος πρὸ Πλάταιων. 69 χρυσοῖθειρ, παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰαμβίκοις, ὅπερ ἀποκένταται ἢ χρυσοῦθειρ· 70 ἀκαπήνιον, τὸ σιδήλιον.

ΒΗΓΙΣ 71, πόλις Τραλλέων. ἔστι δὲ τῆς Γαλατίας μοῖρα. 72 τὸ ἐθνικὸν, Βηγάτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι.

ΒΗΘΛΕΜΑ 73, πόλις Παλαιστίνης, ποὸς τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἀδελφὸς ὢν ἢ γέγονεν ἡ κατὰ σάρκα γένησις τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Ἰώσηπος δέ φησιν, 74 ὅτι Βηλεεμῶν.

Vesciates, uti Antiates, & Vesciánus, uti Adrianus.

BEUA, urbs Macedoniæ, & ad eam fluvius Beuus. Gentile, Beuæus.

BECHEIR, gens Scythica, uti Apeir, vel cum S, Sapeir, Eleazeir, quæ barbarorum nomina sunt. Ligeir, fluvius circa Platæam. Chrysoetheir invenitur apud Archilochum in Iobacchis, quod abscisso fine ex voce Chrysoetheiros factum est. Ecatoncheir compositum est.

BEGIS, urbs Trallianorum. Quidam Illyriorum partem esse existimant. Gentile, Begites, juxta communem loquendi modum.

BETHLEMA, genere neutro, urbs Palæstinæ, prope Hierosolyma, in qua Deus & salvator noster secundum carnem natus est. Josephus autem inquit ex Bethleemis. Est

scennini, Saturnini, Pollentini, Potentini, Aricini &c. Livius lib. jam citato: *Itaque placuit, ut duæ colonia circa Vescinum & Falernum agrum deducerentur: una ad ostium Liris fluvii, quæ Minturna appellata: altera in saltu VESCINO, Falernum contingente agrum.*

67 Βεῦα ποτ.] Hujus amnis memoria reperitur apud Livium lib. XXXI cap. XXXIII hisce verbis: *Ad Lycum stativa posuit prope flumen Beuum: inde frumentatum circa horrea Dassaretiorum mittebat.*

68 Βίχερ, ἔθν. Σκυθικόν.] Grammatici notant, ut optime perhibet Cl. Vossius ad Melam, Βίχερ & Βιχήρ utrumque rectum esse. Zenobius in Paræmiis: Βιχήρεως ἐπὶ τῶν λόγου τυχόντων, καὶ ἀπὸ τοιούτου παροιμιάσαντος. Usitatius tamen Βίχερ & Βιχήρις. Vide quæ ad vocem Βίριξ annotavimus. Illorum regio vocatur Βιχήρικα, uti testatur Hecatæus in Asiæ descriptione in voce Χοῖ. Ἐς μὲν τῶν ὑπὲρ Βιχήρικα, ἴχνη δ' αὐτῶν Χοῖ. Apollon. Rhod. lib. II Argonaut.

---- Μεῖο δ' ὑπὲρ Βιχήρων φύλα Βιχίρων.

69 Ὦ Σάπερ, ἢ μᾶλλον Σάπειρ, Σάπειρε.] Ετὶ codd. MSS & editi ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebio. Sine dubio referibendum est ὡς Ἄπερ, ἢ μᾶλλον Ἄπειρ Σάπερ. Innumeris nominibus propriis nunc addi πειρ, nunc vero demi, aliis in locis demonstravimus. Puto eandem esse gentem, de qua Stephanus alibi sic scribit: Σάπειρες, ἔθνος· οὗ τὴν μετοχὴν Πανύασις, ὡς πολλοὶ δὲ Β λεγόμενοι Σάπειρες. Optime tamen omnium nostram emendationem confirmant verba Etymologici Mag. Auctoris: Βίχερ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Ἄπερ, ἢ μᾶλλον τῷ σ Σάπερ. Eadem vox corrupta occurrit apud eundem Etymologum in voce ἄπερ, ita enim ille: Τὰ εἰς ερ ἴσαι πάντα χρόνον ἀλλάττει τὸ χαρακτῆρα, πολλὰ τῷ χείρ, φθείρ, Βίχερ, Σάφερ (Lego Σάπερ) ἴσης, ἀπάτερ, Ἐλάτερ πολέμιος· Λίγερ (malim Λίγερ) πόλεμος, Ἐλεάζερ.

70 Λίγερ, πόλεμος περὶ Πλάτειαν.] In Bœotia esse fluvium hujus nominis circa Platæam, nemo geographorum statuit. Censeo ultimam vocem summa librariorum incuria, crebraque transcriptione deturpatam esse. Ingenue fateor, nihil mihi in mentem venire, quo commode huic loco medicina adferri possit: nam si vel τῷ Γαλάτης, vel Γαλάτιον rescripserim, utrumque nimis longe à vulgata lectione recedere existimabitur: alterum tamen eorum est amplectendum, si quis fluvium Celtarum in Aruernorum finibus orientem, & Heduos à Biturigibus dividentem intelligat. Tibull.

Tuque Arar, Rhodanusque celer, magnusque Garumna,
Carnutes & fluvii carula lympha Liger.

69 Χρυσοῖθειρ.] Rarissime hæc vox in Græcorum scriptis occurrit, eamque accipi posse existimo de homine flavis crinibus prædito, quemadmodum apud Coluthum χρύσεος πλόκαμος. sermone amiliari hoc modo fumuntur. Verum & optime hoc verbum in illos quadrat, qui inter veteres auri ramenta quotidie capillum spargebant, quod de Gallieno testatur Trebellius Pollio: *Mantilibus aureis semper strauit. Gemmata vasa fecit, eademque aurea. Crinibus suis auri scobem aspersit.* Eundem quoque morem observasse Salomonis equites scribit Josephus lib. VIII Antiq. Jud. cap. II hisce verbis: Ἐπάγων δὲ χρυσίον καθ' ἡμέραν αὐτῶν ἐπίπονον τοῖς κάμνουσι, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κεφαλοῦς, τῆς αὐχμῆς τῇ χρυσῖτι ἐφ' ἅλιρι ἀνθρακωλαμβάνης. Hæc de re etiam locus est egregius apud Herodianum lib. I de Commodo: Ὁ δὲ φιλωνὶ τε ἡδονῇ ἐπιμαθὴς καὶ περιφανὴς βολαῖ, κόμῃ τε φύσῃ ξανθῇ ἐπὶ πλεῖστον ἀγαθὸς, ὡς εἶναι φαιτὸν δὲ ἁλίσι, τοσοῦτον ἐπιλάμπειν αὐτοῦ τὸ σεμνεῖδος τε, ὡς τοὺς μὲ ἐπὶ πολὺ χρυσῷ ἐφόδοις ἐπιπλήττεσθαι.

70 Ἀκαπ. σίδ.] Ægionis vel Briarei epitheton, uti liquet ex Apollodoro de origine Deorum circa initium lib. I. Apud Palæphatum de Cotto & Briareo reperitur τὸ Ἐκατόγχειρ, & urbis nomen Ἐκατόγχειρα inde formatum: Τῇ πόλει ὄνομα Ἐκατόγχειρα, ἐν ᾗ οἶκον ἐκ τῶν πολλαπλασίως Ὁμήρου· Ἵλησον δὲ οἱ ἀθάνατοι, Κόττον & Βριάρεων, καὶ Γύγην, οἱ Ἐκατόγχειρες. Horat. Carm. lib. II:

Nec si resurgat centimanus Gyges.

71 Βῆγις, πόλις Τραλλιανῶν.] Male in Florentina editione Βῆγης excusum est. Noster in voce Μίτυλις mentionem facit de oppido quod dicitur Βῆγις, sed ad hanc lectionem minime pertinet. Begis vicina fuit Boluro Illyridis urbi, sic enim Stephanus: Βόλυρος, πόλις Θ' ὑπὸ Ἰλλυριοῖς Τραλλιανῶν· μέμφεται δὲ Θ' Ἰλλυριῶν Βῆγις & Βόλυρος.

72 Τὸ ἐθνικὸν, Βηγάτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι.] Geminas noster communis characteris terminationes facit, alteram in ατης, uti hoc loco Βηγάτης; alteram vero in ιος, quemadmodum docet in Τελχὶς, πόλις Λιβυστίας, ἧς τὴν Λιβύην· τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν ἴδιᾳ τῆς χώρας, Τελχῖνος, τῆς δὲ κοινῇ χαρακτῆρος, Τελχίνιος.

73 Βηθλεμ.] Cum aspiratione hæc vox sine dubio est exaranda, ita recto literarum ordine, & auctoritate Septuaginta Interp. nec non Euangelistarum atque aliorum, passim Βηθλεὲμ, non vero Βηθλεὲμ exarantium, postulante. Et fortasse hic non Βηθλεμ, sed Βηθλεὲμ scribendum est: nam οἱ Ο', Euangelistæ, & Josephus passim in fine duplex Ε agnoscunt, uti mox apparebit.

74 Ἐκ Βηθλεμιῶν.] Reficibe etiam hic, ἐκ Βηθλεμιῶν. Locus quem noster ex Josepho allegat, reperitur lib. V Antiq. Jud. cap. XI: Ἐπὶ τετάρτῳ λιμῷ γενομένῳ Ἀνιμέλεχ ὁ ἐκ Βηθλεμιῶν, ἦν δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς Γιδεὼν φυλῆς. Verum censeo apud Josephum ex nostro emendandum ὁ Βηθλεμιῶν: nam eodem capite paucis interjectis versibus, sic scribit Josephus: Ἐλθόντων δὲ Ρὼθ μετὰ τῆς πενθερᾶς εἰς τὴν Βηθλεμιῶν. Sic optime ibi legitur, sed subintelligi hic πόλιν, χώραν vel simile, quid: est enim in usu apud Stephanum & alios ellipticum hoc loquendi genus, ita enim noster in Βαρκαιοῦσσα· πόλις τίνων, οἱ Βαρκαιοῦσσιοι, φασι, πόλ' ὁ τύπος, ὁ Βαρκαιοῦσσιος.

ἓν δὲ πόλις τῆς Ἰούδα Φυλῆς. ὁ πολίτης Α
[77] Βηθλεμίτης, ὡς Ἱεροσολυμίτης.

Est vero urbs in tribu Judæ. Cives Bethlemita, uti Hierosolymita.

ΒΗΛΟΣ[78], ἢ Ὁ Μῆλος, ὡσὲὶ Τ Ἡρακλείας πίλαι, ἀμφοτέρων ἐτύμως λεγομένων, τῷ τὰς δεχαίας [77] βηλὸν λέγειν τ θύραν τ ὑψους, ἢ πωτὰ κεῖσθ ἀφὸ τὸν ὠκεανόν. Μῆλο δὲ, ἢ [78] Μηλάρεια, δύο πόλεις ὑπὸ τῆς πέρατι τῶν αὐτῶν ἐμφασιν ἔχουσιν, ὅτι τ κλήσεως τ μήλων, [79] ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τ Λιβύης ἀγαγεῖν. τὸ ἐθνικὸν, Βηλαῖο Ὁ Μηλαῖο, ὡς Νεῖλο Νειλαῖο.

BELUS, sive etiam Melus, non procul ab Herculis columnis: secundum veram vocis originem utroque modo sic dicta, propterea quod veteres limen januæ βηλὸν appellaverint, eaque urbs quasi ad limen Oceani sita sit. Melos vero & Melaria duæ urbes, in terrarum extremitatibus sitæ, eadem significatione gaudent: Nam nomen accepere ὅτι τ μήλων, id est, à malis, quæ Hercules aurea attulisse ex Libya dicitur. Gentile Belæus & Melæus, uti Nilus Nilæus.

ΒΗΝΗ[80], πόλις Κρήτης, ὑπὸ Γορτύνῃ πεπρμένη. τὸ ἐθνικὸν, Βηναῖος. [81] Ῥίανος γὰρ ὁ ποιητὴς Βηναῖο ἴδι, [81] ἢ Κερεάτης, ἢ Κρής.

BENE, urbs Cretæ, sub Gortyne sita. Gentile, Benæus. Rhianus enim poëta Benæus erat, aut Cereates, aut Cres.

ΒΗΡΙΘΡΟΣ[82], πόλις Τρωϊκὴ. τὸ ἐθνικὸν, Βηλιθρεῖος. τὸ ἡλυκὸν, Βηλιθρία.

BERITHRUS, urbs Troïca. Gentile, Berithrius, genere fœminino Berithria.

ΒΗΡΥΤΟΣ[84], πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλη, κλίσμα Κρόνου. ἐκλήθη δ' Ἀλὸ τ ὑδάτων. [83] βὴρ γὰρ, τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰσιαῖο δ' ἐν πρώτῃ, [86] τὸν ἰσχνὸν βηρωτὸν Β φοίνικας ὀνομάζειν· ἀφ' ἧς καὶ τ πόλιν, ὡς Ἑλλάνικος φησιν. [87] ὁ πολίτης, Βηρύτιο, ὡς Ἀζώ-

BERYTUS, urbs Phœniciæ, quæ ex prava magna evasit, & à Saturno condita est. Ita dicta, quod aquis abundet: vox enim Βὴρ apud ipsos puteum denotat. Histiæus libro primo refert, Phœnices fortitudinem sua lingua Βηρωτὸν nominare, unde & urbi nomen tributum, teste Helladio. Cives, Berytius, uti Azo-

[77] Βηλεμίτης.] Fortassis & hoc loco rescribendum est: Βηθλεμίτης.

[78] Βῆλο, ὁ Ὁ Μῆλο.] Mallem legere, Βῆλο, ἢ Ὁ Μῆλο, uti sæpenumero noster aliis in locis loquitur. Infra a Stephano appellabatur, Βῆλον. De situ lege Strabonem lib. III: Plinium lib. III cap. V: Melam lib. II cap. VI. Ptolemæum lib. I cap. IV: Marcianum Heracleotam & alios.

[79] Μῆλα λέγειν τ ὑπὸ τῆς θύρας.] Hoc sensu vocem accepit Homerus Iliad. A, ubi Vulcanus de limine divino, id est, cœlo projicitur:

Ἠὲ ῥα μὲ Ὁ ἀλοῦ ἀλεξήσθαι μεμαῶτα
Ἥφαι, πολλὰ πιφνών, λὰξ βάλε θεσπεσίοιο.

Alias, & quidem egregias hujus vocis explicationes invenies apud Eustathium ad hunc locum, & Etymologici Mag. Auctorem in Βηλὸς. Apud Hesychium legimus: Βηλὸς, αὐλητήριον, λὰξ δ βασιδός.

[80] Μαλάρεια.] Scriptura hujus vocis admodum est inconstans in antiquorum libris: verum Stephani maxime probanda, si urbs λὰξ τ μήλων nominis originem traxerit. Seraboni lib. III dicitur Μηλάρεια, non absque suspicione mendi, nam & illo in loco a desidero. Pomponius Mela lib. II cap. VI: *Tum Mellaria & Belos, & Bessipo, atque ad Junonis promontorium oram freti occupat.* Vide quoque Plinium lib. III cap. I: Solinum, Martianum Heracleotam Μηλάρεια, & apud Marcianum reperitur Μαργάλα, de quo vehementer ambigo, licet Salmasius eam vocis scripturam defendere conetur.

[81] Ἀ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τ Λιβύης &c.] Fabula originem dux it ex ambigua significatione vocabuli μῆλα, *oves* & *mala* significantis. Varro lib. I de Re Rust. *Aurea mala, id est, secundum antiquam conjunctionem caprea & oves; quas Hercules ex Africa in Græciam exportavit.*

[82] Βῆλος, πόλις Κρήτης.] Sequimur priores editiones & MSS codices: in Xylandrina pessimo typothetarum errore Βοὸς excusum est.

[83] Ῥίανος γὰρ ὁ ποιητὴς Βηναῖο ἴδι &c.] Quanquam etiam Pausanias in Messeniacis testetur Rhianum Bæneum fuisse, alias tamen de ejus patria opiniones adfert Suidas: Ῥίανος, ὁ Ὁ Κρὴς ἢ Βηναῖο. Βηνὸς δὲ πόλις Κρήτης. Βηνὸς δὲ, ἐξ Ὑλάνικος τ Μυτιληναίου αὐτὸν ποιησάντος. Ita hunc locum lege.

[84] Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης.] Sita est ad mare Syriacum inter Byblum & Sidonem media: à Sidone, uti Strabo lib. XVI auctor est, quadringentis fere stadiis distans. Portum habuisse testis est Scylax Caryandensis, cujus formam nobis egregie ob oculos ponit Joh. Phocas in itinerario suo: Βηρυτὸς, πόλις μεγάλη Ὁ πεδινὸς ἅπαντος, λεμένων εὐρυχωρίᾳ πάλιστα, ἢ κρήνῃ λιμένι Ὁ λαμπρωτάτῃ. ὃ δὲ φυσικὸς ἔστι ὁ λιμὴν, ἀλλὰ τεχνικῆς χειρὸς Ὁ, μᾶλλον δὲ ἐκ τεχνικωτάτης τῆ πόλει, ἢ ὅλως τῷ Ὁ κόλπῳ μορφοειδὲς ἠργάσθαι χαρακὶ δύο μεγάλοι πύργοι ἐφεστῶτες, ὧν ὁ Ὁ ἑπτὰ ὀργυιῶν ὕψους ἐκβεβλῆσθαι πρὸς τοὺς ἐντὸς Ὁ λιμένας ἐσωπολεῖ. In deprædicandis hujus urbis laudibus omnino luxuriatur Nonnus Panopolita lib. XLI. Dionysiacorum, testificans præterea eam à Romanis *Berœen* fuisse dictam, qua de re lege judicium Illustris Scaligeri ad Eusebium.

[85] Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς.] Optime in hanc rem Hesychius: Βὴρ, τὸ φρέαρ, Σύροι.

[86] Τὸν ἰσχνὸν βηρωτὸν φοίνικας ὀνομάζειν.] Pro βηρωτὸν Cl. Bochartus optime legendum existimat Βηρὺτ, cujus verba integra adferibam. En Beryti nominis duas origines; unam ex באר *beer* vel *ber*, id est puteo, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Hebræis; alteram ex ברותה *beruth*, id est robore; nam ברות *beruth* est pro אבירות *abiruth* ex אביר *abir*, quod *validum* sonat. Scio Scaligerum ad Eusebium non probare secundum hujus vocabuli etymon, quod ego tamen verisimilum existimo: nam τὸ βηρωτ denotare *robur*, etiam manifeste liquet ex Hesychio, apud quem legimus: Βῆρυς, ἰσχύς. Sed locus pessime est depravatus, reseribe confidentur, Βῆρυς, ἰσχύς. Munitissimam ergo & validam Berytum fuisse urbem, vocis origo satis manifeste arguit.

[87] Ὁ πολίτης, Βηρύτιο.] Hoc gentile habet Josephus

Λ'ζώτιος, Αἰγύπτιος. σεσημείωται τὸ Μιλήσιος ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐτράπη, ὡς τὸ Θεοδόσιος. τὸ γὰρ Θεόδοτος, καὶ ἀθάνατος, [88] καὶ ἀμβρόσιος, σωζέσθω. τὸ δὲ Χαρίσιος, ὡς τοπικόν. [89] ὡσὶ δὲ Περκώσιος ἐρῶμεν. τὸ δὲ υ, μακρόν. Διονύσιος ὁ περιηγήτης

Καὶ Τύρον ὠγυγίαν, Βηρυτὸν τ' [90] αἰπὺν ἐραννήν.

ὀξύνεται δέ, [91] ὡς τρισύλλαβος, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ, ὡς τὸ κωκυτὸς, γωρυτὸς, [92] Κορδυτὸς, πόλις. [93] τὸ Σεβέννυτος, τετρασύλλαβον. ἔστι δὲ πόλις Αἰγύπτου, ἡ πρότερον καλουμένη Διόσπολις. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΒΗΣΣΑ, πόλις Λοκρῶν. [94] Ἡρωδιανὸς δὲ ἐνὸς σ γράφει. Ἀπολλόδωρος δὲ, καὶ Ἐπαφρόδιτος, καὶ Ἡρακλείων, [95] διὰ δύο·

Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ [96] Αὐγείας ἐρατεινάς·

ὠνομάσθη δὲ [97] ἀπὸ τῆς τοπικῆς φύσεως, ναπώδους οὔσης. τὸ ἐθνικὸν, Βησσαῖος.

ΒΗΣΣΥΓΑ, οὐδέτερον, ἐμπόριον τῆς Γνδικῆς, καὶ Βήσυγας πλατύς, καὶ Βησυγῖται οἱ ἀνθρωποι, οὓς φασιν ἀνθρωποφάγους.

ΒΙΒΑΣΤΟΣ, Θράκης πόλις. τὸ ἐθνικὸν εἰδὲ Βιβάσιος, ὡς Φαίστιος. [98] εἰ δὲ Βύβαστος, τὸ ἐθνικὸν Βυβαστίτης.

BI-

Azotius, Ægyptius. Notatum est, illam vocem Milesius in localibus mutatam esse, uti Theodosius. Θεόδοτος enim Deo datus, ἀθάνατος immortalis, & ἀμβρόσιος divinus, composita sunt, & Charisius non est locale: de voce Percosius deinde dicemus. Berytus habet υ longum. Dionysius Periegeta:

Et Tyrum antiquam, & Beryti terram amabilem.

Accentus collocatur in ultima, quemadmodum trium syllabarum dictiones, & υ producitur, uti κωκυτὸς luctus, γωρυτὸς pharetra, κορδυτὸς urbs. Sebennytus quadrisyllabum est. Extat quoque Arabiæ oppidum, quod antea Diospolis nominabatur, eodem gentili gaudens.

BESSA, urbs Locrorum. Herodianus vocem cum simplici S scribit, Apollodorus vero & Epaphroditus, & Heracleo cum duplici:

Et Bessam & Scarphen, & Augias amabiles.

A natura loci, quæ silvosa est, nomen accepit. Gentile, Bessæus.

BESSYGA, genere neutro, Indiæ emporium, ubi & amnis Bessygas, & Bessygitæ populi, quos humana carne vesci ajunt.

BIBASTUS, urbs Thraciæ, cujus gentile oportebat esse Bibastius, uti Phæstius. Si autem urbis nomen sit Bubastus, gentile erit Bubastites.

BI-

lib. XVII Antiq. Jud. cap. XII: conspiciturque in hortis Arundelianis ex oriente advecta hæc inscriptio.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ.

Latino ore dicebatur BERUTENSIS, uti liquet ex inscriptione, quæ legitur Neapoli in ædibus Marcelli Musscettolæ Equitis, quam Cl. Reinesius cum viro docto communicavit.

IMP. CÆSARI
IEROPOLITANI
BEPYTENSES
QUI PUTEOLIS CONSISTUNT.

Utitur eodem gentili Ulpianus L. 1. D. de Cens. §. 1. *Sed Berytensis colonia in eadem provincia Augusti beneficii gratiosa* &c. Præterea etiam BERYTIENSIS reperitur §. 7. Const. Justin. de Concep. D. *Hæc autem tria volumina à nobis composita, tradi eis tam in regiis urbibus, quam in Berytiensium pulcherrima civitate.* Præferendum tamen multis nominibus *Berytensis*, imo vehementer ambigo, an *Berytiensis* non leviter sit corruptum.

[88] Καὶ ἀμβρόσιος.] Nullum est dubium, quin hoc loco referibendum sit, καὶ ἀμβρόσιος: nam quemadmodum à θεὸς fit θεόδοτος, ab ἀθάνατος ἀθανάσιος, sic ab ἀμβρόσιος fit ἀμβρόσιος. Adducuntur enim à nostro exempla nominum in τος desinentium, unde illa in σιος exeuntia derivantur. Vide Etymologici Mag. Auctorem in Λ'μβρόσιος.

[89] Περὶ δὲ Περκώσιος ἐρῶμεν.] Promiserat Stephanus suo loco dicturum, quare à περκώσιος, quæ Troadis urbs est, derivandum sit gentile Περκώσιος: verum nulla istius rei isthac in voce memoria superest, quod etiam inter Epitomes signa est recensendum.

[90] Αἰὲν ἐραννήν.] Cod. Vossianus: Αἰὲν ἐρατεινήν. Sed metri lex sic non constat.

[91] Ὡς τρισύλλαβος.] Idem cod. MS. Ὡς τρισύλλαβον.

[92] Κορδυτὸς, πόλις.] Eadem fortassis est hæc urbs, quam alio loco Κίερδιλον appellavit. Κίερδιλον, πόλις Παμφυλίας. Ἐθνικὸς Ἀσίφ.

[93] Τὸ Σεβέννυτος.] Hanc vocem suo loco noster duplici N exaravit, Σεβέννυτος. Est urbs Ægypti notissima.

[94] Ἡρωδιανὸς δὲ ἐνὸς σ γράφει.] Si noster existimet, Herodianum Locridis urbem simplici sigma consignasse, maxime fallitur & toto cœlo errat: contrarium enim de Herodiano testatur Eustathius ad Iliad. B pag. 277. Η' ΔΥ Βῆσσα, ὅτι μὲν πολλοὶ πισὶ διὰ ἑνὸς γράφεται σ, εἴρηται πρὸ βραχέος. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο γράφει. Quod si vel Herodianus vel alii simplici S, in hac voce exaranda, fuerint usi, non intellexere hanc Locridis civitatem, sed δῆμον Atticæ, de quo commentario secuturo mentionem faciam.

[95] Διὰ δύο.] Etiam Strabo lib. IX in Locridis periegesi scriptionem cum duplici Σ præfert, & rationem dat: Ἐξῆς δὲ Βῆσσά τι πεδίον. κρολίση δ' ὕστερος λόφῳ δ' συμπέπτωκότος τῷ τόπῳ. ὀρυμώδες γὰρ ἐστι. πιθανὸν μὲν οὖν τὸν Βῆσσαν εἶναι τοῖς δυσὶ γράμμασι γράφειν. λόφῳ γὰρ δ' ὀρυμώδης ὀνόμασται ὁμωνύμως. Præterea addit, Bessam Locridis cum duplici S proferri, ad differentiam Besæ Atticæ: ἡ δ' εἰς Ἀτθίδα δῆμον, ἀφ' ἧς Βησαιῆς οἱ δημόται λέγονται, εἰς τὸ ἓν σ γράφουσι. Apud Suidam tam reperitur hoc nomine tribus Antiochidis, sed duplici S exaratur.

[96] Αὐγείας ἐρατεινάς.] Aldina editio, Florentinaque exhibent: Αὐγείαν ἐρατεινὴν. Multo adhuc pejus Xylandriana: Αὐγείαν ἔρην. Nos ejecto spurio, antiquam lectionem revocavimus.

[97] Ἀπὸ τῆς τοπικῆς φύσεως.] Qualis Βῆσσα sit locus, legito apud Hesychium & Etymologici Mag. Auctorem. Hujus vocis etymon etiam agnoscere videtur Eustathius ex Strabone loco jam allegato: cujus verba producam, quia leviter sunt corrupta: Λέγεται δὲ ὁ τὴν γαυροφόρον διὰ τοῦ δύο σ γράφων τὴν Βῆσσαν. δοκεῖ γὰρ ὁ Σκήψιος ὀρυμώδους (lege ὀρυμώδες) φησὶ κόσμημα ὁμωνύμως.

[98] Εἰ δὲ Βύβαστος.] Quid hæc & sequentia ad rem faciant non video: est enim Bubastus Ægypti oppidum, geographis decantatissimum.

ΒΙΒΑΊΝΗ, χώρα Θρᾴκης· ἀπὸ τοῦ- A
της [99] ὁ Βίβλινος οἶνος. οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. Δῆμος δέ ὁ Δήλιος ἐν Νάξῳ φασίν, ἐπεὶ καὶ Νάξος πόλις Βίβλος.

BIBLINE, Thraciæ regio, à quâ vinum Biblinum nomen habet. Quidam vero à Biblia vite appellatum malunt. Demus Delius Naxium vocat, quoniam Biblus Naxi fluvius est.

ΒΊΔΟΣ, Φρύγιον ἐν Σικελίᾳ· ἐδέ- B
πησε. ὄρπηξ δὲ ἐξ ἀρχῆς διφθόγγῳ, ἐξ ἀρχῆς δὲ ι. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἐν τῇ Ταυρομενιτῶν χώρᾳ Βίδος. Φρύγιον. τὸ ἐθνικὸν, Βιδῖνος.

BIDUS, castellum Siciliæ, genere neutro. Vox invenitur scripta cum diphthongo & cum I. Est item aliud castellum Bidius in Tauromenitarum regione. Gentile, Bidinus.

ΒΙΕΝΝΟΣ, πόλις Κρήτης. οἱ μὲν [4] ἀπὸ Βίννυ τοῦ τῶν Κρητῶν ἐνός· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ὠθεῖν τὴν ἁρπαζομένης βίας, ὡς ἐν παῤῥασίᾳ φασὶν ἀπὸ [5] Ὠτυ τοῦ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος, [6] ἃ μέχρι νῦν τὰ καλούμενα [7] ἐκατομφόνια ἄγεται τῷ Ἄρεϊ ὁ πολίτης. Βιέννιος. οἱ δὲ, πρὸς [8] ἀπιμήν [9] τῷ Τεμιλίῳ Διΐ, καὶ Βιεννίᾳ. ἔστι δὲ [10] ἐπίκλησις πόλεως ἐν Γαλλίᾳ. αὐχωῦσι δὲ καὶ [11] σύμπασαν Κρήτην καταδουλοῦσθαι, ὡς ἴσημι πάντες ἀπωκίζοντο, οἰκήσαι δὲ πᾶσαν τὴν Τρηχῖνα τῆς Γαλλίας, ὅπως πεπολισμένον. χρησμὸς δὲ αὐτοῖς δοθεὶς ἔλεγε, ὅπου ἐλωδέστατον τῶν ἁπάντων, καθοικῆσαι· ἐλθόντες δὲ [12] ἐπὶ τὸ Ῥόδανον ποταμὸν [13] τῆς Γαλλίας, ἐλωδῆ ὄντα, οἰκῆσαι, καὶ τὴν πόλιν ὕστερον ὀνομάσαι, ἐπειδή μία τῶν σὺν αὐτοῖς παῤθένων Βίαννα καλουμένη, χορεύουσα, ἐπὶ πυ-

BIENNUS, urbs Cretæ. Nominis originem quidam deducunt à Bienno, qui unus ex Curetibus fuit: alii vero ἀπὸ τοῦ βίας, id est, à vi Marti illata, quem perhibent ab Oto & Ephialte Neptuni filiis ibidem colligatum fuisse; qua de causa etiam Marti in hunc usque diem sic nuncupata Hecatomphonia sacrificantur. Cives, Biennius. Quidam vero, quod Jovi Temelio & Biennio honores recusaverint. Est item alia urbs in Gallia. Cum aliquando æstus totam Cretam occupasset, incolæ ad alia loca commigrabant: quidam Hydruntum Italiæ civitatem incoluerunt, tunc temporis nondum exstructam. Verum oraculo accepto, ut ad habitandum, locum valde paludosum circumspicerent, prope Rhodanum Galliæ fluvium palustrem advenere, ubi sedes posuerunt, & urbem ex eo ita appellavere, quod una ex virginibus, ipsos comitantibus (cui Bianna nomen erat) choreas agens,

[99] Ὁ Βίβλινος οἶνος.] Hujus vini mentio reperitur apud Theocritum Idyl. XIV:

. . . . Λίβυσσα δὲ Βύβλινον αὐτῆς
Ἐκλυε πῖδιν ὕπνον. . . . .

Locus leniter est corruptus lege Βίβλινον. De hoc vino legito Hesychium, Etymologici Mag. Auct. Suidam atque alios.

Δῆμος δέ ὁ Δήλιος ἐν Νάξῳ φασι.] Salmasius in margine sui libri emendat ex Athenæo Ζῆμος δὲ ὁ Δῆλιος. Verum quid de illo loco pronunciaverit Casaubonus, longum nimis foret hic enarrare. Omnes editi & MSS constanter τὸν Δῆμος agnoscunt, quod non temere mutaverim: nam idem videtur, qui de Attica scripsit apud Hesychium in Ἀγαμεμνόνια. Ἱστορεῖ δὲ Ἀγαμήνωρ, ὃς Δῆμος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἐπικλείων φησὶ τὸν Δύλιχα ἐκ πολλῶν ἐθῶν Βιαστὴν εἶναι. Sed quis hic Ζήμων? Scribe potius Δῆμος cum & Etymologum hæc ex illidem hausisse fontibus.

[1] Βίδις, φρούριον ἐν Σικελίᾳ.] Testatur Cluverius, in Syracusano agro inventi reliquias antiqui oppidi cum templo, cui vulgaris appellatio [2] Santo Giovanni di Bidini. Cicero in Verrem: *Bidis oppidulum est tenue sane, non longe à Syracusis.*

[3] Ἔστιν ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ.] Male cod. Voss. ἐν τῇ Ταυρομενιτῶν χώρᾳ. Hujus castelli, eodem perhibente Cluverio, nusquam apparent vestigia, adeo ut insentæ posfitionis sit.

[4] Ἀπὸ Βίννυ.] Xylandrianam sequimur. Editio prima & secunda male exhibent: ὁ μὲν ἀπὸ Βίννυ.

[5] Ὠτυ τοῦ Ἐφιάλ. τῶν παιδ.] Jure meritoque hunc locum Xylander asterisco notavit, nam τὸ διδιξ, vel simile quid, ut sententia sit perfecta, excidisse, nemo in dubium vocabit, qui apud Homerum Iliad. E in eximia

Dione oratione legerit, Martem olim ab Aloëi filiis validis vinculis ligatum & tredecim menses æreo carcere inclusum fuisse:

Τὸν μὲν Ἄρη, ὅπ μιν Ὠτος κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷπι δεσμῷ.
Χαλκείῳ δ' ἐν κηρὸν ἐέλδετο τρισκαίδεκα μούνας.
Καὶ κέν νύ θ' ὑπ' ἀπείρονι Ἄρης ἄτος πολλάμιο,
Εἰμὲ μητρυιὴ θεσπεσίη Ἠερίοπις,
Ἐγγελίη ἐξέλασεν. . . . .

Totum itaque locum hunc in modum suppleo atque emendo: Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀθεῖν τὴν Ἁρπαζομένης βίας, ὡς ἐν παῤῥασίᾳ φασὶ διδιξ ἀπὸ Ὠτυ τοῦ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος. Et quicunque evolverit comment. Eustathii ad hunc locum, de hac emendatione non ambiget. Verum dubitarunt mythologiæ doctores, utrum Neptuni, an vero Aloëi filii fuerint Otus & Ephialtes, uti liquet ex Hygino Fab. XXVIII. Ifacius in Scholiis ad Lycophronem scribit, Alphæi filios fuisse: Καὶ Ὄμηρος φησὶ τοὺς τοῦ Ἀλφείου παῖδας, Ὠτύν θ' Ἐφιάλτην. Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μίμνοντα θύελλαν. Certissimum est, hunc locum transcriptores depravasse, & restitui debere: ἀθεῖ τοῦ Ἀλωέως παῖδαν.

[6] Καὶ μέχρι τοῦ νῦν.] Vitium irrepsit: lege, καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

[7] Ἐκατομφόνια.] Si quis olim centum hostes interfecisset, Jovi hominem sacrificabat. Illa itaque sacra Ἐκατομφόνια appellantur.

[8] Τῷ Τεμιλίῳ Διΐ.] Ignotum mihi Jovis nomen. Clarissimus Bochartus in margine sui libri emendavit, uti ad me scripsit doctissimus Morinus: Τῷπρὸ μιᾶλον Διΐ Βιαντίῳ.

[9] Ἐν Γαλλίᾳ.] Xylander adjutus optimæ notæ MSS. merito edi curavit ἐν Γαλλίᾳ. Editiones Xylandrianam præcedentes, MSS Palatini, nec non chartaceus Vossianus constanter agnoscunt, ἐν Γαλλιαίᾳ, quod est vitiosissimum.

[10] Σύμπασαν Κρήτην.] Aldina Florentinaque τὴν σύμπασαν Κρήτην.

[11] Ἐπὶ τὸ Ῥόδανον.] Chartaceus Vossianus male: ἐπὶ τὸ Ῥόδιον. Similiter quoque Ald. & Flor. editio.

[12] Τῆς Γαλλίας.] Libri editi omnes & MSS, excepta Xylandriana: τῇ Γαλλιαίᾳ, quod itidem mendosissimum.

χάσμαῖ⊙· ἐλήφθη· [11] ἧς μνημονεύει πόλεως Εὐσέβιος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιέννι⊙, εἰ μὴ καλὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήσι⊙, ὡς Λυγδυνήσι⊙· τῆς δὲ Βιέννης, Βιεννα῀ι⊙.

A agens, hiatu quodam absorpta sit. Hujus civitatis Eusebius in historia ecclesiastica sæpenumero meminit. Gentile similiter Biennius, nisi secundum peculiarem regioni formam dicendum sit Biennensis, uti Lugdunensis. A genitivo autem Biennes fit Biennæus.

B

ΒΙΖΎΗ [12], πόλις Θράκης, τὸ Τ Α῾τῶν βασίλειον. [13] τὸ ἐθνικὸν, Βιζυλωός.

BIZYE, urbs Thraciæ, Astorum regia. Gentile, Bizyenus.

ΒΙΖΩ῾ΝΗ [14], πόλις Πογλικῆ. τὸ ἐθνικὸν ἠδιώατο Βιζωναῖ⊙, ἡ Βιζωνίτης. ἔστ῀ Βιζώνι⊙, ὡς Παλλώνι⊙.

BIZONE, urbs Pontica. Gentile dici poterat Bizonæus, vel Bizonites: est autem Bizonius, uti Pallenius.

C

ΒΙ῾ΘΥΑΙ, ἔθν⊙ Θράκης, ἀπὸ Βίθυο⊙ τ῀ Α῾ρε⊙ καὶ Σήτης, τῆς Ῥήσε ἀδελφῆς.

BITHYÆ, gens Thraciæ, quæ à Bithye Martis & Setæ filio, quæ Rhesi soror erat, nomen accepit.

ΒΙΘΥΝΙ῾Α [17], πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνὸ τ῀ Διὸς, καὶ Θρᾴκης τ῀ Τιτανίδο⊙, ἢ ἐκ μὲν Διὸς ἔσχε Βίθυν, ἐκ δὲ Κρόνε Δόλεγκον. τὸ ἐθνικὸν, Βιθυνὸς, καὶ Βιθυνὴ, καὶ Βιθυνὶς, καὶ Βιθυνίας. πα῀ρὰ δὲ εἰς νος καθαρὸν, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῶν παραληγομένων παροξυνόντων, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. [18] τὸ μόσυνο⊙ βαρυνόμενον, σημειῶδες, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ. [19] πρὸ δὲ ἔχοντα τὸ σ, βραχὺ ἔχει τὸ ι, [20] καὶ τὸ γέρυν⊙, ὁ μικρὸς βάτραχο⊙.

BITHYNIA, regio ad Pontum sita, nomen habens à Bithyno Jovis & Thraces, Titanidis filiæ filio, quæ ex Jove progenuit Bithyn, ex Saturno autem Doloncum. Gentile, Bithynus, & Bithyna, & Bithynis, & Bithynias. Nomina in ⊙ purum, plures quam duas syllabas habentia, quorum penultima est υ, accentum habent in antepenultima, nisi gentile sit. Vox μόσυνο⊙ cum accentu in penult. insignitum longum habet υ. Quæ vero habent Ε, corripiunt υ, ut γέρυνο⊙, exigua rana.

D

E

ΒΙΘΥ῾ΝΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας· [21] Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ οἰκῶν, Βιθυνιώ⊙, καὶ Βιθυνιάτης. ἀφ᾽ ἧ῀ Πίνυτος ἐγλώχην Ῥώμης γραμματικὸς, Ἐπαφροδίτ῀ τ῀ Νέρωνο῀ ὢν ἐξελεύθερο⊙.

BITHYNIUM, urbs Bithyniæ, auctore Pausania libro VIII. Incola, Bithynienſis & Bithyniates. Inde natus est Pinytus, qui Romæ docuit grammaticam; hic Epaphroditi, ille Neronis fuit libertus.

F

BI-

[11] Ἧ῀ς μνημονεύει πόλεως Εὐσέβιος.] Omnes editiones constanter exhibent: ἧ῀ς μνημονεύει πολλάκις Εὐσέβιο⊙: quod mendum ex compendiosa scriptura ortum videtur: fortassis hæc antiqua fuit scriptura: ἧ῀ς μνημονεύει πολ. Εὐσέβιο⊙. Nos veram lectionem reduximus, Vossiano MS. ita suadente.

[12] Βιζύη, πόλις Θρᾴκης.] Solinus cap. X: *In Canienſi regione non longe à Flaviopoli colonia, Bizye oppidum, quondam arx Terei regis, invisum hirundinibus.* Verum in *Canica* non est collocanda Bizye, uti optime monet Salmasius, sed in *Asica*: erat enim ibidem, ut nostrum perhibet, τὸ Τ Α῾σῶν βασίλειον. Etiam Plinius hujus oppidi meminit, & Socrates in Hist. Eccles. lib. IV cap. XV.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Βιζυλωός.] Variis modiis hoc gentile in numismatibus excusum conspicitur, teste Spanhemio. In Adriani nummis regiis ac Mediceis ΒΙΖΥΗΝΩΝ, in aliis autem Philippi nummis ΒΙΣΣΗΝΩΝ & ΒΥΖΥΗΝΩΝ. Hinc nata illa auctorum diversitas: nam oppidum quibusdam *Byzia*, aliis *Bisa*, & nonnullis Βιζύη appellatur: & in Actis Conciliorum Βυζὺς & *Byzia* reperitur. Aliud quoque gentile à tribus jam nominatis diversum legitur apud Joh. Cantacuzenum lib. III cap. LXXVIII: ΒΙΖΥΙΟΙ Ν, ὅτι ἐπιμάλακτρ σφᾶς αὐτὸς ὁ τῶν πόλεων παραδίδωσι.

[14] Βιζώνη, πόλις Παφλαγ.] Non longe à Tetrisiade hoc oppidum erat situm: de eo sic scribit Auctor Periplı Ponti Euxini: Α῾πὸ δὲ Τετρισιάδος ἐστὶ σάρας εἰς Βιζώνιον πολίχνιον ὁ ὁ σταδ⊙ τριάκοντα ξ, μίλια ͵ζ. Τῶν τὸ πολίχνιον τοῦτο μὲν φασὶ Βαιβύλωνα, τινὲς δὲ ἄποικον γεγονέναι Μιλησιέων.

[17] Βιθυνία, ἀπὸ τ῀ Παῦ. &c.] Tristanus in antiquo numismate invenit ΒΕΙΘΥΝΙΑ. Et Spanhemius in nummis Domitiani, quos servat gaza regia Gallorum: ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ ΝΙΚΟΜ. Hæc regio olim multis nominibus insignietur, uti testis est Sallustius apud Iisdorum, cujus verba ita sunt emendanda: *Prima Asiæ minoris Bithynia, in Ponti exordio, ad solis orientis partem adversa Thraciæ jacet, multis antea nominibus appellata: nam prius Bebrycia dicta, deinde Mygdonia, mox à Bithyno rege Bithynia appellata, ipsa est & major Phrygia.* Præterea Bithynia etiam Mariandyna nuncupata fuit, uti auctor est Eusebius Chron. lib. I. Βιθυνία ἐπίσ῀ης ὑπὸ Φοίνικο⊙, ἡ πρὸ Μαριανδυνῶν.

[18] Τὸ μόσυνο⊙ βαρυνόμενον.] Ad τὸ μόσυνο⊙ quod attinet, videtur esse casus obliquus à recto μόσυ, turris, domus lignea, qua utuntur Μοσσυνοικοι, populus de quo passim geographi. Hesychius: Μόσυν, πύργος. Originem habet παρὰ τὸ μῶ τὸ σωλῆνα, teste Etymologici Mag. Auctore. Verum quare τὸ μόσυνο⊙ in omnibus editionibus accentum habeat in antepenultima, rationem nullam video, nam quid τὸ βαρυνόμενον apud Grammaticos denotet, omnes norunt, qui eorum tribus obiter salutarunt.

[19] Τὰ δὲ ἔχοντα τὸ σ.] Vitium irrepsit: videtur legendum: πρὸ δὲ ἐχόντα τὸ Ε, atque ita canon sequenti verbo γέρυνο⊙ respondebit.

[20] Καὶ τὸ γέρυνο⊙.] Sequimur editiones Xylandrianam præcedentes. In Xylandriana erat τὸ γρῦνο⊙, quod ad hunc locum non pertinet. Lexicographi tribus modis hanc vocem efferunt: γέρυνο⊙, γρῦνο⊙ & γέρανο⊙. Hesychius: Γύρανο⊙, τὸ ἐν τ῀ βατράχῳ πυθμὴν. Etymologici Mag. Auctor. Γύρανοι, οἱ μικροὶ βάτραχοι. παρὰ τὸ γωρὸν τὸ ἀθροιστικὸν. τοιοῦτοι γάρ εἰσι.

[21] Παυσανίας ὀγδόῳ.] Noster hunc Pausaniæ locum innuit: Γίνε⊙ δὲ ὁ Α῾τίης ὁ Βιθυνίᾳ τ῀ υἱὸς Σαγγαρίᾳ πεπαιδ῀, οἱ δὲ Βιθυνιῆς Α῾γχιάλε τί φασι ὁ Μαυλατέως τ῀ αὐτόχθ῀. Sic legendum esse hunc locum jam olim doctissimus Syl-

ΒΙΘΟΝΟ'ΠΟΛΙΣ [22], πόλις ἀπὸ Βίθυος· τὸ ἐθνικὸν ὤφελε Βιθυοπολίτης. ἔστιν ἢ Βιθυνιαπολίτης, ὡς ἀ Ἀρριανὸς ἐν πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. δεῖ ἢ τὸ Βιθυνόπολις εἶναι, Βιθυνοπολίτης.

BITHYOPOLIS, oppidum quod à Bithye nomen habet. Gentile debebat esse Bithyopolita, verum apud Arrianum libro v Bithyniacorum Bithyniapolitam inveni. A Bithynopolis vero Bithynopolita formandum.

ΒΙΣΑ [23], πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Βισσῖος.

BISA, urbs Thraciæ. Gentile, Bisæus.

ΒΙΛΒΙΝΑ [24], πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν Βιλβινάτης, ὡς Αἰγινάτης.

BILBINA, urbs Persica. Gentile, Bilbinates, ut Æginates.

ΒΙΣΑ'ΛΤΙΑ, πόλις ἐν χώρᾳ Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου καὶ Ἡλίου καὶ Γῆς. ᾧ τῶν τοὺ λαγοὺς ἥπατα πάντες ἀλίσκοντες [25] δύο ἥπατα ἔχοντας, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ, καὶ Φαβωρῖνος. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτης. ἔστι δὲ Βισάλτης ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτιος. ἀφ' ἧς Βισαλτία ἡ χώρα. Λυκόφρων,

[26] Τὸν μὲν γὰρ ἠὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

BISALTIA, urbs & regio Macedoniæ, quæ à Bisalte Solis & Terræ filio nomen habet. Circa hanc lepores ferme omnes capiuntur, duo hepata habentes, quemadmodum Theopompus & Phavorinus perhibent. Gentile, Bisaltes. Est quoque Bisaltes fluvius. Gentile Bisaltius, unde regio Bisaltia. Lucophron:

Quem enim ripa Strymonis Bisaltia.

ΒΙΣΑΝΘΗ, [27] πόλις Μακεδονίας κτ Θρᾴκης, Ἑλλὰς, ἄποικος. [28] Σαμίων. τὸ ἐθνικὸν, Βισανθηνὸς, ἀφ' ἧς [29] Φαίδιμος ἐλεγείων πρώτης Βισανθηνὸς, ἢ Ἀμαστριανὸς, ἢ Κρομνίτης.

BISANTHE, urbs Græca Macedoniæ, juxta Thraciam, Samiorum colonia. Gentile, Bisanthenus. Hinc Phædimus poeta elegiacus Bisanthenus, vel Amastrianus, vel Cromnites fuit.

ΒΙΣΤΙΡΟΣ [30], πόλις Θρᾴκης, ὡς Πίστιρος· τὸ ἐμπόριον. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης, ὡς Σταγιρίτης. Σταγειρίτης.

BISTIRUS, urbs Thraciæ, uti Pistirus emporium. Gentile, Pistirites, sicuti Stagirus Stagirites.

ΒΙΣΤΟΝΙΑ [31], πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος. ἢ Καλλιῤῥόης τοῦ Νέστορος. ἀδελφὸς ἢ λέγεται Ὀδόμαντος, ἢ Ἠδωνός. ἔνιοι δὲ, Παίονος τοῦ Ἄρεος παιδός. τὸ ἐθνικὸν, Βιστώνιος.

BISTONIA, urbs Thraciæ, à Bistone filio Martis, & Callirrhoes Nesti filia. Frater autem erat Odomantis & Edoni. Quidam vero Pæonis Martis filii filium, esse ipsum Bistona arbitrantur. Gentile, Bistônius. Nomina

[22] Βιθυνιαπολίτης.] Legendum esse Βιθυοπολίτης, uti in margine sui libri observat Salmasius.

[23] Βίσα, πόλις Θρᾴκης.] Non ambigo, quin idem sit oppidum, quod Stephanus supra Βισῦνα appellavit: liquet hoc ex epigraphe nummi Philippei, ΒΙΣΣΗΝΩΝ, ΒΙΣΑ. Vide comment. ad illum locum.

[24] Βίλβινα, πόλις Περσική.] Hic aliquid monstri latere, lucem meridiana clarius est: quod sine magna mutatione tolli non potest. Persicam urbem hoc nomine non agnoscunt Geographi. Videturque idem esse oppidum, quod supra Βίλβινα dicitur. Præterea τὸ ἐθνικὸν Persica forma non arguit.

[25] Δύο ἥπατα ἔχοντας.] Idem ex Theopompo refert Ælianus lib. v cap. XXVII de animal. Τοὺς οὖν ποὺς Βισαλτικοὺς λαγοὺς ἀπὸ τοῦ ἥπατα ἔχειν Θεόπομπος λέγει. Stephanus adducit gentile Βισάλτης, quod ex hoc loco probum esse cognoscimus. Hunc locum verbotenus transcripsit Suidas, & gentile cum Æliano etiam approbat Virgil. lib. III Georg.

Bisaltæ quo more solent, acerque Gelonus.

[26] Τὸν μὲν γὰρ ἠὼν.] Ita rescripsimus ex Lycophronis vulgatis. Omnia Stephani exemplaria male exhibent: Τὸν μὲν γὰρ ἑὸν &c.

[27] Πόλις Μακεδονίας περὶ Θρᾴκην.] Hæc re vera Thraciæ civitas est, in ore Ponti sita, non longe ab Ario fluvio, quo usque se Macedoniæ fines nunquam extendebant. Ptolemæus lib. III cap. XI Παιονίαν appellat, ut & Procopius de Ædificiis justiniani; qui præterea testatur commodissimum habere situm ad navigandum Hellespontum. Hujus etiam extat mentio in Itin. Ant. Augusti.

A Plotinopoli Heracleam.	M. P. XCII.
Traianopolim	M. P. XXII.
Apros	M. P. XXIIII.
Resiston	M. P. XXII.
Heracleam.	M. P. XXV.

Verum censeo, hunc locum esse corruptum, legique debere *Redestum*, uti habent Ptolemæus, Justinianus, & Suidas.

[28] Σαμίων ἄποικος.] Pomp. Mela lib. II cap. II: *Tum Rhesi regnata quondam pars Thraciæ, & Byssanthe Samiorum, & ingens aliquando Cypsela.*

[29] Φαίδιμος.] Codices Palatini: Φαίδυμος.

[30] Βίστιρος, πόλις Θρᾴκης.] Eadem hæc est civitas, quæ noster alio loco Pistirum appellat. Πίστιρος, ἐμπόριον Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης. Quam familiare sit antiquis scriptoribus Β & Π confundere, omnibus est notissimum. Noster has urbes distinxisse videtur, quia mox subjungit: ὡς Πίστιρος· τὸ ἐμπόριον, qua phrasi nunquam utitur, nisi diversas urbes intelligat. Verum τὸ Σταγιρίτης quod sequitur, est vitiosissimum & ad rem non facit, cum semper τὸ Στάγιρος dicatur, uti infra videre licet.

[31] Βισονία, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος καὶ Καλλιῤῥόης.] Et urbis & herois nomen per o parrum exarandum esse, plurimis tam Græcorum quam Latinorum locis evidenter evinci potest. Videantur Lycophron, Apollonius Rhodius, Dionysius Periegeta & alii: è Latinis vero Ovidius, Lucanus, Val. Flaccus & Statius. Præterea locus est mutilus & ita supplendus: ἀπὸ Βίστωνος τοῦ Ἄρεος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Νέστορος. Diversam ab hac, Bistonis genealogiam enarrant, quotquot hujus herois meminere. Apollonii Schol. ad lib. III: Βίστωνες γάρ ἔθνος Θρᾳκῶν· ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστωνος τοῦ Κίσσου, ὡς Φιλοστέφανος. Et Scholiastes in Lycophronis Alexand: Βίστης δὲ κατὰ τοῦ Ἄρεος Βιστῶνα [ubi malim Βίστωνα.] ἢ ἀφ' Τιτηλίχης.

[31] τῶν εἰς των διουλλάβων βαρυνομένων, A
δίον Πλάτων, Κείτων, εἰμὴ ἀφαιρολὴ ἡδοιτε
σημαινομένης. χιτὼν γὰρ, ποὸς ἀφαιρολὴ
ὀξυνόμενον ἔχει, καὶ ποίαμβ· καὶ τὸ κρο-
τῶν τὸ ζωῦφιον, ποὸς ἀνθ' ἀφαιρολὴ τοῦ τῆ
πόλεως ὀνόματος. ἡ ἀφεακλικὸν, [33] ἀφ' οὗ τὸ B
χοιτῶν, ἰσῶν. ἡ ἐθνικὸν, [34] ἀφ' οὗ ὁ κλινό-
μενον, ὡς τὸ Βίσσον· τὸ ἡμλυκὸν, Βισσνίς.
[35] ἐκπέπαμ ἡ Ἑλέγαμ Βισσωνὶς, ἀφ' οὗ ὦ,
καὶ Βισσώνιος ποιητικῶς.

ΒΙΤΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνι- C
κὸν, Βιτελλῖνος.

ΒΛΑΥΔΟΣ [36], πόλις Φρυγίας, ἀπὸ
Βλαύδα τοῦ [37] τὸν τόπον εὑρόντος, ὡς [38] Με-
νεκράτης. τὸ ἐθνικὸν, Βλαυδηνός.

ΒΛΕΜΥΕΣ [39], ἔθνος βαρβαρικὸν D
Λιβύης, [40] ἀπὸ Βλέμυος, ἑνὸς τῶν Δημιάδα
τριῶν ἡγεμονευόντων, τῶν σὺν αὐτῷ Διονύσῳ
πολεμησάντων. ἦσαν δὲ Ὀρόντης, [41] καὶ Ὀρ-
άνδης, καὶ Βλέμυες.

ΒΟΑΥΛΕΙΑ, πόλις Σκυθίας, Πέ- E
μπτη ἀπὸ εἰκοστῆς ἑλλης.

ΒΟΒΩΝΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ
ἐθνικὸν Βοβωνιάτης, ὡς Ῥιθυμνιάτης· ἢ Βο-
βώνιος, ὡς Ῥιθύμνιος.

ΒΟΪ-

Finitia in ων duas syllabas habentia, accentu in penultima notantur, ut Πλάτων, Κείτων; nisi inter varias ejusdem vocis significationes distinguendum sit: nam vox χιτὼν tunica, ad nominis proprii & fluvii discretionem in ultima signatur: ita quoque κρατὼν animalculum, ad differentiam urbis ejusdem appellationis: vel nisi sit nomen locum continentem significans, ut κρατὼν, ἰσῶν. Vel denique nisi gentile sit, cujus obliquus habet ι parvum, ut τὸ Βίσσιος, unde fœmininum Βισσὶς. Verum etiam producitur, diciturque Βισσὼς per magnum, & Βισσώνιος poetice.

VITELLA, urbs Italiæ. Gentile, Vitellinus.

BLAUDUS, urbs Phrygiæ. Nomen habet à Blaudo, qui locum istum invenit, teste Menecrate. Gentile, Blaudenus.

BLEMYES, gens barbara Libyæ, ita dicta à Blemye, uno ex tribus Deriadæ ducibus, qui cum ipso contra Bacchum militarunt: erant autem Orontes, Oruandes & Blemys.

BOAULIA, urbs Scythiæ, cujus meminit Pisander libro vigesimo sexto.

BOBONIA, urbs Italiæ. Gentile, Bobonianes, ut Rhithymniates: vel Bobonius, uti Rhithymnius.

BON-

[31] Τῶν εἰς των διουλλάβων βαρυνομένων.] Hic grammaticus canon mutilus est: nam vocem unam & alteram excidisse, ex depravato sensu nemo est, qui non cognoscat. Eundem noster exhibet in Αἴσων, unde hic locus commodissime suppleri posset, ita enim ibi: Τὰ γὰρ εἰς ων διουλλαβῆ ἐπὶ πόλεων, ὀξυνόμενα, οἷ μὲν ἀφαιρολὴ ἴσῃ σημαινόμενόν, ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται. Ipsum locum vide & commentarios nostros, si rem tanti feceris.

[33] Ἀπὸ τοῦ κοιτὼν, ἰσῶν.] Illud κοιτὼν cubiculum denotare, omnes norunt, quod de sequenti ἰσῶν non dixerim. Puto enim legendum esse: Ἀφ' οὗ τὸ κοιτὼν, ἀστὼ, quæ ultima vox frumentarium agrum significat.

[34] Ἀπὸ οὗ ὁ κλινόμενον, ὡς τὸ Βίσσον.] Hinc liquet, nos superius bene reposuisse τὸ Βισσαῖος & Βίσσον. Contrarium plane huic canoni exhibet Epitomator in Αἴσων: nam cum longum de nominibus in ων exeuntibus sermonem instituisset, in fine sectionis subjungit: πάντων δὲ κλίσις ἀφ' οὗ Ω. Quæ verba cum sint falsa, etiam me facile in errorem induxerunt: nam pag. 70 num. 10 aperte statui τὸ Βισσὼν in casu obliquo habere Βίσσων, deceptus non tantum illo canone, sed etiam verbis, jam supra allegatis, ubi noster inquit: Βισσαῖος, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίσσων &c. Verum hæc frequens doctorum est querela, Epitomatorem plurimis in locis à vero longissime aberrare, & sibi ineptissime contradicere.

[35] Ἐκπέπαμ ἡ Ἑλέγαμ Βισσωνὶς &c.] Utinam unicum ex poetis Epitomator adduxisset exemplum. Non memini apud grammaticorum filios hujusmodi nomina invenisse, quæ in casu obliquo habent ωνος & poetice ωνος. Apud Herodotum lib. VII cap. CIX legitur: Καὶ δὴ Δικαίαν, Βισσέλτεω &c. Sed fine dubio rescribendum est Βισσέλτης, nam capite sequenti τὸ Βίσσης apud eundem occurrit. Poetæ omnes mediam hujus vocis corripiunt, tum Græci tum Latini, uti superius dictum est. Ovidius lib. XXII Metam.

Est ubi Troia fuit, Phrygia contermina tellus,
Bistonis habitata viru. - - - -

Lucanus lib. VII:

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Bistonas, aut Mavors agitans, - - -

Etiam ex Græcis exempla peti & addi possent, si res foret operæ pretium.

[36] Βλαῦδος, πόλις Φρυγίας.] Existimat Ortelius hanc esse *Blandum* Antonini. Sita erat urbs non procul à finibus Lydiæ, uti liquet ex Strab. lib. XII: Τέσσαρα δ' ἐν φρυγίᾳ ἀγγυοφόμενα μοῖρα τῆς τῶν Λυδίων τῶν Βλαυδῆν πολιχνῆ Φρυγικῆ.

[37] Τὸν τόπον εὑρόντος.] Codex Vossianus plus continet: ἀπὸ Βλαυδῆ δ' ἦ τὸν τόπον εὑρόντος. Sic noster etiam aliis in locis aliquando loqui amat.

[38] Μενεκράτης.] Sine dubio hic idem est, cujus liber primus de rebus Lyciacis à Stephano in voce Ἀτταλασσεῖς allegatur, & Anton. Liberali Metam. cap. XXXV.

[39] Βλέμυες, τέθνος βαρβαρικὸν Λιβύης.] Multi reperiuntur, gentis nomen cum simplici M exarantes; sed plures duplici efferunt, ut Mela, Plinius, Solinus, Strabo, Eusebius de Vita Constantini & alii. Hos Mamertinus in Maximiniani Genethliaco *Blemios* appellat. *Blemios illi, ut audio, levibus modo assueti sagittis, adversus Æthiopas quærunt quæ nam habent arma.* Incolunt locum Ægypti superioris, qui Τάλμις dicitur, uti testatur Olympiodorus apud Photium. Et Etymologici Magni Auctor, cujus locum mox emendabimus, illis sedem circa Catarractas prope Syenen assignat.

[40] Ἀπὸ Βλέμυος.] Sine dubio hæc Stephanus hausit ex Dionysii Bassaricis, cujus nomen nunc reticet Epitomator. Apud Nonnum in Dionysiacis Blemyis aliquotiès reperitur memoria, ita enim ille in fine lib. XVII:

Καὶ Βλέμυες ἀκὺς ἰκόμην ἐς ἐσχατόρην τόμον Νείλε,
Ἐσσομένῳ σκηπτῆρι φόνῳ ἀμάρσιμον Αὐσονίοισιν.
Καὶ μιν ἀνδρηΐῳ Μεσσὴς ὑπεδέξατο πυλμὼ
Υἱωνοῖς Βλεμύοισι σεσωσμένα κτεάτεσσιν.

[41] Καὶ Ὀρμάνδης.] Vulgati omnes male Ὀρσάνδης. Codicum Palatinorum verissima lectio, Ὀρμάνδης. Ita quoque hunc ducem appellat Etymologicus Mag. Auctor, cujus verba, quia emendatione indigent, in medium adducam. Βλέμμυες ἴδιον Βάκτρων τοῦ Λιβυκοῦ. Καὶ Βλέμμυοι οἱ Δημιάδα τρίτου ἡγεμονεύσαντος, ἦτοι δὲ Ὀρόντης, καὶ Ὀρμάνδης, καὶ Βλέμμυες. τινὲς δὲ Καππαδόκας φασὶ τοὺς τοῦ Συλλᾶ. Τῆς παρ' αὐτοῖς Βλέμμυοι ἀκίχησι κολάπται. Post vocem Βλέμμυες excidisse τὸ ἀκεῖν, vel simile quid, evidentissimum est. Ultima hujus loci verba, sumsit Etymologus ex Dionysio

ΒΟΓΧΝΑΙ[41], ἔθνος τῆς Καρρλωοῖς A συνακόμενον, [41] μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου ποταμοῦ, ὡς Κυαδρατος.

ΒΟΊΒΗ [42], πόλις Θετταλίας. Ὅμηρος,

[41] Βοίβλου τε γλαφυρὴν, καὶ ἐϋκτιμένην B Ἰαωλκόν.

ἔστιν οὖν ἡ πόλις, [43] ἡ λίμνη Βοιβιὰς, [47] ἀπὸ Βοίβης ἧς Γλαφύρα, τῆς τοῦ Γλαφύρου κλπ. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Βοίβη ἡ Γορτυνίδος, [41] ἡ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη. τὸ ἐθνικὸν C τῆς Βοίβης, Βοιβεύς, [49] ἡ Βοιβηὶς Θηλυκόν. [50] αἱ δὲ Βοιβαὶ κώμη, ὡς κωλύς. ἔστι δὲ Βοιβήιον πόλις. λέγει δὲ Βοιβία ἡ λίμνη.

ΒΟΊΛΛΑΙ [51], πόλις Λατίνων. [52] τὸ ἐθνικὸν, Βοιλλανὸς, [53] ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ D τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΒΟΊΟΝ [54], ὡς Ὅμηρος ἔοικε Βοίβλῃ λέγειν. [55] ἔστι δὲ Δωρικὴ πόλις ὑδατόρους λεγομένη, καὶ Θηλυκῶς. ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις. ὁ πολίτης, Βοιάτης, ὡς Κάρυαι Κα- B ρυάτης, [56] Πιτύναι Πιτυνάτης, Θαλάμαι Θα-

BONCHÆ, gens Carrhenis adjacens, media inter Euphratem & Carrham fluvium, uti Quadratus perhibet.

BOEBE, urbs Theſſaliæ, de qua Homerus:

Et Bœbem concinnam, & bene ædificatam Jaolcum.

Eſt igitur urbs: eſt & palus Bœbias, nomen habens à Bœbo Glaphyri filio, qui Glaphyras condidit. Eſt quoque in Creta Bœbe Gortynidis, & in Macedonia palus Bœbe. Deducitur à Bœbe gentile Bœbenſis, & Bœbeïs fœmininum. Quo minus autem etiam ſit Bœbæus, nihil eſt, quod impediat. Reperitur quoque Bœbeïum urbs, & palus Bœbia dicitur.

BOVILLÆ, urbs Latinorum. Gentile, Bovillanus, auctore Dionyſio libro VIII de antiquitate Romana.

BOEUM. Hanc urbem Homerus Bœben videtur appellare: eſt autem urbs Dorica, quæ genere fœminino & neutro ſic dicitur. Sunt & Bœæ oppidum Cretæ, cujus oppidanus, Bœates, uti Caryæ Caryates, Pitanæ Pitanates, Thalamæ

Tha-

nyſio de ſitu Orbis, ubi nunc corrupte legitur, Τῶν πόλεως αἰθαλίων. cum legendum ſit, Τῆς παρ᾽ αἰθαλίων &c.

[41] Βόγχνα. ἔθνος.] Sequimur Xylandrianam editionem. Codex Voſſianus Βαγχα, deleto N: quod etiam editio Aldina & Florentina repræſentant.

[42] Μισὴ Εὐφρατῆ & Κυρ.] Putat Bochartus hic latere mendum: emendat enim in Geog. Sac. Μισὴ Εὐφράτῃ καὶ Κυρήνῃ ποταμοῦ. Addens, forte fluvioſum eſſe in Chaboram influens. Alibi hunc fluvium Stephanus ita appellat. Καρῤῥαι, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καῤῥᾶ τοῦ παῖδος Σευήρου.

[43] Βοῖβε, πόλις Θετταλίας.] Hunc in modum reponere placuit, pro Βοίβλῃ, πόλ. Θετταλίας, quod omnes codices antiquos & vulgatos occupaverat. Sic legendum eſſe enim monuit Cl. Voſſius ad Scylacem Caryandenſem. Liquet præterea hinc veram eſſe lectionem ex teſtimonio, quod noſter ex Homero adfert.

[44] Βοίβλην τε γλαφυρὴν.] Hæc verba duobus aliis in locis à Stephano ex Homero citantur: ſed nuſquam bene. Hic veram noſter repræſentat lectionem. Vide in vocibus Γλαφύραι & Ἰαωλκός.

[45] Καὶ λίμνη Βοιβιάς.] Sic Pindarus Pythiorum III hanc paludem nominat.

- - - Ἐπὶ
Παγὰς Βοιβιάδος
Κρηνείαν ἁγὴ πατρίδ᾽.

Ex Scholiaſta ſatis accuratius cognoſcimus, ita enim ille: Ἐπὶ τὰ πηγὰς Κορινθίας ἁγὴ πατρὶ τοῖς ἐγχωρίοις ἡ Βοιβιὰς λίμνη. ἡ δὲ Βοιβὶς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακτρείᾳ. cum verba Euſtathii, qui totum Epitomatoris locum in ſuos ad Homerum commentarios tranſcripſit, ita enim ille pag. 327. Εἰρητὸν δὲ φασι Βοίβιδα διὰ βοῶν ὑπὸ Γλαφύρου ἔθνους. ὡς ἴσχυε δὲ ὁ τοῦ ἐκ Κρήτης Βοίωνος. καὶ Μακεδονικὴν λίμνην Βοίβιδα. καὶ ἀπὸ ταύτης Βοιβιὰς & Βοιβὶς λέγεται.

[46] Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη.] Paludem hanc omnes Βοιβίδα appellant. Scylax cap. Macedonia. Ἀμφίπολις Ἑλληνὶς, Βόλβη λίμνη, Ἀσπαθοῦς Ἑλλάς. Ad quem locum Cl. Voſſius inquit, ſe metuere, ne Stephanus vitioſos codices ſecutus ſit, uti centies in eo obſervare eſt.

[47] Καὶ Βοιβιάς.] Hæc etiam paludis Theſſalicæ eſt appellatio: ſed præterea etiam Ζωνίς dicitur ab urbe Xynia ex vicina, teſte Stephano: Ζωνία, Θετταλίας πόλις. Πολυαινὸς Στρατ. τὸ ἔθνικὸν, Ζωνιεύς, ὡς Ἠλεῖος. καὶ Ζωνικὸς λίμνη, ἀφ᾽ Βοιβιάδος φασί. Ad quem locum etiam vide

verba Scholiaſt. in Apol. Rhodium à nobis allegata.

[50] Εἰ δὲ ἡ Βοιβαὶ κώμη, ὡ κωλύς.] Permittit itaque noſter uſum hujus ἐθνικοῦ, quod etiam reperire eſt in voce Ἀλίζωνα, ubi nihil omnino ad rem facit, uti ibidem & alias manifeſte oſtendimus. Vide quæ diximus ad genuinum Stephani Fragmentum pag. 315 Comment. 21.

[51] Βοίλλαι, πόλις Λατίνων.] Latino ore dicuntur BOVILLÆ numero plurali, innumeris auctoribus. Urbs ſita fuit teſte Cluverio, in via Appia prope Albanum oppidum. De nominis origine ita ſcribit Nonius Marcellus cap. 11: *Hillas inteſtina veteres dixerunt: unde Bohilla: unde oppidum in Italia, quod eo bos inteſtina ex vulnere trahens advenerit.* Plura qui velit, Cluverium legat.

[52] Τὸ ἐθνικὸν Βοίλλανός.] Græci pariter & Latini hoc gentili uſi ſunt. Cicero ad Q. Fratrem lib. III epiſt. 11 *Fundum audio te hunc Bovillanum velle retinere.*

[53] Ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ.] Neque ipſum oppidi nomen, neque gentile inde formatum apud Dionyſium eo libro reperitur niſi corrupte Βολλὴ & Βωλανοί. Cluverius ex Stephano emendavit Βοίλλας & Βοίλλανοι, uti videre licet lib. III Ital. antiq. cap. IV.

[54] Βοῖον, ᾧ Ὅμηρος ἔοικε Βοίβλῃ λέγειν.] Non leviter fallitur noſter, quemadmodum obſervavit Cl. Voſſius ad Scylacem, exiſtimans hanc eandem eſſe, de qua Homerus in Catalogo Βοίβλην τε γλαφυρὴν. Quippe Βοῖον Homeri eſt in Theſſalia, ut & reliquæ urbes, quas recenſet: hæc autem eſt Doridis, ut nihil dicamus de ſummo diſcrimine, quod eſt inter Βοῖον & Βοίβλον. Fortaſſis aliter ſcripſit Stephanus olim, quam nunc in vulgatis conſpicitur, nempe Βοῖον, ᾧ Ὅμηρος ἔοικε Βοίβλῃ λέγειν, depravato deceptus antiqui ſcriptoris codice. Βοῖον tamen eſt veriſſimum nomen urbis: Scylax capite ΜΗΛΙΕΙΣ: Ἐν τούτῳ τῷ κόλπῳ εἰσὶ οἱ Λιμηθαλιεῖς κολπάρμοι, ᾗ πόλεις αἵδε. Ἐλαιοῦς, Βοῖον, τὸ Κυτίνιον. Hoc urbis nomen optime nuper Diodoro Siculo vir doctus reſtituit, ubi de Dorienſibus lib. IV ſic ſcribit: Καὶ κατώκησαν εἰς Ἐλαιοῦν καὶ Κυτινίην καὶ εἰς Βοῖον. Vide præterea Thucyd. lib. I. Scymnum Chium, Strabonem lib. IX. Plinium lib. IV cap. VII. Ptolemæum lib. III cap. XV, & Ariſtidem in Leuctrica.

[55] Ἔστι Βοιαὶ ἡ Κρητῶν πόλις.] Hæc mihi eadem videtur, quam præcedenti ſectione in Gortynide poſuit. Ἔστι δὲ καὶ Κρήτη Βοίβη ἡ Γορτυνίδος.

[56] Πιτύναι, Πιτυνάτης.] Suo loco hoc gentile, quod tamen non improbandum eſt, non conſpicitur, cujus primitivum numero ſingulari effertur.

Θαλαμάτης. λέγε δὲ Βοιαῖος, ὡς Ἔφορος. Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιήτης φησὶν, ἴσως ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ Βοῖον, ὡς λίκνον λικνίτης. εἰσὶ δὲ Βοιοὶ ἔθνος Κελτογαλατῶν. ἔστι δὲ Βοιανὸν πόλις Σαυνιτῶν.

Thalamates. Dicitur quoque Bœæus, ut Ephorus perhibet: Herodianus vero Bœeites dicit, quod fortassis à Bœum formatur, uti à λίκνον λικνίτης. Sunt item Boii gens Celtogalatica. Est præterea Bovianum urbs Samnitum.

ΒΟΙΩΤΙΑ, μόνη δὲ Ἑλλάδος περισθαλάττιος διηκόντως ἔχει τὰς οἰκήσεις τὰς μὲν πρὸς Πελοπόννησον ἐστραμμένης, καὶ τὴν Σικελικὴν δὲ Ἀδριατικὸν κόλπον· τὰς δὲ πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον, καὶ τὰς ἄλλας νήσους· τὰς δὲ πρὸς τὸν Εὔξεινον, καὶ Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας ἁλάσσαν. ᾠήθησαν δέ φασι Βοιωτὸν Ἰτώνης καὶ Ἀμφικτύονος, τὸ καθ' αὐτὸν νεώτερον, τὸν Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας παῖδων. Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι Ποσειδῶνος δὲ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων,

BOEOTIA, sola hæc Græciæ regio incolas ad tria maria exporrectos habet, & quidem alios ad Peloponnesum & Siculum Adriaticumque sinum conversos; alios vero ad Ægyptum, & Cyprum, aliasque insulas; alios autem ad Euripum, & mare Macedonicum atque Thessalicum. Narrant Bœotum Itoni Amphictyonis filii filium esse, qui, secundum illum, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ natu minor fuit. Verum Nicocrates inquit, Neptuni & Arnæ filium esse. Euphorio:

Donec vaticinatur cum filius Bœoti,
Quem Neptuno subagitata peperit Arne,
Bœotum vero nominavit. Illud enim narrarunt pastores,
Quod in paternarum boum fimo expositus fuerit.

Ὄφρα μαθοῖσι μεθ' ἡμᾶς Βοιωτίοις,
Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκεν Ἄρνη,
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. τὸ γὰρ καλέουσι νομῆες,
Ὅτι ῥα πατρωίῃσι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Et Euripides:

Illum vero circa bovem projectum Bœotum vocasse.

καὶ Εὐριπίδης,
Τόν δ' ἀμφὶ βουῒ ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

Castor

Κάστωρ

[77] Ἔστι δὲ Βοιανὸν, πόλις Σαυνιτῶν.] Sequitur Strabonis scripturam noster Stephanus. Ætate Geographi non merebatur inter urbes numerari, ita enim ille lib. v. Καὶ ἡ τετράπολις κώμαις χαίρουσα καὶ πόλεις. ἴνιαι δ' ὀκτὰ λείπουσι πόλεις, Βοιανὸν, Ἐσερνία &c. Ptolemæo dicitur Βοβιανὸν, quod ex Latino BOVIANUM formatum est. Cluverius illud collocat ad radices Apennini montis & fontes Tiferni amnis. Vulgo nunc *Boiano* dicitur.

[78] Ἔστι τῆσι Θηλαίῃσι διήκουσι &c.] Ephorus apud Strabonem lib. IX judicat, Bœotiam finitimis populis hac in re præstare, ὅτι μόνη τριθαλάττιός ἐστι, καὶ λιμένων εὐπορεῖ πολλῶν. Nam in Crissæo & Corinthiaco sinubus allata ex Italia, Sicilia, & Africa excipit. Ubi Eubœæ opponitur in utramque Euripi partem se ora ejus diducit. Ita ut parte quæ adversus Aulidem est, in qua Tanagra jacet, Salganeus & Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Ægyptum, Cyprum aliasque insulas pertingit: altera parte habet mare Macedonico, Propontidi & Hellesponto continuum. Non possum quin hic addam verba Marciani Heracleotæ, egregie ad rem facientia:

Ταύτης δὲ κεῖται πλησίον Βοιωτία,
Χώρα μεγίστη, κυκλόθεν τε τῇ θαλάσσῃ
Κρισσαίῳ μὲν ἔστι θαλάσσαις, ἐς λόγος.
Ἐς δὲ λιμένας, ὡς μὲν ἐς μεσημβρίαν
Βλέπουσιν ἀλκυονίδων ἀφ' ἕως τ' Αὐλίδος,
Τὸν Σικελικὸν τε πόντον, ὡς δὲ πρὸς Κύπρον,
Καὶ τ' ἐμ Αἰγυπτίῳ τε τοὺς νώτους τε πλέον.

In hisce verbis erat lacuna, quam conjecturando supplevimus.

[79] Πρὸς Αἰγυπτίῳ τε, καὶ Κύπρον.] Fateor Κρήτην hic commodissime posse substitui, loco Κύπρου, verum cum omnes codices constanter ita legant, eademque vox apud Strabonem & Marcianum Heracleotam reperiatur, non possum stare à partibus Gerbelii, pro Κύπρου apud Strabonem & nostrum Κρήτην reponentis.

[80] Βοιωτὸν Ἰτώνης καὶ Ἀμφικτύονος.] Sic etiam scripsit Pausanias in principio Bœoticorum, totam gentem à Bœoto nomen accepisse: Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲ πᾶν ἔθνος ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ ὀνομας ἔσχηκαν. ὃν Ἰτώνου παῖδα, καὶ νύμφης δὲ Μελανίππης, Ἰτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι. Editio Aldina & Florentina habent: τὸν Ἀμφικτύονος.

[81] Καθ' αὐτὸν.] Ex hisce verbis manifestissime colligo, in præcedentibus excidisse antiqui scriptoris nomen, cujus testimonio Stephanus in genuino opere usus est, quo probaret Amphictyonem, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ minimum natu fuisse. Mythologiæ doctores Amphictyonis genus referre ad Deucalionem, inter alios testis est Apollod. lib. III: Κρατεῖν δὲ Δευκαλίωνα Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος, ὄντος δὲ αὐτὸν νεώτερον λέγουσι. Igitur τὸ καθ' αὐτὸν auctorem respicit, de quo jam nulla reperitur mentio.

[82] Τῶν Δευκαλίωνος &c.] Optime sic edidit Xylander. Pessime in Vossiano cod. & prioribus editionibus: τῆς Δευκαλίωνος δὲ Πύρρας παῖδων.

[83] Μαθ' ἡμᾶς Βοιωτίοι.] Codex vetustissimus Palat. unico verbo legebat μαθήσεσθαι, notante Salmasio in margine sui Stephani.

[84] Τόν ῥα Ποσειδάωνι, &c.] Hic Euphorionis locus etiam ab Etymologici Mag. auctore citatur eodem modo, nisi quod pro νομεῖς habeat βοτῆρες. Totum locum ita medium producam, quia ad rem facere videtur, & emendatione indiget. Βοιωτὸς] Ἄρτι ἡ μήτηρ αὐτῷ, παῖδα αὐτὸν, λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα, ἔβριψεν εἰς βοῦσα. παρὰ τὸ ἐν μέσῃ βοῶν τεθρῶσθαι Βοιωτὸς ὁ Βοιωτὸς ὁ καλούμενος. Εὐφορίων.

Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέκε μήτηρ.
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. Τὸ γὰρ καλέουσι βοτῆρες.
Οὕτι ῥα πατρῴοισι βοῶν ἀπεθήκατο κόπροις.

Ultima Mendum latet in illis verbis ἔβριψεν εἰς βοῦσα. Alexandrinorum lingua *custodiam* denotans. Ego confidenter repono: ἔβριψεν εἰς βολεῶνα. Est enim ὁ βολεὼν, sterquilinium, κοπρὼν sive κοπρεῶλεον: locus ubi animalium purgamenta rejiciuntur & colliguntur. Etymol. Mag. Auctor: Βολεῶνες] ἤτοι λίκνα· ἢ ἡ κόπρος· ἢ βοῶν καὶ ὑποζυγίων βάλανοι, ἤγουν τὰς κοπρίους. Vide etiam Pollucem & Eustathium ad Hom. pag. 1404.

[85] Ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης Κάδμου βοὸς &c.] Addi meretur quod hac de re scribit Ovidius lib. III Metamorph.

Bos, tibi, Phœbus ait, solis occurret in arvis,
Nullum

κάσιρ δὲ, [61] ἀπὸ τῆ καθηγησαμένης Κάδμω βοὸς λιχθῆναι τὴν χώραν ἄτω. [66] τινὲς δ' ὡς σὺν οἴκῳ τῆ Δρανοίαις τὺς Βοιωτὺς ἄραν ἀκινήτες. [67] ἐκαλᾶτο δὲ Αὐονία, [68] καὶ Μεσαπία, καὶ Ωγυγία, καὶ Καδμηὶς, ὡς Θυκυδίδης. Ἐ Φορῶ δὲ φησιν, ὅτι [69] Αἰ- ναῖοι πρὸ τὴν ναυμαχίαν διώκαμον, [70] Θετταλοὶ μὲν τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν, [71] Βοιωτοὶ δὲ τὴν τῆ γυμνασίας ἐπιμέλειαν, [72] Κυρηναῖοι δὲ τὴν διφθερικὴν ἐπιστήμην. [73] ἡμεῖς δὲ, μὲν τὴν τῆ νόμων εὐταξίαν. ἔστι δὲ καὶ [74] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίον, [75] Βοιωτὸς. λέγεται δὲ Βοιώτιος, καὶ Βοιωτία. ἀφ' ἧ περσεμία, [76] Βοιωτία ὗς, καὶ Βοιωτὶς. καὶ Βοιωτόλων, ὡς Βοιώτιος. Αἰσχυλος δὲ Ἀχαρνεῦσιν,

A Castor autem perhibet regionem ita dictam esse, quod bos Cadmo illuc dux fuerit. Quidam ajunt βοὸς ἀπὸ τῆ βοῦς, id est, à bove nomen accepisse Bœotos, quod ingenio non admodum celeres essent. Olim autem appellabatur Aonia, & Mesapia, & Ogygia, & Cadmeïs, sicut Thucydides testis est. Verum narrat Ephorus, Athenienses se ad nauticam, Thessalos ad equestrem, Bœotos ad gymnasticam, Cyrenæos autem se ad curulem artem applicuisse: nos autem juris scientiæ dediti fumus. Est etiam Bœotia in Thracia, unde simile gentile, Bœotus. Dicitur quoque Bœotius, & Bœotia, unde proverbium, Bœotia sus. Et Bœotis, & Βοιωτίδων, id est, Bœotiolus, quod fit à Bœotius. Aristophanes in Acharnensibus:

B C D

Ὦ χαῖρε

Nullum passa jugum; curvique immunis aratri.
Hæc duce carpe vias: & qua requieverit herba.
Mansa fac condas: Bœotiaque illa vocato.

Hinc Bœotiam nomen accepisse, etiam vult Hyginus Fab. CLXXVIII. *Cadmus cum errasset Delphos devenit: ibi responsum accepit, ut à pastoribus bovem emeret, qui Lunæ signum in latere haberet, eumque ante se ageret, ubi decubuisset, ibi fatum esse, eum oppidum condere & ibi regnare &c. Ex bove autem quem secutus fuerat, Bœotia est appellata.*

[66] Τινὲς δ' ὡς σὺν οἴκῳ τῆς Δρανοίαις &c.] In his verbis lacunam debere notari, tam certum est, quam solem ipso meridie lucere: nam varias Bœotiæ origines enarrans Stephanus, ultimo loco addit: quosdam perhibuisse Bœotos ἀπὸ τῆ βοὸς ἀγαγεῖν, quod mente non admodum agiles esserent; quæ verba cum hic necessario requirantur, commodissime transcribi possunt ex Eustathio ad Dionysium de Situ Orbis, ubi omnium etymologiarum vocabula Bœotiæ quasi ex Stephano compendium fecit. Ὅτι Βοιωτοὶ συκοφαντικῶς λέγονται ἀπὸ τῆ Βοιωτῆ κριθολήθῳ, ὃν ἡ μήτηρ ἔφαγε νήστις, ὡς βοῦν ὄρτυγα κρατοῦσα. ἐξ ὧν ὁ τὸ ὀνειδισμὸς ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν ἐκτείνας ἐκ τῆ βοὸς ἠκολούθησεν αὐτοῖς τῆ Κάδμου. οἱ δὲ πάντες τὴν ὄρνιν ἐκλαμβάνουσι, ὡς μὴ οὖσας τὺς Δρανοίας ἐπὶ ἐπιστήμην ἐπὶ τῆ λόγῳ τούτῳ ὁ ἡ Βοιωτία Stephani locum esse mutilum, & ut sensus sit integer, hunc in modum suppleri debere: Τινὲς δ' ὡς σὺν οἴκῳ τὺς Δρανοίας τὺς Βοιωτὺς ἄραν ἀκινήτες, παρὰ τῆ βοῦς ἀγαγεῖν εἶναι. Culpam hujus defectus non in librarios, sed in Hermolaum Epitomatorem rejicio, qui multis in locis præstantissimum scriptorem tam fœde mutilavit, ut in tota antiquitate vix simile exemplum occurrat.

[67] Ἐκαλᾶτο δὲ Αὐονία.] Aonas barbaros à Sunio evagatos Bœotiam priscis temporibus tenuisse, & inde Aoniam nuncupatam fuisse, testantur plurimi: Strabo lib. IX: Apoll. Rhodii Schol. ad lib. III: Eustathius ad Catalogum navium circa initium, & alii.

[68] Καὶ Μεσαπία, καὶ Ωγυγία, καὶ Καδμηὶς.] Bœotiam Mesapiæ nomine fuisse insignitam, non memini apud ullos legisse. Ogygiam nuncupatam fuisse noster ipse testatur: Ωγυγία, ἐπειδὴ Ὠγύγου &c. λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία, ἀφ' ἧ Θήβη, ὡσὶ Ὠγύγου ὑῆ Τερμισσέως. In honorem Cadmi, qui plurima in hanc regionem beneficia contulit, Cadmeidem vocatam fuisse, admodum verisimile est, licet aliorum testimonia desint.

[69] Αἰναῖοι μὲν τὴν ναυμαχίαν διώκαμον.] Hinc est quod passim ναυμαχίαν Athenienses adscribantur. Vide Thucydidem, Aristophanis Scholiastam atque alios. Egregie Justinus lib. VI cap. II: *Quippe Athenienses, si elegendus sit ex universis, meliorem alium esse.*

[70] Θετταλοὶ μὲν τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν.] Eadem hæc de Thessalis, Athenienses, Bœotis & Cyrenæis perhibet.

O salve

Eustathius ad Dionysium de Situ Orbis, quæ verbotenus ex nostro transcripisse videtur. Γυμναστικὴ δὲ Βοιωτοὶ, διὰ τὸ λάγειν λόγῳ τοιῦτος, ὡς Αἰναῖοι μὲν περὶ ναυμαχὴ ἠκολούθησαν τέχνῃ. Θετταλοὶ δὲ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν. Βοιωτοὶ δὲ περὶ τὴν τῆ γυμνασίας ἐπιμέλειαν. Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφθερικὴν ἐπιστήμην. Ælianus in Tacticis multum laudis Thessalicis equitibus attribuit. Equi Thessalici laudantur passim in oraculo apud Dionysium de situ orbis, Suidam, & speciatim apud Lucanum lib. VI

Thessalicus sonipes bellis feralibus aptum.

Hinc factum videtur, illum qui in Thessalia uxorem esset ducturus, pro nuptiis sacrificaverit equum frœnatum. Vid. Ælian. de Animal.

[71] Βοιωτοὶ μὲν τὴν τῆ γυμνασίας ἐπιμέλειαν.] Locus in hanc rem egregius est apud Cornel. Nepot. in Alcibiade: *Postquam inde expulsus Thebas venerit, adeo studiis eorum inserviisse, ut nemo eum labore corporisque viribus posset æquiparare. Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inserviunt.* Ad quem locum vide commentatores.

[72] Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφθερικὴν &c.] Non multum temporis teram, ut probem Cyrenæos hac scientia præ cæteris excelluisse, lectorem remitto ad vocem Βάρκη, ubi fusius hac de re in comment. loquuti sumus.

[73] Ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῆ νόμων εὐταξίαν.] Toto orbe Romano tria tantum fuere gymnasia in quibus licitum erat jus docere, Romæ, Constantipoli, & Beryti in Phœnicia. Justinianus in procem. D. § 7. *Hæc tria volumina à nobis composita tradi eis tam in regiis urbibus quam in Berytiensium pulcherrima civitate, quam & legum nutricem quis appelleret, tantummodo volumus, quod jam à retro principibus constituta, & non in aliis locis.* Duarum urbium, scilicet Novæ Romæ & Beryti, quam alii Beroën appellavere, meminit Theætetus lib. IV. Epigrammat.

Τῶνο Ἰωλκιὸς γαμικῆς φιλόξενος ἑστίης
Ῥώμη & Βηρὼς, πασῶν φύσης δώματα.

[74] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ.] De Bœotia ad Propontidem sita mentionem facit Hyginus Fab. CLXXXV: *Post quæ Metapontus duxit conjugio Melanippen, eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt, Bœotus Bœotiam, Æolus Æoliam.*

[75] Βοιωτὸς.] Invenitur illud gentile in veteribus numismatibus. Goltzius agnoscit nummum cum inscriptione ΒΟΙΩΤΩΝ.

[76] Βοιωτία ὗς.] Adagium desumtum est ex Pindari Olymp. Od. VI: hæc sunt Lyrici verba:

- - - - Ὀρθωσιν τοὶ ἐτύπτεν
Αἰνία, πρῶτον μὲν Η-
ρα πατρῴαν κιλαδέσαν.
γρῦλον τ' ἐπὶ δόχμιον ὀρεσὶ φῦλα-
ξεν λόχμαις οἱ φιλύδρῳ, Βοιωτίαν
ὗν. - - - -

Ad quem locum ita scribit Scholiast. Ἡ δὲ παροιμία

Ὦ χαῖρε καλλικῶφάγε [77] Βοιωτίδιον. A κακὸν ῥῆμα, Βοιωτιάζειν ἐμαθες.

ΒΟΛΒΑΙ, [78] πόλις Καρίας, ἢ τῶν Ἡρακλείᾳ ὁμόρους Βόλβαιώτης, ἤ τις Ἡρακλεία ὁκλήθη. [79] ἔστι καὶ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη. τὸ ἐθνικὸν, Βολβαῖος.

ΒΟΛΒΙΤΊΝΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος. [80] ὁ πολίτης, Βολβιτινήτης. τὸ ἐθνικὸν, Βολβίτινος. ἔνθεν ὁ Βολβίτινον ἄρμα.

ΒΟΛΊΝΗ, [81] πόλις Ἀχαΐας, ὡς Γιαὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δʹ τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βολιναῖος.

ΒΟΛΙΣΣῸΣ, [82] πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρᾳ, Χίῳ πλησίον. [83] Θουκυδίδης Βολίσσον αὐτὴν καλεῖ, ἐν ὀγδόῃ. καὶ φασὶν, ὅτι [84] Ὁμήρου ἐν τούτῳ τῷ πλίσματι τὰς Δαφνελαΐας ἐποίησε, ὡς Ἔφορος. Ἀνδροτίων δὲ ἰδίως σγράφει. τὸ ἐθνικὸν, τῇ πτώσει Βολίσιος, ὡς Λυρνήσιος. Βολισσεύς, ὡς Λικαρνασσεύς. καὶ Βολισσίτης, ὡς Ὀδυσσίτης. χρηστέον δὲ τῷ πρώτῳ, διὰ τὸ πώθους.

ΒΟΛΟΓΕΣΙᾺΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ἐκ [85] Βολογέσου βασιλέως ὠκισμένη. [86] τὸ ἐθνικὸν ὄφιλε Βολογεσεὺς, ὡς

O salve panivorator Bœotiole!
Hinc & illud dictum Bœotissare didicisti.

BOLBÆ, urbs Cariæ & fluvius Bolbæotes, quæ Heraclea appellatur. Est item Bolbe urbs & stagnum. Gentile, Bolbæus. B

BOLBITINE, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Bolbitinites. Gentile, Bolbitinus. Inde etiam vehiculum Bolbitinum.

BOLINE, urbs Achaïæ, de qua Rhianus libro II Achaïcorum. Gentile, Bolinæus. C

BOLISSUS, urbs Æolica in promontorio, prope Chium. Thucydides eam Boliſcum appellat libro VIII. Narrant quoque Homerum illa in urbe moras duxiſſe, uti Ephorus auctor eſt. Androtio vocem per ſimplex Scribit. Gentile ex lege artis, Boliſſius, uti Lyrneſſius. Boliſſenſis, ut Halicarnaſſenſis. Et Boliſſites, uti Odyſſites. Præſtat autem priore uti, propter formam regioni ſolitam. D

VOLOGESIAS, urbs ad Euphratem, à Vologeſo rege condita. Hinc gentile Vologeſienſis, uti Aphrodiſienſis formari oportebat: E

ὡλίσθη. Γλαυκος, Ἰδιῶτα βάρβαρα ὀνόματα, κρατύνεται τῶν Βοιωτίων. ὡς παρὰ τὸ παραφθέγξῃ, ἢ ἀπόρρητον, αὐτὸ ἢ Γλαυκος λέγει ὡς ἀλάλων. ὥστε ἐπὶ τοῦ ὕπνου, ἀλαλήθῶμι τὸν λέξιν ὅπερ Βοιωτῶν. καὶ λοιπὸν τραμεδόνια, ἀλλ' ἀπαλῶν ἀλαζόνων ἢ ἀγερωχίαν, ὅτας ἐξ ὀργανῶν αὐτὸς κεκλῆσθαι. τὰς δὲ βαλαμείους εἰς ἀπαλδύσιαν ὑπονοήσειεν τινας, τῶν λόγων, Βοιωτιάζων.

77 Βοιωτίδιον.] Vocabulum diminutivum comica licentia fictum, quemadmodum plura ejuſdem farinæ apud Ariſtophanem occurrunt, ut Σωκρατίδιον Σωκρατίδιον, Εὐριπίδης Εὐριπίδιον. Vide commentarios ad vocem Βαττάριον.

78 Βόλβαι, πόλις Καρίας, ἢ τοῦ μοῦς Βολβαιώτης.] Locus admodum ſuſpectus: nam fluviorum nomina in -ης terminari, res non adeo frequens eſt. Ortelius verba ſequentia ἤ τις Ἡρακλεία ὁκλήθη cum fluvii appellatione conjungit, quod profecto præter Stephani mentem factum videtur. Fortaſſis hic locus ita eſt conſtituendus: Βόλβαι, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Βολβαιώτης· ἤτις Ἡρακλεία ὁκλήθη. Neceſſe eſt ultima verba, urbis nomen reſpicere. Heracleæ Cariæ meminit noſter ſuo loco.

79 Ἔστι καὶ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη.] Hæc illa palus eſt, quam ſupra Βαιῶν male appellavit, & optime Macedoniæ adſcripſit, de cujus ſitu τὸ παραπλὴν ὕδωρ. Ponitur à Scylace prope Apolloniam, cujus verba jam ſupra citavimus. Memoratur etiam Thucydid. lib. IV, Æſchylo in Perſis, & Ariſtot. de hiſt. Animal. lib. II. Etiam Palmerius hoc ſtagni nomen feliciſſime Athenæo reſtituit.

80 Ὁ πολίτης, Βολβιτίνης.] Leve mendum hic latet. Scribe, ὁ πολίτης, Βολβίτινος. Ægyptiorum enim πόλεις, ut paſſim noſter inculcat, in -της definit. Verum quod in fine addit ἐξ οὗ Βολβίτινον ἅρμα, illud valde eſt inſolens, nam de iſtis vehiculis non memini aliquid in ſcriptis antiquorum reperiſſe. Hinc non levis mihi ſuborta ſuſpicio mendæ, licet conſtanter hic locus in vulgatis & MSS ita concipiatur. Lego, Βολβίτινοι ἅρμα. Exiſtimo enim Stephanum unum ex Nili oſtiis innuere. Strabo lib. XVII. Μίαν δὲ τὴν Βολβίτινον τάφρῳ ὑπαλλάττει ἕκαστην πυκνῇ ἐ ἀμμώδεις ἄκρας. Eodem loco apud Strabonem τὸ Βολβίτινον τάφρον dicitur, quod poſſeſſivum eſt ab hac voce formatum.

81 Βολίνη, πόλις Ἀχαΐας.] Etymologici Mag. Auctor *Bolinum* vicum appellat, & prope Patras & Drepanum collocat, ſtatuens hoc nomen ei λόγῳ τῷ Ἀχαΐας, πλησίον Πατρῶν ἐ ᾧ κρημνῶν Δρεπάνου. ὑπέρκειται δὲ ὕπνῳ τῆς διαναμβὰς ὑπὸ Λυκούργου ἱρὸν, καθὼ τὸν δὶ τ πόνον μάλιστα ἀχρεύειας, ἵππους ἐαυτὸν εἰς θάλασσαν. ὅθεν τὸ χωρίον ὕπνος ἐκαλέθη, λόγῳ τῆ βαλὸς τῆ νύμφης. Eundem ſitum ei quoque attribuit Pauſanias in Achaicis.

82 Πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρᾳ, Χίῳ πλησίον.] Non poſſum quin huc tranſeribam locum inſignem, qui eſt apud Annam Comnenam lib. VII Alexiad. ubi egregie urbis ſitus ob oculos ponitur: Ὁ μὲν τοι Δαλασσίους παρεκπεπλευκὼς τὰς περὶ τὸ ὀλιγάκρημνον μέρος ἀκρίας τ νήσου, καὶ τὸν Βολισσὸν κρασπεδοῦσι παρεκπλεύσας, καὶ τὰ αὐτῷ ὑπεκλυζόμενα ὕδατα. ὁ δὲ Βολισσὸς πολίχνιον κρὸν τὸ ἀκρωτήριον τοῦτο ἐπικείμενον.

83 Θουκυδίδης Βολίσσαν.] Apud Thucydidem libro octavo urbis nomen etiam duplici S exaratum reperitur. Incidit fortaſſis noſter in librum ἀδιέγνωτον.

84 Ὁμήρου ἐν τούτῳ τῷ πολ. &c.] Homerum quandoque ibi divertiſſe, literas docuiſſe, & quæcunque juvenilia ludicraque ejus extant, condidiſſe, etiam Herodotus teſtatur libro de vita Homeri: Καί τινες Κικρωπες, καὶ Βαλιεργιμονικρίαν, καὶ Ἐπικηλίδας, καὶ πόλεμα πάντα ὅτα ποιήσαι ἐσὶ Ὁμήρῳ, σύνοιδε ἐκείνῃ παρὰ τῷ Χίῳ ὁ Βολισσός.

85 Βολογέσου βασιλέως.] Genuinum regis regum Vologeſi nomen, in omnibus auctoribus corruptiſſimum reperitur, uti nuper docuit Cl. Spanhemius diſſert. ſecund. de præſtantia & uſu numiſmatum, adducens auctoritatem rariſſimi & eximii nummi Romæ non ita pridem reperti, in quo ΒΟΛΑΓΑΟΣ ſcriptum occurrit. Hinc emendandum urbis nomen & gentilia inde formata. Quod hic de voce Βολογεσὸς, idem etiam de Βολογεσόφορος ſtatuimus.

86 Τὸ ἐθνικὸν ὄφιλε Βολογεσεύς.] Noſter hic loquitur ἐξ ἐθνικῶν, quod ex lege artis & ad ſimilitudinem aliorum

ὡς Ἀφροδισιάς. ἀλλ' ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. λεκτέον Βολεγησιηνός.

ΒΟΛΟΓΕΣΣΙΦΟΡΑ, πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν πάντῃ Περσῶν, Βολογεσσιφορηνός. ΒΟΛΟΤΡΟΣ, πόλις τῆς ἐν Ἰλλυρίᾳ Τραλλιανῶν. μέρος γὰρ τῆς Ἰλλυριδῶν βήγις, ᾗ Βόλερ. ἔστι δὲ πόλις Θεσπρωτίας.

ΒΟΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙ, τόπος, ἔνθα καθ' ὃν ἐπλέωσε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον, ὡς Ἐρατοσθένης ἐβδόμῃ Γαλατικῶν. ἔστι δὲ καὶ Ἰνδικὴ Βουκέφαλα, ἃ ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. ἔστι ἀμφοτέρας ταῖς ὄχθαις τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, πόλεως ὄντος Νίκαιαν, Βουκεφάλαν. ἵνα διαβαίνῃ, καὶ μαχομένου, ἀπέθανεν αὐτοῦ ἵππος Βουκέφαλας περισσῶς ἀγαπώμενος. οἱ κατοικοῦντες, Βουκεφαλεῖς, ἐπὶ ὁ δημώτης Κεφαλεύς, τὰ Κεφαλῆ.

ΒΟΡΜΙΣΚΟΣ, χωρίον Μακεδονίας, ἐν ᾧ κυνοσπάρακτον γέγονεν Εὐριπίδης· ὃς κύων τὴν πατρῴαν φωνὴν ἱστρικὰς καλεῖ· καὶ ὁ ποιητὴς τραπέζας. ἐκ τοῦ τὰ δισμάτων ἀρπασθέντα αὖθις δασπλη-νέν. τὸ ἐθνικὸν Βορμίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος,

rum formarum est, quemadmodum liquet in voce Ἀφροδισιάς, quæ verba etiam alia occasione produximus. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς ἐπιχωρίας ὀνομάζεται. ὡς ἡ Ἄτροκος Ἀτροκίς, ὅτου Ἀτροκῖνος. Ἀφροδισιάς. Eadem prorsus ratio hic obtinet: nam uti ab Ἀφροδισιάς fit Ἀφροδισιάς, ita a Βολεγησιάς Βολεγησιάς. Verum noster fatetur hunc nomen regioni minime convenire, quippe hinc deducendum Βολεγησιηνός.

Λακτέον δὲ Βολεγησιηνός.] Non dubito, quin in genuino suo opere Stephanus hoc restricte statuerit Hujusmodi enim gentile ab hac urbe non est formandum, nisi ille fecerit κατὰ τὸ Ἐλευσινὶς Ἐλευσίνιος, quemadmodum alii loquuntur.

Καὶ ὁ ἐπιλείπων Περσῶν ἀπὸ Ἀττάλου.] De bello inter Prusiam & Attalum legendus Polybius Legat. CXXVIII: Ὁ Ἀττάλου πρεσβευτὴς παρὰ Περσέα, ἀφικόμενος Ἀθήναζε τὰ αὐτὰ, ἐξαπέστειλε μὴ τὰ αὐτὰ Ῥωμαίοις λέγων, ἀλλ' ἐπιτιθεὶς τῇ συγκλήτῳ τὰ γεγονότα. Perperam videlicet Legat. CVI, CXIX, CXXXV & CXXXVI, ubi leges pacis, in quas reges ambo, auctoritate Romanorum legatorum consentiebant, memorantur. Polybius non nominat, & noster de situ nihil perhibet: procul dubio fuit locus Asiæ vel circa Chalcedonitim, vel circa Bithyniam. Polybius libro IV in descriptione Macedoniæ: Ponti, in Asiæ locum ponit Εὐξεινον dictum, qui fortassis eadem est, quem noster Βοὸς κεφαλὰς nuncupat: Ὃν καὶ τινες ἐσχατιὰν φασὶ τῆς Εὐρώπης εἶναι τὸν πρὸς Ἀσίαν τόπον. ἐφ' οὗ ἱστόρηταί φασι στῆσαι οἱ μῦθοι τοὺς Ἀργοναύτας. καίτοι ἔγωγε οὐδὲν τὸ παράπαν ὑγιὲς τούτων ἔχειν φημί. ἐπ' αὐτοῦ φέρεται βοὸς κεφαλὰς ἐσμιτὸς ὀστέϊνος ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ. Verum hæc mera conjectura est, quam memini obtrudo.

Ἐν ᾧ ἡ Ἰνδικὴ Βουκέφαλα.] Miror nostrum hac sedione Bucephalæ, ab Alexandro ædificatæ, meminisse, cum & literarum ordo aliter suadeat, & ejusdem Bucephalæ, suo loco in sequentibus, descriptionem exhibeat.

Ἐν ᾧ ἀμφοτέρας ταῖς ὄχθαις.] In omnibus editionibus hic locus mala interpunctione laborat. Ante hæc verba πλησίον ὄντων collocare vitium fuit, & reliqua ita interlinguere, ut lectori sensus fit facilis & perspicuus. Egregie huc faciunt verba Eustathii ad Iliad. B. Η' Βουκέφαλα λέγει πόλιν Ἰνδικὴν ἐπεὶ καὶ ἑτέραν ὑπ' Ἀλεξάνδρου, ἐπ' ἀμφοτέρας φησὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου, ὅπου διαβαίνων Ἀλέξανδρος ἔκτισε, καὶ μαχομένου, ὁ Βουκεφάλας ἵππος ἀπέθανεν.

Πόλεως ὄντων Νίκαιαν, Βουκεφάλαν π.] Hic locus in omnibus editis mutilus conspicitur hunc in modum, & particulam π transcriptores in adversativam conjunctionem commutarunt, πλὴ * ὄντων Νίκαιαν. Βουκεφάλαν δὲ, ἵνα διαβαίνῃ &c. Quemadmodum edi curavimus, ita Salmasius ad oram sui Stephani hanc lacunam ex MSS repleverat. Hanc lectionem nobis etiam Vossianus cod. suppeditavit. Suspicor tamen hæc & sequentia auctoris cujusdam antiqui esse verba, cujus nomen ante τοῦ ἀμφοτέρας excidit. In eundem ferme modum scribit Arrianus lib. V: Ἦν δὲ ἡ μάχη ξυνίδειν, ἐς ὄχθην ἑκατέρας τοῦ Ὑδάσπου πόλεμος, πολεμίοις ἔχουσι Ἀλέξανδρον. τῶν τοῦ μὲν Νίκαια, ἃ τύχῃ τῇ καθ' Ἡφαιστίωνα ἐπεκύρωσε, ἀποικισθέντα τῶν δὲ, Βουκέφαλα, ἐς ὃν ἵππον ὁ Βουκέφαλας τῶν μυηθέντων, ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ.

Ὁ ἵππος Βουκέφαλας.] Utrumque dicitur, & Βουκέφαλας & Βουκέφαλος. Plutarchus in vita Alexandri: Τὸν Βουκέφαλα φιλέμβροντον, ἐδὴ περίλεκτον ὄντα.

Ἐπεδὴ ὁ δημώτης Κεφαλεύς, τὰ Κεφαλῆ.] Sic exhibent libri editi. Cod. Vossianus ultimæ voci aliam terminationem tribuit, legitur enim inibi, Κεφαλεύς ἢ Κεφαλῆς. Unde fortasse fi Κεφαλαὶ conjecero, non erravero, Eustathii auctoritate ductus, ita enim ille ad Iliad. B. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀσωπηγενεῖς ὁμοκλεοῦσιν Κεφαλαί, δῆμος αὐτοῦ Ἀσωπός, ὁ μάντις τοῦ Ἀμφιάρεω ὁ Οἰκλείδης.

Ἐν ᾧ κυνοσπάρακτον γέγονεν Εὐριπίδης.] Qui de hoc Euripidis fato mentionem faciunt, loci nomen reticent, duntaxat narrantes hoc illi in Macedonia contigisse. Aulus Gellius lib. XV cap. XIX: *Quum in Macedonia apud Archelaum regem esset, uteretur eo rex familiarius; rediens nocte ab ejus cœna, canibus à quodam amulo immissis dilaceratus est: & ex his vulneribus mors secuta est.* Vide hac de re C. Rhodig. Ant. lect. lib. XXII cap. X. Cui adde Scaligerum ad Eusebium pag. 108.

Ὁ δὲ ποιητὴς τραπέζας.] Locus, quem Stephanus innuit, est apud Homerum Iliad. X in oratione Priami hisce verbis:

Λύτὰρ σ', ὃν σύμκατθ' ἑταίρων ἠδὲ καὶ ἄλλων
Ὠμηστὴν

DO-

Do-

[95] Δορισκιός, ὁ ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις διῴκησε. A Doriscius, quæ suis locis invenies.

ΒΟ'ΡΣΙΠΠΑ, [97] πόλις Χαλδαίων· ἀδέτηρος, ἱερὰ Ἀπόλλωνος· ἡ Ἀρτεμὶς, λινυφεῖον μέγα. [98] λέγε ἡ Ἠλυκῶς, [99] ὁ πολίτης, Βορσιππαῖος. Ἀρριανὸς δὲ, [1] Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δὲ, [1] Βορσιππηνοὺς αὐτὰς φησι.

BORSIPPA, urbs Chaldæorum, genere neutro, Apollini & Dianæ sacra. Magnæ ibi sunt officinæ linteis conficiendis destinatæ. Dicitur etiam genere fœminino. Cives, Borsippeni. Arrianus vero eos Borsippenses nominat.

. ΒΟ'ΡΤΖΑ, πόλις Ποντική. [2] τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.

BORYZA, urbs Pontica. Gentile, Boryzæus.

ΒΟΡΥΣΘΕ'ΝΗΣ, [1] πόλις, ἧς πόταμὸς ἔστι Πόντῳ, [4] ῥέων ἐκ Μαιώτιν λίμνην, καὶ Τάναϊν τὸν ποταμόν. ὕστερον δὲ ὁ Ἑλλήσποντος ἀπὸ τῆς Ἑλλης ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ πόλις Ἑλλὶς πρὸς ἑσπέραις, [6] Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν [7] ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν. [8] ἣν πιόσιν, ὅ, τε Βορυσθένης δὲ τὸ πανις. ὁ πολίτης, Βορυσθενίτης. καὶ τὸ ἠλυκὸν Βορυσθενίτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. βάλεται δὲ τὸ ει διφθογγον ἔχειν ἐν τῇ ᾠδαληγούσῃ. ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ος εὐθείας, ἡ Ἀξ τοῦ ις πτῶσις ἀναγωγὴ πλεοναζόμενα συλλαβῇ, ὡς τόπος τοπίτης, Καινοπίτης, ὁ Ἄδωνις ᾠδὴ Παρθενίου. [9] τὸ Ἴ ἡ πτῆς, ἀπὸ τοῦ Ἴος,

BORYSTHENES, urbs & flumen Ponti, juxta Mæotidem paludem, & Tanaïn fluvium. Ita Hellespontus ante Hellen appellabatur. Est quoque urbs Græca ad occasum sita, Milesiorum colonia, quam alii quidem Borysthenem, ipsi vero incolæ Olbiam nuncupant. Borysthenes autem & Hypanis præterlabuntur. Civis, Borysthenites, & genere fœminino Borysthenitis, quod tamen non ab urbis, sed à fluvii appellatione deducitur. Gaudet enim habere diphthongum ει in penultima: Nam vox derivata à casu recto in ος, eademque per ιτης prolata, unica syllaba primitivum suum superat, uti τόπος τοπίτης, Canopites, quo nomine Adonis apud Parthenium insignitur. At vero Ἴτης, deri-

---

Ὦμοφαγὴ ἰρύσατ', ἐπεὶ κέ τις ἐξὺν ἑκοῦσαν
Τύψας εἰ βαλὼν ῥηΐδιον οἰκ ἐθέλοιμι,
Οὔς τρίφαν ὁ μεγαθύμοισι σφαζῆσιν πολεμάρχοις.

Τραπεζεύς est canis domesticus, qui ad mensam omnia cruda vorat. Hesychius: Τραπεζεῖς, οἱ ἀπὸ τῆς τραπεζαῖς λιχνεύοντες. Etymologici Magni Auct. simpliciter κυνὰς interpretatur *mensa adstantes*, ita enim ille: Τραπεζίτης, ἀπὸ τοῦ ι. σημαίνει τὸ τὴν τραπέζης λιχνεύοντα, ἀπὸ τοῦ πάσσω. Ἀπὸ δὲ τοῦ ι διῤῥήγνυται, τὸν τὸ τῆ τραπέζῃ πυρευόμενον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ - - - - τραπεζῆες κύνες. ἀπὸ δὲ τραπεζεύεται. τὸ δὲ παρ' Ἡσύχιῳ, ἀπὸ τοῦ λιχνεύοντα, τραπεζῆες κύνες, ἤτοι ἀπὸ τῶν τάβλων τῶν.

[95] Δορίσκιος.] In prima syllaba omnes scripti & vulgati Ω mega agnoscunt, quod nobis auctoritate ipsius Stephani & aliorum, immutare placuit.

[97] Πόλις Χαλδαίων ἀδύτηρος.] Sic usurpavit hanc vocem Strabo lib. XV, cujus verba noster transcripsit, ita enim ille: Τὸ δὲ Βόρσιππα, ἱερὸν πόλις ἐστὶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, λουτρῶν μέγα. Sequitur & aliud quid memorabile, quod noster neglexit, scilicet, maximam ea in urbe vespertilionum multitudinem reperiri, qui longe majores sunt quam in cæteris locis. Hi capiuntur ad cibum & sale condiuntur. Corrupte urbis nomen occurrit apud Ptolemæum Βάσσπα pro Βόρσπα, observante doctissimo Bocharto. Apud Josephum lib. I contra Appionem reperitur Βόρσπας, sic enim ille de Cyro Nabonnedum oppugnaturo: Ἀπέζευξεν ἐπὶ Βόρσπαν, σκοπιοφρούριον τοῦ Ναβοννήδου.

[98] Λέγε ἡ Ἠλυκῶς.] In Græcorum scriptis nihil inveni, quo hoc demonstrem. Apud Justinum lib. XII cap. XIII locus est, quem sic emendavit Cl. Vossius: *Ob hoc omissa Babylonia in Borsippam urbem trans Euphratem, desertam olim concessit.*

[99] Ὁ πολίτης, Βορσιππαῖος.] Hoc gentile usurparunt Strabo & Josephus, libris jam supra allegatis.

[1] Βορσιππαῖος αὐτὰς φησι.] Scilicet, non secundum τὸν ἐπιχώριον, sed τὸν Ἑλληνικὸν τύπον.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.] Clarissimus Seguinus divulgavit nomisma cum inscriptione ΒΡΟΥΖΗΝΩΝ, quam ad Pryam Bithyniæ pertinere existimabat. Verum Spanhemius levi trajectione Ρ & Ο ΒΟΡΥΖΗΝΩΝ legendum ex Stephano nostro judicavit, quod etiam à Collartio observatum asseverat.

[3] Πόλις ἐ ποῦμις.] Martianus capella: *Ab Histro ad Oceanum ab decies centum millium passuum est: in latitudinis millibus quadringentis usque ad Sarmatia solitudines. Nec procul fluvius, lacus, oppidum, sub uno cunctis nomine Borysthenes, propter Achillis insulam ejus sepulchro celebratam.* Omnia Borysthenis (qui vulgo nunc de Nieper dicitur) memorabilia atque admirabilia ex variis auctoribus huc congerere, nimis longum foret. Lectorem ablegamus ad Herodot. lib. IV. Solinum cap. XIX. Plinium lib. IV cap. XII. IX. XV. & XXX. IV.

[4] Ῥέων τὸν Μαιώτιν λίμνην ἐς Τάναϊν.] Non recte Stephanus noster Borysthenem juxta Mæotidem & Tanaïm collocat, quod obiter observavit Cl. Isacus Vossius in notis ad fragmenta Peripli Ponti Euxini & Mæotidis paludis. Addam verba Herodoti quæ hoc evincunt manifestissime, ita enim ille lib. jam citato: Ἀπὸ μὲν Ἴστρου ἐπὶ Βορυσθένεα ἔδεμ ὑμαῖον οὐδὲν. ἀπὸ Βορυσθενίης δ' ἐπὶ τὸν λίμνην τὸν Μαιῆτιν, ἐπέρων ἔστιν. Vide quoque Plinium lib. IV cap. XII.

[5] Οὕτω δὲ ἐ Ἑλλήσποντος ἐκ τοῦ Εὐξείνου. Sic Hellespontus antequam Helle in eo periisset, Borysthenis nomine insigniebatur, quamvis apud Hesychium & alios contrarium inveniatur.

[6] Μιλησίων ἀποικία.] Hinc est, quod Plinius tradat Olbiam Miletopolim dictam esse. Herodotus lib. IV: Εὐτὰ ἀρχὰς τὸν τραχηλὸν τοῦ Σκυθέων ἐς τὸ Βορυσθενιτέων ἔον. Οἱ δὲ Βορυσθενῖται ἔσοι λέγουσι σφέας αὐτὰς εἶναι Μιλησίους. Vide præterea Marcianum Heracleotam & alios.

[7] Ἄλλοι Βορυσθένεα, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν.] Desideratur κρινέουσι, vel simile quid. Borysthenem esse Olbiam certissimum est. Pomponius Mela ineptissime contrarium statuit, ita enim ille lib. II cap. I: *Longe venit ignotisque ortus è spatiosus, quadraginta dierum iter alveo stringit: tantoque spatio navigabili, secundum Borysthenida & Olbiam Græca oppida.* Egregie ad rem faciunt verba Herodoti lib. IV: Τὰς δὲ πόλιος οἱ ἐκτὸς ἐπὶ τῇ Υ ποτε τοῦτο ξυμοῖ κρίνουσι Βορυσθενῖται. σφέας δὲ αὐτὰς Ὀλβιοπολίτας.

[8] Ἣν πιόσιν ὁ, τε Βορυσθένης ἐς Υπανις.] Hæc mihi non satis sana videntur: locum tamen sine auxilio meliorum codicum emendare haud aggrediar. Videtur noster velle: urbem eo loci esse conditam, ubi Hypanis & Borysthenes fluvii junguntur. Præclare in hanc rem scripsit Auctor Peripli Ponti Euxini: Ἐπὶ δὲ τοῖς κοῖλοῖσι τοῦτοις τοῖς ἀπὸ δυοῖ ποταμῶν συμβολαῖς ἐπὶ Υπάνιν ὁ Βορυσθένης

ᾶς ἴω, [10] Ἀφ' οὗ ι, ἐξλωίεχθη Ἀφ' οὗ η· καὶ ἀπὸ A derivativum à genitivo ιω, quia in principio habet ι. effertur per η. Et à genitivo Ascalonis ἡμικῆς Ἀσκάλωνος Ἀσκαλωνίτης, [11] Ἐλέους Ἐλείτης καὶ Ἐλέατης, ὁ τὸ Ἐλεῶ· οἰκῶν. [12] Ὠρεὸς, Ὠρείτης ἢ Ὠρέατης. ἔδει δὲν ἢ Βορυσθενείτης, Ἀφ' ὑποζεύγυ· ὁ γὰρ ὅμοιος τῶ Τεμενίτης, οὐδὲ τῶ [13] ἑρκίτης. ὁ γὰρ ἀπὸ B τὸ ἡμικῆς, ἀλλ' ἀπὸ τὸ εἰς ος ὀθηίας. ταῦτα καὶ εἰσὶτως ἔχει τὸ ι. τὰ δὲ Βορυσθένης, ὡς εἰς ος ληγ. τὸ δὲν; ἐρέμεν, [14] ὅτι ἠκολούθησε τῶ πλείονι χαρακτῆρι Ἀφ' οὗ ι. τὰ γὰρ Ἀφ' ὑφ' ὑγυ, ὁλίγα. Ζελείτης, Σαμαρείτης, C Δικαιαρχείτης, Μαρωνείτης.

ΒΟΣΊΡΑΡΑ, πόλις Αἰγύπτ. τὸ ἐθνικὸν, [15] Βοσιρηνίτης, Ἀφ' οὗ τ. ὑποχώριον τύπον.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ [17], πόλις Πόντ. καλᾶ τ Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. [18] καὶ πορθμὸς D ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς καλεμένης. [19] Αἰσχυλ· ὁ Προμηθεῖ δεσμώτη,

Ἔσῃ δὲ θνητῆς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πρόεως, βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. ----

[20] ἴσι δ' ἄλλη τ Ἰνδικῆς. [21] τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος, καὶ Βοσπορεία, [22] ἢ Βοσπορεανὸς, ἢ Βοσπορίωις· ὀχυῶς γὰ, ἢ Ἀφ' οὗ α, ἢ Ἀφ' οὗ η, ὡς E derivativum à genitivo ιδος, & per η. Et Bosporia, & Bosporianus & Bosporenus. Duplici enim modo scribitur & per A, & per η, quem-

[10] Ἀπὸ τῆ ι.] Ita correxi hunc locum ex prioribus editionibus. Pessime Xylandriana exhibet, Ἀφ' οὗ ι.

[11] Ἐλεῶ· Ἐλείτης.] Vocabulum primum est casûs obliqui scribitur Ἐλεῶς, de quo in sequentibus.

[12] Ὠρεὸς Ὠρείτης.] Male in Xylandriana legitur, Ὠρεώς Ὠρέατης. Nos veram lectionem ex MS Vossiano & prioribus editionibus revocavimus.

[13] Τῶ Τεμενίτης.] Juxta Stephanum Τέμενος Siciliæ locus est, unde deducitur τὸ Τεμενίτης, de quo vide suo loco.

[14] Ἔρεμεν.] Aliæ editiones sine aspiratione Ἐρεμεν. Est nomen servile, uti scribit Eustathius ad Iliad. O. Δοῦλος ἀντιφρὰς ἐὰν λέγοι, ἢ οἱ πάλμυροι, ἢ οἱ λάτρεις, ἢ ἀπήλιοτοι, ἤτις ἐστὶν ἡμῖν ἀκριβὴς ἀκοὴ ὀνόματος. Idem quoque perhibet Helychius. Derivatur hæc vox παρὰ τὸ ἔρκος, cujus varias notiones apud Lexicographos legere licet: illa Stephanus utitur alibi: Ἔρεμος, ὡς ἔρκος, ὑδνήρους. δῆλος ἡ Λεμνιακὴ φωνή.

[15] Ὃ τὸν ὑποζεύγυ τῶ πλείονι χαρακτῆρι.] Salmasius in margine sui libri ad hæc verba ita scribit: Χαρακτῆρα hoc loco vocat, quem aliter semper τύπον vocavit. Πλείονα ζεῦγος verbum, sic ὑποπολέζειν, pro eodem sumunt, ἀπὸ ζ πολεμῶ, quod alibi temere non reperias.

[17] Βοσπορεανὸς.] Sine dubio legendum, Βοσπορείτης, quæ forma Ægyptiis est solita, ut noster passim perhibet.

[17] Βοσπορ· πόλις Πόντ. &c.] Totum hunc locum Constantinus Porphyrogenneta lib. 11 de Thematibus, ex genuino Stephani opere, quo passim utitur, transcripsit, quanquam ejus nomen supprimat, ita enim ille: Βοσπορος πόλις Πόντ. καθ' ἣν Κιμμερικὸν κόλπον, ἢ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς ἢ Ἰνδικὴν καλεμένης, καθὼς Αἰσχυλ· ὁ τὰ Προμηθέα δεσμώτη γράφει. Sequuntur iidem versus Æschyli, & aliorum scriptorum testimonia, quæ de Cimmerio & Thracio loquuntur, de quibus Epitomator ne quidem. Denique Constantinus quoque fabulosam hanc de Philippo Macedone narrationem addit, & ita eodem modo ac Stephanus, quanquam illa narrato ubi mutila sit, huic themati finem imponit.

[18] Καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος· ἀπὸ Ἰοῦς καλεμένης.] Næ mihi in mythologicis is parum videtur versatus, qui hanc Cadmi filiam facit. Ita tamen voluit Etymologici Magni Auctor: Βόσπορος, οἱονεὶ βοὸς πόρος· ὑπερμεγὰς γὰρ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς ἢ βουγαΐα ἐκλήθη. τοῦτο γὰρ ἡ Ἥρα κρύβδην ζηλοτυπήσασα ἐπέμψεν. ὅπερ ἐπανορθοῦται ὁ αὐτὸς πορεύεσθαι, τοῦτο παρηλθε τὸ πέρας. Apollodorus lib. 11 Jûs genealogiam recentet, & variantes antiquorum sententias adducit, sed de Cadmo nullam mentionem facit: sic neque Hyginus Fab. CXLV cujus verba veterum membranarum ope ita restituo. *Ex Triope & Oreaside Xanthus & Inachus, ex Pelasgo Laris, ex Inacho & Argia Io. Hanc Jupiter dilectam compressit, & in vaccæ figuram convertit, ne Juno eam cognosceret. Id Juno cum resciit, Argum cui undique oculi refulgebant, custodem ei misit, cujus timore exagitata, coegit eam ut se in mare precipitaret: quod mare Jonium est appellatum. Inde in Scythiam transnavit, unde Bosphori fauces sunt dicta.* Pessime in vulgatis legitur & sine sensu: *unde Bosphorus fines sibi dicta.* Hujus fabulæ plurimi antiquorum meminere, Dionysius Periegeta, & Eustathius ad eundem, Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Palæphatus, Lycophronis Scholiastes, Hesychius Milesius, & Parthenius Eroticor lib. 1.

[19] Αἰσχυλ· ὁ τὰ Προμηθεῖ δεσμώτη.] Corruptissime MS Vossianus: Αἰσχυλ· ὁ τὰ Προμηθεῖ δεσμώτη. Scripsit enim Æschylus Prometheum δεσμώτην & λυόμενον, cujus noster meminit in Αἴνεια.

[20] Ἔστι δὲ ἄλλη τ Ἰνδικῆς.] Eustathius qui passim Stephani ἐθνικὰ transcribit & sequitur, quanquam aliquando nomen reticeat, etiam hujus Bosphori meminit, ita enim ille ad Dionysium: Ἔστι δὲ Βόσπορος ὁ Ἰνδικὸς. Clar. Vossius in notis ad Scylacem legendum existimat, ἔστι δὲ ἄλλη τ Συνδικῆς. Non magnopere tamen cum quoquam contenderit, si quis apud Stephanum Ἰνδικῆς retineat, quia posterioris ætatis Græci Sindicam videntur appellasse Indicam. Verum Salmasius in margine sui libri etiam hæc verba non intacta reliquit, legit enim: ἔστι δὲ ἄλλη τ Ἰνδικῆς, respiciendo ad vocem πορθμός.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος.] Utitur Ovidius hoc gentili, ita enim ille lib. 11 Trist.

Isidis æde sedens, cur hanc Saturnia quaret,
Egerit Jonio Bosphorioque mari.

[22] Καὶ Βοσπορεανὸς, ἢ Βοσπορίωις.] Non ignoro primum

ὡς τὸ Τιβαρανὸς ἐ Τιβαρηνός. λέγεται καὶ Βοσπορίτης, [13] καὶ Βοσπορικὸς τὸ κλητικόν. [14] λέγει καὶ Βοσπόριον ᾧ Βυζαντίς λιμένα. [15] οἱ ᾽ἐξ Χώρου, Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι, ὡς ἐξ χαμαὶ πατίζοντες. ἡνίκα Φίλιππος ᾧ Μακεδὼν διορυξάμενος καθ᾽ τὴν πολιορκίαν εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν ἀφανῶς οἱ ὀρύττοντες ἔμελλον ᾧ ὀρύγματος [16] ἀναδύσαι, [17] νὺξ Ἑκάτη Φωσφόρος ἦσα, δᾴδας ἐποίησε νύκτωρ τοῖς πολίταις φαίνειν, ᾗ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόριον τὸν τόπον ὠνόμασαν. εἰρήκει ᾽ δὲ ᾧ ὄνομα ὃν τῷ δεῖ Βυζαντίου. Σοφοκλῆς δ᾽ [18] ἐν Φινεῖ πρώτῳ, λέξει διὰ Θρᾴττης τὴν δεῦ πύλης φησὶ τὸ κύκλου,

[19] Οὐδ᾽ ἂν Βοσπόριον ὃν Σκύθαις ὕδωρ.

ΒΟΣΤΡΑ [20], πόλις Ἀραβίας, ἀδεπῶς, καὶ ἡλικῶς. τὸ ἐθνικὸν Βοστρηνὸς, ὡς Γαγγρηνός [21] καὶ Βοστρινὴ, ᾗ Βοστραῖος.

ΒΟΤΡΤΣ [22], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βοτρυηνὸς, ὡς Παυσανίας, [23] Θρᾳλόγως. [24] λέγει γὰρ ἡμᾶς καθαρεύουσι τὸ η ἔχῃ δεῦ πύλης, ὀφεῖλον τὸ α, ὡς Ὀλβιανὸς, Καρδιανός.

ΒΟΤΙΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, ἔχουσα λίμνην [25] Ἀτταλικὴν λεγομένην, τρέφουσαν ἅλας. [26] τὸ ἐθνικὸν Βοτιεὺς, ὡς Δορυλαεύς.

quemadmodum Tibaranus & Tibarenus. Dicitur quoque Bosporita, & Bosporicus possessivum. Et Bosporium vocatur Byzantii portus: verum hunc incolæ, vel per alliterationem Phosphorium appellant; vel quod Philippo Macedone in obsidione urbis occultum introitum fodiente, cum inde fossores è cuniculo jam jam prorupturi essent, Hecate Phosphorus, id est, *luna cælo splendens*, faces civibus noctu apparere fecit, qui evitata solitaque obsidione, hunc locum Phosphorium, id est, *Lucifetum*, nuncuparunt. De quo nomine, sectione de Byzantio dicetur. Sophocles autem in Phineo primo proprium illud nomen in penultima per ω diphthongum effert:

Nec si Bosporeia apud Scythas aqua.

BOSTRA, urbs Arabiæ, genere neutro & fœminino. Gentile, Bostrenus, uti Gangrenus, & Bostrene, & Bostræus.

BOTRYS, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Botryenus, quo utitur Pausanias præter rationem. Nam quod à genitivo in Y purum formatur, in penultima necessario habet A, ut Olbianus, Cardianus.

BOTIEUM, urbs Phrygiæ, habens paludem Attæam appellatam, sal proferentem. Gentile, Botiensis, uti Dorylaensis.

BOT-

BU-

mum gentile scriptoribus antiquis esse usitatissimum, præsertim Straboni lib. VII. Οὗτος δὲ ὁ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις Βοσπορηνὸς ἐ Ταύρου γένους. Verum metuo, ne apud Stephanum legendum sit, ᾗ Βοσπορηνὸς ἐ Βοσπορίτης, ὅμοιος γὰρ ᾗ ὁ, καὶ ᾗ ᾗ η. Quemadmodum Τιβαρηνὸς & Τιβαρίτης dicitur. Nam Græcis pariter & Latinis τὸ Βοσπορηνὸς in usu est. Eustathius ad Dionysium Periegetam pag. 45. Παυσανίαν πόλις μεγάλη, αἴτινος πηδὸς, λαμπρὸν κύκλῳ σεσημασμένον, ταῦτον εἶναι, μαρτυροῦσι ᾗ οἱ Βοσπορηνοί. Sic quoque Jul. Capitolinus in Ant. Pio: *Rimethalcen in regnum Bosphoranum, audito inter ipsum & curatorem negotio, remisit.*

[13] Καὶ Βοσπορικὸς τὸ κλητικόν.] Macrobius Saturnal. lib. VII cap. XII: *Nam quod Herodotus historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui hac quæsiverunt, opinionem, scripsit mare Bosporicum, quod & Cimmericum appellat.*

[14] Λέγει ᾗ Βοσπόριον ᾧ Βυζαντίς λιμένα.] Observat Salmasius ad oram sui libri, apud Eustathium legi Βοσπορὸν, non vero Βοσπόριον. Ἐστὶ δὲ Βοσπορὸν ᾗ Γενικῶς· καὶ ὅσοι τὸ Βυζάντιον δὲ λιμένα ὕστερον ἐκάλουν. Imo non dubito hanc genuinam Stephani lectionem fuisse, nam eodem modo etiam Constant. Porphyrogenneta loquitur, qui sæpissime nostrum verbotenus transcripsit, ita enim ille lib. II de Them. circa finem. Δύο δὲ εἰσὶ τάγματα Βοσπορηνικόν. οἱ ᾗ ὁ Κιμμερικὸς, παρὰ τοῖς Χερσῶνος, οὗ ᾗ ἐ τὸ Βασίλειον ᾗ Βοσπορηνῶν ἔθνη. ἔτι δὲ ἐν Βυζαντίῳ, καθὼ Θεόφανες χαράξ Βυζαντίου λιμένα Βόσπορος καλεῖται.

[15] Οἱ δὲ ἐξ Χώρου, Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι.] Hunc locum ferme verbotenus ex nostro habet Eustathius, ita enim ille in comment. ad Dionysium: Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμένα ὕστερον ἐκάλουν, καθὸ πυρφαμμένος μὲν, ἡ κρύπτη καθὸ τὴν πυρᾷ τὸν ὀρύσσοντα λαγόνα φυσιολογεῖ. Φωσφόριον ὠφέλιμον κλῆσιν, ὡς φασὶ οἱ παλαιοὶ. Φιλίππου ᾗ ὧν πολιορκίας διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύσσοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξ ἀναδύσεως ᾗ ὀρύγματος, νὺξ Ἑκάτη φωσφόρος ἦσα δᾴδας ἐποίησε ὀφεῖν τοῖς πολίταις. ὧν τὴν πολιορκίαν ὕστερον φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐξ Χώρου τὸν τόπον ἐκάλουν.

[16] Ἀναδύσαι.] Editi omnes & calamo exarati, ἀναδῦναι quod est vitiosissimum. Jam olim Meursius ex Eustathio reposuit ἀναδύσαι vel ἐξαναδύσαι. Quod itidem à Salmasio in ora sui Stephani factum video.

[17] Καὶ Ἑκάτη.] Multo rectius Eustathius verbis jam allegatis: Ἡ Ἑκάτη. Hanc veram lectionem esse reor.

[18] Ἐν Φινεῖ πρώτῳ.] Ab Hesychio in Ἀχαλκίδες, Sophoclis Φινεὺς δεύτερος allegatur.

[19] Οὐδ᾽ ἂν Βοσπόριον.] Salmasius in Palatinis MSS invenit: Οὐδ᾽ ἂν Βοσπόριτα ὃν Σκύθαις ὕδωρ.

[20] Βόστρα, πόλις Ἀραβίας.] Vide quæ de hoc oppido scripsere nobilissimi antiquarii Tristanus tom. II pag. 426. & Spanhemius dissertatione nona de præst. & usu numismatum.

[21] Καὶ Βοστρινὴ.] Hæc vox manifeste est depravata in MSS & editis omnibus. Non incommode rescribi posset, καὶ Βοστρίνη, quod est fœmininum à Βοστρίνος.

[22] Βοτρυς, πόλις Φοινίκης.] P. Mela lib. I cap. XII: *Ab ea ad promontorium Eupro sopon duo sunt oppida, Byblos & Botrys.* Ad quem locum vide Vossium. Wilebrandus ab Oldenburg *Boterim* appellat in itinerario suo: *Eadem nocte, quæ semper a me nigro lapide computabitur, processimus Boterim, quod est castellum bonum à nostris possessum.*

[23] Παυσανίας.] Codex Vossianus Φαυλίνος, male. Optime addit hanc formandi rationem non procedere, nam in Ἀγκυρεὺς dixerat: ἀγκυρῆ τὸ Βοτρυηνὸς, ἀλλ᾽ ὀλίγα ᾗ βάσυ ἐκλίνειν.

[24] Ἀπὸ γὰρ ἡμικῆς καθαρευούσης.] Salmasius in margine sui libri exstimat, hunc locum ita corrigendum esse: ἀπὸ γὰρ ἡμικῆς καθαρεύοντος τὸ υ, ἔχῃ δεῦ πύλης ὀφεῖλον τὸ α. Hæc si probe intelligere velimus, recurrendum ad vocem Ἀγκυρεὺς, ubi hac in re plurimum lucis suppeditatur.

[25] Ἀτταλικὴν λεγομένην.] Codex Palatinus vetustissimus, teste Salmasio, exhibet: Ἀτγαικὴν λεγομένην. Utrum sit præferendum, alii judicent, in geographicis magis versati.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Βοτιεύς.] MSS Palatini: Βοτιεάς.

ΒΟΥΒΑΣΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, [17] ἧς ὁ Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησὶ, καὶ ἔθνικὸν, Βουβαστίτης· καὶ πόλις Βουβαστίτης· Βούβαστός τε πόλις, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· καὶ νόμος Βουβαστίτης. λέγεται δὲ Βουβάστιος, ὡς καὶ Θεοπόμπῳ. οἱ δὲ [18] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αὐλητὴν φασι.

A BUBASTUS, urbs Ægypti, quam Herodotus per I Bubastin appellat. Gentile, Bubastites. Et urbs Bubastitis. Bubastus & urbs & templum Dianæ. Et præfectura Bubastites. A Theopompo etiam Bubastius dicitur. Ægyptii vero felem Bubastum nuncupant.

B

ΒΟΥΒΩΝ [19], πόλις Λυκίας. Βυβῶν γὰρ ἡ Βάλβουρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρης ἡ Βυβῶν· ἔπει ἡ λῃστρικὴ πόλεις ἔκλεαν ἐμωνύμως. ὁ πλείτης ὠφελε Βυβώνιος, ἀρτίως ἡ Βυβωνεύς. [20] χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ πάππῳ.

BUBÔN, urbs Lyciæ. Bubôn enim & Balbura Lyciæ urbes sunt, à Balburo & Bubone sic dictæ. Illi autem latrones urbes condiderunt, quas de se nominarunt. Civis debebat dici Bubonius: verum dicitur Bubonensis: Lycii enim ista forma gaudent.

C

ΒΟΥΔΕΙΑ, [21] πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ Βυδείου· Βυδεὺς. οὕτω τιμᾶται Βύδια ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Θετταλίᾳ. Λυκόφρων,

[21] Ἣ πολλὰ δὴ Βύδειαν αἴθυιαν κόρῃν,
Ἀρωγὸν αὐδάξασα παρθένου γάμων.
Ὅμαρ Βυδείου ἐφη,
[21] Ὅς ὁ ἐν Βυδίοις & ναιομένῳ. ----
[22] ἔστι δὲ Βυδία πόλις Φρυγίας. ἔστι δὲ [23] Βυδιεὺς ἐθνικὸν Μηδικόν.

BUDIA, urbs Magnesiæ, quæ à conditore Budio nomen habet. Sic Minerva Budia in Thessalia colitur. Lycophron:

D

Quæ multum profecto Budiam Æthyiam
virginem
Vindicem invocavit nuptiarum sociam.

Homerus Budeium dixit:

Qui in Budeio bene culto.

Est quoque Budia urbs Phrygiæ. Sunt & Budii, gens Medica.

ΒΟΥΔΙΝΟΙ [24], ἔθνος Σκυθικὸν, ἀπὸ τὸ ἀνιέναι ἐπάνω ἁμαξῶν [25] ὑπὸ βοῶν ἐλαυνόμενον.

BUDINI, gens Scythica, sic dicta à ἀνιέναι & βοῶν, quod circumvagetur in plaustris à bubus.

E

[17] Ἧς, Βούβαστον Ἡρόδοτος φησί.] Frequens admodum hujus urbis est mentio apud Herodotum lib. II. Hæc in honorem Dianæ condita est, quæ lingua Ægyptia Βούβαστις appellatur. Ita enim Herod. loco jam allegato: Αἰγυπτίοισι δὲ Ἄρτεμις ἐστὶ Βούβαστις, Ἑλληνιστὶ δὲ Διώνυσος ἢ Δήμητρος ἐστὶ ἥκιστα. De iisdem legatur Herod. Strabo, Plinius, Ptolemæus & alii.

[18] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αὐλητὸν φασι.] Typhone imperium Jovis affectante, omnes dii, habitu in bestias mutato, Ægyptum fugam paravere, uti refert Ant. Liberalis Fab. XVII. Λαβόντα δὲ ἕκαστον ἐκεῖ, ἐξαίφνης δὲ ἴσις, Ἄρτεμις δὲ αὖθις. Ergo Dianæ luri fuit felis nomine, apud Ægyptios nota erat.

[19] Βυβὼν γὰρ ἡ Βάλβουρα, πόλις Λυκίας.] Urbes fuere vicinæ in mediterraneis Lyciæ teste Plinio lib. v cap. XXVII. *Lycia comprehenditur in mediterraneis Cabaliam, cujus urbes: Oenoanda, Balbura, Bubon.* Etymologicographus est, collocat, ita enim ille. Βυβὼν πόλις Λυκίας ἐν Εὐρυμέδοντι· ἐχει ὁ πολίτης Βυβώνιος· ἀφελεν εἶπας, ἀπὸ τοῦ Βυβὼν ἡ Βυβώνιος. Reperitur circa hanc urbem creta, viribus suis commendabilis, de qua Plinius lib. XXXV cap. XVII: *Laudatur maxime Ibeflabeca. Nascitur & in Lycia circa Bubonem.*

[20] Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ πάππῳ.] Eundem gentilium formandorum canonem noster etiam Lycius attribuit in Ἀγχίμαχος. Ἐκ δὲ τούτου Λ' χαίρη Λυκίας· τὸ ἐθνικὸν ὠφελεν Λύκιος. ἡ δὲ χαίρη τῇ εἰς ιος πτῶσι χαίρῃ. Vide præterea in Δολίων, & Σύεννα.

[21] Βουδεία, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ.] Cum plures sint Magnesiæ, merito quis ambigere posset, quamnam noster intelligat. Eustathius hunc locum verbotenus transferibens, intelligimento quis fuspicetur, ita enim ille ad Iliad. II pag. 1076. Ἡ Μαγνησία τῶν πρὸς Εὐρυπέδοντι, quæ verba hic excidisse fuspicetur, ita enim ille ad Iliad. II pag. 1076. Ἡ Λυκία Ἕλενος χαίρει, Ὁ Ἀκτωρίδης εἰδὲ χαίρησιν μοι τὸ Βύδειον, καὶ ὁ ἀκουστὸς Βυδεύς. καὶ Βύδεια λέγει Ἀθηνᾶ ἡ Θετταλία, ἐν ᾗ ἐστι καὶ πόλις Βύδεια ἐφ' ἧς ὁ Λυκόφρων μέμνηται. ἔστι καὶ Βύδια πόλις Φρυγίας, λέγει ὡς ἐθνικὸν ἐπ' αὐτῆς Βυδεὺς ἐφ' ἧς ὁ παραφρὴς ἐν Λυκόφρονι μέμνηται. ἔστι καὶ Μηδικὸν ἔθνος Βυδίνοι. Igitur Eustathius aut meliore usus est codice, aut illa verba τῇ πρὸς Εὐρυπέδοντι de suo addidit, ut τὸν τοῦ Εὐρυπέδοντος χαμαιπάλμου sua interpretatione emolliret. Præterea in nostro manifestum hic apparet compendii signum; nullum enim, neque de urbibus Magnesiæ & Phrygiæ, neque de gente Medica gentile formavit, quod tamen apud Eustathium exstat, qui inde Βυδεύς deduxit.

[22] Ἣ πολλὰ δὴ Βύδειαν αἴθυιαν κόρην.] Ita hunc Lycophronis locum legunt libri editi omnes: sed variat mirum in modum MS Vossianus, in quo hæc verba ita conciputur: Οἱ πολλὰ δὴ Βύδειαν Ἐλισσήνιαν κόρην. Neque hæc lectio adeo inconcinna & invenusta est, ut specioſæ interpretationis non sit capax: omnes norunt Ἐλισσήνιαν esse Lucinam, quæ à parturientibus invocatur, ut partus in lucem veniat. Multo rectius hæc παῤῥησίᾳ γάμων, id est, nuptiarum auxiliatrix dici potest, quam Αἴθυια, licet illa voce Ἀθηνᾶ intelligatur. Quicquid sit, Lycophronis locus in mendi suspicionem venit: nam Stephani scopus est, ex Lycophrone probare Minervam in Thessalia Budiam appellari & coli, cujus prænomen in versu, nisi sensu quodammodo detorto, non conspicitur.

[23] Ὁ ἐν Βυδίοις.] Desumsit noster hæc verba ex Iliad. II.

Ἔστι δὲ Βύδια πόλις Φρυγίας.] Dionysius libro III Bassaricorum hujus oppidi meminit, sed penultima sine diphthongo profertur apud nostrum in Δρέπανα.

Budiae, Dercillum, & ubi malabathra gignit.

Verum puto antiquam scripturam ibi fuisse Βυδίαι, uti ad illum locum docebimus.

[24] Βύδιοι ἔθνος Μηδικόν.] Eustathius olim hoc loco legebat Βόδειοι, uti superius liquet, quam scripturam etiam agnoscunt editiones Xylandrinam præcedentes. Apud Herodotum Musa prima hodie Βυδίοι reperitur, ita enim ille: Ἐν δὲ Μηδίῃ ποταμὸς γίγνεται, Βυσσὶς, Παρεισάδης, Σπαρέτης, Ἀρξάνης, Βύδιοι, Μάγοι.

[25] Βυδίνοι, ἔθνος Σκυθικόν.] De situ & moribus hujus populi legendus Herodotus lib. IV. Pomp. Mela lib. I cap. XIX.

[25] Τ' ὑπὸ βοῶν ἐλαυνομένων.] Ita exhibent libri editi omnes. Vossianus codex: τὸν βοῶν ἐλκομένων. Utraque

ἐλαυνομένων. [49] ἀμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι. [49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν Ἰάμβων πρώτῳ.

A à bubus tractis. Scythæ enim in curribus degunt, ut Parmeno Byzantinus libro I Jamborum perhibet.

ΒΟΥΔΩΡΟΝ, ἀκρωτήριον πρὸς τῇ Σαλαμῖνι. [50] Θουκυδίδης τρίτῃ. Ἔφορος δέ, φρούριον Βούδαρον εἶπε. τὸ ἐθνικὸν, Βουδώριος.

BUDORUM, promontorium juxta Salaminem, auctore Thucydide libro tertio. Ephorus vero castellum Budarum dixit. Gentile, Budorius.

ΒΟΥΘΙΑ [51], πόλις Ἰωνίας. Θεόπομπος δὲ χωρίον φησί. τὸ ἐθνικὸν, Βυθιαῖος.

BŬTHIA, urbs Joniæ. Theopompus regiunculam nominat. Gentile, Buthiæus.

ΒΟΥΘΟΗ [52], πόλις Ἰλλυριδος, ὡς φίλων. Λέγε τὸ Κάδμον ἅπαξ ζεύγνυς βοῶν ὀχούμενον, [53] τεχίοις ἀνύσαι τὰς Ἰλλυριὰς ὁδόν. οἱ δὲ, τὸν Κάδμον [54] ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βουτοῦς ὀνομάσαι αὐτῷ, καὶ σφαφηρᾶσαι καλεῖσθαι Βυθῶλον. ἔχει δ' ὄπισθεν ἡ μυχὸς Ῥίζονα πόλιν, καὶ πλησμὸν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, Βυθωεῖος.

BUTHOE, Illyrici civitas, cujus Philo meminit. Hanc sic dictam perhibent, quod Cadmus jugo boum vectus viam in Illyricum celeriter confecerit. Alii volunt, Cadmum eam ab Ægyptia Buto sic nominasse, & hinc corrupte Buthoen appellari. In intimo sinus recessu habet urbem Rhizona, & fluvium ejusdem nominis. Gentile, Buthoæus.

ΒΟΥΘΡΩΤΟΣ [55], χερρόνησος πρὸς Κέρκυραν. ἔστι δὲ πόλις. σκληρῇ δέ, οἱ μέν φασιν, ἀπὸ Βούκις τινός. [56] οἱ δὲ μυθολογοῦσιν, ὅτι Ἑλένῃ ἐκ Τροίας [57] πλέουσα εἰς ἐπίρλω, [58] ὑσώσῃ ἀποδεξαμένου ἐν Ἠπείρῳ, τὸ ῥῆμα ἡ βῆς ἀποδεξαμένου ἐκ δὲ βυκόλης, ὤχετο φύγοσα λέγε δὲ μεταξὺ Πόντε εἰς τὸ κόλπον. ἧς

BUTHROTUS, peninsula circa Cercyram, & præterea urbs, à conditore, ut quidam perhibent, sic denominata. Alii vero fabulantur, Heleno ex Troia occidentem versus navigante, & in Epiro ob descensum è navi sacrificium faciente, victimam bovem, ictu percussoris declinato, per mare in quendam sinum aufugisse: cumque in terram consendens (erat

lectio ferri potest. Nam τὸ ἰλαυνομένων optime dicitur de equo ad cursum incitato.

[49] Ἀμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι.] Vide nostrum in voce Ἄροιοι.

[49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος.] Idem citatur in voce Φελλεῖς, ubi etiam Jamborum liber primus commemoratur.

[50] Θουκυδίδης.] Locus est apud Thucydidem libro II, non tertio: ibidemque non Βούδωρον, sed Βούδαρον legitur.

[51] Βυθία, πόλις Ἰωνίας.] Hujus urbis & gentilis inde deducti meminit Etymologus in voce Βυθίη.

[52] Βυθόη, πόλις Ἰλλυριδος.] MSS Palatini, πόλις Ἰλλυριάδος. Editiones Xylandrianam præcedentes pessime Βυθὼ, πόλις Ἰλλ. Hæc est Butua Plinii, de qua lib III cap. XXII mentionem facit, unde etiam situs cognosci potest: ut autem manifestior evadat, addam verba Scylacis, ita enim ille capite Manii: Ἀπὸ δὲ Δελμίνου πόλεως ἐπίνειος λιμήν. καὶ Κάδμου ἐς Ἀγχιάλην ἐς λίγυ εἰσὶ σταδίους ἐς ἤπειρον, ἀπὸ δὲ Δελμίνου πόλεως. Ἀπὸ δὲ Δελμίνου πόλεως εἰς Βυθόην ὁ πόλις ἐς τὸ ἐμπόριον. Capite sequenti idem auctor civitatem hanc memorat. Sitam fuisse ad Drilonem amnem, patet ex verbis Sophoclis, quæ sunt apud Etymologicographum, qui summo errore distinguit inter urbem Βυθὼ & Βυθόη, quod nomen urbi Sophocles tribuit. Βυθόη, πόλις ἡ Ἰλλυριδος. Σοφοκλῆς Οἰνομαΐδαι, Βυθόη Δελμίνου ἐπὶ σφυρῷ ἐνέδυ. εἴρηται δὲ ἡ βουθόη γαίας. Ptolemæo Bulua dicebatur.

[53] Ταχίοις ἀνύσαι.] Illud τεχίοις proprie non pertinet ad etymologiam τῆ Βυθόης, nisi quod ultimam partem vocis compositæ explicet: Nam civitas nomen habet ἀπὸ τῆ βοῶν ἐ βῆς, id est τεχίως, uti docet Etymologici Mag. Auctor: Βυθόη, πόλις Ἰλλυριδος. εἴρηται, ὅτι Κάδμος ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν τεχίως εἰς Ἰλλυριοὺς παρεκομίσθη· ἐκλεκτὸν πολυ. κἀπὸ τῆ βοῶν ἐ βῆς φυγὴν Βυθόην ἐπώνυμον. ἢ ἀπὸ τῆ Βύτυ Βυτίης ἐ Βυθίη. τὸ ἐθνικὸν, Βυθαῖος.

[54] Α'πὸ τῆ Αἰγυπτίας Βουτῦς.] Latona Ægyptiis dicebatur Βουτὼ, unde quidam urbi nomen impositum existimant: verum Etymologus loco jam citato, non à Latona, sed ab urbe, quæ Βύτυς dicitur, hanc appellationem deducit.

[55] Βυθρωτὸς, χερρόνησος πρὸς Κέρκυραν.] Editio Aldina Florentinaque corruptissime exhibent Βυθρωδὲς, νῆσος πρὸς Κέρκυραν. Ita quoque codex Vossianus mihi exhibuit. Optime sane Xylander χερρόνησος, quem sequimur, reposuit. Urbem in loco peninsulam referente confitebitur esse, Strabonis testimonio sufficienter evincitur, ita enim ille lib. VII: Μετὰ δὲ Ὀγχησμὸν, Ποσείδιον, καὶ Βυθρωτὸν, ἐπὶ τῷ εἴσματι τῷ κολπώδει Πηλοῦσα λιμὴν, ἱδρυμένη ἐν τῷ μυχῷ χερρονησίζοντι. Verum peninsulam hanc etiam Buthrotum appellatam fuisse, sola Stephani authoritate nititur. Urbs sita erat in Epiro è regione Corcyræ, Cæsar de bel. civ. lib. III: *Cæsar eo tempore cum legione una profectus ad recipiendas ulteriores civitates, & rem frumentariam expediendam, quæ angustè utebatur, erat ad Buthrotum oppositum Corcyræ.* Hæc urbs edito in loco condita fuit, teste Virgilio lib. III Æneid. ita enim ille:

Protinus aërias Phaeacum abscondimus arces,
Litoraque Epiri legimus; portuque subimus
Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus urbem.

Eundem situm huic urbi attribuunt Dionysius de situ orbis, Mela, Plinius & alii.

[56] Οἱ δὲ μυθολογοῦσιν, ὅτι Ἑλένῃ.] Conjunctionem ὅτι inferere placuit, ex chartaceo Vossiano, quæ in omnibus editionibus omissa est.

[57] Πλέουσα εἰς ἐπίρλω.] Nescio quid Meurſio in mentem venerit, corrigenti in comment. ad Lycophronem, πλέουσα εἰς ἐσπείρλω. Sine dubio scribendum, πλέουσα εἰς ἐπείρου. Nam τὰ εἰς ἐσπειρον μέρη, sunt partes ad occidentem sitæ. Epirus respectu Troadis ad occasum jacet.

[58] Θύσαντι δοκιμάσαντα.] Hanc de Heleno Priami & Hecubæ F. historiam etiam ex Teucro Cyziceno, verbis & circumstantiis paullulum immutatis transcripsit Etymologici Mag. Auctor, quæ, utpote ad rem facientia, nostris commentariis inserere non pigebit. Βυτρωθὲς, ἡ Βυθρωτὸς, πόλις τῆ Ἠπείρου, ὡς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. ὅτι Ἑλένη ἐκ τῆ σπαρτιάτιδος εἰς τὸν Ἅτδης παρακομίζοντο, χάσαι τὰ ἐπισπαστήρια, ἡ βῦς, ἡ κριοειδὲς λαβοῦσα τρόπον, φύγοι, καὶ κόλπον τινὰ τῆ Ἠπείρου λαμπρόν, ἐν ᾧ γλῶ ἱδρύσατο. καὶ τρισπιοῦσα, ἀπέπλευσε. ὁ δὲ Ἑλένος, συμβόλου χάριν ἀγαπήσας, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τῆ συμβόλου. Βυτρωθὲς αὐτὸν ὀνόμασε. Hæc potissimum eum in finem adduco, quia ex Teucro habet τὰ ἐπισπαστήρια pro ἀποβατήρια. Horum

κὲς τ χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὸ τρῶμα ἐν τῇ δορῇ ἰσχεν) αὐτὸ ἔρεπε, κ ἔθανε· καὶ κληδόνι Ἕλενος χρήσας, ἵνα ἔθηκε Βυθρωτὸν ὄνομα, ὡς Φησι Τζέτζ. ὁ Κυζικηνός. τὸ ἐθνικὸν, Βυθρώτιος. Λεπίδος δὲ φησι Βυτρώτιον.

A (erat enim cervice saucia) ibidem cecidisset & mortua esset, accepit Helenus omen atque locum Βυθρωτὸν, id est, *vulneratam bovem* appellavit, uti Teucer Cyzicenus perhibet. Gentile, Buthrotius. Lepidus, per τ effert Butrotius.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΕΙΑ [61], πόλις ἥτις τῷ Βυκεφάλῳ ἵππῳ, ὡὶ ἐκλοσν Ἀλέξανδρος ἐν

B

BUCEPHALEA, urbs ab equo Bucephalo sic denominata, quam Alexander in

Τῶν Ἀνωνύμων verum sensum, quum hoc à nemine præstitum sit, accuratius excutere fert animus. Triplici signatur illa vox, qua Stephanus utitur, in antiquorum scriptis occurrit. Primo quidem locus ille, ubi Noachus ammantes post diluvium ex area emisit, ipséque cum liberis egredi cœpit, ab Armenis ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΝ dicitur, teste Josepho lib. 1. Ant. Jud. cap. IV. Καὶ μαθὼν τὸν γένος ἐπὶ τοῦτο τὸ χωρίον, μείνας ἐκεῖσε ἐπὶ τρισὶ, τὰ ζῶα τ λαμπρως ἐξαρίστου. αὐτὸς τε μὴ τῷ ἀληθεῖ κεχρῆσθαι, ἡ ἡγεῖσθαι τὸν ἥλιον, συνέλαμψεν τοῖς ἐκείνοις. Ἀποβατήριον τ τόπου τούτου Ἀρμένιοι καλοῦσι. Idem ex Josepho perhibet Zonaras: Ἀποβατήριον δὲ τ τόπου κεκλῆσθαι τὸ Ἀρμενίοις θεσπ ἐκ ἰσόπαιος, ἡ λοιπὸν ἀνακομιζ τ κατοικίαν. Deinde hoc verbum summo Jovi attribuitur. Iolebant enim é veteribus paullo religiotiores, postquam arcam regionem transfretassent, & omnes pelagi difficultates effent emensi, Jovi Ἀποβατηρίῳ, pro felici denique in terram egressu, gratias agere & altaria struere. Illustrissimum hujus rei in Alexandro Magno exemplum habemus, qui itinere ex Europa in Asiam peracto, in eo Asiæ loco, in quem primus ex nave cum armis desenebat. *Joan. Dissensori* aliisque numinibus altaria erexit. Dicet hoc Arrianus lib. 1 de Exp. Alex. Λέγεται δὲ αὐτὸν ἐκ τ πλοίου πρῶτον ἐς τὴν Ἀσίαν ἐμβάντα, καὶ θυσίας ἐπιτελ. σφάγια αὐτοῦ ἐς τὸν Δία τὸν ἐφέστ τ Ἀσίας, ΔΙΟΣ ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΥ καὶ Ἀθηνᾶς Ἡγεμόνης. Denique illa sacrificia, quæ pro navigatione peracta, & felici ex nave in terram egressu fiebant, veteribus ἀποβατήρια appellabantur, quæ si quis etiam τελεσμὰ dicere, non aeriter cum eo contendam, nam primitiva ἀποβατήρια & ἐπιβατήρια eandem hac in causa sortiri significationem, notius est quam ut multis docere debeat. Hunc ritum etiam non obscure innuet Sudas in Ταυροπόλων: refert enim ibi Anium quendam, dato Atridis tauro, juslisse, ubicunque is è navi exiliisset, ut ædem Minervæ condirent, si prospere navigare vellent. Addam ipsissima verba: Καὶ Ἀθηνᾶ Ταυροπόλος ὡς Λίνης. ὁ γὰρ Ἀνίου θυς πεῖρας τοῖς Ἀτρείδαις, ἐκέλευσεν αὐτὸ ἐν ᾧ ἂν τ πόλις ἀλῶσιν, ἱδρύσασθαι Ἀθηνᾶν, ἣν ἐκ Ἀνίου ἱέρειαν. Cum Anium ejusque ritus describendi. ὁ δὲ ὁ Ἀνίου ἱέρειαν. Cum Atridæ trajecturi solebant veteres θύειν τὰ ἀβάσιμα, ejusque rei nobis Plutarchus in Lucullo exemplum suppeditat, ἐπιβατήρια vero, cum in montana loca expeditio fuscipereturur. Duces copias suas educturi Ἐξιτήρια ἔθυον τοῖς θεοῖς ἐξιοῦσι ἐκ πόλεως, ἃ καὶ ἐξιτήλια ἐκάλουν. Etymologici Mag. Auctor: Ἐξιτήρια, διὰ τοῦτο ἔθυον τοῖς θεοῖς ἐξιοῦσι, ἢ καὶ ἐξιτήλια ἐκάλουν, ἢ καὶ ἐξιτήρια. Quod Latini dicebant propter viam facrificare. Festus: *propter viam fit sacrificium, quod est profiscendi gratia. Hercules aut Sancus, qui filium habuit Deus.*

τ Τρόπον τε τῇ διυῒ ἔθυον.] Libri ante Xylandrianam editionem exeun: Τρόπον τε τῇ διυῒ ἔθυον. Cum etymologis urbis τὸ τρόπον magis convenit. Verum τραῦμα ἐν Διὸς ἢ τ Βυτρώτου.] In antiquorum scriptis in secunda syllaba nunc per ῥ, nunc per τ exaratur. Si etymi de Golwsustamen in antiquo numismate ΒΟΤΘΡΩΤΙΩΝ invent.

τ Βυκεφάλεια, πόλις ἐπὶ τῷ Βυκεφάλῳ ἵππῳ.] Etiam in præcedentibus de hac civitate atque ejus conditore mentionem fecit noster, eam Βυκεφάλειαν appellans, quod correctum est ex Βυκεφάλεια, cujus rei exempla occurrunt in Ἀγαμέμνων, & alibi. Quam diverlimode hujus nominis (ceu cis Latinitique auctoribus scribatur, videndectullinum Fremshemium ad Curtium. Verum non possum, occasione jam sese offerente, quin addam,

Anonymum de vita & rebus gestis Alexandri Macedonis, hactenus inéditum (cujus usum intigni favore Magnus & celeberrimus Theologus Fridericus Spanhemius Bibliothecæ Lugd. Bat. præfectus, mihi nuper concessit) urbem hanc, ut & omnes alias ab Alexandro per orbem terrarum conditas, Alexandriam appellare, ubi refert circa finem operis, ipsum duodecim hac appellatione civitates ædificasse, hæc sunt ejus verba, quæ eodem modo corrupta & depravata edam, quemadmodum in illo codice conspiciuntur. Ἐ'κλεσν δὲ πόλεις δεκάτης αὐτῷ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Ὀξυπῖς. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Κερκίθης πεδίῳ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Κερκίθης ὄρεσι. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Βαῦνλοῦ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Τρῳάδες. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Ἑλλησπόντου. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πιερίας. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ καρδίᾳ ἵππων. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πόρον. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τ Τίγριν ποτάμον. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τὰ Μισοπόταμα καλομένῳ. Sine dubio idem hic est ille Anonymus, de quo Casaubonus epistola CCXXXVI ad Josephum Scaligerum ita scribit. Cum hoc autem, ex te scire cupio, rum illud magis, quid de illorum veterum scriptis judices, qui Alexandrum non Philippo, satum, sed rege quodam Ægyptio, qui ipsis dicitur Nectenabo, tanta cum asseveratione confirment. Scio rem ridiculam: sed miror quid fabulæ originem dederit: nisi forte illæ ipsæ imagines, quæ ad Ammonem genus illius referebant. Fabulam illam legere memini apud Josephum Hebr. editionis Italicæ, Calisthenem quendam ψευδοπάτορα, qui in Regis Bibliotheca erat; itemque in alio scriptore de vita Alexandri. Nugacissimi illius auctoris nugax scriptum (non intelligo Pseudo-Calisthenem) in quo Nectenabo magicis artibus instructissimus, & Olympias Alexandri mater omne punctum faciunt, à capite usque ad calcem evolvi, nihil in eo reperiens, quod aut ad historiæ, aut ad antiquitatis illustrationem pertineat. Colloquia inter Nectenabonem & Olympiadem fabellæ sunt suavissimæ, sæpenumero adeo facetæ, ut in tristissimo quovis non risum duntaxat, sed & cachinnos excitare valerent; nam rex ille Ægyptius omnem movet lapidem, ut Olympiadis potiatur & cum ea rem habeat: unde Alexandrum non Philippo, sed Nectenabone satum auctor perhibet. Dictio in principio parum tumet, deinde humi serpens, sæpe barbara & inconcinna. Prælia quibus Alexander hostes devicit, gentes sub ejus imperio redactas, civitates per orbem terrarum conditas recenset, & tandem mortuo Alexandro insicetissimis commentis Græculus ille sequioris ævi finem imponit. Ut autem unusquisque liberum de hoc scripto judicium ferat, pagellam unam atque alteram si lectorum oculis subjecerim, non in gratum futurum confido.

ΒΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Οἱ σοφώτατοι Λιγύπτιοι, ἡνίκα λάβοιεν, τῆς μητέρας κρεμαλιζόμενοι, ψηλαφῶσης κύνησιν καὶ ἀμυνασθαι μὴ, κεφαλὴν ἀποτέμνουσιν ψηφισάμενοι. ὡς δὲ ἐτέλεσεν τὸν ἐκκρεμῆ τὸν ἐμπύους. ἐξῆν λέγειν ὑστερις μηχανὴς δικαίωμας. φησὶ γὰρ ὁ Νεκτάνεβω ὁ πλάστης ὁ Ὀλυμπιάδι βασιλεῖ, μεθ' ὃν Ἀμμωνᾶ ὁ ἐξιστορ τ πολλ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῇ κοινῇ διαλήψει πεπλανημένων. τὰ δὲ ἡμῖν μυθικὰ ἐστιν, λόγον πάσῃ αὐτοῦ ὑποπτεύοντι, εἰ μὴ αὐτὸς οἶσις πολλοὶ ὑφ' ὑπολαβόντ, ἐκεῖ ἴσως ἐφαντάσθη, ἐξ ὧν ἐπὶ πορισμὸν ἡμῶν, ὅτι σεσηρὸν μηχανημάτων. ἀλλ' οὐσης ἐκ τὰ βασίλεια, ἡ ἐλαφρὸν γελοῖον λαμβάνω, ἡ ἐμπόνως αὐτὸν ὑβρίζ ὑπομένω, ὑστατον ὃν κηρὸν πλοίου μικροῦ ἐ ἀνθρωπίσκου, ἡ εὐθὺς ἐπὶ αὐτὸ ἐς τὸν λιμένα ἐ ἔλεγον

ἐν Ἰνδίᾳ, ἀπὸ τ Τ δάσπου πλησίον. ἔστι δὲ καὶ Βουκεφάλα λιμὴν τ Ἀττικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Βουκεφαλίτης. ὅτω δὲ Θεσσαλονίκης.

A in India juxta Hydaspem fluvium condidit. Est quoque Bucephalas portus Atticæ. Gentile, Bucephalitæ. Ita enim Demus Thessalonicæ vocatur.

ΒΟΥΚΙΝΝΑ [63], πόλις Σικελίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βυκινναῖος, ἡ Βυκιννάτης.

BUCINNA, urbs Siciliæ, cujus meminit Dionysius libro tertio Bassaricorum. Gentile, Bucinnæus, & Bucinnates.

ΒΟΥΛΙΝΟΙ [64], ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν. Ἀρτεμίδωρος δὲ οὐκ ἔθνος, ἀλλὰ [65] Βυλίνην πόλιν φησίν· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Βυλίνιος.

BULINI, gens circa Illyricum. Artemidorus vero non gentem, sed urbem dicit. Cujus gentile, Bulinus.

ΒΟΥΛΙΣ [66], πόλις Φωκίδος, [67] ἀπὸ Βούλωνος

BULIS, oppidum Phocidis, quod à Bulone

ἀπελθὼν, κομπὸν ἑαυτὸν μᾶλλον, ἢ ἐπιτελῶν τὰς ἀξίους ἔργων Λύσους Ἀμφιτρύωνος, ἢ ὅσας ποιήσῃ Διομήδης ἐπὶ τῇ λύσῃ τῶν ἐπιχωρίων πολίων ἐπιβουλευόντων αὐτοῖς· ἀνεγνώσθη, τὸ δὲ αὐτὸ & τ Δία τῆς ἐπιχωρίου. ὅτου ἦν ἀφ' τ πολυτρεῖας & ἀνδρὸς & βασιλέως Δημοπτόλεμος, μεμφομένου τοῖς παρὰ Ῥωμαίοις σοφισταῖς, ὅτι τοῖς παρ' ἡμῖν ῥητορικοῖς, παρὸν αὐτοῖς τοῖς παρὰ βασιλεῖ, ὅτις εἶπε, μόνοις Νικόβουλον παρασκευάζουσι τὸν εὐφυᾶ εἶναι, τῶν ἐπισκῶψαι, ἐπικεῖ γάρ σε τοῖς ὅλοις μοχλοῖς ἐγχρῶν, ἐπὶ τὸ Σκυθῶν, Κιμμερίων, Καυκασίων, Γετῶν, Σθενίων, Κυκλωπίων, τῶν Λαπαθῶν, τῶν Σπάρτων, τῶν Ἀργείων, τῶν Σαλίων, τῶν Χαλδαίων, τῶν Μιτυληναίων, τῶν Λεκτοσύρων, τῶν Εὐρυαλιτῶν, τὸ ὅπε εἶπεν ἴδιη λαὸν ἀπαθῶς μισμάτα ἀπεκρίθη τῶν ἀνδρῶν σφῶν ἐγὼ μὲν μοχλὸν ἀπολίπτων τῶν ἀπὸ Δίγυπτον πρωθιδίδης. Ὑπεπεμφθη σοὶ τὸ Ὀμηρικὸν δίστιχον· Οὐ χρὴ πατρώων ἀδίτιν βιαφέρειν ἀνδρῶν, ἢ λαοὶ ἐπιπτήσφατον & τόσσα μίμηλεν. Οὕτως εἶπεν & σφαιρίσας. μαθὼν ὁ Νικόβουλος εἶπε. σὺ δὲ κριὸς & ἐπιχρύσους ἐμὶ βεβυθίσθαι φησὶν ἐφολκάσιν. δηλοῖ δὲ τὴν ὑ φατνοειδῆ ἐρίζῃ. ἢ ὁ δυνάμενος εὖ ὄγλον φαίνει] ἀλλὰ σοφίσματα. καὶ ὁ εἰκάλογος πολλὰς ἐλαυνῆ χρεῖ τῇ ἀραβῇ πολυπλοκίᾳ κηλήσων, ἢ ὁ εἰς νόον πίπτας ἐλαφρὰ ἐχρήσατο. καὶ λύκῳ εἰς ἀγέλαν σταμένῳ ἀλίσιμος· ὡς τὸ σὺ παρόν ἄρα τοῖς ἀπόβροις σὺ φιλώτατος· καὶ τῷ σίωπᾶ παραίσχυ φιλαπὸ. λέγω δ' ἐγὼ τῷ & βασάνων ἀπόκριμα πολυπλοκίαις πλοκῆς κυρίσιν ἀπεκλείσθω. Οὗτος εἶπεν ἀπτόμενον αὐτοῦ. Οὐτ' δὲ οἷς τὰ βασίλεια ἀναπίπτει, ἀπαλόσει πάσῃ ἐν μέσῃ χθονὶ· μόνῳ δὲ τῷ λιπόντι ὄλῳ, ἐπιβάντι ἰδάλῃς, βαλεῖ δὲ ἐπαίνῳ τὰ κέρατα πλοῖα ἀφρίζοντ κρὸ χείρα τὸ χάσμα τῇ δυσκινοσὶ λέγω ἐχρήσατο· αὐτὸς δὲ εἰς τὸν λιμῶνα, ἐδὲ τοῖς & Λιγυστῖνοις, τοῖς & πολιτῶν βασάνων πλοῖα δὲ κυβερνᾶσθαι· διὰ & σημαθοὶς τὸ τῶν Λιγυστίνων βαπτιστὸν ὑπὸ & μακρὸν νὸν ἀφρόσιτον ὄχ, ἐμπεσόντῳ· τὸν καραλὸν & τ πόρπας ἀφῆς τὸ ἄβα μερφθῆναι, ἐξαλπισμένῳ· χρεῖα ὅσοι ἐδόλωσε βασίξαι, ἵφυκα τῶν Λιγυστίνων· Δία & Πυλκτίν. Ποῖα δὲ Φεμησάδους ἔθνη, εἰς Παιόνων & Μακεδονίας πειρήχιτο ὄρη ἀμφιτασμῶν· ἢ ἀπ' ἀρχῆς Λιγυστῖν· Ἀ ρολογῶν· σαιῶσι δεμησὸν τὸν ἀφιστερήφρονα σκέπτιδος· καὶ τοῦτο & ἔπος· οὐ δὲ τῇ Λιγυστίνων ἀφανὲς ἡγεμόνι τῷ Νικόβου ἐξίσωσαν οἱ Λιγύστινοι· σφαπόβρεφ & ἡνίκ' Ἡ φασιν, τί ἄρα ὁ & Λιγύστιν βασιλεὺς ἴσχυε· Ὁ δὲ ἐπιμόνῳ ἄντος Δία χρησμοῖσιν ἀφ' & ἀφαντὸ & Σισυπίου, ὃς ἐχρησμῴδησεν αὐτοῖς· ἔπως Λίγυπτον σοφῶν κρατῆρ, ἀλκιμῶν πτίσσοις βασιλεὺς δυσώπης ἐξ μαῦρ χρόνου· τὸ μηχανᾶσθαι ἔπικαλὸν νῦναι οἷας κρημνοὶ κυκλώσας ἐπὶ τὸ Λιγύστιν πτίον ἐχθρῶν ὑπὸ πολὺν ἀλαῖνα ἴδιος ἡνίκ' ἄτα ἀθρῆν· & χρησμὸν τοῦτο, μαθόντος τῶν λύσιν οἷς τὸν & ἀνδρολόβ· & Νικόβουλος βάσιν χάρσιν οἷς μοίμῳ πόσπτὸ ἀκόσμητον & χρησμὸν τοῦτο.

ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ὃν φασιροὺς χεῖ] πάσῃ ὁ Νικόβουλος ἐπίσταται, ὅτι & τὸν Ὀλυμπιάδα ἤλεσεν σκέψαζ τὸν αὐτὸ. μετακλεῖσαν ἢ αὐτὸν τὸν ἄκρον & Φιλίππου τοξοσύνῃ· σοῖς πάλαισι, οἷς περιφοίβῳ· οἷς τὰ βασίλεια, ἴδιον αὐτῆς τὸν ἐμπορίαν. τὴν σκέψιν ἀφροσύνησε· αὐτὸς καλόσεις εἰς πεντεμμάκια λόν τ ἡρώκης ἐπιμιᾶς· τὸν τὸ κεφαλαῖ, σοφίτιας τὸν χέρα ἐπασπᾶ. χωρὶς Μακεδόνος βασιλεῖα. μὴ κλεῖσιν αὐτῷ διαπεσεῖν εἰπεῖ, ἢ βασιλικὸν ἔχων λόγον μου.

Ὀλυμπιὰς εἶπε· χωρὶς ἀγαθέπτη Μαθημαλικὴ κὴν πατρώας καθῆγ· ὅτι σκαιὸν Ὀλυμπιὰς εἶπε· τὸ τῷ γένει Αἰγύπτου ἀδελφὸς· Νικόβουλος εἶπε, ὡς ἰδεαίμασπτος λέγεται· Ὀλυμπιὰς εἶπε, ποῖα σκιᾷ χρόμβῳ· τὸ ἀλαῆς σπαγλᾶς, Νικόβουλος εἶπε, καλῶς ἀπόβλεπε ὁ Βασίλειος, πολυγνώθη, ᾧ ἐπὶ & σκιᾷ & κέρως· εἶπε ἢ Ὀλυμπιὰς, σημειολυπτε, ὀρτυσοκόπτοι, μάντις, Ἀμμωμῶντές, ἡμιελόγοι, ἀστρολόγοι· ἔρχεται ἐπὶ τὸν Αἰμφίπολιν, ἢ μαχόμενος ἀστρόλογον· καὶ τοῦτο λέγει, θεμιστᾶν αὐτὴ ἐδάλψεν· ἵνα σημαινόμενον τὸ βλάμμα εἶπε· τί λοιζεῖται· Ὁ δὲ ἀστρόλογος καὶ ἐξαχῶν· τί οὖν ἔρχομ ἐν ὕπνοις ἀπεσταλῆναι; Νικόβουλος εἶπε, τοιμηνιᾶς χρήσιμῶ βασιλικῶ· ἐκεῖνος ἢ ὁ ὑπὸ & ἰδίων ἡνίκ' ἐδέ, ὅτι βασιλέα σε διϊσκιφασᾶς, ὡς ἀπὸ λίμνα ἀλαθῆ δίρισθαι· ἄμφ δὲ τὰ πῶτα εἶπεν, σφῶσι χρίμνῳ· σίναμα & Νικόβουλος βασιλικὸν, ὃν ἐμιλωδόσας τὶς πόπ ἢ δώσαται, ἐξ ἐκείνων & ἰδίων, ἢ χρυσὸς, ἢ ἀργύρω. τρίχαρακὸν ζώνας, ἐπὶ ἢ & σφῶν κύκλω δίκαιος ἐμὶ τὰς τριάκοντα ἐξ, ἐπὶ δὲ ἢ δύστρι, ζώδια δίκα δύο, ἐπὶ ἢ τῷ μέσῳ ἥλιος & σελήνη, ἵνηκεν ἐπὶ ὄφρα, εἶπε γλωσσόκομον ἐλιφάντινον ἀρρίσας, ὡς αὐτὸς μικρὸν σκεπάσας τὰς ἐπὶ ἄστρας, ἢ & ἀρίσκοπον ἐξ ἐκ' ὦ λιθοτέχνου μαῖ ἄκων ἤμπε & τηλικοῦτον ἔργασον εὐ ἐλίχν κύκλω πεφωτίσας σεσῶσθαι & ἥλιον, τὸν δὲ σελήνου ἀσαμαντίνω & ἔργα ἀμφὶ· τῶ τὸν ἐρμᾶ σημαίνοντα, τὸν Δία αἰζεῖτον, τὸν Ἀφροδίτην σπαρῆν, τὸν Κρόνον ὁρίτην, τὸν ἀρίσκοπον λυγδίτην, ᾧ φησὶ εἶπε μοι λέξον μοι βασιλεῦ σιωπτόν, μᾶλλον, κωίμαν & τὰς ἄρας & ἰδιοτῆς βροτέσας· τῆς δὲ ἐρικτῆς Νικόβουλος ψηφίζῃ & ἰδιοτῆς βροτέσας· τῆς δὲ ἐρικτῆς Νικόβουλος ψηφίζῃ & ἰδιοτῆς βροτέσας· τῆς δὲ ἐρικτῆς Νικόβουλος ψηφίζῃ τὰς

λων. οἰκιστῆ. [68] οἱ πολῖται, Βάλιοι.

ΒΟΥΝΑΡΤΙΣ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Βυναρτίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

ΒΟΥΝΕΙΜΑ [69], πόλις Ἠπείρου, ἀδέσπαρος, κῶμα Ὀδυσσέως, ὡς ἔκλυσε [70] πλησίον Τεραμπύας, [71] λαοῖσι χρησμὸν, ἐλθεῖν πρὸς ἄνδρας οἱ σὺν ἴασι θαλάσσαν. βᾶν δὲ ὕδως, ἔκλυσε.

ΒΟΥΝΝΟΣ [72], πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Βόννιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων.

ΒΟΥΠΡΑΣΙΟΝ, πόλις ἐπὶ ποταμῷ, [71] ὑπὸ χώρᾳ τῇ Ἠλιδος.

Οἱ [74] δὲ ἄρα Βουπάσιόν τε ἐν Ἠλίδα δῖαν ἴναιον.

ὡς δὲ [75] παροικία τῆς Ἠλιδος ἀξιόλογος, ἤτις νῦν οὐκ ἔστι. τὸ ἐθνικὸν, Βουπασιεὺς, καὶ Βουπάσιος, καὶ Βουπασία [76] ἡ ἀρχαῖα τοῦ αὐτοῦ· καὶ Βουπασία, τὸ θηλυκὸν· καὶ Βουπάσιος, ὡς Καδμεῖος.

ΒΟΥΡΑ [77], πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. ἀπὸ

A lone conditore nomen habet. Oppidani, Bulii.

BUNARTIS, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Bunartites, uti Naucratites.

BUNIMA, urbs Epiri, genere neutro. Opus Ulyssis: quam condidit prope Trampyam, accepto oraculo, ut ad homines, qui mare ignorarent, proficisceretur. Bove igitur sacrificato, urbem condidit.

BUNNOS, urbs Illyriæ. Gentile, Bunnius, teste Artemidoro lib. 1 Geographicorum.

BUPRASIUM, urbs & fluvius, & regio Elidis.

Qui autem Buprasium & Elidem divinam habitant.

Erat enim vicinia Elidis præclara, quæ nunc intercidit. Gentile, Buprasiensis & Buprasius, quod derivatur à Buprasio, qui incolis imperavit. Et Buprasia genere fœminino. Et Buprasiôn, uti Cadmeiôn.

BURA, urbs Achaïæ, genere fœminino. Nomen

notationibus ad Dionysium de situ orbis pag. 153. Qui re vera tribuitur, uti manifestissime liquet ex Paulania.

[68] Οἱ πολῖται Βάλιοι.] Hoc civium nomen transcriptorum negligentia esse depravatum, manifeste apparet ex Paulania libro citato, apud quem ἐκπενυμόνες Βυλλίδες occurrit.

[69] Βουνιμα, πόλις Ἠπείρου.] Urbem hanc prope Trampyam fuisse fidem, poster alibi etiam affirmat, verum qua in regione utraque sita fuerit, neque apud Stephanum, neque apud alios geographos facile invenies. Certum est oppidum à boum paleis dictum esse, quæ in Tymphæa regione præ cæteris excellebant, uti liquet ex Callimacho Hym. III in Dianam, cujus verba in margine sui Stephani ita emendat ὁ πανυ Salmasius:

. . . . . Καὶ οἱ Τυμφαίδες εἶσι,
Εὐβοΐδες βόες, καμπυλόκεις, οὐ μέγ' ἄεσμα
Τίμιοι ὀλκῇ βαθύπλουτοι.

Cum itaque mons Tymphe præstantissimos fortissimosque boves habuerit, non improbabile est, ibi etiam optimis pascuis fuisse, unde locus Βούνιμα appellatus sit, quem aut circa hunc montem constituo, aut in ejus radicibus. Eustathius etiam illorum locorum, ad quos Ulysses μετὰ τὸν μνηστηροφόνον aufugiebat, in comment. ad Homerum meminit, illos Βούνιμα & Κελκίλας nuncupans, quæ vocabula veteribus videbantur barbara terminatione progregie ad illustrationem hujus sectionis pertinet, cum huc transcribam, ita enim ille ad Odyss. Λ pag. 1675: Βαλὼν δὲ ἡ Τηλεμάχου παραίνεσις, λαθεῖν τὸ Οἰνοπίων κασπὸν ἐπὶ τὴν ὕλην, καὶ ὁδεύειν ὡς ἂν εἰς ἀνδρας ἄλλοι μὲν εἰδέναι ἐπιστήμονας ἦσαν, ὑπεπτοήσατο ἐκεῖθεν, ὡς ἀλλοδαπὸς ἐπιφοιτήσας ἀνὴρ, καὶ ἀλλοδαπὴ πρωτίστη Ποσειδῶν Ἠπειρωτῆς, ὃν τόπους οὐκ ἐφίησι γνωρίζειν. Διοπερ ὁ ἀφὼς ἐκεῖθεν λέγων ἐπαίρεως πῶν, ἐκφεύγει δὲ τὸ, εἰδέναι Ἀχαιοῖς τοῦτ' ἀληθέως. Τίνες οἱ; ἀν ἡ Ἠπειρωτοι, καὶ τίνων τεκμηρίων ἐπιφέρει; ὅτι σὺν ἴσοισι τὸ αὐτόπλοι ἐπιβαίνουσι. Βούνιμα λέγοντές τινα ἡ Κελκίλας, ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς ἡ Πηνελόπεια ἐτίμησε.

[70] Πλησίον Τεραμπύας.] Codd. Palatini, πλησίον Τεραμπύας, & sic quoque exhibet editio Aldina Florentinaque. Stephanus: Τεράμπυα, πόλις ἡ Ἠπείρου, πλησίον Βουνίμων.

[71] Λαοῖσι χρησμὸν.] Oraculum est desumptum ex Oratione Tiresiæ, quam habuit ad Ulyssem apud Hom. Odyss. A. Locum huc transferam, apprime ad rem facientem.

Αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι πέφνῃς
Κτείνας ἢ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέι χαλκῷ,
Εὖ χρὴ σε ἰέναι ἐπὶ λαοὺς ἀνθρώπους,
Εἰσόκε μή τινες ἀφίκωνται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδὲ θάλασσαν μεμιγμένον εἴδαρ ἴδασιν.

[72] Βόννος, πόλις Ἰλλυρίας.] Nemo vel geographorum vel historicorum hujus oppidi mentionem fecit, quapropter incertæ positionis est. Videtur tamen nomen hausisse παρὰ τοὺς βοῦς. Sunt enim βοῦσι οἱ ὑψηλοὶ, καὶ μεγάλοφοι τόποι.

[73] Καὶ χώρᾳ τῇ Ἠλιδος.] Placet magis ἐν χώρᾳ τῆς Ἠλιδος, quod Eustathius olim hoc in loco reperit, quemadmodum apparebit ex verbis mox citandis.

[74] Οἱ δ' ἄρα Βουπάσιόν τε &c.] Vide Homeri catalogum navium.

[75] Καθιελὼς τῆς Ἠλιδος.] Totum hunc locum Eustathius in suos ad Homerum commentarios transtulit, ita enim ille ad Iliad. B. Ὁ δὲ τῆ Ἐθνικὸν γραφὴς, καὶ πόλιν Ἠλιδος λέγ. ἐν πυλῳ ἐ χωρίον ἐ καθιελὼν ἀξιόλογον, τὸ Βουπάσιον. καλεῖται ὕστερον Βουπασία πολις ἀρχαία ἐκεῖ. ἐθνικὸν αὐτῆ, Βουπασιὸς. καὶ Βουπάσιος, καὶ Βουπασία, ὡς Καδμεῖος. Legendus porro Strabo, lib. VIII Buprasium luculentissime describens.

[76] Τῆ ἀρχαίᾳ τοῦ αὐτοῦ.] Chartaceus Vossianus sine articulo, ἀρχαία τοῦ αὐτοῦ.

[77] Βόρα, πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. ἀπὸ Βόρας &c.] Quis ausus fuisset palam confiteri, hic aliquas dictiones excidisse? Immanis profecto & intoleranda injuria est, quam Stephani verbis illatam reperi, nam præter hæc verba (Βόρα. πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν, Βορεὺς. Λυκόφρων.) codd. Palatini & omnes editi nihil agnoscunt. Verum ne locus iste posthac aut librariorum vecordiam, aut temporis jacturam caufetur, eum fide codicis Vossiani repleri, quemadmodum in contextu excusum est. Videt ergo lector integritatem hujus loci, cujus fi veritatem quoque requirit, consideret modo hæc Pausaniæ ex Achaicis verba: Θαλάσσης δὲ ἐν βλιζὶ ἐ ἡ Βόρα ἐν ὄρει κεῖται. τὸν δὲ ὅμορον τῷ πόλει τὸν ὄρυμον ἀπὸ γυναικὸς Βόρας. Ὑψιστέρη δὲ αὐτοῦ Γωνὸς ἐ ἔλυσα, ἐ Ἐλίκης εἶναι. Legendus porro Stephanus in voce Ἐλίκη. Solere Græcos urbium natales ab heroum & heroinarum appellationibus deducere, jam lippis & tonsoribus notum est: verum aliud hujus urbis etymon legere est apud Eymologici Mag. Auctorem, qui testatur civitati ἀπὸ ἐ τῆς βῶς αἰτίᾳ nomen indidirum esse, ita enim ille: Βόρα, πόλις ἡ Ἀχαΐας, διὰ ὕφεσιν Ἐ ἐκθλιβ. ὁ κίττυρος, ἐ ὁκεῖ αὐτῆ τὸ Βυτύρου ἰρυλλάβητος.

ἀπὸ Βύρας Ἰωνικῶς Γ ὠν. [78] Ἢ Ξάνθ. ἐν Α Ἐλίκης. [79] τὸ ἐθνικὸν, Βυραῖος. Λυκόφρων,

[80] Δύμη τε Βυραίοισιν ἠγεμὼν ἑτάρ.

ἐκ τούτης δὲ Πυθέας ζωγράφος, ὃ ἔστιν ἔργον ὁ ἐν Περγάμῳ ἐλέφας; [81] ἀπὸ τοιχογραφίας ὢν, ὡς φίλων. τὸ θηλυκὸν, Βυραία· καὶ πόλις ἄτω. [82] καὶ Βορεικὸς κληπικόν. λέγεται δὲ Βάρεια, διὰ διφθόγγου. [83] τὸ δὲ διὰ δι, ὡς Νύσα Νύσιος, Βοίβη Βοίβιος.

Nomen habens à Bura, Jonis Xuthi F. filia, & Helicæ. Gentile, Buræus. Lycophron:

Dumaque, Buræorum dux exercitus.

Ex hac originem habet Pytheas pictor, cujus opus, scilicet, elephas in Pergamo conspicitur: erat enim parietibus pingendis celebris, uti Philo testis est. Fœmininum, Buræa: quo nomine & urbs appellatur. Et Buraïcus possessivum est. Dicitur quoque Bureius, per diphthongum. Illa autem forma per I, ita se habet uti Nyssa Nyssius, Bœbe Bœbius.

ΒΟΥΡΑΙ Α, πόλις Ἰαπελίας, ἀπὸ Βυρμάρου κλαδεῦσαι. τὸ ἐθνικὸν, Βυραῖος.

BURÆA, urbs Italiæ, à Buræo condita. Gentile, Buræus.

ΒΟΥΡΧΑΝΙΣ [84], νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ, ὡς Σιμάβων.

BURCHANIS, insula Celtica, teste Strabone.

ΒΟΥΣΑΙ, ἔθνος Μήδων. [85] Ἡρόδοτος πρώτῃ.

BUSÆ, gens Medorum, auctore Herodoto libro I.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ [86], πόλις Αἰγύπτου. [87] ἐν ταύτῃ Ἶσιος μέγιστον ἱερόν. ἱδρυθῆναι δὲ ἐν μέσῳ Αἰγύπτου, ἐν τῷ Δέλτα. Ἶσις δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν, ἡ Δημήτηρ. ὡς δὲ ἄλλοι, ἐκεῖ λέγεται [88] θάψαι τὸν Βύσιριν Ἴσις, [89] ἐμβαλόντες.

BUSIRIS, urbs Ægypti. In illa maximum est Isidis templum. Condita est in medio Ægypti, in Delta. Isis autem secundum Græcorum linguam dicitur Demeter, id est, *Ceres*. Verum alii perhibent Isidem illic Osiridem tumulo condidisse, postquam eum ligneo

λάπιον. Διὸ καὶ Βῦρα ὀνομάσθη. λοιπὸν δὲ τὰς βῦς ὑφεῖν, ἐπεὶ φυλάττειν. Eandem nominis originem lector inveniet apud Scholiastam Callimachi ad hymnum in Delum.

[78] Τῷ Ξανθ.] In Vossiani MS male exaratum erat Σαίνθ. Auctoritate Pausaniæ Ξάνθ reposui, quæ verissima est lectio. Jonem Xuthi filium fuisse testantur passim Mythologi. Apollod. lib. I: Ξάνθος μὲν λαοῦσι τοῖς Πελοποννησίοις, οὐκ Κρίνθος δὲ Ἐρεχθέως Ἀχαιοῖς ἐβασίλευσεν, ἧς Ἴωνα. ἀφ' οὗ Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Βυραῖος.] Passim quoque Pausanias hoc gentili utitur libro jam allegato.

[80] Δύμη τε Βυραίοισι &c.] Pessime in tribus editionibus & libris calamo exaratis conspicitur, Δύμη τε Βυραίοισι ἠγεμὼν ἑτάρ. Veterem veramque lectionem ipso ex Lycophrone reduxi.

[81] Ἀπὸ τοιχογραφίας ὢν.] Vel librariorum negligentia, vel alio quodam fato, hic voculam excidisse, qua Pytheæ in τοιχογραφίᾳ peritia, sive præ cæteris excellentia denotatur, firmiter mihi persuadeo. Verum fateor, me tam divinum non esse, ut ipsam omissam vocem ope ingenii excogitem. Specilegis ingenioso ribus & iis qui melioribus usi sunt codicibus etiam relinquendum est aliquid. Dionysius, teste Plinio lib. XXXV cap. X ἀθροτοιχάφον cognominabatur, quia nihil aliud quam homines pinxit. Qui parietibus pingendis operam navabant, veteribus Τοιχογράφοι dicebantur, inter quos Ludius, Pausias, C. Fabius & alii recensentur. Romæ Τοιχογραφίων primus instituit Ludius ætate Augusti, narrante Plinio libro jam citato: *Non fraudandus sua gloria Ludius, qui Divi Augusti ætate primus instituit amœnissimam parietum picturam, villas & porticus, ac topiaria opera, lucos, nemora, colles, piscinas, euripos, amnes, littora, qualia quis optarat, varias ibi obambulantium species, aut navigantium, terraque villas adeuntium asellis aut vehiculis.* De Pausia legimus ibidem cap. XI: *Pinxit & ipse penicillo parietes Thespiis, cum reficerentur, quondam à Polygnoto picti, multumque comparatione superatus existimabatur, quoniam non suo genere certasset. Idem & lacunaria primus pingere instituit: nec cameras ante eum taliter adornari mos fuit.* De C. Fabio mentionem facit Val. Maximus lib. VIII cap. XIII: *Nam quid sibi voluit C. Fabius nobilissimus civis? qui cum in æde Salutis, quam C. Junius Bubulcus dedicaverat, parietes pinxisset, nomen his suum inscripsit.* Verum tanta non fuit Τοιχογράφων gloria, quanta illorum qui tabulas pinxere: tabulæ enim ex incendiis, sed minime illud quod parietibus erat allitum, rapi poterant. Qua de re videlis judicium Plinii lib. XXXV cap. X circa finem.

[82] Καὶ Βυραικὸς, κτλ.] Mendum leve machinata fuerat librariorum incuria in hunc locum: exhibent enim MSS & libri editi, καὶ Βορακὸς, κτλ. Ego vero auctoritate Pausaniæ commotus emendavi Βυρακὸς, ita enim ille in Achaicis: Ἐς δὲ τὸ ἐπίνειον Αἰγιρῶν δύο ἐσβολαί· τὴν μὲν καλοῦσι Βυρακικὴν ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ ὑπὲρ τὴν Βυρακικὴν ἐστὶν Ἡ ραμένης στάδιοι.

[83] Τὸ δὲ διὰ δι Ι.] Et huic loco aliquid excidisse, facile mihi persuaserim. Videtur enim referibendum: Τὸ δὲ διὰ δι, Βύρεια, ὡς Νύσα Νύσιος &c. Polybius libro II hoc gentile usurpavit: Ἐξῆς δὲ τούτοις, Βύρεια τὰ πόρρωτα λεπτοφυόντες.

[84] Βύρχανις, νῆσος &c.] Locus Strabonis, quem noster innuit, reperitur lib. VII hisce verbis: Ἐχρήσατο δ' ὁ Δρῦσος ὁ μέγας τῇ ἱδιωτικῇ τακτικῇ, ἐκπλεύσας ἐπὶ τὰς ἐν τῇ πειρατικῇ νήσους, ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τὰς Βύρχανις. Plinius lib. IV cap. XIII. *Burchanam* appellat: *Promontorium Cimbrorum, excurrens in mare longe, peninsulam efficit, quæ Cartris appellatur.* XXIII *inde insula, Romanorum armis cognita. Earum nobilissima Burchana, Fabaria à nostris dicta, à frugis similitudine, sponte provenientis.* Sita est hæc insula in ore Amisiæ, & vulgo *Borchum* nuncupatur, uti viri docti testantur.

[85] Ἡ Ἡρόδοτος πρώτῃ.] En Herodoti verba: Ἔσω δὲ Μήδων πασέων γένεα, Βούσαι, Παρητακηνοί, Στρουχάτες &c.

[86] Βύσιρις, πόλις Αἰγύπτου.] Noster perhibet, hanc vocem componi παρὰ τὸ βῦς ἐ Ὄσιρις, quasi urbis nomen esset Βυσιρίς. Verum Etymologici Mag. Auctor in longe alia versatur sententia, scilicet, sic nuncupatam esse παρὰ τὸ βῦς ἰῶσι, id est, à jungendis bobus, ita enim ille: Βύσιρις, ὁ ὄρος ὁ τῆς Αἰγύπτου βασιλεύς. ἀφ' οὗ ἐ ἡ πόλις ἔτι καλεῖται. ἱδρῦται παρὰ τὸ βῦς ἰῶσι. ὁ διωνόμῳ μόνῳ ζεύγνυσι δύο βοῦς. Sequitur jam eodem loco alia præterea etymologia: παρὰ τὸ βῦς ἐ τὸν σῆρα, ἴν, ἡ ὁ ἐργάτης ἐ ἀνδριάς, ἀπὸ δυσκόλως βῦν ἀγαν σεραῖς. Quicquid sit, certissimum est, fabularem historiam de Isíde, & Osiride, qua nihil antiquius habent Ægyptii, multis in Ægypto oppidis nomen imposuisse.

[87] Ἐν ταύτῃ Ἴσιος μέγιστον ἱερόν.] Hæc noster, licet Herodoti nomen reticeat, ex Euterpe verbotenus transcripsit, ita enim ibi: Δελτοειδέα, ἐς Βύσιριν πόλιν τὴν Ἴσι. τοῦτο τοίνυν δὴ τὸ στόμα τὸ μέγα ἐστὶ μάγιστον Ἴσιος ἱρόν. ἔστι δὲ τὸ ἐπὶ θάλασσαν τῆς Βουσίριδος πόλιος τὸ Αἰγύπτιον οὐ μάλα βραχύ. ἔστι δὲ ἐπὶ τῆς πόλιος ταύτης

"ιμβαλεῖται εἰς ξυλίνῳ βοῦν, ὡς τε Βυσί- A gneo bove inclusiſſet. Adeo ut urbs quaſi Buſiris dicta ſit. Alii vero narrant, Buſiridem ab Oſiride ibidem Toparcham conſtitutum fuiſſe. Civis, Buſirites.

ΒΟΥΣΜΑΔΙΣ, Γ σωρικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βυσμαδιώτης.

BUSMADIS, urbs Iſaurica, cujus gentile, Buſmadiota. B

ΒΟΥΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος Φυλῆς. λέγουσι δὲ δῆμοι πατρωνυμικῶς, ὡς Αἰθαλίδαι, "Κοθωκίδαι. "ἔστι δὲ Βούτης, τὸ Παυσανίου. ὁ δημότης, Βουτάδης.

BUTADÆ, populus tribus Ægeïdis. Appellantur enim populi patronymice, uti Æthalidæ, Cothocidæ. Nomen habet à Buta Pandionis filio. Popularis, Butades.

ΒΟΥΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἡρωδιανὸς δὲ C ἠκούσατο τινος χρησμοῦ. ἐν Βουτοῖ φησὶν ἡ Βουτώ, "ἀφ' ἧς ἡ Λητὼ Βουτώ. ἔστι δὲ "ὑπὲρ Γεδρωσίας. "τὸ ἐθνικὸν, Βούσιος. "τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτίτης, καὶ Βουσίτης, ὡς τὸ Σαβοῦς Σαβοΐτης καὶ Σαβοΐτης.

BUTUS, urbs Ægypti. Herodianus vero vicum appellat, cui templum erat. Vocabatur etiam Butô, unde Latona Butô dicitur. Eſt quoque alia Gedroſiæ, Gentile, Butius: Verum à Butô ſit Butoïtes & Butoites, uti à Sabô Saboïtes & Saboites. D

ΒΟΥΤΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, τὸ Ἰταλίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βουτρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

BUTRIUM, uti Rhegium, Italiæ civitas. Gentile, Butrinus, uti Rheginus.

ΒΟΥΦΙΑ, κώμη τῆς Σικυωνίας. Ἐφορος ἐν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βουφιεύς.

BUPHIA, vicus Sicyoniæ, auctore Ephoro libro III. Gentile, Buphienſis.

ΒΡΑΙΣΟΙ, ἔθνος Μακεδονίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν. E

BRÆSI, gens Macedonica, de qua Dionyſius libro tertio Baſſaricorum.

ΒΡΑΣΙΑΙ, πόλις Λακωνικὴ. "Παυσανίας τρίτῳ. ὁ πολίτης, Βρασιάτης.

BRASIÆ, oppidum Laconicum, cujus meminit Pauſanias libro III. Oppidanus, Braſiates.

ΒΡΑΥΡΩΝ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Βραύρωνος ἥρωος, ἀφ' ἧς ἡ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. τὰ πτωτικὰ, Βραυρωνόθεν, Βραυρῶνάδε, Βραυρῶνι, ὡς Μαραθῶνι. F

BRAURÔN, populus Attiçæ, ab heroë Braurone ſic nuncupatus. Hinc quoque Diana Brauronia cognomen habet. Localia denotant ex, ad & in Braurone, quemadmodum in Marathone.

ΒΡΑΧΙΑ", ἔτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ βραχὺ εἶναι πλεῖσι. ἔστι δὲ καὶ τὸ βραχὺ. τὸ πτωτὸν, Βραχιάτης. Οὐρανίως δὲ Βραχιλιώτης αὐτὸς ἐφη. G

BRACHIA, hoc nomine Arabicum mare appellatur. Sic dictum ob plurima in eo *brevia*. Igitur nomen habet à voce βραχὺ, quod *breve* denotat. Locale, Brachiates. Uranius vero accolas Brachienos vocat.

BRAX-

& omnibus editionibus fœdiſſime corruptus: conſindenter repone. θάψαι τὸ Ὄσιριν. Ita quoque hunc locum Cl. Bochartus in Hierozoico emendavit.

89 Ἐμβαλεῖται εἰς ξυλίνῳ βοῦν.] Apud Plutarchum in libro de Iſide legimus, Oſiridem arca incluſum in mare fuiſſe projectum, & poſtea Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt Taphoſiride. Qua in urbe tumulatus ſit, inque urbem recenſet, in honorem Oſiridis ſepulturæ conditam. Refert etiam Herodotus lib. II de rege Mycerino, qui defunctæ filiæ ligneam bovem fecit, in qua eam repelit, hæc ſunt ejus verba: Τὸν δὲ ὑποκληπτόμενον τὴν θυγατέρα ἀποθανεῖν, τοῦτον δὴ βοῦν ξυλίνην ποιήσαντα τὴν κοίλην τῶν θηλέων, ἐνθεῖναι δὲ βοῦν ξυλίνῳ κοίλῃ, ἐσω δὲ αὐτῆς βάλειν τὴν παῖδα τελευτήσασαν. ἔστι δὲ ἡ βοῦς αὕτη καὶ ἐς ἐμὲ ἐοῦσα ἐν Σάϊ, καὶ ἐν τῷ ἱρῷ τῆς Ἀθηναίης ἑστεῶσα. μετὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς βοὸς ταύτης ἐκφορέουσι τὸν πυθόμενον, ἐσω δὲ αὐτῆς βάλλουσι τὸν παῖδα ἐφ.

90 Αἰγύπτου πόλις.] Etymologici Mag. Auctor, Οὐσιρίδος φυλῆς, quem vide in Βουτάδαι, ſi rem tanti feceris.

91 Κωθωκίδαι.] Sic etiam aliæ editiones. Verum Heſychius hanc vocem in prima ſyll. per ο μικρὸν exaravit.

92 Ἔστι δὲ Βούτη.] Et hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus circumfertur. Legendum videtur: ἔστι δὲ Βούτη, τὸ Παυσάνιον.

93 Ἀφ' ἧς ἡ ὁ Λητὼ Βουτώ.] De hac urbe & dea videndus Herodotus lib. II. Τὸ χρηστήριον τοῦτο Αἰγύπτιοι, ἐπὶ μὲ Λητοῦς ἱεροῦ, ὃ πόλιν ἐν μεγάλῃ ἰθυφόρου, κεῖται τὸ Σεβεννυτικῶν καλεομένου στόμα ἄνω Νείλου· ἄνοιξε δὲ τὴ πόλι Βουτώ.

94 Ὑπὲρ Γεδρωσίας.] Alii geographi de hac urbe ſilent. In cava Syria noſter Βῦτος collocat, de qua in voce Πέλλα, verum ad hanc ſectionem non pertinet.

95 Τὸ ἐθνικὸν, Βούσιος &c.] Locum hunc, librariorum incuria male acceptum, ope codicis Voſſiani in integrum reſtitui, Profligatiſſime enim in vulgatis legebatur: τὸ ἐθνικὸν, Βυσῖτις· τὰ δὲ Βουτοῦς, Βουτίτης. Noſtram emendationem eſſe veriſſimam, etiam liquet ex voce Κυβῶν, ubi Epitomator ita infit: ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβῖτης ἀπὸ Σαβῶν, ἡ Κυβοΐτης, ὡς τὸ Βουτοῦς Βουτοΐτης.

96 Τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτίτης, καὶ Βουσίτης.] Non puto hanc diæreſin huc pertinere, quod evidenter liquet ex verbis proxime allegatis: nam τὸ Κυβῶν & Σαβῶν habent formam Ægyptiis propriam. Nuſquam Stephanus ab urbium nominibus in ω deſinentibus, formavit gentilia, quæ per diæreſin efferuntur. Vide in Ταχομψὼ & aliis locis. Igitur hic referibendum videtur: τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτίτης καὶ Βουσίτης.

97 Παυσανίας τρίτῳ.] Hunc Pauſaniæ locum noſter videtur reſpicere: Βρασιαὶ δὲ ἐπάτω μὲ πωτὸν τῆ Ἐλαιοβολακώνων ἀπῆ, θαλάσσῃ ἐσῖ, Κυφαλῶν δὲ ἀπέχουσι σταδίους ἑξήκοντα. Ibidem etiam oppidani nomen reperitur: Βρασιάτας δὲ ἐ πάλαι ὀπιλέγουσι.

98 Βραχία, ἤτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται.] Quotquot hujus maris mentionem faciunt, penultimam per diphthongum ſcribunt, & ita quoque Cl. Voſſius ad Melam hunc Stephani locum allegavit. Quare vereor, ne omnino hic Βραχεῖα ſit referibendum. Marc. Heracleota in Periplo: Μετὰ δὲ τοῦτα ἡ λεγομένη Βραχεῖα θάλασσα, ἧ

ΒΡΑΧΜΑ̃ΝΕΣ [99], ἴ'ενδικὸν ἔθνος. A [1] σοφιστῶν, ὡς δὲ Βραχμᾶς καλοῦσιν. [2] Ἱερωκλῆς δ' ἐν τοῖς Φιλίστορσί φησι· μὴ παύσασθαι ἄξιον ἐνομίσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φῦλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων, καὶ θεοῖς φίλων, [3] ἡλίῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων. [4] ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, [5] καὶ ὑπομένουσι τὸ ἀεὶ χρόνον βιοῦσιν, καὶ ἀληθείαν τιμῶσι. [6] χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων. τὰ μηρύματα μαλακὰ καὶ δέρ-

BRACHMANES, gens Indica sapientissima, quos etiam Brachmas appellant. Hierocles vero in Philistoricis de eis ita refert: Postea operæ pretium visum fuit Brachmanas visere, homines philosophiæ deditos, & diis charos, soli vero præcipue dedicatos. Cæterum ab esu carnium prorsus abstinent, sub dio totam ætatem degunt, & veritatem colunt. Utuntur autem veste linea, ex petris facta: lapidum enim filamenta quædam mollia & quasi cutanea contexunt,

ὁ καὶ ὡσαύτως μάγοις κέλεται. Eodem modo Agathemerus lib. II cap. XI. Μισῶ δὲ παύτας ὡς ἀπὸ ἀρχῆς τὸ Βραχμᾶς πάντας ἐκλιπόσας, ἢ ἢ ἀφ' βραχύτητος (ἐπὶ γὰρ μικρὸν) τοῦτο πεύσεται τὸ ὄνομα, ἀλλὰ ἀφ' τῶ ἐν αὐτῇ βαρύ. Igitur hoc maris etymon deducunt παρὰ τὸ βαρύς, quia plurima in eo sunt brevia & syrtes: Verum alii hoc nomen derivant ab Arabica voce بحر *Bahr mare*, quod auribus Græcis duriuscule sonans, paullo aliter redditum & immutatum est.

[99] Βραχμᾶνες, Ἰνδικὸν ἔθνος.] De hac gente & ejus moribus scribunt Strabo lib. XV: Plutarchus in vita Alexandri: Arrianus de Exped. Alexandri lib. VII, & in Indicis: Clemens Alexandrinus Stromat. lib. III: Porphyrius de Abstinentia lib. IV: Philostratus in vita Apollonii lib. III cap. IV. Quibus adde Palladium & Ambrosium de moribus Brachmanum. Veteribus etiam *Gymnosophistæ* appellabantur, hodie *Bramines*: Illorum doctrinam ac mores Belgico idiomate non indocte descripsit Abrahamus Rogerius, qui per aliquot annos apud orientales Indos ætatem egit.

[1] Σοφιστῶν.] Eorum sapientiam manifeste satis describunt auctores supra allegati, quibus addam verba Ciceronis Tusc. Quæst. lib. V: *Qua Barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum hi qui Sapientes habentur, nudi atatem agunt.* De illorum sapientia etiam sic scribit Apulejus in Floridis: *Est præterea genus apud illos præstabile, Gymnosophistæ vocantur. Hos ego maxime admiror; quod homines sunt periti, non propaganda vitis, nec inoculandæ arboris, nec proscindendi soli. Non illi norunt arvum colere, vel aurum colare, vel equum domare, vel taurum subigere, vel ovem vel capram tondere vel pascere. Quid igitur est? Unum pro his omnibus norunt. Sapientiam percolunt tam magistri senes, quam discipuli minores.*

[2] Ἱερωκλῆς δ' ἐν τοῖς φιλίστορσι.] Idem Hieroclis opus citatur à Stephano in Ταρακυῖα, & à Johanne Tzetze Chil. VII, Hist. CXLIV. Plurimas videtur peragrasse regiones, & res in itinere visas literis consignasse, ac libros Philistoreos nuncupasse.

[3] Ἡλίῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων.] Plinius lib. VII cap. II scribit, eos ab exortu ad occasum perstare contuentes solem immobilibus oculis, hæc sunt ejus verba: *Philosophos eorum, quos Gymnosophistas vocant, ab exortu ad occasum perstare, contuentes solem immobilibus oculis; ferventibus arenis toto die alternis pedibus insistere.*

[4] Ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας.] Testatur Porphyrius lib. IV de Abstinentia, illos præter recentes fructus & oryzam nihil commedere: imo apud ipsos, vel alimentum ex animatis tangere, extremæ impietati simile judicari: Τὸ δ' ἅπτεσθαι τινος ἀψύχου, ἢ ὅλως ἄνευ ἐμψύχου τροφῆς, ἴσον ἐστὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀσεβείᾳ τε καὶ ἀσωτίᾳ νενόμισται. Addam præterea Alexandri Polyhistoris verba ex libro de rebus Indicis, quæ leguntur apud Clementem Alexand. lib. III Stromat. Βραχμᾶνάς γ' ὧν ἔτι ἐμψύχων ἐσθίουσι, ἵνα μὴ τὸν πόνον ξέσι. Idem de illis testatur Strabo lib. XV.

[5] Καὶ ὑπομένουσι τὸ ἀεὶ χρόνον βιοῦσιν.] Perhibet Arrianus in Indicis Brachmanas hyeme sub dio apricari, & æstate sub ingentibus arboribus degere, ita enim ille: Οὗτοι γυμνοὶ διατρίβουσι οἱ Σοφισταί, ἔν τε χειμῶνι ὑπαίθριοι ἐν τῷ ἡλίῳ. ἔν τε θέρει, ὅταν ὁ ἥλιος κατίσχυῃ ἐν τοῖς λειμῶσι, ἐν τοῖς ἀλσεσι τοῖς μεγίστοις.

lib. IV perhibet: Τὸν πίνακα χρόνου τὸ ἡμέρας ἐν τῷ νυκτὸς τὸ σκιὰν ἐς ὧρας τῆς ἡμέρας ἐν δίκαις, ἐκ τοῦ ἴσου καλοῦσιν ἡσυχίαν.

[6] Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων &c.] Hic locus in omnibus editis & codicibus MSS pessima interpunctione laborat, nec non aliis mendis à transcriptorum manu profectis, quod monuit clarissimus & eruditione conspicuus Johannes Pearsonus in prolegomenis ad Hierocl. em, hunc in modum constituens atque corrigens: Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων. τὰ μηρύματα μαλακὰ ἐ διημιτόδη συνυφαίνουσι. Hanc emendationem confirmat vir doctissimus verbis Plutarchi, libro de Oraculorum defectu: Τὸν δ' ἐν Καρύστῳ πέτρας, χρόνον ἢ ἐπὶλος ἀφ' ἧς ἀπάπυπτον μηρύματα λίνου μαλακὰ τηλικοῦτον συνυφάνται. Igitur ex Petra Carystia λίθου μηρύματα, eaque ἐ ημιτόδη, uti apud Stephanum διημιτόδη rescripsit: imo τὸ ημιτόδη, nisi nimium à veteri lectione recederet, substituisset. Hanc verborum interpunctionem agnosco summopere necessariam; nam nisi post τὸ πετρῶν collocaveris πλεονασμῶ, tantæ erunt hoc in loco tenebræ, ut ejus defectu universa hujus orationis commoditas interrumpatur & pereat. Verum quod pro τὸ διημιτόδη reposuerit διημιτόδη, in eo tam tute ejus opinionem sequi non licet: nam ὁ πάνυ Salmasius in margine sui libri hæc habet verba: *Lege meo periculo, μηρύματα μαλακὰ ἐ ὁμίματα.* Ego autem hac in re adeo ancipiti nihil definio, cum utraque conjectura, à maximis ingeniis profecta, aliquid contineat, quod veri speciem præ se ferat. Verum præterea in hisce verbis aliud quid est, quod judicium meum remoratur, nimirum, ingens illa & nequaquam reconcilianda discrepantia, quæ apud vetusti ævi scriptores in hac gente describenda conspicitur. Hierocles apud nostrum non duntaxat perhibet eos vestimentis usos fuisse, sed & addit, eadem ex materia linea, quam ipsis petræ suppeditabant, confici solita. Vulgares lineæ vestes Indorum texebantur ex arborum lana, quæ plurimis lini nomine censetur: Arrianus in Indicis: Ἐσθῆτι δὲ ἐνδύονται χρῶνται, κεκτῆσθαι λέγει Νέαρχος, λίνῳ ἢ λαὶ τῷ δενδρίνῳ. Idem invenire est apud Strabonem, Theophrastum, Plinium & alios. Videtur Hierocles hic loqui de lino asbesto, quod describit Plinius lib. XVIII cap. I: *Inventum etiam est, quod ignibus non absumeretur. Vivum id vocant, ardentesque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas sordibus exuftas, splendescentes igni magis, quam possent aquis. Regum inde funebres tunica, corporis favillam ab reliquo separant cinere. Nascitur in deserto adustisque sole Indiæ, ubi non cadunt imbres, inter diras serpentes: assuescitque vivere ardendo, rarum inventu, difficile textu propter brevitatem.* Formam vestium accurate describit Philostratus lib. III de vita Apollonii; erat enim ad exomidum formam concinnata, de quibus. Gellius lib. VII cap. XII & Hesychius in illa voce. Philostrati hæc sunt verba, vestimentorum formam & materiam depingentia. Καὶ τὸν ἐσθῆτα ἐκπεπλέξθαι παρασκευὴν τοῦ ἐξωμίσεν. ἐξωμὶς δὲ ἐστὶ, ἐξαιρεῖ αὐτοφυὲς ὁ γῆ φύει, λεπτὸν μὲν ὑ δὲ ὕλη ἐ ἐλάτης, ἐξαιρεῖ αὐτοφυὲς ὁ γῆ φύει, λεπτὸν μὲν ὑ δὲ ὕλη ἐ Παμφύλων, μαλακώτερον δὲ πάντ ἢ ὑ πίμελλα, ὅσα τε Ἴλλυσι ἐν αὐτῷ λείουσι. τῶν ἐμῶν ἑώρων πολλάκις, καὶ ἐ τῆς ὑπερ τῆς Ἰνδῶς τούτας ἀπεσκεύασαν αὐτό. ὑ μὴν ὅτι γε ἐ ἰδεῖν. Adeo ut nobis ex antiquorum monumentis innotescat materia & forma vestium, quibus Brachmanes utuntur: Sed alii contra aperte testantur, eos nudo corpore degere. Arrianus lib. VII de exped.

Alexan-

κὴ δέρματα,[7] ὅ δὴ σωυφαίνεσιν. ἐξ ὧν ὑφάσματα γίνεται,[8] μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα,[9] ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπῳ ἓ κηλιδὶ ἁλῷ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λύκα ἓ λαμπανῆ γίνεται.

texunt, ex quibus vestimenta fiunt, neque igne comburenda, neque aqua purganda; sed cum sordes & maculam contraxerint, in flammam conjecta, pura & splendida evadunt.

ΒΡΑΧΥ'ΛΗ, πόλις Κρητῶν· ἔστι δὲ τῆς Ἴβηρίαν ὁμορέσα. τὸ ἐθνικὸν, Βραχυλαῖος.

BRACHYLE, urbs Cretenarorum. Illi autem Iberis sunt contermini. Gentile, Brachylæus.

ΒΡΕΑ'[10], πόλις, εἰς λῶ ἀποικίαν ἐστίλαντο Ἀθηναῖοι. τὸ ἐθνικὸν, ἐδὲ Βρεάτης. ἔστι δὲ Βρεὰς ὡς ἀπὸ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ τρίτῳ.

BREA, urbs in quam Athenienses coloniam misere. Gentile oportebat esse Breates, verum Breæus reperitur apud Theopompum libro XXIII.

ΒΡΕ'ΝΘΗ[11], πόλις Ἀρκαδίας, ἧ πλησμὸς[12] Βρενθιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βρενθιάτης, ἢ Βρενθιάδης,[13] ὡς εἰρήκασι ἀπὸ Θεοπόμπου *

BRENTHE, urbs Arcadiæ, & fluvius Brenthiates. Gentile, Brenthæus, sive Brenthiensis, quemadmodum in voce Orthe dicetur.

ΒΡΕΝΤΗ'ΣΙΟΝ, πόλις ἀπὸ τῆς Ἀδρίας,[14] ἀπὸ Βρέντης Ἡρακλέους, ἢ ὡς ἐλίμενόν ἐστιν, ἐνὶ μὲν στόματι λιμένες πολλοὶ συγκλείουσι. ὡς ἐοικυῖα τοίνυν κεφαλῇ ἐλάφου, ὅταν ὠνόμασεν.[15] Βρένιον ἓ ἀπὸ Μεσσαπίου, ἢ τὴ ἐλάφου κεφαλὴ, ὡς

BRENTESIUM, urbs Italiæ, ad mare Adriaticum, sic dicta à Brento Herculis filio, vel quod portum opportunum habeat: uno enim ostio complures includuntur portus. Unde quod figuram capitis cervini præ se ferat, nomen ei impositum. Brentium enim Messapiis caput cervi-

Alexandri: Ἐκ Ταξίλα αὐτὸ ἀφικομένῳ, τὸ ἰδιωτικὸν τῶν Σοφιστῶν ὑπὸ τῆς γραφῆς, πεῖσαι ἐγένετο ξυνεῖναί πᾶσι οἷς ἓ ἄνδρα τινὰ, ἐπ' ἴσης ἐφεπόμενον αὐτῷ ἐπαίσασιν. Vide præterea alium Artemi locum in Indicis, & Ciceronem lib. v. Tuscul. jam supra à nobis allegatum. Megasthenes apud Strabonem inter Brachmanas & Germanas distinguit; illos refert post septem & triginta annos συνδιατρῖβειν, (qui appellantur Ἀλανοὶ) ex libris arborum vestem habere. Quicquid sit, non facile mihi persuaserim hoc vestimentum, de quo Hierocles apud nostrum, Brachmanibus adeo vulgare fuisse, ut quotidiano privatove usui inservierit: ejus enim materia inventu rara, & textu difficilis erat: fortasse ea veste circumdati rebus sacris operam dedere, quod ex Philostrati verbis haud obscure liquet.

[7] Ὃ δὴ σωυφαίνουσι.] Vetustissimus codex Palatinus, nec non chartaceus Vossianus: ὃ δὴ σωικφίμουσιν. Ad hanc vocem quædam in margine sui libri annotavit Salmasius, quæ adeo sunt exesa atque detrita, ut legi minime possint. Cl. Paersonus illud ὃ δὴ expunxit, quod malim hunc in modum corrigere: ἃ δὴ σωυφαίνουσιν.

[8] Μήτε πυρὶ καιόμενα &c.] Serium vestimentis (quos Brachmanibus finitimos statuunt) Anonymum in Exegesi Ordi τῇ τῆς ἀδυναμίας, ἐξαίτιας πᾶσι κοινοῦ. ἀλλ' ὅτιως ἐπὶ τῶν συμβαινόντων, ὅλῳ τινὶ ἓ ἐξ ὅλου τῶν μερῶν ἕνεκα ἐστὶν, ἢ μηδὲ κεκοινωνήκασιν ἀλλήλοις, τῷ μὲν ἓ ἐξ ὅλου τῶν μερῶν, τοῖς δὲ μέρεσι τοῦ ὅλου γίνεται.

[9] Ἀλ' ὑπερβάντα ἓ καλῶς ἐμπλεκθῆ.] Codex Vossianus MS. & antiq. Palatinus auctiores sunt, in iis enim hic locus hunc in modum legitur: ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπῳ ἓ καλῶς ἐμπλακθῇ ἓ χρώμασι, ἐμβληθῇσα εἰς φλόγα &c. Ad quam accessionem Salmasius in ora sui Stephani ita scribit: *illud ἓ καλῶς non est otiosum, sed optime savet, & ἓ ἐμπλακθῇ elegantur dyti veteris sapiens.* Sed orationis sententiarum locum ita supplerem: ἀλλ' ἐπιδὰν ῥύπῳ ἓ κηλῖδι ἁλῷ, ἢ ἐμπλακθῇ δὴ τῇ χρώμασι, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λύκα ἓ λαμπανῆ γίνεται.

[10] Βρέα, πόλις.] Mirum profecto, Epitomatorem non addidisse, qua in regione urbs fuerit sita. Hesychius et Cratino ejus meminit, & Thraciæ adscribit, ita enim ille: Βρεὰ. Κρατῖνος. μνημονεύει ἓ τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἓσι δὲ πόλις Θρᾴκιος, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξεπεμψαν.

[11] Βρένθη, πόλις Ἀρκαδίας.] Sine dubio Stephanus in genuino opere auctoritate Pausaniæ usus est, quam neglexit Epitomator, sic enim ille de urbe & fluvio in Arcadicis: Παυσανίας δὲ ἓ ἐγχ.[1] πεῖσιν ἐξηνεγκὼς τοιῶνδε μέλλοντα, ἓ πέλειος ἱρείσια Βρενθίης ἐστὶ οὐ διέπω ἓ ὁδῷ, ἓ ποταμὸς ἐξεισιν αὐδὴ Βρενθιάτης. Verum Sylburgius jam monuit eo in loco Βρένθη & Βρενθιάτης scribendum esse.

[12] Βρενθιάτης.] Sequor editiones Xylandrianam præcedentes: male enim hæc exhibet: Βρεντιάτης.

[13] Ὡς εἰρήκασι] παρὰ ἓ Ὀ ἔξη.] Ita codex Vossianus exhibet, & eodem modo Salmasius in quodam codice invenit, uti testatur in margine sui Stephani: præterea addens: *ne quid dissimulem, legunt MSS uno consensu* παρὰ ἓ Ὀ ἔξη. *Itaque forte legendum esset: τὸ ἐθνικὸν, Βρενθιάτης, ἢ Βρενθιάδης, ὡς εἰρή*] παρὰ τῷ ὀρθῷ Βρενθιάδι. Verum hanc conjecturam minime probo: locus enim in libris MSS satis integer conspicitur. Stephanum in genuino opere de *Orthe*, urbe Perhæbica, loquutum fuisse, nullus ego dubito, quanquam ne χῷ quidem de illa Epitomator: nam post vocem Ὀρθία nunc ingens lacuna conspicitur. Præterea si τῆ Βρένθη & Ὀ ἔξη terminationis similitudinem consideres, infallibile habebis documentum, in voce Ὀ ἔξη de gentilibus ἀπὸ Βρένθης mentionem fieri potuisse.

[14] Ἀπὸ Βρέντε Ἡρακλέους.] Salmasius in margine sui libri existimat, hunc eundem esse Herculis filium, quem noster infra in voce Βρέντιον appellavit *Brentium*.

[15] Βρένιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ ἐλάφου κεφαλή.] Omnia hæc de opportunitate portus Brundulini, & illa quæ nominis etymologiam spectant, noster hausit ex Strabone lib. VI: Καὶ δύλιμένον δὲ μᾶλλον τὸ Βρεντέσιον. ἐνὶ μὲν στόματι πολλοὶ κλείονται λιμένες ἀλλήλοις, πολλὰν κόλπων ἀποπλατυνομένων εἴσω. ὥστε ἐοικέναι κέρατι ἐλάφου τὸ χῶρον· ἀφ' ἓ ἐστὶ τοιοῦτος, σημεῖον ἓ τῇ πόλει κεφαλὴ κρίνεται ἐλάφου ἀποτόμου ὁ τόπος, τῇ δὲ Μεσσαπίων γλώσσῃ Βρεντέσιον ἡ κεφαλὴ ἓ ἐλάφου καλέσθαι. Optime Cluverius emendavit Βρένιον quemadmodum habet Stephanus. Sed operæ pretium videtur admonere, vitium hoc Eustathii ætate codicibus Strabonis insedisse, ita enim ille ad Odyss. A. pag. 1409: Καὶ τὸ μὲν Βρεντέσιον, δύλιμένον εἶναι λέγει. καὶ κέρατι ἐλάφου ἐοικυῖα φησὶ κεῖσθαι τὸ χῶρον, ἀφ' τὸ εἰς πολλοὺς κόλπους ἐκεῖθεν πολυμερεῖς· καθ' ἃμιλλάν τινα, ὡς εἰκὸς, ἓ Ἐυζωνίοις κίνεσι γράσασα μὲν φησι Μεσσαπίων, Βρεντέσιον τὴν τῆς ἐλάφου καλεῖ κεφαλήν. Ibi quoque Βρένιον reponendum esse, non duntaxat liquet

ὡς [10] Σέλδικος ἐν δωτίρῳ γλωσσῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βρεντησῖνος.

ΒΡΕΤΤΙΑ [17], νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, πολλῶν ἔχουσα Βρέττιον· πρώτην Ἐλαφρόσαυν Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. [18] τὸ ἐθνικὸν, ἔδη Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἡλυκὸν, ὅπου Βρεττιανλὸν πῶων. νῦν δὲ Βρέττιοι λέγουσι). εἰσὶ δὲ [19] Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὧν τὸ ἐθνικὸν Βρεττανοί. Διονύσιος· [20] ὑφελὼν τὸ ἐν τ, ἔφη,

Ὠκεανὸς κέχυται ψύχρος ῥόος, ἔνθα Βρεττανοί.

[21] καὶ ἄλλοι ὕπω Δ᾽ Τ, Πρεταινίδες νῆσοι, ὡς Μαρκιανὸς δὲ Πτολεμαῖος.

ΒΡΕΤΤΟΣ, πόλις Τυρρηνῶν, [22] ἀπὸ Βρέττου Ἡρακλέους, καὶ Βαλητίας τῆς Βαλήτου. οἱ οἰκήτης, Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία, [23] καὶ ἡ γλῶσσα. [24] Ἀριστοφάνης,

Μέ-

ex Stephano, verum præterea ex Hesychio, apud quem ita legimus Βρέντιον, ἕλαφον. Quare poëtæ brevitatis causa hanc urbem *Brendam* appellarunt. Sex. Pomp. Festus: *Brundisium quidam poëta brevitatis causa Brendam dixerunt.* Etymologici Mag. Auctor: Βρέντιον, ἕλαφον, ἢ κεφαλὴν ἐλάφου. Sylburgius ex Suida monuit, hic Βρέντιον reſcribendum eſſe. Vide inſuper Etymologum in Βρεντήσιον, Suidam, & alios.

[10] Σέλδικος ὁ δωτίρῳ γλωσσῶν.] Seleucus grammaticus Hesychio, Etymologicographo & aliis frequentiſſime adeſt.

[17] Βρεττία, νῆσος ἐν τῇ Ἀδρίᾳ.] In libris MSS & vulgatis manifeſtiſſimus conſpicitur error, in illis enim legitur Βρεντέλλα, νῆσος. Monente Cl. Salmaſio ad marginem ſui libri, emendavimus Βρεττία, quod appellationi fluminis & gentili reſpondet. Hanc ſententiam etiam Holſtenio receptam comperi. Eadem hæc leguntur apud Etymol. Mag. Auct. in Βρεττιανοί. Βρεττία δὲ ἡ νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, πολλῶν ἔχουσα Βρέττιον. οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. Ita hic locus eſt legendus. Hæc, uti judicat Hermolaus Barbarus, eſt *Prattia* Plinii, de qua lib. IV cap. XXVI ita ſcribit: *Contra Surium bubus & caprii laudata Brattia, Iſſa civium Romanorum reliqua, & cum oppido Pharia.*

[18] Τὸ ἐθνικὸν, ἔδη Βρεττιανὸς, ὡς Πολ. &c.] Florentina editio: τὸ ἐθνικὸν, ἔδη Βρεττιανὸς, male. In Palatinis codicibus & Voſſiano totus locus ita legitur, & interpungitur: Τὸ ἐθνικὸν ἔδη Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος. τὸ ἡλυκὸν ἐπὶ Βρεττιανλῷ τόπων. Fulvius Urſinus in fragmentis Polybianis hunc locum, cum nota defectus, ita conſtituit. Βρεττία, νῆσος ἐν τῇ Ἀδρίᾳ· τὸ ἐθνικὸν ἔδη Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἡλυκὸν. ἐπὶ Βρεττιανλῷ * τόπων. Illud autem ἡλυκὸν ita conſtruit, quaſi alibi Polybio uſurpatum fuiſſet. Certiſſimum eſt & minime dubium, Polybium ea voce eodem genere uſum fuiſſe lib. I ubi de populatione agri Brutiorum loquitur: Καίτοιγε δὲ τῶν Λοκρίδων ἐν τῶν Βρεττιανλῷ μέρει, ἐπιπολῆς σὺν ὅλῳ κατῆρε πολὺ τῆς γῆς ἐσῆς τῶν Παναρμίτην, ἢ κακλαμβάνει τ ἐπὶ τ Ἐρκτῖνες λεγόμενα τόπον. Præterea veritati congruum videtur, Stephanum hunc locum in genuino opere habuiſſe, & jam Epitomatoris incuria, nullius momenti ac mutilum δύπαρ ἀφάνισεν ſupereſſe. Verum illud Polybii Βρεττιανὸν, gentile non eſt ab inſulæ cujuſdam appellatione deductum, ſed ab illa regione, quæ Latinis Brutiorum ager dicitur: de quo Stephanum hac ſectione præter alia mentionem feciſſe firmiter mihi perſuadeo, nam in ſequentibus addit: πῶν δὲ Βρέττιον λέγοντες, quod de Brutii agri incolis intelligendum Fortaſſis Stephani verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Τὸ ἐθνικὸν, ἔδη Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβιος· τὸ ἡλυκὸν, Βρεττιανὸν, ἐπὶ τόπων.

[19] Βρεττανίδες νῆσοι.] Intelligit noſter Albionem & Hyberniam. Euſtathius ad Dionyſium: Αἱ Βρεττανίδες εἰσὶ δύο νῆσοι, Οὐϊρνία, καὶ Ἀλβιών. ἤτοι Βρεττία δὲ Ἀλβιών. Sic quoque alibi Stephanus: Ἰέρνια, ἡ Πρεταινικὴ νῆσος, ἤ δύο ἐπίκλησιν. Vide Plinium lib. IV cap. XVI.

[20] Τ᾽φελὼν τὸ ἐν τ.] Quanquam Dionyſius, unde hunc verſiculum noſter tranſcripſit, ob moduli legem alterum τ expunxerit, evidentiſſimum tamen eſt ex antiquis Romanorum nummis, diverſimode hujus inſulæ nomen ſcribi ſolitum; in iis enim conſpicitur *Brettania*, *Brittania*, & *Britannia*. Quæ ſcripturæ inconſtantia hinc originem traxiſſe videtur, quod hæc inſula ipſis minus nota, & eorum armis jam pridem occupata eſſet.

[21] Καὶ ἄλλοι ὕπω Δ᾽ Τ.] Plurima occurrunt in antiquorum ſcriptis & regionum & oppidorum nomina, in quibus B in Π mutatur, uti Ἀμβρακία Ἀμπρακία, Ἄβδηρις Ἄπδηρις. &c.

[22] Ἀπὸ Βρέττου Ἡρακλέους.] Eandem quoque appellationis rationem adducit Euſtathius ad Dionyſium, addens præterea aliam ex Strabone lib. VI. Lucani huic genti nomen dedere, qui deſertores ſive deſectores Brettios vocant, hæc ſunt Geographi verba: Ὠνόμασται δὲ τὸ ἔθνος ἀπὸ Λεύκωνος, Βρεττίους γὰρ καλοῦσι τοὺς δουλόσους, ἀπόστασιν δή, ὡς φασι, ποιμαίνοντες σφίσιν τοὺς &c. Vide quoque Diodorum Sicul. lib. XVI, & Cluverium hac de re ſcribentem lib. IV cap. XV Ital. Antiq.

[23] Καὶ ἡ γλῶσσα.] Sic conſtanter legunt libri MSS & vulgati, ſed peſſimo errore. Primus omnium vidit doctiſſimus Bochartus, hunc locum maxime depravatum eſſe, & manifeſtiſſimis documentis oſtendit, hic pro γλῶσσα ſcribendum eſſe πίσσα, quam vocem lubentiſſime in contextum admiſiſſem, ſi vel minimam mutationem in MSS animadvertiſſem. Locum unum atque alterum addam, ubi veteres de *Brutia pice* mentionem fecere. Columella lib. XII cap. XVIII: *Nec dubium, quin ſi quinta pars picis Brutiæ in univerſam coctluram adjiciatur, utiliſſimum ſit omni vindemiæ.* Plinius lib. XIV cap. XXII: *Pix in Italia ad vaſa vitibus condienda maxime probatur Brutia.* Alia loca, & longe quidem præſtantiora, ex ſupra laudati Bocharti lib. I de Phœnicum coloniis peti poſſunt.

[24] Ἀριστοφάνης.] Hic verſiculus re vera non eſt Ariſtophanis comici, ut optime monet Cl. Bochartus; nam Brutiorum nomen illius ævo nondum exſtabat. Neque enim ſcripſit Ariſtophanes olympiade CXIV, ut habetur in Suida, ſed olympiade LXXXVIII ad XCVI. At olympiade demum CVI latronum & ſervorum in Lucania colluvies, urbibus aliquot occupatis, Brutiorum nomen accepit. Igitur pro Ariſtophane reſcribendum Ἀγαθοφῶν, qui novæ comœdiæ poëta multo recentior eſt, & ſæpiſſime Athenæo citatur.

A cervinum appellatur, uti Seleucus libro II Gloſſarum auctor eſt. Gentile, Brentesinus.

BRETTIA, inſula maris Adriatici, habens fluvium Brettium. Hanc Græci Elaphuſſam, alii vero Bretanidem appellant. Gentile oportebat eſſe Brettianus, cujus fœmininum Brettiana uſurpavit Polybius pro loci nomine. Nunc autem Brettii vocantur. Sunt item Brettanides inſulæ in Oceano, quarum gentile eſt, Brettani. Dionyſius alterum τ auferens, dixit:

Oceani diffuſum eſt frigidum fluentum, ubi Bretani.

Et alii quoque, per Π efferunt, Pretanides inſulæ, uti Marcianus & Ptolemæus.

BRETTOS, urbs Tyrrhenorum, quæ à Bretto Herculis filio & Baletia Baletæ filia nomen habet. Incolæ, Brettii. Brettia quoque de regione & de pice dicitur. Ariſtophanes:

Pix

Μέλαινα [27] δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν. A
[28] Ἀντίοχος δ' ἐν τῷ Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν, ἀπὸ Οἰνωτρίας.

Pix nigra odore Brettia adsuit gravi.
Antiochus vero perhibet, Brettiam Italiam vocatam fuisse, deinde Oenotriam.

ΒΡΙΓΕΣ [29], ἔθνος Θρᾳκικόν. [30] Ἡ πρόδοσις ἰόδμη. οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, καλέοντες Βρίγες. [31] καὶ Βριγία ἡ Τρωικὴ, τυπίσιν ἡ Φρυγία, [32] ἀπὸ Βρίγα τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. [33] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων, Βρίγαλλας αὐτὰς φησι. τὰ δὲ εἰς γας λήγοντα ὀνόματα, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ὅτι μόνον εἰσὶ κύρια. τὸν δὲ φημι διὰ τὸ Βρίγας. [34] ἔθνος ἐστὶ Βρεττανικὸν ὀι. *

BRIGES, gens Thracica, de qua Herodotus libro VII: Phryges autem, uti Macedones ajunt, appellantur Briges: Et Brigia, ager Trojanus, hoc est Phrygia, à Briga qui in Macedonia habitavit. Herodianus libro primo declinationis nominum, eos Brigantas vocat. Nomina enim in γας desinentia, parisyllabice declinantur, cum duntaxat propria sint. Hoc autem dico propter τὸ Βρίγας: est vero gens Britanniæ. *.

ΒΡΙΚΙΝΝΙΑΙ [35], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρικιννιάτης.

BRICINNIÆ, urbs Siciliæ, cujus gentile, Bricinniates.

ΒΡΙΣΑ [36], ἄκρα Λέσβου, ἐν ᾗ ἵδρυται Διόνυσος Βρισεῖ.

BRISA, promontorium Lesbi, ubi Dionysus Brisæus colitur.

ΒΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα Μακεδονίας, [37] ἀπὸ Βρύσου Ἡμαθίου παιδός. τὸ ἐθνικὸν Βρῦσοι, ὡς Κόλχοι. [38] τινὲς γεάφουσι διὰ ὑ.

BRUSIS, pars Macedoniæ, quæ à Brusо Emathii filio nomen habet. Gentile, Brusi, uti Colchi. Quidam vocem per y scribunt.

ΒΡΟΥΤΤΟΒΡΙΑ, πόλις μεταξὺ Βαίτιος ποταμοῦ, [39] καὶ Τυρλανῶν· δηλοῖ δὲ Βρεττόπολιν. [40] τὸ δὲ Βρια τὸν σημαίνει, ὡς

BRUTOBRIA, urbs inter Bætim amnem & Turditanos. Significat autem Bruti urbem: nam hoc notat vox *Bria*; quemadmodum

[27] Δεινὴ γλῶσσα Βρεττία.] Ex emendatione Cl. Bochartі legendum est: Δεινὴ πίσσα Βρεττία, qua in re ipsi manus dare nemo paullo humanior recusabit.

[28] Ἀντίοχος δὲ ἐν τῷ Ἰταλίαν &c.] Antiochi sententia, ut putat Cluverius, hæc fuit: Id terrarum spatium, quod Brutii incoluerunt, primo vocatam fuisse Oenotriam, deinde Italiam, ac tandem Brettiam. Certissimum est, hæc verba esse transpolita, quæ Cl. Bochartus ita constituit: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Verum Antiochi locum ex Strabone lib. VI in medium adducam, ut hinc appareat, quæ vera historici sententia fuerit, & quem in modum illa apud Stephanum verba sint constituenda: Φησὶ δ' Ἀντίοχος· ὃν τὸν τόπον τινὲς συγχωροῦσι, πρότερον μὲν Οἰνωτρίαν, ὕστερον δὲ Ἰταλίαν συγχωρήσαι, τὸν τελευταῖον δὲ καὶ Βρεττίαν κληθῆναι, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος. Itaque Stephani locus fortasse hoc modo est emendandus: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, πρότερον δὲ Οἰνωτρίαν. De Antiocho & ejus Scriptis videtis Vossium de Hist. Græcis.

[29] Βρίγες ἔθνος Θρᾳκικόν.] Briges ex Europa in Asiam transiere, ibi Phrygiam incolentes, Phryges appellati sunt. Plinius lib V cap. XXXII: *Sunt auctores transisse ex Europa Mysos, & Brigas & Thynos, à quibus appellantur Mysi, Phryges, Bithyni.* Eustathius ad Dionysium: Βρίγες, μετωβάντες εἰς Ἀσίαν, μετωνόμασε καὶ τὸ τῶν Φρυγῶν ὄνομα. Hac de re etiam Strabo lib. VII

[30] Ἡ δὲ προδοσις ἰόδμη.] Addam integrum Herodoti locum: Οἱ δὲ Φρύγες (ὡς Μακεδόνες λέγουσι) σὺν ἀλίσκετο Βρίγες ἐόντες Εὐρωπαῖοι ἐοντες στρατῷ Μακεδόνι. Μετεβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ ἐ τὸ ὄνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας.

[31] Καὶ Βριγία ἡ Τρωϊκὴ. &c.] Servius ad hæc verba Virgilii lib. I Æneid. *Phrygiaque biremes*, ita scribit. *Phrygias, Troianas: Troja enim Phrygia provincia est, & verisimile est, Æneam de omni illa provincia socios habere potuisse.*

[32] Ἀπὸ Βρίγα τοῦ κατοικήσαντος.] Pessime exhibet Xylandriana editio: ἀπὸ Φρύγα τοῦ καθικόμενος εἰς Μακεδονίαν. Veterem veramque lectionem ex prioribus editionibus & codicibus calamo exaratis revocare placuit.

[33] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων.] Cod. Vossianus: Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων. Herodianum de inflexione nominum declinentium in ας scripsisse, etiam liquet ex nostro in voce Ἄσσα, ubi hæc citantur: Ἡρωδιανὸς δὲ φησιν, ὅτι τὸ Ἄσσος, ὅτι ἴδιόν σημαίνει, ἀσύλλαβον κλίνεται· οἷον· ὅτι δὲ ἴδια κύριον, καὶ ἰσοσυλλάβως κλίνεται· Ἀσσείου Ἀσσίου. Igitur hinc satis liquet τὸ Βρίγας nomen gentis, imparisyllabice, sed nomen proprium herois denotans, parisyllabice, & ex canone allegato, etiam imparisyllabice mutari posse.

[34] Ἔθνος δὲ ἐστι Βρεττανικὸν.] Brigantes rerum Anglicarum scriptoribus sunt *Eboracenses*, qui vulgo *Yorkshire men* appellantur. Videsis Lelandum & Camdenum.

[35] Βρικιννίαι, πολ. Σικελ.] Omnes vulgati singulari numero hujus loci nomen efferunt, quod nos auctoritate codd. Palatinorum immutavimus. Fuit hoc nomine arx in agro Leontino, cujus meminit Thucydides lib. V: Ὑστερον δὲ πάλιν αὖτοῖς τινες, ἀφ' ὧν μὲν ἀφίκοντο, ἀσπασάμενοι ἐκ τῶν Συρακοσίων, Φυκικὰς πρὸ πολέως πρὸ Λεοντίνων χωρίον καλούμενον καλλιπαρδάσιοι, καὶ Βρικιννίας, ὃν ἵδρυτο ἐκ τῆς Λεοντίνης.

[36] Βρίσα, ἄκρα Λέσβου.] Hujus promontorii, & Bacchi ibidem culti meminit Androtion apud Etymologici Mag. Auct. Βρισεῖ, ὅτιως ὁ Διόνυσος. νῦν οἱ δὲ Δι' ᾗ ἡ, πεσσῷ τὸ βρίζειν ἐστί, ὁ ὀρμηθήκως· οἱ δὲ ἀπὸ ἄκρας Λεσβιακῆς Βρίσης, ἧς μέμνηται Ἀνδρωτίων. ὅτι τὸ ἱερὸν ᾗ ἵδρυται ἐν τῇ Βρίσῃ Φησὶν ἱδρύσας ὑπὸ Μακαρέως.

[37] Ἀπὸ Βρύσου Ἡμαθίου.] Codex Vossianus: Ἀπὸ Βρίσου Γιγαντίου.

[38] Τινὲς γεάφουσι διὰ ὑ.] Ita emendavi ex chartaceo Vossiano: pessime enim in aliis editionibus excusum est: τινὲς γεάφουσι διὰ τοῦ ε.

[39] Καὶ Τυρλανῶν.] Leve mendum irrepsit, quod Cluverius in Germania antiqua, legendo καὶ Τυρρηνῶν, emendavit. Stephanus noster Τυρρηνία, χώρα τῆς Ἰταλίας. καὶ ἡ Βασιλὴ καλεῖται, ἀπὸ Βασιλῆ τοῦ πολεμήσαντος. οἱ οἰκοῦντες Τυρρηνοί.

[40] Τὸ δὲ βρία τὸν σημαίνει.] Igitur ex mente nostri auctoris τὸ βρία urbem denotat, quod etiam aliis in locis manifestе satis indicat: Μεσημβρία, πόλις Πόντου. Νικόλαος, πίμπλημι· ἐκλέγουσι δὲ Μίλητοι· βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. Verum est, Thracum lingua τὸ βρία urbem significare, quemadmodum etiam ex Strabone lib. VII

ὡς Πολτυμβρία, Σηλυμβρία. ὅθεν τὸ ἐθνικὸν Βρεττοβριανὸς, ὡς Σηλυμβριανὸς, Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός.

ΒΡΟΤΤΙΑ [39], μέρος Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρέττιοι.

ΒΡΥΑ΄ΝΙΟΝ [40], πόλις Θεσπρωτίας. τὸ ἐθνικὸν. Βρυάνιος, [41] ὡς Βυζάντιος.

ΒΡΥΓΙ΄ΑΣ, πόλις Μακεδονίας. [42] τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος.

ΒΡΥ΄ΓΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος, καὶ Βρυγιεύς.

ΒΡΥ΄ΚΗΣ, καὶ Βρύκαι, ἐθνικὸν Θρᾴκης. λέγονται δὲ Βρυκεῖς, καὶ Βρυκήσιοι.

ΒΡΥ΄ΑΛΙΟΝ, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι. Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ [43] Κεῖον αὐτὸν φησιν εἶναι. τὸ ἐθνικὸν, Βρυλλιανός· δὲ τὸ θηλυκὸν Βρυλλὶς ἡ χώρα, [44] ἐν ᾗ Δασκύλειον ἔστι μικρὸν πολισμάτιον.

ΒΡΥ΄ΞΙ, τὸ ἐθνικὸν, [45] καὶ Βρυγαί. δὲ Βρύξ τὸ θηλυκὸν, Βρυγὶς δὲ Βρυγὶς, ὡς Καδμηΐς. εἰσὶ δὲ Μακεδονικὸν ἔθνος, παροικοῦσι δὲ Ἰλλυριοῖς.

ΒΡΥΣΑ΄ΚΙΟΝ, [46] πόλις τῆς Παρθίνης. [47] οἱ πολῖται, Βρυσακηνοί.

ΒΡΥΣΙΑΙ [48], πόλις Ἠλίδος, ὡς Αὐγεῖαι, ἀπὸ τοῦ πληθυντικῶς λέγεσθαι.

ΒΡΥΣΤΑΚΙ΄Α [49], πόλις Οἰνώτρων, τὸ ἐθνικὸν, Βρυσακιάτης.

dum Poltymbria, Selymbria. Unde gentile Brutobrianus, uti Selymbrianus, Poltymbrianus, Mesembrianus.

BRUTTIA, pars Siciliæ. Gentile, Brutii.

BRYANIUM, urbs Thesprotiæ. Gentile Bryanius, uti Byzantius.

BRYGIAS, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygius.

BRYGIUM, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygius & Brygiensis.

BRYCES & Brycæ, gens Thraciæ. Appellantur etiam Brycenses & Bryceïi.

BRYLLIUM, urbs in Propontide. Ephorus vero libro quinto eam Cium esse perhibet. Gentile, Bryllianus: & regio genere fœminino Bryllis dicitur, in qua Dascylium exiguum oppidum situm est.

BRYX, populus, & Brygæ. A voce Bryx fit fœmininum Brygis & Brygeis, quemadmodum Cadmeïs. Est autem gens Macedonica, Illyriis finitima.

BRYSACIUM, oppidum Parthinæ, cujus oppidani Brysacii dicuntur.

BRYSIÆ, urbs Elidis, uti Augiæ, propterea quod numero multitudinis efferatur.

BRYSTACIA, urbs Oenotrorum. Gentile, Brystaciates.

BYBE,

ΒΥ΄ΒΗ,

apparet. Sed quid Thracum lingua in Hispania? Cum Cluverio existimo, erasse Stephanum, eumque affinitatem vocabulorum Βέλα & Βέλγα decepisse. Illud Briga Celtis, Hispanis, Gallis, & Anglis notum fuit: nam plurima oppida in istis regionibus reperiuntur, quæ in dictam vocem exeunt, nihil aliud quam pontem significantem. Qua de re vide Cluverium Germ. Antiq. lib. 1 cap. VII.

[39] Βρεττία, μέρος Σικελίας.] Quod Brutia Siciliæ pars existimetur, hinc originem duxit; quia veterum plurimi opinabantur, Siciliam Bruttio agro annexam fuisse. Mela lib. II cap. VII: *Sicilia, ut ferunt, aliquando continens, & Bruttio agro annexa, post freto maris abscissa est.* Plinius lib. III cap. VIII: *Sicilia quondam Bruttio agro cohærens, mox interfuso mari avulsa* An Sicilia unquam Italiæ fuerit annexa, disputat Cluverius libro 1 Sicil. antiq. cap. 1.

[40] Βρυάνιον, πόλις Θεσπρωτίας.] Hujus oppidi meminit Strabo lib. VII, verum non Thesprotiæ, sed Deuriopibus adscribit, qui non procul à Thesprotis abfuere.

[41] Ὡς Βυζάντιος.] Charta ceus Vossianus: ὡς Βυζάντιος.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος δὲ Βρυγιεύς.] Libris vulgatis aliquid deerat, quod addere ex MSS placuit. In excusis legebatur: Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Βρυγιεύς. Illa conjunctio καὶ manifeste docet, alterum gentile excidisse. Τὸ Βρύγιος etiam formatum conspicio à voce Βρυγίας, quæ proxime præcedit, unde non levis oritur suspicio, τὸ Βρυγίας & Βρύγιον easdem urbes fuisse. Brygii meminit Plinius lib. IV cap. X. & prope Pallenen peninsulam collocat.

[43] Κεῖον αὐτὸν φησιν εἶναι.] Plinius cum Ephoro nequaquam convenit, Cium manifeste à Bryllio distingens, ita enim ille lib. V cap. XXXII: *Postea sinus, in quo flumen Ascanium, oppidum Bryllium, amnes Hylas & Cios cum oppido ejusdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygiæ, à Milesiis quidem conditum, in loco tamen qui Ascania Phrygia vocabatur.*

[44] Ἐν ᾗ Δασκύλειον.] Codex Vossianus: ἐφ' ᾗ Δασκύλειον.

[45] Καὶ Βρυγαί.] Straboni, ut mihi quidem videtur, Βρύγοι appellantur, sic enim de iis loquitur libro VII: Τὸς δὲ Ἐπιδάμνου δὲ τῆ Ἀπολλωνίας, μέχρι τῶν Κερκυραίων εὐθειακῶν Βυλλίδος τε δὲ Ταυλαντίων, καὶ Παρθίνων, καὶ Βρύγων. Casaubonus existimat Βρύγους & Βρύγας eosdem esse, & illorum oppidum dici Βρυγίαν, quod Stephanus in præcedentibus Macedoniæ adscripsit, inde gentile Βρύγιος deducens, quod etiam à voce Βρύγιον descendere nos supra indicavimus. Brygorum etiam meminit Scymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Τοῦτ' οὖν τὸ τέτρας οἰκεῖ Βρύγοι βάρβαροι.
Πλησὶ τῆ θαλάττῃ δ' ἐστὶν Ἐπίδαμνος πόλις
Ἑλληνίς, ἐν Κόρκυρ' ναυσὶν οὐσα δεκάτῃ.
Ὑπὲρ δὲ Βρύγων Ἐγχελεῖοι λεγόμενοι
Οἰκοῦσι &c.

[46] Πόλις τῆς Παρθίνης.] Parthine, sive ut alii scribunt, Parthene, illa Illyridis regio est, in qua sita fuit Πάρθενος, de qua urbe alibi Stephanus.

[47] Οἱ πολῖται, Βρυσακηνοί.] Sic legunt libri editi & MSS: Sed rescribendum videtur Βρυσακιεῖς.

[48] Βρυσιαί, πόλις Ἠλίδος.] Quotquot antiquorum de hoc oppido mentionem fecere, in Laconica collocant, & penultimam per diphthongum efferunt: imo necessario apud nostrum corrigendum Βρυσίαι, ut eum Αὐγείαι respondeat. Eustathius ad Hom. Iliad. B. pag. 295. Αἱ δὲ Βρυσίαι, καὶ αἱ Αὐγείαι, ὑ Λακεδαιμόνιοι. πολίτης δὲ τῶν Αὐγεάτων, Αὐγεάτης, παρὰ τὸ ἐν Βρυσιάτης ὁμοίως. Vide præterea Homerum ipsum lib. citato, & Pausaniam in Laconicis.

[49] Βρυσακία, πόλις Οἰνώτρων.] Existimare quosdam, testatur Cluverius, esse id oppidum Episcopale, quod inter Nexthum Træntaque amnes, & Crimisam promontorium vulgo dicitur *Briatico*, & nonnunquam *Umbriatico*.

ΒΥ΄ΒΗ [10], πόλις καὶ ἀπὸ Πελικέλης. τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος. εἰσὶ δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν. τὸ ἐθνικὸν Βύβαι, ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί.

A BYBE, urbs juxta Peucetios. Gentile, Bybæus. Sunt quoque gens Thracica. Gentile, Bybæ, quemadmodum Locri & Delphi.

ΒΥ΄ΒΑΣΣΟΣ [11], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βυβάσσου νομέως, ὃν ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἀπὸ Ποδαλείριον τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ Χαριόπης τῆς Μάκητος ἐκπεσόντα ἐν τῇ Καρίᾳ ἐμπεσεῖν εἰς τὸν Μαιάνδρου ποταμὸν καὶ ἐκεῖ τὸν Ποδαλείριον ἀποθανεῖν. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βυβάσσιος. Ἔφορος δὲ Βύβασσον φησὶ, καὶ Βυβάσιον.

B BYBASSUS, urbs Cariæ, ita dicta à Bybasso pastore, qui Podalirium ex mari & tempestate in Cariam appellentem conservavit. Gentile, Bybassius. Ephorus vero Bybastum inquit, & Bybastium.

ΒΥ΄ΒΛΟΣ [12], πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κλῆσμα, [13] ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου γυναικός. Βύβλιος δὲ ὁ ποιητὴς, [14] ἐν ᾧ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν ἀσυλίαν ἐν πάσῃ γῇ ἐδίδου. [15] ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἴσις κλαύσασα Ὄσιρεν, τὸ διάδημα ἔθηκε. [16] τὸν δὲ ἐν τῷ βιβλίον, Βύβλα, τῆς Φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος, ἧς ἀνέπαφε Νάλος ἐν τοῖς ἕλεσι. τὸ ἐθνικὸν, Βυβλίος, καὶ Βυβλίας. εἰσὶ δὲ Βυβλίοι Σκυθικὸν ἔθνος. [17] ἔστι δὲ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ, πόλις

C BYBLUS, urbs Phœniciæ antiquissima, Saturni opus, à Byblide Mileti filia nomen habens. Urbs quoque ex eo Byblus, id est Papyrus, appellata est, propterea quod ibidem papyrus vetustissima sine noxa conservaretur. Alii vero censent nomen inde habere, quod Isis Osiridem deD flens, illic capitis diadema deposuerit, ex Ægyptia byblo confectum, quam Nilus in palustribus profert. Gentile, Byblius & Byblias. Sunt item Byblii gens Scythica. Est quoque Byblus in Nilo, urbs munitissima.

[10] Βύβη, πόλις καὶ ἀπὸ Πελικέλης.] Salmasius in MS invenit Βύβα, & in alio Βύβαι, quam ego veram lectionem existimo: quia sequitur apud nostrum: εἰσὶ δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν. Verum præterea aliud quid hoc in loco latere videtur: nam quis geographorum nemo, tum veterum tum recentiorum, de hac Italica hujus nominis civitate mentionem fecit, fulpicor Stephanum in cujusdam scriptoris vetustè depravatum incidisse codicem, in quo pro ΡΥΒΑΙ exaratum invenerit ΒΥΒΑΙ. Quod σφάλμα facili negotio à librariis committitur, ut optime norunt in antiquorum scriptis veriati. Est enim juxta Peuceriorum fines, Comptam inter & Pontem Ausidi, Hirpinorum oppidum Rufe dictum, quod ego idem exilimo, de quo nunc noiter. Apud Virgil. lib. VII Æncid. ejus reperitur memoria:

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celenna.

Nostram conjecturam minime vanam esse, hodiernum loci nomen, quod est Ruvo, satis manifeste evincere videtur.

[11] Βύβασσος, πόλις Καρίας.] Hæc eadem est urbs, quæ ab Alexandro libro secundo Caricorum Μύκητος appellatur, de qua alibi Stephanus: Μύκητος, ὡς Βυβασις, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δ' ἐπίτριτος Καρικῶν. Non sunt urbes diversæ, quamvis noiter hic opinerur, & diversa scribendi ratio apud auctores obtinet. De situ Bubassi mentionem facit Mela lib. I cap. XVI: *Tum ter ex ordine finus, Thymnias, Schœnus, Bubessius. Thymnus promontorium Aphrodisium est: Schœnus ambit Hylam, Bubessius Acanthum.* Plinius lib. V cap. XXVIII *Hylam, Bubassius Acanthum* vocat. Stephanus *Schœnus ambit* regionem Bubassum commemorat: *Oppidum Hylas. Sinus Schœnus Regio Bubassius. Oppidum sunt Acanthus, alio nomine Dulopolis.* Certum est, urbem Bubassum in peninsula Bubessia, quæ etiam Acanthus appellabatur, juxta Cnidiam sitam fuisse. Imo, uti optime judicat Cl. Vossius, ejusdem oppidi nomina sunt, Bubassus, Acanthus & Dulopolis.

[12] Βύβλος, πόλις Φοινίκης.] Sita est urbs in excelso loco non procul à mari, ut tradit Strabo lib XVI. De situ porro lib. V cap. XX.

[13] Ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου.] Libros omnes editos & manu exaratos mendum occupat: sine dubio corrigendum: ἀπὸ Βυβλίδος τῆς Μιλήτου. Adducam verba Scholiastæ ad Theocriti Idyl. VII, quæ hunc in modum sunt legenda: Τῶν δὲ Βυβλίδος, ἣν φασὶ Μιλήτου θυγατέρα καὶ Κεφάλου, ἐρασθεῖσαν τοῦ ἰδίου παιδὸς Καύνου καὶ Βυβλίδος, ἃς ἐφονεύσεν ὁ Καύνος, ἀπάλυσαι Μίλητον. In his verbis

πόλις

[14] Ἐν ᾧ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν] &c.] Etymologici Mag. Auctor etiam testatur urbem ex eo dictam esse, quod βιβλίας, id est, libri papyracei, ibi incorrupta & putredinis immunia conservenrur. Ita enim ille: Βύβλος, πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη. εἴρηται, ὅτι πρὸ οὐ αὐτῇ βιβλία ἀσηπτα ἐφυλάττετο).

[15] Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἴσις κλαύσασα Ὄσιρεν.] Hanc nominis originem etiam agnoscit Etymologici Mag. Auctor; cujus verba apprime ad rem facientia, atque emendatione indigentia, huc transcribere non pigebit, ita enim ille in voce Βύβλος. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι ἡ ἴσις ἀπὸ δήπου τοῦ κεφαλικοῦ ἐκείσε ἀπέπεμψε βυβλίου ὑπαρχοῦν, ἀπὸ τοῦ Νείλου φυούσης βύβλου. Ἡσίοδος, Βυβλοιο τ' ἀγχιγάλοιο, καὶ Σιδῶν, ἀνέτειλε δὲ ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ Νείλου φυούσης βύβλου. τὸ ἐθνικὸν, Βυβλίος καὶ Βυβλίας. Verum ne quis exiltimet, hic Asciæi vatis fragmentum reperiri, monco, versiculum illum ex Dionysii periegesi depromptum esse Itaque pro Ἡσίοδος indubitanter lege Διονύσιος.

[16] Τὸν δὲ ἐν τῷ βιβλίον, Βύβλα, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος.] Hæc Salmasius in codicibus Palatinis corruptissima invenit, quod itidem de Vossiano MS affirmare habeo. Itaque res conjecturis peragenda, quibus non mediocrem lucem & certitudinem præbebunt verba Etymologi, jam proxime allegata. Totum locum ita conceperam: Οἱ δὲ ὅτι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἴσις κλαύσασα Ὄσιριν τὸ διάδημα τὸ κεφαλῆς ἔθηκε τὸν δὲ ἐν βυβλίοις, ἀπὸ βύβλου τῆς Αἰγηΐδος, ἧς ἀνέπαφε Νάλος ἐν τοῖς ἕλεσι. Pro βιβλίοις repolui βυβλίου: & ante τῆ βύβλα præpositionem ἀπὸ excidisse, evidentissime liquet ex verbis supra allegatis. Illud præterea τῆ φυλῆς non duntaxat maxime deturpatum est, verum & loco motum, quod in τῆ κεφαλῆς mutare placuit, & auctoritate Etymologici Magni cum διάδημα conjungere: nam papyri flore Dii olim coronabantur. Plinius lib. XIII cap. XI: *Semine nullo, aut ipsis ejus alio, quam floris ad Deos coronandos.* Plutarchus in Agesilao perhibet, cum papyra coronaria delectatum fuisse ob coronarum simplicitatem, eamque discedentem à rege petiisse, & accepisse.

[17] Ἔστι δὲ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ.] De hoc oppido mentionem facit Photius ex Ctesiæ Periicis: Φοίνιξ δὲ ἀπὸ τῆς Βύβλου Γέρων (πόλις ἰχνεῖ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτὴ) ἐξ οὗ Ἑλλάνικος δὲ μετ' αὐτὸν.

πόλις ἀσφαλεστάτη. τὸ ἐθνικὸν, Βύζλιος, A ma. Gentile Byblius, vel forma Ægyptia Byblites.

ἡ Βυζλίτης, τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ.

ΒΥΖΑΝΤΕΣ[58], Λίβυες περὶ Καρχηδόνα τὴν Λιβύης ἔθνος, ἀφ' [59] ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. καὶ Βυζάντιοι, οἱ ἐν Λιβύῃ. [60] παρ' Ἡροδότῳ ἢ κακῶς λέγεται Γύζαντες. B [61] Πολύβιος δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ, πεδίων μὲν ὅσων πρὸς πεῖραν ἑξακοσίων, τῷ δὲ σχήματι περιφερῆ. [62] τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης ἐστὶ. νῦν δὲ Βυζακηνοὶ λέγονται C [64] τῷ δυϊκῷ χαρακτῆρι. καὶ ἱμάτια δ' ἐκάλουν Βυζακηνά. ἔστι δὲ διμερὴς ἡ Βυζακία, Καρχηδόνος ἐνδοτέρω. [63] καὶ δύο ἔθνη Βυζακηνῶν, ὡς ἱστοροῦσι.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ, τὸ ἐν Θράκῃ βασί- D λειον, πόλις Προποντίδι παρακειμένη πρὸς τῇ Περινθίδι, πρὸς τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης. χρησμὸς δ' ἐδόθη ἐρωτησάντων [66] εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιόσδε,

Ὀλβίοι,

BYZANTES, sunt Libyes circa Carthaginem Libyæ, à quibus urbs Byzantium nomen habet, & Byzantii qui sunt in Libya. Apud Herodotum vero male per G scribitur *Gyzantes*. Sed Polybius perhibet libro XII, Byzacida regionem esse circa Syrteis, quæ circuitum bis mille stadiorum, figuram vero orbicularem habet. Gentile, secundum regionis formam esset Byzacites, nunc vero Byzaceni appellantur, juxta occidentalem loquendi modum. Et vestimenta Byzacena inde nomen sortiuntur. Byzacia vero bipartita est Carthagine interior, & Byzacenorum duæ sunt gentes, ut tradunt historici.

BYZANTIVM, regia in Thracia, & urbs clarissima ad Propontidem in parte Europæ sita. Hujusmodi autem apud Delphos Megarensibus oraculum interrogantibus responsum est:

Felices

58 Βύζαντες, Λίβυες περὶ Καρχηδ. &c.] Admodum inconstans hujus gentis appellatio in antiquorum scriptis occurrit: nam Βύζαντες alio loco appellantur Γύζαντες. Stephano non improbante, uti hic fit, Herodoti scribendi rationem. Præterea etiam Ζύζαντες nuncupantur; ita enim Epitomator: Ζυζαντὲς, πόλις Λιβύης. Ἐκατταῖος Ἀσίᾳ Περιηγήσει. οἱ πολῖται Ζύζαντες. Sed nostrum incidisse in depravatum Hecatæi & Eudoxi Cnidii codicem, ad illum locum demonstraturi sumus

59 Ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. καὶ Βυζάντιοι. &c.] Ita emendare visum fuit ex libris MSS. Vulgari omnes male exhibent: Ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. Quemadmodum gentis nomen, sic quoque oppidi, varie exaratum reperitur; de quo etiam quæstus est illustris Scaliger ad Varronem: nam præter Plinium & alios, *Byzacium*, non *Byzantium* vocat oppidum illud in Africa vetus inscriptio: *PER PROVINCIAS, PROCONSULAREM, ET NUMIDIAM. BYZACIUM AC TRIPOLIM.* In altera vero tabula ejusdem exempli legebatur BYZANTIUM: ut, si in hoc variant vetera monumenta, mirandum non sit, & in libris aliter atque aliter legi. Verum Salmasius in Exercitationibus Plin. pag. 321. multis probare nititur, Byzacium passim apud auctores pro ipsa provincia, non vero pro urbe accipi: adducens hunc in finem Ptolemæum, Antonini Augusti itinerarium, Acta Conciliorum Carthaginensium & alios, quemadmodum lectori loco jam allegato patebit.

60 Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς λέγεται Γ. Locus quem noster respicit, reperitur Musa quarta: sed gentis nomen in vulgatis non per Γ scribitur: Τέσσιοι δὲ Ζύγαντες ἴσχυσι, οἳ τῶν μέλι μὲν πάσαν μελίσσαις κατεργάζονται.

61 Πολύβιος δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ.] Ita hæc & sequentia emendavit Magnus Salmasius in Plin. Exercit. & ad marginem sui libri. In omnibus Stephani vulgatis hic locus circumfertur misserime hunc in modum depravatus: Πολύβιος δὲ Βυσακλαΐδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις, ἐν δυσκαίδεκα, σταδίοις μὲν ὅσων πρὸς πεῖραμέτρων, δύο δὲ τῷ σχήματι περιφερῆ.

62 Σταδίων μὲν ὅσων πρὸς πεῖραμέτρων διμυρίων.] Hæc Polybii bis mille stadia, uti viri doctissimi annotarunt, plane idem sunt, quod CCLM passuum Plinii & Marciani. Omnino igitur Plinii Byzacium, & Marciani Byzantium eadem regio cum Polybii Byzacide. Idem habet Isidorus lib. XIV cap. V: *Byzacena regio &c. est patens passuum ducenta vel amplius millia.*

63 Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης ἐστὶ.] Hic aliquid excidisse firmiter mihi persuasum habeo: sine dubio legendum: τὸ ἐθνικὸν, τῇ δ' χώρᾳ τύπῳ Βυζακίτης ἐστὶ. Forma enim gentilium Libybus solita in ιτης desinit, ut passim docet noster, & cum de peculiari regionis forma agit, sic loqui amat. Præterea in omnibus libris legitur male Βυσακίτης & Βυσακλωοὶ, quod in hac editione emendare visum fuit, quanquam certum sit, τ ζ sæpe confundi cum σ.

64 Τῷ δυϊκῷ χαρακτῆρι.] Dubitare non immunis: nam δυϊκὸς χαρακτὴρ non format gentilia in ιῶν, verum ὁ τοῦ ἴου, ut alibi satis inculcat Stephanus. In voce Ἀξία hujus characteris etiam noster meminit, unde tamen veram lucem expiscari nequeo: Τὸ δὲ Γαλλίας Ἀξιάτης, καὶ ἡλικὸς Ἀξιάτης, ἀφ' ἧς δυϊκὸς χαρακτήρ.

65 Καὶ δύο ἔθνη Βυζακηνῶν.] Geminas esse Byzacenorum regiones, alteram littoralem, alteram vero mediterraneam jam luculenter demonstravit Cl. Bochartus. Littoralis illa circa Syrteis ponitur, atque ejus Polybius hoc loco meminit: hæc vero mediterranea, duobus populis Libyphœnicibus & Carthaginensibus interjectis, longissime à mari distat, quod liquet evidenter ex Ptolemæi descriptione: nam apud eum post Medenos sunt οἱ κατὰ τὸν Καρχηδόνιον, ὑφ' ἧς οἱ Λιβυφοίνικες, εἶτα οἱ Μασσυλιεῖς ἔθνη ἐν Βυζακίῃ.

66 Εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων.] De antiquis illustrissimæ hujus urbis conditoribus inter se valde discrepant historici: imo hujus rei tot ferme opiniones, quot quidem scriptores reperiuntur. Maxime tamen receptam opinionem sequitur Stephanus, scilicet à Megarensium colonia Byzantium fuisse conditum. Marcianus in sua Periegesi:

Μισῶ δὲ τὴν χερρόνησον ἐν Προποντίδι
Θρᾴκην παρακί, τὴν Σαμίων ἀποικίαν
Περινθίους ἐσω ἰόντας ἐν Σελυμβρίᾳ,
Ἢ τοὺς Μεγαρεῖς κτίζοντας σφὶν Βυζαντίους.
Ἐξῆς Μεγαρέων εἰσὶ πόλεις Βυζάντιον.

Sic etiam opinantur Strabo lib. VII, Eustathius ad Dionysium, Cedrenus, aliique. Hesychius Milesius in Constantinopol. descriptione perhibet, oraculum illud, cujus apud nostrum & alios reperitur memoria, Argivis responsum fuisse: Λευκίου δὲ ἡμῖν ὅπως τι ἐξ ἀρχῆς γένοιτο, καὶ ναοὶ πῶν ἀποκείσθω, οὐ τῷ Ἀπόλλωνι πιστεῖν ἐ συμφέρειν τῶν ναοῦ τῶν πανάφρων. φασὶ γὰρ Ἀργείοις σφᾶς χρησάσθαι αὐτοῖς τ Πυθίας ὅτως &c. Deinde tamen idem Hesychius addit narrari, Megarenses Byzante duce illic appulisse, & Byzantium condidisse, adeo ut hunc scriptorum hac in re dissensum etiam agnoverit. Vellejus Paterculus lib. II Milesiorum coloniam, & Ammianus Marcel-

[67] Ὄλβιοι, οἱ κείνῃ πλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν
Λ'κτὴς Θρηϊκίης, [68] ὑγρὸν παρ' ἄκρον ῥόμα Πόντου.
Ἔνθ' ἰχθὺς, ἐλαφός τε νομὸν βόσκουσι τὠυτόν,
[69] Σπίλλαν δ' ὡς ἄκιστα, Θ' ὡς φρένα πάντα λαβόντα.

Felices qui hanc civitatem incolent viri,
Ripæ Thraciæ humidi ad extremum ostium Ponti,
Ubi pisces cervusque eodem pabulo pascuntur.
Mittite vero & quam celerrime, [& virum] omnia mente agitantem.

Atque ita condita est à Byzante Ceroëssæ, quæ Jûs filia fuit, & Neptuni filio. Vel nomen habet ex eo, quod Byzas exercitus dux fuerit; vel quod echini ibidem tempestates præsentiant. Deinde Constantinopolis & nova Roma vocata est. Gentile Constantinopolita finer. A voce Byzas formatur gentile Byzantius per

Marcel. lib. XXII Atticorum esse affirmat. Imo Const. Porphyrogenneta libro II Themate primo, non duntaxat Megarenses, sed & Lacedæmonios atque Bœotos hujus urbis conditores fuisse aperte statuit, ita enim ille: Αὐτὸ δὲ τὸ Βυζάντιον Μιχαήλ, ὁ Λακεδαιμόνιος, ὁ Βοιωτὸν ἐπώνυμος, ἢ ἀφορμὴν ἐσχήκασι.

[67] Ὄλβιοι, οἱ κείνῃ πλιν &c.] Non ubique iisdem verbis & eodem sensu oraculum illud legitur; apud Hesychium Milesium hunc in modum:

Ὄλβιοι, οἱ κείνῃ πλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν,
Λ'κτὴς Θρηϊκίης τ' ὑγρὸν παρ' ἄκρα ῥόμα Πόντου,
Ἔνθ' ἰχθὺς καὶ ἐλαφος πολλὸν λαβόντες γλαυκῶπα.

Eadem scholiasta ad Dionysium & Eustathius ad eundem locum. In Selectis Georgii Cocini de originibus Constantinopolitanis etiam de hoc oraculo fit mentio, sed integrum non est: nam duo priores versus omittuntur, & tertius hunc in modum concipitur ibidem: Ἐ'ν᾽ τε δὴν σιλλαχεις ἀγαθὸν ἐφράσσατο. idem oraculum etiam reperitur apud Eustathium in comment. ad Dionysium, sed tertio versiculo mutilum, quem optime & satis ingeniose interpretatur est Tristanus de Cydaro & Borbyze, fluviis in unum confluentibus, de quibus ita scribit Codinus in Selectis supra allegatis: Παξοῦ τοὺς οἰκήσεις σὺν ἐκείνοις τοῦ χρόνου ἐν ᾧ Κύπρος τε & Βορβύζης ποταμοὶ τὰς διεξόδους & ῥοὰς τῆ Σικυωνίᾳ ῥέοντες, ὁ δὲ τῆ ἐπιστείλει ἀποστέλλοντες. Quartum versiculum idem Tristanus explicat de Pelamidum admodum celebrata olim Byzantiis piscatione, & de Byzantino Cornu, quod erat promontorium Græciæ quod Pelamides, rapidissimo fluxu ex Euxino Ponto delatæ, vulgo capiebantur, quas hac de causa Oppianus lib. V Halieutic. Euxini maris sobolem appellavit.

Φῶλα δὲ Πελαμύδων τε ῥοῆ γιγνόμενα εἰσαλάασται.
Εὐξῖνος, &c.

De loco Cornu dicto ita scribit Strabo lib. VII: Ἐ'τι δὲ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου τοῦ κέλητος ἀνέχων ὡς πρὸς ἕω ἐπὶ πολὺ τὸ κέρας, ὃ καλοῦσι κέρατα, εἰς ὃ ἐμπίπτουσι τὰ θηνήματα, ἃ ἐστὶ καλούμενα πηλαί, εἰς ἃς ἐμπίπτουσι τὰ ἐκ τοῦ Πόντου φερόμενα ξύλα, ἃ δὴ καὶ συνέπιπτε τῷ κέλητι, ὥστε ἐκβάλλειν, ἐμβάλλειν τὰ ἐπιφερόμενα.

[68] Ὑγρὸν παρ' ἄκρον ῥόμα Πόντου.] Mutavit Salmasius & rectius meo quidem judicio.

[69] Σπίλλαν δ' ὡς ἄκιστα.] Libri Palatini & Vossianus: σπιλλαν δ' ὡς ἀκιστα. Quod Salmasius mutavit in σπιλλον ad oram sui libri. Totum ego verficulum ita concepe-rim:

Σπίλλαν δ' ὡς ἄκιστα, Θ' ὡς φρένα πάντα λαβόντα.

Hoc obitur admonendum judico, ultum verficulum non extare apud quenquam eorum, qui hujus oraculi mentionem fecere.

[70] Ἀπὸ Βυζᾶ Θ' Τ' Κιγίσιος, ὁ Ἰὼς ψηφισῆς.] Libri Κεγίσιος, quod aperte mendosum.

Nos ex codicibus calamo exaratis genuinam lectionem revocavimus. Nonnus in Dionysiacis lib. XXXII:

- - - - Οὔτις ὁ Ἰὼς
Φαιτίδης Γοργῆος τωσφάσπιδος, ἢ παρὰ Νείλῳ
Τίμπτι γενὸς Ἐπαφοιο Θ' ἀρχήγονα Κισσίοσσης.

Addam præterea locum Hesychii Milesii in Constantinopol. descriptione: Ἡ τῶν Κεφάλαια πυρὸς τῇ Σιμέτρῃ νύμφῃ πεφρίκασι, ἢ πικρὸν δέξῃ μορφὴ λαμπαδηφόρα, πολὺ τὸς Θρᾳκικοὺς ὑπερβάλλα παίγνις, τῷδε γαλατίῃ μιχέσσα Ποσειδῶνι πικτὴ τ' κελαινόμορφον Βυζάντα. Eadem hæc etiam verbotenus leguntur apud Codinum ὠ παρισολαΐς de originibus Constantinopolitanis. Vide præterea Eustathium ad Dionysium & Etymologici Mag. auctorem in voce Βύζαντις.

[71] Ἡ δὲ ὅτι Θ' τίλε Βύζας ἰὼ ἡγεμών.] Neque hic locus in vulgatis mendi immunis est; in iis enim fine sensu exhibetur: ἡ ὅτι Θ' τίλε ᾗ Βύζης ἰὼ ἡγεμών. Illud ᾗ facili negotio in τῆς mutari, & sensus integrior reddi posse: verum auctoritate codicis Vossiani illud rejecimus. Præterea pro Βύζης rescribere placuit Βυζᾶς, quod genuinum ducis nomen est, uti liquet hac sectione, & in voce Γωμαικόπολις, itemque ex aliis plurimis, qui ejus meminere: ut Codinus, Hesychius Milesius, Eustathius, nec non Fastorum Siculorum auctor, quos Chronicon Alexandrinum appellant.

[72] Καὶ ὅτι οἱ ἰχθύες αἰσθηκώτατοι τ' ἀνέμων εἰσὶ. Mihi saltem hæc verba attentius consideranti, adeo abrupta, consicisa atque arida visa sunt, ut fateri necesse habeam, vix simile exemplum apud nostrum occurrere. Nam illud venti nomen, quod echini præsentiunt, & à quo Byzantium nomen fortitum est, vel maxima Epitomatoris fraude, vel alio quodam fato interiit. Nonnulla ad hunc locum annotavit Salmasius in margine sui libri, quæ nunc vetustate adeo exesa atque detrita apparent, ut omnino oculorum sensum fugiunt. Percipio tamen ibidem de voce βύκτει & βύκτης verba fieri, quæ ad hunc locum & etymologiam Θ' Βυζαντίου pertinere judico: nam αἱ Βύκτει sunt procellæ mugientes & murmurantes, quas Belgico idiomate Builderende winden appellamus: Eustathius ad Odyss. K. pag. 1646: Βύκτει δὲ ἀνίμοι, ἢ κακῶς ὀνομαζόμενοι, οἱ σχιλικοί. ἢ οἱ σφοδροὶ, Θ' κατὰ βυθοῦ αἰκίζοι. Hisaddam verba Scholiastæ in Lycophronem, ita enim ille ad hunc verficulum:

Βύκτησι χαριζόμενοι ὑφυπαὶ πόρον.

Βύκτησι. κυκλοῦς τοὺς σφοδροὺς ἀνέμους, τοὺς βύκτας, ἢ κερύθεσι, ἢ βυθίζουσι τὰ σκάφη. Etymologici Mag. auctor: Βύκτης, ὁ μυκώμενος, ὁ μυχλὰς τὰ ἐξῆς. Ὅμηρος, βυκτῶσιν ἀνέμοισι &c. Eo sensu etiam usurpatur ab Orpheo in Argonaut:

Οἳ δὲ τάχ' μὲν βύκτησιν Θ' ἀργέστησι ἀέλλαις
Νῆα κελεύσωσι δύεσθαι πολυμοχθὶ πέλαγος.

Quanquam illud Θ' Βυζαντίου etymon nimis longe petitum, & ridiculum cujusdam grammatici commentum videatur, apud Plinium tamen extat præstantissimum

Δι᾽ ῑ. τὸ δὲ κτητικὸν, Δι᾽ διφθόγγου. [74] τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν, τριγενές. τὸ δὲ κτητικὸν, Βυζαντιανός. λέγεται δὲ Βυζαντιάς, καὶ Βυζαντὶς. ἔστι δὲ ὅπου τῆς χώρας Βυζάντια, Δι᾽ διφθόγγου. λοιπὸν δὲ Βυζάντιος, Βυζαντία, Βυζαντιανὸς, καὶ Βυζαντιανὸς Δι᾽ διφθόγγου, ὡς Ἡρακλειανός. ἔστι δὲ [75] Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

A per I, possessivum vero per diphthongum. Gentile Byzantius trium generum est. Possessivum, Byzantiacus. Dicitur quoque Byzantias & Byzantis, & Byzantina de regione, per diphthongum. Verum à Byzantius & Byzantia fit Byzantianus & Byzantæanus per dipthongum, uti Heracleanus. Est item aliud Byzantium in India.

ΒΥΖΕΡΕΣ, ἔθνος ἐν τῷ Πόντῳ. ἔστι δὲ Βυζηρικὸς λιμήν.

BYZERES, gens in Ponto. Est præterea Byzericus portus.

ΒΥΛΛΙΣ, [77] πόλις Ἰλλυριδος παραθαλασσία, ἣ μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων κλῆσμα. [78] τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.

BYLLIS, urbs Illyrici maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant, condita. Gentile, Byllidensis.

ΒΥΜΑΖΟΣ, πόλις Παιόνων. [79] Ἐφορος κζ.

BYMAZUS, urbs Pæonum, auctore Ephoro libro XXVII.

ΒΥΣΝΑΙΟΙ, ἔθνος Βεβρύκων, [80] ἀπὸ Βύσνου βασιλέως αὐτῶν, ὑπὸ Ἴλλου φονευθέντος.

BYSNÆI, gens Bebrycum, quæ nomen habet à Byſno rege, qui ab Illo interfectus est.

ΒΥΣΟΣ, [81] ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός. [82] λέγεται δὲ Ἐβυσις. [83] τὸ μὲν τοι

BYSUS, gens. Vox accentu in ultima notatur, teste Herodiano. Appellatur quoque Ebysus.

mum documentum, quo probem echinos πολὺ βύσσῳ, sive mugientes procellas præsagire. Hæc sunt ejus verba lib. IX cap. XXXI : *Circa Tyronen candidi nascuntur, spina parva. Ova omnium amara, quinta numerus. Ova in medio corpore in terram versa. Tradunt saviziam maris præsagire eos ; correptisque ore lapillis, mobilitatem pondere stabilientes, quia nolunt voluptatione spinas attenere : quod ubi videre nautici, statim pluribus ancoris navigia infrænant.*

[73] Καὶ νῦν Φάμα.] Annis post Augustum Cæsarem CCCLXII Constantinus Constantii filius Byzantium novam Romam appellari jussit. Hesychius Milesius describitionem Constantinopolitanam hic exordítur : Δύο ἐξεκαίδεκα τεσσαράκοντα ἔτεσι μετὰ τὴν Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας ἐπιλαμψάσης οἰκουμένῃ τὴν ἀτρεμοῦσαν Ῥώμης, καὶ τὴν ἀκμάσασαν αὐτῆς ἐφ᾽ ὅσον πέρας ἀφιξόμενον, Κωνσταντῖνος Κωνσταντίου παῖς ἐπαλαθήμενος τὴν παράπαν, τὴν νέαν Ῥώμην, τὴν αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν ἀφυπέδωκε. Apud Constantinum Manassem in Annalibus etiam illustris hac de re locus reperitur :

Καὶ πόλιν ἐλλάπολιν αὐτῆς ἀφυπνωκυίᾳ,
Πόλιν τὴν μεγαλόπολιν, πόλιν τὴν νέαν Ῥώμην,
Ῥώμην τὴν ἀριδήλην, τὴν μόνην γηραιὰν,
Ῥώμην αἰὲν ἀκμάσασαν, αἰὲν ἀκμαζομένην.

Lege præterea Theodoretum in Catal. Cæsarum, Suidam, Etymologici Magni auctorem, Socratem lib. I Hist. Eccles. cap. XVI & alios quam plurimos.

[74] Τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν.] De hoc gentili non est ambigendum, sic enim veteres inscriptiones & nummi exhibent. Nummus C. Cæs. Augusti conspicitur apud antiquarios hac inscriptione : ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. Et alius hanc exhibet. ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ ΚΟΙΝΟΝ.

[75] Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.] Apud Ptolemæum lib. VII cap. I, in India intra Gangem urbs hoc nomine reperitur : Ἀζῆνις Πειράτων, Μαδυκάρα, Βυζάντιον, Χερσόνησος, Ἀμμωχάρα &c.

[76] Βύζηρις, τόνδε &c.] De gente & portu eadem habet Eustathius ad Dionysium. Vide præterea Strabonem lib. XII, Apollonium Rhodium lib. II Argonaut, & Stephanum in Ἐπίκτητος.

[77] Βύλλις, πόλις Ἰλλυριδος &c.] Nostri diversas existimavit urbes Βυλλίδα & Βυλλίδα, quam ex Artemidoro in conspectum profert. Vide quæ diximus ad vocem Βυλλίδες. Cicero urbem Byllidem appellavit Philippica XI : *Præterea P. C. M. Brutum retinet etiam nunc C. Antonius. Quis tenet Apolloniam magnam urbem & gravem : tenet opinor Byllidem, tenet Amantiam.*

[78] Τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.] Hinc Romanorum BULLIDENSIS formatum est, quo utitur Cæsar lib. III de Bel. Civil. *Apolloniates ad Cæsarem legatos mittunt, oppidoque recipiunt : Hos sequuntur Bullidenses, Amantiani &c.*

[79] Ἐφορος κζ.] Perperam Xylandriana : κξ. Ex aliis editionibus κζ. reponere placuit.

[80] Ἀπὸ Βύσνου βασιλέως.] Editiones Xylandrianam præcedentes, insigni mendo laborant, in illis enim legitur, ἀπὸ Βύσσ βασιλέως αὐτῶν.

[81] Βυσός, ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός.] Quid huc faciat τὸ ἔθνος minime capio, cum satis evidenter ex geographis constet, *Bysum* insulam fuisse, quæ vulgari nomine antiquis auctoribus *Ebusus*, verum Dionysio Βύσσος dicitur.

Νῦν δὲ ἐξοίδα Γυμνησίας νῆσος ἡ Βύσσος. Quam ob causam viri docti hic rescripserint, οὐκ οἶδ᾽ Ἐβυσος, fationem nullam video, cum ipse Eustathius hanc lectionem agnoverit, & Herodianus non improbaverit, uti apparet ex Archiepiscopi ad Dionysium comment. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Γυμνησίας νήσου ἡ Βύσσος ἔστιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ ἐξωσί, Βυσός ὀνομαζόμενον.

[82] Λέγεται δὲ Ἐβυσός.] Exemplaria ante nostram editionem divulgata, constanter exhibent : λέγεται δὲ ὄβυθος. Lectionem hanc vitiosissimam esse, nemo non videt. Huic vulneri Salmasius ex MSS Palatinis remedium adhibuit, legendo λέγεται δὲ Ἐβυσις, quod nunc edi curavimus : ita enim hæc insula appellatur Melæ, Straboni, Plinio, Solino, Silio aliisque. Hodie nominatur *Ibissa*, sive *Ivissa*, & Geographo Nubiensi *Jabisa*. Insulæ ambitus est, ecce stadiorum, uti testatur Strabo & ex eo Eustathius : ejus longitudinem Agathemerus facit ecc stadiorum, cujus verba fortasse hunc in modum sunt constituenda : Ἐν δὲ τῇ Γαδειρικῇ πελάγει νῆσοι Πιτυοῦσαι. ἡ μείζων καὶ εἰκοσιμία σταδίων ὑπὸ τὸ μῆκος, ἡ δὲ ἐλάττων τριῶν. ς᾽. Igitur *Ebusus* una est ex Pityusis, & quidem major : sita versus oram regni Valentiæ & promontorium Dianium, à quo x leucis Hispanicis in ortum distat : à Balearibus ad hanc insulam computantur nec stadia, & iter inde ad Columnas trium dierum spatio conficitur.

[83] Τὸ μὲν τοι Βύσσος, βαμμίδι.] In tribus prioribus editionibus excusum reperi, τὸ μὲν τοι βύσσος βαμμίδι). Accessionem hanc, quam contextui inferere visum fuit, codd. Palat. & Vossiano MS debeo. Quid sit βύσσος & βύσσινος multo notius est, quam quod doceri debeat. Hesychius : Βύσσος, ζῷόν τι ἐν τῇ ὕδατος παραλαμβανόμενον. Byssus color est qui cocci loco sumitur. Suidas : Βύσσινα, βύσσῳ βεβαμμένα.

πι βύσ⊙· ἡλυκὸν βαρυόεσσι, ἀφ' ἧ καὶ A Ebusus. Verum byssus (unde byssinum) generis fœminini, in penultima notatur.

βυσσινον.

ΒΩΔΩ'ΝΗ, [84] πόλις Περῤῥαιϊκὴ, [85] ὡς Ἀπολλόδω⊙. οἱ δ' ὀρθῶς, Θεσσαλίας, [86] ἀπὸ Βωδωνέως ἥρω⊙. ὁ πολίτης, Βωδωναῖ⊙.

BODONE, urbs Perrhæbica, teste Apollodoro: verum alii recte Thessaliæ adscribunt, & à Bodone heroë sic dictam volunt. Civis, Bodonæus.

B

ΒΩ'ΛΑ, [87] ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. τὰ ἐθνικὰ, Βωλανὸι, ὡς Νωλανοί.

BOLA, sicuti Nola, urbs Italiæ. Gentile, Bolani, quemadmodum Nolani.

ΒΩ'ΛΙΓΓΑ, [88] ἔθν⊙ Ἰνδικόν. Διονύσι⊙ ἐν τ῀ Βασσαρικῶν,

BOLINGÆ, gens Indica, cujus meminit Dionysius lib. XVIII Bassaricorum.

[89] Καὶ τότε Βωλιγγῆσι μεῖ' ἀνδρῶσι C Et tunc cum viris Bolingis Tectaphus irruit.

[90] Τέκταφ⊙· ὠρτ⊙.

ΒΩΜΟΙ', λόφοι Αἰτωλίας. οἱ καπικῶνται, Βωμιεῖς. [91] Θουκυδίδης τρίτῃ, Βωμιῆς δὲ Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν. ἀλλ' ἔστιν ὅτε ἓ βώμι⊙, ὡς ὅτε ἓ Χήσι⊙ τὸ Χησίου. [92] καὶ βώμιος ὁ τόπος τ῀ θυσιῶν, [93] ὁ ἀφὸς τῶν ἐχάρων Σαλμάσιος. ὁ μὲν γὰρ εὐκοδομητὴς, [94] ἡ δὲ σκαπή. τὸ τοπικὸν, Βώμι⊙.

BOMI, Ætoliæ colles, cujus incolæ appellantur Bomienses, auctore Thucydide libro tertio. Bomienses & Callienses auxilio fuere. Formatur enim à voce Bomius, quemadmodum à Chesius Chesiensis. Bomus etiam sacrificiorum locus est, qui ab ἐχάρα, id est, ara, sic differt: Ille extructus, hæc effossa est. Locale, Bomius,

D

[84] Βωδώνη, πόλις Περῤῥαιϊκή.] Hæc illa urbs est, quæ vetustius dicebatur Δωδώνη, & nonnunquam etiam Βοδώνη, quemadmodum Stephanus suo loco luculenter docet, cujus hæc de re verba ex genuini operis fragmento hic subjiciam. Κατοικίσαι δὲ Ἀχαιοὺς τ῀ ὑπ' Θεσσαλίᾳ Ἑλλάδα φησὶν ὁ Πίνδαρ⊙ ἀρξαι Δευκαλίων τ῀ Δωρέως τ῀ Σωσήνε. Τῶν δὲ Δευκαλίωνος ἐλαχεν ὁ Βωδωναῖος Ζεὺς ἐν χέρσῳ οἰκοῦσιν, ἐπὶ τ῀ Δωδώνην ἀγῶσι φήμην ἐμαντεύσατο. Καὶ Ὅμηρος δὲ φησι Φηνικικὰ Διὸς ἱερὰ ἐκμαθόντας Βωδώνην. Πλὴν ἡμεῖς Βωδώνην ὅπου πεμπτέον. Ἰτα hæc verba debere emendari, ad illum locum pluribus docebo, nunc obiter admonere operæ pretium existimans, scire eruditi verbis Eustathii ad Iliad. B. pag. 354: Καὶ ὁ Ἀτθὶς ἐπὶ τῶ ἓ τῆς Δυνάμ. Λύκι⊙· διὸ ἓ Παυσανίας φησὶν ὅτι Λυκήριοι Ἀτθικοὶ ἐκλεγόμενοι ἐκ τῆς Λυκίας ἦλθον, παῖδ⊙ ὄντ⊙ ἔτι Λυκήριος. Videtur Eustathius respicere locum Homeri Iliad. Δ, ubi hæc sunt verba:

Ἐκ δὲ Λυκάονος ἦλθε κλυτὸς Πάνδαρος υἱὸς,

Ἀτρεΐδῃ τόξ' ἔδωκε Λυκηγενὴς ἰοδόκοιο.

Ὡς Ἀπολλόδω⊙.] Etiam in genuino Stephani fragmento de Apollodoro fit mentio, cujus liber secundus de Dijs ibidem allegatur; ex quo noster Dodonæ etymon tranxipsit.

[85] Ἀπὸ Βωδωνέως.] Sic legunt libri editi & MSS. In voce Dodone Epitomator habet Δωδώνη, sed utrobique male. Corrigendum esse ἀπὸ Βωδώνη⊙ certissimis alibi documentis demonstrabo.

[86] Θεσσ.] Oppidum fuit Æquanorum in Latio juxta viam Appiam, x mil. pass. ab urbe distans. Videsis Cluv. in Ital. antiq. Plinius Bolanorium meminit lib. III cap. V.

[87] Βώλα, ἄλλως Ἠλαιόν.] Quanquam libri editi omnes & calamo exarati constanter sic exhibent, suspicor tamen nomen numero multitudinis Βωλησίαι efferrem, quemadmodum Plinius lib. VI cap. XX: Hunc deinde accolunt Indum adversus eos evidenti demonstratione Amata, Bolingæ, Calisaltæ &c. Eodem modo gentis nomen etiam apud Ptolemæum reperitur. Imo versus Dionysii à nostro ex Bassaricis in medium adductus, manifeste satis arguit, hoc loco Βωλίγγας legendum esse, quod etiam Salmasius ad oram sui Stephani annotavit.

[88] Καὶ τότε Βωλιγγῆσι.] Ita hujus versiculi numerum restituo. In aliis edit. male legebatur: Καὶ τότε δὲ Βωλιγγῆσι &c.

[89] Τέκταφ⊙· ὦρτ⊙.] Nonnus lib. XXVI Dionysiacorum etiam Tectaphi meminit his verbis:

Τέκταφ⊙· εἰς μῆθον ἦλθε, ἰκησόλ⊙, ὅς ποτε κώμῃ &c.

[91] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Apponam integrum Thucydidis locum: Ἐ'πηδὴ τὸ δ τρ⊙ ἐστόλωκε, πολὺ χῆλ ἐπεκράτουν πάντες, ὅτε δὴ ἐχώρουν Ὀ'φιονέων οἱ ὑπὲρ τ῀ Μελικικὸν κόλπον κρήνης τε, Βωμιῆς δ Καλλιῆς ἐοήθησαν. Male in Aldina Florentinaque excusum est: Βωμῖης δ Καλλῖης ἐοήθησαν.

[92] Καὶ βώμι⊙, τόπος τ῀ θυσιῶν.] Appage τὸ βώμι⊙, & confer reponere: καὶ βωμὸς, ὁ τόπος τ῀ θυσιῶν, quod etiam Salmasius in margine sui libri annotavit.

[93] Ὁ' ἀφὸς τῶν ἐχάρων Σαλμάσιος.] Proprie erat ἐχάρα in qua heroibus sacrificabatur, quemadmodum apud Pollucem legimus: Ἐ'χάρας δ' ἰδίως δεκτὸ μὲν ὑπὲρ ὁμοίως ἐστὶ, ἐφ' ἧς τοῖς ἥρωσι κατέθυσαν. Certum est plurimos antiquorum inter βωμὸν & ἐχάραν distinctionem adhibuisse: locus in hanc rem egregius est apud Porphyrium in lib. de Antro Nympharum: Ὡς γὰρ τοῖς μὲν Ὀ'λυμπίοις θεοῖς πάντ' ἐν ἰδη, τῷ θυμῷ ἱδρυσαντο. Χθονίοις δὲ ἥρωσιν ἐχάρας, ἀποῤῥησίοις δὲ βόθροις ἐ μείλιγμα, ὅτου ἐ τὸ πόσιμον αὐτοῖς πὶ ἐ σπλάνα. Addam præterea locum ex Ammonio de verborum differentiis, quem ille hausit ex Ammonio Lampriensi: Βωμὸς, οἰσία, ἐχάρα ἐ μείλιγμα. Σοφοκλῆς κατὰ ἐ Ἀμμώνιόν· ὁ Λαμπτρεὺς δὲ οὐδέτερα τοῦτ' ἐπὶ θυτῶν ἱερῶν. Hunc Ammonium Lampriensem super hæc recitat Harpocration, hisce verbis: Ἐ'χάρα Λυκοῦργος ἐν τ῀ πρὸς λεῶχ τὴν μὴ ἐκκλεῖσαι ὅλῃ ἐν ὡς οἰσίαν, ἀλλ' ἐπὶ τ῀ γῆς ἱδρυθῆναι κελεύει. Sic vides quosdam grammaticorum distinxisse inter βωμὸν & ἐχάραν: Alii tamen contra pro eodem habuerunt; testem dabo Eustathium ad Homeri Odyss. ξ. pag. 1564. Σοφοκλῆς δὲ ἀπὸ βωμοῦ ἐπὶ τὰ ἐχάρας λαμβάνει ἐν Ἐ'υρυπύλῃ, Μηδοσοφιζόντι δικαιοσύνην ἐπ' ἐχάρας. Idem quoque Ammonio obtervatum video, eundem Euripidis locum citanti, ita enim ille: Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐχάρα αὐτὸ ἓ βωμὸ κεῖται οὐ Πλειστένει. Sed verficulum Euripidis in medium adducens, legebat: Μάλ⊙· φάσπερ δαιμόνων ἐπ' ἐχάρας, quod magis placet.

[94] Ἡ' δὲ σκαπὴ.] Euripidis Scholiastes perhibet, τὰ ἐχάρας proprie dici de fossa, in qua mortuis parentatur: Ἐ'χάρα δὲ κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τ῀ γῆς βόθ⊙, ὅπου σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐχθονίοις. βωμὸς δὲ ὁ ἐφ' ὑψηλ τοῖς ὑπουρανίοις θεοῖς. Apud Festum hæc differentia egregie conspicitur: *Altaria ab altitudine dicta sunt, quod antiquis diis superis in ædificiis à terra exaltatis, sacra faciebant: diis terrestribus in terra: diis infernalibus in effossa terra.* Ovidius lib. VII Metamorp. *scrobem & fossam* appellat, ita enim ille:

Haud procul egesta scrobibus tellure duabus
Sacra facit, cultroque immguttera vellerus atri
Conjicit, & patulas perfundit sanguine fossas.

Βώμιος. [97] καὶ κατὰ ἀφαγωγὴν, Βωμιαῖος. [95] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις,

[97] Καὶ βωμιαῖον ἐκάθαρας λαβών.

ΒΩΓΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῷ τρίτῳ Καταῤῥάκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Βωγχίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΒΩΤΑΧΙΔΑΙ, [98] τόπος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Βωτάχου Νικόλαος δ'. Ὁ δὲ Ἰοκρίτα ἐξ ἧς Λυκούργου βασιλεύσας, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαι ἐν τῇ Τεγέᾳ ὠνόμασται.

A Bomius, & per paragogen inde fit, Bomiæus. Sophocles Bello captis:

Et Bomiæum focum prehendens.

BONCHIS, urbs Æthiopiæ ad tertium Catarrhactam. Gentile, Bonchites, uti Memphites.

BOTACHIDÆ, locus Arcadiæ, à Botacho sic dictus, teste Nicolao lib. v. Ex Jocrita vero Lycurgi filio Botachus originem habet, à quo locus Botachidæ in Tegea nominatus est.

Addam præterea verba Lutatii ad Statii lib. v Thebaidos: *Tria*, inquit, *sunt in sacrificiis loca, quæ per piationem facimus, scrobiculo facto inferis, terrestribus supra terram sacrificamus, cœlestibus exstructis focis.*

[95] Καὶ βωμιαῖον παραγωγὴ Βωμιαῖος.] Eo utitur Strabo pro gentili lib. x ubi ita inquit: ὁ δὲ Εὔδοξος πάμφυλος ἀρχὴν τιὰ ὠὶι ὰὸ Βωμιαῖον Τ' ὸὺ Ὀφιόδη Λίπυλικὴ ἴδιος, κτλπτπ ἐ' ὸὶ Ἐφεσίους. Ita hunc locum ex MSS emendavit Casaubonus.

[96] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις.] Perperam in vulgatis & MSS legitur, Σοφοκλῆς αἰχμαλώτοις, & Αἰχμαλώτῳσι. Cl. Menagii emendatio est, quam in contextum recepimus, utpote verissimam, & veterum scriptorum documentis, qui istius Tragœdiæ meminere, comprobatam.

[97] Καὶ βωμιαῖον ἐχάθαρας λαβών.] Sic exhibent editi & calamo exarati: verum Salmasius ad marginem sui libri emendat: καὶ βωμιαῖον ἐχάθαρας λαβών.

[98] Βωτάχιδαι, τόπος Ἀρκαδίας.] A Pausania libro VIII hic locus Παῶχράδαι appellatur, numeraturque inter Tegeatarum curias: Τοῖς δὲ ἀνήκουσι καθ' ὅμους οἴκαι τοῖς ὀνείρους, Γαριασίοις, καὶ Φυλακεῖς, καὶ Καμυάτης τε καὶ Κορυθεῖς, ἐν δὲ Παῶχράδαι, &c

Γ.

ΓΑ'ΒΑ, πόλις Γαλιλαίας· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Γαβλωὸς, ὡς αὐτὸς Ἰώσηπος.

A

B

ΓΑΒΑ'ΘΗ, πόλις Γαλιλαίας, ὡς Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαβαθηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

C

ΓΑ'ΒΑΛΑ, πόλις Φοινίκης, ἣν Ἑκαταῖος Ἡλυκῶς Φησίν. ὁ δὲ Στεφάνων, Συρίας,

D

G.

ABA, urbs Galilææ, auctore Josepho libro v Antiquitatum Judaïcarum. Gentile, Gabenus, quo ipse Josephus utitur.

GABATHA, urbs Galilææ, teste Josepho libro VI Antiquitatum Judaïcarum. Gentile, Gabathenus, secundum regionis formam.

GABALA, urbs Phœniciæ, quam Hecatæus genere fœminino profert. Strabo eam in Syria nummum adduxit, hanc inscriptionem repræsentantem ΓΑΒΗΝΩΝ; quod profecto mihi genuinum & incorruptum hujus urbis ἐθνικὸν videtur: nam à primitivo dissyllabo nunquam noster quatuor syllabarum gentile deduxit. Ergo à Γάβα fit Γαβλωὸς, ut à Μάβδα Μαβδαλωὸς, Οὔδδα Οὐδηνὸς, Σάμβα Σαμβαιὸς, non vero Μαβδαηνὸς, Οὐδδαιὸς, Σαμβαλωὸς. Imo omnia illa Josephi loca, ubi hodie Γαβαηνὸς, excusum est, illud à primendi suspicionem veniunt, nisi quis dicat, illud à primitivo Γαβαὰ formatum esse, cujus etiam sacri scriptores alibi meminere.

[1] Γάβατα πέμπτῳ.] Aliquoties Josephus libro v cap. 11 Ant. Jud. urbem hujus nominis citat, & etiam aliis in locis: verum ingens in signanda voce passim conspicitur diversitas, nunc enim in penult. nunc vero in ult. notatur. Cap. 11 sic legitur: Παρῆσ εἰς Γαβάτ. Et mox eodem capite: Ὡσὶ ἐ ῥώχης ἀφ' ἧς τῇ Γαβᾶ βλοσυρᾶς &c. Libro VI cap. VIII accentu in penul. signatur: ὃι ἦ ἀ Γάβας Παλαιστιναί. Asanus conditit Gabam & Malpham, teste Josepho lib. VIII cap. VI Ἀρχ. Verum metuo, ne apud nostrum Γάβα & Γάβαα confundantur.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Γαβλωίτης.] Prelo excusi codices constanter sic exhibent: Verum Salmasius in margine sui libri ex MSS Palatinis, legendum esse Γαβαλωίτης, admonet, quam lectionem etiam nos in chartaceo Vossiano invenisse testamur. Imo variis in locis idem gentile apud Josephum reperire est, ut libro v cap. 11: Νεανίης δὲ τις ἦ Γαβαλωὸς ἐπὶ ἦ ἀρχῇ τὸ γαώλιον ἠσκημένος. Et paullo post eodem libro & capite: Πέμψασι ἂν ἐξ ἧς τῆς Γαβαλωὸς κατηχῆντες ἦ πεπλεκτὸν τὸ ἐξὶ τῶν γαωλίων. Tamen neque codicum manu exaratorum, neque etiam fide evulgatorum Josephi, hanc vocem in contextum recipere fustinui: nam Cl. Spanhemius ex regia Gallorum

[3] Ὁ δὲ Στεφάνων, Συρίας.] Innuere noster videtur locum libro XVI: Τῇ ἦ Λαοδικείᾳ πλησιάζῃ πολίχνια, τὸ Ποσειδίον, καὶ τὸ Γάβαλα. Gulielmus Tyrius hanc urbem appellat

εἰας, πλησίον Λαοδικείας, [6] ὁ οἰκήτωρ, Γαβαλίτης. καὶ ϑηλυκὸν, ἡ Γαβαλῖτις· ἀλλὰ Γαβαληνὸς, ὡς Μεγαρεύς. [7] ἔστι δὲ χώρα Ἀραβίας, ἧς λέγεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε, Γέβαλα· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Γεβαλίωος, [8] ὡς Δαβέλιος, [9] Ἀδρηνὸς, τῷ τόπῳ τῶν Β ἐγχωρίων.

in Syria prope Laodiceam ſtatuit. Incola, Gabalites, & genere fœminino Gabalitis: verum & Gabalenſis, uti Megarenſis dicitur. Eſt item Arabiæ regio, cujus prima ſyllaba per E, Gebala profertur. Gentile, Gebalenus, uti Gabenus, Adarenus, juxta formam indigenis uſitatam.

ΓΑΒΑΟΥ̑ΠΟΛΙΣ, [10] πόλις τῆς Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαβαυπολίτης. Γ' ὥσπερ ἔκτιον Γ' Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [11] Σαὺλ δὲ ἦλθεν εἰς Γαβαυπολιν, ἔχων ἐξακοσίους C μὲν αὐτοῦ, μόνον δὲ ἦσε.

GABAÛPOLIS, urbs Galilææ. Gentile, Gabaûpolites. Joſephus lib. VI Antiquitatum Judaïcarum. Saulus autem Gabaûpolin venit tantum cum ſexcentis militibus.

ΓΑΒΒΑ. [12] πόλις Συρίας, τὸ ἐθνικὸν Γαβλωὸς, ὡς Παυσανίας φησί.

GABBA, urbs Syriæ, cujus gentile Gabbenus, uti Pauſanias perhibet.

ΓΑΒΙΟΙ, [13] πόλις Λατίνων, [14] τὸ ἐθνικὸν, Γαβῖνος. [15] δωσὼν δὲ Γαβίοις. ὡς D [16] Διονύσιος ὁ πατρῶος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφίτεχε.

GABII, urbs Latinorum. Gentile, Gabitæ. Appellantur etiam Gabii, nam Dionyſius libro IV Antiquitatum Romanarum utroque utitur.

ΓΑΓΑΙ, [17] πόλις Λυκίας, ὧν δὲ πολλὰν πίσσαν δὲ χώραν φησὶν Ἀλέξανδρος.

GAGÆ, urbs Lyciæ, quam Alexander libro I rerum Lyciacarum Antiquum mu-

appellat *Gibel*, & Phocas in itinerario *Zebel*, hæc ſunt ejuſverba. Μετὰ δὲ πόλιν τὴν Ἀβελίσκαν, πόλις μεγάλη ἐστὶν ἐπικειμένη, καὶ ἡ χώρα δὲ πάσης τῆς μεγάλης ἐλέγετο, ἣν καὶ σκήνωμα τῆς Φοινίκης, ἥτις τὸ Σιδὼν.

[6] ὁ οἰκήτωρ, Γαβαλίτης.] Præter gentile jam adductum, etiam τὸ Γαβαλῖτις noſter recenſet. Utrumque gentile in nummis conſpicitur teſte Cl. Spanhemio: in M. Aurelii nummo Lolleniano & in Julia Aquilia Chriſtinæ reginæ ΓΑΒΑΛΕΩΝ. Et apud Occonem & Triſtanum in Elagabali nummo ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ.

[7] Ἔστι χώρα Ἀράβιος.] Infra ſuo loco noſter regionis hoc nomine meminit, quam tertiæ Palæſtinæ adſcribit, quandoque geographis Arabia appellatæ. Stephanus: Ἄδρα. πόλις ἐστὶ μὴν Παλαιστίνης τρίτης, πόλιν δ' Ἀράβιος. Vide præterea in voce Χαρακμώβα.

[8] ὡς Δαβέλιος.] Sic perperam exhibent libri MSS & editi. Legendum Γαβλίους quod jam præceſſit & mox ſequitur, vel etiam Μεγαβλωὸς, quam vocem noſter ſæpius in exemplum trahit.

[9] Ἀδρηνὸς.] Et hoc gentile vitio laborat, legendum enim Ἀδραηνὸς, quod etiam Salmaſius in margine ſui Stephani obſervat, addens in MSS reperiri Ἀδρηνὸς. Vide noſtrum in voce Ἄδρα, & de emendatione non dubitabis.

[10] Γαβαυπόλις, πόλις τῆς Γαλιλαίας.] Toto libro VI, imo toto Joſepho non occurrit urbis hujus appellationis. Certiſſimum tamen eſt, noſtrum hæc Joſephi verba reſpicere, ita enim ille lib. VI cap. VII: Σαὺλος δὲ εἰς Γαβαυπόλιν μετ' ἰσχυρᾶς μοίρας ἦκε σὺν ἓξ ἑκατοντάσι μόνοις· τόσοι δὲ οἱ πάντες σὺν αὐτῷ ὄντες, ἐξ ἀναγκαίας τῆς ἀπορίας. ἐν δὲ τοῖς Παλαιστινοῖς πόλεσιν ἐστὶν ἡ Γαβαὺ, ἣν ἐπολιόρκησεν Ἀπολλώνιος. Ex hac narratione manifeſtiſſime conſtat, hunc Joſephi locum vitii non eſſe immunem, & Saulum cum filio Jonatha Gabam, & non in aliam venereſixerant, qua de re & urbe in principio hujus capitis Joſephus ipſe mentionem feciſſe confitetur, hæc ſunt ejus verba: Οἱ δὲ τῆς Γαβαὺς Παλαιστινοὶ κρίσεως ἐφιλονείκουν τοῖς ἄνωθεν περὶ αὐτῆς κριθεῖσιν, ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν ἐν οἷς τὰ τῶν Ἑβραίων πράγματα ἀναγράφομεν, ἐν ἀδιορθωσίᾳ ἀπηγγέλκασι τοῦτον.

[11] Σαὺλος δὲ εἰς Γαβαυπολιν, ἔχων ἐξακοσίους.] Recperto Joſephi loco, facillimum mihi fuit ſupplere, quod deſiderabatur. In omnibus MSS & vulgatis ſine ſenſu legitur: Σαοὺλος δὲ εἰς Γαβαυπολιν, ἔχων ὧδε. Neceſſario inter πόλιν & ὧδε quædam interſerenda erant.

[12] Γάββα, πόλις Συρίας.] Cenſet Salmaſius hanc eandem eſſe urbem, quam Stephanus *Gabam* appellavit, & Galilææ attribuit. Etiam Plinius lib. XII cap. XVII vocem duplici Β exaravit, ita enim ille: *His commerciis Carras oppidum aperuere, quod eſt illis nundinarium. Inde Gabbam omnes petere ſolebant, dierum XX itinere, & Paleſtinam Syriam.* Præterea idem gentile deducitur à Γάββα & Γάββη, quanquam & hoc loco Γαβλίωος requiratur.

[13] Γάβιοι, πόλις Λατίνων.] Fuit oppidum hoc ad viam Prænestinam, Romam inter & Prænestæ, ſed totum adeo interiit, ut nulla, teſte Cluverio, ejus rudera ſuperſint, & de vero ejus ſitu inter doctos diſceptetur. Idem illud oppidum à noſtro appellatur Τάβιοι, quaſi, à Gabiis diverſum: quod utrum Stephani, an vero Epitomatoris incuria factum ſit, nemo facile dixerit.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Γαβῖνος.] Hujuſmodi noſter ἐθνικὸν magis propria auctoritate confinxiſſe, quam ex lege artis formaſſe videtur: nam ut teſtatur Cluverius, neque Græci neque Latini ſcriptores hoc uſurparunt.

[15] Δωσὼν δὲ Γαβίοις.] Legendum videtur: Δωσὼν δὲ Γαβίοις. Rationem reddere noſter nititur in Τάβιοι, quare hoc gentile & urbis nomen idem ſint. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Τάβιοι, ἀφ' ἧς πόλεως ἦν τῆς ἀναβαλλούσης τὸ ἐθνικὸν ἐφυπτήσας. Dubitat tamen vehementer Cluverius, utrum hic genuinum gentile indicetur, quia oppidani Latinis auctoribus GABINI appellantur. Varro lib. IV de Ling. Lat. *Gabinus ab oppido Gabiis.* Et Livius lib. V *Gabine via memunit.*

[16] Διονύσιος ὁ πατρῶος &c.] Procul dubio noſter hunc Dionyſii locum reſpexit: Πόλις δὲ ἦν Λατίνων χώρας, Ἀλβανῶν διέχουσα, ἀπέχουσα τῆς Ῥώμης σταδίους ὀκτώ. Περιέσωσε φησὶν ὁδὸς κεκμηκὸς, Γαβίους πωτίλω ὀνάλκει.

[17] Γάγαι, πόλις Λυκίας.] Dioſcordi Pazas locus vel fluvius eſt in Lycia, ubi Gagates lapis reperitur; verum ex illo loco apud noſtrum non eſt reponendum Γάζας, πόλις Λυκίας, uti conatur vir doctus ad Scribonium Largum. Oppidi nomen ab omnibus geographis numero

ἀρ(Θ). ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γα- A
γαῖ(Θ).

ΓΑ΄ΓΓΡΑ, πόλις Φηλυκῶς, ἰῶ Α΄λέ-
ξανδρ(Θ). [18] ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀνα-
γραφῇ, λέγων ὅτως, [19] ὅπ Νικόστρατος
φησιν αἰπόλον [20] νέμειν περὶ τὰς τόπους αἰ- B
γας. μίαν δ' χωρεζομένην, ἀπορῶν ὁ αἰ-
πόλ(Θ), ἐπὶ ἐν μὲν τῷ οἴκῳ ἐνδεᾶ ἠυρεικεν,
ὑπὸ δ' νομῆς δ' πλήρη, ὡμολόγησε τῷ δε-
σπότῃ. ὁ δ' ἔφη, ὑπιπρήσαι τὴν χωρεζο-
μένην. ὑπιπρήσας δ', εἶδεν ὑπὸ πνα ὑψηλὸν C
ὄχθον, ἀναβαίνοσαν, [21] ἢ πεῖς πνα πόσβα-
σιν πέραν προβομένην, ἢ κάτωθεν ἐρίφους
βληχᾶς ἤκουσεν· ἐπὲ συμβεβηκεν ἐκπο-
κέναι τὴν αἶγα. ἰδὼν δ' ὑπηδέιον τόπον,
πόλιν ἔκπισε, ἢ Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅπ D
τῷτο ἰῶ ὄνομα τῇ αἰγί. Ε΄ρατοσθένης δ' ἑδε-
τέρως τὲ Γαγγρᾶ φησι, ἢ [22] Α΄θῆναι(Θ)
ἐν Δειπνοσοφισῶν τρίτῃ ὅτω. [23] τὸ ἐθνικὸν
Γαγγρῶνος, ὡς Βοσρηνός. ἔστ δ' Α΄εδεσίας
ἡ εὐδαίμον(Θ) Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δεῖ E
Γαγγρεῖοι, ὡς Σαβαῖοι. δωατὸν δ' ἐ ἀμ-
φοτέρων ἀμφόπερα, ὡς Ε΄δεσα Ε΄δεσαῖ(Θ)
ἐ Ε΄δεσσηνὸς, [24] τῷ ἡ χώρας ἐ τ' πίχνης.

ΓΑ΄ΔΑΡΑ, [25] πόλις κοίλης Συρίας, F
ἣ πις ἐ Α΄νδιόχεια ἐ Σελεύκεια ἐκλήθη.
[26] τὸ ἐθνικὸν, Γαδαρεύς. [27] κὴ Γαδαρὶς,
κὴ ἡ

rum & regionem vocat. Gentile, Gagæus.

GANGRA, urbs, genere fœminino, quam Alexander in libro de Paphlagonia describit, ita inquiens. Nicostratus narrat, caprarium quendam hosce circa colles capras pavisse. Unam vero caprarius ille, consilii inops quod eam in stabulo deficientem, at in pascuo & gravidam invenisset, à cæteris decessisse domino suo confessus est. Ille respondebat, decedentem observandam. Igitur observans, eam vidit rupem excelsam adscendentem, & ulterius ad aliam adscensu facilem pergentem, unde ab infimo loco capellarum balatum percepit: ibi enim capra pepererat. Videns igitur opportunum locum, urbem condidit, & Gangram appellavit, quia capra hoc nomine insigniebatur. Eratosthenes vero genere neutro τὸ Γάγγρα inquit, & eodem modo Athenæus libro III Deipnosophistarum. Gentile, Gangrenus, uti Bostrenus. Est quoque Arabiæ felicis Gangra, cujus gentile oportet esse Gangræi, uti Sabæi. Verum utrumque de geminis oppidis formari potest, uti ab Edessa Edessæus & Edessenus, secundum formam regionis & legem artis.

GADARA, urbs cavæ Syriæ, quæ etiam Antiochia & Seleucia dicta est. Gentile, Gadarensis: & Gadaris de muliere & regio-

---

multitudinis effertur. Etymologici Mag. auctor festivam lepidamque nominis etymologiam adducit, hæc sunt ejus verba: Γάγγαι, πόλις Λυκίας. εἰρηται ὅτι Ρόδιοι Λυκίας αὐτὸς τύπτει τὸν ὦ καβιάσαντα, ἰδίων τῶ Γῶ τῇ πατρῴᾳ φωνῇ διχείροντος. καὶ ἐπαθροῦν τὸ ἀνομα ἐπὶ τῇ πόλει. ἢ ὅτι Νίκιππ(Θ) ἐγκτησὰν Ρόδιον, ἢ τὰς Λυκίων ἐ Κιλίκων λεγεῶνας καὶ ἱππικὰ ἐκατὸν χιλιάδων νικήσας, τυχῆς χάριν ἀνέθηκε τῷτο. καὶ κινδυνεύσας ἐ νικᾶ, ἢ ἐμπολιτάρχων ἀνεθεκάτῳ τῇ Δωρικὴ φωνῇ Γῶ Γᾶ, ὁν ἐ ἐπιφθέγγεσθ(Θ) ἐφεσίοι ἐ ἐνόμισαν· ἐμαρτὶ δὲ χθονίμης, καθὼς ἢ τύπτει ἐλέες πόλιν, ἢ ἀνάγκασεν αὐτὸν δότ' ἢ λοιδορίας φωνῆς Γάγγαι. De situ vindendus Scylax Caryandensis capite Lycia, & Scholiastes ad Nicandrum de Gagis etiam mentionem facit.

[18] Ἐν τῇ περὶ Παφλαγονίας.] Hæc inter illustres Paphlagoniæ civitates recensetur, atque pro metropoli habetur. Constant. Porphyrogenneta lib. I. de Them. Ε΄χῃ δὲ πόλεις ἐπισήμους ἡ Παφλαγονία τεσσάρας. Πρώτην μὲν μητρόπολιν Γάγγραν. δεύτερον δὲ Α΄μισεραν. τρίτην Σινώπην. Hic urbis nomen etiam genere fœminino effertur, ut eo usus est Alexander in Paphlagoniæ descriptione. Apud Plinium lib. VI cap. 11 *Gangre* reperitur.

[19] Ὅπ Νικόστρατος φησιν.] Hæc referri non possunt ad Nicostratum Sophistam, qui Philippi Arabis res gestas memoriæ tradidit. Hujus enim ætas multo inferior est, ut de eo Alexander Cornelius Polyhistor, qui temporibus Corn. Lentuli & L. Syllæ floruit, mentionem facere potuerit. Vereor, ne transpositione literarum idem hic irrepserit mendum, quod in voce Α΄σ(Θ) observavimus, ubi pro Σπαθίνης legitur. Νικόστρ(Θ). Vide commentaria ad illum locum.

[20] Νέμειν περὶ τὰς τόπους.] Non placet hæc lectio Salmasio, neque etiam mihi. Ad margineni sui Stephani emendavit: νέμειν περὶ τοὺς λόφους. Certum est, hæc aliquando confundere librarios.

[21] Καὶ πεῖς πνα πεσβαῖσαν πέραν προβομένην.] Hanc accessionem debeo chartaceo Vossiano: in Xylandriana ad hunc modum legitur: καὶ πεῖς πνα βάτον προβομένην. Quanquam & ista lectio prorsus repudianda non sit, nisi quod pro βάτον reponas βᾶν. Aldina ut & Florentina etiam agnoscunt illud πεσβαῖσαν.

[22] Α΄θῆναι(Θ) Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ.] Athenæi verba hæc sunt: Τέτων δ' ὁ σπλὶ δοκολείπτων τὸ οὐ Γάγγρης πολὺ Παφλαγονικῆ· Loquitur ibi Athenæus de malis Mattiacis, quæ advehuntur è pago, in Alpibus prope Aquileiam sito, testaturque ea non cedere illis, quæ Gangris gignuntur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός.] Polychronius Dadibræ Episcopus per Petrum *GANGRENUM* Metropolitam subscripsit concilio Chalcedonensi act. VI.

[24] Τῷ ἡ χώρας ἐ τ' πίχνης.] Sic exhibent libri MSS & editi. Verum sine dubio legendum: τῇ ἡ χώρᾳ ἐ τ' πίχνης τόπῳ. In Palatino Salmasii invenit, τῷ ἡ χώρᾳ ἐ τ' πίχνης, quod est nihili.

[25] Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας.] Oppidum est maritimum eo in tractu, ubi sunt Joppe, Ascalon & aliæ. Verba situm depingentia egregia sunt, in Maccabæorum actis, ubi Γαζαρὰ appellatur: Καὶ Τόνατθαν ὠρίωσεν τῶν ἐπὶ τ' χωλάσσης καὶ τῶν Γάζαρα, τῶν ἐπὶ τ' ὁρίων Α΄ζώτου, οὐ ἦ ὠκῶσεν ὁ πολίμιος τὰ σύγτρα, καθὼς ὁρίων Α΄ζώτου. Sic quoque Josephus lib. XXII cap. XXI: Ο΄ δὲ τῶν Πθολεμαίου φύλαξ ὀλοβρυτὴς, φθονήσας μὲν ἀδίκως ἐπὶ τῶν κοίλων Συρίαν. αἰρεῖ δὲ Γάσαρα πολιορκήσας δίκῃ μηδὲν. Verum cum Cl. Cataubonus ad Strabonem optime inter Gadara cavæ Syriæ & Palæstinæ distinxerit, lectorem eo ablegamus. Obiter hoc addendum, Strabonem neutro, & Josephum fœminino genere urbis nomen usurpare.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς.] Apud Goltzium & Spanhemium exstant nummi cum inscriptione ΓΑΔΑΡΕΩΝ. Verum Γαδαρέτης occurrit apud Josephum lib. I Α΄λωσ. cap. V. Α΄ναπλεῖ δὲ ὁ Γαδαρεὺς τῶν Γεσσαίων κρατερωτάτην, Γαδαρέτην τὴν ἴδιαν ἀπολιπὼν Δημοσθένη χρεζόμενον.

[27] Καὶ Γαδαρὶς.] Sic de regione hac voce utitur Strabo lib. XVI, quem locum sine dubio Stephanus innuit, cum ibi etiam de Menippo mentio reperiatur. Ε΄ν δὲ τῇ

καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα. ἐντεῦθεν ὁ Μένιππος ὁ σπουδογελοῖος. [28] ἔστι δὲ Γάδαρα κώμη Μακεδονίας.

ΓΑΔΔΑ, [29] χωρίον Ἀραβίας. Γλαύκος τετάρτῃ. καὶ ἡλυκώδης, καὶ ὑδατίρης. τὸ ἐθνικὸν, Γαδδιώς.

ΓΑΔΕΙΡΑ, [30] πόλις δὲ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, [31] γενὴ δὲ ἀβυμήκης, ὡς δοκεῖ τυγχάνειν τῆς δορᾶ. Ἐρατοσθένης δ' [32] ἡ Γάδειρα φησὶ, ἡλικῶς. [33] ὁ πολίτης, Γαδειρίδης· ἐπὶ δὲ τὰ πάντα βιβλία διηνέχθησαν τὸ Πυθαγορικῶν σχολῶν. [34] Μοδεράτ Γαδειρεύς. λέγεται δὲ [35] Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ. λέγεται δὲ Γαδειρεῖος, ὡς δοκεῖ δὲ Γάδειρα ἡλυκή. [36] καὶ Γαδειρανοί. [37] καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός. Εὐπολις ἐν Μαρικᾷ,

Ποῖ' ἐστὶ τὸ τείχους Φρύγιον, ἢ Γαδειρικόν.

ΓΑΔΑ-

[28] Ἐν δὲ Γάδῃ κώμη.] Editiones, quæ Xylandrinam præcesserè, exhibent: ἐν δὲ Γαύδῃσι κώμη Μανδονίας. Utrum bene, an male, alii judicent.

[29] Γάδδα, χωρίον Ἀραβίας.] Oppidum hoc hodie numeratur inter portus Mecchæ, à qua quadraginta milliaribus distat, & Arabibus appellatur ﺟﺪّة Giouddà. De eo sic scribit Geographus Nubiensis parte quinta secundi climatis: *A Serrarin ad portum Socquæ oppidi populosi, ubi est statio carmii, tres habentur stationes, & ab hoc ad Giouddà, locus littus, stationes totidem. Est autem oppidum situd de portibus Mecchæ, & distant ab invicem quadraginta milliaribus.* Et parte eadem idem Auctor: *Nullus autem peregrinorum occidentalium trajicit ad Giouddam, nisi prius ostendat naulum suum: quod si qui nauclerus maris Calzem trajicere aliquem, non habentem naulum suum, tenetur solvere nauclerus pro ipso. Quare nemo transit ab Adhab ad Giouddam, nisi prius ostendat nauclero vectigal, quod debet. Cumque navis ad Giouddam, anchoras jacit procul ab ipsa: tunc eam frumentum quæ navi illa debet, & vectigalium summam substituentes, in albo referunt.*

[30] Γάδειρα, πόλις δὲ νῆσος ἐν τῇ Ὠκεανῷ.] Situm hujus insulæ & utilis, unicuique notissimum, multis describere, supervacaneum existimo. Addam tamen locum Marciani Heracleotæ, ut maculam eluam: Καθὸ τέτρας ἐστὶ ἡ κατὰ ὁμώνυμος Γαδίλιρα, ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς Ἀλάβης τοῦ Γαδίλιρα, ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ὁμώνυμος Γαδίλιρα· ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίου λιμένος· εἰς τὸν τρόπον τελεῖται σύ. καὶ δὲ Μασσαλίας vulgatis legitur καὶ Νεμφίας λιμένος. Livius lib. XXVIII Gades insulam vocat *extra orbem terrarum*; Solinus, *extremum noti orbis terminum*, & Strabo lib. III ἐκβάλλουσι τὸν γῆς.

[31] Ὠκεανῷ δὲ ἀφρίσης, ὡς ἔστι πυρία, ἢ χῶρα δύσεως.] Particulam, ὡς, ut necessariam & ab editis libris amotam, ex Vossiano codice in contextum recepimus. Præterea ante ἢ γῆς excidisse τὸ ὄνομα, vel simile quid. Testantibus huic loco, quem noster Epitomator nimio brevitatis studio mutilum reddidit, ingens lux affulget: Γάδειρα δὲ νῆσος κεῖται ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἀβυμήκης, καθὸ τὰς πύλας ὡς σία (Forte legendum ἀς ὕστε) πυσία, καθάπερ ὑφάσ· μαῖος τιμᾶται τὸν ἐ μυκηναίμβριον. ὅπερ ἡμεῖς φασκίαν φαμέν. Λέγεται δὲ ἡ Γάδειρα ἡλυκῶς. ἐκαλεῖτο δὲ ὕπως οἱονεὶ γῆς διεφ, ὁ ἐστι τραχηλός. Δῆλ. τὸ τῆς Ἱσπάνης τόνον, ferme grammatici nominis originem deducunt παρὰ τὸν γάδον ἐ τὸν διαβολικός. Δοκεῖ δ' γῆ ἐ δ' διεφ, οἱονεὶ γῆς διεφ. Adfert præterea aliam ex Claudii Jolai Phœnicicis; quæ Bocharto aliisque linguæ Punicæ peritis displicet. Τὰ γὰρ Γάδειρα, τῆς γῆς ἐξοχὴ ἐστι. ἡ ὡς φησὶ Κλαυδίου ὁ Γάλλου ἐν τοῖς Φοινικικοῖς ἱστορικοῖς, ὅτι Ἀρχαλὰς ὑπὸ φοίνικος, κλίνας πόλιν, ἀνόμασε τῇ Φοινίκων γλώσσῃ, γάδειρα· ἐπεὶ αὐτὸς τὸ ὂν μικρὸν ἀνοδυμηνεύον. Verum *Gadir Punicum* verbum est, uti ex veteribus probant viri Clarissimi Salmasius & Bochartus. Plinius lib IV cap. XXIII: *Pœni Gadir in Punica lingua septum significante.* Solinus: *Pœni lingua sua Gadir, id est, sepem nominarunt.* Hesychius: Γάδειρα τὰ ἀπὸ φοινίκων Φοίνικες. Alia præterea veterum testimonia apud supra nominatos obvia sunt. De conditoribus, tempore quo conditæ sint Gades, aliisque memorabilibus iidem consulantur.

[32] Ἡ Γάδειρα φησὶ, ἡλυκῶς.] Constanter sic legunt libri vulgati. Charta ceus Vossianus: Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδειρός φησι, ἡλυκῶς. Infra liquet vulgatam lectionem satis probam esse.

[33] Ὁ πολίτης, Γαδειρίδης.] Quadruplex ὁ Ἐθνικοχέφ. hinc formavit gentile, quod etiam suo calculo comprobavit Eustathius ad Dionysium: Τὸ δὲ ἐθνικὸν αὐτῆς πτερόεν λέγεται, Γαδειρίτης, καὶ Γαδειρίδης, καὶ Γαδειρανός, καὶ Βαστορανός. Perhibet etiam non tantum dici sed etiam ἡ Γάδειρα. Hîc verbis: Ἐστι δὲ ὁ μόνον ὑδατίρα ἡλυκὴ τὰ Γάδειρα, ἀλλὰ ἡλυκὴ ἡ Γάδειρα.

[34] Μοδεράτ Γαδειρεύς.] Floruit hic Philosophus sub Nerone: perhibet enim Plutarchus lib. VIII: Sympos. se à Sylla cum Lycio Thusco Moderati Pythagorici discipulo ad cœnam invitatum fuisse. Hujus etiam meminit Hieronymus contra Rufinum, uti videre est apud Jonsium de Scriptoribus Historiæ Philosop.

[35] Γαδειρίτης.] Etiam alii utuntur hoc gentili. Strabo lib. III: Τὰς Γαδειρίτας ταῦτας μετ' ἐκεῖνος χρόνος πρότερος καὶ ὑπέρκειται γενόμενα. Eustathius ad Dionysium: Ἀνδρεῖοι δὲ ὧδε καυλιάνοι ἐν Γαδειρίτης, διὸ ὁ ἐκάτη ὕστε ἐ ἴσης ὁμοιογενεστάτη ἐγίνετο.

[36] Καὶ Γαδειρανοί.] Fortassis legendum ὁ Γαδειρανός, nam numerus plurium non est necessarius. Hinc Romani τὸ GADITANUS deduxisse videntur, quod passim apud illos pro gentili in usu est.

[37] Καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός.] Puto Pindarum hanc vocem

GADA-

regione usurpatur. Inde originem habuit Menippus, seria jocosè solitus exprimere. Est item Gadara, vicus Macedoniæ.

GADDA, opidulum Arabiæ, auctore Glauco libro IV. Genere fœminino & neutro usurpatur. Gentile, Gaddenus.

GADIRA, urbs & insula in Oceano, angusta & prælonga instar fasciæ, sic dicta ὁπὸ τῆς γῆς ἐ διεφ, quasi terræ esset cervix. Eratosthenes genere fœminino dixit hæc Gadira. Civis, Gadirensis; ita enim libri quinque Pythagoricarum exercitationum Moderati Gadirensis inscribuntur. Dicitur quoque Gadirites, apud Alexandrum Polyhistorem. Præterea etiam Gadiræus, quod fit tanquam à fœminino Gadira: & Gadiranus: & possessivum, Gadiricus. Eupolis in Marica:

Salsamentum utrum erat, Phrygium, an Gadiricum?

GADA-

ΓΑ΄ΔΑΡΑ, [38] πόλις Παλαιστίνης. Πορφύριος τρίτῳ Φιλοσόφῳ ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνός, ὡς Βόστρα Βοστρηνός, καὶ Γαγγρηνός.

GADARA; urbs Palæstinæ, de qua Porphyrius lib. III Historiæ Philosophicæ. Gentile, Gadarenus, uti Bostra Bostrenus & Gangrenus.

ΓΑ΄ΖΑ, [39] πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης, πρὸς τῷ Αἰγύπτῳ. [40] ἐκλήθη καὶ Ἄζα· καὶ μέχρι νῦν Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλοῦσιν, ἀπὸ Ἄζονος δὲ παιδὸς Ἡρακλέους· μυθολογοῦσι δέ τινες ἀπὸ Διὸς κτισθῆναι, καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολιπεῖν τὴν ἰδίαν Γάζαν, [41] ἅτε τῶν Περσῶν τὰ χρήματα καλούντων. [42] ἐκλήθη δὲ Γάνη, ὅτε τῷ Διὶ, πρεσβεύσασα, καὶ μείνασα αὐτῆς ἐκεῖ. [43] ἐκλήθη δὲ Μινῶα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ δὲ Ῥαδαμάνθῃ ἰὼν, ἐξ αὐτοῦ τοὔνομα ἐκάλεσεν. ἔνθεν δὲ τὸ δὲ Κρητὶ τὸν Διὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι, [44] ὃ δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν, ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ. [45] τὰς παρθένους δὲ ἅτε Κρῆτις παρα-

GAZA, urbs Phœniciæ, nunc autem Palæstinæ, quæ ante Ægyptum est. Vocatur etiam Aza, & usque nunc illam Syri Azam appellant ab Azone Herculis filio. Quidem fabulantur à Jove conditam esse, cumque ibi propriam Gazam reliquisse, quo nomine Persæ pecuniam nuncupant. Vocata est etiam Jone, ab Jô, quæ ibi appulit & mansit. Præterea quoque Minoa dicta est, quia Minos eò se conferens cum fratribus Æaco & Rhadamantho, eam à se nominavit. Hinc apud illos reperitur Jupiter Cretæus, quem secundum nos *Marnan* appellant, quæ vox, si eam interpreteris, Cretagenea denotat. Cretenses enim virgines *Marnan* appellare solent.

A

B

C

D

vocem usurpasse, cujus verba sunt apud Strabonem lib. III: Πρόσαρχος καλεῖ σύλας Γαδειηνούς (in vulgatis Γαδειρηνούς) οἷς τοὺς ὑπὲρας ἀφιδρύσαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem locus etiam apud Eustathium ad Dionysium invenitur.

[38] Γάδαρα, πόλις Παλαιστίνης.] Salmasius in MSS Palatinis Γάδρα, πολ. Παλαιστ· τὸ ἐθνικὸν, Γαδρηνός. Vossiano in codice legebatur Γάδδρα. πολ. &c. τὸ ἐθνικὸν Γαδδρηνός. Verum vulgata præplacet. Existimo Marcum Evangelistam cap. VI: 11: de incolis hujus urbis & agri circumjacentis mentionem facere: Καὶ ἤλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. Et Lucas cap. VIII: 26. Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας. Ergo diversa ab illis Gadaris, quorum noster in præcedentibus meminit, & in cava Syria circa mare collocat.

[39] Γάζα, πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης.] Phœnicia & Palæstina quandoque apud nostrum idem sunt, ita enim alibi: Γέση, πόλις Φοινίκης, πλησίον Γαμούλης, ἃς Φίλων, ὡς δὲ Διονύσιος, Παλαιστίνης. Φοινίκη δὲ ἡ Παλαιστίνη. Verum & jam olim Palæstinæ urbs fuit, & ad Phœniciam minime pertinet, nisi quatenus Phœnicia Palæstinam comprehendit, ut ex Strabone, P. Mela & aliis manifestissime evinci potest. Gazæ situs omnibus adeo est cognitus, ut omnino supervacaneum judicem eum multis ob oculos ponere. Vide Arrianum lib. II.

[40] Ἐκλήθη καὶ Ἄζα.] Nempe Ἄζα & Gaza idem sunt, docente Cl. Bocharto. Utrumque Hebræis est עזה, ubi Ajin initiale alii efferunt ut G, alii prorsus negligunt. Inde *Asiongeber* & *Gasiongaber*, *Amorrha* & *Gomorrha*. Porro idem Bochartus docet, *Gazam* vel *Azan* à munitione dici: nam Hebræis עזה *munitam* sonat: qualis revera Gaza. Mela: lib. I cap. XI: *Caterum in Palæstina est ingens & munita admodum Gaza.* Hoc profecto expertus est Alexander, Gazam obsidione premens; cujus muros ingentis operis, contra eum modico præsidio tuebatur Batis urbi præfectus, qua de re vide Curtium lib. IV: & Arrianum lib. II. Eam condiderunt Euxi vel Hevæi gens Edomitica, de qua Genes. XXXVI & Jos. XXIV. Isidorus lib. XV Org. *Gazam oppidum Palæstinæ condiderunt Euæi, in qua habitarunt Cappadoces, priscinis cultoribus interfectis. Vocata autem Gaza, eo quod ibi Cambyses rex Persarum thesauros suos posuit, cum bellum Ægyptiis intulisset. Persarum enim lingua thesaurus Gaza nominatur.*

[41] Οὕτω δὲ Περσῶν τὰ χρήματα καλούντων.] Egregie ad rem faciunt verba Curtii lib. III: *Igitur, quasi parum munimentis oppidi fidens, ante solis ortum pecuniam regiam, quam Gazam Persæ vocant, cum pretiosissimis rerum efferri jubet.* Addam præterea verba Servii ad lib. I. Æneid. etiam existimantis hanc urbem inde nomen habere: *Gaza Persicus sermo est, & significat divitias, unde Gaza urbs in Palæstina dicitur, quod in ea Cambyses rex Persarum cum Ægyptiis bellum inferret, divitias suas condidit.*

[42] Ἐκλήθη δὲ Γάνη.] Hujus rei Stephanum nostrum testem adducam, qui voce Γάνη hac de re mentionem facit: Τὸ ὄνομα Γάζης μέχρις Ἀγήσιλα πίλαρχος Γάνην λέγει. Γάνη δὲ ἡ Γάζα καλεῖται.

[43] Ἐκλήθη δὲ Μινῶα.] Stephanus in voce Μινῶα hac de re mentionem facit: ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γάζα Μινῶα. Minoæ nomen aliunde defluxit Cl. Bochartus: scilicet à Minoa, cujus nominis fuit pater Samsonis. Deinde addit, *Minoam* esse pro *Madmena*, vel *Menoida*. Nempe è duabus Gaza altera erat Madmenæ propior, quæ & Menois dicta est. Hieronymus in Locis: *Mademana in tribu Judæ, cujus meminit Esaias. Et nunc est Menois oppidum, juxta civitatem Gazam.*

[44] Ὃ δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνᾶν.] Salmasius ad Ælium Lampridium legit: ὃν δὲ καθ' ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρνάν. Censeo viros doctissimos vehementer in eo falsos esse, qui hæc accipiunt de templo Jovis à Gazæis *Marnan* dicto, & non de ipso Jove. In margine sui Stephani arbitratur hæc verba esse transposita & hoc modo in ordinem redigenda, de jam dicta emendatione nullam mentionem faciens: ἃ δὲ ἐκάλουν Μαρνᾶν, τὸ καθ' ἡμᾶς ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ.

[45] Τὰς παρθένους δὲ ἅτε Κρῆτις σεσημειωμένου Μαρνᾶν.] De Gazæorum Marna Hieronymus aliquoties in epistad Lætam: *Jam & Ægyptius Serapis factus est Christianus: Marnas Gaza luget inclusus, & eversionem templi jugiter pertimescit.* Et in vita Serapionis mulier Gazensis obnixe orans Hilarionem, ut Gazam pergeret, & tribus filiis moribundis succurreret, ait: *Glorificetur in urbe gentilium nomen domini Salvatoris, & ingrediatur servus ejus Gazam & Marnas cornuat.* Et in Esa. lib. VII: *ejus Gazam & Marnas templum Gazæ in Serapium Alexandriæ, & Marna templum Gazæ in ecclesias Domini surrexerunt.* Hinc satis manifeste liquet, non pro templo, sed numine aliquo hanc vocem sumi debere. Præterea apud Cretenses *virgo* non *marna*, sed μάρτις *martis* dicebatur, quod jam viris doctissimis observatum. Verum ut omnem in hisce verbis difficultatem superemus, transcribam Cl. Bocharti verba, ita enim ille: Dato, tamen non concesso, Cretenses, virgines vocari *Marnas*, an hinc sequitur *Marnan* Jovis, nomen apud Gazæos significare Κρηταγενῆ? Quid dici, potuit futilius? Quin Syris מרנא *Marnæ* est dominus, hominum, ut מרנא Barnas filius hominis. Philo in Flac-

, cum

παροδίτης, Μαρνάν.[46] ὁ πλίτης, Γαζαῖος. A lent. Civis, Gazæus. Vocantur quoque Gazeni, præter rationem, auctore Pausania. Ab indigenis etiam Gazitæ dicuntur. Præterea κέραμοι [id est, fictilia] nuncupantur Gazitæ. Hoc enim similiter procedit, ut Æginetæ & Æginæi juxta differentiam, formis sibi adversantibus. Nam cives Æginetæ & Gazæi: cerami vero Gazitæ & Æginæi appellantur. Est quoque gens Galatarum quæ aurum gestat, cujusque nomen per ᵠ scribitur, teste Euphorione. Nominantur etiam Gazatæ per A, ut Polyhistor perhibet. Est item Gaza Thraciæ munimentum.

λέγοντες Γαζίνους θαλάσσης, ὡς Παυσανίας. λέγοντες Γαζίτας θηβαῖς τοῖς ἐγχωρίοις. καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται,[47] Γ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφοράν, ἐναλλαττόμενον ἢ τὸ τύπων. οἱ μὲν γὰρ πλίται Αἰγινῆται, οἱ Γαζαῖοι. [48] οἱ δὲ κέραμοι, Γαζῖται Γ Αἰγιναῖοι. [49] εἰσὶ [50] καὶ ἄλλο ἔθνος Γαλατῶν [51] χρυσοφορῶν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται Γ ἀπὸ Γ α Γαζίτης, ὡς Πολυίστωρ. ἔστι δὲ Γάζα τείχισμα Θρᾴκης.

GAZACA, urbs Mediæ maxima, cujus meminit Quadratus libro VIII Parthicorum. Arrianus vero libro IV Parthicorum magnum vicum appellat, secundum singularis numeri casum adducens. Gentile, Gazacenus, uti à Mazaca Mazacenus.

ΓΑΖΑΚΑ,[52] πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κυαδρατος[53] ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν. Ἀρριανὸς δὲ κώμην μεγάλην αὐτὴν φησιν, ἐν Παρθικῶν πέμπτῳ, καὶ ἐνικῶς τὴν Γαζάκα λέγων. τὸ ἐθνικὸν, Γαζακηνὸς, ὡς ἀπὸ Μαζακα Μαζακηνός.

GAZUS, urbs Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum belligeravit, habens inurum lino vestitum, juxta Dionysium libro III Bassaricorum.

ΓΑΖΟΣ,[54] πόλις Ἰνδική,[55] κατὰ Διόνυσον πολεμήσασα μετὰ Δηριάδης, λινοῦν ἔχουσα τεῖχος, καθὰ Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν,

Γηριάν τε, Ῥόδοΐν τε,[56] καὶ οἱ * τείχεα Γάζου,

Geriam, & Rhodoën, & lineis muris Gazum.

[46] Μαρνάν.] Quemadmodum Μάρνη scribit τὸ κύριον ἀναπεπλασμένως πάντως Σύρους. Illud, Μάρνη deflexum est ex τὸ Mar. Dæmones superbissimos affectasse titulos evidentissimis documentis constat, unde in iisdem & vicinis regionibus dicti Bahalim & Molechim, id est, domini & reges: sed imprimis sibi nomen Manæ arrogare potuerunt, & dici hominum dominus, ut ita, quantum poterant, supra filium Dei efferret: qui apud Danielem cap. VII: 13 simpliciter appellatur בר אנש filius hominis. Præterea Talmudici meminere Dæmonis cujusdam dicti מרי Mari, qui si compositionem hujus nominis ingrediatur significabit Deum dominum, sive Jovem ad mentem horum idolatrarum.

[47] Ὁ πλίτης Γαζαῖος.] Goltzius Titi nummum divulgavit cum inscriptione ΓΑΖΑΙΩΝ. Etiam apud Arrianum lib. II hoc gentile occurrit. Marinus in Procli vita Οὐσιανοῦ δ' Γαζαῖον meminit.

[48] Καὶ Αἰγινῆται πρὸς τὴν διαφορὰν &c.] In aliis editionibus hæc verba & quæ sequuntur, non comparent: in eis tamen, nulla mentione de defecta facta, totus locus quasi plane esset integer publicatur & vertitur; quam revera levium scribarum fraude truncatus & mutilus fit: nam in hasce editis hunc in modum concipitur: Καὶ ἐστι ἔθνος τῆς Αἰγύπτου ὃ Γαζῖται. Γαζῖται Γ Αἰγιναῖοι. οἱ δὲ κεράμοι, quam divulgavi, Vossiano codici acceptam referro, cujus adjumento multas lacunas refeci, & plurimis locis vitam ac integritatem reddidi.

[49] Οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται Γ Αἰγιναῖοι.] De fictilibus Ægineticis noster mentionem facit in voce Αἰγινα. Αἰγινῆται notter mentionem facit in voce Αἰγινα. Αἰγινῆται δὲ καὶ Αἰγινῆς. Verum quæ conficiuntur apud Gazenses fictilia, non κέραμοι Γαζαῖοι, sed Γαζῖται sunt nuncupandi, quæ vox contrariam τῆς Αἰγιναῖοι terminationem obtinet.

[50] Εἰσὶ δὲ ἄλλο Γ &c.] Illud εἰσὶ, in Xylandriana editione præcedentibus adhæsrens, auctoritate vetustiorum editorum, ad priorem sedem revocavi.

[51] Καὶ ἄλλο Γ ἔθνος Γαλατῶν.] Varia admodum hujus vocis scriptura est. Plutarcho vocantur Γεσσάται in Marcello. Polybio lib. II Γαισάται. Etymologo Γαισῆται, & Pharorino Γαζῖται. Est nomen militum mercenariorum apud Gallos, non vero gentis, ut optime ex Orosio docet Cl. Bochartus: *Cum etiam ex ulteriore Gallia ingens adventare exercitus nuntiaretur, maxime Gæsatorum, quod nomen non gentis, sed mercenariorum Gallorum est.* Etymologici Mag. Auctor gentem esse existimat, ut & Strabo, de illa lib. V ita scribens, Μοίρας δὲ τῶν Κελτῶν, ἴσον Βοίων, καὶ Τευτόσαγες, καὶ ἄντικα Γαισάται. Ad quem locum vide Casaubonum, nonnulla de vocis etymo tradentem; verum præplacet quod de ejus origine occurrit apud eundem Bochartum de Phœnicum coloniis lib. I. cap. XLII.

[52] Γάζακα, πόλις μεγίστη.] Cod. Voss. numero multitudinis Γαζακαί, quod minime probo, cum apud Ptolemæum & alios Γάζακα legatur. Ammianus lib. XXIII: *Habet autem etiam civitates quibus clariores sunt Gazaca, & Nanibus, & Oriopana*

[53] Ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν.] Salmasius in MSS Palatinis invenit, ἐν ὀγδόῳ Παρθυαίων, hinc conjectans rescribendum esse, Κυαδρατος ἐν ὀγδόῳ Παρθυαίων, quod etiam in margine sui libri ad vocem Παρθυαίος admonet.

[54] Γάζος, πόλις Ἰνδική &c.] Quod Dionysius in Bassaricis, idem Nonnus de muris hujus oppidi in Dionysiacis cantat, cujus verba apprime ad rem facientia huc transcribam:

- - - - Καὶ ὁτε λιτοερκεῖ κόλπῳ
Γάζῃσι ἐπορεμάσσατο λινοπλοκίοις ἐρυκλοις
Ἀμφ' ἀκμὴς ἱερῆς, καὶ ἄπορα δεῖμα θεμείλια
Χαλκῷ ἠμείψατο ὑφάσμασι ἡμιβρότοις.

[55] Καὶ Διονύσιος.] Optime hunc locum supplevit Xylander: nam neque in Aldina, neque in Florentina poetæ nomen conspicitur.

[56] Καὶ οἱ * * τείχεα Γάζου.] In omnibus editis reperitur lacuna, & nihil juvant hic MSS. Gerartus Falkenburgius

[57] Τοῖον μιν κλαυτῖο λινῷ πέρι πῖ- A
χον ἐέρσῃ,
Ἀ'σφέλου δήοισι, [58] καὶ εἰ παχυδάλ-
κεον ἦεν,
[59] Ὡ'ς μὲν μάλα δή π Δίμπερες ὀρ-
γυῖσι, B
Μετρητὸν [60] πυύρεσιν. ἀπὲρ μηκὸς π
καὶ ἰθυὺ,
Ὅ'σσον ἀνὴρ δοιοῖσιν [61] ἐν ἠελίοισιν
ἀνύσῃ,
Η'ὼ ἓν [62] κνέφας ἄκρον ἐπιχρόμενο C
ποσὶν ἴσοι.

τὸ ἐθνικὸν, Γάζιο.

ΓΑ'ΖΩΡΟΣ, [63] πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαζώριο· ἡ γὰ Ἄ'ρτεμις αὐτόθι Γαζωρέα πιμᾶται.

ΓΑΘΕ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεάτης· Παυσανίας ὀγδόῳ, [64] Γαθεάτης δ' Κρομίτιδο χώρας.

ΓΑΙΤΟΥ'ΛΟΙ, ἔθνο Λιβύης. [65] Ἀρτεμίδωρο Γαιτυλίους αὐτὲς φησιν. ἡ χώρα, Γαιτυλία. ἐν ᾗ μεγάλοι ἀσπάραγοι, πάχο μὲν Κυπρίῳ καλάμῳ, [66] μῆκος δ πηχῶν δυοκαίδεκα, ὡς Ἀ'θηναῖο ἐν δδεκάτῳ Δειπνοσοφιστῶν.

ΓΑ'ΛΑΔΑ, χώρα Ἀραβίας· [67] καὶ Γαλαδηνή. D

[57] Τοῖον μιν κλαυτῖο λινῷ &c.] Cod. vulnanus κλαυστῖο, quæ vox est nihili: confirmat tamen conjecturam Salmasii, qui in ora sui libri reponendum præcipit κλωστῖο, addens de hac conjectura non debere dubitari. Falkenburgius ad Nonnum legendum arbitratur, τοῖον μιν γλαυκῷο λινῷ &c. Salmasii conjectura, utpote codicibus manu exaratis magis respondens, præ altera amplectenda videtur.

[58] Καὶ εἰ παχυδάλκεον ἦεν.] Vossianus calamo exaratus: καὶ οἱ παχυδάλκεον εἶεν.

[59] Ὡ'ς μὲν μάλα &c.] Palatinorum vetustissimus exhibet: ὡς μὲν μάλα &c. Unde Salmasius conjicit legendum: τῷ μὲν μάλα δή π &c. Hanc conjecturam in versione sequi libuit.

[60] Πυύρεσιν.] MS Vossianus contra metri legem exhibet πυσσύρεσιν. Videsis de hac voce Etymologici Mag. Auctorem & Hesychium.

[61] Ἐν ἠελίοισιν αὐσῃ.] Sic optime edi curavit Xylander. Codex Vossianus, ἐν ἠελίοισι αὔσασα, quod est nullius momenti. Eandem lectionem etiam Aldina & Florentina agnoscunt.

[62] Κνέφας.] Male chartaceus Voss. ἀνέφας.

[63] Γάζωρο.] Existimo eandem esse urbem, quam alio loco Ἄ'ζωρον ex Strabone, & ex Arriano Ἄ'ζωρεα appellat: nam τὸ Γ aliquando in principio tollitur, sic pro γαῖα dicitur αἶα, pro Γάζα Ἄ'ζα.

[64] Γαθεάτης δ' Κρομιτίδος χώρας.] Non censeo hanc lectionem, quam edui & MSS constanter exhibent, sani coloris esse, nam apud Pausaniam libro citato *Gatheatarum* memoria reperitur, sed non *Gatheatarum*, quo nomine Epitomatori nostro cives insigniuntur. Totum Pausaniæ locum transcribam, ut tanto clarius nostri auctoris σφάλμα innotescat omnibus: Ἐκ Μαντινείων δὲ ὁδὸς ἐπὶ τ Ἀλφειὸν, ὁπόσον πέντε σταδίοις ἐ δέκα· κεῖθι τῶν Γαθεατῶν καλεμένων ἐκλείψαντι ἐς τ Ἀλφειὸν· ἐς δὲ τ Γαθεάτην ἀφίκηται ἀπὸ κρήνης ὁ Καρίων. τοῦτο μὲν δὴ οἱ πηγαὶ χθόνιοι τ Αἰγυπλιέως, ὑπὸ δ Ἀστάκιον δ Κρομίτιδο τὸ ἐπὶ θαλάσσῃ τ Γαθεάτης δὲ τ Κρομιτίδος χώρας ἐν Γαθεάτις. Hisce in verbis duntaxat de Gatheis Arcadicis, & de fluvio Gatheata recta est mentio, quæ cum vetustissimo meo Pausaniæ manu exarato codice collata, in mendi suspicionem venire nequeunt. Non nego tamen à voce Γαθεάτης, civis nomen Γαθεάτης deduci posse, quod apud Pausaniam non invenies.

[65] Ἀρτεμίδωρο Γαιτυλίους αὐτὲς φησι.] Etiam Eustathius ad Dionysium perhibet, eos ab Athenodoro sic appellari. Adducam ipsa verba, ut maculam eluam: Οἱ Γαιτοῦλοι μείζονι ἴσο Λιβύων. τούτους Ἀρτεμίδωρο Γαιτυλίους λέγει. Verum quis ille Athenodorus? Lego confidenter Ἀρτεμίδωρο, qui in opere geographico etiam Gætulos recensuit. Eustathium hæc ex Stephano hausisse, res clara est atque evidens: nam idem illo mox de asparagorum magnitudine hæc subjungit: Γεγρᾶ δὲ μεγίστους ἀσπαράγους φυτοῦ παρ' αὐτοῖς.

[66] Μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα.] Paullo aliter in Athenæo legitur: Ἐν Λιβύῃ δὲ φασιν οἱ Γαιτοῦλοι χόρτον (Scilicet asparagos) πάχο μὲν Κυπρίῳ καλάμῳ, μῆκος δὲ πηχῶν δώδεκα. Non exigua sane differentia est inter duodecim cubitos & duodecim pedes, ut nos docet Suidas: Πῆχυς, τὸ κατὰ τ ἀγκῶνα μέχρι τ ὀνυκτόλων τ χειρὸς ἑκτημόριον· ὁ πῆχυς ἔχει πόδας β'. ὁ δὲ πὺξ, δακτύλους ιϛ'.

[67] Καὶ Γαλαδηνή.] Apud Josephum libro Epitomatori allegato reperitur Γαλαδὶτις & Γαλαδῖται. Αἱ δὲ πόλεις αἱ ἐφεξῆς τοῖς φυγοῦσι λαοδιγμένοις ἦσαν αὗται. Βόσορα μὲν ἐπὶ τοῖς ὁρίοις τ Ἀραβίας. Ἀσάμωνα δὲ τ Γαλαδηνῶν χώρας &c. Et cap. v ejusdem libri: Οὗτος ὑπ ἐκείνων τ ἀνηκόντων ἐπὶθηται τοῖς Γερασηνίταις Ὧρας, ὁ τ Γαλαδηνῶν ἡγεμὼν Γαυλανίτο βασιλεύς. Ultimum locum innuere videtur

Quemadmodum ipsam connexi lini murum circumsepit,

Asperum bellicosis, quasi totus esset ferrum.

Altitudo quidem profecto ab omni parte ulnis

Mensurabilis quatuor. Sed longitudo & rectitudo

Tanta est, ut vir duobus diebus eam absolvat,

Ab aurora in multam noctem accelerans pedibus suis.

Gentile, Gazius.

GAZORUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Gazorius. Ibi enim Diana Gazoria colitur.

GATHEÆ, urbs Arcadiæ, cujus cives Gatheatæ vocantur, auctore Pausania libro VIII. Gatheatæ Cromitidis regionis.

GÆTULI, gens Libyæ. Artemidorus eos Gætylios appellat. Regio, Gætulia, in qua magni asparagi, qui arundinis Cypriæ crassitudinem, & duodecim pedum longitudinem habent, teste Athenæo libro II Deipnosophistarum.

GALADA, Arabiæ regio, quæ & Galadene dicitur.

λαδλωή. Γ ὥσπερ ἐν πιτέρτῳ Γ ἐδαϊκῆς ἀρ- A dicitur. Josephus libri IV Antiquitatum Judaïcarum Galaditin nominat.
χαιολογίας, Γαλαδιτὶν Φησι.

ΓΑΛΑΔΡΑΙ, [68] πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. Λυκόφρων,

[69] Σᾶναι Γαλάδρης τ' στρατηλάτῳ λύκῳ.

ἔστι δ' ὄρ. Γάλαδρ., ὁπὸ Γαλάδρου Γ' B Ἠμαθίης παῖδες. [70] οἱ δ', ὅτι ὁ Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. ὁ πολίτης, Γαλαδραῖ.. Λυκόφρων,

---- Καὶ [71] Γαλαδραῖον πέδον.

τὸ κτητικὸν ἐθνικὸν Γαλαδραίκιον. [72] Πολύβ. C ὃ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικὸν Φησι.

ΓΑΛΑΡΙΝΑ, [73] πόλις Σικελίας, κλῆμα Μόργης Σικελῶν. λέγεται δὲ Γαλαρία χώρα. [74] ὁ πολίτης, Γαλαρῖν., καὶ Γαλαρῖνος, καὶ Γαλαρῖναῖ.

ΓΑΛΑΤΑΙ, [75] οἱ ἀπὸ νότου τῆς Παφλαγονίας, ὑπὸ τ' ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν, οἳ πλανηθέντες πολὺν χρόνον, καὶ καλλαβόντες πολλὴν χώραν, ἅπερ ὠνόμασαν. παρήκμη δὲ τὰ Γαλατῶν ὀνόματα. ὑφ' ἑνὸς δὲ Γ ἔθνους Γαλατία, ἡ χώρα.

ΓΑΛΕΩΤΑΙ, ἔθν. ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ, [76] ὑπὸ Γαλεῶτ' ἀπόλλωνος, καὶ Θεμιστοῦς, ἧς θυγατρὸς Ζαβίας, καὶ βασιλέως τ' Ὑπερβορέων, ὡς ἱστόρησε Π

[77] ἐν τῷ

GALADRÆ, urbs Macedoniæ in Pieria, de qua Lycophron:

Adulari Galadræ duci lupo.

Est quoque mons Galadrus, à Galadro Emathii filio nomen habens. Quidam perhibent, Galadran urbem condidisse. Civis, Galadræus. Lycophron:

---- *Et Galadræum campum.*

Possessivum oportebat esse Galadraïcum. Verum Polybius libro III Galadrænum inquit.

GALARINA, oppidum Siciliæ, Morgi Siculi opus. Et regio Galaria appellatur. Oppidanus, Galarinus, & Galarina, & Galarinæus.

GALATÆ, Paphlagonibus sunt ad austrum, sic dicti à Galatis Celticis, qui diutissime vagati, postquam hanc regionem occupassent, eam sic appellarunt. Galata deducitur à voce Gallus, auferendo alterum Λ. Et regio Galatia vocatur.

GALEOTÆ, gens in Sicilia, sive in Attica, à Galeota filio Apollinis & Themistûs, quæ Zabii Hyperboreorum regis filia fuit, nomen habens, quemadmodum in

voce

videtur Stephanus, sed quod in vulgatis ejus codicibus Γαλάται reperiantur, minime probo, nam toto lib. IV hæc vox non occurrit. Hinc est quod existimem eum illum in locum incidisse, ubi nunc in Josepho Γαλαδηνὸς excusum reperitur, quod fortassis Stephani transcriptores in Γαλάτας mutarunt. Galadenorum regio nomen fortita est a colle quodam, cui nomen Γαλάδης, teste Josepho lib. I Antiq. cap. XIV. Καὶ πᾶς πόλις πρὸς ἐπὶ τοῦτο ἐπεισφέρηται ἔθνη ἐμοὶ τοῦτο, ὡς ὡς ἀπὸ ἀστοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦτο ἐπεισφέρηται. ὧν Γαλάδης λέγεται ὁ ἔθνος, ἀφ' οὗ δὲ τοῦ Γαλαδηνοὶ καλοῦνται οἱ γῆδε.

[68] Γαλάδρα, πόλις Μακεδ. &c.] Admodum instabilis hujus vocis scriptura in antiquorum scriptis conspicitur, ut ante nos Ortelius observavit. Aliis dicitur Κάλαδρα, unde Canaltrænum promontorium apud Nicandrum alibi assignat. Eadem urbs Stephano dicitur Χαλάσρα, quod Lycophronis verbis confirmat, in cujus codicibus id nomen etiam diversimode exaratum fuit, ita enim Scholiastes: Χαλάσρα δὲ ἡ Κάισσρος πόλις, ἡ λίμνη Μακεδόνιος, ἀφ' ἧς ἐκάλουν Μακεδόνιοι Φασὶν. Καὶ Ἀπολλόδωρος. ἡ δὲ κρηνὴ φασὶ, Χαλκάδης λύκος. Illud Λίσσρος apparet vitiatum, pro eo aut Κασσρος, aut Χαλασσρος videtur reponendum. Ab Herodoto lib. VII appellatur Χαλάσρα & ad fluvium Axium prope Sindum collocatur: Πλὴν δὲ ἀπίκετο ἐς τὸ Ἄξιον ποτ. ὃς ἐκ Παιονίης ῥέων διὰ Σιδέος τε πόλιος καὶ Χαλάστρου, ἐς Σίνην Γαλάδρης.] Libri calamo exarati: Σίνᾳ Γαλάδρας male. Ilicius, hujus versiculi partem in commentariis citans, legebat Χαλκάδης λύκῳ. In Lycophronis vulgatis hodie legitur: Σᾶναι Χαιρήδρης τ' στρατηλάτῳ λύκῳ. Sed in Meurii editione ad marginem conspicitur Γαλάδρης, quæ Stephani nostri lectio est, quanquem pessime in editionibus Xylandrianam præcedentibus legatur: Σᾶναι Γαλάδρ. τ' στρατηλάτῳ λύκῳ.

[70] Ὁ δὲ, ὅτι ὁ Γαλάδρας.] Articulus abest ab omnibus editionibus, quem ex MSS revocare placuit.

[71] Γαλαδραῖον πέδον.] Hæc verba hodie in Lycophrone non reperiuntur. Haud longe à versiculo supra allegato legitur: Θεσσαλικῆς ἄμφω Χαιρήδρας λύκω. Quæ verba cum alio loco à Stephano in medium adducantur, non est quod existimem, ea ab ipso innui.

[72] Πολύβ. δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδρικὸν.] Numerum procul dubio esse falsum, ante nos suspicabatur Cl. Jacobus Gronovius, censens forte legendum: τριακοστῷ τρίτῳ. Illud possessivum Salmasius corruptum judicat, videndus ad marginem sui Stephani 1 ἀπαδεκτὸν, de quo certiores essemus, si in hodiernis Polybii libris extaret.

[73] Γαλάδεινα, πόλις Σικ.] De hoc oppido ejusque incolis legendus Diodorus Sicul. lib. XVI & XVIII. Vulgo nunc *Gagliano* appellatur, teste Cluverio.

[74] Ὁ πολίτης, Γαλαρῖν.] Illud optime deducitur ἀπὸ τῆς Γαλαρίας: verum τὸ Γαλαρινοῦ. à voce Γαλαρινα, quemadmodum ad marginem sui Stephani observat Salmasius.

[75] Γαλάται, οἱ ἀπὸ νότου τῆς Παφλ.] De hac gente Stephanum in Ἀγκυρᾳ, & nostros ad illam vocem commentarios legito. Timæus apud Etymologicographum Galatiæ ets mon deducit à Galata Cyclopis & Galatiæ F. vel quod Galli stipendia facientes tempore Cæsaris Augusti, ibi relicti fint. Γαλάται, χώρα, ὀνομάσθη (ὡς φησὶ Τίμαιος.) ἀπὸ Γαλάτης Κύκλωπος ἐ Γαλατίας θυ, ἢ ἀπὸ τ' ἐν αὐτῇ νῦν Καίσαρος Αὐγούστου τραπέντων Γαλατῶν τραπέντων. Primam verborum partem ex Timæo esse desumptam, facile crediderim: quæ enim post copulam disjunctivam sequuntur, Timæo adscribi nequeunt. Floruit ille sub Ptolemæo Lagi F. & Ptol. Philadelpho, cum Agathocles in Sicilia regnabat, & in Italia bellum Tarentinum gerebatur. Præterea Galatiæ appellatio multo vetustior est, quam ut originem suam temporibus Augusti debeat. Adeo ut ridiculum Grammatici, non vero Timæi commentum sit, Galatiæ nomen ætate Augusti à Gallis promanasse.

[76] Ἀπὸ Γαλεῶ.] Constanter sic legunt MSS & editi. Suspicor legendum, ἀπὸ Γαλεώτου. Sequentia hujus sectionis evolventi, nulla erit ambigendi materies.

77 ἐν τῷ περὶ Τελμισσ. πῆς ἦ, ὅπ 78 Γα- A
λεῶπ μάντων εἰδ. Σικελῶν. 79 Γα-
λεὸς ἦ, ᾧ ὁ ἀσκαλαβώτης. 80 φιλύλλι.
Ἀνγεί,

Ὁ πάππ. λῶ μοι γαλεὸς ἀστερίας.

81 ἴσως ἀβπεπίκιλπ πάζων. καὶ 82 Ἄρ- B
χιππ. ἰχθῦσι,

83 Τι λέγῃς σὺ μάνλας; εἰσὶ γὰ γαλάοσποι

84 Γαλεοίρε πάντων μάνπων σοφώπατοι.
Φασὶ ἦ, 85 τ πρῶπον ἐξ Ὑπερβορέων Τελ- C
μισσὸν, ὅις ἔρεσσον ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ, τ μὲν
ὀπὶ ἀναπλας, τ ἦ ὀπὶ δυσμὰς πλεῖν. ὅπερ
π ἀνπῶν ἰνομένων ἀεὶπὸς ἱερπάσῃ πὰ μη-
ρία, βωμὸν ἐπποῦσι ἱδρῦσαι. Γαλεώπης ἐν
ἐν Σικελίᾳ, ᾗ Τελμισσὸς ἐν 86 Καρίᾳ ἦλθεν, D
ἔνθα Ἀπόλλωνος Τελμισσίε ἱερόν.

ΓΑΛΗΨΟΣ, 87 πόλις Θρᾴκης, ᾗ Παιόνων· Ἑκαπαῖος Εὐρώπῃ. 88 Θουκυδίδης πεπάρτῃ ἑπέρᾳ λεγ, ᾗ Γαληψὸς ἀ πολλῷ ὕσερον, ᾗ Οἰσύμῃ. πὰ δ ἐς ψ. ἐπερδισσύλλαβα, ὀξύνεπαι. 89 σκινδαψὸς (ὀρχάνης ὄνομα, E

77 Ἐν τῷ περὶ Τελμισσ.] Dubium non est, quin Epitomatoris fraudi & memoriæ infirmitati fit imputandum, quod ne πῆς quidem illa in voce de Zabio Hyperboreorum rege superiit.

78 Γαλεώπαι μάνπων εἶδ.] In Sicilia à Stephano tria nomine Hyblæ oppida enumerantur, quorum secundum ipsi Megaris, & Galeotis appellatur, unde *Galeotæ* portentorum interpretes nomen accepisse visi sunt, de quibus Cicero lib. 1 Divinat. Ælian. Var. hist. lib. XII cap. XLVI, & Stephanus in voce Γ. Verum hoc loco noster aliam nominis originem tangit, id deducens à Galeo (vel potius Galeota) Apollinis & Themistûs F. Sic passim Græculi in tradendis urbium & gentium etymologiis parum sibi constant. Vide Cl. Bochartum de hoc vocabuli etymo meliora & certiora docentem lib. 1 de Phœnicum coloniis cap. XXVIII.

79 Γαλεὸς δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης.] Sic mihi codex Vossianus suppeditavit; libri ante nostram editionem excusi: Γαλεὸς δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης. Bochartus in Hierozoico pro Γαλεὸς legendum censet γαλιώτης. Itaque apud nostrum grammatici existimaverint, Galeotas Siculos ab hujus animalis industria nomen traxisse. Multa de ascalabote dici possent, sed actum ageret, qui post Salmasium & Bochartum, quædam addere niteretur.

80 Φιλύλλι. Ἀνγεί.] Editi omnes & calamo exarati, fortassis ex compendiaria scriptura, constanter exhibent Φιλλιος Αἰγεῖ, quod nos, admonentibus Xylandro & Salmasio immutavimus. Sed quod pro Ἀνγεῖ Salmasius Ἀνγῆ rescribere conetur, probare nequeo: nam Suidas in iis quæ de Philyllio scripsit, notante Casaubono ad Athenæum, duas fabulas agnoscit, quarum altera Ἀνγδὶς, altera Ἀνγὴ inscribitur. De Philyllio passim apud Athenæum mentionem factam reperies.

81 Ἴσως ἀβπεπίκιλπαι.] Hæc lectio non satis sana videtur Salmasio, in Plinianis Exercit. emendanti: Ἴσως ἀβὲ τὸ πεπίκιλπαι πάζων. Legerem potius: Ἴσως διὰ πεπίκιλπαι πάζων.

82 Ἀρχίππῳ ἰχθῦσι.] Hujus poëtæ nomen in Athenæi Deipnosophisticis frequentissimum est.

83 Τι λέγῃς σὺ μάνλας;] MSS Palatini Salmasio exhibebant: τὶ λέγῃς σὺ; μάνπες γὰρ &c.

84 Γαλεοὶ γὰ πάντων.] Sic illos vates etiam Hesychius appellavit: Γαλεοί, μάνπες ὕπνι παρὰ τοῖς Σικελίαις.

85 Τὸν αὐτῶν ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσόν.] Aquam multo facilius ex silice expressurum, quam ex hoc loco ullum sensum. Optime monet Salmasius ad oram sui Stephani, hunc locum esse mutilum & corruptum, quem sic emendandum existimat: Φασὶ δὲ τ Γαλεώπην ἐξ Ὑπερβορέων, ἣ Τελμισσὸν, οἷς ἔρεσσεν ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ &c. Nam Galeotes & Telmissus infra conjunguntur: Γαλεώπης ἦν ἐν Σικελίᾳ, ᾗ Τελμισσὸς ἐν Καρίᾳ ἦλθεν. De duobus istis verba seculæ in genuino opere Stephanum, & fortassis etiam Epitomatorem, liquet satis ex his loquendi formulis: οἷς ἔρεσσεν, & αὐτῶν ἰνομένων. In MSS quos inspicere liquit nulla huic loco præbia inveni.

86 Καρίᾳ ἦλθεν ἐν τῷ Σικελ.] Hæc & quæ sequuntur, hunc in modum Salmasius in margine sui libri correxit: Γαλεώπης ἦν ἐν Σικελίᾳ, ᾗ Τελμισσὸς εἰς Καρίαν ἦλθεν. Excusari tamen aliquo colore hoc loquendi genus posset, cum Græci pariter & Latini præpositionem *in* contra communem Technicorum canonem, promiscue nunc cum accusandi, nunc cum [illegible] usurparint. Hinc [illegible] projectum esse, hæc habet:

Πῶς δ' ἡκεφ' Φερέφαπα, ἄμφ' ἀ' ἐπλῆ κρῆδεμνα
Κάπποπ' ἐν Λιμνῳ.

Hyginus Fab. XCII: *Juno, Venus, Minerva formam sibi vindicare cœperunt: inter quas magna discordia orta. Jovis imperat Mercurio, ut deducat eas in Ida monte ad Alexandrum Paridem.*

87 Γαληψὸς, πόλις Θρᾴκης.] Non ambigo, quin Stephanus ut passim, urbis appellationem ab heroë quodam deduxerit, de quo hac sectione nulla reperiter mentio. Librarii, qui sese in transcribendo hoc breviario tam turpiter dedere, ut simile vecordiæ exemplum posteritas non viderit, totius versus lacunam fecisse videntur, qui apud Etymologicographum invenitur, ubi oppidi appellatio à Galepso Thasi & Telephæ F. deducitur: Γαλήψως, πόλις Θρᾴκης· ἀπὸμφως δ' ἀὸ Γαλήψ ἔ ὃν Θάσ πῶς, ᾗ Τηλέφης. ὁ πολίπης, Γαλήψ., πὰ εἰς ψ. ἰὼν ἐ δὲ, συβαλὼν ἐξωσπᾳ, σκινδαψὸς (ὀρχάνε ὄνομα, ᾗ κόρον. πίθπαι ἔ πρ' ὕδπος, ὡς πὰ πραχλαφ.) Χοιροψὸς, ᾗ Καλ ψὸς. Ultima vox metathesin passa est, confidenter ex Stephani epitome desumpta esse, talpa cæcior est. In voce Βῶμος, librarii etiam totum versum, qui de urbis etymologia loquebatur, neglexerant, quem MSS ope reduxi, quemadmodum suo loco videre licet.

88 Θουκυδίδης πεπάρτῃ.] Integer Thucydidis locus libro allegato sic invenitur: Καὶ Γαληψὸν ἃ πολλῷ ὕσερον, ᾗ Οἰσύμην, εἰσὶ δὲ αὗπαι Θασίων ἀποικίαι. Sed viri docti apud Thucyd. merito Γαληψὸς reposuere.

89 Σκινδαψὸς, ὀρχάνε ὄνομα.] Sic olim Jobas musicum quod-

ὄνομα, ἢ κύειον. 90 πῆχυν ἔκαστ' ὠδενὸς, A dapsus (instrumenti nomen, & proprium. Ponitur etiam de re nihili, quemadmodum hircocervus) Cherapsus, Lycapsus. Civis, Galepsius.

ΓΑΛΛΙΑ, 91 ἐντὸς Ἄλπεων χώρα. οἱ ἐνοικήτορες, Γάλλοι.

GALLIA, regio ultra Alpes, cujus incolæ Galli appellantur.

ΓΑΛΛΗΣΙΟΝ, 92 πόλις Ἐφέσου· B 92 Παρθένιος ἐν Ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Ἀὐξίθεμιν. πέμπτον, Γαλλήσιος.

GALLESIUM, urbs Ephesi, cujus meminit Parthenius in Epicedio in Auxithemin. Gentile, Gallesius.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας.

GALILÆI, gens Judææ.

ΓΑΛΛΟΣ, 93 ποταμὸς Φρυγίας. 96 οἱ περίοικοι Προμαθίδαι Ποταμογαλλῆται, ἧς C colæ, uti Promathidas auctor est, Potamogalleni vocantur, eosque adducit Polyhistor libro III de Phrygia. Perhibetur Gallum & Attyn exsecuisse pudenda; & quidem Gallum perveniſſe ad Tyriam fluvium, ibique habitaſſe, & amnem Gallum appellaſſe. Ex illo enim pudendis amputatos Gallos nominant.

GALLUS, Phrygiæ amnis, cujus ac-

ἐξηλλάγθαι ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας τρίτῳ· καὶ ὅτι 97 τὸ Γάλλον ἔλεγεν ἀποκόψαι τὰ αἰδοῖα. καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν 98 ἕως τοῦ Τυρίου ποταμοῦ, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον 99 καλέσαι. διὸ ἐκείνῳ τῷ τρόπῳ τιμωμένους τὰ αἰδοῖα Γάλλους καλεῖσθαι.

ΓΑΜΑΛΑ, καπηλεία Συρίας. ὁ οἰκήτωρ, Γαμαλεύς. 1 Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

GAMALA, Syriæ vicinia, incola Gamalensis, teſte Joſepho libro IV Antiquitatum Judaïcarum.

ΓΑΜ-

quoddam inſtrumentum appellavit, teſte Etymologici Mag. Auctore in voce Βλίτρα. Τίνος δὲ τὸ σκυτάλιον, ἀφ' οὗ μικρὸν κάνδιδον. Hujus etiam meminit Athenæus lib. v, & ex eo Euſtathius ad Homerum. Heſychio dicitur κάνδιδον, objecto ſigma: Κάνδιδον, ὄργανα κάνναβος.

90 Τίγνει ἐξ ὧν ἐθνίς.] Sic hanc vocem interpretatus eſt Suidas de re nihili & nugatoria: Σκυτάλιον, ἀφέτορια & rifu dignißima, quæ ab urbe Sicula Ἀφέσσα oriundi Orat. XXIII locus in hanc rem egregius occurrit, ubi σκυτάλιον accipiuntur pro rebus fictis & imaginariis, quæ noſtro idiomate Raſtrelen in de lugt appellantur, hæc ſunt ejus verba: Ταῦτης κρατὸς ἡ φιλοσοφία, ἡ λόγῳ γύμνασις, ἡ γλῶσσα γέμει σκυτάλων. Sic Τραγελάφους Hirco-cervus, quem mox addit Stephanus. Ita & Philoſophorum pro Ente rationis ſumitur, quanquam in Germaniæ latibus nihil frequentius. Perhibet Salmaſius in Plin. Exercit. Lutetiæ Pariſiorum Tragelaphum vieille, quem ſic deſcribit: *Is cornua plane cervina gerebat, mentum promiſſa hirtum barba, & villoſos armos: velocißimi in primo curſu impetus, ſed cito deficientu. Hircum barbatum eum nominant, qui circumferebant.*

91 Χειμάλιος, Λυκάψιος.] Ultima vox eſt nomen pagi prope Lydum, cujus meminit Euphorion in Baccho, teſte Stephano. Sed prima non itidem nota eſt, nam ſic Λυκάψιος, Τραπέζιος, Ταυρομένιος, vel ſimile quid ei proxime reſpondens.

92 Γαλλήσιος, ὁ εἰς Ἄλπεων χώρα.] Salmaſio hic locus videtur vitiatus, emendat enim ad marginem ſui libri: Γάλλος, ὁ εἰς Ἄλπεων χώρα. Illud ὁ εἰς pro ὑπὲρ accipi poſſet. Strabo librum tertium ſic abſolvit: Ἐνθένδε δ' ἐστὶν ἡ ὑπὲρ τὰ Ἄλπεια Κελτική. Et eodem modo librum quartum exordiuntur. Galliam ulteriorem ſive Tranſalpinam Geographus τὴν ἔξω Κελτικὴν appellavit, uti apparet circa finem libri citati, ubi vias ex Italia in Tranſalpinam Galliam ſic deſcribit: Τῶν δὲ ὑπερβάσεων ἡ ἐπὶ τὰ Ἰταλικὰ εἰς τὴν ἔξω Κελτικὴν, ἢ τὴν ὑπὲρ τοῦ Λουγδούνου. Gallia enim ὁ εἰς Ἄλπεις, eſt Ciſalpina ſive Gallia citerior. Strabo lib. v. Ἡ μὲν οὖν εἰς Ἄλπεις Κελτική, τοῦτο κλίνεται τοῖς ὄρεσι. Gloſſæ Cyrilli, εἰς, εἰς, ὅθι σε reſcribendum. Quod ſi Stephanus hic loquatur de Gallia Tranſalpina, quod maxime probabile mihi videtur, Salmaſii conjectura indubitanter amplexanda eſt.

GAM-

91 Γαλλήσιος, πόλις Ἐφέσου.] In agro Epheſino urbem hoc nomine extitiſſe, nemo geographorum, quod ſciam, perhibet: ſed circa illum tractum Strabo lib. XIII montem Galleſium collocat.

92 Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Ἀὐξίθεμιν. Parthenii nomen ſatis frequens eſt apud Etymologicographum & alios, ſed nuſquam hujus Epicedii fit mentio. Putat Salmaſius hunc eſſe Parthenium, quem Suidas Νικαέα, non Φωκαέα vocat. Teſtatur idem Suidas ipſum ſcripſiſſe εἰς Ἀρητὸς ἐπικήδειον, quod noſter fortaſſis nunc ἐπικήδειον εἰς Ἀὐξίθεμιν appellat.

93 Γάλλος, ποταμὸς Φρυγίας.] Non tantum Phrygiæ, verum etiam Bithyniæ fluvius eſt, qui, ex Celænis montibus magnæ Phrygiæ originem ducens, & in Sangarium influens, ultra Pruſam ſe in Pontum Euxinum exonerat. Fabulis, de virtutibus aquæ non immorabor. Vide Plinium lib. XXXII cap. 11. & Ovid. IV Faſtor.

[illegible] τοῦτον εἶναι τὸν ποταμὸν [illegible]. Hunc locum eſſe mutilum, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere: legendum eſſe monet Salmaſius in margine ſui Stephani: Οἱ Ἀζιανοὶ, ὡς Περγαμηνὸς Πολέμωνα, Poſſet quoque reſcribi πρὸς Περγαμηνὸν Πολέμωνα τὸν κριθὸν τὸν Διόνυσον ἀλήθειαν Φησὶ, & accuſandi caſus retineri. Hujus ſcriptoris meminit Athenæus libro XI; Περγαμηνὸς ὁ Ἡρακλείτης ἐξηγούμενος ἐκεῖνα τὰ ὀστᾶ, καθάπερ αἱ διανομαὶ τῶν libro VII Hemijambi ejuſdem auctoris adducuntur. Varie id nominis ſcribitur apud Scholiaſtam Apollonii, obſervante Voſſio, inventitur enim Περγαμηνὸς & Περγαμήδιος.

97 Τὸν Γάλλον ἐς τὰ Ἄττεια &c.] Fabula de Gallo & Attve egregie explicatur à Ger. Joh. Voſſio, in eruditiſſimo opere de Theologia Gentilium.

98 Ἕως τοῦ Τυρίου ποταμοῦ.] Sic edi curavit Xylander, ſed Aldina Florentinaque exhibent, ἐπὶ τὸν Τυρίου ποταμὸν, quam lectionem Codices Palatini Salmaſio, & Voſſianus mihi ſuppeditavit.

99 Καλέσαι.] Chartaceus Voſſianus: Καλεῖσθ.

1 Γάλλους καλεῖσθαι.] Verrius Flaccus: *Galli qui vocantur matris magnæ comites, dicti ſunt à flumine, cui nomen eſt Gallo: quia qui ex eo biberint, in hoc furere incipiunt, ut ſe privent virilitatis parte. Alii putant ideo eos ſibi genitalia incidere, quia violaverint nomen patris matriſve, ne poſſint ipſi fieri parentes.*

1 Ἰώσηπος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολ.] Toto libro quarto Antiquit. Jud. de Gamala nulla fit mentio: ſed libro quarto de Bello Jud. circa initium Gamalæ ſitus luculentiſſime deſcribitur. Tempore Veſpaſiani, op-

ΓΑΜΒΡΕΪΟΝ, πόλις Ἰωνίας. τὸ Ἀ ἐθνικὸν, Γαμβρεικὸς, ὡς Σιγδεύς. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήιον.

GAMBREUM, urbs Joniæ. Gentile, Gambreensis, uti Sigeensis. Scribitur autem cum diphthongo, quemadmodum Gambreïum indicat.

ΓΑΝΔΑΡΑΙ, [1] Ἰνδῶν ἔθνος. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ. [2] λέγονται δὲ Γανδάριοι παρὰ Β αὐτοῖς, [3] δὲ Γανδαρικὴ χώρα.

GANDARÆ, gens Indorum, auctore Hecatæo in Asia. Ab illo etiam Gandarii appellantur, & regio Gandarica.

ΓΑΝΔΡΟΙ, [4] ἔθνος Ἰνδῶν ἀνθιστάχθη Διονύσῳ, ὡς Διονυσιόδωρος Βακχικῶν πεμπτῳ. Ἑκαταῖος δὲ Γανδάρας αὐτοὺς καλεῖ.

GANDRI, gens Indorum, quæ instructa acie contra Bacchum steterit, ut refert Dionysius libro IV Bassaricorum. Hecatæus eos Gandaras appellat. C

ΓΑΡΑΜΑΝΤΕΣ, [7] ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος πέμπτῃ. [8] οἱ πάντῃ ἀνθρώπων φεύγουσι, [9] καὶ παντὸς ὁμιλίαν.

GARAMANTES, populus Libyæ, autore Herodoto libro IV. Hi cunctorum hominum occursum, & omnium commercium refugiunt.

ΓΑΡΓΑΡΑ, πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης, [10] πάλαι Γάργαρος καλουμένη· ὧν [11] Αἰολικῶν ὀνομάζει Στράβων, καὶ Ἑκαταῖος. Ἀλκμὰν δὲ γλυκῶς τὴν Γάργαρον φησιν, [12] ἐν ᾗ κατῴκηκεν Λέλεγας. ὠνομάσθη D

GARGARA, urbs Troadis in cacumine montis Idæ, Palægargarus appellata, quam Æolicam Strabo nominat. Verum Alcman Gargarum dixit genere fœminino, in qua habitabant Leleges. Ita autem vo-

pidum erat cum natura loci, tum arte munitissimum, qui hoc magno cum suo damno expertus est. Hæc urbs cameli similitudinem præ se ferens, inde nomen accepit, sed corrupto incolarum usu pro *Gamela Gamela* inhæsit, uti loco citato Josephus perhibet: Μαχαίτης δὲ ὁ τῶν ὑπερόχων εἰς τὴν ἀφοσίωσιν εἰκόνων ὢν πρόθυμος, ὡς εἰκάζειν καμήλῳ τὸ χῶρον, πᾶς δὲ ἀνήμαστο, τὸ τραχὺ τῆς πλάσεως ἐπικεκλῶσθαι τῇ ὑποχωρήσει. Gentile quod adfert noster etiam eodem libro aliquoties occurrit. Συνηγείρατο δὲ τῶν Γαμαλέων ὑπὲλαμβάνων. Itaque non vereor apud nostrum rescribere: Γαμηλέων ὑπὲλαμβάνων. Γαμηλεὺς, ἀλόητος.

[3] Γανδάριος, Γανδίου ἔθνος.] Male in omnibus editis excusum est, Γάνδιος, Γανδίου ἔθνος, quod Salmasii auctoritate emendare placuit. Nam revera iidem sunt, quamvis distinguat Stephanus, quos ex Hecatæo sequutura sectione, *Gandares* appellat.

[4] Γάνδροι & Γανδάριοι.] Sic etiam Herodoto vocantur, & sub imperio Persico cum Gattagydis, Dadicis & Apparitis conjunguntur, ut in Thalia videre est. Eorum urbs dicebatur Γάνδαρα, observante Salmasio, uti Βάδελος unde Βάδελοι, & Παλαίσκηπα Παλαίσκηψ.

[5] Καὶ Γανδαρικὴ ἡ χώρα.] Horum regio Strabo in libro XV Γανδαρικὴ & Γανδαρὶς appellatur.

[6] Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν.] Cod. Voss. & editi ante Xylandrianam: Γάνδοι, ἔθνος Πάρθων. Salmasius in Plin. hunc locum Stephani citans, legit Γάνδιοι. Iidem sunt Γανδάριοι, Γανδάριοι, Γάνδοι, Γανδαρίδαι & Γανδαρικοί. Latini eos appellant *Gangaridas*, quasi scilicet à Gange hoc nomen invenerint, quod ejus amnis essent accolæ. Servius duobus locis *Gangaridas* apud Virgilium notavit: populos esse, qui circa Gangem habitant. Ptolemæus qui Romanos scriptores in multis sequitur, *Γαγγαρίδας* eos juxta Latinorum vocamen appellat. Nec hoc tantum, sed etiam Γάγγλα eorum metropolim confingit. Sed quam verum hoc sit, videsis apud Salmasium, ex quo hæc hausimus.

[7] Γαράμαντες, ἔθνος Λιβύης.] Populi sunt interioris Libyæ, circa fontes Cinyphi, inter Cyrenen & Æthiopiam: alii tamen ob vicinitatem eos cum Æthiopibus confundunt, quod minime probo. Isidorus in horum regione oppidum Garama collocat, unde populus & regio nomen sortiuntur, ita enim ille: *Garamantis regionis caput Garama oppidum fuit. Est autem inter Cyrenensem & Æthiopiam, ubi est fons qui friget calore diei, & calet frigore noctis.* Casus rectus *GARAMAS* invenitur apud Claudianum.

[8] Οἱ πάντῃ ἀνθρώπων φεύγουσι.] Hæc verba, ut alii observarunt, transtulit Mela lib. I cap. VIII & ex eo Plinius. Melæ verba hæc sunt: *Nudi sunt Gamphasantes, armorumque omnium ignari: nec vitare sciunt tela, nec jacere: ideoque obvios fugiunt, neque aliorum quam quibus idem ingenii est, aut congressus aut colloquia patiuntur.* Hinc concludit Nonius Pintianus in castigationibus ad Melam, hæc Herodoti verba *Gamphasantibus*, non vero *Garamantibus* esse attribuenda. Verum Salmasius nihil in Herodoto mutandum censet, quia Pomp. Mela, Herodotum aliquando in Latinum convertens, in plurimis ab eo divertit. Hinc est quod Pintianus existimet, Stephanum incidisse in mendosum Herodoti codicem, hoc si pro vero constet, quod non putem, etiam Eustathius sua ætate depravatis Herodoti codicibus usus est, ita enim ille ad Dionysium: Οἵ τε οἱ Γαμφασαντες ἐπίσημοι εἰσι, ὡς σαφέστερον Γεφυραῖος πῶς. ὅτι πάντῃ ἀνθρώπων, καὶ παντὸς ὁμιλίων φεύγειν λέγοντων. καὶ ὅτι ὅπλα ἴσχειν ἀπολωλεκῶς, καὶ τὸ Ἡσιόδειον.

[9] Καὶ παντὸς ὁμιλίων.] Herodotus suo idiomate: καὶ πάντως ὁμιλίου.

[10] πάλαι Γάργαρος.] Constanter ita exhibent libri editi & MSS. Sed vereor, ne conjunctis vocibus scribendum sit Παλαιγάργαρος. Noster invocabulo Τάφος haud absimili modo: Ἐκάτῳ δὲ ὁ Παλαίτυφος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Παλαιτύφιος. Idem in Τασσοῦσσα· ἡ πόλις μᾶλλον ἐπλάτυνε Παλαισκήψιν. Hæc si non placent, reponendum Παλαιὸς Γάργαρος auctoritate Etymologici Mag. Auctoris, ita enim ille, Γάργαρος, πόλις Γῆς, ἣ ὑψηλὰ τέτρα κεκλῆσθαι. διὸ κατέλιπον Αἰολεῖς. ἐξ ἧς ἀφῖκτο τὸ κρυσταλλικὸν ὕδωρ εἰς τὰς Γαργαρίδες, καὶ φασιν αὐτὸν ὑπὸ πόδας Γάργαρον. εἶναι δὲ ἱερωμένην, κρηνίδιον Παλαιὸν Γάργαρον. Igitur Gargarenses, ob immensum frigus excelso loco relicto, urbem in imis radicibus & loco plano condidere, atque desertam *Palægargarum* appellarunt. Nihil mirum profecto Gargarenses ob algorem alias sibi quæsiisse sedes, cum Gargara, cacumen Idæ, multa nive semper erant obtecta, uti testatur Epicharmus vetustissimus poëta in fabula, quæ inscribitur Troës apud Macrob. Sat. lib. V cap. XX:

Ζεὺς ὧνεξ νιφοις Γάργαρ' ἐφάπτεται.

[11] Αἰολικῶν ὀνομάζει Στράβων.] Geographus lib. XIII de hoc oppido agit, & ab Æolis condirum perhibet: Οἵτε ἐν Γάργαρα ἔ ἡ Λαμψακὸς Αἰολίων. Ἀσίων δὲ ἐν κλίσεσι τοῦ Γάργαρα, ἐστι δὲ σποδοειδῆμα. Ἐνοίκησε γὰρ αὐτὰ βασιλεὺς σύσπαρτα ἐκ Μιλήτου πόλεως ἐρημώσεως ἐπανίων. Aſio etiam Gargara vicina erant, teste Ephoro libro V apud Macrobium libro citato: Μεθ' ἃ δὲ τὸν Ἄσσον οἰκίσαι Γάργαρα πλησίον πόλις. Idem quoque apud eundem statuit Plinius in Asiæ descriptione: Μεθ' Ἄσσον πόλις ἐστὶν ὄνομα Γάργαρα.

[12] Ἐν ᾗ κατῴκηκεν Λέλεγας.] Antiquis temporibus Leleges eum tractum habuisse, historicorum auctoritate manifestis

μάθη δ'. [11] Ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διὸς, [12] ἡ ἐκ τοῦ Λαρίσσης ἐν Θετταλίᾳ. ἐνθεν ὁ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐδίδαξε γράμματα, εἰς ὃν Ἄρατος εἶπεν,

[13] Λίαζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται,
Παῖδι Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

καὶ Γάργαρος ἄκρα. Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν, ὅτι [14] ἡ μὲν πόλις ψηλοῦ λέγεται, τὸ δ' ἀκρωτήριον ὀξύτερως. [15] Ἑλλάνικος δὲ Γάργαρον φησὶ τὴν πόλιν, λέξ τοῦ σ, ἀλλ' ὅμοιαν σφάλμα εἶναι. [16] ἔστι καὶ Λαμψάκου πολισμάτιον Γαργαρον. ἔστι δὲ [17] ἑτέρα ἡ Γαργάρα, [18] ἡ δὲ Ἠπείρου ἄλλη. [19] τὸ ἐθνικὸν, Γαργάριος· καὶ ψηλοῦς Γαργαρεῖς.

ΓΑΡΓΑΡΕΙΣ, ἔθνος· ὃ μίγνυται τοῖς Ἀμαζόσιν, ὡς [20] Στράβων ἐνδεκάτῃ. τὸ ψηλὸν, Γαργαρεὶς κατὰ πίχνιν, ὡς

tem vocata est à Gargaro Jovis filio, qui à Larissa Thessalica fuit. Ibidem etiam Diotimus Adramyttenus literas docuit, in quem Aratus dixit:

Lugeo Diotimum, qui in rupibus sedet,
Gargarensium pueros beta & alpha docens.

Sunt item Gargara promontorium. Epaphroditus perhibet, urbem genere fœminino, promontorium vero neutro proferri. At Hellanicus civitatem Gargasum per S dixit, sed existimo ibi mendum latere. Est quoque Lampsaci oppidulum Gargarum, & aliud Italiæ, & aliud Epiri. Gentile, Gargarensis, genere fœminino Gargaris.

GARGARENSES, populi qui se miscent cum Amazonibus, quorum meminit Strabo libro undecimo. Fœmininum est Gargaris,

ως

nifeste satis evincitur. Vide Strabonem loco citato, & verba ex Etymologicographo jam in medium adducta.

[11] Ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός.] Sic etiam alii id urbis nomen à Gargaro Jovis F. deducunt. Verum censent præterea technici, id nominis per onomatopœian ἀπὸ τοῦ γαργαλίζειν ὀρθῶς ἔχειν ἐφ' ἡδονῆς. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ γαργαλίζειν ἐπὶ ἀπολαύσεως, ἀπὸ μεθόδου, ἢ ἀπὸ τοῦ γαργαρεῶνος. Eadem quoque habet Eustathius ad Hom. Iliad. Z pag. 986. Et Pseudo-Didymus in scholiis ad Iliad. Θ. Alii, cum hæc urbs & ager circumjacens frugum copia maxime affluant, nominis etymologiam deducunt ab Hebraico גרגר *gargar*, quod *granum* denotat. De secundissimo Gargarensium agro locus est celeberrimus apud Macrobium libro jam aliquoties nobis citato: Nam πανσπερμίαν *significat fontibus abundantem: unde hæc Gargara tanta frugum copia erant, ut, qui materiam frugumque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa Gargara nominaret.* Ovidii Cardinni, & aliorum in hanc rem loca passim sunt obvia atque notissima.

[12] Τὸ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θετταλίας.] Hæc in tribus editionibus & MSS erant transposita & loco mota, legebatur enim: Ἡ γραφὴ δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ἢ ἐκ τῆς Θετταλίας· ἐν Λαρίσσῃ.

[13] Λίαζω Διότιμον.] Planissimam sententiam nunc continet Aratı versiculus, à librariis mirum in modum deformatus, legitur enim in exemplaribus chirographis & editis lectione, speramus æquis lectoribus probatum iri, præsertim cum hæc verbis Scholiastæ ad Epithetum loco: Σπάνιον δὲ τὸ τοῦ ἐκ πόλεως μόνωσιν ἐπιφέρεσθαι· ἐπὶ τῶν ἐξ Διότιμος. ἐν τῷ ἐκ Διότιμος τὸ Γαργάρου ἰδιάζοντος ἐπιφέρεσθαι· ἐπὶ δὲ τῶν ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐκ τοῦ Διότιμος. ἐπὶ δὲ τῶν ἐξ ἄλλης πόλεως ἐπιφέρεσθαι· ἢ ὅτι ὁ Ἄρατος ἐκ πόλεως, ἤγουν Γαργαρίων, ἢ ἐκ τῆς Γαργαρεῖς κατὰ. Vide præterea Macrobium libro v cap. xx Saturnal. nec non Suidam & Eustathium ad Iliad Z pag. 986.

[14] Ἡ μὲν πόλις ψηλοῦ &c.] Idem perhibet Eustathius loco citato: Γάργαρος δὲ τὸ ἐν ἄκροις ὀξυβαφῶντι, ἢ ἐν ὄρεσιν ἄκρα· ὡς ἐν ἴδῃσι, ὥπως ἡ πόλις Τροιζὴν καθὼ καὶ ἡ πόλις, ἀλλ' Αἰολικῶς πῆς φασι εἶναι, λέγοντες τὸ ἐπὶ τῆ πόλει, ψηλικῶς, ἢς οἱ παλαιοὶ Γαργαρεῖς. Ἑλληνικῶς δὲ Γάργαρον ἔφη &c.] Ego sane Hellanici verba vertere non possum, quod pro Γάργαρος scripserit Γάργασος communi dialecto. Illud ex Boetio evidentissimum est, Æoles ut plurimum sua lingua τὸ P usurpasse, quod Hellanicus studio & data opera vitans, dixit Γάργασον. Plurima præterea reperiuntur vocabula, in quibus τὸ P in Σ commutatum cernitur, sic ἄρσην dicitur pro ἄῤῥην, Ῥαψαλίδων pro Ῥαψάλων. Sic Πέλασγοι Hesychio sunt Πέλεσγοι.

[15] Ἑλλάνικος δὲ Γάργαρον φησὶ τὴν πόλιν.] Certissimum est, nostrum Epitomatorem Lampsaci nomine intelligere, non urbem ipsam, sed ejus urbis territorium. Sic etiam alii scriptores loqui amant. Athenæus lib. I: Οἱ δὲ Μαγνῆτες οὐσῶν, ὁ Ἀλεξανδρεὺς φησὶν, τὴν ῥᾴδιον ἀποπεμφθῆναι ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρείας πρὸς ἑσπέραν. Lacus Mareja non erat in urbe Alexandria, sed in ejus territorio, uti etiam censet ad illum locum Casaubonus.

[16] Ἔστι καὶ Λαμψάκου πολισμάτιον.] Certissimum est, nostrum Epitomatorem Lampsaci nomine intelligere, non urbem ipsam, sed ejus urbis territorium. Sic etiam alii scriptores loqui amant. Athenæus lib. I: Οἱ δὲ Μαγνῆτες οὐσῶν, ὁ Ἀλεξανδρεὺς φησὶν, τὴν ῥᾴδιον ἀποπεμφθῆναι ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρείας πρὸς ἑσπέραν. Lacus Mareja non erat in urbe Alexandria, sed in ejus territorio, uti etiam censet ad illum locum Casaubonus.

[17] Ἑτέρα ἡ Γαργάρα.] Ptolemæus Γάργαρον collocat in Apulia ad mare Adriaticum, sed Plinius & Strabo montem hoc nomine agnoscunt. Horatius Gargani nemoris, quod erat eo in monte, meminit in epistola ad Augustum.

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuscum,
Tanto cum strepitu ludi spectantur.

Aliquando ε commutatur in ι, sic à δῶρον fit *donum*, à πρίον *teneo*, à πλήρης *plenus* observante Vossio, tractatu de literarum permutatione; sic eodem modo à Γάργαρον Latini fecere *Garganum*. Hodie appellatur mons *S Angeli*, quod ibi *Michaël* apparuerit: in eo oppidum recens ejusdem nominis conditum est.

[18] Καὶ ἡ Ἠπείρου.] Non novi geographos de hoc oppidulo Epiri mentionem facientes, tamen mihi non videtur admodum improbabile, circa Ambraciam urbem *Gerasum* extitisse, à Gerafo Corinthiorum duce ibi condita. De illo memoria reperitur apud Strabonem lib. x: Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου ἐς Γάργασον, τοῦτο τὸ κατέχον τῆδε ἄκρωτ, τὸ μέχρι ἧ Ἀμφρακικὸν κόλπου ἀπέλθοι.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Γαργάριος.] Arati, Strabonis, Eustathii & aliorum auctoritate hoc gentile comprobatur. Puto corruptum civium nomen occurrere apud Macrobium lib. xv cap. xx Saturn. *Ex his versibus* (scilicet Arati in Diotimum) *etiam civium nomen immotuit, quia Gargares vocantur.* Scribe *Gargarei*, uti Latini *Halicarnassei*.

[20] Στράβων ια'.] Libri omnes calamo exarati & excusi constanter legunt, ὡς Στράβων πεπραγματευκώς. Verum illo nulla de Gargarensibus iſtis fit mentio, merito igitur edi curavimus ἐνδεκάτῃ, ubi sic scribit Geographus: Ἀλλοι δὲ, ὡς ὁ Σκήψιος Μητρόδωρος, ἢ Γοργιθίων ἀμφοῖν αὐτοὺς φασὶν οἰκεῖν τὸν τοῦς ὑπωρείους τοὺς πρὸς ἕω τῆς Καυκασίου ὀρῶν. Gargarenses duobus veris mensibus corpo-

ὡς Μεγαρεύς. κατὰ δὲ τὸ Βπιχώριον Γαργαρλώη.

ΓΑΡΓΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῃ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γαργαῖος, ὡς Βεργαῖος. [13] τῷ τύπῳ δὲ, Γαργίτης.

ΓΑΡΓΗΤΤΟΣ, πόλις ἐν δήμῳ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Γαργήττιος. Ἐπίκυρος Νεοκλέους, Γαργήττιος. [14] τὸ ἐκ τούτου, Γαργηθήθεν, καὶ πᾶλιν ἀναλύθως Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ. ὀξυώτως δὲ τὸ Γαργήττιος, ὡς Τμήττιος, [15] Λυκαβηττός. ἐντοπίως φασὶ τὸ δὲ Εὐρυσθέως κεῖσθαι σῶμα.

ΓΑΣΤΡΩΝΙΑ, [16] χώρα Μακεδονίας. Θεόπομπος ἐν ὀγδόῃ τῶν Ἱστοριῶν.

ΓΑΤΓΑΜΗΛΑ, [17] τόπος Περσίδος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ.

ΓΑΥΛΟΣ, [18] νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι. Ἑκαταῖος περιήγησι, [19] ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.

ΓΕΑ, πόλις [10] πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Γέιος. ἐν Πέτραις δὲ βπιχωριάζῃ κύριον ὄνομα [11] τὸ Γέσιος. [12] ὅθεν ὦ ὁ περιφανὴς τῶν Γατρῶν σοφιστὴς, ἴσως

A garis, ex lege artis, uti Megaris. Verum juxta formam vernaculam, Gargarene.

GARGE, urbs Libyæ, de qua Polyhistor libro III de rebus Libycis. Gentile, Gargæus, uti Bergæus, sed juxta solitam regioni formam, Gargites.

B

GARGETTUS, urbs & populus tribus Ægeidis. Popularis, Gargettius. Epicurus Neoclis F. Gargettius. Hinc formatur adverbium ex Gargetto, & deinceps alia ad & in Gargetto denotantia. Vox Gargettus accentu in ultima signatur, uti Hymettus, Lycabettus. Ibidem narrant Eurysthei cadaver sepultum esse.

C

GASTRONIA, regio Macedoniæ, cujus meminit Theopompus libro XXIV.

D

GAUGAMELA, locus Persidis, de quo Apollodorus libro III in terræ descriptione.

GAULUS, insula prope Carthaginem, cujus meminit Hecataeus in Periegesi. Insulanus, Gaulites.

E

GEA, urbs Petris in Arabia vicina, cujus meminit Glaucus libro de antiquitatibus Arabicis. Gentile, Geius. Petris vero usitatum est proprium nomen Gesius. Hinc originem habuit illustrissimus ille Jatrosophista, fortas-

corpora cum Amazonibus prolis procreandæ causa miscere solent: idque fit in occulto, & promiscue, quivis cum quavis ut casus obtulit. Si femellam pariant, eam enutriunt, si marem, Gargarensibus educandum mittunt.

[13] Τῷ τύπῳ δὲ, Γαργίτης.] Sic exhibent libri manu exarati, & omnes editi: verum aliquam excidisse vocem, facile mihi perfuaserim. Reficribendum puto: Τῷ δὲ τῷ χώρᾳ τύπῳ, Γαργίτης. Qui in loquendi hujus auctoris plane non est hospes, hanc correctionem lubenter admittet.

[14] Τὸ ἐκ τούτου, Γαργήττιος.] Editiones Xylandrianam præcedentes exhibent, τὸ ἐκ τούτου Γαργήττιος, quod formatum videtur λόγῳ ὃ Γαργήττιος. Codex Vossianus, τὸ ἐκ τούτου Γαργῆσιος. Simile quid Salmasius etiam in Palatinis MSS invenit. Verum neque illa quæ in libris editis & in calamo exaratis reperitur lectio mihi placet, corrigendum videtur: τὸ ἐκ τούτου Γαργήττιόθεν. Illud τὸ ἐκ τούτου, idem valet hoco loco ac τὸ τοιοῦτον, uti ad oram sui libri scripsit Salmasius.

[15] Λυκαβηττός.] Hoc nomine Mons Atticæ insignitur, de quo videndus Pausanias, Strabo & alii.

[16] Γαστρωνία, χώρα Μακ.] Cum Ortelio censeo eandem hanc regionem ab Epitomatore nostro *Grestoniam* appellari, ita enim ille in sequentibus ex Thucydide: Γρεστωνία χώρα Θρᾴκης ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.

[17] Γαυγάμηλα, τόπος Περσίδος.] Xylandriana editio Γαυγάμιλα, quod quia omnibus numeris non placebat, vetustiores editiones & codices MSS sequutus sum. Proprie non est Persidis sed Assyriæ locus, Darii & Alexandri Magni prælio satis celebris. Arrianus de Exp. Alex. lib. VI: Ἀπὸ δὲ Γαυγαμήλεως ἦλθον πρὸς νύκτα τὴν μεθεπομένην Βαγώδου, λόφῳ Πβλιμαῖῳ ἐς Ἀρβήλοις. πόλις δὲ ἔστι καὶ ἡ Γαυγάμηλα, ἀπὸ κάμηλόν τινα μεγάλην, ὑπὸ ἀνομάσαι ὁ χῶρος, τὸν εἰς ἀκρὸν ἐδὸ τὸ ὄνομα. Strabo lib. XVI *Gaugamela domum cameli* interpretatur: nam sic Darius nominavit, cum hanc possessionem camelo in alimentum daret. Illustrissimus Jos. Scaliger censet *Gaugamela Cameli intestina* denotare, quod ibidem essent inhumata. Verum optime omnium Cl. Bochartus existimat, distinctis vocibus גבי גמלא *Gave gamela* pronuntiandum esse, quomodo Hermolaus Barbarus in Plinii optimæ notæ MSS reperisse testatur, quæ vocabula *Cameli tributa* sive *census* significant. Vide jam laudatum Bochartum Geog. Sac. lib. IV cap. XIX.

[18] Γαῦλος, νῆσος &c.] Prope Melitam sita est hæc insula, commodis portubus exornata, teste Diodoro Siculo lib. V: ἔστιν δὲ παρὰ τὸν αὐτὸν τόπον ἐν ὑπερ τῷ αὐτῷ πλῷ νῆσος ἔχουσα Γαῦλον, πλαγίαν δὲ, καὶ λιμένα ἀνεπηρέαστον ἔχουσα Φοινίκων ἀπῳκισμένη. Situm hujus insulæ optime omnium describit Scylax: Ἀπὸ Ἐρικίνης ἄκρας, ἐστὶ νῆσοι τρεῖς μικραί, κοῖλα τῶν Καρχηδονίων ἐπικαρσίαι, Μελίτη πόλις ἐ λιμένες. Γαῦλος πόλις λιμένας. Meminere ejus etiam Mela, Plinius, Solinus, Martianus Capella & alii.

[19] Ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.] Hæc vera est forma Libyca, ut aliis locis noster docet. Sed Latino ore *Gaulitanus* dicitur. Unde in vetere inscriptione: PLEBS GAULITANA.

[10] Πλησίον Πετρῶν τῶν Ἀραβίας.] Ammiano Marcellino in Arabia Felici collocatur & *Geopolis* dicitur, ita enim ille lib. XXIII: *Ac licet abundet urbibus mediterraneis atque maritimis, campisque copiosis & vallibus, has tamen civitates habet eximias, Geopolim & Nascum* &c. Arabia felix à nostro passim confunditur cum Tertia Palæstina, uti aliquotes admonuimus.

[11] Τὸ Γέσιος.] Cod. Vossianus Γέσιος.

[12] Ὅθεν ὦ ὁ περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιστής.] Hæc in libris chirographis & vulgatis pessime contaminata circumferuntur. Huic loco medicinam facere conati sunt duo clarissima reipublicæ literariæ lumina: Salmasius conjicit ad oram sui Stephani legendum esse, Ὅθεν ὦ ὁ Περιφανὴς, ὃν τῶν Πετρῶν σοφιστής. Verum alio loco ejusdem paginæ rescribendum judicat: Ὅθεν ὦ ὁ Περιφανὴς ἰατρὸς ὃ σοφιστής. Henricus Valesius ad Ammianum Marcellinum ex Suida emendavit: Ὅθεν ὦ περιφανὴς ἰατροσοφιστής.

ἴσως ἐπὶ δὲ τὸν κακλημένον· καλὰ ἀναλογίαν δὲ ἐδεῖ Γεάτης, ὡς Τεγεάτης. ἔοικε δὲ Γεσίῳ πεφυκέναι, ὡς τὸ Ἰθακήσιος. [11] καὶ κῆ συγκοπὴν Γέσιος.

A fortassis ita inde denominatus. Secundum analogiam oportebat esse Geates, uti Tegeates. Videtur autem Gesius primum fuisse, sicuti Ithacesius, & per syncopen esse Gesius.

ΓΕΒΑΛΑ, τρίτη μοῖρα τῆ Παλαιστίνης· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Γεβαλήνος. [14] ὡς Βαρηνὸς, Ἀδαρηνός. [15] Γεβαλήνη τε ἡ Αἰμανίτης, ἡ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μεταγομάδη.

GEBALA, tertia pars Palæstinæ, auctore Josepho. Gentile, Gebalenus, uti Barenus, Adarenus. Gebalene & Hæmanitis Idumæorum regio denominata est.

ΓΕΒΕΩΝΙΤΑΙ [16], ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος.

GEBEONITÆ, gens Hierosolymis vicina, cujus Josephus meminit.

ΓΕΔΡΩΣΙΑ, χώρα· καὶ Γεδρώσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος Περιηγητής,

Τῶν δ' ἀπὸ βορέω πολίων Γεδρωσσῶν ἔλασ' αἶα.

GEDROSIA, regio: & Gedrosii gens Indica, de qua Dionysius Periegeta:

Horum autem ad orientem Gedrosorum trahitur tellus.

[17] ἀπὸ δὲ ἴδια ἔχειν κλίνας. ἐν δὲ τοῖς ΓΓ Πολυίστορος, [18] ἀλλ' ἐν ἀρχῇ ἡ πρώτη συλλαβὴ, ἀλλ' ἴσως ἀδιορθώτως τὸ βιβλίον.

Haud scio unde sic vocem declinaverit. Apud Polyhistorem per κ in prima syllaba scriptum reperitur; sed codex erat non satis emendatus.

ΓΕΛΑ, πόλις Σικελίας· ἡ ἡμικὴ, Γέλας. [19] τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικῶς. [20] καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλῷ πηχυῖ ἡγεῖται τῶν ἐν τῇ Ὀπικῶν φωνῇ, ἡ Σικελῶν, γέλαν λέγουσι. Πρόξενος δὲ ἐν πρώτῳ

GELA, urbs Siciliæ, cujus genitivus est, Γέλας, sed Γέλης Ionicum est. Sic autem appellatur a flumine Gela. Flumen vero ab eo, quod multam gignat glaciem; hanc enim Opicorum Siculorumque lingua *gelam* appellari perhibent. Verum Proxenus libro primo de cavernis

11 Καὶ κῆ συγκοπὴν Γέσιος.] Cod. Vossianus & editi ante Xylandrinam ἐν τῷ συγκοπὴν Γεσιος. Salmasius existimat reponendum esse Γεσ, quasi oriatur ἀπὸ τοῦ Γέσιος. Quam sententiam etiam amplector.

14 Ὡς Βαρηνὸς, Ἀδαρηνός.] Abest à libris editis ultimum gentile, quod ex chartaceo Vossiano huc transcribere placuit.

15 Γεβαλήνη τε ἡ Αἰμανίτης ἡ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μεταγομάδη.] Chat noster Josephum libro non expresso, quod profecto non exiguam difficultatem & obscuritatem parere solet, in corrigendis veterum libris. Puto Stephanum intelligere Ezechielis, quæ Idumææ pars fuit, tribui Judæ lib. XV cap. I.

16 Γεβεωνίται, ἔθνος.] Et etiam hic adducitur Josephi Epitomatorum imputandum. Verum apud Josephum aliquoties occurrunt Γεβεωνίται, quam vocem Stephanus secunda vocali sua ætate exaratam invenit, uti literarum series manifeste indicat. Josephus lib. V cap. I Gebeonitas Hierosolymis vicinos ilatuit, ita enim ille: Γεβεωνίτας δὲ προσαγορεύουσι τοὺς ἐγγὺς Ἱεροσολύμων. Et mox eodem capite: Καὶ κρῖναι ἐκ πάντων τῶν Γεβεωνίτας τοὺς ἐγγὺς Ἱεροσολύμων. Alterutrum locum innuille Stephanum, extra omnem dubitationis aleam pono. Verum ubiter admonendum, eodem cap. apud Josephum Γεβεωνίτας reperiri, quod magis ad Stephani scripturam accedit.

17 Οὐκ ἴδια ἔχειν κλίνας.] Videtur noster Dionysium reprehendere, quod in versu τῶν Γεδρωσσῶν usurpaverit, cum casus rectus vel numeri singularis vel plurativi, ipsi convenientius, nam gentem ante Γεδρωσίους appellaverat. Sed ficendum est, veteribus τὸ Gedrosios etiam in usu fuisse. Pom. Mela lib. III cap. VIII: *Interiores Gedrosi. de hinc Persa habitant.* Plinius lib. VI cap. XX: *Eorum plerique ab occidente non Indo amne determinantur. ipsi adjacent quatuor satrapiæ. GEDROSOS, appellantur Gedrosos, Arbios, Parapomisadas.* Straboni tamen Γεδρώσιος, quod etiam Epitomatori placuit, sic enim ille lib. XV: Τῶν Παραπαμισαδῶν δὲ καὶ τῶν Γεδρωσίων. Eoldem tamen Geographus Indicæ Γεδρωσίους vocavit. Ἐν δὲ τῇ τῆς Γεδρωσίους. Hanc appellationem etiam Eustathius ad Dionysium sua auctoritate comprobavit pag. 133.

18 Διὰ δὲ τοῦ Κ. ἀλλ' ἐν ἀρχῇ &c.] Non tantum apud Polyhistorem, sed etiam apud Agatharcidem de mari rubro, & Diodorum Siculum, prima hujus vocis litera per Κ exaratur. Quin etiam Stephanus alio loco Κεδρώσους geminato sigma mari rubro vicinos collocat. Quare miror, nostrum hic loqui de libro transcriptorum incuria depravato: scimus enim omnes quam facile Γ & Κ pronunciando confundantur.

19 Τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικῶς.] Sic constanter legunt vulgati omnes: chartaceus Vossianus: τὸ δὲ Γέλας Ἰωνικῶς.

20 Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα.] Hæc Duridis est sententia, plurima Siciliæ oppida à fluminibus appellationem invenire, uti videre est in voce Ἀκεσσαινίς. Φασὶ γὰρ Δύριδα, ὅτι αἱ πλείους τῶν Σικελῶν πόλεων, ἀπὸ ποταμῶν ὀνομάζονται. Συρακούσαι, Γέλαι &c. Idem de hoc oppido plurimi optimæ notæ scriptores testantur. Thucyd. lib. VI: Τῇ μὲν πολὶ λεπὶ τὸ Γέλα ποταμῷ τούτῳ ἐξίσταν. Virgil. lib. III Æneid.

Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

Vide præterea Silium, Claudianum, Vibium in catalogo fluminum, Suidam, Etymologici Magni Auctorem & alios, sed prætertim Bochartum de Phœnicum Coloniis lib. I cap. XXIX. Vehementer ab iis erratum est, sicuti observat Cluverius, qui passim in Græcorum scriptorum exemplaribus illud urbis nomen gemino ΛΛ scripsere. Numismata enim, quæ a Goltzio adferuntur, cuncta exhibent ΓΕΛΑΣ, unico λ. Quo ango urbs sit condita, legimus apud Thucyd. loco citato, qui ibidem refert quod antea ὡς Λίνδιοι vocabatur.

21 Πρόξενος δὲ ὁ ἀρχαῖος τῶν ἐπὶ πόρων Σικελικῶν.] Cluverius in Siciliæ descriptione emendavit: Πρόξενος ὁ ἀρχαῖος τῶν ἐπὶ πόλεων. Sed neque auctoritatem neque rationem adfert. Lectionem editam sequitur Vossius in Hist. Græcis, eamque defendit Bochartus contra Cluverium, sed nullo revera argumenti pondere. Codex Vossianus & MSS Palatini exhibent: Πρόξενος ὁ ἀρχαῖος τῶν ἐπὶ Πόρων Σικελικῶν. Hanc lectionem Salmasius in margine sui Stephani tueri conatur, rejecta Xylandriana, & veram esse contendit, adducens locum Strabonis, quem ego nunc intenta oculorum acie legere nequeo. Fateor omnia esse admodum speciosa, quæ a viris doctissimis adferuntur, nemini licet assentior: etenim censeo,

ἐν πρώτῃ τῶν περὶ πόρων Σικελικῶν, καὶ Ἑλλάνικος, [43] ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης, καὶ Τίμαρις. [43] Ἀγεμονίδης δ' ἐν πρώτῃ τῶν περὶ φασηλίδα, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντίφημος ἀδελφοὶ, ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς μαθεῖν περὶ τῶν [44] τῶν ἢ Πυθίαν ἢ δι' ἀνέμων εἰσὶν οἱ λέγουσιν, ἐπερωτῶντες τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατολὰς ἡλίου πλεῖν. τὸν δ' Ἀντίφημον γελάσαντα, τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν. [45] ἀφ' ἡλίου δυσμῶν, [46] καὶ ἰὼ ἀν πάλιν οἰκήσῃ. [47] τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, ἢ Γελῶος, ὡς Ἄερων, καὶ ἡ πανήγυρις. [48] καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως, τὸ Γελῶον.

ΓΕΛΩΝΟΙ [49], πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ Γελώνα τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ [50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ. ὁ οἰκήτωρ, ὁμοφώνως· ἐξωνὸς δί. ἔστι δὲ ἡ πόλις ξυλίνη, κατοικημένη ὑπὸ Βουδίνοις, ἔθνει μεγάλῳ, ὡς Ἡρόδοτος. ἔστι δὲ καὶ τὸ ζῷον ἄμιξον, ὃ ὀνομάζεται παράνδος, καὶ μεταβάλλει τὰς χροιὰς τῶν τριχῶν, καθ' ὃν ἂν τόπον ᾖ. ἔστι δὲ δυσθηρεύτον, διὰ τὸ μεταβολὴν εἶναι τοῦ χρώματος ἐν τοῖς τόποις, πιθανὸν γίνεσθαι τὴν τέχνα.

[51] καὶ

vernis sive fistulis Siculis atque Hellanicus a Gelone Atnæ & Hymari filio dictam volunt. At Aristænetus libro primo de Phaselide narrat, Lacium & Antiphemum fratres, quum Delphos ad consulendum oraculum venissent, Pythiam, nihil de illis loquentem, jussisse Lacium ad ortum solis navigare. Antiphemo autem [γελάσαντος] in risum effuso, Pythiam regessisse? Etiam ad occasum solis tu *Gelam* urbem condes. Gentile, Gelæus, non Gelôus, ut auctor est Abro & ipsa consuetudo; ac fortassis a voce γέλως Gelôus deductum est.

GELONI, urbs Sarmatiæ Europeæ, quæ a Gelono Herculis filio, Agathyrsi fratre nomen habet. Incolæ nomen urbi respondet. Accentu in ultima notatur. Urbs hæc lignea est, sita in Budinis, gente numerosa, uti Herodotus auctor est. Apud illos est animal admiratione dignum, quod Tarandus appellatur, mutat enim pilorum colorem, quocunque in loco fuerit. Imo hanc propter mutationem venatu difficile est: quocunque enim colore loca fuerint, talem pili induunt; quod tamen mirum

[51] καὶ

Proxenum illo tractatu non Itinerarium, non urbium descriptionem, multo minus Pyrrhorum res gestas concepisse, sed historiam mere naturalem, in qua agebat de *cavernis fistulisque subterraneis*, quæ in Sicilia erant frequentes. Justinus lib. IV: *Est autem ipsa terra tenuis ac fragilis; & cavernis quibusdam fistulisque ita penetrabilis, ut ventorum tota ferme flatibus pateat, nec non & ignibus generandis nutriendisque sibi ipsius naturalis materia, quippe intrinsecus stratum sulphure & bitumine traditur: qua res facit, ut spiritu cum igne inter viscera lucente, nunc vaporem nunc fumum eructet.*

[43] Ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης.] Non videtur necessarium cum Cluverio emendare ὁ Αἴτνης. MS Vossianus: ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης. Ego nihil mutandum censeo, cum per ellipsin vocule ὁ hæc lectio stare possit. Salmasius eodem modo in Palatinis MSS invenit, unde reſcribendum conjicit, ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνου, τοῦ Γηρύου. Addens hanc lectionem mirum in modum sibi placere, quamvis editam non rejiciat.

[43] Ἀγεμονίδης δ' ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Φασηλίδα.] Sequentia etiam à Philostephano in Asiaticarum urbium descriptione perhibentur, cujus verba conservavit Athenæus lib. VII Deipnosophist. Φιλοστέφανος δ' ἐν πρώτῃ περὶ τῶν κατὰ Λέσβον πόλεων ὧδε γράφει. Λάκιος τοῦ Ἀγησίου τοῦ Μενίππου ἀφικόμενοι, οὓς πρὸς Λιτύλλου εἶναι λέγουσι ἀδελφοὺς δὲ Ἀντίφημον καὶ Γέλαν ἀποικίσαι, εἰς τὸν Φασηλίδα κόλπον Μίλητι μεθ' ἑτέρων στρατεύσαντες κατὰ τινα λόγον Μαντοῦς τῆς Μόψου μαντείας &c.

[44] Τὸν δὲ Πυθίαν ἢ δι' ἀνέμων &c. Ad marginem sui Stephani corrigit Salmasius hunc in modum: Τὸν δὲ Πυθίαν ἢ δι' ἀνέμων εἰσὶν οἱ λέγουσιν.

[45] Ἀφ' ἡλίου δυσμῶν.] Salmasius ad marginem sui libri, fortassis corrigendum esse monet: Ἐφ' ἡλίου δυσμῶν. Quæ emendatio mihi non displicet, nam confirmari posset verbis Etymologicographi, ubi de conditoribus urbis sic scribit: Ἀλέξανδρος ὁ Δανοσθένους ὁ Ῥοδίου, καὶ γράφει εἰς Διόδωρον περιηγούμενον, ἐκεῖσε ἐκ Διὸς κατὰ τὸ δυσμικὸν πόντου, πάλιν ἔλεγεν. ἐπεὶ δὲ τὸ ἀφ' ἡλίου δύντος ἄπωθεν, ἐγένετο καὶ ἀπὸ τοῦ ἀνατολικοῦ, ἀντίκρυς τὸν πόλιν.

[46] Καὶ ἰὼ ἀν πάλιν οἰκήσῃ.] Hæc esse corrupta vidit Salmasius ad oram sui libri: reſcribendum judicat: Καὶ τὸν Γέλαν πάλιν οἰκεῖν. Sic etiam Bochartus illud ἰὼ ἀν in Γέλαν optime mutavit, sed τὸν οἰκήσῃ retinuit.

[47] Τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, ἢ Γελῶος.] Hæc verba esse transposita, optime monet Cluverius, illa sic restituens: Τὸ ἐθνικὸν, Γελῶος, ἢ Γελαῖος. Fazellus citat numismata cum oppidanorum inscriptione ΓΕΛΩΩΝ. Eodem modo dicuntur Herodoto, Thucyd. Diod. Sicul. Diog. Laert. Paus. & reliquis Græcis scriptoribus. Legitur & Antipatri de Antigone quoddam epigramma lib. I Anthol. ubi idem gentile occurrit:

Ἀγλῶσσος ὁ Γελῶος ὑπ' Ἀσσυρίῃ γεγαυῖα
Εἶπεν ὑπ' ἰλὺν κάμψαι τὸν ἐς ἄντλον.

Est quoque in usu apud Virgil. lib. III Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Gelοi.

Plinio lib. III cap. VIII dicuntur GELANI: At Ciceroni in Verrem lib. IV, GELENSES. Plura vide de hoc gentili apud Cluverium supra allegatum.

[48] Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως &c.] Vulgata Xylandri lectio ἀπὸ τοῦ Γελωνοῦ γελῶος semper suspecta fuit Salmasio, donec tandem in MSS invenit: Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως Γελῶος, quod jam divulgamus, non dubitavit Salmasii, verum etiam priorum editionum auctoritate permoti.

[49] Γελωνοί, πόλις Σαρματίας.] Sic edi curavimus monentibus MSS Palatinis & Vossiano codice. Male hactenus fuit in editis: Γελωνὸς, πόλις Σαρματίας. Pejus in editione Veneta & Florentina: Γελωνὸς, πόλις Ἀγησιλάου, quanquam verum sit, τὸ Σ nominibus propriis nunc addi, nunc vero demi. Olim etiam Eustathius in Stephani codicibus eam lectionem invenit, quam divulgavimus, ita enim ille in comment. ad Dionysium: Ὁ δὲ τὰ Εὐκτικὰ γράψας ὧν φησι Γελωνοὶ, πόλις Σαρματίας, ἀπὸ Γελωνοῦ, υἱοῦ Ἀγαθύρσου καὶ Ἡρακλείας ἐστίν. Apud Herodotum tamen lib. IV, quem locum noster innuit, urbis nomen hodie legitur Γελωνὸς, ita enim ille: Βουδῖνοι δὲ ἔθνος μέγα καὶ πολλὸν οἰκέουσι. ἐπὶ δὲ τῇ πόλι ἐστὶ πᾶσι ξυλίνη· ἕκαστον δὲ τεῖχος τῆς πόλιος ἐστὶ τριήκοντα σταδίων ξύλινον· ἔοικε δὲ τῇ πόλι ἡ Γελωνίς. Magis tamen arridet τὸ Γελωνοί; nam, ut passim observare est, multa urbium & populorum nomina, eadem terminatione gaudent, vide in Ἀλιεῖς, Γόμφοι, Γελγοί, Δελφοί & aliis locis plurimis. De Gelonorum moribus legendi Herodotus, Mela, Plinius, Solinus, Ammian. Marcellinus & alii.

[50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ.] Gelonum & Agathyrsum fratres fuisse, testatur Herodotus lib. IV. Hos, præterea & Scytham, Hercules genuit in regione Hylæa ex virgine ancipitis naturæ, quæ superne femorum tenus, fœminam, inferius autem viperam repræsentabat.

[11] καὶ ἰκμάς· ὁ γὰρ χαμαιλέων, καὶ πολύ- A rum non est; nam etiam chamæleon & polypus colorem mutant. Magnitudinem habet bovis, & faciei forma cervo similis est, uti refert Aristoteles libro v de Admirandis auditionibus.

ΓΕΝΕΑ [12], κώμη Κορίνθ. ὁ οἰκήτωρ, Γενάτης. ἀφ' ἧς παροιμία,

[13] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' οὐδὲ Γενεάτης.

τὰς τὰ ποιὰ πώπης καλεῖσι Γενεάδας, ὡς Παρθένιος· τινὲς δὲ, [14] Γενεὰ χάριν φασί.

ΓΕΝΕΣΗ, πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Γενεσεύς, [15] ὡς Τεμεσεύς. ἀμείνων δὲ ἡ Δι' ἣ χώρα [16] Γενεσάτης.

ΓΕΝΗΤΗΣ, [17] λιμὴν, καὶ ποταμός. [18] Ἀπολλώνιος ἄκρα Γενητίαν φησί. [19] Σοφο-

B GENEA, pagus Corinthi, cujus incola dicitur Geneates. Hinc proverbium:

Fortunatus Corinthius: at ipse fiem Geneates.

Quidam, inter quos Parthenius, fœminas inde C oriundas Geneadas appellant. Nonnulli vero Tenea scribunt.

GENESE, oppidum Laconicum. Gentile, Geneseus, ut Temeseus. Præstat vero, propter solitam regioni formam, Genesates.

D GENETES, portus & fluvius. Apollonius promontorium Genetæum appellat: Sopho-

[11] Καὶ ἰκμάς.] Salmasius in ora sui Stephani rescribendum existimat: καὶ ὁ ἰκμάς: scilicet respectu chamæleontis & polypodis, quibus eadem coloris mutatio obtingit. Deinde, hæc conjectura rejecta, legendum judicat: Ὅλως δὲ ὁ τοιοῦτος, πιθήκου μὲν πόρρω κτλ. ὁ ἰκμαλέος &c. Ultimam lectionem valde probo; sic enim Eustathius sua ætate hunc Stephani locum legebat, cujus verba mox ex commentariis ad Dionysium in medium producam.

[12] Γενεάτης βοὸς.] Quanquam stare possint hæc verba, Eustathius tamen, inserta quadam vocula, legisse apud nostrum videtur: Τὶ μεῖζον ὄσαν βοὸς.

[13] Τὸ αὐτὸ καὶ τὸ παλίλφρ.] Aliquid excidisse huic loco, unde regatur ille dandi casus, tam certum est, quam solem ipso meridie lucere. Locus ita videtur supplendus: Ἐοικὸς τὸ αὐτὸ καὶ τὸ παλίλφρ. Sic olim Archiepiscopus Thessalonicensis in comment. ad Dionys. Perieg. hunc locum reperisse testatur, apud τὸν τῆς Εὐπώρης χαμαιλέοντα μόνον γοᾶζ, τὸ μεγάθ⊙ ὄσον βοὸς, ἰσοκὸς τ' τῷ αὐτῷ καὶ τὸ παλίλφρ. δυσδιαγνῶν, λῷστον δὲ τὸν μαλακὸν, εὐμέγεθες τὸ μέγ⊙ ἰσοκὸς βοῦς, τὸ αὐχένιον δὲ ὅμοιον ἐλάφῳ, ὠσὶ δὲ μικροῖς, κέρα δὲ οὐ τέτακται τοῖς ἄλλοις, κρῖνε δὲ ὁ χαμαιλέων, ὃ ὁ πολύπους. Hoc animal habere faciem cervo similem, præter alios testatur Theophrastus in Fragmento de iis qui colorem mutant. Ὁ δὲ πολύπ⊙ τὸ μὲν μέγεθ⊙ ἐστὶ κρῖνε βοῦς, τὸ αὐχένιον δὲ ὅμοιον ἐλάφῳ· τὸ δὲ ὠὸν ἐστὶ κατὰ τὸν ἐχῖνον· ὅμοιοι δὲ καὶ δύο συγκτίσματα, θάτερον τοῦ ἑτέρου πάμπολυ. Solinus cap. xxx: *Mittit & Tarandum, bouem magnitudine, bisulco vestigio, ramosis cornibus, cætite cerumno* &c. His adde locum Eustathii Antiochensis in Hexaem. Ἐ⟨ν⟩ δὲ τοῖς Σκῶμμι τοῖς κωμικοῖς ὁ Λυκ. ἔφη καλλιφθόρ⟨ους⟩ ἵππους· ἔστι δὲ ὄνομα τὸ ἐκ τοῦ ἴλλω παρηλλαγμένου. Ad quem locum vide Allatium, de Tarando, Chamæleonte & Polypode non contemnenda adducentem.

[14] Ἀ⟨ττικῶς⟩ πίπτ⊙.] Libri numerus in Xylandriana deerat, quem ex prioribus editionibus revocavimus: eum quoque a MSS codicibus abesse animadverto.

[15] Γενεὰ, κώμη Κορίνθ⊙.] Ambigua admodum est hujus nominis scriptura; hic enim in principio cum Γ, & circa finem cum Τ incipientia, ejusdem fere loco inter oppida refertur a Τ incipientia, quæ de re etiam noster hac sectione mentionem facit. In aliis enim rocibus, teste Cl. Vossio ad Melam, literæ saepe permutantur: sic μαλλ⊙ & μαλλ⊙, ἰσῖο & ἰσῖο, Τεγέ⊙ & Γεγέ⊙, Τιλλοῦς & Γιλλοῦς: & apud Stephanum Τάνεις & Γάνεις, atque jam Τενεὸς & Γενεά. Verum præter hanc scriptionis differentiam & alia est, non raro obvia & antiquis scriptoribus commemorata; nam pro Τενεὰ, aliquando Τεγεὰ exaratum reperitur, quod non improbat Vir idem incomparabilis, cui Τεγεὰ & Τενεὰ τὰν κάρυξαν denotare profitente. Verum aliud addam argumenti pondus ex Eustathio, qui manifestissime hanc scribendi rationem ad Iliad. B confundit, ita enim ille: Λέγ⟨ει⟩ δὲ ὁ Τεγεὰ, παραμικρὸν ἐκτὸς τῶν Εὐβοϊκῶν, ὅτι ὁ Τεγεάτης κατὰ τὸ Γενεάτης· Εὐδαίμων ὁ Κορίνθ⊙· ἐγὼ δ' οὐδὲ Τεγεάτης· διὰ Τενεᾶτις κώμη φησὶ Καισάρεια, ἐν ᾗ Τυνδάτα Κυπαρισσεῖς. Hic igitur promiscue scribitur Τενεὰ & Τεγεὰ, Τεγεάτης & Τενεάτης. Verum perhibet Strabo, ita hanc vocem a quibusdam per inscitiam mutari, quem vide lib. VIII. De situ & conditoribus dicendum ad vocem Τενεά.

[16] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθ⊙.] Male exhibet Xylandrianæ Εὐδαίμων ὁ Κορίνθ⊙. Sed duo ultima in voce latent errores; prima syllaba secundum omnium poetarum & aliorum auctoritatem est corripienda: deinde Κορίνθ⊙, non vero Κορινθ⊙ scribendum est; licet Strabonis codices, ubi de hoc adagio mentio fit, eandem scripturam repræsentent. Nos inducti auctoritate Suidæ, Eustathii, cujus verba jam allegavimus, omnium calamo exaratorum codicum, nec non Venetæ Florentinæque editionis τὸ Κορίνθ⊙ in contextum recepimus. Hæc lectio etiam magno Salmasio tantopere placebat, ut in margine sui Stephani promiserit, se eam in suo *Proverbiorum commentario* pluribus adstructurum. Miror itaque Eratmum depravatam lectionem sequutum esse, & hunc in modum Latine vertisse: *Fortuna Corinthus, ac ipse fiem Teneates.* Quæ versio mihi omnis venustatis & elegantiæ videtur expers. Apud Suidam ultima proverbii vox mendosa est, nam pro Τυπάτης, ibi scribitur Τυναράτης, & pagi nomen identidem librarii male Τάναις fecere, cum sine dubio Τενεᾶτις sit scribendum.

[17] Τενεά.] Pessime in Xylandri editione legitur Γενεά. Tangit hic obiter scribendi modum, de quo noster in sequentibus suo loco.

[18] Ὡ⟨ς⟩ Τιμοσθ⊙.] Hoc gentile abest ab omnibus libris editis. Solus Vossianus hic erat auctior, quem sequi libuit.

[19] Γενεσάτης.] Xylandriana aliis editionibus hic præstat. Male in Aldina Florentinaque legitur, Γενεσίτης. Verum ibi typographicum, & in Vossiano codice librariorum σφάλμα esse videtur.

[20] Λιμὴν ἐ⟨στὶ⟩ πόρ⟨ου⟩.] Vel librariorum, vel Epitomatoris incuria regionis nomen periit. Juxta Strabonem libro XII Cappadociæ promontorium est inter Jasonium & Cotyorum. Geographus, qui Scylacis nomine prostat, *Genetæ* portum clausum apud Chalybes post Tibarenos agnoscit: Μετὰ δὲ Τιβαρηνοὺς Χάλυβοί εἰσιν οἱ⟨ ὑπ⟩ὸ τὴν λιμένα κλῖσιν. Ἀμισὸς πόλις Ἑλληνὶς &c. In eadem de situ sententia versatur Apollonius Rhod. lib. II.

[21] Ἀπολλώνιος.] Nostrum locum Apollonii lib. II respicit.

[61] Σοφοκλῆς, [61] πλαμὼν Γενήτα Φησίν. ἔστι καὶ ὄρος Γενήτης, καὶ Γενητικὸν ἄκρα· καὶ τὸ Γενήτης, ὁ καὶ Γένητος, [62] ὡς ἡ Οἰδιποδὼ Οἰδιπόδης, καὶ τριποδὼ τριπόδης. Ἡρωδιανὸς δέ, ὡς τὸ Σελήναια, ἁμαξαῖα Φησί.

A Sophocles fluvium Genetam nominat. Formatur igitur a genitivo Γενήτα, Genetæus, & Genetæum promontorium. Et illud Genetes fit a voce Γενήτης, uti ab Oedipodis Oedipodes, & tripodis tripodes. Herodianus vero dixit, ut Selenæum, Hamaxæum (promontorium.)

ΓΕΝΟΑ [63], πόλις Λιγυρῶν, [64] Σαλία καλουμένη ποτέ, ὡς Ἀρτεμίδωρος. [65] τὸ ἐθνικὸν, Γενοάτης.

B GENOA, urbs Ligurum, nunc Salia nuncupata, uti Artemidorus auctor est. Gentile, Genoates.

ΓΕΝΟΑΓΟΙ, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενόα ἀρχηγέτου αὐτῶν Ῥιανὸς παρὰ τῷ Θεσσαλικῶν.

C GENOÆI, gens Molossiæ, quæ a Genoo illorum duce nomen sortita est, teste Rhiano libro IV Thessalicorum.

ΓΕΝΤΑ, πόλις Ἰνδικὴ, πρὸς ἕωσπερ Γάγγην. τὸ ἐθνικὸν, Γεντεανός.

GENTA, urbs Indica extra Gangem. Gentile, Gentæus.

ΓΕΝΤΙΝΟΣ, πόλις Τρωάδος, κλισμά τινος τοῦ Αἰνείου παίδων. οἱ οἰκοῦντες, Γεντίνιοι.

D GENTINUS, urbs Troadis, a quodam filiorum Æneæ condita. Incolæ, Gentinii.

ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ [66], κώμη Εὐβοίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος, [67] ἀπὸ Γεραίστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός. καὶ οἱ ἄνθρωποι Γεραίστιοι· καὶ Γεραιστία τὸ ἡμίλυκον, καὶ Γεραιστὶς· καὶ Γεραίστιον τὸ ὑδατηρόν.

E GERÆSTUS, vicus Eubœæ, in quo templum Neptuni, quod a Gerælto Jovis filio nomen habet. Incolæ appellantur Gerælstii. Et Gerestia & Gerælstis fœminini, at Gerælstium neutrius generis est.

ΓΕΡΑ'ΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας. [70] ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, [71] ἀφ'

F GERANEA, urbs Phrygiæ, & item mons inter Megara & Corinthum, de quo Ino Atha-

Ἄγχι δὲ ναυτίλοις πολύφημος Τιτυαρίοιο
Ἕλκων Εὐξείνου Γεντησίου ὕδατος οἶκος.

[61] Σοφοκλῆς.] Cave heic Tragediarum scriptorum intelligas. Notissimum est, hodie in Apollonium Rhodium Græca extare scholia, quæ ex Lucillo Tarrhæo, *Sopbocle* & Theone collecta atque concinnata existimantur. Unum igitur ex istis triumviris intellige, cujus noster etiam in *Καίνεψιν* atque aliis locis meminit. Hæc sunt Scholiastæ ad locum jam allegatum verba: Γενητικὸν ὄνομα ἄκρου· Γενητὴς ἄκρος κυρίως ὁ τὸν λιμένα ἔχων Γενήτης πόλεως, ἀπὸ Διὸς ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν. Γενητὴς ἄκρος κυρίως ὁ τὸν λιμένα ἔχων Γενήτης πόλεως, ἀπὸ Διὸς ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν.

[62] Πεδιμὸν Γενήτα Φησίν.] Ita hunc locum contra auctoritatem codicum MSS & editorum emendare placuit; in illis enim pessime legitur: Σοφοκλῆς, πεδιμὸς Γενήτα Φησίν. Video quoque Salmasium ea de re aliquid dixisse ad oram sui Stephani; sed adeo detriti sunt characteres, ut commode legi nequeant.

[62] Ὡς τὴς Οἰδιποδὼ Οἰδιπόδης.] Hujusmodi mutationes & syllabarum transpositiones apud Grammaticos passim occurrunt. Eustath. ad Odyss. A pag. 1684: Τὸν δὲ Οἰδιποδίωνα χωριαζόντων Ἡρωδιανὸς ἴσῃ λέγει οὐδὲ τὸ Φωκέων φασιὰς, ἀλλὰ Φωκίδος ἤκουεν, παραδιδοὺς ὡς τὸ Φωκικὸν τῷ Οἰδιποδίης· μεταθέσει τῆς ος εἰς ης, καὶ τὸ Οἰδιποδίης Οἰδιπόδης, ὥσπερ ὑμνοποιὸς, ὑμνοπόδης, καὶ τριποδὼ τριπόδης, καὶ ἀπὸ Οἰδιποδίης παρ' Ἡσιόδῳ. His non dissimilia occurrunt apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Ἀρης.

[63] Γενόα.] Ab aliis hoc oppidi nomen cum diphthongo in medio exaratur Γένουα. Videantur Strabo, Ptolemæus, Eustath. ad Dionys. & alii plurimi. Hinc Latinorum GENUA.

[64] Σαλία καλουμένη ποτέ.] Hanc civitatem ætate Artemidori aut Stephani *Salianam* nuncupatam fuisse, nemo unquam somniavit. Bene arbitratur Cluverius, præterquam quod hæc pessime cohæreant, heic vel ingens librariorum mendum vel Epitomatoris nugamentum latere, ut sæpe alias, credens in hanc mentem fuisse scriptum a Stephano: Γένοα, πόλις Λιγυρῶν ἡ Γαλλία, ὡς Ἀρτεμίδωρος, καλουμένη ποτὲ Γάλλια. Hanc correctionem amplectendam judico, donec alius certiora doceat, quod profecto vix est sperandum, nisi ab orco redeat ipse Stephanus: nam constanter quoque libri MSS exhibent, quod in vulgatis circumfertur. Quare hæc urbs sequioris ævi scriptoribus *Ianua* appelletur, lege apud eundem Cluverium Ital. Antiq. lib. I.

[65] Τὸ ἐθνικὸν, Γενοάτης.] Apud Nicetam Chaoniten gentile nomen ΓΕΝΟΥΙΤΗΣ reperitur, ubi narrat *Genuenses* ex infidiis atque negotiandi prætextu Cretam occupasse, verba ejus sunt in Imperio Balduini: Πέμπτοι μὲν οὖν Γενοῦται τὴν νῆσον ἐκείνην ἐκ δόλου κατέσχον. Ἐκ δὲ ἀμηχάνου ἐκεῖ Vocantur etiam GENUATES in antiqua tabula ænea, quæ in ipsa custoditur urbe, teste Ortelio.

[66] Γεραιστὸς, κώμη Εὐβοίας.] Ita hunc locum supplevimus ex chartaceo Vossiano, ultima enim vox in editis non conspicitur. Geographi Eubœæ longitudinem dimetientes eam a *Cenæo* promontorio ad *Geræstum* usque extendunt, quod est inlulæ totius extremum, Ægæum mare & Cycladas versus prominens. Habuit portum multarum navium capacem, quemadmodum ex Homero intelligimus, ita enim ille Odyss. Γ. de navibus Nestoris:

---- ἐς δὲ Γεραιστὸν
Ἐπύσχον κατέχοντες. ----

Hujus portus etiam meminit Etymologici Mag. Auctor: Γέρεσος· Γερεστὸς Δημοσθένης· γέρεσος δὲ τὸ λιμὴν τοῦ χάρακος, ὁ ὅλμος· Γερεστὸς, ὁ ἀκροτήριον, ὅμως ἐν ἑτέροις. Hinc evidenter liquet hujus promontorii sive vici nomen in medio etiam fine diphthongo scribi aliquando. Euripides Oreste:

Πέλοψ ἐπ' ἀκτὰν πλάταν διελίσσετο,
Μυρτίλου φόνου δίκαν ἐς δίδυμα πόντια,
Λιβυκοκυμασι κρᾶτ' ἐς Γεραίστιον
Πισσαῖον αἰόλαν
Ἥνεγκε δρομάδεσσιν.

Mendum leve occupant hæc verba; legendum enim Γεραιστιον, vel Γεραισιον, ut sensus sit integer. Porro perhibet Strabo circa lib. X initium, Geræstum peropportune situm esse trajicientibus ex Asia in Atticam, quin Sunio propinqua est.

[67] Ἀπὸ Γεραίστου.] Hujus vici sive promontorii etymon alii non deducere solent a *Geræsto* Jovis F. sed παρὰ τὸ γεραίρειν a *venerando*. Etymologici Auctor: Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας, ἤτοι Ποσειδών· παρὰ τὸ αὐτὸ γεραίρεσθαι ὑπὸ Ποσειδῶνος· παρὰ τὸ γεραὸν γεγονέναι, γεραιστός.

[70] Ἔστι καὶ ὄρος.] Montis situm satis accurate describit Stepha-

η ἀφ' ἧς ἤλατο ὑπὸ φόβου ἡ Ἀθάμαντα. Ἀ Achamanta fugiens se præcipitem dedit. Primitivum est Gerane, unde fit Geranea. Geranensis, sive Geraniates juxta regionis formam.

η πρωτότυπον, Γερανία· ἐξ ἧς Γερανέα. η ἰθυντικὸν Γερανεύς, τ ἡ Γερανιάτης τῷ τύπῳ τ χώρας.

ΓΕΡΑΝΘΡΑΙ[71], πόλις Λακωνικῆς· Παυσανίας πρίτῳ. ὁ πολίτης Γερανθρώτης, ὡς αὐτὸς Παυσανίας.

GERANTHRÆ, oppidum Laconicum, auctore Pausania libro III. Oppidanus, Geranthrotes, ut idem perhibet Pausanias.

ΓΕΡΑΣΑ[72], πόλις τ κοίλης Συρίας, τ[71] πεντεκαιδεκαπόλεως. ἐξ αὐτῆς Ἀλεξάνδρων ῥήτωρ ἀξιος, ὡς Φίλων, καὶ Κήρυκος σοφιστὴς, καὶ Πλάτων νομικὸς ῥήτωρ, πᾶσιν παῖδευσιν τὸ ὡς μίαν ὁσοῦν παιδεύων, καὶ ὁ σωφρονιστής.

GERASA, urbs cavæ Syriæ regionis Decapolitanæ. Ex hac originem habuere Aristo rhetor urbanus, teste Philone, & Cerycus sophista, & Plato causidicus, omnem disciplinam ut unam eandemque memoriter exponens, & in causa-

Stephanus, cui addam locum ex Scylace, juxta emendationem Cl Palmerii: Μετὰ δὲ Βιωτὸς Μεγαρὶς πόλις Ἑλληνίς, καὶ λιμὴν δύο. Hoc nomen huic monti indidit Megareus, qui, sequuta gruum prætervolantium voce, illuc natando salvus evasit, sub Deucaliane diluvio immisso. Locus in hanc rem egregius est apud Etymologici Mag. Auctorem: Γεράνεια, ἔστι Μέγαρα· Εὐφορίων δὲ ἐν τῷ Γεραιστίῳ ἱστορεῖ, ὅτι ἐν Μεγαρεῦσί φησιν ὁ Δίος ἐ μαθὼν τ παλαιωτάτην ἡλικίαν γυναικῶν, καὶ φωνὴν γεγενημένην ταχέως ἀποδύρεσθαι τ ὄνειρον· καὶ δὴ τ γεράνων, Γεράνεια καλεῖσθαι τ τόπον. Vox ἡλίκων in mendo cubat: Sylburgio suspecta est, qui quid reponendum sit ambigit: nos docuit Pausanias, eandem hanc de Megareo historiam narrans, hoc referibendum esse Σιτάλκῃ, ita enim ille in Atticis: Τὰς δὲ Σιτάλκης νόμφας λέγουσι Μεγαρεῖς εἶναι ἢ ἑτέρου ἐπιχωρίου, μαθὼ δὲ αὐτὰς ὑγιαπτῆ συγγενέσθαι Διὶ, Μεγαρέα τε παῖδα ἐξ Διὸς ἐ τοῦτος δὲ τ νόμφης, ἐπειδὴ τὸν ἐπὶ Δελφοὺς στρατὸν ἐπεμόβλεψε, ἀνδρωθεὶς δὲ τὸν εἶπε πρὸς τ Γεραιέας, ὅτι ὄνειρός οἱ ἐπιστὰς κελεύοι τὸν θεὸν ὁμοῦ τῷ ἀδελφῷ τ ἀφ' ἑαυτοῦ ἱδρῦσθαι. Illustrari possent ex Scholiasta Iliad. Ἄλλοι perhibent Inonem se ex Scironis filia cum Palæmone præcipitem dedisse. Solinus cap VII: *Quæ mox Attici, Aclæ prius dicta. Ibi Athenæ, cui arbi fama Scironia propinqua fimt, porrecta sex millibus passuum se nominata. Ex istis rupibus Ino se cum Palæmone filio in profundo præcipitem jaculata auxit maris numina.* Alii tradunt Inonem se a Moluride petra præcipitasse. Tzetzes ad Lycophronem: Φόβῳ γὰρ ἀφ' ἧς τῆς Γερανείας ὄρους Μεγαρικοῦ, ὑπὸ τῆς Μολυρίδ Ἀθηνᾶς ἐκπεσὼν ἱδρύσατο ἐν τῷ Μολυρίῳ τ τῷ ἐ Παλαίμονι, οὗ καὶ ἐτάφη. Plurimi inter fabulatores de loco, unde se præcipitem dederit, verba non faciunt; ex his igitur locis commodissime illustrari possent.

[71] Ἡ Γερανθρώτης.] Constans hæc est vulgatorum librorum lectio. Cod. Vossianus: ἡ Γερανεώτης. Quid sit præferendum, alii videant.

[72] Γέρασα, πόλ. Λακ.] Idem suadet chartarum Vossianus in omnibus editis male Γερανέα excusum reperitur: hic olim quoque Sylburgius conjecit in Stephanum referibendum, emendans loca Pausaniæ, in quibus hodie male Γερανέων circumfertur. Sed eundem apud Pausan in Laconicis locus est insignis, ubi urbis nomen a gentile librariorum negligentia non est vitiatum: Ἐπὶ τοῖς ὁρίοις Λακεδαιμονίων τ ἀφεστικόσιν κεφαλὴν ἐστὶ Γερανθρώτης ἐ Γερανθρώται τῶν ὑφόδων τῶν ἐπὶ Μεσσήνην. Hinc igitur manifestissime liquet gentilitium hujus urbis apud nostrum mutandum esse, scribendumque Γερανθρώτης, non vero Γερασηνός, quod libri omnes repræsentant.

[73] Γέρασα.] Hæc urbs nomen invenit ex eo, quod sedibus sequi poterant, ibi domicilium fixerint. Docet hanc Jamblichus commentario in Nicomachi Arithmeticen, quarti, MS habet Cl. Marc. Meibomius: Γερασηνοὶ δὲ καὶ οἱ τῆς πολεως, ὑπόνομα Γέρασα· ἴσι δὲ ἀπὸ βόρρω τ

Ἀ ρμένιον· Γέρασα δὲ λέγεται, διὰ τὸ τὰς συρφετιδώσεις τῆ Ἀλεξάνδρῳ γεγενῆσθαι, καὶ μὴ δυναθῆναι πολεμεῖν, ὑπὸ τῆς ἀκεσπὶ ταπόσεως. Sic Alexander milites suos curando sovendoque, fortassis non duntaxat senio detritos, sed etiam magnis itineribus laboreque fractos, atque vulneribus ægros, nobile imperatoris nomen acquisivit, magnamque in administrandis rebus ad militiam spectantibus, laudem invenit; sedulo enim cavebat, ne ætate provectiores, pedibus, brachiis aliisve membris truncati ostiatim stipem peterent, sicuti hodie innumera concauciatorum exempla civium misericordiam movent atque merentur. Urbe igitur ædificata, omnes bello minus idoneos, eumque ultra Gangen & Indum sequi non valentes, in ea cohabitare fecit, ut reliquos suæ ætatis annos honesto ibi otio finirent. Sunt vero grammatici atque historici, qui, salva hujus nominis origine, aliam hanc urbem condendi occasionem commiscuntur: scilicet Alexandrum, oppido quodam expugnato, atque in eo adolescentibus interfectis, senes liberos liviſſe, qui ad condendam urbem deinceps convenerunt. Locus in hanc rem reperitur apud Etymologici Mag. Auctorem, quem hausit ex scriptore vetusto, cujus nomen reticet: Γέρασα, διὰ τὸ τὰς Ἀλεξάνδρῳ πόλει πεπολεμῶσθαι, τοὺς δὲ κλινεῖς πανίους κτείνας, ἀπιλιπεῖν τοὺς γεγηρακότας, ἐπιμεῖναι τῇ πόλει. καὶ λαβόντες γυναῖκας, ἐπωκίσθησαν.

[74] Τετραπεντεκαιδεκαπόλεως.] Mirum profecto videri potest, quare Stephanus hanc Syriæ partem sic appellaverit, cum non quatuordecim, sed decem duntaxat hoc in tractu urbes a geographis recenseantur, unde *Decapolitana* regio nomen sortita est. Plinius lib. v cap. XVIII: *Jungitur ei latere Syriæ Decapolitana regio, a numero oppidorum, in quo non omnes eadem observant. Plurimi tamen Damascum Eupoton regnis ex amne Chrysorrhoa fertilem, Philadelphiam, Raphaneam, omnia in Arabiam recedentia. Schythopolim, antea Nyssam, a libero patre, sepultura nutricis ibi, Scythis deductis. Gaddara Hieromiace præfluento & jam dictum Hippon, Dion, Pellam aquis divitem, Gerasa, Canatha.* Ita hunc locum Plinii restituit Salmasius, quare in Stephano fortassis referibendum monet: Γέρασα, πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς χώρας δηκατέλεως. Verum hoc Decapolitanæ regionis oppidum, non est confundendum cum altero ejusdem nominis, quod in Arabia deserta circa Bostram collocant, de quo loquitur Jamblichus loco iam citato: sed in eo pessime fallitur, censens hinc Nicomachum originem traxisse: is enim Philosophus, omnibus unanimiter asseverantibus, Gerasa Cavæ Syriæ, non vero Arabiæ Petræ, patriam habuit. Præterea manifestum illis verbis ineſt mendum: quam enim sententiam hæc conficiunt, ἐν δὲ ἀπὸ βόρρω κεῖ Ἀ ρμένιον? Cum & Bostra & Gerasa Arabiæ defertæ urbes sint. Legendum videtur: ἴσι δὲ ἀπὸ βόρρω κεῖ Γυψιανοῦ. Ptolemæus lib. v in Arab. Pet. descriptione: Πόλεις δὲ εἰσὶ τῆς ἐπαρχίας μεσόγειοι κεῖ κάμπεις αἵδε, Ἐζεδὰ, Μαλιμβρα, Καλγαλία, Λύσις, Γάβα, Γυψμία, Γέρασα &c.

[75] Ὡς φασιν.] Sine dubio ἐγκυκλοπαιδείαν intelligit, qua præstantiores & veteres Sophistæ erant imbuti. Cicero III de Orat: *Veteres illi usque ad Isocratem omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, quæ ad*

σοφίας,[77] ἢ παρεδρεύοντας,[78] ἢ θρόνοις τῶν ὁρ- A
θοῦντας τῶν νόμων ἐπιτηδείων. τὸ ἐθνικὸν Γερα-
σηνὸς, ὡς Μηδαδα Μηδαδηνός.

ΓΕΡΓΙΣ, πόλις Τροίας· καὶ κλίνεται
Γέργιθος. λέγει καὶ ἡ Γέργιθος ἀληθεία ἀπὸ
γυναικὸς, ὡς Τροίζηνος. ὁ πολίτης, Γεργίθιος. B
τὸ ἠθικὸν, Γεργιθία.[79] ἀφ' ἧς Γεργιθία ἡ
χρησμολόγος Σιβύλλα, ἥ τις ἐν τύπῳ τινὶ ἐν
τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, αὐτή τι καὶ ἡ
σφίγξ, ὡς φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώ-
τῃ. ἐν ᾗ τῷ ἱερῷ τοῦ Γεργιθίου Ἀπόλλωνος, C
Σιβύλλης φασὶν εἶναι τάφον. ἔστι καὶ ἄλλο
Γεργίτης, καὶ ἠθικῶς Γεργίτης. ἔστι δὲ Γερ-
γηθώς.

ΓΕΡΗΝ, πόλις ἡ κώμη Λέσβου, ἀπὸ
Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. καὶ ἠθικῶς, Γερηνίς. D

ΓΕΡΗΝΙΑ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα
Νέστωρ ὁ Πυλίου ἐτράφη, ἢ Φυγὰς ἤχθη.
Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων,

[81] Κλῖνε δὴ Νηλῆος παλασίφρονος υἷες ἐδῶλες
Ἑνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερηνίου ἱππότα Νέστωρ, E
Ξεῖνος ἐὼν, ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι Γερηνοῖς.

ἀπὸ

causarum patrociniis, in assessionibus, & tribu-
nalibus excellentiæ legum studens. Gentile,
Gerasenus, ut Medaba Medabenus.

GERGIS, oppidum Troiæ. In casu obli-
quo habet Γίργηθος. Deducitur etiam *Gergithus*
casus rectus ab illo genitivo, quemadmodum
Trœzenus. Oppidanus, Gergithius, genere
fœminino Gergithia. Hinc Gergithia Sibyl-
la, fœmina fatidica, quæ una cum sphinge
in Gergithiorum numisinate excusa est, ut Phle-
gon in prima Olympiade perhibet. Ferunt
in Gergithii Apollinis templo Sibyllæ sepul-
chrum esse. Est quoque aliud nomen Gergi-
tes, & genere fœminino Gergitis. Reperitur
etiam Gergithensis.

GEREN, urbs sive vicus Lesbi, a Gerene Ne-
ptuni F. nomen habens. Et fœmininum, Gerenis.

GERENIA, urbs Messeniæ, ubi educa-
tus est Nestor Pylius, aut fugam capessivit. He-
siodus in Catalogo primo :

Interfecit vero Nelei in adversis patientis
filios generosos
Undecim. Duodecimus vero Gerenius eques
Nestor
Hospes evasit apud Gerenos equorum do-
mitores.

A casu

que ad virtutem, quæ ad Rempublicam pertinent, cogni-
tionem & scientiam cum dicendi ratione jungebant.

77 Καὶ παρεδρεύοντας.] Fortassis emendandum παιδεύοντας. Quod si ita fiat, lenius erit multo dilucidior.

78 Καὶ θρόνοις.] Opinatur Cresolius lib. IV de Sophi-
stis, hic per θρόνον intelligi *civilium orationum suggestum*, sive πολιτικὸν θρόνον, cui Athenis Sophistæ prætuisse di-
cuntur. Sciendum est, in illa urbe, ut idem bene distin-
guit, duos fuisse θρόνους ad docendam eloquentiam in-
stitutos, πολιτικὸν & σοφιστικὸν, & cuique certam propriam-
que fuisse mercedem. Philostratus loquens de Apollonio
Sophista, Athenis, inquit, docuit τὸν πολιτικὸν θρόνον σοφω-
τάτῳ ἐπὶ πλοίου. Olympiodorus apud Photium perhibet, sua cura atque studio Leontium ad Sophisticam se-
dem evectum fuisse, quanquam ille repugnaret: εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι, ὅπου ἐβόσκετο. Etiam aliis in
urbibus fuere hujusmodi *throni*: de Romano mentio-
nem facit Philostratus in Euodiano: Τὰ δὲ τῆς φωνῆς ἀθλα
ἐς τὸν Ῥώμῃ ἐν τῷ ἐκείνου θρόνου. Eosdem Greg. Nazian-
zenus Orat. XX Cæsarex institutos meminit.

79 Ἀφ' ἧς Γεργιθία ἡ χρησμολόγος Σιβύλλα.] Vitium
in vulgaris & MSS irrepsit. Corrigendum, ἀφ' ἧς Γεργίθια. Hæc urbs, unde Sibylla Gergithia nomen accepe-
rit, sita fuit in agro Lamptaceno, teste Strabone lib. XIII: Ἐν δὲ τῇ Λαμψακηνῇ τέτταρα κώμια Γεργιθίων. ἐκ δὲ
τούτων πόλις Γέργιθα, ἐν ᾗ τὸ τῆς Κυμαίας Γεργιθίου. ἐν ᾧ καὶ
πόλις παλαιὰ Ἑλληνὶς καὶ ἠθικῶς λεγομένη αἱ Γέργιθες. Ver-
um cum non duntaxat Gergis in ditione Lamptacena,
sed & Mermessus ibi sita fuerit, non incommode ex co
posset conjici, Erythræam Sibyllam & Gergithiam can-
dem esse, quibus Stephanus & alii diverſam patriam ad-
scribunt. Etiam Mermessum in agro Lamptaceno, vel
saltem non longe inde remotam a geographis constitui,
liquet ex Polemone apud Stephanum, illud oppidum
cum Myrmisso confundente, ita enim ille: Μυρμισσός,
πολις περὶ Λαμψακηνῆ, ὡς Πολέμων. Si ergo Gergithia &
Erythræa eædem sint habendæ, tum etiam Hellespontica
his erit annumeranda; etenim illa quoque *Mermessi* nata
existimatur. Lactant. de Fal. Rel. lib. I: *Oëlavam Hel-*
lespontiam in agro Trojano natam, vico Marpesso, circa
oppidum Gergithium, quam describit Heraclides Ponticus
Solonis & Cyri fuisse temporibus. Malim hic *Marmesso*
legere, quanquam Lactantii codd aliter suadeant. Sed
ut fatear quod res est: ingens inter veteres certamen fuit,
quænam ei patria attribuenda, liquet hoc ex Suida, cujus
verba, huc transcribam; ita enim ille in Σιβύλλα. Ἐμυ-
θρραία, πατρὶ τὸ πρῶτον ἐν χωρίῳ τῇ Ἐρυθρᾷ, ὁ δεύτερος ἐν
Βαβυλῶνι. Νῦν δὲ αὐτὸ τὸ χωρίον πολλοὶ τῶν συγγραφέων Ἐρυ-
θραί· τινὲς δὲ αὐτὴν Σικελὴν, ἄλλοι Σαρδιανὴν, ἄλλοι δὲ Γε-
σίαν, ἄλλοι δὲ Λίνδιαν, ἄλλοι Λιβυκὴν, ἄλλοι Σαμίαν
ἰδέσθαι. Hinc igitur evidenter apparet, veteres de hujus
Sibyllæ natali solo, haud aliter ac olim de Homeri patria,
inter se disputasse: verum fortassis *Gergithia* vocatur,
non propterea quod ibi nata, sed quod in æde Apollinis
Gergithii tumulo condita commemoretur, uti hæc lectio-
ne videre est.

80 Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων] Codices MSS illud
ἐν πρώτῳ inferunt, quod in omnibus editis non conspi-
citur. Quod si Meursius ita hunc locum emendatum
conspexisset, medicas ei manus in Lectionibus Atticis
non attulisset legendo, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγων γ'. Opti-
me tamen observat, ab Hesiodo illud opus, quod εἰς γυ-
ναῖκας scripsit, in tres καταλόγους distributum fuisse, atque
primum citari a Scholiasta in Apol. ad lib. III: Ὅτι Πειρι-
μήδης ὁ Παιόβιος υἱὸς Δόκιμλον, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ κα-
ταλόγων φησί. Verum hoc longissime a veritate remotum
judico, apud Stephanum in Ἀβαντὶς (ubi in præcedenti-
bus editionibus locus mutilatus circumfertur, ὡς Ἡσίοδος
ἐν Αἴγι * δεύτερῳ) secundum allegari, ibique referiben-
dum supplendumque esse, ὡς Ἡσίοδος ἐν γυναικῶν δεύ-
τερῳ. Tu lector inspice locum, & quid ad eum observa-
tum sit. Certus sum, te aliter judicaturum. Tertius Ca-
talogi liber reperitur apud eundem Scholiast. ad lib. III.
Eustathius sua ætate hoc Stephani ex Hesiodo loco usus
est, tecto licet nomine, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 231.
Λέγει δὲ ἡ πόλις αὕτη, κ. ἰτιαὶς Γίργωνι· ὡς Ἡσίοδος. Νέσσης
δὲ ἡ πόλις αὕτη, κ. ἰτιαὶς Γίργωνι· ὡς Ἡσίοδος. Νέσσης
οὖν ἀλυξὼν οὐ δύημορίη Γεργίθι· καὶ παληθηλικὸς ὡς ὁ αὐ-
τὸς. Κλῖνε δὲ Νηλῆος παλασίφρονος υἷες ἐδῶλες. Ἐνδε-
κα, &c.

81 Κλῖνε δὲ Νηλῆος.] Ita hunc versiculum placuit
emen-

καὶ ἀθηίας ἡ Γέρηνος. Καὶ αὖθις, Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ὁ ἀνθεμόεντα Γερηνόν.

ἐξ ἧς ἀθηίας ἡ ἡ Γέρηνος, τὸ Γερηνδὶς, καὶ ὡς Ἄλις· Ἀλισίς· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνία, καὶ Γερήνιος.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΙΑ [81], πόλις Εὐφρατησίας. Κυάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν, χωρίον αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης, Γερμανικὶς.

ΓΕΡΜΑΡΑ, Κελτικῆς ἔθνος, ὃ τὴν ἡμέραν ἀβλεπτεῖ, ὡς [82] Ἀριστοτέλης φησὶ ἐν τοῖς Θαυμασίοις· τοὺς δὲ λωτοφάγους καθεύδειν ἑξάμηνον.

ΓΕΡΜΗ, πόλις Ἑλλησποντία, [83] πλησίον Κυζίκου, ἣν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησίν. ὁ πολίτης, Γερμηνὸς, καὶ Γερμηνή.

ΓΕΡΟΥΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας· Κυάδρατος δὲ [84] Γερμανίαν αὐτὴν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γερουνῖνος.

ΓΕΡΡΑ, πόλις Χαλδαίων. ὁ πολίτης, Γερραῖος· καὶ θηλυκὸν Γερραία, καὶ Γερραῖς, ὡς Θηβαῖς.

ΓΕΡΡΟΣ [85], τόπος, καὶ ποταμὸς παρὰ τὴν Βορυσθένη. ὁ πολίτης, Γέρριος.

ΓΕΤΙΑ, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικὸν, ἐπὶ τοῦ κύρους. ἐστὶ δὲ Θρᾳκικὸν ἔθνος. [86] ἐστὶ δὲ θηλυκῶς Γέτις· ὅτου γὰρ ἐκαλέσατο ἡ γυνὴ τὸν φίλιππον τὸν Ἀμύντου. καὶ κληθικῶς λέγεται Γέτισσα, ἀφ' οὗ Κείτων Γετικά. καὶ θηλυκὸν, Γετική. [87] νόμοι δὲ Γετῶν τὸ ἐπὶ σφαγῇ τὴν γυναῖκα [88] τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὅταν ἐπὶ τὴν

A A casu recto Gerenus. Et rursum:

Nestor solus effugit in florido Gereno.

Ex quo casu recto Gerenus, rursum formatur Gerenensis, uti ab Alus Alensis. Et hinc Gerenia & Gerenius.

GERMANICEA, oppidum Euphrantesiæ. Quadratus libro tertio Parthicorum castellum nominat. Oppidanus, Germanicensis.

GERMARA, Celticæ gens, quæ diem non videt, ut Aristoteles libro quinto de Admirandis auscultationibus perhibet. Lotophagos vero dormire per sex menses.

GERME, oppidum Hellespontiæ prope Cyzicum, quod Herodianus Asiæ attribuit. Oppidanus Germenus & Germene.

GERUNIUM, urbs Italiæ. Quadratus illam vocat Geruniam. Gentile, Geruninus.

GERRHA, oppidum Chaldæorum, cujus oppidanus, Gerrhæus. Fœmininum est Gerrhæa, & Gerrhaïs, ut Thebaïs.

GERRHUS, locus & fluvius Borysthenis adjacens. Cives dicitur Gerrhius.

GETIA, regio Getarum. Geta enim gentile, non vero proprium est. Est autem gens Thracica. Et genere fœminino dicitur Getis; ita enim Philippi Amyntæ uxor appellabatur. Et possessive dicitur Geticus, unde Critonis Getica. Et fœminino genere Getica. Getarum leges sunt, mulierem in honorem mariti defuncti sacrificare, & citra

81 Γερμανίκεια] Emendandum, auctoribus libris calamo exaratis, nec non Eutropio, quem proxime citavimus. Pessime & sine sensu in vulgatis circumfertur: κλύσιν Νεάλη πολισμάρχου. Γερμανίκεια.

82 ὡς Ἄλις· Ἀλισίς.] Et hic locus emendatione indiget. Corrige: ὡς Ἄλσις, Ἀλσίς. Vide nostrum illa in voce, & de correctione non dubitabis.

83 Γερμηνὸς.] Urbs est sub Patriarchatu Antiochenæ, apud Amanum montem, cujus meminere Ptolemæus, Antonini Itinerar. & Constant. Porphyrog. de vita Basilii Macedonis, qui Callipolin & Padasiam ei restituit, ita enim ille: Πλησὶ δὲ τῆς Καλλιπόλεως καὶ τῆς Γερμηνείας, εἰτα Δ[illegible] ἀνδρώπων ὀθόνιον εὑρὼν, τῷ ἴσπερ ἐκείνης τὸ ἔθος, ἀλλ' ἐκείνη πὰ ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ ἐκόσμει τὴν ἑαυτῆς ἀπὸ τῆς ἐκείνου ἀποθήκης ἐφόδια. Τὴν μὲν οὖν τῆς Γερμανίας ἐφόδια &c.

84 Γερμανίαν αὐτὴν καλεῖ.] Ex quo auctore noster relationem hanc hauserit, nondum compertum habeo: licet hic addatur Aristotelis nomen, pro vero tamen habendum quod ἐν τοῖς θαυμασίοις circumfertur, ubi de re & gente nullam fieri mentionem. Quin imo ipse, a Stephano ex Aristotele allegatus, mutilus est, cum in eo de ipsa gente ne μὲν quidem: loquitur enim de Lotophagis, qui ad rem non pertinent. His non dissimiles verbis illud abest, quod potissimum ad rei proventum requiritur.

85 Γέρρος, Κυζίκου.] Ex Episcopis, qui Concilio Ephesino & Synodo Chalcedonensi inter fuere Hollitenius fuit & verum hujus oppidi nomen colligit, quem vide

tiara in Annotat. ad Geographiam sacram Carol. à S. Paulo. Non puto tamen hanc eandem fuisse urbem, quam ejusdem nominis alii collocant in finibus Bithyniæ & Phrygiæ inter Pessinuntem & Ancyram, de qua vide Ptolemæum & Antonini Itinerarium.

86 Γεῖσσαι τοῦτο κακῶς.] Pessime sic exhibent libri editi, & vix melius calamo exarati, Γέρσαι τοῦτο κακῶς. Bene corrigit Salmasius in margine sui codicis Γερουσίαι τοῦτο κακῶς. De hujus urbis situ & aliis appellationibus eruditissime dixerunt Cluverius.

87 Τέτ[illegible] ἐ ποταμὸς &c.] De loco & fluvio hujus nominis mentionem facit Herodotus lib. IV: imo vehementer fallor, si Stephanus hæc verba non retexerit. Ἐ Ἔστρος. Ἡ Γέρρος· ποταμὸς ἀπίσχων ἀπὸ λόγου ἐς Βορυσθένος, καθὰ τοῦτο τὸ χωρὶν· ὁ μὲν δὴ τὸ, ἀφ' ὁ χῶρος αὐτὸς, Γέρρος. Ἐ ἐστὶ καὶ Ἡλιακὸς Γέτης. Corrigit Salmasius: ἔστι καὶ Ἡλιακὸς Γέτης, vel quod verum putat Γέτη, uti ad marginem sui libri exaravit.

88 Νόμοι δὲ Γετῶν.] Plurativum illud νόμοι non dissuadet, totum hunc de Getarum moribus locum in duas leges dividi atque distingui, quarum altera loquitur de uxore sacrificante pro manibus mariti mortui; altera vero de pulsatione citharæ, cum legatos mittunt de fœdere vel induciis acturos. Et ita quoque mihi interpretanda videntur verba Eustathii ad Dionys. de situ Orb. quanquam ibi hunc in modum legatur: Νόμος. Ἡ Γέτικὸς, ὅτου ἐπισκήπτει τῇ ἀνδρὶ γυνὴ, καὶ κιθαρίζειν

89 Τῷ ἀνδρὶ] Constanter sic exhibent libri editi & manu

Παπηρυκάδων), κληδεμόζειν. Ἀρριανὸς δὲ Γε- A thara pulsare, legatos cum ad hostem mit-
τωνὰς αὐτοὺς φησι. tunt. Arrianus illos Getenos vocat.

ΓΕΦΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας. οἱ τοὺς αὐ- GEPHYRA, urbs Bœotiæ. Eosdem
τοὺς δέ φασι καὶ Ταναγραίους, ὡς Ἡρόδωρος καὶ appellant etiam Tanagræos, teste Strabone
Ἑκαταῖος. ἀφ' ἧς καὶ Γεφυραία ἡδύν. & Hecatæo. Hinc Gephyræa Ceres.

ΓΕΦΥΡΩΤΗ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνι- B GEPHYROTE, urbs Libyæ. Gen-
κὸν, Γεφυρωτικὸς, ἡ Γεφυρωτίτης, διὰ τὴν tile, Gophyrotæus, vel Gephyrotites, propter
τύπον. solitam regioni formam.

ΓΗ, παρὰ τὸ γέα κεκλῆσθαι. ἀφ' ἧς τὸ τὴ γῆ, terra, contractum est ex γέα: unde pos-
γήϊνος κλητικὸν, πλεονασμῷ τοῦ γ. ἢ sessivum γήϊνος priscum, per pleonasmum literæ γ.
ἀπὸ τοῦ γῆ, γήϊνος· ἀφ' ἧς καὶ γήτης, ὁ Cὁ Vel a voce γῆ fit γήϊος terrestris, unde & γήτης
αὐτόχθων, καὶ γῆν οἰκῶν. καὶ γήινος μεῖζο- indigena & terram colens, & γήϊος terre-
σιατικόν. λέγει δὲ γήπεδον τὸ μεῖζον τῆς οἰκίας num, quod materiale nomen est. Dicitur &
ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ ἀφ' ἑτέρου φα- γήπεδος, hortulus, ædibus urbanis additus.
σὶ, διαφέροντες. διαφέρει γήπεδον οἰκο- Hanc vocem Tragici per A efferunt, Do-
πέδου. οἰκόπεδον μὲν, οἰκίας ἐστὶ κατερριμμέ- D rum linguam imitantes. γήπεδον differt ab
νης ἔδαφος, γήπεδον δὲ, τὸ ἐν πόλει περι- οἰκοπέδῳ. Nam οἰκόπεδον ædium destructarum
σκήνιον οἰκίας κηπίον. παρὰ τὸ γῆ, γαῖα. area est, γήπεδον vero hortulus ædibus ur-
ὁ οἰκήτωρ, γαιάτης· καὶ γαιήϊος κληπικὸν· banis adjacens. A voce γῆ fit γαῖα, Incola
καὶ γηλυκὸν, γαιήϊος. καὶ ὁ γαῖα, ἡ ὁ γαῖα, gæates, & gæïus possessivum, & fœmi-
ninum gæïas. Et in gæa, sicut & in græa
breve

manu exarati: verum locum esse mutilum & ita esse supplendum, τοῦ αὐθεντικοῦ, non est quod de eo ambigamus, si hunc locum conferamus cum verbis Eustathii, jam proxime allegatis.

91 Τὸν αὐτὸν δὲ φασὶ καὶ Ταναγραίους.] Hæc in cod. Vossiano paullo aliter leguntur: πρὸς δὲ τοῖς αὐτοῖς εἶναι καὶ Ταναγραίους. Hinc conjecturam facio, rescribi debere: πρὸς δὲ τοὺς αὐτοὺς φασὶ εἶναι καὶ Ταναγραίους. Locus Strabonis, quem noster innuit reperitur lib. IX: Καλεῖσθαι δὲ Γεφυραίους τοὺς Ταναγραίους. Vide præterea Herod. lib. V idem de Gephyræis asseverantem.

92 Γεφυραία ἡδύν.] Constanter ita circumfertur in libris MSS & editis, sed pessimo errore. Parum abfuit, quin Cl. Meursii emendationem, qua nihil omnio verius aut ad rem præsentem accommodatius, in contextum recepissem; is enim in Lect. Atticis emendat Γεφυραῖα ἡ Δηώ. Hac appellatione Ceres apud Gephyræos erat nota. Etymologici Mag. auctor: Δηὼ, ἡ Δημήτηρ· δοκεῖ δὲ διὰ (δ' ζητεῖ) τὴν Περσεφόνην. Vide præterea Hesychium, Eustath. ad Iliad. I & Od. A. Apud Gephyræos cultum fuisse Cererem liquet ex Etymologicographo: Γεφυραῖος, δῆμος Ἀττικῆς· ὅθεν ἡ Γεφυραῖα Δημήτηρ. Verum celare nequeo conjecturam Salmasianam, marginibus sui libri illitam, existimat enim legendum Γεφυραῖα Ἀθηνᾶ. Sed utinam sæ divinationis documenta significasset! Apud Hesychium invenio, Minervam Ædonis nomine Pamphylis fuisse cultam: Ἀνδὼν, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ Παμφυλίοις. Sed an apud Gephyræos eundem honorem obtinuerit, ex aliorum scriptis non apparet. Temere tamen hæc conjectura mihi non videtur improbanda, Goltzius enim lustravit nummum Domitiani cum hac inscriptione, ΓΕΦΥΡΑΙΑΔΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quæ an ad hanc rem sit applicanda, aliis investigandum relinquo. Denique Hadrianus Junius & hunc locum sollicitavit, ex conjectura emendandum existimans Γεφυραία ἀδυλογία, vel simile quid, quasi ad *Gephyræos fales* Stephanus respiceret. Verum ut dixi, Meursii conjectura præ aliis amplectenda videtur.

93 Ἀπὸ δὲ γέας κεκλῆσθαι.] Eadem in opinione versabatur Eustathius, sic enim ille ad Iliad. Σ. Καὶ ὅτι οὐκ ἀπὸ γέας τῆς Ψαλιχαρνάσσου κόπης ἡ γῆ. Huic adde Etymologici Mag. testimonium, quod est in voce γαῖα. Τὸ δὲ γέα κεκλῆσθαι δῆλόν ἐστι καὶ ἐκ τοῦ γῆ, γαῖα.

94 Ἀπὸ τοῦ γήπεδον.] Eandem vocis derivationem habemus apud Etymologicographum: Παρὰ τὸ γέα τὸ ἀλλαχοῦ γῆ, γῆϊος κλητικὸν τύπτω· καὶ οἰκοπεδεσμῷ ἐπιφορᾷ, γήπεδον· ἢ παρὰ τὸ γέα, γήπεδον· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ', γήπεδον. Magistri Græci hanc vocem interpretantur ἀγρόν. Hecataeo γήπεδα λάχη, & γήπεδα αὐξὰ sunt prisci flores & fermo: & Suidæ γήπεδα βόες sunt οἱ ἀγρεῖται.

95 Η' παρὰ τὸ γῆ, γήπεδον.] Vossianus & Palatinus male exhibent: ἡ παρὰ τὸ γῆ, γήπεδον. Salmasius optime legendum censet: ἡ παρὰ τὰ γῆ, γήπεδον, ἀφ' ἧς ὁ γήτης.

96 Γήτης.] Non accipit hanc vocem pro Autochthone Hesychius, sed pro rustico: Γήτης, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμενος, γεωργός.

97 Καὶ γήϊνος μειωτικόν.] Nomen possessivum a Græcis Technicis tribariam dividitur, in οἰκειωτικὸν, σωτικοδιαλυτὸν & μειωτικόν. Singula hæc ab Etymologicographo Magni auctore in voce Ἀνδὼν egregie diluendantur, quæ quia ad rem præsentem pertinent, huc transferre lubet. Εἰσὶ δὲ ὃ κτητικὰ, τρία· οἰκειωτικὸν μὲν, τὸ οἰκεῖον ἔχει τὸν τύπον· οἷον, ὑφαντὴς, ὑφαντή, ὑφαντὸν· Κυνηγὸς, Θοδίνη, χρῆσθαι· Σωτικοδιαλυτὸν δὲ, τὸ σωτικοδιαλυτὸν τὴν μετ' ἐμοῦ· οἷον, χρυσοχοϊκὸς· σωτικοδιαλυτὸς γάρ ἐστιν χρυσοχοΐα· καὶ μειωτικὸν, ὅμοιος ἢ μέτριος ἢ φιλόσοφος· μειωτικὸν δὲ ἐστι, τὸ ἐντέλειαν οὐσίας ποιεῖ· οἷον, καρδιόσοφος, Ὅμηρος· ἀγαθοεργὸς, κάλλιστος, χρύσεος. Stephanus nunc grammaticorum, non vero geographorum partes sectans, ab Etymologicographo differentit, qui τὸ γήϊνος pro possessivo οἰκειωτικῷ accepit, scilicet pro aliquo vel in, vel sub terra degenti: Stephanus autem pro eo quod de humo factum est, atque terrenis particulis constat, qualis revera fuit Adamus, humani generis principium, quem hanc ob causam proprio nomine Γήϊνον appellavit Sanchoniaton. Geminam hanc significationem τῷ γήϊνος attribuas, sine dubio omnem differentiarum Grammaticorum litem compouueris.

98 Διαφέρει γήπεδον οἰκοπέδου.] Hanc significatus differentiam etiam agnoscit Eustathius ad Iliad. Δ pag. 436. Γήπεδα μὲν οὖν, τὰ ἐν πόλει σκευάσματα, οἰκίας ὄντα κηπίδια· οἰκόπεδον δὲ, οἰκίας καταβεβλημένης ἔδαφος· ὅπερ κυριώτερον ἐν ἱστορικοῖς οἱ ὑστεροι φασι. In mendo cubant hæc Archiepiscopi verba, & mala interpunctione laborant, ita enim emendanda sunt & constituenda, ut sensum congruum efficiant: Γήπεδα μὲν οὖν, τὰ ἐν πόλει σκευάσματα οἰκίας, οἷον κηπίδιον. Stephanus adhibet κηπίον, quod eodem redit, etenim a substantivis quan loque derivari bina diminutiva, res non est infolens, & alias exemplis defenditur; quemadmodum a κῆπος, κηπίον & κηπίδιον, ita ab οἶκος fit οἰκίον & οἰκίδιον, quibus insuper tertium οἰκιον adjungi possiet. Sic quoque a βιβλίον, βίβλιον & βιβλίδιον.

99 Ἀπὸ δὲ γῆ, γαῖα.] Aliter censet Sergius grammaticus apud Etymologicophraphum, qui eam vocem deducit

βραχὺ τὸ α, ὅπ δισύλλαβα, ὡς Μαῖα, Φαῖα.

A breve est A, quia disyllaba sunt, uti Mæa, Phæa.

ΓΗΘΟΥΣΣΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γηθουσαῖος, ὡς Σκοτουσαῖος· ἢ Γηθούσιος, ὡς Πιτυούσιος· ἢ Γηθουσίτης, ἀφ' τοπικοῦ ἐθνικοῦ.

GETHUSSA, urbs Libyæ. Gentile Gethussæus, uti Scotussæus. Vel Gethussius uti Pityussius: vel Gethussites propter formam vernaculam.

ΓΗΛΥΣ, ἔθνος, ὃ μέμνηται Ἀσίνιος Κυάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· ὀξύνεται δέ.

GELYS, gens, cujus meminit Asinius Quadratus libro primo Parthicorum. Accentu notatur in ultima.

ΓΗΡΕΙΑ, πόλις Ἰνδική, πλησίον ὑπὸ Διηγεάδη τῶ βασιλεῖ Ἰνδῶν, πρὸς Διόνυσον πολεμήσαντα. τὸ ἐθνικὸν, Γηρειάτης.

GEREA, urbs Indica, quæ censetur sub Deriade Indorum rege, qui contra Bacchum bellum gessit. Gentile, Gereates.

ΓΙΓΓΑΥΜΩΤΗ, Φοινίκης πόλις, ὡς Ἑκαταῖος.

GINGLYMOTE, Phœniciæ urbs, auctore Hecatæo.

ΓΙΓΩΝΟΣ, πόλις Θράκης, πρόσκτισις τῆ Παλλήνη. ὁ πολίτης, Γιγώνιος. ἀπὸ Γίγωνος, ἑνὸς Αἰθιόπων βασιλέως, ὃς Διονύσῳ ἠντήκησε. Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος Γιγωνίδα πάντως φησί.

GIGONUS, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum. Oppidanus, Gigonius. Nomen habet a Gigone Æthiopum rege, qui a Baccho superatus est. Hanc urbem Artemidorus Ephesius Gigonida appellat.

ΓΙΛΔΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γιλδίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν.

GILDA, urbs Libyæ. Gentile, Gilditæ, auctore Alexandro libro tertio rerum Libycarum.

ΓΙΛΙΓΑΜΒΑΙ, ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος δ'.

GILIGAMBÆ, gens Libyæ, teste Herodoto libro IV.

ΓΙΝΔΑΝΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν λωτοφάγον, οἱ τὸν καρπὸν μόνον ἐσθίουσι τῆς λωτῆς ζῶσι.

GINDANES, gens Libyæ lotophagon, quæ solo loti fructu victitant.

ΓΙΝ-

GIN-

---

ducit a γαῖα, ita enim ille: Ἐκ τούτου γίνεται ἄλλη παραγωγὴ ἀφ' ἧς ἐστὶν ἡ ἀγγὴ γαῖα, ὥστε στελλὴν σπιλγαῖα, Ἀθήνη ἐν οἰκίᾳ ἢ γὴν ἐν τῇ γαίᾳ, ἀπὸ τοῦ ἢ γαῖα.

Thraciæ fines attingit, & Pallenem, promontorium *Gigonida*, quod Artemidorus urbem nuncupat, agnoscit Etymologici Mag. Auctor; quod non a Gigone Arabum rege (sed a Baccho, qui ibidem Gigon appellabatur) nomen sortitum esse perhibet. Γίγωνες, ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας & Παλλάνης· ἀπὸ Γίγωνι οὐτοσὶ τῷ ὑπὸ Διονύσου ἠρημένῳ λόγῳ γεγόνασιν· ἢ ἀπὸ ἑνὸς τῶν ἐπιχωρίων Γίγωνος. Est aliquid in his verbis quod mihi non placet; ultima enim ultius sectionis verba, suo loco excidisse firmiter mihi persuadeo. Mallem enim illa hoc modo præcedenti sectioni adjungere: Γίγωνία, ἡ Λυκία, ἢ Γίγωνες οἱ ἐκβάντες ἀπὸ ἑνὸς τῶν Γίγωνος. Ita certe sensus erit non inconcinnus, & ejusdem orationis contextus atque continuatio. Quidam etiam Ægyptium Herculem *Gigona* appellarunt, teste Hesychio: Γίγωνα· οἱ δὲ μέγα, παπύρους ἐπιπαγεῖς σχαπτόν· οἱ δὲ Αἰγύπτιον Ἡρακλέα. Ultro cum Seldeno consiteri cogor, mihi non satis innotescere, quid sibi velit Hesychius hisce verbis; si quid tamen hariolandum est, judico τὸ πάγκακος & ἐπιπαγεῖς ex ἀφροδισιακὸς corruptum esse: nam fuit *Gigon* Dæmon quidam ἀφροδισιακὸς σωτηρίους τοῦ Ἄρη καὶ τῶν ἀφροδίτης μοιχῶν. Vide Eustathium pag. 1599 & 1880 ad Homerum. Sed e diverticulo in viam redeamus. Videtur fuisse castellum, non vero urbs hujus nominis, quod apparet ex Scholiasta Thucyd. ad lib. 1: Ἐς Γίγωνον· Γίγων, χωρίον ἐπὶ μεταξὺ Μακεδονίας, ἢ Θρᾴκης, ἐ πολὺ ἀπέχον Πολιδαίας. Vide porro de situ Herodotum lib. VII.

Γαλεῖ τε Μάξῳ τε, ἢ αὖτις Ἀστραπαίῳ. Ad quæ verba ita scribit Archiepiscopus Thessalonicensis: Οἱ βορειότεροι Μυσῶν οἱ Γαλαί, ἢ οἱ Μάξοι, ὧν Γέγραπται, χρῶν ἐ τοξεύειν αὐτῶν. Hi Cedreno Γαλαῖοι appellantur, ubi interpres male Ἀγελαῖοι.

Γίγωνα, πόλις Γαλαϊκή.] Hujus civitatis meminit Dionysius libro tertio Bassaricorum, teste Stephano in Γάζοις.

Γιγωνίτης, Ψ' ἐθνικὸν ἐ εὐτύχησα Γάζοις.] Codices calamo exarati constanter exhibent, Γιγώνιος.

Παλληνὸς τῆ Παλλήνη.] Macedoniam inter, quæ

Γιλιχαμβῶσι.] Hæc vox, quia elementorum seriem sequitur, a Stephano petita videtur ex Herodoto, quam vulgati codices nunc non agnoscunt. In Melpomene legitur: Τάπιον δὲ ἔχοντι Γιλιχαμβαι, τυμπάνοισι τῶν σφέας ἐστὶ πλεῖστα χάλκεα, μάχρι Ἀφροδισιάδος νήσου. Mox sequitur: Γιλιχαμβίοισι δὲ ἔχοντι τὸ σφέας ἐστὶν ἡ Ἀσσύρια.

Ἀωθάκτων.] Innuit noster locum Herodoti in Melpomene:

ΓΙΝΔΑΡΑ, κώμη [11] πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Γινδαρεύς. Κυάδρατος δὲ, Γινδάρης ἔφη.

A GINDARA, vicus juxta Antiochiam. Gentile, Gindarensis. Verum Quadratus eos appellat Gindaros.

ΓΙΤΤΑ, [12] πόλις Παλαιστίνης. Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Γιττηνός.

GITTA, urbs Palæstinæ, auctore Polybio libro sexto decimo. Gentile, Gittæus.

B

ΓΛΑΝΙΣ, [13] ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις δ' ῥηθροις δέξεται πήγαιον ὕδωρ.

καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς Γλάνις, [14] ὁ δὲ καλούμενος Γλάνις. [15] ἔστι δὲ Ἰβηρίας ποταμός. ἔστι δὲ Ἰταλίας τρίτος ποταμὸς, [16] πρὸ τοῦ Τίβεριν ποταμόν.

GLANIS, fluvius Cumarum, de quo Lycophron:

Glanis autem alveis terram humectans excipiet.

C Hinc piscis Glanis, qui etiam Glanius dicitur. Est item Iberiæ fluvius: Est Italiæ tertius fluvius circa Tiberim amnem.

ΓΛΑΥΚΙΑ, [17] πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Γλαυκιεύς, καὶ Γλαυκιώτης. Βέλτιον δὲ Γλαύκιος, ὡς ἡ Πλακίας Πλάκιος.

GLAUCIA, oppidulum Joniæ. Gentile, Glaucienſis, & Glauciotes. Melius autem eſt Glaucius, uti a Placia Placius.

D

ΓΛΑΥΚΟΥ Δῆμος, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. [18] ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.

GLAUCI Demus, in Lycia eſt, teſte Alexandro, & a Glauco heroë nomen habet. Popularis, Glaucodemus.

ΓΛΑΦΥΡΑΙ [19], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος,

Βοίβην, καὶ Γλαφύρας. ----

GLAPHYRÆ, urbs Theſſaliæ, de qua Homerus:

Baben & Glaphyras. ----

Nomen

---

pomene: Ἀντιόχου δὲ ἀφίκνεται εἰς τὴν πόλιν, τέκνα τῆς Γυδάνου γίγαντος λαβόμενος· εἰ τὸ κρεῖττον μῦθον ζητεῖ πάντως ζήτω.

[11] Πρὸς τῇ Ἀντιοχείᾳ.] Proprie hæc urbs ſita erat in Cyrrheſtica regione, quæ ſe extendit uſque ad agrum Antiocheniſem. Locum viciniorem habebat Pagras teſte Strabone libro XVI: Τῇ δὲ Γινδάρῳ συνάπτουσιν αἱ Πάγραι τῆς Ἀντιοχικῆς, χωρίον ἱρυμνὸν κρὰς τῷ ὑποῤῥεῖν τὸν Ἄρμανδον. Idem eodem libro: Ἐντεῦθεν δ' ἐπὶ πόλιν Γινδαρα, ἀκροπολις τῆς Κυρρηστικῆς, καὶ λαμπρὸν ἄστυ. Igitur urbs quæ Stephano Γινδαρα, Straboni Γινδαρος appellatur. Incolas Aſinius Quadratus *Gindaros* vocavit, ſi locus mendo careat: rectius enim Plinius lib. v cap. XXIII *Gindarenos*, quæ terminatio in oriente erat uſitatiſſima. Ægerrime igitur patior illud Γινδάρης: Fortaſſis corrigendum Γινδαρεύς, vel Γινδαρίδης ſi non longius a vulgata lectione recedat.

[12] Πόλις Παλαιστίνης.] Ita etiam hæc urbs dicta fuit Joſepho lib. VI Antiq. Jud. cap. II: Ἀπὸ τῆς Γίττης ὁμοῦ ἑκατὸν παρῆν. Eadem hæc eſt, quam Samuel lib. I cap. VII appellat Gath: Septuag Γέθ, & Plinius lib. v cap. IX *Getta*.

[13] Ποταμὸς Κύμης.] Intelligit fluvium inter Cumas & Literum in mare defluentem. Verum quia Literno oppido eſt propinquior, imo illud præterfluat, vulgo etiam *Liternus* vocatur, aliquando etiam *Clanis* teſte Cluverio in Ital. Antiq. Deſcript.

[14] Ὁ δὲ καλούμενος Γλάνις.] Cluverius in Italiæ Antiq. deſcriptione, hunc locum non probe conſtitutum eſſe in vulgatis, ſubodoratus eſt, corrigebat enim: Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς, ὁ καλούμενος γλάνος. Imo ut verum fatear, ita conſtanter exhibent plurimi MSS, omiſſa illa voce γλάνις, quam tamen codex recentior Palatinæ Bibliothecæ retinebat, teſte Salmaſio. Ego vero conjunctionem καὶ ſine veterum librorum auctoritate interſerendam judicavi, legebatur enim in aliis editionibus: Καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς γλάνις, ὁ καλούμενος γλάνος. Ratio, quare τὸ δὲ adjecerim, in promptu eſt: nam hic piſcis non tantum γλάνις verum & γλάνιος vocatur, auctore Heſychio apud quem ita lege: Γλάνις, εἶδος ἐστὶν ἰχθύος· οἱ δὲ γλάνος. Gloſſæ εἶδος ἰχθύων. *Silurus*, γλάνις. Aliæ gloſſæ anecdotæ, quas inſpexit Salmaſius: Γλάνος, *Silurus*. Piſcem hunc deſcribuat Ariſtoteles, Plinius, & Scholiaſtes in Lucophronem, cujus verba mox producam.

[15] Ἔστι δὲ Ἰβηρίας ποταμός.] Scribit etiam ſcholiorum auctor in Lycophronem, fluvium Hiſpaniæ ita appellatum inveniri: Γλάνις ποταμὸς Ἰταλίας ἢ Κύμης, ὅθεν καὶ ὁμώνυμος· αὐτοῦ ἰχθὺς, ὃς φασι, γίνεται· ἢ ὁ γαλεώδης ὀφιλιμός, ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ ὄνειον τοῦ ποταμοῦ· ἔστι δὲ ἕτερος ποταμὸς Ἰταλίας Γλάνις, καὶ οὗτος Ἰβηρίας. Cenſeo Stephanum tres in Italia hac appellatione amnes hoc tmemate deſcripſiſſe, & illud Ἰβηρίας tranſcriptores ex alio vocabulo depravaſſe: nam tres hoc nomine fluvii in Italia reperiuntur: primam deſcripſit in præcedentibus, & circa Cumam collocavit: ſecundus eſt apud Minturnas, ubi Latium a Campania ſeparatur, antiquis temporibus *Clanis* appellatus. Strabo lib. v: Φασιανὸν δ' αὐτὰ μέσον εἶναι Σινόεσσαν καὶ Μινθούρνας· διαῤῥεῖ δὲ λέθης ποταμός· Κλάνις δ' ἐκαλεῖτο πρότερον. Vide porro Cluverii Italiam Antiq. pag. 1076.

[16] Πρὸ τοῦ Τίβεριν ποταμόν.] Jam deſcribit tertium Italiæ fluvium *Clanin* ſive *Glanin* dictum. Hic ab amne Pallia circa oppidum Herbanum in Hetruria excipitur, & ita in Tiberim defluit. Vide eundem Cluv. It. Ant. pag. 1098.

[17] Πολίχνιον Ἰωνίας.] Videtur fuiſſe Mycalenſis portus, quod colligo ex verbis Thucyd. lib. VIII: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πλεύσαντες ἐπὶ Σάμον ναυσὶ δυσὶ καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ ὕστερον ἐπὶ Γλαύκην τὴν Μυκάλης ἐφύλασσον. Nihil obſtat, quod hic *Glauce* appelletur; nam Atticam dialectum affectantes hujuſmodi craſi ſæpenumero uruntur, pro Πλακία dicunt Πλάκη pro Μαντίνεια Μαντίνη, de qua alibi diximus.

[18] Ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.] Exiſtimo cum Salmaſio, populare nomen vitii non eſſe immune, legendumque: ὁ δημότης, Γλαυκοδήμιος.

[19] Γλαφῦραι, πόλις Θεσσαλ.] Nulla unquam fuit urbs in tota Græcia, quod optime obſervat Incomparabilis Voſſius ad Scylacem, multo minus in Theſſalia, cui nomen *Glaphyra*. Aliter ſi foret, Strabo ejus meminiſſet; quippe qui diligentiſſime omnia loca, quorum Homerus meminit, ordine perſequitur: is enim lib. IX a *Babe* ſtatim tranſit ad Iaicon. Legimus tamen de ea apud Euſtathium ad Iliad. B. pag. 327, quod neminem in admirationem rapere debeat: nam fatetur ipſe Archiepiſcopus ſe ex Ethnicographo hauſiſſe eam ſententiam, quare etiam peſſime errat eum ſequendo legendoque,

Βοίβην καὶ Γλαφύρας. ----

Imo

κατὰ Γλαφύρα ὑὸς Μάγνητος, κλίσεως. A Nomen accepit a Glaphyra Magnetis filio, qui eas condidit. Gentile, Glaphyrensis. Est quoque vicus Ciliciæ, a Tarso triginta stadia occidentem versus distans.

τὸ ἐθνικὸν, Γλαφυρᾶς. [10] ἔστι δὲ κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν.

ΓΛΗΤΕΣ, [11] ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας. Ἡρόδωρος δεκάτῳ.

GLETES, gens Hispanica post Cynetas; B de qua Herodorus libro decimo.

ΓΛΙΣΣΑ, [12] πόλις Βοιωτίας· ἡ κτητικὴ Γλίσσιος, ἡ κατὰ Γλίσσαν. [13] τὸ ἐθνικὸν, Γλισσάντιος.

GLISSAS, urbs Bœotiæ, quæ vel a Glisone, vel a Glisante nomen accepit. Gentile, Glissantius.

ΓΝΗΣ, ἔθνος [14] οἰκήσαν τὴν Ῥόδον. Ἔνιοι δὲ Γνῆτας, οἱ ἰθαγενεῖς. λέγει δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἰγνητας.

GNES, gens Rhodum habitans. Hinc C & Gnetes indigenæ. Vocatur etiam cum I Ignetes.

ΓΟΑΡΗΝΗ, χώρα Ἀραβίας, πλησίον Δαμασκοῦ. λέγει δὲ Γοάρδα.

GOARENE, regio Arabiæ, prope Damascum. Dicitur etiam Goarea.

ΓΟΛΓΟΙ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Γόλγου βασιλεύσαντος τῆς Σικυωνίων ἀποικίας. [16] λέγει δὲ Γόλγον ἄδοτέρως, ἀφ' οὗ [17] Γολγία ἡ Ἀφροδίτη. τὸ ἐθνικὸν, Γόλγιος, καὶ Γολγία, καὶ Γολγεύς.

GOLGI, urbs Cypri, quæ a Golgo Sicyoniorum coloniæ præfecto nomen habet. D Dicitur quoque Golgum genere neutro. Unde & Venus Golgia. Gentile, Golgius, & Golgia & Golgeus.

ΓΟΜΟΛΙΤΑΙ, ἔθνος τῆς [18] Ἰδουμαίας· ἡ κτητικὴ Ἀμαλήκης, Ἀμαληκίτης ἐκλήθη.

GOMOLITÆ, gens Idumææ, quæ ab E Amaleco Amalecites appellata est.

ΓΟΜΦΟΙ [19], πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοιον. ὅρα δὲ Γομφεύς.

GOMPHI, urbs Thessaliæ. Gentile idem est. Sed invenitur quoque Gomphensis.

ΓΟΝ-

GON-

Imo noster parum sibi constat, non revocando in memoriam, quod in præcedentibus exaraverit, cum integriore codice uteretur & in quo optime erat:

Βοιῶν τι γλαφυρὸν &c. ----

Vide Stephanum in Βοιῶν. Quod si in Thessalia fuisset Γλαφυρὸν, sine dubio Etymologici Mag. Auctor, vocabula illa Homerica γλαφυρὸν & γλαφυρὸς explicans, de illa civitate, ut passim solet, aliquam mentionem fecisset.

[10] Ἔστι δὲ κώμη Κιλικίας.] Eadem hæc, sed multo auctiora, etiam habet Eustathius loco jam citato: Τὰς δὲ Γλαφυρὰς, ἀναγόντων οἱ ἀκριβέστεροι, ὡς ἐπὶ λιμένα τινὰ κλέπτων καὶ ἢ μεταφορὰ ἀπὸ Γλαφυροῦ, ὃς ὁ αὐτὸς ἐν Βοιωτίᾳ τοπαρχῶν· ἐστὶ πως ἡ φήσεται, ἔστι κώμη Κιλικίας ἐγγὺς ἄντι, ὃ ἐν πόρῳ κατὰ Ταρσὸν πειρατῶν ἐφορμοῦντα ἐκ σωκίου τοῦ Ταρσοῦ εὐκόλως κακὰ ἐκπλεῖν.

[11] Ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας.] Distinguit Stephanus inter Gletas & Netas, sed eum decepit depravatus Theopompi codex, ut bene censet Cl. Vossius ad Melam. Gletes itin sunt inter Cynetas & Tarteſios aquilonibus Conſtantinus Porphyrogenneta ex libro decimo de Hercule integra conservavit. Τὸ δὲ Γνητικὸν χωρίον, ἔστι φασὶ κατὰ τὸ παράλιον τῆς Ἰβηρίας, διόρυγμα ἀνθρώπων, ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ θάλασσαν. Περαίνει δὲ ἐπὶ τὴν ἑσπέριον ἢ ἐπὶ τὴν ἑῴαν Κυνήτες ὁμορροῦντες, ἀπ' ἐκείνων ἢ ἐπὶ τοὺς Γλήτας, ἢ δὲ Ταρτησσὸς &c. Aliubono Gletes sive Eldetes emendatum: nam innumera quando etiam Igletes appellantur, pro quo nollem a Casfunt exempla, in quibus Iadjicitur & demitur; sic dicimus Bedam & Ibedam, Ivinus & Ivinetus & sic hoc loco Gletes & Igletes.

[12] Γλισσὰ, πολ. Βοιωτ.] Non fuit urbs, sed vicus in monte Hypato, qui in regione Thebana est, Teumesso & Cadmeæ vicinus, teste Strabone lib. IX. Quin imo Eustathius ad Iliad. B pag. 269 tantum esse viciniam perhibet, cujus verba, quia de Ethnicographo nostro mentionem faciunt, hic transcribam: Γλίσσα δὲ πόλιξ τις φασὶ Γλισσὰν δὲ καὶ τὴν Γλίσσαν ὀνομάσαι, ἢ φησὶ ὁ γραμματικὸς τὸ ἐθνικὸν. Multum disputant Grammatici, quo pacto hæc vox Γλισσὰς, sive ut alii scribunt Γλίσσας sit inflectenda; quidam enim casum obliquum faciunt Γλίσσαντ@, nonnulli Γλισσεῖ@; alii vero Γλισσᾶ, ὡς Θωμᾶ· Θωμᾶ præferunt, quorum lites meum non est componere. Videatur ea de re locus Eustathii jam allegatus, & Etymologici Mag. Auct. in ea voce.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Γλισσάντιος.] Nihil est, quod me hoc de Gentili dubitare faciat, licet Goltzius nummum viderit C. Cæsaris Augusti cum inscriptione ΓΛΙΣΣΑΝΘΩΝ.

[14] Οἰκήσαν τὴν Ῥόδον.] Gnetes sive Ignetes post Telchinas Rhodum inhabitarunt, ut testis est Hesychius: Γνῆτες, οἵτινες ἀποικίζοντες εἰς μέρη τῆς Τελχῖνες ἐκποικοῦντες τὴν Ῥόδον. Plura non addam, quia de Rhodii intulæ incolis copiose satis Cl. Meursium scripsisse censeo.

[15] Γόλγοι πόλις Κύπρου.] Etiam Pausanias urbis nomen numero multitudinis in Arcadiæ descriptione effert, alii contra numero singulari. Theocritus Idyll XV:

Δίσσοντα τὰ Γόλγοι τε καὶ Γ'ιδάλιοι ἰφίαμοι.

Ad quem locum Scholiastes Theocritum imitatur; sed nominis etymon deducit a Golgo Adonidis & Veneris F. Latini quoque urbem *Golgos* appellant. Catullus Epig. XXXVII

Quæ sanctum Idalium Uriosque apertos
Celsi, quæque Amathuntа, quæque Golgos

[16] Λέγει δὲ Γόλγον.] Constanter sic legunt libri editi omnes, sed Palatini MSS exhibuere Salmasio: λέγεται καὶ Γόλγιον ἄδοτέρως.

[17] Γολγία ἡ Ἀφροδίτη.] Veneris Golgiæ fanum describit Pausanias in Arcadicis: Καὶ Πάφῳ τε Ἀγαπήνωρ ἐγίνετο οἰκιστὴς, καὶ τὸ Ἀφροδίτης κρηπιδωμάτων οἱ πολλὰ Πάφῳ τὸ ἱερὸν Τύριοι δὲ ἢ ὅτι παρὰ Κυπρίων πυθοῦ ἔσχεν οἱ Γόλγιος κλῆσιν χωρίῳ.

[18] Ἰδουμαίας.] Codex Vossianus: Γομολίται, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας. Sed vulgatorum scriptura non est rejicienda; hæc enim sectio ex verbis Josephi lib 11 Antiquit. Jud. formata est, a quo Gomolitarum regio Gobolitis appellatur, τὸ ιῶτ β verso, quod non est insolens Ἀμμάνη· τὸ ιεῖ· ἰὼ οὐκ Παλαιστίνη αὐτοῦ χωρίου Θαμνάτη ἔστιν· ἐστὶ κατάτμησις τῆς Ἰδουμαίας τοῦ Γωβολίτου λεγομένου, καὶ τοῦ κατὰ Ἀμμάνην κλήσεως Ἀμμανίτου. De illa literarum immutatione vide Bochartum Geog. Sac. pag. 114.

[19] Γόμφοι, πόλις Θεσσαλ.] Alio loco noster urbem hanc *Philippos* appellat, & Thesprotiæ adscribit. Cæsar lib. III de Bel. Civil. *Conjunctis exercitu, Cæsar Gomphos pervenit,*

ΓΟ'ΝΔΡΑΙ, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται ἀ
ἢ παρ' [10] Ἡροδότῳ Κίνδρα, καὶ Γόνδα.

GONDRÆ, gens Thracica, quæ ab Herodoto vocatur Cindra & Rondæi.

ΓΟΝΕΙ'Σ, πόλις Θρᾴκης. οἱ καλοικοῦντες ὁμοίως. [11] οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τέτακε σκάλεσιν.

GONEIS, urbs Thraciæ. Incolæ eodem nomine insigniuntur. Nonnulli eos appellant Adrianopolitas.

ΓΟ'ΝΝΟΙ [12], πόλις Περῤῥαιβίας, ἀπὸ β
Γωνέως κληθεῖσα ἔκ τινος ἐγγόνου Κύφου, [13] ὡς
Φησιν Ὅμηρος. ὁ πολίτης, Γόννιος· καὶ Γοννία, ἡ γυνή, καὶ ἡ χώρα. [14] γράφεται δὲ καὶ μὴ
διὰ τοῦ ν. τοὺς δὲ Περῤῥαιβοὺς καλοῦσιν ἑαυτούς.
Καὶ Γόννον [15] Αἰολεῖς δύο ν, τὸν πόλιν. Γόνατος γὰρ c
οἱ Αἰολεῖς τὸ Γόνασα. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Γοναπεύς,
ὁ καὶ παρώξυνον Αἰολικῶς τὸν τόνον, καὶ Γοννεύς.

GONNI, oppidum Perrhæbiæ, sic dictum a Goneo Cyphi nepote, quemadmodum Homerus perhibet. Oppidanus, Gonnius, & Gonnia fœmina & regio. Scribitur etiam per Y, se ipsos Perrhæbos appellantes, & urbem per duplex N. Nam γόνα Æoles genua vocant. Gentile, Gonatas; quod præter rationem est propter accentum, & Gonnius.

ΓΟΝΟΥ'ΣΣΑ [17], πόλις Περῤῥαιβίας. τὸ ἐθνικὸν, Γονυσσαῖος.

GONUSSA, urbs Perrhæbiæ. Gentile, Gonussæus.

ΓΟ'ΡΑΜΑ, χώρα τῶν Σκυιτῶν Ἀραβων. οἱ οἰκήτορες, Γοραμῆνοι. D

GORAMA, regio Scenitarum Arabum. Incolæ, Goramени.

ΓΟΡΓΙΠΠΙΑ [18], πόλις Ἰνδικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Γοργιππεύς.

GORGIPPIA, urbs Indicæ. Gentile, Gorgippiensis.

ΓΟ'ΡΓΥΙΑ [19], τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δεῖλις· ἐν ᾧ [40] Διόνυσος Γοργυεὺς Ε
τιμᾶται.

GORGUIA, locus in Samo, ut Duris perhibet: in quo Bacchus Gorgueus colitur.

ΓΟΡΔΙ'ΕΙΟΝ, πόλις τῆς [41] μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, [42] ἀπὸ

GORDIEUM, urbs magnæ Phrygiæ, juxta Cappadociam, quæ a Gordio Midæ

pervenit; quod est oppidum primum Thessaliæ venientibus ab Epiro. Apud eundem eodem libro gentile est GOMPHENSIS, quod respondet τῇ Γομφεύς apud nostrum. Male igitur legitur in Concilio Bonifacii II, *Eusthatium Gomphiensis Episcopus*, pro *Gomphensis*.

[10] Ἡ ἐσθὴς Κύδρα ἡ Γόνδα.] Hæc bene esse constituta, nunquam crediderim. Nam libri Palatini exhibent Ἡρωδιανοῦ. Deinde, erit mihi magnus Apollo, qui dixerit, quid sibi Κύδρα & Γόνδα velint. Fortassis legendum Κύδρη & Γανδάτη. Ultima vox apud nostrum pro Thracica gente suo loco occurrit.

[11] Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας.] Fortassis hujus meminit Cedrenus de Ælio Adriano scribens: Ὁ σοφώτατος ἡγεμὼν ἐκτίσατο πόλιν εἰ Θρᾴκῃ, ἀπωνομάσθησε δὲ αὐτὴν Ἀδριανοπολιν. His adjungam verba Eustathii, urbis nomen per duplex ν scribentis, sic enim ille ad Iliad. B pag. 289: Οἱ δὲ Γονῆς, ὃ δὲ αὐτοὶ Ὁμηρικῶς εἶπον· ἀλλὰ πόλις Θρᾴκης καθ' ἡμᾶς· οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας. Quis non videt Archiepiscopum hæc hausisse ex nostro, licet nomen reticeat?

[12] Γόννοι, πολ. Περῤ.] Arbitror transcriptorum huc irrepsisse mendum, nemo enim hoc urbis nomen numero multitudinis protulit. Strabo lib. IX: Καὶ Ὀλοσσὼν δὲ λόφος ἀπόκρημνος ἐστὶ καὶ ὑψηλὸς ὑπὲρ τῆς Ἡλιόφρυδος, καὶ ἡ Ἡλόνη Περῤῥαιβικὴ πόλις, καὶ Γόννοι. Huic adde Lycophronem:

---- καὶ Περῤῥαιβικῶν
Γόννων, Φαλάνναν τ' ἠδ' Ὀλοσσόνος γύας.

Præterea existimo, urbis nomen per simplex N exaratum fuisse, quia in sequentibus addit, καὶ Γόννοι δύο ν. Scripsit itaque Stephanus: Γόνος, πόλις Περῤῥαιβίας.

[13] Ὡς φησιν Ὅμηρος.] Homeri locus est in navium Catalogo:

Γωνεύς θ' ἡγήσατο δύο δ' ἐκ κύματος ἦσαν.

Optime ad hunc locum monet Eustathius, Guneum, de quo noster, non debere confundi cum Guneo Arabe; juris justitiæque cultore, cui Lycophron Proteum æquiparavit.

[14] Γράφεται δὲ καὶ μὴ διὰ δ.] Codices MSS omnes contrariam plane lectionem exhibent: γράφεται δὲ καὶ χώρας τοῦ ν.

[15] Διὰ δύο N.] Urbis nomen in Lycophronis editis per simplex ν exaratur, uti loco jam allegato liquet; sed testatur Eustath. ad Hom. pag. 291 apud eundem poëtam per duplex scriptum fuisse.

[16] Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ γόνασα.] Chartaceus Vossianus: γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς, quod non probo. Quanquam de nominis Etymologia noster jam mentionem fecerit, eamque a *Gones* quodam deduxerit; posset tamen præterea non incommode, si scribendi rationem per ν non improbemus, vel ab excelsitate vel a fertilitate hoc nomine insigniri; nam teste Etymologicographo γόνως λέγεται, ὁ ὑψηλὸς τόπος· καὶ μεταφορᾷ τὸ ἐπὶ τῷ σωρῷ γεγάτων, ὃ ἐξῆς· ὡς δὲ τινες, ὁ σημαίνων τόπος· ἐμοὶ μὲν δοκεῖ τὸ γεγάτων ὁμωδὲς ἐ σημεῖον ὄντως· πολὺς γὰρ ὁ τοῦ ὀρεινοῦς ἐ πεπιδύσι τόποις τὸ φυτὸ αὐξεῖ). Deinde locum fertilem apud eundem denotat. Γωνὸς ὁ γλοιὸς τόπος, ὁ γόνιμος ἐ κύριμος.

[17] Γονῦσσα, πολ. Περῤ.] In Vossiano MS tota hæc sectio non reperitur. Lycophronis scholiastes hanc civitatem a præcedente non distinguit, ita enim ille pag. 147: Γόνος ἡ λεγομένη Γονῆσσα, πόλις Περῤῥαιβίας.

[18] Γοργίππια, πόλις Ἰνδικῆς.] Eadem! hæc est civitas, quam noster alio loco Gorgipam & Syndicum appellat: Σινδικὸν, πόλις σύσσημος τῇ Σινδῶν, ἔχουσα λιμένα· ἴσως δὲ Γοργίππιον καλεῖται. Hujus etiam meminit Strabo lib. XI: Αἱ δὲ λοιπαὶ πόλεις οὐ διέχουσι πόρρω Υπασίος, οὐ τῇ Σινδικῇ· ἴσα δὲ ἐ Γοργίππια. Ex hoc loco Casaubonus in Stephano emendat Σινδικὴς pro Γοϊνικῆς. Fateor veteres omnes hanc regionem Sindicam, & incolas Sindos appellasse, sed recentiores, amoto sigma, eos Indos & Indicam appellarunt, quod multis probat Cl. Vossius ad Scylacem Caryandensem.

[19] Γόργυια, τόπος ἐν Σάμῳ.] Hic idem locus ab Etymologici Magni Auct. *Gorgyra* & Bacchus Gorgyrus appellatur: Γόργυρος ὁ Διόνυσος· ἀπὸ Γοργύρας τόπου τῆς Σάμου.

[40] Διόνυσ. Γοργυεὺς τιμᾶται.] Codices Palatini repræsentant male: ἐν ᾧ Διονυσος Γοργυεὺς τιμᾶται.

[41] Μεγάλης Φρυγίας πρὸς τῇ Καππαδ.] Justinus lib. XI cap. VII urbem hanc locat inter Phrygiam majorem & minorem: *Post hæc Gordieum urbem posuit, quæ posita est inter Phrygiam majorem & minorem.* Sed potius cum Stephano

[47] ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. [48] τὸ ἐθνικὸν, Γορδιάτης, ὡς Κυδαίου Κυδιάτης, Δορυλαίου [49] Δορυλιάτης. ἐχρῆν δ' ἰσοσύλλαβα· ἀλλὰ τὰ ἀφ' ἡμῶν τοῖς Φρυξὶ σημαίνειν.

A Midæ patre nomen habet. Gentile, Gordiensis, uti a Cytiæum Cytiaënsis, Dorylæum Dorylaënsis. Hæc & primitiva paribus syllabis esse oportebat. Verum hæc apud Phrygas notatu digna sunt.

ΓΟΡΔΙΟΥ ΤΕΙΧΟΣ[47], πόλις Μίδου, κλισθεῖσα ἀπὸ Γορδίου παιδός. [48] ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης.

B GORDIUTICHOS, urbs Midæ; condita a filio Gordio. Cives dicitur Gordiotichita.

ΓΟΡΔΥΑΓΑ, χώρα Περσική, [47] ἀπὸ Γόρδου Τρισπολέμου παιδός, τοῦ κτίσαντος ἰὼν ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. ἔστι δὲ C ἡ πόλις [48] ἀφ' ἧς ἐκδολὰς ὁ Τίγρις. τὸ ἐθνικὸν, Γορδυαῖος· καὶ Γορδυαῖα ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή· καὶ ἐθετήρως [49] Γορδυαῖα ὄρη. [50] ὅθεν ἐστὶ Γορδύης. [51] καὶ Γορδόχης αὐτὸς φασι, [52] καὶ Γόρδυς.

GORDYÆA, regio Persica, quæ a Gordye Triptolemi filio ad inquirendam Io in Syriam ex Argo veniente, nomen fortita est. Est autem urbs juxta scaturiginem Tigridis sita. Gentile, Gordyæus; & Gordyæa regio & fœmina appellatur. Et genere neutro Gordyæa ὄρη *montes*. Invenitur etiam Gordyas: atque eos Gordochos & Gordos D nominant.

ΓΟΡΔΥΝΙΑ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γορδυνιάτης.

GORDYNIA, urbs Macedoniæ. Gentile, Gordyniates.

ΓΟΡ-

GOR-

Stephano ponenda est inter Phrygiam majorem & Cappadociam. Illi etiam a vero aberrant, qui centent hanc urbem ad Sangarium amnem in minore Phrygia collocandam, & cum Sarubius eandem faciendam. Sed hæc dere vide Cl. Vossium ad Justinum. Arrianus tamen de Exped. Alexand. Mag. nec non Curtius oppidum hoc ad jam nominatum amnem ponunt: sed ab eorum sententiæ videtur abire Livius lib. XXXVIII: Qui originem Sangarii ad ollium usque descriptione inligni prosequutus ultra Pessinuntem tendit, & de Gordio sic scribit: *Postero die ad Gordium pervenit. Id haud magnum quidem oppidum est, sed plus quam mediterraneum, celebre & frequens emporium: tria maria pari ferme distantia intervalla habet.*

[47] Ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου.] Curtius lib. III: *Alexander, urbe in suam ditionem redacta, Jovis templum intrat: vehiculum, quo Gordium Midæ patrem vectum esse constabat, adspexit.* Vide præterea Arrianum de Exped. Alex. Mag. lib. II. & Justinum lib. XI. cap. VII.

[48] Τὸ ἐθνικὸν, Γορδιάτης.] Aliam formam exhibent numismata vetera. Cl Spanhemius lustravit nummum Christinæ Augustæ, atque etiam Patinus, in quo erat hæc inscriptio, ΓΟΡΔΗΝΩΝ.

[49] Δωρυλαΐτης.] Manifestum typothetarum σφάλμα conspicitur in editione Veneta atque Florentina, legitur enim in illis: Δωρυλλίς.

[47] Πόλις Μίδου.] Mirum est profecto, Ortelium hanc urbem, cum revera Phrygiæ majoris sit, Mediæ adscripsisse. Totus locus videtur confusus, & fortassis sic confenendus: Γορδίου πόλις, πόλις κλισθεῖσα ὑπὸ Μίδου τοῦ παιδὸς Γορδίου. Græco nomine hanc urbem appellavit Livius lib. XXXVIII. *Inde ad Gordiuchos (quod vocant) prorectum est, ex eo loco ad Tabas tertiis castris perventum.* Strabo lib. XII & Plinius lib. V cap. XXXIII *Gordiucomen XV civitates: inter quas Gordiucome, quæ Julianopolis vocatur.* Ptolemæo dicitur Γαλατοκώμη.

[48] Ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης.] Pessime exhibent Aldina Florentinaque editio: ὁ πολίτης, Γορδιτειχίτης.

[47] Ἀπὸ Γόρδου.] Ex vetustioribus editionibus vegetarat: ἀπὸ Γόρδου. Strabo lib. XVI: Λυγὶ Γόρδυς ὁ Τριπτολέμου τοῦ Γορδυλίου ἐπώνυμος. Quibus verbis insuper addendus alius locus præstantissimus, ubi fusius Geographus eandem fabulam narrat, cujus nostrum jam meminit, ita enim ille in sequentibus: Φασὶ δ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀργείων στρατεῦσαι ἐπὶ τὴν ζήτησιν, ὃν Τύφη ἀφικόμενον ἐπὶ τὴν ἀπὸ τοῦ Κιλικίου τῶν ἀφικομένων κώμην, καταπλαγῆναι τὸ μέγεθος τῶν τόπων, καὶ τὸ πλῆθος λαῶν, εἰς τὸν Γορδυαῖον λόφον μεῖναι. [48] Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος.] Ne existimemus hic Stephanum loqui de ostio Tigridis, ubi se effundit circa Teredonem in sinum Persicum; hoc enim tractu neque urbs, neque montes hoc nomine inveniuntur. Imo censeo τὸν ἐκβολὸν hoc loco denotare ἀναβολὸν sive scaturiginem, ubi in ipsa fluvii origine fontes sua sponte aquam emittunt & egerunt, quæ significatio auctoritate gravissimorum scriptorum firmari posset. Oritur Tigris in Armenia majore parte australi Niphatis montis, & decurrit juxta Gordyæos montes, ut Strabo auctor est; qui etiam perhibet, ibi a Parthis castella quædam esse condita, quæ antiqui *Garduchos* appellant, & Stephanus *Garduchos*. Eum vide lib. jam citato.

[49] Γορδυαῖα ὄρη.] De situ montium Gordyæorum disputantem lege Cl. Bochartum in Geograph. Sac. lib. I cap. III.

[50] Εὕρηται καὶ Γορδύης.] Constanter sic legunt libri editi omnes & MSS. Vereor tamen ne vitium irrepterit & legendum sit: Εὑρηται καὶ Γορδυδς. Nam Καρδυδς pro Γορδυδς occurrit apud Epiphanium adversus Hæres. lib. I: Μισὸς δὲ ἦν καὶ ἕλλην μὴ ἐπιστρέψας τὸ λάρυγξ· ἦν δὲ Νῶε ἐκ τῆς ἁγίας τῆς Ἀρσενίας ἀπομαστὸς Ἀρμενίου ἐν Καρδυήνοις ἐν τῷ Λυσάρᾳ ὄρει καλουμένῳ. Et in Hæresi XVIII quæ est Nazaræorum: Ἐπὶ δὲ δίοδος τοῦ λεύγωνα τὸ ἐν Νῶε λάρυγξ ἐστὶν ἐκεῖ ἐν Καρδυήνοις χώρᾳ. Antiquam tamen lectionem retineo, quanquam hæc specioſa videantur, ne temere aliquid immutem.

[51] Καὶ Γορδύης ὡς τινες φασι.] Vocantur a Diod. Siculo *Carduchi*, ita enim ille lib. XIV: Μετὰ δὲ τοὺς Καρδούχους κατοικοῦσιν ἔθνος ἰσχυρολόγχων. Et mox sequitur: Οἱ δὲ Ἑλληνες τὸ μὲν ὅλον ἔθνος διαπορήσαντες τὸ τῶν Καρδούχων ὄρη. Plinius lib. VI cap. XIII: *Adiabenis connectuntur Carduchi quondam dicti, nunc Corduveni, præfluente Tigri.* De his etiam Stephanus suo loco mentionem facit, sed eos Mediæ adscribit. Formatur a Καρδυηνοὶ gentile Καρδυαῖος, quo Gordyæi montes nonnunquam insigniuntur. Xenophon lib. IV Anabas. Ἦκουε δὲ τὰ ἀλισκομένων, ὅτι οἱ διελήλυθε τὰ Καρδούχων ὄρη, ὃ τὴν Ἀρμενίαν τῆς πεδιάδος τῆς Περσικῆς παύει, ἡ μὲ βυλονῖται Διοσκουρίαν. Agathias lib. IV: Ἀμφὶ τὰ Καρδούχων ὄρη εἰς κώμην Θαμανῶν. De illo gentile neque hic neque in Καρδύης Stephanus mentionem facit.

[52] Καὶ Γόρδυς.] Geographus Nubiensis Climat. IV part. VI hunc montem גורדי *Gordi*, sive cum articulo אלגורדי appellat, unde hoc Græcum nomen dimanasse videtur. *A Mosal ad urbem Balad sunt XXI millia &c. Et a Balad ad insulam filii Omar LXIX millia. Ea adjacet montibus Tshemanin, & Masurin & Kilsabur. Ex*

ΓΟΡΤΥΝ [11], πόλις Κρήτης. ὕτω ἡ Ἀλ- A
ξ ν, ἀπὸ ἥρω Γόρτυ. σκαλέπτ δὲ καὶ
[12] Δάρισα. [13] πρότερον δὲ σκαλέπτ Ἑλλά-
τις· ὕτω δὲ ἀπὸ Κρητὸς, Εὐρώπη· εἶτα
Κρήμνια, ἀπὸ ὕστερον Γόρτυς. Φασὶ δὲ πρὸ αἰ-
πολεμικοῦ οἱ μὲν Δαυλιάδως Γόρτυν, οἱ δὲ B
Τηρεσιαλιάδως,

[10] ---- Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

[11] Οἱ δὲ Γόρτυνιον, ὡς Ἀμύναν.

ΓΟΤΘΟΙ [12], ἔθνος πάλαι οἰκήσαν
ἐντὸς τοῦ Μαιώτιδος, [13] ὕστερον δὲ εἰς τὰ ἐντὸς C
Θράκης μεταναστάντες, ὡς ἱστορεῖ μοι [14] ἐν
τοῖς Βυζαντιακοῖς μέμνηται τούτων ὁ Φωκαεὺς
Παρθένιος.

ΓΟΥΝΑΣ, καλλοικία Συρίας, βαθύ-
κωμος, καὶ ὄκαρπος. ὅθεν τὸ ἔθνομα, ἀφ' οὗ τὸ D
γόνιμον. τὸ ἐθνικὸν, Γυναῖτης.

ΓΡΑΙΑ [14], πόλις Ἐρετρίας. ὁ πολί-
της,

GORTYN, urbs Cretæ. Sic autem pro- A
nunciatur, & ab heroë Gortye appellata est, Vocabatur etiam Larissa: antea vero Hellotis, sic enim a Cretensibus nominabatur Europa. Deinde Cremnia, ac denique Gortys. Nonnulli accusandi casum efferunt duabus syllabis Gortyn, alii vero tribus:

---- *Gortyna muro cinctam.*

Alii vero Gortynam, uti Amynam.

GOTTHI, gens quæ olim intra Mæ- B
otida habitavit, postea vero in Thraciam commigravit, quemadmodum a me in Byzantina historia dictum est. Eorum meminit Parthenius Phocensis.

GUNAS, vicinia Syriæ, profundi soli & C
fœcundi. A fertilitate igitur nomen accepit, Gentile, Gunaites.

GRÆA, oppidum Eretriæ, cujus oppi- D
danus,

qua montium serie est mons Gudi (verum Bochartus legendum censet GORDI) *Amidæ imminens e regione propugnaculorum, in quo requievit navis illa, navis Noe, ejus pax.* Ita quoque hunc montem vocat Elmacinus hist. Saracenicæ lib. 1 cap. 1: *Postquam Noë ex arca egressus est, & adscendit ad montem Gudi* (ubi idem Bochartus legendum monet GORDI) *& vidit locum arcæ, qui eminet supra omnem illam regionem, est enim valde excelsus.*

[11] Γόρτυν, πόλις Κρήτης.] Situm hujus urbis bene describit Phranzes Chron. lib. 1 cap. XXXVI. *Sita est Gortyna in planitie, mare Lybicum spectans, a quo abest stadiis sexaginta. Hæc antiquitus muris cincta fuit: quos injuria temporum labefactatos, Magistratus reparare cœpit: sed iis ad octo stadia productis, opus interruptum est.* Vide porro quæ adfert Meurlius de situ & conditoribus hujus urbis in Cretæ descript. cap. IX.

[12] Δάρισα.] Nolter enumerans omnes per terrarum orbem Larissas, nonam in Creta collocat, quod isthac in voce videre est.

[13] Πρότερον ἡ ἱκελλὶς Ἑλλοτὶς, ὕτω ἡ ἀπὸ Κρητὸς, Εὐρώπη.] Ne vestigium quidem horum verborum exhibent editiones vulgatæ. Primus omnium hæc verba in lucem publicam emisit Salmasius ad Solinum ex MSS bibliothecæ Palatinæ, quæ eodem modo in codice Vossiano exarata invenit. Non tantum Ἑλλοτὶς, verum & Ἑλλοτία appellabatur Europa, teste Etymologici Magn. Auctore: Ἑλλοτία, ἡ Εὐρώπη τὸ παλαιόν ἱστορεῖται· ἢ ὅτι οἱ Φοίνικες τὸν πορφύρεον Ἑλλοτίαν καλοῦσι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω τοῦτο ἑλλω καὶ τὸ μῶλον. Hesychio dicitur, emendante Salmasio, Ἑλλοτὶς, Εὐρώπη, πάροδος, πλατεῖα σημαίνουσα. Hinc Ἑλλοτία, ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. Colebatur Corinthi Minerva Ἑλλοτὶς dicta, in cujus honorem etiam festum Ἑλλοτία erat institutum. Ἑλλοτὶς appellabatur, ὅτι Βελλεροφόντης τὸ Πήγασον ἵππον ἔλλω καθ' ὑπόθεσιν ἐ συμμιγνύμενον Ἀθηνᾷ ἐχαλίνωσε· καὶ διὸ τῷ ἑλεῖν τὸν Ἑλλοτίαν ἀνομάσθαι αὐτὴν· καὶ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσαντο· καὶ τὰ Ἑλλοτία, ἑορτή. De qua re vide Etymologici Magn. Auctorem. Sed ad Gortyna redeamus, quæ Helloris dicta est, quia Europa tauri dorso vecta eo pervenit. Solinus cap. XI: *Gortynam amnis Lethæus præterfluit, quo Europam tauri dorso Gortyni* (forte Gortynii legendum) *ferunt vectitatam. Idem Gortynii & Atymnium colunt Europæ fratrem.* Eustathius ad Dionysium de situ orbis: Κεῖται δὲ ἡ Γόρτυν Ταύρῳ ῥοώτῳ, τῷ τὴν Φοίνικος Εὐρώπην ἀρπάσαντι, ἐ Κρήτης ἀλλ' ἠπείρου.

[14] Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.] Hemistichium desumptum est ex Catalogo navium.

[15] Οἱ δὲ Γορτυνιον.] Hinc liquet nonnullos casum rectum & nomen urbis fecisse Γορτυνὸς vel Γόρτυνα, ut præter alios testatur Eustathius ad Dionys. pag. 18. Photius Hist. lib. V: Μανίλιος ὁ Γορτυνὸς ἢ Κρήτης ἐκτετμήκει τὴν τοῦ Διός. Verum quia tota hac sectione Epitomator neque de Gentilibus, neque de possessivis mentionem fecit; addam illa, quæ seria antiquorum lectione nobis sunt observata. Multis in nummis apud Goltzium, Spanhemium, Patinum & alios conspicitur ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ, quod passim veteres usurparunt Græci & Latini. Etiam in usu fuit ΓΟΡΤΥΝΑΙΟΣ, quod reperitur apud Theophrastum lib. 1 Hist. plant. cap. XV: Ἐν Κρήτῃ δὲ λέγεται πλατάνου τῆς ὑπὸ τῇ Γορτυναίᾳ φυῆναι. Verum adjacens urbi argeri non duntaxat Γορτυναία vocatur, sed etiam Γορτυνία. Oppianus lib. II Cyneget.

Ἐν χθονὶ λιπὼν γαῖαν Γορτυνίδι ----

Possessivum Γορτυνικὸς habemus apud Platonem lib. IV de legibus: Καὶ τί γε μάλιστα διδάσκειν πάντων εὐθὺς ἡμᾶς τὸ Γορτυνικόν. Quia de his omnibus ne verbum quidem fecit Hermolaus, hic pessimæ epitomæ specimen reliquit; nam Stephani scopus fuit, non tantum recensere nomina urbium, sed etiam τὰ ἐθνικὰ inde deducta, ut alibi multis probamus.

[16] Γότθοι δὲ] Gothos antiquis temporibus circa Mæotidem habitasse, multis veterum scriptorum testimoniis adstrui posset; adducam solummodo verba Procopii, quæ illud manifestissime evincunt: Λίμνη δὲ τὴν Μαιῶτιν ἐ τὴν ἐκ ταύτης ἐκδιδοῦσαν ὑπερβαλὼν ἐσῆλθε, Γότθοι τε πάλαι ἐνταῦθα, οὓς ἐπιγενέσθαι, ἀρτίως πολλοὶ ἐξ αὐτῆς, Γέπαιδες τε ἐ Οὐισιγόθοι, καὶ Βανδίλοι, ἢ τὰ ἄλλα Γοτθικὴ γλῶσσα ξυνιστᾶσα ἱδρυνται. Οἱ δὲ ἐ Σκύθαι ἐδὲ τοῖς ἄλλοις ξένοις ἐπιμίγνυνται. Quo autem pacto non tantum in Thraciam, sed & Daciam, Mysiam, Pannoniam irruperint, ealque regiones occupaverint, legimus apud Dionem Prusæum in Getis, & Jornandem de transitu & migratione Getarum.

[17] Οἱ δὲ Γορτυνιον.] Gothos per aliquot tempus in Thracia fixas habuisse sedes, & inde tandem per Daciam & alias regiones ad Romanum imperium penetrasse, testis luculentus est Ambrosius, qui lib. XXVIII de Fide cap. XLI sic scribit: *Nonne ex Thracia partibus per Ripensem Daciam & Mysiam, omnemque Valeriam Pannoniorum, totum illum limitem, sacrilegis pariter vociferationibus, & barbaris motibus audivimus imborrentem?*

[18] Ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς.] Disputant docti, cujusnam hæc sint verba, utrum Stephani, an vero Hermolai, qui Stephani opus de Gentilibus in compendium redegit. Vossius de Historicis Græcis illa Hermolao, & Xylandet Stephano adscribit. Ego talis non sum, qui hanc litem dirimam, nisi aliunde lux affulgeat.

[19] Γρηία, πόλις Ἐρετρίας.] Fuit Bœotiæ oppidum in Eretriensium ditione, quod etiam aliis nominibus appellant. Vide nostrum in Τανάγρα.

πος, Γραῖος. ἀφαίρεσις γέγονε τῆς λέξεως; ὡς Διαζῆναι ἐν τῷ Ταναγραϊκῷ.

ΓΡΑΙΚΟΣ [65], ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως, εἰ ὁ Θεσσαλὸς υἱός. ἀφ' οὗ [66] Γραικοί, οἱ Ἕλληνες. Κεφάλων δέ, [67] ἢ τὴν Γραϊκὴν πολεμῶν ἐπῆλθε κληθῆναι. τὸ δὲ Γραϊκὸν τὸ κύριον, βαρυτόνως. τὸν δὲν ἐθνικὸν, ὀξυτόνως. [68] λέγει δὲ Γραικίτης, ἢ Γραικὶς τὸ ἐπιχώριον. Γραῖκες δὲ ἀφ' ἡ Ἀλκμᾶνι, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες· καὶ ἀφ' ἡ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. ἔστι δὲ ἡ μεταπλασμὸς, ἢ τῆς Γραϊκὸ εὐθείας κλίσις ἐστίν. εἰσὶ δὲ [67] καὶ Γραῖκες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάγασον οἰκοῦντες.

ΓΡΑΜΜΙΟΝ, πόλις ἐν Κρήτῃ. οἱ πολῖται, Γραμμῖται, καὶ Γραμμίτιοι. εἰσὶ δὲ Γραμμῖται, ὡσεὶ τῆς Κελτικῆς ἔθνος.

ΓΡΑΣΤΙΛΛΟΣ, δρασυκιώδης, [69] πόλις Μακεδονίας, ὁ καὶ Δῖος ἢ πρὸ Φεσπιῶν καὶ τῶν περὶτὸν Ὄλυμπον συνάπτων Περσικὸν, ὡς Εὔπολις.

ΓΡΗ-

[65] Γραικοί, ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλὸς υἱός.] Constanter fic legunt libri scripti & editi: at multo dilucidior foret sensus, si locus hunc in modum constitueretur: Γραικός, ὁ Ἕλλην βαρυτόνως, βαρυτόνως, δὲ ὁ Θεσσαλὸς υἱός. Hanc lectionem ven speciem habere, infra apparet ubi Epitomator ita scribit: Τὸ δὲ Γραϊκὸν. τὸ κύριον βαρυτόνως· τὸ δὲ ἐθνικὸν ὀξυτόνως. Similes tautologiæ & repetitiones plurimæ sunt & frequentiores quam decet. Interim nihil desinio, quu MSS. eorum auctoritate detituor. Numero singulari pro Hellene utitur hac voce Callimachus apud Strabonem lib. 1:

Οἱ δ' ἐν Ὑπερησίῃ πάρα χείματος ἐρρίγησι
Λάϊα παμφαίνοντες, ἃ ἐρεμνὸς ὄφις
Ἄνεφ' ὑπνοώοντα, τὸ μὲ Φυγάδων τις ἐείσας
Γραικὸς, ἅπερ κείνοι γλῶσσ' ὀνομάζουσι Πέλας.

[66] Ὁ Θεσσαλὸς υἱός.] Admodum incerta est hujus genealogia; quidam enim Thessalum Graci filium, alii vero cum Stephano Graecum Thessali filium statuunt. Nostro contrarius est Georgius Syncellus in suo chronico: Καὶ ἐπὶτοῦ τοῦ χρόνου αὐτῶν ἐκπολίζεται Θεσσαλὸς ὁ Γραικοῦ υἱός. Vide præterea Eusebium lib. 1 Chron. capite de Argivorum regibus.

[67] Γραικοί, οἱ Ἕλληνες.] Rarissime antiquis scriptoribus hoc nomine insignuntur. Unus est ea voce Aristoteles lib. 1 Meteor. cap. XIV, ubi de locis circa Dodonen & Deluvio sub Deucalione loquitur: Ὧνπερ γὰρ οἱ Σελλοὶ ὑπῆρχον, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲ Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Idem perhibent Marmora Arundeliana: Ἕλληνες ὀνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ προκαλούμενοι. Lycophron Protecommentator Scholiastes: Γραικοὶ ἦν αὐτοπροσώπως, οἱ τὲ Ἑλλάδα ἐφεξῆς, ὕστερον δὲ ἀφ' Ἕλληνος υἱοῦ Δευκαλίωνος Ἕλληνες. Quem Alexandrum Hellenes antiquis temporibus Γραικὸν vocasse & Γραικοὺς fuisse appellatos Themistocli testatur Constant. Porphyrogenneta lib. 11 de Themat. Ἕλληνες ἦ λόγῳ ἐκλήθη δὲν Ἕλληνος ἢ Δευκαλίωνος υἱοῦ Γραικοῦ Ἕλληνες ἐκλήθησαν· καὶ τότε ἐπὶτοῦ Φαέθοντος τοῦ ἡλιοχοῦντος τὸν ἅρμα τοῦ ἡλίου ἔθνους, ἀλλὰ φασὶ τοῦ ἐπιφανοῦς καὶ πανταχοῦ εἰδοῦς Ἀλέξανδρου· σκληρὸν, δύσκολον δικαίως ἂν τις ἐγκρίνοι Ἀλέξανδρον Γραικὸν ἐπονομασθῆναι· ὃς ἐπὶ τῶν πολλῶν ἐτῶν ἔθνος, ἀλλὰ φασὶ τοῦ ἐπιφανοῦς καὶ πανταχοῦ εἰδοῦς Ἀλέξανδρον· intelligat, difficulter dixerim, cum plurimi hoc nomine scriptores celebrentur: est quidam Alexander Ætolus poeta egregius, quem tamen cum superiori eundem esse non facio, qui hanc vocem usurpavit, cujusque versus ex Musæum libro adducit Macrobius lib. v Saturnal. cap. XII:

A danus, Græus. In principio dictionis facta est aphæresis, uti in Tanagræa ostendetur.

GRÆCUS, Hellen accentu in ultima, sed *accentu in prima ante ultimam notata* Thessali F. est, a quo Græci Hellenes dicuntur. Cephalo perhibet inde & Granicum fluvium nomen sortiri. Græcus igitur, quando nomen est proprium accentum in prima, quando autem gentile est, in ultima notatur. Dicitur quoque Græcites, & Græcis genere fœminino. Græces vero apud Alcmanem Græcorum matres appellantur, ut & apud Sophoclem in Pastoribus. Est vero vel metaplasmus, vel in casu recto habet Græx. Sunt quoque Græces Æolensium, qui Parium incolunt.

GRAMMIUM, oppidum Cretæ, cujus oppidanus Grammitæ, & Grammitii. Sunt quoque Grammitæ gens juxta Celticam.

GRASTILLUS, genere masculino, urbs Macedoniæ. Hæc vox in prima syllaba etiam per P scribitur Prastillus, quemadmodum Eupolis perhibet.

GRE-

Λ'Α' ὄγε θεσπεσίοιο πάλιγκοτος Γραικοῖσιν μαλίζῃ
Τυφοῦσιο κλίσιος ἴδμονα ἔθνεα ἐ μαλόων.

Latini scriptores passim τὸ *Græcus* usurpant, & facta syncope, τὸ x rejiciunt, inde *Graius* fingunt. Cornel. Nep. in Præfat. *Non admirabuntur, nos in Graiorum virtutibus exponendis mores eorum sequutos.* Idem in Alcibiade: *Gloriosius existimans barbarorum prædæ locupletari quam Graiorum.* Seneca de Consolat. ad Helviam: Ut antiquiora, quæ vetustas obduxit, transeam; *Phocide relicta, Graij qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.*

[65] Καὶ ἢ Γραικὸν πολεμῶν, ἐντεῦθεν κληθῆναι.] Hæc desumpta videntur ex Cephalonis Troicis, quæ jam non extant, & illa si haberemus, promptius de his verbis meam ferrem sententiam. Diversas hujus vocis etymologias adducit Etymologici Mag. Auctor, quas huc transcribam: Γραικὸς, ἔστι ὄνομα πατρικὸν· παρὰ τὸ κρίνω κρικὸς· καὶ ξέω ξικὸς, ὁ ἐκ τῆ κρίνω· ἢ παρὰ τὸ γράφω γραικὸς, γράφω γραικὸς· ἢ παρὰ τὸ γραῖος· ἢ παρὰ τὸ γῆ ἡ τὸ γραῦς, γραῦς γραικὸς. ἢ παρὰ τὸ γραῖος· ἢ παρὰ τὸ γραῖος ἡ τὸ Γραικός, ὁ ἐκ τῆ γράω γραικὸς· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι εἰς η. ὁ ἐκ τῆ Γραικὸς ἐλέγετο τὸς βαρβάρους. Præter alias origines, ultimo loco perhibet, vocem compositam esse ex τῆ Γραικὸς & νικῶ, & amnem hoc nomen invenisse ex eo, quod Græci ibi barbaros devicerint. Sed quos hic Græcos intelligere? An illos, quos Constantinus Porphyrogenneta sua ætate circa Granicum fluvium collocat, & antiquis temporibus Phrygas appellabant, ita enim ille lib. 1 de Them. sectione IV: Τὰ δὲ ἀπὸ ἡλιοτροπὴν ἐπὶ τὸν Κύζικον πολίσματα Φρύγας τὲ Γραικοὶ, δὲν ἢ πολεμῶν Γραικὸν τὸν ὀνομάσαν Φρύγας τὲ Γραικοὶ, δὲν ἢ πολεμῶν Θεμάτων κλπ. Idem eodem libro Themate XVII: Μέχρι Κυζίκου ἐ ἢ πολεμῶν ἢ λεγόμενον Γραικῶν πάντες Γραικοὶ ὀνομάζοντο. Certe non de quibus Constantinus: nam & Alexandri Mag. ætate fortassis amnis Granicus, ab victoria Alexandri contra Darium ad hunc fluvium nomen fortitus est.

[66] Λέγει δὲ Γραικίτης.] Lycophron, antiquorum obsoletorumque vocabulorum affectator maximus eo usus est:

---- ὃν δὴ Γραικίτας πίτυλος
Κάλπων ἰσωδρώς ἠβώδας ἀκξήσῃσι.

[67] Καὶ Γραῖκες Αἰολέων.] Sic exhibent libri editi; sed libri Palatini Salmasio suppeditarunt hanc lectionem: καὶ Γραῖκες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάγασον οἰκοῦντες.

[68] Πόλις Μακεδονίας.] Hesychius Thraciæ adscribit; sed harum regionum termini nonnunquam confunduntur, sic apud illum legitur: Περσικὸν, πόλις Θρᾴκης. Puto apud nostrum librariorum socordia exaratum esse: Περσικὸν,

ΓΡΗΣΊΝΟΣ, πόλις Χερρονήσου. τὸ ἐθνικὸν, Γρησίνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδος.

GRESINUS, urbs Chersonesi. Gentile, Gresinius, auctore Androtione libro VI de Atthide.

ΓΡΗΣΤΩΝΙΑ [69], χώρα Θρᾴκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. [70] ἀπὸ Γράστου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γραστῶνες.

GRESTONIA, regio Thraciæ juxta Macedoniam, cujus meminit Thucydides libro II, a Grasto quodam nomen habens. Gentile, Graftones.

ΓΡΎΝΟΙ [71], πολίχνιον Κυμαίων, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ ναὸς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ λίθου, ἐν ᾧ πομπαῖ. Ἑκαταῖος ἢ τὴν πόλιν [72] Γρυνίαν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γρυνεύς· καὶ Γρυνῆις τὸ θηλυκόν. λέγει δὲ Γρυνίος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δήλῳ· καὶ Γρυνήιος, καὶ Γρυνικὸς κλῆσις. καὶ ἑτέρως, τὰ Γρυνία.

GRYNIUM, oppidulum Myrinæorum, ubi & fanum Apollinis, vetusque oraculum, & templum sumtuosum ex lapide albo, in quo colitur. Hecatæus vero urbem Grynium appellat. Gentile, Gryneus & Gryneis fœmininum. Dicitur quoque Grynius Apollo, apud Parthenium in Delo: & Grynerius, & Gryneïcus possessivum, & genere neutro, hæc Gryneia.

ΓΡΩΝΕΙΑ, πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Γρωνεύς, ὡς τῆς Γρωνείας τὸ Γρωνεύς. ἡ γὰρ [73] Διὰ τοῦ υ τὴν Τρωάδος ἐστί.

GRONEA, urbs Phocidis. Gentile, Gronensis, quemadmodum a Grynea Grynensis. Troadis oppidum est, si vox per Y scribatur.

ΓΎΑΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, ἠλυκῶς λέγεται, Ἀντίγονος δὲ [74] Καρύστιός φησιν, ὅτι ἐν πώτῃ οἱ μύες ἀφανίζουσι τὸ σίδηρον, ἐὰν ὅπη [75] ἀχερδὸς ἐκεῖ βαναύσιμόν ἐστι, καὶ κἂν εἰς ἄλλο δένδρον πήξῃ, [76] ἀπαυαίνει. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐν [77] τῇ Γυλαλείᾳ [78] τρυγόνος τὸ κέντρον, καὶ τοὺς ὀδόντας καζομένῃ πρόσαπτόμενον. τὸ ἐθνικὸν, Γυαρεύς.

GYARUS, insula una Sporadum, genere fœminino. Antigonus Carystius perhibet, mures in illa insula ferrum comedere, & ibidem acherdum lethalem esse: & si aliis arboribus infigatur, exarescunt. Idem quoque facit pastinacæ marinæ aculeus; si dentibus applicetur, putredinem concipiunt. Gentile, Gyarensis.

ΓΥ-

Περξιλῶν, πόλις Μακεδόνιος· τὸ ἐθνικὸν, Περξιλῶν. Sed de hac scribendi ratione suo loco.

[69] Γρηστωνία, χώρα Θρᾴκης.] Eandem hanc esse regionem cum aliis centemus, quam in præcedentibus nostri Γρηστωνίαν appellat. Apud Thucyd. tamen lib. II, quem auctorem citat, Γρηστωνὶς reperitur: Ἐκράτησαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων Ἐδωνῶν ἐν τῇ, ἃ ἐπὶ τὴν ἴχναι, τοῦ τε Ἀξιοῦ ποταμοῦ, καὶ Γρηστωνίας, καὶ Βισαλτίας. Et paucis verbibus interjectis: Ἀπὸ τῶν Μυγδονίων, καὶ Γρηστωνίας, καὶ Ἀγριάνων ἐδίωκον.

[70] Ἀπὸ Γράστου τινός.] Palatini MSS exhibuere Salmasio: ἀπὸ Γάστρου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γαστρῶνες. Hanc lectionem etiam repræsentant Veneta Florentinaque editio. Optime hæc respondent τῇ Γαστρωνίᾳ, quod ex Theopompi Philippicis noster hausit.

[71] Γρυνίοι, πολίχνιον Μυσιακόν.] Xylandriana editio pessime habebat; Γρυνίοι, πολίχνιον Κυμαίων. Aldina vero ut & Florentina: Γρυνίοι, πολίχνιον Μυσιακὸν, quod paullo melius est: ex illo mendo correctionem hausimus quam nunc divulgamus. Cl. Vossius ad Scylacem eandem vocem Stephano restituit, & totum locum sic legendum existimat: Γρυνίων, πολίχνιον Μυσιακὸν, ὃ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Quia eadem reperiuntur verba apud Strabonem, ita enim ille lib. XIII: Ἔστι πολίχνιον Μυσιακὸν, Γρυνίων, ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ νεὼς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ, τιθέασι δ' ἐπ' αὐτοῦ πῖπρακτούς.

[72] Γρυνίαν καλεῖ.] Præter Hecatæi, hodie habemus Herodoti testimonium, hanc civitatem etiam Γρυνίαν appellantis; cum vide lib. I ubi Æolicas civitates enumerat. Hinc Plinio *Grynia* dicitur lib. V cap. XXX.

[73] Διὰ τοῦ υ τὴν Τρωάδος ἐστί.] Hujus meminit Strabo lib. XIII. Testatur Casaubonus in MSS Strabonis pro Γρωνίου aliquando Γρώνιον reperiri, quam scripturam merito rejiciendam existimat.

[74] Καρύστιος.] Typothetarum leve mendum occupat Xylandrianam, ubi legitur Καρίνος. Apud Antigonum Caryst. cap. XXI hodie sic legitur: Τὸς δὲ Καρυστίους ἐν τῇ Ἀνδρίᾳ χωρὶς ἐν πλησίον νήσῳ, ἣ καλεῖται Γύαρος· σύνοικον δὲ μῦς ἀφανίζειν τὸ σίδηρον. Salmasius ad oram sui libri exhibet locum Aristotelis ex Mirabilibus, qui Antigoni sententiam confirmat: Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγει τοὺς μύτας τῶν σίδηρον ἐσθίειν. Sed emendat vir maximus: Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγει τοὺς μῦς &c. Ita quoque hunc locum correxit Bochartus in Hieroz. part. I. pag. 1018: illum de hac re consuluisse non pœnitebit quenquam.

[75] Ἀχερδὸς ἐκεῖ βαναύσιμόν ἐστι.] Quanquam stare possit hæc lectio, potius tamen lego, ἀχερδὸς ἐκεῖ βαναύσιός ἐστι. Ita enim Antigonus Carystius olim scripserat: Ἐν δὲ τῇ νήσῳ (scilicet Τυήρῳ) βαναύσιός ἐστι ἡ ἀχερδὸς· κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλέξῃς. Ultima vox mihi vix sana videtur, legendum centeo, ἐμπήξῃς. Deducitur illud ab ἐμπήγνυμι ἐπήξα ἄπηξα. Sic enim Antigoni locus magis respondebit Stephano, in cujus MSS pessime legitur πήξῃ. Sed in nostro rescribendum πήξῃς, ut sensus sit integer.

[76] Ἀπαυαίνει.] Quanquam ita sit excusum in omnibus editis, non est tamen genuina lectio. Ex Antigono Carystio, ubi hæc verba leguntur, rescribi potest ἀφανίζει. quod proxime accedit ad scripturam cod. Vossiani, qui habet ἀφανιεῖ. Librarii tantum υ in ι mutarunt, quod in veteribus libris non est insolens. Ἀφανίζειν & ἀφανίσκομαι ἐκπίπτουσι occurrunt eodem sensu apud Theophrastum de Caus. Plant.

[77] Τῇ Γυλαλείᾳ.] Pessime in omnibus libris calamo exaratis legitur: ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐν Θετταλίᾳ &c.

[78] Τρυγόνος τὸ κέντρον.] Etiam hæc desumpta sunt ex Antigono Carystio, ubi hodie de Pastinaca marina sic legitur: Ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐν τὸ τρυγόνος κέντρον ἐν Γυαλείᾳ· καὶ ἐὰν εἰς τὰς ὀδόντας ἅψῃ, πρόσπιπτ. Ulyssesaculeo hujus piscis vulneratus periit, teste Didymo ad Odyss. A. Hanc vim ejus aculeo adscribit Hesychius: Τρυγών, ἰχθὺς Γυαλαίσιος, ᾧ τὸ κέντρον δηλητήριον. Plura ad hanc rem pertinentia habes apud Meursium in commentariis ad Lycophronem.

ΓΎΖΑΝΤΕΣ [79], ἔθν☉ Λιβυκὸν, ὡς Ἡ ρόδοτ☉ ἐν πέμπτῃ, καὶ Ἡ ρωδιανός.

ΓΎΘΕΙΟΝ [80], πόλις Λακωνικὴ. Λυκόφρων,

Διοσὰς [81] σκάλμβας, [82] καὶ πὶ Γυθείᾳ πλάκας.

πινές φασιν, ὅτι [83] Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς. [84] ὁ πολίτης, Γυθεάτης. καὶ ἐκ τόπ☉, Γυθηάτην ἐθνικόν.

ΓΥΛΆΚΕΙΑ [85], ἤτοι ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία, ἀπὸ Γύλακ☉ Κορινθίου. τὸ ἐθνικὸν, Γυλακεύς.

ΓΥΜΝΗΣΙΑΙ, δύο νῆσοι περὶ πλὼ Τυρρηνίδα· ἀφ' ὧν πυες, μία. Λυκόφρων,

οἱ δ' ἀμφικλύστους [87] χοιρεάδας Γυμνησίας

Σισυρνοδύτῃ καρκίνοι πεπλωκότες,

Ἀχλαίνων ἀμπεδόσουσι [88] πήλιπνον βίον.

καὶ ἀπλῶς [89] ἐθνικῶς. ἐθνικὸν, Γυμνήσι☉· [90] Γυμνησία· καὶ Γυμνησὶς, [91] ἀπὸ τῆς Γυμνήτ☉. ἡ μικὴ, τῆς τ

GYZANTES, gens Libyca, cujus & Herodotus lib. IV & Herodianus meminere.

GYTHEUM, oppidum Laconicum, de quo Lycophron:

Ad ostia gemina & Gythei æquora.

Quidam perhibent Pythium appellari: sed male. Oppidanus, Gytheates. Et adverbium de loco Γυθήσθεν pro gentili usurpatur.

GYLACIA, ita vocabatur Illyriæ Apollonia, ab Gylace Corinthio. Gentile, Gylacensis.

GYMNESIÆ, duæ insulæ circa Tyrrheniam. Non est una, ut quidam volunt. Lycophron:

Alii vero ad undique demersas petras Gymnesias

Operimento pilis carente induti cancri navigantes,

Sine vestibus degent discalceatam vitam.

Vox effertur genere masculino & fœminino, Gentile, Gymnesius, Gymnesia & Gymnesis, quod factum est ex genitivo Gymnetis, mutato T

[79] Γύζαντες.] Male Florentina Γόξαντες. Quo loco Gyzantes in Libya siti sint, in præcedentibus diximus ad vocem Βόζαντες, ubi etiam de varia hujus vocis scriptura egimus. Mirum est profecto, nostrum hanc Herodoti scribendi rationem jam non improbare, uti fecit ad vocem Βόζαντες, cum hæc secti o id postulare videretur.

[80] Γύθιον, πόλις Λακωνική.] Oppidum est maritimum, ex quo ad Cretam insulam certissimus erat cursus, teste Plinio lib. IV cap. V. Lacedæmonis pro navali inserviebat. Livius lib. XXXII: *Certior deinde factus, Gytheum oppidum eminens rerum maritimarum Lacedæmoniis receptaculum esse.* Tantum a Lacedæmone aberat XXX stadiis, auctore Polybio lib. V: Ἐπιπλεύσας τοῖς περὶ τὸν Γύθιον, ἐχούσῃ ἀπὸ Λακεδαιμονίων, ὁ κομιδῆ τι μὴ πόρρω τῆς πόλεως, τοῖς δὲ πλοῖς ἀπέχῃ σταδίους τριάκοντα. Suspectus mihi stadiorum numerus, quem facillime imperiti librarii corrumpunt: verior est Strabonis sententia, qui a Gythio ad Spartam intervallum CCXL stadiorum annotavit, ita enim ille lib. VIII: Ἐπὶ Λ' σπη, ἡ Γύθιον τὸ τῆς Σπαρτης ἐπίνειον, ὃ ἀπέχουσιν οἱ περιέχοντες σταδίους ἰδρῶτα. ἐγὼ δ' ἀκούσασι τὸ τοιοῦτο μᾶλλον ἀφυκτῶ. Noli igitur dubitare, quin apud Polybium ducenta, & forte plura stadia perierint.

[81] Διοσὰς.] Florentina editio: Σαλμωνιάτας, pessime. Apud Hesychium σκαλμὸς & σκάλαν idem denotant. Σκάλαν ἄμμου ἐπὶ θαλάσσῃ, φησὶν, Ἀρχίλοχος. Mox apud eundem sequitur: σκαλμὸν πέτρας, ἐπὶ ὕψους, ἀφεῖς. De propria harum vocum significatione legendus Salmasius in notis ad Lampridium.

[82] Καὶπὶ Γυθείᾳ.] Pessime has voces in unam conflaverant. Xylandriana editio exhibet, ut & Aldina, κἀπὶ Γυθείου. Florentina omnium depravatissime, κἀπιγυθείδεικναμ fecimus, Salmasius vulgatis, unde huic loco medicinam fecimus, legitur: κἀπὶ Γυθίᾳ πλάκας. Nos in hac editione Γυθείᾳ prætulimus, quia Stephanus oppidi nomen Γύθιον fecit, cum diphthongo in medio.

[83] Πύθιον ἐκαλεῖτο.] A librariis Γ & Π aliquando confundi, res notissima est veteres libros versantibus; nam in præcedentibus apud nostrum liquet, τὸ Γερήνιον & Περήνιον eandem Macedoniæ civitatem esse: & quia Πύθιον multo notius erat vocabulum, quam Γύθιον, hinc est quod priorem vocem, sed male sanari, amplexati sint. Reperitur tamen sæpissime cum vocali in medio. Polyb. lib. II de Cleomene: Ἐπιγνοὺς δὲ τὸ τοὺς κρίθας εἰς Γύθιον. Vide & alium locum Polybii & Strabonis supra allegatum.

[84] Ὁ πολίτης, Γυθεάτης.] Eodem modo nummi veteres hoc oppidani nomen exhibent. Goltzius in Thesauro rei antiquariæ numismæ agnoscit cum hac inscriptione: ΓΥΘΕΑΤΩΝ. Occurrit etiam apud Plinium lib. IV cap. V: *Sinus GYTHEATES ab oppido: ex quo ad Cretam insulam certissimus cursus.*

[85] Γυλάκεια.] Vossianus calamo exaratus transpositis literis exhibet Γλαύκεια, quæ vox est nihili. Vide Stephanum in voce Ἀπολλωνία.

[86] Ὧν πυες μία.] Duas esse insulas hoc nomine, quarum altera nunc *Majorica*, altera vero *Minorica* appellatur, res est geographiæ peritis notior multo, quam ut hic pluribus demonstrari debeat. Nonnulli tamen antiquis temporibus extitere, teste Eustathio ad Dionysium Periegeten, qui sibi septem imaginati sunt, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ εἰσὶν ἑπτὰ τῶν εἴνεκα τὰς Γυμνησίας νήσους, ἃ χαμαιπόδων εἰσὶ κροῦσι τὸ σύμπαν. Sed originem hujus erroris detexit Cl. Bochartus de Phœnicum coloniis lib. I cap. XXXV, ubi fusius de incolis harum insularum, de eorum moribus, lingua, etymologia nominis & de situ agitur.

[87] Χοιρεάδας.] Bene se habet vulgata a Xylandro editio: pessime legitur in Aldina χοιρίδας, & in Florentina χοιρόδας. Optime Strabo de his insulis lib. III: Χοιρεάδες εἰσὶ κρῶβι τὸ σύμπαν: *Portuum aditus habent scopulis sub aqua latentibus obsitos.*

[88] Πήλιπνον βίον.] Constanter ita exhibent editiones omnes, & etiam Lycophronis libri vulgati: in MSS tamen legitur, πήλινον πάτον.

[89] Καὶ ἁπλῶς.] Ex libris Palatinis & Vossiano hanc vocem addidi, quæ ab omnibus vulgatis abest.

[90] Γυμνησία.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent, Γυμνασία.

[91] Ἀπὸ τῆς Γυμνήτ☉ ἡ μικὴς.] Codices Palatini & Vossianus: ἀπὸ τῆ γύμνης ἡμικῆς. Sed vulgata lectio non est immutanda. Strabo numero multitudinis hanc vocem usurpavit, ita enim ille lib. XIV: Φασὶ δὲ τὰς Γυμνήτας τῶν Φοινίκων Βαλεαρίδων λέγειν.

τῆ τ εἰς σ. ἐκλήθη ἡ πόθν⊙, [91] ὅπ τῷ ἀπὸ Γυμνοῦ μένουσιν. [91] ἐκληθησαν ἢ ἐ Βαλιαρίδες, ἀφ' ἧ Βαλιαρῆς τὸ ἐθνικὸν, ὅ ἐστι σφενδονῆται.

ΓΥΝΑΙΚΟΠΟΛΙΣ [94], πόλις Φοινίκων. ὁ πολίτης, Γυναικοπολίτης. ἔστ καὶ [95] ἄλλη Αἰγύπτ. Ἀριστάγορας ἢ, ἐ πολλῷ νεώτερ⊙ Πλάτωνος, Φησιν, ὅπ ἤτως ὠνομάσθη ἀφ' τρεῖς αἰτίας· ἢ ὅπ πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ τ ἀνδρῶν ἐν γεωργίαις ἀπόντων, τὰς γυναῖκας κρατῆσαι ἧ πολέμ· ἢ ὅπ γυνή τις [96] Νομάρχ, πεισαμένων τ παίδων αὐτῆς ὑπὸ ἧ Βασιλέως, ἅμα τῆς πομπὴν ἀποδημούσης, [97] καθεῖλεν τ Βασιλέα, καὶ νικήσασ· ἢ ὅπ τ Ναυκρατιτῶν ἀναπλεόντων καὶ τ ποταμὸν, καὶ κωλυομένων ὑπὸ τ λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀποβαίνειν, ὅτι καθυπλαβῆτο, ὑπὸ ἀναιδείας ἐ [98] διακώλυσαν· πῶτα δ' Ἀρτεμίδωρός Φησιν. Ἔτι ἐ γυναικῶν λιμὸν ἐπὶ τ λεγομένῳ [99] Φιδάλᾳ, τὴν μεγάλ Ἀνάπλ. καὶ ἧ Λεωδεγνία. ἔνθα Φασὶ τ [1] γυναῖκα Βύζαν⊙ Φιδάλᾳ διώξασαν ἅμα τ γυναιξὶ, [2] τὰς μὲ Σηρσῖς ἧ ἀδελφ ἧ [3] Βύζαν⊙ τῆ πόλ ἐπιβαλόμενος, τῶν πλιτῶν μὴ παρόντων, νικῆσαι, [4] διώξω-

to T in S. Gens autem sic appellata est, eo quod æstate γυμνοὶ, id est, nudi vitam degant. Etiam Baliarides dicti sunt, unde gentile Baleares, hoc est Funditores.

GYNÆCOPOLIS, oppidum Phœnicum, cujus oppidanus, Gynæcopolites. Est & alia Ægypti. Aristagoras, Platone non multo junior, perhibet, hanc tres ob causas ita nominatam esse. Vel quod mulieres, irruentibus hostibus, viris ad opus rusticum profectis, prelio superiores evaserint. Vel quod quædam Nomarchi conjux, liberis suis a rege deceptis, simul cum liberis armis susceptis, regem fuerit persequuta & vicerit. Vel quod Naucratitis adverso flumine navigantibus, & cæteris Ægyptiis e navi descendere prohibentibus, hi perculsi, præ ignavia resistere ausi non sunt. Eadem etiam Artemidorus perhibet. Est quoque Mulierum portus circa Phidaleam inter Anaplum & Sostheneum: ubi perhibent, Phidaleam Byzantis conjugem simul cum aliis mulieribus persequutam fuisse illos, qui cum Strombo Byzantis fratre, civibus peregre profectis, urbi insidiabantur, eosque vicisse, ad portum usque persequutam fuisse, & inde locum ita appel-

[91] Ὅπ τῷ ἀπὸ γυμνοὶ μένουσιν.] In hac opinione etiam versatur Diod. Siculus lib. v: Ἀλλοι δ' ὑπάρχειν νήσοι κυκλικὰς τ Ἰονίας, ὑπὸ ὧ τ Ἑλλήνων ὀνομαζομένων Γυμνησίων, ἀφ' τ τὰς ὁσιωτάτας γυμνὸς τ ἱδίτ⊙ βιῶν κρίνειν τὸν ἅπαντα χρόνον. Et Livius in Epitome lib. LX: *Præterea res a Q. Metello consule adversus Baleares gestas continet, quari Græci Gymnesias appellant, quia æstatem nudi exigant.* Verum hæc Græcorum fabulis sunt annumeranda. Potior est Hesychii sententia, has insulas sive incolas hoc nomine insigniri, quia γυμνῆτες sunt σφενδόνται, id est, funditores. Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τὰς σφενδονητὰς, οἱ δὲ τὰς γυμνὰς κεφαλάς. Et sic certe Græci Phœnicum illud *Baleares* ista voce expresserunt

[91] Ἐκληθησαν δὲ ἀπὸ Βαλιαρίδες &c.] Editiones ante Xylandrianam publicatæ exhibent pessimo errore Βλιαρίδες & Βλιαρῆς; in quam scripturam etiam consentiunt codices Palatini & Vossianus. Omnes tum Græci, tum Latini hanc vocem per λ simplex efferunt, ut Polybius, Strabo, Agathemerus, Livius, Florus, Eustathius & alii, excepto Diodoro Siculo & post eum Isidorus, qui scribunt Βαλιαρεῖς, quasi vox ἀπὸ ἧ βάλλω foret deducenda. Diodor. Sicul. lib. v sic inquit: Γ'πο δὲ τ ἐγχωρίων ἐ τ Γυμνησίων ὀνομαζομένων Βαλιαρεῖς, ἀπὸ ἧ βάλλω τῶν σφενδόναις λᾶας μεγάλους. Et Isidor. lib. XIV Orig. cap. VI: *In ea primum insula inventa est funda, qua lapides emittuntur, unde & Baleares dicta: Βάλλω enim Græce emittere dicitur: unde & Ballista, quasi missa & fundibulum.*

[94] Γυναικόπολις.] Editiones ante Xylandrianam divulgatæ male exhibent Γυναικόπολις, uti liquet ex oppidani nomine, quod in illdem erat Γυναικοπολίτης.

[95] Ἄλλη Αἰγύπτ.] Hæc urbs & præfectura Gynæcopolitana satis nota est ex Strabone lib. XVII, & Plinio lib. V cap. IX.

[96] Νομάρχου.] Nomarchus est qui præfecturæ Ægyptiacæ imperat.

[97] Καθεῖλεν.] Legendum vel καθελόντα, vel illud οὐκέτι quod sequitur, mutandum est in εἶναι.

[98] Διεκώλυσαν.] Post hanc vocem Epitomatorem quædam suppressisse, quæ ad historiæ supplementum faciunt, firmiter mihi persuadeo. Nam noster tres allegat causas, unde originem urbis Gynæcopoleos veteres deduxere. In duabus prioribus rationes istæ comparent, sed nequaquam tertio loco, ubi de mulieribus earumque contra viros victoria, nulla omnino reperitur mentio. Nisi quis potius statuat, civitatem hanc ad exprobrationem ignaviæ & ἀναιδείας virorum, qui se nequaquam viros, sed mulieres prætiterant, Gynæcopolin dictam fuisse.

[99] Φιδάλαν.] Hic Phidalea est nomen loci, in sequentibus vero Byzantis conjux ita appellatur. Aldina & Florentina legunt Φιδάλαν. In Chronico Alexandrino appellatur Φιδαλία, sine diphthongo in penultima: Τῶν δὲ λεχθέντων Φιδαλίων μὲ γαμέτης ἧ πατὴρ αὐτῆς ἐγκαταλιπὼν Βύζαν ὁ Ὀρφίκης βασιλεὺς &c.

[1] Διωξάντων.] Optime quondam emendavit Meursius, Σωσθενίτ. Sostheneum enim Thraciæ locus est, trajectui Constantinopolitano e regione oppositus.

[2] Γυναῖκες Βύζαν⊙ Φιδάλαν διώξασαι &c.] Præstantissimum hoc fœminine virtutis exemplum, abs Phidalia Byzantis uxore editum, etiam refert Hesychius Milesius in descriptione Constantinopoleos, sed longe aliis circumstantiis: Περὶ ὧ τ ἧ Βύζαν⊙ γυνὴ τ ἀνδρὸς Φιδάλα μαθὸν τ κρυπτὰ τῶν πολεμίων, ἀπὸ τῆ γυναικείας χρησιμῶν ἀρξ διηγήσατο, σφισιν ἐμβαλὼν τὸν βάσκανον· τῆ τ ἀφικόντων συμφορᾶ· ὃς ἧ τὴν πρ⊙ πόλιν ὄφις εἰς ὃ τὸ χωρίον συκαῦσαι ἐζήτει, ἀζήλους τῆς οἰκουμένης ἐμφανίσαι θέλων ἐ ἀκριτὸν ἐπιμοι τὸ ἀνδρὸς, ἧ πολίτ⊙ λυμεωμένης, τότε τῆ τότε διένυσε πόλει. Multis variisque circumstantiis etiam hanc historiam narrat Johannes Tzetzes Chiliad. II. Hist. LX.

[3] Τῆς μὲ Σηρσῖς.] Sic legunt constanter libri MSS & editi omnes, sed locum esse vitiatum vidit Meursius, qui emendandum censet, τῆς μὲ Σηρσῆς. Habuit enim Byzas fratrem *Strombum*, teste Hesych. Milesio in Constantinop. descriptione: Οὐ μὲ πολὺ δὲ χρόνου Σηρσῆς⊙ ἀπὸ τῶν ἰδίων, ἧ αὐτὸς ὁ Κισσοῦσης πηγῆς, πάλαιρος ἐπιφέρ τοῦ Βύζαν⊙, πολλὰ ἐπεχειρήσ⊙ διώκαμον.

[4] Βύζαν⊙.] Casus rectus est Βύζας, quod in obliquo etiam habet Βύζα. Ita enim legitur in Anonymi demonst. Chronographicis ab Allatio editis: Ἐν ταῖς ἡμέραις Βύζα ὁ Ἀτ⁽ᵒ⁾ν,

'Δώξασσα μέχρι & λιμένος, ᾧ ἔτως ὀνομά- A pellasse. A portu deducitur gentile, Gynæ-
ται. ἐθνικὸν & λιμένος, Γυναικολιμένιτης. colimenites.

ΓΥΡΤΩΝ, πόλις τ Θετταλίας, [c] καὶ Περραιβίας, ὡς Ὅμηρος Γυρτώνιόν τε καλεῖ, ὡς Γ'τώνα, ἀπὸ Γύρτωνος & Φλεγύου ἀδελφοῦ, ὃς τὴν αὐτὼ ἔκτισεν. ὁ πολίτης, B Γυρτώνιος.

GYRTÔN, urbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam appellat, uti Itonam & Itona. Nomen accepit a Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Civis, Gyrtonius.

ΓΥΨΗΙΣ, νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περίπλῳ πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Γυψήτης.

GYPSEIS, insula Æthiopiæ, cujus meminit Marcianus libro primo peripli. Gentile, Gypseites.

ΓΩΓΑΡΗΝΗ', χωρίον μεταξὺ Κόλχων, & Ἰβήρων τ ἀναπλικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γωγαρηνός. C

GOGARENE, oppidulum inter Colchos & Iberos orientales. Gentile, Gogarenus.

ἐ Λητὼ. κῦσιν τ ἄμικρον τῇ φιλεταιρίᾳ ἐν πίρᾳ ἐσπιθήτω ἥμᾳ.

[1] Δώξασσα.] Eadem vox atque idem casus reperitur in præcedentibus, quam tamen hic librariorum incuria depravatam censeo. Lege Δώξη, ut nihil orationis contextui desit.

[2] Καὶ Περραιβίας.] Fortassis & hic rescribendum levi correctiuncula ἐ Περραιβίας; nam una eademque urbs non est sita in diversis regionibus, nisi eam amnis aliquis intersecet, quod de hoc oppido, circa mare ad ostium Penei sito, non est affirmandum. Eustathii ætate leviſſimum illud mendum Stephani codices occupaverat, ita enim ille ad Iliad. B pag. 333. Ὁ' τ Ἐθνικῶν συγγραφεύς φησι, Γυρτὼν, πόλις Θετταλίας ἐ Περραιβίας, κλὶ ἔθνικὸν τ Γυρτώνιος, ὡς ἀπὸ Γύρτωνος, ὃς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύου. Strabo lib. IX perhibet, urbem esse Perrhæbicam, & Perrhæbos partem Theſſaliæ, quæ ad mare est & Peneum usque ad ostium, tenuisse. Etiam Apollonii Scholiastes ad lib. I, cum nostro dubitat, utrum Theſſaliæ, an vero Perrhæbiæ sit adscribenda, & nominis etymon non deducit a Gyrtone Phlegyæ fratre, sed a Gyrtona Phlegyæ sorore.

[3] Γωγαρηνή.] Est pars Iberiæ trans Cyrum amnem, quam Iberi Armeniis ademerunt, de qua sic scribit Geographus lib. XI: Ἰβήρων δὲ πρὸ τὰ παρώρεια τὰ Παριάδρη, καὶ τῶν Χοσπίων καὶ Γωγαρηνῶν, πέραν ἐστὶν ὁ Κύρος.

Δ.

Δ

Α'ΑΙ', Σκυθικὸν ἔθνος· εἰσὶ δὲ νομάδες. λέγονται δὲ Δάσοι, μετὰ τ σ. A

ΔΑΔΙ'ΚΑΙ, ἔθνος Περσικὸν· [1] Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ. B

ΔΑΔΟ'ΚΕΡΤΑ, Φρύγιον μέγα τῆς Ἀρμενίας, μεταξὺ Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαδοκερτίνιος, τῷ ὀπιχωρίῳ τύπῳ. C

ΔΑΪΔΑΛΑ, [1] πόλις τ Ῥόδου, ἢ χωρίον, Σταφέων ἰδ. ἔστι καὶ [2] ὄρος τ Λυκίας

[1] Δάσαι.] Pessime divulgavit Xylander Δαΐαι. Florentina editio exhibet Δάσιαι, quod priori scriptura haud mediocriter est. Nos ex libris MSS & Aldina editione veterem veramque lectionem revocavimus, ita enim Virgil. lib. VIII Æncid. hanc gentem appellat:

Extremique hominum Morini, Rhenusque bicornis
Indomitique Dahæ.

Ad quem locum sic inquit Servius: *Scythia populi a parte Septentrionali juncti Persidi, unde Dahi dicti.* Apud Herodotum gens Persica reperitur lib. I. cui Δάσοι nomen est, quæ inter gentes pecuarias censetur: Οὗτοι μὲ πάντες νομάδες εἰσι, οἱ δὲ ἄλλοι τοιοίδε, Δάσοι, Μαρδοι, Δερβικοι, Σαγάρτιοι. De his vide Salmas. ad Sol. pag. 796.

[1] Ἡροδότου ἑβδόμῳ.] Non duntaxat septimo, sed etiam tertio libro Herodotus hujus gentis meminit.

D.

D

AÆ, gens Scythica, quæ vitam pastoralem agit. Appellantur etiam Dasæ cum sigma. A

DADICÆ, gens Persica, de qua Herodotus libro septimo. B

DADOCERTA, magnum castellum inter Armeniam & Mediam. Gentile, Dadocertenus, juxta formam vernaculam. C

DÆDALA, urbs sive castellum Rhodi, auctore Strabone libro XIV. Est item mons Lyciæ

[1] Πόλις τ Ῥόδου.] Sic constanter legunt libri editi, quos sequimur: sed scripti Palatini & Vossianus: Δαίδαλα, πόλις τ Ῥοδίας. Quæ lectio etiam non est improbanda; nam aliquando geographi hanc insulam Ῥόδιαν appellant. Strabo lib. II: Πλοῖα δ' ἀπὸ τ Ῥοδίας, ἢ τὸ Λιβυρνίδων πτίλεως, ἢ τὸ Παμφύλιον &c. Sic Melos Cretici maris insula a Varrone lib. III de Re Rust. *Melia* appellatur; & Chios *Chia*, testibus Metrodoro & Cleobulo. Quanquam in Stephano nihil mutaverim, existimo tamen MSS codices verissimam lectionem repræsentare, quod liquet ex loco Strabonis quem noster ex libro XIV allegat: Ἀ'ρχὴ δὲ τῆς Δαιδάλα τ Ῥοδίας χωρίον, πέρας δὲ τὸ κολυμπητὸν ὄρος τ Φοίνικος, ἢ τὸν τ Ῥοδίας.

[2] Ὄρος τ Λυκίας.] De hoc monte noster mentionem facit in voce Τιλμισσὸς, quam urbem post Dædala terminum Ly-

κίας πόλ. Δαίδαλα. ἡ ἡ πόλις, ἀπὸ Δαιδάλε Ἰκάρε, ἡ ἐν Λυκίᾳ. Λέγει τινὲς δὲ ἔλος ἐπρόειτο λέγε ἐς Νίνε πλησίον, ᾧ ἐπὶ χερσύδρε δηχθίντα, πλωτῆσαι, καὶ ἐκεῖ ταφῆναι, καὶ κληθῆναι πόλιν, φησὶν Ἀλέξανδρος ὁ ἐν Λυκιακοῖς. ἔστι δὲ Ἰνδικῆς, καὶ Κρήτης ἄλλη. ὁ πολίτης Δαιδαλεύς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς· καὶ Δαιδαλίς, τὸ θηλυκόν.

ciæ hæc Dædala. Urbs autem a Dædalo Icari patre in Lycia condita est. Perhibet autem Alexander in Lyciacis, ipsum, cum à Nino fluvio per paludem quandam proficisceretur, a chelydro morsum, obiisse, ibidem tumulo conditum, & urbem ædificatam fuisse. Est quoque alia Indiæ & Cretæ. Oppidanus, Dædalensis, uti Samosata Samosatensis. Et Dædalis fœmininum est.

ΔΑΙΔΑΛΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας, Δαιδάλε κτίσμα, ἧπις Ἰταλία γῦν καλεῖτα, Ῥωμαίε ἀρχονίε κληρωτήριον. τὸ ἐθνικὸν, Δαιδαλεύς.

DÆDALEA, urbs Italiæ, Dædali opus, quæ nunc Julia appellatur, cum duci Romano sorte obtigisset. Gentile, Dædalensis.

ΔΑΙΔΑΛΙΔΑΙ, Δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Δαιδαλίδης. τὰ πτίκα, ἐκ Δαιδαλιδῶν.

DÆDALIDÆ, populus Cecropidis tribus, cujus popularis, Dædalides. Locale, ex Dædalidis.

ΔΑΚΙΑ, χώρα πλησίον Βορυσθένες. οἱ Δάκαι, ὃς καλέμεν Δάες. Γέτης γὰρ τὰς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένας, καὶ τὸν Ἴστρον· Δάες δὲ, τὰς πρὸς πάντα πρὸς Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ Ἴστρε πηγάς. καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ, πρὸς τῶν οἰκετῶν ἐνόμασται. Δάοι δὲ Γέτης.

DACIA, regio prope Borysthenem. Daci sunt, quos appellamus Davos. Getas enim vocamus, qui versus Pontum & orientem inclinant: Dacos vero qui in diversum ad Germaniam & Istri fontes vergunt. Apud Atticos etiam servorum nomina sunt Davi & Getæ.

ΔΑΛΜΙΟΝ, πόλις Δαλματίας, μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον

DALMIUM, urbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam sita. Gentile eodem modo se habet,

num Lyciam inter & Cariam statuit. Hujus montis meminit & Strabo lib. XIV: Μεταξὺ δὲ τε Δαιδάλε τὸ τε Λυκίαν ὄρος, ὃ πλησίον ἐστὶ Τιλμισσὸς πολίχνη Λυκίων, καὶ Τιλμισσὶς ἄκρα.

[1] Δαιδάλε ἢ Ἰκάρε.] Ne credamus Icarum fuisse patrem Dædali. Similes locutiones apud antiquos scriptores occurrunt. Herodotus lib. I: Ἀδρήστου ὁ Γορδίου τοῦ Μίδεω. Id est: *Adrasti* nepos *Gordii* patris *Midæ*. Sic quoque apud Ælian. lib. XIII Var. Hist. cap. XXX: Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρε est *Olympias* mater *Alexandri*. Servius ad lib. I Æneid. *Est Græca figura, ut si dicamus Æneas Anchisæ, & subaudiamus filius. Hac autem figura utimur circa patres & maritos tantum, ut Virgilius, Deiphobe Glauci, id est, filia. Hectoris Andromache, id est, uxor.* Sed plurimis aliis occasionibus hanc figuram adhiberi, alii jam demonstrarunt.

[2] Καὶ ἐπὶ μελίσσης.] Hujus animaleuli meminit Virgil. lib. III Georg.

Dijce & adoratum stabulis accendere cedrum
Galbanoque agitare graves nidore chelydros.

Servius ad hunc locum: *Chelydri dicti sunt, quasi chersydri: quia in aquis & in terris morantur: nam χέρσος dicimus terram, ὕδωρ autem aquam.*

[3] Ἰνδικῆς καὶ Κρήτης.] Indicam urbem hoc nomine agnoscit Ptolemæus lib. VII: Σβοδλάσπεγα, Κασπεῖρα, Παστύρα, Δαίδαλα &c. Cretæ urbs non ita nota est: fortasse iam a Dædalo nomen accepit, qui per aliquot tempus in illa insula vitam transiegit, & ex muliere Cretensi Japygem filium genuit, ut Strabo lib. VI auctor est.

[4] Δαιδαλίς.] Vidit Goltzius nummum Vespasiani cum hac inscriptione: ΔΑΙΔΑΛΕΩΝ. ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Verum ad quam urbem referenda sit, aliis inquirendum relinquo.

[5] Οἱ Δάοι, ὃς καλέμεν Δάες.] Ampletitur noster, tecto quidem nomine, Strabonis sententiam, tradentis Dacos antiquis temporibus Dauos appellatos fuisse. Imo ampletitur quoque antiquam illam regionis distributionem, qua Getas versus Pontum & orientem, Dacos vero ad Germaniam & Istri fontes inclinantes perhibet. In hanc rem ipsissimis Geographi verbis usus est, quæ ex lib. VII hue transcribam: Γέται δὲ ἔθνος τῆς χώρας μεταξὺ, συμβάλλει τὰ πλαγῖα τοῖς τε Δάοις τοῖς συνορεύουσι, τοῖς δὲ Γέταις· Γέται μὲν τοῖς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένοις, καὶ πρὸς τὸν ὦν· Δάοις δὲ τοῖς εἰς πάντα πρὸς Γερμανίαν, καὶ τοῖς τε Ἴστρε πηγαῖς, ἃς ὕσταις Δάοις καλεῖας τὸ πλαγιον. ἀφ' ἧς ἐπειρῶ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπιπόλαιον τὸ τῶν οἰκετῶν ὀνόματος. Noster itaque ex mente Strabonis Dacos ja Getis distinguit, propriam cuique genti locum assignans. Quos Græci vocabant Getas, hos Dacos Romanos appellasse constat testimonio Plinii, lib. IV cap. XII ita scribentis: *Ab eo in plano quidem omnes Scytharum sunt gentes, varie tamen litteri appositæ tenuere, alias Getæ, Daci Romanis dicti, alias Sarmatæ, Gracis Sauromatæ &c.* Dacorum origo tamen est petenda a Getis, quod apud Justinum lib. XXXII testimonio Trogi Pompeji evincitur: *Daci quoque soboles Getarum sunt: qui cum Burebista rege adversus Bastarnas male pugnassent, ad ultionem segnitiæ, capturi somnum capita loco pedum ponere jussu regis cogebantur.* Hinc est quod sequioris ævi scriptores statuant, Daciam antiquis temporibus Getiam dictam fuisse, quod liquet ex Zonara in Galieno: Ἀφείλατο δὲ ἐκ χώρας ὧν Γέλασις τὸ ὕστερον Δακίας ἐπικληθείσης.

[6] Τοῦ δὲ εἰκοτῶς ἐνόμασε.] Qui locum hunc contulerit cum proxime allegatis, is fatebitur, desumptum esse ex Strabone. Eustathius ad Dionys. his Stephani verbis utitur: Ὁ δὲ περὶ Ἐθνικῶν χρίψας, καὶ πλησίον ᾧ πολισμὸν Βορυσθένες φησὶ τὸν Δακίαν εἰπεῖν. λέγει δὲ ἐν τοῖς περὶ τοὺς Ἀτταικοὺς ὡς ἐπὶ πολὺ τὸ τῶν Ἀτταικῶν ἐνόμασε δοῦλον, Δάοι καὶ Γέται. Solebant veteres mancipia bello capta, aut ære comparata, non proprio, sed regionis nomine, ubi nati erant, insignire. Theocriti Scholiast. ad Idyll. V: Εἰδότως δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς δούλους ὀνομάζε πρὸς τὰ ἔθνη, Σύρον, Καλλικόν. ὅτω δὲ τῶν Λύκιτα· Δαμοῖδι γὰρ ἐῶν. Hinc passim apud comicos servis gentilia, ut Geta, Syrus, Pœnulus &c. attribuuntur. Verum sua virtute & fortitudine tandem Getæ effecerunt, ut ipsi imperatores Romani & viri consulatu functi, hoc nomine appellari voluerint. Verum longe alia reperiuntur nomina in comœdiis Aristophanis & eum præcedentium comicorum, in quibus Λυδὸς, Φρὺξ, Τίτθος, Καρίων atque alia hujusce modi in usu sunt.

[7] Ἄστυ δὲ τῆς Δαλματίας.] Hæc quoque ex Strabone, tecto licet nomine, verbotenus sunt transcripta, apud quem lib. VII totus locus hunc in modum concipitur: Δαλμιον δὲ μεγάλη πόλις, ἡ ἐπώνυμος τὸ ἔθνος· μοναρχοῦσι δὲ ἐπὶ πολὺ μοναδικῶς ἀφ' τῶν πλεονεξίαν

ὁμοιον, ἡ Δαλμιδίς. [11] ἴδιον δὲ τῶν τὸ Δαλματῶν τὸ ἀεὶ ὀκταετηρίδι τὰ χώρας ἀναδασμον ποιεῖσθαι. Ἀπιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ. [12] Κυάδρατος δὲ, Δάλμιον. φασὶ δὲ αὐτὸς οἱ Δαλμάται.

A habet, sive Dalmiensis. Proprium hoc habent Dalmatæ, ut octavo quoque anno agri divisionem instituant. Appianus urbem Delminium vocat: Quadratus vero Delminum. Eos etiam Dalmatas nuncupant.

ΔΑΜΑΪΟΙ, ἔθνος περὶ τοῖς Ἰχθυοφάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

B DAMÆI, populus juxta Ichthyophagos, teste Apollodoro.

ΔΑΜΑΣΚΟΣ, πόλις Συρίας, μεσόγαιος, ὑπερκειμένη Φοινίκης, [13] πρὸς τῷ Βαρδήνῳ ποταμῷ. ὠνομάσθη δὲ, ὅτι [14] εἷς τῶν γιγάντων Ἄσκος ὄνομα, ἅμα Λυκόργῳ δήσας τὸν Διόνυσον, ἐρρίψεν εἰς τὸν ποταμόν. ὃν λύσας Ἑρμῆς, τὸν Ἄσκον δὲ δέρματος ἐγύμνωσεν· ὅθεν πρὸς οἶνον ὑπηδόν τὸ δέρμα. οἱ δὲ, ὅτι Δαμασκὸς Ἑρμῆ παῖς, ἢ νύμφης Ἀλιμήδης, ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Συρίαν ἦλθε, καὶ πάλιν ὁμώνυμον ἔκτισεν. ἄλλοι δέ, ὅτι Δαμασκὸς ἱστορεῖται ἀνήρ. [15] Διονύσου δὲ τοῦ Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος, πολέμῳ τοῦτο ἔκτησε. Διόνυσος δὲ ὀργισθείς, ἐθύλωσε, [16] καὶ ἐξέδειρε.

C DAMASCUS, urbs Syriæ mediterranea supra Phœnicen, circa Bardinen fluvium. Ita autem appellata est ex eo, quod unus è gigantibus nomine Ascus, simul cum Lycurgo, Bacchum vinculis ligatum in fluvium projecerit. Hunc cum solvisset Mercurius, Ascum pelle exuit. Inde est quod pellis apta sit vino cohibendo. Alii vero originem nominis hinc deducunt, quod Damascus Mercurii & Alimedæ D nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, ibi urbem ejusdem nominis condiderit. Alii vero fingunt hominem quendam Damascum vocatum, qui, Baccho Syriam vitibus conserente, illas fecuri exstirpavit. Bacchus vero ira accensus eum persecutus est & excoriavit.

* ἐπράχθη Δαρμασκὸς *

κἠν ὕτῳ Δαμασκὸς κτ. Φοφόρεάν. ὁ πολίτης, Δαμασκῖνος. κἠν ἡ χώρα, κ' ἡ πόλις, Δαμασκίνη.

E * Factum est inde Darmascus *

Atque ita Damascus corrupte appellatur. Cives, Damascenus, & regio & urbs Damascene dicitur.

ΔΑΝ-

[11] Δαλμιδίς.] Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματῶν, τὸ ἀεὶ ὀκταετηρίδι τὰ χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. Etiam his verbis usus est Eustathius ad Dionysium in Dalmatiæ descriptione.

[12] Κυάδρατος δὲ Δάλμιον.] Constanter sic legunt libri editi: sed mendam aliquam irrepsisse res est evidens. Salmasius in Palatino cod. invenit: Κυάδρατος δὲ μνεῖ τὸ Δέλμιον, & in alio Δάλμιον. Hoc liquet ex Eustathio ad Dionysium, urbis nomen tritariam veteres scriptores protulisse: Διχῶς δὲ τὸ εἴθνος λέγε Δαλμάτης & Δαλμήτης· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον, ἡ Δελμίνιον, ἡ Δέλμιον.

[13] Πρὸς τῷ Βαρδήνῳ ποταμῷ.] Plurima urbem hanc alluere flumina & præterfluere, etiam sutores & tonsores ex variis peregrinationibus facillime addiscere possent. Sed præter Strephanum nullus est, qui fluviorum nomina recentiens, de *Bardine* mentionem facit. Et quanquam non viderim libros manu exaratos & editos circa Damasci scripturam variare, suspectus tamen mihi manet & manet hujus fluvii appellatio. Si non longius a vulgata scriptura recederet, referendum putarem „πρὸς τῷ Ἀφρῶνι ποταμῷ, qui profecto non longissime a Damasco abfuit. Strabo lib. XVII, ubi refert Aradios per Lycum & Jordanem onerariis navibus adverso alveo ad regionem Damascenorum subvehi, nostram conjecturam aliquantulum confirmat, ita enim ille: Τῶν δὲ ποταμῶν ὁ μὲν εἰς τὴν Δαμασκηνὴν πόλιν καὶ τὴν Ἰτουραίαν ἀπαίρων ῥεῖ τὸν Ἀβανᾶν καὶ Φάρφαρ, ἀμφοῖν δὲ ἐπιμελῶς ἐχόντοιν ἀρδεύει τὸ πεδίον· ὁ δὲ λοιπὸς ὁ ἐπὶ τὴν Ἀσφαλτῖτιν ἀπαίρων, ἀμφίου δὲ μάλιστα. Hinc liquet non longe Jordanem a Damasco abesse.

[14] Εἷς τῶν γιγάντων Ἄσκος ὄνομα.] Omnibus notum est, quam incerta & fabulosa sint nomina urbium & regionum, quantaque festivitate Deos, heroas, reges & alia communicarint scriptores, ad quorum nomina locorum appellationes inflectere soleant; quod profecto nusquam melius, quam in describenda hujus urbis etymologia apparebit. Etymologici Magni Auctor: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, ἀπὸ τοῦ Ἀντιλίβανον, εἶτα τοῦ, ὁ Δαμᾶς σφαγίων ἕνεκα ἐν Συρίᾳ ἐθύετο· ἢ ὅτι Δαμᾶς πόλεμον ἐπεξῆλθε, ἰδιωτικῶς οὕτω Συρίαν, ὡς μαθὼν Λυκόργου τὸν Διόνυσον ὕβρει ἐλάσαντα· ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀσκὸς ἐξεδύθη, καὶ ἀσκὸς ἐγένετο. Ἐκ τούτου δὲ Δαμασκὸς ἐκλήθη. Ἀλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς Ἑρμοῦ παῖς, καὶ Ἀλιμήδης νύμφης Ἀρκαδίας, ἐλθὼν εἰς Συρίαν, ἔκτισε πόλιν ὁμώνυμον. Ἄλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς ἱστορεῖται ἀνήρ. Διονύσου δὲ τοῦ Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος, πολέμῳ τοῦτο ἔκτησε. Διόνυσος δὲ ὀργισθείς, ἐθύλωσε, καὶ ἐξέδειρε. Ἐπράχθη δὲ Δαρμασκὸς. Καὶ ὁ πολίτης, Δαμασκῖνος. καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, Δαμασκίνη.

[15] Διονύσου δὲ τοῦ Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος.] Vossianus codex Palatinis hic loci auctior est, in eo enim sic legitur: Διονύσου δὲ τοῦ Συρίαν τὴν πόλιν ἀμπελόφυτον ποιησαντος. Unde existimo totum locum in Stephano pristinæ fanitati sic restitui posse: Ἄλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς ἱστορεῖται ἀνήρ, ὁ, Διονύσου δὲ τοῦ Συρίαν τὴν πόλιν ἀμπελόφυτον ποιησαντος· ἐκεῖ δὲ πόλιν ἔκτισε, καὶ ἔστι Δαμασκὸς κατὰ παραλλαγήν. Ego meliores ex spectabo codices, antequam emendationem & repletionem harum lacunarum aggrediar, ut hoc tutius & certius fiat.

[16] Ἐξεδείρη.] Quæ sequuntur post hanc vocem maxime sunt mutilata in omnibus editis & libris MSS. Salmasius tamen lacunam ita supplere tentavit ad margi-nem sui libri: Ἐθύλωσε, ἐξεδύθη, καὶ ἐκ τοῦ διερμηθ. ἀσκὸς ἐπράχθη διερμασκὸς· ἐκεῖ δὲ πόλιν ἔκτισε, καὶ ἔστι Δαμασκὸς κατὰ παραλλαγήν. Ego meliores ex spectabo codices, antequam emendationem & repletionem harum lacunarum aggrediar, ut hoc tutius & certius fiat.

[17] Δανδαρίδαι.] Sic etiam appellantur a Strabone lib. XI, sed a Tacito lib. XII Annal. *Dandarida*, ita enim ille: *Regem Dandaridarum exturbat, imperioque ejus portur. Eodem libro illorum regio Dandarica vocatur. Sic pulsus hostili, ventumque Sozæ oppidum Dandarica.*

ΔΑΝΔΑ'ΡΙΟΙ[17], ἔθνος περὶ τὴν Καύκασον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΝΘΑΛΗ'ΤΑΙ[18], ἔθνος Θρᾳκικόν. Θεόπομπος μή.

ΔΑΝΟΥ'ΒΙΟΝ[19], πόλις περὶ τὴν Γώμφι. τὸ ἐθνικὸν, Δανούβιος, ἡ Δανουβιάς.

ΔΑ'ΝΟΥΒΙΣ, ἡ Δάνυσις, Ἕλληνος ὁ πολεμῶν, πάλαι Ματόας καλούμενον. συμφορᾶς δὲ τῆς Σκυθικῆς ἐπισυσσάσης, ὥστε σκληρὴν. Ματόας δὲ λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶτταν ἐλθοῦσα, ὅτι πολλάκις πειρώμενοι, οὐδὲν ἐπιπονήσιμον. ὁ δὲ Δάνυσις ἐρμηνεύεται, ὥσπερ τὸ ἁμαρτὸν ἔχων τὴν αἰτίαν.

ΔΑ'ΟΝΕΣ, ἔθνος ἀπὸ Γνδικῆς, ἀπὸ Δάονος.

ΔΑ'ΡΑΨΑ, πόλις Βακτρίας, ὡς Στεφάνου. τὸ ἐθνικὸν, Δαραψίνος, καὶ Δαραψιανός.

ΔΑ'ΡΔΑΙ[21], Γνδικὸν ἔθνος, ὑπὸ Δηριάδῃ πολεμηθὲν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος ἐν γ' Βακτριακῶν.

ΔΑ'ΡΔΑΝΟΣ,[22] πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τρυμερίς. Μνασέας δέ φησιν,[23] ὅτι Δάρδανος ἐξιὼν ἐκ τῆς νεὼς τὸ Παλλάδιον ἀραμενος, ἀφίκετο εἰς Σαμοθρᾴκην μετ' Ἁρμονίας[24] καὶ Ἰάσονος, τοῦ ἀδελφοῦ. κἀκεῖ καθίζουσι, Κάδμος ὁ Ἀγήνορος ἐφιλο-

DANDARII, gens circa Caucasum, auctore Hecatæo in Europa.

DANTHALETÆ, gens Thracica, teste Theopompo libro VIII & quadragesimo.

DANUBIUM, urbs circa Romam. Gentile, Danubius, sive Danubiensis.

DANUBIS, sive Danusis, Ister fluvius, qui olim Matoas vocabatur. Cum autem Scythis quædam accidisset calamitas, sic appellatus est. Matoas enim si Græcam in linguam convertatur ea vox, Ἀνύσις significat; quia sæpius fluvium trajicientes nihil mali passi sunt. Danusis enim, si vocem interpreteris, eum significat, qui causam præbuit, cur quis erraverit.

DAONES, gens Indica, quæ a Daone nomen habet.

DARAPSA, urbs Bactriæ, auctore Strabone. Gentile, Darapsenus, & Darapsianus.

DARDÆ, gens Indica, quæ sub Deriade contra Bacchum bellum gessit, teste Dionysio lib. III Bassaricorum.

DARDANUS, urbs Troadis, antea Teucris dicta. Perhibet autem Mnaseas, Dardanum è templo Minervæ egredientem Palladium abstulisse, & in Samothraciam cum Harmonia & Jasione fratre pervenisse. Cum eo ibi degente Cadmus Agenoris filius

[17] Δανδαρίοι.] Straboni libro VII Δανδάλαι, & Ptolemæo dicuntur Δανδηλῆται, & regio eorum Δανδηλιτική: Latinis vero *Densleta*. Solinus: *Strymonem accolunt dextro latere Densleta*. Marcianus Capella: *Et qui a dextra parte Strymonis degunt Bessi & Densleta usque ad Nestum amnem, qui Pangæum ambit*. Vide Salmasium ad Sol. pag. 158.

[19] Δανούβιον.] In Italia non est *Danubium*, ut ante nos viri docti bene observarunt. Verissimum est, Stephanum similitudine literarum Δ & Λ in antiquis ejus seculi codicibus fuisse deceptum. Non semel quoque alii simile mendum commiserunt. Apud Hesychium legimus: Διάλ, τὸν ἵλεφον Χαλδαῖοι, pessimo errore: nam optime ad illum locum suspicatur Sopingius referendum esse Αἰάλ, τὸν ἵλεφον Χαλδαῖοι.

[20] Ἀ'νυσις.] In libris MSS & editis hæc vox prostigatissime vitiata circumfertur, in omnibus enim reperitur ἄσπ, quod tanquam spurium ejecimus. Tanaquillus Faber parte prima epistol. scribens ad Cl. Chotardum, hunc locum pristinæ sanitati restituit felicissime. Interim tamen celare nequeo, magnum Salmasium ad oram sui Stephani idem præstitisse. Verissimam igitur hanc conjecturam non dubitavi in contextum recipere, reclamantibus codd. MSS & omnibus editionibus. Miror profecto Cluverium locum hunc in Noricæ & Vindelicæ descriptione ita citasse, quasi vitii prorsus esset immunis.

[21] Ὃς Στεφάνου.] Innuit noster librum undecimum, ubi hæc leguntur: Πόλις δ' ἐστὶ πὰρ Βακτρα, ὡς καὶ καὶ Ζωσίμου καλεῖται. ὡς διαβὰς ἐμάνιμος πολεμῶν, ἐπολέμησε τοῖς τ' Ὀξυ & Δαρσψιοις, οἳ ἄδαμος πλησίον. Putant alii esse *Drepsam* metropolin Sogdianorum, de qua Ptolemæus & Ammian. Marcellinus. Cum Ortelio censeo esse *Drapsacam*, de qua Arrianus.

[22] Δάρδανος Γνδικὸς.] Hos *Derdas* appellat Megasthenes apud Strabonem lib. XV, ubi refert, formicas, vulpibus non minores, aurifodinas effodere, sic enim ille: Μεγασθένης δὲ καὶ τὰ μυρμήκων ὑπὸ φησὶν, ὅτι οἱ Δέρδαι τῶν μεγάλων τὰ ἀστακῶν & ὁμοίως ὑπὸ τῶν, &c. Non audeo hos confundere cum *Dandariis*, quos Hecatæus ad Caucasum collocat, quod ab Holstenio factum video.

[23] Πόλις Τρῳάδος.] Hæc urbs tantum LXX stadiis ab Abydo erat remota, teste Strabone lib. XIII, & ex eo Eustathius ad Iliad. B. pag. 352. Quæ porro scribit de hac urbe Geographus huc transcribam, ut a nobis vel suppleantur vel illustrentur: Η' δὲ Δάρδανος, κἂν μικρὰ ἀπέχουσα ὅπου δ' ἀναβιβάζουσιν, ὡς τι παλαιὸς εἰ βασιλεὺς, οἱ μὲ μετάπεμψεν αὐτὸν εἰς Λυδίαν, οἱ δὲ ἀνάπεμψεν πάλιν εἰς τὰ πρῶτα κλίσματα. Sed quos reges Strabo intelligit? Docet hoc Eustathius, qui eisdem verbis usus est in comment. suis ad Homerum, loco jam citato: Οὗτοι δὲ ἀναβιβάζουσιν ἢ ἀληθῶς Δαρδανὸν ἐκεῖ, ὡς τοῦ Ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μὲ μετάπεμψεν αὐτὸν εἰς Λυδίαν· οἱ δὲ, εἰς τὰ πρῶτα ἀναπέμψεν. Ergo illud Ῥωμαίων vel loco suo excidit, vel Straboni lucem adfert.

[24] Ὁ'ν Δάρδανον ἐξιὸν ἐκ τῆ νεώ.] Hic locus in omnibus editionibus mutilatus circumfertur, quem hunc in modum replere placuit. Legebatur enim: Ὁ'ν Δάρδανον ἐκπ * ἐκ τῆ νεὼν τὴ Ἀθηνᾶς. Qua occasione Dardanus ex Peloponneso in Samothraciam pervenerit, eoque Minervæ munera, effigiem ipsius Deæ, simulque sacra magnorum Deûm adduxerit (quæ pro dote acceperat a Chryse Pallantis F.) & inde denique majore cum populi parte in Asiam transportaverit, multis narrat ex Callistrato de rebus Samothracicæ, ex Satyro fabularum collectore, & Aratino poëta antiquissimo Dionys. Halicarnasseus lib. I.

[25] Καὶ Γάσιον τὸν ἀδελφὸν.] Hunc locum esse bonæ notæ, nunquam mihi persuadere potui. Optime emendat Salmasius in margine sui Stephani, Γάσιον, sed alia non tangit. Pro illud τὸν ἀδελφὸν referendum existimo

ἰφιλοπάτωρ· καὶ Ἀστυδάμεια [16] Τηλεφάης, A filius amicitiam exercuit: mortua Telephas-
γαμεῖ τὴν Ἀρμονίαν ὁ Κάδμος, καὶ Δαρδανὸς sa, Cadmus Harmoniam in axorem duxit,
εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τὰ ἐπίφωνα, πέμπει & Dardanum cum suis sociis contra Teu-
Τεῦκρον τὸν Τρῶα. ὁ δὲ Τρὼς ἀναγωνείσας τὸν crum Trojanum in Asiam mittit. Verum
Δάρδανον, διδόντων αὐτῷ τὴν θυγατέρα [17] Βά- Tros Dardanum agnoscens, dedit ipsi u-
τειαν, [18] καὶ ἀποθνήσκων, τὴν βασιλείαν. καὶ B xorem filiam suam Bateam, & moriens re-
πόλιν θέμενος Δάρδανον, [19] καὶ Δαρδανίαν τὴν gnum. Urbem vero condidit Dardanus, re-
χώραν ὠνόμασεν, ἣ πρότερον ἐκα- gionemque Dardaniam appellavit, quæ prius
λεῖτο. αὐτὴ δὲ Δαρδανία, καὶ Δαρδανικὴ, καὶ Teucris vocabatur. Eadem & Dardania &
Δαρδάνιος, καὶ Δαρδανίδαι. Dardanice dicitur, & Dardanii & Darda-
nidæ.

ΔΑΡΙΔΝΑ, [20] πόλις Παφλαγονίας, C DARIDNA, urbs Paphlagoniæ, testo
ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν Alexandro in ejus descriptione. Gentile, Da-
Δαριδναῖος, ὡς Πύδνα Πυδναῖος. ridnæus, uti Pydna Pydnæus.

ΔΑΡΑ [21], ὃ οἱ Δαρεῖς φασι, Φρύγιον DARA, quod etiam Daras nominant, ca-
ἀναφαίνει πλέως λεγόμενον ὀχυρώματον. stellum est Anastasiopoleos munitissimum. Ci-
ὁ πλίτης, Δαρλώς, ὡς [22] Σῆρα Σαρλώς. D ves, Darenus, ut Sura Surenus. Etiam potest
[23] δώμα] ἢ Δαρραῖος. εἰσὶ δὲ Δαῤῥαὶ Δᾳ esse Darrhæus. Sunt item Darrhæ per duplex
δύο, ἐν Θρᾴκῃ· ὡς τὴν ἐρυθρὰν θαλάσσην. R gens juxta mare rubrum.

ΔΑΡΙΣΤΑΝΗ [24], πόλις Περσική. DARISTANE, urbs Persica. Est quo-
ἔστι δὲ ἔθνος Δαρῖται. que gens Daritæ.

ΔΑΡΕΙΟΝ, πόλις τῆς Φρυγίας. τὸ E DAREIUM, urbs Phrygiæ. Gentile, for-
ἐθνικὸν, τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων ὡσεὶ μίαν mandi ratione Phrygibus usitata, primitivo suo
συλλα-

una

stimo τὸ ἀλλαῳ, aut potius, inserta vocula ἀνὴρ, totus locus sic constitui potest: Μετὰ Γ' ἀσίαν· ἀνὴρ δὲ ἀδελφῶν. Nam ex mythologi doctoribus apparet, Dardanum Jasionem fratrem habuisse. Apollodorus lib. III: Ἡλέκτρα δὲ ἡ Ἀτλάντος ἐ Διός, Γ' ἀσίων ἐ Δάρδανον ἐγέννησεν. Servius ad lib. III Virg. *Dardanus & Jasius fratres fuerunt: sed Dardanus de Jove, Jasius de Coryto procreatus est, a cujus nomine & mons & oppidum nomen accepit: patria Jasium Dardanis dicitur occidisse.* Sed etiam habuit fratrem Æetionem, verum non videtur ille ad hanc fabulam pertinere. Hic Dardani frater passim a Dionys Halicarnas. non Γ' ασίων, sed Γ' ασος appellatur, sic enim ille lib. I: Ζῆν μέλαν (scil. Pleiadum) ἐ Ἡλέκτραν ἐ Ἀτλαντίδων Ζῆν γαμεῖ, ᾧ γίνεται παῖδες ἐξ αὐτῆς, Γ' ασων ἐ Δάρδανος. Ἀτλαντίδων δὲ καὶ Πλειόνης ἐ Δάρδανος. Ἀλλ' ἄκρατα γοναῖσιν Χεδίου Παλαιὸν ἐγγενέσθην.

[16] Τηλεφάης.] Et hæc vox vitio non caret. Legendum ex Apollodoro Τηλεφάσσης. Fuit enim Telephassa Agenoris uxor, ita enim ille in principio lib. III: Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος ἐξ ἧς τὸν Εὐρώπην, γαμεῖ Τηλεφάσσαν. Mox addit: Κάδμον δὲ ἐ Τηλεφάσσα ὁ Θεράπνης κρίνει.

[17] Βάτειαν.] Hæc etiam ab aliis Ἀ ελόη appellatur. Lycophron:

---- εἶ, καὶ σποδὸς
Ἐμοὶ θρόμβους ἐκχέουσι Δάρδανον,
Γέρας Ἀ ελόοιαν Κρήσιον δύσβιον πόρῳ.

Adjungere verba ita commentatur scholiastes: Ἀ ελόοιαν ἢ τὴν Βάτειαν, ὑπογράφει Τάλεω γάμως Δάρδανον. Diversas illas veterum sententias, scilicet Cephalonis & Helanici, integras noster reservavit in Ἀ ελόοιαν, ita enim ibi: Κεφάλων δὲ φησι, ὅτι Δάρδανον καὶ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς Σαμοθρᾴκην ἢ Τάλεω ἢ Κρητὸς ὑπογράφει Ἀ ελόοιαν Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτὴν φησιν. Vide locum de hac re insignem apud Diodor. Siculum lib. IV. qui hanc Batiam appellat, ut & Dionys. Halicarnassæus lib. I.

[18] Καὶ ἀποθνήσκων.] Addam verba Apollodori e libro III. ubi eadem narratur historia, sic enim ille: Ταύτης δὲ Βατείας τὸν Τεῦκρον πεμφθέντα Σαμοθρᾴκην ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἢ ἐ οἱ τὸν χρόνον παραβῆναι Τάλεως ἐπιγνόντος, ἢ τὸν τῶ βασιλεῖ, ἢ λαβὼν μέρος τῆς χώρας Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν· Τελέσαντος δὲ Τάλεω, τὸν χρόνον ἅπαντα Δαρδανίαν ἐκάλεσεν.

[19] Καὶ Δαρδανίδαν.] Salmasius in Palatinis libris invenit: καὶ Δαρδανίδαν, καὶ relicto aliquo spatio. Unde conjicit legendum: Καὶ Δαρδανίδαν ἐ Δάρδανος, vel aliquid simile. Illud Δαρδανίδαν mihi potius patronymicum quam gentile videtur. Patronymicis tamen appellationibus nonnunquam incolæ alicujus regionis & urbis insigniuntur, ut apud nostrum liquet in Ἀ ῶνες. Verum *Dardanos* aliquando *Dardanidas* appellari constat evidentissime ex Messala Corvino de Progenie Augusti: *Dardanum, Jove & Electra Atlantis filia progenitum, deorum monitu ab Italia, & ut aliis placet, e Creta insula, patrios deserentem lares, multitudine gentium, ad hanc Phrygiam devenisse ferunt, urbem condidisse, eamque ex se Dardaniam nuncupasse: unde gens Dardana; & incolentes terras. DARDANIDÆ dicti.*

[20] Πόλις Παφλαγονίας.] Codex Vossianus: Δάρδανα, κώμη Παφλαγονίας.

[21] Δαρεῖς ὃ ἐ Δαρεῖς φασι.] Ita hunc locum supplevit Salmasius in Plinianis Exercitationibus. In omnibus vulgatis hic locus mutilus circumfertur ad hunc modum: Δαραὶ ὃν * μὲν φασι, Φρύγιον Ἀναστασιόπολιν &c. In margine sui Stephani Salmasius forte hoc modo rescribi debere censet: Δαρεῖς, ὁ τινες Δαῤῥᾶς φασι. Meminit multis in locis hujus castelli Procopius, & urbis ibi ab Anastasio conditæ, ita enim ille in Persicis lib. I: Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς πόλιν ἐδείμηνε ἐν χωρίῳ Δάρας, ἰσχυρὰ τὰ ὑποφυῶς λόγου ἀξίαν, αὐτῷ βασιλικῳ ὑπαύλιον. Simocatta Historiæ Mauricianæ lib. III: Ὁ δὲ Περσικὸς βασιλεὺς λαβὼν δίκλω ἐς τὰ Δάρας χωρεῖ.

[22] Σῆρα Σαρλώς.] Libri manu exarati cum vulgatis consentiunt, in quibus legitur pessime: Σῆσα Σπαπλώς. Sed veram lectionem, quam nunc divulgamus, Salmasio debemus, qui ad marginem sui libri & in Plinian. Exercit. locum optime correxit.

[23] Δώμα] ἢ Δαῤῥαῖος.] Optime addit alterum gentile Stephanus: Goltzius enim lustravit nummum cum inscriptione ΔΑΡΡΑΙΩΝ.

[24] Δαρίστανη.] Salmasius in Plin. Exercitat. legebat Δαρηστάνη, πόλις Περσική, apud quem vide, quid de hac regione & gente scripserit.

συλλαβῶ, [37] Δαρειδὶς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαὶς· τῷ λόγῳ τῶ Ῥοίτειον, καὶ Σίγλον, Δαρειδίς.

ΔΑΡΣΑΝΙΑ [38], πόλις Ἰνδικὴ, ἐν ᾗ ἀῴδιμερον ἱμάτιον ἰσεργεῦσι γυναῖκες, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ.

[37] Ἢ οἱ Δαρσανίλιω ναῶν πόλιν ἀμφιρυάγυιαν,
Ἔνθαπερ πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἰότητι
Αὐτῆμαρ κροκόωσιν. [38] ἀφ' ἑσπόδων τανύσσαι,
Αὐτῆμαρ δ' [39] ἔπαμόν (τὰ δ' ἐξ ἑστῶν) ἐρύσσαντο.

τὸ ἐθνικὸν, Δαρσάνιοι, ὡς Καρμάνιοι, Τρκάνιοι, [40] Κορο(μάνιοι.)

ΔΑΡΣΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΣΕΑΙ [41], πόλις Ἀρκαδικὴ· Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, [41] Δασωάτης, ὡς Καφυάτης.

ΔΑΣΚΥΛΙΟΝ [43], πόλις Καρίας, ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἐφεσίας, ὑπὸ Δασκύλῳ τῷ ἡρῴ Περμάδου. [44] ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις μὴ τὰ Τρωϊκὰ κλυδήσασα. τρίτη, πόλις Ἰωνίας, τὸ μέγα λεγόμενον, ὡς μείζων τῶν ἄλλων. πέπερ-

A una syllaba minus est, Darieus, uti Cotiaeum Cotiaëus; sed juxta formam vocum Rheteum & Sigeum, fit Darieus.

DARSANIA, urbs Indica, ubi uno die mulieres vestem contexunt, teste Dionysio libro B tertio Bassaricorum:

Aut qui Darsaniam habitant urbem vias latas habentem,

Ubi vestes mulieres Palladio impetu

Uno die in subtemine absolvunt. In tela jugali extendentes,

Eodem die desecuerunt, & a jugo detraxerunt.

Gentile, Darsanii, uti Carmanii, Hyrcanii, C Coromanii.

DARSII, gens Thracica, auctore Hecataeo in Europa.

DASEÆ, urbs Arcadica, cujus meminit Pausanias libro VIII. Gentile, Dasyotes, uti E Caphyotes.

DASCYLIUM, urbs Cariæ in finibus agri Ephesii, quæ a Dascylo Periaudi filio nomen habet. Est & alia post bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ civitas est, magna vocata, quia magnitudine alias superat. F Quarta

[37] Δαρειδὶς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαὶς.] Non potui mihi persuadere, hunc locum omnis vitii esse immunem: nam gentile & primitivum paribus gaudent syllabis, contra canonem a Stephano datum. Necessario hinc medius diphthongus ει exstirpandus est, & legendum Δαρειδὶς. Hæc etiam causa est, quare censeam, urbis nomen in mendo cubare, & pro eo restitui debere: Δαρεῖον, πόλις ἡ Φρυγίας. Noster in sequentibus loquitur de alia ἡ ἐθνικῇ forma, τῷ λόγῳ ἡ Ῥοίτειον ἡ Σίγλειον, Δαρειδὶς, quæ profecto sana genuinaque mansisset, si urbis nomen non refingi & mutari debuisset. Ultima igitur hujus sectionis, ut ita emendes, necesse est: τῷ λόγῳ ἡ Ῥοίτειον ἡ Σίγλειον, Δαρειδίς.

[38] Δαρσάνια, πόλις Ἰνδική.] Hanc urbem Nonnus lib. XXVI appellat Ἀρσανίαν. Quia autem de eadem muliebrum diligentia in tela contexenda, ibidem facta est mentio, non præter rationem existimo, versiculos istos transcribere:

Οἵ τ' ἴχνι Ἀρσανίλιο διΐλιον, ἔνθ' γυναῖκες
Εἰς μίαν ἠερίδοντο ἐῢμήκεϊ Παλλάδος ἔργῳ
Οἵ τ' ἐνὶ παλάμῃσι ὁλοὸν πλέκεσι χιτῶνα.

[39] Ἢ οἱ Δαρσανίλιω ναῶν.] Hæc codicum Palatinorum & Vossiani lectio est: in omnibus vulgatis minus recte excusum erat: Οἱ ἐν Δαρσανίλιω ναῶν.

[40] Ἐφ' ἑσπόδων.] Xylandriana, & quæ eam præcesserunt, constanter exhibent, ἀφ' ἑσπόδων. Quod edi curavimus, Salmasiana emendatio est.

[41] Ἔπαμόν (τὰ δ' ἐξ ἑστῶν) ἐρύσσαντο.] Quæ uncis istis inclusa cernis, neque sunt in MSS neque editis. Sic tamen locum hunc supplendum putavit Salmasius ad Jul Capitolinum. Ad marginem sui Stephani hæc verba sic concipit: ἐπάμοντο ἐξ ἑστῶν ἐρύσσαντο. Non possum hic reticere doctissimum Falkenburgium in suis ad Nonnum notis, hunc locum sollicitasse, non invenuste neque in docte censentem, lacunam hunc in modum posse repleri:

Αὐτῆμαρ δ' ἐπάμοντο ἑ αὐτῆμαρ ἐρύσσαντο.

Cum itaque MSS codices nihil juvent, & ego adeo divinus non sim, ut certo sciam, cujusnam Clarissimorum horum virorum emendatio proxime ad antiquam lectionem accedat, totum negotium acerrimo lectorum judicio committo.

[40] Κορομάνιοι.] In omnibus editis tantum ultima vocabuli pars conspicitur, nempe Μάνιοι. Salmasius ex conjectura locum ita replevit in margine sui Stephani, quare hanc vocem notis quibusdam a contextu separavi.

[41] Δασίαι, πόλις Ἀρκαδική.] Pausanias in Arcadicis aliquoties de hac urbe mentionem facit, sed ejus nomen effert numero plurativo ac genere neutro, ita enim ille: Αὐτῆς δὲ οἱ Δασίαι ἐστὶν ἑβδόμῃ σταδίοις, πεποιημένοι δὲ οἱ Δασίαι ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ὀνόματος ζῴου λόφου. Itaque passim apud Pausaniam reperitur Δασίαι, non vero Δασεῖαι.

[42] Δασυάτης, ὡς Καφυάτης.] Hæc constans est librorum MSS & editorum lectio, sed pessime contaminata. Legendum sine dubio, ut etiam monet Salmasius: Τὸ ἐθνικὸν, Δασεάτης, ὡς Καφυάτης. Ita enim debere legi liquet in voce Καφῦαι, ubi noster sic inquit: ὁ πολίτης, Καφυάτης, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης. Præterea non solent Arcades gentilia sua in ατης terminare, sed in ατις, quod noster non obscure innuit in voce Διλφοί, ubi circa finem sectionis hæc habet: Ἐστὶ δὲ Διλφαία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδρίων ὁ β' Ἀτθίδος. Ἐθνικὸν, Διλφαιάτης καὶ τύπῳ τῷ χώρας.

[43] Δασκύλιον.] Diversissime hæc vox antiquis scriptoribus exaratur. Ptolemæo Δασκύλαι, Melæ, Straboni & aliis genere masculino Δάσκυλοι, nostro vero Δασκύλιον dicitur. Innumeræ urbes utramque terminationem habent, asserente id Cl. Vossio ad Melam, qui Δασκύλιον præferre videtur, ita exigente analogiæ ratione: nam a Δασκὸς, quod idem est ac ὄασις, fit Δάσκυλος, quomodo cum alii, tum etiam Gygis pater vocabatur. Inde Δασκύλιον, Δασκύλιος, quomodo Δασκὸς, fit Δάσκυλος, quomodo Δασκύλιον.

[44] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις &c.] Cum ipse noster de situ ne verbum quidem addat, difficile quis conjectando eum indicaverit. Fuit prope Cardiam Δασκύλου κώμη, de qua præter Pausaniam etiam meminit Athenæus. Hunc vicum si non innuat noster, aliam urbem alii quærant.

πόλεως, [41] περὶ Βιθυνίαν. πέμπτη, τῆς Αἰολί- A Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis
δος ἡ Φρυγίας. [42] τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης, ὡς & Phrygiæ. Gentile, Dascylites, uti Cy-
Κύπρος Κυπρίτης. ἔστι δὲ [43] Δασκυλί- prus Cyprites. Est quoque Dascylitis la-
τις λιμνη, ἡ Δασκυλία· ὥστε ἡ Δασκύλι- cus, sive Dascylia. Adeo ut Dascylius ha-
ος πόλις. [44] Εὐδαίμων δὲ ὁ Ἀρκὰς διὰ beatur pro civis nomine. Eudæmon vero &
τῆς ᾱ διφθόγγου γράφεσι τὸ λι συλλαβεῖν. B Arcadius syllabam λι per ι diphthongum scri-
λίνη) ἡ Δασκυλὶς ἠηλυκόν. bunt. Dicitur quoque genere fœminino Das-
scylis.

ΔΑΣΚΩΝ [45], Σικελίας χωρίον· φί- DASCON, Siciliæ castellum, auctore
λιστος δ' ἐν ιδ' Σικελικῶν, ὡς τὸν [50] Πλημμύ- Philisto libro IV rerum Sicularum: Ad Plem-
ρυον ἡ Δάσκωνα. τὸ ἐθνικὸν Δασκώνιος, ἡ myrium & Dascona. Gentile, Dasconius sive
Δασκωνίτης. C Dasconites.

ΔΑΣΣΑΡΗΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰλλυρίας· DASSARITÆ, gens Illyriæ, de qua
Πολύβιος ἐν γδ' ὧν. κἀν τῷ ἠηλυκῶν Δασσα- Polybius libro VIII. Genere fœminino Dassa-
ρίτης. λέγων δὲ Δασσαρίωσι, καὶ Δασσαρί- ritis. Appellantur quoque Dassareni, & Das-
οις, καὶ [52] Δασσαρήτιοι. saritii & Dassaritinus.

ΔΑΤΟΝ [53], πόλις Θρᾴκης· [54] Ἡρόδο- D DATUM, urbs Thraciæ, de qua Hero-
δος ἐνάτῃ. Ἡδωνῶν δὲ τῶν Φασιν. εἰ δι- tus libro IX. Perhibent eam Edonorum in di-
tione

[41] Περὶ Βιθυνίαν.] Codex Vossian. Τετάρτη Βιθυνίας, quod omnino non est improbandum. Hæc omnium urbium, quas recenset hac sectione Stephanus, in geographorum scriptis est notissima. Imo vix crediderim, tot urbes hac appellatione usto tractu, a Caria per Ioniam & Æolidem, Bithyniam usque procedendo, inveniri, præsertim alias geographis de iis silentibus. Bithyniacæ urbis meminit apud Melam lib. I cap. XIX: *Trans Rhyndacum* & Dascylon, & *quam Colophonii collocavere, Myrlea.* Vide quoque Plinium lib. V cap. XXXII. Strabonem, Const. Porphyrog. & alios. Verum noster regiunculam illam, in qua sita fuit Δάσκυλος, quod etiam Δασκύλιον vocat, Bryllida appellatam fuisse perhibet, ita enim ille in voce Βρυλλὶς. Τὸ ἠηλυκὸν Βρυλλὶς ἡ χώρα, ὡς ἡ Δασκυλὶς in μακρᾷ συλλαβῇ.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Δασκυλίτης.] Goltzius lustravit numisma Galliæ cum inscriptione, ΔΑΣΚΥΛΙΤΩΝ.

[43] Δασκυλίτις λίμνη.] Ita quoque Eustathius ad Homeri Iocrotum hunc stagnum appellavit: Ἀφνειὸς δὲ λέγε τὴν πλησίον· τὴν δὲ ἐπὶ θαλάττῃ κειμένην ἡ Δασκυλίτις. Verum & apud nostrum & apud Archiepiscopum Thessalonicensem reficribendum judico, Δασκυλίτις, ut aliquanto ante gentile & nomen lacus observari possit differentia. Etiam regio Dascylo circumjacens, Dascylitis appellatura Dionys. Halicarnasseo lib. I: Εἰς τὴν Δασκυλίτιδα καλουμένην χώραν, ἐν ᾗ καὶ ἡ Ἀγκυρὼν λίμνη.

[44] Εὐδαίμων.] Notissimum illud Grammatici veteris nomen imperiti librarii in Εὐδαιμῶν mutarunt, quod omnes repræsentant editiones vulgatæ.

[45] Δάσκων, Σικελίας χωρίον.] Fuit non tantum castellum, sed etiam finus hoc nomine, de quo Diod. Siculus lib. XIII: Ὁ δὲ Εὐφημίδου ἐπιτρόπους ἀξιολόγους ἐφύλαττε κατὰ τὸν ἐπὶ Δάσκωνι κόλπον. Vide porro Cluverium lib. I Sicil. Antiq. cap. XIII.

[50] Πλημμύριον.] Suo loco & ordine scribitur hæc vox cum simplici M.

[51] Δασσαρῆται, ἔθνος Ἰλλυρίας.] Si Polybii auctoritas, quem testem noster allegat, sequenda est, hoc loco legendum foret Δασσαρῆται: nam aliquoties horum regio Δασσαρίς, appellatur lib. V, in quam scripturam quoque Livius paßim consentit. Hos post Parthinos collocat Plinius lib. III cap. XXIII: *A Lisso Macedonia provincia gentes Parthini, & a tergo eorum Dassaretæ.* Cum Parthinis quoque conjunguntur a Pom. Mela lib. II cap. III: *Parthini & Dassaretæ primæ ejus tenent: sequuntur Taulantii, Enchelii, Phæaces.*

[52] Δασσαρήτιοι.] Ita legunt vulgati omnes; sed mihi videtur scriptura codicis Vossiani, in eo enim

[53] Δᾶτον, πόλις Θρᾴκης.] De urbis conditore & situ hæc habet Scylax: Νεάπολις κτίσμα Θασίων· Δᾶτον πόλις Ἑλλήνων, ὧν ἦρχεν Καλλίστρατος Ἀγηλαΐδου &c. Refert tamen Eustathius ad Dionysium, Thasios eo coloniam duxisse: Καὶ Θάσιος, ἧς ἡ χρυσῖτις ἐξῆν ποτε, ἡ τὸ Δᾶτον ἀφ' ἧς παροιμίαν οἱ παλαιοὶ φασι, Δᾶτον ἀργόν, ὡς τὸ ἀργὸν ἀργυρίδιον. Apptano Alexandrino Datus eadem urbs est quæ Philippi, sic enim ille lib. IV Civil. Οἱ δὲ Φίλιππον λιμένι πόλις ἐστὶ, ἣ Δᾶτος ὠνομάζετο πάλαι. Verum apud Strabonem in Eclogis libri VII, ut diverſæ, describuntur, sed utraque aurifera. Etiam hujus urbis meminit Hesychius, ultimam non cum Scylace & Stephano in ος, sed in ος terminans: Δᾶτος, ὁ πηγνύτης, ἢ πόλεως ὄνομα· ὡσὰ Λακεδαιμονίων. Verum quid audio? Quis antiquorum Datum sub Lacedæmoniorum potestate fuisse statuit? Aut Hesychius toto cœlo errat, aut eo loco refcribendum; ὡσὰ Μακεδόνων. Nam Philippus Macedoniæ rex, expugnata Potidæa, ad Crenidas (etiam hoc nomine Datum antiquiebatur) profectus est, & de nomine suo Philippos appellavit. Aurifodinas in illa perquam tenues & obscuras eo provexit, ut plus quam ex talentum reditum adferrent. Vide Diod. Siculum lib. XVI, Strabonem in Excerptis lib. VII, Stephanum in voce Φίλιπποι. Imo Thracas sub Macedonum, non vero sub Lacedæmoniorum potestate fuisse, manifeste addiscimus ex Justino lib. XI: *Reputantes nunc provocatam Asiam: nunc Europam nondum perdomitam; nunc Illyrios, & Thracas, & Dardanos, cæterasque barbaras gentes fidei dubiæ & mentis infidæ, qui omnes populi ſi pariter deſiciant, reſiſti nullo modo poſſe.* Imo cum Cersobleptes Thracum rex ad Hellespontum agros & urbes vastabat, Philippus magnum in eum exercitum duxit, & multis præliis victor, Barbarum bello domuit, & ad decimas Macedonibus perſolvendas adegit, referente Diod. Siculo lib. XVI ex Theopompo Chio, qui de rebus gestis Philippi libros conscripsit. Sed cum supra mentionem fecimus de aurifodinis, operæ pretium existimo de illis aliquid subjicere. Diodorus eas in ipsa urbe collocat, sed Plinius etiam earum inventorem innuens, illas ad Pangæum concipit, montem, teste Dione, juxta Philippos sive Datum. Plinius lib. VII cap. LVI: *Auri metalla (invenit) & conflaturam Cadmus Phœnix ad Pangæum montem.* Quare obiter notandus est Justinus, contra omnium fidem perhibens, Philippum argenti, non vero aurifodinas occupasse, ita enim ille lib. VIII: *Inde quaſi omnia, quæ agitaſſet animo, eſſicerent, auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.*

[54] Ἡρόδοτος ἐνάτῃ.] In omnibus libris pessime ac cum lacuna legitur: Ἡ ἐγδ[illegible] πηγκτῆ. ἐν τῶν φασιν &c. Instaurationem hujus loci debemus Cl. Vossio criticorum facile principi. Fortassis hunc locum Hero-

οἱ οἰκοῦντες, Δατηνοί. τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός.

ΔΑΤΥΛΕΠΤΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΥ̓Η, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαυαῖος, ἢ Δαυλιώτης, ὡς τύπτω φιλησθήσιν Ἀττικῶς. δυάσιν καὶ Δαυίτης.

ΔΑΥΛΙΣ, πόλις Φωκίδος, [16] ἐν ᾗ τὸν Πρόκνην ἐ φιλομήλιον. Ὅμηρος,

---- Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα.

Δαῦλον δὲ, τὸ δασὺ· δασεῖα ἡ πόλις. [17] οἱ δ' ὕστερον, Δαύλιάν φασι. Παυσανίας δὲ δεκάτῳ, [18] ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος. διὸ λέγεται καὶ Δαυλὶς. ὁ πολίτης, Δαυλιεύς. [19] Δαυ-

A tione sitam esse. Qui eam habitant Datenii vocantur. Gentile, Datenus.

DATYLEPTI, gens Thraciæ, teste Hecatæo in Europa.

DAUE, cum accentu in penultima, urbs Arabiæ. Gentile, Dauæus, sive Dauenus, qua forma Arabes gaudere solent. Potest etiam esse Dauites.

DAULIS, urbs Phocidis, in qua fabulam de Procne & Philomela fingunt. Homerus:

---- *Daulidem & Panopea.*

Vox Daulum densitatem denotat; urbs enim stirpibus est consita. Posterioris ævi scriptores eam Daulium appellant. Pausanias libro x existimat, a nympha Daulide sic vocatam; quapropter etiam Daulis nominatur. Civis, Daulienſis.

doti innuit Stephanus: Τὸ Η' Δωτὸν ὁ Δάτης, ὡς τὸ μετάθεσιν τοῦ χρυσοῦ μαχόμενον.

[15] Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος.] Libri Palatini & Vossianus: Δαυλίδα, πόλις Φωκίδος. Sed pessimo errore, quem tamen editiones Aldina Florentinaque eodem modo repræsentant. Urbs sita erat in excelso tumulo, qui forte fortasse etiam Parnassi pars fuit. Hinc est quod Etymologici Mag. Auctor asseveret, Daulida in Parnasso ipso sitam fuisse: Δαυλὶς, πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ κεῖμένη. Imo ex Daulide ad Parnassi juga adiciendum, quod affirmat Pausanias in Phocicis: Ἐστι δὲ ἐ ἄνω τῆς Δαυλίδος ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ. Urbem excello loco fuisse etiam testis est Livius, nam in expeditione T. Quintii lib. XXXII de illa sic scribit: *Anticyra haud multum in oppugnando præbuit moræ. Ambryſus inde, Hyampoliſque recepta. Daulis quia in tumulo excelſo ſita eſt, nec ſcalis, nec operibus capi poterat.* Sic quoque Strabonis testimonio evincitur, Daulidem ad Parnassum esse locandam, sic enim ille lib. IX: Αὐτὴ δ' ἡ Κέλαινα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ' αὐτῷ ὑψηλῷ τῷ Παρνασσῷ, καὶ Κίρφις ἐ Ἀντικύρα, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὰ τοῦ τε μεσογαίου σποδὸς κεῖται χωρία ἕως τοῦ Παρνασσοῦ, Διελφοί τε ἐ Κίρφις, καὶ Δαυλίς. Sed deinde situm accuratius describit, urbem ponendo versus ortum solis a Delphis: Ἐ δὲ τῇ μεσογαίᾳ μᾶλλον, ἢ ἕως πρὸς ἡλίου Δαυλὶς πολίχνιον, ὅπερ Τερέα τ Θρᾴκης φασὶ δωμήσασθαι, καὶ τὸ ἱερὸν Φιλομήλας ἐ Πρόκνης οὐκ μωθένιον. Hæc verba oppidi situm satis accurate describentia, etiam Archiepiscopus Thessalonicensis in suos ad Homeri Bœotiam commentarios transtulit.

[16] Ἐν ᾗ πρὸς Πρόκνην &c.] De hac fabula, cum illa ex mythicæ theologiæ doctoribus lippis & tonsoribus est notissima, operose non agam; sufficerit obiter notasse Tzetzen ad Hesiodum, gravissime lapsum, statuendo in Aulide Bœotiæ hanc contigisse; sic enim ille: Λεωδόκῃ ἐ τὴν Φιλομήλαν ἀπαγαγὼν ἐκεῖ τὸν Πρόκνην ἐς Θρᾴκην. ὁ δὲ Δαυλὶς δὲ ἐ Βοιωτίας λόγῳ ἐστὶ πόλις ἐ τοιοῦτον.

[17] Οἱ δ' ὕστερον, Δαυλιάν φασι.] Codex Vossianus & Palatini exhibent. Οἱ δ' ὕστερον, Δαυλίδα φασι. Ex qua scriptura Salmasius ad oram sui libri hanc lectionem confecit: Οἱ δ' ὕστερον Δαυλιάν φασι. Pessime & voce mutilata in vulgatis hodie conspicitur, οἱ δ' ὕστερον Δαυλὶ φασι. Ego vero edendum putavi Δαύλιον, quæ prisca fuit scriptura, quamque Eustathius sua ætate in Stephani codicibus invenit, ita enim ille ad Iliad. B pag. 274. Οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλιον αὐτὸν φασὶ σφηκοφυτίσας ἐ Δῴδ διφθόγγου, ὡς ἐ τὸ Εὐνομὸς χράδη· λέγ. Hæc cum Archiepiscopus evidentibus verbis constanter asseveret, non dubito, quin olim quoque apud Strabonem & alios hæc per diphthongum scribendi ratio obtinuerit quanquam passim Δαυλίαν invenias, ita enim Strabo lib. IX. Τέσσαρα δὲ ἐ τὰ κατ' χειρίνην λόγῳ ἐ δύσεως· Δαυλὶς γὰρ κεῖται τοῦ Δῦσις· Ὅμηρος· ἀμ' ἀν Δαυλίδα εἶσαν, οἱ δὲ ὕστερον Δαυλίαν. Sophocles in Œdipo Tyranno urbem etiam sic appellat:

Φωκὶς γὰρ ἐ γᾶ κλεινοτάτη, χρυσᾶ δ' οἶδε
Ἐ τ' αὐτὸ Διελφῶν ἀπὸ Δαυλίας ἀγκᾶ.

Verum cum hic de varia urbis appellatione mentionem facimus, non possum quin addiderim, alios inveniri auctores gravissimos, qui eam Δαύλιον nuncupent. Polybius lib. IV: Φωκίδι δὲ, διότι φρατρίσαντες ἐν Ἀμφίσσῃ ἐ Δαύλιοι. Eodem prorsus modo Const. Porphyrogeneta lib. II Them. v. hanc urbem appellavit. Etiam Strabo, libro jam aliquoties citato, ea voce usus est; verum pro Daulienſium ditione posuit: Τὸ δὲ Δαύλιον παρεπίπτωκεν ἔξω ἐξαιρούσα τοῦτο μικρὸν ἐ τὸ Φωκέων, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός.

[18] Ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος.] Addam verba Pausaniæ ex Phocicis: Τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλῃ τῇδε λέγεται λόγῳ Δαυλίδος νύμφης· ἰχνεύοντες δὲ οἱ ἐπὶ ἔ Κηφισοῦ τὸν Δαυλίδα τοῦτο δὲ ἐπὶ εἰρήμενον, ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις ᾠκίσθη, παρέχετο σποδὸν δένδρα, κυπαρίττῳ δὲ τὰ πλεῖστα ὑπὸ τῇ πόλῃ Δαυλίᾳ. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐ Αἰγύπλιος ἔ Γλαύκου ἔ Ἀνθηδόνιός Δαύλιον ὄνομασθῆναι φύλλον. Non possum, ut hoc in transitu dicam, horum verborum ultimam partem transilire, quorum versionem Amasæus hunc in modum concinnat: *Et ex eo Æſchylum Glauci Anthedonii montem Daulum dixiſſe.* Ubi terrarum fuerit mons ille Glauci Anthedonii, nemo ex geographis addiscet. Ille Æschyli locus integer exstat, apud Etymologici Mag. Auctorem in Δαυλὶς, unde non exigua Pausaniæ verbis lux affulget: Εἴρηκε δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὸ μακρὸν ὄρος. Δαῦλον δὲ τὸ δασύ· Αἰσχύλος.

Δαῦλος ὑπτίων ἐ ἡδυόδους πυθμένας.

Hujus versiculi partem etiam Eustathius allegavit: Sed hi auctores τὸ δαῦλος ὑπτίων interpretantur *barbam hiſpidam & hirſutam*, quam Glaucus, ut arbores non amputatæ, promittebat. Sed ad rem revertamur. Fluctuat igitur Pausanias, utrum deducendum sit illud urbis etymon a nympha Daulide, an vero a densitate arborum, qualia loca veteres Daulia appellabant. Strabo hanc nympham ignorans, illud derivat a densitate arborum, ita enim ille lib. IX: Τέσσαρα δὲ ἐ τὰ κατ' χειρίνην λόγῳ ἐ δύσεως· Δαυλὶς γὰρ κεῖται τοῦ Δῦσις. Pari modo Eustathius ad Homerum pag. 274: Δασεῖα δὲ ἡ πόλις ἐ σύμφυτος· ἔχει δὲ τὸ κλῆσιν ἴλικας· Δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἴλιγγον σφοδρότατον φῆσι, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, ἤτοι Δαῦλον τὸ δασύ· ἢ σφοδρὰ σφόδρα· Αἰσχύλος· Δαῦλον ὄφιν ὑπτίων. Addit Eustathius quosdam opinari, urbem id nomen invenisse a tyranno quodam Daulico: Καθὸ δὲ ἱστόρησε, λέγει Δαυλιεὺς τυράννου τοῦ ἐκληθέντος. Sed præter jam commemorata etyma, aliud nobis suppeditat Etymologici Mag. auctor, quod urbi hanc ob causam esset impositum, quia Tereus geminas sorores ibidem συνωκίσθη sive suo contubernio exceperit. hæc sunt ejus verba: Δαυλὶς πόλις &c. ἢ Δαυλιάδη, ὅτι παῖς ἦν ἀδελφιδὴς ἐκεῖ συνωκίσθη ὁ Τηρεύς· ἔνθα καὶ τὰς Δαυλιάδας κρύπτει· καὶ ἡ πόλις δὲ καὶ Δαυλία κεκλεῖται. Diximus præcedente commentario urbem veteribus appellari Δαυλὶς, Δαύλιον, Δαυλία & Δαύλιος: verum hic numerus ex allegato loco augeri potest, nam etiam dicta fuit Δαυλὰ (unde Δαυλὰς facta syncope promanasse videtur) & Δαυλαί.

Δαυλιῶτις ἡ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγαλμα ἐλέφαντος. τὸ ἡλικόν, Δαυλιάς. λέγεται καὶ Δαύλιος. ὁ δὲ ἡ δ Δαυλὶς, τὸ ἐθνικὸν Δαυλίδιος. ἡ ὀξυτόνως τὸ Δαύλις. τὸ δὲ Αὖλις Αἰολικῶς βαρυτόνως.

Daulienſis. Daulienſes habent fanum Minervæ & ſimulachrum antiquum. Genere fœminino, Daulias. Dicitur quoque Daulius. Verum a voce Daulis formatur gentile Daulidius. Vox Daulis accentu notatur in ultima: verum Aulis more Æolico accentum habet in penultima.

ΔΑΥΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Λυκόφρων.

DAUNIUM, urbs Italiæ. Lycophron:

Ἐπὶ τῇ Δακίᾳ, Δαυνίᾳ τ' ὠσκιμένῳ. τὸ ἐθνικὸν, Δαύνιοι· καὶ Δαυνία τὸ ἡλικόν, ἡ δ Δαυνικὴ καλὰ συγκοπὴν, ἀπὸ δ Δαυνίας. καὶ Δαυνιακός. ἔστι δὲ Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θράκης. ὁ πολίτης, Δαυνιοτιχίτης.

Super Lacium Dauniumque edificatam. Gentile, Daunii, & Daunia genere fœminino. Daunitæ per ſyncopen deducitur, a voce Dauniatæ. Dauniticus etiam in uſu eſt. Reperitur quoque Daunius murus, Thraciæ oppidum, cujus oppidanus Dauniotichites.

ΔΑΥΣΑΡΑ, πόλις ἐπὶ Ἐδέσσαν· ὁ πολίτης, Δαυσαρηνός, ὡς Αὐαρηνός, Ἀδαρηνός.

DAUSARA, oppidum circa Edeſſam; cujus oppidanus Dauſarenus, uti ab Auara fit Auarenus, Adarenus.

ΔΑΦΝΗ, περάστιον ἑπταμήτορον τῆς Ἀντιοχείας μητροπόλεως. τὸ ἐθνικὸν, Δαφνίτης· καὶ Δαφνηλικὸν, κλητικόν. ἔστι καὶ ἄλλη Δάφνη, Λυκίας χωρίον. ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον Πηλουσίου, ὅπου φεύγει τῶν

DAPHNE, ſuburbium celeberrimum metropoleos Antiochiæ in oriente. Gentile, Daphnites, & Daphniticum poſſeſſivum. Eſt quoque alia Daphne, Lyciæ caſtellum. Invenitur etiam alia prope Peluſium, quæ ex Δαφνῶν lauro-

---

Δαυλιῶτις ἡ ἱερὸν &c.] Hæc ipſiſſima ſunt Pauſaniæ verba, ex Phocidis deſcriptione deſumpta.

Τὸ ἐθνικὸν, Δαυλιάς.] Libri calamo exarati, ut & editiones, quotquot ciaſpo ſeculo in lucem prodierunt, peſſimo errore exhibent, τὸ ἐθνικὸν, Δαύλιος. Tria Stephanus vel gentilia, ſive oppidani nomina format, Δαυλιάς ſcilicet, & Δαύλιος, denique etiam Δαυλίδιος: quod tamen in contextum non mea, ſed Euſtathii auctoritate inductus, recepi, qui nobis tria hæc gentilia ſarta tecta ex Ἐθνικοῦ ſuo conſervavit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 274: Δαυλιάς, ἀπὸ τοῦ εἶναι Δαυλιεῖς ἐν Φωκεῦσι. Primum gentile uſurpavit Æſchylus in Χοηφόροις, ubi Oreſtes ſic introducitur:

Ἐγὼ μὲν εἶμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων.

Huc etiam refer locum, hac ſectione a Stephano ex Pauſania citatum, & ſimilia apud Strabonem quoque & alios occurrunt. Τὸ Δαυλιὰς reperitur apud Herodotum lib. VIII: Καὶ ἡ δ Τεγέη πλὴν τῶν πόλεων εὐτύπτεται, καὶ Δαυλὸν &c.

Ὀξυτόνως τὸ Δαυλὶς.] Etiam hæc hauſit Euſtathius ex Ethnicographo, ita enim ill- ad Iliad. B: Τὸ δὲ Δαυλὶς, ὀξυτόνως, ὡς τὸ τεῖχος· ἡ δὲ αὖλις, ἐν περισπωμένῃ ἰκλίσει, βαρυνομένη.

Δαυνιον, πόλις Ἰταλίας.] Quamvis non improbabile videtur, Daunum Diomedis ſocerum in Italiam appulſum, urbem de ſuo nomine condidiſſe; non poſſum tamen mihi perſuadere rem ita ſe habere; nam de illa aliquis antiquorum, qui Dauniam tam accurate deſcribunt, mentionem feciſſet. Itaque exiſtimo τὸ Δαύνιον, ſi Stephanus hoc in præcipuæ ſcriptore invenerit, non debuiſſe peries, ſed pro Dauniorum ditione, quemadmodum hurſus ſæpe uſurpantur. Supra commenta- Strabone produxi, ubi τὸ Δαύλιον pari ratione de Daulienſium ditione interpretandum eſt.

Τρεῖς Λακίαι Δαυνίᾳ τ' ὠσκιμένῳ.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & editiones ante Xylandrianam adornatæ. Minime probo lectionem Xylandro divulgatam: Τρεῖς Λακίνιαι, Δαυνίοις τ' ὠσκιμένοις. Scholiaſtes tamen ita quam hunc locum videtur legiſſe; verum abſurditatem binos pro diverſa gente haberet. Noſtram, quam divulgavimus, lectionem etiam Canterus ad hunc verſiculum non improbat. Interim mihi ſuſpectum manſit τὸ Δαυλίᾳ, quod mutatum vellem in Λαυνίᾳ ſi verſiculi modulus

---

non obſtaret. Sed potius ἀσκίῳ, donec aliunde lux affulgeat.

Δαυνικὴ καλὰ συγκοπὴν, ἀπὸ δ Δαυνιάτης.] Hic locus in MSS & editis profligatiſſime corruptus circumfertur, quod animadvertens Salmaſius, cum ad marginem ſui libri ita emendare conatur: Καὶ Δαυνίτης καὶ δ συγκοπὴν, ἀπὸ δ Δαυνιάτης. Hanc emendationem ſi quis approbaverit, toto cœlo non errabit. Eos enim ſic appellavit Strabo libro VI: Δύο δ' εἰσὶ, μία δὲ ἡ μουσικὴ ἀφ' Ὁδυσσέως, ὡς Ποσιδίλιος καλεῖ, καὶ Δαυνιῆται, καὶ Σαυνίται, μᾶζῃ Βιτελλίου.

Δαύνιοι πεῖχος, πόλις Θράκης.] Inſerui voculam πόλις, ex codice Voſſiano revocatam. In vulgatis enim legebatur: Ἐστὶ δ Δαύνιοι πεῖχος Θράκης. Non longe a Scemſia abfuiſſe videtur. Vide Steph. ea in voce.

Αὐαρηνός.] Peſſime in omnibus editionibus excuſum reperi, Λιαρηνός, facili ſcribarum & typothetarum lapſu. Vide noſtrum in voce Αὔαρος.

Δάφνη, περίφημον.] Locus eſt toto terrarum orbe celeberrimus: præſtat de eo ſilere quam pauca dicere. Elegantiſſimam ejus deſcriptionem exhibet Magnus Caſaubonus ad Julium Capitolinum, quem ſi quis legerit, oleum & operam omnino non perdet.

Δαφνηλικὸν, κλητικόν.] Salmaſius ad Vulcatium legit Δαφνιλικὸν, quod meo judicio præferendum. Videtur id poſſeſſivum uſurpaſſe idem Vulcatius in Avidio Caſſio: *Exſtat de hoc epiſtola divi Marci ad præfectum ſuum talis. Avidio Caſſio legiones Syriacas dedi, diffluentes luxuria, & Daphnicis moribus agentes.* Pro *Daphnicis moribus*, forte reſcribendum cenſet vir ſummus *Daphnitis moribus*, quam ob cauſam ipſi non placuerit *Daphnicis moribus*, rationem nullam video. Mores Daphnitici erant luxurioſiſſimi, & omni delitiarum genere diffluentes: fuit enim illud amœniſſimum ſuburbium voluptatibus adeo infame, ut modeſtioribus ac frugi inacceſſum ſcribant Chryſoſtomus & Sozomenus, obſervante Caſaubono ad locum jam citatum.

Λυκίας χωρίον.] Videtur noſter innuere oppidum nomine Daphnûs, quod ſua ætate jam interiiſſe ſcribit Plinius lib. v cap. xxix: *Interiore intus Daphnis & Hermeſſa, & Sipylum, quod antea Tantalis vocabatur, caput Maeniæ.*

Πλησίον Πηλουσίου.] Diſtat a Peluſio, teſte Antonino in Itinerario, XVI M. P. Herodotus libro II hujus meminit, ſed numero multitudinis effert: Ἐστὶ γὰρ μεμηχανημένη βασιλέως φυλακὴ κατίσταται ἐπὶ τῇ Ἐλληνικῇ πόλει ἐπὶ τῆς Αἰ-

τῶν ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν. οἱ οἰκοῦντες, Δαφναῖοι. [71] ἔστι δὲ λιμὴν Δάφνη, φερομένη ἀπὸ τῷ στόματι τῷ πόντῳ, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. ἔστι δὲ προάστιον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τῷ Πόντῳ, ἐν ἀριστερᾷ, ἀπὸ τὰ ἀνάπλουν ἀνιόντι, ὃ λέγει Σέργιον.

ΔΑΦΝΟΥΣ [72], φωνικὴ πόλις, δρεπανικῶς λεγομένη. ὁ πολίτης, Δαφνάνλιος. ἡ Δαφνάσιος. καὶ ἡλυκῶς Δαφνασίς. Δαφνᾶσιν ἢ αὐτὸ φησιν Εὐφορίων. τὸ ἐθνικὸν, Δαφνασπάνος, ἡ Δαφνάσιος. ἔστι δὲ Δαφνασὶς λίμνη, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου Βιθυνῶν. ἔστι δὲ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνῆς λεγόμενος· καὶ δημότης, Δαφνάσιος. ἔστι δὲ [73] Δαφνάσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆ Θρακῶν γῆς. ἔστι δὲ Αἰγύπτου κώμη.

ΔΑΧΑΡΗΝΟΙ, ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτου προσαγορευθὲν Ναβαταίων. [74] σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρίωσι ἀρσενικῶς.

ΔΕΔΜΑΣΑ, ὡς Πήγασος, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Δεδμασεύς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΕΣΙΛΟΙ [75], ἔθνος Θρᾳκικὸν Εὐρώπης.

ΔΕΙΠΝΙΑΣ, κώμη Θεσσαλίας πρὸς Λάρισαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι παρὰ τῶν, ὅτι ἐκ τῶν τιμίων καθαρθεὶς, ὑπέστρεψε, ἐν τῷ πρὸ τῷ Διομήδους τὴν δάφνης ἔθος εἰς τοῦτο θαμβούμενος, δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ,

[70] Δειπνιὰς ἐνθὲν μιν διδέξατο.

τὸ ἐθνι-

A laurorum ibi crescentium copia nomen invenit. Incolæ, Daphnæi. Est quoque portus Daphne, apparens in ore Ponti ad dextrum latus, si quis navigando illud intraverit. Est quoque suburbium Daphne in ore Ponti ad sinistrum latus, adverso flumine adscendentibus, quod B dicitur Sergium.

DAPHNÛS, urbs Phocica, genere masculino sic dicta; cujus civis Daphnuntius, sive Daphnusius, & genere fœminino Daphnusis. Hanc Euphorio Daphnusam appellat. Gentile, Daphnusæus, sive Daphnusius. Est C præterea lacus Daphnusis prope Olympum Bithyniacum. Est quoque populus circa Co, Daphnûs dictus, cujus popularis Daphnusius. Est etiam Daphnusium juxta Rhegium, Thraciæ finitimum. Est denique pagus Ægypti. D

DACHARENI, gens Arabiæ, a Nabate denominata Nabatæa. Significat autem vox Dachareni *Masculos*.

DEDMASA, uti Pegasa, Cariæ oppidum, E cujus oppidanus Dedmasensis, uti Pegasensis.

DESILI, gens Thraciæ, auctore Hecatæo in Europa.

DEIPNIAS, vicus Thessaliæ circa Larissam, ubi narrant Apollinem primum cœnasse, quando aquis Tempe purgatus, rediit: F quin imo puer ille ferens laurum ibi cœnare in more habebat, cum eo accessisset. Callimachus libro quarto:

---- Deipnias ubi ipsum excepit.

Gen-

Διόπου, καὶ ὁ Δάφνιος τῆς Πηλουσίου. Eustathius ad Dionys. pag. 118: Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Πηλουσιακῆς ἢ Νείλου στόμα χωρίου τὸ πλησιάζον Δάφνιον λέγει πρὸς τῇ Ἡρᾳδίῃ.

[71] Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη.] Hic locus usque ad finem sectionis longe alio modo repræsentat Vossianus calamo exaratus: Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φερομένη ἐπὶ τὸ στόμα τῆς Πόντου ἐν ἀριστερᾷ, ἐπὶ τὸ ἀνάπλουν ἀνιόντι ὁ λέγεται Σέργιον. Non audentes librarii hic duo diversa loca statuere, illa verba, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. ἔστι δὲ προάστιον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τῷ πόντου, tanquam otiosa atque inania præternisere. Verum lectio hactenus vulgata non videtur vituperanda, quam olim quoque Thessalonicensis Archiepiscopus in Stephani codicibus reperit, ita enim ille ad Dionysium pag. 118: Ὁ δὲ τὸ Ἐθνικὸ γράψας προάστιον ἐπισημοτάτου τῆς ἴσως Λιθυκείας τὴν Δάφνιν πωστὲν εἶπεν· λέγει καὶ ἄλλην εἶναι Δάφνιν, χωρίον Λυκίας· καὶ λιμένα Δάφνιν ἐν τῷ στόματι τῆ Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι· καὶ προάστιον δὲ αὐτοῦ τῶ ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ τὸ ἀνάπλουν ἀνιόντι. Manifestissime etiam distinguit inter portum & suburbium, non procul a se invicem distantes.

[72] Δαφνοῦς, Φωνικὴ πόλις.] Non semper pertinuit hæc urbs ad Phocensium ditionem, posterioribus enim temporibus, Locris adscripta fuit. Strabo lib. IX: Ὁ δὲ Δαφνοῦς ἐπὶ τοῦ Φωκικοῦ, χεῖρον ὑπ' ἐκείνοις τῶν Λοκρίδων, καὶ μέσης πεπόλεως· ἐστὶ δὲ τῶν Ὀπουντίων κλῆρος, καὶ τὸ Ἐπικνημιδίων περιφάλας· ἐστὶ δὲ Λοκρῶν ἐστι ἡ χώρα· τὸ δὲ πέλαγος κατέσκαπται. Alia præterea habet Strabo de situ hujus urbis, quæ apud ipsum videri possunt. Hoc addam ex Scholiasta ad Euripidis Orestem, Hyampolitas & Opuntios de hoc oppido inter se rixas movisse: Μεῖζόν δὲ τινες χείνους Ὀρχομενοῦ· ὁ Σισύφου ἐλθὼν ὁκ τὸ Αἰόλου αὐτοὺς, καὶ πολιωθέντας ὑπὸν Γλαυκίτας τοὺς Ὀπουντίους Λοκρὸς τοὺς Δαφνίτας, συμμαχούσης τῆ σίλανεν ἐξελθεῖν αὐτῶν.

[73] Δαφνάσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ.] Editiones Aldina Florentinaque constanter exhibent, Δαφνίδιον, de quo nihil statuo, quia aliam opem hic locus desiderare videtur.

[74] Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρίωσι ἀρσενικῶς.] Instaurationem hujus loci debemus Nicol. Fullero lib. IV cap. XX Miscel. Sac. confirmans suam sententiam verbis Eustathii ad Dionysium: Ὁ δὲ τὸ Ἐθνικὸν ἀναγραφὼς λέγει, ὅτι ὁ Δαχαρίωσι τὸ πιῶτον ἴσως ὀκλίζει, ὅ ἐστι ἀρσενικῶς. Nomen hoc Dachareni accepere ab Arabico ﺩﺍﺧﺮ *Dachar*, marem vel masculum denotante, quia non ut cæteri Arabes ἀβροβίοι, mollitia scilicet intames, animos gererent imbelles ac muliebres, sed mares sive viriles ad bella fortiter ne laureolam quæsiverunt, sed revera tanti non est, ut tot clara nomina ei præscribi mallent. Vide Seldenum de Diis Syris syntag. II cap. IV, & Bochartum de Animal. Sac. Script. pag. 535 part. prim. Non possum tamen reticere & Salmasio hanc correctionem in mentem venisse, referibenti pro ἀρσενικῶς, quod omnes editi & MSS repræsentant, ex Eustathio ἀρσενικῆ, ut in margine sui Stephani videre est.

[75] Δεσιλοί.] Chartaceus Vossianus, Δάσιλοι. Sed ordinem elementorum non servat.

[70] Δειπνιὰς ἐνθὲν μιν &c.] Ad hunc locum ita annotavit Salmasius in ora sui libri: lege, Δειπνιὰς ἐνθὲν μιν δ' ἐδέξατο, vel ut in MSS habetur, δεδέξατο. In Vossiano etiam inveni δεδέξατο. Addam locum ex Etymologico

τὸ ἐθνικὸν, Δειπνιεὺς, ὡς [77] Α'φροδισιεὺς, καὶ Ο'ρθωσιεύς.

A Gentile, Deipnienſis, uti Aphrodiſienſis & Orthoſienſis.

ΔΕΙΡΑ'ΔΕΣ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Δειράδου τινός. ὁ δημότης, [78] Δειραδιώτης.

DEIRADES, populus Leontidis tribus, a Deirade quodam nomen habens. Popularis, Deiradiotes.

ΔΕΙΡΗ', ἄκρα καὶ πόλις ὁμώνυμος τῆς Αἰθιοπίας· [79] Σ]εφέων ις'. ἦσι καὶ πόλις Α'θηναίων συμμαχική. τὸ ἐθνικὸν, Δειραῖος.

B DIRE, promontorium & urbs ejuſdem nominis juxta Æthiopiam, auctore Strabone libro ſexto decimo. Eſt & urbs Athenienſium ſocia. Gentile, Diræus.

ΔΕΚΕ'ΛΕΙΑ, [80] δῆμος τῆς Ἱππο]θοωντίδος φυλῆς· [81] ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡρωσαμένου τὴν Διοσκούρους εἰς Α'φίδνας, ὡς Η'ρόδοτος ἱστόρησε. ὁ δημότης, [82] Δεκελεύς. τὸ πατρικὸν, [83] Δεκελαῖος. [84] τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γιγνόμενα, διὰ δίφθογγου ἢ ἀφῆν, παραδίδωσι τοῦτο. ὅθεν καὶ Καλλιμάχῳ, Δεκελήθειν, Δεκελήθιος, Δεκελήθιν.

C DECELIA, populus Hippothoöntidis tribus, ſic dictus a Decelo qui Dioſcuros Aphidnas perduxit, auctore Herodoto l. IX. Popularis Decelienſis. Locale Δεκελειῆθεν, quod ex Decelia ſignificat. Quæ enim formantur a nominibus in antepenultimis accentu notatis, vel in α, vel in η deſinentibus, eorum penultima, ſi exiverit in ηθω ſive αθω, circumflectitur. Apud Callimachum vero invenitur Δεκελήθην, Δεκελήθιος, Δεκελήθιν.

ΔΕΚΕ'ΝΤΙΟΙ [85], ἔθνος Πανονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, [86] Μαγνεντίου δὲ ἀδελφοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Δεκεντιανὸς, ὡς Παρθενίου ὁ φωκαεύς.

D DECENTII, gens Pannoniæ, quæ a Decentio Magni filio, Magnentii vero fratre nomen accepit. Genere fœminino dicitur Decentias, quod eſt apud Parthenium Phocaenſem.

ΔΕΚΊΗΤΟΝ, πόλις Γ'αλίας. τὸ ἐθνικὸν [87] Δεκιῆτης, ὡς Α'ρτεμίδωρος ἐν ἀ γεωγραφουμένων.

E DECIETUM, urbs Italiæ, cujus gentile Deciëtæ, teſte Artemidoro libro primo Geographicorum.

gico Mag. ubi hæc vox illuſtratur: Δεκιῆται· ἀπὸ τοῦ Δίκη, Δίκης, Δίκῃται, Δίκηται, καὶ Ἰωνικῶς, Δικῆται· ἐφ' ὧν πανταχοῦ τοῦ ι ἐκτείνεται.

[77] Α'φροδισιεύς.] Peſſime exhibet Florentina editio, Α'φροδίσιος.

[78] Δειραδιώτης.] Hinc Apollo cognomento *Deiradiotes*, de quo Pauſanias in Corinthiacis. Deſcriptionem vero tribus lege apud Meurſium.

[79] Σ]εφέων ις'.] Mutavimus libri numerum; in omnibus enim libris, cum MSS, tum editis, peſſimo errore invenitur ἐφέων ιδ'. Innuit noſter locum Geographi lib. XVI hiſce verbis: Πωπὶ δὲ ἄκρᾳ τὰ στενὰ ἀπὸ τῶν Αἰθιόπων, Δειρὴ καλουμένη, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον αὐτῇ. Ad hoc promontorium five urbem, fauces Arabici ſinus tantum ſunt LX ſtadiorum, quod eodem libro docet Strabo paucis interjectis verſibus: Τὰ δὲ κατὰ Δειρὴν στενὰ σταδίων ἑξήκοντα. Eundem ſtadiorum numerum ſtatuit Agathemerus lib. I cap. III: Τὰ δὲ κατὰ Δειρὴν στενὰ σταδίων ξ'. Male ibidem legitur Δείρην. Scio rem eſſe non magni momenti accentum emendare, parit tamen hujuſmodi error nonnunquam ingentes difficultates. Aliud enim eſt Δειρὴ aliud vero δείρη. Vide Euſtathium hac de re circa finem in commentariis ad Odyſſ. ω.

[80] Δῆμος τῆς Ἱππο]θοωντίδος.] Agis contra Athenienſes bellum gerens, hic caſtellum ædificavit teſte Pauſania lib. III: Ἐτείχισε δὲ ἐς τὴν Α'τθικὴν σωιχεῖς ὁ Α'γὶς φρούριον, ἐς ἐπιτείχισιν Φυλέως Α'θηναίοις τοῦ ἐν Δεκελείᾳ. Deceſſiſſet a Lacedæmoniis munitam cum Alcibiade ad Decheam in Attica *munierunt*, *præſidioque perpetuo ibi poſito, in obſidione Athenas tenuerunt*. Hinc Δεκελικὸς πόλεμος, ὁ Πελοποννησιακὸς· λαὸς μόνος τὸ πελάσιον· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον Δεκελικὸν φῦλον, καὶ Δεκελέα Α'θηναῖον. Α'ρχέδαμος δὲ ὁ Α'γησιλάου Δεκελεὺς ἐστιν. De bello Deceleano vide Diod. Sicul. lib. XIII.

[81] Α'πὸ Δεκέλου δὲ ἡρωσαμένου τὴν Διοσκόρους.] Ab omnibus editionibus aberat vox Δεκέλου, quam ut ſummopere neceſſariam ex libris Palatinis revocavimus. Quod etiam bene conjecturavit Meurſius lib. de Demis Atticis. Totam hujus rei hiſtoriam narrat pluribus Herodotus lib IX: Διόσκουροι δὲ κατὰ λεγόμενα ἦγον ἀχεσόμενοι ἐς τὰ πάτρια ἐκ Φαρσάλου, ὡς αὐτοὶ Α'θηναῖοι λέγουσι· ὡς δὲ οὐ πατρίως κατὰ Ε'λένην κομισθέντες Τυνδαρέῳ ἐπεβάλοντο ἐς γῆν τὴν Α'τθικὴν σωὶ στρατῷ πολλῷ, καὶ ἀνίστασαν τὸν δῆμον· ὡς εἰδότες ἵνα ὑποκέκρυπται Ε'λένη, τότε λέγουσι ἐκ τῆς Δεκελείας· οἱ δὲ αὐτὸν Δέκελον ἀχθόμενον τῇ Θησέος ὕβρει, καὶ δεηθαίνοντα σφέας πάσῃ τῇ Α'θηναίων χώρῃ, ἐξεγνωσμένῃ σφι τὸ πᾶν ἀγαθὸν, κατηγήσασθαι ἐπὶ τὰς Α'θήνας. Vide plura apud ipſum Herodotum, Poliænum, Frontinum & alios.

[82] Δεκελεύς.] Populare nomen apud Herodotum eſt, loco jam citato, Δεκελεῖς.

[83] Δεκελαῖος.] Et hoc locale nomen non reſpondet ei, quod apud Herodotum reperitur, qui inde deduxit, Δεκελήθιος.

[84] Τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων.] Quia τὸ Δεκέλθα nuſquam in fine cum accentu notatur, hinc eſt quod cenſeam, hunc locum in mendo cubare, & reſcribendum: τὰ γὰρ ἀπὸ παροξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γιγνόμενα. Vide quæ ſupra ex Etymologici Mag. Auctore citavimus. Præter populare nomen & locale, etiam invenitur duplex poſſeſſivum Δεκελήθιος & Δεκελαϊκὸς, quæ eodem modo formantur, uti a βῶς βοὸς, βοεὺς & βοειακὸς, ut docet idem auctor.

[85] Δεκέντιοι.] Non legimus Decentium aliunde coloniam in Pannoniam duxiſſe, itaque ſuſpicari licet, gentem aliquam in honorem Decentii antiquum nomen aboleviſſe, & novum adoptaſſe.

[86] Μαγεντίου δ' ἀδελφοῦ.] Optime Decentium & Magentium fratres ſtatuit, licet Zoſimus eos alio conſanguinitatis gradu deſcribat. Aurel. Victor lib de Cæſaribus: *Sed jam antea cum externi motus ſuſpectarentur; Magnentius fratri Decentio Galliæ; Conſtantius Gallo, cujus nomen (uo mutaverat, Orientem, Cæſaribus commiſerant.* Vide præterea Eutropium lib. X & Henr. Glareani in eundem annotationes.

[87] Δεκιῆται.] Proprie ſunt Ligyres. Plinius lib. III cap. V: *Ligures celeberrimi inter Alpes, Sallyi, Deceates, Oxybii.* Veteres, & Græci præſertim totum Ligyrum tractum Galliam appellarunt, quin & ipſi Ligyres, Galli Inſubres dicti ſunt. Verum tamen eſt, ut hic apud Stephanum liquet, veteres etiam illam Ciſalpinam Romanorum Galliam, ſæpenumero Italiam nominaſſe. Oxybios

ΔΕΛΜΑΤΊΑ [88], Γ πελίας χώρα. εἰ Λ εἰκήτορες, Δαλματῆς Ἑ Δαλμάτης.

ΔΕ΄ΛΤΑ, πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ [89] νῆσος Αἰγύπτιε· ὡς Ἔφορος, καὶ Αἰγυπτίους καλυμένη Πτήμυρις, [90] ἀπὸ τ Ε ᾳ ημαΘ- ὁμοιότητ Θ-. ἐθνικὸν τ νησιω, Δελτίτης· τῆς Β ἧ πόλεως, Δελτίωος, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. ᾗ ἧ ἐνετύχομεν.

ΔΕΛΦΟΙ [91], πόλις ἐπὶ Ε Παρναστῷ, πρὸς τῇ Φωκίδι, ἐνθα τὸ ἄδυτον ἐκ [92] Πυνθλησίων κατεσκάψαμεν λίθων. [93] ἔργον Α΄γαμήδους Ε Τροφωνίε. ἔστ Ε Δελφὸς ἀπ Ε τύπε κρωῆ. [94] τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως τῇ πόλ. τὸ θηλυκὸν, Δελφίς. καὶ πληθικὸν, Δελφικός. ἐκλήθησαν ἧ Δελφοὶ, [95] ὅτι Α΄πόλλων σωέπλυσε δελφῖνι εἰκασθείς· καὶ ἵδρυται Δ Α΄πόλλων Κωμαῖος, ἧς Ε Α΄πόλλωΘ- παῖς Λυκωρέως. ἀφ' ᾧ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί. Sed clarius hoc fit expressis verbis ad lib. IV: Λυκωρέων· ἀπὸ τ Διληφεῖ· οἱ γὰρ Δελφοὶ, τὸ ΘΕῖτον Λυκωρεῖς ἐκάλουν, ἀπὸ πΘ- κώμης Λυκωρίας. Sed de rei veritate postea ad illam vocem inquiremus. Verum enim vero, quamvis Delphi ab omnibus scriptoribus Phocidi adscribantur, ipsi tamen recusarunt Phocenses appellari, ut testatur Pausanias lib. IV: Α΄λλὰ οἱ μ Σίφορες κελεύσαντ Δαύσιας ἐπιτρέψαι, κρῖναι δ ἐ οἱ Δελφοὶ πρόσχωσι ἀφορμὴν ἐλάσσω Φωκέων. Sita fuit hæc urbs in Parnassi latere, quod sinum Corinthiacum, & Cirrham & Crissam spectat, ut liquet ex Strabone lib. IX, & ex Pausaniæ Phocicis.

ΔΙΛΜΑΤΙΑ, Γ πελίας χώρα.] Nugæ sunt & ineptiæ, quas ad hunc locum comminiscitur Ortelius, teste Holstenio in annotationibus ad illius viti Geographiam, nihil tamen de sua opinione subjungente. Romani cum finitimas Italiæ regiones imperio suo adjecissent belloque perdomuissent, non vetuerunt, ut populi singuli antiquas appellationes retinerent, sed universos coegerunt, ut in commune Italorum nomen concederent. Locus in hanc rem elegantissimus est apud Julianum in Orat. de reb. gest. Constantini: Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπεὶ τ χώρας ἀπάσης ἐκράτησαν, (ἐπὶ δὶ ὧν αὐτῇ τότε τ Ε ἐντὸς Ἴβη Θ- καὶ Λίγυες πάλαι καὶ τ ἄλλων Γαλατῶν ὁ φαῦλος μῖγδ.) πᾶ τὰ ἀρχῆ σφῶν ὀνόματα σιζοῦ ὑ διεκώλυσαν, τῷ κοινῷ δὶ τ Γαλατῶν ἐγχωρεῖν κατὶωΘ-κασαν. Hac vel simili interpretatione Stephanus videtur leniendus, nam quis nescit, Romanorum principes Italiæ fines usque ad Polam Histriæ oppidum produxisse? Hæc eadem re testimonium Strabonis lib. VII.

ΔΗΛΟΣ, ἡ πελίας χώρα.] Nugæ sunt & ineptiæ, quas ad hunc locum comminiscitur Ortelius, teste Holstenio in annotationibus ad illius viti Geographiam, nihil tamen de sua opinione subjungente. Romani cum finitimas Italiæ regiones imperio suo adjecissent belloque perdomuissent, non vetuerunt, ut populi singuli antiquas appellationes retinerent, sed universos coegerunt, ut in commune Italorum nomen concederent. Locus in hanc rem elegantissimus est apud Julianum in Orat. de reb. gest. Constantini: Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπεὶ τ χώρας ἀπάσης ἐκράτησαν, (ἐπὶ δὶ ὧν αὐτῇ τότε τ Ε ἐντὸς Ἴβη Θ- καὶ Λίγυες πάλαι καὶ τ ἄλλων Γαλατῶν ὁ φαῦλος μῖγδ.) πᾶ τὰ ἀρχῆ σφῶν ὀνόματα σιζοῦ ὑ διεκώλυσαν, τῷ κοινῷ δὶ τ Γαλατῶν ἐγχωρεῖν κατὶωΘ-κασαν. Hac vel simili interpretatione Stephanus videtur leniendus, nam quis nescit, Romanorum principes Italiæ fines usque ad Polam Histriæ oppidum produxisse? Hæc eadem re testimonium Strabonis lib. VII.

DELMATIA, Italiæ regio, cujus incolæ Delmatenses & Delmatæ.

DELTA, urbs juxta Syriam, & Ægypti insula, quæ ab Ægyptiis, teste Ephoro Ptimyris appellatur. Nunc nomen habet a figuræ similitudine. Ab insula deducitur gentile, Deltites, ab urbe vero Deltenus secundum regionis formam. Non enim in alia incidimus.

DELPHI, urbs ad Parnassum juxta Phocidem, ubi adytum illud ex Pentelicis lapidibus ædificatum, opus Agamedis & Trophonii. Est quoque Delphusa ejusdem loci fons. Gentile & urbis nomen idem est. Genere fœminino dicitur Delphis, & possessivum Delphicus. Dicti autem sunt Delphi, quod Apollo assumpta Delphini forma, navigaverit, & Apol-

[88] Διλματία, Γ πελίας χώρα.] Nugæ sunt & ineptiæ, quas ad hunc locum comminiscitur Ortelius, teste Holstenio in annotationibus ad illius viti Geographiam, nihil tamen de sua opinione subjungente. Romani cum finitimas Italiæ regiones imperio suo adjecissent belloque perdomuissent, non vetuerunt, ut populi singuli antiquas appellationes retinerent, sed universos coegerunt, ut in commune Italorum nomen concederent. Locus in hanc rem elegantissimus est apud Julianum in Orat. de reb. gest. Constantini: Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπεὶ τ χώρας ἀπάσης ἐκράτησαν, (ἐπὶ δὶ ὧν αὐτῇ τότε τ Ε ἐντὸς Ἴβη Θ- καὶ Λίγυες πάλαι καὶ τ ἄλλων Γαλατῶν ὁ φαῦλος μῖγδ.) πᾶ τὰ ἀρχῆ σφῶν ὀνόματα σιζοῦ ὑ διεκώλυσαν, τῷ κοινῷ δὶ τ Γαλατῶν ἐγχωρεῖν κατὶωΘ-κασαν. Hac vel simili interpretatione Stephanus videtur leniendus, nam quis nescit, Romanorum principes Italiæ fines usque ad Polam Histriæ oppidum produxisse? Hæc eadem re testimonium Strabonis lib. VII.

[89] Νῆσος Αἰγύπτιε.] Censetur pro parte Ægypti inferioris, inter Nili fossas extremas, Peluſiacam scilicet & Canopicam. Vide Strabonem lib. XVI & Diod. Sicul. libro primo. Illa pars Ægypti in qua Delta sita est hodie adhuc appellatur Errif, de quo nomine ejusque significatu non contemnenda congessit Bochartus in suo Phaleg lib. IV cap. XXIII.

[90] Ἀπὸ τ Ε ᾗμαΘ- ὁμοιότητ Θ-.] Strabo lib. XVII: Καὶ καλεῖται Δέλτα ἀφ' τ ὁμοιότητα Ε χήμαΘ-. Sic solent aliquando geographi regionum figuram similitudine aliqua exprimere: sic Euxinus arcui assimilatur, Alexandria chlamydi militari, Italia hederæ, Iberia pelli bovinæ, Naxus ramo vineæ, Peloponnesus platani folio, Sardinia vestigio hominis, & Libya trapezio. Plura vide apud Eustathium ad Dionysium.

[91] Δελφοὶ, πόλις ἐπὶ τῷ Παρνασσῷ, πρὸς τῇ Φωκίδι.] Urbs fuit antiquissima & Homeri ætate jam celebris, qui eam appellat Πυθὼ in Catal. Navium:

Οἳ Κυπάρισσον ἶχον, Πυθῶνά τ πετήεσσαν.

Ad quem locum sic scribit Eustathius pag. 274. Ἐκαφ δὶ ὁ Παρνασσὸς κρὸς τοὺς Δελφούς· ὁ δὶ Πυθὼ, πόλις μὲν ἦν Παρνασσία ἐπικλήσεως, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου· εἶτα Πυθὼν ἐκλήθη, ἀφ' τ ἐκεῖ πεζοβρίσαι τὸν Α΄πόλλωνα· καὶ σεσίνθαι δοκησίσοφον· ὡς ἐκ Ε πυθῦ τὸ σῆψαι &c. ὅτερον μὲν τοι Διληφὶς ἡ Πυθὼν ἐκλήθη, ὅτι Ε Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ᾤκουν. Perhibet etiam Apollonii Scholiastes Lycoriam dictam fuisse, & Delphenies Lycorenses, sic enim ille ad lib. II: Λύκωρον ὄρος Παρνασσοῦ Κωρύκιον· κίκλη] δὶ κατὰ νύμφης Κωρυκίδος, ἧς Ε Α΄πόλλωΘ- παῖς Λυκωρέως. ἀφ' ᾧ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί. Sed clarius hoc fit expressis verbis ad lib. IV: Λυκωρέων· ἀπὸ τ Διληφεῖ· οἱ γὰρ Δελφοὶ, τὸ ΘΕῖτον Λυκωρεῖς ἐκάλουν, ἀπὸ πΘ- κώμης Λυκωρίας. Sed de rei veritate postea ad illam vocem inquiremus. Verum enim vero, quamvis Delphi ab omnibus scriptoribus Phocidi adscribantur, ipsi tamen recusarunt Phocenses appellari, ut testatur Pausanias lib. IV: Α΄λλὰ οἱ μ Σίφορες κελεύσαντ Δαύσιας ἐπιτρέψαι, κρῖναι δ ἐ οἱ Δελφοὶ πρόσχωσι ἀφορμὴν ἐλάσσω Φωκέων. Sita fuit hæc urbs in Parnassi latere, quod sinum Corinthiacum, & Cirrham & Crissam spectat, ut liquet ex Strabone lib. IX, & ex Pausaniæ Phocicis.

[92] Ἐκ Πυπλησίων κατεσκάψαμεν λίθων.] Hunc locum librarii pessime corruperant, in vulgatis enim & MSS hunc in modum concipiebatur: Ἐ΄ξω τὸ ἄδυτον ἐκ πύντ κατεσκάψαμεν λίθων. Ego multorum auctoritate inductus, non dubitavi in contextum recipere, quod nunc legitis; imo qui rem probe examinaverit, illud ægre non feret. Ex Aristophanis Scholiasta ad Nebulas manifestissimis verbis evincitur, templum hoc Pentelesiis lapidibus ædificatum fuisse. Describitur enim a Pausania in Atticis mons Pentelicus, & Pentelica latomia, unde Πυπλήσιος λίθος, quod marmor eo tempore erat satis celebre, & ejus passim apud Pausaniam & alios memoria occurrit.

[93] Ἔργον Α΄γαμήδους καὶ Τροφωνίε.] Horum meminit Strabo lib. IX: Τὸν δὶ δεύτερον Τροφωνίε ἐ Α΄γαμήδους ἔργον φασὶ, Verum quod Geographo secunda vice, illud Pausaniæ quarta positum est, ita enim ille in Phocicis: Τιμεσανέρα δὶ τ Τροφωνίε μ ἐξηγάσατο ἐ Α΄γαμήδης, λέγω δὶ τ Θ- δὶ υἱὸν Τροφωνίε μ ἐξηγάσατο ἐ Α΄γαμήδης· λέγω δὶ τ Θ- δὶ υἱὸν Τροφωνίε μ ἐξηγάσατο δὶ Ε΄ξεικλείδην μὲν αὐτὸν ποιηθέντα μυημοσύνου· κατασκευῆν δὶ Ε΄ξεικλείδου μὲν ἐστὶ Α΄λήνησιν ἀρχιτέκτων, ὡσαύτως δὶ καὶ ἐγλέξας Ο΄λυμπιάδ Θ- ἐστὶ Ε πιτηδείως, ὡς Κερσιφρῶνός γε σίνης Διογένης. His celeberrimis artificibus, quid Apollo pro templi ædificatione persolverit, legimus apud Ciceronem lib. I Tusc. Quæst. Similia precatione Trophonius & Agamedes ufi dicuntur: Qui cum Apollini Delphis templum exædificassent, venerantes Deum, petierunt mercedem non parvam quidem operis, & laboris sui, nihil certi, sed quod esset optimum homini, quibus Apollo se id daturum ostendit, post enim diem tertium, qui ut illuxit, mortui sunt reperti. Antidiem tertium, qui ut illuxit, mortui sunt reperti. Antiquissima Dei ædes e lauro crecta traditur: altera auxilio Minervæ cera & pinnulis compacta fuit: tertium delubrum apum e cera & pinnulis compacta fuit: tertium delubrum apum e cera & pinnulis compacta fuit: tertium delubrum ex ære ædificatum perhibetur. Vide Pausan. lib. X.

[94] Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως τῇ πόλ.] Vide Stephanum in voce Α΄μφίδολοι. Passim quoque numismata proftant cum hac inscriptione, ΔΕΛΦΩΝ. Etymologici Mag. Auctor; Δελφοὶ, ᾗ Διληφὶς αὖης, τὸ ἐθνικὸν.

[95] Ὅτι Α΄πόλλων σωεπλύσε δελφῖνι εἰκασθείς.] Sine dubio Stephanus in genuino opere integram illam de Apolline fabulam habuit, cujus Epitomator exiguam solumodo particulam attingit. Lubet eam ex Servio attexere, sic enim ille ad lib. III Æneid. *Inde cum Italiam peteret naufragio vexatus, Delphini tergo exceptus dicitur, ac propo*

Ἀπόλλωνι ἱερόν. ἔστι καὶ Δελφουσία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδροτίων ἐν β' Ἀτθίδ. τὸ ἐθνικὸν, Δελφουσιάτης, τῷ τύπῳ τῆ χώρας.

A Apollini hoc nomine templum condiderit. Est quoque Delphusia, urbs Arcadiæ, de qua Androtio libro II Atthidis. Gentile, Delphusiates juxta regionis formam.

ΔΕΛΦΙΝΙΟΝ, φρούριον Χίων, ὡς [99] Θουκυδίδης ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δελφίνιος· ἀποκοπεῖσθαι γὰρ ὁ τύπος τὸ ἐθνικοῦ, ἢ Δελφινιεύς.

B DELPHINIUM, castellum Chiorum, de quo Thucydides libro VIII. Gentile, Delphinius. Forma enim nominis gentilis in primitivo latet, nisi formandum sit Delphinienſis.

ΔΕΛΘΑΝΙΟΙ, πόλις μία τῶν ἀδιμαχήτων Μεσσηνίων, καὶ Λακεδαιμονίων. [97] τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

C DELTHANII, una ex iis urbibus, de qua Messenii & Lacedæmonii prælio contenderunt. Gentile idem est.

ΔΕΞΑΜΕΝΑΙ, [98] μέρος τῆς Ἀμβρακίας, [99] ἀπὸ Δεξαμένους τοῦ Μεσόλα παιδός. καὶ Ἀμβρακιώτης ὁ ἰγνατζὸς φόρβαντος, ὃς Ἡλίου. τὸ ἐθνικὸν, Δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

D DEXAMENÆ, pars Ambraciæ, sic dicta a Dexameno Mesoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius fuit. Gentile, Dexamenæus, ut perhibet Aristoteles in Ambraciotarum Politia.

ΔΕΞΑΡΟΙ, ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελίαις συνεχές. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὑπὸ Ἄμπρον ὄρος οἰκοῦσι.

DEXARI, gens Chaonum, Encheleis finitima, auctore Hecatæo in Europa. Sub Amero monte habitat.

ΔΕΡΡΑ, [1] πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἢ Δερρεάτης. ἀφ' ἧς [2] Δερρεάτιδος Ἀρτεμιδος ἱερόν. καὶ τὸ δῆμον ἢ Δειραδιώτας, [3] ἀπὸ ἥρωος.

E DERRHA, Laconicæ locus. Gentile, Derrhæus sive Derrheates. Hinc fanum Dianæ Derrheatidis nomen habet. Populum quoque Deiradas nominant, & populares Deiradiotas, ab heroë quodam.

ΔΕΡΒΗ, [4] φρούριον Γαυρείας, καὶ λιμήν.

DERBE, Isauriæ munimentum & portus. Incola

ὁ κα-

ac prope Parnassum montem delatus, patri Apollini templum constituisse, & a Delphino locum Delphos appellasse. Atqui deinde Apollini tanquam patri consecrasse, quasi fetum suo ipsius Patrasi dicatum. Hinc ergo Delphinum ajunt interfectum Apollinis receptum. Hanc fabulam longe alio modo & circumstantiis refert Etymologici Mag. Auctor, scilicet, Apollinem, Castalio viro Cretensi coloniam mittente, Delphini formam induisse, & navem in Crissæum sinum perduxisse; sed ejus verba apponam: Δελφίνιον· ἐν Κασταλίῳ τῆς Κρητῆ λιμένι γεγενημένῳ, ὁ Ἀπόλλων· ἐπὶ τοῦτ' ἀποστείλαντα τὸν Κασταλίου εἰς Κρήτην, ἀφικόμενον τὸν Ἀπόλλωνα ἰδεῖν ἐν τῷ λιμένι δελφῖνα, καὶ ἀπὸ τούτου ἐπιβάντα τοῦ Κασταλίου τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τὴν Κρήτην, καὶ ἀπὸ τοῦ δελφῖνος ὀνομασθῆναι τὸν τόπον. ἐπιβὰς δὲ τῶν ἑταίρων ἐκβαλὼν εἰς τὴν Κρήτην, ἐπὶ τὸν Κρισσαῖον κόλπον ἀφικέσθαι, ἐκεῖσε τὸν τόπον, καὶ ἀπὸ τοῦ δελφῖνος τὸν τόπον ἐπιθῆναι εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον. Segmentum illud de mutata Apollinis forma refutavit: Οἱ δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ τύπον ἐξαλλάξαι ὁ θεὸς (ὁ Δελφίνιος Ἀπόλλων) πτηνόμορφος, Κρητῶν λόγους οἰκείους ὑφυμνῶν ἐλθὼν ἐπὶ Δελφοὺς, ὡς οἱ μυθογράφοι λέγουσι, ἀλλὰ δελφῖνα γενόμενον τὸν ἀνδρῶν ἡγεμόνα τὸν τελεῖν κατέχοντα εἰς Κίρραιον.

[99] Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Noster hunc Thucydidis locum innuit: Οἱ δὲ ἐν τῷ Λέσβῳ Ἀθηναῖοι ἤδη ἀξιοῦσι τὴν ἀποστάσης τῶν Χίων τῷ πρώτῳ, καὶ κρατοῦντες τῷ γῆς ἔτι δυνάμει ἐπιφέρειν.

[97] Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.] Aliud gentile occurrit apud Tacitum lib. IV Annal. scilicet DELTHENIATES, quæ forma etiam Peloponnesii incolis satis est usitata. Adeo integrum locum, ut pateat Messenios & Lacedæmonios aliquando inter se jurgia fovisse. *Audita dehinc Laconum Lamentetidis, quod suis majoribus, suaque in terra templum Dianæ condidissent, formabant annalium memoria vastatum. Lacedæmonii firmabant, annalium memoria vastatum esse, armis ademtum; ac post C. Cæsaris & M. Antonii sententia redditum. Contra Messenii, veterem inter Deltheniatem & Messenios finitimi controversiam, quoque DELTHENIATEM agrum, in quo id delubrum, esse.* Ita Meurſius hunc locum reſtituit, quod nobis nequaquam displicet, quem porro vide in Laconicis lib. I cap. 11.

[98] Μέρος τῆς Ἀμβρακίας.] Difficulter quis dixerit, quid hoc loco Ambraciæ nomine intelligat Stephanus, utrum urbem, an vero regionem, nisi aliunde lux affulgeat. Notissima est Ambracia urbs, sed partem aliquam sic vocatam habuisse, non liquido constat. Noster eodem modo loquitur de Achradina: Ἀχραδὶς δὲ Ἀρεθουσίης μοῖρα Συρακουσῶν, ubi tamen illa pars necessario urbi est accenienda. Sumi etiam de regione, liquet ex Etymologici Mag. Auct. Ἀμβρακία πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ἐκαλεῖτο Ἀμβρακικὸς ὁ κόλπος.

[99] Ἀπὸ Δεξαμένους.] Hujus genealogia admodum incerta est ac dubia. Vide Apollod. lib. II Dionys. Halicarnasseum lib. I & Pausaniam lib. V.

[1] Τῆς Λακωνικῆς.] Non longe a Taygeto abfuit, ut docet Pausanias in Laconicis, quem noster passim sequitur: τοῦτο μὲν τὸ Λακεδαιμονίων ἐστὶ τὸ πρὸ Ταϋγέτου, καὶ ὁ πεζὸς Δέρριον, ὕπῃ Ἀρτέμιδος ἄγαλμα· τὸ ὑπαίθρου Δερρεάτιδος. Hinc liquet varie hunc locum fuisse appellatum, Δέρριον a Pausania, & Δέρρα a Stephano. Verum ex gentili conjicio, olim a nostro fuisse scriptum Δέρρια, unde commodisse formari posset Δερρεάτης & Δέρριος.

[2] Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος.] Meurſius emendat Δερριάτιδος, quasi verum loci nomen fuisset Δέρριον, & non aliam habuisset terminationem.

[3] Δειραδιώτας.] In aliis editionibus excusum erat Δεκελειώτας, quod mutavimus auctoritate Pausaniæ, hac voce utentis, & ipsius Stephani, qui in præcedentibus hæc habet: ὁ δῆμότης, Δειραδιώτης. Vide locum & notas.

[4] Ἀπὸ τοῦ ἥρωος.] Herois nomen, quod hic non extat, reperitur in voce Δειραδιώτης, ubi videtur loco motum: nisi quis statuat Epitomatorem μοιμησάμενον σφάλμα commisisse; nam in præcedentibus & suo loco de Deiradibus mentionem fecit.

[4] Φρούριον Γαυρείας.] Hujus etiam Stephanus meminit in voce Λάγγα. Strabo illud ponit in Isauriæ latere, sed maxime Cappadociæ adhærens, ita enim ille lib. XII: Τῆς δὲ

ὁ καλοικῶν, [6] Δερβήτης, ὡς Σιδήτης, Πυ- A
λήτης. λέγεται δ' ἴσως ⸀ [7] Δέρβεια, καὶ τὸ
ἐθνικὸν, Δερβέτης. [8] Καπίτων δὲ Δέρμιλα
φησί. τινὲς δὲ Δέλβεια, ὅ ἐστι τῇ Τ Λυκαόνων
φωνῇ ἀρκεύθη· καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις.

ΔΕΡΒΙΚΚΑΙ[9], ἔθνος [10] πλησίον τῶν B
Τ ρκανῶν. Ἀπολλώνιος δὲ διὰ τοῦ κ κ [11] καλῶς
γράφ. Κλησίας δὲ Δερβίκις αὐτὰς φησιν,
[12] ᾗ Δερβίσσης.

ΔΕΡΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν,
Δερεεύς, ὡς Ἠραιεύς· [13] Ἀρκαδίας γὰρ ἀμ- C
φότεροι.

ΔΕΡΑΙΟΙ [14], Θρᾴκιον ἔθνος. Ἡρόδο-
τος Δερσαίους αὐτὰς φησι.

ΔΕΡΤΩΝ [15], πόλις Λιγυρῶν· Ἀρτε-
μίδωρος ⸀ ἐν Ἐπιτομῇ Τ ιά. τὸν καλούμενον D
[16] Δέρτωνα πόλιν. [17] τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνιος,
ὡς Ἀντεώνιος.

ΔΗΛΙΑ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν,
Δηλιεὺς, τῷ λόγῳ Τ Καρικῶν.

ΔΗΛΙΟΝ, [18] πλίχνιον Βοιωτίας ὑπὸ Τα- E
νάγρᾳ,

Incola Derbetes, uti Sidetes, Pyletes. Fortassis etiam appellatur Derbeia, & gentile Derbeites. Capito Dermen vocat; quidam vero Delbeian, quod Lycaonum lingua juniperum significat. Et Arceuthe ipsa urbs dicitur.

DERBICCÆ, gens Hyrcanis vicina. Optime Apollonius hanc vocem per duplex κ scribit. Ctesias vero illos Derbios appellat & Derbissos.

DEREA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dereensis, uti Heræensis. Utraque forma in Arcadia usitata est.

DERÆI, gens Thraciæ. Herodotos illos Derſæos nominat.

DERTON, urbs Ligurum, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Urbem Dertona appellatam. Gentile, Dertonius, uti Antronius.

DELIA, urbs Cariæ. Gentile, Deliensis, charactere Caribus usitata.

DELIUM, oppidulum Bœotiæ in Tanagra,

Τῆς δ' Ἰσαυρικῆς ἐστι ⸀ πολυφορῆς ἡ Δίρβη, μᾶλιστα τῇ Καπιτωλιάδι. Lucas in Actis Apost. cap. XIV Lycaoniæ urbem vocat: Καπίφωνα εἰς τὰς πόλεις τῆ Δυκαονίας, Λύστρα ⸀ Δίρβην. In Cappadocia, Isauriæ & Lycaoniæ finibus fuisse situm illud munimentum, evidentissimum est; quin imo Lycaones hoc sibi attribuisse, inde non obscure patet, quod nomine, e Lycaonum lingua petito, fuerit insignitum; nam ut ipse Stephanus: Τινὲς δὲ Δίλβειαν, ὅ ἐστι τῇ Τ Λυκαόνων φωνῇ ἀρκεύθου.

[6] Δερβῆτης.] Disputat noster de hoc gentili in voce Ἀβῶν. Μηδὲς δὲ ἀπαιτησάτω λογίσθω τῶν παραβλητῶν Ἐθνικῶν, ἀφ' τὸ ἀνόμοιον· Δίρβη δὲ ὄρθρινον Γσυρίας, τὸ δὲ ἐθνικὸν Δερβῆτης ⸀ Δερβαῖος. Ultimum nusquam occurrit, sed quod præcedit Græcis pariter & Latinis est usitatissimum. Strabo, libro jam citato, meminit Ἀλυπάτης Τ Δερβέτης. Cicero ad Q. Philippum Proconsulem: *Cum Antipatro Derbete mihi non solum hospitium, verum etiam summa familiaritas intercedit.*

[7] Δίρβεια.] Pessimo errore divulgavit Xylander Δέρβεια. Veterem veramque lectionem ex Aldina Florentinaque editione revocavimus.

[8] Καπίτων δὲ Δέρμιλα φησί.] Si Capitonis Isaurica temporis injuria non interierant, non fluctuaremus de genuina hujus loci lectione. Editiones omnes constanter exhibent: Καπίτων δὲ Δέρβεια φησὶ, quod omnino stare non potest, quia de illa terminatione satis superque egit. Puto itaque hic Δέρμιλα debere legi, quod Vossianus calamo exaratus repræsentat, & nos in contextum recepimus.

[9] Δερβίκκαι.] Male in editis legitur Διαβίκκαι, quod literarum ordinem non servat, ut bene monuit Salmasius ad Solinum, quem de hac gente consule.

[10] Πλησίον Τ Τρκανῶν.] Sic Diod. Sicul. Derbicas Hyrcanis vicinos statuit lib. XVII: Ταπύραι ἐπὶ δὲ Τρκανίων, καὶ Δερβικάων, ὡς δὲ τίνες ⸀ Δερσικάων.

[11] Καλῶς γράφ.] Libri editi vocem καλῶς non agnoscunt, quam ex libris Palatinis & Vossiano revocare & hic interierere placuit.

[12] Καὶ Δερβίσσης.] Et hæc quoque MSS codicum lectio est: editiones omnes constanter exhibent: Κλησίας δὲ Δερβίς αὐτὰς φησιν ἡ Τερβισσός.

[13] Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι.] Fluctuat Salmasius ad oram usque Stephani, existimans, hinc subintelligatur τόποι, & referatur ad τὸ Δίρεα & Ἡραία, lectionem non incommodam esse. Deinde judicat locum esse mutilum, & ita replendum: Τὸ ἐθνικὸν, Δερεεύς, ὡς Ἠραιεύς, ᾗ Δημότης· Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι, subintelligens τὸ τόπου. Nam hoc evidentissimum est, Arcadas solere gentilia sua terminare in εύς & αιος, uti videre est in Δελφοὶ, ubi circa finem sectionis hæc habet Stephanus: Ἔστι ⸀ Δελφοὶς, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδροτίων ὁ β Ἀτθίδ⸀. τὸ ἐθνικὸν, Δελφοιεύς, τῷ τύπῳ Τ χόρος. Vide etiam quæ supra diximus ad vocem Δασίαι.

[14] Δερσαῖοι, Θρᾴκιον ἔθνος.] Scylax Caryandensis in Thraciæ descriptione agnoscit emporium quod Δερσὶς appellatur, de quo, ut optime judicat in notis ad illum auctorem Incomparabilis Isaacus Vossius, alii silent geographi. Verisimile ipsi videtur fuisse Derzorum civitatem, de quibus nunc ille, qui Stephanum in epitomen redegit. Locus, quem noster innuit, est apud Herodotum lib. VII: Παίτων, Κικόνες, Βίσσες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοὶ, Σατραι· τούτων οἱ μὲ παρὰ θαλάσσαν κατοικημένοι τῆσι πρωτέοισι, &c.

[15] Δέρτων, πόλις Λιγυρῶν.] Latina terminatione appellatur *Dertona*, qua usus quoque est Ptolemæus scribendo Δερτῶνα in casu recto. Sed apud Strabonem est Δερτῶν, uti Ἀγκῶν, Οὐηνῶν, Κρεμῶν. De ejus situ sic scribit Strabo lib. V: Ἔστι δὲ τῶν Δερτῶν πόλις ἀξιόλογ⸀, κέρατα καθ' ἑκάτερα τῶν ὁδῶν τῶν διὰ Γενούας εἰς Πλακεντίαν, ἐκατέρας ἑπτὰ σταδίους. Romanorum fuisse coloniam testatur Plinius lib. III cap. V. *Ab altero*, inquit, *Apennini latere, ad Padum amnem omnia nobilibus oppidis nitent; Libarna, Dertona colonia, Iria, Barderate.* Plura de hoc oppido vide apud Cluverium, ex quo hæc hausimus.

[16] Δέρτωνα.] Non mutavi hanc scripturam, quæ constanter reperitur in omnibus MSS & vulgaris. Cluverius edidit: τὸν καλεμένον Δερτῶνα πόλιν, quod non improbo: nam facillime librarii ω in α mutant.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνι⸀.] Romana formatione oppidani inde dicuntur DERTONENSES, ut probat Cluverius ex Cassiodoro Variar. lib. X. epist. XXVIII, & lib. XII. epist. XXVII.

[18] Πλίχνιον Βοιωτίας ὑπὸ Τανάγρᾳ.] Hujus oppiduli situm, & templum, de quo etiam Stephanus, egregie describuntur a Livio lib. XXXV circa finem: *Mallio erat cum iis legatus a Chalcide ad Quintium. Qui postea-quam obsessus ab hostibus fauces vidit, omisso ad Aulidem itinere, Delium convertit, ut inde in Euboeam transmitteret. Templum est Apollinis Delium, imminens mari: quinque millia passuum a Tanagra abest: minus quatuor millium inde in proxima Euboeæ est maritima trajectio. Ubi & in fano locoque ita religione & eo jure*

ναῖρα, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. τὸ ἐθνικὸν Δηλιὰς, ὡς Συνιάς.

A nagra, & fanum Apollinis. Gentile, Delienſis, uti Sunienſis.

ΔΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

DELUS, inſula una ex Cycladibus.

[19] Δῆλον σκυκλώσαντο, καὶ ὄνομα Κυκλάδες εἰσίν.

Delum circumdederunt, & nomine Cyclades ſunt.

[20] ἢ ἀφὸ τῆς γονῆς, ἢ μαιεύσεως. ἱερὸν γὰρ Δήλου τοῦ Ἀπόλλωνος, τῷ θεῷ πρῶτον ἐν αὐτῇ γράμμενον. ἢ [21] ἀφὸ τῆς μαιεύσεως, δηλαδὴ τῆς τοῦ δυσδρίλα. [22] σκαλεῖτο δὲ Κύνθος, ἀπὸ Κύνθου τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ Ἀπόλλων Κύνθιος. καὶ Ἀστερία, καὶ Πελασγία, καὶ Χλαμυδία. τινὲς δέ, ὅτι Ζακύνθῳ σκαλεῖτο, κακῶς εἰδότες. κικλῆσθαι δὲ αὐτὴν [23] καὶ Σκυθιάδα, Νικάδα.

B Nomen habet vel a genitura vel a vaticiniis. Delus enim Apollini, Deo ibi primum in lucem edito, ſacra eſt. Vel nomen accepit a vaticiniis, manifeſtat enim quæ inventu difficiliora ſunt. Appellabatur autem Cynthus a Cyntho Oceani F. Unde Apollo Cynthius. C Et Aſteria, & Pelaſgia, & Chlamydia. Quidam vero, rem non probe ſcientes, cenſent Zacynthum appellari; eandem etiam Cynthiada dici, Nicadem.

jam ſimilis quo ſunt templa, quæ aſyla Græci appellant.

[19] Δῆλον σκυκλώσαντο.] Verſiculus ex Dionyſio Periegeta deſumptus eſt. Delum in medio Cycladum eſſe ſitam, teſtantur plurimi. Strabo lib. x: Ἔνιοδε δὲ ἐπέπηγεν αὐτοῖς ὁ σύμπλους τῶν κυκλάδων. Iſidorus lib. XIV Originum: *Cyclades inſulæ antiquitus Græcia fuerant, quas inde Cycladas autumant dictas, quod licet ſparſæ longioribus a Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſint.* Mox apud eundem ſequitur: *Delos inſula in medio Cycladum ſita.* Vide præterea Plinium, Amm. Marcellinum & alios.

[20] Ἢ ἀφὸ τῆς γονῆς.] Ut paſſim ſolet Epitomator, partem duntaxat fabulæ tangit: etenim hæc genitura non ad idolum Apollinem, ſed etiam ad Dianam pertinet. Jupiter poſtquam cum Latona rem habuiſſet, juravit Juno eam in terris non pariturum: illa tamen ſuper aquas elevata eſt, eique hanc inſulam in mari latentem, δῆλον ἐποίησεν, manifeſtam fecit, ubi utroſque peperit. Locus in hanc rem egregie eſt apud Etymologici Mag. Auctorem, quem emendatum tranſcribam: Δῆλος· ἡ ἴμπας ἡ Ζεὺς δῆλος ἐποίησεν ἐ ἀνάδυσιν, ἵνα αὐτὴν λητοῖ. Ζεὺς γὰρ ὀμόσας αὐτῇ ἐπίμαχος ἔσεσθαι τοκετῷ· καὶ ἀναφήνας μόνον ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς Λ ἀστερίαν τὴν νῆσον, μίαν οὖσαν τῶν κυκλάδων· ἐκεῖ τε ἐλθοῦσα ἐ ἀνωφερὲς δύο ἔτεκεν ἐλαίας ὑφ' ἑνὶ τόκῳ τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἄρτεμιν. Eandem fabulam habemus apud Lycophronis Scholiaſtem & quidem pluribus circumſtantiis pag. 71 quam conſulto prætermittimus, quia longior eſt. Vide quoque Servium ad Virg. Æneid. III. Alii tamen poſt habitis fabulis narrationibus, magis naturalem & rationi conſentaneam hujus inſulæ originem tradidere. Iſidorus lib. XIV Originum: *Et dicta Delos fertur, quod poſt diluvium, quod Ogygii temporibus notatur, cum orbem multis jam ſæculis illuminata eſſet, ante omnes terras primo manifeſtata ſit viſibus: nam Græci Δῆλον manifeſtum dicunt.* Sic Philo de Mundi Incorruptibilitate pertuſtle, procedente vero tempore, eſſe exortas, ita enim libet, olim Rhodum & Delum ſub maritimis undis latitaſſe: Καὶ μᾶλλον ἔτι Δῆλον καὶ Ῥόδον· αὗται γὰρ τὸ ἀρχαῖον ὑφύδροι νῆσοι ἦσαν, εἶτα μικρὸν ὕστερον ἐξεδύσασαν ἐπικλυσθεῖσαι ὑφ' ἡμῶν. Hisaddit locum Pindari Olymp. Od. v. ubi Delum Θεοφανῆ, id eſt, *divinitus conditam* appellat, quod quum primum mari tecta eſſet, Jovis juſſu in lucem prodierit. Et Plinii lib. II cap. LXXXVII: *Clara jam pridem inſula Delos & Rhodos, memoria prodimitur erutæ.*

[21] Διὰ τὴν μαιεύσεως, δηλαδὴ τῆς τοῦ δυσδρίλα.] Conjectionem cauſſidem, quæ ab omnibus vulgatis abeſt, ex MSS revocavi. Delphis & aliis in locis ſemper oracula Apollinis erant λαβεῖν, obſcura, & dubia, ſed in hac inſula manifeſtiora dabantur, unde ei nomen impoſitum. Servius ad III Æneid. *Delos autem quia diu latuit, & poſtea apparuit. Nam δῆλον Græci manifeſtum dicunt. Vel quod verius eſt, quia cum ubique Apollinis reſponſa obſcura ſunt, manifeſta illic dantur oracula.* Hujus nominis rationem etiam agnoſcit Euſtathius ad Dionyſium: Ἡ Δῆλος, ὕτως λεγομένη, ἢ ἀφὸ τῶν ἀμηχανιῶν μοιρῶν αἰτίαν, ὅτι τοῦτ' ἦν ἀφὸ τοῦ ἐν αὐτῇ μαιεύσεως, ἐξ οὗ καὶ ἐδηλοῦτο τὰ δυσδρίλα.

[22] Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος &c.] Agit jam porro noſter de variis, quibus inſula hæc antiquitus inſigniebatur nominibus, de quibus etiam luculentum Plinii exſtat teſtimonium, ſic enim ille lib. IV cap. XII, ubi non Cynthum, ſed Cynthiam Æglosthenis auctoritate appellavit: *Ipſa quoque longe clariſſima Cycladum media, templo Apollinis & mercatu celebrata, Delos: qua diu fluctuata (ut produtur) ſola motum terræ non ſentit ad M. Varronis ætatem, Mutianus ait, bis concuſſam. Hanc Ariſtoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Æglosthenes Cynthiam, alii Ortygiam, Aſteriam, Pelaſgiam, Chlamydiam, Cynthum, Pyrpolon, igne ibi primum reperto. Cingitur quinque mil. paſſ. aſſurgit Cyntho monte.* Igitur Cynthos vel Cynthia videtur dicta non a fabuloſo Oceani filio, ſed ab excelſo hujus nominis monte, finitima circa urbem loca occupante, de quo Strabo lib. x, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 97. Aſteriæ appellatio occurrit apud Apollod. lib. I: Τῶν δὲ Κοίου ἐγκατέρων Ἀστερίαν μὲν, ὁμωνύμως Δήλῳ, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ὑφῆκε, φεύγουσα τὸν Διός, Δία σωστῆρα· καὶ πολὺς ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία προσηγόρευται κλῆσιν, ὕστερον δὲ Δῆλος. Et apud Schol. Apollon. Rhodii lib. I: Δῆλος· μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἣ πρὶν μὲ Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, ἀφὸ τὸ φῶς πεῖσαι δὲ Ὀρτυγία, ἀπὸ τῶν ὀρτύγων δὲ Λητώς. Optime addit Ἀφὸ τὸ πρῆναι: quia ſtellæ inſtar, ſeſe in mare projecerit, Jovis concubitum vitans, ut venuſte admodum canit Callimachus:

---- Οὐτοσῳ δ' ὦ Ζεῦ σοι
Ἀστερίη τὸ πάλαιον, ὅτε βαθὺν ἅλσος πόρῳ
Οὐρεσιφοῖτις φεύγουσα Διὸς χάριν, ἀστερίη ἦεν.

Itaque læpenumero hæc inſula, variis cælibus ſic volentibus, nomen immutavit: verum *Ortygia* appellatio apud Stephanum non eſt, quanquam frequentiſſima apud alios. Hanc quidam ſic vocatam perhibent, quod ibi primum viſæ ſint coturnices. Iſidorus lib. XIV Orig. *Ipſa eſt Ortygia, eo quod primum ibi viſæ ſint coturnices aves, quas Græci ὄρτυγας vocant.* Alii ſic appellatam ſtatuunt a Latona, quæ parturus in coturnicem mutata, & Delum veniſſe fingitur, quæ inde *Ortygia* dicta fuit, quaſi *Coturnicis inſula*: vel a Jove qui Latonam iniiſſe perhibetur ὄρτυγι εἰκοσθεῖς, ut ſcribit Pindari Scholiaſt. in Pythior. argumento. Hac de re etiam vide Euſtathium ad Homeri Od. E pag. 1528 & Od. Z pag. 1558 Servium ad Virg. III Æneid. & Schol. ad Lycoph. loco ſupra citato.

[23] Καὶ Σκυθιάδα.] Conſtanter ita exhibent libri MSS & editi, ſed non ſine mendi ſuſpicione. Salmaſii conjecturam, oræ ſui Stephani allitam, veriſſimam exiſtimo, judicat enim ſic legendum: Κικλῆσθαι δὲ αὐτὴν ἐ Κυνθιάδα, Νικήνης φησίν.

Νικάνωρ φησίν. ἐξ οὗ [14] Δήλιος, καὶ Δηλία, καὶ Δηλιάς, καὶ [15] Δηλίτης, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός. Καλλίμαχος τρίτῳ. καὶ [16] Δηλιακὸς, τὸ κλῆμα.

Nicanor perhibet. Hinc deducitur Delius & Delia & Delias, & Delites, in Delum veniens chorus. Callimachus lib. III utitur possessivo Deliacus.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ΄Σ, πόλις Θεσσαλίας, [17] ἀπὸ Δημητρίου βασιλεύσαντος. [18] ὃς ἦν τῆς ὑπὸ τὸ Πήλιον κειμένης πόλεως κατέσκαψε. κεῖται δὲ [19] πρὸς τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ Φακίδος. β΄. [20] Μακεδονίας. γ΄, Περσίδος, [21] πρὸς Ἀρθήλῳ. τὸ ἐθνικὸν Δημητριεύς, ὡς τὸ Ἀφροδισιεύς, Ὀρθωσιεύς.

DEMETRIAS, urbs Thessaliæ, a Demetrio rege sic dicta, qui urbes sub Pelio jacentes solo æquavit. Sita est ad Pagaseticum sinum, media inter Eubœam & Phocidem. Secunda, Macedoniæ. Tertia, Persidis, juxta Arbela. Gentile, Demetriensis, uti Aphrodisiensis, Orthosiensis.

ΔΗΜΗ΄ΤΡΙΟΝ, τόπος περὶ Θεσσαλίαν, [22] περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον, κείμενος περὶ τὸν Ἄμφρυσον. ἔστι δὲ πόλις Αἰολίδος. ὁ πολίτης, Δημητριεύς, [23] ὡς Δικαιαρχεύς.

DEMETRIUM, locus circa Thessaliam, circa Crocotum campum; situs circa Amphrysum. Est & oppidum Æolidis, cujus oppidanus Demetriensis, uti Dulichiensis.

ΔΗΜΟ΄ΝΗΣΟΣ [24], περὶ Χαλκηδόνα νῆσος, ἀπὸ Δημονίσου τινός. ἔχει δέ τι ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. καὶ χρυσίον εὑρίσκει] πίμιον, ὀφθαλμῶν τι φάρμακόν ἐστιν. ὁ νησιώτης, Δημονήσιος.

DEMONESUS, insula circa Chalcedonem, quæ a Demoneso quodam nomen accepit. Habet autem locus cyani fodinas & chrysocollæ. Pretiosum ibi quoque aurum invenitur, oculorum medelæ conducens. Insulanus, Demonesius.

DEMUS

ΔΗ΄ΜΟΣ,

[14] Δήλιος ἡ Δηλία ἡ Δηλιάς.] Gentilia hæc satis nota sunt & passim occurrunt. Lustravit Goltzius nummum cum inscriptione ΔΗΛΙΩΝ. Usurpavit etiam Callimachus Hymno in Delum τὸ Δηλιὰς, numero singulari & multitudinis:

---- ἃ Δηλιὰς ἔδρτι νύμφη
Παίγνια κωμάζουσι καὶ ἀντόμενα γελασσώ.

Et eodem Hymno:

Ἦ τοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' ἐδίψεον Ὑμέναιον
Ἦ ἥμε κωμάσαντες ἀμφιβόητοι. ----

Verum hoc nomine quique insigniebantur Delum habitantes mulieres, quæ Brizo Dæmonem colebant, ei offerentes naviculas omnigenis mercibus onustas, quia perhibent eam pro reditu atque salute suarum navium precari. Eust. ad Od. M hujus rei testis est: Δηλιάδες, γυναῖκες ἀφ' ἧς τὴν Δῆλον ἴσασι γυναῖκες, ἤγουν ἡ Βριζώ. αὕτη δέ ἐστιν ἡ οὐ ὕπνῳ κρίνης, σωσιφίρεια αὐτῇ σκάφας πλήρεις ἀπείλων ἀγαθῶν. ἀφ' τὸ δίκαιος αὐτὴν φασὶ ὑπὸ πολλῶν σωτειρίας. Dæmonis hujus etiam meminit Etymol. Mag. Auctor, sed genere masculino: Βριζεῦς, ὃν παρ' Δηλίοις παρῳνὸν τὸν Βριζεῦν, ὃ ἐστι κυβερνήτην· Βριζεῦς, ὃν ἀφ' οὗ σύνηθες μαντεύεσθαι.

[15] Δηλίτης.] Quamvis hæc analogia, qua Δηλίτης à Δῆλος deducatur, non incommode stare queat; nam a μῆς etiam fit μείτης, a Διόλεκτος, Διολεκτίτης, a Δῆμος, Δημότης, & a Σκῆπτος, Σκηπίτης; non tamen mihi persuaserim, hanc genuinam esse hujus loci lectionem. Fortassis rescribendum: Καὶ Δηλιακὸς, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός. In hunc sensum legimus apud Hesychium: Δηλιακὸν, εἰς ὃν Δῆλον πεμπόμενοι ἔθεωροῦ.

[16] Δηλιακὸς.] Hoc possessivum apud Thucyd. & alios in usu est. Cicero pro Cornelio: *Neque vero ornamenta ista viarum, quibus L. Paullum & L. Mummium, qui rebus his urbem Italiamque omnem referserunt, ab aliquo video per facile Deliaco aut Syro potuisse superari.* Hoc nomine insigniebantur mercatores, Delum insulam frequentantes, ut ante nos alii docuerunt.

[17] Ἀπὸ Δημητρίου.] Testatur Strabo Demetrium Poliorcetam urbis conditorem fuisse, ne aliorum Demetriorum nomina nobis confusionem pariant, sic enim ille lib IX: Ἐκτίσθη δὲ Δημητριὰς ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμος ἑαυτοῦ τῶν Δημητριάδων, μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν ἐπὶ θαλάττῃ.

[18] Ὃς ἦν τῆς ὑπὸ τὸ Πήλιον &c.] Articulus excideat, quam Salmasius revocavit ad marginem sui Stephani

[19] Πρὸς τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ Φακίδος.] Urbem Demetriada fuisse satis ad Pagaseticum sinum; in dubium vocari non potest: nam antiquis temporibus hæc Pagasa nominabatur teste Plinio lib. IV cap. VIII: *Oppida Phera, quarum a tergo Pierus, ad Macedoniam protenditur, Larissa, Gomphi, Thebæ Thessaliæ, nemus Pteleon, sinus Pagaseus. Oppidum Pagasa, idem postea Demetrias dictum.* Verum noster deinde addens Demetriada sitam esse mediam inter Eubœam & Phocidem, fidem nequaquam meretur, ut tabulas inspicientibus evidentissime apparebit. Strabo tamen lib. IX Pagasas & Demetriadem non eaidem facit, uti liquet ex loco jam allegato.

[20] Μακεδονίας.] Existimo de hac mentionem fecisse Joh Cameniatam, eamque collocasse non procul a Thessalonica: Δημητριὰς γὰρ ὑπὸ καλυμένη ἡ Ἐκκλησία ἱστῷ πόλις, ὅ κακεῖθεν ὁμοῦ ἀπανισταμένη.

[21] Πρὸς Ἀρθήλῳ.] Hanc vocem Strabo numero multitudinis semper usurpavit, quare fortassis & hic referibendum πρὸς Ἀρθήλους. Urbem hanc noster, auctoritate Strabonis inductus, ad hunc montem posuit, ita enim ille lib. XV: Περὶ Ἀρθήλα δ' ἐστὶ ἡ Δημητριὰς πόλις.

[22] Περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον.] Strabo libro IX. Κοίλιον πεδίον appellat, ubi etiam Demetrii meminit: Καὶ Ἀλόη δὲ Ἀχαιῶν ἡ χερσαία ἐστὶ τοῦ Δημητρίου, ὑπ' ὄκεινα πίπτουσα τοῦ ἴσθμοῦ. Τὸ δὲ Δημήτριον, Δήμητρος ἱερὰ τιμῶν, ἢ ὀκάλεσεν Πύρασον. Hujus etiam meminit Pomp. Mela lib. II cap III: *At cum littora leguntur, a promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon ad Pagasæum sinum cursus est.*

[23] Ὡς Δικαιάρχεύς.] Aberat hoc gentile a Xylandriana editione, quod ex vetustioribus & MSS revocavimus.

[24] Δημόνησος, περὶ Χαλκηδόνα νῆσος.] Tota hæc lectio desumpta est ex libro Aristotelis de Mirab. ita enim ille: Δημόνησος ἐν Χαλκηδονίων νήσοις, ἀπὸ Δημονίκου τοῦ σοφίστου ἐφευρόντος τὴν ἐπανυσίαν πλάτιν· ἔχει δέ τι ὁ τόπος κυανοῦ τὸ μέταλλον ἔχρυσόκολλαν. πωτῆς δὲ ἡ κασσίτερος ἐστὶ χρυσίον ἀξεσκεπασμένου· καὶ τὸ φάρμακον ὀφθαλμῶν ἐστι· ἔστι δὲ αὐτόθι χαλκὸς καλυμμένος, οὐ δυοῖν ὀργυιαῖς τὸ βαθύτερος. Fateor Stephani Epitomatorem non habere eadem verba. Tamen Aristotelicis plane simillima. Optime testatur Hesychius duas esse insulas, quæ communi nomine Demoneli appellantur, altera Chalcitis, altera vero Pityusa, hæc sunt ejus verba: Δημόνησος· χαλκὴς· Δύο εἰσὶ σποδὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι· καὶ ἡ μὲν Δημόνησος λιπόθρυπτος, ἡ δὲ διακαπίουσα, ἡ μὲν Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πιτύουσα. Vide præterea Stephanum in voce Χαλκῖτις. Ex verbis Hesychii etiam satis liquet, licet non accurate secundum leges geographicas has insulas describerit, pedibus in eorum sententiam esse eundum, Aristotelem & alios ex Stephano corrigentium, & Demonesum non circa Carthaginem Καρχηδόνα, sed circa Χαλκηδόνα collocantium. Etiam Plinius Demo-

Δῆμος, παρ' Ἀθηναίοις, ἡ κώμη, καὶ ἡ τῶν πλήθους συλλογή. καὶ τὸ ἕνα δημοτῶν,

---- [11] ᾧ μὲν ἔοικε
Δῆμον ἔοντα. ----

καὶ τὸν,

---- [12] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.

καὶ τὸ καθ' ὅλην πόλιν πλῆθος ἐν τοῖς ἀρίστοις,

[13] Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δημοιότη φήμην.

καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας,

---- [14] Θεὸς δέ γ' ὡς τίεν δῆμον.

καὶ τὸ ὅλον ἔθνος. [15] καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ὃν καὶ Κροκύλειον. [16] καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί.

Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλε διϊστένδν.

ὁ οἰκήτωρ, δημότης· ἀφ' οὗ δημόσιος· καὶ δημοτεύομαι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. [17] καὶ δήμιος, [18] ὁ δημοτήρ· συγκεκλεικὼν, οὐκ ἀποκτείνων, [19] ἀλλ' ὡς τοῦ δημοκλεῖ τῷ,

Δῆμον ἔοντα. [20] παρεξ ἀγορεύεμεν. ---- καὶ δημοκλεὶς, καὶ δημοκλεώτερος. καὶ δημαγωγός, ὁ πειστικὸς δῆμε. καὶ [21] δημοπείλητος, ὁ εἰωθὼς ποιη-

A DEMUS apud Athenienses est pagus, & multitudinis collectio. Denotat etiam unicum tribulem:

---- Non decet quidem
Tribulem existentem. ----

B Et locum:

In agro Trojanorum. ----

Et multitudinem in urbe ex optimatibus:

Lectum venerans mariti. populique famam.

C Et Græcorum multitudinem extra propriam regionem:

---- Deus autem ut honorabatur a vulgo.

Et integram gentem: & locum in Ithaca, qui Croculeum dicitur: & omnem multitudinem

D apud [Aristophanem] in Vespis:

Populum nostrum vult dividere.

Incola, Δημότης. Inde δημόσιος *publicus*, & δημοτεύομαι *habito*, & δήμιος *carnifex*, & δημότερος comparativum, quod non fit per apocopen,

E sed a positivo δήμιος.

Tribulum existentem aliter loqui.

Et δημοκλὴς *plebejus* & *plebeïor*. Et δημήγορος *populo præfectus*. Et δημοπειλὴς *alterius beneficio*

in ci-

Demonesum inter Propontidis insulas recenset, uti libro v videre est.

[11] Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἔοντα.] Parum abfuit quin excudi curaverim, Ἐπεὶ οὐδὲ μὲν ἔοικε δῆμον ἔοντα. Nam pars sententiæ versiculi Homerici non bene transcripti, sed quia constanter sic exhibebant libri MSS & editi, eam lectionem immutare nefas duximus. Integrum tamen locum appingam, ut lector sensum verum percipiat, ex Homeri Iliadis M, ubi Polydamas Hectorem alloquitur:

---- Ἐπεὶ οὐδὲ μὲ ἔοικεν,
Δήμου ἐόντ' ἀνδρὶ ἀγχεμάχῳ, οὐ' εἰς βουλήν,
Οὔτε σεῦ εἰς πόλεμον, σέθεν δὲ κρείσσων εἶναι αἰεί.

In hanc vocis significationem etiam consentit Etymologici Mag. Auctor, eundem Homeri locum innuens: Καὶ ἡ λεγομένη καθ' ὁμιλίαν, ὡς ἐν τῷ μὲ Ὁμηρ. δῆμον ἐόντ' ἀνδρὶ φαπτὸν ἀμύμονι.

[12] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.] Locus est transcriptus ex Homeri Odyss. N. & integer ita se habet:

Οὐπω πώς τις ἐν ἀπείρονι χρεοζύγῃ ἐν ἠπείρου
Ἔσθλων τ' αἰδήμων.] Et hic versiculus Homero adscribendus, reperitur enim Odyss. Π. Pessimo errore in vulgatis legebatur Ἔσθλων τ' αἰδομένων, quod correximus & pro φημὶν reposuimus φήμην, divino vate sic jubente. Cæterum de hoc vocis significatu agit Eustathius ad Odyss. O pag. 1787, eamque interpretatur τῶν δημώδων καὶ συνήθων ἀνθρώποις.

[13] Θεὸς δέ γ' ὡς τίεν δῆμον.] Ejusdem Poëtæ hemistichium est, quod occurrit Iliad. N.

[14] Καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ.] Male editi, καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Noster videtur respicere vel locum Homeri Iliad Γ:

Οὔτε δὴ ἀν, Λαερτιάδης πολυμήχανος Ὀδυσσεύς,
Οὔτ' ἐν Ἰθάκῃ ἐὺ δῆμον ἔμμεν' Ἰθακησίων.

Vel alium Odyss. A. ad quem si quis consuluerit Eustathium, oleum & operam non perdet:

Σοὶ δ' Ἰθάκης ἐὺ δῆμον ἰανθέμεν ἠδὲ γενέσθαι.
Ἔν τε δόμῳ Ἰθάκης. ---- ----

Vel huic non dissimilem Odyss. N:

Ἔν τε δόμῳ Ἰθάκης. ---- ----

Non possum quin hic subjungam verba Pseudo-Didymi ad Iliad. Γ. Ἐν Δόμῳ Ἰθάκης· Θεραπαινὶς οὐ τῇ Ἰθάκῃ· ἔπι δὲ τῶν τοῦ Κεφαλληνίων, ἢ τόπος· δι' ἣν οὐ Ἰθάκην κυρίως Δῆμος λεγόμενος· ὅτε δὲ ἡ λέξις δηλοῖ τὸ πολὺ σύστημα ἢ πλῆθος τῶν Ἑλληνικῶν ἢ τῶν ἀνθρώπων. Hæc & similia non uno in loco inculcat Eustathius. Ithaca juxta nostrum olim divisa fuit in quatuor partes, quarum tertia Κεφαλλὴν dicebatur. Vide illhac in voce.

[16] Καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί.] In omnibus editis & MSS hic locus mutilus & pessime depravatus ad hunc modum circumferebatur: Καὶ τὸ πᾶν * ὡς ἐν Γ' ἐπιῶν. Lacunam replevit Salmasius in margine sui libri: & pro Γ' ἐπιῶν reposuimus Σφηξί, optime enim Hartungus admonet, sequuntura verba apud Aristophanem in Equitibus non reperiri.

[17] Καὶ δήμιος.] Male exhibet Xylandriana δήμιος. Non tantum hæc vox significat publicum sive popularem: sed etiam subitantive sumitur pro ministro publico, ut sunt lictores, carnifices & alii. Locus in hanc rem egregius est apud Dionem: Οὐ καὶ σκεῖνον μέγιον ὄν σὺ τῇ μοιδεφορᾷ ἐσπατόκτει, ἢ τὸ τῶ δημίου ἔργα ἐ σκευάσαι, ἐ ἐκαλύπτεσχαι ἐπιπονικέ. Hesychius: Δήμιος, ὁ τὰς καθαιρέσεις ἀναιρῶν, ἢ ὁ ὑπηρέτης τῶν βασιλέων. Ita quoque observat Eustathius, τὸ δήμιος post Homeri ætatem significasse δημόσιον κολαστὴν, ἢ τὸν ἀποδέσμιον, παρὰ τὸ σχεῖν, a faucibus constringendis. Etymologici Mag. Auctor: Δημόσιον· δημοσία βασανιστής, ἢ ὁ δήμιος.

[18] Καὶ δημοτήρ.] Poetis hoc comparativum in usu est: apud Apollonium in Argon δημότηραι γυναῖκες, sunt mulieres plebeiæ: & apud Aratum δημότερα ζήνωνα leges populares & civiles.

[19] Ἀλλ' ὡς οὐ τοῦ δημοκλεῖ τῷ.] Magnus Salmasius ad oram sui codicis hunc locum vitiatum censet, eumque hunc in modum restituit: Ἀλλ' ὡς ἐν τῷ Ἰθάκῃ, vel ἀλλ' ὡσεὶ τῷ Ἰθάκῃ. Alterutram lectionem recipiendam existimo, quia in præcedentibus de comparativo mentionem fecit.

[20] Παρεξ ἀγορεύομεν.] In omnibus libris hæ duæ voces in unam erant conflatæ transcriptorum incuria. Est hemistichium Homericum, quod superius integrum ex Iliad M in medium produximus.

[21] Δημοπείλητος.] Apud Pollucem hæc vox significat, peregrinum suffragio populi civitate donatum, ita enim ille lib. III: Οἱ δὲ δημοποιηταὶ ἐκάλει ἐκ δήμου τῶ κοινῶ

ποιημένος δημότης ἐξ ἑτέρας πόλεως εὐεργεσίας. A *in civitatem receptus.* Et composita, δημολάτης. Æschylus in Supplicibus:

καὶ σωθεὶς, δημηλατὴς Αἰχύλῳ· Ἱκέτισιν,

Ἄτιμον εἶναι ξυὶ φυγῇ [46] δημηλάτῃ,
ὁ τοῦτ' ἔδημε ἐλαθεῖς. καὶ δημιόπαλον, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν,

Ἐπίπαχε λείχας δημιόπαλ' ὁ βά- B
σκανος.

Infamem esse, & populi sententia in exilium actum.

Expulsus a populo. Et δημόπαλος *publicatus* apud Aristophanem in Equitibus:

Condimenta ligurivit publicata invidus.

ΔΗΡΑ [47], γῆς Ἰβηρίας· ἧς ὁ Σικανὸς ποταμός· οἱ οἰκήτορες, Δηραῖοι.

ΔΗΡΟΥΣΙΑΙ [48], ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος δ· Πέρσησι δὲ οἱ μὲν Πενθιάδαι, C οἱ δὲ Δηρούσιοι, οἱ δὲ Καρμάνιοι.

DERA, terræ Iberiæ oppidum, ubi Sicanus fluvius. Incolæ, Deræi.

DERUSIÆI, gens Persica, auctore Herodoto lib. 1. Persæ quidem sunt Penthiadæ, Derusiæi, Carmanii.

ΔΙΑ, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακὸς κτίσμα. β', [49] Θρᾴκης, καλεῖ τὴν Ἀθω. γ', [50] Εὐβοίας. δ', νῆσος ἡ πόλις Πελοποννήσου, πρὸς τῷ Σκύλλαιον. ε', Λυσιτανίας, πρὸς τῷ Ὠκεανόν. ς', D Ἰταλίας, πρὸς Ἄλπεσιν. ζ', Σκυθίας, πρὸς τῷ Φάσιδι. η', [51] Καρίας. θ', Βιθυνίας, πρὸς τῷ Πόντῳ. [52] εἰσὶ δὲ δ' νῆσοι Δῖαι λεγόμεναι. ε', ἡ Νάξος. β', ἡ πρὸς Μιλήτῳ. γ', ἡ πρὸς Σαρμοσσῷ. δ', [53] καὶ Κνωσσὸν Κρήτης. τὸ E ἐθνικὸν, Διεύς. καὶ τὸ ϑηλυκὸν, Δίας, [54] ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.

DIA, urbs Thessaliæ, ab Æaco condita. Secunda, Thraciæ juxta Athon. Tertia, Eubœæ. Quarta, insula & urbs Peloponnesi circa Scyllæum. Quinta, Lusitaniæ circa Oceanum. Sexta, Italiæ in Alpibus. Septima, Scythiæ. Nona, Bithyniæ juxta Pontum. Sunt item quatuor insulæ Diæ vocatæ. Prima, Naxus. Secunda, Mileto; tertia, Amorgo; quarta Cretæ Gnosso adjacet. Gentile, Diensis: fœmininum Dias: unde Athenienses Diades dicti sunt.

ΔΙΑΒΗΤΑΙ, [55] νῆσοι πρὸς Σύμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Διαβατεύς.

DIABETÆ, insulæ circa Symen. Gentile, Diabatæus.

ΔΙΑ-

τῶν κωμῶν πολλὰς πόρνας. Moschopulus πρὸ κτίδων: Δεμοστένης, ἐξὸν τῇ αὐτῇ φάσει, καὶ δι' ἕτερα πολίτης γενόμενον.

[46] Δημηλάτῃ.] In omnibus editis legitur malè δημολάτῃ, quod vidit doctissimus Stanlejus ad Æschylum. Nos itaque correximus, quamvis in nonnullis editionibus δημηλάτην inveniatur.

[47] Δηρᾶ, γῆς Ἰβηρίας.] Hanc Stephanus suo loco Ἰβηρίαν appellat ex Theopompo, & Festus Avienus *Iberam*, cujus versiculos emendavit Cl. Vossius ad Melam.

Ecastra Iberi insuque Pyrena jugum
Jus protulere, propter interitus mare
Late locati. Prima eorum civitas
Idera surgit

[48] Δηρουσίαι.] Tertia vocalis in medio vocis non reperitur in vulgatis Stephani libris: auctoritate librorum Herodoti eam adjeci, apud quem totus ille locus a nostro allegatus longe aliter legitur: Ἀ'λλοι δὲ Πέρσαι εἰσὶ ὧδε, Πασσαλώμιοι, Δαρσανιοὶ, Γερμάνιοι· ὅσοι μὲν πάντες ἀσπαρτίῃσι οἰκέουσι. Vel in Herodoto vel in Stephano fœdissimum latere ulcus, etiam pueri animadverterent, quod illis sanandum relinquimus, quibus MSS librorum copia suppetit.

[49] Θρᾴκης καλεῖ τὴν Ἄθω.] Verum ac genuinum hujus oppidi nomen est Δῖον, de quo ipse Stephanus ex Thucydide in illa voce: τρίτη Θρᾴκης πρὸς τῇ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης. Sed vicina vocum pronuntiatione & scripturæ deceptus, nunc Δῖον appellavit. Hujus etiam meminit Scylax cap. Macedoniæ: Τρισὶ πόλις Ἑλλὰς ἡ λιμένα· Δῖον Ἑλλὰς, Θύσις Ἑλλὰς, Κλεωνὰ Ἑλλὰς, Ἄθως ὄρος. Eundem urbis situm habemus apud Herodotum in Polymnia.

[50] Εὐβοίας.] Etiam in Eubœa fuit urbs Δῖον ad Cenæum promontorium, ut ipse perhibet Stephanus ex Strabone lib. x. Geographi verba apponam: Ἔστι δὲ τῇ Ὠρεᾷ τοῦτο, τὸν Κήναιον ἀκρωτήριον, ᾗ ὑπ' αὐτῇ τὸ Δῖον.

[51] Καρίας.] Hanc eandem existimo, quæ Mileto adjacet: nam Miletus Cariæ non ignobile oppidum est. sed lectionem vulgatam esse falsissimam, & in nostro referiendum ἡ πρὸς τῇ Μιλήτῳ mox probaturus sum. Hujus urbis Mileto vicinæ meminit Parthenius in Eroticis cap. XI cujus verba a Cl. Vossio emendata huc transferibam:

Βῆ σ' ἐπ' Ἴδραν Δίου φόβῳ ἰφθίμοιο Κούρου,
Καὶ Κεφάρης ὑλήεντος Ἐκαέρια ἰοῦ λοετρά,
Ἐσθ' ὅτι πηδαλίῳ τον ἰδὼν μετὰ κῦμα τιθεῖσαν.

[52] Εἰσὶ δ' νῆσοι Δῖαι λεγόμεναι· ά, ἡ Νάξος· β', ἡ πρὸς Μιλήτῳ· γ' πρὸς Σαρμοσσῷ &c.] Constanter sic legitur in libris calamo exaratis & editis, sed non sine fœdissimis erroribus; nam pro ὁ πρὸς Μιλήτῳ restituendum ἡ πρὸς τῇ Μίλῃ, & pro Σαρμοσσῷ Ἀμόργῃ, ut bene observavit Casaubonus in lectionibus Theocriticis. Harum emendationum fundamentum extat apud Scholiastam in Theocritum, cujus verba apponam: Θουκυδίδης δὲ ἀφιστάσας Ἀλκιβιάδου τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας οἴκαδε Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, καὶ δὲ Διονύσου βίαιον λαβὴν τὴν χρυσοπέδιλον, πάντα ἐπὶ αὐτὴν κηδεύσαντα. Πολλαὶ δὲ εἰσὶν αἱ τοιαῦται Δίαι καλούμεναι· ἥτε πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησὶν ἡμῖν συμβολικῶς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀριάδνου, ἡ μυθολογουμένη Νάξος· καὶ ἡ πρὸς Ἀμοργῷ, καὶ ἡ πρὸς Κῷ Χοιρεάτης, καὶ ἡ Πελοποννησία. Naxum Diam fuisse vocatam, præter Stephanum & hunc Scholiastam, etiam testatur Callimachus apud Etymologici Mag. Auctorem: Δία, ἡ Νάξος, ὅτου ἀστέρας καλεῖται· Ὁ μὴν Δίη ὡς ἀμφιφύτη· διὸ τὸ Διὸς γλυκὺς· διότι οὐ αὐτῆς ἐτράφη ὁ Ζεύς· Καλλίμαχος· οὐ Δίη, τὸ γὰρ ἴσως πολλαχοῦ ὕστερος Νάξος. Hæc de re etiam vide Theocritum Idyl. II, & Eustathium ad Homerum.

[53] Καὶ Κνωσσὸν Κρήτης.] Codex Vossianus, καὶ Γνωσσὸν Κρήτης. Sed res eodem redit. Huc referri debent verba Strabonis lib. x: Ἐ'στι δὲ μάκρος ἡ Θήρα ἀξιόπιστος ἀπὸ τῶν ἐξελιλυθότων ταύτην· κίμωνι δὲ καὶ Δίαν νῆσον τινὰ πρὸς Ἡρακλείᾳ τῇ Κνωσσίᾳ· διὸ καὶ ἡ Κρήτης οἱ ἐπιχώριοι τιμῶσιν.

[54] Ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.] Adducam testimonium Ephori, quod Stephanus hausit ex libro III in voce. Ἀθῆναι· Ἀ'σιοί δὲ γόνου παῖδες, Ἄλκων, ἡ Δίας, ἡ Ἀθῆνας· Ἀ'σιοὶ δὲ οἱ μὲν Δίας κάπους φασὶν, ὅτους λέγεται πεδιάδας ἀνόμασεν. Vide commentad illum locum, & nostrum in voce Δῖον, & Strabonem lib. x.

[55] Νῆσοι πρὸς Σύμῃ.] Numerum non addit noster, quem tamen invenies apud Plinium lib v cap. XXXI: *Et eodem tractu media inter Rhodum Gnidumque Syme.*

Cingitur

ΔΙΑΒΗ'ΤΗ [16], νῆσος δυσμικωτάτη Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. A

DIABETE, insula ad occidentem Sardiniæ & Corsicæ sita. Gentile, idem est.

ΔΙΑΔΟΧΟΙ πόλις Περσικὴ, ἀπόρρωι Κτησιφῶντος. [17] τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας, Διαδοχληνός.

DIADOCHI, urbs Persica non procul a Ctesiphonte. Gentile juxta formam regionis, Diadachenus.

ΔΙΑΚΡΕΙΑ, Φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ὤκει Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός οἱ δημόται, [18] Διακρεῖς. B

DIACRIA, tribus Attica, quam habitabat Pallas Pandionis filius. Tribules, Diacrienses.

ΔΙΑΝΕΙΣ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐρατοσθένης ἐν δ' Γαλατικῶν.

DIANES, gens Galatica, de qua Eratosthenes libro IV Galaticorum.

ΔΙΑΣ, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε. τὸ ἐθνικὸν, Διαδεύς. C

DIAS urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Gentile, Diadensis.

ΔΙΓΗΡΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Πολύβιος γ'.

DIGERI, gens Thracica, auctore Polybio libro XIII.

ΔΙΔΥΜΑ, ἀδέσπορος, [19] πόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. [20] εἰσὶ δὲ κρῆναι. εἰσὶ δὲ καὶ Θεσσαλίας. εἰσὶ δὲ [21] δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Διδυμεύς, ἢ Διδυμαῖος κλητικόν. εἰσὶ δὲ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς. D

DIDYMA, genere neutro locus & oraculum Mileti, Jovi & Apollini consecratum. Sunt quoque Thessaliæ fontes. Sunt item duæ parvæ insulæ propè Syrum. Gentile, Didymensis & Didymæus possessivum. Sunt item montes Laodiceæ vicini.

ΔΙΔΥΜΗ, μία τῶν Αἰόλου νήσων, [22] ἀπὸ τοῦ χώματος ὀνομασθεῖσα. ἔστι καὶ πόλις Λίβυσσα, ἡ πόλιτης Διδυμαῖος. ἔστι καὶ [23] κώμη Κιλικίας E

DIDYME, una ex Æoliis insulis, quæ a figura nomen accepit. Est & oppidum Libycum, cujus oppidanus Didymæus. Est quoque Ciliciæ pagus

---

Cingitur XXXVII mil. CCCCC. *Portus benigne prabet octo Præter hos circa Rhodum, Cyclopia, Teganon, Cordylusa, Diabeta quatuor.* Fortasse nomen accepere ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν, quod proficiscentes ad aliquem his insulis vicinum locum hac tranirent. Sic olim ille locus, ubi Demetrius primum de curru desenderat, posita ara, consecratus est, quam Demetrii Καθόδου nomine intigniebant, teste Plutarcho in ejus vita.

[16] Διαβῆτη.] Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. III & circa Sardiniam ponit: Νότου δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Σαρδοῦς Φιλτάτου τόπου· Νυμφαῖα νῆσος· Ἡ ἐρυθρὰ νῆσος· Διαβατὴ νῆσος· Γαιδάνιον νῆσος.

[17] Τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας.] Scilicet Διαδόχιτον, vel Διαδοχηνός, ut censet Salmasius in margine sui libri.

[18] Διακρεῖς.] Plutarch. dicuntur Διάκρεις, & Hesychio Διακρεῖς, & in Etymologico Magno Διακρεεῖς. Helvchii verba apponam: Διακρεῖς (ubi sine ratione vir doctus præfert Διάκρεις) ἢ μέρος Εὐβοίας τινὲς, ἀπὸ Διακρέως τινὸς, ἢ παρὰ τὸ Ἀκρίσιος, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου. Etiam testatur Etymologicus Mag. Auctor Euboeenses Διακρεῖς appellari, sed originem vocis deducit ἀπὸ τῆς Διακρέως, quam in quodam Euboeæ monte, inter se Vulcanus, Mercurius & Minerva, insti tuebant, integra verba transcribam, quia ad rem faciunt: ἐπὶ τῆς Εὐβοίας διενεχθέντων περὶ ἀλλήλων τῶν τῆς Ἥρας, ἢ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ, ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας ὑψηλοῦ, καλουμένου Διακρέως, ἐν ᾧ ἵδρυτο Ἥφαιστος ἐν Ἐρυθραῖς, ἢ ἐν ἄλλοις τισὶ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πόλεων· Ἀθηνᾶ δὲ βοῦν· κἀπὶ τῆς Διακρέως ἐκείνου τοῦ ὄρους. Θαυμάσαι γὰρ ἔφησαν ἐκεῖνοι τὴν ἀρετὴν τῆς θεοῦ, τοῦτ' ἔστι, τὸ εὐβουλον

κίας Διδυμαῖον, ὀξυτόνως. Ἀρτεμίδωρος δὲ A pagus Didyme, cum accentu in ultima. Artemidorus vero binas parvas insulas Didyma recenser.
ἦ [64] δύο νησία Δίδυμα φησί.

ΔΙΔΥΜΟΝ, τεῖχος, [65] πόλις Καρίας. οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

DIDYMONTICHOS, oppidum Cariæ, cujus oppidani Didymotichitæ.

ΔΙΖΗΡΟΣ [66], τόπος Ἰλλυριδος. Λυκόφρων,

DIZERUS, fluvius Illyrici. Lycophron: B

Οἳ περὶς βαθεῖ νάουσαν Διζηρὸς [67] πόρῳ.

Qui juxta profundum Dizeri flumen habitarunt.

ἴσως ἀπὸ τοῦ διζεσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομάσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Διζήριος, καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἄλωρος Ἀλωρίτης.

Fortassis a διζεσθαι, id est, quærendo Medeam nomen habet. Gentile, Dizerius, & Dizerites, uti Alorus Alorites.

ΔΙΚΑΙΑ, [68] πόλις Θράκης, ἀπὸ Δικαίου τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ. ἔστι δὲ [69] ἐπίκλησις ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ, Ἰώνων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιοπολίτης. [70] ἐν δὲ τῷ τύπῳ, Δικαῖος, καὶ Δικαιεύς. ἡ αὐτὴ δὲ Δικαιάρχεια, καὶ Ποτιόλοι. C

DICÆA, urbs Thraciæ, a Dicæo Neptuni F. sic dicta. Est & alia in Tyrrhenico sinu, Jonum colonia. Gentile, Dicæopolita. Si vero formam desideres, Dicæus, & Diceensis. Eadem hæc dicta est Dicæarchia & Puteoli

ΔΙΚΑΙΑΡΧΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. D πρώτην δὲ φασι κεκλῆσθαι Ποτιόλους, ἐν ᾗ τὸ συμπόσιον ὁ Ἡρῳδιανὸς ἐγραψε. πότερα δὴ, τὰ φρέατα καλεῖσι Ῥωμαῖοι, ὀλίρε δὲ τὸ ὄζειν· δυσώδη γὰρ τὰ φρέατα ἔχει. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιαρχεὺς ἐδέ. ἔστι δὲ Δικαιαρχέπης, E ὡς Ζελείτης.

DICÆARCHIA, urbs Italiæ. Eandem quoque perhibent dictam esse Puteolos, ubi Herodianus Symposium conscripsit. Puteos vero Romani φρέατα appellant, & olere τὸ ὄζειν. Habet enim puteos male olentes. Gentile oportebat esse Dicæarcheus; verum reperitur quoque Dicæarcheites uti Zeleites.

ΔΙΚΤΗ, ὄρος Κρήτης· [71] Καλλίμαχος, Ἑκάλῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δικτῶος καὶ Δικτῶα.

DICTE, mons Cretæ, de quo Callimachus in Hecale. Gentile, Dictæus & Dictia.

ΔΙΝΔΡΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, [72] Δινδρυμαῖος. F

DINDRYME, urbs Macedoniæ. Gentile, Dindrymæus.

ΔΙΝΔΥΜΑ [73], ὄρη τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμεὺς ἡ Ῥέα. ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος· καὶ τὴν θεὸν Δινδυμεύνην· ὅτι καὶ Δινδυ-

DINDYMA, montes Troadis, unde Rhea Dindymena dicitur. Loci incola, Dindymenæus. Et Deam Dindymenam. Reperitur enim & Dindy-

sius hunc locum esse depravatum, dubitans tamen quid reponeret: modo rescribendum censet τῷ Θρᾳκίῳ κόλπῳ: modo totum locum ita constituit: Ἔστι δὲ κώμη Κιλικίας Διδυμὰ, ὀξυτόνως. De qua lectione non est ambigendum. In hunc pagum Pompejus Magnus pyratas Isauricos deduxit, tunc temporis incolis egentem, ut testatur Strabo lib. XIV: Τὰν δὲ Θερμηδησσὸν ἀνῃρήκασι τὰ τῶν λῃστῶν, τὰς μὲ κατασκαψάντων εἰς Σόλας, ἃ ἐστὶν Πομπήϊόπολις ἀπόκωμα· τὰς δ' εἰς Διδυμοῦν λῃστοδήσαντας, ἃν νυνὶ Ῥωμαίων λαπίδια νέμεται. Casaubonus pro Διδυμοῦν restituit Δύμην urbem Achaicam, cum hic sine dubio legendum sit Διδυμοῦν, quod proxime accedit ad scriptam lectionem Δυμοῦν, quam Casaub. in MSS invenit.

[64] Δύο νησία Δίδυμα.] Fortassis eædem sunt insulæ, de quibus præcedenti sectione sic inquit: εἰσὶ δὲ δύο νησίδια ἀπὸ τῆς Σκύρου. Ovidius lib. VII Metamorph.

At non Oliaros Didymenque & Tenos & Andros

[65] Πόλις Καρίας.] Etiam Suidas, forte ex nostro, Cariæ adscribit. Circa Mysiam ponit Polybius lib. V. Ejusdem nominis est oppidum in promontorio Thraciæ circa Hebrum, de quo Cantacuzenus pag. 85 & alii.

[66] Διζηρὸς, πόλεως.] In libris MSS & editis legitur πόλις, quod aperte mendosum est, ipso Lycophronis testimonio, quod citat; ad cujus locum sic scribit Scholiastes: Διζηρὸς, πόλεως Θετταλίας Πελασγικῆς πόλεως ἢ ὑπὸ Κάλχαντος κτισθείσης.

[67] Πόρῳ.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent πόρῳ, ut & lib. MSS.

[68] Πόλις Θράκης.] Hujus situm satis accurate describit Scylax: Ἐπέκεινα δὲ πόλιν, ἥτις ἐξηκοντόμυλον. Νεάπολις πρῶτα τούτων, Δάτου πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ᾤκισεν Καλλίστρατος Ἀθηναῖος, καὶ ποταμὸς Νέστος, Ἀβδηρα πόλις, Κύδηλος ποταμὸς. Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρώνεια. Vide præterea Herodot. lib. & Antonini Itinerarium pag. 486. Et Plinium lib IV cap. XI.

[69] Ἐπίκλησις τοῦ Τυρρηνικοῦ κόλπου.] Existimat Ortelius forte rescribendum ἐν τῷ Τορωναίῳ, & sinum hunc cum Thermeo eundem statuit. Imo hoc non videtur a Plinii sententia alienum, sic enim ille lib. IV cap. X: *In Thermaico sinu oppida, Dicæa, Pydna, Derrha, Scione, promontorium Canastræum.* Sed quid facias verbis sequentibus, ubi noster inquit, Ἡ αὐτὴ δὲ καλεῖται Δικαιάρχεια καὶ Ποτίολοι? Hæc profecto talia sunt, ut referri nequeant ad oppidum in Thermeo vel Thermaico sino situm. Quare vereor, ne hic locus a sua serie sit divulsus, & gravius laboret, quam ut aliquis eum viribus ingenii pristinæ sanitati restituat.

[70] Ἐν δὲ τῷ τύπῳ Θίλις, Δικαῖος.] Libri calamo exarati auctiores sunt, quam hactenus editi, a quibus abest vox Θίλις, quam etiam Salmasius hic interserendam judicabat. Sed in Vossiano male legebatur: ἐν δὲ τῷ τύπῳ Θίλις ἄλλως, Δικαῖος.

[71] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Ita hunc locum supplevimus: in editis enim duntaxat prima posterioris vocabuli littera reperiebatur.

[72] Δινδρυμαῖος.] Apud Goltzium conspicitur numisma cum inscriptione ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ.

[73] Δίνδυμα, ὄρη τῆς Τρωάδος.] Aliis scriptoribus ut plurimum numero singulari effertur. Strabo lib. XII: Ἐπὶ δὲ τῷ ὑπερκειμένῳ τῆς πόλεως, τῷ Δινδύμῳ, ἀφ' οὗ ὁ Δινδυμεύς. Nomen inde accepit, ut testatur Philostephanus apud Scholiast. Apoll. quod is fissus in duo cacumina surgat, ita enim ille ad lib. I: Δίνδυμον ὄρος ἐστὶ Κυζίκου, ἐοικὸς τοῖς Ῥίοις, διῃρημένον εἰς δύο κατὰ τὸ διδύμους φασὶν αὐτοὺς, οὓς φησι Φιλοστέφανος, ὕστερον συνελθεῖν. Hinc matrem Deorum Dindymenen appellabant, auctore Hesychio, cujus verba sic legenda: Δινδυμηνὴν, μητέρα θεῶν, ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Lepidissima sane hujus nominis origo, petita ex

Δινδυμλώδης, ἡ Δινδυμλικὴ, ἡ Δινδύμιος, A
[74] ἡ Δινδυμία· ἐκ τόπου Δινδυμόθεν.

Dindymenus & Dindymena, & Dindymius & Dindymia. Hinc adverbium de loco Δινδυμόθεν.

ΔΙΟΒΟΥ΄ΛΙΟΝ, πολίχνιον πλησίον Πόντου. τὸ ἐθνικὸν, Διοβουλιώς, ὡς τὰ τῶν φρυγῶν πόλεων ἐθνικά.

DIOBULIUM, oppidulum prope Pontum. Gentile, Diobulienſis, quemadmodum Phrygum gentilia formari ſolent.

ΔΙΟ΄ΜΕΙΑ, ἡ δευτέρα, δῆμος τῆς Αἰ- B γηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Διομεάς. Ἡ ἐρα- κλῆς δὲ πιξενωθεὶς παρὰ Κολύττῳ, ἠγάσθη Διόμειαν τὴν αὐτοῦ, ἣ ἐποίησε *

DIOMEIA, genere neutro, populus Ægeidis tribus. Popularis, Diomeienſis. Herculeſ enim hoſpitio exceptus a Colytto, filium ejus Diomum adamavit. *

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους. ἢ νῆσος ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἡρωϊκοὶ C χρόνοις μεταπεμφθέντες, καὶ εἰς τὰς κόλπους δύοντες. [75] ὅς φασιν ὅτι τοὺς ἑταίρους Διομή- δους σκιὰς ὄρνισιν μεταχημαλαβεῖν. [76] ἔστι δὲ πόλις Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρίππης. τὸ ἐθνικὸν, Διομηδιεύς. ἀμείνων ὁ Διομήδιος. D

DIOMEDEA, urbs Dauniorum a Diomede condita. Et inſula Diomedea, in qua manſueti erodii advolantes & ſinum ſubeuntes. Perhibent enim ibi Diomedis ſocios in avium naturam fuiſſe transformatos. Eſt item locus Diomedea prope Argyrippam. Gentile, Diomedenſis, ſed Diomedius melius eſt.

ΔΙΟΝ[77], πόλις Εὐβοίας, πρὸς τὸ Κήναιον. [78] Ὅμηρος,

DION, urbs Eubœæ, circa Cenæum promontorium de qua Homerus,

Cerinthum maritimum, & Dion excelſum oppidulum.

ἠδὲ Κηρινθὸν τ' ἐφαλον, Δίον τ' αἰπὺ πτολίεθρον.

ἔστι καὶ [79] Μακεδονίας, ἔνθα τὸ Ὀλυμπικὸν E ἀγώνα ἐτέλουν. τὸ ἐθνικὸν, Διώς. Παυσανίας δ' [80] Διασὰς φησὶ Μακεδόνων μὲν ὁ τύπος Ὀ- ρεστικὸς, Λυγκιστικὸν γ', Θρᾴκης, [81] πρὸς τῷ Ἄθῳ. ὡς Θουκυδίδης. δ', Θεσσαλίας. ε', Πισιδίας. ς', Ἰταλίας. ζ', καὶ ἕβδομος Συρίας, κτίσμα Ἀλε- F ξάνδρου, [82] ἡ δὲ Πέλλα· ἧς τὸ ὕδωρ νοσηρόν. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Διλώος, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα· [83] Νᾶμα τὸ Διλιώον, γλυκερὸν πόμα, τὸν μὲν πίνοις, Παύσῃ μὲν δίψης, οὐδὲν δὲ βιότου. G τὸ κληϊκὸν, Διακός. καὶ τὸ θηλυκὸν, Διὰς, ὡς

Est quoque Macedoniæ, ubi Olympiacum certamen celebrant. Gentile, Dienſis. Pauſanias vero Diaſtas inquit. Eſt enim Macedonum forma, Oreſtæ, Lynciſtæ. Tertia Thraciæ circa Atho, teſte Thucydide. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Piſidiæ. Sexta, Italiæ. Septima, cavæ Syriæ ab Alexandro condita, quæ & Pella dicitur, cujus aqua morbos parit. Gentile, Dienus, uti manifeſtum eſt ex epigrammate:

Rivus Dienus gratum præbet potum, ſi quis biberit
Sitire deſinet, ſed illico etiam vivere.

Poſſeſſivum, Diacus, & genere fœminino Dias, quem-

---

tin ex Oro Grammatico inſigni, invenitur apud Etymologici Mag. Auct. cam deducentem παρὰ τὸν δίνησι τὸν ἄνεμον· ἢ παρὰ τὸ δίνημι, a motu illo quo agitantur numine afflati, ἀφ' οὗ καὶ δῖνος ἐρέσσειν θοὴν κατὰ πόντον ἐταίρους. Deinde concinnit Philoſtephani ſententiæ, & λοιμὸν δὲ τοῖς δύο ἀνεμοῖσι deducit. Deinde aliam fabulam addit, nempe Auram, quam viriaverat Bacchus, hinc montem adſcendiſſe, & ibi διδύμῳ gemellos peperiſſe, οἱ δὲ ἐκάλεσαν τὸν ὄρος Διώνυσον.

[74] Καὶ Δινδυμία.] Eſt hæc vox apud Apoll. Rhod. lib. I. Μοῦσα Δινδυμίη πολυτρόπιδος ἐγκελέυσης.

[75] Οἳς φασι.] Exigua mutatione hunc locum ita conſtituerem: Καὶ οἷς τοὺς κρατῆρας δύοντες, οἳς φασιν.

[76] Ἔστι δὲ πόλις Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρίππης.] Ex libris MSS vocem πόλις revocavimus, & ultimam vocem, cujus cimidia pars ſolummodo conſpiciebatur in omnibus editis integram addidi. De ſitu hujus loci lege Cluverium.

[77] Δίον, πόλις Εὐβοίας.] Vide quæ de hac civitate ſuperius ſcripſerim.

[78] Ὅμηρος.] Eum vide Iliad. B.

[79] Μακεδονίας.] Sita erat hæc urbs ſub Olympo Macedoniæ monte, Theſſaliam verſus, teſte Thucyd. lib. IV. Οἱ δὲ Περραιβοὶ, αὐτῶν ἐκλιπόντων τὴν Θεσσαλίαν, κατῳκίσθησαν ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ τῷ ἐπὶ Θεσσαλίας, ὁ ὑπὲρ τῆς Ὀλύμπης Μακεδονίας πόλεως μέγα κτίσμα.

[80] Διασὰς.] Apud Pauſaniam in Bœoticis occurrit hæc vox: ſed in editis iſtius auctoris hodie Διάτας repræſentatur, quod non eſt præferendum.

[81] Πρὸς τῷ Ἄθῳ.] Hanc Stephanus ſupra *Diam* appellavit. Apud Thucydidem Δῖον reperitur lib. IV. uti hic bene citavit.

[82] Ἡ δὲ Πέλλα.] Contra omnium ſcriptorum fidem Stephanus Dium & Pellam eandem civitatem exiſtimat. Contrarium liquet ex Plin. l. v cap. XVIII cujus verba ad vocem Γαγγαι produximus. Etiam Ptolemæus Δῖον & Πέλλαν ſeparatim recenſet lib. v, ut & Joſephus lib. XIV Antiq. Jud. Καὶ Γάβαρα μὲν μικρὸν ὑπεκστῆναι κελεύσασα φεύγει Δημοκλέα χωλεμόλῳ τῷ Γαδαρῶν ἀπολοθήσειν ἰοῦσα· πρὸς δὲ λοιπὸς Γ πατοι, καὶ Σκυθόπολιν, καὶ Πέλλαν καὶ Δῖον &c. τῶν δυκήτεσιν ἀπέδυσε. Hinc eſt quod vulgatam Stephani ſcripturam amplecti nequeam, & præterendum judicem, quod Salmaſius in Palatino invenit: κτίσμα Ἀλεξάνδρου Πέλλα, quaſi Dium binos conditores habuiſſet.

[83] Ἐθνικὸν Διλωΐς.] Goltzius luſtravit nummum cum inſcriptione ΔΕΙΗΝΩΝ, quæ fortaſſis ad hanc urbem eſt referenda. Peſſimo errore Euſtathius illud gentile deduxit ab Eubœica civitate, cujus verba, quia ex noſtro transcripta fatetur, hic ſubjungam, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 280: Κεῖται δὲ φασι τὸ Δῖον τοῦτο ὡς τὸ Κλεῶναι τῆς Εὐβοίας ἀκρωτήριον· πολίτης αὐτῆς Διλωΐς· ἐξ οὗ δὲ Μακεδονικὸν φασὶ Δῖον, ἴσῃς ἐξ Ὀλυμπικοῦς ὡρῶν ἐτιλεῖν. Καὶ ἄλλοι δὲ πόλεις τινὰ ἔχουσι τοιαύτην, ὧν ἐστὶ καὶ Ἐθνικὸν γράμμα, ὡς τὸ ὕδωρ νοσηρόν. Deinde etiam addit idem Epigramma, & quæ ſequuntur hac ſectione apud noſtrum.

[84] Ἢ, δίψα πίνῃς.] Libri editi & MSS exhibent δίψῃ πίνῃς, quod auctoritate Euſtathii mutavimus, qui idem Epigram-

ὡς δηλᾶσιν αἵγε πρὸς πώτλω ἦσαν [87] Διάδες, Α Α'θήνω καλέμεναι. οἱ πολῖται, Α'θηναῖοι.

quemadmodum liquet ex illis, quæ Diades Athenæ appellabantur. Oppidani, Athenaïtæ.

ΔΙΟΝΥ'ΣΙΑ, πόλις Γ'αλίας. ἔστι καὶ Διονυσιάς. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσιάδης, ὡς Δημητριὰς Δημητριάδης.

DIONYSIA, urbs Italiæ: reperitur etiam Dionysias. Gentile, Dionysiensis, uti Demetrias Demetriensis.

ΔΙΟΝΥ'ΣΟΥ πόλις, ἐν τῷ Πόντῳ, [88] ἡ Β πρότερον Κρηνοὶ, [89] ἀπὸ τοῦ ὑδάτων καθάρροής. Διονυσιακὴ δὲ πρωτεύουσα ὕστερον ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς τιμῆς ἀγάλματος, ὅτως ἐκλήθη. [88] εἰσὶ δὲ Κρηνοὶ χωρίον πρὸς δύσιν [89] τῆς ἐχούσης τὰ βασιλέα πόλεως. β', [90] φρυγίας, C κλίσμα Α'τάλου καὶ Εὐμένους, ξόανον διρόνων Διονύσου πρὸς τοὺς τόπους. γ', τῆς [91] Γ'νδικῆς. δ', [92] Λιβύης. ε, Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσοπολίτης.

DIONYSOPOLIS, in Ponto sita, prius Cruni appellabatur ab aquis salientibus. Verum deinde Bacchi statua ibidem e mari appulsa, eo nomine insignita est. Sunt vero & Cruni regiuncula, in cujus urbe rex degere solet. Secunda, Phrygiæ ab Attalo & Eumene condita, circa illa loca Bacchi simulacrum invenientes. Tertia, Indiæ. Quarta, Libyæ. Quinta, Thraciæ. Gentile, Dionysopolita.

ΔΙΟ'ΠΗ, πόλις Α'ρκαδίας, ὡς Φερεκύδης. τὸ ἐθνικὸν, Διοπεύς, ἡ Διοπίτης, ὡς Σινωπίτης. D

DIOPE, urbs Arcadiæ, de quo Pherecydes. Gentile, Diopensis, sive Diopites, uti Sinopites.

ΔΙΟ Σ ἱερὸν, πολίχνιον Γ'ωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. τὸ ἐθνικὸν, [93] Διοσιερίτης, ὡς Φλεγύας [94] ἐν πρώτῃ Ο'λυμπιάδι. E

DIOSHIERON, oppidulum Joniæ. Lebedum inter & Colophonem. Gentile, Dioshierites, auctore Phlegonte in I Olympiade.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΑ'Σ, μία τῶν Λιβύης λιβυκῶν νήσων. ὁ νησιώτης, Διοσκουρίτης. ἔστι δὲ [95] ἑτέρα πρὸς τῷ Πόντῳ, ἥ τις Σεβαστόπολις καλεῖται. καὶ πρότερον ἦν Λία. σκιλήσκετρ, ὡς Νικάνωρ. ὁ πολίτης, Διοσκουρεύς. ἔστι δὲ F ἐν τῇ Ε'ρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διοσκορίδη.

DIOSCURIAS, una ex Leucis insulis Libyæ, cujus insulanus, Dioscurita. Est item alia urbs circa Pontum, quæ nunc nominatur Sebastopolis. Prioribus vero temporibus Æa dicta fuit, uti Nicanor perhibet. Civis dicitur, Dioscurienſis. Est quoque in mari rubro insula Dioscoridis.

ΔΙΟΣΚΟΥ'ΡΩΝ, κώμη Λιβύης, ἐν ᾗ τὰ Πάρια ὠκοδόμησαν, ἥρπασαν τὰ Ε'λένης [96] οἱ Διόσκουροι ὠκησαν. ὁ κωμήτης, Διοσκορωκω-

DIOSCURÔN, pagus Libyæ, in quo habitarunt Dioscuri, qui Paridem persequentes Helenam rapuerunt. Paganus, Dioscuroco-

Epigramma apud noſtrum hunc in modum legebat, ut edi curavimus.

[87] Διάδες Α'θῆναι.] Vide noſtrum in voce Α'θῆναι & Δία, nec non commentariis ad illa loca.

[88] Ἡ πρότερον Κρηνοί.] Quæcunque hic de Dionyſopoli perhibentur, verbotenus ferme leguntur in Periplo Ponti Euxini a Cl. Voſſio edito, verba addam, ut inde etiam ſitus cognoſcatur: Α'πὸ δὲ Βυζαντίου εἰς Διονυσόπολιν σταδίους π', μίλια ι, χ. σ'. Αὕτη ἡ Διονυσόπολις πρότερον ὠνομάζετο Κρηνοί, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ὑδάτων ἐκρύσεις. Ἐπῆρε δὲ μείωσιν μικρὰν Μαθόπολις· ὕστερον δὲ Διονυσιακὴ ἀγάλματος Θεσπεσίου ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς τιμῆς, Διονυσόπολις κληθῆναι. Vide virum eruditiſſimum ad illa verba, probantem Stephani verba, ut & illa Periplo ex Scymno Chio eſſe deſumpta: nam revera duo ſunt ſenarii, quæ apud noſtrum ſequuntur:

Διονυσιακὴ δὲ πρωτεύουσα ὕστερον
Ἐκ τῆς θαλάσσης τῆς τιμῆς ἀγάλματος.

Mela lib. II cap. II Crunos diſtinguit a Dionyſopoli: portus enim Dionyſopolitarum proprie Κρηνοὶ vocabatur, ut etiam vult Cl. Voſſius, aberatque aliquantum ab urbe: *Fuit hic Bizone, motu terræ intercidit. Eſt portus Crunos: urbes Dionyſopolis, Odeſſos, Meſembria &c.* Plinius tamen lib. IV cap. XI non diſtinguit: *Nunc habet Dionyſopolim, Crunos antea dictam.*

[89] Ἀπὸ τῶν ὑδάτων καθάρροής.] Supra in Fragm. Periplı Ponti Eux. Ἀπὸ τῆς τῶν ὑδάτων ἐκρύσεως. Eſt enim Κρηνὸς caput & origo fontis, & rivorum ſcatebra. Heſychius: Κρηνοί, πηγαὶ, ἐχεῖσι ὑδάτων ἀκόλουθα.

[90] Εἰσὶ δὲ Κρηνοί.] Chartaceus Voſſianus: εἰσὶ δὲ Κρηνοὶ.

[91] Τῆς ἐχούσης τὰ βασιλέα.] MSS Palatini: Ἐχούσης τὰς βασιλίδας πόλεως.

[92] Φρυγίας.] Civium hujus urbis videtur meminiſſe Plinius lib. V cap. XXIX: *Ex hoc conventu decem nominare Metropolitas, Dionyſopolitas, Euphorbenos.* Vide præterea Ciceronem ad Q. Fratrem.

[93] Γ'νδικῆς.] Hæc Ptolemæo Nagara dicitur, & intra Gangem ponitur; exiſtimantque alii eſſe Nyſſam, de qua Plinius, Diod. Sicul. & Arrianus.

[94] Διόσκους.] Hanc, quaſi loco motam, nemo unus bis invenire poteſt, uti perhibet Euſtathius ad Odyſſ. K pag. 1644. Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν Λινύλου ἕτεροι περιηγηταί.) Διονύσου πόλιν εἶναι, ὡς ἔστι σὺν ἄλλοις ἐξηγεῖται, ὃς μαθητὴς Φίλωνος.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Διοσκούρης.] Exiſtimat Cl. Spanhemius hinc minus recte formari Διοσκούρης & apud Plinium lib. V cap. XXIX Dioſcheritæ: adducit enim ex regia Gallorum Graza nummum Getæ cum hac inſcriptione ΔΙΟCΕΡΙΤΩΝ.

[96] Ἐν ᾗ ὕστερον Ο'λυμπιάδι.] Variis modis allegatur hic Phlegontis liber, aliquando ἐν ὕστερον ὀλυμπιάδων, nonnunquam vero ἐν ὕστερον ὀλυμπιάδι. Sed alias de libri materia diximus.

[97] Ἐτέρα δὲ πρὸς τῷ Πόντῳ.] Ad intimum Ponti receſſum ſita eſt. De conditoribus ſic ſcribit Solinus: *Colchorum urbem Dioſcoriadem, Amphitus & Cercius auriga Caſtoris & Pollucis condiderunt, a quibus Heniochorum gens exorta eſt.* Hanc a Caſtore & Polluce conditam tradit Mela: *In Heniochorum ſinibus, Dioſcurias, a Caſtore & Polluce, Pontum cum Jaſone ingreſſi.* Strabo lib. XI aurigas eorum nominat *Rhecam* & *Amphiſtratum*. Juſtinus lib. XLII *Frudium* & *Amphiſtratum*. Plinius lib. VI cap. V *Amphitum* & *Telchium*. Adeo ut mirabilis apud antiquos in hiſce nominibus luſus & variatio inveniatur. Hoc tamen obiter admonendum, Plinium Dioſcuriadem diſtinguere a Sebaſtopoli, uti loco citato videre eſt.

[98] Οἱ Διόσκουροι.] Ita ſupplevimus hunc locum ope codicum

μεγαλοκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης· 97 ἐκ δύο κωμῶν ἐν Θηβαΐδι.

rocometa, uti Megalocometa. Derivativum est ex duabus vocibus conflatum.

Δ Ι Ο Σ 98 πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη 99 Ἑκατόμπυλος, ἤτοι ἡ Ὀσίριδος ἐξ Ἴσιδος. περὶ ἧς ἔστιν Περσῶν ἀφαιρεθῆναι φησι Κάτων,1 ὅτι μυρίας τριακοσίας κώμας εἶχε καὶ τριακοντα, ἀνθρώπων ἦν μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρκρῶν ἦν πασῶν μεμετρημένων τριακοσίων ἑξηκοσίων, ἰχνῶν ἦν 2 πύλας ἑξακοσημένας, πυγαίσια ἑκάτερα τὸ μῆκος. ἐστὶ ἦν καὶ ἄλλαι 3 μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλεις, ὧν ἐν τῇ μιᾷ πλησιάζουσι τοῖς ἱερογλύφοις, ἐν ἄντροις καὶ φρέασι σίζοντες, 4 μηδὲ τῷ πόσῳ ἡδόμενοι, μηδ' εἰ σφόδρα λέγοιντο. ς', Δυδίας. ζ', 7 Παλαιστίνης. ὁ δ' ἕκτος, Λυδίας. ἑβδόμη, Παλαιστίνης. ὀγδόη, Φοινίκης. ἐνάτη, Κοίλης Συρίας. δεκάτη, Ἀσσυρίας. ἑνδεκάτη, Μηδίας. δωδεκάτη, Ἀραβίας. τρισκαιδεκάτη, Ἰουδαίας. τεσσαρεσκαιδεκάτη, Ἀραβίας. πεντεκαιδεκάτη, Ἰουδαίας. ἑκκαιδεκάτη, Ἀραβίας. ἑπτακαιδεκάτη, Ἰουδαίας. ὀκτωκαιδεκάτη, Ἀραβίας. ἐννεακαιδεκάτη, Ἰουδαίας. εἰκοστή, Ἀραβίας. εἰκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. εἰκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. εἰκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. εἰκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. εἰκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. εἰκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. εἰκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. εἰκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. εἰκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τριακοστή, Ἀραβίας. τριακοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τριακοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τριακοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τριακοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τριακοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τριακοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τριακοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τριακοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τριακοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τεσσαρακοστή, Ἀραβίας. τεσσαρακοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τεσσαρακοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τεσσαρακοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τεσσαρακοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τεσσαρακοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τεσσαρακοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τεσσαρακοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τεσσαρακοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τεσσαρακοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντηκοστή, Ἀραβίας. πεντηκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντηκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντηκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντηκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντηκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντηκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντηκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντηκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντηκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξηκοστή, Ἀραβίας. ἑξηκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξηκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξηκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξηκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξηκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξηκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξηκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξηκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξηκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑβδομηκοστή, Ἀραβίας. ἑβδομηκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑβδομηκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑβδομηκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑβδομηκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑβδομηκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑβδομηκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑβδομηκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑβδομηκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑβδομηκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀγδοηκοστή, Ἀραβίας. ὀγδοηκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀγδοηκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀγδοηκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀγδοηκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀγδοηκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀγδοηκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀγδοηκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀγδοηκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀγδοηκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἐνενηκοστή, Ἀραβίας. ἐνενηκοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἐνενηκοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἐνενηκοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἐνενηκοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἐνενηκοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἐνενηκοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἐνενηκοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἐνενηκοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἐνενηκοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑκατοστή, Ἀραβίας. ἑκατοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑκατοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑκατοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑκατοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑκατοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑκατοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑκατοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑκατοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑκατοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. διακοσιοστή, Ἀραβίας. διακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. διακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. διακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. διακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. διακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. διακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. διακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. διακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. διακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τριακοσιοστή, Ἀραβίας. τριακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τριακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τριακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τριακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τριακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τριακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τριακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τριακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τριακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιοστή, Ἀραβίας. τετρακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τετρακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τετρακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τετρακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τετρακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τετρακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιοστή, Ἀραβίας. πεντακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιοστή, Ἀραβίας. ἑξακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιοστή, Ἀραβίας. ἑπτακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑπτακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιοστή, Ἀραβίας. ὀκτακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀκτακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιοστή, Ἀραβίας. ἐνακοσιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἐνακοσιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἐνακοσιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἐνακοσιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἐνακοσιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. χιλιοστή, Ἀραβίας. χιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. χιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. χιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. χιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. χιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. χιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. χιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. χιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. χιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. δισχιλιοστή, Ἀραβίας. δισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. δισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. δισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. δισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. δισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. δισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. δισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. δισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. δισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιοστή, Ἀραβίας. τρισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τρισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τρισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τρισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τρισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τρισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιοστή, Ἀραβίας. τετρακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τετρακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιοστή, Ἀραβίας. πεντακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιοστή, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιοστή, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιοστή, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἐνακισχιλιοστή, Ἀραβίας. ἐνακισχιλιοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἐνακισχιλιοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἐνακισχιλιοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἐνακισχιλιοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἐνακισχιλιοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἐνακισχιλιοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἐνακισχιλιοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἐνακισχιλιοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἐνακισχιλιοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. δισμυριοστή, Ἀραβίας. δισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. δισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. δισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. δισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. δισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. δισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. δισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. δισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. δισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τρισμυριοστή, Ἀραβίας. τρισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τρισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τρισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τρισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τρισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τρισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τρισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τρισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τρισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τετρακισμυριοστή, Ἀραβίας. τετρακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τετρακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τετρακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τετρακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τετρακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τετρακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τετρακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τετρακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τετρακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντακισμυριοστή, Ἀραβίας. πεντακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξακισμυριοστή, Ἀραβίας. ἑξακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισμυριοστή, Ἀραβίας. ἑπτακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑπτακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑπτακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑπτακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑπτακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑπτακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισμυριοστή, Ἀραβίας. ὀκτακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀκτακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀκτακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀκτακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀκτακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀκτακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἐνακισμυριοστή, Ἀραβίας. ἐνακισμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἐνακισμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἐνακισμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἐνακισμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἐνακισμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἐνακισμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἐνακισμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἐνακισμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἐνακισμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑκατομμυριοστή, Ἀραβίας. ἑκατομμυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑκατομμυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑκατομμυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑκατομμυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑκατομμυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑκατομμυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑκατομμυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑκατομμυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑκατομμυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. διακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. διακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. διακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. διακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. διακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. διακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. διακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. διακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. διακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. διακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τριακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. τριακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τριακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τριακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τριακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τριακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τριακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τριακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τριακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τριακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. τετρακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τετρακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τετρακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τετρακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τετρακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τετρακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τετρακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. πεντακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. ἑξακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑπτακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀκτακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιομυριοστή, Ἀραβίας. ἐνακοσιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἐνακοσιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἐνακοσιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἐνακοσιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἐνακοσιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἐνακοσιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. χιλιομυριοστή, Ἀραβίας. χιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. χιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. χιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. χιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. χιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. χιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. χιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. χιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. χιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. δισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. δισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. δισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. δισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. δισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. δισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. δισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. δισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. δισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. δισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. τρισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τρισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τρισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τρισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τρισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τρισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τρισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. τετρακισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. πεντακισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑξακισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ἑπτακισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιομυριοστή, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ πρώτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ δευτέρα, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ τρίτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ τετάρτη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ πέμπτη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ ἕκτη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ ἑβδόμη, Ἰουδαίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ ὀγδόη, Ἀραβίας. ὀκτακισχιλιομυριοστὴ ἐνάτη,

πολίτης, [8] Διοσπολίτης.

ΔΙΟΧΙΤΗΣ, κώμη Αἰγύπτου, [9] ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, Διοχίτης.

ΔΙΠΑΙΑ, [10] πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, Διπαεύς. ἀλλὰ Δίπαια ἡ πόλις ἔτω.

ΔΙΡΦΥΣ [11], ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. τὸ ἐθνικὸν, Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται.

ΔΙΣΟΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΙΦΡΟΙ, πόλις Φοινίκων. τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμον.

ΔΙΩΝΙΑ, πόλις, ἣν καταλέγει τῆς Κυπρίας πόλεσι Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτην φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Διωνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΔΟΒΗΡΟΣ [12], πόλις Παιονίας. [13] οἱ πολῖται, Δόβηρες.

ΔΟΙΑΝΤΟΣ [14] πεδίον Φρυγίας. Ἀκμονα γὰρ καὶ Δοίαντα φασὶν ἀδελφὼ· ἀφ' ὧν τὸ Δοιάντιον, [15] καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος.

ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ [16], πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. [17] τὸ ἐθνικὸν, Δοκιμεύς, καὶ τὰ πίχυλα· καὶ ὁ τὸν σωιήθειαν, Δοκιμεώτης· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα ἔτω φασί.

ΔΟΛ-

A Civis, Diospolita.

DIOCHITES, pagus Ægypti, in quo Osiris sepulta est. Gentile, Diochites, eodem modo se habet.

DIPÆA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dipæensis. Verum & urbs sic quoque dicitur.

B DIRPHYS, mons Eubœæ, de quo Euphorio. Gentile, Dirphyus. Et Dirphya Juno ibi colitur.

DISORÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

C DIPHRI, urbs Phœnicum. Gentile, ejusdem nominis est.

DIONIA, urbs quam Theompompus libro quinto decimo Philippicorum inter Cyprias urbes recenset. Gentile, Dioniatæ, uti Cydoniatæ.

D DOBERUS, oppidum Pæoniæ, cujus oppidani Doberes.

DOEANTIS campus in Phrygia est. Perhibent enim Acmona & Dœanta fratres E fuisse, a quibus Dœantium & Acmonium nemus nomen habet.

DOCIMIUM, urbs Phrygiæ, teste Eudæmone. Gentile, Docimensis juxta legem artis, at juxta consuetudinem, Docimenus: Hinc F marmora hoc nomine insignita.

DOL-

& aliis. Locum unicum addam ex Epistola Joh Damasceni ad Theophilum Imperat. de sanctis & venerandis Imaginibus, quo hoc manifestissime evincitur: Οἱ θεόπλητοι κηρυκες δυσὶ τελοι Παυλῷ & Γαΐῳνι, οὐ λοιδωρῶ & Γερασιμῷ τοῖς Δερτσίοις πατριάρχαις &c.

[8] Διοσπολίτης.] Apud Goltzium nummus est cum inscriptione ΔΙΟΠΟΛΙΤΩΝ. Hinc quis conjicere posset, urbem etiam Διόσπολιν fuisse dictam.

[9] Ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις.] Osiris Ægypto imperans a Typhone fratre, homine crudelissimo, trucidatus, & in XXVI frusta dilaniatus est, quæ inter facinoris socios sunt distributa. Hæc deinde ab Iside collecta tumulo sunt illata, quem omnibus Ægyptiis celavit; adeo ut Scriptores de sepulchri loco inter se minime conveniat. Ipse Stephanus tibi non constat, & tres quidem locos commenticitur, ubi hunc in Osiridem honorem contulissent. In voce Ἔκπεας hæc habet: Ἐκπέας λέγει Φίλων ὁ Ὄσιριν Γῆς, ἐμπαλαίσας τῷ ἀδελφῷ βῶ. Et alibi hæc scribit: Ταφῆναι φασὶ Λιβύης, οὗ ἡ λέξις Ὄσιρις παράθεσις. Hæc de re etiam videndus Plutarchus in libro de Iside. Facillime mihi persuaserim verissimum esse, quod alibi tradit Diodorus Siculus, Osirim quidem ab Iside terræ mandatum esse, sed tamen astutia & pia quasi fraude effecisse, ut quælibet sacerdotum tribus apud se funeratum Osirim opinata fuerit. Hinc igitur tam variæ de Osiridis sepulcro sententiæ promanarunt.

[10] Πόλις Ἀρκαδίας.] Apud Pausaniam in Arcadicis reperitur Διπάεια, quæ non est vera vocis scriptura, ut liquet ex eodem Paus. in Lacon. ubi fine diphthongo in principio scribitur: Οἱ δὲ Δυμᾶτις οὐ τῇ Μαιναλίᾳ πόλει ἀλλ' ἐς Ἀρκαδίαν ἔπεσε.

[11] Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας.] Hunc montem Lycophron appellat Διρφυσσεῖν in Cassandra:

Καὶ σπασῶ Διρφυσσεῖν & Διακρίαν.

Ad illum locum Scholiastes verba Euphorionis, reservavit, quæ fortassis Stephanus etiam genuino operi inseruerat, interim tamen ita emendanda: Τεγεάτῃ, καὶ Νίκαι, καὶ Διρφυσσίῃ, ὄρει Εὐβοίας πλησίον τῆς Δίρφυος ἐπὶ τὸ Δεκέλειον.

Δίρφυα ἄλσος πρὸς Διακρίᾳ ὑπὸ Εὐβοίᾳ κειμένῃ.

[12] Πόλις Παιονίας.] Puto nostrum hoc dixisse auctoritate Thucydidis, de hac urbe lib. II sic loquentis: Διελθόντες δι' αὐτοῦ, ἀφίκοντο εἰς Δόβηρον τὴν Παιονικήν. Hujus etiam meminit Adrianus lib. I Alexandriados:

Οἱ δ' ἦλθον Ἀγρίανε τ Δόβηρας τ. - - - -

Male ibi Δόβηρας legitur. Locum vide apud nostrum in Ἀγριᾶνε. Passim enim Doberus, & Plinio Deborus, & Ptolemæo Δαύβηρος dicitur, & in Pæonia, quæ Macedoniæ, versus Illyridem, ultima regio est, collocatur In Concilio Chalcedon. Δαύβηρος appellatur, sed Latini Dobertanum Episcopum vocant, ut annotavit Holstenius. Pessime a Constant. Porphyrogenneta lib. II Them. Macedoniæ Διόβηρος appellatur.

[13] Οἱ πολῖται Δόβηρες.] Herodotus libro VII & alibi Doberes agnoscit, sed quia non longe a Strymone collocantur, hujus loci non sunt.

[14] Δοίαντος.] Sic edi curavimus inducti auctoritate librorum MSS. male enim in excusis legitur Δοίαντις, πεδίον Φρυγίας. Ita quoque Nonnus lib. XIII Dionysiac. appellavit:

Οἳ Δρεσίλαν εἰσήγαγον, καὶ Ὀγκαμίδας τε ἐρίβρους
Μαιάνδρου σκολιοῖσιν ἐπὶ ῥείθροις ἀλεείνων,
Καὶ Δοίαντα Δοίαντος ὑπείρεχον.

[15] Καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος.] Vide nostrum in voce Ἀκμόνια. Male in editis legitur Ἀκμόνιον. Antepenultima enim est corripienda, ut liquet ex Apoll. Rhodio, cujus versiculi citantur pag 77.

[16] Δοκίμιον.] Hujus noster etiam meminit in Σανάδοις, & auctoritate Strabonis, cujus verba tecto nomine citat, pagum facit, atque Δοκίμιον appellat, cum hodie apud Geographum Δοκίμεια inveniatur. Epiphanius de duodecim lapidibus Δοκίμιον nominat: Λέγουσι δὲ τῶν μὲν ἕνα λίθον τὸ μαχαιρίτην τὸν Δοκιμῖν ψαμμώνυμον, ἐν χρῷ τῷ Δοκιμίῳ ψαμμώνυμος

ΔΟ'ΛΒΑ", πόλις ἡ Α'διαβηνῆς. Ἀρρια- A νὸς ἐν Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Δολβαῖος, καὶ Δολβηνός.

DOLBA, urbs Adiabenæ, de qua Arrianus libro XIII Parthicorum. Gentile, Dolbæus & Dolbenus.

ΔΟΛΙΟΝΕΣ, [19] οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, ὃς Δολιόνας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται δὲ Δολιόνιοι· καὶ ἡ γῆ Δολιονία. [20] Δολιονία.

DOLIONES, Cyzici incolæ, quos Hecatæus Dolieas appellavit. Vocantur etiam Dolionii, & genere fœminino Dolionia. B

ΔΟΛΙΧΗ', [21] νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος. Α'λέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ, Δολιχίστην αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ [22] Δολιχὴ πόλις ἡ Κομμαγηνῆς. ἐθνικὸν, [23] Δολιχαῖος Ζεύς. οἱ δὲ Βακχεῖοι, Δολιχαῖος λιχμῶσι λέγοντες. τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς, Δολιχεύς. ὁ δὲ τύπος παρὰ τοῖς Λυκίοις. τῆς δὲ Δολιχίστης, Δολιχιστεύς.

DOLICHE, insula Lyciæ adjacens, teste Callimacho. Hanc Alexander in Lyciæ periplo Dolichistam appellat. Est quoque Doliche, urbs Commagenæ. Gentile, Dolichæus Jupiter: indigenæ vero nominantur Dolicheni. A Dolicha Lyciaca deducitur Dolichensis; hæc enim Lyciis solita est forma: sed a Dolichista fit Dolichisteus. C

ΔΟ'ΛΟΓΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, [24] ἀπὸ Δολόγκου, ἢ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Δολόγκιος, καὶ Δολογκιακὸς, καὶ Δολογκιάδης.

DOLONCI, gens Thraciæ, a Dolonco Bithyni fratre nomen habens. Gentile, Dolonçius, & Doloncias, & Dolonciades. D

ΔΟ'ΛΟΠΕΣ, ἔθνος Θεσσαλῶν ἔγγιστα, ἀπὸ Δόλοπος. ἡ χώρα, Δολοπία, καὶ [25] Δολοπηΐς.

DOLOPES, gens Theſſalis proxima, a Dolope nomen habens. Regio Dolopia, & Delopeïs.

ΔΟΜΕΤΙΟΥ'ΠΟΛΙΣ, Γαυρείας E πόλις. ὁ πολίτης, Δομετιοπολίτης.

DOMETIUPOLIS, Iſauriæ oppidum, cujus oppidanus Dometiopolita.

ΔΟΝΟΥΣΙ'Α, [26] νῆσος μικρὰ Ῥόδου, ἐν τῷ

DONUSIA, parva Rhodi inſula, in quam Bac-

Δολιονίτης agnoſcit, ita enim ille lib. XII: Οἱ δ' ὑπηκόους Δολιονίτας. Salmaſio diſplicet ultimum gentile, nulla ratione freto; ſolet enim noſter aliquando a Phrygum oppidis gentilia in ανος formare.

[19] Δολίονες, πόλις Φρυγίας παλαιὰ Δ'ινανδοῦ. ἡ Δ'ινανδίς. Δόλιον, πόλις Θρᾴκης Δ'ιδυμοτείχου.] Si Phœniciæ fines extendi poſſent, ut etiam Adiabenam comprehenderent, ſtatuerem eandem eſſe civitatem, quam infra Stephanus Πλάτανον nuncupat. A platanis Dolba dicta videtur; δόλβα enim platanum denotat.

[20] Οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες.] Si mei arbitrii res foret, reſcriberem: οἱ ἐκ τῆν Κύζικον οἰκοῦντες. Quin ipſe noſter alio loco ſitum hujus gentis & regionis ſic delineavit: Σκεψαι, πῶς ὁ τῆς Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Doliones Thebaïca colonia ſunt, quique circa Cyzicum conſedebant, extendentes ſuos fines ab Æſepo ad Rhyndacum uſque & Daſcylitidem paludem. Euſtathius ad Iliad. I. pag. 766. Δολίονες δὲ λεγὴ κυρίως τοὺς περὶ Κύζικον, καὶ Αἰσηπὸν τὸν Ῥυνδακὸν ἐκδιδόντας λίμνας. Vide præterea Scholiaſtæ ad Arg. Apol. Rhodii. Non tamen nego Cyzicinicolas Dolliones fuiſſe dictos. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ ἡ Δολίονα ἐγκωμιάζει ὕστερον πλαγίως, ὁ ἐπίνυμος τοῦ Κυζίκου.

[21] Δολιχὴ.] Peſſime in omnibus editis legitur Δολιχὴ ἡ Φρυγία ἀγχοῦ τῆ Λιόπης, λεγὴ δὲ καὶ Γωνδοῦρον. Etiam hæc regio appellabatur Δολιχὶς, ut liquet commentario præcedenti, & ex Strabone lib. XII.

[22] Δολιχὴ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.] Apud Strabonem lib. XIV hæc inveniuntur verba: Μικρὸν δ' ὑπὲρ τῆς Μυρέων ἐστὶν ἐπὶ θαλάττῃ ἡ Δολιχὴ, ἣν ἔ Μιμνερμος νῆσον ἔ πόλιν ὀνομάζει. Κυδίλιον. Monet Salmaſius pro ultima voce ſubſtituendum Μυκίη, ſive Δολιχίη: idem quippe dilucidant mihi tanti viri manes, ſi demonſtravero Μυκίην & Μιμνέρμου longum ſignificat. Verum Doliche Lyciæ non adjacuiſſe, ſed Μυκίῃ ut ipſe appellat, duas tantum ſeparatim nominavit. Addam verba Plinii quæ hoc manifeſtiſſime docent lib. V cap. XXX: *Deinde contra Taurs promontorium poſſifera navigantibus Chelidonia totidem abſu, cum oppido Leucola, Paliya, Laſia, Nym-*

phæi, Macris, Megiſta, cujus civitas interiit. Multæ deinde ignobiles. Sed contra Chimæram Dolichiſte. Ptolemæus eodem modo Lyciæ theſin abſolvit: Νῆσοι δὲ παρακεῖνται τῇ Λυκίᾳ Μυρέων, Δολιχίστη, Χελιδόνιαι ὀκτώ.

[23] Δολιχαῖος Ζεύς.] Quanquam hoc gentile non repugnet analogiæ, lubet tamen admirari noſtrum non dixiſſe Δολιχαῖος Ζεύς, quo nomine heic cultus fuit, ut teſtantur aliquot inſcriptiones apud Gruterum, cum Græce tum Latinæ, unde ſequentes tranſcripſi,

IOVI O. M.
DOLICHENO
C. FRONTINIUS
L. ARAM POSUIT.

Addam quoque Græcam ex eodem Grutero:

ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥ
CIN. ΘΕΟΥ ΔΟΛΙ
ΧΗΝΟΥ. ΑΝΕΘΗCA
ΚΑΤΑ ΘΗΝΕΟΥ ΤΟΥΙ
ΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟC ΟΥΑ
ΙΠΙC ΚΑΙ ΟΥΙΟC ΜΑΡ
ΚΟC ΟΥΑΠΙC ΑΡΤΕ
ΜΩΝ.

[24] Ἀπὸ Δολόγκου.] Scholiaſtes ad Lycophronem: Δόλογκος ὁ Ἴδου Θρᾳκικὸς, ἀφ' οὗ καὶ Δολόγκιοι οἱ Κρῆνα ἐ Θρᾴκης πολῖται. Conſtant. Porphyrogenneta hunc ex Saturno & Nympha Titanide natum perhibet.

[25] Δολοπηΐς.] Hyginus cap. XIV: *Alii ajunt Ctimeni filium, quæ juxta lacum Xynium Dolopes idem urbem inhabitabat.* Hæc lectio itaque non eſt follicitanda, quanquam verum ſit etiam Dolopiada hanc urbem appellari. Vide Stephanum in Κλημία.

[26] Νῆσος μικρὰ Ῥόδου.] Donuſæ meminit Euſtathius ad Dionyſ. cujus verba ſic emendavit Cl. Voſſius: Σποράς δὲ ἐ τῆ Ῥόδῳ Δουσία, ἥτις παρεγράφησαν φασὶ ὑπάρχειν.

εἰς ἣν Διόνυσος [17] ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετὰ πέμψαι, [18] τῆς πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. ἔοικεν ἂν [19] Διονυσία εἶναι, καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονυσία. τὸ ἐθνικὸν, Δονυσιεύς.

ΔΟΡΙΕΙΟΝ [20], φρυγίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Δορειεύς, ὡς Γορδιεύς.

ΔΟΡΙΣΚΟΣ, [21] πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Δορίσκιος, ὡς [22] Βορμίσκιος.

ΔΟΡΟΚΟΤΤΟΡΟΣ [23], πόλις Γαλατῶν τῶν περσοβόρρων. ὁ οἰκεῖος, Δοροκοττόριος.

ΔΟΡΥΛΑΙΟΝ [24], πόλις φρυγίας, ἣν δὲ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. τὸ ἐθνικὸν, Δορυλαεύς.

ΔΟΤΛΙΧΙΟΝ [25], μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ δὲ Δόλιχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖα, ἣν [26] Θοὰς ὁ ποιητὴς εἴπεν, ἀπὸ Δολιχίου τοῦ Τριπτολέμου. ὁ πολίτης, Δολιχιεύς, καὶ Δολιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δολιχίη καὶ τροπὴν, καὶ Δολιχίτης, [27] καὶ Δολιχίς. ἐλέγοντο δὲ [28] οἱ ἐν τῷ Δολιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος, παραλλήλοις τῷ Ἀρίσταρχον συνδεχόμενον ἅτα.

ΔΟΥΛΩΝ πόλις, [29] πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. καὶ ἐὰν δέλος εἰς τὸ πόλις ἀπὸ Διονύσου τοῦ Διονύσου τοῦ ἐπὶ Διονύσῳ τοῦ Ἀριάδνην εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς Νάξου ἥκοντος, Μίνως δὲ πατὴρ διώκοντος αὐτήν. De situ porro consulendus Mela lib. II cap. VII.

[17] Ἐκ Νάξου.] Libri MSS & priores editiones ἐκ νάσου, quod optime mutavit Xylander.

[18] Τῆς πατρὸς Μίνω.] Emendat Salmasius ad marginem sui Stephani τῆς πατρὸς Μίνω, sed nullam sic corrigendi necessitatem video, est enim τὸ Μίνω casus obliquus ut docet Eustathius ad Homerum, a recto Μίνως, ita enim ille ad Odyss. P. pag. 1830. Ἴσον δὲ ὡς Οὐαρρῶν μὲν αἰκλοῦς καὶ ἄρκος ἄρκος, ὅτου δὲ Μίνως Μινῶος ἐλεγεῖον. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἱστορικῶς ὡς Μενέλαος Μενέλαον, ὅτου δὲ Μίνως Μίνω &c.

[19] Διονυσία.] Inepte, ut ostendit incomparabilis Vossius, Dionysiam a Dionyso dictam vult Stephanus. Verum enim nomen est Donusa, Græce Δουσσα. Sic quoque Tacitus lib. IV Annalium. Sic quoque apud Virgil. invenies *viridemque Donusam* lib. III.

[20] Δορίειον, Φρυγίας πόλις.] Videtur mihi hæc eadem urbs, quam supra exigua mutatione nominavit Δορύλαιον, ubi nos exilimavimus referibendum Δορείειον; quam conjecturam non esse vanam, hinc evidenter liquet.

[21] Πόλις Θράκης καὶ πεδίον.] Addam verba Herodoti lib. VII, unde hæc a Stephano transcripta videntur: Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηϊκίης ἀκρωλοσίη δὲ πάντα μάλα. Λέγω δὲ αὐτὸν εἶναι πολλοὺς μάλιστα Ἑλλήνων, ἐν τῷ πεζὸς τὴν ἐπιδιαβαθμὸν βασιλέων. τοῦτον τὸν δὴ Δορίσκον κικλήσκω.

[22] Βορμισκίος.] Mutando unicam literulam, hanc vocem sanavimus; Δορμισκίων enim pessimo errore in omnibus libris excusum erat

[23] Δοροκόττορος.] Diversimode scribitur hæc vox, Ptolemæo Δυσκότερος, Straboni Δυσκότερος, Cæsari *Durocortium*, ubi quoque in nonnullis libris legitur *Durocortorum* & *Durocortorum* Oppidum & caput Rhemorum est, ut scribit Strabo lib. IV.

[24] Δορυλαῖος, πόλις Φρυγίας.] Phrygiæ Epicteti urbs est, ut testatur Strabo lib. XII, in cujus libris hodie legitur Δορυλαεῖον. Sed varium scribendi modum docet Eustathius ad Dionys. de Situ Orbis, ubi de Phrygiæ divisione loquitur: Καὶ πρῶτα μὲν Ἐπίκτητος, οὗ ἦν τὸ Κοπιδάκιον (sic legendum, non Κοπυδάκιον) καὶ τὸ Δορύλαιον, ὃ ὁ χωρογράφος ἔφησε, τὸ δὲ Δορυλάειον· καθὸ δὲ τὸν ὑφηγητὴν φιλῶ πάντα δὲ τὸ Δορύλαον, ἀφ' οὗ διῳκήγησε. Ultimam scribendi rationem sequutus est Ptolemæus in magnæ Phrygiæ descriptione: Φρυγίας μεγάλης πόλεις, Κωμαὶ, Δορύλαον, Μιδάειον.

[25] Δολίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων.] Totum hunc locum noster habet ex Strab. lib. X, sed quam oscitanter vel transcriptus, vel quam male acceptus sit, contereuti evidenter apparebit, hæc sunt ejus verba: Καὶ πάντες δὲ οἵ τε Κεφαλλήνιες καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἐχινάδος ἰθάκης νήσους συμπλέκουσιν. ὧν τὸ, τὴ Δολίχιόν ἔτι (κραδίη δὲ μοι ὧδε Δολίχιον) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς θοὰς εἶπεν. Hinc igitur constat, Stephanum, verbis Strabonis usum, aliud quid voluisse; quibus deinde Hermolaus Stephanum in Epitomen redigendo, pessimum sane & plane incongruum sensum affinxit, quem tamen aptiorem sua ætate invenit Eustathius, cujus auctoritate inductus, τὸ Ὀξεῖαι, quod omnes libros occupabat, in Ὀξεῖα commutavi, sic enim ille scribit & judicat de Stephani loco ad Iliad. B pag. 305. Ὁ δὲ τὰ ἰθικὰ ὀλίγα, λέγει δὲ ἐκ τούτου, ὅτι τὸ Δολίχιον, καὶ Δολίχα καλεῖται· παρίστησι δὲ ὅτι ἡ Ὀξεῖα λέγεται, ὡς πλησίον, θοὰς φησὶν ὁ ποιητὴς εἶπε· καὶ ἰδοὺ, καιρὸν τοῦτο ἐκ παρέργου τοῦ τὰ παλαιὰ λέξαι, ἵνα δὲ μὴ Ὀμηρικαί τινες ἦσαν, ἃ παλαιὰ εἶπε, ἀλλὰ μία καθ' ἑαυτὸν ἡ ἐπήνησε Δολίχα· καλεῖται δὲ Δολίχιον, ἀπὸ Δολιχίου φασὶν οἱ Τριπτολέμου.

[26] Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν.] Respicit noster locum Homeri Odyss. O.

Ἐκ τῆς δ' αὖ νύσσοιο πανέσσυται ἠὴν
Ὀξυόεντα νῆσον ἐπὶ πόντῳ, ἣ τε καὶ ἀλλῆ.

[27] Καὶ Δολιχίς.] Hanc vocem ex MSS substituimus pro Δολιχίτης, quam omnes editiones repræsentant. Præterea totum locum a mala interpunctione, qua laborabat, liberavimus.

[28] Οἱ ἐν τῷ Δολιχίῳ Ἐπειοί.] Etiam hoc ex Strabone, lib. jam citato, desumptum est, ubi testatur quondam Epeos Dulichium obtinuisse: Οὗτοι μὲν Δολιχίου καὶ Κεφαλλωνίας καὶ Ὀλύμπου, ὕστερον τῆς Κεφαλλωνίας τὸ Δολίχιον, ὡς ὁ Ἀντίμαχος φησὶ τὸν μὲν οὖν Ἐπειοὶ κατῴκησαν.

[29] Πόλις Λιβύης.] Hujus etiam, ut & Cretensis, meminit Hesychius, cujus verba ita sunt distinguenda & continuatim legenda: Δῶλος πόλις, Εὐπόλις ἐν Μαρικῷ· κώμῳ τῷ λεγὶ Δῶλον πόλιν· ἔστι δὲ καὶ Κρήτης καὶ Λιβύης. Noster etiam de Eupolis Marica mentionem facit aliis in locis:

ἢ πόλιν πώτλω λίθον περιενέγκῃ, ἐλεύθε- A Et si servus in hanc urbem lapidem intulerit,
ρος γίγνεται, κἂν ξένος ᾖ. ἔστι καὶ ἑτέρα exit servitio, licet fuerit peregrinus. Est &
Ἱεροδούλων, ἐν ᾗ μόνον ἐλεύθερός ἐστι. alia Hierodulorum, in qua unicus liber est.
Φασὶ δὲ [40] καὶ Κρήτῃ Δυλόπολιν εἶναι χι- Ajunt & juxta Cretam esse Dulopolin mille
λιοσθενη. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν virorum. Animadvertendum est vero, Cra-
Σεριφίοις πόλιν δούλων φησὶν, Ἀπολλωνίῳ B tinum in Seriphiis πόλιν δούλων urbem servo-
φησὶν, μὴ δεῖν τοὺς τοιούτους rum dixisse, Apollonio tamen tradente,
ἐναλλάσσειν λέξιν πολλῆς ἀνάγκης, ὡς non oportere hujusmodi compositiones im-
φησὶ Κρατῖνος. mutare citra poëticam necessitatem, quem-
admodum inquit Cratinus:

Εἶτα Σάκας ἀφίκῃ, καὶ Σιδονίους, καὶ *Deinde ad Sacas te confers & Sidonios &*
Ἐρεμβούς, C *Erembos,*

[41] Ἐς πόλιν δούλων ἀνδρῶν [42] νεο- *Et in urbem servorum, virorum repentinis*
πλουτοπόνηρων. *divitiis pessimorum.*

ἔστι δὲ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δυλόπολις, ὡς Est quoque Dulopolis castellum in Ægypto, cu-
φησὶν [43] Ὀλυμπιοδώρος. τὸ ἐθνικὸν, Δυλοπο- jus Olympianus meminit. Gentile, Dulopo-
λίτης. D lita.

ΔΟΥΜΑΘΑ, πόλις Ἀραβίας. ὁ πο- DUMATHA, oppidum Arabiæ, cujus
λίτης, [44] Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β' oppidanus Dumathenus, uti Glaucus libro II de
Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. Antiquitatibus Arabicis auctor est.

ΔΟΥΡΑ, πόλις Μεσοποταμίας, ὡς [45] Πο- DURA, urbs Mesopotamiæ, auctore Po-
λύβιος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Δουρηνός. E lybio libro V. Gentile, Durenus.

ΔΟΥΡΙΟΠΟΣ [46], πόλις Μακε- DURIOPUS, urbs Macedoniæ, teste
δονίας· Στράβων ἐβδόμῃ. ἔτω καὶ ἡ Strabone libro VII. Ita quoque regio appel-
χώρα. latur.

ΔΟΥΣΑΡΗ, σκόπελος, καὶ κορυφὴ DUSARE, scopulus & locus editus
ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. ἁρπαγὴ δ' ἀπὸ τοῦ Δυ- F in Arabia, ita a Dusare appellatus. Ille
σάρου. [47] ἔστι δ' ὄτε, καὶ Ἀραψὶ ἐξ Δα- enim ab Arabibus & Dacharenis pro Deo
χαρηνοῖς πεμφθέντος. οἱ εἰκάζοντες, [48] Δυ- colitur. Incolæ, Dusareni, uti Dachareni.
σαρηνοί, ὡς Δαχαρηνοί.

ΔΡΑΒΗΣΚΟΣ, Θρᾴκης χωρίον· DRABESCUS, oppidulum Thraciæ,
[49] Θουκυδίδης ά. τὸ δ' ἐθνικὸν, Δρασκή- G cujus meminit Thucydides libro I. Gentile,
σιος. Drabescius.

ΔΡΑΓΓΑΙ, ἔθνος Περσικῆς [50] Σατρά- DRANGÆ, gens Persica, de qua Strabo
libro

λοις: Pessime Ortelius tamen hoc fabulæ nomen pro regione accepit.

[40] Καὶ Κρήτῃ.] Hujus meminit Socrates libro primo Cretensium apud Suidam: Ἐστὶ δὲ ἐν Κρήτῃ Δυλόπολις, ὡς Σωσιφάνης ἐν τῇ περὶ τῆς Κρήτης. Nunquam mihi persuaserim in Creta fuisse Δυλόπολιν: Stephanus eam ponit πρὸς Κρήτῃ, quod hic non est interpretandum *in Creta*. Fuit enim ita in Bybesiia Chersonesо, & alio nomine Acanthus & etiam Bybesius appellabatur. Vide Cl. Vossium ad Melam pag. 82.

[41] Ἐς π πόλιν δούλων.] In omnibus editionibus vox δούλων desiderabatur. Ut versiculus suis numeris esset integer, eam ex MSS revocavimus, & in hac editione expressimus.

[42] Νεοπλουτοπόνηρων.] Corrigit Salmasius in margine sui Stephani, πολυπλουτοπόνηρων, sed rationem non video.

[43] Ὀλυμπιοδώρος.] A Ptolemæo Dionysiorum appellantur. Transcriptorum incuria u & ω sæpe confunduntur.

[44] Δουμαθηνὸς.] Hodie in Strabone circumfertur Δαδιανὸς. Est urbs & regio ad Erigonum sita, cujus urbes omnes a Geographo lib. VII circa finem recensentur.

[45] Πολύβιος.] Ad hunc locum transcribam verba Cl. Bocharti, qui de Dusare in suo Phaleg ita scribit. Ut, ab Alilæ Deæ cultu Alilæi, ita Dusareni dicti a cultu Dei, Dusaris vel Dusaris. Quippe enim Deus Dusares in Arabica cultus est Tertullian. Apol. cap XXIV: *Unumquod, etiam provincia & civitas suus Deus est, ut Syria Astarte, ut Arabia Dusares, ut Noricis Belenus, ut Africæ Cœlestis.* Vide hac de re plura apud Vossium de Theol. Gent. & Seldenum de Diis Syris.

[46] Δουσαρηνοί.] Proximi sunt Cassanitis versus orientem, & a Ptolemæo Δουσαρηνοὶ appellantur. Transcriptorum incuria u & ω sæpe confunduntur.

[47] Θουκυδίδης ά.] Ita scriptum reperi in Vossiano codice: a vulgatis libris numerus aberat. Thucydidis verba hæc sunt: Περιελήφθησαν δὲ καὶ Θρᾳκίσσαις ἐς μυριάδας, διαφερουσαι οὐ σμικρὸν τὴν Ἡδωνικὴν ἐπὶ τῆς Θρᾳκῶν ξυμπάσης, εἰ ἐθελήσειεν ἰσχὺν τὸ χωρίον αἱ ἐσπὰ ἀεὶ ἀλίζεσθαι.

[50] Σατράλοις πιπτωκόσιν.] Addam ex illo libro Geographi verba, ut inde situm probe cognoscamus: Τοῖς Παπρημιτηνοῖς δὲ παράκειται [ἔθνος τὸ ἑσπέριον Ἄραβες, τοῖς δὲ Ἀσσυρίοις Δραγγαῖοι, καὶ τοῖς Γεδρωσίοις· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δραγγαίων ἄρκτοι ἤδη ἐκ τοῦ ἀρκτικοῦ παράκεινται.] Hos Ptolemæus ab occasu & septentrione Aria & Bagoa monte terminari

Ϲων πενθκαιδεκάτη. τὸ ἠθνικὸν, [11] Δραγγηνός, ἡ χώρα. [12] Δραγγιανὴ, ὡς ἐθν. Σωφωνοὶ γὰρ, καὶ Ἀραχέλωσοι.

ΔΡΑΓΜΟ Σ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τῆς Κρηλικῶν. τὸ ἐθνικὸν, [13] Δραγμι-ος, ἡ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

ΔΡΑ΄ΚΑΝΟΝ [14], ὄρ-ος νήσου τῆς Γκαιλίας λεγομένης, καὶ πόλις. Στεφάνων ἐθ. τὸ ἐθνικὸν, Δρακώνι-ος, ὡς Μυκωνι-ος, καὶ Δρακονδύς.

ΔΡΑ΄ΚΟΝΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Δρακοντόνησι-ος, ἡ Δρακοντονησίτης.

ΔΡΕΠΑ΄ΝΗ [15], ἡ Φαιακία. τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανδὺς, ὡς [16] Σχεδιὸς. ἔστι δὲ πόλις Λυκίας Δρέπανα. ὁ πολίτης, ὁμοίως. [17] καὶ Δρέπανα ὐδετέρως, πόλις Σικελίας. [18] ἔστι δὲ Δρέπανον πόλις Λιβύης. εἰσὶ δὲ νησία δύο περὶ Λέβινθον. ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. ἔστι καὶ [19] ὄρος Αἰθιοπίας. τῆς ἢ Βιθυνίας φασὶν ὠνομάσθαι, ὅτι

---- Δρεπάνῳ κλείσιν ὑπὸ Κρονίδαο σιδήρῳ.

[20] τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανδὺς· καὶ ἠλυκὸν, Δρεπανηΐς.

ΔΡΕΣΙ΄Α, πόλις Φρυγίας· Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ',

[21] Βυδίαν,

A libro xv. Generis fœminini est Drangeïs, quod de regione sumitur: sed Drangeni de gente; dicimus enim Sopheni & Araxeni.

DRAGMUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis. Gentile, Dragmius, sive Dragmites, quod melius est.

DRACANON, mons insulæ Icariæ appellatæ, & urbs, cujus meminit Strabo libro xiv. Gentile, Draconius, uti Myconius, sive Draconensis.

DRACONTUS, Libyæ insula, de qua Polyhistor libro iii Libycorum. Insulanus Dracontonesius, sive Dracontonesita.

DREPANE, Phæacia. Gentile, Drepanensis, uti Scherienſis. Est quoque Lyciæ oppidum Drepana, cujus oppidanus eodem modo effertur. Et Drepana genere neutro, Siciliæ urbs est. Reperitur quoque Libyæ Drepana, item duæ parvæ insulæ circa Lebinthum, & Drepane Bithyniæ ad Altacenum sinum. Est quoque mons Æthiopiæ. Bithyniæ oppidum ita appellatum perhibent ex eo, quod

---- *Drepanen vocitant Saturni falcem*

Gentile, Drepanensis, & genere fœminino Drepaneis.

DRESIA, urbs Phrygiæ, de qua Dionysius libro iii Bassaricorum:

Budiam;

minari perhibet, & versus orientem Arachosia. Curtius lib. vi testatur, bellicosam nationem fuisse.

[11] Δραγγῆνος.] Ut plurimum tamen Græci utuntur voce Δραγγιανὸς pro regione. Marcianus Heracleota in Periplo: Γεδρωσίαι ἔθνος ἔχουσι, μετὰ δὲ ἀραχωσίαν τὴν Δραγγιανήν. Male apud Diodorum Sicul. lib. xvii Δραγγίνη excusum est: Διόπερ οἱ ζώντες ἄνδρας ἐξαπέμπουσιν εἰς τὴν Παρθυαίαν ἢ Δραγγίνην. Sine dubio ibi retscribendum Δραγγιανὴν. Ita quoque Drangarum regio aliquoties a Ptolemæo lib. vi & ab aliis insignitur.

[12] Δραγγιανὴ, ὡς ἔθν.] Sic exhibent libri editi, sed Vossianus MS, Δραγγιανὸς, ὡς ἔθν-ος. Quare suspicor totum locum hoc modo debere distingui & legi. Τὸ ἠλυκὸν, Δραγγικὸς, ἡ χώρα. Δραγγιανοὶ, τὸ ἔθν-ος. Σωφωνοὶ γὰρ καὶ Ἀραχέλωσοι.

[13] Δραγμι-ος.] Male in aliis editionibus legitur Δράγμ-ος, quod hic immutavimus.

[14] Δράκανον &c.] Libri omnes Δράκωνον exhibent, pro quo nos retscripsimus Δράκανον, inducti auctoritate Strabonis, quem citat, nec non aliorum. Hæc sunt Geographi verba, in quibus quidem de civitate & promontorio, non vero de monte fit mentio: Ἐστὶ δὲ ἐν Λιπαρίδι ὑπὲρ τὴν ἀκρώρειαν Ταυρομένιον ἐν τῇ ἠόνι, καὶ πόλις κρύπτου Οὐόλη, καὶ ἄκρα Δράκανον, ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἐν Ἴδρυσι. Ab Hesychio mons ille Δράκωνιον appellatur. Strabo Dorica pronuntiatione nomen hujus urbis protulit, quod lingua communi Δράκανον dicitur. Idem ille de eodem promontorio versibus nonnullis interjectis: Καλεῖται μὲ ὃν ἔπος τις Λιπαρὶ-ος, βλάπτοντος αὐτὸ τὸ Γηρυόνεια Δράκανον. Sic idem Strabo eodem libro mentionem fecit de Coæ promontorio, quod ipse Dorica dialecto Δράκωνον, sed alii lingua communi Δράκανον nuncupant. Agathemerus lib. i: Ἐπὶ Τάλω νῆλια φξ'. ἐπὶ Λακτηρὸς τῆ Κῶος νῆλια τε'. ἐπὶ Δράκωνι Κῶος νῆλια ρ'. Non satis prudenter hujus Geographiæ editor emendat Δράκωνον, quia sic apud Strabonem scriptum reperit. Verum optime sic scripsit Agathem. & non male Strabo; solent enim ν mutare in κ, ut ὀπεῖα ὀκεῖα, πεπὶ κεπὶ &c. atque ita hic loci Δράκανον Δράκωνον. In exaranda igitur hac voce Agathemerus communem, Doricam vero dialectum Strabo sequutus est.

[15] Δρεπάνη, ἡ Φαιακία.] Hæc fuit antiquissima hujus insulæ appellatio, ut liquet ex Eustathio ad Odyss. E. Σχερίη δ' ἐπικλὴ ποτὲ τὴ Φαιάκων νῆσος. τὸ δὲ ἀρχαιότατον, Δρεπάνη φασὶ καλεῖσθαι. ὕστερον δὲ ἐκλήθη Κέρκυρα. Testatur etiam Callimachus apud Plinium *Drepanem* dictam fuisse lib. iv cap. xii. *Homero dicta Scheria & Phæacia, Callimacho etiam Drepane.*

[16] Σχεδιὸς.] Omnino subest hic aliquid vitii, quod omnes editiones & MSS occupat. Fortasse retscribendum est Σχεδιὸς.

[17] Καὶ Δρέπανα ὐδετέρως.] Non tantum genere neutro & numero multitudinis τὰ Δρέπανα, verum etiam τὸ Δρέπανον dixerunt veteres. Polybius lib. i: Διὰ τὸ πᾶσαν τὴν ὥραν Σικελίας ἐπικρατῆσι Ῥωμαίους, πλὴν Δρεπάνου. Idem eodem libro, paucis versibus interjectis: Ὁ δὲ Λιτύβαιος ἐξεπλάγη μεῖζον τῶν πάνυ διὰ τὸ Δρέπανον καὶ Λιλύβαιον.

[18] Ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας.] Vicina erat urbi Pronecto. Stephanus: Πρόνηκτος πόλις Βιθυνίας, καλεῖται δὲ Δρεπάνη, διὰ τὴν ἅλωσιν Φοίνικος. Tradit Etymologici Mag. Auctor esse regionem Drepanum in Bithynia: Δρέπανον δὲ τὴν χώραν Βιθυνίας αὐτὴν τὴν Βασσάρων κεκλῆσθαι.

[19] Ὄρος Αἰθιοπίας.] Hunc locum interpretatur Salmasius de promontorio ad sinum Arabicum in parte Troglodytarum. Eum videsis ad Solinum pag. 1264. Plinius lib. vi cap. xxix: *A promontorio Indorum quod vocatur Lapte Acra, ab aliis Drepanum* &c.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανδὺς.] Latino ore DREPANITANUS dicendum, ut vult Priscianus lib. ii: *A Carvalibus*,

[61] Βυδίαν, Δρεσίλωπα, καὶ οἱ μηλώδεα χαίαν. τὸ ἐθνικὸν, Δρεσιδής.

A Budiam, Dresiamque & qui pastoralem terram.

Gentile, Dresiensis.

ΔΡΥΛΑΙ, σωοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος, ἡ πόρρω, ὡς [62] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως πέμπτῳ.

B Anabas.

DRYLÆ, vicinia non procul a Pontica Trapezunte, de qua Xenophon libro v

ΔΡΙΛΩΝΙΟΣ, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῶν Κελτικῶν τὸ ἐθνικὸν, Δριλλώνιος, ὡς Θεόπομπος μγ'.

DRILONIUS, urbs magna & ultima Celtarum. Gentile, Drilonius, teste Theopompo libro XLIII.

ΔΡΟΓΓΙΛΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Θεόπομπος φιλιππικῶν θ'. τὸ ἐθνικὸν, Δρογγίλιος.

C DRONGILUM, oppidulum Thessaliæ, de quo Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Drongilius.

ΔΡΥΑΙΝΑ, πόλις Κιλικίας, κλίσμα Δρυαίνης, ἡ μελονομασθεῖσα [63] Χρυσόπολις. τὸ ἐθνικὸν, Δρυαινίτης.

DRYÆNA, urbs Ciliciæ a Dryæno condita, & postea Chrysopolis transnominata. Gentile, Dryænites.

ΔΡΥΊΔΑΙ, ἔθνος Γαλατικὸν, φιλόσοφον [64] ὡς Διογένης Λαέρτιος ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ.

D DRUIDÆ, gens Galatica Philosophiæ dedita, de qua Diogenes Laertius in historia Philosophica.

ΔΡΎΜΗ, πόλις Λιβύης. [65] Στράβων ιζ'. ὁ πολίτης Δρυμαῖος, ὡς Βαρκαῖος, Κυρηναῖος.

DRYME, oppidum Libyæ, auctore Strabone libro XVII. Oppidanus, Drymæus, uti Barcæus, Cyrenæus.

E

ΔΡΥΜΊΑ [66], πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι'. Δήμητρος δὲ Θεσμοφόρου, [67] Δρυμιεῖς ἱερὸν ἔσιν ἀρχαῖον. τὸ ἐθνικὸν, [68] Δρυμιδής, ἀπὸ τῆς Ὑλικῆς κώμης ἀφέστηκε.

DRYMIA, urbs Phocidis, auctore Pausania libro X. Drymiis autem est Cereris legiferæ templum vetustum. Gentile, Drymiensis, quod ex fœminino & neutro formatum est.

F

ΔΡΥΜΟΥΣΣΑ, νῆσος Ἰωνίας. [69] Θουκυδίδης, Καλλίμαχος; a Tauromino Tauromenitanus; a Cephaledio Cephaleditanus; a Drepano, Drepanitanus. Eodem gentili etiam utitur Cicero lib. IV in Verrem

DRYMUSSA, insula Joniæ, de qua Thucydides, Callimachus; a Tauromino Tauromenitanus; a Cephaledio Cephaleditanus; a Drepano, Drepanitanus. Eodem gentili etiam utitur Cicero lib. IV in Verrem

[61] Βυδίαν, Δρεσίλωπα π.] Si sequamur vulgatam lectionem, haud constabit versiculi modulus. Apud Nonnum lib XIII occurrit Βυδίαιο. Hinc conjicio olim fuisse scriptum Εὐδίαν, Δρεσίλω π. Etiam idem Nonnus lib. citato Dryadas memorat

Οἱ Δρεσιλω εἰσίμενοι. ----

[62] Ὡς Ξενοφῶν.] Ut virtutem hujus gentis & propriam eadem cognoscamus, operæ pretium existimo Xenophontis verba transcribere, a quo aliquoties Δρύλαι appellantur, ita enim ille libro a Stephano allegato: Εἰς τὰς κώμας ἐφ' ἑσπέραν, ἃς οἰκοῦσιν ἐλεύθεροι, ἀφ' ἑσπέρας πολεμιώτατοι τῷ τοῦ Περσῶν ἐπὶ θάλατταν ἰόντι στρατεύματι. ἐνταῦθα ἐπιμείναντες ἡμέρας τρεῖς ἐπορεύθησαν διὰ χωρίων οἰκουμένων, ἐν οἷς ἐδείπνησαν ἐν ταῖς κώμαις ἃς ἐκάλουν Δρύλας, ἐν αἷς ἦν πολὺς σῖτος καὶ οἶνος, ἄφθονα δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτήδεια ἦν ἐν αὐταῖς. &c.

[63] Χρυσόπολις.] Hujus urbis nostrer isthac in voce mentionem fecit.

[64] Ὡς Διογένης Λαέρτιος.] Voculam ὡς induximus ex MSS. quæ jam pronissimam sententiam conficit. Druidarum Laertius meminit in proœmio operis sui. In libris Politicis, & Vossiano ordine in verso legebatur, ὡς Λαέρτιος Διογένης. In voce Χαλκίδων a nostro appellatur Διογένης Λαερτίος. Hæc diversæ formæ gentilia sunt, fortasse a voce Λαέρτιος, ubi tamen nostrer de ultimo mentionem non facit, cujus rei plura in hoc opere occurrunt exempla. Non puto tamen patris nomen fuisse, cum & gentilia fere sine cum articulo proferantur, ut Δημοσθένης ὁ Παιανιεὺς, Δημοσθένους ὁ Καλλιανὸς & alii innumeri.

[65] Στράβων ιζ'.] Libri editi male habent Στράβων ιε'. Verum quod alias sæpenumero statuimus, etiam hic statuendum, scilicet, nostrum in vitiosum Geographi codicem incidisse, in quo pessimo errore Δρυμὴ exaratum erat. Strabo oppidum hoc Ἀδρύμαν appellavit, ejusque libro XVII mentio reperitur; estque idem quod nostrer nomine Ἀδρυμοῦ in præcedentibus declinavit. Hæc sunt Strabonis verba: Ἐν δὲ τῇ Μυλίτι νήσῳ ἐν πεντήκοντα σταδίοις ἀπὸ τῆς Κασσύρας ἐστὶ τὰ Ἀδρύμα πόλις, ἐν ᾗ ἐστὶ νεὼς Διὸς.

[66] Δρυμία, πόλις Φωκίδος.] Hodie in Pausaniæ editis circumfertur Δρυμαία, eratque urbs non longe ab Amphiclea & Tithronio dilata, cujus originem referunt ad Phocum Æaci filium. Hæc sunt Pausaniæ de oppidi situ verba: Ἀπὸ δὲ Ἀνωπαίας ἡ Δρυμαία σταδίους ἐνενήκοντα ἐς ἀριστερὰ φέρουσιν· Ἡ ῥᾳδία λόφος. Ναυβολεῖς δὲ τὸ ἀρχαιότερον, ἡνίκα ἐπὶ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ. Ab Herodoto lib. VIII Δρυμὸς appellatur, ita enim ille: Καὶ κατὰ τὰ ἐκαυσιν Δρυμὸν πόλιν, καλῶς δὲ Καρδαμύλην, καὶ Ἐφύρην &c. Livius eam Doridi non vero Phocidi adscribit, & ab eo Drymæ appellatur, ita enim ille de Philippo libro XXVIII: Tritonum & Drymas Doridis parva atque ignobilia oppida cepit.

[67] Δρυμιεῖς ἱερὸν ἔσ.] Hæc Pausaniæ verba sunt; in cujus libro X nunc legitur hunc in modum: Δήμητρος δὲ Θεσμοφόρου Δρυμαιεῖς ἱερὸν ἔσι ἀρχαῖον, ἐν ᾧ ἀγάλματος οὐδὲν λόγος παράσταται. Apud nostrum est Δρυμιεῖς, quod pro gentili non est sumendum: sed usus est nostrer urbis nomine, numero multitudinis & genere neutro. Hinc suspicor Pausaniæ libros aliquid monstri alere: nam si urbis nomen sit Δρυμαία, quod passim ἀπὸ τῆς ὑλικῆς κώμης usurpat, inde ἀγάλματος gentile Δρυμαιεὺς non deducetur.

[68] Δρυμιδής, ἀπὸ τῆς Ὑλικῆς ἐστὶν κώμης.] Existimo hanc nostri Stephani esse mentem, quanquam primitivum Δρυμία genere fœminino & numero singulari, sive genere neutro & numero multitudinis acceperis, inde commodissime formari posse τὸ ἐθνικὸν Δρυμιδής, adeo ut hinc appareat, veteres dixisse ἡ Δρυμία & τὰ Δρυμία.

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δρυμυσσαῖος.

ΔΡΥΟ΄ΠΗ, πόλις [70] περὶ τὴν Ἐρμιόνα. χαράδρα) Ἡ Δρυόπη. ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν Φθιῶτησιν Ἐπαφρόδιτος. οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, ἀπὸ Δρυόπης τῆς Εὐρυπύλης θυγατρός. ἔστι καὶ Δρυοπία ἡ Δρυόπων, [71] περὶ Τραχῖνα. λέγει) Ἡ Δρυοπὶς, καὶ Δρυοπὶς, καὶ Δρυοπία.

ΔΡΥΣ, [72] πόλις Θράκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [73] ἔστι δὲ πόλις τῶν Οἰνώτρων. ὁ πολίτης, Δρυεὺς, καὶ Δρυσὶς. ἔστι δὲ κώμη Λυκίας, [74] ἐπὶ τῷ Ἀρῷ ποταμῷ.

ΔΥΜΑ΄ΝΕ. Φῦλον Δωριέων. [75] ἦσαν δὲ τρεῖς, Τ΄λλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλέους. καὶ πεσπόθη ἡ Τ΄ρνιθία, ὡς Ἔφορος α΄. [76] Αἰγίμιος δὲ αὐτῶν τὸν Δωριέων βασιλεύων. ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον δὲ [77] Δυμᾶνα, καὶ τὸ Ἡρακλείας [78] Τ΄λλον ἐποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς, αὐθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπωκότα κατήγαγε. οἱ οἰκοῦντες, Δυμᾶνες· καὶ Δυμαεὺς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Δύμαινα.

ΔΥ΄ΜΗ,

Thucydides libro VIII. Gentile, Drymussæus.

DRYOPE, oppidum circa Hermiona. Scribitur quoque Dryopa. Oppidanus, Dryopæus, auctore Herodoro, quem allegat Ephroditus. Circa OEtam habitantes Dryopes nomen sortiti sunt a Dryopa Eurypyli filia. Est quoque Dryopia Dryopum regio circa Trachinem. Dicitur quoque Dryopis, & Dryopeis & Dryopia.

DRYS, oppidum Thraciæ, teste Hecatæo in Europa. Est quoque oppidum Oenotrorum, cujus oppidanus, Dryensis & Drysis. Est etiam Lyciæ pagus ad Pinarum fluvium.

DYMAN, tribus Dorienſium. Fuerunt autem tres, Hyllenſes, Pamphyli, & Dymanes ab Hercule, quibus addita eſt Hyrnithia, teſte Ephoro libro 1. Ægimius enim circa OEtam Dorienſium erat rex: geminos autem habuit filios Pamphylum & Dymana, & Hyllum Herculis filium tertium adoptavit, hanc gratiam referens ideo, quod eum Hercules regno dejectum reſtituerat. Incolæ, Dymanes, & genere fœminino Dymanis & Dymæna.

DYME,

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Inſulas inter Clazomenis objacentes numeratur a Thucydide, cujus hæc ſunt verba: Αἱ δὲ ἄλλαι νῆσοι κατῆραι ἐς τὰς ἠπειρίδας τὰς Κλαζομεναίας νήσους, Μαργάνησος, καὶ Πέλλη, καὶ Δείμοναξ. Hujus inſulæ etiam Plinius lib. v cap. xxxi mentionem facit, & Polybius in Legat. Κλαζομένιοι δὲ ὑφ' ἡμῶν σωσθέντες τὴν Δρυμῦσσαν καλουμένην νῆσον. Quod a Livio ita vertitur: *Clazomenii ſuper immunitatem, & Drymuſſam donati ſunt.* Ubi Urſinus obſervat in Polybiano codice ſuiſſe Δορμῦσσα & in veteribus Livianis *Dromiſſa*, propiore ad *Dromuſſam* Polybianam ſcriptura.

[70] Περὶ τὴν Ἐρμιόνα.] Si quæſiveris illa in voce ubinam terrarum Hermione fuerit ſita, in nem te remittet Epitomator, & nihil inde certi expiſceaberis. Ego tamen hic intelligo Dryopas, antiquis temporibus Parnaſſi accolas, & in Peloponneſum ab Hercule deductos, ubi Atinem prope Hermionem diu tenuerunt, quod manifeſte teſtatur Pauſanias in Meſſeniacis: Ἀνάκειται δὲ τῷ μὲ ἱερῷ Λυκωρίτας ὁμοῦ, καὶ ἡ Παρνασσὸς ὄρος. ὁνομάζουσι δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐς Πελοπόννησον διεκόμισεν Δρύοπας ἐκ Οἰτῆς Δρυόπην. Γενομένῳ δὲ ὕστερον τρίτῳ βασιλεύοντι Φυλάσῳ, μάχῃ τε οἱ Δρύοπες ὑπὸ Ἡρακλέους ἐκπεπτώκασι, καὶ τὰ Ἀτρομᾶνι ἀπέλιπεν ἄχθεσθαι δὲ ἐς Πελοπόννησον χρησμῷ Ἡρακλεῖ ἔφη, ἀφίξεσθαι μὲ τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ Ἐρμίονα λαβόντα. Originem, naturam & transmigrationem hujus gentis etiam luculenter deſcribit doctiſſimus Scholiaſtes ad Apol. Rhod lib. I: Δρύοπες, οὓς περὶ τὸ Παρνασσὸν ᾤκησαν, ἃ καὶ ἐπεκλήσαντο Ἡρακλῆς, καὶ μετέστησαν εἰς Πελοπόννησον· ἀναχωρήσασι δὲ κατὰ Δρύοπα τὸν Λυκίου· ἢ Δίας τὴν Λυκαονίας. Herculem Dryopas traduxiſſe in Peloponneſum etiam teſtificatur Etymologici Mag Auctor, qui Dryopem non Lycaonis, ſed Apollinis Filiatuit, ita enim ille: Τοὺς Δρύοπας ὑπὸ τὴν Παρνασσὸν οἰκοῦντας, μετέστησε Ἡρακλῆς εἰς Πελοπόννησον· καλοῦνται δὲ κατὰ Δρύοπα, ὃς Ἀπόλλωνος ἢ Δίας καὶ Δυκαονίας. Verum magis placet, quod de Dryopis genealogia Etymologus adduxit, quam Apollonii Scholiaſtes, ubi illud Λυκαονίας a mala manu eſt. & ſi quis reſcripſerit Λυκίου cum Etymologici auctore, illud alterum præcedens Λυκαονίας in Ἀπόλλωνος mutare neceſſe habebit. Imo Scholiaſtam Apollonii ita debere emendari, evidentiſſimo argumento demonſtravero, ſi huc tranſcripſerim Tzetza verba ex commentariis ad Lycophronem, ſic enim ille: Οἱ δὲ Δρύοπες, ὡς Ἀπόλλωνος ἢ Δίας τῆς Λυκάονος· πωτῆ δὲ συνελθὼν Ἀπόλλων, ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ παῖδα τὸν βερίβοαν, ἐκφυτὸν ὄφιος τελικὸν, ὅθεν ἡ Δρύοπι ἐκλήθη, καὶ ἐξ αὐτῆς Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσὸν, ὡς φησιν Ἡλιόδωρος. Pauſanias, ſi περὶ Τραχῖνα.] Apollonius lib. II de Hercule ſic inquit: Ὡς δὲ ἵκανε πρὸς Τραχῖνα θοῷς Κύκνα, τὸν ἐλίχθιος ὦκα κάτεκτα, Δρύοπας καὶ πολέμιξεν.

[71] Πόλις Θράκης.] Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba ſic conſtituit Incomparabilis J. Voſſius: Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια ἡ Μαρωνεία· καθ' ὃ τοῦ τοῦ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόριόν ἐστι Δρῦς, Ζώνη. Ad quem locum vir magnus obſervat Nicandri Scholiaſtam hanc urbem Ὀφιοῦσσαν Δρῦσσαν appellaſſe: Τῆς Λίνου πλησίον ἐστὶ πόλις Ἐρυθρή· ἣ κεκλημένη δὲ ἔστι ποτὲ μὲν ἡ Ζώνη πόλις, μετὰ ταῦτα δὲ ἡ Ὀφιοῦσσα Δρῦσσα εἰσὶν, ὑφ' ἃς τὸ Ζωνιῶτικὸν κεῖται.

[72] Ἔστι δὲ πόλις ἡ Οἰνώτρων.] Fœdiſſimum mendum in vulgatos libros irrepterat, in illis enim legebatur: ἔστι δὲ πλησίον Οἰνώτρων.

[74] Ἐπὶ τῷ Ἀρῷ ποταμῷ.] Arum fluvium geographi omnes in Cilicia collocant, quare hic legendum monet Salmaſius, ἐπὶ τῷ Πυναρῷ ποταμῷ. Quæ lectio tanto confidentius admittenda eſt, quia in MSS ante τῷ Ἀρῷ lacuna conſpicitur.

[75] Ἦσαν δὲ τρεῖς.] De hiſce tribus legendus Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutum. Locus etiam in hanc rem optimus eſt apud Pindari Scholiaſt. ad od. I Pyth. Πάμφυλοι δὲ Δυμᾶνες (ita legendum, non Δύμαινες) καὶ Δώριες μετὰ Αἰγιμιὸν· ἀφ' ὧν Πάμφυλις, καὶ Δυμανὶς, φυλὴ ἐν Λακεδαίμονι.

[76] Αἰγίμιος.] In omnibus editis excuſum reperitur male Αἰγίμιος, quod auctoritate veterum ſcriptorum, & fide codicum calamo exaratorum emendavimus.

[77] Δυμᾶνα.] Corrigendum videtur Δυμῆτα, qua terminatione hunc Ægimii filium appellavit Pauſanias in Achaicis: Σαφῶς δ' οὐκ οἶδα, εἴτε κατ' ὄνομα τὸν ἐπιχώριον Δύμαν, εἴτε κατὰ Δύμαντα ἢ Αἰγιμιοῦ.

[78] Τ΄λλον ἐποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς] Hæc verba cum referenda ſint ad Ægimium Dorienſium regem, peſſime depravata habentur in vulgatis ad hunc modum: Τ΄λλον ἐποίησατο τρίτον, χάριν ἀποδίδοντες. Hæc, quam nos divulgamus, codicis Voſſiani lectio eſt, quam nemo ſanus repudiabit.

ΔΥΜΗ [1] πόλις [2] Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν ἑ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν.

Εἰς Δύμην ἀπόνυσα τὴν Ἀχαϊκήν.

Καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι σκαλῖτε, ἡ δὲ [1] πόλις Στρατός. ὕστερον δὲ [2] καὶ ἡ πόλις ἑ [3] πωνυμίως, ὡς Ἀπολλόδωρος. [4] Τῶν ἀπὸ χαι εἰδίως PK, ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι. [7] ὁ πολίτης, Δυμαῖος. Ἔφορος ΚΔ. Παραγενόμενος [8] τὴ στρατιὰς εἰς τὴν Δύμην, πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες. Καὶ Παυσανίας ἐν Βοιωτιακοῖς. [9] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ εἰδὶς μὲν ἀνελομένῳ νίκην. Καὶ πάλιν. [9] Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα. [10] Καὶ ἐν τῷ ά. Τάδε πρὸς Ἀχαΐαν

Dyma, urbs Achaïæ, ultima ad occidentem, quare & Callimachus in Epigrammatibus canit:

Dymam profectum Achaïcam.

Ipsa quoque regio antiquitus Dyma appellabatur, urbs vero Stratus. Tandem vero etiam cum urbs, tum regio Dyma vocatæ sunt. Dicitur quoque numero multitudinis Dymæ, uti apud Apollodorum hisce verbis: Abest ab hisce centum viginti stadia urbs Dymæ, quæ ultima ad occidentem sita est. Civis, Dymæus. Ephorus libro XXIV: Immisso autem in Dymam regionem exercitu, primo omnium Dymæi terrore perculsi sunt. Et Pausanias in Bœoticis: Viro Dymæo cursu in stadio reportanti victoriam. Et rursum: Dymæis quidem est Minervæ templum & imago. Et in libro primo: Ab illa vero parte ad Achaïam

[1] Δυμα.] Ut cuivis legentium primo quasi intuitu evidentissime apparet, quam miseris modis genuinum Stephani Byzantini de Urbibus, sive ut ego existimo, de Gentilibus opus ab Hermolao Grammatico Constantinopolitano lit truncatum, neque omnino inconsultum, neque à re alienum videbitur, si ipsissima Epitomatoris verba ex quacunque lectione, juxta Xylandrianam editionem, hic subjiciam. Hæc enim ille de Dyma congessit: Δυμα, πόλις Ἀχαΐας, ἐφάτη πρὸς δύσιν. ὁ πολίτης, Δυμαῖος. ἡ χώρα, Δυμαία. ἑ Δυμαῖος. Ἀπολλόδωρος δὲ Καινοπολίτης τοῦτο φησὶ δεῖ Κοινωνοῦ πολεμῶ. Quanto cum bonarum literarum dispendio hoc breviarium sit confarcinatum, cum ipso Stephani opere collatione instituta, hinc manifeste constabit. Tam multis parasangis tragmentum superat epitomen, ut Alcinoi hortos, aut Midæ rosetum ingredi putem, quando seria lectione illud percurro.

[2] Ἀχαΐας.] Sic appellatur respectu aliarum Dymarum: Antoninus enim in Thracia oppidum hujus nominis, & locum in Sparta Hesychius collocat. In membranis Segnerianis deerant tres literæ posteriores, legebaturque Ἀχαϊ XXX. Quod mihi suspicionem injicit hunc locum plura continuisse. Sic solent socordes atque imperiti librarii epigrammatum duntaxat exordia transcribere, & reliquos versus, licet aliquando decem sequantur, lectorum diligentiæ committere, exarando ὄπισθεν vel ἐ πίσω, quod hic ab ipsis factum videtur. Nitebatur enim Stephanus integro Callimachi epigrammate probare, Achaicam Δύμην δεῖ ἡ δύσεως vel δύσεως nomen habere. Verisimilem esse nostram conjecturam, inde eruitur, quod toto hoc capite nullam de etymologia vocis mentionem fecerit ὁ Ἐθνικολόγος, quam plerumque circa finium tmematis exhibet. Urbem inde appellationem fortitam esse, etiam testatur Strabo lib. VIII. Ἐφιξῆς ἐ στιν ἡ Δύμη πόλις ἀλλήλω, πασῶν δυτικωτάτη, πρὸς ἑ σπέρας. Vide præterea Eustathium ad Iliad. B. pag. 292. Pausanias lib. VII perhibet, quondam *Paleam* appellatam insignem, vel a Dymante Ægimii filio deducens, ita enim ille: Ἐγκλείσε δὲ τὸ μὲν ἀρχαιότερον Πάλεια. ἐχώσαν δὲ ὑπ ἀνδρῶν ἐπιχωρίων Δύμανες, οὕτε λαὸ ἓ Δύμαντος ἐόντες, οὕτε ἀπὸ ἓ Δύμαντος ἐπωνυμίαν ἔσχον ἡ ἠπειρ. σαφῶς δὲ οὐκ οἶδα, οὔτε Δύμαν. Etymologici Magni Auctor nomen habere existimat ἀπὸ ἡ δέσμης, ἃ δεῖ Δύμας ἐρωτᾶς. Integrum locum mox producam.

[3] Πόλις Στρατός.] Sic olim nuncupatam fuisse, liquet ex Strabone lib. VIII. Sed non est confundenda cum clarissima ejusdem nominis urbe in Acarnania sive Ætolia, cujus Livius, Mela, Plinius & alii quam plurimi meminere.

[4] Καὶ ἡ πόλις ἑ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν.] Hoc etiam tradente in Achaïs Dymam civitatem vel regionem exquodammodo ex Scholiasta in Lycophronem apparet, tale, ita enim inquit: Περὶ δὲ τούτους τοὺς τόπους, ὅτι τὴν Θεσπιὰν, ἣν ἐπὶ πόλιν Δακωνικὴν, νῦν τὸ Ὦλιτος πόλις Ἀχαΐας, νῦν τὴν Δύμην πόλιν ἡ χώρα Ἀχαΐας. In verbis Theopompi, mox sequturis τὸ Δύμην etiam commodissime pro regione accipi potest.

[5] Πλησιωτάτης.] In hanc rem citat noster Apollodori testimonium, cui adjiciam locum ex Etymologici Mag. Auctore: Δύμη ἡ πόλις ἡ Ἀχαΐας. Λυκόφρων. Δύμα τε Βορέοιο ὑγκίμον ὄχλον. λέγεται ἑ Δύμη ἑ Δυμαία (ubi malim emendare, λέγεται ἑ Δύμη ἑ Δύμαι.) ὅτι ἐσχάτη ἐστὶ τῆς Ἀχαΐας κεῖται, ὑστέρα τε οὖσα ἑ Δύμη. ἡ δὲ Δύμης ἐρωτᾶς. Etiam Livius hoc numero urbis nomen protulit, ita enim ille lib. XXXII cap. XXI in oratione Aristheni: *Egregie enim Dymas priore bello sumsus tutati.* Et lib. XXXVIII cap. XXXIX. *Una ad coercendos inventa, haud magna memoratu res est: centum funditores ab Ægio & Patris & Dymis accitis.*

[6] Τύπτων ἀπίχουσι εἰδίως PK.] An justa & accurrata hæc sit stadiorum dimensio, facillime hinc cognoscere potuissem, si præcedentia Apollodori verba non interiissent. Fortassis scribendum est: Ἡ Ἀχαΐα ἀπέχουσι εἰδίως ρκ'.

[7] Ὁ πολίτης Δυμαῖος.] Stephanus usu hujus vocis illustrium scriptorum auctoritate, Ephori, Pausaniæ, Apollodori, Philisti, Theopompi & Euphorionis, confirmato, ex Antimachi Thebaide subjungit, etiam τὸ Δυμαῖος usurpari. Duobus hisce gentilibus ex Polybio tertium, scilicet τὸ Δυμαιεύς addi posset, ita enim ille lib. IV cap. LX. Διὸ ἑ Τελταῖος ἑ Φιγαλεὺς ἑ Δυμαιεύς, ὁπ μὲν ἰδίᾳ σωτηρίαν μισθοφορεῖς, κοσμικὸς ἓ Ἀχαιῶν ἐγένοντο, σὺν ἐγκλείστοις. Verum metuo ne illo in loco menda lateat, ex repetitione diphthongi præcedentium vocabulorum orta, quam neque interpres neque alii commentatores subolfecere, ut plurimum de gentilibus parum solliciti. Non me fugit τὸ Ἐθνικογράφου, alibi canonem exhibere, secundum quem τὸ Δυμαιεύς quodammodo defendi posset, ita enim scribit in Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες. Τεχθῆναι δ' οὐ παραυτομεὶς Ἀλαιὸν τεῖσθαι, ἀλλ' Ἀλαιεῖς πλησιοχώρους. καὶ λατὶ Ἀλαιὸν Ἀλαιεύς, Λητεῖς Λητεῖος, Κρητεῖς Κρητικός. Eodem modo à Δυμαῖος formari posset Δυμαιεύς. Sed scias velim Polybium passim lib. II, IV & V. τὸ Δυμαῖος usurpasse, & Stephanum nostrum in Polybiana lectione tantopere versatum fuisse, ut illud, si istam ἓ ἰθυτὰ formam codices repræsentassent, aut citatlet aut restituisset: nadeo ut non dubitem, quin in Polybio Δυμαίοις referibendum sit, quo innumeris locis etiam Livius utitur.

[8] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ.] Integer Pausaniæ locus sic se habet: Οἰδόντα τῷ ἀνδρὶ Δυμαίῳ, εἰδὶς μὲν ἀνελομένῳ νίκην ὀλυμπιάδι ἑκτῇ.

[9] Δυμαίοις μὲν &c.] Hæc verba etiam in Pausaniæ Achaicis reperiuntur, funtque à præcedentibus non longe remota.

[10] Καὶ ἐν τῇ ά.] Hic locus non est apud Pausaniam libro I, neque etiam VII, ubi Achaia & in ea Dyme describitur. Alios hujus auctoris libros evolvere, jam non vacat.

Α'χαΐαν Δυμαίων ἐπὶν ὅμορόι. [11] Καὶ Α'πολλόδωρ@, ἢ ὁ τὰ τότε ἱστορήσας. Τ@ῦ δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι. Καὶ φίλιος Σικελικῶν ά. [12] Ε'πὶ τ@ῦ ὀλυμπιάδ@, καθ' ὃ ὁ Βοιώτιος εἵκα στάδιον. Καὶ Α'πολλόδωρ@ ἐν χρονικῶν ά. Πόλεμ@ ἐνέφη τοῖς τῶν Δυμαίοις. Ο'ῆγν ἐ Θεόπομπος μ'. Προεστάτη δὲ τ@ῦ πόλεως ἤσπε τ@ῦ μὲν Συρακοσίων [13] Α'θηνις ἐ Η'ρακλείδης, τῶν δ' μισθοφόρων Α'χέλα@ ὁ Δυμαῖ@. Τὸ θῆλυ δὲ Δυμαῖα. Εὐφορίων.

[14] Η' τὶς ἔχεις κληῖδα, ἐπιζεφύριο Δυμαίης.

[15] Ἀφ' τ@ῦ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον. [16] Α'ντίμαχ@ δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὸν, κατὰ Καύκων@ πόλιν, [17] ὡς Διρκαίας. [18] Ε'νιοι δὲ κὴ Α'σωπίδα. Ἀφ' ὧν ἐ τ@ῦ Η'λείας [19] καὶ τ@ῦ Βυρσίας [20] Α'ελσ@ τῷ πόλει. Λέγεται

Achaïam Dymæis sunt contermini. Et Apollodorus, vel qui ejus scripta compendifecit: Regionem tenent Dymæi. Et Philistus rerum Sicularum libro primo: Olympiade qua stadium currendo vicit Oebotas [Dymæus.] Et Apollodorus libro primo Chronicorum: Bellum impendebat Dymæis. Quare & Theopompus libro quadragesimo scribit: Præsides erant civitatis ex Syracusanis quidem Athanis & Heraclides, ex mercenariis vero Archelaus Dymæus. Hinc fœmininum Dymæa. Euphorio:

Tu quæ possides claustra regionis Dymææ favonio expositæ.

Quia ab occasu zephyrus spirat. Antimachus vero ipsam appellat Cauconidem à Caucone fluvio, ut à Dirce fonte Thebæ Dircææ dicuntur: sunt qui Asopidas vocent. Dividitur autem ab Elide juxta Buprasium flumine Larisso. Dicitur

[11] Καὶ Α'πολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τότε &c.] In MS erat η pro numeri nota positum. Hinc suspicor olim scriptum fuisse: Καὶ Α'πολλόδωρος ἱ. ἢ ὁ τὰ τότε ἱστορήσας. Alterum ι tanquam supervacaneum librarii rejecere. Tota hac sectione auctorum allegatorum libri numerus additur: & mox sequetur: κὴ Α'πολλόδωρος ἐν Χρονικῶν ά.

[12] Ε'πὶ τ@ῦ ὀλυμπιάδ@, καθ' ὃ ὁ Βοιώτιος εἵκα στάδιον.] Non ita hæc concipiuntur in MS. sed hoc modo: ἐπὶ τ@ῦ ὀλυμπιάδ@ ἡ Οἰδότας εἵκα στάδιον. *Olympiade octava Oebotas vicit stadium.* Verum hæc varietas parum ad rem facit. Aliud quid huic Philisti loco excidit, scilicet gentile Δυμαῖ@, cujus usum Stephanus ex illo rerum Sicularum scriptore probare intendit. Fortassis hæc verba ita sunt constituenda. Ε'πὶ τ@ῦ ὀλυμπιάδ@ ἡ, καθ' ὃν ὁ Οἰδότας Δυμαῖ@ εἵκα στάδιον. Oebotam Dymæum fuisse satis evidenter liquet ex Pausaniæ Achaicis, cujus verba jam supra in medium produximus.

[13] Α'θηνις.] In MS totus locus ita legebatur: Προστάτη δὲ τ@ῦ πόλεως ἤσπε τ@ῦ μὲν Συρακοσίων Α'θηνις ἐ Η'ρακλείδης. Fortassis fuit celebris ille historicus, qui res Siculas consignavit, cujus Athenæus lib. III meminit. Α'θηνις ὁ σπάτα Σικελικῶν: & Diodorus Siculus libro XV I: Τῶν δὲ συγγραφέων Α'θήνις ὁ Συρακούσι@. Verum est, eum hic ℘ Προστάτη munere fungi: sed hoc non obstat, illum quoque res Siculas memoriæ prodidisse.

[14] Η' τὶς ἔχεις κληῖδα &c.] In Membranis erat: ἤτις ἔχεις κληῖδα ἐπιζεφύριο Δυμαίης. Hujus versiculi sensus mihi videtur intricatissimus: eum fortassis illustrabo, si statuam Euphorionem loqui de pago sive urbe quadam (ubi quasi agri Dymæi erant claustra) Scolli monti saxoso vicina, per quem ex Arcadia, Magnesia & aliis Peloponnesi regionibus in agrum Dymæum iter fiebat. Hæc enim Scollis ob rupes & saxa ubique superari non poterat; Dymæis, Tritzæniibus & Eleis erat communis, & monti Arcadiæ, cui Lampeja nomen, continua. Τὸ κληῖδα sic fumi posse pro claustris, liquet ex Philippi Demetrii filii sermone, qui testante Pausania in Achaicis, Corinthum, Chalcidem & Magnesiam Græciæ claves vocitabat. Sic Euripides in Medea, fauces Hellesponti ℘ Πόντ@ κλῆδα nuncupat: & ut unico verbo absolvam, κλεῖδες dicuntur ὀχυρώματα ἐ νύκτ@ φυλακῆς. Porro τὸ Δυμαίη non tantum de fœmina, sed etiam agro urbi adjacente fumi posse, evidenter liquet ex Polybio lib. II sic scribente. Ο'τι ἐ Λοκρίδας ἔπιστ, τὸ δ' ἡτέρου ὁλοχρώς ἴστησιν ἐν τ@ῦ Δυμαίᾳ· ἐξεῖ τὸ κλῆρον Ε'κβεβλῆσθαι. Et Strabone lib. VIII ubi ita inquit: οἵ@ δὲ ὁ πόλεμ@ ἐν τ@ῦ Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης ἐ Τριτ@νίης, ὃς κλεῖτ@ ἐ Καύκων ἦλυκός. Ad vocem ἐπιζέφυριο quod attinet, illa rarissima & non passim est obvia, videturque denotare, *quod ventis ab occasu flantibus expositum est*, quo significatu de Locris Epizephyriis Straboni libro VI utitur: Μεταξὺ δὲ τ@ῦ Η'ρακλείου κόλπ@ ἐ Λοκρίδες, ὁ κλεῖτ@ Ζεφύριον, ἔχοντ@ τοὺς ἐσχατιοὺς ἀνέμους λιμένα, ἐξ ὧ ἐ τὄνομα. ἐθὶ ὁ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ε'πιζεφύριοι &c. Qui in re obscurissima aliam huic loco lucem attulerit, erit mihi magnus Apollo.

[15] Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον.] Locus mihi videtur mendosus & hunc in modum restituendus: Διὰ τ@ῦ πρὸς δύσιν ζέφυρ@. Librarius ex similitudine & repetitione præcedentium vocabulorum gravissimus committere errores, res est notissima. Hæc verba continent glossema præcedentium ex Euphorione citatorum: nam ideo τὸ Ε'πιζεφύριον agro Dymæo attribuit, quia occidentalem Peloponnesi plagam obtinet, unde Zephyrus spirabat.

[16] Α'ντίμαχ@ δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὸν.] Hæc de re Strabonem ex Antimacho mentionem feciſſe sequenti commentario apparebit. Verum ipsa Antimachi verba nobis Lycophronis Scholiastes, leviter quidem corrupta, reservavit, illa sic sunt corrigenda. Καὶ Α'ντίμαχ@ ἐν τῷ Θηβαΐδι.

Ὡ'ς ἐπαπειλήτ@, ὥστε Καυκωνίδα δόμ@ν
Ε'σχαδὸν ἐξ@λῆσθ@ι ἐ πυρὶ δῶσι Ε'πιγόνοις ἀρχέτυπ@ν.

Male in vulgatis hodie Καυκωνίδα Δύμ@ν legitur.

[17] Ὡ'ς Διρκαίας.] Cave hanc vocem accipias pro Græci scriptoris nomine, in quem errorem is facillime dilabi posset, qui veteris historiæ non est paullo callentior. Confidenter affirmo hunc locum esse mutilum, & nonnulla post istam vocem excidisse: verum illa lacuna optime Antimachi verbis implebitur, apud Strabonem libro VIII circa finem exstantibus. Τ@ῦ δ' Α'ντιμάχ@ Καυκωνίδα τὴν Δύκα finem exstantibus. Τ@ῦ δ' Α'ντιμάχ@ Καυκωνίδα τὴν Δύμ@ν εἰπόντ@ ὃτι ἡ ἰδίωσ@ λόφ@ Καυκώνιος ἐπώνυμος αὐτῷ, μᾶλλ@ δ' ὕδωρ κεχυμένον, κρήνη ἐπώνυμος αὐτῷ, Οἱ δ' ἀπὸ Καύκων@ πώμασι πο@, ὡς τῇ Θήβᾳ Διρκαίαι, ἢ Α'σωπίδες, Α'ργος δ' Ι'νάχοι, Τροίᾳ δὲ Σιμ@ῦντες. Hinc satis evidenter constat, Stephanum hanc de Dyma opinionem, quod priscis temporibus Cauconis appellata fuerit, vel hausisse ex ipsis Antimachi scriptis, vel, uti admodum verisimile est, ex loco Strabonis jam allegato, nobis clare indicante, hoc uleus ita fanari debere. Α'ντίμαχ@ δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὸν, ἀπὸ Καύκων@ πώμασι, ὡς Διρκαίας τῆς Θήβας, ἤτοι δὲ ἐ Α'σωπίδος. Hanc lectionem esse verissimam, nemo, ut spero, in dubium vocabit. Thebæ Dircææ vocabantur à fonte urbi vicino, & Asopides ab Asopo amne, qui Thebani & Platæensis agri fines interseat.

[18] Ἔνιοι δὲ ἐ Α'σωπίδα.] Legendum esse Α'σωπίδας, commentario præcedente ex verbis Geographi manifestissime demonstravimus.

[19] Καὶ τ@ῦ Βυρσίας.] Hæc scriptura non est à Stephani manu profecta: sine dubio reponendum est: κὴ τ@ῦ Βυρσάσιον. Græcis enim & Latinis scriptoribus istius urbis nomen genere neutro efferitur.

[20] Α'ελσ@ τῇ πόλει.] Et hæc fluminis appellatio non est vitu

Λίγητα Ἐ Δύμι⊙ν, ὡς [11] Βοιβησίμι⊙ν. Ἀνθημαχ⊙ν δὲ ἐν ἑ. Θηβαΐδ⊙ς.

[12] Ἐν δέ σι τῆσι μάλα πεῖφρον᾽ ἐπίκυρ⊙ν ἀμορβῶν

[13] Ὡμίλησαι, ὡς [14] διεπέρασπι Δύμιον ἄχν.

ΔΎΝΔΑΣΟΝ [15] πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρ⊙ς ἐν τῷ περὶ Καρίας β΄. Αὖθις δ᾽ ἐπὶ Δωδασον Ἐ Κάλυνδα ὁρμῆσαι. Τὸ ἐθνικὸν, Δωδασεύς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΥΡΒΑΙΟΙ [16] ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους Ἐ τὴν Ἰνδικήν. [17] Κτησίας δὲ ἐν Περσικῶν ἱ. [18] χωρὶς ἧς πρὸς αὐτὸν πρόσκειται. Δυρβαῖοι ἔτι εὐδαίμονες ἄνδρες, Ἐ πλούσιοι, Ἐ καρτὰ δίκαιοί εἰσι, πρὸς τὸν Βακτρίαν καὶ Ἰνδικὸν [19] καταπίνοντες. Οὗτοι ἔτι ἀδίκως ἴν, [20] ἔτι

A Dicitur etiam Dymius, uti Bœbius, Cynius. Sic Antimachus libro v Thebaïdos:

Inter hos vero prudentissimum militum ducem

Te gessisti, cum diripuistis Dymium oppidum.

B DYNDASUM, urbs Cariæ. Alexander lib. II, de Caria: Iterum ad Dyndasum & Calynda properare. Gentile, Dyndasensis, ut Pegasensis.

C DYRBÆI, gens exporrecta ad Bactros & Indiam usque. Ctesias rerum Persicarum libro decimo: Regio versus septentrionem jacet. Dyrbæi hi homines fortunatissimi, & divites, & admodum justi, ad Bactriam & Indiam usque pertingunt. Hi neque injuria afficiunt, neque occi-

D

est viiii immunis, emendandum Λαρίσσης sive Λαρίσσαν τῆς πόλεως: aliquando enim simplici, aliquando vero duplici S vox exaratur. Strabo lib VIII: διαφέρ δὲ αὐτῶν λαὶ ἡ Ἡλεῖα πρὸς τὴ Βοιωτίαν ὁ Λάρισ⊙ς πόλισμ⊙ς, ῥᾴων ἐξ ὁμως. Stephanum hæc ex Strabone desumpsisse, facile mihi persuadeo.

[11] Βοιβησίμ⊙ν.] Hoc gentile neque à Βοίβη urbe Cretensi, neque à Macedonica deducitur. Latet hic error transcriptorum, si quisquam alius, plane gravissimus, quem nemo nisi perditi cerebri ferre posset. Ex autographo Segueriano diverlimode hanc vocem viri docti transcribere, alii Βοιβησίμι⊙ν, alii Βοιβησιμι⊙ν. Nos autem, quibus insiciendi illas membranas facultas non fuit, in hac adeo incipiti vocis lectura, nuperrime vulgatam lectionem repræsentamus, existimantes totum locum ex conjectura formasse hunc in modum corrigi debere: Λίγητα Ἐ Δύμι⊙ν, ὡς Βοῖβ⊙ν, Κυνί⊙ν. Scio Stephanum vel ejus Epitomatorem in voce Βοίβη nullam de hoc gentili mentionem facere, puto tamen exstare in Ἀλύζεια, quem locum sic emendavimus: Ἀλύζεια, πόλις μεταξὺ Φρυγίας, τῆς μικρᾶς Λυδίας⊙ν Ἐφεσίας. τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἐ Βοίβη Βοίβ⊙ς, Δ᾽ επὶ Λυδί⊙ν, ὅτω Ἐ Ἀλύζεια⊙ν. Alterum gentile, quod reposuimus, suo loco in voce Κυνὶ⊙ν reperitur. Sic imperiti librarii ex duobus gentilibus, eadem terminatione & forma gaudentibus, unicam conflarunt vocem, nihil omnino ad rem pertinentem.

[12] ἐν δὲ σι τῆσι μάλα πεῖφρον᾽ &c.] Hi versus profecto sunt obscurissimi: & cum non nisi paucissimæ Antimachi reliquiæ, nihil ad rem facientes, hic & alibi circumferuntur, & antecedentia ac subsequentia prorsus sint incognita, difficillime quis verum sensum ex iis expiscabitur: præsertim cum poeta communi dicendi genere non utatur, sed vocibus à vulgari significatu longe remotis, quod olim etiam Quintilianus lib. x cap. 1 hisce verbis testificatur: *Contra in Antimacho vim & gravitas, & minime vulgare loquendi genus habet laudem.* Ad τὸ ἐπίκυρ⊙ς attinet, vulgo quidem *adjutorem* denotat, sed talem hic desiderat sensus, qui cum imperio aliis præsit. Hunc significarum colligere licet ex Hesychio: Ἐπίκυρ⊙ς, βοηθὸς, συμμαχικὸς, ἐπίκουρ⊙ς: quæ ultima vox imperium tur, ut cum Livio loquar, est *dux auxiliaris*, sive auxiliaris cohortis præfectus. Nostra hæc sententia verbis Etymologici Magni Auctoris optime confirmabitur, ita enim ἐπίκυρ⊙ς· ὁ λέγ⊙ν τι, ὃς καὶ ξένης χώρας συμμαχῆ τ᾽ ἐπικαθίζ⊙ν, ἢ πολεμικῶν βοηθός. Σαφ⊙κλῆς, ἐπίκυρ⊙ς ἐσι τ᾽ Ἕλλ⊙νι, τ᾽ πολεμικῶν βοηθός. Sic Sarpedo de se ipso apud Homerum Iliad. Ε loquitur:

Ἠ μὲν γὰρ αὖ μακρήσιν᾽, ὑπὸ τ᾽ ἐπίκυρ⊙ι ἴκεσθαι.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ἐπίκυρ⊙ς εἰμ᾽, μάλα πολλ⊙ὶ δὲ λαὸ⊙ν ἕπ⊙μαι.

Τῶνδ᾽ ἔν μοι λυκίη ξυνέσπ⊙ται ἠδὲ σίνυται.

Ad hunc locum ita scribit Eustathius: Ἠμοὶς δὲ μακρήσιν᾽ ἐπίκυρ⊙ι, λεγέ δὲ λαὸς φῶς τὰς ἐγχειρίας. Ἐπίκυρ⊙ς δὲ ἐπικαθίζ⊙ν βοηθός. ὧν Ἐ αὐτὸς ὁ Σαρπηδών. Qualis inter auxiliares ad Trojam fuerit Sarpedo, notius est, quam quod hic doceri debeat. Callimachi Scholiasta ad Hymnum in Dianam τὰς ἀμφ⊙ῦς reddit ἀκολούθ⊙υς, πειρᾷ Ἐ τὸ ἅμα παρδιάζ⊙ν. Etym. Mag. Auctor: Ἀμφ⊙ῦς σημαίν᾽ δηλ denotare *milites, qui ex peregrina regione ducem in aliorum auxilium missum sequebantur.* Antimachus igitur bellum Thebanum cantans, ducem quendam in Thebanorum auxilium missum, laudibus effert, ejus virtutem & prudentiam in occupanda Dyma ita deprædicans: *Inter hos tu quoque prudentissimum militum auxiliariorum ducem te gessisti, nam victoria potiti, nec frustra ad bellum profecti, urbem Dymiam diripuistis.* In qua conjectura si non erro, non adeo difficile erit Antimachi mentem percipere.

[13] Ὡμίλησαι.] Et hæc lectio habet profecto, quod Græci dicunt, κάλλ᾽ ὑγιές. In λαπρέψ⊙ν inveni, ὡμιλήσ⊙ς, unde suspicor legendum, ὡμίλησας.

[14] Διεπέρασπι.] Alii ex MS exhibent: διατέρασπι.

[15] Δωδασον, πόλις Καρίας.] De hac civitate Carica ita scribit Epitomator: Δωδασον, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Δωδασεύς. Quemadmodum præcedenti sectione omnem scriptorum auctoritatem flocci facit, ita nunc quoque Alexandri testimonium ex libro secundo de Caria, prorsus negligit. Præterea hoc observandum est, hanc vocem in λαπρέψεις quæ videre licuit, ordinem alphabeticum non servare: nam in iis Dyndasi descriptio posit τὸ Δυρβαῖοι incipit. Fortassis pro Δωδασον rescribendum est Δωδασσα, uti probabiliter liquet ex gentili Πηγασσεύς, quod deducitur à Πήγασσα, ita enim in Epitome legimus: Πήγασσα, πόλις Καρίας, ἧς Πηδασσεὺς τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ ἡ Δωδ᾽ ἧ δ᾽ γράφειν Πήδασσα, ἀλλὰ Δωδ᾽ ἧ γ Πήγασσα. ὡς πολίτην Πηγασσῆς. Inter Caricas urbes plurimæ reperiuntur, ultimam syllabam in ὸν & σσ terminantes: Ἀλάσσανδα, Καρυάνδα, Καλλωνδα, Κάνδασα, Ἀ ρπασσα, Υδασα &c.

[16] Δυρβαῖοι.] Hanc de Dyrbæis sectionem Hermolaus hoc modo in compendium redegit: Δυρβαῖοι, ἔθν⊙ς καθῆκον εἰς Βάκτρους, καὶ Ἰνδικήν. Κτησίας δὲ Περσικῶν δικαίους εἶναι. Δυρβαῖοι εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ δίκαιοι, ὅτ᾽ ἀδικοῦντες, ὅτ᾽ ἀδικοῦντος ἀνθρώπου. ἐὰν δ᾽ ὑρῶσι τὸ τῇ ὀδῷ ἢ χρυσὸν, ἢ ἄλλο τι. Hæc qui cum genuino Stephani de Dyrbæis loco contulerit, facillime animadvertet, quid distent æra lupinis.

[17] Κτησίας δὲ Περσικῶν δικαίων.] Hoc Ctesiæ fragmentum post Herodotum ab Henrico Stephano editum est, sed mancum & mutilum. Hinc multo auctius atque emendatius transcribi posset.

[18] Χώρας ἧς πρὸς αὐτὸν πρόσκειται.] Non puto hæc satis sana esse: fortassis emendandum est: χώρας δὲ πρὸς νότον πρόσκειται. Nam Dyrbæorum regio versus austrum sita est, & omnibus Bactrianæ populis australiores.

[19] Καταπίνοντες.] Alii ex MS transcribere: καταπί-

[10] ἔτι ἀποκλείσωσιν ἀνθρώπων οὐδένα. Ἐὰν δέ τι ὤρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ χρυσίον, ἢ ἱμάτιον, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο τι, οὐδὲν [11] ἀποκινήσαι αὐτό, οὔτε ἐσθίουσιν, οὔτ' ἐσθίουσιν, [12] οὔτε νομίζουσιν, ἐὰν μὴ ἱερῶν ἕνεκεν. [13] ἄλφιτα ἢ πτισσὸν λεπτότερα, καθάπερ οἱ Ἕλληνες, [14] καὶ ἑδώδιμα καρπούς.

occidunt quenquam mortalium. Cum in via sive aurum, sive vestem, sive argentum, sive aliud quidpiam offendunt, nihil inde auferunt. Neque pisturam exercent, neque panibus vescuntur, neque legibus, nisi sacrorum causa, obstricti vivunt. Polentam autem tenuissimam parant quemadmodum Græci, & fructus comedunt.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, [15] πόλις Ἰλλυρική, [16] Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου, [17] τοῦτο

DYRRHACHIUM, urbs Illyrica, Epidamnus dicta ab Epidamno, cui filia

[10] Οὔτε ἀποκλείουσι.] Retinui lectionem vulgatam, sed olim non ita exaravit Stephanus: hoc ex ipsa epitome satis evincitur: præterea ἀποκλῄουσι unum & alterum mihi exhibuere, ἔτι ἀποκλείουσι. Hæc vox cum sit sana & nitida, mutari minime debet. Antoninus Liberalis, quem nuperrime emendavimus, eadem utitur Fab. XXII. Ὁ δὲ Κύκλωψ ἐπιὼν, ἄλλον ἐκπιπτὸν ἀπεκλῄσατο. ἐβόησε τε οὐ τὴν γῆν πώτην χρῆσι, ὑετερφυὲς τ' ἐμοὶ μοῖραν ζῆσαι, ἢ πάλαι ἀπολλύμενον ἀνῆφθαι.

[11] Ἀποκινήσαι αὐτό.] Membranæ Seguierianæ: ἀποκινήσωσιν ἄτερ.

[12] Οὔτε νομίζουσι.] Hæc vox suspecta est, nihil enim in sacrificiis denotat: nisi longius à vulgata lectione recederet, reponerem: οὔτε θύουσι. Verum malo antiquam lectionem retinere, quam absque MSS codicum fide aliquid immutare. Dyrrhæi sic vitam ex justi rectique norma instituebant, ut nullis legibus, nisi in sacris & religiosis ceremoniis, coercerentur.

[13] Ἄλφιτα δὲ πτισσὸν λεπτότερα.] Non male vertitur *Polentam* ex auctoritate Casauboni ad lib. XIV Athenæi, ubi refert Græcos, cum ἄλφιτα ducunt, *Polentam* intelligere. Hujus *Polentæ* meminit ipse Athenæus lib. III cap. XXIX ex Archestrato helluone poëta. Cujus conficiendæ modum optime docet Plinius lib. XVIII cap. VII. *Polentam quoque Graci non aliunde præferunt, pluribus sit hæc modis: Graci perfusum aqua hordeum siccant nocte una, ac postero die frigunt: deinde molis frangunt: sunt qui vehementius tostum rursus exigua aqua aspergant, siccentque prius quam molant. &c.* Ex quo Plinii loco, additis Ovidii ex V Metam. versibus.

---- (*Lymphamque roganti*
Dulce dedit, tosta quod coxerat ante polenta.
Dum bibit illa datum. ----

Et mox:

---- *Nec adhuc epota parte loquentem*
Cum liquido mista perfudit diva polenta.)

Suspicari licet τὸ λεπτότερα, quo utitur noster ex Ctesia, non incommode posse verti *cum maxime forbilem*, qualem & Galli hodieque amant.

[14] Καὶ ἑδώδιμα καρπούς.] Herbis & fructibus vescentes Græcis unico vocabulo Βοτανοβίωτας appellantur, & tales inter antiquos non duntaxat Dyrrhæi, de quibus nunc Stephanus ex Ctesia, sed etiam Pythagoricæ sectæ initiati fuere. Lippis & tonsoribus notum est; illud hominum genus rebus inanimatis, herbis & olusculis vitam sustinuisse, qua de causa ἀνοσώτατοι, & etiam βοτανοσώτατοι nuncupabantur. Ultima vox profligatissime corrupta occurrit apud Hieronymum in præfatione commentariorum in Epist. ad Galatas. *Quod nequaquam intelligens* BATANÆOTES *& scelerati ille Porphyrius in primo operis sui adversum nos libro: Petrum à Paulo objecit esse reprehensum, quod non recto pede incederet ad evangelizandum, volens & illi maculam erroris inurere &c.* Certum est, Lucam Holstenium virum eruditissimum in hujus quæstionis solutionem, quid scil. illa voce intelligi debeat, caput integrum impendisse, sub cujus finem ita scribit: *Et sane magno me beneficio sibi habebit devinctum, qui in re obscura viam aliquam lucem extulerit.* Tanaquillus Faber vir rarissimæ eruditionis & confidentiæ, sperans se hac in re Holstenio gratificaturum, rescripsit BOTANIOTES, sive BOTANIATES. Verum ut mihi videtur, rem acu non tetigit, imo dum vocem emendare nititur, eam deteriorem atque obscuriorem reddidit: nam harum vocum significationem nec à veteribus nec à recentioribus addiscere potui. Sine dubio legendum est apud Hieronymum: *Quod nequaquam intelligens* BOTANOBIOTES *& scelerati ille Porphyrius &c.* Nos statuimus illam vocem denotare hominem, qui olusculis & herbis vivit, iisque latrantem stomachum lenire solet: nam cum Porphyrius sectæ Pythagoreorum esset addictissimus, inter quos hic mos obtinebat, accommodatiori vocabulo hæc secta & acerrimus ejus sectator exagitari ab Hieronymo non potuit.

[15] Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική.] Hanc de Dyrrachio ὁ τῶ Ἐθνικῶν ἐπίτομος epitomen consarcinavit. Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική, Ἐπίδαμνος κληθεῖσα, ἀπὸ Ἐπιδάμνου. τοῦτο δὲ γράφει Μένιππος, ἢ ὁ τῶ Ποσειδίππου, Δυρράχιος. ὁ δὲ ἀφ' ἧς τύπος Μιλήσιος, ἴσῃ Ποσειδίππου αὐτῇ σωμάτων. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Εὐφόρου, Δυσερχίου αὐτὸν καλεῖ, μοῦσ' ἓν σ. Δυσερχίου τ' Ἐπιδάμνου τ' ἀγχιπαλὰ χθονὸς ἔκτης. Ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ μέλι τῶ ἐφεσίου, καὶ ἡ χώρα τῶ Ἰλλυρίας, Δυσερχία, ἧς τὸ ἀρσενικὸν, Δυσερχίος. καὶ ἡ Δυρράχιοι λέγονται, ὡς Ἐφέσιοι. Φίλων δὲ ὁ τοὺς Ἀλεξανδρεῖς, Φιλαιτέρους δὲ ὁ Δυρραχίους, ἔκκειται μὲ Ἀναπαίδευ, ἐκπεδίσας ὁ τῇ πάλαι ἐκδόσεως, σωστικὸν βιβλίαι μέ. Obiter in hac epitome animadvertendum, Palatinos codices, ut & chartaceum Vossianum lacunam supra notatam non agnoscere. Præterea in Vossiano legitur: Καὶ ἡ χώρα τῶ Ἰλλυρίας, Δυρράχια: non Δυσερχία: ut in vulgatis hujus epitomes conspicitur: sed vulgata lectio hoc loco est præferenda. Facili negotio possem nunc Dyrrhachii descriptionem exhibere, sed quia incomparabilis J. Vossius in Observationibus suis ad Pomp. Melam, satis perspicue ejus situm indicavit, & eruditissimus Jacobus Palmerius in Illyrici descriptione, brevi lucem publicam visura, præter situm, etiam urbis conditores & memorabilia fusius commemoravit, huic labori parcere animum meum induxi.

[16] Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου.] Appianus Alexand. lib. II Civil. perhibet, regem quendam barbarorum Epidamnum dictum, urbi nomen fecisse: Constantinus Porphyrogenneta lib. II Themate IX, totum Stephani locum ferme transcribens, illud nominis etiam à prisco heroë Epidamno deducit. Δυρράχιον πόλις Ἐπιρωτικὴ, ἧς Ἐπίδαμνος κληθῆναι ἀπὸ Ἐπιδάμνου τῶ ἀρχαίου ἥρωος, τοῦτο δηλοῖ Μένιππος, ἢ ὁ τῶ Ποσειδίππου, ὁ Δυρράχιος. ἀφ' ἧς τύπος ὁ Ἐπίδαμνος Μιλήσιος, ἴσῃ Ποσειδίππου αὐτῇ σωμάτων. Verum Romani eo coloniam ducentes, Dyrrhachium dicere maluerunt, propter ominosum & inauspicatum nomen Epidamni. Pomp. Mela lib. II *Urbium prima est Oricum, secunda Dyrrhachium, Epidamnos ante erat. Romani nomen mutavere, quia velut in damnum iturus, omen id visum est.* Vide quoque Plinium lib. III cap. XXIII. Sed non possim, quin jucundissima Plauti super hac re verba in medium producam, ita enim ille in Menæchmis Act. II. Scen. I.

Namita est hac hominum natio Epidamnia,
Voluptarii atque potatores maxumi:
Tum sycophanta & palpatores plurimi
In urbe hac habitant: tum meretrices mulieres
Nusquam perhibentur blandiores gentium.
Propterea huic urbi nomen Epidamno inditum est,
Quia nemo ferme huc sine damno divortitur.
ME. Ego istuc cavebo: tedo dum mihi huc marsupium.
MES. Quid eo vis? ME. Jam abs te metuo de verbis tuis.
MES. Quid anetuis? ME. Ne mihi damnum in Epidamno duis.

[37] τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς ἐ Ποσιδῶν(ος) Δυῤῥάχ(ιος). ἀφ' ἧς ἐστιν ἐν Ἐπιδάμνῳ τόπος Μελισσώνι(ος), ἔνθα Ποσιδῶν αὐτῇ συνῆλθεν. [38] Μεθ' ἣν τ' Ῥιζονικὸν Λίσσ(ος) ἐστὶ πόλις, ᾗ Ἀκρόλισσ(ος), ᾗ Ἐπίδαμν(ος). [39] Κερκυραίων κόλπισμα, ἡ νῦν Δυῤῥάχιον ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ [40] αὖτερον λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται, [41] ὡς φίλων. [42] Δέξιππ(ος) δ' ἐν Χρονικῶν ἑ φησὶν ὕτως. Καὶ Μακεδόνων τ' μὲν Ἐπίδαμνον, εἰς ὕστερον δ' Δυῤῥάχιον μεταβαλοῦσαν, [43] πλιν τ' Μακεδονίας μεγάλων ἐ εὐδαίμονα κ' κρατ(ος) αἱρῆσιν. Ἀλέξανδρ(ος) δ' ἐν Εὐρώπῃ [44] μ' ἧ σ Δυσεφίλιον αὖτ(ὸν) καλεῖ.

Δυσεφίλου τ' Ἐπίδαμν(ος) ἐπ' ἀῖχάλα χθονὸς ἀκτῆς.

Ἐστι ἐ ἄλλη τις Λακωνικὴ μία τ' ῥ'. λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα τ' Ἰλλυρίας Δυῤῥαχία. Εὐφορίων,

Ἄστα Δυῤῥαχίης τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

[45] Καὶ δῆλον ὅτι Δυῤῥάχ(ιον) τὸ τόπο δηλονότι, [46] ὡς ἓ Ἀνακλώρου τὸ Ἀνακλόρι(ον), Βυζάντιον Βυζάντι(ον), Θούριον Θούρι(ον), [47] Κέρκυρον Κέρκι(ον). Ἐθνοποδένης γ' Γεωγραφούμενον. [48] Ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι.

Πόλις

[37] Τούτου θυγάτης Μέλισσα.] De hujus patre inter mythologos non convenit. Vide Apollod. lib. II & Pausan. in Corinthiacis.

[38] Μεθ' ἣν τ' Ῥιζονικὸν Λίσσ(ος) ἐστί.] Mutilus est hic locus, & sic emendandus: Μεθ' ἣν τ' Ῥιζονικὸν κόλπον Λίσσος ἐστί. Eadem lacunam in verbis Constantini Porphyrogenetæ observavi loco jam supra allegato. Hanc emendationem non posse in dubium vocari, manifeste evincam verbis Geographi, lib. VII: Μεθ' ἣν τ' Ῥιζονικὸν κόλπον Λίσσος ἐστὶν ἡ Ἀκρόλισσ(ος), ᾗ Ἐπίδαμν(ος) Κερκυραίων κόλπισμα, ἡ νῦν Δυῤῥάχιον, ὁμωνύμως τῇ χερρονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. Hæc verbotenus Philo ex Strabone hausit.

[39] Κερκυραίων κόλπισμα.] Vide Scumnum Chium, Strabonem, App. Alexand. & alios.

[40] Ἡ σ αὖτερον.] In apographo, quod ex Segujerianis membranis erat transcriptum, τὸ αὖτερον non inveni. Sensus satis clarus & perspicuus est, etiamsi hæc vox deleatur: imo hinc exstirpandam esse, proxime allegata Straboni verba, & Constantini Porphyrogenetæ locus, ubi enam non agnoscitur, satis probant.

[41] Ὡς φίλων.] Fuit hic Philo Byblius, qui sub Imperat. Trajano vixit. Libros XXX de Urbibus & de viris in iis eruditione illustribus conſignavit, uti Suidas auctor est. Hujus historici opera, uti Etymologici Magni Auctor vocabulum Βυζάντιον perhibet, à quodam Ælio Sereno in compendium redacta fuere: Ὅτου ἐ Σερήνου ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν φίλωνος ἐθνικῶν.

[42] Δέξιππος δ' ἐν Χρονικῶν ἑ.] Eundem Dexippi locum ex Chronicorum decimo producit Constant. Porphyrogenneta, loco jam aliquoties citato: sed corruptissime ibidem χρόνων τῶν δεκάτων legitur, pro Χρονικῶν δεκάτου.

[43] Πλιν τ' Μακεδονίας.] Tam late aliquando Geographi Macedoniæ fines extendebant, ut Dyrrhachium pro urbe Macedonica acciperent. Ptolemæus lib. III cap. XIII. Μακεδονία ἀφορίζεται, λέγω δὲ ἀφ' ἑσπέρας τοῖς ἐπὶ τῆς ἠπείρου μέρεσι Δαλματίᾳ καὶ Μυσίᾳ τῇ ἄνω, ἧ Θρᾴκης. Α' πὸ δὲ μεσημβρίας τῷ Ἰονίῳ πελάγει, τῇ τῶν Δυῤῥαχίων, καὶ Ἐπιδάμνου, καὶ Καλλιάνων πόλεσι, καὶ Ἀκαρνᾶσι καὶ Θεσσαλοῖς τοῖς ἐπὶ τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ. Ita hic locus est emendandus, qui in vulgatis pessime depravatus circumfertur.

A lia fuit Melissa, ex qua & Neptuno natus est Dyrrhachius: ab hac locus quidam in Epidamno Melissonius denominatus est, ubi Neptunus cum illa rem habuit. Post Rizonicum autem sinum urbs Lissus est, & Acrolissus, & Epidamnus Cercyræorum opus, quæ nunc Dyrrhachium similiter ac olim cherſonesus, in qua sita est, vocatur, ut scribit Philo. Dexippus autem Chronicorum x ita loquitur. Et Macedonum Epidamnum, postea mutata appellatione, Dyrrhachium nominatam, urbem Macedoniæ magnam & fortunatam vi capiunt. Alexander autem in sua Europæ descriptione per S Dyſrachium ipſam appellat:

Dyſrachiique Epidamnu in maritima terra ora ſita eſt.

Est & alia quædam urbs Laconica, una ex centum. Ipsa quoque regio Illyriæ Dyrrhachia appellatur. Euphorio:

Urbes Dyrrhachiæ & gentes Taulantinæ.

Manifestum autem est τὸ Dyrrhachius esse masculinum, ut ab Anactorium Anactorius. Byzantius Byzantius, Thurium Thurius, Curium Curius. Eratosthenes libro III operis geographici. Taulantii, eam regionem tenentes, incolunt.

Urbs

[44] Μεθ' ἣν σ Δυσεφίλιον αὖτ(ὸν) καλεῖ.] In Antigrapho & in Hermolai epitome inverso ordine hæc legebantur: Ἀλέξανδρ(ος) δὲ ἐν Εὐρώπῃ Δυσεφίλιον αὖτ(ὸν) καλεῖ μεθ' ἣν σ'. Eustathius in commentariis ad Dionysium de Situ Orbis nominis etymologiam inde deducit, ita enim ille pag. 56. Περὶ δὲ (Scil. Κερκυραίας ὕρη) κεῖται ἓ ἐ τὰ νῦν Η'πείρῳ μεσόγεα πόλις, ἡ ποτὲ καλουμένη Ἐπίδαμνος, ἥτις τὸ Δυῤῥάχιον. δηλῶν ὅτι ἐστὶ δυσεύξεινος. δυσεφίλιον γάρ ἐστι, ὃ ἐστὶ δυσεύξεινον. τρέψαι δὲ τὸ σ εἰς ῥ, ὑφωνότερον καλοῦντες Δυῤῥάχιον. καθὰ ἓ τὸ Τυρσηνὸς, Τυῤῥηνὸς &c. Vide hac de re etiam locum nobilissimum apud Dionem Niczum lib. XLI.

[45] Καὶ δηλόν, ὅτι Δυῤῥάχ(ιον) τὸ τόπο δηλονότι.] Non possum hanc scripturam prorsus rejicere, cum etiam Epitomator eam agnoverit: mallem tamen locum, si mei arbitrii res foret, sic constituere: Καὶ δηλόν, ὅτι Δυῤῥάχ(ιον) τὸ τόπο ἰθνικόν. Nam de gentili toto hoc capite nullam reperies mentionem. Nisi malis ante hæc verba, λέγεται ἓ χώρα &c. lacunam notare, & totum locum sic constituere: Ἐστι ἓ ἄλλη τις Λακωνικὴ μία τ' ῥ'. τὸ ἰθνικὸν, Δυῤῥάχ(ιος), ᾗ Δυῤῥαχία. λέγεται δὲ ἓ ἡ χώρα &c. Goltzius nummum exhibet cum inscriptione: ΔΥΡΡΑΧΙΩΝ.

[46] Ὡς ἓ Ἀνακλώρου τὸ Ἀνακλόρι(ον).] Repono confidenter: ὡς ἓ Ἀνακλώρου Ἀνακλώρι(ον). Vide observationes nostras ad illam vocem, & de emendatione eris certissimus.

[47] Κέρκυρον Κέρκι(ον).] Miror isthoc loco τὸ ἰθνικὸν Κέρκυρος non recenseri ab Epitomatore, ita enim ille: Κέρκυρα, πόλις Κύπρου &c. Τὸ ἰθνικὸν, Κερκυρεύς. καὶ Ἀ ελασκλῆς Κερκυραῖος ἐν τῷ ἑπτανήσῳ Κερκάκι, καὶ ἡ χώρα. Sed miran desino, cum sæpissime contingat, Stephanum gentilia in medium producere, de quibus suo loco ne quidem exstat. Huic non dissimile exemplum legere licet commentario hujus Fragmenti 21.

[48] Ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι.] Sensus magis erit perspicuus, si legas: ταύτης (Scil. χώρας) ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι. Sic enim Geographi loqui amant: Scylax Caryandensis capite Ἐγχελεῖς, Ἰλλυριοί δ' Ῥιζονῖται. Ταυλαντίων δ' ἐστὶ καὶ Ἐγχελεῖς, Ἰλλυριοὶ δ' Ῥιζονῖται.

Πόλις ἡ Ἐλλὶς Ἐπίδαμνος· ἀπὸ χέρρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. [49] Παῶμοὶ δὲ Δρίλωνες ἔθνος Λαικόν, [50] περὶ οὗς οἱ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται. ὅμως δὲ [51] νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται. ἔστω δὲ ἔθνος [52] Βαλαχρῶν ἐν Μακεδονικοῖς φησι. Καὶ τούτων αἱ πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις ἀπεμέρισται. Καὶ [53] Ἑρέννιος φίλων ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς Δυρραχηνὸν ἀναγράφει φιλωνίδην ὄντα. Ἀσκληπιάδης ἀκέστας [54] ἔχει Τίτον Αὐφίδιον Σικελὸν, ἔθνος φιλωνίδην Δυρραχηνὸν, καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον. Καὶ πάλιν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνὸς ἤκουσε μὲν Ἀσκληπιάδου, ἰατρεύσας δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξως, συνεπέταξε βιβλία μέ· [55] λέγει δὲ Παυσανίας ἡ ἐν τοῖς ἀχαϊκοῖς ἐν τῷ νῦν πόλεως ὄντος. [56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἐν περ ἐξαρχῆς, πλὴν ὅ γε ἀρχαῖον ὅπου ἡμῶν ἔχουσιν, [57] σκένης δὲ ἀφεστῶσαν ὀλίγον, [58] ὄνομα δὲ τῇ πόλει Δυράχιον ἀπὸ βοικισθέν.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ [59], πόλις Πισατίδος, [60] ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος, [61] ἐν ᾧ

Urbs vero Græca est Epidamnus in chersoneso Dyrrhachio. Fluvii præterlabuntur Drilo & Aous, circa quos Cadmi & Harmoniæ monumenta visuntur. Attamen nunc Dyrrhacheni dicuntur: Sic enim & Balager in Macedoniacis loquitur. Et horum urbes Dyrrhachenis, & Apolloniatis divisæ sunt. Et Herennius Philo in libro de re Medica Philonidam Dyrrhachenum describit hoc modo: Asclepiades auditores habuit Titum Ausidium Siculum, & Philonidam Dyrrhachenum & Niconem Acragantinum. Et rursus: Philonides vero Dyrrhachenus audivit Asclepiadem, medicinam fecit in patria sua magna cum laude, & libros composuit XLV. Pausanias vero libro sexto, & de vetere, & de ea quæ nunc exstat urbe sic scribit: Epidamnii regionem quidem eandem quam olim, non autem urbem antiquam, hac nostra ætate tenent; ast aliam ab illa paullum dissitam: nomen vero est urbi Dyrrhachium à conditore.

DYSPONTIUM, urbs Pisatidis, quæ à Dysponto Pelopis filio nomen habet, & pro-

[49] Παῶμοὶ δὲ Δρίλωνες ἔθνος Λαικόν.] Monstrum lectionis in hisce verbis latere, qui non videt, illum ἀλαισκοπῖνον ἦχον maxima: nam Laus fluvius à Geographicarum rerum peritis non in Illyrico, sed in Lucania ponitur. Strabo circa initium lib. VI: Μεσόγαιοι δὲ Πυξοῦντες, Λαῦνος κάλπης, καὶ πόλις ἐγκάτοικος Λάνασιον. Stephani Epitomator: Λαῦνος, πόλις Λευκανίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς διάπλου. ἀπὸ Λάου ποταμοῦ. Ex duobus istis locis satis liquet, illud fluminis nomen non esse sanum: locum ita constituo: Παῶμοὶ δὲ Δρίλωνες ἔθνος Λαῦνος. Non teram tempus in asserenda hac lectione, tantum Strabonis verba apponam, quæ id evincunt manifestissime, hæc enim sequuntur proxime post illa commentario 31 allegata. Εἶθ' ὁ Λάος ποταμός, καὶ Λαῦνος, ἐφ' ᾧ Λαινῖται. In præcedentibus Strabo de Drilone fluvio, sinu Rhizonico, Lisso, Acrolisso & de Dyrrachio sive Epidamno mentionem fecerat. Hujus Λάου nomen in plus quam decem scriptoribus profligatissime corruptum inveni, sed quia doctissimus Palmerius in Græcis antiquæ descriptione, omnes ferme emendavit, huic labori supersedere non inconsultum videbitur.

[50] Περὶ οὓς οἱ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται.] In ipso membranarum contextu hæc verba non leguntur, sed in inferiore MS pagina; & in margine hæc conspiciuntur: Περὶ ὃ ποῶμοι τοῦτο, quod loco compendiariæ scripturæ repositum erat. Locus ubi Cadmi & Harmoniæ monumentum fuit, proprio nomine appellabatur Cylices, ita enim Athenæus lib. XI: Πολεῖς δέ φησιν ὁ τὰ Γαυρίου τύπου Δαιδώτης ἐστὶν ὁ καλούμενος Κύλικες, περὶ ᾧ ἐστὶ τὸ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας μνημεῖον. De horum tumulo etiam legimus apud Apoll. Rhod. lib. IV: Dionysium de situ orbis, & alios quam plurimos.

[51] Νῦν Δυῤῥαχηνοὶ λέγονται.] Latino ore non *Dyrrhacheni*, sed *Dyrrhachini* appellantur. Cæsar de Bell. Civ. lib. III. *Re frumentaria præparata, conformatisque militibus, & satis longo spatio temporis à DYRRHACHINIS prælia intermisso &c.*

[52] Βαλαχρῶν ἐν Μακεδονικοῖς.] Idem scriptor Stephano citatur in vocabulis Ἀμφαῖος & Ὀλόσων. Vide præterea Vossium de Historicis Græcis.

[53] Ἑρέννιος Φίλων ἐν τοῖς Γαλενικοῖς.] Non intelligo hic Philonem Byblium, qui Trajani tempore vixit, cujusque in præcedentibus meminit Stephanus noster, sed Philonem Tarsensem Medicum vetustissimum, qui à Galeno simplicitur Philo appellatur. Herennii Philonis etiam in voce Κυβῆ· memoria reperitur, ita enim Stephanus: Κύβης, πόλις Λιβύης· ἐν τῷ μεσογείῳ. ὁ καὶ πάντης Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἱστορεῖ, λέγει δὲ τὸ πλῆθος. ὅθεν λέγει ὁ συμπολίτης αὐτοῦ Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἰατρικῶν.

[54] Ἔχει.] Legendum σχε.

[55] Λέγει δὲ Παυσανίας ἡ.] Verba Pausaniæ non sunt libro VIII, sed libro VI sive Eliacis posterioribus. Scribendum igitur apud nostrum: Λέγει δὲ Παυσανίας ς'.

[56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἣν περ ἐξαρχῆς.] Hæc paruper differunt à vulgatis Pausaniæ, in quibus excusum est: Ἐπιδάμνιοι δὲ χώραν μὲν ἣν περ ἐξαρχῆς &c.

[57] Σκένης δὲ ἀφεστηκυῖαν ὀλίγον.] Ita rescripsimus ex Pausaniæ editis, male enim in membranis Seguierianis legebatur ἀφεστηκῶν. Mirum profecto non est, urbem hanc antiquæ sedis terminos mutasse, cum Diodorus siculus lib. XII tradat, Barbaros eam atrocissimis bellis atque obsidione vexasse. Vestigia paullulum mutati situs etiam exstabant ætate Alexii Comneni: nam Robertus Dyrrachium obsidione cingens, intra ruinas murorum urbis vetustæ tentoria figebat, uti commemorat Anna Comnena lib. III Alexiadum hisce verbis: Καὶ δὴ τῆς ἱππασίμου τοῦ τείχους ἀπέχων πόλεως ἐπιδάμνου καλουμένης ἐστήκειν.

[58] Ὄνομα δὲ τῇ πόλει Δυράχιον.] Lego ex Pausania: Ὄνομα δὲ τῇ πόλει τῇ νῦν Δυῤῥάχιον.

[59] Δυσπόντιον, πόλις Πισατίδος.] Epitomator de Dysponto hæc nobis reliquit: Δυσπόντιος, πόλις Πισατίδος ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος. τὸ ἐθνικὸν, Δυσποντιεύς. ὅθεν δὲ Δυσποντιεύς.

[60] Ἀπὸ Δυσποντίου.] Non censeo hujus herois nomen vitii esse immune: videtur enim penultima redundare litera, lego, ἀπὸ Δυσποντου. In fine hujus tmematis ex Tryphonis Denominativis hæc allegantur: ἰλλήσατο γὰρ Δυσποντίη παρὰ τὸ Πίλοπος υἱὸν Δύσποντον. Nostram conjecturam esse certissimam, mox aliunde petitis in hanc rem testimoniis ostendemus. Verum à Pausania lib. VI urbis conditor Δυσποντιεὺς appellatur, ipseque non Pelopis, sed Oenomai filius, statuitur, hæc sunt ejus verba: Συναπέφηνεν δὲ σφίσιν ἀπὸ Ἡλείων Μαλεάτης ὁ Σκιπόφιλος, ἅτε μάντις τε τὰ Τεφυλίδαι. ἦν δὲ οὗτος ἀφεστὼς Δυσποντιεύσι τότε ἐς μάλιστα ἐς τὰς Πισατικὰς ἐκκλησίας διὰ, τὸ οἰκιστὴν Δυσπόντιον Ὠνομάου σφίσιν Οἰνομάου παῖδα ἱσταμένου. Oenomaum poten-

[61] Ἀφ' ἣν τὴν ὁδὸν ἡ ἐξ Ἠλίδος εἰς Ὀλυμπίαν. Ἀπὸ πώτης Ἀντίμαχος ὁ Ὀλυμπονίκης, [62] νικήσας ἐν ὁλυμπιάδι στάδιον. Φλέγων ἐν ὁλυμπιάδι δ'. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος. [63] ἐκ Δυσποντίας στάδιον. Καὶ ἐν κζ'. [64] Δάϊππος Κροτωνιάτης πὺξ Ἠλείων ἐκ Δυσποντίας πέμπτον. Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις, γράφων ὕτως τὸ ἐθνικόν. Οἱ δὲ Δυσποντῖοι ἀφ' οὗ πλὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦσιν. [65] ἐλέγοντο δὲ Δυσποντῖοι ἀφὸ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον.

A & propter viam, quæ ex Elide ad Olympiam ducit, sita est. Ex illa erat Antimachus Olympionices, qui in Olympiis stadium vicit, uti Phlegon Olympiade quarta perhibet. Antimachus Eleus ex Dyspontio cursu in stadio vicit. Et in septima vigesima: Dahippus Crotoniates pugil Eleorum ex Dyspontio quadrigis vicit. Præterea Tryphon in Denominativis hujus urbis meminit, ejus gentile ita scribens. Dyspontenses non ab urbe Dyspontio, sed à Dysponto Pelopis filio Dyspontenses dicti sunt.

ΔΥΣΤΟΣ, [66] πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν φιλιππικῶν κδ'. Ἀπολείπουσι δὲ τὰς αὐτῆ πλησιοχώρους τῶν Ἐρετριέων, ἐσχατιὰν δὲ τὴν πόλιν Δύστον. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος.

DYSTUS, urbs Eubœæ. Theopompus rerum Philippicarum libro XXIV: Relinquens autem eosqui in vicinia Eretriensium habitant, exercitum duxit contra Dystum. Gentile, Dystius.

ΔΩΔΩ'ΝΗ, [67] πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, [68] καθ' ἣν Δωδωναῖος ζεὺς, [69] Δωδώνης μεδέων, καὶ Διονύσιος·

Δωδώνης Ἤπειρος ἀπείρισος ἐκπεπύευται.

DODONA, urbs Molossidis in Epiro, àqua Jupiter Dodonæus, qui Dodonæ præsidet. Dionysius:

Dodonæ regio immensa extenta est.

[70] Φιλόξενος δὲ ὁ τὴν Ὀδυσσείαν ὑπομνηματίζων, δύο Φησὶ Θεσσαλικὴν καὶ Θεσπρωτικὴν, [71] ἣτις Δωδώνην νῦν Φησὶ Θεσπρωτικὴν,

Philoxenus autem qui in Odysseam commentatus est duas memorat, Thessalicam unam, alteram Thesproticam: ita nunc Thesproticam

potentissimum Piserorum principem fuisse, in cujus regnum succedebat Pelops, etiam Strabo lib. VIII perhibet, nullam omnino de affinitate hos inter mentionem faciens.

[61] Παρὰ τὴν ἣν ἡ Ἠλεῖος εἰς Ὀλυμπίαν.] Dyspontii situs eodem prorsus modo à Strabone libro jam citato describitur, ubi commemorat octo olim in Pisatide urbes extitisse, inter quas etiam Dyspontium: Αὐτὴ δὲ ἡ ὁδὸς ἡ Κυπασσὶς ἐστὶ, καὶ τὸ Δυσπόντιον καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κειμένην.

[62] Νικήσας ἐν ὁλυμπιάδι.] Lectio non videtur sana: fortassis corrigendum: νικήσας ἐν ὁλυμπίοις.

[63] Ἐκ Δυσποντίας.] Gentile nomen cum non sit in usu, uti hoc exemplo apparet, ejus loco præpositio cum genitivo adhibetur. Hujus rei canonem habemus in voce Βάτη, ubi hæc scribit Epitomator Stephani: Τὸ ἐθνικὸν ὑπήρχε μὲν, Βατῆος, ὃ ἦν δὲ ὃν πάντα τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὀνόματος χρῆσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Ἄργους, ἀπὸ τῆς Ἀναξαγόρας, ἀπὸ τοῦ Ἀναξαγόρου, ἀπὸ τοῦ Ἄργους. Huic materiæ diutius inhærere jam non libet, quia alibi fusius eam pertractavimus.

[64] Δάϊππος Κροτωνιάτης.] In membranis bibliothecæ Seguerianæ legebatur: Δάϊππος Κρησιμάτης, quemadmodum antigraphum mihi fidem fecit.

[65] Ἐλέγοντο δὲ Δυσποντῖοι ἀφὸ τὸ Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον.] Scribat igitur hoc Tryphonis canone Stephanus, τὸ Δυσποντίον, sive plurale Δυσποντῖοι, non formam λατὴ Δυσπόντιον, quod est urbis nomen, sed λατὴ τὸ Δυσποντίου, qua appellatione Pelopis filius infignitur. Noster huic non vocabulo Αἰλίαν, ubi sic ait: Παρὰ μέσον γὰρ συμβαλὼν διέρχεται τὴν Ἀγιέων, Ἀγιεῦσι δὲ τοῖς ἀρχαίοις, ἀπὸ τοῦ Ἄγιος, Ἀγιεὺς δὲ, ἀφ' οὗ Ἀγιεῖς, καὶ Ἀγιῆς ἐστὶ παροινίμως. In voce Ἀλεξάνδρεια eundem quoque insanit canonem hisce verbis: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, ὡς ἀπὸ Ἀλεξάνδρου γίνεται. Eadem prorsus ratione hoc in loco non derivat noster ex Tryphone sententia ἀπὸ τοῦ Δυσποντίου, sed ἀπὸ τοῦ Δυσπόντιος, ἀπὸ τοῦ Δυσπόντιος. Vide commentarios nostros ad voces Αἰλία & Ἀλεξάνδρεια, & omnia intellectu erunt facillima. Hinc præterea luce meridiana clarius apparet, filium Pelopis, à quo urbi nomen est inditum, non Dyspontium, sed Dyspontum nuncupatum fuisse, quemadmodum supra commentum. 60 ex conjectura emendavimus. Verum & hoc obiter observandum venit, alios gentile nomen feciss Διυσποντιος, quod satis evidenter liquet ex loco Pausaniæ jam supra in medium adducto.

[66] Δύστος, πόλις Εὐβοίας.] Epitomator in descriptione hujus oppidi duntaxat Theopompi verba prætermisit: Δύστος, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν φιλιππικῶν εἰκοστῇ πεμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος. Hujus civitatis nomen, ne dicam de situ, apud alios scriptores non occurrit.

[67] Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ.] Hanc Dodonæ descriptionem condidit Hermolaus tam sterilem, & tam paucis antiquorum testimoniis fultam, ut decimam ejus partem vix exhibuerit, ita enim ille: Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, μεθ' ἣν Δωδωναῖος ζεὺς. Ἡσίοδος μεδέων Δωδώνης μεδέων δυσχειμέων. - - - -

Φιλόξενος δὲ δύο Φησὶ, Θεσσαλικὴν καὶ Θεσπρωτικὴν, ἣν δὲ Δωδώνην πρῶτον Φησὶν ὠμωτήριον. Λέγει δὲ Φησὶ Βωδωναῖος, πόλιν τῆς εἶναι Βωδώνων (lego, Βωδώνιον) ὅτω πρῶτον εἶναι) ἀπὸ Δωδώνης νύμφης τῆς Ὠκεανίδων νυμφῶν. ἢ ἀπὸ Δωδώνα τὸ Διὸς καὶ Εὐρώπης. ἢ ἀπὸ Δώδωνος (Reponendum Δωδώνου) πρώτου. λαχὼ δὲ Δωδώνι, ἐς τὸ ἐθνικὸν ἐχρήσατο. χρωματίζει δὲ Δωδωνίδων. τὸ δὲ ὄλυνδον, Δωδωνίδες. ἐσὶ δὲ ὁ περιφράσις, Δωδωναῖος χαλκεῖος, ἤτοι ὁ πολλὰ λελουμένος. ἢ ὅσ τὸ χαλκεῖον πολυπέρθρου ἠχεῖ ὑπὸ μόχλου, ἢ ὅσ τῇ βίᾳ τῶ ἀνέμων ἠχεῖ, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

[68] Καθ' ὃν.] Epitome exhibet: μεθ' ὃν.

[69] Δωδώνης μεδέων.] In Epitome legitur, ἢ Δωδώνης μεδέων δυσχειμέων. Est pars versus Homerici ex Iliade II desumpti. Ita hic quoque legendum esse, non est improbabile.

[70] Φιλόξενος.] Puto hic celeberrimum illum grammaticum debere intelligi, cujus testimonio Etymologici Magni Auctor, plus quam centem in locis utitur, licet nusquam commentariorum in Homeri Odysseam meminerit.

[71] Ὕστις.] Pro ὕστις in Epitome κακῶς exaratum est, quod longe præfero: nam jure meritoque Philoxeni sententia à Stephano tanquam falsa damnatur atque rejicitur, quia nemo è veteribus geminam Dodonem, alteram

πικὸν, [72] ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ὃν τὴ δρυός. Ἐπὶ ταῦτα ἡ Θεσσαλική, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ τὸν Δία. ἔοικε δὲ ἅτερος Ἐπικλῆσις [73] τὸ ἀμφὶ Σελλοῖς, οἱ ναίουσιν Ὑποφῆται ἀνιπόδητες [74] χαμαιεῦνοι. Πῶς δὲ τούτων μέμνηται ὁ ἀπὸ τῆς Θεσσαλικῆς καλῶν αὐτόν; Οὕτω δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἰλιάδος. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐν Δωδώνῃ ἔχοντας Σπιφαίους μαντεῖον,

[73] Τὸν δ' ἐς Δωδώνην Φάτο βήμεναι.

Ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ χειλιωνύμιον Δία, ὡς ἐκ Πινδάρου δῆλον τῷ Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. [76] Τὸν δὲ Δωδωναῖον εἶπεν ἐκ ναίων. [77] Ζωιλόδοτος δὲ ὁ γράψας Φηγωναῖος, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φησὶν ἐμαντεύειν. Καὶ [78] Σεῖδας δέ φησι, Φηγωναῖα Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ, [79] ἧς τύτε ἐπικαλεῖται. [80] Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. [81] Πόλιν δὲ εἶναι Βωδώνην, ὅπερ πέμπτον. [82] Κίνεας δέ φησι, πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ εἶναι καὶ φησὶν, ἐκ τὸ Διὸς μαντεῖον εἰς Ἤπειρον μετενεχθῆναι. Ὠνόμασται δὲ καλὰ Θρᾳσύβυλον, ὡς [83] Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' ἄπορ, ἀπὸ Δωδώνης μίας τῶν Ὠκεανίδων, ἑτέρας δὲ τῆς Θεσσαλικῆς, ἀφ' ἧς τὸ Δωδωναῖον Ζεὺς ἐπωνόμασται. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ θεῶν, ὡς Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ

Π'κεανίδων νυμφῶν. [84] Ἀκεσίδωρος δὲ
[85] ἀπὸ Δωδώνης καὶ Διὸς καὶ Εὐρώπης, εἰκὸς ἦ
ἀπὸ Δώδωνος πλησμὸν, ὃν [86] Θεσπάγησιν [87] ὁ
Τεχνικὸς ἐν τῷ ἀ τῆς καθόλου, λέγων
ἔτως. Δώδων πλησμὸς Ἠπείρου. Διττὴ δ'
ἐστὶ Δωδώνη, [88] αὕτη δὲ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ, κα-
θάπερ ἄλλοι δὲ [89] Μνασέας. [90] Λέγεται καὶ
Δωδών, ἧς τὴν γλυκεῖαν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ

Ἀχαν-

A Oceani Nympha. Aceſtodorus autem derivat à Dodone Jovis & Europæ filio. Sed veriſimile eſt, deſcendere iſtam appellationem à Dodone fluvio, quem allegat Technicus libro primo hiſtoriæ univerſalis, ita dicens: Dodon Epiri fluvius eſt. Geminæ autem ſunt Dodonæ, hæc, & altera in Italia, ut inter alios & Mnaſeas perhibet. Ipſa quoque urbs Dodon appellatur, cujus genitivo Sophocles utitur in Ulyſſe

Callimachi Quæſtionum libros commentaria edidiſſe, quæ hic à Stephano citantur. Sic quoque Theon illud argumentum tractavit apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Βυσσεύς, ubi hæc leguntur: ἐστι θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν Λιθῶν Καλλιμάχου. Scio à Stephani verbis nomen Callimachi abeſſe, ſed res eſt notiſſima, antiquos ſine auctoris nomine, Quæſtionum ſive Αἰτιῶν libros citaſſe, qui non niſi Callimacho attribui poſſunt.

[84] Ἀκεσίδωρος.] Hic ſcriptor & Plutarcho cognitus in Themiſtocle, & Etym. Mag. Auctori in Δωδώνη, & præterea noſtro in Μεγάλη πόλις, ubi divulgatum Ἀκεσίδωρος, ſed reſtituendum exiſtimo Ἀκεσόδωρος. Fuit Megalopolites & de Urbibus ſcripſit.

[85] Ἀπὸ Δωδώνης καὶ Διὸς καὶ Εὐρώπης.] Fortaſſis ſ. ribendum eſt ἀπὸ Δωδώνης καὶ Διός: nam τὸ Δωδώνη cæſum rectum nuſquam invenies. Igitur ſecundum Stephanum noſtrum ita fuit Aceſtodori, alia vero Thraſybuli de Dodonæ etymologia opinio. Aceſtodorus id nominis deducit à Dodone Jovis & Europæ filio: Thraſybulus vero à Dodona una ex nymphis Oceanitidibus. Etymologici Magni Auctor horum ſcriptorum opiniones confundit, ubi in voce Δωδώνη tradit, illos referre, Deucalionem in Epirum poſt diluvium advenſſe, ſuperſtites cataclyſmi congregaſſe, & locum quem condiderat, à Jove & Dodona una ex Oceani nymphis nuncupaſſe. Verum quia Etymologici verba mutila & male conſtituta videntur, ea huc tranſcribam, ut à nobis emendentur atque ſupplentur. Δώδωνα, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἠχεῖσθαι τὰ λεγόμενα, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ ἠχεῖν τὰ ἀνατιθέμενα τῷ Διὶ ἐν τῷ Ἠπείρῳ, ἐμφανέστερον ἐν τῇ ὀρυῖ, πολλαχοῦ δὲ ἐχούσης ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τὸ Ζ, ὡς καὶ Ζεφύριος καὶ Ἐφύριος, καὶ τὸ ἄνεμος, ἀπὸ τοῦ Διὸς ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ νυμφῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ νυμφῶν, ἧς ἀπὸ τοῦ Διὸς ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ νυμφῶν, Δωδωνίδες αἱ παρὰ Θεοκρίτῳ ἢ Ἀκεσίδωρος. ἢ ἱστορεῖται ὁ Δωδωναῖος. Hæc verba ſi conſeratum opinionem non conſpicies; adeo ut firmiter mihi perſuadeam, ultima in Etymologo verba eſſe mutila, & ita quidem excidiſſe: Forteſſis totus locus hunc in modum eſt emendandus: Καὶ ἀπὸ Δωδώνης τῆς Διὸς τῆς Ἐφύριος, ἢ ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ νυμφῶν, Δωδωνίδες αἱ παρὰ Θεοκρίτῳ. Vel minori mutatione ita ſuppleri poſſet: Καὶ ἀπὸ Δωδώνης τῆς Διὸς, ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν τοῦ Ὠκεανοῦ νυμφῶν, Δωδωνίδες αἱ παρὰ Θεοκρίτῳ. Si hoc vel illo modo locum conſtituas, & Thraſybuli & Aceſtodori ſententia in iſtis verbis erit clara atque conſpicua. Eandem prorſus lacunam obſervare licet in commentariis Didymi, ut putatur, qui ad Iliad Π etiam Dodonam ἀπὸ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων denominatam perhibet. Nihil enim inſulſius dici poteſt, quam Dodonam à Jove & Dodona nympha nomen ſortiri. Lego igitur & hoc loco: ἀπὸ Δωδώνης τῆς Διὸς, ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων &c. Sed quid juvat antiquiſſimis Græcorum fabulis inhærere: hiſce relictis ad ipſam potius veritatem tranſeamus. Admodum veriſimile τὸν Δωδώνης etymon, ut ego quidem exiſtimo, nobis communicavit nobiliſſimus atque eruditiſſimus Jacobus Palmerius in ſua Græciæ antitone conſpicuus Stephanus Morinus ex Gallis ad me tranſmiſit, ut in hac urbe typis excuderetur, quod ob pubblicæ hujus Reipublicæ calamitates nondum licuit. Ut autem aliquem eximii hujus operis guſtum lectori exhiberem, Palmerii opinionem de Dodonæ etymologia inde deſumtam, ſplendiſſima viri Clariſſimi verba, ex cap. XLIII ubi de Molottia agit, huc tranſcribere non pigebit. Quod ad etymon & nominis cautam attinet, Stephanus mihi perſuadet cum ſuo Dodone fluvio, nec cum Oceanitide nympha, quæ in oceano longiſſime à Molottia habitare debuit; nec cum ſuo Dodone Jovis & Europæ filio fabuloſo. Id fecerunt Græci quidam auctores nullius auctoritatis ſuo more, qui ſemper heroum aut nympharum nomina ſomniabant, ut urbium natalia auguſtiora faciant. Si auctores habuiſſet notos & celebres Stephanus, eos proculdubio nominaſſet, quod ſæpe facit. Et quia opinionum divertitas indicat, nihil in eo certi aut verilimilitudinis eſſe, à talibus fabulis lubens deficio, ubi nominis cauſa evidens alia ſuppetit. Igitur nullus dubito, quin à lebete illo celebrato, & ab ejus ſono, aliis locis inuſitato, nomen locus ille acceperit: qui lebes, vel à ventis vel ab hominibus pulſatus, dum Δω Δω ingemiſcit, nabat, nomen dedit loco: nam reduplicatum illud Δω Δω per ω mega rariſſime vel nunquam in Græca lingua occurrens, id omnino evincere videtur. De oraculo illo celebrato æneo, quod Dodonæ erat, locus eſt in ſupplemento libri VII Strabonis eximius, qui ſic habet. Ὁ τῆ πικρομισθὶ τὸν Δωδώνη χαλκεῖον κατεδήσατο μυωπίσθη. χαλκοῦν δὲ τὸ λεβὴς ἐστὶ τετρακτύος ἀνδριάντος, κεστρώτου μάστιγα χαλκῆν, ἀπηρτημένης ἐχόντα ἐξ αὐτῆς ἀστραγάλους. οἱ δὲ πλησίον τὸ χαλκεῖον σωκῆσι, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὄντος ἀνέμου, κρουόμενον ἦχον ἀπέρχεσθαι. Id eſt: *Proverbium Dodonæi, naves inde dicitur eſſe. Æneum vas erat in fano, quod ſuperpoſitum habebat viris ſimulachrum, tenentem flagrum ex ære, Corcyræorum donarium. Id flagrum autem tribus conſtabat catenis, quæ aſtragalos pendentes habebant, qui pulſantes aneum vas aſſidue, quando à ventis agitabantur, magnos ſonos edebant.* En prima nolarum & campanarum mentio: quod inventum nunquam antea viſum, nomen impoſuit loco ex ſoni ſimilitudine per ὀνοματοποιΐαν.

[86] Ὁ Τεχνικὸς ἐν τῇ ἀ τῆς καθόλ.] Non eſt hoc loco intelligendus Apollonius Dyſcolus, ſed Herodianus, qui ab Euſtathio etiam Τεχνικὸς appellatur, uti liquet ex commentariis ad Iliada B: ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι λέξ τὸ ἰ. Τεχνικὸν λέγω τὸν Ἡρωδιανόν. Non diffitetur etiam Apollonium hoc nomine inſigniri, ſed is librum de Univerſali non conſignavit, quod opus paſſim Herodiano attribuitur. Τεχνικὸς proprie is eſt, qui Artem, id eſt, Grammaticam docet vel conſcribit. C. Julius Rom. Grammaticus à Soſipatro Charriſio Artis ſcriptor nominatur. Verum non ſemper τὸ Τεχνικὸς pro Grammatico, ſed quandoque etiam pro Mathematico ſive rerum Geographicarum perito accipitur; quo ſignificatu apud Agathemerum lib. I cap. VI occurrit. Τῶ Τεχνικῶ Πτολεμαίω διελθόντ, ὅσα τῇ χωρογραφίᾳ συμβεβήκασι διλήτῳ. Et capite VIII ejuſdem libri: Ὡς παρὰ τῷ Τεχνικῷ Πτολεμαίῳ μαθησόμεθα.

[87] Αὐτὴ δὲ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ.] Diligenter inveſtigando, Dodonam Italicam nec apud antiquos, nec apud recentiores geographos invenire potui. Forteſſis incidit noſter in depravatum Mnaſeæ codicem, quod iſtius ætatis ſcriptoribus ſæpiſſime contigit, in quo pro *Bobonia* ſive *Bononia* (quæ Italiæ colonia & municipium erat) *Dodone* vel *Dodonia*, vel ſimile mendum obrepſerat: nam τὸ B & D librarios confundere aliquando, res eſt notiſſima & non inſolens.

[88] Μνασέας.] Cum tres hujus nominis hiſtorici exſtiterint, Berytius, Colophonius & Patrenſis, difficulter dixerim, quinam hic intelligi debeat. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I.

[89] Λέγεται δὲ Δωδών.] Hoc nomen etiam de regione & urbe ſumitur: fluvius vero, retracto accentu, Δώδων appellatur, uti liquet ex verbis Euſtathii ad Dionyſii periegetin: Γέγονε δὲ ὁ ἀπὸ Δωδώνης τὸ μόνον τοῦ χώρου, ἀπὸ καὶ πόλις ἦν Δωδώνη, γρ. δὲ ἡ Δωδὼν ὁ ποταμός. ἢ ἀπὸ τοῦ Διὸς Δώδων. ἐν δὲ

Α'καωθοπλῆγι. Νῦν δ' [90] ὅπμε εἰς Δωδῶνα, [91] ὅπ Πυθικῶν γο *** τις ἀπίσῃεν. Καὶ δολιχὸν. [92] Δωδῶνιν αἶαν Ζῆς ὁμέστιος βροτῶν. Καὶ ἐν Τραχινίαις. Ὡς τ' πελαιὰν φηγὸν [93] ἀυδήσαι ποτ Δωδῶνι [94] διατῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Καὶ Καλλίμαχος. Τὸν ἐν Δωδῶνι λεζόμενον ἐν [95] ἠχώχαλκον ἠγήρον. Καὶ τ' αἰπαλικλὺ φησιν [96] Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ.

Ἴκομεν εἰς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο πρὸ φῆτιν.

[97] Λέζεται δὲ καὶ εἰς Ω. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

Ζηνὸς ἕδος Κρονίδαο μάκαρ' ἐπεδέξαο Δώδω.

Ἡ δυάτ ἢ ἡ Δωδώνος ἡλικὴ μὴ τ λοιπῆς κλίσεως [98] καὶ κλίσις εἶναι τ Δωδών, ἅπερ ἴσως ἐν χρήσῃ τ πλέονος ἡ ὀρθία. Διόπερ ἔοικεν [99] ὁ τεχνικὸς μεταπλασμὸς ἠγεῖσθαι τὸ ἐθνι-

A Ulysse spinis flagellato: Nunc autem ne quis amplius ad Dodonidis urbem, aut regionem Pythicam abeat. Et dativo: Jupiter Dononi habitans, eundem cum mortalibus habet larem. Et in Trachiniis ait: Sic antiquam fagum ceciniſſe aliquando in Dodone, duabus columbis vaticinantibus. Et Callimachus: Æs illud reſonans in Dodone ſuſcitarunt. Etiam accuſativum Dodona Euphorio in Anio uſurpat:

B *Venimus in Dodona Jovis fagini fatidicam.*

C Et Nominativus etiam in O magnum definit, quem Simmia Rhodius adhibet:

Sedem Jovis Saturnii beata ſuſcepit Dodo.

D Poterat autem genitivus Dodonis cum reliquis caſibus etiam declinari à caſu recto Dodo, ſiquidem hic urbis nominativus in uſu eſt. Quare artificialis inde formatio pro gentili videtur haben-

[90] Ὅπμε.] Non eſt vox ſana: reponendum fortaſſis: ἔπ μὲν.

[91] Ὅπ Πυθικῶν γο *** τις ἀπίσῃεν.] Facili negotio & conjectura hanc lacunam quis replere poſſet, legendo: Νῦν δ' ἔπ μὲν εἰς Δωδῶνα, ἔπ Πυθικὸν γάν τις ἀπίσῃεν. Nihil occurrit melius divinandum, præſtius veſtigiis vulgatæ lectionis & τῶν αὐλῳάφων inſiſtenti, in quibus lacuna non conſpicitur.

[92] Δωδῶνιν αἶαν Ζῆς.] In hiſce verbis dandi caſum, de quo Stephanus loquitur, non video. Locus tranſpoſitione unius literulæ laborat. Legendum eſt: Δωδῶνι ναῖων Ζῆς ὁμέστιος βροτῶν.

[93] Ἀύδησαι.] Alii ex autographo tranſcripſerunt, αὐδῆσαι.

[94] Διατῶν ἐκ πελειάδων.] Sic fabuloſa antiquitas ſuperſtitioſe credebat, columbas oracula, quæ maximæ auctoritatis & famæ erant, è quercu reſpondiſſe: imo præſertim in honore erant apud Æolos, & eorum finitimos Acarnanas atque Epirotas. Pauſanias in Achaicis: Καὶ φεύγουσι δὲ ἐπὶ τὸ χωρίον τὸ ἐς Δωδώνην. τοῖς δ' τῶν Ἡ πηρωτῶν ἐκεῖσε, τοῖς τε Αἰτωλοῖς, ἐ τοῖς σφετέροις αὐτῶν Ἀμφιτρύωνι ἐ Ἡπιρώταις, αἱ πίλειαι ἐ τὸ ἐκ τ δρυὸς μαντεῖον μαντικὴν μέλισσαι ἐφώνουν ἀληθίαν. Verum πίλειαι & πίλεια voces ſunt valde ambiguæ, quibuſque duplex ſignificatio veteribus attribuitur, nam vulgari lingua *Columbam*, Theſſalica ſive Epirotica *vetulam* & *vaticinatricem* denotant. Servius ad Eclog. IX Virgilii: *Nam in Epiro dicitur nemus fuiſſe, in quo reſponſa dabant columbæ: quod ideo fingitur, quia lingua Theſſala Peliades & columba & vaticinatrices vocantur.* Optime quoque in hanc rem ſcripſit Heſychius: Πίλειαι, περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ μαντίσσαι γραῖαι. Et mox ſequitur: Πελείης, Κῶοι ἐ οἱ Ἠπιῶται τὰς γλαυκίδας ἐ τὰς στιγβοβίδας. Hic locus ſatis eſt integer & nulla ſuppletione, ut vir doctus putavit, indiget. Egregie quoque hac de re ſcribit Euſtathius ad Odyſſ. Β. pag. 1760. Οἱ δὲ αὖθις, ἢ εἰς τὰς ἐκεῖ λεχομένας περιστερὰς πελείας, φασὶν, ὅτι αἱ πίλειαι εἰς διαπορίαν ἐπτοημένην, καθὰ ἐ κραυγαζομένης ἔοικε τοῖς. οἱ δὲ, τὸ πελαιὸν μὲν ἀνδρὸς σοφηλόγου φασὶν. ὕστερον δὲ, πρὸς λοιδορίαν χαῖρος σοφιστοῦ, ἃς πελείας περιστερὰς γλαύκας Μολοσσίδος, ἐς τὰς γλαυκὰς πελείας. Etiam Herodotus perhibet, ſe ab antiquitibus Dodonæis accepiſſe, geminas Thebis Ægyptiis columbas avolaſſe, utramque nigram, unam quidem in Libyam, alteram ad Dodonæos, quæ ſago inſidens humana voce loquuta ſit. Verum hæc ſacerdotum Dodonæorum relatio ipſi Herodoto fuit ſuſpecta admodum, & fabuloſa habita: nam quod mulieres à Dodonæis columbæ vocatæ ſint, hanc ob cauſam ipſi videbatur factum, quia barbaræ eſſent, & avibus quiddam ſimile ſonarent. Locus quia egregius eſt, eum ex Euterpe huc tranſcribam: Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι κληθῆναι ὑπὸ Δωδωναίων ἀπ' τοῦδε αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν. ἐδόκεε δέ σφι ὁμοίως ὄρνιθι φθέγγεσθαι. μετὰ δὲ χρόνον τὸν πελειάδα αὐδῆσαι φωνῇ ἀνθρωπηίῃ λέγουσι, ἐπεὶ τε τὰ σανίδια σφι ἔπτατο ἡ γυνή. ὡς δὲ ἐσαφάσεσθαι, ἐδόκεε σφι ὄρνιθος τότε φθέγγεσθαι. ἐπεὶ τὸν τότε χρόνον ἐν πέλεκυς ἀνθρωπηίῃ φωνῇ φθέγξασθαι. Etiam Servius mentionem facit ad lib. III Æneid. de vetula quadam, cui Pelias nomen erat. *Circa hoc templum quercus immanis fuiſſe dicitur, ex cujus radicibus fons manabat, qui ſuo murmure inſtinctu deorum diverſis oracula reddebat: qua murmura anus Pelias nomine interpretata hominibus diſſerebat.* Plura hanc materiam ſpectantia colligi poſſent, verum hæc ſufficere mihi videntur.

[95] Ἠχώχαλκον.] In antigrapho inveni, ἐκαίχαλκον, quæ vox eſt nihili. Vulgata lectio optime ſe habet, & non eſt ſollicitanda. Simile compoſitum occurrit apud Scholiaſtam ad lib. I Apoll. Rhodii, ubi Herculis clavam totam æneam fuiſſe perhibet. Χαλκόγαιρε δέ, τῷ ἐγυρῷ, ἢ τῷ σφῦρᾳ τῷ πάλαι χαλκῷ βεβαμμένῳ. Πείσανδρος δὲ· Ἣ φασιν ὁλόχαλκον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους. Lectionem eſſe probam, perſpicue liquet ex verbis, quæ ex Menedemone noſter infra citat, ubi tripodibus Dodonæis τῶν ἐπήχων & τῶν ἠχείων adſcribit: Α'πὸ δ' τ ναὸ τ Δωδωναίου Διὸς πίσσης μεμιγμένα, ἀπὸ τριπόδως τῶν ἐκ χαλκοῦ πεποιημένων. Δεῖ τὸν ἐπὶ τοῦ ἀξονος τιθέμενον σφῆνα ἐκ ξύλου τινὸς τιθέντα, ἵνα μὴ ἀδρόνως ἐκ τοῦ ἄξονος αὐτὸς δ' ὑπὸ τοῦ ἐφέλκοντος.

[96] Εὐφορίων Δωδῶνα τὸ Ἀνίῳ.] An hæc inſcriptione fabulam divulgaverit Euphorio, nondum pro certo mihi conſtat. In voce Ἀ'νίῳ citatur Euphorio τὸ ἀορίᾳ: in Α'στυρῳ Euphorio in Artemidoro: & in Scholiis ad Apol. Rhodii Argonautica Euphorio in Apollodoro: verum illa ad hunc locum non pertinent. Anium fuiſſe Apollinis F. Deli regem & ſacerdotem, theologiæ mythicæ doctores paſſim inculcant.

[97] Λέζεται δὲ καὶ εἰς Ω.] Hæc phraſis non eſt ſani coloris, imo Græcis auribus plane inſolita. Reſcribendum eſt unica mutata litera: λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Non teram tempus in hac lectione aſſerenda, tantum indicabo, eundem Simmiæ locum exſtare apud Strabonem lib. VIII, quod firmiter noſtram conjecturam corroborat: recenſet enim ibi Geographus ex poëtis Græcis plurima vocabula fine amputato, ut Μίση pro Μισσίων, δῶ pro δῶμα, βοῦ pro βουκόλε, ῥῆ pro ῥήσσω, λὶ pro λίαν, Συρακοῦ pro Συρακούσας. Denique ex Simmia Rhodio ſubjungit idem exemplum, quod jam producit Stephanus: Δωδὼ ἕδος τῆς Δωδώνης, Σιμμίας.

[98] Καὶ κλίσις εἶναι τ Δωδών.] Videtur non in commode ſubſtitui poſſe: καὶ κλίσις εἶναι ὁσὶ τ Δωδώ. Imo exiſtimo hanc lectionem eſſe veriſſimam.

[99] Ὁ τεχνικὸς μεταπλασμός.] Ut hæc verba probe intelligas,

ἐθνικὸν, [1] πῶπης ἄρέπλον ὡς παπυθήμας· εἰ δὲ τις ξεημαπίσιεν, ἔξει Δωδώνι◎, [2] ὡς Πλέυρών◎ Πλεύρώνι◎, Καλυδῶν◎ Καλυδώνι◎, [3] τῆς μέν τοι Δωδώνης Δωδωναῖ◎. Ἑκαπαῖος Εὐρώπῃ. Μολοσσῶν πεδὸς μεσημβρίης οἰκέεσι Δωδωναῖοι. Καὶ Ὅμηρος. [4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. ----

Καὶ [5] Κρατῖν◎ Ἀρχιλόχοις. Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ πίτῃ μαζήνῃ πεφυκοιικώς. Καὶ τὸ ἸΩλυ Δωδωνὶς ὑπὸ Δ Δωδώνη, ὡς [6] Πελλώνη Πελλωνὶς. Ἀπολλώνι◎.

Σὺν δὲ Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φηγῷ.

Καὶ [7] Σοφοκλῆς Οἰδυσσεῖ Ἀχαιοτοπήτῃ. Τὰς Ἰαπισώδης ἱερέας Δωδωνίδας. Ἀπολλόδωρ◎. ᾗ ἐν ἀ θεῖ Διῶν, τὸν Δωδωναῖον Δία τιμᾶσι τυμολογεῖ. Καθάπερ οἱ τὸν Δία [10] Δωδωναῖον μὲν καλέσιν, ὅπι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. [11] Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πίλας ἐσίν.

A habenda, cum hujusmodi urbis appellatio in usu sit: hac fornandi ratione si quis uti velit, fiet Dodonius, ut à Pleuronis Pleuronius, Calydonis Calydonius: sed à Dodones genitivo fit Dodonæus, quo Hecatæus in Europa utitur: Ad B meridionalem Melossorum regionem adhabitant Dodonæi. Et Homerus:

Jupiter rex Dodonæe. ----

Et Cratinus in Archilochis: Dodonæo cani occanti mamma grui persimilis. Et fœmininum Dodonis fit à Dodone, uti à Pellene Pellenis, C cujus Apollonius meminit:

Carinam Minerva ex Dodonide adaptavit quercu.

Et Sophocles in Ulysse spinis cæso: Fatiloquas sacerdotes Dodonidas. Sed Apollodorus libro primo de Diis, sic Dodonæi etymon describit. Quemadmodum Jovem Dodonæum quidam sic D vocant à δίδωμι, quia dat nobis omnia bona: Pelasgicum autem à πίλας & γῆ, quia terræ vicinus est.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesque poëtæ
Atque alii, quorum comœdia prisca virorum est.

[1] Πελλωνὶς Πελλωνὶς.] Lego confidenter: ὡς Πελλώνη πόλις Αἰολίδος. λέγεται δὲ Πελλήνη, ὡς Μιτυλήνη. ὁ πολίτης, Πελλωνιδώς. τὸ ἐθνικὸν, Πελλωνὶς.

[2] Ἀπολλωνι◎.] Locum transcripsit noster vel ex libro 1, vel ex lib. IV. Apol. Rhodii, nam utroque libro hic versiculus legitur. Idem quoque Apollodorus libro 1, Biblioth. affirmat de navi Argo Καὶ δὴ τὼ σφέρας σύνεμασεν Ἀθηνᾶ φαίνῃ ἔχουσα ζυλον. Et Valerius Flaccus principio sui operis huc respexisse videtur:

---- Canimus freta pervia nautis
Fatidicamque ratem.

Id est θεόπιν. Cujus prædictionis illustre exemplum adfert Apollon. Rhod. Scholiast. ad lib. 1. Ἡ γὰρ τ' Ἀγγίης, φασὶ, φανῆν ἔχουσα ξύλον, μαντήιον αὐτοῖς τ' Διὸς χόλον φλιήσι, τῷ σφῶν Κίμηλα ἀφικτὰ τ' Ἀΐυρτα ἴσιαθ' ὁμηγερέων. Et Sophocles Οἰδυσσεῖ ἀκηρατοπήτῃ.] Vide doctissimum Casaubonum ad Athenæum lib. VII cap. IV.

[3] Τῆς μὲν τοι Δωδώνης Δωδωναῖ◎.] Jupiter in templo Dodonæo, relictis viris, ad prophetiam fœminas adscivit, quemadmodum legimus apud Originem contra Celsum lib. VIII. Καὶ ὁ Δωδώνης δὲ μᾶλλον ἀνεμέμιχθαι, παρ' ᾧ εἶναι ὁ θεσπέσιος ἀπὸ τοῦδε χαμαιεύνης δόδωνος ἀκούομεν τὸ τῶν ἀνδρῶν εἰς θεσπέσιον γένος, τοῖς Δωδώνιοι χρῶνται. Initio quidem viri fuerunt, Tomari sive Tamuri nuncupati, qui prædicerent, sicuti ex Homero, interpretes Dei nominante, non obscure liquet: verum interjecto longi temporis spatio, tres anus ad hoc ministerium sunt designatæ, auctore Strabone lib. VII, de iis sic scribente: Καὶ ἐκ τούτων δὴ ὧν ἀνδρες ἦσαν οἱ θεσπεσιώτες, ἢ τῶν ἴσως ὁ πειπὴς ἐμφαίνει. τρεῖς γὰρ καλεῖ, οὐ οἷς πιθέσθαι Φ οἱ θεσπέσιοι. ὕστερον δ' ἀπόδειξίν τινων περὶς χρείας, ἐπεὶ Φ σωφρο◎ τοῦ Διὸς ἀποπειρᾶσθαι Φ ὁ Διώνη. Harum vetularum natu maxima Promenea, proxima Timarete, & natu minima Nicandra appellabatur, quemadmodum in Euterpe docet Herodotus, & ex illo Sophoclis Scholiastes, nec non Eustathius ad Odysseam Γ. pag. 1760. Verum hisce vetulis, quia una earum mala fide oraculum ediderat, non erat licitum Bœotiis oraculum scisciantibus reddere: gaudebant enim illi hoc privilegio, ut à viris, non autem à vetulis oraculum acciperent, qua de re sic scribit Strabo libro IX: Ἐκ δὲ τούτων βοιωτοὶς μάντεις ἄνδρας ἀπεστήμενον ἐκ Δωδώνης.

[4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε.] Hujus etymi ratio non plane absurda visa fuit Eustathio, ita enim ille ad Iliad. II. ubi non tam differt ab Apollodoro, quam ejus sententiam accuratius describit. Ἐπεφ. δὲ Δωδώνων ἀλληγορῶντες, ἐντεῦθεν τὸν ὑγρὸν φασι, παρὰ τὸ δῦ δώνη, ὃς ἐστὶν ὁ ἀπηρδωμένος Φ ὑγιάσεως.

[5] Κρατῖν◎.] Auctor priscæ Comœdiæ, cujus Horatius meminit:

[6] Πελασγικὸν δέ, ὅτι γῆς πίλας ἐσίν.] Et hujus etymologiæ ratio

ἐστίν. Ἔτι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον παροιμία ὅτι τὰ πολλὰ λαλούντων, ὡς Μενεδήμων φησίν. Ἀπὸ δὲ τοῦ ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντος, [12] ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων θαμινοὺς, ὥστε τὸ ἑνὸς ἀποπεσόντος ἀφαπέμπειν διὰ τῆς ψωφούσης τὸ ἐπέχοντα εἰς ἕκαστον, [13] διαμένειν τὴν ἦχον ἄχρις αὐτὸς ἑνὸς ἐφάψηται. ἡ παροιμία δὲ ἔφησιν εἰ μὴ χαλκοῦν, [14] ἐν ἄλλῳ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς. Προσθετέον δὲ [15] τῷ φθινητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὰ Δωδώνης διηκριμένῳ, [16] καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τοῦτο μεταγεγραφότι, [17] λέγοντι καὶ τὸ Β'. ἐν τῇ Δωδώνῃ στύλοι β' ἀφάλληλοι ἐ παρεζυγὸς ἀλλήλων, ᾗ ὅτι μὲν ἑτέρα χαλκοῦν ἐστιν ἡ μέσα, πῖς δὲ νεῦ παρεπλήσιον λέβης. ὅτι δὲ ἑτέρα [18] παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστιγίον ἔχον, ἧ κῆ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἔσηκεν. ὅτ' ἂν δὲ ἄνεμος φυσᾷ πνέῃ τὰς τοῦ μάστιγος [19] ἱμάντας χαλκᾶς ὄντας ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμᾶσιν, [20] αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος, πωΐεσθαι ψαίειν δὲ χαλκοῦν, ἧ τὸν ἀδιαλείπτως πνεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμένῃ, ἧ κῆ μέν τι τὰς ἡμέτερας φησὶν ὁ [21] Ταῦραῦ.

nus est. Est autem ÆS DODONÆUM proverbium in loquaces, uti Menedemon auctor est: quia Dodonæi Jovis templum muros non habet, sed tripodas plurimos arctissime sibi invicem junctos, adeo ut si unum percutias, strepitum simul ob contactum ad unumquemque eorum transmittas, qui perdurat usque dum sonus ad unum illum redierit. Proverbium autem non ait nisi ÆS: apud alium lebetes & tripodas multos. Assentiendum itaque Polemoni Periegetæ, qui accurate ipsam Dodonam pernorat, & Aristidæ, qui ejus opera descripsit, libro secundo ita affirmanti: In Dodona duæ sunt columnæ paralellæ & vicinæ: In altera quidem ahenum est non magnum, hodiernis lebetibus simile: in altera puerulus dextra flagellum tenens, cui ad dextram apposita est columna cum lebete. Ventus itaque cum difflaverit hujus flagelli funiculos, æneos quidem, sed ad similitudinem naturalium funium flexiles, contingit, eosdem à vento sublatos sine intermissione vas illud æneum percutere, usque dum siluerit ventus, quod secundum nostros etiam Tarrhæus

gixe ratio Eustathio arrisisse videtur, ita enim scribit loco jam proxime allegato. Οὕτω δὲ συμπεδέχθαι ἐ τὸ, Πελασγικὸ, πλοῖα γαίων. Πελασγικὸ μὲν, ἀπὸ τῶν πόλεως ἐμῶν καὶ τῆς ἀδελγοῦ, ὃ ἐ ὁ Δωδωναῖος ἴδιον. Themistio longe alia fuit mens atque opinio, Jovem enim existimat Pelasgicum, Apollinem Amyclæum, & Mercurium Cyllenium appellari à locis, quæ præcipue amant atque conservant, ita enim ille Oratione x, ubi refert Scipionem Africani cognomen obtinuisse: Οὕτω γὰρ ἐ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς προσῄδμεν, τὸν μὲν Δία Πελασγικὸν, Ἀπόλλωνα δὲ τ' Ἀκτιακὸν, Κυλλήνιον δὲ τ' Ἑρμῆν, ἵζ' ὡς μάλιστα ἀσφαλῶς χωρίων, καὶ ἀπὸ ἀξιοπίστων. [12] Ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον.] Hic tripodum numerus quotannis à Bœotis augebatur, qui data occasione unum aliquem dedicatorum apud se tripodum noctu auferentes, & vestibus occultantes, clam Dodonam deportabant, ut Strabo lib. IX auctor est: Τοὺς μὲν τοὺς τρίποδας ἐξευρίσκειν τὸν ἐπιὼν, ὅτι συνεπλήθ ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παῤ αὐτοῖς τρίποδας συλήσασιν, οἷς Δωδώνῃ πέμπει καθ' ἕτος. καὶ δι' ἐ ἐκείνοις τὴν ἀπαρχὴν τριπόδων, τοὺς κρηπῖδας, καὶ καταλυτοὺς ἐκείνοις ἀναθεῖναι, ὡς αὐλήτρα τριποδηφορεῖν εἰς Δωδώνην.

[13] Διαμένειν τ' ἦχον.] In apographis, quæ videre licuit, legebatur: Διαμένει τ' ἦχον: sed lectionem editam præfero. Nos locum alio modo, quam repræsentabat vulgata editio interpunximus, ut tanto melius responderet Eustathio, eandem sententiam ad Odyss. Ζ Pausaniæ adscribenti: Δῆλον δὲ ὡς οὐ ταύτης ἐ τῆς περιφημίας, Δωδωναῖον χαλκεῖον. Φησὶ δὲ Παυσανίας φησὶ, ὅτι οὐ Δωδώνῃ πολλὰν περιφαλῶν κειμένων λέβητων, οὐ πῖς ἐπίτηδες ἄψιτο, φασὶν οἱ Δελφοὶ τὸν ἦχον εἶναι.

[14] Ἐν ἄλλῳ.] In antigraphis: ἐν ἄλλοι. Quod merito repudiatur.

[15] Τῷ φθινητῷ Πολέμωνι.] Sic Polemo Periegetes cognominabatur ab accuratissima rerum omnium descriptione, quas posteris reliquebat: & quemadmodum quatuor libros compoluit, telle Strabone libro IX, de Donariis in Athenientium arce dedicatis, sic ille mea sententia non erraret, qui statuat Polemonem accuratam templi Dodonæi delineationem exhibuisse.

[16] Καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τοῦτο μεταγεγραφότι.] Hanc artem, qua insimulatur Aristides Stephano nostro, discipulos doctoribus suis factitasse, non opus est ut pluribus demonstretur. Suidas mentionem facit de Aristide Rhetore, qui tempore Trajani floruit, & Polemonem Laodicensem, Smyrnæ docentem, præceptorem habuit. Πολέμων Λαοδικεύς, ἤγουν ὁ Λαοδικείας τῆ πρὸς τῷ Λύκῳ ποταμῷ, ῥήτωρ ἐ σοφιστὴς σοφιστῇ ἐπὶ Φιλοστόργου τοῦ Σμυρναίου Ἀδριανοῦ. Ἀριστείδῃ δ' ῥήτορι. ὃς ἐπὶ τῆ τοῦ Τραϊανοῦ, καὶ μετ' αὐτὸν. Verum licet hæc admodum speciosa videantur, non tamen hoc loco Polemo, nec Aristides intelligi possunt, cum is, cui Periegetæ cognomen erat, tempore Ptolemæi Euergetæ vixerit, & discipulum, Trajani tempore florentem, non habuerit. Mirum profecto, quod Eustathius ad Odyss. Ξ. hanc Dodonæ descriptionem non Aristidæ, sed Aristoteli adscribat, ita enim ille: Ἀριστοτέλης δέ, δύο στύλας εἶναι λέγει, καὶ ἐπὶ μὲ ἑτέρᾳ, λέβητα ἱστάναι. ἐπὶ δὲ ἑτέρᾳ παῖδα, κρατοῦντα μάστιγα, ἧτις ἐκ τῶν χαλκῶν οὖσα ἐ σφόδρα τῶν ἀνέμων, τοῦ λοιποῦ τοῖς ἐκείνου χαλκοῖς οὖσα ἐ σφόδρα τῶν ἀνέμων, τὸ δὲ πνεῦμα ἐχόν. Fortassis in Eustathii exemplaribus Ἀριστ. exaratum fuit, ex cujus compendio editionis præfecti postea fecere, quod nunc legimus.

[17] Λέγοντι καὶ τὸ Β'.] Numeri nota non fuit in contextu MS. sed in margine, ut mihi antigraphum fidem fecit.

[18] Παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον.] Accuratissimam hujus flagelli descriptionem habemus apud Strabonem in Excerptis libri VII: Cujus integrum locum vide commentario 85. pag. 321.

[19] Ἱμάντας χαλκᾶς.] Lectio deturpata & minime ferenda: rescribendum est: ἱμάντας χαλκᾶς. De hac emendatione nemo dubitabit, qui locum Eustathii proxime allegatum inspexerit.

[20] Αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος.] Huic non dissimilis est narratio, quam legimus apud Plinium lib. XXXVI cap. XIII, in descriptione labyrinthi, quem sibi Porsena rex Hetruriæ sepulchri causa fecerat sub urbe Clusio. *Supra ad quadratum pyramides stant quinque, quatuor in angulis, in medio una, in imo lata pedum septuagenûm quinis, alta centum quinquagenûm: ita fastigiata, ut in summo orbis æneus petasjus unus omnibus sit impositus, ex quo pendeant exceptæ catenis tintinnabula, quæ vento agitata, longe sonitus referant, ut Dodonæ olim factum.*

[21] Ταῦραῦ.] Hujus scriptoris etiam fit mentio in voce Θεσσαλονίκεια, ubi sic scribit Epitomator: Λάκαινα δὲ ὁ Θεσσαλονίκεια βιβλίον ἔγραψεν. Non puto

μάτῳ. Εἰ μὲν λάβῃ τὸ μάστιγος, οὐδὲ ἰμάντες * * * πωλώσασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ὁπηχωρίων ἠκούσαμεν, ὡς ἐπιπαρ ἐτύπτετο μεν τοῦ μάστιγος, ἠχεῖ δ' ὅτι πολὺν χρόνον, [11] ὡς χειμερίᾳ τῷ Δωδώνης ὑπαρχούσης, εὐκτοῦς εἰς παροιμίαν περιῆλθεν. Μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ἀῤῥηφόρῳ. Ἐὰν δ' κινήσῃ μόνον τὴν [12] Μυρτίλλην ταύτην τις, ὦ τιτθὴν καλεῖ, [13] πάρεστι πιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνῖον ἄν τι χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν πεπίῃ δ' ὁ παιὼν, τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαύσαι δ' αὐτὸν, ἢ ταύτην λαλῆσαι, νύκτα ὑπολαμβάνῃ.

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ, [21] ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥίανος δ' Θεσσαλικῶν.

Ἀπὸ Δωνεττῖνοι ἡδὺ, ὀτρηροὶ [22] Κεραΐνες. Καὶ ὀκτὼ ζ.

Εἰπὰ δ' Δωνεττῖνοι, ἀπὸ ὀκτὼ καὶ δέκα Κᾶρες.

ΔΩΡΑ, [17] νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, [18] καθὰ Σῆμος ιε'. [19] Τὸν Δεμαζήνιον ἐπάρχειν νήσου πάσης τῆς ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καλοῦσιν οἱ τὴν νῆσον Δῶρα. ὁ νησιώτης Δωρίτης, ὡς τῦ Στάγιρα Σταγιρίτης, Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. [20] ἔτω δὲ Ὧρος. [21] Εἰ δὲ τῷ τὸ χώρας τόπῳ χαρακτηριοθῶμεν δεῖ, Δωρεὺς, ὡς Ἀραβίτης, Δωριώνης, ὡς Ἀσσυρίτης. Sita erat non longe ab Arado, uti apparet ex Ptolemæo, qui eam non Δῶρα, sed Θαρὼ appellavit, ait enim ille: Ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ Ἀραβικαὶ νῆσοι, ἥ τε ἐπίκλ μεγ. Γλάφα, Θαρὼ, Τυλος, Ἀραδος.

[28] Καθὰ Σῆμος ιε'.] Fortassis scribendum, καθάπερ Σῆμος. Est enim nostro non insueta phrasis; supra in Δωδώνη inquit: Δίττωσι δ' αὐτὴν Δωδῶναν, αὐτὴ δ' ἡ ἐν Γαυλίᾳ καθάπερ ἄλλοι ἡ Μυσοῖς. Præterea in MS Seguieriano legebatur Στεφάνου τὸ, & sic quoque Epitome reprædentat: verum Geographi verba libro sexto, decimo exstare, jam olim magnus monuit Casaubonus in commentariis ad illum auctorem.

[29] Τὸν Δεμαζήνιον ἐπαρχεῖν.] Verba Strabonis ab hisce paullulum differunt, & in ejus vulgatis hodie hunc in modum concipiuntur: Φησὶ δ' ὁ Νέαρχος τὴν Μεγαστένην σύντομον αὐτοῦ μοῖραν, Ἀραβίων. τὸν δὲ Ἀραβίων ἐπάρχειν τῶν πρὸς τῷ ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ. κολπικὸς δὲ τῶν νῶτον Δορφῶν. οἱ δὲ ταύτην δὲ τὴν &c. Ex hoc Strabonis loco Stephanus est emendandus, & vice versa Geographus ex Stephano. Reficribo pro τὸν Δεμαζήνιον ἐπαρχεῖν confidenter, τὸν δὲ Ἀραβίων ἐπαρχεῖν: hæc indubitata est lectio; nam conjunctionem adversativam librarii proprio nomini alleverunt, quod non decuit. Verum gravius laborat Strabo, in quo pro Δῶρα fecerunt Δορφάκα, quæ vox est nihili. Si mei arbitrii res foret, ejus verba sic emendarem: Καλοῦσι δὲ τὸν νῶτον Δῶρα, ἃ οἱς ταύτην δὲ τὴν Μεσοποτάμιαν κατοικοῦσιν, ἔχειν τὴν κατὰ τὸν Εὐφράτην ἠπειρωτικὴν ἐφοδον. Correctionem hanc amplectatur lector, donec certius aliquid ab aliis sit allatum.

[30] Οὕτω δὲ Ὧρος.] Existimo nostrum Ori τῷ Εὐπλοκάμῳ opus innuere, quod etiam in Epitome vocibus Νικλάμῳ & Ταῦτα, nec non hoc fragmento allegatur.

[31] Εἰ δὲ τῷ τὸ χώρας τόπῳ &c.] Unica literula mirifice horum verborum sensum turbat: verum qui in Stephano paullo est versatior, facillime animadvertet reponi debere, εἰ δὲ τῷ τὸ χώρας τόπῳ χαρακτηριζόμενος δεῖ, eamque lectionem esse verissimam, quam etiam nunc Epitome agnoscit.

[11] Ὡς χειμερίᾳ τῷ Δωδώνης ὑπαρχούσης.] Dubito de fide hujus loci: mallem reficribere: ὡς δυσχείμῳ τῷ Δωδώνης ὑπαρχούσης. Quod epitheton Homerus Iliad. Π Dodonæ attribuit.

[12] Μυρτίλλην ταύτην.] Est sine dubio nomen fœminæ loquacis, garrulæ & rixosæ, quæ à Menandro in scenam introducitur & Dodonæis lebetibus comparatur, quia nimia verbositate & vociferatione illorum aures offendebat, qui semel eam moviffent.

[13] Πάρεστι πιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνῖον ἄν τι χαλκίον.] In antigrapho, quod ex membranis Seguierianis erat transcriptum, legebam χαλκῶν, quod non præfero, licet etiam apud alios inveniatur: verum τὸ Δωδωνῖον, quod etiam Antigraphum exhibebat, nequaquam probare possum. Sine dubio reficribendum est: πάρεστι πιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνῖον &c.

[21] Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν.] Ita de Donettinis scribit, qui Stephani de Gentilibus opus compendiecit. Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥίανος τὴν τρίτην Θεσσαλικῶν. Ἀπὸ Δωνεττῖνοι, τοῦ Ὀτρηροὶ Κεραΐνες. De alio Rhiani loco nullam mentionem fecit.

[22] Κεραΐνες.] Gentem hoc nomine non novi, cum nemo geographorum eam noverit. Suspicor hic aliquid monitri latere, quod fortassis curaveris sic legendo:

Ἀπὸ Δωνεττῖνοι, ἡδὺ ὀτρηροὶ Μελαινῆς.

Accedit urbs est Μέλαινα, unde deducitur civis nomen Μελαινεύς: ejus quoque Rhianus meminit, uti suo loco apparet. Posset quis hunc movere scrupulum, Melænas in Arcadia & Donettinos in Epiro fitos esse, ac proinde dequnctos: verum sciat is, à Rhiano versu sequenti Donettinos & Carasrecenseri, qui toto orbe divisi sunt, nam illi Europam, hi vero Asiam incolunt.

[17] Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] De hac insula sic scribit Abbreviator: Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Στέφανος ἀπτικαιδεκάτῃ. ὁ νησιώτης, Δωρίτης. εἰ δὲ τῷ τὸς

Δωριωὺς, ὡς Σωφιωὺς, [31] Ἀ'ραξιωὺς, Νισιβιωὺς. A Doronus, ut Sophenus, Araxenus, Nisibenus.

Δ Ω'ΡΙΟΝ, [32] πόλις μία τ τριῶν, [33] ὧν Ὅμηρ☉ μνημονεύ☉. DORIUM, urbs una ex tribus, quarum Homerus meminit:

Et Pteleon, & Helum, & Dorium.

Καὶ Πίλειος, καὶ Ε'λο☉ π ἣ Δώριον.

[31] Δικαίαρχος ἢ π πάσας πώπας εἶναι φησὶ, καὶ Πελείας, ἀ Πέλειον τ μίαν καλεῖ. Καλὰ τ πρῶτον ἓ βίβ τ Ε'λλάδος βιβλίον. Τῶν δ' ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ Δωριέων καλουμένων [10] μέρος π μ τ ἐν πίν

* * * * *

Γνώμ ἔχον τ ἀποικίαν ἐκπέμπ ** Τραχινίοις βιαζόμενοι καὶ Δωριᾶ☉ τι πωροῦν. Η'ρόδο☉ ἢ ἐν τῇ ά, πεῖ ἓ Δωρικῆ ἤθως φησὶ, πλυπλάνηον αὐτὸ καλῶν ἐ δεικνὺς ἔτως. [37] Τὸ ἢ πλυπλάνηον κάρπ. ἐπὶ μὲν γὰ Δρυοπαλίων☉ [38] βασιλέως ὤκει τὴν Φθιῶτιν. ὕστ δὲ Δώρ ἓ Ε'λλη☉ τὴν [39] ὑπ τ Ο'σσαν π καὶ τ Ο'λυμπον χώρ καλουμένην Ι'στιαιῶτιν. [40] ἐκ ἢ Ι'στιαιῶτι☉ ὡς ἐξανέστη ὑπ Καδμείων, [41] ὤκεεν ἐν Πίνδῳ Μακεδνὸν καλεόμενον, ἐντ̃θεν ἢ αὖθις εἰς τ Δρυοπίδα μετέβη, καὶ ἐκ τ Δρυοπίδος ἔτως ἐς Πελοπόννησον ἐλθὸν, Δωρικὸν ἐκλήθη.

Coloniam eo deducere sedebat sententia, & illatam Trachiniis Dorienſibuſque injuriam ulciſci. Herodotus libro primo de gente Dorica ſcribens, valde erroneam eam eſſe & dicit & demonſtrat hoc modo: multum illa peruagata eſt; nam ſub Deucalione rege Phthiotidem incoluit: Sub Doro Helleno filio regionem montibus Oſſæ & Olympo adjacentem, Iſtiæotidem dictam: at vero à Cadmeis ejecta, habitavit locum in Pindo, quem Macednum vocant: hinc autem rurſus ad Dryopidem migravit: atque ita tandem ex Dryopide in Peloponneſum veniens, Dorica dicta eſt.

[31] Ἀ'ραξιωὺς.] Ab Araxa urbe Lyciæ non poteſt deduci gentile in ιω☉; nam alio modo Lycii, & alio circa Perſicum ſinum habitantes gentilia ſua terminant. Certo certius eſt hic mendam latere, quam facile emendabis, ſi repoſueris gentile, derivatum à celebri quodam oppido, & in ιω☉ deſinens. In voce Νίσεις Epitomator enumerat gentilia Νισιβιωὺς, Σωφιωὺς, Ταξιωὺς, Καμιυσσιωὺς: itaque ferme reſcripſeram Ταξιωὺς, verum & illa vox infana eſt, & pro ea repono Ταξιλιωὺς, quam etiam non incommode hic pro Ἀ'ραξιωὺς ſubſtituere poſſes. Hæc ſi minus placent, ſcribe Ἀ'ραξιωὺς, vel elige aliam proxime vulgatæ lectioni reſpondentem.

[32] Δώριον, πόλις μία τ τριῶν.] Compendiariam hanc de Dorio Epitomator exhibet deſcriptionem: Δώριον, πόλις μία τ τριῶν. Ὅμηρος.

Καὶ Πίλειόν τ Ε'λο☉, καὶ Δώριον.

Δοσίθε☉ δὲ αὐτὴν τῇ πόλ φησὶν ὑπὸ Θαμύρᾳ ἀμφιῶν τὸν Δώριον ἀγωνιῶν. τὸ ἰθνικὸν, Δώρι☉, καὶ Δωριεὺς, καὶ Δωρίνς. καὶ γλωσσ☉ Δωρίς. Quædam hic ex Doſitheo commemorantur, de quibus in genuino hoc Stephani Fragmento, nulla reperitur memoria, uti mox apparebit.

[33] Ὧν Ὅμηρ☉ μνημονεύ.] Articulus ὧν non erat in antigrapho. Homeri locus in Catalogo navium reperitur:

Καὶ Πίλειόν, καὶ Ε'λο☉, καὶ Δώριον, ὑβρὶ π μοῦσαν Α'ντιφάμα Θαμύρᾳ τ Θρῄκα παῖδα ἀοιδὸν, Ο'χαλίηθι ἰὼν ἐκ πολ' Εὐρύτ Ο'χαλιῶ☉.

[37] Δικαίαρχ☉ δὲ τ πάσας.] Vide Voſſium de Hiſtor. Græcis. Hujus rei nulla in hodiernis Dicæarchi fragmentis exſtat memoria.

[10] Μέρ☉ π μεῖ τ ὀ τῆς ***] Libet hic miſereri fati imperium in clariſſimorum ſcriptorum opera, & temporis injuriam in literas & monumenta hiſtorica, quod ipſum hoc genuinum Stephani fragmentum ſartumtectum ad nos pervenire non potuerit. Nam hic duarum paginarum, ut in antigrapho legebam, quæ diſcerptæ erant, ejuſdem vocis mentionem habentium, hiatum excipiebat tertia ejuſdem quoque argumenti. Supereſt tamen, quod valde miror, locus apud Epitomatorem ex Doſitheo ſcriptore vetuſto, quem ad hunc hiatum pertinere exiſtimo: Δοσίθ☉ δὲ αὐτὴν τῇ πόλ φησὶν ὑπὸ Θαμύρᾳ ἀμφιεθῶναι τὸν Δώριον ἀμφιῶνα. Malo in iſtis verbis legere, ὑπὸ Θαμυρίδ☉, veſtigiis Euſtathii inſiſtens, ita enim ille ad locum Homeri à Stephano circa initium hujus tmematis allegatum: Κλαδέηαι ὅτι δεκὴ τοῖς παλαιοῖς, ἀφ' τ αὐτὸν ἀμφιῶνα τὸν Δώριον ἀμφιῶνα ὑπὸ Θαμυρίδ☉. Diſtinguebant antiqui Harmoniam ſive modum in Dorium, Phrygium, Laſſium, & etiam aliter. Locus in hanc rem egregius eſt apud Themiſtium Oratione XIX: Καὶ τις Μοῦ☉ μ ἴσ πος χαιρόμ τῷ. Σωφρονιστὰ. καὶ ὕπερ, ἐ πρὸς Καπελλιὸν κωιῶν, ὕπερ δὲ Λ'υπιδίου. καὶ ἀμφικρατὲς σι καθ' ἕκασ☉ ἦθο☉ τὸν ἁρμ☉ίαν, ὁ πάνυ σοφὸς Ξενοφῶν. λαχὼν δ' ἐγὼ σὺν ὑμῖν καὶ φίλτ ἐ καὶ ἐν ἥδ πᾶσι ἀμφικρίσις, ἣς ἄσατε ἐ τὰ μὲν πᾶσι ἀμφικρίνσι εἰς Δώριαν, καὶ Φρύγια, καὶ Ι'άσια. καὶ ἀνάπαλ ὧ ἐν ἑνὶ πᾶσι ἓ τυπεῖ ἐπιτυμνη λέγω. ὁ ιον Πλαθιακὸν ἁρμ☉ίαν, καὶ Δημοσθενοῦς τόνον. Inſignem etiam horum modorum deſcriptionem apud Apulejum in Floridis legimus. *Ubicrem quidam fuit Apulejum in Floridis legimus. Ubicrem quidam fuit Antigenidas, omnis vocule melleus modulator, & idem omnis tigenidas, omnis vocule melleus modulator, & idem omnis modi peritus modificator; ſeu tu velles Æolium ſimplex, modi peritus modificator; ſeu tu velles Æolium ſimplex, ſeu Laſſium varium, ſeu Lydium querulum, ſeu Phrygium religioſum, ſeu Dorium bellicoſum.* Ita hic locus eſt legendus, qui varie in variis editionibus circumfertur: In nonnullis legitur *Laſtium*, in aliis *Laſtium*, & in quibuſdam *Aſium*. Nos veram ex Themiſto lectionem inducaſſe, nemo in dubium vocabit: Eſt enim urbs Caridicaſſe, nemo in dubium vocabit: Eſt enim urbs Caridica, quæ Ι'ασσ☉ & Ι'ασσ☉ appellatur, unde hæc Harmonia nomen ſortita eſt. De hiſce Harmoniis & muſico concentu etiam legito Ariſtotelem lib. VIII Polit. cap. V: Lucianum in Harmonide: Clementem apud Euſebium Præparat. Euang. lib. X: & è recentioribus in comparabilem Salmaſium ad Solinum & Hiſt. Auguſt. Scriptores.

[17] Τὸ δὲ πλυπλάνηον, κάρπ.] In Herodoto legitur πυλυπλανήτ.

[38] Βασιλέως ὤκει τὴν Φθιῶτιν.] Et hæc longe aliter in Herodoti vulgatis exemplaribus circumferuntur: Ε'πὶ μὲν ἓ Δευκαλίων☉ βασιλ☉ ὤκεε χώ τὴν Φθιῶτιν.

[39] Υ'πὸ τὴν Ο'σσαν.] Nunc in Herodoto exſtat: ὑπὸ τὴν Ο'σσ. Quod uſitato ei charactéri melius reſpondet.

[40] Ἐκ δὲ Ι'στιαιῶτι☉.] In Herodoto agnoſcitur articulus: ἐκ δὲ τ Ι'στιαιῶτι☉.

[41] Ὤκεεν ὑπὸ Πίνδ.] Edita Herod. exemplaria exhibent: ὤκεε ὑπὸ Πίνδ.

ἐκλήθη. Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκα- A est. Ipsi quoque Cretenses Dorienses appellantur.
λοῦντο.

[41] Δωριέες τε Τελχῖνες. διοί τε Πελασγοί. *Dorienseſque Trichaïces, nobileſque Pelaſgi.*

[41] Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων. Κρητὸς ἐν τῇ νήσῳ Βασιλδεινῷ. [42] Τέκασσον τὸν Δῶρον τὸν B Ἕλλῳ, ὁρμηθεῖσα ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ τότε μὲν Δωριδῷ, νυνὶ δὲ Ἱστιαιώτιδῳ καλουμένης, ἀφικιζ εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν ἢ Πελασγῶν, τῶν δὲ [43] καταῤῥάνων εἰς Τυῤῥηνίαν. Μέμνηται δὲ Δωριδος τῆς Θεσσαλικῆς Χάραξ ἐν ζ τῆς χθόνος [44] φθεὶ Θεσσαλὸς δὲ Αἰάτης, νικησασῷ τὰς ἐν Αἴρῃ Βοιωτούς. Ὁ δὲ Θεσσαλὸς ὠδε [47] τὴν πατρίδα μοῖραν τῆς ἐπωνυμίας μετέβαλεν, ἀλλ' Ἰσιωτὴν αὐτὴν, ὡς πάλιν, καλεῖσζ ἔασε. D Κεῖται

De quibus hæc narrat Andro : ſcilicet Crete in inſula regnante, Cercaphum Dori filium, Hellenis nepotem, profectum ex illa Theſſaliæ parte, quæ tunc quidem Doris, nunc vero Iſtiæotis appellatur, deveniſſe Cretam cum Dorienſibus, Achæis & Pelaſgis, qui ad Tyrrheniam non erant delati. Doridis Theſſalicæ meminit Charax libro ſeptimo, ubi ſcribit de Theſſalo Æatæ filio, qui Bœotos in Arna devicit: Theſſalus vero quartæ partis cognomen non mutavit, ſed Iſtiæotidem, ut olim, ipſam vocari permiſit. Jacet ad occidentem

[41] Δωριέες τε Τελχῖνες, διοί τε Πελασγοί.] Sunt verba Homeri ex Odyſſ. T tranſcripta : Sed mirum eſt ; hunc verſiculum adduci à Stephano, ut probet Cretenſes etiam Dorienſes dici ; cum tamen id inde, niſi aut præcedens, aut pars ſequentis ei connectatur, nemini, licet in geographia verſatiſſimo dilucide conſtet : ex quo ſuſpicio mihi orta, ignavium aut *ἀσυνειδησίαν* deſcriptorum nobis hic quicquam præripuiſſe. Integer Homeri locus ſic ſe habet :

Κρήτη τις γαῖ' ἰσὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ ϗ πίειρη, περιῤῥύτη· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπείρονοι, ϗ ἐννήκοντα πόληες.
Ἀλλὴ δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τελχῖνες, δῖοί τε Πελασγοί.

Hos verſus Sebaſtianus Caſtalio fœdiſſime depravavit, dum non intellexit : nam *Ἐτεόκρητες* & *Τελχῖνες* tanquam de ducibus, populis, ſeu tribubus Cretenſibus expoſuit : Cum priores indigenæ, ſive *αὐτόχθονες* intelligendi eſſent, id eſt, *Κρῆτες ἔτυμοι*. Poſteriores autem *Τελχῖνες*, quos etiam non intellexit ad Dorienſes applicandi, utpote qui tripliciter diviſi eſſent, quemadmodum Poëta alio in loco de Æthiopibus dixit (*ὡς διχθὰ δάσσατο*) bifariam diviſis. Nam eorum interpretatio eſt peripicua eſt, qui exiſtimant *Τελχῖνες* ſic enim Etymologici Mag. Auctor hac de re ſcribit. H' σιδηρουργοι, αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὠνόμασαν, ἤτοι, Πάντες γὰρ Τελχῖνες ἦσαν ἐκ τῆς Κρήτης ἐπάμυνον, Πελασγοὶ, Ἀχαιοὶ, Δωριεῖς. Et ita rem à Stephano ex Androne infra confirmatam videbis. Didymi (ſeu quiſquis eſt alius Græcus ille Homeri interpres) opinio, de generali Græcorum diſſidio agens, etiam non videtur amplectenda, ita enim ὀρθοτατον, οἱ δὲ Πελασγοὶ τῆς, οὐ μὴ ϗ Εὐβοεῖς τῆς πλησιοχώρας λαχόντες δὲ Κρήτην. Ἀπὸ πολὺν δὲ ϗ τὸ ἀφιγμένοις ἀλλοῖ ϗ ἀποικίσαι, ϗ ἐπιπολάσας τὰς κώμας εἶναι ἐν τοῖς περίοικοις. (Lege ἐφιγμένοις) (Repone πλείοσιν) οἱ δὲ τὰς ὀρεσσιὰς (Emenda ὀρεσσιὰς) κληθῆναι. Scio Ciceronem in Græcorum tantum Græcorum genera ſtatuiſſe, Athenienſium & Ionum gentes, Æoles alteros, Dores tertios, ſed qui hæc Homeri verſibus applicant, cum Didymo graviter hallucinantur.

[41] Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων.] Hic Andronis locus non quidem iiſdem verbis, ſed eodem plane ſenſu proſtat apud Strabonem lib. x : Τὰς δὲ ὑπ' Ἐπιμενίδου ϗ τῶν Κυδωνιατῶν ἱστορίας εἰσὶν. τὰς δὲ λοιπὰς ἐπινενόηκεν, ὡς ὁ Θεσσαλὸς ἐλθὼν φησὶν Ἄνδρων, τὸν Δωριέα Δῶρον. τὸν δὲ τῆς Ἑτεοκρήτης λεγομένης, ἐξ ἧς ἀφικό-

tiquitate non reperies. Tectaphi meminit Dionyſius lib. XVII Baſſaricorum apud Epitomatorem Stephani in *Βάλισα*.

Καὶ τότε δὴ Βαλισσίῃσι μετ' ἀνδράσι Τέκταφον ὄρτο.

Et Nonnus in Dionyſiacis lib. XXVI :

Τέκταφον· εἰς ῥηγὸς ἦλθεν, ἐκυδάλιμον, ὃς πυρὶ κάρῃ.
Χαλκοῦ πτοιοπόλοιο σιδηρείοιο σάτορα.

Verum cum animadverterem hujus genealogiam eſſe incertam, & ſic meam non procedere conjecturam, tentabam reponere τῇ σκυφῖ, quod à vulgata ſcriptura non longius recedens, primo intuitu ſpecioſum videbatur, nam pedeſtri itinere Dorus è Theſſalia in Cretam minime pervenire poterat. Denique auctoritate Euſtathii permotus, *Κίερφον* corrigendum cenſui, qui ad Odyſſ. T, voce *Τελχῖνες* interpretata, perhibet, Pelaſgos cum Cercapho ex Phthiotide in Cretam veniſſe, ita enim ille : Πελασγοὺς δέ φασί τινες λέγειν τοὺς μετὰ Κέρκαφον εἰς Κρήτην ἐκπεσόντας ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

[41] Καταῤῥάπτων.] Corrige : *καταῤῥέπτων* à *καταῤῥέπω* appello, deſero. Nauticum verbum. Polybius lib. II : Οἱ δὲ Κάλλιοι καταῤῥεψαντες εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν. Tangit noſter ex Androne antiquam de Diomede hiſtoriam : nam is poſt captam Trojam ex Calydone, ubi Agrium cum liberis interfecerat, Argos navigans, tempeſtate cum ſociis quibuſdam, inter quos plurimi numerabantur Dorienſes, in Jonium in mare ejicitur. Venit ad Daunium Dauniorum regem, qui tunc temporis cum Meſſapiis bellum gerebat : rogat Daunius, promiſſâ in matrimonium filia & ditionis parte, ut contra Meſſapios auxilium ipſi ſuppeditet. Accipit conditionem Diomedes, cumque prælio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat, dividit. Sed liquet ex Androne non omnes in Italiam perveniſſe. Vide Antoninum Liberalem Fab. XXXVII : & Juſtinum lib. XX cap. 1.

[42] Περὶ Θεσσαλὸ ϗ Αἰάτου.] Video ultimam vocem male ſanam eſſe, quid autem ſubſtituam non video : nam Theſſalus Æatem patrem non habuit, ſed Æmonem, uti ex Rhiano in voce *Αἰμονία* evidenter apparet. Niſi à vulgata lectione longius recederet, reponerem : *Περὶ Θεσσαλὸ ϗ Αἴμονος*. Malo tamen editam lectionem retinere, quam temere & ſine fide codicum veſtutiorum aliquid immutare.

[47] Τὴν πατρίδα μοῖραν.] Theſſaliam olim quadripartitam fuiſſe norunt omnes, qui veteris geographiæ paullo ſunt callentiores. Vide ea de re Strabonem lib. IX, & Stephani Epitomen in *Φῶκις*. Ex Etymologici Magni Auctore locum producam, ut obiter à nobis emendetur, ita enim ſcribit in *Τίλφωσσα*. Τετράφυλοι μέρη ὄντων ϗ Θετταλίας, ἑκάστη μέρος· τίλφη, σπιλάτης. ἄνομβρος δὲ φασὶ σὺν τοῖς τετράσι, Θετταλιῶτις, Φθιῶτις, Πελασγιῶτις, Ἀ'σιῶτις. Ultima vox corruptiſſima eſt, repono confidenter vel I'σαιῶτις, vel E'σαιῶτις, ut Strabo lib. IX exhibet : utroque enim modo antiquis vox profertur.

Κέτην ἢ [48] πρὸς δυσμῶν τ Πίνδ. Δῶρ(ος) ὁ αὐτὴν ὁ Ἕλλ(ην) ἔλαχε τὰ πρῶτα, ἢ Δωριὶς ἀπ' ἐκείνης ἐκαλεῖτο πρότερον, ὕστερον δὲ Ἰταμώτις μεταγομάσθη.

tem ipsius Pindi: Dorus autem Hellenis filius, cui ea primum sortito obtigit, ipsam à se Doridem appellavit; postea tamen Istiæotis transnominata est.

Δ Ω Ρ Ο Σ [49] πόλις Φοινίκης. Ἐκαταῖ(ος) Ἀσίᾳ. [50] Μεθ' ἣν ἡ πάλαι Δῶρ(ος), νυνὶ δὲ Δώρα καλεῖται. Καὶ ὕστως Ἰώσηπ(ος) αὐτὴν καλεῖ [51] ἐν ε τ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Ἀπὸ μὲν Ἰορδάνου μέχρι Δώρων πόλεως. Καὶ πάλιν. Ἀζώτῳ ἐ Δώροις ὁμεζόμενοι. [52] Καὶ ἐν δ'. εἶναί τι γωίαιον ἐν πόλ(ει) Δώρῳ. Καὶ πάλιν. ὅτι Ἰώσ(ηφ) κεν εἰς τ Δῶρον. Καὶ [53] Κλαύδ(ιος) Ἰουλλ(ος) ἐν γ' Φοινικικῶν. Μετὰ Καισάρειαν Δώρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων, οἱ ἀφ' τ ὑποπετρον [54] τῶν πορφύρας γόνιμον σωελθόντες, καλιὰς αὐτοῖς ὠκοδομήσαντο, ἢ βαλλόμενοι χάραξας, ὡς ὑπῆκεν αὐτοῖς τὰ τ ἐρασίας, [55] πενόμενοι τ πέτρας, ἀφ' ὧν ἐξαιρεμένων λίθων τὰ πίχη καπβάλογο. καὶ τὴν [57] ἕνορμον χαλὼ ὅπως π ἀσφαλῶς ἔθεντο, [58] ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσῃ Δῶρα καλέσαντες. Οἱ δ' Ἕλληνες, ἀπὸ τ [59] φωνῆς διαφόρως, καλεῖν ἀρκέσθη Δώραν τ πόλιν. Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τ Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι· Καὶ Ἀρτεμίδωρ(ος) Δῶραν τ πόλιν οἶδεν ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά. [60] Σωσ-

DORUS, urbs Phœniciæ, auctore Hecatæo in Asia. Deinde antiqua Dorus, nunc Dora appellatur. Et hoc modo Josephus eam appellat libro quinto Historiæ Judaïcæ: A Jordane usque ad civitatem Dora. Et rursum: Azoto & Doris terminati. Et in libro quarto: Esse in urbe Doro aliquam mulierculam. Et iterum: Quando tulit in Dorum. Et Claudius Julius libro tertio Phœnicicorum sic scribit: Post Cæsaream sita sunt Dora exiguum oppidulum, quod à Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum & purpuris fœcundum littus ibi convenerunt, sibique gurgustia ædificarunt, & fossas circumduxerunt: ubi vero successus respondebat operæ, secuerunt petram, & ex effossis lapidibus muros fundarunt. Cumque jam navibus commodum tutumque posuissent portum, Dora illum cognominem urbi vernacula lingua vocarunt. Græci vero, quatenus vox pronunciatu facilis est, appellant Doram urbem opulentam. Quidam narrant, Dorum Neptuni filium ipsam condidisse. Et Artemidorus in Epitome undecim librorum, urbem Doram agnoscit. Conti-

[48] Πρὸς δυσμῶν τ Πίνδ.] Lege, πρὸς δυσμῶν ὁ Πίνδ.

[49] Δῶρος, πόλις Φοινίκης.] Hanc de Doro sectionem Hermolaus hoc modo compendifecit. Δῶρος, πόλις Φοινίκης, ὡς ὁ Ἰώσηπος, ἢ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης. Παυσανίας δὲ Δωρεῖς αὐτοὺς φησίν. ἔστι ὁ Καρμήλου πόλις. Præterquam quod situm non accurate describat, etiam tot scriptores illustres silentio negligit.

[50] Μεθ' ἣν ἡ πάλαι Δῶρος.] Dubito vehementer an non composite efferendum sit: Μεθ' ἣν ἡ Παλαίδυρος, νυνὶ δὲ Δῶρα καλεῖται. Sic enim geographi sæpissime loqui amant. Stephanus: Τύρος, τύπος ὁ Φοινίκης, &c. καλεῖται δὲ ὁ Παλαίτυρος, ἢ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

[51] Ἐν ε τ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Historiam Judaïcam vocat noster τὸ Ἀρχαιολογίας opus, cujus libro v cap. primo allata exempla continentur. Sed mirum est hoc opus ita appellari, cum aliis in locis libris Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας à Stephano citentur. Vide in Γαύδη & Γάζα. Sic etiam ὡσὲ ἀλισσος libri aliter ab auctore nostro insigniuntur in voce Φασηλίς. ὡς Ἰώσηπος ὁ ἀ ἢ ὡσ' Ῥωμαίων πόλιμ.

[52] Καὶ ἐν δ'.] Evolvi librum quartum Archæol. sed verba allegata non inveni: hic itaque latere mendum certissimum est.

[53] Κλαύδ(ιος) Ἰουλ(ος).] Variis modis hujus scriptoris cognomen in Stephano & alibi exaratum conspici, fusius diximus in commentariis ad vocem Ἄκη. Supervacaneum duco illa hic repetere, cum ad finem totius operis properemus.

[54] Τῶν δὲ αἰγιαλῶν.] In littore urbem fuisse exstructam etiam manifeste apparet ex nummo Trajani, cujus inscriptionem Clarissimus Sphanhemius nobis ex gaza regis Galliarum suppeditavit. ΔΩΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥΛ. ΑΥΤΟΝ. ΝΑΥΑΡ. h. e. *Dora sacra, inviolabilis, suis legibus, Navarchides.* Hanc *Navarchidis* appellationem non nisi urbes maritimæ sibi vindicant.

[55] Πεφόρως γόνιμον.] Littus Phœnicicum ubique purpuris fœcundum fuisse, auctores antiqui fatis perhibent. Præcipue tamen circa Tyrum earum piscatio instituebatur, quæ eodem tractu sita erat.

[56] Τυμπάνου τ πέτρας.] Sic etiam descripta exemplaria exhibebant: sed corrigendum est: τυμπάνου τὰς πέτρας.

[57] Ἔνορμον χαλώ.] Hæc pessime sunt contaminata à librariis. Fortassis vetus lectio hoc modo est reducenda: Καὶ τὸ Δώρμον χαλὼ ὅπως π ἀσφαλῶς ἔθεντο. Nam τὸ χαλὼ pro cujuscunque rei margine sumitur: dicimus enim χαλὼ γιαλάσσης, χαλὼ τῆ σιδήρου &c. Posset hic locus etiam non incommode hoc modo legi: ἐμ τὸν Δώρμον χλαυΐου ὅπως π ἀσφαλῶς ἔθεντο. Nam idem denotant τὸ χαλὼ & χλαυΐου.

[58] Ἐπώνυμον αὐτοῦ,] Suspicor τῇ πάλ excidisse: ut integer locus sic fit legendus: ἐπώνυμον τῇ πάλαι αὐτοῦ τῇ πατρίῳ γλώσῃ Δῶρα καλέσαντες.

[59] Τῆς φωνῆς διαφόρως.] Scribendum est διαφορίας, & ita versio textui Græco respondebit. Sed ut verum fatear, videtur totus locus gravius laborare, vel meliorum codicum opem, vel acutiores doctorum conjecturas desideravi. Non censeo tamen Stephanum hic loqui de facili vocis pronunciatione, sed soli terræque fertilitate. Objiciet Lector, oppidum in saxoso littore conditum fuisse, quod nullam omnino terræ fertilitatem promittit. Fateor plurimas maritimas urbes per orbem terrarum in rupibus & saxis ædificatas esse, quæ tractum tamen versus mediterranea fertilissimum possident. Tyrum, Berytum, Byblum, Cæsaream, Joppen, aliasque Doro vicinas urbes in saxoso littore sitas fuisse, multorum testimonio evinci posset, cum tamen tractus mediterraneus frumentum, oleum, vinum alioque fructus copiosissime proferebat. Anonymus in Ἐξήγησιν ὁ ἀλλ κόσμου, postquam de urbibus jam supra nominatis loquutus fuerat, ita scribit: Πᾶσαι δὲ αἱ σφενημέναι πόλεις ἐνδεεῖς, ἢ καρποφορίας εἰ σίτου, οἴνου ἢ ἐλαίου &c. Fortassis levi mutatione totus locus ita est constituendus: Οἱ δὲ Ἕλληνες, ἀφ' ἧς ἢ χαρᾶς ἐν σφοφορίᾳ, καλεῖν ἀρκέσθη Δώρων τὴν πόλιν. Quali Græci urbem hanc opulentam nomi-

[60] Σωσιχῶς δ'. ἐσὶ Σλεφίτων πύργ. A Continua est, inquit, Stratonis Turris: [61] ἀπὸ ἐνὶ Δώρᾳ ὄρει χερσονησοειδὲς πρὸ κείμενον πλισμάτιον, δεχομένῳ δ' ὅρμος [62] ἔ Καρμήλ. Καὶ ὁ θ' γεωγραφούμενος τὰ αὐτὰ. Ἀπολλόδωρος δ' Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'. Εἰς Δῶρον ἄσυ ἀπέχειν B πλιν. καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

Δῶρός τ', ἀγχιαλός τ' [63] Ἰόππη, πεφυκυῖαι θαλάσσῃ.

deinde sequitur Dora oppidulum, in loco peninsulæ formam habente situm, ad radicem montis Carmeli. Et libro nono Geographiæ idem scribit. Apollodorus vero Dorum nominat libro quarto Chronicorum: Ad Dorum urbem maritimam. Et Alexander in Asia:

Et Dorus, littoraliſque Joppe, procurrens in mare.

Καὶ Χάραξις. Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῇ κοίλης Συρίας πόλει πλειοκλιμένῳ ὑπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἀνιόχου, C [64] ἐφυγὼν εἰς Πτολεμαΐδα, ἣ Ἄκκη λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν, Δωρίτης. ὃ δὲ πῶς δύο καταληξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρα Δωρίτης, ὡς Στάγιρα Σταγιρίτης, [65] ὡς ἄρτι τῆς ἡ Δῶρες ὁμοίως Δωρίτης. [66] Σκίρος Σκιρίτης, D [67] μέσος μεσίτης, Κοπὸς Κοπίτης, [68] διόλκος διολκίτης. [69] Παυσανίας ἢ ἐν τῇ τῆ πολειδ ὠνὸ κλισί, Δωριεῖς αὐτὸς καλῶ, τῇδε γράφων. Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. ὥςε ᾧδε ἢ E Δώρου τὸ Δώριον εἶναι, ἀφ' ἂν ἔκη ὁ Δωριεὺς, ὡς ἔ Χῖσιον τὸ Χησιεύς. Ἔτι ἔ Καρίας Δῶρος πόλις, ὡ συγκαλέσας τοὺς πόλεσιν τοῦς Καρικοῖς Κέρπρος ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. [70] Καρικὸς φόρος Δῶρος, Φασηλίτης. F

Continua est, inquit, Stratonis Turris: deinde sequitur Dora oppidulum, in loco peninsulæ formam habente situm, ad radicem montis Carmeli. Et libro nono Geographiæ idem scribit. Apollodorus vero Dorum nominat libro quarto Chronicorum: Ad Dorum urbem maritimam. Et Alexander in Asia:

Et Dorus, littoraliſque Joppe, procurrens in mare.

Et Charax libro undecimo: Trypho, in Doro Cœlesyriæ urbe obsessus ab Antiocho, Ptolemaïdem profugit, quæ & Ace dicitur. Gentile, Dorites, quod duabus terminationibus convenit; nam à vocabulo Dora formatur Dorites, ut à Stagira Stagirites, quemadmodum dictum est, & à Doros similiter deducitur Dorites, ut à Sciros Scirites, choros Chorites, mesos mesites, Coptos Coptites, diolcos diolcites. Pausanias vero in descriptione coloniarum suæ patriæ, ipsos Dorienses appellat, ubi sic scribit: Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ: ut à Dorus sit Dorius, à quo Dorienses, uti à Chesium Chesiensis. Dorus etiam Cariæ urbs est, quam Caricis annumerat Craterus libro tertio Decretorum. Caricum vectigal Dorus, Phaselitæ.

[60] Σωσιχῶς δ'. ἐσὶ Σλεφίτων πύργ.] Sic quoque ejus situm describit Josephus lib. XIV cap. VIII de Ant. Jud, Τοῦτο δ' ἐστὶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης, ἣ Ἀπολλωνίας, ἕ Δώρα, ἕ Στράτωνος πύργος.

[61] Ἐπὶ ἐνὶ Δώρᾳ.] In margine Antigraphorum correctum erat, ἐπὶ ἐ Ἔνδωρ: & additum, hoc ex Josepho constare, nam in tribu Manassitide prope Stratonis turrim hodie oppidulum esse, quod etiam nunc *Endor* dicitur. Sed emendationem hanc, cujuscunque demum sit, non probo: nam *Endor* oppidum prope Hermonem montem situm est. Adde quod ἐπὶ pro ὑπὸ satis usitatum sit. Aristophanes Pluto: Ἐπὶ γὰρ τὸ τὶν κάθωσι, σὺ τὰ σπέγματα.

[62] Τὸ Καρμήλιον.] Juxta hunc montem etiam Josephus libro II contra Appionem, oppidum collocat, ita enim ille: Ἡ δ' ἐν Ἰουδαίᾳ τῶ ἡμετέρᾳ χώρας ἐστὶ ὀμφαλὸς, Τὰ ἔσω κείμενα, ἢ Δῶρα πάντας ἐστὶ νοήμασι πόλεις. τὸς μὲν τὰ φοίνικας πόρρω τὸ Καρμήλου ὄρ. Δῶρα πόλις ἀνωμόζετο.

[63] Ἰόππη πεφυκυῖα θαλάσσῃ.] Hic Alexandri versus nullis distinctionibus interpungebatur, nec in vulgata editione, nec in Antigraphis, quas nos apposuimus. Vertimus *procurrens in mare*: sed proprie loquendo Joppe profundo maris adeo vicina non erat, ut urbis mœnia alluerent: ut scribit Josephus lib. III de Bel Jud. cap. XVI eodem utens verbo, quo Alexander: Ἀλλ' ἐπὶ θαλάσσης ἐστὶν ἡ Ἰόππη, κεῖται δ' ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ ἐπικλινὲς τοῦτο, κοῖλη τοπικὴ, καὶ τὸ ἐς ἄκρον πεπτωκὸς ἐς θάλασσαν ἀκρωτήριον ἐκτείνουσα. αἱ δὲ εἰσὶ πρὸς ἄρκτον ἀνεμοι, καὶ σχεδὸν ἀπολλύουσι τὸ πλοῦν. Propriæ *ἀπολλύουσι* hunc faxofæ eminentiæ circa mare, perpetuam undarum percussionem concavæ. Hinc Plinius lib. V cap. XIII perhibet Joppem colli insidere, ita enim ille: *Joppe Phœnicum, antiquior terrarum inundatione, sed ferunt, insidet colli, præjacente saxo &c.*

[64] Ἐ Φυγὼν εἰς Πτολεμαΐδα τὴν Ἄκκην λεγομένην.] Plinius lib. V cap. XIX. *Juxta colonia Claudii Cæsarii Ptolemais, quæ quondam Ace.* Verum hac de re prolixius ad Stephani Epitomatorem. Quod autem Charax tradat, Tryphonem ab Antiocho Dori obsessum in Ptolemaïdem profugisse, dubito an verum sit, cum Josephus lib. XIII cap. XII: A'ξιοῖ, referat, in Apameam aufugisse. Ὁ μὲν γὰρ Τρύφων εἰς Δῶρα φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν, καὶ λιμῷ εἷς αὐτὴν τὴν πολιορκίας διατρίψας, βασιλεύσας ἔτη τέσσαρα.

[65] Ὡς ἄρτι.] Hac de re nostrer mentionem facit in voce Στάγιρα, ubi perhibet à Στάγιρα & Στάγιρος deduci τὸ Στάγιρος. Vide etiam quæ diximus ad vocabulum Ἄνδηρα: ubi etiam nunc ultius canonis veltigia quædam superfunt.

[66] Σκίρος Σκιρίτης.] Inferenda particula ὡς & legendum: Σκίρος Σκιρίτης &c.

[67] Μέσος Μεσίτης.] Ut Stephanus analogiam gentilium probet, sæpissime τὸ κατωτερικὸν proprius, & illa rursum appellativis comparat atque commiscet. Ubi commentaria nostra ad Stephani Epitomen lucem viderint publicam, illustrissima hujus rei exempla ad vocem Ἀμφίσσα suppeditabunt.

[68] Διόλκος διολκίτης.] Vide in Ἀσδηρα, ubi eadem vox occurrit.

[69] Παυσανίας.] Doctissimus Bochartus, tantum Stephani epitomen habens, existimabat in hisce verbis de Græcis Dorienfibus aut supplendum esse aliquid, aut pro Παυσανίας legendum Πετρώνιος: hujus enim in Josepho exstare epistolam, in qua Doræ urbis incolæ pro Doritis dicuntur Dorienses: Πτολεμαῖος Πετρώνιος πρεσβεύτης Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δωριέων τοῖς πρώτοις λέγουσι. Verum cum & Epitome & genuinum Fragmentum constanter Παυσανίας exhibeant, hunc locum minime sollicitandum duco; præsertim hac ratione perfuasus, quod certus non sim, Petronium de coloniis suę patrię conscripsisse.

[70] Καρικὸς φόρος Δῶρος.] Si vel præcedentia vel subsequentia hujus loci allegata proftarent, ejus explicationem, & si quid in eo corruptum conspiceretur, emendationem quoque tentaremus. Fortassis legendum est: Καρικὴ πόλις Δῶρος, Φασηλίτης. Si quis certius quid afferat, nec mihi nec aliis in hoc studiorum genere versantibus, ingratum fecerit.

ΔΩΤΙΟΝ, [71] πόλις Θεσσαλίας, ὅπερ Α μετώκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία. [72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Οὔπω τὴν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.

Ἐκλήθη ἢ ἀπὸ Δωτίας ἧς [73] Ἐλάτης. Φερεκύδης ἢ ἀπὸ Δώτου τῆς Ἀστερίης, ἧς Ἀμφικτυόνης τῆς Φθίης. [74] ὡς ἢ Ἀρχέλαος ἀπὸ Δώτου τῆς Νεώνης τῆς Ἐλλάνος. Μναστέας ἢ ἀπὸ Δώτης τῆς Πελασγοῦ. Ἔστι ἢ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίως ὄρεσι περιεχόμενον. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισαίοις. Καί μοι *** εἶλον ῥίπτουσι Δωλιὸς ἀνὴρ ἀγχοῦ πεσοῦσιν [75] ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμαι. [76] ἢ ἐν Λημνίαις πρώταις. [78] Φερηκύδας δέ, [77] Ἀδμήτου ἦσαν οἱ Δωλιὸς, Λαπίθης Κορωνός. Τὸ δηλυκὸν Δωτηΐς. Γίασος ἐν δ' Μεσσηνιακῶν, Αὐδὴν εἰσώμενος Δωτηΐν, ἵκτο πολεῖν.

Καὶ Δωλιὰς, ὡς Ἰλιὰς ἧς Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς [80] ἐν Πηλεῖ. Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωλιάδος. Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος [81] ἐν Ῥόδῳ κλίσει.

---- Οἵ τε γαίης

DOTIUM, urbs Theſſaliæ, quo commigrarunt Cnidii, quorum regio Cnidia. Callimachus in Hymnis:

Nondum quidem Cnidiam, ſed adhuc ſacrum Dotium habitabant.

Denominatum eſt à Dotia Elati filia: At Pherecydes à Dotide Aſterii & Amphictyones, quæ ex Phthio nata eſt, filia derivat: Sed Archenus à Doto Neoni filio, Hellenis nepote: Mnaſeas vero à Doto Pelaſgi filio. Ipſa planities per ſe propriis montibus circumdata eſt. Civis, Dotienſis. Sophocles in Lariſſæis. Et me projiciente vir Dotienſis pauper telum attigit, gurguſtium quoddam intrans. Et ſimiliter quoque in Lemniadibus prioribus. Pherecidas inquit: Admetus erat Dotienſis, Lapithes Coronæus. Fœmininum Doteis. Rhianus libro quarto Meſſeniacorum:

Linguam cupiens addiſcere Dotienſem, tandem venit.

Dicitur quoque Dotias, uti ab Ilieus Ilias. Sophocles in Peleo: Rex regionis Dotiadis. Et Apollonius Rhodius in deſcriptione coloniæ in Rhodum deductæ:

---- *Quantaque in terra.*

Dotia-

[71] Δῶπος, πόλις Θεσσαλίας.] Hermolaus Stephani Epitomator hanc ſectionem hoc modo in compendium redegit. Δῶπος, πόλις Θεσσαλίας, ὅπερ μετώκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτης κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Δώπος, ἢ ἀπὸ Δώτου. ὁ πολίτης, Δωλιώς. τὸ θηλυκὸν, Δωτηΐς, καὶ Δωπίς.

[72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.] Locus reperitur Hymno in Cererem: ſed locum in Stephano correximus, male enim legebatur: Οὔπω ἐν Κνιδίαν &c.

[73] Ἐλάτης.] Fortaſſis hic idem eſt, à quo Elatea, vel Phocidis vel Theſſaliæ urbs, nomen ſortita eſt. Vide Epitomatorem iſthæc voce.

[74] Ὡς δὲ Ἀρχέλαος.] Non dubito quin hic idem ſit, quem Scholiaſtes ad Pindari Pyth. Od. III Ἀρχέλαν vocans, de rebus Theſſalicis ſcripſiſſe perhibet. Quid ſit præferendum, alii judicabunt.

[75] Ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμαι.] Hic valde putre laret ulcus, quod ſine ope melioris codicis ne accutiſſimus quidem ſanare poterit: nam præterquam quod hæc Sophoclis ex Lariſſæis verba plane ſunt δύσκημος ἢ ἄφορτα, etiam in prima editione fine diſtinctionum notulis circumferuntur, quas pro arbitrio appoſui: imo ante τὸ ἐν Λημνίαις πρώταις, tam neceſſario πλεονασμὸν requirebatur, ut nemo ægre ferret, me eam ibi poſuiſſe. Inſuper in Antigrapho non inveni ἐλαφρὸς, ſed τὸ ἐλαχὺ, ſpiritu & accentu carens, unde conjicio ſcribendum eſſe ἐλαχύς. Verum quid ſibi velit ἐν δυσκήμαι, fateor ingenue me ignorare. Senſus erit clarior, ſi integrum locum ſine defectus nota hunc in modum conſtituamus: Καί μοι βίπτοντι Δωλιὸς ἀνὴρ ἄγχι πεσοῦσιν ἐλαχύς, οὐδὲς σαυτόμενος π. Si quis præſtantiora huic loco præbia noverit, ea communicet.

[76] Καὶ ἐν Λημνίαις πρώταις.] Etiam hæc referenda ſunt ad Sophoclem, qui ſine dubio Tragœdiam hac appellatione divulgavit. Pindari Scholiaſta ad Pyth. Od. IV: Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνίαις τοῦ δεσμοῦ. Vide etiam Stephani Epitomatorem in Χρύση: Heſychium plurimis locis, & alios. Argumentum hujus dramatis fabula erat, quam Hyginus cap. XV deſcribit, & alibi ſæpe meminit: *In inſula Lemno mulieres Veneri ſacra aliquot annos non fecerant, cujus ira viri earum Threſſas uxores duxerunt, & priores ſtupruverunt. At Lemniades ejuſdem Veneris impulſu conjuratæ, genus virorum omne, quod ibi erat, interfecerunt, prater Hypſipylen, quæ patrem ſuum Thoantem clam in navem impoſuit, quem tempeſtus in inſulam Tauricam detulit*, &c. Vide quoque hac de re Apoll. Rhodium lib. I: Valer. Flaccum lib. II: Statium lib. V Theb: & Ovidium Heroid. Epiſt VI. Hæc profecto materia Sophocleo cothurno non indigna fuit. Nec turbet quemquam, quod Λημνίαις πρώταις dicat: tali enim ſigno manifeſte liquet, hoc δεσμὸν populo tam gratum atque acceptum fuiſſe, ut Sophocles id deinde impenſiore cura interpolaverit, & in ſcenam introduxerit. Sic ſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas: Οὗτος δὲ ἐμιμήσατο τὸ δεσμὸν Βάτταρα, ἀφ' τοῦ ὁ αὐτὸς πεφάσται, ὡς δ' ἀπελθὼν ἐχθρ. Galenus de ſalubri Dieta talem fabulam nominat τὸ δεσμὸν ὃν ἡ πρώτη διασωτᾶν. Falam itaque correctæ, & quaſi pro novis rurſum in ſcenam delatæ, δεύτεραι veteribus, & illæ ex quibus erant confectæ πρώτεραι dicebantur. Aulus Gelius Noct. Att. lib. XV cap. XX Ariſtophanem citat ἐν ταῖς πρώταις Θεσμοφοριαζούσαις, ubi fabulam non interpolatam intelligit, ut & Stephanus, ταῖς πρώταις Λημνίαις adducens. Verum huic materiæ nolo diutius inhærere, cum viri doctiſſimi eam ante nos fuſius pertractaverint. Hoc obiter admonendum, ex *prioribus Lemniadibus* non apparere Sophoclis verba, quæ an perierint, an vero ſolummodo locum, non expreſſis verbis, Stephanus indicaverit, aliis dijudicandum relinquo.

[77] Φερηκύδας.] Quid ſi reponamus Φερεκύδης, uti etiam ſupra eadem hac ſectione legimus?

[78] Ἀδμήτου ἦσαν οἱ Δωλιὸς, Λαπίθης Κορωνός.] Hæc contaminata à tranſcriptoribus videntur. Fortaſſis emendandum: Ἀδμήτου ἦν ὁ Δωλιὸς, Λαπίθης Κορωναῖος. Non accipio τὸ Λαπίθης pro nomine gentili, ſed proprio.

[79] Τελεῖν.] Et hoc neſcio quid occultet vulneris. Reſcribendum videtur πελεῖν.

[80] Ἐν Πηλεῖ.] Vide Stephani Epitomatorem in Κυκλῶπες.

[81] Ἐν Ῥόδῳ κλίσει.] Hæc nempe deſcribuntur coloniæ in Rhodum deductæ, non vero prima inſulæ origo, quæ referri poſſet ad celeberrimum illum terræ motum, quo Delus, Rhodus aliæque famoſiſſimæ inſulæ exortæ ſunt, de quibus ſcribit Ammianus Marcellinus lib. XVII, & alii auctores.

Ἔρχαπ Δωλιάδ⟨ων⟩ πεύπιροι κάμον [82] Α Ἀ⟨σ⟩μονιῆες.

Dotiade opera struxerunt veteres Æmonenses.

Καὶ [83] Ἀντίμαχ⟨ος⟩ ἐν β′ Λύδης, φύγοισας γαίης ἔκποθι Δωλιάδ⟨ος⟩.

Et Antimachus libro secundo de Lydia: *Fugientes ex terra Dotiade.*

Καὶ ἑτέρωρ Δώπον. Διονύσι⟨ος⟩ ἐν δ′ Γιγαντιάδ⟨ος⟩.

Et neutro genere Dotium reperitur apud Dionysium libro primo Gigantiadis: B

[84] Καὶ κελιάδων Σπερχειὸς, ἔχασί σε Δώπια Τέμπεα.

Et strepans Sperchie, habent te Dotia Tempe.

Καὶ τὸ ἑνικὸν τῷ β′.

Ejus singulare libro secundo reperitur:

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε λέβης ἀνὰ Δώπον Ἄργ⟨ος⟩.

Et vacuum pulsavit lebetem per Dotium Argos. C

Ἐκλήθη ἡ Δῶπον ἀπὸ Δώτε τ⟨οῦ⟩ Πελασγοῦ παιδός, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἡ. Δῶτ⟨ος⟩ ὁ Πελασγὸς, ἀφ᾽ οὗ τὸ Δώπιον πεδίον. Ἐκ πειθοῦς νύμφ⟨ης⟩ ἐν πῖς Ἐθνικοῖς τῆδε γράφ⟨ει⟩. Καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ παρατρέπ⟨ων⟩ D [86] τ⟨ὸ⟩ πιητ⟨ικὸν⟩. Πάλιν Ἡσίοδ⟨ος⟩ Δωπίῳ ἐν πεδίῳ Φάσκ⟨ει⟩ αὐτὸν πτοφλῶδαι. [87] σωπάσα⟨ι⟩ γὰρ τῶν πῖς ἀχρηχραφημένοις πρωτύποις Ἐθνικῶν. Ἐπάγει γ᾽ ὧν. Οὐδ᾽ ὡς ἡ Χαλκηδὼν ἐ Καρχηδὼν ἐ πὰ πιαῦπα λέγεται. Ἡ μὲν γὰρ Λ⟨ά⟩μβδ⟨α⟩ τ⟨ῷ⟩ Λ ⟨δ⟩ει τ⟨ὸν⟩ Πόντ⟨ον⟩, ἡ δὲ Λ⟨ά⟩μβδ⟨α⟩ τ⟨ῷ⟩ Ρ ⟨ρ⟩ῳ τ⟨ὴν⟩ Λιβύης. ἡμεῖς γε πρὸ τ⟨ούτ⟩ου δείξαντες Λ⟨ά⟩μβδ⟨α⟩ πολῶν μαρτυρ⟨ιῶν⟩, ἕπερον Λ⟨ά⟩μβδ⟨α⟩ τ⟨ῷ⟩ Ρ Δώριον, [88] ἢ ἕπερον τ⟨ὸ⟩ Λ⟨ά⟩μβδ⟨α⟩ τ⟨ῷ⟩ Τ Δώπον. E

Et Antimachus libro secundo de Lydia: *Fugientes ex terra Dotiade.*

Et neutro genere Dotium reperitur apud Dionysium libro primo Gigantiadis:

Et strepans Sperchie, habent te Dotia Tempe.

Ejus singulare libro secundo reperitur:

Et vacuum pulsavit lebetem per Dotium Argos.

Dictum autem est Dotium à Doto Pelasgi filio, uti Herodianus libro VIII auctor est, Dotus Pelasgi filius, à quo Dotius campus nomen habet. Ex abundanti autem Orus in opere de Gentilibus ita scribit: Et illa de Thamyride quod attinet, ea in Dorio facta narrat Poëta: è contrario Hesiodus in Dotio ipsum excæcatum dicit. Collocat enim istam vocem inter primitiva gentilium, quæ duobus modis scribuntur. Adducit præterea testimonium: Non enim sicuti Chalcedo & Carchedo, ita & hæc dicuntur. Nam urbs per lambda scripta circa Pontum, at vero per R in Libya sita est. Nos vero quæ proponimus, multis testimoniis probamus, aliud esse Dorium per R, & aliud Dotium per T.

[82] Ἀ⟨σ⟩μονιῆες.] Certum est hanc vocem aliquo laborare vitio, nam gentem hoc nomine non norunt geographi. Non dubito quin olim scripserit Stephanus vel Ἀ⟨ρ⟩μονιῆες. Historia cum spissis tenebris sit involuta, nihil certi possum statuere, an Thessalos an vero Phrygas intelligerit Apollonius Rhodius. Malim tamen Thessalos intelligere, in hac Thessalica civitate opus aliquod subtexisse Plinio, Hesychio, Stephano & aliis.

[83] Ἀντίμαχ⟨ος⟩ ἐν β′ Λύδης.] Primo intuitu censebam legendum εἰς, Ἀντίμαχ⟨ος⟩ ἐν β′ εἰς Λυδίαν: sed observavi postea hoc indice Antimachi opus veteribus notum esse fuisse. Scholiastes ad Apol. Rhod. lib. I. Ἀντίμαχ⟨ος⟩ δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶ, τὸν βοῦν ἐπὶ τ⟨ὴν⟩ Ἑλλήσποντ⟨ον⟩ ἐλθεῖν τὸν Ἀργ⟨ο⟩ναύτ⟨ην⟩ ἐκ τ⟨ῆς⟩ Ἰθ⟨ώ⟩μης.

[84] Καὶ κελιάδων Σπερχειός.] Ut hic Dionysii versus suo constet metro, legendum videtur:

Καὶ κελιάδων Σπερχὸς ἔχασί σε Δώπια Τέμπη.

Sperchius fluvius est Thessaliæ, cujus descriptionem apud Strabonem lib. IX legimus. Hujus etiam meminit Lycophron cujus verba huc transcribam, ut emendentur:

Λάρισσαν, ἢ Σπαρτὸς, ἢ Βοάγριε,
Καὶ Κωιὸς, ἢ Σκιαφρεὺς, ἢ Φαλωρεὰς,
Καὶ Ἡμόνιον πέτν, ἢ Θεσσαλὸς
Λακρῶν ἀγυιὰς, ἢ Πυρραῖος νάπη,
Καὶ πᾶς Οἰολεύς⟨ων⟩ Γλίνις δόμος, &c.

Primo quidem in mendo cubat τὸ Φαλωρεὰς, nam cum hic de Locris agat, procul dubio legendum est Φαλώριας, & subaudiendum ἄκρα. Phaloria enim quæ est in Ithæotide, cum sit Sperchio sita est. Postea pro Πυρραῖος emendandum est Πυρρήνιος: nam Pyrrasus est urbs Melienssium in Locride, eodem tractu, de quo agit. Et denique pro Γλίνις, mallem Γλίνις Οἰλέως. Fuit enim Oileus filius Odœdoci secundum Eustathium ad Iliad. B. pag. 277, ubi sic legendum est: Ὠνόμασται δὲ Κωιὸς ἀπὸ Κωοῦ Λακρῶν ἀνδρὸς. Ὁ πᾶλιν ἑαυτῷ ἐναντιούμενος Λυκόφρων Κωιὸς Λοκρῶν ἀνδρὸς, ἢ Οἰλέως. Ergo non bene constituta videntur verba Hygini in recensione Argonautarum lib. XIV: *Oileus Leodoci & Agrianomes Perseonis filia filius, ex urbe Naricea.* Hunc locum ita emendaveram: *Oileus Odœdoci & Agrianomes Perseonis filiæ filius, ex urbe Naryciæ.* Præterea τὸ *Agrianomes* suspectum est, perhibet enim Eustathius loco jam allegato, *Laonomen* habuisse conjugem, qua appellatione multæ olim fœminæ insignebantur. Sed ad Stephanum revertamur.

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε &c.] In hoc versiculo duo sunt corrigenda vitia, ut metri lex probe constet. Lego:

Καὶ κενεὸν ἐκρότησε λέβητ᾽ ἀνὰ Δώπιον Ἄργος.

[86] Τ⟨ὸ⟩ πιητ⟨ικὸν⟩.] Vide Homerum Iliad. B.

[87] Σωπάσα⟨ι⟩ γὰρ τῶν πῖς ἀχρηχραφημένοις.] Hinc constat manifestissime, inter antiquos acerrime fuisse disputatum, an Thamyris in Thessaliæ Dotiensi campo, an vero in Dorio Peloponnesi excæcatus fuerit. Contrarias Homeri & Hesiodi sententias ex Ori de Genrilibus Opere in medium adducit Stephanus. Sed Orus, ut omnem disputationem atque dubitationem tollat, loci nomen collocavit inter illa, quæ duobus modis exarantur, & Dotium & Dorium pro uno eodemque loco accipit. Verum longe alia mens fuit Stephano, Dotium à Dorio distinguenti, nam hæc mox subjicit: ἡμεῖς γε πρὸ τούτου δείξαντες Λάμβδα πολῶν μαρτυριῶν, ἕτερον Λάμβδα τῷ Ρ Δώριον, ἢ ἕτερον τὸ Λάμβδα τῷ Τ Δώπιον. Nos vero disputationem hanc in medio relinquimus, cum pro utraque opinione nec pauca, nec contemnenda allegari possent.

[88] Καὶ ἕτερον Λάμβδα τῷ Τ Δώπιον.] Hic finis est literæ Delta, cui connectitur titulus, quem minime genuinum existimo, ut alibi multis probamus. Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινοπολίτου περὶ πόλεων, ἐθνῶν τε ἐ ἐθνῶν, δήμων τε ἐ τόπων, καὶ ἐθνικῶν τε ἐ τοπικῶν ἐ κτιλικῶν τε ὀνομάτων. *Fragmentum Stephani Grammatici Constantinopolitani de urbibus, gentibus, populis, locis, deque eorum homonymia & transnominatione, atque derivatis inde gentilibus & localibus, deque nominibus possessivis.* Sequitur Libri undecimi index: Βιβλίου ια′. ὀνομάτων κιφάλαια, πόσα τούτου.

Ἔαρας.	ιβ′ ⟨ρ⟩.	Ἐβρέα.	κάμπ.
Ἐόρμα.	πόλις.	Ἐβραλώνης.	ιβ′ ⟨ρ⟩.
Ἐορδῆοι.	ιβ′ ⟨ρ⟩.	Ἐβρίον.	πόλις.
Ἐσάρ.	πόλις.	Ἐγρέσ⟨σ⟩α.	πόλις.

ἐστὶν. Ἔτι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον παροιμία ὅτι τὸ πολλὰ λαλοῦντων, ὡς Μενεδήμων φησίν. Ὅτι δὲ τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντα, [12] ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τὸ ἑνὸς ἀποπεσὸν θιγόντα πάντων ἅμα τὸ ψαύσαντος τὸ ἐπόμενον ἕκαστον, [13] διαμένειν τὴν ἦχον ἀρχῆς αὐτῆς δ' ἑνὸς ἐφάψηται. ἡ παροιμία δὲ ὅ φησιν εἰ μὴ χαλκοῦν, [14] ἐν ἄλλῳ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς. Προσθετέον δὲ [15] τῷ θεωρητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς πῶν Δωδωνίων ἱστορήσαντα, [16] καὶ Ἀριστείδην τὰ τοιαῦτα μεταχειρισάμενον, [17] λέγοντα καὶ τὸ Β'. ἐν τῇ Δωδώνῃ σύλοι β' θάλλοντες ἐ περιεχοῦς ἀλλήλων, καὶ ὅτι μὲν ἦτορ χαλκοῦν ἐστιν ὁ μέγας, τοῖς δὲ νεῦ περιπλήσιον λέγουσι. ὅτι δὲ ἦτορ [18] παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστιγίον ἔχον, ὃ καὶ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἔσηκεν. ὅτ' ἂν δὲν ἄνεμον φυσᾷ πνεῦν τὰς τοῦ μάστιγος [19] ἱμάντας χαλκᾶς, σύνδας ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμᾶσιν, [20] αἰωρουμένας ὑπὸ δ' ἀνέμου ψαύειν δ' χαλκοῦ, καὶ τῆς ἀδιαλείπτως πιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμένῃ, καὶ καὶ μέν τινες ἡμετέρων φησὶν ὁ [21] Ταῦρος.

nus est. Est autem ÆS DODONÆUM proverbium in loquaces, uti Menedemon auctor est: quia Dodonæi Jovis templum muros non habet, sed tripodas plurimos arctissime sibi invicem junctos, adeo ut si unum percutias, strepitum simul ob contactum ad unumquemque eorum transmittas, qui perdurat usque dum sonus ad unum illum redierit. Proverbium autem non ait nisi ÆS: apud alium lebetes & tripodas multos. Assentiendum itaque Polemoni Periegetæ, qui accurate ipsam Dodonam pernorat, & Aristidæ, qui ejus opera descripsit, libro secundo ita affirmanti: In Dodona duæ sunt columnæ paralellæ & vicinæ: In altera quidem ahenum est non magnum, hodiernis lebetibus simile: in altera puerulus dextra flagellum tenens, cui ad dextram apposita est columna cum lebete. Ventus itaque cum difflaverit hujus flagelli funiculos, æneos quidem, sed ad similitudinem naturalium funium flexiles, contingit, eosdem à vento sublatos sine intermissione vas illud æneum percutere, usque dum siluerit vetus, quod secundum nostros etiam Tarrhæus

giæ ratio Eustathio arrisisse videtur, ita enim scribit loco jam proxime allegato. Οὕτω δὲ συμβιβάζεται ἑ τὸ, Πελασγικὸν, πλοῦσιον. Πελασγικοὶ μὲν, ἀφ' ὑπὸ πέλας ἐμῶν εἶναι τὰ ἀδιάγλυφα, ἃ ἑ ὁ Δωδωναῖος ἵδρυε. Themistio longe alia fuit mens atque opinio, Jovem enim existimat Pelasgicum, Apollinem Amyclæum, & Mercurium Cyllenium appellari à locis, quæ præcipue amant atque conservant, ita enim ille Oratione x, ubi refert Scipionem Africani cognomen obtinuisse: Οὕτω γὰρ ἐ τοὺς ἥρως ἐμοὶ κρίνουμεν, τὸν μὲν Δία Πελασγικὸν, Ἀμυκλαῖον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, Κυλλήνιον δὲ τὸν Ἑρμῆν, ἐξ ὧν μάλιστα ἀγαπῶσι χωρίων, καὶ ἀδιαίτους.

[12] Ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον.] Hic tripodum numerus quotannis à Bœotis augebatur, qui data occasione unum aliquem dedicatorum apud se tripodum noctu auferentes, & vestibus occultantes, clam Dodonam deportabant, ut Strabo lib. IX auctor est: Τοὺς μὲν τοὺς τρίποδας ἔζευγμένους τὸν αὐτὸν εἰπὼν, ὅτι ἀναστήσαι ὁ ἥρως τοὺς Βοιωτοὺς, τοὺς παρ' αὐτοῖς τρίποδας συλήσαντας, εἰς Δωδώνην πέμψαι καὶ ἔτι. καὶ δι' ἐ πολὺν τοῦτ. ἀεὶ γὰρ τινα τῶν ἀνακειμένων τρίποδων, νύκτωρ κρύψαντάς τινας, καὶ κρύψαντας ἱματίοις, ὡς ἀναλάβοντας ἀποφέρειν εἰς Δωδώνην.

[13] Διαμένειν τὴν ἦχον.] In apographis, quæ videre licuit, legebatur: διαμένων τὴν ἦχο: sed lectionem editam prætero. Nos locum alio modo, quam repræsentabat vulgata editio interpunximus, ut tanto melius responderet Eustathio, eandem sententiam ad Odyss. Ζ Pausaniæ adscribenti: Δῆλον δὲ ὡς ὁ αὐτὸς ἐ τὸ περιφυσικὸν, Δωδωναῖον χαλκεῖον. δῆλον δὲ Παυσανίας φησὶ, ὅτι οἱ Δωδωναῖοι πολλῶν περιφόλων κειμένων λίθινων, οἳ περιεκάλυπτον ἱερὸν, φασὶν οἱ Δελφοὶ τοῦτο ἔχειν.

[14] Ἐν ἄλλῳ.] In antigraphis: οὐ ἄλλῳ, Quod merito repudiatur.

[15] Τῷ θεωρητῇ Πολέμωνι.] Sic Polemo Periegetes cognominabatur ob accuratissima rerum omnium descriptione, quas posteris reliquebat: & quemadmodum quatuor libros compositi, tette Strabone libro IX, de Donariis in Athenientium arce dedicatis, sic ille mea sententia non erraret, qui statuat Polemonem accuratam templi Dodonæi delineationem exhibuisse.

[16] Καὶ Ἀριστείδην τὰ τοιαῦτα μεταχειρισάμενον.] Hanc artem, qua insimulatur Aristides Stephano nostro, discipulos doctoribus suis factitasse, non opus est ut pluribus demonstretur. Suidas mentionem facit de Aristide Rhetore, qui tempore Trajani floruit, & Polemonem Laodicensem, Smyrnæ docentem, præceptorem habuit. Παλαίμων Λαοδικεὺς, ἤκουσε Λαοδικείας τοῦ σοφιστοῦ Λύκου πατρὸς, ἤτορ ἐ σοφιστὴς σοφιστοῦ Λαοδικείας Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἀρτεμίδωρος ἐ ἤτορ. ὃς καὶ Φιλόστρατος ἐν Σοφισταῖς διδάσκαλον. Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ ἤτορ ἐν τῷ πρὸς Τερέντιον, καὶ μετ' αὐτὸν. Verum licet hæc admodum specioſa videantur, non tamen hoc loco Polemo, nec Aristides intelligi possunt, cum is, cui Periegetæ cognomen erat, tempore Ptolemæi Euergetæ vixerit, & difficilium, Trajani tempore florentem, non habuerit. Mirum profecto, quod Eustathius ad Odyss. Ξ. hanc Dodonæ descriptionem non Aristidæ, sed Aristoteli adscribat, ita enim ille: Ἀριστόλας δέ, δύο τύλας εἶναι λέγει, καθ' ὑπὸ μὲν ἦτορ, λίθου ὄντα. ὑπὸ δὲ ἦτορ παῖδα, κρατοῦντα μάστιγα, ἧς τὰς ἱμάντας χαλκοῦς εἶναι ἐ σφοδρὰς ὑπ' αὐλῶν, τοῦ λοιποῦ σχοινεροῦ, τὸν δὲ πνεῦμα ἰσχύειν. Fortassis in Eustathii exemplaribus Ἀριστ. exaratum fuit, ex cujus compendio editionis præfecti postea fecere, quod nunc legimus.

[17] Λέγοντα καὶ τὸ Β'.] Numeri nota non fuit in contextu MS, sed in margine, ut mihi antigraphum fidem fecit.

[18] Παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστιγίον ἔχον.] Accuratissimam hujus flagelli descriptionem habemus apud Strabonem in Excerptis libri VII: Cujus integrum locum vide commentario 85. pag. 321.

[19] Ἱμάντας χαλκᾶς.] Lectio deturpata & minime ferenda: rescribendum est: ἱμάντας χαλκέους. De hac emendatione nemo dubitabit, qui locum Eustathii proxime allegatum inspexerit.

[20] Αἰωρουμένας ὑπὸ δ' ἀνέμου.] Huic non dissimilis est narratio, quam legimus apud Plinium lib. XXXVI cap. XIII, in descriptione labyrinthi, quem sibi Porsena rex Hetruriæ sepulchri causa fecerat sub urbe Clusio. *Supra id quadratum pyramides stant quinque, quatuor in angulis, in medio una, in imo lata pedum septuagenûm quilis, in medio una, in imo lata pedum septuagenûm quilis, in medio una, in imo lata pedum septuagenûm quil

ρατῶν. Εἰ μὲν λάβῃ τὸ μάστιγος, οὐδὲ ἰμάντας * * * πιθήσασιν. Παρὰ μέντοι τῷ ὀπιχωρίων ἠκούσαμεν, ὡς ἐπίπαν ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἠχεῖ δ' ὅτι πολὺν χρόνον, [11] ὡς χειμερίᾳ τὸ Δωδώνης ὑπαρχόσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν παρῆλθε. Μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ. Ἐὰν ἧ κινήσῃ μόνον τὴν [12] Μυρτίλην ποτ' ἐκ τῆς, ἣν τιθήνην καλεῖ, [13] πᾶσ' ἐπιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνεῖον ἀνὴρ χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν περιΐληθ' ὁ περιὼν, τὴν ἡμέραν ὅλην, καπιπώσας ᾄδειον, ἢ ποτ' ἂν λαλήσαν, νύκτωρ δ' ἐσκαμβάνῃ.

A rhæus fatetur: Si acceperit flagellum, illi funes cecidérunt. * * * Nos autem ab incolis ipsis audivimus, æs illud à flagello percussum longum tempus resonare, hiemali cœlo, sub quo sita est Dodone, illud adjuvante. Unde merito in proverbium abiit, cujus Menander meminit in Comœdia Arrhephoro: Hanc si quis semel moverit Myrtilam, quam ille suam nutricem vocat, finem loquelæ tandem facit ÆS DODONÆUM, quod si quis præterentium illud tetigerit, totam ajunt resonare diem, sed tamen citius silere, quam hanc nostram loquacem, quippe quæ & noctem diei adjungat.

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ, [14] ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥίανος δ' Θεσσαλικῶν.

DONETTINI, gens Molossica, cujus Rhianus libro IV rerum Thessalicarum meminit:

Ἀπὸ Δωνέττινοι ἡδύ, ὀτρηροὶ [15] Κεραΐνες. Καὶ ἐν τῇ ζ.

Caterum Donettini & seduli Ceraines.

Et libro septimo:

Ἑπτὰ δ' Δωνέττινοι, ἀπὸ ὀκτὼ καὶ δέκα Κᾶρες.

Septem Donettini, verum octodecim Cares.

ΔΩΡΑ, [16] νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, [17] καθὰ Σέλβων ιε'. [18] Τὸν Δεμαζήλου ἐπάρχειν νήσῳ τινος τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καλεῖσθαι δ' ὑπὸ τῶν νήσων Δῶρα. ὁ νησιώτης Δωρίτης, ὡς τὸ Στάγιρα Σταγιρίτης, Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. [19] Ὄρως δὲ Ὧρος. [20] Εἰ δὲ τῷ τὴν χώρας πάντῃ χαρακτηριεῖσθαι δεῖ,

DORA, insula in sinu Persico, auctore Strabone libro XVI. Amazenam vero insulæ cuidam in sinu Persico præfuisse, cui Dora nomen erat. Insulanus Dorita dicitur, ut à Stagira Stagirita, Abdera Abderita: quod etiam Orus affirmat. At si quis consueta regioni forma uti velit, gentile erit Dore-

nostrum hoc opus innuere, sed quod de Proverbiis consignavit.

[11] Ὡς χειμερίᾳ τὸ Δωδώνης ὑπαρχούσης.] Dubito de fide hujus loci: mallem reſcribere: ὡς δυσχίμου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης. Quod epitheton Homerus Iliad. Π Dodonæ attribuit.

[12] Μυρτίλην ποτ' ἐκ τῆς.] Est sine dubio nomen fœminæ loquacis, garrulæ & rixosæ, quæ à Menandro in scenam introducitur & Dodonæis lebetibus comparatur, quia nimia verbositate & vociferatione illorum aures offendebat, qui semel eam moviſſent.

[13] Πᾶσ' ἐπιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνεῖον ἂν π χαλκίον.] In antigrapho, quod ex membranis Seguierianis erat transcriptum, legebam χαλκεῖον, quod non præfero, licet etiam apud alios inveniatur: verum τὸ Δωδωνεῖον, quod etiam Antigraphum exhibebat, nequaquam probare possum. Sine dubio reſcribendum est: πᾶσ' ἐπιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωνεῖον &c.

[14] Δωνέττινοι, ἔθνος Μολοσσικόν.] Ita de Donettinis scribit qui Stephani de Gentibus opus compendiatit. Δωνέττινοι, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥίανος πέμπτῃ Θεσσαλικῶν. Ἀπὸ Δωνέττινοι, καὶ Ὀτρηροὶ Κεραΐνες. De alio Rhiani loco nullam mennonem fecit.

[15] Κεραΐνες.] Gentem hoc nomine non novi, cum nemo geographorum eam noverit. Suſpicor hic aliquid monſtri latere, quod fortaſſis curaveris ſic legendo:

Ἀπὸ Δωνέττινοι, ἡδὺ ὀτρηροὶ Μελαίνεις.

Ancadiæ urbs est Μέλαινα, unde deducitur civis nomen Μελαινεύς: ejus quoque Rhianus meminit, uti suo loco apparet. Poſſet quis hunc movere ſcrupulum, Melænas hic non debere conjungi populos, vasto locorum ſpatio dejunctos: verum ſcat is, à Rhiano verſu ſequenti Donnenos & Caras recenſeri, qui toto orbe diviſi ſunt, nam illi Europam, hi vero Asiam incolunt.

[16] Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] De hac insula sic ſcribit Abbreviator: Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Στέφανος πατρικαδίως. Ὁ νησιώτης, Δωρίτης. οἱ δὲ τῆς χώρας τύπῳ, Δωριῶν, ὡς Ἀραβίων. Sita erat non longe ab Arado, uti apparet ex Ptolemæo, qui eam non Δῶρα, sed Θαῦρ appellavit, ait enim ille: Ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ Ἀμφάκη νῆσος, ἣ τις ἐπίκλ μεθ. Ὑχάρα, Θαῦρ, Τύλος, Ἀραβίος.

[17] Καθὰ Σέλβων ιε'.] Fortaſſis ſcribendum, κατὰ Σέλβωνα. Est enim noſtro non inſueta phraſis; ſupra in Δωνέττινοι inquit: Δίπτυα δ' ὑπὸ Δωδώνην, αὐτὴ δ' ἡ ὑπὸ Γαλάκη κατὰ Ἄκιλιν ἐν Μυσίᾳ. Præterea in MS Seguieriano legebatur Σελβώνιος, & ſic quoque Epitome repræſentat: verum Geographi verba libro ſexto, decimo exſtare, jam olim magnus monuit Caſaubonus in commentariis ad illum auctorem.

[18] Τὸν Δεμαζήλου ἐπάρχειν.] Verba Strabonis ab hiſce paullulum differunt, & in ejus vulgatis hodie hunc in modum concipiuntur: Φησὶ δ' ὁ Νέαρχος ἐν τῷ Περιπλῷ, σύνεγγυς αὐτοῦ μεῖ Ἀμαζήλου. τὸν δὲ Ἀμαζήλου ὑπάρχειν νήσου τινὸς τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δωρίαν. οἱς τοῦτο δὲ τὸ &c. Ex hoc Strabonis loco Stephanus eſt emendandus, & vice verſa Geographus ex Stephano Reſcribo pro τὸν Δεμαζήλου ὑπάρχειν: hæc indubitata eſt lectio; nam conjunctionem adverſativam librarii proprio nomini aleverunt, quod non decuit Verum gravius laborat Strabo, in quo pro Δῶρα ſecerunt Δωρίαν, quæ vox eſt nihili. Si mei arbitrii res foret, ejus verba ſic emendarem: Καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα. τὸ ἐς τοῦτο δὲ τὸν Μυρτοπόλεμον κατὰ συγχύσεως, ἔνιαις τυχὸν καὶ τοῦ Ἐλεφάντου ἀλλοιωθὲν ἐφάνη. Correctionem hanc amplectatur lector, donec certius aliquid ab aliis ſit allatum.

[19] Ὄρως δὲ Ὧρος.] Exiſtimo noſtrum Ori ὧδε τὸ Ἐθνικὸν opus innuere, quod etiam in Epitome vocibus Νικίας κώμη & Ταῶν, nec non hoc fragmento allegatur.

[20] Εἰ δὲ τῷ τὴν χώρας πάντῃ &c.] Unica literula mirifice horum verborum ſenſum turbat: verum qui in Stephano paullo eſt verſatior, facillime animadvertet reponi debere. εἰ δὲ τῷ τὸ χώρας πάντῃ χαρακτηριεῖσθαι δεῖ, eamque lectionem eſſe veriſſimam, quam etiam nunc Epitome agnoſcit.

Δωριωὺς, ὡς Σωφιωὺς, [31] Α'ραξιωὺς, Νισιβιωύς.

A Doronus, ut Sophenus, Araxenus, Nisibenus.

Δ Ω' ΡΙΟΝ, [32] πόλις μία τ τριῶν, [33] ὧν Ο'μηρ⊙ μνημονεύ.

DORIUM, urbs una ex tribus, quarum Homerus meminit:

Καὶ Πλελεὸν, καὶ Ε'λ⊙ π Ἐ Δώριον.

Et Pteleon, & Helus, & Dorium.

[31] Δικαίαρχος ἢ πέντε παρας πάντας εἶναι φησὶ, καὶ Πελέας, ἀ Πελεὸν τ μίαν καλεῖ. Καλὰ τὸ πρῶτον ⊙ βίβ τ Ε'λλάδος βιβλίον. Τῶν δ' ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρα Δωριέων καλοικούντων [36] μέρος π μὲν τ ὑπ τῶν

B Dicæarchus autem illas quatuor esse ait, & unam urbem non Pteleon, sed Pteleas appellat, libro primo de Vita Græciæ. Dorienſium, qui in Pelaſgiotide regione habitant, pars quædam. * * * * * * * * * *

Τυρώμλιν εἶχον τ Δωτικίαν ἐκπέμπτην πῆς Τραχινίοις βιαλόμενοι καὶ Δωριῆσι πιμωρεῖν. Η'ρόδο⊙ ἢ ἐν τῇ ά, πεὶ ⊙ Δωρικῆ χώρης φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν ⊙ δεικνὺς ὄντως. [37] Τὸ ἢ πολυπλάνητον κάρπ. ἐπὶ μὲν γὰρ Δευκαλίων⊙ [38] βασιλέως ὤκιες τὴν Φθιῶτιν. ὕστ δὲ Δώρ ⊙ Ε'λλη⊙ τὴν τ Ο'λυμπον χώρην καλουμένην Ι'στιαιῶτιν. [40] ἐκ ἢ Ι'στιαιώτιδ⊙ ὡς ἐξανέστη ὑπὸ Καδμείων, [41] ὤκισεν ἐν Πίνδῳ Μακεδόνων καλούμενον, ἐντεῦθεν ἢ αὖθις εἰς τ Δρυοπίδα μετῆλθε, καὶ ἐκ τ Δρυοπίδος ὄντως ἐς Πελοπόννησον ἐλθὸν, Δωρικὸν ἐκλήθη.

C Coloniam eo deducere ſedebat ſententia, & illatam Trachiniis Dorienſibuſque injuriam ulciſci. Herodotus libro primo de gente Dorica ſcribens, valde erroneam eam eſſe & dicit & demonſtrat hoc modo: multum illa peruagata eſt; nam ſub Deucalione rege Phthiotidem incoluit: Sub Doro Helleni filio regionem montibus Oſſæ & Olympo adjacentem, Iſtiæotidem dictam: at vero à Cadmeis ejecta, habitavit locum in Pindo, quem Macednum vocant: hinc autem ruſus ad Dryopidem migravit: atque ita tandem ex Dryopide in Peloponneſum veniens, Dorica dicta eſt.

[31] Α'ραξιωύς.] Ab Araxa urbe Lyciæ non poteſt deduci gentile in ⊙ιος; nam alio modo Lycii, & alio circa Perſicum ſinum habitantes gentilia ſua terminant. Certo certius eſt hic mendam latere, quam facile emendabis, ſi reposueris gentile, derivatum à celebri quodam oppido, & in ⊙ιος deſinens. In voce Νίσιβις Epitomator enumerat gentilia Νισιβιωὺς, Σωφιωὺς, Ταξιωὺς, Καμικοσιωὺς: itaque ferme reſcripſeram Ταξιωὺς, verum & illa vox infana eſt, & pro ea repono Ταξιλιωὺς, quam etiam non incommode hic pro Α'ραξιωὺς ſubſtituere poſſes. Hæc ſi minus placet, ſcribe Α'δραμιωὺς, vel elige aliam proxime vulgatæ lectioni reſpondentem.

[32] Δώριον, πόλις μία τ τριῶν.] Compendiariam hanc de Dorio Epitomator exhibet deſcriptionem: Δώριον, πόλις μία τ τριῶν. Ο'μηρος.

Καὶ Πτελεὸν ⊙ Ε'λ⊙, καὶ Δώριον.

Δοσίθ⊙ ⊙ αὐτῇ τῇ πολ φησὶν ὑπὸ Θαμύρα δηριθῆναι τὸν Δώριον ἀρμονίαν. τὸ ἰθνικὸν, Δώρι⊙, καὶ Δωριεὺς, καὶ Δωριάς. καὶ ⊙ιωνικῶς Δωρίς. Quædam hic ex Doſitheo commemorantur, de quibus in genuino hoc Stephani Fragmento, nulla reperitur memoria, uti mox apparebit.

[33] Ὧν Ο'μηρ⊙ μνημονεύ.] Articulus ὧν non erat in antigrapho. Homeri locus in Catalogo navium reperitur:

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ε'λ⊙, καὶ Δώριον, ἔνθα τ μῆνιν
Α'ντιθέμην Θαμύρου τ Θρηϊκα παῖδα ἀείδης,
Ο'ἰχαλίηθεν ἰὼν ἀπὸ πὲς Εὐρύτου Ο'ἰχαλίη⊙.

[37] Δικαίαρχ⊙ δὲ πέντε] Vide Voſſium de Hiſtor. Græcis. Hujus rei nulla in hodiernis Dicæarchi fragmentis exſtat memoria.

[36] Μέρ⊙ τ μιᾶ τ ὸ πῆς ***] Libet hic miſereri fati imperium in clariſſimorum ſcriptorum opera, & temporis injuriam in literas & monumenta hiſtorica, quod ipſum hoc genuinum Stephani fragmentum ſartumtectum ad nos pervenire non potuerit. Nam hic duarum paginarum, ut in antigrapho legebam, quæ diſcerptæ erant, ejuſdem vocis mentionem habentium, hiatum excipiebat tertia ejuſdem quoque argumenti. Supereſt tamen, quod valde miror, locus apud Epitomatorem ex Doſitheo ſcriptore vetuſto, quem ad hunc hiatum pertinere exiſtimo: Δοσίθ⊙ ⊙ αὐτῇ τῇ πολ φησὶν ὑπὸ Θαμύρα δηριθῆναι τὸν Δώριον ἀρμονίαν. Malo in iſtis verbis legere, ὑπὸ Θαμυρίδ⊙, veſtigiis Euſtathii inſiſtens, ita enim ille ad locum Homeri à Stephano circa initium hujus tmematis allegatum: Κινδύνευ ὅτι δεκτὸ τῆς πολεως, ἀφ' τ αὐτὸν δηρίσῃναι τὸν Δώριον ἀρμονίαν ὑπὸ Θαμυρίδ⊙. Diſtinguebant antiqui Harmoniam ſive modum in Dorium, Phrygium, Jaſſium, & etiam aliter. Locus in hanc rem egregius eſt apud Themiſtium Oratione XIX: Καὶ τὸν Μῆδ⊙ μ ἴσ⊙ς χαιρήσειν ⊙ Σαυρομάτ⊙. καὶ ἕτερ, Ε κρίν⊙ Καππάδαν κιναν, ἕτερ δὲ Λ'υκιστὶ, καὶ ἄλλ⊙ς ἐκκλησιάζ⊙ς ἐπὶ τὸν δήμηρίαν, ὁ πείσ⊙ σφᾶς ἕτερ⊙ν ⊙ ἐθέλειν. λογισ δ' ἴσ⊙ς ⊙ὐδὲν ἀνθρ⊙πίν⊙ φύλα ⊙ κρᾶσιν ἥδη πάσ⊙ς ἀφικέσθαι, ὡς ὑπάρχ ⊙ τὰ μὲν πάντ⊙ς ἀφελκύσαι εἰς Δώριον, καὶ Φρύγια, καὶ Ι'αστὶ. καὶ ἄνθρωπ⊙ μ ⊙ὐ ἴδιός τινὰς ⊙ τ⊙ς ἐπιτήμας λέγων. ὁ⊙ Πλάτων ἐν ἁρμονίαν, καὶ Δημοσθένειόν τινα. Insignem etiam horum modorum deſcriptionem apud Apulejum in Floridis legimus. *Tibicen quidam fuit Antigenidas, omnis vocula mellem modulator, & idem omnis modi peritus modificator; ſeu tu velles Æolium ſimplex, ſeu Jaſſium varium, ſeu Lydium querulum, ſeu Phrygium religioſum, ſeu Dorium bellicoſum.* Ita hic locus eſt legendus, qui varie in variis editionibus circumfertur: In nonnullis legitur *Jaſtium*, in aliis *Laſtium*, & in quibuſdam *Aſium*. Nos veram ex Themiſto lectionem indicaſſe, nemo in dubium vocabit: Eſt enim urbs Caricа, quæ Ι'ασσ⊙ς & Ι'ασ⊙ appellatur, unde hæc Harmonia nomen ſortita eſt. De hiſce Harmoniis & muſico concentu etiam legito Ariſtotelem lib. VIII Polit. cap. V: Lucianum in Harmonide: Clementem apud Euſebium Præparat. Euang. lib. X: & è recentioribus in comparabilem Salmaſium ad Solinum & Hiſt. Auguſt. Scriptores.

[37] Τὸ δ' πολυπλάνητον κάρπ.] In Herodoto legitur πολυπλάνητον.

[38] Βασιλέως ὤκιες τὴν Φθιῶτιν.] Et hæc longe aliter in Herodoti vulgatis exemplaribus circumferuntur: Ε'πὶ μὲν γὰρ Δευκαλίων⊙ βασιλ⊙ ὤκιες γῆν τὴν Φθιῶτιν.

[39] Υ'στ τὸν Ο'στιν.] Nunc in Herodoto exſtat: ὑπὸ τὸν Ο'στιν. Quod uſitato ei characteri melius reſpondet.

[40] Ε'κ δὲ Ι'στιαιώτιδ⊙.] In Herodoto agnoſcitur articulus: ἐκ δὲ τ Ι'στιαιώτιδ⊙.

[41] Ω'κισε ⊙ Πίνδῳ.] Edita Herod. exemplaria exhibent ὤκισε ⊙ Πίνδῳ.

ἐκλήθη. Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριῆς ἐκα- A est. Ipsi quoque Cretenses Dorienses appellantur.
λοῦντο.

[47] Δωριέες π Τελχαΐκες. δῖοι π Πελασγοί.

Dorienſesque Trichaïces, nobileſque Pelaſgi.

[47] Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων. Κρητὸς ἐὼν τῆ νήσῳ βασιλεύοντος. [48] Τέκταφον τὸν Δῶρον τοῦ B Ἕλλου, ὁρμηθέντα ἐκ τῆς Θετταλίας τότε μὲν Δωρίδος, νῦν δὲ Ἰστιαιώτιδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν ἐκ Πελασγῶν, τῶν γε [47] καταβράντων εἰς Τυρρηνίαν. Μέμνηται τῆς Δωρίδος τῆς Θετταλικῆς Χαραξ ἐν ζητήσει χρόνων [48] τοῦ Θεσσαλοῦ καὶ Αἰόλου, νικήσαντος τὸν ἐν Ἄργει Βοιωτόν. Ὁ δὲ Θεσσαλὸς ἦλθε [47] τῷ πατρῴῳ μοίρᾳ τῆς ἐπωνυμίας μεταβαλών, ἀλλ' Ἰταμῶν αὐτῷ, ὡς πέμν, καλεῖσθαι ἐάσας. D

De quibus hæc narrat Andro: ſcilicet Crete in inſula regnante, Cercaphum Dori filium, Hellenis nepotem, profectum ex illa Theſſaliæ parte, quæ tunc quidem Doris, nunc vero Iſtiæotis appellatur, deveniſſe Cretam cum Dorienſibus, Achæis & Pelaſgis, qui ad Tyrrheniam non erant delati. Doridis Theſſalicæ meminit Charax libro ſeptimo, ubi ſcribit de Theſſalo Æatæ filio, qui Bœotos in Arna devicit: Theſſalus vero quartæ partis cognomen non mutavit, ſed Iſtiæotidem, ut olim, ipſam vocari permiſit. Jacet ad occiden-

Κέκτη

tiquitate non reperies. Tectaphi meminit Dionyſius lib. XVII Baſſaricorum apud Epitomatorem Stephani in Βάλισσα.

Καὶ πάτ δὲ Βαλισσηίδα μετ' ἀνδρῶνα Τέκταφον ἄξετ.

Et Nonnus in Dionyſiacis lib. XXVI:

Τέκταφον ἐκ μέσθι πλήτι, ἑκαπόλον, ὃς ποτε κόρυ.
Χαλκείοι πάλαισιν ἀλοξήσειμεν πάτμου.

Verum cum animadverterem hujus genealogiam eſſe incertam, & ſic meam non procedere conjecturam, tentabam reponere πρὸ σκάφη, quod à vulgata ſcriptura non longius recedens, primo intuitu ſpecioſum videbatur, nam pedeſtri itinere Dorus è Theſſalia in Cretam minime pervenire poterat. Denique auctoritate Euſtathii permotus, Κέρκαφον corrigendum cenſui, qui ad Odyſſ. T, voce Τελχῖνες interpretata, perhibet, Pelaſgos cum Cercapho ex Phthiotide in Cretam veniſſe, ita enim ille: Πελασγοὺς δέ φασιν οἱκῆσαι τὴν μὲ Κέρκαφον εἰς Κρήτην ἀπὸ Φθιώτιδος.

[47] Καταβράντων.] Corrige: καταβάντων à καταίρω appello, deferor. Nauticum verbum. Polybius lib. II: Οἱ δὲ Κέλτοι καθέβησαν εἰς τὴν Τυρρηνίαν. Tangit noſter ex Androne antiquam de Diomede hiſtoriam: nam is poſt captam Trojam ex Calydone, ubi Agrium cum liberis interfecerat, Argos navigans, tempeſtate cum ſociis quibuſdam, inter quos plurimi numerabantur Dorienſes, in Jonium in mare ejicitur. Venit ad Daunium Dauniorum regem, qui tunc temporis cum Meſſapiis bellum gerebat: rogat Daunius, promiſſa in matrimonium filia & ditionis parte, ut contra Meſſapios auxilium ipſi ſuppeditet. Accipit conditionem Diomedes, cumque prælio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat, dividit. Sed liquet ex Androne non omnes in Italiam pervenisse. Vide Antoninum Liberalem Fab. XXXVII: & Juſtinum lib. XX cap. I.

[48] Περὶ Θεσσαλοῦ καὶ Αἰόλου.] Video ultimam vocem male ſanam eſſe, quid autem ſubſtituam non video: nam Theſſalus Æatem patrem non habuit, ſed Æmonem, uti ex Rhiano in voce Αἰμονία evidenter apparet. Niſi à vulgata lectione longius recederet, reponerem: περὶ Θεσσαλοῦ καὶ Αἰόλου. Malo tamen editam lectionem retinere, quam temere & ſine fide codicum veſtutiorum aliquid immutare.

[47] Τῶ πατρῴῳ μοίρᾳ.] Theſſaliam olim quadripartitam fuiſſe norunt omnes, qui veteris geographiæ paullo ſunt callentiores. Vide ea de re Strabonem lib. IX, & Stephani Epitomen in Φθῖαι. Ex Etymologici Magni Auctore locum producam, ut obiter à nobis emendetur, ſita enim ſcribit in Τελχῖνες. Τετύφθαι μέρη ὄντων τῆ Θετταλίας, ἕκαστη μέρος τῆς ἑκατέρας. ἀπωρὸς δέ φασι εἶναι τῶν τεττάρων, Θετταλιώτην, Φθιώτην, Πελασγιώτην, Αἰαιώτην. Ultima vox corruptiſſima eſt, repono confidenter vel Γαιαιώτην, ut habet Herodotus lib. I, & noſter hoc in loco, vel Ἑταιώτην, ut Strabo lib. IX exhibet: utroque enim modo antiquis vox proſertur.

[48] Τέκταφον δ' Ἕλλου.] Hic aliquid latere quod eſt à mala tranſcriptorum manu, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. Tectaphum in tota an-

Κᾶπω ἡ [48] πρὸς δυσμῶν τ Πίνδ. Δῶρ(ος) ὁ Α
αὐτὴν ὁ Ἕλλην(ος) ἔλαχε τὰ πρῶτα, ᾧ Δω-
ρὶς ἀπ' ἐκείνης ἐκαλεῖτο πρότερον, ὕστερον δὲ
Ἰστιαιῶτις μεταμοιάθη.

ΔΩΡΟΣ [49] πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖ(ος)
Ἀσίᾳ. [50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρ(ος), νῦν δὲ Β
Δώρα καλεῖται. Καὶ ἔτως Ἰώσηπ(ος) αὐτὴν
καλεῖ [51] ἐν ε τ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Α τὸ μὲν
Ἰορδάνε μέχρι Δώρων πόλεως. Καὶ πάλιν.
Ἀζώτῳ δὲ Δώροις ὁριζόμενοι. [52] Καὶ ἐν δ. ἐ-
ναί τι γωλαιον ἐν πόλ Δώρῳ. Καὶ πάλιν. ὅτι C
ἰώσησεν εἰς τ Δῶρον. Καὶ [53] Κλαύδι(ος) Ἴουλ-
λ(ος) ἐν γ Φοινικικῶν. Μετὰ Καισάρειαν
Δώρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐ-
τὴν οἰκούντων, οἱ Δῖα τὸ ἐμπόριον [54] τῶν τ
ἀιγιαλῶν, ᾗ τὸ [55] πορφύρας γόνιμον σωιεληθύ- D
πις, καλιὰς αὐτῆς ᾠκοδομήσαντο, ᾗ σπι-
δαλόμενοι χάρακας, ὡς ἐσήκειν αὐτῆς τὰ
τ ἐρκασίας, [56] πινόμενοι τ πέτρας, Δῖα τῶν
ἐξαιρεμένων λίθων τὰ πίκη καπεδάλεγο.
καὶ τὴν [57] ἔνορμον χειλὼ ὅπως τ ἀσφαλὲς E
ἔθεντο, [58] ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσῃ
Δῶρα καλοῦντις. Οἱ δ' Ἕλληνες, ἀχρὶ ᾧ τ
[59] Φωνῆς ὠσεφόρα, καλεῖν ἀρκέσ(ει) Δῶρα
τ πόλιν. Καὶ τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τ Ποσειδῶ-
νο(ς) οἰκισθὴν αὐτῆς γεγονέναι· Καὶ Ἀρτεμίδω- F
ρο(ς) Δῶραν τ πόλιν οἶδεν ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά.
[60] Σωσι-

tem ipsius Pindi: Dorus autem Hellenis filius, cui ea primum sortito obtigit, ipsam à se Doridem appellavit; postea tamen Istiæotis transnominata est.

DORUS, urbs Phœniciæ, auctore Hecatæo in Asia. Deinde antiqua Dorus, nunc Dora appellatur. Et hoc modo Josephus eam appellat libro quinto Historiæ Judaïcæ: A Jordane usque ad civitatem Dora. Et rursum: Azoto & Doris terminati. Et in libro quarto: Esse in urbe Doro aliquam mulierculam. Et iterum: Quando tulit in Dorum. Et Claudius Julius libro tertio Phœnicicorum sic scribit: Post Cæsaream sita sunt Dora exiguum oppidulum, quod à Phœnicibus habitatur, qui propter saxosum & purpuris fœcundum littus ibi convenerunt, sibique gurgustia ædificarunt, & fossas circumduxeruut: ubi vero successus respondebat operæ, secuerunt petram, & ex effossis lapidibus muros fundarunt. Cumque jam navibus commodum tutumque posuissent portum, Dora illum cognominem urbi vernacula lingua vocarunt. Græci vero, quatenus vox pronunciatu facilis est, appellant Doram urbem opulentam. Quidam narrant, Dorum Neptuni filium ipsam condidisse. Et Artemidorus in Epitome undecim librorum, urbem Doram agnoscit. Conti-

[48] Πρὸς δυσμῶν τ Πίνδ.] Lege, πρὸς ἑσπέρας τ Πίνδ.

[49] Δῶρος, πόλις Φοινίκης.] Hanc de Doro sectionem Hermolaus hoc modo compendiecit. Δῶρος, πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Ἰώσηπος, ᾗ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης. Παυσανίας δὲ Δωρεῖς αὐτὸς φησίν. ἔστι δὲ Καισάρεως πόλις. Praeterquam quod situm non accurate describat, etiam tot scriptores illustres silentio negligit.

[50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος.] Dubito vehementer an non composite efferendum sit: Μετὰ δὲ ἡ Παλαίδωρος, νῦν δὲ Δώρα καλεῖται. Sic enim geographi sæpissime loqui amant. Stephanus: Τύρος, πόλις τῆς Φοινίκης &c. καλεῖται δὲ ἡ Παλαίτυρος, ᾗ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

[51] Ἐν ε τ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Historiam Judaïcam vocat noster τὴν Ἀρχαιολογίας opus, cujus libro v cap. primo alla ta exempla continentur. Sed mirum est hoc opus ita appellari, cum aliis in locis libris Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας à Stephano citentur. Vide in Γαβάθη & Γάζα. Sic etiam περὶ πλαίσιος libri aliter ab auctore nostro insigniuntur in voce Φασηλίς. ὡς Ἰώσηπος ἐν ε ᾧ περὶ Γομμαὶς πολίμιν.

[52] Καὶ ἐν δ'.] Evolvi librum quartum Ἀρχαιολ. sed verba allegata non invenio: hic itaque latere mendum certissimum est.

[53] Κλαύδι(ος) Ἴουλ(ος).] Variis modis hujus scriptoris cognomen in Stephano & alibi exaratum conspici, fusius diximus in commentariis ad vocem Ἄκκη. Supervacaneum duco illa hic repetere, cum ad finem totius operis properemus.

[54] Τῶν δὲ αἰγιαλῶν.] In littore urbem fuisse exstructam etiam manifeste apparet ex nummo Trajani, cujus inscriptionem Clarissimus Sphanhemius nobis ex gaza regis Galliarum suppeditavit. ΔΩΡ. IEP. ACTA. AYTON. NAYAP. h. e. *Dora sacra, inviolabili, suis legibus, Navarchidis.* Hanc *Navarchidis* appellationem non nisi urbes maritimæ sibi vindicant.

[55] Πορφύρας γόνιμον.] Littus Phœnicium ubique purpuris fœcundum fuisse, auctores antiqui satis perhibent. Præcipue tamen circa Tyrum earum piscatio instituebatur, quæ eodem tractu sita erat.

[56] Τειμινόμενοι τ πέτρας.] Sic etiam descripta exemplaria exhibebant: sed corrigendum est: τειμεύμενοι τὰς πέτρας.

[57] Ἔνορμον χειλώ.] Hæc pessime sunt contaminata à librariis. Fortassis vetus lectio hoc modo est reducenda: Καὶ τὸ ὅρμημ χειλ(ος) ὅπως τ ἀσφαλὲς ἔθεντο. Nam τὸ χειλ(ος) pro cujuscunque rei margine sumitur: dicimus enim χειλ(ος) θαλάσσης, χειλ(ος) τ ποδιμῶν &c. Posset hic locus etiam non incommode hoc modo legi: καὶ τὸν ὅρμον χλωίῳ ὅπως τ ἀσφαλὲς ἔθεντο. Nam idem denotant τὸ χειλ(ος) & χλωίη.

[58] Ἐπώνυμον αὐτὴν.] Suspicor τῇ πάλαι excidisse: ut integer locus hic sit legendus: ἐπώνυμον τῇ πάλαι αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσῃ Δῶρα καλοῦντις.

[59] Τῆς Φωνῆς ὠσεφόρα.] Scribendum est ὠσεφόρα, & ita versio textui Græco respondebit. Sed ut verum fatear, videtur totus locus gravius laborare, vel meliorum codicum opem, vel acutiores doctorum conjecturas desiderare. Non censeo tamen Stephanum hic loqui de facili vocis pronunciatione, sed soli terræque fertilitate. Objiciet Lector, oppidum in saxoso littore conditum fuisse, quod nullam omnino terræ fertilitatem promittit. Fateor plurimas maritimas urbes per orbem terrarum in rupibus & saxis ædificatas esse, quæ tractum tamen versus mediterranea fertilissimum possident. Tyrum, Berytum, Byblum, Cæsaream, Joppen, aliasque Doro vicinas urbes in saxoso littore sitas fuisse, multorum testimonio evinci posset, cum tamen tractus mediterraneus frumentum, oleum, vinum alioisque fructus copiosissime proferebat. Anonymus in Ἐξηγήσ ᾧ ὅλη κόσμ., postquam de urbibus jam supra nominatis loquutus fuerat, ita scribit: Πᾶσαι δὲ αἱ σεσημειωμέναι πόλεις ἔνδεξι, ᾗ παραπόρος ἐν σίτῳ, οἴνῳ ᾗ ἐλαίῳ &c. Fortassis levi mutatione totus locus ita est constituendus: Οἱ δ' Ἕλληνες, ἀχρὶ ᾧ τ ὀρθῆς τῆς ὠσεφόρα, καλεῖν ἀρκέσ(ει) Δῶραν τὴν πόλιν. Quasi Græci urbem hanc opulentam nomi-

[65] Σωσχῶς δ' ἐστὶ Στράτωνος πύργος. [66] ἅπα ἐνὶ Δώρα ἔτι χερρονησευούσῃ πόπτα κειμενον πλισμάτιον, δεχομένη δ' ὄρος [67] Καρμήλη. Καὶ ἐν θ' γεωγραφυμένων τὰ αὐτὰ. Ἀπολλόδωρος δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ'. Εἰς Δῶρον ὅσων ἔτι θαλάττιον πλιν. καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

Δώρός τ', ἀγχιαλός τ' [68] Ἰόπη, πεδόχωσα θαλάσσῃ.

Καὶ Χάραξ ἱά. Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῆ κοίλης Συρίας πόλῃ πολιορκήμενος. [69] Ἀπολλόχα, [70] ἐφ' ᾗ εἰς Πτολεμαΐδα, [71] Ἄκλη λεγομένην. Τὸ ἐθνικὸν, Δωρίτης. ὁ δὲ τῶς δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρα Δωρίτης, ὡς Στάγιρα Σταγείρης, [72] ὡς εἴρηται. τῆς δὲ Δῶρες ὁμοίως Δωρίτης. [73] Σκῖρος Σκιρίτης, Χῶρος χωρίτης, [74] μέσος μεσίτης, Κοπτὸς Κοπτίτης, [75] διόλκος διολκίτης. [76] Παυσανίας δ' ἐν τῇ τῆς Παλαιστίνης περιηγήσει, Δωρεῖς αὐτὰς καλεῖ, τῆδε γράφων. Τύροι, Ἀσκαλωνῖται, Δωρεῖς, Ῥαφανεῶται. ὥστε φαίνεται Δῶρον τὸ Δωρεῖον εἶναι, ἢ ἄν εἴη ὁ Δωρεὺς, οἷς δὲ Χήσιον τὸ Χησιεύς. Ἔστι δὲ Καισάρεια Δῶρος πόλις, ὑπὸ συγκλήτου τῶν πόλεων Καισαρεὺς Κεφαλίων ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ'. [77] Καισάρεως φόρος Δῶρος, Φασηλίτης.

A Continua est, inquit, Stratonis Turris: deinde sequitur Dora oppidulum, in loco peninsulæ formam habente situm, ad radicem montis Carmeli. Et libro nono Geographiæ idem scribit. Apollodorus vero Dorum nominat libro quarto Chronicorum: Ad B Dorum urbem maritimam. Et Alexander in Asia:

Et Dorus, littoralisque Joppe, procurrens in mare.

Et Charax libro undecimo: Trypho, in Doro C Cœlesyriæ urbe obsessus ab Antiocho, Ptolemaïdem profugit, quæ & Ace dicitur. Gentile, Dorites, quod duabus terminationibus convenit; nam à vocabulo Dora formatur Dorites, ut à Stagira Stagirites, quemadmodum dictum est, & à Doros similiter deducitur Dorites, ut à Sciros Sciriteſ, choros Chorites, mesos mesites, Coptos Coptites, diolcos diolcites. Pausanias vero in descriptione coloniarum suæ patriæ, ipsos Dorienses appellat, ubi sic scribit: Tyrii, Ascalonitæ, Dorienses, Rhaphaneotæ: ut à Dorus sit Dorius, à quo Dorienſis, uti à Chesium Chesiensis. Dorus D etiam Cariæ urbs est, quam Caricis annumerat Craterus libro tertio Decretorum. Caricum vectigal Dorus, Phaselitæ.

E

F

Δ Ω'-

nominassent, quia circumjacens regio valde fertilis, & ad omnen fructum præferendum accommoda fuisset. Verum hæc mera conjectura est, quam nemini obtrudo: hanc quisque pro lubitu aut repudiat aut amplectatur.

[65] Σωσχῶς δ' ἐστὶ Στράτωνος πύργος.] Sic quoque ejus situm describit Josephus lib. XIV cap. VIII de Ant. Jud, Γαζῶν τε αὖθις τῇ θαλάσσῃ, καὶ Ἰόππῃ, καὶ Δώρᾳ, καὶ Στράτωνος πύργῳ.

[66] Ἔτι ἐν Δῶρι.] In margine Antigraphorum corrector erat, ὅτι ἐ Δῶρα: & additum, hoc ex Josepho constare, nam in tribu Manassitide prope Stratonis turrim hodie oppidulum esse, quod etiam nunc *Endor* dicitur. Sed emendationem hanc, cujuscunque demum sit, non probo: nam *Endor* oppidum prope Hermonem montem situm est. Adde quod ἔτι pro ἐστὶ satis usitatum sit. Aristophanes Plute: Ἔτι γάρ τις ἐν κώμαισιν ἐς τὴν σήραγγα.

[67] Τῆ Καρμήλῃ.] Juxta hunc montem etiam Josephus libro II contra Appionem, oppidum collocat, ita enim ille: Ἵ' ἃ γὰρ Ἕλληνικὰ σ' ἐρωτᾷς χώρας ἴσιν ὅμορα, καθὰ Γαζαῖοι κατέχουσι, καὶ Δῶρος ναυτικὸς ἐστὶ κάλλιμός τε πόλις. τῆς μέν τι Φοινίκης πόρρω τὸ Καρμήλιον ὄρος. Δῶρος πόλις ἀναμέξ ἐστιν. [68] Ἰόππη πεδόχωσα θαλάσσῃ.] Hic Alexandri versus nullis distinctionibus interpungebatur, nec in Antigraphis, quas nos apposuimus. Vertimus *procurrens in mare*: sed proprie loquendo Joppe profunde urbem sita erant ἀπολλύτε σχεδὸν εἰς τὸ πέλαγος, ut scribit Josephus lib. III de Bel Jud. cap. XVI eodem utens verbo, quo Alexander: Ἀλλ' ἄρα δὲ ἐστὶ φυσῆ τὸ Ἰόππης, αἰγιαλὸ γὰρ ἐπέχει τραχύς, καὶ τὸ ἐκ πόρρω ὄρθιον, ἐγγυοῦ βαθῆ, καὶ πέφυκεν ἀπολλύτε εἰς τὸ πέλαγος. Propinc ἀπολλύτε fuit saxofæ eminentiæ circa mare, perpetua undarum percutione concavæ. Hinc Plinius lib. v cap. XIII perhibet Joppem colli insidere, ita enim ille: *Altera intus Joppe Phœnicum, antiquior terrarum inundatione, ut ferunt, insidet colli, prajacente saxo &c.*

[69] Πτολεμαΐδα.] Ptolemaïdem profugisse, dubito an verum sit, cum Josephus lib. XIII cap. XII: Ἐχειλὸν referat, in Apameam aufugisse. Ὁ δ' ὧν ἐς Τρύφωνα εἰς Ἀπάμειαν, ᾗ λειφθεὶς ὑπ' αὐτῷ τῇ πανδοκίᾳ διέφυγεν, βασιλεύοντος ἔτι τοῦ.

[70] Ἀπολλόχα.] Hac de re nolter mentionem facit in voce χώρα, ubi perhibet à χῶρος & χώρα deduci τὸ χωρίτης. Vide etiam quæ diximus ad vocabulum Ἀσκληπιός: ubi etiam nunc illius canonis vestigia quædam superfunt.

[71] Ἄκλη λεγομένην.] Inferenda particula ὡς & legendum: Σκίρος Σκιρίτης &c.

[72] Μέσος Μεσίτης.] Ut Stephanus analogiam gentilium probet, sæpissime τὰ ἀσυμπτωτὰ propriis, & illa rursum appellativis comparat atque commiscet. Ubi commentaria nostra ad Stephani Epitomen lucem viderint publicam, illustrissima hujus rei exempla ad vocem Ἀμφίσσεια suppeditabunt.

[73] Σκῖρος Σκιρίτης.] Vide in Ἀσκληπιός, ubi eadem vox occurrit.

[74] Χῶρος χωρίτης.] Vide in Ἀσκληπιός, ubi eadem vox occurrit.

[75] Διόλκος διολκίτης.] Vide in Ἀσκληπιός, ubi eadem vox occurrit.

[76] Παυσανίας] Doctissimus Bochartus, tantum Stephani epitomen habens, existimabat in hisce verbis de Græcis Doriensibus aut fupplendum esse aliquid, aut pro Παυσανίας legendum Πατρόνιος: hujus enim in Josepho exstare epistolam, in qua Doræ urbis incolæ pro Dorisis dicuntur Dorienses: Πτολεμαῖος Πατρόνιος πρὸν ἐνίστης Τίτου ἐς Καλλίας Καισαρεῖ Σώσας Γεγενημένῳ Δωρέων τοῖς πρώτοις λέγ. Verum cum & Epitome & genuinum Fragmentum constanter Παυσανίας exhibeant, hunc locum minime sollicitandum duco; præsertim cum hæc ratione persuasus, quod certus non sim, Petronium de coloniis suæ patriæ conscripsisse.

[77] Καισαρεὺς Φόρος Δῶρος.] Si vel præcedentia vel subsequentia hujus loci allegati proferentur, ejus explicationem, & si quid in eo corruptum conspiceretur, emendationem quoque tentaremus. Fortassis legendum est: Καισάρεια πόλις Δῶρος, Φασηλίτης. Si quis certius quid afferat, nec mihi nec aliis in hoc studiorum genere versantibus, ingratum fecerit.

Δ Ω΄ΤΙΟΝ, [71] πόλις Θεσσαλίας, ὅπου Α μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία. [72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔπι Δώπιον ἱρὸν ἔναιον.

Ε΄κλήθη ἡ ἀπὸ Δωτίας ἡ [73] Ε΄λάτη. Φερεκύδης ἡ ἀπὸ Δώπου ἢ Α΄στερίᾳ, ἢ Α΄μφικτυόνης τῆς Φθίας. [74] ὡς ἡ Α΄ρχιλῶος ἀπὸ Δώτου ἢ Νεώνη ἢ Ε΄λλωος. Μναασὰς ἡ ἀπὸ Δώτου ἢ Πελασγοῦ. Ε΄τι ἡ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίοις ὅροις περιεχόμενον. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισταίοις. Καί μοι * * * ἕλκον ῥιπίσνιν Δωλιὰς ἀνὴρ ἀγχοῦ πεσὼν [75] ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμαις. [76] καὶ ἐν Λημνίαις περάσαις. [78] Φερηκίδας δ', [77] Α΄δμητος ἡδ' ὁ Δωλιὰς, Λαπίθης Κορωνός. Τὸ Δ Ἠλυχὸν Δωτήεις. Ρ΄ιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν,

Αὐδλὼ εἰσώμενος Δωτῆνι, ἵκτο [79] πλείη.

Καὶ Δωλιὰς, ὡς Ι΄λιὰς ἢ Ι΄λιεύς. Σοφοκλῆς [80] ἐν Πηλεῖ. Βασιλεὺς χώρας ἡ Δωλιάδος. Καὶ Α΄πολλώνιος ὁ Ρ΄όδιος [81] ἐν Ρ΄όδῳ κλίσει.

---- Ὅσσαπ γαίης.

DOTIUM, urbs Theſſaliæ, quo commigrarunt Cnidii, quorum regio Cnidia. Callimachus in Hymnis:

Nondum quidem Cnidiam, ſed adhuc ſacrum Dotium habitabant.

Denominatum eſt à Dotia Elati filia: At Pherecydes à Dotide Aſterii & Amphictyones, quæ ex Phthio nata eſt, filia derivat: Sed Archenus à Doto Neoni filio, Hellenis nepote: Mnaſeas vero à Doto Pelaſgi filio. Ipſa planities per ſe propriis montibus circumdata eſt. Civis, Dotienſis. Sophocles in Lariſſæis. Et me projiciente vir Dotienſis pauper telum attigit, gurguſtium quoddam intrans. Et ſimiliter quoque in Lemniadibus prioribus. Pherecidas inquit: Admetus erat Dotienſis, Lapithes Coronæus. Fœmininum Doteis. Rhianus libro quarto Meſſeniacorum:

Linguam cupiens addiſcere Dotienſem, tandem venit.

Dicitur quoque Dotias, uti ab Ilieus Ilias. Sophocles in Peleo: Rex regionis Dotiadis. Et Apollonius Rhodius in deſcriptione coloniæ in Rhodum deductæ:

---- *Quantaque in terra.*

Dotia-

[71] Δῶπον, πόλις Θεσσαλίας.] Hermolaus Stephani Epitomator hanc ſectionem hoc modo in compendium redegit. Δῶπον, πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ε΄λάτης κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Δώπου, ἢ ἀπὸ Δώτου. ὁ πολίτης, Δωλιεύς. τὸ ἐθνικὸν, Δωτιεύς, καὶ Δωπαῖος.

[72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.] Locus reperitur Hymno in Cererem: ſed locum in Stephano correximus, male enim legebatur: Οὔπω τὰν Κνιδίαν &c.

[73] Ε΄λάτη.] Fortaſſis hic idem eſt, à quo Elatea, vel Phocidis vel Theſſaliæ urbs, nomen ſortita eſt. Vide Epitomatorem iſthac voce.

[74] Ὡς δὲ Α΄ρχῖλος.] Non dubito quin hic idem ſit, quem Scholiaſtes ad Pindari Pyth. Od. III Α΄ρχῖλον vocans, de rebus Theſſalicis ſcripſiſſe perhibet. Quid ſit præferendum, alii judicabunt.

[75] Ε΄λαφρὸς ἐν δυσκήμαις.] Hic valde putre latet ulcus, quod ſine ope melioris codicis ne accutiſſimus quidem ſanare poterit: nam præterquam quod hæc Sophoclis ex Lariſſæis verba plane ſunt δύσκημος ἢ ἄφρουρα, etiam in prima editione ſine diſtinctionum notulis circumferuntur, quas pro arbitrio apposui: imo ante τὸ ἓν ἐν Λημνίαις σκήπτροις, tam neceſſario πλεονασμὸν requirebatur, ut nemo ægre ferret, me eam ibi poſuiſſe. Inſuper in Antigrapho non inveni ἐλαφρὸς, ſed τὸ ἐλαχὺ, ſpiritu & accentu carens, unde conjicio ſcribendum eſſe ἐλαχύς. Verum quid ſibi velit ἐν δυσκήμαις, fateor ingenue me ignorare. Senſus erit clarior, ſi integrum locum ſine defectus nota hunc in modum conſtituamus: Καί μοι βίπτοντι Δωλιὰς ἀνὴρ ἀγχοῦ πεσὼν ἐλαχὺς, ἐνδὺς σκήπωνι π. Si quis præſtantiora huic loco præbia noverit, ea communicet.

[76] Καὶ ἐν Λημνίαις σκήπτραις.] Etiam hæc referenda ſunt ad Sophoclem, qui ſine dubio Tragœdiam hac appellatione divulgavit. Pindari Scholiaſta ad Pyth. Od. IV: Σοφοκλῆς ἐν τοῖς Λημνίαις τῇ δευτέρᾳ. Vide etiam Stephani Epitomatorem in Χρυσή: Heſychium plurimis locis, & alios. Argumentum hujus dramatis fabula erat, quam Hyginus cap. XV deſcribit, & alibi ſæpe meminit: *In inſula Lemno mulieres Veneri ſacra aliquot annos non fecerant, cujus ira viri earum Threſſas uxores duxerunt, & priores ſprevérunt. At Lemniades ejuſdem Veneris impulſu conjuratæ, genus virorum*

omne, quod ibi erat, interfecerunt, præter Hypſipylen, quæ patrem ſuum Thoantem clam in navem impoſuit, quem tempeſtivo in inſulam Tauricam detulit, &c. Vide quoque hac de re Apoll. Rhodium lib. I: Valer. Flaccum lib. II: Statium lib. V Theb: & Ovidium Heroid. Epiſt VI. Hæc profecto materia Sophocleo cothurno non indigna fuit. Nec turbet quemquam, quod Λημνίαις σκήπτραις dicat: tali enim ſigno manifeſte liquet, hoc δρᾶμα populo tam gratum atque acceptum fuiſſe, ut Sophocles id deinde impenſiore cura interpolaverit, & in ſcenam introduxerit. Sic ſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas: Οὗτος δὲ ἠγωνίσθη τὸ δρᾶμα διδάσκων, ὡς φησὶν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς περὶ τῶν ὑποκριτῶν, ὅτι ἐξ αὐτοσχεδίας. Galenus de ſalubri Dieta talem fabulam nominat τὸ δρᾶμα τὸ ἓν σκήπτρῳ διασκευασθέν. Fabulæ itaque correctæ, & quaſi pro novis rurſum in ſcenam delatæ, διάτριμμα veteribus, & illæ ex quibus erant confectæ σκήπτρα dicebantur. Aulus Gelius Noct. Att. lib. XV cap. XX Ariſtophanem citat ἐν τοῖς σκήπτραις Θεσμοφοριαζούσαις, ubi fabulam non interpolatam intelligit, ut & Stephanus, τοῖς σκήπτραις Λημνίαις adducens. Verum huic materiæ nolo diutius inhærere, cum viri doctiſſimi eam ante nos fuſius pertractaverint. Hoc obiter admonendum, ex *prioribus Lemniadibus* non apparere Sophoclis verba, quæ an perierint, an vero ſolummodo locum, non expreſſis verbis, Stephanus indicaverit, aliis dijudicandum relinquo.

[77] Φερηκίδας.] Quid ſi reponamus Φερεκλῆς, uti etiam ſupra eadem hac ſectione legimus?

[78] Α΄δμητος ἡδ' ὁ Δωλιὰς, Λαπίθης Κορωνός.] Hæc contaminata à tranſcriptoribus videntur. Forſſis emendandum: Α΄δμητος ἦν ὁ Δωλιὰς, Λαπίθης Κορωναῖος. Non accipio τὸ Λαπίθης pro nomine gentili, ſed proprio.

[79] Τιλείη.] Et hoc neſcio quid occultet vulneris. Reſcribendum videtur πλείης.

[80] Ἐν Πηλεῖ.] Vide Stephani Epitomatorem in Κυνώσης.

[81] Ἐν Ρ΄όδῳ κλίσει.] Hoc opere deſcribuntur coloniæ in Rhodum deductæ, non vero prima inſulæ origo, quæ referri poſſet ad celeberrimum illum terræ motum, quo Delus, Rhodus aliæque famoſiſſimæ inſulæ exortæ ſunt, de quibus ſcribit Ammianus Marcellinus lib. XVII, & alii auctores.

Ἔργατο Δωλιάδος πέτηροι κάμον [82] Ἀσμονιῆες.

Dotiade opera struxerunt veteres Æmonenses.

Καὶ [83] Ἀντίμαχος ἐν β΄ Λύδης,

φύγοντας γαίης ἔκποθι Δωλιάδος.

Et Antimachus libro secundo de Lydia:

Fugientes ex terra Dotiade.

Καὶ οὐδέτερον Δῶτον. Διονύσιος ἐν δ΄ Γιγαντιάδος.

Et neutro genere Dotium reperitur apud Dionysium libro primo Gigantiadis:

[84] Καὶ κιλλάδων Σπερχειὸς ἔχησί σε Δῶτα Τέμπεα.

Et strepans Sperchie, habent te Dotia Tempe.

Καὶ τὸ ἐνιαυτῷ τῷ β΄.

Ejus singulare libro secundo reperitur:

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε λέβης ἀνὰ Δῶπον Ἄργος.

Et vacuum pulsavit lebetem per Dotium Argos.

Κλῆθη ἡ Δῶπον κατὰ Δῶτα τὸ Πελασγὸ παῖδος, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἡ. Δῶτος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ' οὗ τὸ Δῶπον πεδίον. Ἐκ δὲ τοῦτο νῦν Ὦρος ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τῆδε γράφει. Καὶ τὰ περὶ Θάμυραν ἐν Δωρίῳ παρειλημμένα [86] τοῦ πιστοῦ. Πάλιν Ἡσίοδος Δωτίῳ πεδίῳ φάσκει αὐτὸν πτολιῶθαι. [87] σωματοῦ γὰρ τῶν τοῖς διχοῤῥαφουμένοις πρωτοτύποις τὰ ἐθνικῶν. Ἐπαγαγὼν γὰρ. Οὐ γὰρ ὡς ἡ Χαλκηδὼν ἐ Καρχηδὼν ἐπὶ πᾶσιν λέγεται. Ἡ μὲν γὰρ Λ ἐξ Ἑλληνικὸν τὸ Πόντου, ἡ δὲ Λ ἐξ Ῥ παρὰ τὴν Λιβύης. ἡμεῖς γε μεμνήμεθα διείρασης Λ ἐξ πολλῶν μαρτυρίων, ἔτι δὲ Λ ἐξ Ῥ Δωρίου, [88] ἓν ἕτερον τὸ Λ ἐξ Τ Δώτου.

Dictum autem est Dotium à Doto Pelasgi filio, uti Herodianus libro VIII auctor est. Dotus Pelasgi filius, à quo Dotius campus nomen habet. Ex abundanti autem Orus in opere de Gentilibus ita scribit: Et illa de Thamyride quod attinet, ea in Dorio facta narrat Poëta: è contrario Hesiodus in Dotio ipsum excœcatum dicit. Collocat enim istam vocem inter primitiva gentilium, quæ duobus modis scribuntur. Adducit præterea testimonium: Non enim sicuti Chalcedo & Carchedo, ita & hæc dicuntur. Nam urbs per lambda scripta circa Pontum, at vero per R in Libya sita est. Nos vero quæ proponimus, multis testimoniis probamus, aliud esse Dorium per R, & aliud Dotium per T.

[82] Ἀσμονιῆς.] Certum est hanc vocem aliquo laborare vitio, nam gentem hoc nomine non norunt geographi. Non dubito quin olim scripserit Stephanus vel Ἀ[illegible]ονιῆς, vel Ἀ[illegible]ονιῆς. Historia cum spissis tenebris sit involuta, nihil certi possum statuere, an Thessalos an vero Phrygas intellexerit Apollonius Rhodius. Malim tamen Thessalos intelligere, in hac Thessalica civitate opus aliquod fuisse pientes; nam tota Thessalia olim Æmonia dicta fuit, testibus Plinio, Hesychio, Stephano & aliis.

[83] Ἀντίμαχος ἐν β΄ Λύδης.] Primo intuitu censebam legendum esse, Ἀντίμαχος ἐν β΄ περὶ Λυδίας: sed obstare videbatur hoc indice Antimachi opus veteribus notum fuisse. Scholiastes ad Apol. Rhod. lib. 1. Ἀντίμαχος δὲ ὁ Λυδὸς φησὶ, συβασιλεῦσαι αὐτὸν τῷ Ἡφαίστου παιδὶ Κῶρυκι τῷ Ἀτυος καὶ Νύμφης Θεμιστοῦς.

[84] Καὶ κιλλάδων Σπερχειός.] Ut hic Dionysii versus suo constet metro, legendum videtur:

Καὶ κιλλάδων Σπερχεὸς ἔχησί σε Δόπια Τέμπη.

Sperchius fluvius est Thessaliæ, cujus descriptionem apud Strabonem lib. IX legimus. Hujus etiam meminit Lycophron cujus verba huc transcribam, ut emendentur:

Λάρισσα, ἡ Σπέρχεια, ἡ Βοάγριε,
Καὶ Κιννὶς, ἡ Σκηρφία, ἡ Φαλωρία,
Καὶ Ναρύκειον ἄστυ, ἡ Θρηΐνδες
Λοκρῶν ἄγαμαι, ἡ Πυρφάσιαι νάπαι,
Καὶ πᾶς Οἰολίσσης Ἴλιος δημός, &c.

Primo quidem in mendo cubat τὸ Φαλωρία, nam cum hic de Locris agat, procul dubio legendum est Φαλάρια, & subaudiendum ἄκρα. Phaloria enim quæ est in Illiæotide, nimis longe à Sperchio sita est. Postea pro Πυρφάσιαι emendandum est Πυρφάσαι: nam Pyrasus est urbs Melienssium in eodem tractu, de quo agit. Et denique pro Ἴλιος, malleni Ἰλιος. Fuit enim Oileus filius Odœdoci secundum Lycophronem hoc loco, quem presso pede sequitur Eustathius ad Iliad. B. pag. 277, ubi sic legendum est: Ὁ δὲ Κωὸς ἐκ Κῶ ἐ Λοκρῶν ἀνόδευε. Ὀΐλεύς γάρ φασι Κῶιος, ἢ Ὀϊλιάδης ἐκ Κῶ ἐ Λοκρῶν ἀνόδευε. Ὀΐλεύς γάρ φασι πρὸς τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τούτοις. Ὀϊλιάδης, ἢ Ὀϊλεύς. Ergo non bene constituta mihi videntur verba Hygini in recensione Argonautarum Fab. XIV: *Oileus Leodoci & Agrianomes Perseonis filia filius, ex urbe Naricea.* Hunc locum ita emendaveram: *Oileus Odœdoci & Agrianomes Perseonis filia filius, ex urbe Narycia.* Præterea τὸ *Agrianomes* suspectum est, perhibet enim Eustathius loco jam allegato, *Laonomen* habuisse conjugem, qua appellatione multæ olim fœminæ insignebantur. Sed ad Stephanum revertamur.

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε &c.] In hoc versiculo duo sunt corrigenda vitia, ut metri lex probe constet. Lege:

Καὶ κενεὸν ἐκρότησε λέβητ' ἀνὰ Δῶπον Ἄργος.

[86] Τῷ πιστῷ.] Vide Homerum Iliad. B.

[87] Σωματοῦ γὰρ τῶν τοῖς διχοῤῥαφουμένοις.] Hinc constat manifestissime, inter antiquos acerrime fuisse disputatum, an Thamyris in Thessaliæ Dotiensi campo, an vero in Dorio Peloponnesi excœcatus fuerit. Contrarias Homeri & Hesiodi sententias ex Ori de Gentilibus Opere in medium adducit Stephanus. Sed Orus, ut omnem disputationem atque dubitationem tollat, loci nomen collocavit inter illa, quæ duobus modis exarantur, & Dotium & Dorium pro uno eodemque loco accipit. Verum longe alia mens fuit Stephano, Dotium à Dorio distinguenti, nam hæc mox subjicit: Ἡμεῖς γὰρ μεμνήμεθα διείρασης Λ ἐξ πολλῶν μαρτυρίων, ἔτι δὲ Λ ἐξ Ῥ Δωρίου, ἓν ἕτερον τὸ Λ ἐξ Τ Δώτου. Nos vero disputationem hanc in medio relinquimus, cum pro utraque opinione nec pauca, nec contemnenda allegari possent.

[88] Καὶ ἕτερον Λ ἐξ Τ Δώτου.] Hic finis est literæ Delta, cui connectitur titulus, quem minime genuinum existimo, ut alibi multis probamus. Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινοπολίτου περὶ πόλεων, ἐθνῶν τε & ἐθνῶν, δήμων τε & πόλεων, καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν, & μετωνομασίας, καὶ τῶν τοῦτο παραλειπόντων ἐθνικῶν τε & τοπικῶν & κτητικῶν τὸ ὀνομάτων. *Fragmentum Stephani Grammatici Constantinopolitani de urbibus, insulis, gentibus, populis, locis, deque eorum homonymia & transnominatione, atque derivatis inde gentilibus & localibus, deque nominibus possessivis.* Sequitur Libri undecimi index: Βιβλίου ια΄. ὀνομάτων κεφάλαια, τάδε τούτοις.

Ἔαρες.	ἔθνος.	Ἐξαίσα.	κώμη.
Ἔαρα.	πόλις.	Ἐξαλάτης.	ἔθνος.
Ἔαρησσοί.	ἔθνος.	Ἐξαῖοι.	πόλις.
Ἐεδάν.	πόλις.	Ἐξάτη.	πόλις.

Ε'ρα. πόλις.
Ε'ρασῖνος. ἴδιον.
Ε'ρέτρια. πόλις.
Ε'ρετριεύς. πόλις.
Ε'ρέτης. πόλις.
Ε'ρμαῖος. ὄρος.
Ε'ρος. ἡ κυνηγέτης.
Ε'ρση. ἴδιον.
Ε'ρτεσιν. πόλις.
Ε'σδηλα. φρούριον.
Ε'σπερ. πόλις.
Ε'σπιος. πόλις.
Ε'σπερίδες. νῆσοι.
Ε'σπερίδιον. πόλις.
Ε'σπερίδιος. ἴδιον.
Ε'σπερίτης. ὄρος.
Ε'σπερος. ἀστήρ.
Ε'σπερος. ὄνομα.
Ε'σπερος. ὄνομα.
Ε'σπερος. ὄνομα

δαίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος.

Ἔγγαδα [8], κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων [9] Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγγαδηνὸς, ὡς Ζωαρηνὸς· καὶ ἠλυκῶς, ἡ ὠδεπόρος.

Ἐγγελανες [10], ἔθνος Ἰλλυρίας, [11] οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελείοις, ὡς Μναασέας ἐν γ' τῶν θαυμασίων.

Ἐγγίον [12], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγγιῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

Ἔγεστα [13], πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα, ὡς φίλων· ἀπὸ Ἐγέστου τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγεσταῖος· καὶ ἠλυκῶς.

Ἔγρα [14], πόλις Ἀραβίας, πρὸς τῷ Ἀϊλανίτῃ κόλπῳ· τὸ ἐθνικὸν, Ἐγρηνὸς, ὡς Βοσρηνός.

Ἐγχελεῖς [15], ἔθνος Ἰλλυρίου· ἡ ἀπὸ ϑ Ἐγχελὴς, ἡ ἀπὸ ϑ Ἐγχέλους. λέγεται δὲ Ἐγχελίαι, ἀπὸ ϑ Ἐγχελὴς, ἡ Ἐγχελέας. λέγεται δὲ Ἐγχελὶς, ἠλυκῶς. οἱ οἰκοῦντες, Ἐγχελεῖς.

Ἔδδανα [16, 17] πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, καλουμένη Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἐδδανὸς.

Ἐδεβησσοῦς [19], πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. τὸ ἐθνικὸν, Ἐδεβησσηνὸς, ἡ Ἐδεβησσία.

A Dææ. Gentile, Ebronius.

ENGADA, vicus magnus, Arabiæ Sodomis vicinus. Gentile, Engadenus, uti Zoarenus. Usurpatur genere fœminino & neutro.

ENGELANES, gens Illyriæ, qui etiam B Encheleæ dicuntur, uti Mnaseas libro tertio Periegeseôn auctor est.

ENGUIUM, urbs Siciliæ. Gentile, Enguïnus, uti Rheginus.

EGESTA, urbs Siciliæ, ubi calida lavacra C reperiuntur, teste Philone: ab Egesto Trojano nomen habens. Gentile, Egestæus, cujus fœmininum etiam in usu est.

EGRA, urbs Arabiæ, ad sinum Ælaniticum sita. Gentile, Egrenus, uti Bostrenus. D

ENCHELEIS, gens Illyrica, cujus casus rectus est Encheles vel Encheleus. Dicitur quoque Encheleæ, quod fit ab Enchelees vel Encheleas. Pro genere fœminino usurpatur Enchelis. Incolæ, Enchelenses. E

EDDANA, urbs ad Euphratem sita, Phœnicum colonia, quæ ab Eddano duce nomen accepit. Gentile, Eddanensis.

EDEBESSUS, urbs Lyciæ, auctore Ca- F pitone libro primo Isauricorum. Gentile, Edebessensis & Edebessius.

Ἐδαεσ-

EDES-

rum referendum est sine dubio, ὡς τῷ Χιζηνῶν. Stephanus noster, vel ejus Epitomator aspiratam abstulit, quod multis exemplis eruditi norunt.

7 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος.] Codices Palatini: τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος: unde secundum formam regioni solitam deducendum videtur, Ἐβρωνῖος.

8 Ἔγγαδα.] Josephus de Bello Jud. lib. v cap. xiv habebat Ἐγγαδὶ, quod propius accedit ad nomen primigenium עין גדי Hen-gueddi, id est, Fons capræ.

9 Ἀραβίας.] Loquitur noster de Arabia Petræa, quæ circa mare mortuum Judææ confinitis adjungitur.

10 Ἐγλανὲς, ἔθνος Ἰλλυρίας.] Censeo eandem esse gentem, quam mox nomine Ἐγχελεῖς describit. Quia hoc nomen notius est; ibi plura de eo congessimus.

11 Οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελείοις.] Vulnus aliquod isti lectioni subesse, quilibet facile videt. Huic fortassis medebitur, si legas: οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελίαις vel Ἐγχελέαις, uti inferius apparebit.

12 Ἔγγιον.] Vide Cluverium Sicil. Antiq. lib. II: cap. XI

13 Ἔγεστα, πόλις Σικελίας.] Codices MSS urbis nomen Ἔγεστα faciunt: sed primam syllabam nominis Græcis & gentilis per diphthongum exhibent. Ἔγεστα, πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα. ἀπὸ Αἰγέστου ϑ Τρωὸς. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγεσταῖος. Hujus civitatis descriptionem exhibet Cluverius lib. II Sicil. Antiq cap. II. Vide quoque nostros comment. ad vocem Αἴγεστα.

14 Ἔγρα, πόλις Ἀραβίας.] Hujus oppidi situm Epitomator clarissime in vocabulo Ἀθαμανεῖς ob oculos ponit, in eum scribit: Ἀθαμανεῖς, οἳ καὶ Ἀθαμᾶνες, πλησίον τῆς Ἔγρας. Plinius etiam Egræ meminit in oppidorum censu cap. XXVIII: *Gallus oppida diruit non nominata ab antoBiagnam &c* Optime censet Bochartus *Egram* esse Arabum *Algiar*, sive Medinæ portum, ab ea itinere trium dierum distantem. Geographus Nubiensis: *Inter Medinam & mare interest spatium trium dierum, & Algiar est portus ipsius.* Quæ civitas nostro est *Egra*, & Arabibus *Algiar*, Ptolemæo libro VI cap. VII est *Arga*, urbs maritima Arabiæ Felicis è regione Jathrippæ quæ nunc Medina dicitur.

11 Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρίου.] Hujus gentis nomen diversimode ab auctoribus exaratur: supra noster habet Ἐγχελᾶνες & Ἐγχελίαι: Straboni lib. VII Ἐγχέλιοι: Scylaci Ἐγχελεῖς, Apollloni Rhodii Scholiastæ Ἐγχέλυιοι dicuntur, ita enim ille ad librum IV: Οἱ Ν ὁ Ἰλλυρίας, ἔθνος οἱ Ἐγχέλυιοι, ἀφ' οὗ Κερκυραῖοι ὕστερον. Mela lib. II cap. III. *Parthini & Dassaretæ prima ejus tenent: sequentia Taulantii, Enchelitæ, Phaneates.*

16 Ἔδδανα.] Hic locus, si quisquam alius, in omnibus editionibus admodum mutilus circumfertur, ut mirum non sit editionis præfectos defectus signum apposuisse, cum legatur. Ἔδδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, καθοικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐδδανηνὸς, ἡ Ἐδνίσιος. Ab Ἔδδανα hic non formatur gentile, sed τὸ Ἐδνίσιος gentile est, cujus primitivum in vulgatis non conspicitur. Nos veterem lectionem ex MSS Palatinis & codice Vossiano reduximus, hiatumque supplevimus. Sed maxime miror Ortelii ἀπορίαν, in Thesauro Geographico ita scribentis: *Eddana urbs ante Euphratem, à Phœnicibus condita, cujus gentile EDEBESSII.*

17 Πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Alibi hanc urbem Stephanus Ἀδδανὰ appellavit, ita enim ille circa finem illius tmematis: Ἔστι δὲ πρὸς πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδδανίδης. Hanc eandem esse civitatem, quilibet facillime videbit.

18 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐδδανὸς.] Hoc gentile non habet τὸ ἐπιχώριον τύπον, sive formam regioni solitam, quæ esset Ἐδδανηνὸς, uti supra Ἀδανηνὸς. Procul dubio Stephanus in suo opere hoc gentile non prætermisit, quod nunc supina Epitomatoris incuria hinc exulat.

19 Ἐδεβησσὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'.] Horum verborum ne vestigium quidem in vulgatis libris reperitur. Plinius in descriptione Lyciæ lib. V cap. XXVII

Ε᾽ΔΕΣΣΑ [20], πόλις Συρίας, ἀφ᾽ ἧς τὰ ὑδάτων ῥύμῃ ἄτω κληθῆσαι, ἀπὸ τῆς [21] ἐν Μακεδόνι. [22] καλᾶ μὲν τὰς ἐγχωρίας Ε᾽δεσσηνός· ἅδε δὲ τῆς πλείοσι τῶν ἀρχαίων, [23] Ε᾽δεσσαῖος.

EDESSA, urbs Syriæ, quæ ob aquarum impetum ita dicta est ab urbe Macedonica. Gentile secundum indigenas, Edessenus: sed juxta plures antiquorum Edessæus.

Ε᾽ΔΟΤΜΑΙΟΙ, ἔθνος Ἀραβίου, ὡς Σάνιος ἐν Ἀραβικῶν πεμπτῳ. πινὲς δὲ Ἀδωμαίους, ὡς ἱστόρησέ μοι ἐν τῷ ι.

EDUMÆI, gens Arabica, cujus Sunius meminit libro quarto Arabicorum. Quidam vocem per I scribunt, ut in litera I à me dicetur.

Ε᾽ΔΡΑ, ἡ καθίδρα. [24] ἄτων λέγοντες ἕδρας βουλῆς. [25] ἀφ᾽ ἧς ἐδείτης, ὁ οἰκιστής.

HEDRA, subsellium. Ita appellantur subsellia senatus. Inde Hedrites, quæ vox supplicem denotat.

Ε᾽ΘΝΕ᾽ΣΤΑΙ [26], ἔθνος Θεσσαλίας, ἀπὸ Ε᾽θνέστου τοῦ Νεοπτολέμου παίδων ἑνός, ὡς Ῥίανός δ᾽ κεἰ ε.

ETHNESTÆ, gens Thessaliæ, quæ ab Ethnesta, uno ex Neoptolemi filiis nomen habet, auctore Rhiano libro IV & V.

Ε᾽ΙΔΟΜΕΝΗ [27], πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης β᾽. τὸ ἐθνικὸν, Εἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

EIDOMENE, urbs Macedoniæ, cujus meminit Thucydides libro secundo. Gentile, Eidomenius, uti Clazomenius.

EIZE-

hujus urbis meminit, testaturque quondam ei nomen fuisse *Antiphellos*, ita enim ille: *Oppida, Apyre, & Antiphellos, quæ quondam Habessus, atque in recessu Phellus.* Verum Hermolaus Barbarus in commentariis ad hunc Plinii locum ita scribit: *Fortassis non Habessus, sed Edebessus scribendum fuit, ita Lycia urbem vocante Capitone.* Certissimum est Hermolaum hæc hausisse ex MS Stephani codice, in quo hic de Edebessio locus eodem prorsus modo legebatur, nam Capitonis Isaurica hodie non circumferuntur.

[20] Ε᾽δεσα, πόλις Συρίας.] Situm hujus oppidi addiscimus ex Strabone lib. XVI, & Plinio lib. V cap. XXIII, quibus aliis nominibus Bambyce & Hierapolis dicitur.

[21] Ἐν Μακεδόνι.] Macedonica Edessa ad Erigonum fluvium à geographis collocatur. Livius lib. XLV cap. XXIX ejus meminit: *Tertia regio nobiles urbes Edessam & Beream & Pellam habet, & Vettiorum beliciosam gentem.* Verum deinde Caranus oracolo monitus, ut ducibus caprispimperium quæreret, regni sedem ibi stabilivit (postquam non sentientibus oppidanis, propter imbrium & nebulæ magnitudinem, gregem caprarum, imbrem fugientium, secutus, urbem occupaverat) & ob memoriam muneris urbem *Edessam Ægeas* appellavit, uti fusius perhibet Justinus lib. VII. cap. I.

[22] Καλᾶ μὲν τὰς ἐγχωρίας, Ε᾽δεσσηνός.] Non placet lectio quæ in MSS & vulgatis reperitur: sine dubio revocandaest vox ἰθνικῶν, quæ hic excidit. Lego itaque: τὸ ἰθνικὸν, καλεῖ μὲν τὰς ἐγχωρίας, Ε᾽δεσσηνός. De hoc gentili non est dubitandum, cum passim antiquarii nummos cum inscriptione ΕΔΕCCΗΝΩΝ producant.

[23] Ε᾽δεσσαῖος.] Certissimum est & hoc gentile plerosque veterum usurpasse. Hesychius: Ε᾽δεσσαῖος, ὁ Ἡγεσίας ἐν Ε᾽δέσσῃ. Clariss. Spanhemius testatur se in nummis Augusti, Commodi, & Severi ΕΔΕΣΣΑΙΩΝ reperisse, & non male hoc gentile antiquioribus tribui à Stephano, cum id vetustiores illius urbis nummi præferant. Verum præter duo hæc gentilia, tertium in usu est, quod prætermisit ὁ Ἐθνικολόγος: nam idem Spanhemius in Antonini Caracallæ nummo Mediceo, ac in Philippo musei Seguiniani τὸ ΕΔΕΣΣΕΩΝ observavit, quod in casu recto habet Ε᾽δεσσεύς.

[24] Οὕτω λέγοντες ἕδρας βουλῆς.] Sic communia magistratuum subsellia appellabanter: nam prælidis sella proprio nomine Προεδρία dicebatur: liquet hoc ex inscriptione nondum edita, quam mihi nuper ornatissimus Gerardus van Hinlopen civis Hornanus humanissime communicavit, qui cum Monachis in insula Lesbo, ubi per aliquot dies, Constantinopolin iter faciens, commorabatur, acceptam refert: ei ostendentibus sedem ex candido alabastrite factam, quam terra abditam effoderant, in cujus antica inferiore parte, quam sedentes suris tangunt, hæc legebatur inscriptio.

ΠΤΑΜΩΝΟΣ.
ΤΩΔΕΣΣΩΝΑΚΤΟΣ.
ΠΡΟΕΔΡΙΑ.

Quis autem fuerit hic præsul, paucis enarrare operæ pretium duxi. Strabo & Suidas eum *Potamonem*, non autem *Ptamonem* appellant. Geographus lib. XIII sic refert: Τέτταρες δὲ ἦσαν ἀδελφοὶ τὸν πλοῦν διαφάντες ὁ Ῥῆσος, καὶ ἡμῖν δὲ Πεσσινοῦς, καὶ Λισβοκλῆς &c. Verum fusius de eo scribit Suidas, illum Lesbonactis filium fuisse, & tempore Tiberii Romæ vixisse, cui tam charus erat, ut ei patriam repetenti præstantissimi exempli commeatum dederit. Πόπλιος Μαινιλιανὸς, ἧς Λισβοναξίδος, ἱστορεῖ ὅτι ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου, καὶ ποτὲ εἰς τὸν πατρῷον ἐπανιὼν, ὁ βασιλεὺς ἐφιλοτίμησε πολλὰ δωρησάμενος Ποπλίῳ τὸν Λισβοναξίδου· οὗ τὰς ἀδικίας ἐκμαθὼν, σπουδὴν ἐποιήσατο, ἵνα μοι δώσουσι πόλεμον. *Potamonem Lesbonactis F si quis injuria afficere fuerit ausus, videat an mihi bellum facere possit.* Verum est, inscriptionem in prima syllaba τὸ Ὁ μακρὸν non agnoscere, quod tamen plurimis exemplis excusari potest: Persius Sat. I. habet *Trosulus* pro To

Ε'ΙΖΗΛΟ'Σ, Φρύγιον Σικελίας. τὸ Ἐ
ἐθνικὸν, Εἰζηλίν©.

Ε'ΙΛΕ'ΣΙΟΝ· Ο'μηρ©,
--- [12] Καὶ Εἰλέσιον, ᾗ Ε'ρύθρας.
τὸ ἐθνικὸν, Εἰλεσιεύς.

Ε'ΙΛΕΙΘΥΙ'ΑΣ, πόλις Αἰγυπτιακή. Β
τὸ ἐθνικὸν, Εἰλειθυιοπολίτης.

Ε'ΙΝΑΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξε-
νίων φησί. τὸ ἐθνικὸν, Εἰνάτι©. τινὲς δὲ
ὄρ©, ᾗ πλῆθυν, [20] ἐν ᾧ πεπαῦσθαι τὴν Εἰ-
λείθυιαν Εἰναλίνλν.

Ε'ΙΡΕΣΙ'ΔΑΙ, δῆμ©· τῆς Α'καμαν-
τὶδ©· φυλῆς. ὁ δημότης, Εἰρεσίδης. τὰ
τοπικὰ, ἐξ Εἰρεσιδῶν. καὶ τὰ λοιπὰ ὅτω.

Ε'ΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, [10] ἡ Α'καδήμεια, C
ὅπὸ Α'καδήμ. καὶ Α'θήνησι τόπος ὁ Κεραμι-
κός, ὅπερ δὲ, Δι᾽ ὃ ἐχεδόθη. οἱ δ᾽ ὅτι
Ε'χεμ©. ὁ Α'ρκὰς συγκαθῦσαι τῆς Διοσ-
κούρου, [11] στοιχεῖον ἔχοντι τὸν Α'θηνᾶν. [11] ἐξ
οὗ Ε'χεμήδειον φασιν. ὁ δημότης, Α'καδη-
μεικὸς, [12] ὀρθῶς δ᾽ ἂν πλουτίσῃ ε εἰς η. D

Ε'ΚΑ'ΛΗ, δῆμ©· τῆς Λεοντὶδ©· φυ-
λῆς. ὁ δημότης, Ε'κάλι©. [13] τὰ τοπικὰ
Ε'κάλησθεν, Ε'καλῆσι, Ε'καλῆσιν. καὶ Ε'κα-
λεῖ©· Ζεύς.

Ε'ΚΑΤΗ'ΣΙΑ [14], ὅτων ἡ Ι'δρίας πόλις F
σκαλῆν Καρίας. ναὸν γὰρ τοῦ ξανθεὶς οἱ Κά-
ρες, [15] τὴν Δίον Λαγινίτην σκαλέσαν, ὅπὸ δ᾽
Φυγίν©. ζῷα σκεῖ, [16] καὶ τὰ Ε'τήσια π-
λῆσης, ὠνομάσαν. ὁ πολίτης, Ε'κατήσιος.

Ε'ΚΑΤΟ'ΝΝΗΣΟΙ, [17] ὅτων οἱ ἐν τῷ G

EIZELUS, Siciliæ munimentum. Gentile, Eizelinus.

EILESIUM. Homerus:
---- *Et Eilesium & Erythras.*
Gentile, Eilesiensis.

EILITHYIAS, oppidum Ægyptiacum. Gentile, Eilithyiopolita.

EINATUS, urbs Cretæ, ut Xenio perhibet. Gentile, Einatius. Quidam tradunt montem & fluvium esse, ibidemque coli Lucinam Einatiam.

EIRESIDÆ, populus Acamantidis tribus, cujus populares Eiresides. Localia, ex Eiresidis; & sic quoque reliqua formantur.

ECADEMIA, sive Academia, ab Academo nomen habet. Et Athenis locus est qui Ceramicus dicitur. Herois nomen per E scribitur. Alii referunt, Echemum Arcadem, qui cum Dioscuris militavit, regionem Atticam subjecisse, à quo Echemedium deducunt. Populares, Academaïcus, E psilon finali in η mutato.

HECALE, populus Leontidis tribus. Popularis, Hecalius. Localia sunt ex Hecale, ad Hecalem, in Hecale. Et inde Hecalius Jupiter.

HECATESIA, hoc nomine urbs Idrias in Caria appellabatur. Cares enim ædificato templo, Deam Laginitem vocarunt, & ab animali quod inde aufugiebat, Ecatesia celebrantes, illud denominarunt. Civis, Hecatesius.

HECATONNESI, hoc nomine viginti

[12] Καὶ Εἰλέσιον.] Est locus Homeri ex Catalogo navium. Ad quem videsis Eustathium, si rem tanti feceris.

[20] Ἐν᾽ ᾧ πεπαῦσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰναίνλν.] Præter τὸ φασὶ, vel simile quid, quod hic excidit, etiam in Ε'καλῆνλν ultimum N est rejiciendum, & legendum Εἰλείθυιαν Εἰναλίνλν. Optime in hanc rem scribit Etymologici Magni Auctor: Εἰναλίνλν, ἐπίθετον τῆ Εἰλειθυίᾳ. Καλλίμαχος δὲ, Εἰναλίνλν ἰμερ-
λήσσιν ἐν αὐλίοισιν ἰδῦσαν. σημαίνει οὖν Κρῆτας, ὅτι πεπαῦσθαι τὴν Εἰλείθυιαν. Εἰναῖ©· ὁ τ-
πος Κρήτης.

[15] Ἐκβάλλουσι.] Antiquis temporibus hanc vocem audiores per E scripsisse, notius est quam quod multis docere deceat. Diogenes Laert. lib. III de Platone: Περιστερᾶς ἐκβαλούσης τὸ ἐκ Φαιδήμλιο σκαλεῖον. Et apud Horatium Epistol. lib. II. Epist. II in plurimis codicibus legitur:

Atque meæ silvas Academi quærere verum.

Vide quoque Porphyrium ad Ἐκβάλλειν, & Etymologici loco hic referendum foret Ἐκβάλμιον. Meursius censet reciprocandum esse, Ἐκβάλμιον.

[17] Τοῦτο δ᾽ ἐν πλουτίσῃ ε εἰς η.] Hunc locum ex scriptorum ignorantia esse depravatum, tam certum est, quam hoc ipso meridie lucere. Codex Vossianus mihi exhibet τοῦτο δ᾽ ἐν πλουτίσῃ ε εἰς ῃν: Et ita quoque Salmasius in optimo Palatino invenit, & ad marginem sui Stephani scripsit, fortasse pro εἰς ῃν, εἰς δη legendum esse. Sed non præteres totum locum sic posse constitui. Τοῦτο δ᾽ ἐν εἰς η, eadem viro incomparabili animo fedet opinio: nam addit τὸ πλουτίσῃ ε εἰς η. Ego puto hæc verba esse loco mota, & non pertinere ad τὰ Α κεφαλαιώδεις, sed ad τὰ Ἐκβάλμενον, quod fit ab Ἐκβάλω, mutato χ in κ, & ultimum ε in η.

[20] Καὶ τὰ τοπικὰ, Ε'κβάλησιν.] Ita rescripsimus ex chartaceo Vossiano, & primis editionibus. Male habet Xylandrina: τὰ τοπικὰ, Ε'κβάλην.

[14] Οὕτως ἡ Ι'δρίας πόλις Καρίας.] Alio etiam nomine appellabatur Χρυσαορίς. Stephanus: Χρυσαορὶς, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον Ι'δρίας ὀνομασθεῖσα. Pessime eo in loco legitur Α'δρίας, uti postea ostendemus. Vide præterea in voce Ι'δρίας.

[15] Τὸν Δία Λαγινίτην σκαλέσαν.] Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod nostro Λαγινᾶν dicitur, ita enim scribit: Λαγινία, πολίχνιον Καρίας. Α'πολλόδωρος Καρικῶν ἐκκλησιάσεων. τὸ ἐθνικὸν, Λαγινιᾶτ©. ᾗ Λαγινίτης, ᾗ Λαγινῖτις. Templum in Laginis illustrissimum Hecatæ facrum describit Strabo libro XIV hisce verbis. Ἐστι δ᾽ οὐ τῇ χώρᾳ τῇ Σπραγιτικῇ ὄρος ἱερὸν, οὗ μὴ Λεύκιος, τὸ δ᾽ Ε'κάτης ὑποφαίνεσθαι, πανηγύρεις μεγάλας συνάγει κατ᾽ ἐνιαυτ©.

[16] Καὶ τὰ ἐτήσια πολῦντες.] Constanter sic legunt libri MSS & editi, facillime tamen hoc loco & sine magna mutatione rescribi posset, ᾗ τὰ Ε'κατήσια πολοῦντες. Hac enim appellatione veteribus Hecates sacrificia insignuntur. Vide Pollucem lib. IV. Præterea Strabo verbis proxime citatis de Hecatæ templo mentionem facit, cui non incommode Ε'κατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in nostro τὰ ἐτήσια mutaverim, cum etiam in aliis scriptoribus hæc phrasis reperiatur. Nazianzenus: τὰ ἐτήσια πανηγυρίζων anniversaria celebrans.

[17] Οὗτοι δὲ τὴν Αἰσῶπου ηπίαν κ᾽, ὡς Σκηψῖος.] Habuisse Stephanum in genuino suo opere intergrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet, ita enim Geographus de viginti hisce insulis lib. XIII: Κεῖ-

πλὼ Λέσβου νησία κ', ὡς Σληάων. [18] περὶ τ. A ginti circa Lesbum insulę nuncupantur, quę, Strabone teste, ab Hecato, i. e. Apolline nomen habent. Diversimode enim ibi colitur, nempe Smintheus, Cillæus, Gryneus. Incolæ, Hecatonnesii.

Ε'ΚΑΤΟ'ΜΠΥΛΟΣ, πόλις Παρθίας, ἀναπλικωτέρα Περσίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ε'καμπύλιος. B

HECATOMPYLOS, urbs Parthiæ, versus orientem Persidis sita. Gentile, Hecatompylius.

Ε'ΚΒΑ'ΤΑΝΑ, [19] ἡ μεγάλη μερὶς τῆς Μηδίας. ἔστι δὲ Συρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ε'κβατανίτης, [40] ὡς Ταβιλιώς.

ECBATANA, magna pars Mediæ. Est item Syriæ civitas. Gentile, Ecbatanenus, uti Tabenus.

Ε'ΛΑΙ'Α, [41] πόλις τῆς Α'σίας Αἰολικὴ, C Περγαμηνῶν Θάνειον, ἡ Κιδαινὶς ὠνομάζετο, Μενεσθέως κλίσμα. [41] ἔστι δὲ ἑτέρα Ἰταλίας, ἀφ' ἧς φιλεῖ Ε'λέα, [42] ἐξ ἧς Ε'λεάτης. τῆς δὲ πατρὸς, Ε'λαῖτης. ἔστι δὲ πόλις [44] Φοινίκης Ε'λαία, μεταξὺ Τύρου δὲ Σιδῶνος, ὡς Φίλων. D καὶ Ε'λαία Βιθυνίας Θάνειον, πλησίον Μυσίας. ἔστι δὲ λιμὴν Αἰθιοπίας, καὶ νῆσοι τρεῖς.

ELÆA, urbs Asiæ in Æolia, Pergamenorum navale, olim Cidænis appellabatur, à Menestheo condita. Est quoque alia Italia Elea, quæ per E scribitur; unde Eleatæ deducitur: à priore vero Elæitæ. Est præterea Phœniciæ Elæa, inter Tyrum & Sidonem, uti Philo auctor est. Item Elæa Bithyniæ navale exstat, prope Mysiam. Est denique Æthiopiæ portus, & aliæ tres hoc nomine insulæ.

Ε'ΛΑΙΕΥ'Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωνλίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δ' Ε'λαιεῦς· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ε'λαιέτης. τὰ E τοπικὰ, Ε'λαιευντόθεν, καὶ Ε'λαιευντόσε, καὶ Ε'λαιεῦσι. λέγεται δὲ ἐξ Ε'λαιέως.

ELÆUS, populus Hippothoontidis tribus, teste Dionysio. Sed Diodorus Elæûs nomen facit. Hinc popularis, Elæusius. Localia sunt ex Elæunte, ad Elæuntem, in Elæunte. Dicitur quoque ex Elæeo.

Ε'ΛΑΙ'ΟΤ πῖχος, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Ε'λαιοτἀχίτης.

ELÆI MURUS, urbs Lyciæ. Gentile, Elæotichita.

Ε'ΛΑΙΟΥ'Σ, [45] πόλις ἐν Ε'λλησπόντῳ· F τὸ ἐθνικὸν, Ε'λαιήσιος· καὶ τὸ ἡλικὸν, Ε'λαιήσια. ἔστι δὲ Ἄργους Ε'λαιεῦς.

ELÆUS, urbs in Hellesponto. Gentile, Elæusius, & genere fœminino Elæusia. Est quoque Elæûs in Argia.

Ε'ΛΑΙΟΥ'ΣΣΑ, [46] νῆσος Κιλικίας μετὰ

ELÆUSSA, insula Ciliciæ post continen-

δὲ τὸ πορθμὸν τῆ μιᾷδι τῆ Α'σίας δὲ τῆ Λιστῷ, ποιεῖ ἐκεῖ πόρον εὖρος. ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, πεπλεγκόσι. καλεῖται δὲ Ε'κβάσιος. σαφήνεια, ὡς Πελοπόννησος, ἀφ' ἑὸν τῆ Ν γεγάμηκε πολιτικῶς· ἐν τῆς πατρὸς, ὡς Μυσίνησος, καὶ Περαίνησος λέγεται, καὶ Α'λίνησος. ὡς τι Ε'κβάσιος εἰσὶ, οἷον Α'πολλώνιοι. Ε'κβάσιος· ἀφ' ὁ Α'πόλλων. παρὰ πόσον ἀφ' ἑὸν παροικίαν ταύτην ὁ Α'πόλλων ὠνόμασε] μάλιστα Τενέδιος, Σμινθεύς, ὁ Κιλικῶν καλλίμαχος, ἢ Γρυνεύς, ἢ ποιᾷ ἄλλῳ ἐπαινέσαι ἔχων. Ad quem locum vide doctissimum Casaubonum, ex Diodoro & Herodoto locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere à voce ἐκβάσις, sed illorum opinioni adversatur Eustathius ad Iliad. A. pag. 49. Postquam dixerat τὸ ἐκβάσις sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit: Οὐμὲν τοίνυν ὅτι αἱ Ἐκβάσιαι. σκέπτεις γὰρ ὡς Ἐκβάτα, κύριν Α'πόλλωνος τίνος, ἢ τοιοῦτόν τι λέγων.

[38] Περὶ τ. Ε'κβάσ.] Salmasius in margine sui libri emendat: περὶ τὸ Ἐκβάσ.

[39] Ε'κβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς &c.] Olim Α'κισσᾶνα dicta fuit ab Acesseo quodam, teste Scholiasta Æschyli in Persis. Vide quæ de nominis etymologia diximus ad vocem Α'γβάτανα.

[40] Ὡς Ταβιλιώς.] Vitiatum est hoc gentile à transcriptoribus: redundat enim jota. Lege Ταβηνός: sive pro gente Carmaniæ habeas, sive ab urbe Perææ deduxeris, res eodem redibit. Vide nostrum in Ταβαὶ & Ταβηνοί.

[41] Ε'λαία, πόλις τῆς Α'σίας.] Situm & conditores hujus urbis optime describit Strabo lib. XIII. hisce verbis: Εἶθ' ὑδὶ μικρὸν ἐστὶ Ε'λαία, λιμένα ἔχουσα δὲ τοιοῦτον μὲν τὸ Α'τραμυττηνὸν βασιλίων, Μενεσθέως κλίσμα, καὶ τὸ σὺν αὐτῇ Α'θηναίων τὸ συγχωρήσαντων ἐπὶ Ἴλιον. Vide quoque Melam lib. I, cap. XVIII.

[42] Ἐπὶ δὲ ἑτέρα Ἰταλίας.] De ea sic scribit noster in sequentibus. Ε'λέα, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. σαφήνεια δὲ Βύβλ. ἀνομάσθη δὲ Ε'λέα ἀπὸ τῆ παρθένου, ποθοῦσά, ἢ νιῶ Βελεα. De hoc oppido & ejus appellationibus, suo loco plura trademus.

[43] Ἐξ ἧς Ε'λεάτης.] Mirum est Epitomatorem de gentili suo loco, scilicet in vocabulo Ε'λέα, nihil dixisse. ELEATES apud Goltzium reperitur in Rom. Triumphis. Cicero quoque eo utitur lib. III Tuscul. Quæst: *Obsequuntur species honesta animo: Zeno proponatur Eleates: qui perpessus est omnia potius, quam conscios delendæ tyrannidis indicaret.* Vide quoque Diogenem Laertium lib. III in Platone.

[44] Φοινίκης Ε'λαία.] Existimo hanc eandem esse civitatem, quam Dionysius de situ orbis Elaïdem appellavit, eam quoque Tyro & Sidoni vicinam statuens:

Οἵτ' Τάπλω, καὶ Γάζῃσι, Ε'λαίδα τ' ἐσκαίρουσι,
Καὶ Τύρῳ ἀγκοίλῳ, Βηρυτῆ τ' ἠϊόνι ἰψανλῳ,
Βύβλου τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀμύμονα πᾶσαν.

Priscianus & Avienus Dionysii interpretes etiam Elaïdem hanc urbem nuncupant.

[45] Πόλις ἐν Ε'λλησπόντῳ.] De hac urbe ita scribit Etymologici Magni Auctor: Ε'λαιοῦς, πόλις ἐν Ε'λλησπόντῳ. Ε'λαιήσιος, ὡς Τραπεζοῦς Τραπεζήσιος. Hujus quoque meminit Marcianus Heracleota.

Εἶτ' Αἰολίων Ἀλωπεκήνης πόλις,
Ἐξῆς Ε'λαιοῦς Α'χιλλεῖ λιπαίνει
Ε'χθος.

Ita hæc verba esse legenda in præcedentibus alibi indicavimus Mela lib. II cap. II: *Est Cynossema, tumulus Hecubæ, sive ex figura canis, in quam conversa traditur, sive ex forma in quam decederat, humili nomine accepto. Est Madytos, est Eleus, quæ finit Hellespontum.* Ad quem locum vide Cl. Vossium, exillimantem Ε'λεῦς verum hujus oppidi nomen esse, non autem Ε'λαιοῦς ut noster & Marc. Heracleota exhibent.

[46] Ε'λαιοῦσσα, νῆσος Κιλικίας.] Strabo lib. XIV in antepenul-

μὴ τῆ Ἠπείρου, ἡ νῦν Σελεῦκος, [47] πρὸς τῷ Κωρύκῳ. ἐστὶ δὲ [48] ἄλλως νῆσος ἐπιφανὴς. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσιος.

ΕΛΑΤΕΙΑ, πόλις [49] μεγίστη Φωκίδος, [50] ἀπὸ Ἐλάτου. ἔστι δὲ Θεσσαλίας. [51] τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεὺς. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ὡς καὶ [52] Ἐλαταῖς φασι, λέξ. ῥ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατηΐδης.

ELATEA, urbs Phocidis maxima, ab Elato nomen habens. Est & Thessaliæ oppidum. Gentile, Elatensis. Et quoque Thesprotiæ, quam Elatriam vocant per R. Gentile, Elatriensis.

ΕΛΑΥΙΑ, φρούριον Σικελίας· φίλιος. τὸ ἐθνικὸν, [53] Ἐλαυιάτης, ὡς Ἰαμνιάτης ἢ Ἰαμνίτης.

ELAUIA, munimentum Siciliæ, cujus meminit Philistus libro II. Gentile, Elauiates, ut Jamniates & Jamnites.

ΕΛΑΦΟΝΗΣΟΣ [54], μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαφονήσιος.

ELAPHONESUS, una ex Sporadum insulis, urbem habens ejusdem nominis. Gentile, Elaphonesius.

ΕΛΒΕΣΤΙΟΙ [55], ἔθνος Λιβύης· φίλιος. ἡ. ὡς ἢ τὰς Λίβυας [56] ἐκ] * Eustus libro VIII. Circa autem Libyas extra Europam Elbestii, & Mastiani.

ELBESTII, gens Libyæ, de qua Philippos Ἐλβέϊσοι, ἢ Μασιλιοί.

ΕΛΒΟΝΘΙΣ, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλβονθίτης, ὡς φλέγων.

ELBONTHIS, urbs inter Ægyptum & Cyrenen. Gentile, Elbonthites, auctore Phlegonte.

ΕΛΒΩ [57], νῆσος· Ἡρόδοτος δὲ Λιπάρα. τὸ ἐθνικὸν

ELBO, insula, de qua Herodotus libro II. Gen-

penultima vocalem, non vero diphthongum agnoscit, hinc, sunt ejus verba, ex quibus etiam situs non obscure innotescit: Εἰς τὸ Ἐλαιούσιον μεῖζον Κόρκυρα, ἀσκεκμένη τῇ ἠπείρῳ, ὃ δὲ σωμάτων Ἀ ἐχόλαβε, ἐ κρατιδιάστερ βαθέλαι.

[47] Πρὸς τῷ Κωρύκῳ.] Ita legendum esse liquet ex Strabone proxime allegato. Libri MSS constanter exhibent, ὡς τῷ Κυρίνῳ. Xylandriana, ὡς τῷ Κωρύκῳ.

[48] Ἄλλως νῆσος ἐπιφ.] Hodie in geographorum libris hunc numerum non invenies. Apud Strabonem lib. XIV Elæusa occurrit, stadiis CXX a Rhodo distans: Περίπλους δὲ Ἐλαιοῦσα ἐστὶ, διέχουσα σ Ῥόδου σταδίους ἑκατὸν ἑβδομήκοντα. Verum in nostro antepenultima cum diphthongo scribitur.

[49] Μεγίστη Φωκίδ.] Etiam Strabo hanc maximam Phocidis urbem cenſet lib. IX: Ἐλάτεια δὲ, ἣν πατῶν μεγίστη τῶν ἐπὶ τοῦ Κηφισσοῦ πόλεων, καὶ ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς, ἃ τὴν Ἠραίαν παῤῥέχει τοῖς ἐκ Φωκίδος ἐς τὴν Βοιωτίαν. Idem de hac urbe teſtatur libro eodem: Καὶ Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη τῶν τῆ Φωκικῶν, διὰ ὄρους ἐστὶ κατ' αὐτὴν, ποντίῳ μὲν ἐοικὸς τὸ ἐλάτινος οὐκέτι ἐπικειμένοις ἐς ὄρη· ἐκ δὲ τῆς Θετταλίας εἰσὶ φέροντα. Verum Pauſaniæ hanc poſt Delphos maximam Phocidis urbem poſuiſſe exiſtimat, ita enim ille in Phocicis: Ἐλάτεια δὲ ἐς τὸ Φωκικὸν ἐστὶ μεγίστη πόλεων ἐν τῷ ἄνω μετέπειτα τῆς Δελφῶν. Quod ad litum attinet, ex collatis Geographi locis apparebit, eam ſitam fuiſſe in montium anguſtiis & quaſi in trivio; imo ſi quis ea ponatur, habere acitum, non duntaxat in Phocidem & Bœotiam, ſed quoque in Theſſaliam Plura de ejus ſitu extant apud Strabonem & Pauſaniam, locis jam citatis.

[50] Ἀπὸ Ἐλάτου.] Sic etiam de Elato teſtatur Pauſanias in Arcadicis, unde hæc transcribere lubet: Ἐλατὸν δὲ ἐν τῷ ὄρει τῷ Κυναιθίῳ, ἔστι τοῦτο ὕσατι αἰνύμενον· ἔχουσι δὲ οἱ Φιγαλεῖς ἐμοῦσιν ὑπὲρ Φλογάνου πεδίλῳ πεποιημένον ἐς Ἐλάτου· ἐς τὸν δὲ

τὸ ἐθνικὸν, Ἐλβῶος, ὡς Σαρδῶος. A

Gentile, Elbous uti Sardous.

Ἔ ΛΓΟΣ [58], πόλισμα Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. [59] τὸ ἐθνικὸν, Ἐλγῖος, καὶ Ἐλγαῖος, ὡς Σιγαῖος.

ELGOS, oppidulum Lyciæ, de quo Xanthus in Lyciacis. Gentile, Elgius, & Elgæus, uti Sigæus.

Ἔ ΛΕ Α [60], πόλις Ἰταλίας, ὡς ἔφημεν. [61] ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα, B ὑπὸ τοῦ παρεῤῥεῖν αὐτὴν ποταμόν, [62] ἡ νῦν Βελέα.

ELEA, urbs Italiæ, uti dictum est. Appellabatur vero Vyle. Elea vocata est a præfluente fluvio, quæ nunc Velea.

Ἔ ΛΕΓΕΙΑ [63], χωρίον πέραν Εὐφράτου. [64] Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ἑ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεγεύς, ὡς Σελευκεύς.

ELEGIA, oppidulum trans Euphratem, de quo Arrianus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Elegensis, uti Seleucensis.

Ἔ ΛΕ ΝΕΙΟΣ, τόπος [65] πρὸς τῷ Κανώβῳ. Ἑκαταῖος Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενεύς. C

ELENIUS, locus circa Canobum, de quo Hecatæus in Libyæ Periegesi. Gentile, Elenensis.

Ἔ ΛΕ ΝΗ [66], νῆσος ἡ Ἀττικῆς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [67] ἐκεῖ φασὶ γενέσθαι τὴν Ἑλένην, μὴ ἅλωσιν Ἰλίου. ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὶς, [68] διὰ τὸ μῆκος. ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ἧ Ἑλένη ἐλούσατο. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενεύς, ὡς Κασμενεύς, ἢ [69] Ἐλενίτης, ἢ Ἐλενεύς. D

HELENE, Atticæ insula, de qua Hecatæus in Europa. Perhibent ibi Helenam appulisse post captam Trojam. Vocabatur vero Macris propter longitudinem. Est quoque fons Helena in Chio, ubi Helena se lavabat. Gentile, Helenæus, uti Casmenæus, sive Helenites, sive Helenæus.

Ἔ ΛΕΥΘΕ ΡΑ Κιλικία, μέρη αὐτῆς ἐν Ἀφροδισιάσι πόλις. οἱ οἰκήτορες, [70] Ἐλευθεροκίλικες· νῦν δὲ Ἐλευθερεῖται. E

ELEUTHERA Cilicia, partes ejus diversis in locis sic appellantur. Incolæ, Eleutherocilices, nunc vero Eleutheritæ.

Ἔ ΛΕΤ-

ELEU-

rodotus, quem adducit, hæc sunt ejus verba: *Τούτων τῶν νῦν ἐόντων ἐθνέων ἰδιωτάτη Ἀμυρταίου ἐξεφάνη· ἀπὰ ἕτερα ἐπὶ τούτου ἢ ἐπιστήμη ἐγένετο εὑρεθῆναι· οὐδὲ πω οὐδεπώ οἱ αὐτόθεν βασιλέες Ἀμυρταίου· νῆσον δὲ τοῦτον τὴν νῦν Ἐλέην· μεγάθεϊ ἐπ' ποσὸν ἔλασσω Σαμίης.* Hinc igitur magnitudinem, non vero situm insulæ addiscimus, quanquam conjici potest, vel Ægypto, vel Æthiopiæ adjacuisse.

58 Ἔ ΛΓΟΣ, πόλισμα Λυκίας.] Editiones Xylandrianam præcedentes, & codex Vossianus pro *Λυκίας* habent *Λυδίας*, quod non sine causa mutavit Xylander, quem sequimur, quia hæc sectione Xanthi Lyciaca adducuntur.

59 Τὸ ἐθνικὸν Ἐλγῖος καὶ Ἐλγαῖος.] Aliud gentile ab hoc oppido deductum occurrit apud Polybium in Excerp. Legat. cap. CVI: quod in casu recto habet *Ἐλγιδίς*. *Σωσίανον δὲ τὸν Πομπώνιον, ὃν μόνον αὐτῶν εὑρηκῶς κεχρῆσθαι τοῖς λεχθεῖσιν, τοῖς περὶ τὸν Εὐφράτην καὶ τὸν Ἀττικὸν, φησὶ καὶ τοὺς Γαλάτας παροικήσαι καὶ τοὺς Ἐλγεῖς.* In MS exemplari Ursinus reperiebat *Σαλγεῖς*, quod merito non probat, nam juxta nostrum *Σίλγη* Pisidiæ oppidum est. Et quanquam ab Ἔλγος nostrum non deduxerit gentile Ἐλγεῖς, certum est tamen a Lyciæ urbibus gentilia in *ως* fæpissime derivari.

60 Ἔ ΛΕα πόλις Ἰταλίας.] Variis nominibus hæc urbs, teste Cluverio, fuit insignita; appellabatur enim *Velia*, *Helia*, *Hela*, *Hyela*, & *Thyella*. Plinius lib. III cap. V: *Sinus Paëtanus; oppidum Helia, quæ nunc Velia.* Situm petat lector ex Cluverio jam nominato. Unde nomen acceperit ostendit Servius ad lib. VII Æneid. *Velia*, inquit, *dicta est a paludibus, quibus cingitur; quas Graci Ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia. Sed accepit digammon, V scilicet consonans; & facta Velia: ut Henetus, Venetus.*

61 Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη.] Vitiatam hanc vocem censet Cluverius, & maculam illam contraxisse ex Strabonis & Herodoti Γύης, a quibus urbs sic fuit insignita. Herodotus lib. I: *Ἐκπίπτουσι πλέοντες γῆς τῆς Οἰνωτρίης τοιούτῳ, ἵνα περ τοῦ Τύλη.* Et Strabo lib. VI: *Ἡ δὲ ἐπὶ θάλατταν Φωκαιτῶν Γύαλον, ἢ δὲ Ἔλαιαν καὶ κρήνας τινὲς, ἢ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσι.*

62 Ἡ νῦν Βελία.] In hac voce remanserunt vestigia nominis Veliæ: nam *βέτα* hoc loco tanquam ν pronuntiandum est.

63 Ἐλέγεια, χωρίον πέραν Εὐφ.] Plinius lib. V. cap. XXXIV: *Apud Elegiam occurrit ei* (loquitur de Euphrate) *Taurus mons, nec resistit, quanquam XII M. Pass. latitudine pravalens.* Vide quoque Solinum cap. XXXVII, & ad illum locum Salmasium.

64 Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν ἑ.] In libris editis & manu exaratis legebatur *ἐν Παρθικῶν γ'*, quod manifestissimum erat vitium, nam tot libros de rebus Parthicis non consignaverat Arrianus: quare bene reſcripsit Salmasius *ἐν Παρθ. ἑ.* Ultimus erat septimus decimus, quem citat noster in *Ἀσίᾳ*, observante Vossio de Hist. Græcis.

65 Πρὸς τῷ Κανώβῳ.] Vossianus cod. *Πρὸς τῷ Κανώβῳ* Eustathius in notis ad Dionysium de situ orbis insulam esse censet, eamque appellari *Ἐλένιον· ἴσθι δὲ σὺ ὅτι τὸ Ἐλένιον τῇ Ἑλένῃ παράκειται.* Ibi enim Menelaus, Helenam in Ægyptum ducens, deflevit Canobum navis rectorem, qui hæmorrhoidibus perierat. Etymologici Mag. Auctor: *Ἐλένιον, Βοιωτίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενος, εὑρηκὼς ὅτι ὁ ἐν Κανώβῳ τοῦ κυβερνήτου Μενέλαω ἐτάφη, ὑπὸ αἱμορροΐδων ἀποθανόντος.*

66 Ἔ ΛΕνη, νῆσος ἡ Ἀττικῆς.] Insula hæc paullulum supra Sunium promontorium erat situm, aspera, deserta, & in longum porrecta spatio circiter LX stadiorum, ut scribit Strabo lib. IX.

67 Ἐκεῖ φασὶ γενέσθαι.] Hæc desumpsit Stephanus ex Pausaniæ Atticis, ubi insulas Atticæ adjacentes describit: *Ἀπὸ δὲ Ἀκτῆς Σουνίου, τοῦ Ἀττικοῦ ἀκρωτηρίου πλέοντι ἐς τοῦτο νησίδες λέγονται Ἑλένιαι μὲν τοῦ Ἀλκμήνου τοῦ Ἰλέως, καὶ Δῆλος τῶν ἀνεμῶν ἐστιν Ἐλαία τῇ πόρρω.*

68 Διὰ τὸ μῆκος.] Sic etiam Eubœa, quia in longum est extensa, Macris appellatur: Helenæ longitudinem statuit Geographus LX stadiorum, loco jam citato, & ex illo Eustathius ad Hom. Iliad. Γ. Hinc est, quod etiam nunc hodie *Macronisso*, id est, *longa insula* vocitetur, testibus Dominico Nigro & Sophiano.

69 Ἐλενίτης.] Probat hoc gentile nummus apud Goltzium cum inscriptione ΕΛΕΝΙΤΗΣ.

70 Ἐλευθεροκίλικες.] Horum mentio est apud Ciceronem in Epist. ad Atticum: *Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem unquam paruerunt.*

Ε'ΛΕΥΘΕΡΑΙ, [71] πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἐλευθῆρ(ος) ἢ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ Κρήτης, ἀπὸ Ἐλευθῆρ(ος) ἑνὸς τῶν Κυρήτων. [72] ἢ πὸς δὲ Σαώρος σκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης. ἔστι δὲ ἄλλη πρὸ τῶ Ἱ'ρῳ πλησίον ἐν Πόντῳ, [73] ἀφ' ἣς τὸ Φυσόνγας λίμνην τὰς περὶ Ἴασονα, ὀκεῖ δὲ φόβου ἐλευθερωθῆναι. ἔστι καὶ πόλις Λυκίας, ἀπὸ τιν(ος) νύμφης. ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς, ἢ Ἐλευθεραῖ(ος). [74] ὡς Ἡ'ρακλ(ῆς).

A ELEUTHERÆ, urbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio. Est quoque Cretæ, quæ ab Eleuthere uno ex Curetibus nomen habet. Hæc quoque Saorus vocabatur a Saora nympha. Est item alia ad Istrum fluvium in Ponto, sic dicta ex eo, quod Jason Æetam fugiens ibidem timore liberatus sit. Est quoque oppidum Lyciæ, sic dictum a nympha quadam. Oppidanus, Eleutherensis, sive Eleutheræus, uti Heræus.

Ε'ΛΕΥΘΕ'ΡΙΟΝ, πολίχνιον Μυσίας. οἱ οἰκήτ(ωρ) Ἐλευθερεῖς, ὡς Περγάσιον Περγασῆς.

B C ELEUTHERIUM, oppidulum Mysiæ. Incolæ, Eleutherienses, uti a Prusium Prusienses.

Ε'ΛΕΥΘΕΡΙ'Σ, [71] πόλις Βοιωτίας Ω'ρωπῷ πλησίον, κόπτ(ει) δὲ Ἐγκλέϊ. Θεόπομπ(ος) μν'. καὶ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίτης.

ELEUTHERIS, urbs Bœotiæ Oropi vicina, Cothi & Ælii opus, auctore Theopompo libro XLIII. Gentile, Eleutherites.

Ε'ΛΕΥΘΕΡΙ'ΣΚΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικῷ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλευθεριστικ(ὸς), ὡς Τριποδίσκιος.

D ELEUTHERISCUS, urbs Macedoniæ, teste Theagene in Macedonicis. Gentile, Eleutheriscius, uti Tripodiscius.

Ε'ΛΕΥΘΕ'ΡΝΑ, [76] πόλις Κρήτης, ἀφ' ἑνὸς τῶν Κυρήτων. οἱ πολῖται [77] Ἐλευθερναῖοι, καὶ Ἐλευθερνῆς.

E ELEUTHERNA, oppidum Cretæ, sic vocatum ab uno ex Curetibus. Oppidani Eleuthernæi, & Eleuthernensis.

Ε'ΛΕΥΣΙ'Σ, δῆμ(ος) τῆ(ς) Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐλευσίνιος. τὰ τοπικὰ, Ἐλευσινόθεν, Ἐλευσίναδε, καὶ Ἐλευσίνιον. λέγεται καὶ Ἐλευσινιακὸς, καὶ Ἐλευσινιάς. ἔστι δὲ Δήμητρ(ος) καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν.

F ELEUSIS, populus Hippothoôntidis tribus. Popularis, Eleusinius. Localia, ex Eleusi, ad Eleusin, in Eleusi. Dicitur quoque Eleusiniacus, & Eleusinias. Est quoque Cereris & Coræ Eleusiniæ templum.

Ε'ΛΕΥΤΙΟΙ, ἔθν(ος) τῆς Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖ(ος) Εὐρώπῃ.

ELEUTII, gens Japygiæ, auctore Hecatæo in Europa.

Ε'ΛΕΦΑΝΤΙ'ΝΗ [78], πόλις Αἰγύπτ(ου). Παρθέ-

ELEPHANTINE, urbs Ægypti. Hanc

[71] Πόλις Βοιωτίας.] Tempore Pausaniæ hujus urbis vestigia videbantur non multum supra campos Citheronem versus, eratque terminus inter Atticam & Bœotiam, sed posita in Athenientium potestatem venit, & iis annumerari cœpit. Vide Pausaniam in Atticis. Sic quoque Strabo perhibet, olim veteres dubitasse, utrum Plataeenses, an vero Bœotiæ adscriberentur, sic enim ille lib. IX: Εἰσὶ δ' Ἐλεύθραι πολισία, ἃς ἐι μὲ τῶ Πλαταιῶν, οἱ δὲ τῶν Βοιωτίας φασίν.

[72] Ἡ καὶ Σάωρ(ος) ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης.] Ex mente Stephani totus locus hunc in modum est constituendus: ἔστι δὲ Λιμὴν ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἀώρας νύμφης. Hæc tamen obtinata mente vulgatam lectionem tueri conabitur, ei linem non movebo: certissimum enim est τὸν Σ nominibus propriis aliquando præfigi, cujus rei plurima apud alios scriptores occurrunt exempla. Urbs hæc Oaxo vicina fuit, ut conjicere licet ex nostro in illhac voce.

[73] Ἀφ' ἧς τὸ φυσόνγας.] Sequimur editiones Xylandriana præcedentes, in illa enim male excusum reperi Ἀφ' ἧς τὸ φυσόγγας. Hinc tamen conjici posset Xylandrum voluisse φοῦσαν, quia mox sequitur, ὀκεῖ δὲ φοῦσα ἐλευθερωθῆναι.

[74] Ὡς Ἡ'ρακλ(ῆς).] Censet Xylander *Heracleum* esse aliquem e scriptoribus vetustis, sed merito hæc vox Salmasio est suspecta: nam quemadmodum noster passim alios gentilia in similitudinem advocat, sic etiam hic fecit; verum quid commune habet Ἐλευθραῖ(ος), cum τῷ Ἡρακλ(εῖ) constituit: Ὁ πολίτης, Ἐλευθραῖ(ος), ἡ Ἐλευθραῖ(ος), ὡς Ἡρακλ(ῆς).

[75] Πόλις Βοιωτίας Ω'ρωπῷ.] Quemadmodum Xylander hanc sectionem edidit, eodem modo & nos eam edidimus; non quod vulgatam lectionem probemus; sed quia quo potissimum modo legi debeat & emendari, affirmare non possumus. Imprimis tota hæc sectio mihi videtur obscura, mendosa & hiulca; quare ejus emendationem ingenio & librorum MSS copia pollentibus commendandum censeo. Ne quis tamen dicat nos difficillima ficco pede transiisse, sententiam meam appingam, & totam sectionem sic constituam: Ἐλευθρεύς, πόλις Βοιωτίας, Ὠρωπῷ πλησίον, Κόπτ(ει) δὲ Αἴλιος ἐν τῷ. Existimanti hanc emendationem non procedere regeram, sintaxat esse conjecturam, manifestissimis argumentis non stabilitam: interim hoc pro certo affirmans, in Stephano pro Κόπτ(ει) δὲ Ἐγκλέϊ referibendum Κόπτ(ει) (quod etiam Vossian. cod. exhibet) δὲ Αἴλιος, quæ vocabula pessimo errore Ortelius pro urbium nominibus accepit. Heroes isti in historia fabulari satis sunt cogniti; de iis loquitur Strabo lib. X: Οἱ δὲ Αἴολοι δὲ Κόπτ(ου) πάντ(ων) φασὶν, ὃς ἐ τῶν Ἐλατίωνος κλοπὴν λέγεται. Idem eodem libro testatur, eos post bellum Trojanum vixisse: Μικρὸν πρὸ τ(ῶν) Τρωϊκῶν Αἰολεῖς δὲ Κόρης ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικομένης, ὁ δὲ τῶν Ἐφετῶν ἡγούμ(ενος), Κόπτ(ος) δὲ τῶν Χαλκιδέων.

[76] Πόλις Κρήτης.] Pritinum nomen fuit Σάπτα. Vide nostrum in illa voce. Plinius lib. IV cap. XII urbis nomen plurativo numero effert, & in Cretæ mediterraneis collocat; sic quoque Scylax: Μεσόγειοι δ' Ὀ'ρυμόθαι, Ἐλεύθερναι πόλις, Βορίαιοι.

[77] Ἐλευθερναῖοι.] Apud Goltzium & Spanhemium lustratur nummus cum inscriptione ΕΛΕΥΘΕΡΝΑΙΩΝ. Idem quoque gentile legitur apud Athenæum lib. XIV: Ἄλκων δὲ φησὶν ἐν τοῖς Ἐλευθερναίοις κιθαρίσαι τοὺς ἱρουλικοὺς νόμους Ἀμύντορ(α) τὸν Ἐλευθερναῖον.

[78] Ἐλεφαντίνη, πόλις Αἰγύπτ(ου).] Instaurationem hujus loci, in libris vulgatis pessime confusi & mutili, res literaria Incomparabili Isaaco Vossio debet. Elephantinæ oppo-

Παρθένιος ὁ [79] Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησιν. τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν πρώτης Ἐλεφαντῖνος, τῆς δὲ Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης. A

Hanc Parthenius Elephantida appellat. Gentile, prioris Elephantinus, sed ab Elephantida fit Elephantites.

Ἐλίβυργα, πόλις Ταρτησσοῦ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιβύργιος.

ELIBURGA, urbs Tartessi, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Eliburgius.

Ἑλίκη, [80] πόλις Πελοποννήσου. [81] Ὅμηρος, B

HELICE, urbs Peloponnesi, de qua Homerus.

Οἱ δὲ τὴν ἐκ Ἑλίκλου τῆς Αἰγιάλης

Qui vero Helicen & Ægas. ----

[82] ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Λυκάονος· ἡ Ἑλίκης, τῆς μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος ὁ Ποσειδῶνος θυγατρός. [83] ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος, C ἀπὸ κλίσεως Ἑλικῶνος· καὶ Ἑλικωνία, τὸ θηλυκόν. Ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν. ἔστω οὖν Ἑλικεύς, ἡ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνος· ἡ Ἑλικήσιος.

Nomen habet ab Helica Lycaonis filio, vel ab Helice Ionis uxore, Selinuntis Neptuni filii filia. Oppidanus, Heliconius a conditore Helicone; & Heliconii genere fœminino. Sed fortassis illud a montis nomine formatum est. Sit igitur Helicensis, sive Heliconites, quod fortassis ab Heliconio deducitur, sive Helicesii.

Ἐλίμεια, πόλις Μακεδονίας· D [84] Σοφοκλῆς ἐν Θόδμῳ· ἀπὸ Ἐλύμου τοῦ Ἥρωος, ἢ ἀπὸ Ἐλένης, ἢ ἀπὸ [85] Ἐλύμας τῆς Τυρρηνῶν βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιμιώτης. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ Ἐλίμειάν φησι, [86] Διὰ μακρᾶς τὸ μὴ συλλαβεῖν. τὸν δὲ ἔλιν, Διὰ βραχείας τὸ ι.

ELIMEA, urbs Macedoniæ apud Strabonem libro VII. Nomen habet ab Elymo Heroë, sive ab Heleno, sive ab Elyma Tyrrhenorum rege. Gentile, Elimeotes. Alexander vero in Europa dixit Elimeum, penultima syllaba ob diphthongum productâ, antepenultima vero per I breve.

Ἔλινοι, ἔθνος Θεσπρωτικὸν. Γίγνεται δὲ Θεσσαλικῶν· [87] καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. ἔστι καὶ Σικελίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλινῖνος. E

ELINI, gens Thesprotica, de qua Rhianus libro IV Thessalicorum. Et Elinia regio appellatur. Est quoque Siciliæ civitas. Gentile, Elininus.

[77] Ἐλαί-

---

posita erat Syene, interfluente Nilo, ubi trajectus semistadio conficiebatur. Aristides. Οὗτοι δὲ χώριόν τι πολὺ ἐντὸς Συήνης, ὃ δὴ τὸ Ἐλεφαντίνης ἡ Νεῖλος διαιρεῖ. Et paucis interjectis versibus, sequitur: Μεῖξόν τε Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης ὑδὸν ἴσον, ἀπὸ τοῦ ῥείθρου ξ πάσωσιν, ᾗ σφισιν ἐκ τῶν ὀχθῶν ἐκφέρεται ξ πόλιν τεκνοῖ. His addam verba Strabonis lib. XVII: Ἡ δὲ Συήνη, ᾗ Ἐλεφαντίνη, ἡ μὲν ἐπὶ τῷ ὁρίῳ τῆς Αἰθιοπίας ἐστὶ καὶ Αἰγύπτου πόλις, ἡ δὲ τῆς Νείλου σχεδὸν ἐν τοῖς Συήνης ὅροις οὐ πρωτεύει.

[77] Ἐλεφαντίδα.] Ita quoque eam appellavit Vitruvius lib. VIII: *Ab hisque paludibus se circumagens per flumina Asfalobam & Asfaboram, & alia plura, pervenit per montes ad Cataractam, ab eoque præcipitans per septentrionalem inter Elephantida & Syenen, Thebaicosque in Ægyptum campos, & ibi Nilus appellatur.* Vide præterea Pomp. Melam lib. I cap. IX.

[80] Πόλις Πελοποννήσου.] Sita erat in Achaja propria ad finum Corinthiacum, Buræ proxima: sed biennio ante Leuctricam pugnam aquis absorpta, teste Strabone lib. VIII: & Polybio lib. II: Ovid. lib. XV Metamorph.

Si quæras Helicen & Buram Achaidas urbes,
Invenies sub aqua. ----

[81] Ὅμηρος.] Versiculus ex Iliad. Θ transcriptus est.

[82] Ἀπὸ Ἑλίκης.] Sic exhibent libri Palatini; quam lectionem, auctoritate Archiepiscopi Theſſalonicensis adductus, in contextum recepi, ita enim ille ad Iliad. B. Ἑλίκη δ', ἀπὸ Ἑλίκης φασὶ κεκλῆσθαι τῆς Λυκάονος· ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος ᾗ γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς, ἧς Ποσειδῶν ἐρασθεὶς δή φασι αὐτὴν εἰς κύμβαν. De Helice Jonis uxore etiam legendus Pausanias in Achaicis circa initium.

[83] Ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος.] Quæ ratione παρὰ τὸν Ἑλικλον deduci possit Ἑλικεύς, non videtur Epitomator bene percepisse; hinc est, quod mox subjungat: Ἴσως δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν, adeo ut juxta analogiam melius ab Helicone monte, quam ab urbe Helica τὸν Ἑλικεύς deducatur. Sed omne dubium tollit Eustathius ad Homeri Iliad. Υ pag. 1214 his verbis: Παρήγμενται δὲ τὸ πᾶσαν Ἑλικώνιος ὕσης· ἐπὶ Αἰολέων ὁπωσδήποτε φασὶ πληθυντικῶς γλωσσικῶς παῦσαι τὸ πᾶς ἐλλείπειν· οἷον, ἔστιγε ἑτέρων, ἐπρόσθε, ἄκων, ἀλκόντων· ἐτύμων, ἐτυμώτερον· ἀείσων, ἀειμνήστου· καὶ δὲ δύρωνται, ἀνιηράλοι· ἔστω φασὶ ἐξ Αἰολέων Ἑλικῶν ὄνομα τόπου, Ἑλικώνιος· ἐπὶ δὲ φασὶν Ἑλικεύς, ὁ ἐξ Ἑλικῶνος ἢ Αἰολικῶς πρώτως. Igitur secundum Eustathium τὸ Ἑλικώνιος habet formam posſessivi, quod Æolum more a genitivo plurali deductum est. Verum deinde adfert, magisque approbare videtur, τὸ Ἑλικεύς, quod etiam apud scriptores antiquos latis est in usu. Strabo lib. VIII: Τὰς δὲ ὁπὸ τῆς Ἑλλάνικος ὀνομασθείσας Γρύνειον, Αἰγαῖ πλησίον τοῦ Κανήθου τοῦ Βοίτιος τῷ Ποσειδῶνι συνοικήσαντος. Theocritus usus est adverbio Ἑλίκηθι Idyll. XXV:

Εἰσὶ γὰ τοῖσδ' ὀλίγοι μὲν ἀμωμητοὶ ἔτι καὶ
Οὐκ Ἐλίκηθι λέοντες.

Quod positum est pro ὁ ἐξ Ἑλίκης, quanquam rarum sit hujusmodi adverbiis de loco addere præpositionem ἐξ, quæ profecto magis redundat, quam ut hic aliquem usum habere possit.

[84] Σοφοκλῆς ἐν Θόδμῳ.] Apud Geographum, ut bene observat Casaubonus, hodie male invenitur Λιμαία & Λιμαία pro Ἐλίμεια, cujus quoque Thucydides meminit. Livius hanc urbem lib. XLII *Elimæam* & Ptolemæus *Elymam* appellavit.

[85] Ἐλύμας τῆς Τυρρηνῶν βασιλέως.] Mallem substituere ἀπὸ Ἐλύμου, nam sic alii hunc Tyrrhenorum regem appellant, & ipse Stephanus in præcedentibus Αἰσων, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Αἰσωνος παιδὸς Ἐλύμου ξ βασιλέως Τυρρηνῶν, μεταβεβικότος εἰς Μακεδονίαν. De illo porro vide Dionys. Halicarnas. Strabonem aliosque.

[86] Διὰ μακρᾶς τὸ μὴ συλλαβεῖν.] Codex Vossianus, & editiones, quæ Xylandrianam præcesserunt, pessime exhibent: Διὰ μακρᾶς τὸν μέσον συλλαβεῖν.

[87] Καὶ Ἐλινία ἡ χώρα.] Sic rescribere placuit, suadentibus MSS Palatinis & Vossiano. In vulgatis erat, ᾗ Ἐλινία χώρα, quod non respondebat τῇ Ἔλινοι, quod est gentis nomen: pari ratione in sequentibus Ἐλινῖνος, gentile ab urbe Sicula, pro Ἐλινῖνος repositimus.

Ε'ΛΙΣΟΙΑ, νῆσος τ' περὶ Ὑπερβορέων, οὐκ Α ἐλάττων Σικελίας, ὑπὸ τὸν Καραμβικὸν πεδίον Καραμβύκα. οἱ νησιῶται, Καραμβύκαι, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. ὡς Ἑκαταῖος. ὁ Ἀβδηρίτης.

ELIXOEA, insula Hyberboreorum, non minor Sicilia sub fluvio Carambyca. Insulani, Carambycæ appellantur a flumine, ut Hecatæus Abderita auctor est.

Ε'ΛΙΣΥΚΟΙ, ἔθνος Λιγύων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ELISYCI, gens Ligutum, auctore Hecatæo in Europa. B

Ε'ΛΛΑ, χωρίον Ἀσίας, Ἀτάλου βασιλέως ἐμπόριον· Πολύβιος ιε'. τὸ ἐθνικὸν, Ε'λλαῖος.

HELLA, locus Asiæ, Atrali regis emporium, teste Polybio libro sexto decimo. Gentile, Hellæus.

Ε'ΛΛΑΣ, πόλις Θετταλίας.

Πολλαὶ Ἀχαΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδαπ, ὁ φίλιππ.

HELLAS, urbs Theſſaliæ.

Multæ ſunt Achivæ per Hellada Phthiamque.

ὁπόθεν ἦσαν Ἕλλην, ἢ ἀπὸ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ ἀπὸ Ἰάπετου καὶ Χρυσίππης τῆς Ἱππ. ὁ δὲ φίλιππος, ὧδε Ἀχαιΐδ. ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἑλλὰς κοίλης Συρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλὰν C ὁμοίως τῷ πρωτοπάτρῳ· καὶ Ἑλλεὶς, τὸ θηλυκὸν· καὶ Ἑλλανικὸς, καὶ Ἑλλαδικὸς, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος.

Condita eſt ab Hellene, non Deucalionis filio, ſed Phthi & Chryſippes Iri filiæ. Phthius vero erat Achæi filius. Eſt & alia urbs Hellas cavæ Syriæ. Gentile, Hellen, quod primitivo ſuo reſpondet, & Hellenis genere fœminino: quin & Hellanicus & Helladicus à voce Helladis formantur.

Ε'ΛΛΗΝΟΠΟΛΙΣ, πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν τὸν Βιθάλβης. τὸ ἐθνικὸν, Ἑλληνοπολίτης. D

HELLENOPOLIS, urbs Bithyniæ, poſt migrationem Bithalbæ condita. Gentile, Hellenopolites.

Ε'ΛΛΗΝΙΚΟΝ, καὶ Καρικὸν, τόποι ἐν Μέμφιδι· ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφίτης, καὶ Καρομεμφίτης, ὡς Ἀγλαοκράτης.

HELLENICUM, & Caricum, loci in Memphide, unde Hellenomemphitæ & Caromemphitæ, ut Ariſtagoras perhibet.

Ε'ΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, ἡ χώρα, ἡ περιεχομένη τῷ κόλπῳ, ἀπὸ Ἕλλης. οἱ οἰκήτορες E

HELLESPONTUS, regio freto adjacens, ab Helle ſic dicta. Incolæ, Helleſpontii.

[91] Οἱ πρότεροι Καραμβύκαι, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ.] Prima in Καραμβύκαι huc loco per α ex arata inventur, quod ſequutus ſum, quanquam hic loci in omnibus editis Καραμβύκαι per ι circumferatur. Sed in libris vulgatis ratio nulla reddituri, quare inſulani, ſive Elixoeæ incolæ, Cerambycæ appellentur. Ducuit nos codex Voſſianus, eos hoc nomine a flumine Cerambyca invenille, nam his verbis ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ auctior erat; quæ noſtræ editioni interere placuit.

[92] Ἕλλα, χωρίον Ἀσίας.] Hoc loci nomen duplici lambda exeuntem curavimus, quia gentile nomen in MSS ſic exaratum repetiebam. Præterea in Voſſiano erat, Πολιὰς Θετταλίας.] Situm hujus urbis ſatis accurate deſcribit Strabo lib. IX, eam collocans decem circiter ſtadiis a Melitæenſibus trans Enipeum, hæc ſunt ejus verba: Μελιτοιεῖς δ' ἀπέχουσιν ἑκατὸν σταδίους ἐπὶ θάλατταν τὴν Ἑλλάδα πίπτει δὲ Ἐνιπεὺς, ῥέων ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν Ἐνιήνων, ἐκ τῆς Ἑλλάδος· ὃν παρὰ τὰς Πύρρας καὶ τὸν Ἀχαιὸν ἐκβάλλει τὸν ἐπὶ τῇ Φθιώτιδι· ἐκ τούτου δὲ τοῦ ποταμοῦ κληθῆναι τὴν Ἑλλάδα τὴν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῇ πρὸς τὸν Εὔριπον ἔφασαν οἱ ἐπιχώριοι. ἐκ τούτου δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας. ideo quoque hæc verba in medium adducuntur, quia in iis de Hellenis ſit rpe, qui hujus urbis conditor fuit, ſit mentio: nam contrarium aſſeverat noſter, Hellenem, ſcilicet, non fuiſſe Deucalionis filium. Verum ſecutus quoque in diverſam a Strabone & Stephano cunctantiam, nam illum Jove progenitum ſtatuit Dicæarchus. Ἑλλὰς δ' ἐστὶν, ὡσαύτως μικρὰ ὑπὲρ τοῦ ποταμοῦ, ὃν ἐκβάλλει τὸ Ἐνιπεύς. Ibidem quoque luculentiſſimum Euripidis teſtimonium producitur, quod, quia nimis longum, prætermittimus. Sed aliam lectionem in præcedentibus amplexari videtur Dicæarchus, ſic inquiens: ἀπὸ δὲ Φθιώτιδος τὰ πλείω ἐστὶ τῶν πόλεων, ἀφ' Ἑλλοῦς τοῦ Διὸς ἐκβάλλοντα τὸ ὄνομα. Non excidit hoc loco vox πεντε, ut nuper ſtatuit vir doctus, ſimiles enim loquutiones paſſim occurrunt apud noſtrum & alios. Vide pag. 284 hujus edit. N. 5.

[91] Ἑλλὰς δὲ ἄλλη πόλις Ἑλλάς.] Vocalem πόλις, quæ in libris vulgaris non conſpicitur, ex chartaceo Voſſiano revocavimus.

[92] Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλὰν.] Multa inveniuntur paſſim gentilia, herois & conditoris nomini reſpondentia. Τὸ Ἑλλὰν non dunraxat attribuitur incolis urbis, ſed quoque regionis, ut paſſim apud commentatores in Homerum aliuſque liquet. Breviorum Scholiorum auctor: Ἑλλεὶς δὲ κοινῶς πᾶσιν οἱ ἐκ Ἑλλάδος ἐκκλήσεως, ἀπὸ Ἕλλου τοῦ Διός· Πρώτου τὸ ὄνομα λέγουσι οἱ ὧν Θετταλίας ἀνθρωποι, ὃ μὲ ἀπαντες, ἀλλὰ μόνοι οἱ ὧν Ἑλλάδι τῇ πόλει.

[93] Πόλις Βιθυνίας.] Teſtatur Apollodorus apud Etymologici Mag. auctorem, Attalum, Græcanicarum urbium incolis congregatis, hanc urbem condidiſſe, & inde Hellenopolin appellaſſe, Ἑλληνόπολιν· Ἄτταλος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων συναγαγὼν, ἐκτίσε πόλιν, ἣν ἀπὸ τούτων Ἑλληνόπολιν ὠνόμασεν.

[94] Βιθάλβης.] Tranſpoſitis elementis in MSS legitur Βιβάλλης. Poſtaſſis poſt hanc vocem excidit ἐκτίσθη, vel ſimile quid, niſi quis probet eſſe loquutionem elliptiſ cam.

[95] Καρομεμφίτης.] Legendum videtur Καρομεμφίτης, ut habet noſter in voce Καρικὸν. Nam ſi præterendum eſſet τὸ Καρομεμφίτης, tum etiam hæc lectione Ἑλληνομεμφίτης reſcribi deberet. Nulla in codicibus calamo exaratis varietas conſpicitur, & profecto dubium eſt, quænam ſit ampleſtenda lectio, cum veteres nullam hac de re mentionem faciunt.

[96] Ἑλλησπόντου, ἡ χώρα, ἡ περιεχομένη τῷ κόλπῳ.] Noſter Helleſpontum duntaxat de regione interpretatus eſt, atque ſine dubio cum aliis geographis intelligit illam Aſiæ partem, quæ Myſia dicitur, freto, quod eſt inter Abydum & Seſtum, expoſita, in qua recenſentur urbes Cyzicus, Parium, Lampſacus, Abydus & Dardanum. Præterea etiam Troadem comprehendit, quod liquet ex Lactantio, qui mentionem fecit de Sibylla Helleſpontica in agro Trojano, vico Marmiſſo circa oppidum Gergithium

κήτορες Ε'λληςπόντιοι, καὶ Ε'λλησποντία, καὶ Ε'λλησποντίς. ἔστι δὲ ἀπὸ δύο παρηγμένον, ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανίτης, ἢ παραμὶξ θαλάσσης ποταμίου.

A spontii, & Helleſpontia, & Helleſpontis. Derivativum eſt ex duabus vocibus conflatum, quemadmodum a voce Oceanus, fit Paroceanites, & voce παραμὶξ Parapotamius, maris & fluvii accola.

Ε'ΛΛΟΠΙΑ [97], χωρίον Εὐβοίας. καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἀπὸ Ε'λλοπος τοῦ Ἰωνος, [98] τὸ Β ἐθνικὸν, Ε'λλοπιεύς. ἐλέγετο [99] δὲ καὶ Δωδώνη χώρα Ε'λλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες Ε'λλοὶ, καὶ Σελλοί. Ὅμηρος,

---- ἀμφὶ ἧ Σελλοί.

ἔστι καὶ πόλις καὶ Δολοπία, καὶ χώρα καὶ C Θεσπιάς.

ELLOPIA, locus Eubœæ, & ſic quoque ipſa inſula vocatur ab Ellope Jonis filio. Gentile, Ellopienſis. Sic quoque circa Dodonen regio Ellopia vocatur, cujus incolæ Helli & Selli. Homerus

---- *Circum vero Selli.*

Eſt quoque urbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpiam.

Ε'ΛΛΟΠΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ιά. τὸ ἐθνικὸν, Ε'λλοπιεύς.

ELLOPIUM, urbs Ætoliæ, apud Polybium libro undecimo. Gentile, Ellopienſis.

Ε'ΛΜΑΝΤΙΚΗ, πόλις Ἰβηρίας, τῆς ἐκτὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. [2] Πολύβιος γ'. τὸ D ἐθνικὸν, Ε'λμανλικός.

ELMANTICE, urbs Iberiæ, quæ eſt intra Iberum amnem, auctore Polybio libro tertio. Gentile, Elmanticus.

Ε'ΛΟΣ, πόλις Λακωνικὴ,

Καὶ Πήλεον, καὶ Ε'λος, καὶ Δώριον. ----

[3] ἀπὸ τοῦ ἑλᾶ εἶναι. [4] οἱ πολῖται Εἵλωτες, τῇ ἐκτάσει, καὶ τῷ ῥήματι, καὶ τῇ παραδόσει τοῦ ι ἐξαφῃρέμενον. λέγονται δὲ Εἵλωτες, καὶ [5] Ε'λάται, καὶ Ε'λεᾶται. [6] καὶ ἡ χώρα, Εἰλωτεία. καὶ θηλυκὸν, Εἰλωτὶς. καὶ κλητικὸν, Εἰλῶτικός. ἔστι δὲ Ε'λος Αἰγύπτου.

HELUS, urbs Laconica.

Et Pteleum, & Helus & Dorium.

Nomen habet inde quòd ἀπὸ τοῦ ἑλᾶ, id eſt, loco paludoſo ſita ſit. Cives, Heilotes, quod productione, & genere, & adjectione literæ I excellit. Appellantur etiam Heilotæ, & Helei, & Heleatæ: & regio Heilotea, & genere fœminino Heilotis, & poſſeſſivum Heiloticus. Eſt quoque Helus Ægypti.

HELU-

thium nata. His adde verba Herodoti libro III: Ἀπὸ δὲ Ε'λαιουντίου ἤδη ὑπὸ ἀξιῶ ἐπιλιοῦσι ἡ Φρύγων &c. ἐξικνέεται ἐς πτόρθους τοῦ πελαγοφόρου. Plinius lib. v cap. xxx: *In Myſia Abrettini, & Helleſpontii appellati, & alii ignobiles.* In Notitia Dignitatum Imp. Rom. hæc leguntur, ſectione prima, ubi de quindecim conſularibus fit ſermo: *Per Aſianam tres, Pamphyliæ, Helleſponti, Lydiæ.* Verum enim vero, τὸ Ε'λλησποντιακὸν etiam ſumi pro angustiis maris Thraciam inter & Aſiam Minorem, eaſque extendi a Propontide uſque ad mare Ægæum, atque nomen habere ab Helles Athamantis Thebarum regis filiæ caſu, etiam illi norunt, qui geographiæ limina non ſalutarunt. Eo ſenſu legimus apud Etymologici Magni auct. Ε'λλησποντος, ὁ καὶ ὁ Τρῳὰς διάπλους ἐπὶ πρωΐτην, διὰ τὸ Ε'λλης ἐκεῖ πνιγῆναι, ἀδελφὴ δ' Φρίξου.

97 Ε'λλοπία, χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος.] Si quid conjectura valeam, cenſeo noſtrum reſpicere locum Strabonis circa initium libri x, ubi de nominibus Eubœæ agitur: Καὶ Ε'λλοπία δ' ὀνομάζεται διὰ Ε'λλοπος τοῦ Ἰωνος· ὁ δ' Αἰόλα ἐν Κάσῳ ἀδελφὸν φασὶν, ὃς ἐν τῇ Ε'λλοπίᾳ κλίσαι λέγει] χωρίον ἐν τῇ Ὠρέᾳ καλυμβήτη &c. Quia autem Helius, filius Perſei natu minimus, in eam coloniam duxit, putant alii id nomen inde obtinuiſſe. Pauſanias in Laconicis: Ε'πὶ θαλάσσῃ πόλιν ἐστὶν Ε'λος ἐπὶ, ἧ δὲ ἐν Ὁμήρου ἐμνημόνευσαν &c. τῶν ὕστερα δὲ Ε'λεῖς τὸν Ἡρακλείδην τὸν Πυρρέως παῖδα. Vide quoque Strab. lib. VIII.

98 Οἱ πολῖται Εἵλωτες.] Non duntaxat ſic inſigniuntur oppidani hujus oppidi, ſed etiam ſervi publici. Cornel. Nepos in Pauſania: *Eſt genus quoddam hominum, quod HELOTES vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, ſervorumque munere fungitur.*

99 Ε'λάται.] Inventor hoc gentile apud Strab. lib. VIII: Τὸν δὲ Ε'λείους τοὺς ἐγχωρίους τὸ Ε'λος.

1 Καὶ ἡ χώρα, Εἰλωτεία.] Concedam hoc noſtro, ſic quoque circumjacentem regionem appellatam fuiſſe, ſignificat tamen illa vox apud graviſſimos auctores *ſtatum ſervitutis*, in quo illi erant conſtituti, qui Εἵλωτες appellabantur. Locus in hanc rem egregius eſt apud Strabonem libro VIII: Σχεδὸν δὲ τι ἐν τοῖς πλησίον τοῦ ὕστερον συμβεβηκόσι μᾶλλον τὸ Γυμνησίων ὑπηκρόησεν, οἱ αὖθις Λάκωνες οἱ κρατήσαντες. His adde verba Heſychii in quibus idem ſignificatus occurrit: Μεσσηνιάδης, οἱ κατὰ δίκην ἐλευθερίας. διὰ τὸ εἱλωτίας.

2 Πολύβιος γ'.] Fortaſſis noſter hæc verba reſpicit: Σωσιξένους δὲ, καὶ τῶν ἐκ τῆς Ε'λμανλικῆς οἱ Ἰβηρονίτας.

3 Παρὰ τὸ ἑλᾶ εἶναι.] Addam verba Conſtantini Imperatoris, quæ hunc locum optime illuſtrant, ſic enim ille in Baſilio Macedone: Τόπος τις ἐν κοίλῃ Πελοποννήσῳ ὑπάρχων Μεσσηνιακὸς ὀνομάζεται, καθ' ὃν ὁ Γυμνησίων φιλόσοφος Ε'λὼν συσπουδαιότατος, διὰ τὸ ἐκεῖ αὐτὸν διατρίβειν ἐν σπηλαίῳ τινὶ τὸ ὄνομα κληρωσάμενον. Quia autem Helius, filius Perſei natu minimus, in eam coloniam duxit, putant alii id nomen inde obtinuiſſe. Pauſanias in Laconicis: Ε'πὶ θαλάσσῃ πόλιν ἐστὶν Ε'λος ἐπὶ, ἧ δὲ ἐν Ὁμήρου ἐμνημόνευσαν &c. τῶν ὕστερα δὲ Ε'λεῖς τὸν Ἡρακλείδην τὸν Πυρρέως παῖδα. Vide quoque Strab. lib. VIII.

4 Οἱ πολῖται Εἵλωτες.] Non duntaxat ſic inſigniuntur oppidani hujus oppidi, ſed etiam ſervi publici. Cornel. Nepos in Pauſania: *Eſt genus quoddam hominum, quod HELOTES vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, ſervorumque munere fungitur.*

5 Ε'λάται.] Inventor hoc gentile apud Strab. lib. VIII: Τὸν δὲ Ε'λείους τοὺς ἐγχωρίους τὸ Ε'λος.

6 Καὶ ἡ χώρα, Εἰλωτεία.] Concedam hoc noſtro, ſic quoque circumjacentem regionem appellatam fuiſſe, ſignificat tamen illa vox apud graviſſimos auctores *ſtatum ſervitutis*, in quo illi erant conſtituti, qui Εἵλωτες appellabantur. Locus in hanc rem egregius eſt apud Strabonem libro VIII: Σχεδὸν δὲ τι ἐν τοῖς πλησίον τοῦ ὕστερον συμβεβηκόσι μᾶλλον τὸ Γυμνησίων ὑπηκρόησεν, οἱ αὖθις Λάκωνες οἱ κρατήσαντες. His adde verba Heſychii in quibus idem ſignificatus occurrit: Μεσσηνιάδης, οἱ κατὰ δίκην ἐλευθερίας. διὰ τὸ εἱλωτίας.

Ἕ Α Ο Τ Ρ Ο Ι [7], Σκυθικὸν ἔθνος· παρ' ὧν Δέξιππος ἐν Χρονικῶν ιβ'. A HELURI, gens Scythica, de quibus Dexippus libro undecimo Chronicorum.

Ἔ Λ Ο Υ Σ Α [8], πόλις ἡ νῦν μὲν Παλαιστίνης τρίτης, πάλαι δ' Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλουσηνός. B ELUSA, urbs, nunc quidem tertiæ Palæstinæ, olim vero Arabiæ. Gentile, Elusenus.

Ἐ Λ Π Ί Α, πόλις ἐν Δαυνίοις, [9] κλίσμα Ῥοδίων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλπιανοί. C ELPIA, urbs in Dauniis a Rhodiis condita. Gentile, Elpiani.

Ἐ Λ Υ Μ Α Ι [10], χώρα Ἀσυρίων πρὸς τῇ Περσικῇ, τῆς Σουσίδος ἐγγύς. οἱ οἰκοῦντες, Ἐλυμαῖοι. ELYMÆ, regio Assyriorum juxta Persidem, Susidi vicina. Incolæ, Elymæi.

Ἐ Λ Υ Μ Ν Ι Ο Ν [11], νῆσος Εὐβοίας, πόλιν ἔχουσα. λέγεται δὲ Ἐλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλύμνιος, ἢ Ἐλυμνιεύς. τῆς δὲ, Ἐλυμνίας, Ἐλυμναῖος. D ELYMNIUM, insula Eubœæ, urbem habens. Vocatur quoque Elymnia. Gentile, Elymnius, sive Elymniensis. Sed ab Elymnia, Elymniates.

Ἔ Λ Υ Ρ Ο Σ [12], πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτῃ. ὁ πολίτης, Ἐλύριος. E ELYRUS, oppidum Cretæ, de qua Xenio in Creta. Oppidanus, Elyrius.

Ἔ Λ Ω Ρ Ο Σ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἐλώρου τοῦ Παχυνίου, ὃς λέγεται [13] πηδαστὸς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χέρος ἐσθίοντας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ. ἔστι δὲ [14] Μακεδονίας ἄλλη. ὁ πολίτης, Ἐλωρίτης. F HELORUS, urbs Siciliæ, ab Heloro fluvio, qui est ad Pachynum, nomen habens. Is cicures dicitur habere pisces, è manu edentes, auctore Apollodoro libro primo Chronicorum. Est quoque alia Macedoniæ, cujus civis Elorites. Thucydides libro VII de Helorina via mentionem fecit.

Ἔ Μ Β Α-

[7] Ἕλλοποι, Σκυθικὸν ἔθνος.] Eodem modo appellantur in Excerptis Menandri Protectoris, ubi non obscura hujus gentis mentio invenitur: Καὶ ὁ μὲ βασιλεὺς, Γ' αὐτοῦ ϑ' φασὶν πυρραῖοι εἶ, ὡς βυλῇ ἐπουσιστρέφεις τὸν Ἕλλοπον χρόνον ἐμβαίνειν τὸ ἔθνος, ἵνα σοῦτ' ὦσιν οἱ Ἕλλοποι· ὥσπερ ἡ σοφιστικὴ Πασιφίλα] τῇ ὕστερ ἡμέρᾳ αὐτὸς εἶδον ἐσθίοντας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῃ. ἔστι δὲ Μακεδονίας ἄλλη. ὁ πολίτης, Ἐλωρίτης. Ἔμβα-

[8] Ἔλουσα, πόλις.] Ptolemæo Idumææ adscribitur. Chaldaice שׁוּר Helousa, & in paraphrasi Hierosolymitano respondet Ebræo שׁוּר Sur. Hujus urbis meminit Hieronymus in vita Hilarionis: *Vadens in desertum Cades &c. pervenit Elusam, eo forte die, quo anniversaria solemnitas omnem oppidi populum in templum Veneris congregaverat. Celant autem illam ob Luciferum, cujus cultui Saracenorum natio dedita est.* Vide porro Bocharti Geog. Sac. lib. IV cap. XXXVII

[9] Κλίσμα Ῥοδίων.] Bene monet Ortelius Stephanum reficere verba Strabonis lib. XIV ubi sic inquit: Ἀφ' ἧς ἐστὶν ἡ Ῥοδιακὴ καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ ἐρημία· ἐν δὲ τῇ Ῥόδῃ ἐκλεῖται, διὰ τὸ ἐναντίον κεῖσθαι τῷ Ῥοδανῷ ποταμῷ· ἐν δὲ Δαυνίοις μέν Κῶοι Ἐλπίαι. Hic fortassis repluralis oppidi nomen protulisse.

[10] Ἔλυμαι, χώρα Ἀσυρίων.] Elymæos accuratissime describsit Bochartus in suo Phaleg, quæ huc transcripturus non sum, ne actum agere videar.

[11] Ἐλύμνιος, νῆσος Εὐβοίας.] Mentionem de hac insula facit Hesychius: Ἐλυμνιεῖς, Ποσειδῶν ὁ Δινοκράτ. καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Sed legendum νῆσος τῆς Εὐβοίας. Elymnii etiam meminit Aristophanes in Pace:

Οὐδὲ λαπιστηρὶς ἦλθεν οἷς Ἐλύμνιον.

Ad quem locum transcripturus fuit Scholiastæ verba. Ἐλύμνιος· Καλλίμαχος φησὶ τὸν τύπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον· Ἀπολλόδωρος δέ, ταῦτ' φησὶ εἶναι πλάσμα Εὐβοίας· νομοθέτημά τι Σοφοκλῆς, ὡς πίτυας Ἐλυμνίους· καὶ ὁ Νικάνδρου· νυμφικὴν Ἐλύμνιον. De hac urbe etiam mentio est apud Herachidem de Politiis, tradentem ejus incolas rantopere a muribus fuisse vexatos, ut Cleonas, relicta sede, in Athonem montem condiderint. Quare arbitror Virum Clarissimum Melam non bene judicasse, illud Heraclidis *Elymnium* in *Echymnium* debere mutari: imo cum bona ejus venia in Mela quoque lib. II cap. III legerem: *Inter Strymona & Athon, turris Calarnea, & Caspea Limnæ, urbs Acanthos & Elymnium*, non vero *Echymnia*.

[12] Ἔλυρος, πόλις Κρήτης.] Sita fuit hæc urbs in montibus, teste Pausania, in Phocicis: Ἐν δὲ τοῖς ὄρεσι τοῖς Κρηνικοῖς ἐστὶ κώμη καλουμένη Ἔλυρος· ἔστι δὲ αὕτη ἀπόκλασις εἰς Δυσμάς. Sequitur apud eundem nomen gentile, quod hinc formavit Stephanus: Παυσανίας δὲ αὐτοὺς οἱ Ἐλυρεῖς φασὶ Ἀπολλωνίῳ τε εἶναι καὶ Ἀκακαλλίδι νύμφῃ. Et licet hæc urbs in montibus fuerit sita, habuit tamen suum navale, quod Σύιν appellabatur, de quo vide nostrum.

[13] Τηδαστὸς ἰχθὺς ἔχειν.] Hic esse cicures pisces, etiam ex Nymphodoro annotavit Athenæus lib VIII: Νυμφόδωρος δὲ ὁ Συριακὸς καὶ τοὺς ἀβδήλους, οὓς καὶ Ἕλληνα ποταμοὺς λαβόντας εἶναί φησι καὶ ἐγχελεῖς μεγάλους, ἅτε πίνοντας, ὡς ἐν τῷ χώρῳ λέγεσθαι, καὶ ὥσπερ ἡμέρους ἐσθίειν ἐκ χειρός. Idem locum Plinii lib. XXXII, cap. II ubi speciatim de quorundam piscium manfuetudine agit: *E manu vesci tur pisces in pluribus quidem Cæsaris villis, sed qua ceteres prodidere in stagnis, non piscinis, admirati, in Eloro Siciliæ castello, non procul Syracusis.*

[14] Μακεδονίας ἄλλη.] Hæc sine dubio est, quam alio loco appellat Ἄλωρον, de cujus situ noster confulendus suo loco.

[15] Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ.] Libri omnes exhibent ἐν ἕκτῃ, quod nostra auctoritate mutavimus; nam Thucydides

Ε᾽ΜΒΑΤΟΝ, πόπ(ος) τῆς Ἐρυθραίας. Θεόπομπ(ος) Ἑλληνικῶν ὀγδόῃ.

EMBATUM, locus Erythræ, de quo Theopompus libro octavo Hellenicorum.

Ε᾽ΜΙΣΣΑ[16], πόλις Φοινίκης Λιβανησίας, ὡς Λάμπτρα καὶ Ἐμισσαῖος, τὸ ἐθνικόν, ὡς Λαμπτραῖος. Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνέσπασε τὸ ι· φησὶ γάρ·

[17] Τῆς δὲ πρὸς αὐπαλίλω Ἐμίσσων πόλιν. ----

καὶ [18] ἔοικε κλίνειν τὸ Ἔμισσα· ἡ χρῆσις δὲ ψιλοῦται· ἔν τισι δὲ Ἔμεσα δώρηται, [19] ἀφ᾽ οὗ Ἐμεσηνός.

EMISSA, urbs Phœniciæ Libanusiæ, ut Larissa. Gentile, Emissæus, uti Larissæus. Dionysius poeta π I corripuit, inquit enim

Hujus autem ad ortum Emisorum urbem.

Videtur casum rectum fecisse numero multitud. τὰ Ἔμισσα: sed passim genere fœminino usurpatur. In quibusdam Emesa invenitur, unde Emesenus.

Ε᾽ΜΠΟ᾽ΡΙΟΝ, [20] πόλις Κελτικὴ, κῦσμα Μασσαλιωτῶν. δευτέρα, Μακεδονίας. τρίτη, Σικελίας. δ᾽ Καμπανίας. [21] ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης.

EMPORIUM, oppidum Celticum a Massilienſibus conditum. Secundum, Macedoniæ. Tertium, Siciliæ. Quartum, Campaniæ. Oppidanus, Emporites.

Ε᾽ΝΕΤΟΙ· Ὅμηρος,

[22]Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγριοπρώρων.

ὠκὴν δὲ [23] περὶ Παφλαγονίαν. λέγονται καὶ [24] Ἐνετίδες ἵπποι. [25] ἰσῶ δὲ καὶ κλητικὸν

HENETI. Homerus:

Ex Heneti, unde equarum genus agreſtium.

Habitabant autem circa Paphlagoniam. Sunt quoque Henetides equæ. Est quoque poſſeſſivum

dides libro VII de Helorina via, quæ a civitate Heloro Syracusas usque producta erat, sic loquitur: Ἄλλα δὲ πρὸ τῶν ἀφιεμένων ὁμοίως πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐξιόντας ἐκ τῶν οἴκων τῶν Ἑλωρίνων καλουμένου, ἐπιφέρονται πικρὸν τὸ πεδίον Καλυπτῇ, ὑπερ᾽ ὃ πεδίον ἔοικεν εἶναι ἀνω λίμνη μεγάλη.

[16] Ἔμισα, πόλις Φοινίκης Λιβανησίας.] Integram hanc sectionem Magnus Salmasius luculentissimo commentario illustravit in notis ad Flav. Vopiscum, quem huc transferre maxime necessarium duco. Hodie quidem apud Stephanum scriptum est Ἔμισσα & Ἐμισσηνός, sed eum scripsisse Ἔμισα & Ἐμισσαῖος, exemplum Λάμψα ostendit, & illud non minus, quod observat cum unico σ reperiri apud Dionysium poetam, breviato nimirum jota. Poëta autem ille Dionysius est Περιηγητής: nam sic eum semper nominat. Frustra vero hodie quærras versum illum de Emissa apud Dionysium. Versavi ejus auctoris aliquot exemplaria manu scripta, & satis antiqua, quæ tamen illo versu carebant. Priscianus quoque interpres Emesæ mentionem non habet. Festus tamen Avienus alter interpres videtur in suis exemplaribus reperisse, sic enim habet:

Urbs mediis Apamea dehinc conſurgit in arvis
Et qua Phœbeam procul incunabula lucem
Prima fovent, Emeſa faſtigia celſa renident.
Nam diffuſa ſolo latus explicat, ac ſubit auras,
Turribus in cœlum nitentibus. Incola claris
Cor ſtudiis acuit.
Denique flammicomo devoti pectora Soli
Vitam agitant. Libanus frondoſa cacumina turget,
Et tamen hu certant celſi faſtigia templi.
Heic ſe indat juxta tellurem glaucus Orontes.

Quæ omnia desunt in vulgatis Dionysii codicibus, & horum loco tantum habetur:

Αὐτὰρ ἐπὶ μίσσοισι Λίπαμείης πεδίλοιο.
Τῆς δὲ πρὸς αὐβάλιλλο κραταιοῦνται ὄχθαι Ὀρόντης.

Cum in exemplaribus Festi & Stephani fuerit:

Αὐτὰρ ἐπὶ μίσσοισι Λίπαμείης πεδίλοιο.
Τῆς δὲ πρὸς αὐβάλιλλο Ἐμίσσων πόλιν.

Et reliqua, quæ versione sua exsecutus est Avienus, usque ad Orontis mentionem. Non hodie igitur atque heri illa labes optimum poëtam corripuit: nam Eustathius non integriores editis codices vidit. Ex Avieno autem didicimus, quare Φοινίκης Λιβανησίας urbem Emissam vocet Stephanus. Vera igitur ejus urbis scriptura est Emissa, ut Larissa, Edessa, quæ urbes sunt in illo tractu. Emissam vocat Ammian. Marcellinus libro XIV.

[17] Τῆς δὲ πρὸς αὐβάλιλλο.] Male libri omnes exhibent πρὸς αὐβάλιος. Passim enim Dionysius loquitur, ut edi curavimus.

[18] Ἔοικε κλίνειν τὸ Ἔμισσα.] In usu fuisse videtur hæc flectendi ratio. Invenitur enim nummus apud Cl. Spanhemium signatus cum hac inscriptione: ΕΜΙΣΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

[19] Ἀφ᾽ οὗ Ἐμεσηνός.] Vide in voce Βάρσαμα, ubi idem gentile occurrit. In nummis apud Goltzium & alios scribitur: ΕΜΙCΗΝΩΝ.

[20] Πόλις Κελτική.] Scylax Iberiæ tribuit, cujus verba ita constituit Cl. Vossius: Εἶτα ἐμπόριον πόλις Ἑλληνὶς, ἡ ἄποικος Ἐμπόριον. Εἶτα δὲ ἔτι Μασσαλιωτῶν ἀποικία. Itaque noster pessime fallitur, hanc urbem Celticæ adscribendo, non tantum Scylacis, verum etiam contra Polybendo, non tantum Scylacis, verum etiam contra Polybium, Strabonis & aliorum auctoritatem, a quibus Ἐμπόριον appellatur. Polybius lib. III: satis accurate ejus situm describit: Ἀπὸ δὲ τούτου (scil. Nova Carthagine) εἰσὶν ἐπὶ μὲν τὴν ἠῶ μικρὸν, ἐξαιρέτου πόλεως οὔσης ἑλληνίδος· λέγω δὲ τὴν πόλιν εἰς Ἐμπόριον χάλκει σαν ἐξαιρέτως. Videsis præterea Strabonem lib. III, ubi etiam Hispaniæ attribuitur, & à Massilienſibus conditum perhibetur.

[21] Ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης.] Quia Strabo oppidi nomen Ἐμπόριον fecit, non potuit, quin inde deduceret Ἐμπορίτης, quod libro citato occurrit: Ἐντεῦθεν δὲ ἐν ἑξῆς Ῥόδη, πολίχνιον Ἐμπορικόν. Deinde apud eundem sequitur Ἐμπορίτης. Ὕστερον οἱ Ἐμπορίται συνῴκησαν τοῖς ἐντὸς τῶν ὑπερβορέων, ὁποῖοί τινες καὶ οἱ τὴν παλαιὰν πόλιν.

[22] Ἐξ Ἐνετῶν.] Vide Homerum Iliad. B.

[23] Περὶ Παφλαγονίαν.] De vera hujus gentis sede & situ legendus Strabo lib. XII, & Eustathius ad Dionys. de situ orbis pag. 54 & 55.

[24] Ἐνετίδες ἵπποι.] Magno olim in pretio fuere, quod multis probat Cl. Bochartus in Hierozoico. Euripides in Hippolyto:

Οὐκ ἐν συζυγίοις
Πώλοις Ἐνετῶν ἐπιβάσῃ.

Ad quem locum sic inquit Scholiast. Ἐνετῶν, Παφλαγονικῶν· Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγόνων.

[25] Ἡ δὲ ἐ πλάσις Ἐνέτης.] Vocem in contextu uncis inclusam, quæ neque in MSS. neque in editis conspicitur, nostra auctoritate addidimus; eam expungunt illi, quibus ea non placet. Censeo enim locum esse mutilum, & hunc in modum replendum. Invenitur hoc possessivum apud Strab. lib. V: Ὡς τι καὶ ἄνομα τὸ τῆς Ἐνετῆς πλάσιας, καὶ παλαιὸν χρῆνο διδιαμένης τὸ ἔθνος.

ὧν [Ἐνήτικός.] ἔστι καὶ [16] πόλις Ἐνετὸς, ἀφ' ἧς ἰὼν [17] Μύρμηξ ὁ Διαλεκτικὸς φιλόσοφος, οὗ Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας.

A vum Heneticus. Est quoque urbs Henetus, unde originem traxit Murmex dialecticus philosophus, teste Diogene libro secundo historiæ Philosophicæ.

Ἐνίσπη, πόλις Ἀρκαδίας.

---- [18] Καὶ ἰωὴν μόγις σαν Ἐνίσπην.

ENISPE, urbs Arcadiæ.

B ---- *Et ventosam Enispen.*

Νῦν δ' οὐκ ἔστι. Φασὶ δὲ τὴν τὸ κλητορείας εἶναι, ἡ τὸ φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐνιασαῖος, ἡ Ἐνιασπίτης, ἡ Ἐνιασπεύς.

Nunc autem non est. Ajunt vero vel Clitoriæ, vel Psophidis urbem esse. Gentile, Enispæus, sive Enispites, sive Enispensis.

Ἔννα [19], πόλις Σικελίας, κλίσμα Συρακουσίων, [20] μεταξὺ Ἐγκυάρου καὶ Συρακουσῶν. ὁ πολίτης, [21] Ἐννάιος, καὶ Ἐννάιος.

C ENNA, oppidum Siciliæ, a Syracusanis conditum, septuaginta annis post ipsas Syracusas. Oppidanus Ennæus, & Ennæa.

Ἐνόπη, πόλις τῆς Μεσσηνίας· [22] Ὁμήρου,

Καρδαμύλην Ἐνόπην. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ἐνοπεύς, ὡς Ῥοπεύς. μέμνηται D αὐτῆς καὶ Παυσανίας τρίτῳ.

ENOPE, urbs Messeniæ, de qua Homerus:

Cardamylen Enopen. ----

Gentile, Enopensis, uti Rhopensis. Ejus meminit quoque Pausanias libro III.

Ἔντελλα [23], πόλις Σικελίας· Ἔφορος δὲ, ἴσως δὲ οἱ οἰκοῦντες Καμπανοὶ τὸ γένος, σύμμαχοι Καρχηδονίων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐντελλῖνος.

ENTELLA, urbs Siciliæ, de qua Ephorus libro XVI. Erant autem ejus incolæ genere Campani, Carthaginensium socii. Gentile, E Entellinus.

Ἐντρίβαι, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ.

ENTRIBÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

Ἑξηγύιος [24], πόλις Σικελίας, χαλκῷ

HEXGYIUS, urbs Siciliæ, Attico more

[16] Πόλις Ἐνετὸς.] Inter Henetos, gentem Paphlagonicam, invenri oppidum hoc nomine, haud facile aliorum geographorum auctoritate confirmabitur. Zenodotus tamen apud Strabonem ex loco Homeri, ubi pro ἐξ Ἐνετῶν legit ἐξ Ἐνέτων, existimat apud Poëtam urbem notari, quæ nunc Amisus dicitur. Verum apponam verba Strabonis, ex quibus antiquorum super hac re sententia fiet manifesta, ita enim ille lib. XII: Οἱ γὰρ δὴ νεώτερ φασὶ τοῦ Ἑνετοῦ ὡς τῆς Παφλαγονίας· οἱ δὲ κώμην τινὰ τῆς αἰγιαλοῦ Ἑνετὸν καλεῖν Ἀχαιοῦ διήκουσιν· ἐξελοιδοροῦσι δὲ τοῖς φασὶ λέγειν τοῦτο τοὺς νῦν Ἀμισηνούς. Solinus enim ille cap. XLVI: Ea Paphlagonia Carambi promontorio flectitur Tauricam, consurgit Cytoro monte porrecto in spatium passuum trium & saxaginta millium, Paphlagones in Italiam transfecti, mox Venesi sunt nominati. Ad quem locum si quis consuluerit Salmasium, oleum & operam non perdet.

[16] Πόλις Ἐνετὸς.] Inter Henetos, gentem Paphlagonicam, invenri oppidum hoc nomine, haud facile aliorum geographorum auctoritate confirmabitur. Zenodotus tamen apud Strabonem ex loco Homeri, ubi pro ἐξ Ἐνετῶν legit ἐξ Ἐνέτων, existimat apud Poëtam urbem notari, quæ nunc Amisus dicitur. Verum apponam verba Strabonis, ex quibus antiquorum super hac re sententia fiet manifesta, ita enim ille lib. XII: Οἱ γὰρ δὴ νεώτερ φασὶ τοῦ Ἑνετοῦ ὡς τῆς Παφλαγονίας· οἱ δὲ κώμην τινὰ τῆς αἰγιαλοῦ Ἑνετὸν καλεῖν Ἀχαιοῦ διήκουσιν· ἐξελοιδοροῦσι δὲ τοῖς φασὶ λέγειν τοῦτο τοὺς νῦν Ἀμισηνούς. Solinus enim ille cap. XLVI: Ea Paphlagonia Carambi promontorio flectitur Tauricam, consurgit Cytoro monte porrecto in spatium passuum trium & saxaginta millium, Paphlagones in Italiam transfecti, mox Venesi sunt nominati. Ad quem locum si quis consuluerit Salmasium, oleum & operam non perdet.

[17] Μύρμηξ.] De illo Philosopho nullam putat Salmasius Solinum mentionem fieri apud Diogenem Laërtium, cujus tamen verba ex Stilpone lib. II, ubi inter Dialecticos numeratur, huc transcribam: Ἀπὸ δὲ τῆς Διαλεκτικῆς, Πανάϊος μὲν ὁ καὶ Ἀλεξανδρεὺς· Δίφιλος δὲ ὁ Βοσπορανὸς, Πανάϊος μὲν ὁ καὶ Ἀλεξανδρεὺς· Δίφιλος δὲ ὁ Βοσπορανὸς Calaubonus primus omnium, Stephanum incidisse in vitiosum Diogenis Laërtii codicem, in quo erat scriptum ὁ Μυρμηκὸς ὁ ἐξ Ἐνετῆς. Sic noster pessima falsissimaque lectione inductus, ex homine fecit urbem, ex hac onomastico geographico inseruit.

[17] Μύρμηξ.] De illo Philosopho nullam putat Salmasius Solinum mentionem fieri apud Diogenem Laërtium, cujus tamen verba ex Stilpone lib. II, ubi inter Dialecticos numeratur, huc transcribam: Ἀπὸ δὲ τῆς Διαλεκτικῆς, Πανάϊος μὲν ὁ καὶ Ἀλεξανδρεὺς· Δίφιλος δὲ ὁ Βοσπορανὸς, Πανάϊος μὲν ὁ καὶ Ἀλεξανδρεὺς· Δίφιλος δὲ ὁ Βοσπορανὸς Calaubonus primus omnium, Stephanum incidisse in vitiosum Diogenis Laërtii codicem, in quo erat scriptum ὁ Μυρμηκὸς ὁ ἐξ Ἐνετῆς. Sic noster pessima falsissimaque lectione inductus, ex homine fecit urbem, ex hac onomastico geographico inseruit.

[18] Καὶ ἰωὴν μόγις σαν Ἐνίσπην.] Locus est ex Iliad. B. de hac civitate videndus Pausanias, Plinius & alii.

[18] Καὶ ἰωὴν μόγις σαν Ἐνίσπην.] Locus est ex Iliad. B. de hac civitate videndus Pausanias, Plinius & alii.

[19] Κλεοδόλης ἐνταῦθα, ἢ τὸ Φωκίδος.] Hæc pessime sunt contaminata a librariis: nam pro Κλεοδόλης substituendum Κλεοδόλης, & pro Φωκίδος sine dubio Ψωφίδος: nam Phocis in Peloponneso non est quærenda. Clitorii & Psophidii erant olim in Arcadia vicini, teste Pausania lib. VIII: Ὅσῳ δὲ Κλεοδόλης τὸ χώριον ὧδε Ψωφίδιος εἶπε ἀ ζήμη.

[19] Κλεοδόλης ἐνταῦθα, ἢ τὸ Φωκίδος.] Hæc pessime sunt contaminata a librariis: nam pro Κλεοδόλης substituendum Κλεοδόλης, & pro Φωκίδος sine dubio Ψωφίδος: nam Phocis in Peloponneso non est quærenda. Clitorii & Psophidii erant olim in Arcadia vicini, teste Pausania lib. VIII: Ὅσῳ δὲ Κλεοδόλης τὸ χώριον ὧδε Ψωφίδιος εἶπε ἀ ζήμη.

[20] Ἔννα, πόλις Σικελίας.] Urbis nomen non duntaxat in antiquis MSS. verum etiam in inscriptionibus & numismatis cum aspiratione effertur, cujus exemplum adfert Cl. Spanhemius, MUN. HENNÆ. Idem quoque monuit vir magnus Nicolaus Heinsius in notis ad Claudianum. Existimabant hanc urbem in medio insulæ sitam esse, quare eam vocabant *Siciliæ Umbilicum* teste Diodoro lib. V: Δοκεῖ δὲ ὁ μῦθος κεῖσθαι τὴν νῆσον· διὸ καὶ Σικελίας ὀμφαλὸν τινὲς ὀνομάζεσθαι. Cicero Verrinar. actt. IV: *Qui locus, quod in media est insula situs, Umbilicus Siciliæ nominatur.* Plura vide apud Cluverium.

[20] Ἔννα, πόλις Σικελίας.] Urbis nomen non duntaxat in antiquis MSS. verum etiam in inscriptionibus & numismatis cum aspiratione effertur, cujus exemplum adfert Cl. Spanhemius, MUN. HENNÆ. Idem quoque monuit vir magnus Nicolaus Heinsius in notis ad Claudianum. Existimabant hanc urbem in medio insulæ sitam esse, quare eam vocabant *Siciliæ Umbilicum* teste Diodoro lib. V: Δοκεῖ δὲ ὁ μῦθος κεῖσθαι τὴν νῆσον· διὸ καὶ Σικελίας ὀμφαλὸν τινὲς ὀνομάζεσθαι. Cicero Verrinar. actt. IV: *Qui locus, quod in media est insula situs, Umbilicus Siciliæ nominatur.* Plura vide apud Cluverium.

[21] Μεταξὺ Ἐγκυάρου καὶ Συρακουσῶν.] Conditæ fuere Syracusæ anno secundo Olympiadis XI, id est, ante natum Jesum anno IDCCXXXV. Enna igitur fuit condita Olympiadis XXVIII anno IV, ante natum mundi sospitatorem IDCLXV, uti bene computavit Cluverius.

[21] Μεταξὺ Ἐγκυάρου καὶ Συρακουσῶν.] Conditæ fuere Syracusæ anno secundo Olympiadis XI, id est, ante natum Jesum anno IDCCXXXV. Enna igitur fuit condita Olympiadis XXVIII anno IV, ante natum mundi sospitatorem IDCLXV, uti bene computavit Cluverius.

[22] Ἐννάιος.] Apud Latinos quoque ENNÆUS in usu est, nec non ENNENSIS. Ovid lib. V Metam.

Haud procul Ennæi lacus est a mœnibus altus,
Nomine Pergusa. ----

Solinus cap. XI: *Hinc campus Ennensis, in floribus semper & omni vernus die.* Addit Stephanus deinde terminationem fœmininam, qua veteres Proserpinam insigniebant. Silius lib. XIII:

---- *Alter operto*
Ante omnes taurus regi, tum proxima diva
Caditur Ennæa casta cervice juvenca.

[22] Ὁμήρου.] Locus est Iliad. Iota.

[22] Ὁμήρου.] Locus est Iliad. Iota.

[23] Ἔντελλα, πόλις Σικελίας.] De origine, nominibus, situ, conditore atque aliis rebus ad hanc civitatem spectantibus, videndus Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[23] Ἔντελλα, πόλις Σικελίας.] De origine, nominibus, situ, conditore atque aliis rebus ad hanc civitatem spectantibus, videndus Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[24] Ἑξηγύιος.] Pessime Xylandriana exhibet Ἑξαγώνιος, hanc enim scribendi rationem non sequuntur Attici. Lectionem, quam divulgamus, confirmant libri calamo exarati, & priores editiones, quibus adjungam testimonium Auctoris Etymologici Mag: Ἑξάλιτρον, ἐξάγιον· Ἀττικῶς. μὲ ἴδιτα ὁ ἑξάλιτρος λέγεται, ὥσπερ ὁ πυρὸς τοῦ Σοφοκλέους ἐξηγνοῦ, καὶ πυρὸς Πλάτωνι τοῦ κομικοῦ ἴδιτος. Attici igitur τὸ ξ usurpant, licet sequatur consonans, quod a communi Græcorum regula deflectit. Nostra hæc emendatio etiam confirmari potest ex Eustathio ad Iliad. Δ. Ὅσῳ δὲ ὅσος ἐξεκαίδεκα ὀβολοὶ εἰσὶν, ὁμοίως τοῦ ἑξάλιτρον· καὶ τὸ Ἑξήγιος, ὁ παλαιὸς ἐν Σικελίᾳ, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐχυσα, καθὸ τὸ τὸν Ἐθνικὸν χαλκῷ.

[24] Ἑξηγύιος.] Pessime Xylandriana exhibet Ἑξαγώνιος, hanc enim scribendi rationem non sequuntur Attici. Lectionem, quam divulgamus, confirmant libri calamo exarati, & priores editiones, quibus adjungam testimonium Auctoris Etymologici Mag: Ἑξάλιτρον, ἐξάγιον· Ἀττικῶς. μὲ ἴδιτα ὁ ἑξάλιτρος λέγεται, ὥσπερ ὁ πυρὸς τοῦ Σοφοκλέους ἐξηγνοῦ, καὶ πυρὸς Πλάτωνι τοῦ κομικοῦ ἴδιτος. Attici igitur τὸ ξ usurpant, licet sequatur consonans, quod a communi Græcorum regula deflectit. Nostra hæc emendatio etiam confirmari potest ex Eustathio ad Iliad. Δ. Ὅσῳ δὲ ὅσος ἐξεκαίδεκα ὀβολοὶ εἰσὶν, ὁμοίως τοῦ ἑξάλιτρον· καὶ τὸ Ἑξήγιος, ὁ παλαιὸς ἐν Σικελίᾳ, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἐχυσα, καθὸ τὸ τὸν Ἐθνικὸν χαλκῷ. Aliam in Stephani libris urbis terminationem reperit Eustathius, si apud alios occurreret

φιω [16] Α'θηκλώ ἔχωσι, ὡς τὸ [17] Ε'ξκλινής. Α
λέγω) οἱ ἄττω, ἀφ' τοῦ ἐξ ἀγυίας ἔχειν.

Ε'ΟΡΔΑΓΑΙ [18], δύο χῶραι Μυγδονίας. εἰσὶ δ' ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰβηρίας, ἡ δὲ Θρᾴκης, ἀπὸ Ε'ορδοῦ τινος. ὁ οἰκήτωρ, Ε'ορδαῖος. [19] ὀξυτόνως δὲ τὸ Ε'ορδος, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐκτη. B
κελήθησεν. ἔστι δὲ Ε'ορδίζω, ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς λυδὸς λυδίζω.

Ε'ΠΑΚΡΙΑ, μία τῶν ἸΑτ τικῶν Κέκροπος [20] δυοκαίδεκα πόλεων, ἀφ' ἃς ἀπῳκίσθησαν τὸ λαϊζεσθαι ὑπὸ Καρῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ε'πακρεύς. C

Ε'ΠΑΡΙΤΑΙ, ἔθνος Α'ρκαδίας. ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ε'πειρις ἔδει, ἀπὸ Ἄρητος δὲ. ὡδὶ δὲ ἔθνος [21] Ξενοφῶν, καὶ Ε'φορος, καὶ Α'νδροτίων φασίν. D

Ε'ΠΕΙΟΙ [22], οἱ Η'λεῖοι, ἀπὸ Ε'πεοῦ βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ε'πεάς, καὶ Ε'πεῖς. λέγονται δὲ πατρωνυμικῶς [23] Ε'νδυμιωνιάδαι.

Ε'ΠΙΔΑΜΝΟΣ [24], πόλις Ἰλλυρίδος, ἣν χερρόνησον τὸ καλεμένης Δυῤῥαχίου. [25] ἔστι E
δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ. [26] τὸ ἐθνικὸν, Ε'πιδάμνιος. Δώρ) ὡς ἀφ' Παρθενίου δὲ ἀφ' ὑφ' ὑγὸς. τὸ θηλυκὸν, Ε'πιδαμνίας.

Ε'ΠΙ-

more scripta, quemadmodum Hexelines. Ita autem dicitur, quia sex vias habet.

EORDÆÆ, duæ regiones Mygdoniæ. Sunt item aliæ duæ, altera Iberiæ, altera Thraciæ, quæ sic vocantur ab Eordo quodam. Incola, Eordæus. Eordus accentum habet in ultima, teste Herodiano libro VI. Etiam appellati sunt Eordistæ, quod sit ab ἐορδίζω, uti a Lydus fit λυδίζω, Lydorum mores sequor.

EPACRIA, una ex duodecim oppidis a Cecrope conditis, quia Carum depopulationibus Attica erat obnoxia. Gentile, Epacriensis.

EPARITÆ, populus Arcadiæ, cujus urbs appellanda Eparis, sed nomen ejus non invenitur. De populo mentionem faciunt Xenophon, & Ephorus, & Androtio.

EPEI, sic Eelei appellantur ab Epeo rege. Generis fœminini est Epeas & Epeïs. Patronymice vocantur Endymioniadæ.

EPIDAMNUS, urbs Illyrici, sita in peninsula, quæ Dyrrhachium dicitur. Est quoque alia in Jonio sinu. Gentile, Epidamnius, quod etiam apud Parthenium cum diphthongo scribitur. Fœmininum, Epidamnias.

EPI-

curreret illud nomen urbis, sententia ferri posset, apud quem præstantior exstet scriptura.

[16] Α'θηκλώ.] Cod. Vossianus, Α'θηκῶς.

[17] Ε'ξκλινής.] Xylandriana male ἐξκλινὲς, quod auctoritate MSS aliarumque editionum mutavimus. Sed apud Etymologum est alia vocis terminatio, scilicet ἐξκλινεν.

[18] Ε'ορδαῖαι, δύο χῶραι Μυγδονίας.] Si quis probare posset, in Mygdonia binas hac appellatione regiones fuisse, apud me hic locus in suspicionem non veniret: censeo enim esse mutilum, & fortassis sic replendum: Ε'ορδαῖαι, δύο χῶραι· σημεῖον Ἰβηρικὸν, ἄλλαι Μυγδόνες. Eodem modo in sequentibus etiam duas recenset, alteram Iberiæ, alteram Thraciæ tribuens.

[19] Ὀξυτόνως δὲ τὸ Ε'ορδὸς.] Sic apud Strabonem lib. VII cum accentu in ultima hanc vocem exaratam conspicies: sed non bene apud Thucyd. II: Καὶ πέμπει Ἀξίῳ, μέχρι Σιρμοῦ, τῶν Μυγδονίων καλουμένων, Η'ΐόνας ἐξελόντες, ἐπιστρατεύσαντες ἀφίστασαν δὲ καὶ τῶν Ε'ορδίων καλουμένων Ε'ορδῶν. Notabis obiter, hic regionem *Eordiam* appellari, & gentis nomen, contra Stephani mentem, accentum gerere.

[20] Δυοκαίδεκα πόλεων.] Harum civitatum nomina enumerantur a Strabone lib. V, traditurque ibidem, eas ideo a Cecrope conditas, quia Cares a mari, & a terra Bœoti Atticam popularentur. Non possum quin huc transcribam locum ex Etymologo, non duntaxat quia ad rem pertinet, sed etiam ut ab insigni mendo liberetur: Ε'πακρεῖα χώρα· Α'θηναίοις πολλὰ κακωθεῖσι διὰ τὸν Κέκροπα συναγαγόντος κατοίκισε εἰς πόλεις δυοκαίδεκα· καὶ τοῦ τὸ πολιτεῦσαι ὑπονοηθέντος ἀφ' ἑαυτῶ Κικροπίαν ἀνεκηρύξατο· δύο δὲ πεντακόλπις ἐκάλεσεν, ὅτι πασῶν πόλεων ἐκράτουν μεῖζον κράτος· τρεῖς δὲ λοιπὰς (lege τέσσαρες) ἐπακρεῖδας ἀνόμασε· καὶ ἡ ἀττικὴ χώρα τὰς τοιὰς τοῖς στοιχ (& hic legendum τέσσαρσι) ὁμοιοτέλευτος αὐτοῖς Ε'πακρεῖα ἐκαλεῖτο. Nam si unaquæque pars in quatuor civitates fuerit distributa, sequitur necessario, & ultimam partem etiam quatuor civitates constituisse.

[21] Ξενοφῶν.] Aliquoties Xenophon libro VII Hellenicorum de Epantis mentionem facit: Καὶ τὰς Ε'πειτίας ἔπεμπτον, ὡς ἀζοίης τὰς κρωπεκρήνης. Verum ex mente Stephani apud Xenophontem rescribendum foret Ε'πειτίας. Deinde apud eundem sequitur: Σωὶ τε τοῖς Βαιωτοῖς δ' τοῖς ἀργυρομῆται Τ' Ε'πειτῶν &c. Certiores tamen de correctione in Xenophonte essemus, si loci Androtionis & Ephori ad hanc usque ætatem superstites mansissent.

[22] Ε'πειοὶ, οἱ Η'λεῖοι, ἀπὸ Ε'πεῦ βασιλέως.] Adducam duntaxat locum Pausaniæ ex Eliacis prioribus, Stephani sententiam maxime confirmantem: Τῶν δὲ Ε'πεῶν ἔχειν ἀρχὴν Η'λείοις Εὐρυκύδας τε ὁ Ε'νδυμίωνος, καὶ (ὕστερα παντὸς ὧν Παυσανίας· καὶ τὸ ὄνομα οἱ ἐτέθη ἀπὸ τῶν Ε'πειῶν ἀπὸ Ἦ Η'λείοι μεταβολῆς ἐγένετο. His adde verba Scholiastæ ad Lycophronem pag. 30. Ε'πειοὶ δὲ οἱ Η'λεῖοι, ἀπὸ τοῦ Ε'πειοῦ πελοποντίου.

[23] Ε'νδυμιωνιάδαι.] Non dicam quid de hoc loco sentserit ad marginem sui libri Salmasius, & quemadmodum ejus emendationem tentaverit, ne videar studio illa loca in lucem protrahere, in quibus vir maximus aliquid humani passus est. Endymioniadæ igitur appellantur ab Endymione Epei patre, qui, cum eum imperii cepisset satietas, in Olympia cursus certamen de regno filiis suis proposuit, ex quo victor Epeus discessit, ut refert Pausanias libro jam citato: Ε'ν δὲ τοῖς Ὀλυμπίοις ἆθλα τοῖς παισὶν ἔθηκε Ε'νδυμίων ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς· καὶ εὐίκησε δὲ ἔθει τῶν βασιλέων Ε'πειός. Igitur ab illo Endymione Epei Endymioniadæ appellati sunt, cujus rei plura quidem exempla in Stephano occurrunt. Vide in Α'ζηνίται, Α'λαισμενοῦς &c.

[24] Ε'πίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίδος.] De nominibus & situ abunde satis egimus ad vocem Δυῤῥάχιον, quæ in genuino Stephani fragmento reperitur.

[25] Ε'ν δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ.] Falsissimum hoc est, alium Epidamnum ad sinum Jonium fuisse situm. Docet hoc etiam doctissimus Palmerius in opere de Græcia antiqua, ubi hæc habet: Vel vox ἑτέρα est a mala, manu & omnino tollenda, vel quod magis puto, tota ultima clausula, ἣν δ' ἑτέρα &c. transferenda est, ad vocem sequentem Ε'πίδαυρος. Nam Stephanus de Epidauro in Jonio sinu nullam alibi facit mentionem.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Ε'πίδαμνος.] In MSS Palatinis Salmasius invenit Ε'πιδάμνιος & fœminium Ε'πιδαμνίας. Adducam tamen ineditum Chrestodori epigramma in Johannem *Epidamnium* compositum.

Adieu

Ε'ΠΙ'ΔΑΥΡΟΣ, πόλις [47] πρὸς τῷ Ἄρ- A EPIDAURUS, genere fœminino urbs juxta Argos. Illud enim apud Poëtam:

γει Ἡλυκῶς λεγομένη. τὸ δὲ

---- [48] Ἀμπελόεσσ' Ἐπίδαυρον,

μετὰ λοιπικῆς διαθέσεως, Ἡλυκὸν ἐστιν, ὡς τὸ

---- Ψολόεσσ' ἐχίδνης,

καθὰ Νικάνδρω. τινὲς δὲ [49] Λιμήρῳ αὐτὴν φασι, τὴν λιμένας ἔχουσαν. [50] Σκαλέτρα δὲ Μιλησία, [51] ἡ Λίμηρα, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸ βωμὸν ὑπὸ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τῶν θυομένων. [52] ἔστι Ἐπίταυρος, καὶ Ἐπίδαυρος. τινὲς δὲ [53] Λιμήρων Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατὸν, διὰ τὸ πολὺν ἔχειν λιμένας. ὁ πολίτης, [54] Ἐπιδαύριος· τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαυρία,

---- *Vitiferum Epidaurum*,

fœmininum est cum adjectivo masculino, quemadmodum & illud:

B ---- *Vipeream in cineres redactæ.*

Apud Nicandrum. Quidam vero eam Limeram vocant, quasi prata habentem. Appellabatur autem Melissia & Hæmera, quod Æsculapii ara frequenti victimarum immolatione & perpetuo sanguine madesceret: deinde C Epitaurus, & Epidaurus. Quidam vero Limeram urbem Laconicam nominant, unam ex centum quia plurimos habet portus. Oppidanus, Epidaurius, genere fœminino Epidauria,

Αὐτὰρ Γυάλοιο ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ ὑψηλὸν κειμαι,
Τηλόθεν ὑλήεντα κόρυμβον ἀμφιδύων.
Ὀγκωτὸς μοι μυχὸς ἀπήνιος, ὃς πολὺν ἄμπνοιαν
Εἰρύσσω ξυνὸν δαίμοσιν· ἐγκατέπλω.
Παφρόεσσαι πηγαὶ πολὺν κελαρύζουσιν,
Οἷσι λιπὼν Νύσσης μύστης ἐς ἔρεβος δύσεται·
Λίπνοιόν τε θύεσσι . . . . . τέρενα γάνυται
Φοιβηΐδος κρήνης ἔρση οἰκειοσύσης
Ὦ κέκτε, σὺν ἔζωσε πολυσθενὲς ἔρκος, ἀλὰ σὺ σαυτὸς
Μοῦνα ἀπαντήσεις πόσι μεμφομένοις δύο·
Ὦ λῆρ μυκτερίλοιπ· πολλῶ πλείονα ἴδοσας
Οἰκίσθης πατρίων φίλτερος μνηστῆρων.

47 Πρὸς τῇ Ἀργείᾳ.] Sic a multis appellatur ad distinctionem aliarum hoc nomine urbium: sic quoque Xenophon lib. VII Hellenic. Ἐμπαλιόντων δὲ πρὸ εἰς Ἐπίδαυρον ἐν τῇ Ἀργείᾳ &c. Sita enim erat in Argia Peloponnesi regione, ex opposito Æginæ. His adde verba Pausaniæ lib. X: Καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου διώκει ἐπὶ τὸ τῆς Ἀργείας.

48 Ἀμπελόεσσ'.] Vide Homerum Iliad. B. Est in hoc Homeri & Nicandri hemistichio enallege generis, apud poetas aliquando usitata.

49 Λιμήρῳ αὐτὴν φασι, τὴν λιμένας ἔχουσαν.] Dubitavit Herodianus, magni nominis olim Grammaticus, an vero a commodis portubus. Ejus verba reperiuntur corrupta apud Etymologici Mag. auct. Λιμήρη, Πόλις Ἀργείας &c. (lege meo periculo Ἐπιδαύρου) τῶν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ· ὅπερ ποιεῖ ῥοῦς· ἔστιν Ἡρωδιανός. Sed sciendum in Peloponneso duas fuisse hoc nomine civitates; Laconica passim commodis portubus, Argia vero egregiis pratis celebris est.

50 Σκαλέτρα δὲ Μιλησία.] Unde hoc nomen urbs acceperit, non additur: puto tamen hoc ei in honorem dedæ Melissæ fuisse inditum, quæ, auctore Mnasea Patareo apud Pindari Scholiast. ad Pyth. IV, prima favos apum invenit, eosdemque edit & aquam admiscens bibit: quæque Peloponnesiis persuasit, ut abstinerent a carne, mutaque hominum voratione, & potius uterentur cibo ex arboribus quæsito. Locum, quia egregius est, transcribam: Ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἐφ' ἑαυτῆς πλάνησιν ὑμφᾶσι μεμηνέναι ὑπὸ τῆς Δήμητρος ἀφικομένην πρὸς αὐτοὺς, καὶ μαλιστα ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων· ἐκεῖ δὲ ὄντα Μυσέαν ὁ Παλαιφάτης ὑφηγεῖται γάμον, ὃν ἐπὶ τῇ Κόρῃ ἐποιήσατο Ἀγκαῖος ὁ Λυκάονος, πίτυνα ἔλαιον ἔλεγε

δαμεία, καὶ [57] Ἐπιδαμεῖς, καὶ Ἐπιδαμειώτης Ἀ Φασίν.

Ἐπιεικίδαι, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπιεικίδης. τὰ τοπικά, [58] Ἐπιεικιδῶν, ὃν Ἐπιεικιδῆσιν.

Ἐπικηφησία, δῆμος τῆς Οἰνηίδος Β φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπικηφήσιος. τὰ τοπικὰ, Ἐπικηφησιάδην.

Ἐπιλευκάδιοι [59], πόλις μεταξὺ Ἀκαρνανίας· Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιλευκάδιος. ὁμοίως. C

Ἐπίπολαι, χωρίον ὑπόκρημνον, πλησιόχωρος Συρακούσαις· [60] Θουκυδίδης ἐν ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιπολαῖος, τῷ χωρίῳ τύπῳ.

Ἐπιτάλιον, πόλις τῆς Τριφυλίας· Πολύβιος τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιτάλιος. D

Ἐπιφάνεια, πόλις Συρίας, καλεῖται Ῥαφανίας, ἐν μεθορίοις Ἀρκάδος, ἀφ' ἧς Εὐφράτης ὁ Σιλουκὸς φιλόσοφος. δευτέρα, Κιλικίας. τρίτη, Βιθυνίας. δ', καλεῖται Τίγριν. ἐκλήθη δὲ [61] Ἀρκεσίκερτα, ἔστιν Ἀρκεσίου E χῶμα. ὁ πολίτης, Ἐπιφανεύς.

Ἐποτία, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον Παραλία. καὶ οἱ οἰκοῦντες, Παραλίοι.

Ἑπτακωμῆται, βάρβαροι, [62] τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. [63] οἵτινες δὲ τούτων F ἐκαλοῦντο ἐβύζηρες.

Ἐπωπή, ἔτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, [64] ἀπὸ τοῦ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. τὸ ἐθνικὸν, [65] Ἐπωπεύς, καὶ Ἐπωπίτης. G

Ἐρβησσός [66], Σικελίας πόλις. [67] τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος· Φίλιστος Σικελικῶν β'.

dauria, & Epidauris, & etiam Epidauriotes A inquiunt.

EPIEICIDÆ, populus Cecropidis tribus. Popularis, Epieicides. Localia sunt, ex Epieicidis & in Epieicidis.

EPICEPHESIA, populus Oeneïdis tribus. Popularis Epicephesius. Locale, ex Epicephesia.

EPILEUCADII, urbs post Acarnaniam, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Epileucadius, simili modo se habet.

EPIPOLÆ, castellum loco prærupto positum, Syracusis vicinum, auctore Thucydide libro VI. Gentile, Epipolæus, communi forma.

EPITALIUM, urbs Triphyliæ, de qua Polybius libro IV. Gentile, Epitaliensis.

EPIPHANEA, urbs Syriæ juxta Raphaneas in Aradi finibus, quam Euphrates philosophus Stoïcus patriam habuit. Secunda, Ciliciæ. Tertia, Bithyniæ. Quarta, juxta Tigrin. Hæc etiam Arcesicerta vocatur, est enim Arcesii opus. Cives Epiphanenses.

EPUÏA, urbs quæ nunc Ambracia, prius vero Paralia dicebatur. Incolæ, Paralii.

HEPTACOMETÆ, barbari, Scydisem montem incolentes. Quidam vero eorum appellabantur Byzeres.

EPOPE, hoc modo Acrocorinthus nominabatur, quia ibidem Sisiphus Æginam à Jove raptam viderat. Gentile, Epopensis & Epopita.

ERBESSUS, urbs Siciliæ. Gentile, Erbessinus, auctore Philisto libro II rerum Sicularum.

HERBI-

Ἐρβι-

mininum profitat apud Strab. lib. VII: Μίχρι τοῦ Λίγυος ἐστὶ τὸ Ἐπιδαμεῖον. Apud Scylacem secunda a fine per diphthongum exaratur: Μετὰ δὲ τὸν Ἐπιδαμείαν χώρα, Ἀλία ἐστὶ λιμήν.

57 Ἐπιδαμεῖς ἐστὶ Ἐπιδαμειώτης.] Inveniuntur hæc gentilia apud Etymologici Mag. Auctorem: Ὁ πολίτης Ἐπιδαμεύς· λέγε δὲ Ἐπιδαμεῖς ἐστὶ Ἐπιδάμεια· καὶ Ἐπιδαμειώτης ὁ πολίτης, ὡς καὶ ὁ Συρακούσιος Συρακούσιος.

58 Ἐξ Ἐπικηφίδων.] Præposito ἐξ, quæ plerumque hujusmodi localium formæ additur, in omnibus libris excidérat.

59 Ἐπιλευκάδιοι.] Hujus urbis meminit Scylax Caryandensis, cujus verba vir summus Salmasius ita in integrum restituit: Καὶ πόλις Λάκμος ἐστὶ λιμήν· αὐτὴ δὲ ἐπὶ τῇ Λάκμῳ, ὃ ἐστὶν ἀκρωτήριον· πλῆθος δὲ ἐν τῇ Ἰωλκάδῃ αὐτῇ ἡ πόλις ἐστὶ τὸ αὐτὸ, καὶ Ἐπιλευκάδιοι ὀνομάζονται. Vide porro quæ ad hunc locum commentatur in Plin. Exercit. pag. 715.

60 Θουκυδίδης ἕκτῃ.] Addam verba Thucydidis, quæ innuere nostrer mihi persuadeo: Ἐὰν μὲν τὴν Ἐπιπολὴν κρατήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, χωρὶς δυσκρήμνου τι ἐστὶν ἡ πόλεως οὐδὲν κίνδυν. Infignem Epipolarum descriptionem pete ex Cluverio.

61 Ἀρκεσίκερτα.] Libri MSS & priores editiones exhibent Ἀρτεμισίκερτα. Xylandriana vero Ἀρκεσικερτα. Veram lectionem nos divulgavimus, nam Ἀρκεσίκερτα dicitur, ut Τιγρανόκερτα, & vertitur *Arcesii urbs*. Est hæc antiqua *Hemath*, de qua Bochartus Phaleg. lib. IV cap. XXXVI.

62 Τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος.] Pessime hunc locum acceperunt librarii, non enim fuit apud Heptacometas mons Scythicus. Verior est scriptura codicis Vossiani: Ἑπτακωμῆται, βάρβαροι, τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. Sed genuinam lectionem nobis suppeditabit Geographus lib. XII: Διηρεῖ δὲ ἀφ' τούτων ὁ, τε Σκυθίσης ὄρος τραχύτατον σποδοῦν τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι, τοῖς ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, ὃ καὶ ἑπτάκωμον καλοῦσιν οἱ Ἑπτακωμῆται.

63 Τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο &c.] Etiam hæc verba leguntur apud Strabonem, paullulum infra illa, quæ jam ex lib. XII produximus. Adeo ut suspicari liceat, Stephanum totam illam sectionem de Heptacometis ex verbis Strabonis confecisse.

64 Διὰ τὸ Σίσυφον.] Vide eandem apud nostrum fabulam in voce Κόρινθος.

65 Ἐπωπεύς ἐστὶ Ἐπωπίτης.] Conjunctionem ἐστὶ, ut necessariam, revocavi: Palatini exhibebant, Ἐπωπεύσιος Ἐπωπίτης, unde hanc lectionem confeci.

66 Ἐρβησσὸς, πόλις Σικελίας.] Cum hoc nomine Cluverius duo in Sicilia observaverit oppida, alterum supra Agrigentum, alterum vero circa Syracusanum agrum, cum viro docto ambigo, utrum intellexerit Stephanus. Situm Erbessi circa Syracusanum agrum egregie descripsit Livius lib. XXIV, & illius circa Agrigentum Polybius lib. I, & Diod. Sicul. lib. XX.

67 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος.] Apud Diodorum lib. XIV oppidani

Ε῎ΡΒΙΤΑ [66], πόλις Σικελίας. Ε῎ΡΒΙΤΑΝΟΣ. ἡ ἐθνικὴ, Ε῎ρβιτᾶνος. A

HERBITA, urbs Siciliæ, de quo Ephorus libro XXVIII. Gentile, Herbitæus.

Ε῎ΡΓΕΤΙΟΝ [67], πόλις Σικελίας· φίλιος. Σικελικῶν δώτορα. τὸ ἐθνικὸν, Ε῎ργετῖνος.

ERGETIUM, urbs Siciliæ, cujus meminit Philistus libro II rerum Sicularum. Gentile, Ergetinus.

Ε῎ΡΕΒΙΔΑΙ, μέρος Λωτοφάγων· φίλιος. ὀγδοϊ. B

EREBIDÆ, pars Lotophagorum, apud Philistum libro VIII.

Ε῎ΡΕΜΒΟΙ [68], ἔθνος Α῾ραβῶν· Ὅμηρος,

---- [69] Καὶ Σιδονίους Ε῾ρεμβούς.

[70] τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας, ἀπὸ τοῦ εἰς τ῾ἔρα βαίνειν. λέγειν. Ε῾ρεμβαῖοι, καὶ Ε῾ρεμβοί. C

EREMBI, gens Arabica. Homerus:

---- *Et Sidonios & Erembos.*

Illos vero nominant Troglodytas, eo quod terram subeant. Vocantur etiam Erembæi, & genere fœminino Erembis.

Ε῎ΡΕΣΟΣ [71], πόλις ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ε῎ρεσσοῦ [71] Μάκαρος. ἐξ ἧς Θεόφραστος Α῾ριστοτέλους γνώριμος, καὶ Διόδοτος, ὁ ἐπιφανὴς γενόμενος, ὃς Τύρταμος ἐλέγετο, [73] καὶ διὰ τὸ θεῖον ἡσυχαίτερον, Θεόφραστος ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Ε῎ρέσιος, καὶ Ε῎ρεσσεύς· καὶ Ε῎ρεσίας, καὶ Ε῎ρεσιάς. D

ERESUS, urbs in Lesbo, sic dicta ab Ereso Macaris filio. Hanc patriam habuit Theophrastus Aristotelis discipulus & successor, illustrissimus ille, qui Tyrtamus vocabatur, & propter dictionis divinitatem Theophrastus appellatus est. Gentile, Eresius, uti Ephesius: & Eresia & Eresienſis.

Ε῎ΡΕΤΡΙΑ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,

[74] Χαλκίδ᾽ Ε῎ρετρίαν τε. ----

[71] ἐκαλεῖτο δὲ Μελανὶς, ἀπὸ Μελανέως τοῦ Εὐρύτου παιδός. ὕστω δ᾽ ἐκλήθη ἀπὸ Ε῎ρετρέως, τοῦ Φαέθοντος υἱοῦ. τοῦτον δ᾽ εἶναι ἕνα τῶν Τιτάνων. [76] ἔστι καὶ Θεσσαλίας ὁ πολίτης, Ε῎ρετριεύς, καὶ κλίνεται Ε῎ρετρέως, E

ERETRIA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

Chalcidem Eretriamque. ----

Appellabatur vero Melanеis a Menaleo Eurytі patre. Sic autem dicta est urbs ab Eretrieo Phaëthontis filio. Perhibent hunc unum e Tetanibus fuisse. Est quoque Thessaliæ oppidum, cujus oppidanus Ε῎ρετριεύς, quod in casu obliquo habet

---

oppidani appellantur Ε῎ρεσσεῦσι, pro quo Cluverius reponit Ε῎ρεσσίοις. Erbessi circa Agrigentum incolæ dicuntur Ε῎ρεσσεῖς, & Plinio lib. III cap. VIII HERBESSENSES.

[66] Ε῎ρβιτα, πόλις Σικελ.] Fuit hoc oppidum, teste Cluverio, inter Symæthum & Heræum amnem, qui eorum adibipulatur sententiæ, Herbitam *Nicosiam* interpretantium, conterminam Ennæ, Asloro, Agyrio & Catyrio. Idem gentile nomen occurrit apud Diod. Sicul. lib. XII: Περὶ Δινυσίου τοῦ τὴν Ε῎ρβιτα ὁ Ἥμων· ὁ δὲ Ε῎ρβιτανὸν αὐτὸν. Apud Plinium lib. III cap. VIII HERBITENSES inveniuntur.

[67] Ε῎ργετ., πόλις Σικελ.] Diodoro & Ptolemæo Σιρήνη appellatur, Silio Italico lib. XIV *Hergentum*:

Hadrumm Hergentumque simul, telaque superba
Lanigera Melite. ----

Gentile nomen apud Plinium lib. III cap. VIII, ut & apud nostrum, est ERGETINUS. Plura de oppidi situ vide apud Cluverium.

[68] Ε῎ρεμβοὶ, ἔθνος Α῾ράβων.] Censet Strabo veteres Græcos sic appellasse Arabas, quod apud illum lege lib. I Geograph. Certissimum hujus rei argumentum est, quod Erembi etiam Troglodytæ vocentur, qui sunt Rubri maris accolæ versus Ægyptum. Erembos Cl. Bochartus deducit ab Hebræo עֵרֶב *Ereb*, cum vide in suo Phaleg. lib. IV cap. XXIX.

[69] Καὶ Σιδονίους.] Hemistichium desumptum est ex Odyss. Δ.

[70] Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας.] Erembos, Troglodytas & Ichthyophagos Lycophronis Scholiastes eosdem facit, ita enim ille de iisdem: Ε῎λκουσι φησὶ, τοὺς Ε῎ρεμβοὺς οἷς ἡ Νότος ἐμὰς ἀκτὰς· ἤγουν Νῦν Α῾ραβίων εἰσὶν οἱ Ε῎ρεμβοὶ, οἷς ἡ Τρωγλοδύτη, καὶ Ἰχθυοφάγοι κατῴκησαν, οἱ Ε῎ρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι εἰς τὴν ἤπειρον· τὸν γὰρ γῆν ἡ πρόγνωσις εἰκάσαν. Vide præterea Etymologici Mag. auctorem, apud quem eadem Hellanici, nec non Crattetis de Erembis sententia legitur.

[71] Ε῎ρεσσ.] Promiscue scribitur hæc vox, nunc cum simplici, nunc cum duplici sigma. Ipse Stephanus aliquando vocem duplici exaravit. Vide in Μιτυλήνη.

[72] Μάκαρος.] Dubitare videtur Cl. Menagius ad Diog. Laertium, an non sit legendum Μακαρεύς. Sed genuinum satis est & fanum τὸ Μάκαρος a casu recto Μάκαρ. Aliquoties enim casus obliquus inde deductus occurrit apud nostrum. Vide in vocibus Α῾ίδεσα & Μάγνωσα.

[73] Καὶ διὰ τὸ θεῖον ἡσυχαίτερον, Θεόφραστος ἐκλήθη.] Strabo lib. XIII in descriptione Lesbi: Τύρταμος δ᾽ ἐκαλεῖτο πάλαι Θεόφραστος· μεθωνόμασε δ᾽ αὐτὸν ὁ Α῾ριστοτέλης Θεόφραστον· ἅμα δὲ φόβῳ τῆς θεότητος ὀνομάζουσι καὶ φυσίᾳ, ἅμα δὲ τῷ φράσαι αὐτὸν ζῆλον ὑποσημαίνοντες. Seneca lib. VI Natural. Quæst. lib. VI cap. XIII: *In hac sententia licet ponas Aristotelem, & discipulum ejus Theophrastum, non, ut Græcus vitium est, divinum, tamen & dulcem eloquii virum, & nitidi sine labore.* Plinius in Præfatione: *Adversus Theophrastum, hominem in eloquentia tantum, ut nomen divinum inde invenerit.* Vide præterea Diog. Laertium, Suidam & alios.

[74] Χαλκίδ᾽ Ε῎ρετρίαν τε.] Principium hujus versiculi desumptum est ex Homeri Bœotia, sed non ubique eodem modo scribitur. In cod. Vossiano: Χαλκίδα τ᾽ Ε῎ρετρίαν τε: In Eustathiana Homeri editione: Χαλκίδα τ᾽ Ε῎ρετρίαν τε πολυσταφύλου θ᾽ Υπάτης. Hæc lectio aliis est anteponenda, quod ipse ad hunc locum docet Eustathius: Ὅμηρος δὲ Νῦν μέντοι, Ε῎ρετρίαν καλεῖ, ἐπιθέτῳ ᾗ Ὑπάτῃ.

[75] Ε῎καλεῖτο δὲ Μελανίς.] Appellata fuit etiam Α῾εγηΐς, teste Strabone lib. X: Μελανὶς δ᾽ ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ε῎ρέτρια, καὶ Α῾εγήϊς. Vide præterea Eustathium, cujus verba mox fum productura.

[76] Ε῎στι καὶ Θεσσαλίας.] Mentionem de Eretria Thessalica, Euboïcæ cognomine circa Pharsalum fecit Strabo lib. IX, & ex eo Eustathius ad Homeri Catalogum: Ὡς καὶ δὴ πολλαὶ Χαλκίδες, ἤτοι ἡ Ε῎ρέτρια· ἔστι γὰρ καὶ Θετταλικὴ ἡ Φάρσαλος δὲ· ἴσχυσε δὲ φασι ποτὲ πολὺ οἱ Ε῎ρετριεῖς, καὶ πόλις δ᾽ ἦν παλαιὰ Ε῎ρέτρια, ὡς καὶ ἡ Χαλκὶς, σαυρώσασα.

τριέως, καὶ Ἐρετριῶς, ὡς [77] Σιμελῶς. καὶ Ἐρετριῶς, καὶ Ἐρετρίης Ἡλυκῶς, [78] καὶ Ἐρέτριος, [79] καὶ Ἐρετριάς, καὶ [80] Ἐρετριακός.

A habet Ἐρετρίεως & Ἐρετριῶς, uti Σιμελῶς. Et genere fœminino Eretris, & Eretrius, & Eretrias, & Eretriacus.

Ἐ ρ ε τ α ́ τ ι ς, πόλις Λυκίας, [81] ἀπὸ Ῥοδάσης καὶ Ἐλαθρεᾶς. [82] τὸ ἐθνικὸν, Ἐρεθάτης.

B

EREUATIS, urbs Lyciæ a Rhodaste & Eleutherea condita. Gentile, Ereuates.

Ἔ ρ η μ ο ς, καὶ νῆσος ἔστιν ἐρήμη. ἐρήμη δὲ ἐστι γῆ μεμονωμένη· ἀφ' ἧς ἐρημαῖος, καὶ ἐρημαία.

EREMUS, & insula etiam deserta est. Illa vero terra ἐρήμη deserta appellatur, quæ incolis vacua est. Hinc eremæus, & eremæa.

Ἔ ρ θ α, πόλις Παρθίας ἀπὸ τῶ Εὐφράτη. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρθηνός, [83] ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δ' τόμῳ.

C

ERTHA, urbs Parthiæ ad Euphratem. Gentile, Erthenus, ut Glaucus testis est libro II Arabicorum.

Ἐ ρ ί κ ε ι α, δῆμος Ἀ ́ ι ́ ν η σ ι ν Αἰγηΐδος Φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐρικεύς. τὰ τοπικὰ, Ἐρικείαθεν, Ἐρικείαθε, Ἐρικᾶσιν.

ERICEA, populus Athenienſis Ægeïdis tribus. Popularis, Ericeenſis. Localia ex Ericea, ad Ericeam, in Ericea.

Ἐ ρ ι κ ο υ ́ σ σ α [84], μία τῶν Αἰόλων νήσων, ἀπὸ Φυτοῦ καλουμένη, ὡς τὸ φοινικοῦσσα. τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος ἐξ Ἐρικούσσης. καὶ πάλιν, Λιπαραῖοι ἐκ φοινικούσσης. πάντες δὲ οἱ οἰκοῦντες Αἰόλα νήσους, σκαλεῦντες χοινῶς μὲν Λιπαραῖοι, [85] ἰδικῶς δὲ ἐξ ἑκάστης τοπικῶς, ὡς ἓν ἱστορεῖ δείξομεν τῶν φυλαττομένων.

D

ERICUSSA, una inſularum Æoli, a planta quadam ſic dicta, uti Phœnicuſſa. Gentile, Liparæi ex Ericuſſa: & rurſum Liparei ex Phœnicuſſa: omnes enim Æoli inſularum incolæ communi nomine Liparæi; ſed proprie ex unaquaque a loco cognominati ſunt, quemadmodum hoc etiam in aliis obſervandum demonſtrabimus.

E

Ἔ ρ ι μ ο ν, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ, ὡς Ἑκαταῖος.

ERIMUN, urbs OEnotrorum in mediterraneis, auctore Hecatæo.

Ἔ ρ ι ν ε ο ́ ς [86], πόλις Δωρείων ὑπὸ τὴν Παρ-

F

ERINEUS, oppidum Dorienſium ſub Par-

[77] Σιμελῶς.] Libri vulgati & MSS conſtanter vitioſe exhibebant Τιμελῶς. Verum auctoritate Stephani & Archiepiſcopi Theſſalonicenſis inductus Σιμελῶς in contextum recepi. Stephanus: Σιμελία, δῆμος Ἀ ́ ι ́ ν η σ ι ν &c. ὁ δημότης Σιμελεύς. Σιμελίης, καὶ κατὰ συναίρεσιν Σιμελῆς. Prolixior eſt hac in re Euſtathius ad Hom. Catalog. cujus verba huc tranſcribam, quia ex noſtro deſumpta videntur: Ἐρέτρια σκαλαῖς μὲν ἓ Μιλησίης, ὡς Μυτιλάνης, παρὰ δὲ Εὐρίτῳ· ἰσχνὰ δὲ τῶν κλίσιν ὡς Ἐρετριῶς ἀφ' Φαίηνος, ἵνα μὴ τῶν Τιτάνων· πώποτε ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, ἡ ἡλικία Ἐρετρίων, καὶ συναιρέσει Ἐρετριῶς, ὡς Σιμελεύς Σιμελίων Σιμελῆς· χωρὶς χάνις χοιᾶς, οὗ ὁ μέσος &c.

[78] Καὶ Ἐρετρίης.] Si hoc gentile ſit genuinum tria hinc deducuntur, Ἐρετρικός, quod potiſſimum eſt in uſu, & Ἐρετριῶς, & Ἐρετριακός, quod eſt apud Etymologici Mag. Auct. Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, καὶ Ἐρετριακός· τὸ ἡλικιῶν, Ἐρετριακὸν ἓ Ἐρετρικός. Fœminino τῶ Ἐρετρικὸν apud Latinos in uſu eſt, vide Plinium lib. XXXV cap. XVI ubi de *Terra Eretria*, quid in medicina valeat, verba facit.

[79] Καὶ Ἐρετριάς.] Hoc fœmininum non agnoſcunt libri vulgati: quod, quia codices calamo exarati repræſentant, huic loco inferendum putavi, eſt enim uſitatum veteribus: Dioſcorides hanc vocem uſurpat, ubi de terra Melia loquitur: Η' δὲ Μηλία τῶν μὲ χρῶν ἓ αὐτὴ ἐστιν ἰμαφρὴς Ἐρετριακὴ τῇ σποδηδεῖ &c.

[80] Ἐρετριακός.] Hoc nomine inſigniebatur apud Eretrienſes Philoſophorum ſecta teſte Strabone lib. IX: Μενέδημον δὲ τὸν Ἐρετριακὸν οἱ Ἐρετριακοί. Verum non duntaxat *Eretriaci*, ſed etiam Ἐρετριακοί, ſi vox mendo careat, appellabantur, teſte eodem Strab. lib. X: Μαστηρεῖ δ' ὅτι τῶ Ἐρετριακῶν φιλοσόφων χολὴ τῶν ἀπὸ Μενέδημου τοῦ τῆς Ἐρετρίας ἀρχηγέτου. Diogenes Laertius hanc ſectam quoque Ἐρετριακὴν vocat ex Hippoboto de Philoſophorum ſectis. Vide hac de re quoque Suidam. Ἐρετριακὰ etiam ſumitur pro agro Eretriæ circumjacente. Strab. lib. X: Ἐ ́ η δὲ καὶ ἡ Ὠρεὰτις κώμη τῆ Ἐρετριακῆς. In hoc pago Eretriacæ regionis conſpiciebantur olim ruinæ & reliquiæ oppidi Eretriæ ab Hercule diruti, ut ibidem teſtatur idem Strabo.

[81] Ἀπὸ Ῥοδάσης.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & vulgati: ſed fortaſſis reſcribendum eſt: ἀπὸ Ἐρόδης ἓ Ἐλαθρεᾶς. Noſtra enim conjectura magis urbis appellationi reſpondet. In Voſſiano legitur: Ἐρόδης, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Εὐάσης &c.

[82] Τὸ ἐθνικὸν Ἐρεθάτης.] Suſpectum eſt hoc gentile Salmaſio, & non ſine ratione: nam ſi verum oppidi nomen eſt Ἐρόδης, inde formandum Ἐρόδιτης.

[83] Ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν β'.] Inſigne hic exhibemus noſtræ editionis incrementum, nam nec vola nec veſtigium horum verborum in libris vulgatis conſpicitur.

[84] Ἐρικοῦσσα, μία τῶν Αἰόλα νησῶν.] In nonnullis libris MSS cum ſimplici ſigma hæc vox exaratur, ſed melius duplici; quia contracta eſt ab Ἐρικύσσα. A Ptolemæo appellatur Ἐρικόδης, ut & a Diod. Sicul. lib. V, & Apoll. Scholiaſt. ad lib. III. Hodie vulgari nomine vocatur *Alicur*. Nomen accepit ἀπὸ τῆ ἰέλκης, quod Heſychio eſt εἶδος φύτου. Imo etiam nunc hodie peregrinantes teſtantur, in hac inſula ſylvas ericarum arborum conſitas reperiri conſertaſque. Hæc inſula in ortum verſus Liparam ſita eſt.

[85] Γ'ιδικῶς δ' ἐξ ἑκάστης τοπικῶς.] Non poſſum improbare periphraſticam τῶ ἰδικῶ deſcriptionem, quo incolæ hujus inſulæ nominantur Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης: ſed mirum eſt, noſtrum hic non exprimi illud ἰδικῶς ἓ τοπικῶς, quod deberet eſſe Ἐρικουσσαῖος, quemadmodum a Φοινικοῦσσα deducitur Φοινικουσσαῖος, de quo videndus noſter ſuo loco.

[86] Ἐρινεός, πόλις Δωρίων.] Una hæc eſt ex quatuor Dorienſium oppidis, unde veteres Doridem tetrapolim appellarunt. Strabo lib. IX: Καὶ μέσοι Δωριῆς, ἀπὸ ὧν ἔστιν οἱ τὴν πεντάπολιν οἰκήσαντες, ἣν φασὶ νῦν μεῖναι πλὴν τεττάρων ἀπάντων Δωρίων· πόλις δ' ἦσαν Ἐρινεὸς, Βοιὸς, Πίνδος, Κυτίνιον. In hac urbe creſcebat ficus ſpecies, quæ ἐρινεὸς dicebatur, quæque ex ea nomen invenit. docet hoc Ly-

Παρνασσ. λέγῃ) Ἡ Ε'λίνος. ἔστι δὲ Π'αλίας ἀλλη, [87] ἡ Ἀχαϊας· ὁ πολίτης, Ε'λινεάτης, ἢ Ε'λινεύς.

A Parnasso. Appellatur etiam Ε'ρίνιον. Est item alia Italiæ & Achaiæ. Oppidanus Erineates, & Erineensis.

Ε'ΡΙΝΙΑ'ΤΗΣ [88], χώμη Μεγαρίδος· [89] Παυσανίας δ'. ὁ οἰκήτωρ Ε'ρινιάτης, ἀφ' ὃ τὸ πρωτόπλασμα.

ERINIATES, vicus Megaridis, auctore Pausania libro I. Incola Eriniates, quia in B primitivo suo reperitur.

Ε'ΡΚΥΝΙΟΝ, [90] ὄρος Π'αλίας. ἀφ' ὃ [91] Ε'ρκωιος ἡ χώρα, ἢ Ε'ρκωῖς· τὸ κλητικὸν· Ἀλέξανδρος Εὐρώπῃ.

HERCYNIUM, mons Italiæ, unde nomen regionis Hercynis, & Hercynius possessivum, auctore Alexandro in Europa.

Ε'ΡΜΙΩ'Ν [92], καὶ Ε'ρμιόνη, ἀπὸ τοῦ Ε'ρμιόνος ἡρωικῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ κάλυκος ἡ καλύκη, καὶ τοῦ χιτῶνος ἡ χιτώνη καὶ ἡμάμονος ἡ ἡμάμων. [93] Σκαλιῶτις ἢ Λακέρδα. Ε'ρμιον δέ, ἀπὸ δὲ τοῦ Δία ἢ τὴν Η'ραν ἐντεῦθεν ἀπὸ Κρήτης ἀφικομένης ὁρμισθῆναι. [94] καὶ προπῆ τὸ οἰκ ι, ὅθεν ἦν ἱερὸν Η'ρας πεζῆνης ἐν αὐτῇ. [95] τὸ ἐθνικὸν, Ε'ρμιονεύς· καὶ [96] Ε'ρμιονὶς τὸ ἡλυκόν.

HERMIÓN, & Hermione fit a genitivo Hermionis, uti a κάλυκος ἡ καλύκη calyculus rosæ, & a χιτῶνος χιτώνη tunica, & ab ἡμάμονος ἡμάμων regina. Vocabatur autem etiam Lacedæmonia, Hermium vero, ab ἑρμιόθαι, mutato ο in ῃ, quia Jupiter & Juno ex Creta proficiscentes, ibi appulerint. Hinc est, quod in illa urbe templum Junonis virginis inveniatur. Gentile, Hermionensis, & Hermionis fœmininum.

Ε'ΡΜΟΣ, ὡς Ε'ρχος, ὑδετέρως, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Ε'ρμεύς. τὸ εἰς πων, [97] εἰς Ε'ρμας, ἢ Ε'ρμόσε. καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Ε'ρμεῖ.

HERMUS, uti Hercus, genere neutro, populus Acamantidis tribus. Popularis, Hermeus. Hinc formantur localia, quæ ad locum & in loco denotant.

Ε'ΡΜΟΤΥΜΒΙΕΙ'Σ [98], μοῖρα τῶν μαχίμων

HERMOTYMBIEI, gens bellicosa in

---

hoc Lycophronis Scholiastes, cujus verba, quia corrupta sunt, emendata huc transcribam: Ε'ρμινῖς, τὸ συγκοπῇ ἱερὸν Ἑρμοῦ. ἢ οἱ πυθεὶ φασι εἶναι τὸν ἀγγέλων συκλῶντα ἐν τῷ τόπῳ, ἀλλ' ἡ ἑρμῆς εἰδωλ· ἐν συσσῖς, ἀπὸ Ε'ρμινῆς πόλεως Δωρικῶς· πόρρωθεν γάρ ἐστι ἡ Δωελὶς, ἧς μία πόλις ἡ Ε'ρμινὶς, ὡς ἡ αἰσχυλὴ λεγομένη ἐρινεύς, ὡς Δαμασκηνοί, ἀπὸ Κασσάνης ἁλόντες. In hunc sensum etiam legimus apud Etymologici Mag. Auctorem: Ε'ρινὸν σῦκον, ἀπὸ Ε'ρινεοῦ τῆ Θετταλίας, ὅπερ ἀσχὸν ὠφῆν. Nimis generaliter hanc urbem Thessaliæ adscribit, sed exactam geographiam, qui a Grammaticis requirit, næ ille toto cœlo errat.

87 Καὶ Ἀχαΐας.] Non fuit oppidum, sed portus Achaiæ hoc nomine, ut testis est Pausanias in Achaicis: Ε'ς δὲ λιμένα Ε'ρινεὸν ἐξ Ἀζανίδος τείχους, παραπλεύσαντι σταδίους ἑξήκοντα δὲ ἐς Λέγαια ἀπὸ τοῦ Ε'ρινεοῦ.

88 Ε'ρινιάτης.] Editiones Xylandrianam præcedentes, ut & codd. MSS constanter legunt Ε'ριναῖος. Sed utrobique male. Incidit noster in depravatum a librariis Pausaniæ locum: nam in hodiernis editis legitur: Καὶ πόλις ἐστὶν Ε'ρινεὸς ἐξ Ἀζανίδος τείχους, παραπλεύσαντι σταδίους ἑξήκοντα δὲ ἐς Λέγαια ἀπὸ τοῦ Ε'ρινεοῦ. Certum est nostrum incidisse in vitiosum locum, quia incolæ nomen cum pago idem statuit.

89 Παυσανίας α'.] Ita hunc locum correximus, cum in Aldina & Florentina male legeretur, Παυσανίας δ'. Verum a Xylandriana editione libri numerus aberat.

90 Ὄ'ρος Π'αλίας.] Locus Salmasio, & unicuique rem attentius consideranti, de mendo suspectus: in margine Eustathii libri legendum monet, ὄρος Γαλάτας, vel Γαλατικόν· ὁμοίως, ὁ τῆ Γαλατίας σοδιάτου, ὡς φησι Ἀπολλώνιος. Eundem errorem erravit Etymologici Mag. Auctor: Ε'ρκυνίη· δρυμὸς, ὁ τῆ Γαλατίας σοδιάτου, ὡς φησι Ἀπολλώνιος. Sed nemo nescit quam longe Hercynia sylva & mons ab Italia abtuerint.

91 Ε'ρκωιος ἡ χώρα.] Ita hæc vox sumitur a Parthenio: Ἀλλ' ἐν αὖθ' ἱστορεῖ Ε'ρκυνίδος ὕδατος ῥοάς.

92 Ε'ρμιὼν Ε'ρμιόνη.] In libris MSS & vulgatis pessimo errore legitur Ε'ρμιος, quod in hac editione mutandum censui, inductus auctoritate Scylacis, sed potissimum Eustathii, qui in suis ad Homeri Iliad. B, commentarii ex hoc Stephani loco Ε'ρμιὸν transcripsit: quia auctorem illustrant & integriorem reddunt, ea huc apponam: Ἡ Ἅ Ε'ρμιόνη πρόσθεν ὕστερ, ἐπειδὴ Ζεὺς καὶ Η'ρα ἐκ Κρήτης ἀφικόμενοι, ἐνταῦθα ὁρμίσθησαν· ἀπὸ τοῦ τὸ ὁρμίζω,

---

τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, Ε'ρμιόνη· τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς, Ε'ρμιών, ἡ ἡλικία Ε'ρμιόνος· ὥσπερ δὲ φασι κάλυκος κάλυκη, χιτῶνος χιτώνη, ἡμάμονος ἡμάμων, ἤτοι Ε'ρμιόνος Ε'ρμιόνη· ὑπερῳκ δὲ πρότυπον ῥᾴν φασι τὸν Ε'ρμιονέα· Ε'ρμιόνα δὲ εἰπεῖν ὀμοίως, ὡς Σοφοκλῆς Δωδώνα τὴν Δωδώνιδα φησὶν· ἀπὸ ἰθνικὸν τούτου, οἱ Ε'ρμιονεῖς· ἐπεὶ δὲ ἐν αὐτῇ παρῆεν Η'ρας. Quamvis autem Epitomator (hoc nequaquam Stephano adscribendum existimo) urbis situm plane neglexerit, non temere tamen hanc conjecturam facere possumus, nostrum in genuino opere loquutum fuisse de Hermione ad Argolicum sinum sita: quod manifestissime inde liquet, quod Eustathius Stephani verbis illum locum Homeri fuerit interpretatus, ubi alia urbs in censum venire non potest.

93 Ε'κκλεῖτ δὲ Λακέρεια.] Lacerias binas noster suo loco statuit, alteram in Magnesia, alteram vero in Italia: adeo ut nullam de Laceria Argiva, nisi hic, mentionem fecerit. Suspecta tamen est Italica, quia Cluverius & alii ejus non meminere.

94 Καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι.] Pessime in omnibus libris, tam editis, quam calamo exaratis legitur: καὶ τροπῇ τοῦ εἰς ι. Quod auctoritate Eustathii, cujus verba jam supra citavimus, & recta ratione inducti emendavimus: deducunt enim nomen urbis παρὰ τὸ ὁρμισθῆναι. Aliam etymologiam agnoscit Etymologus, sed minus urbi respondentem: παρὰ τὸ εἶρω τὸ ἐρμίζω· ἀφ' οὗ ἡ Ε'ρμὶς, Ε'ρμιὼν, ὁ παράγωγον Ε'ρμινῆς.

95 Τὸ ἐθνικὸν, Ε'ρμιονεύς.] Emendat Cl. Spanhemius Ε'ρμιονεύς, & pro Ε'ρμιονη, quod est in principio hujus sectionis Ε'ρμιόνη, quia ab antiquariis observantur nummi cum inscriptione ΕΡΜΙΩΝΕΩΝ. Non semel tamen, sed plus quam vigesies, apud Pausaniam in Corinthiacis & alios occurrit τὸ Ε'ρμιονεύς.

96 Ε'ρμιονὶς.] Pausanias lib. II: Τὰ δὲ ἀφ' ὧν ἁλίσασθαι ἐν ἴσῃ Ε'ρμιονεῖ ἱερὸν Δήμητρος ἐστὶ ἐπίκλησιν Θεσμοφόρου. Possessivum noster non habet, sed tamen τὸ Ε'ρμιονικὸν in usu est apud Plutarchum, ubi de purpura, quam circa hanc urbem piscabantur incolæ, sic loquitur: Περὶ φύρας Ε'ρμιονικῆς διῤῥήθην πολλαχοῦ πεποιημένος &c.

97 Εἰς Ε'ρμας.] Nihil mutandum hoc loco, nam Demi nomen aliquando numero multitudinis effertur. Hesychius: Ε'ρμᾶ·, ἢ Ε'ρμοι, δῆμος Ἀττικῆς, ἢ πολίχνιον Λυδίας.

98 Ε'ρμοτυμβιεῖς.] Apud Herodotum lib. IX, ubi nationes

μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν Αἰγυπτιακῶν πέμπτῃ. οἱ αὐτοὶ Ἑκαβαρεῖς. A

Ἑρμοῦ πεδίον, πόλισμα πλησίον Κύμης. Φόρος ὀκτωκαιδεκάτῃ. ὁ τοπίτης, Ἑρμοπεδιεύς, καὶ Ἑρμοπεδιανός, καὶ ὅτι πεδίῳ ἐθνικά.

Ἑρμοῦ πόλις, Αἰγύπτιος πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, καὶ μεγάλην καὶ μικράν. καὶ γ', καὶ Αἰγύπτιον. καὶ δ', καλεῖ Ῥυμβίν. καὶ ε', ἐπὶ τῷ πλατεῖ. καὶ ς', ἐν Κῷ τῇ νήσῳ. καὶ ζ', ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης. B C

Ἑρμώνασσα, νῆσος μικρὰ, πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ, Ἰώνων ἄποικον, ὡς ὁ Περιηγητής. πώτιν ὁ Σκύμνος καὶ Ἑρμώνδαν καλεῖ. Σεάθων ἐβδόμῃ Ἑρμώνεσσαν. D

sa in Ægypto, teste Aristagora libro I rerum Ægyptiacarum. Iidem & Labarei appellantur.

HERMICAMPUS, locus prope Cumas, auctore Ephoro libro XVIII. Loci incola dicitur Hermopediensis, & Hermopedianus, & ita quotquot gentilia a voce πεδίον formantur.

HERMUPOLIS, urbs Ægypti. Herodianus perhibet esse binas, magnam & parvam. Et tertia, juxta Ægyptum. Et quarta, juxta Rhymuin. Et quinta, ad fluvium. Et sexta, in Co insula. Et septima, in Arcadia. Cives, Hermopolita.

HERMONASSA, insula parva urbem habens in Cimmerio Bosporo, Ionum colonia, ut Periegetes testatur. Hanc Scumnus Hermoneam appellat. Strabo libro VII Hermo-

tionesa Mardonio in aciem instructæ, enumerantur, etiam de his fit mentio: Ἐν δὲ τῷ Αἰθίοπι τῷ Αἰγυπτίων, οὓς τοὺς Ἱερεῖς, οἱ Καλασίριες, καὶ λίβυες μαχαιροφόροι, οὕτως εἰσὶ Αἰγύπτιοι μόνοι μαχιμοι. Utrum Herodoti, an vero Stephani vulgata lectio sit præferenda, dicere nequeo, cum apud alios hujus gentis memoria non inveniatur. Hoc tamen addam, hanc vocem non incommode deduci posse ab Hebræo חרמים *Chermessabæ*, id est, *copiæ vastatrices*, sive *exercitus*. In fine hujus sectionis idem appellantur Λαβαρεῖς, sed vox illa mirum in modum est vitiata, pro ea rescribendum: Καλασίριες ex Herodoto, vel ex Stephano, si locus mendo careat, Καλασίριοι, sive Καλασιρεῖαι. Hæc vox deducenda videtur ab Heb. חלץ *Chalas*, quod *spoliare* denotat; unde *milites* & *accincti* dici solent חלוצים *Chalusim*. Adeo ut illa pars Ægypti, quam Stephanus Καλάσιριν suo loco appellat, juxta verum nominis etymon, & Herodoti & Aristagoræ mentem, incolas, alat, qui re & nomine μάχιμοι & μαχαιροφόροι sunt nominandi.

99 Ἑρμοῦ πεδίον, πόλισμα πλησίον Κύμης.] Strabo lib. XIII: Εἶτ' οὐλίχαι τὸ Ἑρμοῦ πεδίον, καὶ Σάρδεις· τὸ δὲ σφοδρόπεδον τῆς Περγάμου τὸ πλεῖστα ὑπὸ Μυσῶν ἴχνη τὸ ὂν διξὺ τῶν Αἰόλεων ληφθήναι. Hermus fluvius in Æolide est, qui hunc campum facit, teste Plinio lib. v cap. XXIX: *A Smyrna Hermus amnis campos facit, & nomine suo adoptat.* Fluvius hic oritur ex monte Dindymene sacro; & per Catakekaumenen in Sardianam fertur per continuos ad mare usque campos: qui a fluvio isto nomen suum invenere. Vide Strab. libro eodem, non procul a loco jam allegato. Sed hoc obiter animadvertendum, apud quosdam, Dionysium de situ orbis & alios, scribi Ἑρμοῦ πεδίον, & alios Ἑρμῶ πεδίον: quæ variatio inde oritur, quod alii fluvium *Hermum*, alii *Mercurium* intelligant, unde hic *Campus* appellationem fuerit fortitus. Sed melius puto omnia referri ad notissimum illum Lydiæ fluvium: Virgil. lib. VII Æneid.

Vel cum sole novo densa torrentur aristæ
Aut Hermi Campo, aut Lycia flaventibus arvis.

1 Καὶ ὅτι πεδίῳ ἐθνικά.] Formationem gentilium a voce Πεδίον, optime noster docet in Ἀρτεμισία.

2 Καὶ μεγάλην & μικράν.] Magnam & Parvam Hermupolin agnoscit præter Herodianum Ptolemæus lib. IV. Ἀπὸ δὲ δύσεως ἡ μεγάλη πόλις ἀπὸ θαλάσσης ἑξακοσίων, Ἀλεξανδρίων χώρας τόμος ἡ μεγαλόπολις, Ἑρμούπολις μικρὰ, Ἀνθρωπολίτης τόμος ἡ μεγαλόπολις. Magnam Ptol. ponit non procul ab Alabastris: Καὶ μεσογαίᾳ πόλις Ἀλάβαστρα, εἶτα Ἑρμοπολίτης τόμος, καὶ μεγαλόπολις ἀπὸ ἀνατολῶν δὲ πασῶν μεσογαίᾳ Ἑρμούπολις μεγάλη. Has urbes etiam agnoviisse Antoninum Augustum in Itinerario suo, optime probat Hieronymus Syrita Hispanorum doctissimus, in notis tradens, Ἐφαίαν Episcopum *Hermupolis minoris* in Chalcedonensi Concilio subscripsisse.

3 Ἐπὶ τῷ πλατεῖ.] Nemo facile ex veterum monumentis omnes hoc nomine civitates eruet, de illa tamen ad fluvium sita mentionem facit Strabo lib. XVII, quem locum nostrum respexisse censeo: Ἀπὸ δὲ Σχοίνου ἀναπλέοντι ἐπὶ Μέμφιν, εἰς διξὺ μὲν ἐπὶ πλατεῖαν κώμην μίσχει τὰ Μαρέως λίμνης, ἐν ᾗ ἐπὶ τῷ Χαβρείᾳ κώμῃ λεγομένῃ. Ἐπὶ δὲ τῷ πλατεῖᾳ Ἑρμούπολις ἐστὶ· εἶτα Γωμαικὴν πόλις. Præter hanc ad fluvium, alias habet Strabo. Hermopolin quandam circa Butum in insula ponit: Περὶ δὲ τὴν Βάτον καὶ Ἑρμόπολις ἐν νήσῳ κείμενη. Ἐν δὲ τῇ Βάτῳ Λητοῦς ἱερὸν μεγάλου, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ ᾗ Σεβεννυτικὴ καὶ Φαθνικὴ σύμπασ· Ἔστι δὲ, ὁ νῆσος, ἡ πόλις ἐν τῇ Σεβεννυτικῇ νομῷ. Ἐν δὲ ἡ Ἑρμοῦ πόλις, καὶ Λύκη πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου ὁ Πὰν τιμᾶται. An diversæ hic recenseantur a Strabone alii viderint. Agnoscit præterea Geographus eodem libro Hermopolitanum castellum, ubi exigitur vectigal earum rerum quæ a Thebaide deferuntur: Ἔξεις δ' ἐστὶν Ἑρμοπολίτων φυλακὴ, πολίσιον τι ἐν τῷ Θηβαΐδι καθ' ὃν φερομένων. Vides igitur a Strabone tres vel quatuor enumerari, sed qua ratione Stephano sint applicandæ, non facile explicaverim:

4 Ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης.] Codex Vossianus auctior est, in illo enim legitur: ὁ πολίτης Ἑρμοπολίτης, ἡ Ἑρμοπολίτης. Apud Strabonem lib. XVII aliquoties occurrit Ἑρμοπολίτης ὃς Ἑρμοπολιτικά.

5 Ὡς ὁ Περιηγητής.] Dionysium de situ orbis intelligit, hunc locum innuens:

Ἡ δ' ὑπὸ Φαιηκίην τε ἐὺς Ἑρμοῦ Ἑρμώνασσα,
Ἐν δὲ τι καὶ Τυρσηνὸς Ἰωνίῃ ὠκύμορος.

Ad quem locum Eustathius tradit, Phænagoram & Hermonassam Pæonum esse colonias, quarum duces Phænagoras & Hermon, qui oppidis nomen dedere. Deinde ex Arriano addit aliam historiam, nempe, Hermonassam, quæ uxor fuit cujusdam Semandri Mitylenæi, urbi suum nomen imposuisse, postquam maritus Æoles quosdam in colonias transduxisset & vita excessisset. Sirum non duntaxat hic bene demonstrat Stephanus, sed etiam in Ταυρικὴ. Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο παρήκασι νῆσοι, Φαναγόρη & Ἑρμώνασσα. Vide præterea Strab. lib. XI & XII.

6 Σκύμνος & Ἑρμώνασσα καλεῖ.] Intelligit Scumum Chium, poëtam qui senariis versibus Periplum concinnavit. Vir summus Isaacus Vossius, in notis ad Fragment. Peripli Ponti Euxini & Mœotidis Paludis, istius Anonymi verba, qui suam ἐπιτομὴν ex Scumno transtulerat, in hos senarios reduxit:

Εἶτ' ἐπὶ Φαναγόρη πόλις, Κίτιοι πόλις·
Εἶτ' ἐπὶ Ἑρμώνασσα, Φαναγορά τε,
Ἡ δ' Τρῶες λέγουσι οὐδενὸς ποτε.

Liquet igitur dilucide ex Stephano nostro, Scumnum Chium insulam hanc, sive urbem in ea, non *Hermonassam*, sed *Hermoneam* appellasse, quam scripturam, si Cl. Vossius fuisset sequutus, etiam in versiculo metri lex constitisset.

7 Σεάθων &c.] In hac sententiam reperiuntur Strabonis verba libro citato: Ἐπὶ δὲ τῇ εἰρημένῃ ἠϊόνι, πόντος ἐστὶν Νεοπτόλεμος καλούμενος, ἡ κόμη Ἑρμώνασσα λεγομένη.

Ἑρμώνακ|τος κώμη Φασί. Μένιππος δὲ χωρίον Τραπεζ|ντος ἐν Περιπλῳ τῶν δύο πύλων. Ἑκαταῖος δέ, Θεόπομπος πόλιν αὐτὴν Φασιν, ἀπὸ Ἑρμωνάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμωνασσεύς, ἢ Ἑρμωνάσιος, ὡς Συρακόσιος.

A Hermonactis pagum appellat. Menippus vero castellum Trapezuntis in Periplo duorum marium. Hecatæus autem & Theopompus urbem vocant, quæ ab Hermonassa nomen habet. Gentile, Hermonassæus, sive Hermonassius, uti Syracusius.

Ἑρμωνθίς, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Μέμφις, Μένουθις, Τερένουθις. ἀφ' ἧς Ζεὺς Ἑρμωνθίτης, καὶ Ἀπόλλων· ὁ Στεφάνων ἐπιλαμβάνεται τῶν ἑκατὸν τῶν ἐν Θήβαις ἱερῶν. ἔστι δὲ καὶ ἡ Ὑποθήκη ἱερόν.

B HERMONTHIS, urbs Ægypti, uti Memphis, Menuthis, Terenuthis. Inde Jupiter & Apollo Hermonthites dictus, auctore Strabone libro XVII. Hinc etiam præfectura Hermonthites. Ibi quoque Isidis templum est.

Ἑρνικες, ἔθνος Λατίνων, Διονύσιος ὀγδόῳ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

C HERNICES, gens Latina, de qua Dionysius libro VIII Antiquitatum Romanarum.

Ἑροιάδαι, δῆμος τῆς Ἱππωθωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἑροιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἑροιάδων, οἷς Ἑροιάδαι. ἐν Ἑροιάδῃ.

HEROEADÆ, populus Hippothoôntidis tribus. Popularis, Eroeades. Hinc formantur
D localia, quæ ex, ad, & in Eroeadis denotant.

Ἐρυθεία, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου, ἧς ἐξ Ἐρυθῆς Νάπης Παυσανίας. λέγει δὲ Ἐρύθη καὶ σαυαλοφίδα, ὃς τὸ Ἀγάμεμνα, Ἀγάμεμνα, καὶ Ζέλεια, Ζέλη, Μαντίνεια, Μαντίνη. ὁ Ἐρυθηπώσιος, Ἐρυθεύς, ὡς Μανθινεύς. ἡ Ἐρυθείτης, ἢ καλὰ ᾠδίφεσιν, ὁ καλοικεῖν τὴν Ἐρύθειαν, ὡς Ὅμηρος,

ERYTHEA, insula Geryonis in oceano, sic dicta ab Erythea Geryonis filia, ex qua & Mercurio Norax natus est. Verum quoque Erythe vocatur per synalœphan, quemadmodum ab Agamnei fit Agame, Zelea Zele, Mantinea Mantine. Insulanus, Erythensis, uti Mantinensis, vel Erythites, vel per circumlocutionem, Erytheam incolens, quemadmodum Homerus

Αἰθίοπας

[a] Χωρίου Τραπεζοῦντος.] Fortassis in ditione Trapezuntis, cui Hermonassa erat vicina, teste Strabone lib. XII: Εἶτα πόλις Ἑρμωνάσσα τοῦ Ἀκαμψοῦς πέ ἐ Ἐρμώνασσα, καθοικίσμα μιτιλίας· [b] Σφόδρα ἐπιλαμβάνεται Τραπεζοῦς.] Libri omnes exhibebant ἐπιλαμβάνεται, quod non erat ferendum. nam libro XVII locus ille invenitur, quem respicit Stephanus: sed urbis nomen & gentile ibidem per η in medio scribuntur. Μαῖς Ζεὺς etiam circa Thebaidem statuit Aristides oratione de cauiis Nili crescentis: Οὐ γὰρ τὸ δύνασθαι οἷς Αἴγυπτος ἀνίσχει τοῦτο ἢ συγκομιδὴ αὐξάνει, σύντροφον γοῦν ἐστὶ τῷ Θηβαϊκῷ Ἑρμωνθίτῃ legendum.

[c] Ἑρνικες, ἔθνος Λατίνων.] Aliquoties Dionysius Halicarnasseus libro citato horum meminit, apud quem etiam reperuntur casus obliqui, τοῖς Ἑρνίκοις & τοὺς Ἑρνικας: quamquam evidens est, a Strabone appellari Ἑρνικας: quandoquidem ab oriente solis æstivi contermini fuere veterrimo illi Latio, non tamen antiquis temporibus Latinis annumerabantur, ut ex Dionysio Halicarnasseo docet Cluverius. Postea tamen Novo Lătio, cujus extimus finis erat Liris amnis. Hernici adscripti fuere, quod etiam vir doctus ex eodem Dionysio bene assev erat.

[d] Ἐρυθεία, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ ὠκεανῷ.] Situm hujus insulæ accuratius describit noster in voce Ἀφροδισιάς. Δήλιος, ἐπείας ἀπὸ τῆς Κελτῶν τρίτη, ἧς ὁ ἀστρατηγὸς Ἐρυθεία, μεθ' ἣν Γαδειρα. Quibus adjungam verba Plinii lib. IV cap. XXII a Salmasio emendata: Ab eo latere, quo Hispaniam spectat, passibus fere centum, altera insula est longa III M pass. M. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro & Philyllide Erythia dicta est, quoniam Tyrii Aborigines eorum orti ab Erythræo mari ferebantur. Erythia jam nusquam apparens aquis absorpta est. Tamen sita fuit olim media inter Gades & continentem, oppido, quod ad occasum insulæ erat conditum, ita propinqua, ut fretum, quod interfluebat, tantum fuerit unius stadii, auctore Strabone lib. II, vel pallium centum, ut scribit Plinius.

[e] Ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου, ἧς ἐξ Ἐρυθῆς Νάπης.] Hic locus in aliis editionibus mutilus circumfertur, ubi hunc in modum legitur: ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου ἐξ Ἐρυθῆς. At quomodo eadem Erythia potuit esse filia Geryonis & Mercurii? Itaque Palatinorum codicum lectionem, veram & indubitatam, in hujus locum reposui, quæ etiam auctoritate Pausaniæ, quem testem citat, confirmari potest, ita enim ille in Phocicis: Μαῖς δὲ Ἀριστίων, Γαῦρις ἐς τὸν Νάπρα πόλιν ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀγμῶν ἐξ ἧς ἐν Νάπρᾳ, ἐ ἀκούσῃ γόνων σὺν ἐς τὴν τοῦ Παίδα δὲ Ἐρυθείας τῆ ἐ Γηρυόνη ἐ Ἐρυθείας λόγους εἶναι τὴ Νάπρᾳ. Nemo, hunc Pausaniæ locum considerans, emendationem hanc in dubium vocabit.

[f] Καὶ σαυαλοφίδα.] De hac figura vide in voce Ἀγάμεμνα, & aliis locis hujus onomastici geographici.

[g] Ἀγάμεμνα Ἀγάμνα.] Male in omnibus editis hæ voces duplici ω exaratæ conspiciebantur.

[h] Ὁ Ἐρυθηπώσιος, Ἐρυθεύς.] Eadem habes gentilia apud Etymologum: Ἐρυθεύς, παρὰ τὸ τὴν Ἐρυθείαν· ὁ Ἐρυθηπώσιος, Ἐρυθεύς ὡς Μανθινεύς· ἡ Ἐρυθείτης, ὡς Σικελίτης.

[i] Ὅμηρος.] Bene monet Hartungus, omnes editiones pessime exhibere, Ἀστακόνδε: nam verba quæ sequuntur, non in Argonauticis, sed circa finem Homeri Bœotiæ invenies:

Ἀμφὶ τε Παιζήσιον πολίεσσι κλυτὸ ἄλσος Ἥρης, Κεφισσίδα τ' Αἰγιαλόν τε & ὑψηλὸν Ἐρυθῖνι.

Fateor libro II Argonauticorum de Erythinis fieri mentionem, sed alio cum epitheto,

Σήσαμον, αἰπεινούς τε περιξεινόσσ' Ἐρυθίνας.

Unde liquet, hunc locum non innuisse Stephanum; & quod argumentum est irrefutabile, ipse Apollonii Scholiastes verba Homeri, a Stephano producta, commentariis suis inseruit, ita enim ille: Ἐρυθίνας δὲ, ὅτου λεγόμενος ἐν Πελοποννήσῳ· ὅτου δὲ λέγει; Ἀμφὶ τε ἐρυθρήσσῃ Κεφισσίδα· εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι· καὶ ὁ Ὅμηρος· αὐτὸν μιμεῖται. Καὶ ὑψηλὸς Ἐρυθίνας. Non male igitur Homerum in nostra editione, loco Apollonii, repositimus. Interim Eustathius ad Homeri Catalog. idem urbis etymon, & Stephano petitum, suo calculo comprobat: Ἐρυθίνας δὲ, τὰς Πελοποννησίας & αὐτὰ, παρὰ τὸ ἐρυθρὸν, ὡς λέγα ὁ χρόνος τὸ Ἐρινεὸς· ὁ δὲ χαμαιρέφης φησὶν, ὅτι δύο εἰσὶ σκόπελοι τοῦ Ἐρυθίνου· λέγει δὲ ἔτως, δύο δὲ ἐρίνεος. De loci etymo præterea lege Strabonem lib. XII.

[17] Αἰθίοπες, τὸ ὀνχθὲ δεδαίαι) ἔχα- A
τοι ἀνδρῶν.

Ε᾽ΡΤΘΙΝΟΙ᾽, πόλις Παφλαγονίας. λέγε᾽ ἢ ΘΘ᾽ τὸ ἐρύθρος. Α᾽πολλώνι©᾽,

---- Καὶ ὑψηλὰς Ε᾽ρυθίνας.

τὸ ἐθνικὸν, ὁμοιον.

Ε᾽ΡΤΘΡΑ᾽, ἡ θάλασσα, [18] ἀπὸ Ε᾽ρύθρος ἥρως. Οὐράνιος δ᾽ [19] ἐν Α᾽ραβικῶν δωδεκάτῃ, ἀπὸ τ῀ ΘΘ᾽ακμένων ὀρῶν, ἃ ἐρυθρὰ δηλονότι ἐστὶ, καὶ πορφυρᾶ καὶ ἐπὴν βάλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τ῀ αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τ῀ θάλασσαν C σκιὰν ἐρυθρὰν. καὶ ὄμβρων ἢ κατακλυσθέντων τ῀ ὀρέων, κάτω [20] συρρέουσι εἰς θάλασσαν, ὥτε γίγνεσθαι τ῀ θάλασσα τ῀ χρόαν. τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽ρυθραῖ©᾽, καὶ Ε᾽ρυθραία, καὶ Ε᾽ρυθραῖον· καὶ ἔστιν ἄκρον Ε᾽ρυθρᾶ τ῀ Λιβυης, ὡς D Α᾽ρτεμίδωρ©᾽ ἐδόμῃ Γεωγραφουμένων.

Ε᾽ΡΤΘΡΑ᾽ ΒΩ᾽ΛΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, [21] Η᾽ροδότ©᾽ δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ε᾽ρυθροβωλίτης.

Ε᾽ΡΤΘΡΑ᾽, πόλις Ἰώνων, Ε᾽κατα῀©᾽ E Α᾽σίᾳ· ἐκαλεῖτο ἢ [23] Κνωπόπολις, ἀπὸ Κνώπ©᾽. ἔστι καὶ [24] Λιβύης ἄλλη, καὶ ἄλλη Λοκρίδ©᾽. ἔστι καὶ [25] Βοιωτίας, [26] καὶ Κύ-

[17] Αἰθίοπες, τὸ ὀνχθὲ &c.] Nemo ignorat hunc esse Homeri versiculum ex Odyss. A, qui æque ad hunc locum pertinet quam Bubtubata Nævii & illud Brecececex Aristophanis. Certissimum enim est, hæc esse mutilata, concia & male cohærentia, atque illum, quæ hoc non animadverterit, oculis suis non bene uti. Fortassis Stephanus in genuino opere, describendo hanc insulam, veterum opinionem retulit, existimantium geminos esse Æthiopas, alios orientales, alios vero occidentales, de quibus Strabo, Dionysius, Eustathius & alii: illos habitare circa Ægyptum & mare rubrum, hos vero in insula Erythia vicinisque locis, quam divisionem & Æthiopum differentiam dum Stephanus Homeri versiculo, tanquam minime dubio testimonio, confirmare studet, Epitomator rem non satis accurate pensitans, nobis non illam divisionem, sed hunc versiculum præter mentem auctoris superesse vidit. Verum non duntaxat hic, sed sexcentis aliis in locis summa Hermolai Grammatici supinitas & negligentia est reprehendenda.

[18] Α᾽πὸ Ε᾽ρύθρ©᾽.] Eruditis hujus seculi jam satis perspectum est, mare Rubrum vel Erythreum a colore aquarum & aliis causis futilibus nominis originem non trahere, sed ab Erythra rege, qui Hebræis dicitur *Edom*, Græcis Ἐρυθρός, sive Ἐρυθρᾶς, Latinis *Ruber*, ut optime omnium docet Fullerus Miscell. Sac. lib. IV cap. XX.

[19] Ἐν Α᾽ραβικῶν δωδεκάτῃ.] Male legitur in vulgatis libris, ἐν Α᾽ραβικῇ δεκάτῃ, quod, collatis aliis locis, in quibus Uranii mentio repetitur, rejecimus. Et quanquam nemo non videat, hunc locum sic debere corrigi, dicam tamen idem a Tanaq. Fabro in Epistol. Criticis præstitum.

[20] Συρρέουσι.] Turpissimo errore in omibus editis excusum est συβρίουσι. Cod. Vossianus: συβρίσσουσι, quod etiam a mala manu. Tanaquillus Faber in Epist. Crit. συβρίσαι, quod etiam probare nequeo; quare in depravatæ lectionis locum συρρέουσι reposuerim, permotus auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, qui integrum Uranii locum in comment. ad Dionysium transtulit: Φασὶ δὲ ὑπερῆ τὸ μελάνυδρον τὸ Ἐθιοπικὸν, Οὐράνι©᾽ ἀπ᾽ ὀνόματος ὄρ©᾽, ὅτι τὰ πτερικάρηνα ὄρη δεινῶς ὑμβρίσαι ἐστὶ καὶ πορφυρᾶ. καὶ ὑπὸ βάλῃ ἡς αὐτὰ ὁ ἥλι©᾽, καταπέμπει ἐς τὴν θάλασσαν ἡ αὐγὴ σκιὰν ἐρυθρὰν· καὶ ὄμβρ῀ δὲ καταλυσθέντ῀ τῶν ὀρέων ἐς θάλασσαν συβρίουσι, τοιαύτη, φασὶ, γίνε῀ ἡ θάλασσα τὸν χρόαν. Qui legere avet figmenta veterum de specie ruboris apparente, is consulat Agatharcidem de Mari Rubro, Strabonem lib. XVI, Plinium lib. VI cap. XXIII, & Agathemerum lib. II Geograph. cap. XI.

[21] Η᾽ροδότ©᾽ δευτέρᾳ.] Fidem Stephani liberat Herod. lib. II ubi de Pherone loquitur: Α᾽ναβιβάσαι δὲ σφεα μιχλῶδες τοῖς χοιράσι τ῀ ἱπτῆρ῀, τοῦδε ἕ᾽νεκα τὸν ὕδωρ τὸν ποταμὸν ἀνέσεσθαι, ἐς μέλλ῀ πόλιν ἢ τὴν κυλλήν. Ε᾽ρυθρὰ βῶλ©᾽.

[22] Ε᾽ρυθραὶ, πόλις Ἰώνων.] Strabo, Ptolemæus & alii hoc nomen urbis numero multitudinis efferunt. De conditoribus non unanimes sunt veterum scriptorum sententiæ. Vellejus Paterculus lib. I: *Iones, duce Ione, profecti Athenis, nobilissimam partem regionis maritimæ occupavere, quæ hodie appellatur Ionia: urbesque constituere Ephesum, Miletum, Colophona, Prienen, Lebedum, Myuntem, Erythram &c.* Pausanias in Achaicis conditorem refert Erythrum Rhadamanti F. qui urbi de se nomen imposuit, sed postea Κλείσ©᾽ ὁ Κόδρ῀ (ubi a doctis emendatur Κνώπ©᾽ ὁ Κόδρ῀) συναίξας ἐξ ἀπιστῶν τ῀ ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων ἴσως δὴ παρὰ ἐκείνων, ἐπισπόμεν῀ Ε᾽ρυθραίους σωοίκους. Harpocration urbem a Neleo conditam ex Hellanico perhibet: Ε᾽ρυθρὰ μία τ῀ ὑπὸ Νηλέως τῶ Κόδρ῀ κλισθεισῶν, ὡς φησι, Ε᾽καταῖ©᾽.

[23] Κνωπόπολις ἀπὸ Κνώπου.] Cnopus, occupata urbe, eam in sui memoriam & honorem sic appellari voluit: Polyænus lib. VIII: Χρυσίππ῀ τυράν῀ ἰδόντ῀, τὸν Κνῶπον ἐκάλεσε Δῆ᾽ πάχυς ἀπόλοντα τὸν φράτορα, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐπέχθη, ἀμυνόμεν῀ μὴ δυναμένοις· ὕστερ ὃ᾽ Κνῶπ©᾽ ἀπέλιπε ἐπέχθη, ἐκφύντ῀ ἐ Ε᾽ρυθραίων πόλεως. Ergo ante Cnopum Erythra exstabat: nam, teste Pausania, Erythrus Rhadamanti F. coloniæ vel condendæ, vel ducendæ auctor fuit: sed Cnopus, ingenti lonum manu collecta, urbem postea instauravit atque habitatoribus frequentiorem reddidit. Et hoc modo interpretandus est Strabo lib. XIV: Ε᾽ρυθρὰς δὲ Κνώπ©᾽ (κλῆσιν) τ῀ ὄν©᾽ τῆς Κόδρ῀ νέ©᾽.

[24] Λιβύης ἄλλη.] Hæc eadem videtur, de qua sectione de Mari Rubro mentionem fecit: Καὶ ἔστ᾽ ἄκρον Ε᾽ρυθρᾶ τ῀ Λιβύης, ὡς Α᾽ρτεμίδωρ©᾽ ἐδόμῃ γεωγραφουμένων.

[25] Βοιωτίας.] Hujus meminit Strabo lib. IX, testaturque Erythræos ex Ionia in Bœotiam missse coloniam, quæ ibidem urbem conderet. Nomen accepit ab Erythro Leuconis

alia

[10] Ἡ Κύπρος ἄλλη, ἡ νῦν Πάφος. ὁ πολίτης, Κυπρεύς, καὶ τοπικῶς, Ἐρυθραιεύς. καὶ τοπικῶς, Ἐρυθραιήθεν. Ἐρυθραῖος. καὶ Ἐρυθραιάζει. ὁ [17] Ἡ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος, ὁ Ὅμηρον ὑπομνηματίσας.

A alia Cypri, nunc Paphus dicta. Civis, Erythræus. Hinc locale, quod ex Erythra denotat. Naucrates, qui in Homerum commentatus est, etiam Erythræus dicebatur.

ΕΡΥΚΗ [18], Σικελικὴ πόλις. Φίλιστος Σικελικῆς δὲ πόλεως. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκαῖος.

ERYCE, urbs Sicula, de qua Philistus B libro secundo. Gentile, Erycæus.

ΕΡΥΜΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ ποταμός. Ἡ καὶ Τηΰγετον μεμηκέναι, ἢ Ἐρύμανθον.

ERYMANTHUS, mons & fluvius: *Vel juxta Teügetum oblongum, sive Erymanthum.*

ἐν τούτοις τοῖς ὄρεσι λέων οὐ φύεται. ὅθεν Ὅμηρος μὲν ἐν Ἀρτέμιδος Φησι,

In illis montibus leo non nascitur. Hinc Homerus de Diana inquit:

[19] Τερπομένην κάπροισι, καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,

Oblectans se apris & velocibus cervis:

καὶ οὐ λίνοις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμάνθιος. [20] καὶ ἠλυκὸν, Ἐρυμανθὶς, ὡς Βοιωτὸς Βοιωτίς. ἔστι καὶ ἀδέσποτον, Ἐρύμανθον.

Non leonibus. Gentile, Erymanthius, & fœmininum Erymanthis, quemadmodum à Bœotus Bœotis. Reperitur quoque Erymanthium genere neutro.

ΕΡΥΜΝΑΙ, πόλις Λυκίας. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμναῖος.

ERYMNÆ, urbs Lyciæ, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Erymnæus.

ΕΡΥΞ [21], πόλις Σικελίας πρὸς νότον, κατὰ Ἐρυκα τὴν Ἀφροδίτης καὶ Βύτα. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκῖνος. καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ καὶ Σικελίᾳ.

ERYX, urbs Siciliæ, genere masculino, ab Eryce Veneris & Buti filio nomen habens. Gentile, Erycinus. Et Erycina Venus Romæ & in Sicilia.

ΕΡΥΣΘΕΙΑ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Τλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ,

ERYSTHEA, urbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Dionysius libro III Bassaricorum:

Οἵ τ' ἔχον [22] Τλάτεω θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρον, Ἐρύσθεάν τε, καὶ εἰναλίῃ Ἀμαμαρσόν.

Quique habitant Hylata Dei sedem Apollinis,
Tembrum, Erysthеamque, & maritimam Amamassum.

ΕΡΥΣΙΧΗ [23], πόλις Ἀκαρνανίας, ἥτις

ERYSICHE, urbs Acarnaniæ, deinceps

Leuconie F. Athamantis nepote, auctore Pausania in Eliacis Posterioribus: Οἱ δὲ ἐπιφανέστατοι τῆς κατ' Ἀσωπίαν Ἐρύσιχα πόλιν Ἀδικων. ἀφ' Ἀθαμάντος. διὸ καὶ τοῦτο Ἐρύσιχα πόλιν Βοιωτῶν. Eustathius ad Iliad. B perhibet Erythrum fuisse Neptuni F. matrem vero habuisse Amphimedusam Danii filiam, cujus verba mox adducam. Erythræ rudera tempore Pausaniæ conspiciebantur in agro Plataico sub Cithærone, si quis paululum a recta digrederetur ad lævam, ut testatur in Bœoticis.

[18] Καὶ Κύπρῳ πόλις.] De hac mentionem fecit Nonnus Iliacorum XIII Dionysiac.

Καὶ Τεκμησσὸν, καὶ Τέμβρον, Ἐρυθραίου τε πολίχνην.

Καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος.] Suspicor olim in Stephano fuisse scriptum, Ναυκράτης Ἐρυσσαίεύς, & nostrum Naucratis nomen huc adduxisse, ut probaret veteres hoc locale, sive adverbium de loco, usurpasse. Movet me præterea Eustathius, quod sic censeam, qui totum Stephanem, suppresso nomine, in commentarios suos transtulit, & huic Naucrati hanc ἰδιωτικὴν formam attribuit, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἐπὶ Ἴωνίας, καὶ Λιβύης, ὁ μακρὸς ἀναπεπτάσθαι. Ἀ'πίων δὲ ὁ ἐξ Ἡγησιβούλου Ἐρυθραῖος, ἐν Ἐρυθραῖς, ὡς καλεῖ. Ἐ'στησι δὲ καὶ Ἐρυθραὶ ἡ βαρβάτους, αἱ δὲ Βοιωτίαι λέγουσι Ἐρυθρὰς ἐν Πλαταιεῦσιν ἐν Ἀμφιμεδούσης θυγατρὸς Δανάου· κεῖται δὲ καὶ Ἐρυθραὶ ἐν Ἰωνίᾳ. Ἐρυθραὶ δὲ ἐξωτικώτατοι, αἱ τῆς Ἰωνίας. Igitur ex hoc loco liquet, nostram conjecturam minime esse vanam.

[19] Ἐρέαν, Σικελικὴ πόλις.] Hæc urbs Palicorum lacui a meridie imminebat, cujus ruinas & vestigia Cluverius vidit in Catalfano monte. Ad hunc montem oritur flumen divi Paulli, quod etiam opinatur esse veterum *Erycen amnem*, unde urbs hæc nomen invenit. Gentile hujus oppidi est Ἐρυκαῖος & Ἐρυκίνιος, quod ultimum est apud nostrum in Πακλεῖα.

[20] Τερπομένη κάπροισιν.] In omnibus editionibus contra metri legem excusum est:

Τερπομένην κάπροις ἠὲ ἀκείῃς ἐλάφοισι·

Hic versiculus ut & præcedens inveniuntur apud Homerum Odyss. Z.

[21] Καὶ ἠλυκὸν, Ἐρυμανθὶς.] Codex Vossianus: καὶ ἠλυκὸν, Ἐρυμανθίσιον. Quid autem ad hunc locum faciat non video.

[22] Ἐ'ρυξ, πόλις Σικελίας.] Actum revera ageret, qui de situ hujus civitatis, de conditore, de templo Veneris Erycinæ, & de nomine gentili aliquid conaretur addere, post insignem diligentiam Clariss. virorum Cluverii & Bocharti.

[23] Τλάτεω θεοῦ.] Sic dicitur pro Τλάτου, a casu recto Τλάτης. Miror profecto Xylandrum τὸ Τλάειον, quæ pessima lectio est, in contextum recepisse. Veterem lectionem, quam exhibent MSS & priores editiones, reponendam judicavi. Non tantum hic colebatur Apollo hoc nomine, sed etiam in ipso oppido, unde nomen acceperat. Vide Stephanum in Τ'λη, & Ἀμφιμεδούσης, ubi etiam colebatur.

[24] Ἐ'ρυσίχη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Invitis libris MSS & aliis editionibus pro Ἐ'ρυσίχη reponendum existimavi Ἐ'ρυσίχη, quod manifeste volunt nomen Heroinæ, & gentile ab oppido deductum. Sita erat ad Acheloum,

πις ὕστερον Οἰνιάδαι ὠνομάσθη. καὶ πόλις ἡ τῆς Α
χώρας τ Οἰνιαδῶν πᾶσαν Ε'ρυσίχλην ὠνόμα-
σεν, ἀπὸ Ε'ρυσίχης τ Α'χελῴου θυγατρός. τὸ
ἐθνικὸν, Ε'ρυσιχαῖ⊙-, πρὶ ἃ πλὺς λόγ⊙-
πῶς δεχαίεις. ὁ Τεχνικὸς δὲ [14] Η'ρωδια-
νός φησιν, ὅτι στασιάσαντ[15] τ Ε'ρυσιχαῖ⊙- Β
σφᾶς αὐτοὺς ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. μήποτε
οὖν τ χαῖον ἔγκειται, ὅ ἐστι [16] ἡ βυκολικὴ
ῥάβδος, ἓ τ ἐρύσω μέλλοντα. λιχῶς δ' ἂν ἔσοι-
τ' ἐστὶ δῆλον ἀφ' Α'λκμᾶνι ἐν δεχῇ δ' ἀδ-
πίρα τ Παρθενίων ἀσμάτων, φησὶ δ',

Οὐκ εἶσ' ἀνὴρ ἀγρι⊙-, οὐδὲ σκαιὸς
Οὐδὲ σοφοῖσι,[17] οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,
Οὐσὶ' Ε'ρυσιχαῖος, [18] Καλυδώνι⊙- οὐδὲ
πιμλὺ,
Α'λλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας. ----

[19] ἀ γὰ τῷ Θεσσαλὸς γῆος πωαπέον, ἐθνικόν C
ἐστι, καὶ σφαδικασθαι. [20] Η'ρωδιανὸς ἐν
τοῖς καθόλ⊙ σφοσῳδίας, ἢ Πτολεμαῖ⊙-
ἔφη. [21] ἀ δ' τ οὐδὲ πιμλὺ [22] σωάψῃ τ λέ-
γων,

ceps Oeniadæ dicta. Quidam universam Oeniadarum regionem Erysichen appellarunt ab Erysiche Acheloi filia. Gentile, Erysichæus, super quo prisci multa. Technicus enim & Herodianus ait, id verbi gentilia inter nomina censendum, si accentu circumflexo in penultima notetur. Nequaquam igitur tunc componitur ista dictio ex vocabulo χαῖον, pedum pastorale, & ex futuro ἐρύσω. Dupliciter tamen sumi posse, patet apud Alcmanem in principio libri secundi virgine arum cantionum, ubi hunc modum canit:

Neque tu es vir rusticus, neque stolidus
Apud sapientes, neque genere Thessalus,
Neque Erysichæus, neque Calydonius pastor,
Sed à Sardiensium promontorio. ----

Si enim vox χθὼν jungatur cum Θεσσαλὸς, gentile erit & circumflectendum in penultima. Herodianus in libris de Prosodia universali & Ptolemæus inquit. Si quis illud οὐδὲ πιμλὺ adjunxerit, dicens

ut liquet ex nostro in voce Οἰνιάδαι, ubi sec. syllaba per diphth. scribitur. Strabo lib. x Eryfichæos ab Oeniadis diversos facit, & auctoritate Apollodori etiam in Acarnaniæ mediterraneis collocat, ita enim ille: Τῆς δὲ μεσογαίας καὶ ἡ τῶν Α'καρνανίων Ε'ρυσιχαῖος πώς φησιν Α'πολλόδωρ⊙- λέγειν, ὧν Α'λκμὰν μέμνη[tai]:

Οὐσὶ' Ε'ρυσιχαῖ⊙-, Καλυδώνι⊙- οὐδὲ πιμλὺ,
Α'λλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

Ad quem locum si quis viderit Casaubonum, oleum & operam omnino non perdet.

[14] Η'ρωδιανὸς.] Non dubito quin ita sit restituendum pro Η' ὀθλῖ⊙-, quod libri omnes tum MSS tum editi constantissime exhibent. In his nominibus librarii sæpissime hallucinantur, & quidem notius pro ignoto substituentes. Solebant antiqui hæc nomina per compendium scribere: hæc abbreviatio Η'ρω *Herodianum*, & hæc Η'ρδ *Herodotum* denotat. Per Τεχνικὸν hic Apollonius Dyscolus intelligendus, qui æque ac Herodianus hoc nomine insignitur a veteribus. Vide pag. 321: 86. Sed Apollonio Technico per copulativam conjunctionem alius grammaticus Herodianus adjungitur, cujus deinde verba in medium producuntur: nam disputatio illa de vocabulo Ε'ρυσιχαῖ⊙- in Herodoti Musis locum habere nequit. Non possum tamen reticere, Mag. Salmasium etiam de hac emendatione ad marginem sui Stephani monuisse.

[15] Τὸ Ε'ρυσιχαῖος στασιάσαντ[ες].] Libri omnes profligatissime hic sunt corrupti, in quibus legitur στασιασθέντ[ες] ὠνόμασε, pro quo reponendum existimavi στασιάσαντ[ες] ὠνόμασε. Nam ipsa sensus ἀκολουθία docet, τὸ Ε'ρυσιχαῖος gentile, in penultima circumflectendum. Verum ubi adjective sumitur, in antepenult. signatur, quod ex Herodiano probare noster conatur. Optime Scholiast. Apollonii ad lib. IV: Καὶ τὸ παρ' Α'λκμᾶνι διλογχάμου ἐρυσιχαίου, τοιοῦτόν ἐστ⊙- σημαινόμενον τὸ χαῖον ἐρυσσίνου, οἷον πομπικοῦ.

[16] Ἡ βυκολικὴ ῥάβδ⊙-.] Hoc significatu usus est voce χαῖον Apollonius Rhod. lib. IV:

Α'γκίστρου χαῖον πολιὴν ὑπὸ πυγμάχου.

Idem locus citatur ab Etymologici Mag. Auctore: Χαῖον ἄγκιστρον] Α'πολλώνι⊙-, - χαῖον, πολιὴν ὑπὸ πυγμάχου· χαῖον, ὡς ἀπὸ καμπύλων βακτηρίων· ὡς δὲ, ῥάβδον· ὡς δὲ, λαγωβόλον. Sed hic πυγμάχου referibendum, ut est in versu Apollonii. Eundem hunc errorem transcripsit aliunde Phavorinus in Lexico suo. Sequitur apud nostrum: ὅ ἐστι ἡ βυκολικὴ ῥάβδ⊙-, ἢ τ ἐρύσω μέλλοντος. Verum hæc quoque, ut alia plurima hac sectione, medica manu indigent. Ultima verba, nisi velis Epitomatorem in regulas artis impingere, ita sunt constituenda: καὶ τὸ ἐρύσω, μέλλων.

[17] Οὐδὲ Θεσσαλὸς γῆο⊙-.] Ultima vox in Holtmanniana editione non erat: hanc ut maxime necessariam ex vetustioribus editionibus & MSS revocavimus.

[18] Καλυδώνι⊙- οὐδὲ πιμλὺ &c.] Fateor hæc & sequentia Alcmanis verba, hodie non inveniri in libris MSS & prioribus editionibus. Interim tamen nemo erit tam βάσκανος, quin mecum statuat, eadem olim Stephanum in genuino opere habuisse, atque Hermolaum nostri Epitomatorem ea non potuisse prætermittere, nisi cum summo sui compendii dispendio. Nam cui bono bis in sequentibus illorum mentionem feciisset, & de genuino sensu examen instituisset, nisi in Alcmanis versiculis extitissent? Placuit ergo ex Strabone mutilum hunc Alcmanis locum integriorem edere, atque id quidem Ethnicographo reddere, quod vel temporis injuria, vel transcriptorum, Epitomatorisve summa incuria ei ademerat.

[19] Εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς &c.] Libri omnes male exhibent τὸ Θεσσαλὸς, χθὼ⊙- πωαπέτιον. Orationis ordo heic dandi casum requirit, quem in hac editione reposuimus.

[20] Η'ρωδιανὸς δὲ τοῖς καθόλου σφοσῳδίας.] Intelligo opus Herodiani, non historicum, sed grammaticum, quod de Prosodia agit. Pari modo illud citatur Eustathio ad Dionys. ubi etiam de accentu disputatio instituitur: Γέγραπται δὲ ὅτι Η'ρωδιανὸς ὁ τῆ καθόλου σφοσῳδίᾳ Χιλιάδιτας αὐτὰς ἐξέτινας, ἃς Πυθμαίνη. Apud nostrum in A'ῖδας liber quartus hujus operis citatur: Η'ρωδιανὸς δὲ τὸ πρῶτον τ καθόλου. Ubi sine dubio subintelligendum σφοσῳδίας. Et liber I in Δωδώνη, Τεχνικὸς δὲ τῷ α τ καθόλου. Ubi non innuitur Historia universalis, sed Prosodia universalis. Quamquam non ignorem τὰ καθόλου χαίρειν, *conscriptionem historiæ universalis* denotare; est enim phrasis Polybio lib. v usitatissima.

[21] Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ πιμλὺ σωάψῃ τ λέγων &c.] Hic locus, si quis alius ingentem mihi creavit molestiam: nec autem videar intricatissima sicco pede transilire, dicam tamen quod sentiam, forte rem acu non tacturus. Quid si locum ita concipiamus: Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ πιμλὺ σωάψῃ τ λέγων, ἢ ἐρυσίχ⊙-, παρόλιον ὡς σφαδικασθήσεται, καὶ δηλονότι ἢ βυκόλον, ἢ τ αὐτόλεον, παρὸ ὁ τὸ πιμλὺ ὡς ἀμφιδέον ἐπακηθήσεται. Horum verborum sensum in versione exprimere fum conatus. Rationem non video, quare illud οὐδὲ πιμλὺ in contextu repetatur. Sufficit semel dixisse, τὸ ἐρυσίχ⊙- *bubuleum* vel *caprarium* denotare si in antepenultima accentum gerat, ad quod τὸ πιμλὺ, quod est in Alcmanis versu, non satis commode adducitur.

[22] Σωάψῃ τ.] Pessima in Xylandriana legitur σωάψῃ. Veterem veramque lectionem ex MSS & vetustioribus editio-

γων, ἡ Ἐρυσιχαῖος· τὸ δὲ ᾠδὲ πιμλὼ, A dicens ἡ ἰρυσίχαος, sive Erysichæus, manifeste li-
περδηλον ὡς ἀσυπεροξυθήσεται, καὶ quet eam vocem accentu in antepenultima de-
δηλεῖ τὸν βυκόλον, ἢ τὸν αἰπόλον, bere insigniri, & significare bubulcum, sive ca-
ἀπὸ τοῦ ποιμλὸ ἀρμόδιον ἐπεχθήσεται. prarium, cui vox ποιμλὸ pastor non commode ad-
ὁ πλίτης, Ἐρυσιχαῖος· τὸ ὑηλυκὸν, Ἐρυ- jungetur. Oppidanus, Erysichæus: Fœminino,
σιχίς. τὸ αὐτὸ ἐ ὅτι ἡ χώρας. B Erysichis, quod etiam de regione usurpatur.

Ἐ'ΡΕΧΘΙ'Α, δῆμος· ἡ Ἀ'θηνῆς, τῆς ERECHTHIA, pagus Atticæ Ægeïdis
Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐ'ρεχθέως τοῦ ξενί- tribus, qui ab Erechtheo, Cererem hospitio exci-
σαντος Δήμητραν. περισυλλάβως δὲ τὰς piente, nomen accepit. Quatuor syllabis Erech-
Ἐρεχθέας φασίν. ὁ δημότης, Ἐ'ρεχθιδεύς. theas nomiuant Paganus, Erechthienſis. Ifo-
καὶ Ἐπακραῖος Ἐρεχθιδὲς ἰῶ. τὰ τοπικὰ, C crates enim Erechthienſis erat. Hinc adverbia
Ἐρεχθιάζειν, Ἐρεχθίαζε, καὶ Ἐρεχθιάσιν. loci, quæ ex, ad & in Erechthia denotant.

ΕΙ'ΔΗΤΕ'Σ, ἔθνος· Γ'ηγενικόν. Ἐκα- EIDETES, gens Iberica, auctore Hecatæo in Europa.
ταῖος Εὐρώπῃ.

Ἐ'ΣΠΕΡΙ'Α [43], ἡ δύσις, καὶ τὸ δυλικὸν μέ- HESPERIA, occidens & pars occi-
ρος· τὸ ἐθνικὸν, [44] Ἐ'σπέριος, καὶ [45] Ἐ'σπε- D dentalis. Gentile, Hesperius & Hesperiotes.
ριώτης· καὶ Ἐσπερίτης ὁ δυλικὸς, ἀφ' οὗ τὴν Et a voce ἑσπέρας occidens fit Hesperites occi-
ἑσπέραν, τὴν δύσιν. dentalis.

Ἐ'ΣΠΕΡΙ'Σ, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν HESPERIS, oppidum Libyæ, quod nunc
Βερονίκη. ὁ πλίτης, Ἐσπερίτης. [46] Καλλί- Beronice. Oppidanus, Hesperites, ut est apud
μαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. B Callimachum in Epigrammatibus.

Ἐ'ΣΤΙ'ΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας· Ὅ'μηρος, HESTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:
[47] ---- Πολυστάφυλόν θ' Ἑ'στίαιαν. ---- *Et uvis abundantem Hestiæam.*
ἀπὸ τῆς πρὸ τὴν Ὄ'λυμπον Ἑστιαίας. τὸ ἐθνι- Nomen habet ab Hestiæa circa Olympum sita.
κὸν, Ἑσταιεύς. λέγεται καὶ τρισυλλάβως. Gentile, Hestiæensis, quod etiam tribus syllabis effertur. Est & alia Acarnaniæ, cujus civis Hestiæotes, & genere fœminino Hestiæotis, pars Thessalica, & Hestiæensis.
ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. [48] ὁ πολίτης, F
Ἑσταιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑ'στι-
αιεύς.

Ἐ'ΤΑΕΙ'Σ [49], ἀπὸ διφθόγγου, ὡς Δίπ- ETAEIS, cum diphthongo, uti Dipe-
δαῖς. ἔστι δὲ πόλις Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν ὁ- dæis. Est autem urbs Laconica, cujus nomen
μοίως. etiam pro gentili habetur.

Ἐ'ΤΕΩ- ΕΤΕΟ-

editionibus edi curavimus.

[41] Ἑσπερίας, ἡ δύσις, καὶ τὸ δυλικὸν μέρος.] Græcos appellative divisse ἑσπερίαν, & τὴν δύσιν interpretatos fuisse, vix crediderim. Apud Homerum Hymno in Lunam occurrit ἑσπερίη, quæ vox adjective ibi sumitur: nam ἑσπερίη ἠελίοιο est vespertina luna, dimidio globo splendens. Apud auctores τὰ ἑσπέρια sunt illæ mundi partes ubicunque sol occidit. Tzetzes in Histor. Chiliad. de insulis Hesperidum loquens:

Ἐκ τούτου τρέχοντες εἰσὶ τὰ Ἑσπερίδες,
Ποῖς μοῖρα τὸ ἑσπέριον κεῖν.) τ' Ἐρυθρίαιας.

Eodem quoque modo vocem interpretatur Hesychius: Ἑσπέρια, δύσις μόρη. Novimus tamen quid per ἑσπέρια δύση intelligant Astrologiæ periti, & per ἑσπερίαν ἀναβολὴν. Quum vespere occidit stella, post occasum solis, ἑσπερία δύση dicitur, & contra ἑσπερία ἀναβολὴ cum vespertino tempore oritur stella post occasum solis. Schol. Apollonii: Ἑσπερίαν δὲ δύσιν λέγεται ὅπου ἥλιος δυνοστρεφῆ ἀέρα ἐργάζῃ ἡ ἀφ' ἧς ἄλλων ἐγκρυβώσεων αὐτὸ ὡς ἂν τύπῳ τοῖς ἀκροις ἕ ἥλιος βλέπει. Hinc itaque evidenter liquet, τὰ ἑσπέρια apud veteres passim adjective, non vero substantive sumi. Sic quoque Latini. Virg. Æneid. 11:

Ad terram Hesperiam venies. &c.

[42] Ἑσπέριος.] Notissima est divisio Æthiopum orientalium & occidentalium: sed ultimi communi nomine Ἑσπέριοι vocantur teste Agathemero lib. 11: Περὶ δὲ τῆς μεσημβρίας ἐσπέρας ἐστὶν ἡ πικρόκρως. Αἰθίοπες, οἱ Λίβυσιν ἐσπέριοι· οἱ δὲ κατὰ τὴν ἀνατολὴν καλούμενοι Ἑσπέριοι.

[43] Male in MSS Ἑσπερμάτης.

[44] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμ.] Epigramma Callimachi, in quo cives urbis Hesperidis Ἑσπερίτης appellat, extat in membranis, teste Salmasio: Verum hunc in ordinem est redigendum & emendandum, sunt enim hemiambi:

Ὁ' Λύκιος Μυσώνιος
Τὰ' Τέλμ τῶν' ἀκτὴν
Ἐ'πλευσε τῇ Κυρηνῇ·
Δίδυμοι καὶ Φωκίτιλλα
Σάφρων· τοὺς οἴκους
Ἐ'χουσ' Ἑσπερίτου.

In hoc Epigrammate pro οἴκους alii legunt ὦς, quod respectu significationis eodem rediret, si versiculi numerus hoc pateretur.

[47] Πολυστάφυλόν θ' Ἑ'στίαιαν.] Ultima pars versiculi ex Homeri Bœotia est, sed quam libri editi male repræsentant, in iis enim legitur, πολυστάφυλόν τε Ἑ'στίαιαν, quod correximus. In plurimis Homeri editionibus scribitur Γ'ίαιαν, quæ scriptura magis est Ionica, uti volunt Stephanus, Eustathius & alii. Verum hac de re, cum ad vocem Γ'ίαιαν pervenerimus.

[48] Ὁ' πολίτης, Ἑσταιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα.] In omnibus libris tam editis quam vulgatis hic locus mutilus circumfertur: nemo non videt hic desiderari nomen illud fœminunum, quo Thessalica illa pars fit insignienda. Legendum itaque: ὁ πολίτης, Ἑσταιώτης, ἡ ὑηλυκὴ, Ἑσταιῶτις, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα· τὸ Ἑσταιεύς.

[49] Ἑ'ταεῖς, ἀπὸ διφθόγγου, ὡς Δικαιεῖς.] Hoc loco librarii partes suas non bene gesserunt, forte referibendum Ἑ'ταυεῖς: nam in medio dipthongus collocanda est, si alibi. Præterea illud Δικαιεῖς satis sanum non est, nam eandem correctiunculam in medio desiderat. Fortassis reponendum Δικταῖος, de quo videsis suo loco.

Ε'ΤΕΩΝΟ'Σ [30], πόλις Εὐβοίας. Ὁ'-Α
μηρ@.

---- πολύκνημόν τ' Ε'πωνόν.

[31] Ἀπὸ Ε'πωνέως. καλεῖται ἡ νῦν Σκάρφη. κεῖται δ' ἐπὶ λόφου. τὸ ἐθνικὸν Ε'πώνιος, ὡς Σικυώνιος· ὀκ τόπε, Ε'πωνόθεν.

ΕΥ'Α, [32] πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, [33] Εὐαῖ@.

ΕΥ'ΑΙΜΩΝ, πόλις Ὀρχομενίων· Θεόπομπ@ ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐαιμόνι@.

ΕΥ'ΑΛΗΝΟΙ', ἔθν@, περὶ ὃ φησι Γλαῦκος ἐν δ' τῶν περὶ Ἀραβίας.

ΕΥ'ΒΙΟΙ [34], ἔθνος Λιγυστικόν. ἄρη [35] ἐν τῷ περὶ Τ' Ἀρβαξανῶν.

ΕΥ'ΒΟΙΑ, νῆσ@. [36] μία τῶν ἑπτὰ, [37] περιμήκης, ἣ καὶ Μακρὶς, ἀπὸ Εὐβοίας. [38] Ἡ'ρό-

ETEONUS, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- *Multos colles habentem Eteonum.*

Nomen accepit ab Eteoneo. Nunc vero appellatur Scarphe, & in colle sita est. Gentile, Eteonius, uti Sicyonius. Hinc adverbium loci Ε'πωνόθεν.

EUA, urbs Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro VI. Gentile, Euæus.

EUÆMÔN, urbs Orchomeniorum, de qua Theopompus libro VI. Gentile, Euæmonius.

EUALENI, gens, de qua Glaucus in Arabiæ descriptione libro II.

EUBII, gens Ligustica, de qua dictum est in voce Ἀ'ρβαξανοί.

EUBOEA, insula una ex septem, oblonga, quæ etiam Macris dicta est, ab Eubœa nomen habens.

Scylax, Sardiniam septem insularum maximam statuens, eum vicesis in interni maris Periplo. Non male tamen Diodorus Cyprum Eubœa majorem statuit, hæc in re aliis consentiens: Herodot. lib. V: Ε'πῴησι δὲ ὑπερμεγέθεσι ἐπῆσαν Εὐβοίη τῆσι μεγάλῃ τε καὶ ἀβλαβέϊ, ἐκ ἐλάσσοσι Κύπρε. Idem quoque Strabo asseverat ex Timæo libro XIV. & speciatim dicit, Cypri circuitum esse stadiorum trium millium, quæ insuper ab Agathemero quadringentis & viginti augentur. Verum insulæ majores, ubicunque in orbe terrarum sint sitæ, a geographis in tres classes distribuuntur. Prima continet maximas, inter quas Taprobane, sive Salice, Albion & Hibernia: secunda proxime dictis minores, inter quas Sicilia, Sardinia, Cyprus, Creta, Eubœa. Inter reliquas, quæ sunt quasi tertiæ magnitudinis, referunt Corsicam, Lesbum, & denique Rhodum. Adeo ut Agathemerus non septem, sed octo maris interni majores insulas statuat, nam Rhodus apud alios geographos in censum non venit. Locum vide lib. II Geog. cap. VIII.

[30] Ε'πωνὶς, πόλις Εὐβοίας.] Non puto Stephanum geographiæ tam imperitum extitisse, ut hanc urbem, quæ Bœotiæ erat, Eubœæ adscripserit, contra Homeri, Strabonis aliorumque geographorum auctoritatem. Præstaret itaque, invitis omnibus libris & editionibus, τὴ Εὐβοίας obelo confodere, & τὴ Βοιωτίας, injuria temporum & librariorum deturpatum, huc inferre. Strabo lib. IX in Bœotiæ descriptione: Ὁ' Ε'πωνὶς δὲ Σκάρφη μείονομοίδη· καὶ αὖτη δὲ τῆ Παγασιτίδι. Apud Hesychium legimus: Ε'πὼν, πόλις Βοιωτίας. Urbis nomen hoc loco alia terminatione gaudet, quam non temere rejecerim; imo vereor, ne ita olim scripserit Stephanus: nam infra habet: Τὸ ἐθνικὸν, Ε'πώνι@, ὡς Σικυώνι@. Ultimum gentile non sit a Σικυὼν, sed a primitivo Σικυὸν, ergo etiam ab Ε'πὸν non incommode Ε'πωνὶ@ deducitur. Præterea notum est, Hesychium passim Homerum interpretari, atque ejus vocabula lexico suo inserutile. imo ipsa metri lex non turbaretur, si apud Poëtam legeris

---- πολύκνημόν τ' Ε'πώνα.

[31] Ἀπὸ Ε'πωνέως.] Eustathius ad Iliad. B ἀπὸ Ε'πωνῆ Verum quia hujus genealogia accurate ab Archiepiscopo recensetur, ejus verba transcribam: Ε'πωνὶς δὲ, σκαληνῶς ἔτερον ἐ Σκάρφη, κρημνῶδη ἀπὸ πό@ Ε'πωνῆ· ἧς Βοιωτῆ μὲ ἐν λοιποῖς@, πατρὸς δὲ Ε'λεύθ@· κεῖται δὲ φασιν ἐπὶ λόφου φέρε πῦ Ἀσωπὸ ῥέοντος ἐπὶ τῷ Θηβῶν πεδίῳ.

[32] Πόλις Ἀρκαδίας.] Pausanias Argivorum pagum hoc nomine agnoscit; Polybius vero collem non procul a Sellasia Laconicæ, cum vide lib. II.

[33] Εὐαῖ@.] Apud Goltzium in veteri numismate hæc legitur inscriptio: ΕΥΑΙΩΝ.

[34] Εὐβιοι.] Sic reposuimus, suadentibus MSS, & ipsa ratione.

[35] Ἐ'ν τῷ περὶ Ἀ'ρβαξανῶν.] Pessime omnes editi: ἐν τῷ περὶ Ἀ'ρβαξανῶν. Quod jam edimus longe præferendum, imo vera vetusque lectio, quanquam loco a Stephano citato hodie Eubiorum memoria non inveniatur. Vide nostrum in Γ'ψίκεροι, ubi allegat Theopompi verba ex lib. XLIII, quæ hunc in modum emendavimus: ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα Γ'ψίκεροι, καὶ Ἀ'ρβαξανοὶ, καὶ Εὐβιοι, λέγων τὰ ἑξῆ@.

[36] Μία τ' ἑπτὰ.] Septem maximæ interioris maris insulæ a geographis recensentur, quas inter Eubœa quintum locum obtinet, testatur hoc Alexius Comicus apud Const. Porphyrog. lib. II de Them.

Τὰν ἑπτὰ ταύτας, ἃς δίδυχα ἡ φύσις
Θνητοῖς μαγίσας, Σικελία μὲ, ἧς λόγος,
Ε'ν μεσαίτῃ, καὶ δεύτερα Σαρδὼ· τρίτη
Κύπρ@· τετάρτη δ', ἡ Δίὸς Κρήτη τροφός·
Εὐβοια πέμπτη γραφεῖς· ἕκτη Κως@·
Λέσβ@· δ' ἐπ πᾶσι ὠδίμῳ λαχὼν' ῥόδῳ.

Has insulas alio ordine enumerat Diod. Siculus lib. V, de Balearibus loquens: Τάσσει δὲ ἡ μοῖρα μετὰ ταύτην τὴν μ' τὰς ἐν τῷ πόντῳ τάσας, Σικελίαν, Σαρδὼ, Κύπρον, Κρήτην, Εὔβοιαν, Κέρκυραν, Δίκτυν. Alium quoque ordinem tenet Scylax, Sardiniam septem insularum maximam statuens, eum vicesis in interni maris Periplo. Non male tamen Diodorus Cyprum Eubœa majorem statuit, hæc in re aliis consentiens: Herodot. lib. V: Ε'πῴησι δὲ ὑπερμεγέθεσι ἐπῆσαν Εὐβοίη τῆσι μεγάλῃ τε καὶ ἀβλαβέϊ, ἐκ ἐλάσσοσι Κύπρε. Idem quoque Strabo asseverat ex Timæo libro XIV. & speciatim dicit, Cypri circuitum esse stadiorum trium millium, quæ insuper ab Agathemero quadringentis & viginti augentur. Verum insulæ majores, ubicunque in orbe terrarum sint sitæ, a geographis in tres classes distribuuntur. Prima continet maximas, inter quas Taprobane, sive Salice, Albion & Hibernia: secunda proxime dictis minores, inter quas Sicilia, Sardinia, Cyprus, Creta, Eubœa. Inter reliquas, quæ sunt quasi tertiæ magnitudinis, referunt Corsicam, Lesbum, & denique Rhodum. Adeo ut Agathemerus non septem, sed octo maris interni majores insulas statuat, nam Rhodus apud alios geographos in censum non venit. Locum vide lib. II Geog. cap. VIII.

[37] Περιμήκης, ἡ Μακρίς.] Testatur Agathem. Eubœæ longitudinem esse clɔ. hoc stadiorum: locum hunc transcribam: Η' δὲ Εὔβοια μήκει μὲν τῆ Βοιωτίας ἐπιπλέει· παραπλήσι δὲ Βοιωτίᾳ, Φωκίδι, Λοκροῖς, ἐπ δὲ ῥητὸν ἐπὶ πολὺ ἐ τῆ Α'τθικῆ· Ε'στι δὲ μακρὴ, διὸ Μακρὶς ὑπομνήσθη, μῆκ@· σταδίων α ψ'. Stadiorum numerum non animadverti, vehementer mihi suspectum: nam Strabo lib. X mutavi, vehementer mihi suspectum: nam Strabo lib. X mutavi, vehementer mihi suspectum: nam Strabo lib. X extensam esse, ita enim ille: Παραμήκης δ' ἐστὶν ἡ νῆσος ἐπὶ πολὺ ἐπὶ τὰς ἄρκτους καὶ Κλωνίτας ἐπὶ χιλίους σχεδὸν καὶ ἑξακοσίους σταδίους καὶ Κημαίτας. Plinius Straboni consentit lib. IV cap. XII: *Nusquam latitudinem ultra* XL. M. *pass. extendit, nusquam intra* XX. M. *contrahit: sed in longitudinem universa quam intra Bœotiæ ab Attica Thessaliam usque pratenta in* CL. M *pass.* Optimus inter hos contentus me movet, ut in Agathem. rescribendum existimem αβ'. Nam CL. M. pass. Plinii, stadia clɔ. ce conficiunt. Propter hanc igitur situs longitudinem insula hæc Μακρὶς dicebatur: Strabo lib. jam citato: Διὸ καὶ τὴν ταύτης ἐ τὸ λεχαῖον μάκ@· ἀπὸ τ' παλαιῶν Μακρὶς ὀνομάζεται. Nominis etymon etiam explicat Socratis discipulus apud Aristoph. in Nebulis:

---- Η' δὲ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς
Η'δὶ, παρατέτακται μακρὰ πᾶσιν πάνυ.

Strep. Οἶδ'· ἀπὸ γὰρ ὑμῶν παρατέθη, φ Περικλέες.

Locum hunc adduco, ut ex ultimis verbis corrigantur commentaria Eustathii ad Dionys. de situ orbis, hunc locum producentis: Ὁ'τι Εὔβοια νῆσος μία τ' ὑπομνησθέντων ἐστὶν, ἡ Μακρὶς ὀνομασθέντα· Μακρὶς, ἀφ' τ' ἐ μῆκος ἐκτείνεται· ὅπερ γὰρ πᾶς περιμήκης σαπέστατα· διὸ καὶ Πλάτωνα ἐν τῷ Κρατύλῳ λαβὼν ἐπώνυμόν@· ὃ τῆ, ἀπὸ ἡ ὑμῶν πεπλεγμένων ἐ Περικλέους. Pessime hic ὑμῶν pro ὑμῶν legitur, quod clarissime liquet ex ratione, quam mox allegat Eustathius: Ὡ'ς τ' Ἀχιλλέως ἐκπτύσαντος ποτὲ τὸν φθόνον αὐτῆ.

[18] Ἡ ῥόδος.] ἔστι δὲ [19] πόλις καὶ Ἄργος. ἔστι καὶ A habens. Herodotus. Est quoque locus in Argo, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς & urbis in Macedonia, ad quam insulani ad Illyrios abeuntes Abantes vocati sunt. Insulæ gentile est, Euboœnsis, & genere fœminino Euboœis. Dicitur quoque Εὐβοεύς Euboënsis sine jota, siquidem derivatiua in ικός, si fiant a nominibus in α desinentibus, penultimam non retineant. Hac de causa Ἀλεξανδρεύς non facit Ἀλεξανδρίνος, etenim debebat habere Ἀλεξανδρικός, sed fit à voce Ἀλέξανδρος, quemadmodum à Tarsus, fit Tarsensis. Possessivum, Euboicus.

EUGEA, oppidulum Arcadiæ, de quo Theopompus lib. quinquagesimo sexto. Gentile, Eugeates, uti Zelætes, & Eugeotes, uti Mareotes.

EUDIPNE, insulæ Libyæ Phœnicum, teste Hecataeo in Libyæ Periegesi. Gentile, Eudipnæus, uti Lernæus.

EUELGIA, oppidum, de quo Hecatæus in Periegesi. Oppidanus, Euelgensis.

EUERGETÆ, gens Scythica, teste Strabone, qui etiam Arimaspi vocabatur. Ibi currit: Τὸ Εὐεργετῶν πλατυῶρ, Εὐεργετικὸν πέλαγος, & Εὐεργετικὸν πελαγίτην. Tamen rationem non video, quare Εὐεργετικὸς rejici posset, eo enim utitur Strabo lib. III: Τῶν δὲ ἀχρῳδύντων ἢ ἰδιωτῶν οὐ σχισὶν ἡμέρας Εὐβοϊκὴν πελαγῶν ἱξαμερίτην. Illud quoque agnoscit alio loco Etymologus, cujus verba ad hanc sectionem comment. 59 citavimus.

Εὐδέπνη.] Dubitat Cl. Bochartus, an *Eudipne* non sit eadem insula, quæ a Libybus *Oudenoë* vocabatur, de qua Stephanus in voce Γῆρις, νῆσος Λιβύης, Οὐδένοη λεγομένη ὑπὸ Λιβύων. Verum alii de hac insula tacentes, etiam nobis nihil dicendum suppetit.

Εὐελγάδις.] In omnibus editis male legitur Εὐελγάδις.

Σλεγέων.] Libri numerus in omnibus codicibus reticetur: Euergetarum tamen fit mentio apud Geographum in itinere Alex. Mag. lib. XV, quem locum noster respicit: Εἶτ' ὀν Δραγξῶν, ἐπὶ τε τοὺς Εὐεργέτας ἔκει, ὡς ὁ Κράτης ἱστορεῖ.

Ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς ἐλέγετο.] Ita omnibus in libris erat excusum, cum ex mente auctoris fortasse legendum fit, ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς ἐλέγετο. Interim, cave credas, sic legendo veritatem huic loco restitui: nam *Arimaspi* olim non sunt appellati *Euergeta*, sed *Ariaspæ* vel *Agriaspæ*, qui propter collata in Cyrum beneficia hoc nomine insigniebantur. Arrianus lib. III: Ἀφικνεῖται ἐς τοὺς πάλαι μὲν Ἀγριάσπας καλουμένους, ὕστερον δὲ Εὐεργέτας ὑπονομασθέντας. Καὶτοῦτο ξυνεπελάσαντο τῷ ἐς Σκύθας ἐλάσει. Curtius lib. VII: *Iter pronuntiari jubet in Agriaspas, quos jam nunc mutato nomine Euergetas appellant, ex quo frigore retusque penuria Cyri exercitum affectum tectis & commeatibus juverant.* Quibus in locis Salmasius & alii ex vetustis codicibus & editionibus *Ariaspæ* præferunt, eosque sic vocatos opinantur ab urbe *Ariaspa*, quam Ptolemæus in Drangiana collocat. Unus Diodori locus turbas facit, ubi hodie hunc in modum legitur: Ἀπὸ δὲ τούτων ἤδη μέρος ἐπὶ τοὺς ἀστρέρας τοὺς Ἀλεξανδρεῖς, τοὺς δὲ ὀνομαζομένους. Vel Diodorus, literarum affinitate deceptus, toto cœlo erravit, vel librarii huic voci fraudem fecere, cum apud eum sine dubio referribenda sit Ἀλεξάνδρους vel Ἀριάσπας: nam Arimaspi, teste Stephano, gens est Hyperboreorum, & in Scythia Europæa a geographis ponuntur; qui quam immenso spatio ab Ariaspis Arriani & Curtii dissent, manifestum est, qui geographiam de limine salutarunt. De iis potissimum legantur Herodotus lib. III & IV, Dionysius de situ orbis, & in eum Eustathius aliique. Apud Herod. in Melpomene legimus: Παρὰ δὲ Σκύθας ἐμοὶ οὐκ ἔτι φαμένοισι ἐν τοῖσι μυχάτοισι

[18] Ἡ ῥόδος.] Quid huc faciat hujus scriptoris nomen, equidem non video, cum neque præcedentia, neque sequentia ex illo desumpta sint. Fortassis in genuino opere noster Herodoti testimonio usus est, quod Epitomator expunxit, duntaxat scriptoris nomen retinens. Si noster aliquem Herodoti locum respiciat, ipsum fuisse conjicio, quem comment. 55 ex lib. V produximus.

[19] Τὰ πρὸς τὸ Ἄργος.] Fortassis legendum, λόφος ἐν Ἄργει, quam lectionem confirmant vulgati Strabonis codices lib. X, ubi etiam de Eubœa Macedonica fit mentio, verba addam, quia Stephanum illustrant: Τῶν δ' ὑπὸ Τρφίοις ἐπιπέδων Εὐβοϊκὸν πεδίον ἐστὶν ἐν ᾧ Ἐρέτρια, συμπολισθησάντος τοῦ Μακεδονικοῦ πρὸς τὴν ὁμώνυμον πόλιν Εὔβοιαν. Deinde sequitur: Καὶ ὁ Λιτναῖος τοῦτ' ἐστὶ τῆς Εὐβοίας, ἢ ὁ ἐν τῇ Ἄργει λοφος. Hic Phido Argivus nummos primus percussit, teste Etymologici Mag. Auctore: Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ἐπὶ τοῦ Φείδωνος ὁ Ἀργεῖος βασιλέως, οὗ Εὐβοΐς χωλεὰ ἡ Ἄργους, ἀφ' ὧν Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ὁπότερον δὲ τὸ χωλεὸν ἐν Εὐβοίᾳ περὶ ἢ ἐν Ἄργει.

[20] Ἀλεξανδρεύς.] Libri omnes Ἀλέξιππος, quæ est barbarica mutatio, teste Stephano in Ἀλέξανδρος, cujus locum si consulueris, operam non perdes.

[21] Εὐοεύς.] Apud Euripidem in Electra occurrit fœmininum Εὐοεῖς, quod non incommode deducitur ab Εὐοεύς.

Νομίζεται δ' Εὐοεὶς ἐκ τοῦ λιπεῖν.

Inter Grammaticos acris satis & vehemens viget disputatio, utrum gentile nomen fit Εὐοεύς, & fœmininum Εὐοεῖς, an vero Εὐοεύς, & Εὐοεῖς. Vide hac de re Etymologici Mag. Auctorem in Εὐοεῖς & Εὐοεῖς, ubi canones cum Oro vetere rettigrapho, & aliis allegantur. Noster utriusque usum videtur admittere, scil. Εὐοεύς, & Εὐοεῖς, & manifeste liquebit; quanquam numismata constanter exhibent ΕΥΒΟΙΕΩΝ, non vero ΕΥΒΟΕΩΝ.

[22] Φυλάτης τῶν παραλήγουσιν.] Particula negativa heic excidit, legendum enim, ἃ φυλάτης τῶν παραλήγουσιν. Sic enim sentus optime constabit.

[23] Ἐὰν δὲ Ἀλεξανδρεύς.] In vulgatis hæc verba non consequuntur, quæ tamen Vossiani codicis beneficio addidimus. Videsis quæ diximus ad vocabula Αἰλιεύς, Ἀλαδιεύς & Διωσιεύς.

[24] Ἐὰν δὲ Εὐβοϊκὸς κληϊκόν.] Non est improbanda hæc possessivi forma, nam plurimorum possessivorum penultima in ι definit, exceptis vocibus Κεφαλληνίς, Εὐοεύς, Δικτύννα & Δικταῖος, ut perspicue docet Etymologus in voce Αἰθήρ. Apud Herodotum in Thalia aliquoties occ-

μοζόμεθα

ος· ἐκεῖ γὰρ τὸ θεῖον τὴν Ἀργῶ, χλιωνος πεσόντι, ἀσφαλῶς ἐπὶ τὸ σκάφος ἐπενεχθῆναι τὸν κλῆδα. A

Ibi enim perhibent, exorta tempestate Argonautarum navem servatam, & gentem inde sic dictam esse.

ΕΥΕΣΠΕΡΙΔΕΣ[70], πόλις Λιβύης, ἡ ἐνικῶς λεγομένη. λέγεται δὲ χωλὶς τοῦ δ μορίου Εὐσπερίς. τὸ ἐθνικὸν,[71] Εὐεσπερίτης. B

EUHESPERIDES, urbs Libyæ, quæ & genere fœminino effertur. Appellatur quoque Esperis sine particula δ. Gentile, Euhesperites.

ΕΥΘΗΝΑΙ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς, Εὐθηναῖος. καὶ σκάνυς ἡ, Εὐθωδός. Πολέμων δὲ καὶ[72] Εὐθωΐτας φησίν. C

EUTHENÆ, urbs Cariæ. Gentile juxta nostram formandi rationem, Euthenæus, juxta illorum, Euthenensis. Polemo autem eos quoque Euthenitas nominat.

ΕΥΙΠΠΗ, δῆμος Καρίας. ὁ οἰκήτωρ, Εὐιππεύς.

EUIPPE, populus Cariæ, cujus incola, Euippensis.

ΕΥΚΑΡΠΙΑ, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν σκέπασθαι γίνεσθαι τὸ μῆκος,[73] ὥστε ἁμάξαν D ἀπ' αὐτοῦ σταθῆναι καὶ μέσον. καὶ ἔτως σκληθῆναι διὰ τὸ εὔφορον. θεὸν αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον, ὅπερ Δήμητρα ἢ Διονύσου Ζεὺς τὴν χώραν τῶν εὐκάρπων δοίη. ἔστι δὲ[74] Εὐκαρπία Φρύγιον Σικελίας,[75] ἐν πόλις λεγομένοις Τιμαίοις· καὶ ᾠδὴν Λαΐδα ἐν τούτῳ, τὴν ἐπὶ καλῇ διαβεβλημένην ὑπῆρχεν. ὧν οἱ πολλοὶ[76] Κορινθίαν φασί. τὴν, ἣδε Λαΐδα πινὶς λέγεσιν,[77] ἀλλὰ Ναΐδα, καὶ[78] Υ̓χκα- E

EUCARPIA, pagus minoris Phrygiæ. Perhibet Metrophanes, racemum ibi hic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio fuerit disruptus, ita ut hæc regio a fertilitate nomen acceperit: narrabant enim de hoc pago barbari, Jovem Cereri & Baccho feraciſſimam hanc regionem conceſſiſſe. Eſt quoque Eucarpia Siciliæ caſtellum, auctore Timæo in Hiſtoria, ubi nata fuit Laïs, celeberrima illa ob corporis formam meretrix, quam tamen plurimi Corinthiam vocant. Hanc alii non Laïda, ſed Naïda appellant, &

Hycca-

μαζοῦδα αὐτὸς Σκυθικὴ Ἀσημαστός· ἄσημα γὰρ ἐνκαλοῦσι Σκύθαι, ἅτε δὴ τὸν ὀφθαλμόν. Euſtathius hunc Herodoti locum citat, verum paullo aliter: Ἀσὶ δὲ ἢ ἢ τοῦ, Σκυθικὴ, μᾶλλον δὲ, ὁ ὀφθαλμός. Uter eorum ſit corrigendus, amplius deliberandum cenſeo: hoc ſaltem videmus & monſtramus, alibi latere vitium.

[70] Ἐκεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν Ἀργῶ, χλιῶνος πεσόντος, ἀσφαλῶς τὸ σκάφος.] Librorum MSS opera hic locus jam multo elegantior atque nitidior in lucem venit: nam in editis male hoc modo concipitur: ἐκεῖ γὰρ τὸν Ἀργῶ χλιῶνος πεσόντος ἀσφαλῶς ἐπενεχθῆναι. Sed quid audio? Putas ne lector, Argonautas tempeſtate vel ad Ariaſpas, vel ad Arimaſpos delatos, atque ob beneficium in recipienda Argo, ab illis Euergetas dictos fuiſſe? Hæc profecto ab hiſtoriæ veritate, quam ex Arriano & Curtio in medium adduximus, longiſſime ſunt remota. Quotquot Argonautarum navigationem deſcripſere, neque de hac tempeſtate, neque de Euergetis mentionem faciunt; quare Stephanum hic inſigniter lapſum exiſtimo.

[70] Εὐεσπερίδες.] Theophraſtus lib. VI cap. III de Caſperico: Τὰ πλοῖα δὲ χθιζὰ ἀπὸ τῶν Σύρτεων ἀπὸ τῶν Εὐεσπερίδων. Sic etiam Herodotus numero multitudinis hanc vocem uſurpavit, ita enim ille lib. IV: Οὗτοι ἐκεῖθεν βάρκας οἰκίσιας κατηκόντες ἐπὶ θάλασσαν καὶ Εὐεσπερίδας.

[71] Εὐεσπερίτης.] Reperitur hoc gentile apud Pauſan. in Meſſen. ubi refert Lacedæmonios e Naupacto ejeciſſe Meſſenios, quorum maxima pars ſe in Libyam contulit: Τὰ πλοῖα δὲ αὐτῶν ἐς τὴν Λιβύην ἀφίκετο, καὶ Λιβύης ἐς Εὐεσπερίτας· οἱ δὲ Εὐεσπερῖται πολέμῳ κρατηθέντες ὑπὸ Βαρκαίων &c.

[72] Εὐθωΐτας.] Videtur hoc gentile præ cæteris eligendum, cum etiam Goltzius nummum adducat cum inſcriptione ΕΥΘΗΝΙΤΩΝ. Oppidum in Caria ſitum eſt non procul ab Halicarnaſſo: Pomp. Mel. *Euthane* dicitur, ita enim ille lib. I cap. XVI: *Gnidus in cornu peninſulæ: interque eam & Ceramicum ſinum in receſſu poſita Euthane.*

[73] Ὅστε ἁμάξαν ἀπ' αὐτοῦ σταθῆναι καὶ μέσον.] Bene judicat de hoc Metrophanis loco Cl. Voſſius de Theol. Gent. Vel de papyro currum iſtum ætatem feciſſe puerilem; vel non magnitudine uvæ, ſed mendacii crepuiſſe medium. Extitere tamen uvæ & palmites inuſitatæ magnitudinis. Plinius lib. XIV cap. I: *Uvas magnitudinem infantium puerorum in interiore Africæ parte exſuperare.* Locus quoque in hanc rem egregius eſt in Pentateucho Num. XIII: ubi narratur, exploratores e terra promiſſa attuliſſe palmitem abſciſſum cum uva ſua, quem portabant in vecte viri duo. Digna ſunt profecto, ut legantur, quæ ſuper illo loco habet Philo Judæus tractatu de Vita Moſis.

[74] Εὐκαρπία Φρυγίων Σικελίας.] Apud Cluverium & alios geographiæ peritos munimentum hoc nomine invenire hactenus non potui. Cl. Meurſii ſuſpicionem provenire hactenus non potui. Cl. Meurſii ſuſpicionem provenire hactenus non potui. Cl. Meurſii ſuſpicionem prov

[71] Υ̓κκαρικὸν ἀνδράποδον, ὡς [70] Συνέσιος. A Hyccaricum mancipium existimantes, teste Synesio in Epistola. Gentile, Eucarpensis. Ab oppido Siculo etiam formari posset Eucarpianus, & Eucarpiates, & Eucarpites.

Ἐπιστολῇ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐκαρπεύς. δύναται δὲ καὶ Σικελίας [80] Εὐκαρπιανὸς, καὶ Εὐκαρπάτης, καὶ Εὐκαρπίτης.

ΕΥ̓ΚΡΑΤΙΔΙ΄Α [81], πόλις Βακτρίων; ἀφ' ἣν Εὐκρατίδαι· Στράβων ἐνδεκάτῳ.

EUCRATIDIA, oppidum Bactrorum, B cui nomen dedit Eucratides, teste Strabone lib. XI.

ΕΥ̓ΜΕ΄ΝΕΙΑ [82], πόλις Φρυγίας, Α΄τταλος καλέσας [83] ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλαδέλφου· ἢ [84] Υ̓λλος καλῶς μένας, ὠνόμασεν αὐτό. δύπερος, [85] Καρίας. τρίτη, ἐπὶ Υ̓ρκανίαν. [86] ὁ πολίτης, Εὐμενεύς. τὸ ἐθνικὸν, [87] ἀπὸ Εὐμενείας.

EUMENIA, urbs Phrygiæ, quam Attalus Philadelphus ab Eumene sic appellavit. Vel Hyllus, cum ibi ex sententia divertisset, eam ita C vocavit. Secunda, Cariæ. Tertia, juxta Hyrcaniam. Civis, Eumenensis. Gentile, ab Eumenia.

ΕΥ̓ΝΑΙ, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ [88] πεμμὺς Εὐναῖος· τὸ ἐθνικὸν, Εὐναῖος. ἔστι δὲ πόλις Α΄γγης Εὐναία, ὡς ὄνομα [89] Κωμήσει. τὸ δὲ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἢ Εὐναιάτης.

EUNÆ, urbs Cariæ, in qua etiam est fluvius Eunæus. Gentile, Eunæus. Est quoque D urbs Argiæ Eunæa, quam incolebant Cynurii. Gentile idem est, vel etiam Eunæates dicitur.

ΕΥ̓ΠΑΛΙ΄Α [90], πόλις Λοκρίδος, ὡς Εὐπά-

EUPALIA, urbs Locridis, quam Artemidoro-

fime ex Harpocratione, τὸ Λαὶς ex aliis auctoribus improbante: Ναὶς, ἐπιθεῖ τὸ· Λυσίας οὐ τὴν κοινὴν Φιλονίδου, ἀλλὰ τὴν Λεπτίνου· Μισεῖν δὲ χρὴ οὐ τὴν Πλάτην ὅστις ἐστὶν ἀνωνύμως· ἀφ' ὧν Λαὶς, ἡ Λαΐδος θυγάτηρ ἡ Κορινθία· καὶ Λαΐς, ἡ Λαΐδος ἑταίρα Φιλονίδου. Ναὶς, ἡ Λαὶς, ὡς ἐν Ἀθηναίου ἐπιτομῇ. Hinc itaque liquet, quomodo in Aristophane & Athenæo legendum, quanquam nunc passim Λαὶς obtineat.

mentam habuit Amorium & Synnada, ut patet ex Strabone lib. XII. Regio urbi circumjacens Eumenetica dicitur Plinio lib. V cap. XXIX. *Apameam primum pervagatur* (scil. Meander) *regionem, mox Eumenetticam.*

[83] Ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλαδέλφου.] Ut senius esset perspicacior, τὸν πλοκισμὸν ante ἀπὸ collocatam expunxi. Deinde illud Φιλαδέλφου non est construendum cum Εὐμένους, sed Attalo applicandum, qui ob insignem erga fratrem Eumenem amorem hoc nomen meritus est, ut manifeste liquet ex Polyb. de Virt. & Vit. Τῶν δὲ ἰσοδόξων πραγμάτων μειζόνως ἢ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀποτυγχανόντες, ἐπαποδείξαντες τῆς Ε΄ννης λαβὲ τοὺς τὰ πράγματα ἀφελομένους· ἀν τὸ Φιλάδελφοι & Φιλοῦσι τὰ αὐτὰ ἀποτελοῦσιν.

[84] Υ̓λλος.] In libris editis legebatur: ἢ Υ̓λλος καλῶς μένας. Hinc illustris Scaliger ad Eusebium male opinatus est, olim Eumeniam Hyllas fuisse vocatam. Υ λλας vox est nihili, quamque auctoritate scriptorum codicum emendavimus: Υ λλος vero mythologiæ doctoribus est cognitissimus, qui perhibent cum Deianiræ filium natu maximum fuisse.

[85] Καρίας.] Hujus meminit Plinius lib. V cap. XXIX: *Fuit in eo tractu & Meandropolis. Est Eumenia Cludro fluminis appositа, Glaucus amnis &c.*

[86] Ὁ πολίτης, Εὐμενεύς.] Adducit Cl. Spanhemius nummum cum inscriptione ΕΥΜΕΝΕΩΝ ΑΧΑΙΩΝ. Hinc liquet plures hoc nomine urbes extitisse, quam Stephanus enumerat.

[87] Ἀπὸ Εὐμενείας.] Aliquoties Stephanus exempla gentilium hujusmodi formationis in medium adducit: cum vide in Ἀ΄ραβία Εὐάμου, Πάτη & aliis in locis.

[88] Πεμμὺς Εὐναῖος.] Fortassis idem est fluvius, ab Etymologici Mag. Auctore Εὐδνὸς dictus, in cujus ripa Labrandus & Panormus, & Palarus sive Spalaxus juxta oraculum in Cariam proficiscentes, incidentibus tenebris, dormiebant: πικρὸς τὸ δίδυμον ὕδωρ, Εὐδνοῦ τε πολυμόρου ἀνάμεσσον. Si fluvius hic juxta alios appelletur Εὐναῖος, ratio significationis est eadem: nam δὶς, est ὁ κρὶς· πικρὸν τὸ δίδυμον ὕδωρ, & per syncopen δὶς, ἀφ' ἧς κωλυόμενος. Plinio hic amnis *Eudon* dicitur lib. V cap. XXIX: *Alluitur Eudone amne, perfunditur Thebaide*

[89] Κωμήσει.] Ita rescribere visum fuit pro Κυμήσει, quod omnes exhibent editi. Si quis Strabonem, Pausaniam, Thucydidem & alios, quos non nomino, consuluerit, de emendatione hac non ambiget.

[90] Εὐπάλιαι, πόλις Λοκρίδος.] Bene docet Palmerius situm fuisse hoc oppidum non longe a Naupacto orientem & septentrionem versus: nam Eurylochus Delphis Naupactum profectus, Eupaliam in Naupactia sitam occupavit. Quod si ad occidentem Naupacti sita fuisset, ad

[70] Συνέσιος.] Ita rescribendum placuit pro Καρικὸν, quod mendum omnes editos occupabat, quanquam aliquoties a viris doctis tanquam spurium ejectum. Testantur scriptores unanimiter, Laidem non fuisse genere Corinthiam, sed Hyccaricam, ex oppido Siciliæ quod Hycara, sive Hyccarum dicitur, sed quæ tempore Alcibiadis & Niciæ, excisis Hycaris, inter captivos sub hasta vendita in Peloponnesum deportabatur: Plutarchus in Nicia: Παρῆλθε εἰπεῖν, ὡς ἐφορμοῦντος Υ̓κκαρα, βαρβαρικὴ πόλις ἐν Σικελίᾳ & Λαΐδος τῆς ἑταίρας, ἣν κόρην, ὡς αἰχμάλωτος στρατήσας, ὁ Πελοποννήσιος κομισθῆναι. Idem in Alcibiade: Τοιούτος (scilicet Timandræ) λόγος γεγονὼς ἀκοῆς Λαΐδα, τὴν Καρικῆσιν ἢ Θετταλὴν αἰχμάλωτον, ἐκ Υ̓κκάρων Σικελικῆς πόλεως ἀνδραποδισθεῖσαν. Vide præterea Pausaniam in Corinth. & Stephanum in voce Υ̓κκαρα. Neanthes tamen libro de viris illustribus censet, eam in urbe Crasto natam esse, cujus opinio apud nostrum in voce Κρᾶνις inventitur.

[71] Σικελικὸν.] Hæc desumpta sunt ex Epitola III ad Eupatium fratrem, ubi hæc leguntur: Η΄ δὲ Λαὶς ἔφη πὸς ἐκ Κορίνθου, ἀνδράποδον ἦν Σικελικὸν, ὡς Σικελίας ἐκπεσόντος.

[80] Εὐκαρπιανὸς.] Male in omnibus vulgatis legitur Εὐκαρπατικὸς, quod profecto non gentilis, sed possessivi formam habet. Quot modis Siculi sua forment gentilia abunde diximus pag. 315.

[81] Εὐκρατίδια.] Nobis non placebat scriptura priorum editionum, in quibus Εὐκρατίδα excusum est. Illud mutavimus in Εὐκρατίδια, auctoritate Strabonis inducti, quem testem citat: Τέτταρες δ' ἦσαν Εὐκρατίδαι τῶν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἔθνος ποιησαμένων. Ita quoque hanc urbem nominat Ptol. lib VI in Bactrianæ descriptione. Illud vero, quod apud nostrum sequitur, πικρὸν ἦν Εὐκρατίδαν, in libris editis mendis non carebat, cum τὸν Εὐκρατίδαν legebatur. Potentissimus erat hic Eucratides, narrant enim ipsum cl. urbes sub se habuisse. Strabo lib. XV: Εὐκρατίδαν γὰρ πόλεις ἔχειν ἐφ' ἑαυτῷ ἔχθρ. Idem ille est de quo Justinus lib. XLI: *Eodem ferme tempore, sicuti in Parthia Mithridates, ita in Bactris Eucratides, magni uterque viri, regna tenuere.* Hic cum magna virtute plurima bella gessisset, tandem a filio, quem regni socium fecerat, interficitur

[82] Εὐμένεια.] Ita rescribendum placuit pro Ἀπαμεία, quæ Κίβωτὸς cognominatur; viciniores

Εὐπάλιον Α'ρτεμίδωρός φησι. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπαλιεύς.

midorus Eupalium appellat. Gentile, Eupatiensis.

ΕΥ̓ΠΑ΄ΤΡΙΑ, πόλις Λυδῶν. [91] οἱ πολῖται, Εὐπατρίδαι. μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς· [92] Ξάνθος δὲ γ' Λυδιακῶν.

EUPATRIA, oppidum Lydorum, cujus oppidani Eupatridæ; sed præstat Eupatrenses dicere, ut auctor est Xanthus lib. III. Lydiacorum.

ΕΥ̓ΠΟΡΙ΄Α, πόλις Μακεδονίας, ἣν Α'λέξανδρος ταχέως νικήσας [91] ἔκτησε, καὶ ὠνόμασε ἀπὸ τοῦ εὐπορεῖν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπορεώτης.

EUPORIA, urbs Macedoniæ, quam Alexander brevi temporis spatio superans, possedit, atque ita nominavit, quia eam sibi facile parabat. Gentile, Euporiensis.

ΕΥ̓ΠΥΡΙ΄ΔΑΙ [94], δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Εὐπυρίδης. Τελκῶμος δὲ τούτους καλεῖν, Εὐπυρίδας, Κεκροπίδας, [95] Πέλεκας. τὰ τοπικὰ, ἐξ Εὐπυρίδων, εἰς Εὐπυρίδων, καὶ ἐκ Εὐπυρίδων.

EUPYRIDÆ, populus Leontidis tribus, cujus popularis Eupyrides. Illos autem appellant Tricomos (id est, tribus vicis constantem) Eupyridas, Cecropidas & Pelecas. Localia ex, ad & in Eupyridis denotant.

ΕΥ̓ΡΥ΄ΑΜΠΟΣ [96], πόλις Μαγνησίας. ὁ πολίτης, Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων,

EURYAMPOS, oppidum Magnesiæ, cujus oppidanus Euryampius: Lycophron:

Α'μφρυσίων σκηπτοῦχον [97] Εὐρυαμπίων.

Amphrysiorũ gestantem sceptrum Euryampiorũ.

ΕΥ̓ΡΥ΄ΗΛΟΣ, [98] ἄτως ἡ ἀκρόπολις τῆς Ε'πιπλῶν. πολίχνιον ἢ τῆς Συρακουσῶν ἀπέρημενον. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυήλιος.

EURYELUS, hoc nomine Epipolarum arx insignitur. Oppidulum vero est Syracusarum præruptum. Gentile, Euryelius.

ΕΥ̓ΡΥΜΕ΄ΔΩΝ, ποταμὸς Παμφυλίας, καὶ τόπος ἢ Ταρσός. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυμεδόντιος· ἀπὸ ἧς Εὐρυμηδεῖς, Εὐρυμηδεύς.

EURYMEDON, fluvius Pamphyliæ & locus juxta Tarsum. A voce Eurymede fit Eurymeduntius.

ΕΥ̓ΡΥΜΕΝΑΙ [99], πόλις Θεσσαλίας· Ε'κατεῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος.

EURYMENÆ, oppidum Thessaliæ cujus meminit Hecatæus in Europa. Oppidanus Eurymenius, uti Clazomenius.

ΕΥ̓ΡΥΤΑ΄ΝΕΣ [1], ἔθνος Αἰτωλικόν. Λυκόφρων,

EURYTANES, gens Ætolica, de qua Lycophron:

Μάνλιον δὲ νεκρὸν Εὐρυτᾶν στέψει λεώς.

Vatem vero mortuum coronabit populus.

ὡς τὸ Αἰνιάν.

Quemadmodum Ænian.

ΕΥ̓ΡΩ-

Ætolos, non vero ad Locros pertinuisset. Vergebat etiam ad septentrionem: nam Naupactus mare ad meridiem habens, non potuit ibi Eupaliam habere.

[91] Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι· μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς.] Sic scribunt libri editi omnes: sed cod. Vossianus primum oppidani nomen non habet, legitur enim: *οἱ πολῖται, Εὐπατρεῖς.* Quin imo hæc lectio adeo inepta non est, quin aliquomodo defendi possit, nam ab Εὐπάτριαι melius Εὐπατρίται vel Εὐπατρίδαι formari posset, nam Εὐπατρίδαι regularis forma non est. Εὐπατρίδαι proprie sunt nobiles sive patricii Athenienses, qui e regio sanguine originem ducunt. Etymol. Mag. Auctor: Εὐπατρίδαι καλοῦντο *οἱ αὐτὸ τὸ ἄστυ οἰκοῦντες, καὶ μετέχοντες βασιλικῆς γῆς, τῶν τὸν ἱερὸν ἐπαμέλλων ποιεῖσθαι· χωρὶς δὲ, οἱ τῶν ἄλλων χώρας οἰκοῦντες· ὑπερόριοι δὲ, τὸ τυχὸν ἔθνος.* Hæc erat Thesei distributio. Primos voluit in civitate præstare dignitate: secundos usu, tertios numero. Hac de re etiam vide Diod. Siculum lib. I & Plut. in Theseo. Sed appellative hæc vox etiam sumitur pro nobilibus cujuscunque regionis. Polyænus lib. IV Stratag. cap. de Antiocho Antiochi filio: Ἦγεν *σὺν αὐτῷ Θρᾷκας εὐπατρίδας καὶ αὐτόχθονας.* Intelligit nobiles in Thracia natos & autochthonas. Arrianus lib. IV cap. XI in Epicl. Πάντων *τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων ἀπομακρύνεσθαι λέγων.* Locus in hanc rem præstantissimus est apud Philonem lib. de Libert. ubi eos vocat Α'μφιθαλεῖς καὶ εὐπατρίδας, *ὧν ἡ γονὴς μόνη ἀλκὰ καὶ πίστωσις, καὶ σπόροι μέχρι τῶν ἐσχάτων καὶ σοβαρῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ ἀσθενῶν ὑπερβαινόντων ἡλικίαν.*

[92] Ξάνθος δὲ γ' Λυδιακῶν.] Sic exhibent priores editiones & MSS., quos sequimur, & eodem prorsus modo sæpius citatur Xanthus in hac epitome. Xylandriana habet Λυδιῶν, quod omnino improbandum non est, nam sæpissime auctores dicunt Λυδικὸς pro Λυδιακὸς, Βιθυνικὸς pro Βιθυνιακὸς, & Μακεδονικὸς pro Μακεδονιακὸς.

[93] Ε'κτησε.] Editiones priores & libri calamo exarati ἔκλεισε. Verum quod sequimur in Xylandriana conspicitur, & omnino præferendum.

[94] Εὐπυρίδαι.] Nomen inde habere existimatur, quod ibi primum ignis fuerit inventus, teste Etymologici Mag. Auct. Εὐπυρίδαι, δῆμος Α'ττικῆς· *ἀπὸ τοῦ Α'θηναίων τὸν πῦρ εὑρεῖν φασὶ κριθὰς ἢ δίκην τῶν, ἢ σκληρύνειν αὐτὰ γλωμένους.* Hujus pagi etiam mentio est apud Hesychium. Populare nomen Εὐπυρίδης occurrit in epigrammate, quod in veteri saxo conspicitur:

Σῶσον Α'χιλλεῦ· σῇλιν μεγακύδεσι κρατεῖς
Πατρὸς εὐπυρ' ἴχνι, δημότ' Εὐπυρίδης.

[95] Πέλεκας.] Codex Vossianus: Πέλικας.

[96] Εὐρύαμπος.] Male Scholiastes in Lycophronem casum rectum hujus nominis fecit Εὐρυάμπη, ita enim ille: *τῶν Μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως Εὐρυάμπης λεγομένης.*

[97] Εὐρυαμπίων.] Vossianus MS. Εὐρυάμπιος.

[98] Οὔτως ἡ ἀκρόπολις.] Pessime hactenus omnes editiones repræsentarunt, ὕτως ἡ Μακρόπολις, ut bene judicavit Cluverius, in cujus emendationem libri MSS consentiunt. Hunc de situ & nomine lector consulat.

[99] Εὐρυμέναι, πόλ. Θεσσαλ.] Proprie Magnetum urbs est, auctore Scylace, ita enim ille capite de Magnetibus: Ε'ξῆς δὲ *κάλπη Παγασητικὸς Μελιβοῖα, Ρίζους, Εὐρυμέναι, Μόραι.*

[1] Εὐρυτᾶνες, ἔθν. Αἰτωλικόν.] Satis diu hoc loco mendum omnes editiones obsederat, cum legeretur ἔθνος Γαλατικὸν, quod nos, sic admonente Casaubono, correximus, & ipsa ratione postulante; nam maximam Ætoliæ partem hæc gens efficit, teste Thucydide lib. III: Εὐρυτᾶνες,

ΕΥ̓ΡΩΜΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμης τοῦ Ἰδριέως Καρός. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωμεύς· Ἀπολλώνιος ἐπαλαιδεκάτῳ Καρικῶν. A

EUROMUS, urbs Cariæ, quæ nomen habet ab Euromo Idriei Caris filio. Gentile, Euromensis. Apollonius lib. XVII Caricorum.

ΕΥ̓ΡὨΠΗ, ἡ χώρα, ἀπὸ Φοινίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. φέρει δὲ Εὐρώπη. καὶ ἀπὸ τοῦ ι Εὐρωπία, ὡς ἀπὸ Σοφοκλέους αἰχμαλώτοις· B

EUROPA, regio quæ ab Europa Agenoris filia nominata est. Dicitur quoque Europa, & per I Europia apud Sophoclem in Captivis:

Καὶ νησιώτας, καὶ μαχητὰς Εὐρωπίας.

Et insulanos, & longinquas Europias.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ,

Σχεδὸν παῖ αὐτὸς κραταίδιος Εὐρωπίας. C

Et Euripides in Theseo:

Ferme in ultimis finibus Europia.

ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος· καὶ θηλυκὸν, ἡ Εὐρωπαία· καὶ οὐδέτερον· καὶ Εὐρωπῖς.

Incola, Europæus, quod gen. fœm. & neut. invenitur, & Europis.

ΕΥ̓ΡΩΠὈΣ, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος, καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρω- D

EUROPUS, urbs Macedoniæ, ab Europo Macedonis filio, & Orithyiæ Cecropis filia nomen habens. Est & alia Syriæ. Gentile, Euro-

πεύς, ἔστι μόνον μάρτυς ἐπὶ τοῦ Αἰτωλῶν. Nomen habet ab Eurytо quodam, testibus Aristotele & Nicandro apud Tzetzem in Scholiis ad Lycophronem: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Γλαυκίου πολιτείᾳ, Εὐρυτίωνα ἥρωα εἶναι τῶν Αἰτωλίας, ὃν καὶ Νίκανδρός φησι ἐν Αἰτωλοῖς. De hac gente etiam legendus Strabo lib. X.

Εὐρεύς, πόλις Καρίας.] Sic omnes unanimiter hanc urbem appellant, quare *Euromæ* apud Plinium in Cariæ descriptione mihi suspectum est. De situ conjecturæ licet ex verbis Strabonis lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ ἐστὶν ἡ πόλις ἀξιόλογος, Μύλασσα, Στρατονίκεια, Ἀλάβανδα· αἱ δὲ ἄλλαι παραπλησίως τούτων, ἢ ἧττον μᾶλλον, ὧν εἶσιν Ἀμυζών, Ἡράκλεια, Εὐρωμός, Χαλκίτυμα. Sed de ultimis, quia in iis nihil memorabile, porro tacendum existimabat Geographus. Hæc tamen urbs tantæ olim fuit potentiæ, ut alias circumjacentes urbes sub se habuerit, quod passim liquet ex Polybio, ubi perhibet Mylassenses Euromensium oppida cepisse, sic enim ille Leg. XCII: Καπηλεύσαντο δὲ Μολασσεῖς τὰς ἐν Εὐρώμοις πόλεις. Et paucis interjectis verbibus: ἐπεὶ δὲ πᾶς ὁ Εὐρώμων πόλεις φρατυόμενος, συλλαμβάνουσι Μολασσεῖς. Sic etiam Livius lib. XLV testatur, Mylassenses & Alabandenses Euromensium provinciam depopulatos esse ab his, & Mylassenses Euromensium oppida occupasse.

Τὸ Ἰδρίας Καρός.] Stephanus in Ἰδρίας, ἀφ' ἧρως Ἰδριεύς, καὶ Ἰδριάτης πολίτης Καρός.

Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς.] Aliquoties apud Polybium occurrit hoc gentile, quod Livius Latino ore dixit EUROMENSIS.

Ἐκ τῆς Φοινίκης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος.] Fœdissimum, meo quidem judicio, mendum hunc locum occupavit, quod codices calamo exarati non corrigunt, integra tamen sententias vehementer turbans: nam quid insulis filia, nomen accipisse. Verum uti Stephano in mythologicis veritatibus hunc errorem imputare nequeo, sic Epitomatorem ofcitantiæ & fupinæ negligentiæ immunem non existimo. Fortassis olim legebatur, Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐκ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τοῦ Ἀγήνορος. Hæc multorum est sententia: Festus: *Europam tertiam orbis partem ab Europa Agenoris filia certum est appellari.* Serpat, urbe nominata est. Eustathius ad Dionysium: Ὁ τὴν Εὐρώπην χώραν ἐξ Εὐρώπης λέγεται, ὡσὰν ἐκ Λυκόφρονος ἡηθῇ. καὶ μετ' ὀλίγα ἐξ Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος θυγατρὸς, ἣν ὁ Ζεὺς ἥρπασεν ἐν ταύρου εἴδει. καὶ ἄλλοι δὲ ἀπὸ ταύτης ἡγοῦνται, νομισμάτια τὴν Τύρον εἶναι. Idem ex Herodoto & aliis adstrui posset. Verum cum in editis Stephani inveniatur ἐκ τῆς Φοινίκης, illud me movet suspicari, olim hunc in modum fuisse scriptum. Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐκ τῆς Εὐρώπης ἧς Φοίνικος θυγατρὸς, ἡ ἧς Ἀγήνορος. Dubitant enim mythologiæ doctores, utrum Europa Phœnicem, an Agenorem patrem habuerit. Apollod. lib. III: Ἀγήνορος παραχωρήσαντος ἐξ οἰκείου τοῦ Εὐρώπην γαμοῦ Κάδμου, ἐζήτουν Εὐρώπην ἐξ Εὐρώπου, παῖδες δὲ ἦσαν Φοίνικος, Κίλικος· τινὲς δὲ Εὐρώπην σὺν Ἀγήνορι λέγουσι. Sic aperte Palæphatus perhibet eam Phœnicis filiam esse: Φασὶν Εὐρώπην Φοίνικος ἐπὶ τοῦτο ὀχυρωθῆναι ἀφ' ἧς Φοίνικες ἐν Τύρῳ εἰς Κρήτην ἀφίκοντο. Utraque lectio igitur commode satis permitti posset. Sed quis interim tam felici conjecturandi genio pollet, ut ipsis verbis auctoris lacunam repleat, aut jam deperdita revocet?

ὁ Λιγὺς ἐξ Εὐρώπης.] Hac voce sæpius utebantur poëtæ, ut versui consulerent. Sæpius occurrit apud Dionysium de Situ Orb. γαίης ὕπερ Εὐρωπείης. Et πέρην κυρτώσης Εὐρωπείης. Sic etiam Nicander poema suum, quod Europæ ἐπώνυμον complectebatur, inscripsit τὰ περὶ Εὐρωπείας, cujus quintum citat Stephanus in Λιγύη. Imo certum est τὸ Λιγύην factum ἐκ τῆς Εὐρώπης, ut Γλαυκὸν Γλαυκίδης, Λιγύην Λιγυστίνης, Πανδίων Πανδιονίδης, Λαοδίκη Λαοδικεύς, Ἑρμῆς Ἑρμαῖος, κοιλόνη κοιλάδα &c.

ὁ Οἶκος, Εὐρωπῆς.] Satis frequenter occurrit hoc gentile in antiquorum scriptis. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ Εὐρωπῆς· καὶ ὑστέρως τὸν Εὐρωπαῖον· καὶ θηλυκὸν, Εὐρωπὶς. Usus est tamen Chronici Alexandrini auctor τῶν Εὐρώπων εἰς τὸν ἴδιον πατρίδα ὁ Ταῦρος, ὡς πνα κρὸν μάρη ἰκοίνα ἐις ὄνομα αὐτὸς Εὐρώπης. Malim ego τὸ μάρη Εὐρωπᾶς. Nisi quis statuat substantivum esse pro Εὐρωπαῖον.

Ἀπὸ Εὐρώπου] Europi meminit Justinus lib. VII. *Ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.* An ab illo appellationem urbs acceperit, jam non definio. Urbis memoria reperitur apud Strabonem lib. VII, Ptol. in Macedoniæ descriptione, Etymol. Mag. Auctorem in Εὐρώπας, & Conit. Porphyrogennetam Them. Secund. Macedoniæ. Ager urbi circumpositus *Europia* vocatur a Dionysio Halicarnasseo lib. Ἐν τοῖς πεμπτοκαιδεκάτῳ τῶν ναυικῶν αὐτοῦ, ἀξιολογεῖ τὴν Ἐλυμιώτιδα, ἐπὶ τῷ ὄγδοον μέρος χρήσιμον τῆς ἄλλης περιφερείας, ἢ σκεπτικὴ ἡ τῆς Εὐρωπίας, καλουμένης δὲ Παιονίας. Pessimo errore ibi Εὐρώπης legitur.

Συρίας ἄλλη.] Videtur non longe abfuisse a Seleucia ad Tigrim, ut conjicimus ex Polybio lib. V, ubi Molo, Seleucia jam repetita, milites adhortatus est, ut se porro accingerent ad consilia sua exsequenda, & addit Polyb. καὶ τὰ μὲν παρακελεύσεις μάχης πόλεως Εὐρώπου κατέλιπε, τὰς δὲ Μηδοπολεμίας ἐποιεῖτο πορείας. Scio tamen Ptolemæum Europum ad Euphratem statuere, sed in parte Syriæ, quæ non longe a Zeugmate abest; & etiam alios inveniri, qui existiman: Europum & Dura easdem esse civitates: nam

Εὐρωπεύς. ἔστι καὶ [10] ἄλλη Καρίας, ἣν ἀπὸ Ἰδρεάδα, ἀπὸ Ἴδρεος τοῦ Χρυσάορος. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρώπιος, ὡς [11] Ὠρώπιος.

ΕΥΤΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ε'. τὸ ἐθνικὸν, Εὐταῖος, ὡς Ἡραῖος, [12] Φωκαιεύς.

ΕΥΤΡΗΣΙΣ, κώμη. Ὅμηρος,

Κώπας, Εὐτρησίην τε. ----

κεῖται ἢ πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐπίκλησιν Ζηθὸς καὶ [14] Ἀμφίων. σκληρὰ ἡ Εὐτρησὶς, ἀφ' ἧς τὸ πολλαῖς αὐτὴν πεσεῖν [15] χρήσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπαφροδίτῳ. ὁ κωμήτης, Εὐτρησίτης· ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης· καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. [16] τὸ δὲ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ὅθεν ἐθνικόν. ἔστι δὲ καὶ τόπος Θεσσαλικὸς ἐν Πιερικῇ, ὡς Μενέλαος.

ΕΥΦΡΑΝΤΑ, πόλις Λιβυκή· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐφραντεύς.

ΕΥ-

Europæus. Est quoque alia Cariæ, quam ab Idri Chrysaoris filio Idriada appellant. Gentile, Europius, uti Oropius.

EUTÆA, urbs Arcadiæ, de qua Xenophon libro VI Hellenicorum. Gentile, Eutæensis, uti Heræensis, Phocæensis.

EUTRESIS, pagus de quo Homerus:

Copas Eutresinque. ----

Situs est juxta viam a Thespiis in Platæas ducentem, quem muro cinxit Zethus & Amphion. Appellata est Eutresis, quod olim multis viis quasi perforata fuerit, ut Epaphroditus perhibet. Vici incola, Eutresita. Unde & Apollo Eutresita, & ejus templum & oraculum celeberrimum. Eutresium enim oppidum Arcadiæ est, non vero gentile. Hinc deducitur adverbium locale apud Menelaum, quod ad locum denotat.

EUPHRANTA, urbs Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Gentile, Euphrantæus.

EU-

sic Isidorus ait, Græcos solere Europum vocare, quæ dicebatur Dura.

[10] Ἄλλη Καρίας.] Hæc eadem est, quæ supra *Euromus*, &c. a Plinio *Eurome* appellabatur, & falsus est Stephanus, si existimat, diversa esse oppida, sæpenumero enim τ μ vertitur in π, ut ὄμμαιμος ὁπαιμος, μιθὸς πιθὸς &c. Præterea idem satis liquet ex variis nominibus, quibus urbs insignita fuit, nam etiam Ἰδρεὰς & Χρυσορις olim dicebatur, ut videre licet apud nostrum illis in vocibus. Etymologici Mag. Auctor hanc quoque *Europum* vocavit. Εὔρωπος, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος· ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας· τὸ ἐθνικὸν πάντως Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

[11] Ὠρώπιος.] In omnibus editis erat Ὠρέπιος, quod auctoritate veterum librorum mutandum censui.

[12] Εὐταῖος, καὶ Ἀ'ρκ.] Incidi in Xenophontis editionem, in qua excusum erat Εὐραία. Verba adscribam: Καὶ ἐμβάλλουσι πόλιν ὄμορον ἥτις Εὐραίαν. Et deinde sequitur: Καὶ δὲ οὗτοι ἐφαίνετο τῇ Ἀρκαδίᾳ, καὶ τὴν πορείαν εἰς τὴν Εὐραίαν. Pessime apud Pausaniam nominatur Εὐναῖος, ut bene observat Sylburgius. Existimo idem esse oppidum, quod Stephanus, Theopompi auctoritate inductus, Εὐραῖον supra appellavit. Hoc enim nostro familiarissimum est, ex diversa scribendi ratione, etiam diversas regiones & urbes fingere, cujus rei jam jam exemplum observavimus ad vocem Εὔρωπος.

[13] Φωκαιεύς.] Male in editis Φωκαεύς, quod mutavimus, ut responderet antecedentibus.

[14] Ἀμφίων.] Libri Scripti ex hibent Ἀμφιτς.

[15] Χρήσασθαι.] Librarii hanc vocem depravasse videntur, quid enim ad etymologiam vocis Εὐτρησὶς facit, nemo paullo humanior videbit. Legendum mihi hoc persuadeo, ἀφ' τὸ πολλαῖς αὐτὴν ὀπαῖον πεσεῖν ῥύμαις. Facem huic lectioni præbet Eustathius ad Hom. Iliad. B, cujus verba adscribam, quia nostrum pariter egregie illustrant: Ἡ δὲ Εὐτρησὶς ὑπὸ Εὐτρησίου Ἀπόλλωνα, ἢ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ ἦλθεν· ἱκανῶς δὲ ὕστ. ἀφ' τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμηδρόμοις, οἱονεὶ συωλεστρεύσαν τιμορυχίαις εἰς ἀμφίδυς ἀγρας. Eustathius igitur habet συωλεστρεύσ, quod formatur à συωλεία, pro quo nostri simplici πάνυ usus est. Ab hoc vocis etymo non recedit Etymol. Mag. Auctor: Εὐτρησὶς, παρὰ τὸ πυκνὸς τ Αὐτόλυκος, ὁ Εὐτέλεις συωλεῖ. Εὔτρησις, πόλις Ἀρκαδικὴ. Verum cave fidem adhibeas verbis hujus grammatici, nam Εὔτρησις non est Arcadiæ, sed Bœotiæ oppidum, cum contra Εὐτρήσιος Arcadico solo adscribatur, sic Homerus ipse in Catalogo, & ad eum Eustathius, & sic quoque Strabo Eutresin in Bœotia statuunt. Suspectus est Scylacis locus inter Bœoticas civitates portum Εὐρηθὸν recensentem, ita enim ille ex emendatione Vossii: Μεθ' ἣν Φωκεῖς Βοιωτοί εἰσι· ἴδιον δὲ πόλις αὐτῶν· Κορσεία, Σίφαι, Λιμὼν Εὐρηθὸν, καὶ τὸν Βοιωτῶν. Hunc Holstenius eundem statuit in observationibus ad Ortelium, quem Homerus, Strabo & Stephanus *Eutresin* nominant: sed pedibus ire non possum in Cl. viri sententiam: nam præterquam quod τὸ Εὐτρησὶς, quam scripturam auctores citati constanter tuentur, & Εὐτρησὶ terminatione multum discrepent, etiam situs longe est diversus. Nam *Eutresis* ab omnibus collocatur in mediterraneis, in via Thespiis Platæas ducente, cum *Eutretus* a Scylace inter maritima oppida ad Corinthiacum sinum recenseatur. Illud Scylacis Εὐτρησὸν, vix crediderim censeri debere pro nomine proprio alicujus portus, videtur mihi appellativum, quo nihil aliud denotatur, quam Siphas habuisse portum, non unica duntaxat, sed pluribus fossis ornatum, quemadmodum etiam urbes amplores, non unica via, sed pluribus compitis, iisque *pervisis*, ut cum Persio loquar, sive perviis & ad alios vicos patentibus instruuntur. Hoc profecto Siphæenses decebat, præ aliis habere portum ornatissimum, qui præ cunctis Bœotiis rei maritimæ peritiam sibi a multis seculis vindicabant, prædicantes Tiphyn, cui Argûs gubernacula credita sunt, suum indigenam fuisse, teste Pausania in Bœoticis. Sed præterea aliquid latet in his Scylacis verbis, quæ lectorem morari queunt. Mirum mihi videtur, quod post Phocenses urbem *Corsiæ* collocet & inde Bœotiæ describionem incipiat; cum *Corsiæ* non ad mare Corinthiacum, sed prope fontes Platanii in parte Bœotiæ septentrionali, quam deinde describit, sitæ sint. Vel Scylax toto cœlo erravit, vel pessime eum tractarunt librarii, nam manifeste legendum est: Μεθ' ἣν Φωκεῖς Βοιωτοί εἰσιν ἴδιον, τῆ πόλις αὐτῶν· Κορσεία, Σίφαι, Λιμὼν Εὐρηθὸν. Hanc lectionem confirmat Pausanias: Πλοίῳ δὲ ἐκ Κρεουσίδος ἐς τὸν λιμένα, παρὰ δὲ αὐτῷ Βοιωτίαν, πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ Θίσβη. Sic quoque Ptolemæus Bœotiam auspicatur: Βοιωτίας· Σίφαι, Κρέουσα. Quod autem in Scylace τὸ Κρεουσία reposuerim, feci auctoritate Strabonis, sic urbem vocantis lib. IX, & quia vulgatæ lectioni magis respondet.

[16] Τὸ δὲ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδ.] Libri manu exarati, τὸ δὲ Εὐτρήσιος· nam apud Xenophontem lib. VII aliquoties hæc terminatione occurrit: Ἐν τῇ συμβολῇ τ πὶ τ Εὐαλεγείων, καὶ τ Ἐπαμειδίας ὀδῷ. Et eodem ferme loco & pagina: ὡς δ' ἐξώρυττον τὸ τῇ ἐπ' Εὐαλεγείας ἐλέγετῃ. Quibus in verbis τὸ a utrobique videtur delendum: puto enim Stephanum illam designare

ΕΥ̓ΦΡΑΤἸΣ [17], ἡ Συρίας, ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου κεκλημένη ποταμοῦ. [18] ἐλέγοντο αὐτὴν οἱ Ἀραξέως ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. τὸ ἐθνικὸν, [19] Εὐφρατίτης, ὡς Προσωπίτης.

A EUPHRATIS, sic Syria dicitur ab adjacente fluvio. Perhibent ipsum & Araxem, tanquam fratres ex Armeniæ monte profluere. Gentile, Euphratites, uti Prosopites

ΕΥ̓ΩΝΥΜΊΑ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Εὐωνυμεύς. Ἔστι δὲ δῆμος Ἀθηναίων, ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἢ Κηφισοῦ. ὁ δημότης, Εὐωνυμεύς. τὸ πατρικὸν, ἐξ Εὐωνυμέων. λέγει δὲ ὁ δῆμος Εὐώνυμος.

B EUONYMIA, urbs Cariæ. Gentile, Euonymensis. Est quoque pagus Athenienses, qui ab Euonymo Terræ & Cœli, sive Cephissi filio nomen habet. Locale ex Euonymensibus. Dicitur quoque pagus Euonymus.

ΕΥ̓ΩΝΥΜΊΤΑΙ [20], ἔθνος Αἰγύπτιον πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ, Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

C EUONYMITÆ, gens Ægyptia juxta Æthiopiam, de qua Alexander libro, Ægyptiacorum.

Ἔ́ΦΕΣΟΣ, πόλις Ἰωνίας [21] ἐπιφανεστάτη, ἢ λιμένα ἐκτήσατο. [22] Ἡ ῥόδος ἦν Λυδίας αὐτὴν φησιν. [23] ἐκαλεῖτο ἡ Σμύρνα, ἀπὸ Σμυρνης τῆς Ἀμαζόνος. ἐκαλεῖτο ἡ Σάμορνα, καὶ [24] Τραχεῖα, καὶ [25] Ὀρτυγία, καὶ [26] Πτελέα. ὁ πλίνθος, Πτελεάτης. ὡσὶ δὲ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ. καὶ Πτελεάτης, ὁ πλίνθος. τὸ ἐθνικὸν

D EPHESUS, urbs Joniæ illustrissima, & portus in sinu. Herodotus vero Lydiæ eam attribuit. Vocabatur vero Smyrna a Smyrna Amazonis filia. Appellabatur etiam Samorna, & Trachea, & Ortygia, & Ptelea, cujus civis Pteleæus. Erat & illic Dianæ templum. Civis etiam dicitur Pteleates. Gentile

designare urbem, quam Eutresii habitabant, & eodem nomine gaudebat. Urbis nomen & gentile sæpe idem sunt, quod nemo in dubium vocabit, in Ethnicographo paullulum veriatus.

[17] Εὐφρατὶς, ἡ Συρία.] Lectionem, quam divulgamus, exhibent Palatini codices: hanc quoque confirmat fluvii nomen Εὐφρατὴς, unde denominatio hæc originem hausit.

[18] Ἐλέγοντο δὲ αὐτὴν, ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀραξέως.] Aliam hujus loci distinctionem nobis libri MSS suppeditarunt, & quidem commodiorem & meliorem. In prioribus editionibus legebatur: Εὐφρατὴν, ἡ Συρία, παρὰ τὸ παρεμβάλλειν πομφόλυξι. Hi fluvii, ex iisdem fontibus dimanantes, uti filii ex eodem utero, fratres appellantur. Strabo libro XI: Τῇ δὲ Μασίᾳ ὑπόκειται παρὰ τὸν ἀπὸ τῆς τοῦ Εὐφράτου καὶ Νιφάτου, ὃν ὁ Ἀρ., ἄφ' ἧς ἐὸ Εὐφρατὴς ῥεῖ ὁ Εὐφράτης. Sic quoque Eustathius ex Geographo ad Dionys. Perieg. Μετὰ δὲ τὴν ἡηθεῖσαν Νιφάτου Ἀ. ὀφ., ἐξ ἧς ὁ Εὐφρατὴς ῥεῖ, ὃ ἀναπλησθὲν Ἀ. pro Ἀ. scribitur, nam idem ille mons Plinio dicitur lib. v cap. XXIV. Sic fontes Asopis & Pegasus, qui similem fuæ featuriginis cautam habere perhibentur, ὥσπερ ἀδελφὰ in epigrammate appellantur, quod quia inedtum puto, huc transcribam.

Ἀσωπὶς ἐρέω σ' Πηγασὶς ὠδεῖ ἀδελφά·
Γ' ὃ ἴσον ὑγρὸν Ἐμικόν, ὁ ἦν φάσκει Ἀλεξανδρεὺς ὁ παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον.

Ἐπιτάφ· ἃ πίστις οἷς ἔσαν ἄπιστα.

[19] Εὐφρατίτης.] In omnibus editis erat Εὐφρατήσιος.

[20] Εὐώνυμοι.] Euonymitæ adeo vicini erant Arabiæ, ut etiam pro Arabica gente ab aliis fuerit habita. Plinius lib. VI cap. XXIX: *A Syene Hirran Syaminon Æthiopum primam.* Ponuntur ab Agathemero ex eam ille lib. II cap. V: Καὶ μετὰ τὴν μέχρι Εὐωνυμίτου τῆς Νικίου Εὐωνυμίτου. Jure meritoque insignitur à scriptoribus hoc epitheto, nam erat omnium urbium, quæ sunt in Ionia, Metropolis: hinc tæpissime in numismaribus antiquis hanc inscriptionem legimus, ΕΦΕΣΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ, quæ passim apud Tristanum & alios reperiuntur. Solinus cap. XL: *Ephesos in ea urbs Clarissima.* Et a Plinio Ephesio erat æmula ratione situs, mercaturæ, sed præcipue ratione conventuum, qui in illa frequentabantur. Hinc est, quod Anonymus in Periegesi totius mundi, Asiam minorem describens, tantum Ephesum & Smyrnam nominet: Μικρὰς δὲ ἡ Ἀσία ἐστὶ πᾶσα θαλασσίας πολλὰς μὲν ἔχει· ἃς ὧν ἀναμεμιγὸν δύο ἀναγκαῖον ἐστι. Ἐφεσὸν τε, καὶ Σμύρναν ἐξαίρετον ἔχειν λαχεῖν· ὁμοίως δὲ Σμύρνα, ἡ αὐτὴ πόλις ἐπικρατεῖς.

[21] Ἔφεσος.] Ἦν Λυδίας αὐτὴν φησι.] Censeo nostrum hunc Herodoti locum lib. I respicere: Αὐτὴν μὲν οὖν τὴν Καρίην κατοικίσαντες, κρηπῖδι πασσὶ ἀμφιλαφέϊ ἐκόσμησαν· αὐτὴ δὲ ἐστὶ τῆς Λυδίης. Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λεβέδος, Τέως &c. Manifeste tamen Mela, Vel. Paterculus aliique Ephesum in Ionia collocant.

[22] Ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα.] Antiquis temporibus Ephesii & Smyrnæi una habitarunt, & hæc causa est, quare Ephesus etiam Smyrnæ nomen gesserit, quod Strabo lib. XIV auctoritate Callini confirmat: Ἦσαν δὲ αὐτοῖς συνοικισταὶ παλαιοὶ, ὧνπερ ἐ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ὑ Ἐφεσος· Καὶ Καλλῖνος πᾶσι τοῖς ἀνήκουσι αὐτῷ, Σμυρναίοις τοῖς Ἐφεσίοις κραδὸν ὃ τῇ ἀσίᾳ Δία λάγῳ. Sed idem Geographus docet ex Hipponacte, partem quandam sive locum Ephesi Smyrnam vocatam fuisse: Καὶ πάντ' ἦν τὰ τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς ἄλλοι Γραμματικοὶ· ἥκει δ' ἐπὶ τοῦτο τὸ πάθος ἡ Σμύρνη, μεταξὺ Τραχείας τε καὶ Λέσβου δόσπλάσιος.

[24] Σάμορνα.] Hesychius: Σάμορνα, οἱ ἦν Σαμορνία, ἡ Ἐφεσος.

[25] Τραχεῖα.] Male in editis legitur Τελεία. Salmasianam emendationem in contextum recepi, nam apud Strabonem legimus partem aliquam oppidi sic appellatam fuisse: Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τῆ Κορησσοῦ πυρώδεσ. Hæc pars postea ab Androclo oppido inclusa est. Athenæus lib. VII ex Creophylo: Καὶ Δημόκριτος οἱ Ἐφέσιοι ὧν τὸ πάλαι ἐπὶ κωπαϊτῶν αἰκίσασθαι τὸ ὑπερ τὸν Τραχεῖαν ἐ τὸ ἐπὶ Κορησσόν.

[26] Ὀρτυγία.] Fuit hoc nomine ante Ephesum sylva, in qua fanum, in cujus adyto Latona enixa putabatur.

[27] Πτελία.] In omnibus libris hic locus vitio laborat, scribitur enim Πλελαιὰς, quod ego, jubente fic Eustathio, in Πτελέα mutavi, ita enim ille pag. 109 ad Dionys. ubi omnia Ephesi nomina recensent: Ἔστιν δὲ βορειοτέρω ἡ Ἔφεσος, ἡ Τραχεῖα ποτὲ καλουμένη, ἡ Ὀρτυγία, ἡ Πτελία. Ipse Stephanus: Πτελία, πόλις· ἔστι δὲ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Diversæ illæ omnes, quæ recensentur, urbis Ephesinæ appellationes, loca urbis fuere diversa sic appellata, ut bene animadvertit Salmasius. Ptelea Ephesus appellatur ex eo, quod Amazones templum illud Dianæ celeberrimum, in trunco τῆ πτελέης, id est, ulmi, struxerint, referente Dionysio de situ orbis:

τὸ ἐθνικὸν ᾧ Σάμορνα, Σαμορναῖος. [28]Ἐκλή- A
θη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἣν ἐβασίλευσε, καὶ [29]πρωτόλεον Ἀρτέμιδος εἶναί φησιν. ἐφκήκεναι δὲ θυρατέρα Ἀμαζόνα, ἀφ' ἧς αἱ Ἀμαζόνες. ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων B
ἀποθανόντων, Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετῴκησεν, ἐνθα νῦν. ἐκάλεσε δὲ Ἀρσινόην αὐτὴν, [30]ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης· ἣ πλουτήσαντος, ἡ παρθένος κλῆσις ἀνειλήφθη. Φέρεται δὲ Δυέρδος ἐπίγραμμα, τὰ Ἐλαΐτα, εἰς τὴν C
καθάκλυσμον, ὧτως·

Ἠέρια νεφέλαι πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα καλεκλύσατε;
D
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα
[31]παλαίνης
Αὔλια, καὶ [32]μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα·
Πῆ δὲ [33]σωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον Ε
ὄμμα;
Αἶ αἶ, πῶ Ἰάδων [34]πλεῖον ἀοιδοτάτων.

Κεῖνα

Τῶν ἀμφοτέρων γε βορειοτέρω ἰσίδιο
Παῖχαλίω Ἐφέσου, μικρὸν πάλιν ἐσχαίρας,
Ἐσ᾽ὑγὰ δὴ πατὶ τὸν Ἀμαζονίδος πύργον τ.
Πρίμον ἴτι πίλυης.

Ferme omnia nomina, quibus Ephesus Stephano nostro insignitur, etiam recenset Plinius lib. v cap. xxix, cujus verba sic emendavit Salmasius. *Ephesus Amazonum opus, multis antea expetita nominibus, Alopes cum pugnatum apud Trojam est, mox Ortygia & Samornas vocata, & Smyrna cognomine Trachia, & Samonida, & Ptelea.*

[28] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων.] Nomen Amazonis, contra quam decuit, noster non exprimit: novimus tamen ex Etymologici Mag. Auctore, hanc *Ephesum* appellatam fuisse, atque Lyden Amazonem matrem habuisse. Alii vero perhibent, *Ephesum* Caustri fluminis filium urbi nomen dedisse, quod liquet ex Pausaniæ Achaicis: Κρῆσσα δὲ αὐτὴν πόλις Ἔφεσος, Καύστρου δὲ ᾧ ποταμῷ τῷ Ἐφέσου πάρα τὰς πηγὰς νομιζόμενον, ἅτοι τὸ ἀπὸ τῶν ἐν ὑγροῖς ἀρμάτων, καὶ ἀπὸ ᾧ Ἐφέσου τὸ ὄνομα ἐν τῇ πολ. Sed præter has appellationis origines, alias variasque commemorat Etymol. Mag. Auctor, cujus verba huc transcribam: Ἔφεσος, ἡ πόλις· ἀπὸ Ἐφέσου οὐσίου κτισθέντος ὑφ᾽ Ἡρακλείδου τοῦ παιδὸς Ἡ παῖδος λεγομένου ὡς Ἔφεσον σήκασε· ἢ ἀπὸ Ἐφέσου Λυδῆς Ἀμαζόνος, ἡ ὑφ᾽ Ἡρακλέους τιμωμένη ἐν ἀνάκτοις Ἐφέσου· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τῆς οἰκούσης ἐν τῷ πόλει κλεινῶν· ἢ ὅτι Θησεὺς συμπατούσας Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἱππολύτης ζωσίμης, ἰδίωσε τὰς Ἀμαζόνας ὄρει Λυδίας· κρηπῖδ᾽ ἀφιδρύσασε ἐπὶ πᾶσι βωμῷ Ἀρτέμιδος, διὰς ἐπιφανείας πρώτῃ· τῶν δὲ ἱρέων αὐτοῦ [rescribendum αὐτῆς] τὸν ἐπιφανέα· ὅθεν Ἔφεσον κληθῆναι τὸ χωρίον, καὶ τὸν Ἀρτέμιν Ἐφεσίαν. Pervulgatior est opinio, quam ultimo loco noster tangit, scilicet ἀπὸ ᾧ ἱρέως nomen inveniſſe, quoniam Diana Amazonibus salutem, quam ibi precabantur, concesserit & quasi immiserit, unde ipsa *Ephesia* nuncupata est. Recedit parumper ab hac opinione Eustathius, nam præter illa de muliere *Epheso*, etiam tradit quosdam inveniri, qui existimant, Amazonas ab Hercule insequutas (quum mandato Eurysthei ad Hippolytæ balteum quærendum esset profectus) ad Dianæ aram confugisse, atque ibidem Ἄρτεμιν venisse impetrasse, indeque locum illum Ἔφεσον appellatsse per alliterationem pro Ἀρτεμίσιον.

A Gentile a Samorna, Samornæus. Sic autem nominata fuit ab una ex Amazonibus, quam & reginam & Dianæ sacerdotem fuisse perhibent: habuisse vero filiam Amazona, a qua Amazones nomen accepere. Ipsa urbs in cavo loco condita, hyeme inundationem passa est, ex qua plurimi interiere, quare Lysimachus urbem in locum, ubi nunc est, transtulit, eamque ab uxore Arsinoë nominavit Arsinoën. Illo autem mortuo, pristina appellatio fuit recepta. Circumfertur Duridis Elaïtæ in illud diluvium epigramma, quod sic se habet:

Aëria nubes, unde aquas tam amaras bibentes,
Nocte lamentabili omnia inundastis?
Non Libyæ, sed Ephesi plurima illa avumnosa
Domicilia, & felicibus ex annis possessiones.
Quo autem tunc salvatores dii averterunt oculum?
Heu, heu Jonicarum longe celeberrimam!

Illa

[29] Πρωτόλεον.] Sic quoque Eustathius in commentam citatis. Libri MSS πρωτόλαον, quod tamen eodem redit.

[30] Ἀπὸ τῆς γυναικός.] Eustathius olim hoc loco legebat ἀπὸ τῆς θυγατρός, quod manifestissime liquet in Comment. ad Dionysium: Φασὶ δὲ τὴν Ἔφεσον πόλιν ὑπὸ τοῦ χειμῶνος κατακλυσθῆναι τὴν ἀρχαίαν, καὶ χιλίους καταποντισθῆναι, ὑπὸ Λυσιμάχου μεταστῆσαι ἐνθα νῦν ἐστὶ, καὶ Ἀρσινόην καλέσαι ἀπὸ Ἀρσινόης τῆς ἐκείνου θυγατρός. Stephani sententia mihi potior videtur: nam Lysimachus ætate jam provectior Arsinoen Lysandræ sororem sibi matrimonio junxit, teste Pausania in Atticis, apud quem mox post hanc relationem sequitur: Λέγεται δὲ ὡς Λυσίμαχος αἰσθόμενος ὕστερα τὰ πραχθέντα ὑπὸ τῆς γυναικὸς. Vide porro Justinum & alios. Fuit quoque Lysimachus qui filiam Arsinoën habuit, ut idem Pausanias eodem libro auctor est: Οἱ δὲ αἱ παῖδες ἐγένοντο ἐξ Ἀρσινόης, ἣ τ᾽ ἀδελφὴ, Λυσιμάχου δὲ θυγατέρες. Verum ita videntur mariti natura constituti, ut ampliores in uxorem honores, quam in filiam conferre soleant. Intelligo autem hoc loco Lysimachum Macedonem, Alexandri satellitem, quem rex ira incensus in eandem cum leone caveam conjecit. Hic cum bestiam ipse examinasset, inter Macedonum optimos ab Alexandro habitus est. Post Alexandri excessum Thraciæ Macedoniæ finitimæ imperavit, & cum Odrysis & Getis bellum gessit. Classe deinde in Asiam trajecit, & ibi Antigoni regno occupato, eam, quam Ephesii proximam incolunt, urbem condidit, in quam Lebedios Colophoniosque, urbibus eorum deletis, deduxit.

[31] Παλαίνης.] Exhibent libri calamo exarati πάλαιναν, quod etiam stare posset, si quis ad πρίλαν referre voluerit. Video quoque illam lectionem in Aldina & Florentina repræsentatam.

[32] Μακάρων.] In editis & scriptis nulla conspicitur variatio: quin & Henr. Stephanus in Anthol. Græcor. Epigrammatum non aliter legebat: Salmasius tamen in Plin. Exercit. μακρῶν reposuit, quam lectionem ampleclendam censeo.

[33] Σωτῆρες.] Ita reponere placuit ex MSS. Libri editi pessime σωτῆρες exhibebant: sed video quoque Henr. Stephanum veram lectionem agnovisse.

[34] Πολὺ ἀοιδοτάτων.] Male in vulgatis: πολὺν ἀοιδοτάτων.

Κεῖνα δ' ἠύμασι πάντα κυλινδομένοισιν ὁμοῖα,
Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδρεπε μεπλαμένοις.

Illa autem fluctibus omnia volventibus similia,
In mare cum fluviis profluere alatis.

11 ἔστι δ' Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ Χίος, καὶ Λέσβος, καὶ Κύπρος, καὶ Σάμος, καὶ ἄλλαι, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. Δῆρτα, καὶ Ἐφέσια ἀλφὶ διφθόγγῳ. ἔτω δὲ 10 ἐν Ἀλεξάνδρᾳ Σοφοκλῆς. λέγει δὲ Ἐφεσίτης, 12 ὡς Ἄβδηρα Φησί· καὶ Ἐφέσιος, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς, Ἁλικαρνασσὸς Ἁλικαρνασσεύς.

Est quoque Ephesus in Nilo, & Chius, & Lesbus, & Cyprus, & Samus, & aliæ insulæ, teste Hecatæo. Gentile, Ephesius. Invenitur quoque Ἐφέσια per diphthongum, cujus usum invenies apud Sophoclem in Alexandra. Dicitur quoque Ephesita, ut Abdera perhibet, & Ephesensis, uti Tarsus Tarsensis, Halicarnassus Halicarnassensis.

Ἔφυρα, 13 πόλις Ἠπείρου 19 ἀπὸ Ἐφύρας τοῦ Ἀμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. 40 ὁ δὲ

EPHYRA, urbs Epiri, quæ ab Ephyro, filio Ambracis, filii Thesproti, filii Pelasgi, filii Lycaonis, & ex Terra geniti Arcadis nomen habet.

πάτρια, quod versiculi modulus non patitur. Salmasius correxit: πάτρια ἀνοδίπαλτα. Verum ἀνοδίπαλτα requirit ordo, quod nos exhibemus ex vulgatis. Porro observandum, τὸν αἰ hoc accusativo jungi, quemadmodum sæpissime fit in Epitaphio Adonidis:

Ὦμοι πάθεος λυγροῦ ἐς αἰ δῆρις, Αἰ τ' Ἀδώνιν.

9 Ἔστι δὲ Ἔφυρος, τοῦ Θεσπρωτοῦ καὶ τῆς Νείλης.] Evidenter satis geographi testantur in Nilo plurimas, & quasdam valde magnitudinis, insulas reperiri. Strabo lib. XVII: Νήσους δὲ ὁ Νεῖλος πρὸς τῷ παιπαστόμῳ, πάσας μὲν οὐκ ἀριθμητὰς ὄντας τοὺς ἀπὸ τῶν ἀναβάσεων, πάσας δὲ οὐκ ἐν μιᾷρᾳ. Plinius lib. V cap. IX: *Insulas ita innumerat Spargit, quasdamque tam vastæ magnitudinis, ut quanquam rapida celeritate, tamen dirrum quinque cursu non breviore transvolet.* Sed cum uterque nullam ex tanta insularum copia nominatæve superstites volenti, gratias agimus. Præter illas tamen ex Hecatæo allegatas, alii alias agnoscunt. Sic Eustathius in comment. ad Iliad. B de Ægypria Rhodo mentionem facit: Ἡ δὲ ἢ Αἰγυπτία Ῥόδος, καθὰ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ἐπὶ Αἰγύπτου ἐστὶν ὕπτιος νῆσος ἀποδεκτικὴ τοῦ πάνυ, διατιμηθεῖσα τῆς ἀκριβείας. τὸ αὐτὸ δ' ἔστιν ἡ Χίος, Τέως Φυκοῦς, Κλεοζεμίρα. Δωρίεῖς δὲ Ῥόδος, Κνίδος, καὶ ἄλλαι πλείους. Puto tamen male hanc insulam ab eruditissimo, Archiepiscopo *Rhodum* appellari, cujus nomen erat *Atarbides*, non ratione situs, ut Rhion & Antirrhium, Ilia & Antissa, sed quia Asiaticæ Rhodo erat æmula. Hujus rei Strabonem testem habemus, ita enim ille lib. XVII: Τετταρὰς δ' ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Κανωβικοῦ στόματος μέχρι Πηλουσίου καὶ τῆς Κασιωτικῆς ὄρους ἐπὶ τὴν Ἀραβίαν καὶ τὴν Φοινίκην καὶ Συρίαν καὶ τὴν Κιλικίαν, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ἡ Ῥόδος καὶ ἡ Κύπρος καὶ ἄλλαι πλείους. Ἐν δὲ τῇ Ῥόδῳ καὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἵδρυται καὶ ἡ πόλις ἡ Ἀτάβυρις καὶ ὁ Ἄτταβυρις ὄρος καὶ ἄλλα ἱερὰ Διὸς καὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς. Ἐν δὲ τῇ Κύπρῳ τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ ἡ Πάφος καὶ ἡ Ἀμαθοῦς καὶ ἡ Κουρὶς καὶ ἡ Σαλαμὶς καὶ ἡ Κιτιὰς καὶ ἄλλαι πόλεις. Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ τὰ Ταρσικὰ πεδία καὶ ἡ Ἀδανὰ καὶ τὸ Μάμμου ἱερὸν καὶ ἄλλα ἱερὰ καὶ πόλεις. Tertia ab Canopico ostio ad Pelusium & Casiotim montem in Arabiam & Phœnicen & Syriam & Ciliciam, in quibus est & Rhodus & Cyprus & aliæ plures. In Rhodo & Æsculapii templum situm est & urbs Atabyris & mons Attabyris & alia sacra Jovis & Junonis & Minervæ. In Cypro templum Veneris & Paphus & Amathus & Curis & Salamis & Citias & aliæ urbes. In Cilicia campi Tarsici & Adana & templum Mammi & alia sacra & urbes. Sed Eustathii verba dum oculis apertis intueor, atque cum Herodoto compono, non possum non mirari, cum hic aliquid somniare, quod apud Herod. non inveniur, atque ejus menti plane est contrarium. Locus extat in Euterpe circa finem, ubi perhibetur, Ægyptum sub rege Amasi ita floruisse, ut vicies mille oppida habuerit; sed inter illas non numerat Herodotus Chium, Teus, Phoceæ, Clazomenæ &c. quas in Ægypto fuisse, ex non bene intellectis Herodoti verbis, colligit Eustathius. Narrat enim Herodotus, quæ nam Jonum, Dorum & Æolum civitates aliquid contulerint, ut commodius impensis templum ædificaretur, quod deinde Ἑλλήνων nuncuparunt. Hoc Amasis, quia Græcorum est studiosissimus & mercaturæ insignis promotor, eis concelebrat, ut patrio ritu deos suos colerent, cultui aniquibus huius quod sciam harum in Ægypto insularum meminit. Hæ sine dubio a Græcis nomina sua sunt sortitæ, tempore, cum Nilus terram esset supergressus, navigantibus per Ægyptum, quæ tunc, solis urbibus sine controversia erant agro apparentibus, Ægæo mari similis videbatur, ut ipse testatur Herodot. lib. citato his verbis: Ἔστι δὲ ἐπιπλώουσι ὁ Νεῖλος τοῖσι χρήσιμα, αἰ πόλιες μοῦναι φαίνονται ὑπερέχουσαι, μάλιστα κατὰ ἐμφάρησιν τὴν ἐπὶ θάλασσαν, ὁκοῖαί περ νησοί τε τοῦ Αἰγαίου πέλαγος ἐοῦσαι. τότε μὲν γὰρ πᾶσα ἡ Αἴγυπτος, πέλαγος ἐοῦσα· αἱ δὲ πόλιες μοῦναι ὑπερέχουσαι. Itaque vix crediderim, hæc vera in Ægypto fuisse insularum nomina, sed hujusce modi, quæ nautæ & mercatores, per inundatam Ægyptum navigantes, tanquam per mare Ægeum, apparentibus iltis insulis ex non illepida similitudine indidere.

36 Ἐν Ἀλεξάνδρᾳ.] Ita hunc locum supplevit Rutgersius in variis lect. Ad quod supplementum cod. Vossianus nos quasi manu duxit, in quo scriptum erat ἐν Ἀλεξάνδρᾳ. Sed occurrit apud veteres Sophoclea fabula cui nomen Ἀλεξάνδρα & Ἀλέξανδρος. Vide nostrum in Ἄξυ.

37 Ὡς Ἄβδηρα.] Et hanc lacunam replevit Rutgersius, erat enim in vulgatis, ὡς Ἄβδηρα... Hanc emendationem contextui inserendam existimavi. Citatur præsissime hic grammaticus Stephano, in Ἀζωΐτη, Ἀζῆνις, Αἰλία & aliis in locis.

38 Πόλις Ἠπείρου.] Cum variæ olim gentes Epirum incolebant, non dubito quin Stephanus propriam ditionem in genuino opere expresserit, sub qua hæc urbs fortiebatur: hinc non incommode suspicari licet, in eo exaratum fuisse, Ἔφυρα, πόλις Ἠπείρου τοῦ Θεσπρωτοῦ. Quæ conjectura hinc satis fulcitur, quod in fine hujus sectionis addat Epitomator, τὸ πολιτικὸν τοῦ Θεσπρωτικοῦ Ἐφυραῖος. Hinc itaque liquet evidenter, a Stephano de Ephyra Thesprotica mentionem factam, etiamsi nunc in omnibus libris illa vox desideretur. Olim hæc urbs, non longe ab Acherusio lacu sita, *Ephyra*, & deinde *Cichyrus* appellabatur, teste Strabone lib. VII: Τὰ ἐπέκεινα δὲ τούτου μικρὰ ἔθνη κάτω Κίχυροι, ἃ καὶ πρὸ Ἐφύρη, πόλις Θεσπρωτῶν. Hanc appellationem accepit a Cichyro Mermi F. auctore Pindari Scholiasta: Ἐφύρας δὲ ἐπὶ τοῦ, τὴν δὲ Ἠπείρου, ἣν Κίχυρον φασὶ μετονομασθῆναι ὑπὸ Κιχύρου τοῦ Μέρμου. Non longe fuisse ab Acherusio lacu manifeste declarat Paus. in Atticis: Πορεύεσθαι δὲ τῆς Κιχύρου, λιμνή τε ἐστὶ Ἀχερουσία πλησίον, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων. Ex eod. Paus. liquet, in illo oppido fuisse Thesprotiæ regum regiam; nam Theseï & Perithoi exercitu a Thesproto rege superato, ipsi capiebantur, ibidemque vinculis detinebantur. Sed præterea de situ alium lubet addere locum ex Thucydide lib. I: Ἐπὶ δὲ λιμένι, ἧ πόλις ἐστὶν αὐτῶν κεῖται ὑπὸ θαλάσσῃ, ἐν τῷ Ἐλαιάτικῷ τοῦ Θεσπρωτικοῦ. Ἔφυρα· ἔξεστι δὲ παρ' αὐτὸν Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ ἐς τὸν θαλάσσιον. Sed pro Ἐλαιάτικῷ in Thucyd. referibendum censeo Ἐλαιάτιδι, ita enim illa regio appellabatur ab Elæatæ oppido quod in confiniis Thesprotiæ situm erat.

39 Ἀπὸ Ἐφύρα τοῦ Ἀμβρακικοῦ.] Pessime libri omnes exhibent Ἀμάκρακος: nam Ambrax fuit Thesproti F. teste Stephano in Ἀμβρακία. Video quoque Palmerium in hanc emendationem consentire, & totam genealogiam, quodammodo turbatam, ita constituere: Ἀπὸ Ἐφύρα τοῦ Ἀμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. Lycaon ponitur ante Pelasgum,

nam

habet. Illa autem sita erat inter Pylum & Elidem, ut Parmeniscus tradidit. Ignoravit enim Corinthum in intimo recessu sitam esse, & Glaucum ad orientem habitasse, siquidem Europæ maxime occidentalis. Hinc est quod Homerus Ephyra de Corintho dixit. Est quoque alia Ephyra Cranôn nominata, ut ait Cineas Rhetor, & Epaphroditus. Secunda circa Thessaliam sita est. Tertia, OEnöe appellatur. Est quoque insula non procul a Melo distans. Civis, Ephyræus. Est quoque alia Arcadiæ, & Thessaliæ, & Italiæ juxta Campaniam. Est quoque Ephyra pagus Ætoliæ. Gentile Ephyrius. Possessivum a Thesprotiæ civitate Ephyrius. Hinc quoque adverbium loci, quod ex Ephyra denotat.

E'XE-

nam Lycaon non fuit terræ filius, sed Pelasgi. ut unanimiter testantur Muthologi.

40 Ἐκ τοῦτης Ἀ'τυόχη.] Vulgatorum codd. lectio non est ferenda, constanter exhibentium, ἐκ τάτε Ἀ'τυόχη. Illud τοῦτης referendum ad τὴ Ἐ'φυρη est, ex qua urbe Astyoche originem duxit. Apollod. lib. II: Σίσυφος δὲ Ἡ'ρμέλε μὲν Κελανδίνην ἐπὶ Θεσπρωτῶν, καὶ πόλιν ἴδλην Ἐ'φυρην, ἃς ἐδασίλευσε Φύλας, Ἀ'στύοχη τῆ τάτε θυγατρὶ συνέλαβε, παιτὶ Τλημολέμῳ γίνεται. Homeri locus, quem noster respicit, reperitur Iliad. B.

Τῶν δ' Τλημόλεμος δυνεκλυτὸς ἐγκιμάωιν,
Ὃς πεῖο Ἀ'στυόχη βίη Ἡ'ρακληείη.

41 Ἡ' δ' αὖτη μεταξὺ Πύλε & Ἠ'λε &c.] Hic locus usque ad vocem δύλικωπίη sensum congruum non conficit: nam Thesprotica Epiri Ephyra, non erat sita inter Pylum & Elidem Peloponnesi civitates, atque adeo heic alia intelligenda est Ephyra. Præterea quid tibi velint illa verba ὡς ἀναλολὰς οἰκοῦσι, & ἐστι δύλικωπίη, quæ plane sunt ἀσύντακτα, ego omnino non video. Ergo vel scribendum: ἡ δ' Ν α' λη μεταξὺ Πύλε & Ἠ'λε &c. vel statuendum, ante hæc verba aliquid excidisse, ad quod τὴ αὖτη referri necessum est. Sine dubio heic noster egit, absoluta Ephyræ Thesprotiæ deletriptione, de Ephyris Peloponnesiacis, quarum primam collocavit inter Pylum & Elidem, secundam in Achaia, quæ dicitur Corinthus, & tertiam in Arcadia. Primæ meminit Pindarus ejusque Scholiasta ad Nem. Od. VII: Τίσαρος δὲ ἀναχωρήσ τὰς Ἐ'φυρας· σχεδὸν μὲ, τὰ αἱ τὰς Κόρινθον ἰνομιζόσιν· ἑτέρα δὲ τὰ ἐπὶ Θεσπρωτίαν. Τρίτη δὲ ἐπὶ Μέλῳ, ἐς Γ'ιτιάς μεταναστάσ· πολίσται τὰ ὁ Θεσπρωτός. Sed pro Μέλῳ ibi legendum esse Ἠ'λῳ, opportune monuit Palmerius. Hujus situm non procul a Cyllena ad Peneum amnem satis accurate describit Strabo lib. VIII: Μεταξὺ δὲ τῆ Χελωνάτιδ καὶ τῆ Κυλλήνης ὄ, τε Πηνειὸς ἐκδιδοὶ πόταμος, καὶ ὁ Σαμικὸς ὑπὸ ὃ πολὺ λειπόμενος, μίαν ἐκ τῆ Φολόης· ἐφ' ᾗ Ἐ'φυρα πόλις. Hinc Archiepiscopus Thessalonicensis ad Odyss. A hanc in Cyllenæ confinii collocat: Ὅτι Ἐ'φυραι καὶὰ ἱστόλαν λέγονται, ὡς ἐ ἡ Γλαῦς δηλοῖ· μία τὸ Πελοποννήσε ἐπὶ τὰ ἐ Κυλλήνης ὄρεσι.

42 Γλαύκην φησὶ ἀναβλαῖς οἰκῆσι.] Plutarchus libello de malignitate Herodoti Corinthum nominat *Glauci urbem*, quasi a Glauco illo, cujus heic fit mentio, fuisset habitata, vel condita.

43 Πιεῖ' τ' Κορίνθ.] Promiscue hanc urbem appellavit Homerus, & Corinthum & Ephyram. Iliad. B.

Ἀ'φνειὸν τὸ Κόρινθον ἰδεμπόλιας τὸ Κλεωνάς.

Et Iliad. Z. locus occurrit præstantissimus, ubi Ephyram Corinthum nominat:

Ἐ'ν πόλει Ἐ'φύρη μυχῷ Ἀ'χαϊ· ἐστι δέ τοι
Ἐ'ν δ' Σίσυφ· Αἰολίδης, ὃς πάμ πανυπείρατος ἦεν,
Σίσυφ· Αἰολίδης, ὃς δ' ἔμ γλαυκῶπις τέκεθ' υἱόν.

Dico ipsum oculis carere, qui ex omnibus circumstantiis non percipit, Poëtam heic de Corintho loqui.

44 Κρανὼν λεγόμ.] Male libri editi exhibent Κορίνθ. Lectionem, quam nos divulgamus, esse genuinam, satis liquet ex nostro in illa voce. Sed majoris momenti argumentum erit, si ipsa Cineæ Rhetoris verba in medium adduxerim. Exstant illa apud Pind. Schol. ad Pythod. X: Κρανὼν δὲ πόλις Θετταλίας· Θετταλὸς δὲ ὁ Νικηφόρ· ἔστι δὲ ὡσαύτως οἱ Κρανώνιοι, Ἐ'φυραῖοι ἰκαλοῦντο. Μαρτυρεῖ δὲ τάτῳ Κινέας· φησὶ γὰ ἐγγὺς αὐτὸν τὸ τῆ Κρανῶνι· καὶ ἰδηὸ ἐπὶ τ τ Γ'παυδαμείας χάμῳ· ὃ Πίτη· εἶπε οὖν· ηὐκαιρήσω γὰ βίον, οἱ Θετταλοὶ τὸν Ἐ'φυρα καλυμβρῶν πόλιν, ἰς πιμὸν ἓ πδυκτόν· Κρανῶνα μοῦνοι κατοικοῦσι.

45 Δεύτερα φέρ Θετταλίαν. Τρίτη, Οἰνόη.] Errores manifestissimi latent in his verbis. In principio hujus sectionis agit de Ephyra Thesprotica, deinde de Peloponnesiaca Pylum inter & Elidem, tertio loco de Corintho, & quarto de Ephyra, quæ postea Crano dicebatur. Quocirca heic τὸ δεύτερα, & τρίτη locum habere nequeunt. Sed quis tandem Æsculapius omnibus in hac epitome male sanis locis præbia noverit?

46 Οἰνόη.] Pessime hoc loco in geographiam impingitur: nam hæc OEnöe, alio nomine Ephyra dicta, distinguenda non erat ab illa, quam supra inter Pylum & Elidem collocavit. Manifestissime hoc docet Strabo lib. VIII, cujus verba, hunc locum mirum in modum illustrantia, appingere non pigebit, ita enim ille: Ἐ'φ' ᾗ Ἐ'φυρα πόλις, ἑτέρα τ Θεσπρωτικὰς ἐ Θεσπικλείας, ἢ τ Κορίνθ, πτέρτη τῆς ἐπὶ τῆ ὁδῆ κειμένη τῆ ἐπὶ θάλασσαν ἰόντ· ἐπὶ ἀφ' ἧπα τῆ Βοιωτικῆ (τὴν δ' Οἰνόην ἔτω καλῶ τὸ ἔθνος) ἡ πλησίον ὁμόσπορος, διέχουσα τ Ἡ'λείων πόλεως σταδίους μικρῷ. ἐξ ᾗ ἢ τὰ Ταινάριον ἓ Ἡ'ρακλε· ἐκεῖ λιμένα ἐστί. Ergo Strabonis auctoritas confirmat Ephyram Peloponnesiacam, inter Pylum & Elidem positam, eandem esse, quæ hic ab Epitomatore OEnoe appellatur. Verum noster ex Epirotica Ephyra Tlepolemi matrem originem traxisse perhibet, cum Strabo hujus heroinæ natales Peloponnesiacæ attribuat. OEnoës etiam meminit Hesychius: Ἐ'φύρη, τὸ πᾶν Κόρινθ·, ἢ Κλεωνὰς καλουμένη ὁ τῆ Πίσῃρ, ἢ τ Οἰνόη.

47 Νῆσ·.] Puto Plinium hujus insulæ meminisse, atque in sinu Argolico, e regione Meli, collocasse, ita enim ille lib. IV cap. XII: *In Argolico Pityusa, Irene, Ephyre: contra Hermionium agrum Tiparenus, Epiropia, Colenis, Aristera.*

48 Ἐ'φυραῖ·.] Græci pariter & Latini usurpant. Paul. in Corinth. Ἐ'κπαίσ τ Ἀ'λαίως ἐ τὸν Ἐ'φυραῖον χῶν ἀφεγγ. Silius lib. XIV:

Et multum ante alias Ephyræis fulget alumnis.

49 Κώμη Αἰτωλίας.] Pagus hic in Agræa erat sita, teste Strab. lib. VIII: Καὶ ὁ τῆ Ἀ'χελῶ τ Αἰτωλῶν. Ἐ'φυρα κώμη, οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἐ'φυρῆς.

Ε'χελαΐ'δαι[10], δῆμος τῆ Α'ττικῆς, ἀπὸ Ε'χελίδου τινός. [10] Ἔστι δὲ καὶ Ε'λλης τοῦτο, μεταξὺ ὄντων Πραιέως, καὶ Πειραικοῦ λιμένος. Ἡρακλῆς, ὡς ὦν τὰς γυμνικὰς ἀγῶνας ἐπέθηκε τοῖς Παναθηναίοις. ὁ δημότης, Ε'χελίδης. τὰ πυκτικὰ ἐκ τῆς γυμνικῆς τῶν πληθυντικῶν.

A ECHELIDÆ, populus Atticæ, nomen habens ab Echelo Heroë: hic vero a loco qui Helos nominatur, sito inter Pireæum & quatuor Herculei templi vicos, ubi gymnica certamina Panathenæorum festo instituerunt. Populatis, Echelides. Localia a genitivo pluralis formantur.

Ε'χετία[11], πόλις Ι'ταλίας. ὁ πολίτης, Ε'χέτιανος, ὡς Καρδιανός.

ECHETIA, oppidum Italiæ. Oppidanus, Echetianus, sicuti Cardianus.

Ε'χε'τλα[12], πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης, [14] Ε'χελιάτης.

B

ECHETLA, urbs Siciliæ, cujus civis Echetliates.

Ε'χε'τρα, πόλις Ι'ταλίας,[13] Ἀφ' ἧς φέρεται Οὐολσκοῖς. τὸ ἐθνικὸν,[16] Ε'χέτρανος· Διονύσιος δεκάτῳ τῆς Ρωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

C

ECHETRA, urbs Italiæ, quæ apud Volscos prævalebat. Gentile, Echetranus, teste Dionysio Antiquitatum Rom. lib. x.

Ε'χῖναι[17], νῆσοι πρὸς τῷ Αἰτωλίαν, ἃς Α'χελῷος παμπληθεῖ ἐλαύνει. λέγονται καὶ Ε'χινάδες, ἀφ' ἧς τὸ θηλυ καὶ ὀξύ, ὥσπερ τὸν Ε'χῖνον· καὶ ἀφ' ἧς τὸ πληθυντικὸν ἐχῖνοι. Α'πολλόδωρος δὲ[18] καὶ Ε'χῖνα μόνως. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ε'χίνου, Ε'χῖνος.

D

ECHINÆ, insulæ circa Ætoliam, quibus Achelous fluvius limum adjicit. Hæ etiam Echinades appellantur propter asperum & acuturi, a voce Ἔχινος: vel quod echinorum copia ibi inveniatur. Apollodorus nominis originem deduxit ab Echino vate. Gentile ab Echinæ est Echi-

[10] Ἐχελίδη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.] Pessime cum hoc loco actum est ab omnibus editoribus, qui divulgarunt: Ἐχελίδη, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Ἐχέλου ἥρωος. Et deinde ὁ δημότης, Ἐχελίδης. Primus omnium Meursius tractatu de pop. Attic. & in Critico Arpobiano, fœdissimo huic loco primum mederi est aggressus. Non mediocriter gavisi sumus, cum videremus, Meursii emendationem, proba codicum MSS lectione, stabiliri. Non parum quoque juvat ad ejus confirmationem Etymol. Mag. Auctor: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀττικοῖς παλαιοῖς· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδης, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι ἐλαιοτριβεῖα ἐπὶ τῷ τόπῳ ἐν ᾧ ἦρπε. τὸ τῆς Ἐχέλου ἀναλημμα· παρὰ τὸ ἐπὶ· ἔχει Ἔχελος· τὸ Ἐχελιδῶν δῆμος, ἀπὸ Ἐχέλου.

[11] Οὐσπ. ἀπὸ λάσ.] Cod. Vossianus: ὕσπις ἀπὸ λάσ.

[12] Ἐχέτλα, πόλ. Σικελ.] Hujus urbis meminit Diod. lib. xx: Τὰν δ' Ἐχέτλαν χωρίον ἐχυρὸν ὑπεπλησιάσαντες, πρὸς μὲν πολιτικὰς πολὺ διημαρτήκασι διανοήσεως. Et Polyb. lib. i: Καὶ τοὺς Συρακουσίους ἐπολιόρκει· εἶτ' ὀλιγαῖς ἡμέραις ὕστερον ἐκ τῆς Συρακουσίων ἐπαρχείας ἐκβιασάμενος τὴν Ἐχέτλαν, ἐκ μιᾶς ἡμέρας τὴν τῶν Συρακουσίων ἐποιήσατο ὑπαρχίαν. Ex hac Polybii designatione & Diodori præscripta historia, *Echetla* medio fuit inter Leontinos Camarinamque urbes situ, ab Syracusis in occidentem conversa, ut observat Cluverius. Quo situ hodie oppidum invenitur, vulgari vocabulo *Ochiola*, vestigium quoddam antiquæ illius Echetlæ nominis referens.

[14] Ἐχελιάτης.] Mendosam hanc esse vocem ex genuina Ἐχελιάτης, bene censet Cluverius; siquidem in ἀτης gentilia nulla esse possunt, nisi quorum primitiva desinant in ά.

[13] Διαφέρ. Οὐολσκοῖς.] Male cod. Voss. & editiones Xylandrianum antecedentes Ἀφ' ἧς φέρ. Γαλατικοῖς. Cum hæc urbs esset Volscorum illustrissima, & loco maxime idoneo sita, præ aliis oppidis prævalebat: nam τὸ διαφέρειν, hic nihil aliud denotat quam *prævalere* sive *præpollere*: quo significatu etiam apud Xenoph. sumitur in Œcon. Γ' μέντοι γε αὖτε ἐς πασῶν τῶν δικαιοσύνῃ τοῦ εὖ ποιεῖν διαφέρειν τοῦτο ἐστὶ, καὶ ἀνδρὶ γε ἀνὴρ διαφέρει τοῦτο τοῦ εὖ ποιεῖν. Urbem vero hanc præ aliis fuisse potentem liquet satis ex verbis Dionys. Hal. quæ noster innuit: Ἐπὶ τῶν Ἐχετραίων πόλιν ἦρα τῶν δυναμει· ἣ τότε μὲ ἦν Οὐολσκῶν ἔθνος ἰσχυροτέρων τι, ἐ ἐν τῇ μεσογείῳ τότε μᾶλλον ἐτέθη. Nostrum hæc Dionysii verba respicere, nescio quis non videat.

[16] Ἐχέτρανος.] Aliquoties Dionys. Hal. hoc gentilitium utitur. Livius absque adspiratione passim habet ECETRANUS, cui etiam oppidum ECETRA dicitur.

[17] Ἔχῖναι.] Harum insularum nomen est Ἔχῖνοι. Verum illud non adeo usitatum est, quamquam alibi iteriam occurrat. Hesychius: Ἐχῖναι, νησοι· αἱ καλοῦνται Ἐχινάδες. Casus rectus est Ἔχῖν teste Eustathio ad Hom. Iliad. B. Ἴσιον δὲ ὅτι ἡ Ἐχῖναι δηλοῖ ἡ Ἔχῖνοι· τοῦτο δὲ μαθ' Ὅμηρον, δηλοῖ Ἐχινάδες· καὶ αὐτὸς αὖ τῆσι Ἐχιναδίῃς· ἐκ ἴσι δ' εἰπεῖν συμπλέκειν τὸ Ἐχῖνες ἢ Ἔχιναι, εἰ μὴ κακοζηλιῶν. Ne credamus tamen, aliquam Echinadum insularum *Echinam* vel *Echinada* appellatam fuisse, cum hoc nomen numero plurativo sit generale & omnibus commune. Errorem itaque commisit Suidas, apud quem legimus: Ἔχιναι, Ἐχινάδων, ὄνομα νήσου. Varia admodum est vocis etymologia, pro ut Græcis commentorum copia suppetit. Locum adducam ex Etymologici Mag. Auctore, omnia simul repræsentante: Ἔχιναι, ἀπὸ τοῦ ἔχίνος· Ἐχινάδες αἱ αὐταὶ νῆσοι. ἢ παρὰ τὸ ἐχῖνος τὸν ἄχυρον· ἢ ἐπεὶ πολὺς ἐν τῇ Ἀχελῴου ποταμῷ κυκεμένῃ, ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν. De Echinadum insularum numero & nominibus inter scriptores non est constans opinio, cum jam Herodoti tempore, limum Achelois copiosissime advehente, dimidia pars cum continente erat juncta. De superstitibus sua ætate Strabo, qui ultra Augusti tempore vitam extendit, asseverat, limum eas brevi continenti adjecturum. Sed Pausanias, qui Adriani tempore floruit rationem reddit perspicuam, quare hoc non contigit, neque continget, ita enim ille in Arcadicis: Τοῦ δὲ Ἐχινάδων νήσου τῶν ἀπὸ Ἀχελῴου μὴ σφᾶς ὑπερῃρῶσι ἐμῶν ἀπόπειρα, γίγνεται αἰτία τὸ Αἰτωλῶν ἔθνος· χαρίσασι δὲ αὐτοῖ τι ἀνάγκῃ σφίσι πᾶσιν ἠφίεσαν. Τοῖς Ἐχινάσι δὲ, ἀπὸ ἀπόρου ῥύμης ὁ Λύσιμαχος, ὑπὸ ἀμμώδους ὁ Ἀχελῷος ἐπάγει τὴν ἰλύν. Verissimum hoc est, limum commodius & copiosius tempore pluvioso in fluminis fossam delabi, terra ubi aratro & ligone quotannis moveter, quam ubi prorsus inculta jacet: fit enim perpetuo aeris motu, vento & imbribus durior, solidior atque compactior. Si igitur Ætoli antiquas sedes tenuissent, & terram circa Acheloum, ut quidem antea, excoluissent, majorem sine dubio limi copiam insulis illis fluvius ille adjecisset. Sitæ sunt hæ insulæ inter ostia Acheloi, Acarnaniæ fluminis, & Araxum Peloponnesi promontorium, ante os sinus Corinthiaci.

[18] Ἀ'πὸ Ἐχίνου μόνως.] Sic quoque Etymol. Mag. Auctor, nota præcedenti: sed Eustathius ad Dionys. Ἀπὸ

Ἐχιναῖος· τὸ δ' Ἐχινάδες, Ἐχιναδεύς, ὡς Ἀρκαδικὸς Ἀρκαδεύς· ἡ Ἐχινάδιος.

A Echinæus sed ab Echinades, sit Echinadensis, uti a genitivo Arcadis Arcadensis. Vel Echinadius.

ΕΧΙΝΟΣ [1], πόλις Ἀκαρνανίας, Ἐχῖνος κλίμα. Ῥίανος, [66] Ἐχίον ἄξω πώλων ἵππων. ὁ πολίτης, Ἐχιναῖος, ὡς Χέρσος Χερσαῖος, [67] καὶ Ἄπειρος Ἀπειραῖος, Κύφος Κυφαῖος· καὶ ἀπὸ τοῦ [68] Ἐχιναῖος Ἐχιναδεύς, ὡς [69] Κρηπὼς Κρηπιδεύς. τινες δὲ [70] Ἐχυγυῖται φασὶ τὸν αὐτόν.

ECHINUS, oppidum Acarnaniæ, Echini opus, quod Rhianus Echionis astu appellat. Oppidanus, Echinæus, uti Chersus Chersæus, & Apirus Apiræus, Cyphus Cyphæus. Et e voce Echinæus, sit Echinæensis, uti a Cretæus Cretæensis. Nonnulli urbem hanc Echinuntem vocant.

Ἐχίου, ita enim ille: Νῆσοι Ἐχινάδες ἀπὸ τοῦ Ἐχίνου, ἃ δίκην ποδὸς ἐκεῖ ἴσχει. Multa sunt nomina, quæ duplici terminatione gaudent.

[1] Ἐχῖνος, πολ. Ἀκαρν.] Oppidi situm non procul ab Actio statuit Plinius lib. IV cap. 1: *Oppida Heraclia, Echinus, & in ore ipso colonia Augusti Actium.* Alia urbs ejusdem nominis est in Phthiotide ad sinum Maliacum, in altera Sperchii ripa, ex adverso ditionis Thronienſium, de qua Polyb. IX. & noster in Ἀλόπη.

[66] Ἐχίου ὄξω.] Ita excudi curavimus, cum pessime libri editi repræsentant, Ἐχιον ὄξυ. Est hæc poetica circumlocutio, quæ frequentissime usurpatur.

[67] Καὶ Ἄπειρος Ἀπειραῖος.] Solebant veteres Ἤπειρον *Epirum* nominare Ἄπειρον, unde commodissime deducitur Ἀπειραῖος, cujus fœmininum in usu est apud Hesychium: Ἀπειραία, Ἠπειρωτική. Sine dubio doctissimus ille Lexicographorum respicit locum Homeri Odyss. H:

Τρηχὺς Ἀπειρὴν ἀκαμπτόλου Εὐρυμέδοντος,
Τῷ ποτ' Ἀπείρηθεν νιὸς ἄγαγεν ἀμφίπυκτον.

Ad quem locum sic commentatur Pseudo-Didymus: Ἀπειραίαν, ἀπὸ τῆς πατρίδος, Ἠπειρωτικὴν· Ἀπείρηθεν, πεπόρθηται δὲ ὑπὸ τῆς Ἠπείρου. Pindarus Nem. Od. IV:

Οἵπερ ἂν κεφαλᾷ Φᾶρος
Νισσαῖον ἔβαλον ἀμφὶ πλοκάμοις ἁβρόν.

Olim *Epirum* appellatam fuisse *Apirum*, liquet ex Archiepiscopo Thessalonicensi ad locum Homeri jam citatum: Καὶ ἄφρ. ὡς ἀπὸ τοῦ Ἤπειρος κεφαλὴ τῆς ἠπείρου, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἄκρα ἦν Ἄπειρος τὴν εἶδος ὅτε κεκλημένην χώραν· ἢ ἀπὸ τῆς Ἠπείρου χρῶν Ἀπείρηθεν, ὁμοίως τοῦ Ἀθήνηθεν. Θεσσάλων.

[68] Ἐχιναιεύς.] Bene te habet hoc gentile, sed male excusum reperitur in ultima Polybii editione, ita enim lib. IX: Οἱ δ' Ἐχιναῖς κτὶν) ἐπὶ τὴν Μηλιὰ κόλπον. Ubi interpres optime: *Echinæenses.* Loquitur Polyb. de Thessalica, noster vero de Acarnanica Echino, cum tamen ab utroque oppido idem gentile deduci possit.

[69] Κρηπὼ Κρηπιδεύς.] Male in omnibus libris exhibetur Κρατὼ Κρατιεύς.

[70] Ἐχυγυῖται φασὶ.] Non solum Acarnaniæ, sed etiam Thessaliæ urbs sic appellabatur apud Aristoph. in Lysistrate:

Πρόσπτυς τ' Ἐχινοῦς ἐστ' ἀπὸ Μηλιᾶς
Κόλπου τ' ἀπωθεῖ, κἀπὸ Μυσσηνῆς σκέλη.

Male Bisetus opinatur, Comicum de Acarnaniæ Echinunte heic loqui.

Z. Z.

ΑΒΙΔΑ, [1] κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ τῆς Δωδαμωνίτιδος Ἀραβίας· Οὐρανίων Ἀραβικῶν τρίτῃ.

ABIDA, vicus in mediterraneis Felicis Arabiæ, de quo Uranius libro III Arabicorum.

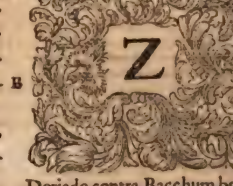

ΖΑΒΙΟΙ, [2] ἔθνος Ἰνδικὸν, πολεμήσαν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ.

ZABII, gens Indica, quæ una cum Deriade contra Bacchum bellum gessit.

ΖΑΓΚΛΗ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· οἱ μὲν [3] ἀπὸ Ζάγκλου ἢ ζηγλῦς, ἢ ἀπὸ

ZANCLE, urbs Siciliæ, teste Hecatæo in Europa. Nominis originem quidam dedecunt

[1] Κώμη ἐν τῷ μεσογείῳ.] Viderint peritiores, an hujus pagi mentionem fecerit Benjam. Thudelensis: *Unde in Colan septem diebus per mare, & illic non eras Israelita, & hinc duodecim diebus Zebid.* Verum Nubiensis Geographus oppidum *Zabid* nominat, quod magis ad Stephani scripturam accedit, si modo situs satis sit opportunus, ita enim ille parte sexta climatis primi: *Ab hoc ad castellum Ghalafeca quatuor habentur stationes itinere terrestri, estque situm prope portum Zabid, distatque a Zabid quinquaginta passuum millibus. Porro civitas Zabid ab ingens, & ejus incolæ divites ac opulenti, & ad eam confluunt mercatores plurimi de terra Hagiaz, Habasciæ & Metsr, adscendentes per naves Giodda. Æthiopes quoque deferunt ad eam merces suas; & ex eadem educunt varias aromatum species, & vasa Sinica, aliaque similia.* Uranii ætate erat vicus, qui deinde celeberrimum evasit emporium. Cum autem Nubiensis heic de portu Zabid mentionem faciat, non tamen censendum, urbem fuisse maritimam: multæ enim urbes portus habent ad mare, quorum emporia in mediterraneis sita sunt.

[2] Ἔθνος Ἰνδικὸν.] Hujus gentis meminit Nonnus libr. XXVI Dionys.

Καὶ σκολιοπλοκάμων Ζαβίων τάχος, οἵτε λιχῆρες
Πλήκτροις σεισιφόρτιδα νῶτα.

[3] Ἀπὸ Ζάγκλου.] Regem habuisse hanc urbem antiquis temporibus nomine Zanclum, a quo urbs *Zancle* dicta

ἡ ἀπὸ πρώτης Ζάγκλης. οἱ δέ, ἀφ' ὃ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ὧ πρὸς τὸ [4] παρὰς αἰσχύνην αἰδοῖα. Νίκανδρος [5] ἐν τῷ δεκάτῳ Σικελίας·

Καὶ πῆς ἐ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηίδος ἄρυ.

τὸ γὰρ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν, [6] Ζαγκλαῖος, ἢ Ζαγκλαῖκος τὸ κλητικόν.

ΖΑΓΥΣΤΙΣ, χωρίον Λιβύης· Ἀλέξανδρος [7] ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζαγυστῖται.

ΖΑΔΡΑΜΗ, βασίλεον [7] τῶν Κιναιδοκολπιτῶν, οὓς ἐν ἱστορίᾳ ἐν τῷ κ. εἰσὶ δὲ ἔθνος εὐδαίμον. Ἀραβίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς· Ζαδραμιτῶν καὶ Κιναιδοκολπιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζαδραμαῖος.

ΖΑΊΑ, πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Ἡρωδιανὸς δὲ Ἀφ' Ἓ ε, [8] ἢ Ἀφ' Ἓ αι διφθόγγῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζαιάτης, ὡς Βοιάτης.

ΖΑΚΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας, ὡς ἔλιν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζακανθαῖος.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ [9], πόλις, ἀπὸ Ζακυνθίου τοῦ Δαρδανίου κτισθεῖσα, ἣν φησὶ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης ἐν τῇ πρώτῃ βιβλιοθήκῃ. Ἐν δὲ τῇ Ἰθακησίων ἀποικίᾳ Ζάκυνθος, ἣν ἔτι καὶ νῦν οἰκοῦσιν Ἀχαιοί. Ἐν δὲ τῇ Μεσσηνίων ἀποικίᾳ Ζάκυνθος, ἣν ἔτι καὶ νῦν οἰκοῦσιν Ἀχαιοί. Ἐν δὲ τῇ Μεσσηνίων ἀποικίᾳ Ζάκυνθος, ἣν ἔτι καὶ νῦν οἰκοῦσιν Ἀχαιοί. Ἐν δὲ τῇ Μεσσηνίων ἀποικίᾳ Ζάκυνθος, ἣν ἔτι καὶ νῦν οἰκοῦσιν Ἀχαιοί.

A decunt vel a Zanclo terrigena, vel a fonte Zancle. Nonnulli dictam censent, quod Saturnus ibi falcem absconderit, qua patris pudenda abscidit. Nicander libro x Siciliæ:

Quamvis & Zancles falcatam combussit urbem.

B Nam falcem Siculi zanclum appellant. Gentile Zanclæus, & possessivum Zanclaïcus.

ZAGYSTIS, regio Libyæ, de qua C Alexander libro III Libycorum. Gentile, Zagystitæ.

ZADRAME, regio Cinædocolpitarum, de qua loquemur in litera K. Est vero gens Arabiæ Felicis, cujus meminit Marcianus in Periplo: Zadramitarum & Cinædocolpitarum. D Gentile, Zadramæus.

ZÆA, urbs Bœotiæ vetustissima. Herodianus vocem per E, & diphthongum æ scribit. Gentile, Zæates, uti Bœates.

E ZACANTHA, urbs Iberiæ, quam cepit Annibal, teste Apollodoro lib. III Chronicorum. Gentile, Zacanthæus.

ZACYNTHUS, urbs sic dicta a Zacyntho Dardani filio, testatur Diodorus Sicul. lib. IV: Καθὸ δὲ καὶ τὴν Σικελίαν πρωτοκτίσαι Ζάγκλῳ, τοῦ τότε βασιλεύοντος τότε αὐτῆς Ζαγκλου, ὃν ἔνιοι Μυκαλίωνα ὀνομάζουσιν, ἄλλα τε ἐ λίμνα σφηνοῦσθαι, τὴν ὀνομασθεῖσαν Ἀκτὴν πεπιεσμένην. Verum hæc inter fabulosa sunt censenda. Non dispicet Cluverii opinio, urbem nomen habere a littore curvo & portum includente, qui hodie vulgo appellatur *Brachium S. Rainerii*, quum ζαγκλόν Siculis fuerit curvum, & ζάγκλοι falx. Videtur illud ζάγκλον compositum ex inteniva particula ζα & ἄγκυλον, unde ζαγκύλον, & per syncopen ζάγκλον, quod denotat λίαν ἀγκύλον, *valde curvum, & obliquum*, ut est unci, hamuli, vel falcis adunctas, ut Plinians voce utar. Sic Thucyd. lib. VI existimat urbem habere nomen, quod speciem falcis repræsentet: Ὀνομάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ὑπὸ τῶν Σικελῶν ἀφικομένων ἀπὸ τῆς ἐπιθαλαττιδίου τὸ χωρίον τοῦτο ἐν, τὸ δὲ ἁρπάσαι οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. De falce nihil habet Strabo, tantum τὸ ζάγκλιον curvum esse asserens, ita enim ille lib. VI: Ζάγκλη πρότερον καλουμένη Ἀφ' ὃ τὸν σκολιότητα τῆς πτύσεως· ζάγκλιον γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Verum an hæc sit germana Strabonis scriptura, non parum equidem dubito: reponerem, ζαγκλόν γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Ita enim Etymologici Mag. auctor: Παρὰ τὸ ζᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ἄγκυλον, ζαγκύλον· καὶ καθὸ συγκοπτικῶς ζάγκλον, τὸ λίαν ἀγκύλον. Non recedit ab hac sententia Cl. Bochartus, oppidi nomen a Punico *zalga* derivans, quod *uncinatum & recurvatum* denotat. Eum videsis de Col. Phœnicum lib. I cap. XXVIII.

[4] Παρὰς αἰσχύνην αἰδοῖα.] Notissima est fabula apud Mythologos. Vide Apollod. lib. I, & Schol. ad Lycophronem, cujus apponam verba: Δρέπανον δὲ ἐ Σικελία, ἐν ᾗ τὸ δρέπανον, μυθ' ὃν Οὐρανοῦ ὁ Κρόνος ἐξέτμησεν καὶ ἀνέθηκεν Φαίαξι· ἐπὶ τὸ Κρονίσιμον δρέπανον λέγουσι τὸ ἐν δλεπόρῳ αὐτῶν. Fragmentum illud Callimachi extat apud Etymol. Mag. auct. ubi ita est. legendum: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς Καλλίμαχος·

Κέκευθεν γὰρ ἑ ζάγκλον ὑπαχθονίης.

[5] Ἐν τῷ δεκάτῳ.] Sic legunt constanter libri editi Cod. Vossianus 6 τῷ δ. Qua de re possemus esse certiores, si Nicandri Siciliæ descriptio prostaret. Hoc tamen semper credidi, Nicandrum versiculum istum non ita divulgasse, uti nunc in vulgatis repræsentatur, καὶ πῆς καὶ ἡ Ζάγκλης ἰδίᾳ δρεπανηίδος ἄρυ. Quid reposuerim auctoritate MSS in contextu apparet.

[6] Ζαγκλαῖος.] Gentile passim est obvium apud Herodotum, Pausaniam & alios.

[7] Τῶν Κιναιδοκολπιτῶν.] Plures in orbe terrarum inveniuntur gentes, nomen ab insigni scelere, & a turpi & laudanda consuetudine sortientes, inter quos merito Anthropophagi, Rhinocoluritæ, Baliarenses &c. numerantur. Cinædocolpitarum appellatio aliunde originem habere nequit, quam a scelerata & obscœnissima illa turpitudine (date venian honestæ aures) qua viri aversum & posticum orbem abutendum propinant. Verum cum Stephanus in litera K ingentem temporis & vetustatis jacturam passus est, ut hodie ibi mutilus circumteratur, nihil nobis hic præter inane nomen reliquum est: quin imo testimonium, quod ex Marciano Heracleota huc vocat, in ejus epitome non conspicitur. Horum tamen meminit Ptolemæus in Arabiæ felicis descriptione, & non procul a mari rubro collocat: Κιναιδοκολπιτῶν χώρας, Κόπτης κώμη, Ἀφροδίτης βασιλέως, Κύτου κώμη. Sed fine dubio in Ptolemæo reponendum Ζαδραμῶν βασιλέων.

[8] Καὶ ἀφ' ἃ αι διφθόγγου.] Ultimam vocem huic editioni ex Voss. cod. adjeci, in quo etiam gentile urbis ponebatur post testimonium, quod de scribendi ratione ex Herodiano allegatur. Itaque hac in parte a vulgatis recedere placuit.

[9] Ζάκυνθος, πόλ. Ἰθάκης.] Hæc eadem est urbs, quam infra noster *Zacynthum* & *Saguntum* nominat. Sæpissime enim solet, ex varia apud auctores scribendi ratione, varias comminisci urbes. Verum diversa scriptura, diversas civitates non condit. Non unus Apollodorus, sed etiam alii scriptores gravissimi *Saguntum* Ζάκυνθον appellavere. Polyb. lib. IV: Ἀνίβας δὲ τὴν ἐπιχείρησιν ποιεῖται τοῖς κατὰ τὴν Ζάκυνθον συλλογισμοῖς. Vide præterea Appiani Hannib. ubi etiam gentile Ζακυνθίων occurrit.

[10] Ζάκυνθος, πόλις.] Non addit, qua in orbis parte urbs sita sit. Intelligit sine dubio urbem, in insula ejusdem nominis in mari Jonio, versus oram occidentalem Peloponnesi, hodie *Zante* dicta. Situm Zacynthi graphice exhibet Agath. lib. I Geog. in Peloponnesi descriptione:

Δαρδάνε. δεπνικῶς Ὅμηρος, καὶ ἡνλυκῶς,

---- Καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

---- Καὶ, ὑλήενθα Ζάκυνθον.

A Dardani filio, cujus usum apud Homerum genere masculino & fœmin. invenies:

---- Et sylvosa Zacynthus.

---- Et sylvosum Zacynthum.

δευτέρα, Ἰβηρίας. τρίτη, Λιβύης, ἣν καὶ Ζακυνθίαν τινες ἀνήνεγκαψαν. ὁ πολίτης τὸ Ζακυνθος, [11] Ζακυνθιος, καὶ Ζακυνθία· τῆς ἡ Ζακυνθίας, Ζακυνθιανὸς, ὡς Ἀδριανὸς ἢ Ζακυνθιδης, ὡς [12] Ἀκανθιδης, Ὀιχαλιδης.

B Secunda, Iberiæ. Tertia, Libyæ, cujus nomen aliqui Zacynthiam scripsere. Zacynthi civis dicitur Zacynthius & Zacynthia; sed Zacynthiæ, Zacynthianus, uti Adrianus, sive Zacynthiensis, sicuti Acanthiensis, OEchaliensis.

ΖΑΡΗΞ [13], πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ Θαλάσσῃ, ἧς Ἥρως Ἀγναῖος, ὡς Παυσανίας ἐν πρώτῳ. ἔστι καὶ [14] Ἱπποθοωνίδων ἡρῶον, ἀφ' οὗ καὶ Φυλὴ ὀνομάζεται. τὸ ἐθνικὸν, Ζαρήκιος, ὑπὸ τοῦ ἤθους, ὡς Θρᾴκιος.

C ZAREX, urbs Laconica juxta mare, & heros Athenienſis, teſte Pauſania libro primo. Eſt quoque Hippothoontis heroum, unde tribus nomen deducunt. Gentile, Zarecius, quod fit a genitivo, uti Thracius.

D

ΖΑΡΗΤΑ [15], κρήνη ὑπὲρ τὴν [16] Χαλκηδονίας Θαλάσσης, μικρὰς τρέφουσα κροκοδείλους, οὓς καλοῦσι Ζαρήτους.

D ZARETA, fons ſupra mare Chalcedonium, exiguos alens crocodilos, qui Zaretii appellantur.

ΖΑΡΙΑΣΠΑ, ἡ Ζαριάσπη, πόλις Βακτριανὴ· Στράβων ἑνδεκάτῃ· [17] ἣ καὶ καλεῖται καὶ Βάκτρα. Χάραξ δὲ ὁ δεύτερος τὰ Ζαριάσπα. οἱ οἰκοῦντες, Ζαριασπιανοὶ ἐγχωρίως. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ζαριάσπης, Ζαριασπεύς.

E ZARIASPA, ſive Zariaſpe, urbs Bactriana, de qua Strabo libro XI. Hæc etiam Bactra vocatur. Charax vero genere neut. Zariaſpa dixit. Incolæ more vernaculo dicuntur Zariaſpeni: ſed a Zariaſpe, fit Zariaſpenſis.

ΖΑΥΗΚΕΣ, ἔθνος Λιβύης· [18] Ἡρόδοτος δ'.

F ZAUECES, gens Libyæ, de qua Herodotus

Εἶτα σφαλέντων ἀκροι Ἰχθὺς (ſcribendum potius Ἰχνὺς ut Ptol. & Xenoph.) καθ' ὃν κεῖται Ζάκυνθος, καὶ ἕτερος ὁ Χελωνάτης· πλησίον δὲ ἄκρος Ἀγκὼν ἀθικτὸς σπανιος Ἀκραιφνίας. Plura de ſitu apud Melam, Strabonem, Plinium & alios. Arx, quam habent Zacynthii, appellatur Pſophis, perhibente Stephano ex Pauſaniæ Arcadicis. Pſophidius enim & Zacynthus Dardani F. claſſe prius in inſulam tranſmiſere, & alter arci, alter vero inſulæ nomen dedit.

[11] Ζακυνθος.] Probant hoc civis nomen numiſmata vetera. Num. Alexandriapud Goltzium ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ. Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ exhibet. Paſſim quoque occurrit apud Herodotum & Pauſaniam.

[12] Ἀκανθιδης.] Hoc gentile ſuo loco non invenitur, non dubito tamen, quin genuinum ſit. Sed τὸ Οἰχαλιὸς vix ad hunc locum pertinere videtur: nam inter τὸ Ζάκυνθος & Οἰχαλία nulla terminationis ſimilitudo conſpicitur.

[13] Ζάρηξ, πόλις Λακωνική.] Pauſaniæ, ut & Polybio, dicitur Ζάρηξ, & centum ſtadia Epidauro abeſſe perhibet, ita enim ille in Laconicis: Ἐπιδαύρου δὲ σταδίους ἑκατὸν ἀπέχει Ζάρηξ, ἄκρας μὲ ὑπερφερὲς χωρίον, τῶν δὲ Ἐλαφονησίων κρήνη καλουμένη ἀπέχουσα. Numeratur igitur inter civitates Eleutherolaconum: ſed hæc præ cæteris ingentem calamitatem paſſa eſt, cum Cleonymus Cleomenis F Agesipolidis nepos eam funditus deleret. Fuit tamen hæc urbs ſub Argivorum potentia, a qua eam deinde liberavit Glympes, teſte Polyb. lib. IV. Hinc tamen non liquet, eam a Polybio non in Argivorum finibus collocatam fuiſſe, quod vult Meurſius in Laconicis. Eſt quoque Zarax mons Euboeæ, cujus meminit Lycophron:

Οὐρίαζε δ' ἀκρωτηρι χιονώδους Ζάρηκος.

Unde nomen acceperit refert Etymol. Mag. Auctor: Ζάρηξ ὁ Οὐρίαζε ὄρη Εὐβοίας, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ χιόνα τὰ κορυφὰ τῶν Ἑλλήνων· Ζάρηξ δὲ ὀνόματος ἀπὸ Ζάρηκος τοῦ Πανδίωνος ἀδελφοῦ Κεκρώπος. Iidem ad Lycophronem Caryſtum Zaracis patrem ſtatuit: Ζάρηξ δὲ ἀπὸ Ζάρακος τοῦ ἐξ Καρύστου.

[14] Ἱπποθοωνίδων ἡρῶον, ἀφ' οὗ καὶ Φυλὴ ὀνομάζεται.] Sunt hæc verbotenus ex Pauſaniæ Atticis deſumpta. Sed male in omnibus Stephani editis legitur Ἱπποθοωνίδων, quod nos Pauſaniæ auctoritate & aliorum correximus.

[15] Ζάρητα.] Strabo lib. XII Ἀζαριάπαι nominat, & exiguos alere crocodilos, id eſt, lacertos, ibidem teſtatur: Ἔχει δὲ ἡ χώρα μὲ μικρὰν ὑπὸ τῇ Χαλκήδονι κρήνην Ἀζαριάπαι, τρέφουσα κροκοδείλους μικρούς. Eudoxus apud Antigonum in Mirabilibus idem perhibet cap. CLXII: Εὔδοξος δέ φησιν ἐν τῇ ὑπὲρ Χαλκηδόνα (κρήνην ὀλίγων) κροκοδείλους εἶναι μικρούς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Hos parvos crocodilos, id eſt, aquaticas lacertas, Ægyptiis ſimiles, Statius lib. IV Syl. in riſu Saturnalitio *Byzantinos lacertos* appellat, ut bene obſervat Bochartus:

Tu roſum tineis, ſituque putrem,
Squales aut Libycis madent olivis,
Aut thus Niliacum piperve ſervant,
Aut Byzantiacos colunt lacertos.

[16] Χαλκηδονίας.] Tranſpoſitis literis in omnibus editionibus male Καλχηδονίας legebatur.

[17] Ἡ καὶ καλεῖται Βάκτρα.] Fidem Stephani liberat Strabo loco citato: Πόλις δ' εἶναι τοῦ τε Βάκτρα, ἣν καὶ ἡ Ζαριάσπαν καλοῦσι· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμός. Hujus urbis etiam meminere Plinius, Solinus, Polybius, Arrianus, Ptolemæus, aliique. Cteſias in Perſicis hanc Ζάριαν appellat. Μίλητος, ὑπομνήσας δὲ Ταξιστάκμην, καὶ μὴ πάνυ, ἐπὶ ἱππικῇ πομπῇ τῇ παιδὸς κατεγέλων, καὶ πόλιν ΖΑΡΙΝ καλουμένην, ἐφ' ἅπασι τοῦτοις τὴν πομπὴν Ταξιστάκμην.

[18] Ἡρόδοτος δ'.] In omnibus libris MSS & editis commiſſus eſt error, in iis enim ſeptimus Herodoti liber citatur, cum tamen quarto hujus gentis meminit: Μετὰ δὲ Λιβύων Ζαύηκες οἰκέουσι, τοῖσι οὐ γινόμενα διάφορα τὰ ἀρχόμενα ἐς τὸ πλεῖστον. Parum emendate in Æthici cosmographia appellantur *Zenges*, ita enim ille in Africæ deſcriptione: *Zenges primi nominis locicognomentum, ſed totius provinciæ fuit, veluti in hodiernum ita a prudentibus accipitur, Byzantium eſt ubi ejus metropolis civitas Hadrumetus ſita eſt: Zengis eſt ubi Carthago civitas conſtituta eſt.* Vix dubitandum, quin reponendum *Zaueces*. Non opus eſt emendare *Zaueces*, nam c & g ſæpiſſime permutantur.

δαί Θ. δ. Ζαύηκες ἔθν Θ. Ε κατὰ Θ ἐν Περιηγήσ[19] Ἀσίας.

ΖΕΒΕ΄ΚΗ[20], πόλις τῆ Γαλιλαίας. Ἰώσηπ Θ. Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζεβεκηνὸς, ὡς αὐτὸς. σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως.

ΖΕΙΡΙΝΙ΄Α, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπ Θ. Φιλιππικῶν γ΄. τὸ ἐθνικὸν[21] Ζηρηνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΖΕ΄ΛΕΙΑ[22], πόλις Τρωάδ Θ.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. ----

Ὅμηρ Θ.[23] ἀπὸ Ζελείας ἥρω Θ. οἱ δὲ,[24] Ζέλλω αὐτῷ φασι. τὸ ἐθνικὸν, Ζελεάτης. Ποσειδίππω δὲ[25] εὕρηται Ζέλ΄ει. Πρωδιανὸς Ζελ΄ατῶν φησιν. ἔστι δὲ Ζελ΄άτης, καὶ Ζελάτης. Ἔστι δὲ Ζέλα[26] Φρυγίου Κυζίκου, ὡς Διογένης[27] ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. [28]Ποσείππ Θ. δέ, Πάνδαρ Θ. φησὶ τῷ Σιμοῦντι τεθάφθαι, φησιν.

---- Οὐδὲ Λυκάων

[29] Δέξα-

A dotus lib. IV: Zaueces gens. Hecatæus in Asiæ Periegesi.

ZEBECE, urbs Galilææ, teste Josepho Antiquit. Judaïcarum libro quinto. Gentile, Zebecenus, quod idem usurpat. Nomen illud B Dominum denotat.

ZERINIA, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. III. Gentile, Zeriniates, uti Cydoniates.

ZELIA, urbs Troadis:

C *Qui vero Zeliam habitabant.* ---- Homerus. Nomen habet a Zelceo heroë. Alii hanc Zelam vocant. Gentile, Zelites. Apud Posidippum vero per iota invenitur Herodianus Zeliatarum meminit. Reperitur enim Zeliates & Zelites. Est quoque Zelia Cyzici castellum, de quo Diogenes libro III de Cyzico. Gentile, idem est. Posidippus vero inquit: Pandarus juxta Simûnta sepultus est.

D ---- *Neque Lycaon*

Cepit

Οἱ δὲ Ζέλειαν ὕπαιθα Ἰδαίου νιφόεντος,
Ἀφνειοί, πίνουσι ὕδωρ μέλαν Αἰσηποῖο
Τεῦκροι.

Itaque sita erat ad imum Idæ montis pedem, non procul ab Æsepo amne. Aberat a Cyzico exc stadiis, teste Eustathio ad locum Homeri citatum. Meminit etiam hujus urbis Arrianus lib. I de Exp. Alex. Οὗτοι δὲ καὶ τὸν Ζελείτην πόλῃ κακῶς ἐπιβεβουλευκότες ἦσαν. Fuisse ibi oracului testatur Strabo, sed quod jam sua ætate defecerat. Eum videsis lib. XIII.

[19] Ἀσίας.] Quo pacto Hecatæus in Asiæ descriptione de hac gente mentionem fecerit, ego vix capio. Fortassis pro Ἀσίας rescribendum Λιβύης. Hecatæus enim res Libycas describit, teste Stephano in Ἐλάτεια.

[20] Ζεβέκη.] Verum hujus oppidi nomen non est ΖΕΒΕΚΗ, sed transpositis literis ΒΕΖΕΚΗ, quod luce meridiana clarius aditum potest ex Josepho, quem testem citat Stephanus, in cujus verba, ut alias quoque sæpissime, librariorum summa incuria deturpata, jam incidit. Hodie in Josepho libro citato hunc in modum legitur: Χωμαπτωτ, φασὶ μεγάλη κώμη Ζεβέκηλ αὐτὸς ταυτήν, τὴν βασιλεῖ τῶν Ἀδιαβηνῶν τὴν ὑγιαστείαν ὑπηρέτησε· τὸ δὲ ὄνομα τῆς σημαίνει Βεζικηλῶν κύριος. Ἀδιαβηνὸς τῆς Ἐφραϊτικῆς γλώσσης κύριος λέγεται. Hinc itaque liquet, quod manifestissime docent primitiva dictionis composita Ἀδιαβηνὸς, quam interpretatur regem Βεζικηλῶν. Etiam LXX Seniores hoc oppidum Βεζικὴν appellant Jud. 1: Καὶ ἐφυγάδευσαν αὐτοὺς ἐν Βεζὲκ, καὶ ἐπεσπάσαντο ἐκ τῆς Βεζὲκ, καὶ ἐπάταξαν ἐν αὐτῇ μυρίους ἄνδρας· καὶ ἐπάταξαν τὸν Ἀδωνιβεζὲκ ἐν τῇ Βεζὲκ, καὶ ἐπολέμησαν ἐν αὐτῷ. Verum quid judicandum de aliis versibus, quæ eodem capitulo apud Epitomatorem sequuntur: Σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως? Facile quidem ex Josepho emendari posset κυρεῖ. Manebit tamen locus mutilus, nisi huic addamus vocem ex peregrina lingua Ἀδωνὶ, τὸν κύριον denotantem. Quin imo, Hebraica voce huc revocata, totum capitulum priſtinæ fanitati minime restituitur. Plurima tunt infarcienda, ut sincerum & congruum hujus sectionis sensum retribuas. Sic tamen puto Stephanum illam in genuino opere concepisse, cujus manibus injurtam facere videbor, quod illa quæ sequuntur contextui non inferuerim. ΖΕΒΕΚΗ, πόλις τῆ Γαλιλαίας· Ἰώσηπ Θ. Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἑπτακαιδεκάτῳ· τὸ ἔθνικὸν, Ζεβεκηνὸς, ὡς αὐτὸς· τῆ βασιλεῖ τῶν Ἀδιαβηνῶν τὴν ὑγιαστείαν ὑπηρέτησε· τὸ δὲ ὄνομα τῆς σημαίνει Βεζικηλῶν κύριος. Ἀδιαβηνὸς τῆς Ἐφραϊτικῆς γλώσσης κύριος λέγεται. Hæc qui cum Stephano jam illa esse reddita, quæ vel Epitomator, vel temporis injuria ei ademerant.

[21] Ζηρηνιάτης.] Libri omnes, MSS & editi perperam exhibebant Σηρηνιάτης, quod in hac editione obelo confodimus.

[22] Ζέλεια, πόλις Τρωάδ Θ.] Si Homerico hemistichio illa addamus, quæ apud Poetam sequuntur, urbis situs satis erit manifestus:

[23] Ἀπὸ Ζελείης ἥρω Θ.] Eustathius ex Stephano transcripsit Ζελίης, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐλαίης δὲ ἡ τῆς Τρωάδ Θ. αὕτη Ζέλεια καὶ ἡ Ἐθνικὸν λέγει, λέων Ζελεὺς ἥρω Θ. Etymologus a *Zelys* quodam oppidum hoc nomen suum fortiri perhibet: Ζελὰ, αὐτόμολος· ἢ ἀπὸ τοῦ ἥλιον· ἀπὸ τοῦ αὐτῆ λέων ἐστὶ Ζεύς. Sed audio hic quoque aliam urbis Etymologiam, quasi vox compolita esset ex particula Ζὲ intensiva & ἥλιον: nam Ζωπυρὸς, ἐπὶ πάνυ πολλοῦ. Apollinem, id est solem, ibidem summopere fuisse cultum, scribit Pseudo-Didymus ad Iliad. Δ: Νεφέλης· κατορθώσας, ὑπανεῖλεν εἰς τὸν ὑμμακρεῖον Ζελάδα· ἢ ἐν ᾧ ὑπὸ τῇ Ἴδῃ Λυκία Ζελὰς ὀνομάζετο· ἀπὸ τοῦ τὸ Ἀπόλλωνα ἐν αὐτῇ λίαν διέπεσθαι.

[24] Ζέλλω αὐτῷ φασι.] Agit hic de varia vocis terminatione, paullo enim inferius inquit: εὕρηται καὶ ἀπὸ τοῦ. Hanc diversitatem etiam agnoscit Eustathius ad Iliad. B. Ἐθνικὸν δὲ φησὶν αὐτὸς, Ζελεύτης Θ Ζελάτης· εὕρηται δὲ καὶ Ζέλ΄ει Ζελήτης. Τίνες δὲ ζήτουν αὐτὸν φασι καλέσαι.

[25] Εὕρηται καὶ Ζέλ΄ει.] Fortassis legendum εὕρηται καὶ Ζέλη. Videtur mihi illa vox excidisse, quam sua ætate in Stephani codicibus Eustathius invenit, uti manifestissime liquet ex loco, commentario præcedenti citato.

[26] Φρυγίου Κυζίκου.] Versantur in eadem opinione Nolter & Archiepiscopus Thessalonicensis, munimentum hoc diversum esse ab urbe Zelea. Verum non mihi persuadent: loci enim vicinitas me movet, ut credam, idem esse cum præcedente.

[27] Ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου.] Præpositionem περὶ, quæ ab editis hactenus abfuit, inferendam existimavi. Ita enim in voce Βασίλειος, præter Diogenem Cyzicenum, citatur Agathocles ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου.

[28] Ποσείππ Θ. δέ, Πάνδαρ Θ. &c.] Hæc non bene distinguuntur in libris hactenus editis. Nos in hac editione distinctionum notulas adposuimus perneceſſarias, & ultimum φασὶν in φησὶ mutandum censuimus, ut orationi suus constet sensus.

[29] Δέξασπ or Ζιλη, ἀλλὰ σχοίνῳ Σιμόεντι.

---- Δῖά τέ τοι Ἕκτορ
Σῆμα καὶ ἀγχίμαχοι ἥνορ Λυκαονίδαι.

ΖΕΥΓΜΑ [30], πόλις Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὃν Ἀλέξανδρος ζεύξας ἀλύσεσι, διεβίβασε τὰ βατόποδα. τὸ ἐθνικὸν, οἱ μὲν ἐπιχώριοι [31] Ζευγματεύς· δᾶ ἢ Ζευγματίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, ὡς δ' [32] Πρωτέας ὁ γραμματικὸς Ζευγματίτης.

ΖΕΦΥΡΙΟΝ [33], ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας. ἔστω σκαλεῖτε. ἔστι δὲ [34] πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν, Ζεφυρώτης. ἔστι δὲ Σκυθίας χωρίον. ἔστι δὲ [35] Γαλίας Ζεφύριον, ἀφ' ὃ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι. ἔστι δὲ [36] ἄκρα τῆ Αἰγύπτῳ, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη ἡ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης, συγκοπῇ τοῦ ω, ὡς τὸ Θρονίτης. Ἀρκάδιος δὲ διὰ διφθόγγου γράφει.

ΖΗΒΥΤΤΙΣ, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Ζηβυττίτης.

ΖΗΛΑ [37], τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι Σάκαι. λεγομένη καὶ αὐτὴ Ἀθηνᾶ.

[38] Σεβά-

[29] Δέξασπ or Ζιλη.] Libri omnes male exhibent Ζιλείῳ. Supra enim perhibet, Posidippum illam scribendi rationem, quam nos sequimur, suo calculo adprobasse: παρὰ Ποσείππῳ δ' ἐστὶ διὰ δ. ι. Praeterea accusandi casum in rectum mutavi. Denique eodem illo versiculo admittere non potui illud σχοίνῳ Σιμοίσιος, quod libros vulgatos contra metri legem occupat, illud enim σι, adhaerens τῇ σχοίνῳ, ex voce sequenti repetitum est.

[30] Ζεῦγμα, πόλις Συρίας.] Urbs satis nota, ut & ejus situs ex Polybio, Strabone, Dione, Plinio, Tacito, Statio, Ammiano, Ptol. & aliis. Meminit noster cujusdam pontis, quo exercitum traduxit Alexander, de cujus catena etiam mentionem facit Plinius lib. XXXIV cap. XIV: *Fecerunt quidam & religione quadam id fieri. Et extare ferream catenam apud Euphratem amnem, in urbe quae Zeugma appellatur, qua Alexander Magnus ibi vinxerat pontem, cujus annulos, qui refecti sunt rubigine infestari, carentibus ea prioribus.*

[31] Ζευγματεύς.] Apud Tristanum, Goltzium & alios occurrit nummus cum inscriptione ΖΕΥΓΜΑΤΕΩΝ.

[32] Πρωτέας &c.] Hujus grammatici, ex hac urbe oriundi, mentionem facit Auctor Etymol. Mag. in voce Κιμμερίης. Πρωτέας δὲ ὁ Ζευγματίτης, Χιμμερίως γράφει.

[33] Ζεφύριον, ἡ Ἁλικαρνασσός.] Vide notas ad illam vocem. Sed observandum obiter, hanc urbem etiam *Zephyram* & *Zephyriam* dictam fuisse.

[34] Πόλις Κιλικίας.] Est urbs Ciliciae Episcopalis sub Archiepiscopo Seleuciensi, inter Calycadni ostia & Corycum urbem. Strabo lib. XIV: Πλησίον ἐστὶ Καλυκάδνου τὸ Ζιφύριον, καὶ ἄντρα ἄκρα. Vide praeterea Ptolemaeum, Scylacem, & Livium lib. XXXIII.

[35] Γαλίας Ζεφύριον.] Non diu hisce inhaerebo, solummodo dicam, Nostrum heic respicere verba Strabonis lib. VI: Μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον, ἡ καλεῖται Ζεφύριον, ἔχουσι τῆς ἠπείρου αἱ ἄκραι λιμένα, ἐξ οὗ ἐστὶν ὁ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, ἐπὶ Λοκρῶν ἀπῳκισμένοι τοῦ ἐν τῇ Κελτικῇ κόλπου.

[36] Ἄκρα τῇ Αἰγύπτῳ.] Strabo lib. XVII promontorium hoc non procul a Deri collocat & portu Leucapside. Ἐπὶ δ' Δείρεις καλοῦμεν ἄκραι. Δεῖ τὴν πλησίον πίπτειν μᾶλλον ἢ ἐπὶ ἑσπέρᾳ· ὁμοικίζεται δὲ ὁ Ζεφύριον τῇ πλησίον τόπῳ. Ab illo loco Venus & Arsinoë *Zephyritis* dicebantur, quod ex Callimacho probare nititur, cujus Epigramma exstat apud Athenaeum lib. VII:

Κύπρος σοι ἐγὼ Ζεφυρὶς πολλάκτις, ἀλλὰ σὺ νῦν μοι
Κύπρις, Σιλλαίης ἔνθεμα σεῖο λιμήν.

Naucrates. ---- ----

Catullus de Coma Berenices:

Abrupta paullo ante coma, mea fata sorores
Lugebant, cum se Memnonis Aethiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arsinoës Chloridis ales equus.
Isque per aetherias me tollens advolat umbras,
Et Veneris casto collocat in gremio,
Ipsa suum Zephyritis eo famulumque legarat,
Gnata Canopeis incola littoribus.

Ad quem locum videsis Scaligerum & alios.

[37] Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι Σάκαι.] Libri editi multum ab hac lectione discrepant, in quibus legitur: Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ἡ * Ἀρτέμιδι Σάκαι. Nos pro Ἀρτέμιδι, quae hic locum habere non potest Ἀναΐτιδι reposuimus, quae hic locum habere non potest Ἀναΐτιδι reposuimus. Librarii enim ex Anaïtide Artemida fecerunt, numen notius pro ignoto substituentes. Et quanquam multorum ingenia a veritate sint aversa, non putamus tamen aliquem posse inveniri, qui de hac emendatione vel dubitet, si locum Strabonis lib. XI, quem Stephanus ipse testem citat, cum ea contulerit, ita enim ille: Ἐν δὲ τῇ πόλει πίπτειν πολὺ σχεδὸν πᾶσι συμβαίνει τοῖς ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀτταπάτου, καὶ τὸ τῆ συμβαῖνον ἴσως ἐστὶ καὶ ἐφ' ἑκάστῃ τῶν Ἀμαζόνων ἀπιόντι τι παρὰ τὸν Ἀράξην Περσικὸν Δαμάσιον ἀπιόντι τι παρὰ τὸν ἱερὸν τῆς Ἀνάιτιδος, ὃ μάλιστα νῦν ἐπιτελοῦσι οἱ τὴν Ζάλαν ἔχοντες. Hunc locum respexisse Stephanum, nemo in dubium vocare potest. Hanc enim Anaitidem, apud Armenios in honore fuisse, testatur idem Geographus lib. XII: Ἡ δὲ Ζαρίπη ἔχει πόλιν Ζάλαν ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ· πεδίον δὲ οἱ Ἀρταξάτης ἔκτισε τὸ ἱερὸν τῆς Ἀναΐτιδος, ὃ ἐστὶ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν Περσικόν). Verum an haec *Anaitis* & *Artemis* Graecorum, nomina sint eorundem numinum, ex antiquis non liquet, quanquam hoc Seldenus, nulla veteris testimonii auctoritate permotus, Syntag. II de Diis Syris statuat, luculenter ibidem docens, quo ritu olim celebrabantur hi Sacaeae, sive τῶν Σακαίων ἑορτή, quam Stephanus Σάκαια appellat. Ne autem omnia illa huc repetamus, & lectori molestiam creemus legendo, eum remittimus ad Seldenum

[10] Σηρίεων ἑνδεκάτη. ἔστι δὲ Ποντικὴ Ζῆλα ὑδετέρως. [10] ἔστι δὲ Ζήλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ὡς ἔκλινεν ὁ Νικομήδης υἱὸς Ζήλας. ὁ πολίτης, [10] Ζηλήτης.

A neutro effertur, auctore Strabone libro XI. Est etiam Pontica Zela gen. neut. & Zeïla tribus syllabis, urbs Cappadociæ, quam Zeïlas Nicomedis filius condidit. Civis, Zeïlites.

ΖΗΛΟΣ, πόλις ἡ ἐσπερίων Αἰθιόπων. [11] Σηρίεων ἑπτακαιδεκάτη. ὁ πολίτης, Ζηλίτης.

B ZELUS, oppidum Æthiopum occidentalium, de quo Strabo libro XVI. Oppidanus, Zelites.

ΖΗΝΟΔΟ'ΤΙΟΝ, πόλις Ὀσροηνῆς, [11] πλησίον Νικηφορίου. Ἀρριανὸς Παρθικῶν δ' τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζηνοδότιος, καὶ Ζηνοδοτῖνος. ὅπερ κωμικόν.

C ZENODOTIUM, urbs Osroënæ Nicephorio vicina, cujus meminit Arrianus lib. II Parthicorum. Gentile, Zenodotius & Zenodotinus more vernaculo.

ΖΗΡΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης. Θεόμπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ. καὶ Ζηρανία, ὅπερ ἐστὶ χώρης. Ἐφορος εἰκοστῷ ἕβδομῳ.

ZERANII, gens Thraciæ, teste Theopompo libro XXV. Et Zerania de regione dicitur apud Ephorum libro XXVII.

D ZERYNTHUS, urbs & antrum Hecatæ in Thracia, de quo Lycophron:

Zerynthium antrum canivoræ Deæ
Linquens.

ΖΗ'ΡΥΝΘΟΣ, πόλις ἡ ἄντρον Ἑκάτης, [11] ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων,

Ζήρυνθος ἄντρον θ' [12] κωφοσφαγὲς θεᾶς Λιπών.

ὁ πο-

Oppi-

Seldenum jam citatum, & Casauboni animadversiones in Athenæum lib. XIV cap. X.

[10] Σηρίεων ἑνδεκάτη. ἔστι δὲ Ποντικὴ Ζῆλα ὑδετέρως.] Supplementum hoc non agnoscunt libri Palatini, solus Vossianus non tam infigni incremento beavit. Basilius Mag. Epist. 72: Καὶ ἐκ μὲν πόλις ἡ Ζῆλις. Et epist. 73: ἐπίσης δὲ πόλις ἐκλαμπρὸς ἡ Ἀμασία καὶ ἡ Ζῆλις. Ponticam hanc civitatem Hirtius Zielam appellat, atque ejus nobilitatem Mithridatis victoria, & Triarii infelicitate adauget. Zicla est oppidum in Ponto positum ipso, ut in plano loco, satis munitum. Etiam duo hoc nomine oppida agnoscit. Plinius lib. VI cap. III in Cappadociæ descriptione: Reliqua sui parte (habet) Melitenam a Semiramide conditam, Magnopolim, Zelam. Ultimam Plinius eodem cap. Zielam appellat: Iris flumen deferens lucum. Civitas Zela intus, nobilis clade Triarii & victoria Caii Cæsaris. Dio tamen Cæsarem apud Armeniæ urbem Ζήλαν (quam alii Zelam vocant) hanc victoriam obtinuisse asseverat.

[10] Ἐ. ὁ Ζῆλα . . . ὧ ἔκλινεν ὁ Νικομ. ἡ ὡς Ζηΐλας.] Perfunctorie, transposito elementorum ordine, in editis nonnullis urbis Ζήλα & conditoris Ζήλας dicitur. Liquet hoc Memnone, ubi egregius in hanc rem reperitur locus: Οὐ πολὺ δὲ πάνυ ἀπὸ ταύτης χώρου τῆς Ζηΐλας ἐστὶν ὄρος, ἐφ' ᾧ τὸ Βῆλον βασιλεῖ Νικομήδης ὁ υἱὸς τοῦ Ζήλα ἐκ Φρυγίας βασιλεὺς &c. Ex hoc loco citum colligere licet, qua occasione Zeilas in Armenia locum supra dictum ædificaverit. Sed non passim hic Nicomedis filius Zeïlas appellatur, verum ut plurimum Ζήλας. Athenæus lib. II: Φύλαρχος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἱστορεῖ τὸ ἐν ὁ λάγυνος ἔχειν ὡσπερ ἐκεῖ Ζῆλα ἡ Βῆλον προσαγορεύεσθαι ἐν τούτοις, καὶ Μυσηΐαν ἀσυγκρίτως πολὺν. Sed an recte hoc nomen Strabo & Athenæus exaraverint, aliis disjudicandum relinquo.

[11] Ζηνόδοτος.] Fit hoc oppidani nomen, si genuinum sit a Ζῆλα. Sed a Ζῆλα Armeniæ loco deducere oportet Ζήλιος. Fœminum Ζηλὶς aliquoties apud Strabonem lib. XII invenitur: Ζηλὶς, ἣ ἴδρυτο πόλιν Ζῆλα ἐπὶ χρόνου. ἐκπεπτωκότες jam olim monuit Ortelius: nam libro XVII definit Geographus Æthiopas Hesperios supra Mauritaniam ad mare exterius. Fraterea urbis nomen apud Strabonem non est Ζῆλος, sed Ζῆλις, ita enim ille: Εἰς δὲ τὴν Πτολεμαΐδα πλέουσι διὰ Λαρίσης, πόλεως ἐπὶ Ζήλιδι, καὶ Τέρμερα. Πλησίον Νικηφορίου.] Zenodotium & Nicephorium vicinas esse urbes manifeste liquet ex Dione Cassio lib. XL. ubi de Crasso loquitur: Ταχὺ γὰρ ἐς τὰ Κορδυηνῶν ὄρη φεύ-

ομενα καὶ τὰς πόλεις τὰς Ἑλληνίδας μᾶλλον, τάς τε ἄλλας καὶ τὴν Νικηφόριον ἀποκαλουμένην. Deinde sequitur: Πολλῷ τε ὕστερον Ζηνόδοτος ἐπιπέμψας μισθοφόρους τινὰς αὐτῶν, ὡς ἐμπεσούμενον. Vide quoque Plutarchum in Crasso.

[11] Ἐκ Θρᾴκης.] Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, insula Hebro Thraciæ flumini opposita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum scriptis non manifeste liquet. Cum nostro consentit Lycophronis Scholiasta: Ἐν Θρᾴκῃ φησὶν ἐκεῖ, ὃ ἐστὶ Σηρωνίδα Ἀφροδίτη πεμέπτῃ. τὸν δὲ ἀπόλλωνα, τοῦτο τὸ ἀπαπτησθαί, ἤγουν πτοηπτόμενον ὑπὸ Ἀφροδίτης καθάπερ ὁ Ἄρης, ἢ ἐν Ἐρώτες, ὁ Διόνυσος. Vide quoque Etymologici Mag. Auctorem in illa voce. Scholiastes ad Nicandri Theriaca in Samothracia collocat: Τὸ Σηρωνίδιον φησὶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι· Λυκόφρων δὲ φησι· Σηρωνίδη φησὶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ φασὶν εἶναι· ὁ δὲ ἀπόλλων ὁ Ἐρώτης. Sic Ovidius lib. I Trist. Eleg. IX ab Hectoris urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, & inde ad Zerynthia littora, ubi denique Threicia Samos: adeo ut Zerynthia littora in Samothracia collocet, ita enim ille:

---- Et ab Hectoris urbe
Venimus ad portus Imbria terra tuos.
Inde levi vento Zerynthia littora nacta
Threiciam tetigit fessa carina Samon.

Non puto tamen Zerynthium antrum & urbem in Samothracia fuisse, auctoritate Livii potissimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine statuit in Æniorum finibus, Thraciam inter Hebrum & Melan amnem habitantium, ita enim ille lib. XXXVIII: Eo die ad Hebrum flumen perventum est. Inde Æniorum fines frater Apellinis, Zerynthium quem vocant incola, templum superat. Alia angustia circa Tempyra excipiunt (hoc loco nomen est) nec minus confragosa, quam priores. Et quanquam Scholiast. Nicandri in Samothracia supra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur, & situm accuratius describit hilce verbis: Τὸν Λίνου τοπηρὸν ἐν ὃ πεμφθῆ Ἐρμῆς· ὁ μακρὸς δὲ ὃ πόμπος ἐς Ζῆνα πάντα, μιᾷ ὧδ' αἰῷ Ὀρφίως Δρυὸς ἐκτὸς, ὑφ' ἃς τὸ Σηρωνίδιον ἄλσος. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni.

[12] Κωφοσφαγὲς θεᾶς.] Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin & calamo exarati totum versiculum non exhibent: Ζήρυνθον ἄντρον θ' κωφὸς φασι. Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo κωφὸς φασὶς. Quod nos divulgamus, ab unoquoque, ut spero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hæc intelligere Hecaten cui canes immolabantur; unde apud Theocritum legimus:

Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἐφόρτε τὸν ἐκ σταλικὶς τραμπεῖν.

Hinc

ὁ πολίτης Ζηρυθῖος, ἡ [47] Ζηρυθίας. A Oppidanus, Zerynthius & Zerynthias.

ΖΙΡΟΕΤΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας, [46] ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ζιποίτιος.

ZIPOETIUM, urbs Bithyniæ a Zipœto rege condita. Gentile, Zipœtius.

ΖΟΑΡΑ, πόλις Περσική. οἱ οἰκοῦντες, Ζοαρεῖται. Διονύσιος δὲ Ζοάρας αὐτὰς φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσακριῶν. [47] ἔστι δὲ καὶ κώμη μεγάλη, B ἡ Φρέαλον ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπὶ τῇ Ἀσφαλτιτιδι καλουμένῃ θαλάσσῃ Ζόαρα, ἀδιάτρεπτος. δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρὸν, ὅπου ὁ λὼτ ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ἀπὸ τῆς Σοδομιτικῆς ὀργῆς. οἱ πολῖται δὲ χωρίου, Ζοαρηνοὶ, ἀφ' ὃ τὸ ἐγχώριον τύπον, ἢ Ζοαρεῖται· οἱ δὲ δύο τύποι Ἀραβίοι. C

ZOARA, urbs Persica, cujus incolæ Zoaratæ. Dionysius libro III Bassaricorum illos Zoaros appellat. Est quoque vicus magnus, sive castellum in Palæstina ad mare quod *Asphaltitis* dicitur, Zoara genere neutro. Quæ vox Hebræorum lingua parvum significat. Huc Loth fugit, atque a Sodomitica ira salvum se præstitit. Cives hujus loci, Zoareni, propter vernaculam formam, & Zoaratæ. Geminæ enim hæ formæ sunt Arabicæ.

ΖΟΕΤΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας. [48] Παυσανίας ὀγδόῳ. [49] λέγει καὶ Ζοίτα. ἀπὸ Ζοίτου. τὸ ἐθνικὸν ὡσαύτως τὸ Ζοίτιον, Ζοιτιεύς· ὡσαύτως καὶ ἡ τὸ Ζοίτιον, Ζοιτιάς. D

ZOETIUM, urbs Arcadiæ, de qua Pausanias lib. VIII. Dicitur etiam Ziteon a Ziteo. Gentile a Zœteum, Zœtæensis, sed a Zœtea Zœtensis.

ΖΟΜΒΙΣ, πόλις τῆς Μηδίας.

ZOMBIS, urbs Mediæ.

ΖΟΥΧΙΣ, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Σύρτι· [50] σταδίων ἑπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Ζυχίτης.

ZUCHIS, urbs Libyæ circa Syrtim, de qua Strabo lib. XVI. Civis Zuchites. E

ΖΥΓΕΝΑ, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζυγμίτης· καὶ κληθικὸν, Ζυγμικός.

ZYGENA, insula in mari rubro. Gentile, Zygenites, & possessivum Zygenicus.

ZY-

Hinc etiam canes Ἐνύπτιος ἀγαλματίας Hesychio dicti sunt: Ἐνύπτιος ἀγαλματίας, παῖς κυνὸς ὑπὸ φασι, λέγε τὸ σαφέστερον Ἐνύπτιος κύων. Sic quoque apud Spartanos Juno Αἰγοφάγος, *capri-vora* nuncupatur, quod ipsi capræ immolabantur.

[47] Ζηρυθίας.] Vel scribendum Ζηρυθιάς, vel Ζηρυσία, quod apud Etymologici Mag. Auctorem occurrit: Ζηρυθία, Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ. Vide quoque Lycophronis Schol. loco jam supra citato.

[46] Ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως.] Zipœten ad Lyperum montem urbem suo nomine insignem condidisse testatur Memno: Γενὸ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον καθῆκε τὴν Ἡρακλείαν ὁ υἱὸς Ζιποίτου τὴν Βιθυνῶν πόλιν Θυνιακὰς ἐπικτησάμενος Θρᾴκας . . . καὶ νικᾷ μὲ κρίσει κρατῶν ὁ Ζιποίτης . . . Λυμησάμενος δὲ πολλοὺς χρόνους . . . κτίζει πόλιν ὑπὸ τῷ Λυπίρῳ ὄρει, τῇ αὐτῇ κλῆσιν ἐπώνυμον. Non puto apud alios hac de re mentionem fieri.

[47] Κώμη μεγάλη, ἡ Φρέαλον ἐν Παλ. &c.] Conjunctio disjunctiva, verum huic loco sensum reddens, a vulgatis aberat, quam ex MSS revocavi. Satis accurate hoc oppidum ad lacum Asphaltiten ponit, quo Loth fugiebat, ut se salvaret a Sodomitis. Noster sine dubio respicit locum Josephi lib. I cap. XII: Διαβάσιν δ' αὐτοῖς ἡ θάλαττα παρέσχεν, ὡς βραχὺ τι μέρος κατάρασι, σπειρασι τοῦ ξηροῦ· Ζόαρ γὰρ ἐκ τοῦ λιμένος καλεῖται· καλῶν δ' ὅτως Ἑβραῖοι τὸ ὀλίγον. Ergo optime Stephanus perhibet, Zoara Hebraica lingua denotare *parvum*. Inde nomen habebat, erat enim *urbs parva*, auctore Mose cap. XIX: 22. Genes. qui etiam affirmat, quod ei antea *Belah* nomen fuerit cap. XIV: 2. Septuaginta Interp. vertunt Σηγώρ, quod eodem redibit. Hujus oppidi Josephus etiam meminit lib. IV de Bel. Jud. cap. XXVII ubi de longitudine lacus Asphaltidis loquitur: Τούτης δ' λίμνης μῆκος μὲν ἐνδιήκοντα καὶ πεντήκοντα στάδιοι, καὶ τὸ μὴ πλέον Ζεύγματ' Ἀφροδίτης ἐκτείνει· εὖρος δὲ πεντήκοντα ἑξ ἑκατόν· κρατεῖ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῆς. Hinc clarissime liquet, eadem esse *Zoara*, quæ Stephanus in Palæstina, & Josephus in Arabia collocat. Noster Palæstinam tertiam, Joseph. vero Petræam Arabiam intelligit, & illas regiones non esse diversas, etiam pueri noverunt. Imo Josephum non alia innuere *Zoara* evidentissime apparet ex Antiq. Jud. lib. I cap. XII, ubi hæc leguntur ante verba, jam supra ex eo allegata: Καὶ ὁ θεὸς ἐπικλυσθεὶς βίλῳ τὴν πόλιν, ἣ σὺν τοῖς οἰκήτορσι καθεῖλε μικρὰν, ἣ τὸν νῦν ἀφίλα πυρδὸν ἀφανίζει, ὃς μηδὲ ἐξ ἅπαντος ἀλλείπει τὴν Γωδαίων ἀναφορὰν πόλεμον. Deinde paucis interjectis vocabulis sequuntur verba, jam superius producta. Sic quoque Ptolemæus idem oppidum Arabiæ desertæ mediterraneis annumerat lib. V cap. XVIII: Αὐαρα, Ζαουαδὰ, Αὐδρα, Ζάοαρα, Θιάλα &c.

[48] Παυσανίας ὀγδόῳ.] Lectionis monstrum est, quod repræsentant Veneta & Florentina editio: Παυσανίας Δεκαπόρου ὀγδόῳ. Sed merito Holtmannus mediam vocem obelo confodit.

[49] Λέγει] ἢ Ζοίτα.] In omnibus vulgatis & MSS invenitur: λέγει ἢ Ζοίτιος, καὶ Ζοίτιος, sed manifestissimo errore, quia deinde a Ζοίτα gentile deducitur. Præterea apud Pausaniam lib. VIII diversa hæc scribendi ratio occurrit: Ἐκ δὲ Εὐρησίου, Τεγεᾶται, καὶ Ζοίτιοι, καὶ Χαλδεῆται. Deinde sequitur: Ζοιτίου δὲ ἀπωτέρω ἢ Τεγεᾶται πέντε καὶ δέκα σταδίους, κληθῆναι δὲ ὑπὸ Δίβητος, ἀπὸ ὃν Τεγεᾶται λέγουσι, Ζοιτία ὀνόματι τὴν Τεγεᾶτιν λέγουσι. His ex verbis manifeste apparet, nos non temere, laborantiis in Epitomatore loco, medicinam attulisse.

[50] Σταδίων ἑπτακαιδεκάτῃ.] Male hactenus editi: ἑκκαιδεκάτῃ: nam libro XVII Strabo hujus urbis, ob purpuræ tincturas & fallamenta decantatissimæ, mentionem facit, ita enim ille: Μετὰ δὲ τὸν Σόλοεντα Σύρτις ἐστὶ λίμνη κύκλῳ περιεχομένη, πλὴν ἴσχυσι τινὲς, ἢ πᾶς αὐτὸν τόπους περιεχούσιν, ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐπὶ τὴν μεσόγειαν ἐπὶ σταδίους ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα· περιφερείᾳ δὲ ἔχουσι, ἢ πλείονας ἢ ἐλάττους ἑξακοσίων. Eadem hæc civitas a Stephano ex Artemidori epitome Ζύγις vocatur. Sunt enim Z & Z literæ homogeneæ, & facillime permutabiles. Sic quoque iidem populi Troadis Ἀζῶτοι & Ἀλιζῶνες Hesychio, & eadem gens circa Colchidem Κερκέται & Κορκέται Tzetzi, & Τοπαζὼ insula Indica nostro etiam Τοπαζὼ dicitur.

[51] Ζυγένα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Capitulum hoc non servat literarum ordinem, unde suspicor, olim a Stephano Ζύγαινα exaratum fuisse, quæ Arabici sinus insula est, teste Ptol. lib. VI: Νῆσοι δὲ παράκεινται τῇ χώρᾳ, καθ' ἣ τὸ Ἀραβικὸν κόλπον, Αὐα, Τιμαγένεις, Ζυγαινα &c. De situ ne sit dubium, nam sinus Arabicus & mare Erythræum sæpissime a geographis pro eodem sumuntur.

ΖΥΓΑΝΤἸΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγητ. [51] οἱ πολῖ̓ται, Ζυγάντης. οἱ πάντες τὰ ἄνθη συλλέγοντες, μέλι ποιοῦσιν, ὡς τὴν μὴ λείπεσθαι τοῦ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γινομένου, ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος [52] ἐν ἐκλογῇ γῆς περιόδου.

A ZYGANTIS, oppidum Libyæ, auctore Hecatæo in Asiæ Periegesi. Oppidani, Zygantes, qui collectis floribus mel conficiunt, quod ab apibus facto nequaquam cedit, uti perhibet Eudoxus Cnidius lib. VI de terræ circuitu.

ΖΥΓΟἸ, ἔθνος τῶν τὴν Ἀσίας Βοσπόρων. [53] Σηλεβῶν ἐνδεκάτην. τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπολις ἀφ' ὧν Τραπεζοῦντα· Σηλεβῶν δωδεκάτην. [54] ἡ Ζυγοῖ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.

B ZYGI, ad Asiæ Bosphorum siti sunt, teste Strabone lib. XI. Horum videtur esse Zygopolis juxta Trapezuntem, qua de re Strabo lib. XII. A voce Zygi deducitur gentile, Zygianus.

ΖΩΒἸΔΑΙ, ἔθνος τὴν Καρμανίαν κατοικοῦντες. Κτησίας δὲ ἐν Παρθικῶν δευτέρῳ.

ZOBIDÆ, gens Carmaniæ vicina, cujus Quadratus libro II Parthicorum meminit.

ΖΏΝΗ [55], πόλις Κικόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζωναῖος.

C ZONE, urbs Ciconum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Zonæus.

ΖΩΣΤἨΡ, τῆς Ἀττικῆς ἰσθμὸς, ὅπου φασὶ τὸν Λητὼ λοῦσαι τὸν Ἄπολλω καθήσασαν ἐν τῇ λίμνῃ λύσασθαι. ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίῳ. ὁ τόπος, Ζωστήριον. πιμέλεται δὲ Ζωστηρίου Ἀθηνᾶ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις.

ZOSTER, Atticæ regionis Isthmus, ubi Latonam solvisse zonam perhibent, ac in lacu projectam lavasse. Hic piscatores Latonæ, & Dianæ, atque Apollini Zosterio sacrificant. Loci incola, Zosterius. Colitur quoque apud Locros Epicnemidios Minerva Zosteria.

[51] Οἱ πολῖται Ζύγαντες.] Hi sunt *Byzantes*, quos alio loco describit Stephanus, ibidem condemnans scribendi rationem in Herodoto usitatam: Βύζαντες, Λίβυες ἀδ' Ἀσσυρίων &c. Πας' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς ἀεὶ δι' γ, Γύζαντες. Verum hodie in Herodoto legitur Ζύγαντες, ubi eundem mellis conficiendi morem apud illos in usu esse asseverat, de quo noster ex Eudoxo Cnidio: Τούτων δὲ, Ζύγαντες γράφει, ὧν τὸν μέλι μὴ πολὺ μείονα κατεργάζεσθαι τῶν ἀπὸ τῶν μελισσῶν. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ὑπὸ Εὐδόξου ὁ μέλιτος ἐργὸς ἄνθρακ ποιεῖν. Promiscue appellantur Βύζαντες, Γύζαντες, Γέζαντες, & Ζύζαντες. Sine dubio noster incidit in Hecatæi & Eudoxi Cnidii codices, ubi Z & ξ, & Γ permiscebantur: nam verum nomen esse *Byzantes*, etiam ex inscriptionibus, fidissimis testibus, probari posset.

[52] Ἐν ἐκλογῇ γῆς περιόδου.] Hanc historiam Apollonius in Mirabilibus hausit ex libro VII Eudoxi Cnidii, ita enim ille: Ἐνθάδε ὁ Κνίδιος ἐν τῇ Γῆς περιόδῳ, ἐφ' ὧν ἐπὶ πόσον τὸ ἄνθος τίθησι, ὁ ἴσως ἂν καὶ Σύρτιον ἂν τὴν Καρχηδόνα ἀφῖχθαι κελεύοιμι, οἱ καλοῦσι Γύζαντες, ὅτι τὸ μέλι ποιοῦσιν, καὶ ἀνθρακ συλλέγοντες, τὰ ὧν τοῖς μέλισσιν ἀπὸ τούτου ἐστὶ τὸ ποιεῖν, ἀπὸ γλυκέος εἶναι τὸ ἀπὸ τούτου γεγονός. Hic etiam Γύζαντες invenit Apollonius, & Stephan. Ζύγαντες. Verum hoc non tantum imputandum transcriptoribus, sed quoque literarum in pronunciando affinitati, ut in præcedentibus diximus.

[53] Ζυγοῖ ἐν Ἰλλυρίᾳ.] Et libro XI & XII de Zygis & Zygopoli Geographus mentionem fecit: Μεθ' ἣν τὴν Ἐορδαϊκὴν ἐστὶ τὴ Ζυγοῖ, ἐ Ἡγέλαος παραλία τὸ πάλαι ἀλίβδη. Et lib XII: Εἶτα ἡ ἐμπόρων πόλις ἡ Τραπεζοῦς, εἶθ' ἡ Κολχὶς· εἶτα ἡ Ζυγοπόλις ἡ λεγομένη. Appellantur quoque a Strabone Zygii, quemadmodum Bœoti Bœotii, Syri Syrii &c. Dionys. de Situ Orbis:

Τοῖς δ' ὑπερπόντιοι ἐμβόλιοι πάσαι ὑπερτε
Κίλικες, Ζύγιοί τε Πελασγίδες ἠπειρῶται αἶαι.

Neque aliter hos vocavit Priscianus in versione sua:

Post hos Eniochi, genuit quos Gracia tellus:
Et Zygii juxta viruunt regione hub una.

Et a Plinio lib. VI cap. VII *Zigæ*. Hos olim ab Arriano *Zinchos* vocatos fuisse, opinatur Holstenius ad Ortelium.

[54] Τῇ Ζυγοῖ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.] Putat Salmasius hanc ἐθνικῶν formationem non posse procedere & esse falsam, nisi legatur: Τῇ Ζύγοι τὸ ἐθνικὸν, Ζυγαιός. Sed quo pacto hujusmodi gentilia formentur, quæ duabus syllabis primitivum superant, luculenter noster demonstrat in Ἀγγαρος. Et in voce Ταῦρος· perhibet per pleonasmum literæ A formari: Ταῦρος· τὸ ἐθνικὸν Ταυρεανὸς, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

[55] Ζώνη, πόλις Κικόνων.] Cicones, gens Thraciæ ad Hebrum, a Cicone Apollinis F nomen invenere. Ab horum conjugibus Orpheus, quia post obitum Eurydices omnibus mulierum sexum fastidit, translato in pueros amore, discerptus est, qua de re Virgil. lib. IV Georg.

---- *Spretæ Ciconum quo munere matres*
Inter sacra Deum nocturnaque orgia Bacchi,
Discerptum latos juvenem sparsere per agros.

Zones meminit Scylax in Thracia: Καὶ ἐπὶ τούτοις ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια ἑλληνικὰ, Δορὸς, Ζώνη. Fabulantur poetæ Zonen Orphei carminibus esse celeberrimam, ibique frondere fagos agrestes, quas eo à Pieria ire docuerat. Apollon. Rhod. I Argonaut.

Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ὑπ' οἰμωῇ μάλαπες,
Ἃς ποτε Θρηικίης Ὠαγὶς ἐπὶ πλεῖστον
Ἐξέπαγλον ἔπεμπεν Ὑμηττίοις.

Ad quem locum Scholiastes: Ζώνη ἐστὶ πόλις τῆς Θρᾴκης ἡ καλουμένη· καὶ πεδίον ἐκαλοῦντο. Situm oppidi graphice depingit Nicandri Schol: Τῆς Λίνου πατρίδος ἐστὶ ἡ πόλις αὕτη· ἡ μακρὰν δὲ πεδιάδος ἐστὶ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν ἄλλη Ὀρφικὰ Δρύοπες εἰσίν. Vide præterea Herodotum lib. VII. & Plinium lib. IV cap. XI.

H. E.

Ἄ Ο Ι, ἔθνος Σκυθικὸν Εὐρώπης.

Η Δ Υ Μ Η, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ἡδυμεύς.

Η Δ Ω Ν Ο Ι, ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἠδωνέως, τοῦ Μύχδονος ἀδελφοῦ. καὶ τὸ θηλυκὸν Ἠδωνὴ, καὶ Ἠδωναί. λέγεται καὶ Ἠδωνεῖς, καὶ Ἠδωνιάτης.

Η Ε Τ Ι Ω Ν Ε Ι Α, ἄτως ἡ ἠπέρατος πέρας, ἀπὸ Ἠετίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Ἠετιών.

Η Ι Ω Ν, πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης.

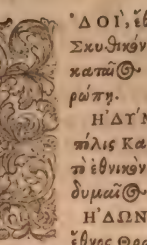

Ἄ Ο Ι, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa.

Η Δ Υ Μ Η, urbs Cariæ. Gentile, Edymæus.

Η Δ Ω Ν Ο Ι, gens Thraciæ, nomen habens ab Edono Mygdonis fratre. Fœminino genere Edone & Edonæ. Dicitur quoque Edonensis & Edoniates.

Η Ε Τ Ι Ω Ν Ε Ι Α, ita alterum Piræei promontorium vocatur ab Eetione. Gentile, Eetion.

Η Ι Ω Ν, urbs in Chersoneso, de qua Thucydi-

---

[1] Ἠδύμη, πόλις Καρ.] Vereor ne heic Stephanus in Caria urbem collocet, librariorum in geographicis imperitia in veteri auctore enatam, qui pro Η Σ Υ Μ Η levissima mutatione exararunt Η Δ Υ Μ Η. Nemo enim Edymæ meminit, cum Σύμη, & adjecto articulo ἡ Σύμη, insula Carica, olim Metapontis & Ægle dicta, ex Strab. lib. XIV, etiam apud nostrum cognitissima sit.

[2] Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾴκης.] Hujus gentis appellationem noster ab Edone quodam, Mygdonis fratre, alii vero ab Edono monte deducunt. Habitavit quondam non procul à Strymone amne, ut abunde liquet ex Apollod. lib. III: Λυκέργου δὲ παῖς Δρύας Ἠδωνῶν βασιλεύων, Σεμέλης πόθῳ μὴν οἱ στασιάσῃ, σφᾶς ὑφάσας, ἐξέβαλεν αὐτόν. Apud Novem vias Edonorum Xerxes Strymonem pontibus junctum invenit, teste Herodoto lib. VII. Ἐν Ἐννέα ὁδοῖσι τοῖσι Ἠδωνῶν ἐπεύρισκον γεφύρας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος ἐζευγμένας. Ex hisce locis manifestissime liquet, Theocritum magis egregii poëtæ, quam accuratissimi geographi partes egisse, qui Edonos ad Hebrum fluvium collocat, ita enim ille Idyl. VII:

Εἰπὲ δ' Ἠδωνῶν μὲ τὸ νῶτον χείματι μίσγῃ,
Ἢ ὅγε πὰρ Θρῃκὸν πεδιάζεται Ἕβρον. ----

Longe melius Lycophron in Cassandra:

Τὸν μὲν δὴ Ἕλλων Σεμέλης Βιτωλίας
Ἀψωνίων ἀγυρτὰς ἠδὲ Βισσίνων,
Κικονοφόρων πάγεσιν Ἠδωνῶν πέλας
Κρύψει.

Ad quem locum nugas agit Scholiastes, perhibens in Thracia esse *Edonos* & *Edones*, hos in maritimis, illos vero in mediterraneis habitare. Ἠδωνοὶ δὲ Ἠδωνεῖς Θρᾳκῶν ἔθνη. Ἀλλ' οἱ μὲν Ἠδωνεῖς περὶ θάλασσαν οἰκοῦσιν, Ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσόγαιαν. Ipsa regio dicitur Ἠδωνὶς, testibus Suida, Plinio, Ptol. aliisque. Videntur hujus regionis incolæ fuisse strenuissimi atque animo promptissimi: nam cum Athenienses, Leargo & Sophane Decelensi ducibus, omnem ferme Thraciam occupassent, Edoni præter exspectationem & de improviso in eos irruunt, & sic Athenienses, toto exercitu deleto, victoriam eripiunt. Quod cum deinde Athenienses excusare vellent apud vulgum, exercitum fulmine ictum periisse affirmabant, teste Paus. in Atticis. In hac regione Cottytia & Bendidia celebrabantur in honorem deæ Cotyos, uti ex Æschylo abunde testatur Strabo lib. VIII. Hujus gentis fœminæ Baccharum in numero habentur apud Horat. lib. II Carm. Od. VII:

---- *Non ego Sanius*
Bacchabor Edona.

Ubi optime Acron τὸ *Edonis* explicat, *Bacchis Thracibus*. Pallia olim apud Thracas in usu fuere, quæ ab Edonorum gente nomen sortiebantur. Suidas: Ἠδωνὸ, ἱμάτιον Θρᾴκιον. Sed quanam fuerint figura; neque Suidas, neque alii indicavere. Occurrit tamen eadem vox apud Pollucem lib. X cap. XI. Καὶ ἐπὶ τῶ ἀνομαζομένων ἐδωνῶν πίλως τιμιώτας, Ἀνείπατο εἰπών τὸν Βάκχιος. Sed pallii Thracici significatione vox illa destituta apparet, & ut verum fatear, est corruptissima. Locus ita est legendus: Καὶ ἐπὶ τῶ ἀνομαζομένων αἰδωνῶν (vel ἀιδωνῶν, vel ἄδωνῶν) πίλως τιμιώτας, Ἀνείπατο εἰπόντα τὸν Βάκχιος, Ἀ πὰ τεμπλεσ τιμιώτατον ἐπιπλεῖ. Quod vero heic vocem tam diversimode scriptam reposuerim, Larini in causa sunt, apud quos *hedones*, *œdones*, *odones* & *udones* scribitur.

[3] Καὶ Ἠδωναί.] Legendum mihi videtur: Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἠδωνὶ, ᾗ Ἠδωνίς. Supervacaneum enim est, numerum pluralem a singulari formare, quod pueri noverunt.

[4] Πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης.] Omnibus illis inlocis, in quibus de Eione verba fecit Thucyd. nulla de Cherroneso Thraciæ fit mentio, quod profecto non exiguam difficultatem parit in assignando verum Eioni situm. Hanc in Thraciæ Cherroneso non fuisse sitam tam manifestum est, quam solem medio die lucere, quod ut probem, non vocabo huc Herodoti, Pausaniæ aliorumque testimonia Eionem ad Strymonis ostia collocantium, sed loca duntaxat Thucydidis quem noster falsissimæ suæ opinionis teibem allegat, ut cum propriis quasi telis confodiamus, & contraria Thucydidis auctoritate convincamus, ita enim ille lib. primo: Cimon Miltiadis F. στρατὸν μὲν Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι πολιορκίᾳ εἷλεν. Ad quem locum si Scholiastam audiamus, geminas quidem in Thracia Eionas collocabit, sed nullam in Cherroneso: Ἠιόνα.] ὅτι δύο Ἠιόνες εἰσὶν ἡ μὲν Θρᾴκη· ἀπ' ἣ δὲ, λιμένα· ἡ Ἀμφιπολιτῶν ἐστὶ, σφὼ δὲ ἡ πρὸς λιβᾶ· ἡ δὲ ἀπὸ, πόλις· Λυκόφρων, ἡ μὲν τῶν Ἠιόνα Στρυμόνι Βισσαλτία. Verum nugis agit Scholiastes, exiitimans heic Thucydidem de portu Amphipoleos loqui, & aliam adhuc præter portum Amphipoleos urbem exstare ejusdem nominis: nam Eion ad ostium Strymonis sita, & XXV duntaxat stadiis ab Amphipoli remota, commodissime pro Amphipoleos portu haberi potest, licet emporium fuerit satis celebre: nam Ἠιὼν Lycophronis, & Ἠιόνα Thucydidis diversa

χωδίης. Ἠιονεύς. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Ἠιονὶς, ἡ νῦν Πιερία. τὸ ἐθνικὸν πάντως, Ἠιονίτης.

Ἠλακάταιον, ὄρος Θεσσαλίας, ὅπου ἐστὶ Διὸς Ἠλακατίου ἱερόν. τὸ ἐθνικὸν, Ἠλακατιεύς· καὶ Ζεὺς Ἠλακατεύς.

Ἠλεκτρίδες, νῆσοι, ἐν αἷς εἰσι δύο ἀνδριάντες, Δαιδάλου καὶ Ἰκάρου. Πάντων δὲ τῶν νήσων φασὶ τὸν Ἠριδανὸν πλεῖστον προσκεχωκέναι. ἔστι δὲ καὶ λίμνη πλησίον ἐπέμβαθ, ὕδωρ ἔχουσα θερμὸν ὁσμὴν δὲ ἀπ' αὐτῆς

cydides. Gentile, Eionensis. Est quoque alia juxta Pieriam. Hujus gentile est Eionita.

A

ELACATÆON, mons Thessaliæ, ubi Jovis Elacatæi templum. Gentile, Elacatæensis, & Jupiter Elacatensis.

ELECTRIDES insulæ, in quibus inveniuntur duæ statuæ Dædali & Icari. Narrant has insulas ab Eridano fluvio, limo aggesto, fuisse productas. Est quoque stagnum prope fluvium, aquas calidas habens; unde tam

B

dis diversa oppida non sint. Sed pergamus ad alia Thucydidis loca, in quibus nobis accuratiorem situm ob oculos ponit, ita enim ille lib. IV: Ὧν φοβούμενοι οἱ ἐν τῇ Ἠιόνι Θρᾷκες καὶ Μενδαῖοι καὶ Βοττιαῖοι ἐπεκάλεσαν, ἐπὶ δὲ ὑπῆρχε τοῖς ἀπὸ τῆς πόλεως, ὧν Ἀμφίπολιν οἰκοῦσιν. Ex his locis, & multis aliis apud Thucydidem lib. IV, evidentissime constat, illum de Eione Chersonesia ne quidem cogitaville, quod omnes circumlantiæ aperte docent. Sed eodem lib. jam citato perhibet, Eionem Mendæorum coloniam fuisse, quam Simonides Athenienium dux per proditionem ceperat, qui illico expellebatur, Chalcidensibus & Bottiæis fuppetias ferentibus, ita enim ille: Καὶ ἅμα τὰ αὐτὰ ἔαρι, Μενδαῖοι καὶ Βοττιαῖοι ἐς Σκιον, ξυνάψαντες Ἀθηναίοις τὸν πόλεμον, ἐπὶ δὲ Φρυνίχου, ἡγουμένου Ἀθηναίων τῆς ἐκπομπῆς, ἐστράτευσαν ἐπὶ Σκιωναίους καὶ Βοττιαίους, ἐξεμπόδιστα, ἐπὶ δὲ ἐπιπολῆς τῆς φαλάττης. Procul dubio hic locus Thucyd. Scholiastam in errorem duxit, cum supra distinguit inter porturis Amphipolcos Eionem dictam, & aliam in Thracia urbem: sed potissimum hic observandum, ex circumstantiis colligi posse, etiam nunc Thucydidem de Eione Chersonesia non loqui, nam Chalcidenses & Bottiæi Eionibus (sub quorum ditione Amphipolis & Eiön) vicini cum essent, παραβοήθημα laboranti oppido suppetias tulerunt, quod tam facili negotio fieri nequisset, si ipsis iter aliquot dierum in Chersonesum emetiendum fuisset. Itaque non puto ullum in Thucyd. locum reperiri, unde evidenter constet, illum de Eione in Chersonelo Thracize sita loquutum fuisse. Eustathius tamen in comment. ad Iliad. B. Eionem Chersonesiam ex Thucydide agnoscit: sed is, ut sæpe alias, non consulto Thucydide. Stephani auctoritatem sequutus, etiam in gravissimum errorem incidit, ubi sic inquit: Τὰς δὲ Ἠιόνας διέρχεται πᾶν ἑλλαλλάβυς· ἐπικῶς δὲ Ἠίων λέγεται ὡς Χείρων ἐν πικῇ Θουκιδίδῃ· ἐν δὲ Σκιωνικῇ· λόγοι δὲ ἡ ἐπὶ Πιερίᾳ. Sed præter Chersonesiam Eionem, quæ apud Thucydidem non est, duas alias statuit Strymonicam & Pieriam, unde tres hoc nomine ureremotum, quanquam idem hoc eodem commentario fuse, ἡ τότε ἐπὶ Στρυμόνι, ἡ Ἠίων ὁρμώμενος πόλις ἐν πικῇ Θουκιδίδῃ, ἡ δὲ ἀπὸ τῆς Πιερίας, ὡς ἐπὶ πλεῖστον Ἠιονίς, ἑλλάδι ἐν πολλοῖς. Nullius alibi rei distinctio inter Eionem, & Eionem: nam si pretii est illa distinctio inter Eionem, & Eionem: nam si ἡ Ἠίων Στρυμόνι. Βιασθείς, illud per synizesin, figuram poetis familiarissimam, pro Ἠίωνι tactum censeri debet. Ergo Strymonica est Eion, de qua passim in sua historia Thucyd. verba fecit: & quemadmodum ille, sic quoque alii, sive Geographi, sive Historici, Eionem in Thraciæ Chersonelo non posuerunt. Illa Pieriæ veteribus etiam minime cognita est. Variæ sunt Pieriæ, in quibus omnibus, si diligenter investigaveris, nullum tamen hoc nomine oppidum invenies.

gravis

rentina etiam hanc lectionem repræsentent. Numero singulari dicitur Ἠλακίη, apud Apoll. in Argonaut. lib. IV:

Γίμφα δὲ νῆα τάνυσσε διὰ ῥόον Ἠλακίηος
Ναυσιθόῃ· ὄφρα λιμὴν Ἠλακίηθεν ἵκηται.

Et sic quoque Scholiast. ad illa verba: αὐτὰρ ὁ Ἠλακίηθεν ἴχνια τῆς Ἠριδανοῦ πρόμυκα. Ab illo singulari fit Ἠλακίδης, non vero Ἠλακιάδης. Est quoque Ἠλακτρὶς insula, non confundenda cum superioribus, e regione ostiorum Hebri sita, quam alio nomine Samothracen appellant, de qua idem Apollon lib. I:

Ἐς τρηχεῖαν δ' Ὀλέρου ἐφορμηθέντες ἴκοντο
Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντιάδος. - - - -

Ad quem locum Schol. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης· τῆς Σαμοθρᾴκης λέγει, οὕτω γὰρ ὠνόμασε Ἠλακίδης ὁ Ἀτλαντίδης, ἀπὸ ὀνόματος τῆς ἐπιχωρίου φατρίας.

Τεύτης δὲ τὰς νήσους φασὶ τὸν Ἠριδανὸν πλεῖστον προσκεχωκέναι.] Ita hunc locum emendavimus, partim ope MSS codicum, & partim auctoritate Aristotelis, ex cujus Admirandis auditionibus, si is genuinus Philosophi liber sit, totam hanc sectionem formavit Stephanus. Inutiquidem in editionibus aliis: bene tamen in illis καὶ τὸν, pro καὶ τὸν. Swertius in Analectis etiam illud προσκεχωκέναι, obelo contodit, eadem qua nos auctoritate permotus, quod ut lector tanto evidentius percipiat, integrum Aristotelis locum apponam: Ἐν τοῖς Ἠλακίδου λόγοις, ἃ κοσμεῖ ὁ τῆς μουσῆς ἡ Ἀλέξη, φασὶν εἶναι ὁ ἀνδριὰς τὸν Δαιδάλου καὶ Ἴκαρον &c. Τούτους δὲ τοὺς νήσους φασὶ προσκεχωκέναι τὸν Ἠριδανὸν πολὺν· ὅτι δὲ ἀληθὲς τοῦτο, σημεῖον ἔχουσι θερμὸν· ὁσμὴν δὲ ἀπ' αὐτῆς βαρεῖαν, ἡ γαλκὸν κάπνιζε, ἀλλὰ πίσσῃ ἢ κασσιτέρῳ· ἐγὼ δὲ τὸ μὲν κάπνον ὑπολαμβάνω, σίδηρον δὲ τὸ κασσιτερον· ἐν δὲ τῷ λίμνῃ τοῖς πλησίον ἡ πόλεμος, ὕδωρ ἔχουσα θερμὸν· ὁσμὴν δὲ ἀπ' αὐτῆς βαρεῖαν, ἡ χαλκὸν κάπνιζε, ἀλλὰ πίσσῃ ἢ κασσιτέρῳ· ἐγὼ δὲ τὸ μὲν κάπνον ὑπολαμβάνω, σίδηρον δὲ τὸ κασσιτερον· Ἐν δὲ τῷ Διονυσίῳ, τοῦ αὐτοῦ, ἴσως δίκαιον· Μυθολογοῦσι δὲ οἱ ἐγχώριοι Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν εἰς ταύτην τὴν λίμνην· Εἶναι δὲ ὧν αὐτὴν αἰτίαν τοιάδε· ἐξ ἀνατόλων τὸ καλούμενον Ἠλεκτρον. Οἱ δὲ λέγουσι ὑμῖν τὴν κόμμι, λέγ' τὸ κονιορτωδέστατον ὄντος λιθου. Verum illud de insulis ante Padi sive Eridani ostia, in quibus Electrum nascitur, Græcæ vanitatis figmentum, & ut cum Plinio loquar, ubi de cissem agit lib. XXXVII cap. II, intoleranda mendaciorum est impuritas. Omnia veterum testimonia, falsitatem hujus commenti refellentia, ex Diodoro, Polybio, Herodoto aliisque enumerare, nimis longum foret: breviter duntaxat addam, ex Luciani Sermone de Electro, quid ille mortalium, quorquot vixere, lepidissimus, de hac fabula senserit. Cum poetas sæpenumero canentes audivisset, sorores Phaëthontis casum ejus impense ante Eridani ostia lugentes, pristina natura exuta, in populos fuisse transformatas, unde quotannis Electrum defluit, in spem venisset, se aliquando ad Eridani ostia delatum iri, unica istarum arborum potiturum, ut expanso sinu lacrymas susciperet & electrum cum aliis posslideret. Non multo post, alterius conficiendi negotii gratia, ad Eridani ripam devenit, sed omnibus locis diligentissime perlustratis, neque populos vidit, neque electrum conspexit: Quin imo Phaëthontis nomen ne notum quidem erat incolis. Ille tamen nautas interrogat, quando tandem venirent ad populos, quæ electrum de se reddunt? Riserunt nautæ, & jubebant ipsum manifestius, si quid vellet, proloqui. Fabulam deinde Phaëthontis & ejus sororum in populos transformatarum, fratremque lacrymando electrum emittentium ordine percensebat. Qui-

Digitized by Google

in distinguuntur: τὸ ἐθνικὸν Ἠλακατιεύς, Διός· καὶ Ἠλακατεύς.] In codice Vossiano hæc sunt:

ᵃ Ἠλακίδης νῆσοι, ἐν αἷς εἰσι δύο ἀνδριάντες.] Quidam codices: Ἠλακίδαι, νῆσοι ἐν αἷς εἰσι δύο ἀνδριάντες. Sed non admodum placet, quanquam editio Veneta & Flo-

αὐτῆς βαρεῖα ἐ[8] χαλεπὸν ὀσφρῆσαι, καὶ ἅπ A gravis & noxius fœtor exhalat, ut nullum
ζῶον πηνῇ ἐξ αὐτῆς, ἅτε ὄρνεον ὑπερίπτα animal ex ea bibat, & nulla avis supervolet,
ἀλλὰ πίπτῃ, καὶ ἀποθνήσκῃ. [9] ἔστι δὲ ὁ κύκλος quin decidat & moriatur. Circuitus ejus est
σταδίων διακόσιον, τὸ δὲ βάρος ἕως δέκα. καὶ stadiorum ducentorum, latitudo vero decem.
μυθολογοῦσι, Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν Fabulantur quoque Phaëthontem fulmine
ἐκεῖ. εἶναι δὲ ἐκεῖ ἐξ αἰγείρους πλάας, ἐξ ὧν B ictum ibidem decidisse, atque illic reperiri
πίπτῃ τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, [10] ὅμοιον ingentem nigrarum populorum copiam, ex
κόμμι, διότι σκληρύνεται ὡς λίθον. οἱ καλοι- quibus decidit sic appellatum electrum, gum-
κουῦτες, [11] Ἡλεκλέπτῃ, ὡσὲ τὸ πόπον τοῖς mi simile, propterea quod instar lapidis in-
ις· Ἡλεκλεγνοῖ δ', ἀφ' οὗ τὸ ἠλιχάλεον. duretur. Incolæ, Electritæ, juxta formam no-
minum in is: sed Electrini vernaculam.

Ἡ ΑΙΑΙΑ [12], δικαστήριον Ἀθηναίων, C HELIÆA, Athenienſium tribunal, fit a
ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ ἁλίζω. ὀξύτονον παράγωγον, Ἁλία, voce ἁλις, ſatis, coacervatim. Secundum deri-
καὶ Ἡλιαία. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ vativum eſt Halia, & Heliæa. Magnum eſt
τῶν πεντάκοσιν ἡλισμένον δικαστῶν, [13] ἐκ tribunal, ex quatuor tribunalibus congrega-
πενταχοσίων, καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων, καὶ tum, nempe ex quingentis, & ex quinquaginta,
ἑκατόν. [14] Οἱ δὲ ἐκφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡ- & ex ducentis, & ex centum. Sententiam ferentes D
λιασταί· ἐκ τοῦ δὲ ἅλις, ἁλία γίγνεται. καὶ ὡς dicebantur Heliaſtæ. A voce ἁλις fit ἁλία
βία βιάζω, καὶ αἰτία αἰτιάζω, ὅτως ἁλία congregatio: quemadmodum a βία vis, fit βιάζω
ἁλιάζω· καὶ ἁλιαστὴς, ὡς δικαστὴς, καὶ Ἡλια- vim infero, & αἰτία criminatio αἰτιάζω expoſtulo,
στής. [15] καὶ κληδὼν Ἡλιαστικὸς, ὡσὲ τὸ Ἡ- ſic ab ἁλία fit ἁλιάζω congrego. Et Haliaſtes, uti E
λιαστής. δικαστὴς judex, & Heliaſtes. Et poſſeſſivum He-
liaſticus, quod fit ab Heliaſtes.

Ἡ ΑΙ- HELI-

bat. Quicunque, reſpondent illi, hæc tibi perſuaſit, vanus homo fuit, & te mendaciis decepit: nam nos neque Phaëthontem curru delapſum novimus, neque ex, quas quæris, apud nos ſunt populi. Quid putas, ſi hujus materiæ copia apud nos extaret, nos dum obolorum gratia tam laborioſe remigaturos, aut navigia adverſus fluminis impetum tracturos, quibus promptum eſſet minori negotio ac ſudore diteſcere, populi lacrymas colligentibus? Hæc quum dixiſſent, non mediocri pudore afficiebatur, & confuſus obticuit, quod puerile quoddam admiſerat, habita fide poëtis, tam monſtroſe mentientibus.

[8] Χαλεπὸν ὀσφρῆσαι.] Sic emendat Salmaſius ad oram ſui libri ex Ariſtotele. In aliis editis excuſum erat: χαλεπὴ ὀσφρῆσαι.

[9] Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος, ὡς δέκα.] Et hæc Salmaſius veterem lectionem revocavit ſic legendo ex Philoſopho jam nominato. Inepta lectio eſt, quam vulgati codices repræſentant: Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακόσια τὸ εὖρος.

[10] Ὅμοιον κόμμι, διότι σκληρύνεται ὡς λίθον.] Et hunc locum correxit idem Vir magnus ex Ariſtot. Priores editiones ex hibent: ὅμοιον κομμώδιον, διὰ τὸ σκληρύνεσθαι ὡς λίθον. Sine dubio illud διὰ in vulgatis repetitum, τῷ κόμμι adjungitur.

[11] Ἡλεκλέπτῃ ὡσὲ τὸ πόπον τοῖς ις.] Nos alio modo ultima verba, de gentilium formis agentia coſtituimus, peſſime enim in vulgatis legitur: Οἱ ἐκφυσικῶσιν, Ἡλικλεῖ ὡσὲ τὸ πόπον· Ἡλικτηνοὶ διὰ τὸ ἐκτήκεσθαι. Italico enim more multa gentilia in ων formabantur, ſed nomina in ις faciunt ινης, & in plur. ινοι, uti Ἡλικλέπται.

[12] Ἡλιαία, δικαστήριον Ἀθηναίων, παρὰ τὸ ἅλις.] Manu exarati codices: παρὰ τὸ ἁλίζω. Quæ lectio mihi videtur commodior, & non dubito, quin olim fuerit ſcriptum παρὰ τὸ ἁλίζειν, vel minori mutatione παρὰ τὸ ἅλις: ſunt enim ἁλίζειν, ὁμοῦ ἠθροισμένοι. Callimachus in χωλιάμβοις: Εἰς τὸ ὠδὶ πίσσας ἐφέρ' ἁλίς λίθον. Quod poſitum eſt, ut vult Chœroboſcus, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ ὠδὶ τῦ τείχους ἐφέρ' ὁμοῦ λίθον. Nam Ἡλιαία erat Athenienſium tribunal maximum, ubi ingens judicum numerus (de quo tamen non conſtat & auctores variant) conveniebat, atque de negotiis publicis tractabat. Alii vero hanc vocem deducunt παρὰ τὸ ἅλιος, quia tribunal illud erat in ſubdiali loco, ubi congregati à ſole feriebantur. Suidas: Ἡλιαστής, δικαστής· λέγει μεγάλην δικαστηρίου τὴν Ἡλιαίαν· ἦσαν δὲ ἑκατόν, διὰ τὸ εἰς ὑπαίθριον τόπον, καὶ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ διάγειν. Idem quoque perhibet Etymologici Magni Auctor, & Scholiaſt. Ariſtoph. ad nonnullas fabulas. Porro deſcriptionem hujus dicaſterii legeſis apud Meurſium in Areopago.

[13] Ἐκ πενταχοσίων, καὶ πεντήκοντα &c.] Quemadmodum auctores de numero judicum, hoc dicaſterium conſtituentium, inter ſe non conveniunt, ſic quoque ipſi MSS codices & editi de hoc numero non ſunt concordes. Voſſianus cod: Ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν πεμπάδων ἡλισμένον δικαστῶν, ἐκ φ' ὧν, καὶ σ' ἓξ'. Hic ὧν pro ὧν poſitum videmus, unde tribunal illud conſtaret ducentis ſupra mille judicibus, qui numerus magis convenit cum numero ab aliis auctoribus indicato. Pollux lib. VIII cap. X: Ἡ Ἡλιαία δὲ πεντακοσίων· οἱ δὲ χιλίων δύο δικαστῶν, συνίστων δύο δικαστήρια· οἱ δὲ πενταπλασίων ἐ χιλίων, τρία. Harpocration cum Polluce ſatis convenit: Χιλίων δικαστῶν, ἢ χιλίων ἐ πενταπλασίων, συνίστων· συνίστων δὲ οἱ μὲ χιλίοι πενταπλασίους, ἓν τριῶν. Ab his itaque recedit Stephanus, hoc dicaſterium ex quatuor aliis foris conſtitui perhibens, ad quod juxta vulgatos codices 850, & juxta Voſſianum 1200 judices conveniebant. Heliaſtæ pro mercede judiciali, poſtquam ſententiam tuliſſent, triobolum accipiebant, teſte Suida: Ἡλιασταί, οἱ ἐν Ἡλιαίᾳ δικασταί. οἱ πρὸς τοῦ δημοτῶν ἐπιφήμης, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν, μισθὸν τὸ κεφάλαιον. Hinc apud Ariſtoph. in Equitibus:

Ὦ δᾶμε, λῦσαι σοῦτοι, ἐκδικήσας μόνον.
Ἐ'θυ, βίφεσιν, δύσγεν', ὡς τριώβολον.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes; & qui de hac mercede plura deſideret, Meurſium in Areopago conſulat.

[14] Οἱ δὲ ἐκφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασταί.] Subintellige hic τὸν κρίσιν, vel ſimile quid: nam ἐκφέρειν τὸν κρίσιν, ſententiam ferre & promulgare denotat. Tribunal hoc, ſive conventum iſtum frequentantes etiam ab Etymologici Mag. Auctore in voce Ἡλιαία appellantur Ἡλιασταί, cujus locum, quia operæ pretium videtur, huc tranſcribam: Παρὰ τὸν ἅλις γίνεται ἅλιες ἐπίρρημα· εἶτ' ἀ γίνεται κλῆσιν ὀνόμα ἁλία· καὶ λέγ τοῦτο ἕτεροι κλῆσιν ἁλιαία· ἀφ' ἧ ἐ Ἡλιασταὶ λέγοῦ· οἱ ἐκκλησιάζοντες. Huic conventui nemo intererat, quin etiam jure ſententiam ferendi frueretur. Hinc ἐκκλησιαστὴς ἐ δικαστὴς apud Græcos aliquando conjunguntur. Ariſtotel. lib. I Rhetor. Οὐ δὲ ἐκκλησιαστὴς ἐ δικαστὴς ἐδὲ ἀρχὴ παρέχουσι ἐ ἀφωρισμένων κρίνειν.

[15] Καὶ κληδὼν, ἡλιαστικὸς.] Strepſiades apud Ariſtophanem

Η ΛΙΟΥ ΠΟΛΙΣ, πόλις Αἰγύπτου,[16] ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου καὶ Ῥόδου. Ἡ ῥόδος δὲ θυγάτηρ. ἔστι δὲ Θρᾴκης,[17] ἧς ἦν Ἀρωματοφόρος, ὅπου ἦν Αἰγυπτίας. καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. καὶ ἡ Κόρινθος. Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος, καὶ ἔτως Ἐφύρη. ἔστι[18] καὶ ἐν Φοινίκῃ. ὁ πολίτης Ἡλιοπολίτης.

Η ΛΙΣ[19], πόλις ἀφ' ἧς τῆ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ,[20] ἀπὸ Ἠλέως τοῦ Ταντάλου παιδός. ἔστι δὲ ἄλλη Ἀρκαδίας. καὶ τρίτη, Ἱσπανίας. ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἠλίδος, γλωσσῆς, ἀναλόγως[21] Ἠλίδος, ὡς Ἀδωνίδος, καὶ Εὐπολίδος. καὶ πλη-

A HELIOPOLIS, urbs Ægypti, quam condidit Actis Helii & Rhodæ filius, teste Herodoto lib. II. Secunda, Thraciæ, & aromatoriferæ, ab Ægyptia *diversa*. Et duæ in Sardibus. Præterea Corinthus Heliopolis dicebatur, deinde Pagus, & sic Ephyra. Est B etiam in Phœnicia hoc nomine oppidum. Oppidanus Heliopolita.

ELIS, urbs juxta Olympiam, sic dicta ab Eleo Tantali filio. Est & alia Arcadiæ. Et tertia Hispaniæ. Civis a genitivo Ἠλίδος præter rationem Ἠλείδης, uti Ἀδωνιδος, & Εὐπολίδου. Et juxta formam pos-

phanem in Nebulis hac voce utitur, ut indicaret meretricem, quam Heliastæ in tribunali post latam sententiam accipiebant: Οἱ ἀφέντες ἑαυτὸν ἐπαίδευσι Ἡλιαστικήν,

Τύπτε πεπαμένε σὺ διασείοις ἀφροξέλλα.

[16] Ἡ, ἐκτίσεν Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου, καὶ Ῥόδου.] Ita hunc locum supplevit Tanaquillus Faber in Epistol. Crit. Salmasius in Plinianis Exercit. pro Ῥόδου legit Ῥόδης. Sciolus quidam, nimio emendandi pruritu agitatus, ad oram codicis Vossiani hunc locum sic replebat: ἓν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Λίνος, vel Ἀκτιπάτης Μερόπης· Ἡρόδωρος. Sed nos manifeste docet Siculus Diodorus lib. V. Actim fuisse filium Solis ex Rhoda Neptuni filia. Hunc Actim in Ægyptum fuisse profectum, & condidisse Heliopolim, quam de patris nomine sic appellavit, idem Diodorus luculenter testatur eodem libro: Ἀκτὶς οὖν οὗτος Αἰγύπτου ἐπιβὰς ἔκτισεν τὴν Ἡλιούπολιν ἀνομασθεῖσαν, ἀπὸ τοῦ πατρὸς ὠνόμασε. Ἡλίου δὲ καὶ Ῥόδης θυγάτηρ. De hac urbe quidem Herodotus lib. II secundo, quem noster testem allegat, mentionem facit, sed ne ἐν quidem de ejus conditoribus, quos Arabas fuisse censet Plinius lib. VI. cap. XXIX. *Solis quoque oppidum quod non procul Memphi, in Ægypti situ diximus, Arabas conditores habere.* De situ idem Plinius lib. V cap. IX: *Deinde Arsinoë & jam dicta Memphis, inter quam & Arsinoëten nomon in Libyco turres quæ Pyramides vocantur, labyrinthus in Mœridis lacu nullo addito ligne excidicatus: & oppidum Crialon. Unum præterea intus & Arabiæ conterminum, clarissitis magna, Solis oppidum.* Heliopolis hæc Arabiæ adeo erat vicina, ut ab aliis Ægypto, ab aliis vero Arabiæ adscripta fuerit. Imo hinc est quod Strabo hujus nomi & urbis descriptionem in Arabiam rejecerit, ut libro ultimo asseverat. Omnis judicii & sanæ rationis expertes mihi videntur Dictionariorum confectores, qui, nescio quo auctore, Thebas Ægyptias, cum Heliopoli confundant, cum Herodotus aliique eas manifestissime distinguant.

[17] Καὶ ἡ ἀρωματοφόρος κἀκεῖ ἦν Αἰγυπτίας.] Hæc verba Salmasius ad Solinum pagina 549 ita interpretatur, quasi Heliopolis, quam noster jam in felici Arabia collocat, colonia Ægyptia fuisset. Sed errat Stephanus, Heliopolim Ægyptum diversam statuentem ab Heliopoli Arabiæ felicis. Sunt revera unum idemque oppidum, sed in confiniis Ægypti & Arabiæ situm. Ptolemæus: Καὶ ὑπὸ μὲν τὴν Αἴγυπτον, ἡ Ἀφροδίτης πόλις, Βαῦλον, Ἡλιούπολις, Ἡρώων πόλις. Vide hac de re incomparabilem J. Vossium in Observat. ad P. Melam. Fuit in Arabia, ad finem Arabicum vergente, *Solis Domus*, quæ urbs alio nomine Βαιθσαμὴς vocatur a nostro, sed ad hunc locum pertinere non arbitror.

[18] Καὶ ἐν Φοινίκῃ.] Erat sita prope locum, cui nomen erat Aphaca, & urbem Byblum, teste Zosimo lib. I Hist. Ἔχωσι χρεὼν ἐν μέσῃ Ἡλιουπόλει τε καὶ Βύβλῳ, καθ' ὃ τόπος Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἱδρυταί. Hæc *Heliopolis ad Libanum* dicebatur ad differentiam aliarum, ἃ ἀφ' ἧς τοῦ Λιβάνου Ἡλιούπολις, teste Sozomeno lib. V. cap. X. Hinc in nummis Caracallæ observavit ΗΛΙΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΣ ΛΙΒΑΝΟΝ, & Musei Lomeniani ΗΛΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΛΙΒΑΝΩ Cl. Spanhemius. Alebat hæc urbs fœminas forma præstantissimas, quæ Libanotides dicebantur, auctore Anonymo in tertio mundi Exegesi: Ἡλιόπολις, ἡ φιλοτεκνοῦσα τὴν Λιβάνου ὄρη, γυναῖκας διαφόρους βλέπει, αἳ πᾶσαν πάντων ὑπε-

sessivo- κρέουσι Λιβανοτίδας. (Scribe Λιβανοτίδες) ὅπερ τῶν Κύπριων μεταλαμβάνουσιν.

[19] Ἡ Λις, πόλις ἀφ' ἧς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ.] Censet Salmasius illud Αἰγυπτίᾳ præcedenti sectioni excidisse, & fortasse Βοιωτίᾳ reponendum, sed quid ista vox ad illustrationem sive emendationem hujus loci faciat, ego percipere nequeo. Defendere vulgatam lectionem conatur Ortelius in Thesauro Geographico in vocabulo Ἄγυρτις, ex Pausania regiunculam hoc nomine in Peloponneso statuens, pro quo Amaltæus Ἀγυρτὶς substituerat. Censet vero Ortelius illam vocem retinendam, cum bis illius regiunculæ meminerit, tum quod Stephanus quoque in dictione Ἡλὶς Ἀγυρτιάν Olympiam nominaverit. Ad me quod attinet, totum negotium judicio & geographiæ peritia magis pollentibus expono: si quis tamen in re tam ardua & controversa sententiam meam exquirat, ei, ne videar difficillima sicco pede transilire, regeram, me etiam opinari illud Αἰγυπτίᾳ ad hanc lectionem non pertinere: nam Eustathius, hunc Stephani locum in commentariis ad Iliad. B transcribens, illam vocem non agnoscit, unde liquet evidenter, ejus ætate a Stephani codicibus abfuisse, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἦλις, πόλις ἀφ' ἧς τῇ Ὀλυμπιάδι καθὸ ἐν τῷ Εὐπόλιδι γράψας· κλησθῆναι φησὶν ἀπὸ Ἦλιδος παιδὸς Ταντάλου &c. Hinc satis manifeste liquet Archiepiscopum Thessalonicensem τὸ Αἰγυπτίᾳ in Stephano non invenisse, quod etiam obolo confoderem, si mei arbitrii res foret, ut & τῇ Βοιωτίᾳ, quod Salmasius revocavit. Sita erat urbs in regione Peloponnesi Ἡλεία Elea dicta, & comprehendit oram illam maritimam, quæ Achaiam inter & Messeniam est: Eleæ mediterranea Arcadiam ad Pholoën montem, & Azanas & Parrhasios attingunt, teste Strabone lib. VIII. Qui etiam perhibet Elidem urbem Homeri ætate nondum fuisse conditam: tota enim regio per pagos incolebatur. In sequentibus noster addit, aliam Elidem in Arcadia fuisse, quod non facile mihi persuaserit: Elis enim & Arcadia tam vicinæ erant, ut censeam unum idemque oppidum in diversis regionibus a nostro fuisse collocatum, quorum limites non satis perspectos habebat.

[20] Ἀπὸ Ἠλέως τοῦ Ταντάλου παιδός.] Nolo immorari incertis Græcorum etymologiis. Leander apud Etymol. Mag. Auct. opinatur, urbem originem nominis habere ἀπὸ τοῦ ἁλιστῆναι, ὅ ἐστι συγκοιμῆσαι, propterea quod è cataclysmo salvati ibidem loci congregarentur, vel quod regionis incolæ vicatim, antiquis temporibus habitantes, in eam urbem convenirent. Alii ab Eleo, qui regioni imperabat, urbem nomen accepisse existimant, & alii alia commiscuntur; quæ omnia apud Etymologicographum in voce Ἦλις legi possunt. Nequeo tamen reticere, quod Pausanias lib. V memorat, nempe Oxylum quendam vicinæ regionis incolis persuasisse, ut in unam urbem convenirent: adeo ut is Elin multitudine incolarum majorem & beatiorem reddiderit.

[21] Ἡλίδιος, ὡς Ἀδωνίδιος.] Eundem canonem invenies apud Etymol. Mag. Auct. Ἡλεῖος· ὁ πολίτης, ἀπὸ τοῦ ἐσχαφθῆναι· ὅπερ ἐστὶ τῷ Εὐπόλιδι Εὐπολίδιος· γράψ.) Εὐπολίδιος, & ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις Ἀδωνίδιος, ὅτου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἦλις Ἠλίδιος, Ἠλίδιος. Reliqua ibidem legantur, & etiam apud Eustath. ad Iliad. A. Cives Latino ore dicuntur ELIDENSES Gellio lib. II Cap. XVIII.

καὶ κληλικῶ τύπω καθ' ὕφεσιν ℔ ὁ Ἠλίφος, A
καὶ Ἠλεῖος. [22] ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς. Τρύ-
φων δέ φησιν, ὅτι Ἠλιεῖος, καὶ Ἠλιείος, καὶ
Ἠλεῖος. [23] Ὅμηρος δέ· Ἐπεὶς οὔτις φησι, καὶ
κληλικῶς λέγει Ἠλιακὸς. λέγει δὲ πατρωνυ-
μικῶς Ἠλιάδαι. λέγει. [24] Ἐκ Ἠλιάδος, ὡς Ψω- B
φίδις, καὶ Ἀρκαδίς, ὅπερ ἡμικῆς. καὶ ὀπίρρημα,
Ἠλιάδηθεν. τὸ δὲ Ἠλεῖος, καὶ ἡλυκῶς φασιν.

Η Λ Ω Ν Η, πόλις Περαιδική. Ὅμηρος,

[25] Ὅ ῥ' ἔην Ἠλόνην τε. ——
νῦν δὲ Λεμώνη, ἀφ' ἧς τὸ ἐν αὐτῇ λεμῶνα. τὸ C
ἐθνικὸν, Ἠλωνεύς.

Η Μ Α Θ Ι Α [26], πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία. καὶ Ἡμαθὶς, ἡ χώρα.

Η Μ Ε Ρ Ο Σ Κ Ο Π Ε Ι Ο Ν [27], Κελτιβήρων πόλις, Φωκαίων ἄποικος. Ἀρτεμίδωρος δὲ τρίτῳ λόγῳ γεωγραφουμένων. D

Η Μ Ι Κ Υ Ν Ε Σ, ἔθνος ὑπὲρ τῶν Μασσαγετῶν καὶ Τπερβορέων· [28] Σιμμίας δὲ ἐν Ἀπόλλωνι,

[29] Ἡμικυόνων τε γένεσθαι γλῶσσαν ἀθρόαν ἀνδρῶν,
[30] Τῶν ὤμων καθύπερθεν εὐσθενέων [31] κύνεαι κεφὰς E
Τέτρα-

sessivorum sublato Η Ἀλιος & Η Ἀλεος, unde Eleus Jupiter. Perhibet Trypho, quod Η Ἀλιος, & Η Ἀλιος, & Η Ἀλεος dicere liceat. Illos Homerus Epeos nominat. Et possessive dicitur Eliacus, & patronymice Eliadæ, nec non Elidis uti Psophidis & Arcadis a genitivo deductum. Et adverbium Η Ἀλιάδηθεν ex Elide. Η Ἀλεῖς etiam genere fœminino usurpatur.

ELONE, urbs Perædica, de qua Homerus,

Orthen Elonenque. —— ——

Nunc vero Limone vocatur a prato, quod in ea est. Gentile, Elonæus.

EMATHIA, urbs & regiuncula, quæ nunc Macedonia dicitur. Et Emathis de regione usurpatur.

HEMEROSCOPIUM, Celtiberorum civitas, Phocensium colonia, de qua Artemidorus libro II Geographiæ.

HEMICYNES, gens non procul a Massagetis & Hyperboreis, de qua Simmias in Apolline:

Hemicynum cognovi genus inclytum virorum,
Quorum supra humeros bene coronatos caninum caput

[1] Nutri-

[22] Ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς.] Male in omnibus excusis: ἀφ' ὁ Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

[23] Ὅμηρος δέ· Ἐπεὶς οὔτις φησι.] Respicit noster locum Homeri Odyss. E.

Η' εἰς Ἠλιάδα δῖαν, ἵνα κρατέουσι Ἐπειοί.

Plinius lib. IV cap. V. *Indi Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur.* Vide præterea quæ ad vocem Ἐπειοὶ diximus.

[24] Καὶ Ἠλιάς, ὡς Ψωφιὰς, καὶ Ἀρκαδίς.] Pessime in vulgatis hodie invenitur: λέγει Ἠλιάδα, ὡς Ψωφιάδα καὶ Ἀρκαδία. Vidit hunc errorem Salmasius & correxit: Nam vult Stephanus, ut a genitivo *Elidos* formetur gentile fœminineum Ἠλιάς, uti ab Arcas Arcados, Arcadis.

[25] Ὅ ῥ' ἔην Ἠλόνην τε.] Hemistichium Homericum ex Iliad. B. Elone tempore Strabonis erat diruta, quique etiam testatur, non procul ab Eurota fluvio sitam & Leimonen nuncupatam fuisse, ita enim ille lib. IX: Η' δὲ Ἠλόνη μετώκισε τύραννος, Λίμωνα μεταπορευθέντα· κατὰ συμβεβηκὸς δὲ νῦν &c. Fabula de Hercule, quum illo in loco centauros in captivitatem duxisset, huic urbi nominis originem dedit, teste Etymologici Mag. Auct. Η Ἠλόνη, πόλις· Ὁ μὲν γὰρ ὅτι ἐνέσχεν ἐκεῖ Η Ἡρακλῆς ἐλαύνων οἱ Κένταυρους &c. ὅτινες ἀνέμιξαν πικρὸν τὸ οὐ αὐτῷ ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ, Ἀλόης ἡ Ἠλόνη. Si a voce *Elone* urbis etymon sit deducendum, prima potius, ut in Etymologico, cum adspirata scribatur. Vide præterea Eustathium ad Iliad. B. qui perhibet urbem ab Hercule conditam: Ἐ πεδὴ δὲ νῦν Η Ἡρακλῆς ἐπὶ τῇ διώξει τῶν Κενταύρων.

[26] Η Ἠμαθία, πόλις ἢ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδ.] Urbis hoc nomine noster meminit in voce Οὐλύμη ex IV lib. Thucyd. Οὐλύμη, πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης πτώσει· ἡ νῦν Η Ἠμαθία. Macedoniam sic appellatam fuisse liquet ex Plinio lib. IV cap. X: *Macedonia postea centum quinquaginta populorum, duobus inclyta regibus, quondamque terrarum imperio, EMATHIA ante dicta.* Eustathius ad Dionysi Η' δὲ Ἐ ὑ Μακεδὼν, ἡγεμὼν ποτὲ τῆς ἠμαθίου χώρας, ἤτις ἐ Η Ἠμαθία ὠνόμαστο ἐκαλεῖτο.

[27] Η Ἡμεροσκοπεῖον, Κελτιβήρων πόλις.] Ex ipsa vocis origine colligitur, vel urbem excelso loco fuisse conditam, vel turrim habuisse unde de die custodes ad urbem appropinquantes naves animadvertere atque speculari poterant. Η Ἡμεροσκόποι sunt speculatores diurni, & Η Ἡμεροσκοπεῖον locus est in quo de die, non noctu, speculatores excubias agunt. Graphice hunc locum describit Strabo lib. III: Μιλτῆν μὲν οὖν ὃ Σάκρον ἐ τὸ Καρχηδόνος, τεῖχε πολλοῦ Μασσαλιωτῶν εἶσι ὁ πολὺ ἀπωτέρω ὃ πόλεως· τούτου δ' ἐστὶ γεωμεμένον, τὸ Η Ἡμεροσκοπεῖον, ἔχον ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τὸ Ἑρμαῖον Ἀρτεμίδωρος ἱστορεῖ σφόδρα πιθανῶς. ᾧ ἐχρῶντο ἀρμοτρόποι καθ' ἡμέραν Σαγουντίνοι· ἐρημίου γάρ ἐσ ὁ λιμὴν, πόρρωθεν δὲ οὐ ποιεῖ τὴν θεωρίαν. Καλεῖται δὲ Διάνιον, εἴτε Ἀρτέμιτος, ἔχει σύνεγγυς ὄρθιον ναΐδιον. Puto idem esse oppidum, quod nunc Hispani corrupto parum nomine *Denia* appellant, distat novem leucis ab Alone in ortum, & ab Ebuso insula x in occasum, inter sinus Suetonensem & Illicitanum. Latinis *Dianium* dicitur: Cicero lib. V in Verrem: *Quicumque accesserant ad Siciliam paullo pleniores, eos Sertorianos milites esse, atque a Dianio fugere dicebat.*

[28] Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι.] Constanter libri MSS & editi auctorem sequentium versiculorum non agnoscunt, in quibus hujus sectionis principium hunc in modum concipitur: Η' μικυόνιος, ἔθνος ὑπὲρ Μασσαγετῶν ἐ Τπερβορέων· ὡς Ἀπόλλωνι. Salmasius versiculos, a Stephano allegatos, quidem emendat in notis ad Florum, sed addit: *Elegantissimi hi versus, nec satis scio ex quo Apollonii opere (impti sunt.* Non sunt profecto ex aliquo Apollonii opere transcripti, sed ex Simmiæ opere, cujus titulus erat Ἀπόλλων, quod me docuit Tzetzes Histor. Chiliad. VIII. Hist. CXLIV, ex quo loco ipse Salmasius, quod admiratione dignum, hosin Stephano versus emendavit.

Περὶ τε Η' μικυόνων δ', τῶν ἐ Κυνοκεφάλων,
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι κεῖ ἐν ὕμνῳ γράφει.

Ergo nos non dubitavimus hunc locum supplere, & Stephano reddere, quod ei erat ademptum.

[29] Η' μικυόνων τ' ἔσεσθαι γλῶσ.] Corruptus & mutilus erat hic locus in MSS & vulgatis codicibus: quem ex Tzetza jam allegato repleri atque emendatiorem edidi.

[30] Τῶν ὤμων.] Male in omnibus τοῖς ὤμοις. Vox enim quæ sequitur, vel ἐφύπερθε, quæ est apud Tzetzem, gignendi casum postulat.

[31] Κυνέ ἐ κεφά.] Pessime in aliis editionibus unico vocabulo κυνοκεφά.

Τέτραφε γαμφηλῆσι πεδιοκρατέουσιν, Α
[11] ἑρμινέος.

Nutritum est, maxillis firmis roboratum.

Τῶν μὲν θ' ὡς τε κυνῶν ὑλακὴ πέλε, ἠδὲ τ' ἴσην

Horum latratus instar canum est, neque sane

Ἄλλων ἀγνώσασι βροτῶν ὀνομάκλυτον αὐδήν.

Ipsis ignota est aliorum hominum celebris loquela. B

[13] καὶ Ἡσίοδος.

Et Hesiodus.

ΗΝΙΟΧΕΙΑ [14], χώρα περὶ τῷ Καυκάσῳ. οἱ οἰκήτορες, Ἡνίοχοι· Στεφάνου ἐνδεκάτῃ.

HENIOCHIA, regio prope Caucasum, cujus incolæ Heniochi, teste Strabone libro XI.

ΗΠΕΙΡΟΣ [15], ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα. οἱ μὲν C γὰρ εἰς δύο τὴν, οἱ δὲ εἰς γ', οἱ δὲ εἰς πλείονα διαιρέσεων ἐξ αὐτῆς Ἠπειρῶτης, καὶ Ἠπειρωτικός.

EPIRUS, regio generalis. Quidam enim terram in duas, alii in tres, nonnulli vero in quatuor partes diviserunt. Ex illa voce fit Epirota & Epiroticus.

ΗΠΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας, [16] ἣν Ἠλεῖοι πορθήσαντες. [17] τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς. D

EPIUM, urbs Triphyliæ, quam Eleï occuparunt. Gentile, Epiensis.

ΗΡΑΙΑ, ἄκρα ἄτων λεγομένη, καθ' αὐτὴν πρὸ

HERÆA, promontorium sic vocatum e regione

[11] Ἑρμινέος.] In vulgatis legebatur ἑρμηνεῦς, quod etiam à mala manu profectum.

[13] Καὶ Ἡσίοδος.] Constat, hodie in Hesiodi opere nihil de Semicanibus inveniri: nihil minus evidentissimum est, Heliodum alibi horum meminisse. Testem hujus rei habeo Strabonem, qui libro I de Hesiodo ita scribit: Ἡσίοδος δ' ὅτι μὲν τῆς οἰκουμένης ἄγνοιαν, Ἡμικυνας λέγοντος, καὶ Μακροκεφάλους, καὶ Πυγμαίους. Et lib. VII: Οὐ γὰρ μόνον οἱ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου· καὶ ὁ τὰς τῶν ποιητῶν ὑπόθεσιν πολλὰ ἀγνοῶν ἐστὶ περιβλητός· Ἡσίοδος μὲ Ἡμικυνας λέγοντος, καὶ Μακροκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀναξιμένης δὲ Σκιαποδας, λέγοντας ἐν Κυκνικοῖς Σκιαποδας, καὶ Στερροφθείρους καὶ Μεσομήτας. Ergo constat Hesiodum in opero aliquo deperdito Semicanum mentionem feciſſe.

[14] Ἡνίοχα, χώρα περὶ τὸ Καυκάσιον.] Huic genti & regioni nomen dedere Rhœas & Amphitratus Laconnes, Dioscurorum aurigæ, ſive Ἡνίοχοι a Græcis dicti, uti Strabo libro a Stephano citato auctor eſt. Ad mare habitant Ἡνίοχοι ad radicem Caucaſi, quod Geographus eodem loco perhibet: Μεῖζον δὲ τοῦ Σινδικοῦ ἐστὶ τὸ Γοργυπιανὸν ἐπὶ τῇ παλαίᾳ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων πεδίῳ τὸν πόλεσι λιμένα καὶ ἐμπόριον. τῶν Καυκάσου μερῶν ὄντα. Eadem hæc habet Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. de Sit. Orb. Plinius gentis conditores Amphitum & Telchium vocat lib. VI cap. V de Heniochis ita ſcribens: *Sunt qui conditam eam ab Amphito & Telchio, Castoris ac Pollucis aurigis putent, a quibus ortam Heniochorum gentem ferunt conſtat.* Et hunc ſequitur Solinus. Telchinus ab Ammiano Marcel. lib. XXII *Cercius* appellatur, & a Juſtino *Frudius* lib. XLII. Alibi errorem latere certiſſimum eſt, cui ego hodie præbia non novi, neque fortaſſis alii.

[15] Ἤπειρος, ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα.] Cave heic intelligas notiſſimam illam regionem, ad mare Adriaticum ſitam. Ἤπειρος hoc loco denotat partem generalem totius orbis, quæ deinde dividitur in regna, regiones & provincias. Hujuſmodi terræ univerſæ portionem Ἤπειρον nuncupârunt, quia videlicet inexploratæ magnitudinis eſſet, & hinc Stephano Ἤπειρος, ἡ ἠπειρωτικὴ χώρα, id eſt, univerſalis regio dicitur. Optime in hanc rem Agathemer: Ἐκλελόγισται δὲ Ἤπειροι ἄπειροί πῃς ὄσαι ὅλ' ἀγνοιαν. Et Etymologici Mag. Auctor: Ἤπειρος, σημαίνει τὴν γῆν, ἀπειρὸς τις ὤν, ἢ ἐπ' ἔχατα πέρας, ἀς ἀπὸ συνηκεστὶ τ' ἀπειρον· αὐτὴν δὲ διῄρηνται σὶ, πρῶτ μεμερισμένην εἰσὶ τῇ θαλάσσῃ. Orbis univerſus veteribus dividebatur in duas partes, quas Ἤπειρος appellabant, ſive *Continentes*. Agathemer lib. II cap. II: Διαιροῦσι δὲ ὅλη οἰκουμένη εἰς Ἤπειρος τρεῖς, Ἀσίαν τε & Λιβύην & Εὐρώπην. Et in fine capitis addit: Οἱ μὲν πλείονες τὴν τε Λιβύην & τὴν Εὐρώπην, ὡς ἴσης μίαν ἀποφαινόμενοι ἐκείνην ἐπὶ τῆς μέσης τοῦ τε Εὐρώπης ἀνάπαλιν. Hinc liquet, veteres unico Europæ vocabulo Africam & Europam comprehendiſſe, atque ſic duas duntaxat *Continentes*, ſive orbis partes ſtatuiſſe. Iſocrates in Panegyrico: Τὰς γὰρ ἀπάσης, τῆς ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ μνείας ἀξίας πεπαιδευμένης, καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ κόσμου κεκοινωνηκότας, τῶν ἀμείνονα ἐστὶ τὴν Ἀσίαν, τῆς δὲ Εὐρώπης κεκλημένης, τῶν ἡμίσεων ἐστὶ τοῦ συμπάντων ἐλάττω. Locus inſignis eſt apud Æthicum Coſmographum: *Totum quod ab Oceano cingitur, tres partes eſſe dixerunt, Aſiam, Europam & Africam reputantes. Sed hinc magnum inter doctos certamen fuit. Nam plurimi qui res divinas evidentius agnoverunt, duas tantum partes accipiendas ſuadent, id eſt, Aſiam & Europam tantummodo: Africam vero cenſent Europæ finibus deputandam.* Sic quoque Lucanus lib. IX Africam Europæ partem ſtatuit:

Tertia pars rerum Libya, ſi credere fama
Cuncta velis: at ſi ventos cœlumque ſequaris,
Pars Erit Europæ. ---- ---- ----

Certiſſimum igitur eſt, veteres de orbis diviſione non fuiſſe concordes, & alios tres, alios vero duas partes ſtatuiſſe. Salluſt. in Jugurtha: *In diviſione orbis terræ plerique in parte tertia Africam poſuere. Pauci, tantummodo Aſiam, & Europam eſſe, ſed Africam in Europa.* Terrarum orbem in tres *continentes* fuiſſe partitum, jam ſupra ex Agathemero confirmavimus, cujus teſtimonio addendum, quod apud Dionyſ. Afrum legimus:

---- ---- ---- Μίαν δὲ ἑκάς ἀβ ἑσπὸ
Ἀγθημπει τριοσῆκεν ἰπ' Ἠπειροιο δείσαντ.

Nequaquam ergo apud geographiæ veteris callentem fidem merebitur, quod deinde a Stephano ſubjungitur, quoſdam orbem terræ εἰς τέσσαρας Ἠπείρους, ſive *quatuor continentes* partitos fuiſſe. Longiſſime hæc opinio a veritate remota eſt. Veteres quidem terræ orbem in quatuor plagas Borealem & Auſtralem, Occidentalem & Orientalem divitere, ſed nequaquam in quatuor Ἠπείρους. Optime Agathemerus lib. I cap. VI: Τῶν δὲ πεπονημένων ὑπὸ τῆς τέσσαρσι τ' οἰκουμένης μέρεσι, Βορείᾳ λέγω & Νοτίᾳ, καὶ Ἑῴᾳ καὶ Ἑσπερίᾳ. Sic quoque Melæ lib. III hanc inſcriptionem gerit: *Mundi in quatuor partes diviſo, ubi hæc leguntur: Partibus differt: ; unde Sol oritur, Oriens nuncupatur, aut Ortus: quo demergitur, Occidens, vel Occaſus: quâ decurrit, Meridies: ab adverſa parte, Septentrio.* Ergo juxta ventos orbem in quatuor partes partiti ſunt veteres, non vero in quatuor Ἠπείρους, ſive *Continentes*, quod innuere videtur Stephanus.

[16] Ἣν Ἠλεῖοι ἐπόρθησαν.] Non duntaxat urbem hanc Elei occuparunt, ſed armis excſciderunt & depopulati ſunt, teſte Herodoto lib. IV: Nam cum retulit, Minyas in ſex partes fuiſſe diſtributos, & totidem illic oppida condidiſſe, Lepreum, Macistum, Thrixas, Pyrgum, Epium, & Nudium, addit, τούτων δὲ τοὺς πλείους ἐκ' ἐμοῦ Ἠλεῖοι ἐπεξῆλθον. Sed obiter obſervandum, fortaſſis male apud Herodotum urbis nomen per E ſcribi.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιεύς.] Sic nobis exhibet Voſſ. cod.

In omni-

πικρὸν Χαλκηδόνος. πρὸ τοῦ δ' ἐν τῇ σωηθείᾳ [38] Ἡέρειαν Φασί τινες, κακῶς [39] ἄλλοι δὲ Ἥερον· μυθοποιοῦσι, ὡς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους, κύτρας εὗρον, ἃ ὀστᾶ. πιστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει, [40] ἐν τῷ δ βιβλίῳ.

A regione Chalcedonis, quod nonnulli perperam ex consuetudine Hëeriam vocant, alii vero Herium: fabulantes quod illic, effossis sepulchris, urnas & ossa invenerint, sed potius Demostheni Bithyno fides est adhibenda, sic enim ille lib. XIV:

B

Ἔστι δέ πως πρὸ πάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἠρεία, [41] τρηχεῖα, πολυσπιλάς. ἔνδοθι δ' αὐτῆς
Λάϊνεον περὶ τεῖχος, ἰὼν κοιλαίνεται ἐς ἔσω
Κόλπος ἁλὸς, φαίησιν ἰδὼν βαθυδινέα πάντη
Ἔμμεναι. ἀμενὴ δ' [42] ἐς βάθος ἐστὶ θαλάσσης,

C

D

[43] Ἐνθά τι νῆας ἀνῆγον, οἰόμενοι σκέπας εἶναι
Αὐτοφυὲς ὅρμοιο. [44] κακῷ δ' ὑπέκυρσαν ἐπίμπρᾶ.

Est vero quoddam ante celebrem Chalcedona promontorium
Herœa, asperum, multis scopulis obsitum.
Intra illud,
Lapideum circa murum, procedens cavatur
Sinus maris, quem si quis viderit, dicit ubique profundum
Esse. Ast ibi quidem solum est humidum, sed nulla maris profunditas,
Quocunque naves ducebant, existimantes ibi tutum esse locum
Pro statione a natura facta. Sed in malum incidebant paratum.

κοὶ ἄλλοι ὕτως. [45] ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ ἐλέγετο Σολοεργός. κεῖται δὲ κατὰ Μεσσήνην, πρὸς Πελοπόννησον. τὸ ἐθνικὸν, Ἡραιεύς. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ ι, ὡς Νικαεύς.

E Et alii hoc modo. Est quoque urbs Arcadiæ, quæ Sologorgus vocatur: jacet vero juxta Messenen in Peloponneso. Gentile, Heræensis. Sed dicitur quoque sine jota *Heræënsis*, uti Nicaënsis.

Ἡ ΡΑΓΟΝ, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος πέμπτῃ. [46] ἡ δὲ Ἡραῖον τεῖχος. οἱ πολῖται Ἡραῖοι. τὸ δὲ Ἡραῖα τείχεα, [47] Ἡραιοπολίται.

F

HERÆUM, oppidum Thraciæ, de quo Herodotus lib. IV. Murus vero Heræus. Oppidani, Heræi: sed a voce Heræotichûs fit Heræotichitæ.

Ἡ ΡΑΚΑΕΙΑ, [48] πόλις Θρᾴκης ἐν τῷ Πόντῳ

HERACLEA, urbs clara Thraciæ in Ponto.

In omnibus editis Ἐπεὶς excusum est, quasi Stephanus urbis nomen Ἔπης fecisset.

38 Ἡέρειαν Φασί τινες, κακῶς.] Hæc vulgatorum codicum lectio est: in calamo exaratis legitur: Ἡέριον φασί τινες κακῶς. Salmasius ad oram sui codicis judicat Ἡέλιον legendum, quod forte hausit ex Etymologici Mag. Auctore, qui eodem prorsus modo & Demosthenis versibus promontorium illud describsit: Ἡράιά, ἄκρα ὕπερ λιμένος κοὶ ἀπέκρυ Χαλκηδόνος· πρότερον δὲ ὁ τὴν σωτηρίαν Ἡέριον φασί, κακῶς· ἄλλοι δὲ Ἥερον μυθοποιοῦντες &c. Hujus promontorii etiam meminit Arrianus lib. V apud Stephanum nostrum, unde liquet Astacum ei vicinam fuisse: Μεγαρικὴν πολίχνιον, ἣ συγκαλεῖται τῆς Βιθυνῶν πόλεως Ἀστάκου πέμπτῳ· Ἀστακός τε, καὶ Ἡράια, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ὅρμος. Heræi portus etiam meminit Procopius lib. I de Ædif. Just. quem eundem sinum puto, de quo apud Stephanum Demosthenes. Hodie, teste Gyllio, *Molo di S. Jean Calamolo* dicitur.

39 Ἄλλοι δὲ Ἥερον.] Alludit noster ad significationem nominis ἡέρα, *sepulchra*, in quibus urnas & ossa invenere: Etymologus: Ἡέρα, τὰς πύρας σημαίνει, παρὰ τὸ ἤρω· τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ τὰς κοιλάνσεις τῶν νεκρῶν ἔθαπτον, μήτε σῶμα, μήτε κεφαλὴ κεκρυμμένοι. Athenis etiam erat porta Ἡέρα per quam mortuos efferebant ἐπὶ τὰ ἡέρα, ὅ ἐστι τὰς πύρας.

40 Ἐν τῇ δ βιβλίῳ.] Ita correximus hunc locum, jubente Salmasio ad marginem sui Stephani Hos versus etiam ex libro IV citat Etymologus, sed libri editi ex quarto decimo.

41 Τρηχεῖα.] Omnes editi: τρηχεῖαι, quod est a mala manu. Existimo nos veram lectionem revocasse.

42 Καὶ ὑ βάθος.] Codices Palatini & Vossianus: καὶ ὑ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Vulgatam lectionem servat Etymologus.

43 Ἐνθά τι νῆας.] Sic optime versiculi modulus constat, sed non tam concinne apud Etymologum, jam aliquoties citatum, legit enim ille: Ἐνθά θοὰς πιπε ἀγεν.

44 Κακῷ δ' ὑπέκυρσαν ἐπίμπρᾶ.] Ita emendandum erat ex libris MSS & Etymologici Mag. Auctore: nam in vulgatis Stephani pessime legebatur ὑπέκυρσαν, quæ vox est nihili. Præterea in Etymologo pro κακῷ excusum est κακῶν, & pro ἐπίμπρᾶ ἐπίμπρη.

45 Ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus meminit Pausanias lib. VIII, quique testificatur, eam ad dexteram Alphei amnis ripam sitam esse, & Heræum Lycaonis F. conditorem habere: Ἡραιεῦσι δὲ ἀνωτέρω χώρου Ἡραιεὺς ὁ Λυκάονος· κεῖται δὲ ἡ πόλις τὸ ἐπέκεινα δὴ Ἀλφεοῦ. Hic gentile nomen occurrit, sed alio in loco urbis nomen: Ἐστι καὶ κώμη τῆς Ἡραίας Παῶες, ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος ὀνομασθεῖσα. Noster hanc urbem etiam Sologorgum dictam fuisse perhibet, quod ex aliis auctoribus addiscere non potui.

46 Ἡ δὲ Ἡραῖον τεῖχος.] Pessime adhuc est cum hoc loco a librariis, exhibent enim libri vulgati: τὸ δὲ τεῖχος Ἡραιον. Confirmat nostram emendationem ipse Stephanus in Ἀγκυρα, ubi hæc habet: Εἰ δὲ ὕπω λέγοιτο ἐξωνύμως ὧν, ὡς ὑπῆλυδον, ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος ἐξ Ἡραιου &c. Sita erat urbs juxta Perinthum, auctore Herodoto, loco a Steph allegato: Οἱ δὲ οἰκήσαντες ἐν τῷ ἐξ Ἡραίου πρὸς ἄνεμον Πηδάσιον, τὸ ἐξ Ἀπαμείας τὸ τοῦ Εὐξείνου κόλπου τὸ πρὸς Περίνθιον, τὸ ἐξ Ἀπαμείας τὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου. Eam conditerunt Saulii perhibente Etymologici Mag. Auct. Ἡραῖον τεῖχος, χωρίον ἐν Θρᾴκῃ, ὕστερον Σαμμίων δὲ φησίν. Vide præterea Harpocrationem & Suidam, ubi etiam utrumque urbis nomen invenitur.

47 Ἡραιοπολίτης.] Codex Vossianus: Ἡραιοπολίτης, numero singulari.

48 Ἡράκλεια, πόλις Θρᾴκης.] Intellige Thraciam Bithynorum, non vero Thraciam proprie dictam. Scylax Caryandensis. Μετὰ δὲ Παφλαγονίαν Μαριανδυνοὶ εἰσὶν Ἕλληνες.

Πόντου Δεύτερον. β', 40 Σικελίας. γ', 30 Λυδίας. δ', Λιβύης. ε', 31 Σαρδόης. ς', 32 Ἰταλίας. ζ', 33 Κελτικῆς. η', 34 Θεσσαλίας. θ', 35 Καρίας. ι', 36 ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ. ια', 37 μεταξὺ Σκυθίας, καὶ Ἰνδικῆς. ιβ', νῆσον ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει. ιγ', 38 Συρίας. ιδ', 39 φοινίκης. ιε', 60 Πιερίας. ις', πόλις, καὶ νῆσον. ιζ', 61 Κρήτης. ιη', 62 Πισατικὴ. ιθ',

A Ponto. Secunda, Siciliæ: tertia, Lydiæ: quarta, Libyæ: quinta, Sardiniæ: sexta, Italiæ: septima, Celticæ: octava, Thessaliæ: nona, Cariæ: decima, in Lydio Tauro: undecima, inter Scythiam & Indiam: duodecima, insula in mari Carpathio: Tertia decima, Syriæ: quarta decima, Phœniciæ: quinta decima, Pieriæ: sexta decima, urbs & insula: septima decima, Cretæ: octava decima, Pisatidis: nona

Ἴδε· Ἐστὶ δὲ πόλις ἐπὶ Ἡρακλείᾳ Ἑλληνὶς, καὶ πολίσμασι Λυδῶν, ἢ ἀνδρῶν πόρρω. Ἱ· πῖ· Μισθὸν δὲ Μακεδόνων, τὸν Θρᾷκα Βίωνα ἴδε· &c. Μισθὸν τῶν πόλις Χαλκηδὼν ἴδε Θρᾷκα &c. Παρέλαβε δὲ Μακεδόνων μέρος τῶν μοναρχῶν ὃ κλῆτο ὁ Ὀλυμπιὰς (ποιοῦντα γάρ ἐστι ἡ Βίωνος Θρᾷκα) ἐμπρὸς ηὖρε. Hæc, ad Euxinum Pontum, & in regione, cui Pontus nomen, sita, passim a scriptoribus Heraclea Ponti, sive Heraclea Pontica, & in nummis ΗΡΑΚΛΕΙΑΣ ΕΝ ΠΟΝΤΩι, vocatur. Conditores habuit Megarenses, sed Tanagræi ex Bœotia condendæ coloniæ etiam foci fuere, ut testatur Pausan. in Eliacis priorib. Ἡ δὲ Ἡράκλεια πανάλωμ μὲν ἐπὶ Εὐξείνῳ πόντῳ· ἀποικίδιον δέ ἐστι Μεγάρων· καὶ Ταναγραῖοι δὲ μετέσχον Βοιωτῶν ἔθνους. Verum hæc non est confundenda cum Heraclea, sita in Thracia proprie dicta ad Propontidem, quæ antiquo nomine Perinthus nuncupatur, cujus neque hac sectione neque aliis in locis noiter meminit, quam tamen Scylax, Ptolemæo, Amm. Marcellino, Procopio, Zosimo & Eustathio contrarium asseverantibus, a Perintho diversam facit: Μετὰ τὸν Χεῤῥόνησον, ἐν Θράκῃ πόντῳ πόλις· Θάσος, Λῆμνος ἀκτή, Τρίστωνος, Ἡράκλεια, Γάλου, Ταινία, τὸν πόντον, πλέοντι πόλις ἐς λιμένα.

Ponidum hoc conditorem habet, sed deinde, post eversionem ab Antiocho restitutum Achais nominatum est, teste Plinio lib. VI cap. XVI: *Oppidum Heraclea ab Alexandro conditum: quod deinde subversum ac restitutum, Antiochus Achaida appellavit.* Plinium sequitur Solinus cap. XLVIII: *Et aliud in Cassiis Alexander oppidum excitavit, idque Heraclea dictum, dum manebat, sed hoc quoque ab isdem eversum gentibus: deinde ab Antiocho restitutum, ut ille ma'uit, Achais postmodum nominatum est.*

39 Ἀυλίας.] Hæc urbs satis est celebris, & plurimis tam Græcis quam Latinis auctoribus memorata. Verum ne actum agamus, lectorem ablegamus ad Cluv. Sicil. antiq. lib. I cap. XVIII, ubi de variis hujus oppidi nominibus & situ tractat.

38 Συρίας.] Hujus meminit Ptolemæus, ubi in Cyrrhestica regione Syriæ lib. V. has urbes collocat: Κυῤῥησικὴν δὲ πόλεις, αἵδε· Ἀλεξάνδρεια Ῥωσικὴ, Βῶλα· Ἡράκλεια &c. Dissimilis etiam Heraclea XX stadia a Minervæ Cyrrhestidis templo, perhibente Strabone lib. XVI, quæ tamen non est confundenda cum Heraclea nostri auctoris, quam Strabo eodem loco Heraclium appellat, ita enim ille: Διήκει δ' ἡ Ἡράκλεια πεδίον τέτρε ἐπ' Ἀγκύρας, ἱερὸν τῆς Κυβέλης· ἐστὶ δ' ἡ Κυῤῥηστικὴ μοῖρα τῆς Ἀλικίας. Igitur Heraclea, de qua hoc loco Strabo, extra Cyrrhesticam sita fuit: nam deinde subjungit: Σωκάστης δὲ τύτοις ἡ Κυῤῥηστικὴ, μοῖρας δύο παρατείνουσι· Ἐν τούτοις δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, κακοπόλις τῆς Κυῤῥηστικῆς, ἢ λησταίοις οἴδμοις, ἢ Ἡράκλειον τὸ καλούμενον πλησίον. Vide præterea Tristanum tom. I. pag. 337.

40 Σικελίας.] Hæc urbs ex lapide quodam circa eam reperto, quæ inde *Lapis Heraclius*, & quia eadem civitas Magnesia dicta fuit, teste Ælio Dionysio, etiam *Magnes*, sive *Magnesius* appellatur. Eustath. ad Hom. Iliad. B: Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀσσηβηθήτου λίθου Διονύσιος ἔφη, Ἡράκλεια λίθος· ἰδοὺ φησὶ τὸν Λίθον Ἡράκλειον, ἢ ἐν Μαγνησίᾳ· δηλονότι δὲ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας, ἢ ἐν μέσῃ Λυδίᾳ· ἔστι δὲ ἡ Ἡρακλεώτις μήτηρ, ἢ ἐπικαλουμένη ἡ σίδηρος. Plura de hac urbe & lapide addere non lubet, quia ante nos alii hanc materiam occuparunt.

41 Σαρδόης.] In Sardinia fuit portus prope Cuniculatum promontorium, cui nomen, juxta Ptolemæum, Ἡράκλειος λιμήν. Hujus etiam meminit Antoninus in Sardiniæ Itinere:

A Tibulis Sulcos.	M. P.	CCLX. sic
Vineolas	M. P.	XII.
Erucium	M. P.	XXXIV.
Ad Herculem	M. P.	XXXIV.
Ad Turrem	M. P.	XVIII.
Noram &c.	M. P.	XVII.

Censet Cluverius haud dubie idem esse oppidum, quod nunc vulgo vocatur *Chia*.

42 Ἰταλίας.] Nihil de hac urbe ex aliis transcribam, videantur Cluverius lib. IV Ital. antiq. cap. XIV, & Salmasius ad Florum lib. I cap. XVIII.

43 Κελτικῆς.] Hæc a geographis ad Rhodani ostium collocatur. Plinius lib. III cap. IV: *Sunt auctores, & Heracleam oppidum in ostio Rhodani fuisse.*

44 Θεσσαλίας.] A quibus hæc urbs condita & ubinam sita sit, egregie narrat Thucydides lib. III: Οἰνιάδαι δὲ ἀρχὴν λαβόντες μισηθέντες ὑφ' ἑαυτῶν, Λίνη ἐς Ἀλκίδας, καὶ Δαμιόν· Ἡράκλειαν πρὸς τοῖς Τρηχινίοις τῇ νῦν οὔσῃ κτίσαντες, ἣ νῦν πανοικησίᾳ, ἀπὸ τῆς Θετταλικῆς στάδιοι μάλιστα Στρατονικέων τῶν ἐν Θρᾳκίῃ πόλεως ἐστὶν, ἐπὶ θάλασσαν ἐστὶν. Perhibet tamen Strabo hanc urbem a portu XL, non vero XX stadiis abesse, ita enim ille lib. IX: Ἐκ δὲ τῆς Λαμίας ἐς Ἡράκλειαν τὴν Τρηχῖνα πλεῖ, στάδιοι περὶ τετρακόσιοι. Hæc Heraclea antiquis Trachinis ruderibus non est superstructa, sed ab ea sex ferme stadiis distat. Ita enim idem Strabo lib. citato: Τρηχῖνι δὲ ἡ Ἡράκλεια ἔστιν αὐτῆς, ἡ Τρηχὶς καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα· ὑπέρκειται δὲ τῆς ἀρχαίας Τρηχῖνος αὕτη ἐξ ἐπιπέδου ἡ Ἡράκλεια. Marcianus Heracleota etiam perhibet, Lacones hanc civitatem condidisse, atque antiquirus Trachina appellatam fuisse:

Ἔστιν παρ' αὐτὸν Ἡράκλεια ἐν πόλει,
Ἣ καὶ Λάκωνες μυρίοις ἐκτίσαντες
Πίμπλασιν εἰς Τρηχῖνα σωτῆρες τέλους.

45 Καρικῆς.] Nono decimo loco etiam urbem collocat in Caria ad Latmum montem, verum hæc ab illa diversa est, olim enim Βύλλα appellabatur, teste Stephano: Βύλλα, πόλις Καρίας, ἢ πολίτης Βυλλεύτης, ἢν Ἡράκλεια καλεῖτο. Fuit quoque in Caria urbs *Pleistarchia*, quæ alio nomine *Heraclea* dicebatur, verum an ad hunc locum hoc nominis sit referendum, peritioribus dijudicandum relinquo.

46 Ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ.] Ubinam terrarum sit Lydius Taurus, alii geographiæ callentes nondum indicavere, quare & hanc Heracleam invenire nequimus.

47 Μεταξὺ Σκυθίας & Ἰνδικῆς.] Alexandrum Mag. op-

48 Νήσον ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει.] Nono decimo loco etiam urbem collocat in Caria ad Latmum montem, verum hæc ab illa diversa est, olim enim Βύλλα appellabatur, teste Stephano: Βύλλα, πόλις Καρίας, ἢ πολίτης Βυλλεύτης, ἢν Ἡράκλεια καλεῖτο. Fuit quoque in Caria urbs *Pleistarchia*, quæ alio nomine *Heraclea* dicebatur, verum an ad hunc locum hoc nominis sit referendum, peritioribus dijudicandum relinquo.

49 Καρικῆς.] Nono decimo loco etiam urbem collocat in Caria ad Latmum montem, verum hæc ab illa diversa est, olim enim Βύλλα appellabatur, teste Stephano: Βύλλα, πόλις Καρίας, ἢ πολίτης Βυλλεύτης, ἢν Ἡράκλεια καλεῖτο. Fuit quoque in Caria urbs *Pleistarchia*, quæ alio nomine *Heraclea* dicebatur, verum an ad hunc locum hoc nominis sit referendum, peritioribus dijudicandum relinquo.

50 Ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ.] Ubinam terrarum sit Lydius Taurus, alii geographiæ callentes nondum indicavere, quare & hanc Heracleam invenire nequimus.

51 Μεταξὺ Σκυθίας & Ἰνδικῆς.] Alexandrum Mag. op-

† Ὄλυμ-

ι θ', [61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλκμανὶ Λάτμος. κ', πόλις [62] ἀπὸ τῆς Κυμαίας τῆς Αἰολίδος. κ α', Ἀκαρνανίας πόλις. κ β', [63] νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ. κ γ', [64] Μακεδονίας, Ἀμυντᾶ δὲ φιλίππου κτίσμα. [65] τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡρακλιώτης, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡρακλέωνος, καὶ Ἡρακλεωτικόν.

nona decima, Cariæ; quæ Alcmani Latmus dicitur. Vigesima, urbs juxta Cumæam Æolidis: Prima & vigesima, urbs Acarnaniæ: secunda & vigesima, insula in Atlantico mari: tertia & vigesimo. Macedoniæ, Amyntæ Philippi fratris opus. Gentile, Heraclensis, & Heracleotes, & Heraclium, & Heracleoticum.

Ἡρακλεοβουκόλοι, Αἰγυπτιακὴ οἰκουμένη.

HERACLEOBUCOLI, Ægyptia vicinia.

Ἡρακλεόπολις [66], πόλις Αἰγυπτίας, ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ Φυσικὸς. β', πλησίον Πηλουσίου. γ', καλεῖται τὸ Κανωβικὸν χώμα. οἱ πολῖται, Ἡρακλεωπολῖται.

HERACLEOPOLIS, urbs Ægyptia, ex qua Theophanes Physicus originem duxit. Secunda, prope Pelusium. Tertia, juxta os Canobicum. Cives, Heracleopolitæ.

Ἡρητος, [67] πόλις Σαβίνων. τὸ ἐθνικὸν, Ἡρητῖνος.

ERETUS, urbs Sabinorum. Gentile, Eretinus.

Ἡρώ, πόλις Αἰγυπτίας, ἡ Αἶμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐκπεσόντα κεραυνῷ βληθῆναι, καὶ αἷμα ῥυῆναι. [70] Στράβων δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ. ὁ πολίτης τοῦτο, Ἡρωοπολίτης. τῆς δὲ πρώτης, Ἡρῷος, ὡς Κῷος.

HERO, urbs Ægyptia, quæ Hæmus appellata est, propterea quod ibi Typho fulmine fuerit ictus, atque ejus αἷμα, id est, sanguis illic fluxerit. Hanc Strabo Heroum urbem nominat. Civis, Heropolita: Sed a prima voce deducitur Herous, uti Cous.

Ἡσιο-

ESIO-

τὸ Ὀλυμπίασι, κεῖται πρὸ τοῦ Κυλλήνιον πωλμοῦ. Pausanias testatur esse vicum, atque ab Olympia distare x stadia, ita enim ille in Eliacis Posterioribus. Ἀπὸ δὲ ὧν πεντήκοντα Ὀλυμπίασι σταδίους κώμη τὴ Ἡλείων Ἡράκλεια, ἣν ἀφ' ὧν ὠκησε Κόθων πωλμοῦσι.

reponat πηλοῦσι, nostræ conjecturæ non inhærebimus. Putant multi ipsam esse urbem, ubi nunc est Gibraltar; sed pessime errat Mariana lib. VI cap. XXII, censens Heracleam in monte Calpe fuisse sitam, ita enim ille: *Iis copiis Calpe mons primum est occupatus, Heracleaque urbs illi monti imposita ex eo Gibraltaris nomen accepit a Tarif & Gebal, quæ vox montem significat, nomine duplicato.* In Calpe non fuit urbs hoc nomine, uti multis docet ad Strabonem Cl. Casaubonus, sed Carteia, olim Heraclea appellata, sita erat a leucis a Calpe in occasum, & 42 a Tarifa in ortum.

[61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλκμανὶ Λάτμος.] Ineptissime & stupenda librariorum negligentia in hunc usque diem vulgati codices exhibent: ἡ λεγομένη Ἀλκμανὶ μεσόγαιος. Salmasius in manu exaratis codicibus invenit: ἡ λεγομένη Ἀλκμανὶ μεσόγαιος, quod æque ineptum est: interim subdubitans, quemadmodum vulgatam lectionem sit emendaturus, nunc enim vult ἡ λεγομένη Ἀλκμανὶ μεσόγαιος, quod deinde improbat, substituendo ἡ λεγομένη Λάτμος μεσόγαιος. Censeo me non valuisse conjecturam, sed veritatem evidentissimam: nam in Caria duas extitisse Heracleas, manifeste satis liquet ex nostro, qui jam primam, quæ alio loco *Bolbe* dicitur, recensuit. Jam venit ad alteram, quæ ab Alcmane, poëta nostro satis familiari, Λάτμος appellatur. Imo veteres illud nominis Heracleæ huic tribuisse, testis est Strabo lib. XIV: Ἐξῆς δ' ἐστὶν ὁ Λάτμιος κόλπος, εἰς ὃν ἡ Ἡράκλεια ἡ ὑπὸ Λάτμῳ λεγομένη, πολίχνιον εὐροῦσι λέγω· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάτμος ὑπωρείαις τοῦ ὁμωνύμου ὄρους. Apollonii Scholiastes: Λάτμος] Καρίας, ὕλη ἐστὶ λέγει, εἰς ἣν Λάτμιον Ἐνδυμίων· ἔστι δὲ πόλις.

Πρὸς τῇ Κομαίᾳ τῇ Αἰολίδι.] Hæc sine dubio illa est Heraclea, quam Strabo non procul a Pitane & Caici fluminis ostiis collocat, ubi Adramytteni sinus initium est. Ita enim ille lib. XIII: Ἐτι δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ ἐφεξῆς αἱ τῶν Μιτυληναίων κῶμαι Κορυφαντὴ τε καὶ Ἡράκλεια· καὶ μετὰ ταύτας Ἄγιλα· ἔστι δ' Ἀταρνεύς, ἐν ᾧ Πιτάνη, καὶ αἱ τῶν Καϊκου ἐκβολαί.

Πρὸς τῇ Κομαίᾳ τῇ Αἰολίδι.] Hæc sine dubio illa est Heraclea, quam Strabo non procul a Pitane & Caici fluminis ostiis collocat, ubi Adramyttæni sinus initium est. Ita enim ille lib. XIII: Ἐτι δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ ἐφεξῆς αἱ τῶν Μιτυληναίων κῶμαι Κορυφαντὴ τε καὶ Ἡράκλεια· καὶ μετὰ ταύτας Ἄγιλα· ἔστι δ' Ἀταρνεύς, ἐν ᾧ Πιτάνη, καὶ αἱ τῶν Καΐκου ἐκβολαί.

[63] Νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ.] Insulam in Atlantico mari hoc nomine non agnoscunt geographi, sed montem Calpen, eminus aspicientibus *insula specie* objicientem. Non procul ab illo monte erat urbs Heraclea, cujus murorum circuitus tempore Timosthenis adhuc erat superstes. Strab. lib. III: Ἐντεῦθεν δὴ τὸν ἐπὶ τῇ Ἴβηρι τῶν ἑλληνικῶν βαστιτανῶν, ὃς ἐν βασιλικῇ κεῖται, ἡ Κάλπη τῇ ὁδοιπορίᾳ ἐπὶ μέρα, τοῦτ' ἐν ὄψει μέρα ἐστὶν, ὅσα πλήθους πεντήκοντα φασίν. Deinde addit Strabo: Καὶ ἐστὶ καὶ τὰ Καρτηία πόλις εὐκλεὴς ἐν παλαιοῖς, ταύτας μὲν κτίσμα γενομένη Ἡρακλέους. ἔστι δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ εἶδος μέγιστον αὐτῶν, ὃν ἐν ἐν Γαδείροις· ἔστι δὲ καὶ ἡ Ἡρακλεία ἐπὶ μικρὸν ἐκτὸς τοῦ πορθμοῦ· δύο δὲ ταῦτα ἐπὶ μέρα ἀπέχουσι τῆς πορθμίας. Sic legit Casaubonus: sed Cl. Vossius ad Melam cum pro πεντήκοντα

[64] Μακεδονίας, Ἀμυντᾶ δὲ φιλίππου κτίσμα.] Codices Pal. Salmasio exhibuere: Ἀμυντᾶ δὲ φιλίππου κτίσμα. In Macedonia duo hoc nomine gaudebant oppida, alterum erat sitam in Pelagonia, cujus meminit Malchus Rhetor in Excerp. Legat. alterum vero in Sintica prope Bergam & Scotussam, quod etiam *Heracles Strymonis* dicitur, quia fluvium Strymonem vicinum habet.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλῆς.] Quemadmodum hoc vitium recensentur gentilia, sic varia quoque apud antiquanos in numismatibus ostenduntur. ΗΡΑΚΛΕΩΝ, ΗΡΑΚΛΕΩΤΑΝ, & ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ. Qua ratione apud nostrum ΗΡΑΚΛΕΩΤΗΣ formetur, legendum in voce Αἶπα.

[66] Πόλις Αἰγυπτίας.] Tres urbes in Ægypto noster collocat: Sed Ptolemæus lib. IV duas urbes & insulam Heracleoten: nam ad orientem Bubastici fluminis, juxta Sethraiten nomon, ponit Ἡράκλεως μικρὰν πόλιν. Deinde non procul a Memphi invenio νῆσον Ἡρακλεώτιν νομὸν, in qua forte etiam urbs fuit, quæ ab Hercule nomen sortiebatur. Denique etiam mentionem facit de urbe, cui nomen Ἡρακλεὶς πόλις μεγάλη. Stephanus tertiam urbem ponit juxta Canobicum, quod etiam Heracleoticum ostium appellatur, qua in re a Strabone non dissentit, ita enim ille lib. XVII: Τὸ δὲ ἐπὶ αἰγυπτῷ τὸ πρῶτον Κάνωβος, καὶ τὸ πλησίον Ἡράκλειον στομαρχοδόκιον.

[62] Πόλις Σαβίνων.] Cum ad hunc locum nihil dici possit, quin a Cluvero dictum sit, operæ pretium non exithimamus ejus verba ex lib. II cap. IX Italæ Antiq. transcribere, & nostris commentariis addere.

[70] Στράβων δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ.] Locus Strabonis est lib. VII: Τῷ δὲ κατὰ Ἡρώων πόλιν τὸ τοῦ μακροῦ & Ἀραβικοῦ κόλπου. In intimo Arabici sinus recessu Arsinoë proxima est Ἡρώων πόλις. Sic quoque Arrianus lib. III de Exp. Al. Mag. Ἀφικνεῖται δὲ ἐς αὐτὸς Ἡρώων πόλιν. Hic-

Η'ΣΙΟΝΙ'Α [71], ἡ Σαρδίων χώρα, ἡ Ε- A ESIONIA, Sardiorum regio, quæ etiam
Α'σία. τὸ ἐθνικὸν, Η'σιονεύς. Asia vocatur. Gentile, Esionensis.

Η'ΣΣΟ'Σ, πόλις Λοκρίδος. τὸ ἐθνι- ESSUS, urbs Locridis, cujus gentile,
κὸν, Η'σσαῖος Θουκυδίδης τρίτῃ. Essius, apud Thucydidem libro III.

Η'ΤΕΙΑ [72], δῆμος Λακωνικῆς, καὶ ἡ ETIA, pagus Laconicæ, vel urbs Cretæ,
Κρήτης πόλις· ὅθεν ὁ Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ B ex qua originem ducebat Myso, unus ex sep-
σοφῶν, χρηματίζων [73] Η'τήσιος, ὃ μέμνηται tem sapientibus, qui Etius cognominabatur,
Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, Χιλίᾳ τῶν cujusque Plato in Protagora meminit, illum
εἰπών. [74] Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ, Chenea nominans. Sed Didymus libri x Sym-
Η'τον αὐτὸν καλεῖ. posiacorum eum Etium vocat.

Η'ΦΑΙΣΤΙ'Α [75], δῆμος Α'καμαντι- C HEPHÆSTIA, populus Acamantidis
δος Φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Η'φαίστου ἱερόν. ὁ δη- tribus, apud quos Vulcani templum. Popula-
μότης, Η'φαιστιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Η'φαι- ris, Hephæstiades. Localia ex Hephæstia, &
στιάδων καὶ τὰ λοιπά. sic reliqua.

Η'ΦΑΙΣΤΙ'Α, πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκα- HEPHÆSTIA, urbs in Lemno, de
ταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Η'φαιστεύς. Χάραξ D qua Hecataeus in Europa. Gentile, He-
δ' ἐν δεκάτῳ Χρονικῶν φησιν, ὅτι Μυρλιναῖοι phæstiensis. Refert Charax libro x Chro-
τὴν [76] Πελασγικὴν ὑπηρέτησαν ἡ Φρεντιανοῖς, nicorum, Myrinæos, Pelasgica decreta
ἀπικλείσαι τῷ Μιλτιάδου τὰς πύλας, [77] κα- flocci facientes, Miltiadæ portas clausisse,
κάνοις τ' πλιορκίαι παρεσήσατο αὐτοῖς. [78] τ' qui eos obsidione cinxit. * * Hephæ-
δὲ Η'φαιστέων Τύραννος ὢν, Φοβηθεὶς τ' δύ- E stiensium Tyrannus ejus potentiam metuens,
ναμιν, ἔφη χαριζόμενος τοῖς Α'θηναίοις, φίλοις Athenienſibus, qui amici erant, gratificans,
ὖσιν, ἐμπεδῶν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τ' dixit, se Pelasgorum pacta sancire, & sine
Πελασγῶν, [79] ἢ ἁμαχεὶ παρέδωκε τ' πόλιν. prælio eis urbem tradidit.

Η'ΦΑΙΣΤΟΥ νῆσοι, τῆς Α'διαβηνῆς. HEPHÆSTUNESI, Vulcani insulæ, F
Α'ρριανὸς ι γ' Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Η'φαι- in Adiabena sitæ sunt, teste Arriano lib. XIII
στωνήσιώτης. Parthicorum. Gentile, Hephæstoneſiota.

λεως Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium testatur in MSS invenisse *Hiero*, uti etiam Stephanus hanc urbem in hujus sectionis principio appellat, & in Longoliano *Hiero*.

[71] Η'σιονία, ἡ Σαρδίων χώρα.] Secundum elementorum ordinem hic non erat legendum Η'σιονία, quod omnes libri, tam MSS quam editi, constanter, sed errore non tolerando, tuentur; sed Η'σιονία & gentile Η'σιονεύς, quemadmodum in hac editione reposuimus. Quamquam vero manu exaratos codices nostræ conjecturæ suffragatores non habeam, scio tamen, hanc esse tam certam & evidentem, ut amplius a contextu exulari non oporteat: nam Η'σιονία Jonice positum est pro Α'σιονία, & Η'σιονεύς pro Α'σιονεύς. Callinus elegiarum scriptor vocem Η'σιονεύς adhibuit, quam Scepsius Ionice positam cenſet pro Α'σιονεύς, uti liquet apud Strabonem lib. XIII, cujus integrum locum huc transcribam, Stephanum mutilice illustraturum, & nostram conjecturam corroboraturum, ita enim ille: Φασὶ δὲ Καλλῖνον, ἀλλοίας τοὺς Σαρδέων τοὺς Καυκωνείους ὀνομάσαι, οὐδ' ὅσον Τερπάνδρου καὶ Λυκάονος ἐπὶ Κύρου ἢ Κροίσου ἡθοποιὸς ἄλλοτε Λύρνηθος δὲ καὶ Καλλιθύλου ἢ Κυμαίου ἐπὶ τὰς Η'σιονίδας μεταβάντος· ὧν οἱ Σαρδεῖς ἐπλήσθησαν ἐλεγείας πανηγυρικῆς· ὥστε δὴ λίαν τὸν ἱρόδοτον Κυμαῖον ἐπὶ τὰς Η'σιονίδας μεταβάντα, εἰκὸς ἦν καὶ τὸν Σκήψιον ἐκ τῶν Η'σιονίδων, τὰς Α'σιονίδας· Τάχα δ' ἂν ὁ Μυσὸς φυλῆς, ἀπὸ τῆς Α'σίου ἐπώνυμος. Igitur per *Asionea* intelligere debemus *Asiæ*, ad cujus rei probationem Strabo subjungit Homeri verticulum

Α'σίῳ ἐν Λυδῶν Καυστρίῳ ἀμφὶ ῥέεθρα.

[72] Ε'τία, δῆμος Λακ. καὶ ἡ Κρήτης.] Vulgati & MSS Ε'τία, δῆμος Λακωνικῆς, καὶ ἡ Κρήτης πόλις. Quod jam divulgavi, Casauboni ad Laërtium emendatio est.

[73] Η'τήσιος.] Ita quoque ex mente Casauboni hoc gentile correximus: nam bene apud Laërtium in Myſone lib. I legitur: Εὐδήμου δέ, ὁ Η'ρακλείδου ἢ Πανδίας, Κρῆτα φασὶν εἶναι· Η'τήσιον δὲ πόλιν εἶναι Κρήτης.

[74] Δίδυμος.] Didymi Sympoſiaca meminit Diog. Laërtius lib. v in Demetrio, Clem. Alexandrinus lib. IV Stromat. Et Etymologici Mag. Auctor.

[75] Η'φαιστία, φυλὴ ἐν Λήμνῳ.] Sine dubio hæc urbs nomen invenit a Vulcano, cui tota hæc insula erat sacra. Duo duntaxat in illa insula extabant oppida, Myrina & Hephæstia de quibus mentionem facit Ptolemæus lib. III cap. XIX, Etymol Mag. auctor in Μυρίνα, & Euſtathius ad Dionys. de ſitu orbis.

[76] Πελασγικὴν ὑπηρέτησαν ἡ Φρεντιανοῖς.] Antiquis temporibus Pelasgi insulam illam tenuerunt, sed qui tanquam iniqui & rapaces ab Athenienſibus Attica erant expulsi. Teſtatur hoc ad Dionysium Euſtathius: Διὸ ἐ πόλιν αὐτοὶ αὐτὸν δύο ἔσαν, ἡ μὲν Η'φαιστία ἐλέγετο· λέγεται δὲ ἐ ταύτην Πελασγοὶ ποτ' οἰκήσαι, οἵ ἐκ τ' Α'ττικῆς ὑπὸ Α'θηναίων ἐξελαθέντες, ὡς ἄδικοι, ἐ ἄρπαγες.

[77] Κακείνοις τὴν πολιορκίαν παρεσήσατο αὐτοῖς.] Exhibent libri MSS & editi: Κακείνοις πολιορκίας παρεσήσατο αὐτοῖς. Verum hæc longiſſime abeunt a vulgari Græcorum ſyntaxi, ut bene obſervat Salmaſius in margine ſui libri: *novum*, inquit, *mihi & Græcis ipſis haud uſitatum loquendi genus, lege parva mutatione & licentia: κακείνοις τὴν πολ. &c.* quod contextui inſerere placuit.

[78] Τῶν δ' Η'φαιστίων.] Ante hæc verba, Tyranni nomen excidit atque deſideratur, quod procul dubio habuit Charax, & ex eo Stephanus in genuino opere.

[79] Καὶ ἁμαχεί.] Conjunctio καὶ ab omnibus editis abeſt, quam ex manu exaratis codicibus revocavi.

Θ.

ΑΛΑ'ΜΑΙ, Α πόλις τῆς Μεσσηνίας, Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ φιλιππικῶν. Β τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμάτης.

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ', τὸ ἐθνικὸν Θαλασσαῖος, καὶ Θαλασσεύς, καὶ Θαλάσσιος. C

ΘΑ'ΛΠΟΤΣΑ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, ἧς Ὁ ἐρχόμενος κλῆσμα. τὸ ἐθνικὸν, Θαλπύσιος.

ΘΑΜΑΝΑΙ'ΟΙ, ἔθνος Πέρσαις ὑποτάκτον. Ἡρόδοτος τρίτῃ.

ΘΑΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας. Ῥιανὸς πεντεκαιδεκάτῃ Θεσσαλικῶν. καὶ Θαμίδιος. τὸ ἐθνικὸν, Θαμιεύς. D

ΘΑ'ΜΝΑ, πόλις Παλαιστίνης. Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. οἱ πολῖται, Θαμνῖται. E

ΘΑΜΟΥΔΑ, Ναβαταίων γείτων τῆς Ἀραβίων. Οὐρανίος Ἀραβικῶν τρίτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θαμουδαῖος.

ΘΑ'ΣΣΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πάλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. ἔνθα Τηλέφασσα ἡ τῆς Εὐρώπης θυγατρὸς μήτηρ, ἀπὸ Θάσσου. F

Δέκα

TH.

HALAMÆ, urbs Messeniæ, de qua Theopompus tertio & trigesimo Philippicorum. Gentile, Thalamatæ.

THALASSA, gentile Thalassæus, & Thalassensis & Thalassius.

THALPUSA, urbs Arcadiæ, ab Orchomeno condita. Gentile, Thalpusius.

THAMANÆI, gens Persis subdita, de qua Herodotus libro III.

THAMIA, urbs Thessaliæ, de qua Rhianus libro XIV Thessalicorum. Dicitur quoque Thamieia. Gentile, Thamiensis.

THAMNA, oppidum Palæstinæ, auctore Josepho lib. V Historiæ Judaïcæ. Oppidani, Thamnitæ.

THAMUDA, urbs Nabatæis Arabibus vicina, de qua Uranius libro III Arabicorum. Incolæ, Thamudenus.

THASSUS insula juxta Thraciam, urbem ejusdem nominis habens: Ubi Telephassa Europæ mater obiit, a Thasso sic dicta. Decem

[1] Θάλασσα.] Non est hoc loco intelligendum nomen illud appellativum, *Mare* denotans, sed civitas in insula Creta, juxta locum qui Pulchri Portus appellatur. Lucas in Act. Apost. cap. XXVII: 8. Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἐλθόντες εἴς τινα τόπον καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία. Sed reticbendum ibi Θάλασσα, uti bene observatum exillimo a Beda, quod tamen a quibusdam sine auctoritate rejectum video: nam Cod. MS. Alexandrinus, qui hodie servatur in Bibliotheca Regis Angliæ, manifeste Ἀλασσα repræsentat, cui si Θ addatur, habemus Θάλασσα. Hanc scripturam quoque Vulgatus interpres sequutus est: *Et vix juxta navigantes, venimus in locum quemdam, qui vocatur Boni Portus, cui juxta erat civitas* THALASSA.

[2] Τῇ Ὀχεμῷ κλῆσμα.] Ultimam vocem, quæ ab omnibus editis abest, non sine necessitate huc revocavimus.

[3] Θαμπαεῖοι.] Pessimo errore passim in vulgatis Θαλαμαῖοι excusum erat, quod codicis Vossiani & Herodoti auctoritate expungere libuit: nam hodie apud Herod. lib. III legitur: Ἀπὸ δὲ Σαραγγέων, καὶ Σατταγυδέων, καὶ Θαμναίων, καὶ Οὐτίων, καὶ Μύκων, καὶ τῶν ἐς τὴν νήσον οἰκεόντων τὴν ὑπὸ τῇ Ἰρυγῇ λιμένα.

[4] Θαμία, πόλις Θεσσ.] Pessime editiones Aldina & Florentina: Θαλαμία, πόλις Θεσσαλίας. Sequimur Xylandrum & codices MSS, quos videre liquit. Ibidem pro Θεσσαλικῶν reposuimus Θεσσαλικῶν.

[5] Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδ.] Locus, quem innuit noster, invenitur libro citato, cap. X ubi nomen urbis cum accentu in ultima notatur: Ἀφικνεῖται δὲ μετὰ ταῦτα εἰς Θαμνὰ πόλιν τῆς Παλαιστίνης, παντηχοῦσας ἀγχόθεν, ἐφ' ᾧ παραγίνεται ἐπιχώριον. Sciendum est, duo hoc nomine oppida extitisse: alterum, de quo noster, in tribu Dan, quodque in libro Josuæ cap. XIX *Thimnatha*, & a Sept. Interp. Θαμνὰ appellatur. Idem illud Jud. XIV οἱ Ὀ Θαμνᾶθ appellarunt, addita terminatione Hebraica. Alterum erat in tribu Ephraim, & Josuæ XIX *Thimnath Serach*, & Jud. II. *Thimnath Cheres* dicitur, quod tamen, literis transpositis, eodem redibit.

[6] Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῆς Ἀραβίων.] In codicibus Palatinis nomen urbis non circumflectitur, sed βαρύνεται. Sensus horum verborum non est perfectus, τὸ πόλις vel χωρίον, vel aliud quid simile desideratur. Thamudenorum meminit Agatharcides de Mari Rubro: Μετὰ δὲ τοὺς τούτους τοὺς ἐκπλεύσαντας ἐστὶν ἰδεῖν αἰγιαλὸν λιθώδη ἐφ' ἑκατὸν· ὃ δὴ χώραν Θαμυδηνῶν Ἀράβων. Vide præterea Ptol. lib. VI cap. VII.

[7] Πάλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Luculentissimum hoc additamentum non extat in vulgatis, quod ex Vossiano & Palatino codice jam repræsentamus.

[8] Τηλέφασσα.] Libri editi, Τηλεφη, quod summo jure corrigebat Illust. Scaliger in notis ad Eusebium. In voce Δαρδανὸς appellatur Τηλεφάη, sed ibidem nos, auctoritate Apollodori permoti, Τηλέφασσα correximus.

[9] Δίκα δ' ἡμεῖς Ἡρακλῆς ἐ Θάσ(ο)- πα- A
λαίπρ(ο)-. ἄπερ δὸτ' Ἀγήνορος, Προῖτος ἰὼ.
Ἀγήνορ(ο)- δ', Βήλ(ο)- ἀδελφὸς ἰώ, Βῆλος δ'
Αἰγύπτ(ο)-. ἧ Λυγκεύς. ἧ Ἄβαν. ἧ Δαναή. ἧς,
Περσεύς. ἧ, Ἀλκαί(ο)-. ἧ, Ἀμφιτρύων. ἧ,
Ἡρακλῆς. ὅτι δ' [10] ἐ Ἀερία ἡ Θάσιος, δῆλον
ἐκ τ' χρησμ', [11] ἔ δοθὲν(τ)- παλαι τ' Ἀρχι-
λόχ(ου).

Ἄγχιλον [11] Παρίοις Τελεσικλέ, ὥς σε
κελεύω,
Νῆσον ἐς Ἠερίην κτίζειν ἀβρὸν μελίγηρυν.

ΘΑΥΜΑΚΙΑ, πόλις Μαγνησίας. B
Οἵμηρ(ο)-,

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην
εἶχεμονεῦν.

ἀπὸ Θαυμάκ(ου) τ' Ποίαν(τ)- πατρὸς, [12] ἀφ' ἧς
νῆσ(ο)-. δευτέρα, πόλις [13] κεῖται τ' Μηλιᾶ
κόλπ(ου). [14] οἱ ἔνοικοι, Θαυμακεῖ· καὶ Θαυμα-
κίας ἱερὸν Ἀρτέμιδ(ος). C

ΘΑΥ-

[9] Δίκη δ' ἡμεῖς Ἡρακλῆς ἐ Θάσ(ο)- παλαίπτ(ο)-.] Xylander aliquid in his verbis desiderari suspicatus, asterisicum margini allevit. Scaliger ad Eusebium idem olfaciens, lacunam hoc modo replere conatur: ἰὼ δὲ γαναῖς Ἡρακλῆς ἔκτ. Θάσ(ο)- παλαίπτ(ο)-. Sic statuens Thasum decem generationibus ante Herculem fuisse conditam: nam Theseus se adjunxit comitem Cadmo Phœnicio ad investigandam Europam. Cadmus autem Agenoris filius fuit: a quo ad Herculem Thebanum decem fuit generationes, quæ sic enumerantur. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acrisius, Danaë, Perseus, Alcæus, Amphitryo, Hercules. Hanc Scaligeri conjecturam deinde Maussacus ad Harpocrationem calculo suo comprobavit, simul hunc Stephani locum Herodoti verbis ex Euterpe illustrans: καὶ τούτοις ἔκτος ἡμεῖς ἐ Ἀμφιτρύων(τ)- Ἡρακλέα οὐ τῆ ἐ Ἡμεῖς ἡμεῖς. Verum in vulgatis legitur ἕκτος, sed librarios pro ἑ posuisse ἡ bene concipit vir doctus. Ad me quod attinet, aperte dico in Stephano non esse hariolandum, nam manifestissime in Palatino exaratum vidit Salmasius, ὁ δὲ ἡμεῖς Ἡρακλῆς ἐ Θάσ(ο)- παλαίπτ(ο)-, quod nos jam in contextum recepimus & excudi curavimus, ut sensus sit, Thasiam & Thasum jam decem generationibus ante Herculem extitisse.

[10] Καὶ Ἀερία ἡ Θάσ(ο)-.] Huc faciunt verba Plinii lib. IV cap. XII: *Ab ea Thasios libera quinque M. passuum, olim Æria vel Æthria dicta.* Etiam vocata fuit *Cabryne*, propter auri metalla, quod ex Artiano probat Eustathius ad Dionys. Ἐγκεκέρτ κατὰ ἐ Χρυσὴ νῆσ(ο)- πλησίον, ἡ Θάσ(ο)- τὸ πάλαι. Et denique *Odonis* Heliychio: Ὀδωνίς, ἡ Θάσ(ο)- τὸ πάλαι. Cujus nominis rationem jege apud Bochartum.

[11] Τῷ ἤδη(ο)- παλαι τ' Ἀρχιλόχ(ου).] Pessime exhibent libri editi, τὸ ἤδη(ο)- πρ τ' Ἀρχιλόχ(ου): sed optime in MSS additur τὸ πάλαι; nam, teste Suida, Archilochus patrem habuit Telesicleum, ita enim ille in Ἀρχιλόχ(ου). Καὶ πρὸς τοῦτ τ' Τελεσικλέα πατέρα ψυχῆς. Hinc est, quod in ipso oraculo vocandi casum Τελεσικλέ repoluerum.

[11] Παρίοις.] Ergo docet oraculum, Parios condendæ in insula Thaso coloniæ auctores fuisse, cui sententiæ etiam adstipulatur Strabo lib. X: Τ' τὸ Παρίων ἐκτίσθη Θάσ(ο)-. Et Thucydides libro IV Pariorum coloniam vocat. Verum non censeo, illos primos insulæ conditores extitisse, sed Phœnices, quod evidentissime liquet ex Herodoto lib. II & VI, ac præterea etiam ex Scymno Chio, qui nome Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ἐξῆς τῆς πόλις ἐστὶ Θάσ(ο)-,
Ἣν βάρβαροι τὸ σύνπαν ὄντες,
Ἔκτισε Φοίνικες μετὰ Κάδμου Θάσου
Ἐκ τ' Ἀσίας πλέοντες ἐπὶ Θάσον
Ἀπὸ Θάσου ἐ τύραν(ν)-, ὃς ἐ παῖς ἦν.

Verum cum Thasii, Dario sic jubente atque volente, multos suos diruissent, Abderam in Thracia naves suas & reliqua transportarunt, & sic urbs & insula aliquandiu desecta fuit incolis, donec Parii ex mandato Oraculi novos eo colonos miserint, quod responsum fuit Archilocho, qui Parius erat, teste Proclo apud Photium: Τελεσικλῆς δὲ πατρὸς, Ἀρχίλοχ(ο)- δὲ ὁ Πάρι(ο)- ἀέρι(ο)-, τῆ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργίν(ο)-.

[12] Ἀφ' ἧς νῆσ(ο)-.] Duas hoc nomine urbes, alteram in Magnesia, alteram ad sinum Maliacum in Peloponneso noster celebrat, & præterea hæc de insula ejusdem nominis mentionem facit. In hac opinione etiam Eustathium fuisse verisimile, satis constat ex Comment. ad Hom. ubi ex nostro inquit: Τὸν δὲ Θαυμακίου, πόλιν Μαγνησίας ὁ Ἐθνικὸν συλλέγει Φωτ. λέγων ἐ ἐτέρου εἶναι Θαυμακίου, κεῖται τ' Μηλιᾶ κόλπου. καὶ νῦν δὲ ὀρθότερον. Sed ut verum fatear, insula, illa nusquam apud Geographos celebratur. Omnium cognitissima est Thaumacia ad Maliacum sive Lamiacum sinum ex Strabone lib. IX, Plinio, & aliis. Urbis originem Stephanus a Thaumaco Pœantis parte deducit, sed Livius a miraculo, sive Græca voce θαῦμα, ita enim ille lib. XXXII, ubi quoque urbis situm graphice depingit: *Namque Thaumaci a Pylis fimaque Maliaco per Lamiam euntibus, loco alto siti sunt; ipsis faucibus imminentes, quam Cœlen vocant: Thessaliaque transeuntibus conspectus loca, implicataque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem est, repente velut maris vasti, sic immensa panditur planities, ut subjectos campos terminare oculis haud facile queas. Ab eo miraculo Thaumaci appellati. Nec altitudine solum tuta urbis, sed quod saxo undique abscisso rupibus imposita est.* Non possum quoque reticere in epigrammate inedito hujus urbis mentionem fieri.

Εἰπὲ πατρὶ Φοίβου Διὸς μάντιλον, ὃν πεῦ' ἐκεῖνη,
Καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ἃ ἔχεις Θαυμακίαν.
Ὦ Δευκρῶν Μαλιάνων ἀπαντεύων πεῦ ἵρηται,
Εἰδὲ Λαμιακῶν· ἢ σὺ ἐπὶ πασὶ πάρος.
Δεξέλα δὲ σεῦ μῦθον ἐλεὸ δῆλα, ὅσ' ἀπὸ φωνῆς
Κλείπεις ἐπὶ Σπάρτης δῖαν ἐκπροφέρων.

[14] Καὶ ἡ Μηλιᾶ κόλπου.] Vossianus & Palatini κεῖται ἡ Μηλιᾶς κόλπου.

[15] Οἱ ἔνοικοι, Θαυμακεῖ.] Sic urbis incolæ, & ipsa quoque

ΘΑΥΜΑ'ΣΙΟΝ [16], ὄρ(ος) Ἀ'ρκαδίας, ἀπὸ τοῦ λίθον ὁ Κρόνος κατέπιεν· οἱ ἐνοικοῦντες, Θαυμάσιοι.

THAUMASIUM, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deglutiit. Incolæ, Thaumasii.

ΘΑ'ΨΑΚΟΣ [17], πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ· Θεόπομπος ἐν φιλιππικῶν τρίτῳ. ὁ πολίτης, Θαψακηνός.

THAPSACUS, oppidum Syriæ ad Euphraten, de quo Theopompus libro III Philippicorum. Oppidanus, Thapsacenus.

ΘΑΨΙ'ΠΟΛΙΣ [18], πλησίον Χαλκηδόνος. τὸ ἐθνικὸν, Θαψιπολίτης· Κυάδρατος δυοκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

THAPSIPOLIS, urbs prope Chalcedonem. Gentile, Thapsipolita. Quadratus libro XII rerum Romanarum.

ΘΑ'ΨΟΣ, πόλις Λιβύης [19] Σεράθων ἑπτακαιδεκάτῳ [20] ἔστι δὲ Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ. τὸ ἐθνικὸν, Θάψιος.

THAPSUS, urbs Libyæ, de qua Strabo libro XVII. Est quoque Siciliæ Cherronesus in angustiis isthmi posita. Gentile, Thapsius.

ΘΕ'Α, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ. [21] οἱ πολῖται Θεᾶται, ὡς Θουκυδίδης.

THEA, oppidum Laconicæ, de quo Philochorus libro III. Oppidani Theenses, teste Thucydide.

ΘΕΑ'ΓΓΕΛΑ, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, [22] Θεαγγελάδης.

THEANGELA, oppidum Cariæ, cujus oppidanus, Theangelensis.

ΘΕΒΗΘΑ [23], Φρούριον Μεσοποταμίας. Ἀ'ρριανὸς ἑνδεκάτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θεβηθηνὸς, ὡς Ἀ'μάθα Ἀμαθηνός.

THEBETHA, castellum Mesopotamiæ, de quo Arrianus libro XI. Incola, Thebethenus, uti Amatha Amathenus.

ΘΕΙΣΟΑ, πόλις Ἀ'ρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Θεισοάτης, ὡς Λυκοάτης.

THISOA, oppidum Arcadiæ, de quo Pausanias libro VIII. Oppidanus, Thisoates, uti Lycoates.

ΘΕΛΑΜΟΥ'ΖΑ, Φρούριον τῆς πρὸς Εὐφράτην Ἀραβίας, ὡς Κυάδρατος ἐν Παρθικῶν ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμουζαῖος.

THELAMUZA, Castellum Arabiæ ad Euphratem, auctore Quadrato libro VII Parthicorum. Gentile, Thalamuzæus.

ΘΕ'ΜΒΡΙΜΟΣ [24], πόλις Καρίας, ἀπὸ Θεμβρίμου. ὁ πολίτης, Θεμβρεμήσιος.

THEMBRIMUS, oppidum Cariæ, a Thembrimo nomen habens. Oppidanus, Thembrimensis.

THE-

Θε-

quoque urbs apud Livium & alios vocatur. Quod noster quoque innuit in Ἀμφίπολις.

[16] Θαυμάσιον.] Montis & fabulæ, quam noster de Saturno narrat, meminit Pausanias in Arcadicis.

[17] Θάψακος, πόλις Συρίας.] Hæc urbs ætate Plinii Amphipolis dicebatur, ita enim ille lib. v cap. XXIV: *At in Syria oppida, Europum, Thapsacum quondam, nunc Amphipolin.* Si in Stephano recurramus ad vocem Ἀμφίπολις, is nobis indicabit, a Seleuco conditam, atque a Syris *Turmedam* fuisse appellatam.

[18] Θαψίπολις, πλησίον Χαλκηδόνος.] Mirum est profecto, urbem in loco adeo celebri & non longe a Constantinopoli sive Byzantio sitam, aliis auctoribus non fuisse memoratam, quare & urbis nomen & locus vicinus mihi admodum sunt suspecta. Eadem mihi videtur, de qua sequenti sectione agit Stephanus, qui fortassis incidit in depravatum Quadrati codicem, in quo legi debuisset, Θάψος, πόλις πλησίον Καρχηδόνος. Facessit tamen negotium Θαψιπολίτης, sed error errorem ducere solet.

[19] Σεράθων ἑπταικαιδεκάτῳ.] Libri vulgati male ἑπταικαιδεκάτῳ, nam libro XVII Strabo de hac urbe mentionem facit: Εἶθ' αἱ Τυρρηνίαι λεγόμεναι, πολλὰ πολλαχοῦ πυκνά. εἶτα Θάψος πόλις. Oppidum Africæ maritimum est, inter Adrymetum ad occidentem, & Rhuspas ad orientem. Cives Latino ore *THAPSITANI* dicuntur. Hirtius de bello Africano: *Item Thapsitanis H-S xx millia, conventui eorum H-S xxx millia, Adrumetanis H-S xxx, conventui eorum H-S L millia, multa nomine imponit.*

[20] Ἔστι δὲ Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ.] Non possum non mirari vel Epitomatoris in geographicis imperitiam, vel librariorum incuriam, qui hunc locum ita conceperant: Ἔστι δὲ Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ δὲ ἰσθμῷ. Hæc ita intelligentes, quasi in Sicilia esset urbs Thapsus, & hoc nomine Chersonesus in angustiis Isthmi Corinthiaci. Nos veterem lectionem, non manu exaratorum codicum fide, sed ope Thucydidis revocavimus, certo scientes, Stephanum olim in genuino opere ejus verba vel innuisse, vel citasse, ita enim ille lib. VI: Καὶ τὰς πόλεις λαπασθείσας, τήν τε ναυσὶ, ἐς τὴν Θάψον κατηναντίαν, ἐπὶ δὲ Χερσόνησον ἣ ὁ στενὸς ἰσθμὸς ἀποχωσθεὶς ἐς τὸ πέλαγος, ἣ δὲ Συρακουσῶν πόλεως ἐστὶ οὐδὲ πολλῷ ἀπέχει. Plura de Thaplo ejusque situ non addam, quia non lubet Cluverii & Bocharti thesauros compilare.

[21] Οἱ πολῖται, Θεᾶται.] Sine sensu in vulgatis legitur: Θέα, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ· Θεᾶτις, ὡς Θουκυδίδης.

[22] Θεαγγελάδης.] Hæc vox, si appellative accipias, denotat præconem, qui spectacula & decorum solennitates promulgat. Hesychius: Θεαγγελεῖς, οἱ τὰς πανηγύρεις ἐπαγγέλοντες. Fortassis ipsa urbs a promulgata quadam pangyri nomen accepit. Urbis meminit Plinius lib. v cap. XXIX: *Sex oppida contributa ei sunt a Mag. Alexandro, Theangela, Sibde, Medmassa, Euranum, Pedasum, Telmessum.*

[23] Θεβηθά, Φρούριον.] Pessime hanc sectionem exceperunt librarii, in omnibus enim editis legitur: Θεβηθά, Φρούριον Μεσοποταμίας Ἀρριανὸς ια', ὁ οἰκήτωρ, Θεβήνιος, ὡς Ἀμάθα Ἀμαθηνός. Aldina tamen & Florentina editio agnoscunt nomen munimenti Θεβηθά, quod nobis quoque MSS exhibuerunt.

[24] Θεμβρεμός, πόλις Καρίας.] Vulgati omnes Θεμβρέμιος, sed nos, ratione ducti, Θεμβρεμός repostuimus, cum urbs a *Thembrimo* nomen habet, atque inde deducitur gentile *Thembrimeus*. Ortelius censet idem esse oppidum, quod a Strabone Θυμβρέα dicitur & pro pago habetur. Ita enim ille lib. XIV: Ἐνθεν (scilicet a Myunte) ἐπὶ πόλεις τέσσαρα κώμαι Κολοφὼν Θυμβρέα.

ΘΕΜΙ΄ΣΚΥΡΑ [11], πόλις, ἡ ἐστιν ἀντίον Θερμωδοντ(ος). καὶ οἱ οἰκοῦντες πλὴ χώραν, [12] Θεμισκύρειοι. λέγε(ται) δὲ Θεμισκύρδα.

A THEMISCYRA, urbs e regione Thermodontis. Locum inhabitantes, Themiscyrii. Dicitur quoque Themiscyria.

ΘΕΜΙΣΣΟ΄Σ [13], πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Δάδας, ἀπὸ Θεμισσοῦ παιδός, [14] ὃν λύκοι διεχρήσαντο. ὁ πολίτης, Θεμισσεύς.

B THEMISSUS, oppidum Cariæ, quod Dadas condidit, & a Themisso filio, quem lupi discerpserunt, sic nominavit. Oppidanus Themissensis.

ΘΕΜΙΣΩ΄ΝΙΟΝ [15], χωρίον Φρυγίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. τὸ ἐθνικὸν, Θεμισώνιος.

THEMISSONIUM, oppidulum Phrygiæ, de quo Artemidorus in Epitome. Gentile, Themisonius.

ΘΕ΄ΝΝΑΙ, [16] πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ τῆς Ἀρκαδίας. οἱ δὲ ὄρος. τὸ ἐθνικὸν, Θεννᾶται, καὶ Θεννεῖς.

C THENNÆ, urbs Cretæ, quam alii Arcadiæ attribuunt. Nonn ulli vero montē esse perhibent Gentile, Thennęus, & Thennęa, & Thennenses

ΘΕΟΔΟΣΙ΄Α [17], Ταυρικὴ πόλις περαλία· Σλεχέων ζ. τὸ ἐθνικὸν, Θεοδοσιανὸς καὶ Θεοδοσιεύς.

THEODOSIA, urbs Tauricæ maritima, de qua Strabo libro VII. Gentile, Theodosianus, & Theodosiensis.

D

ΘΕΟΥ΄ΠΟΛΙΣ [18], ἡ μεγάλη δὲ ἕως πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μετ᾽ ἀσφαλοῦς ὠνομάσθη ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ. [19] ὁ πολίτης, ὁμοίως.

THEOPOLIS, maxima orientis civitas, ex Antiochia post terræ motum a Justiniano sic dicta. Oppidani nomen, eodem modo formatur.

ΘΕ΄-

THE-

[11] Θεμίσκυρα, πόλις.] Tres olim circa Thermodontem fuere urbes, quas incoluerunt Amazones, Lycastia, Themiscura & Chalybia, quarum meminit Apollon. Rhod. lib. II.

Ἐνθεν δὲ Δολιονῆα· πολὺν κεχαλύφθαι ὑπὸ πόλιες
Τρηχεῖαι Ἀμαζονίδων. ---- ----

Ad quem locum Scholiastes: Πλησίον δὲ, φησὶ, τῆ Δολιονηίδι πολλαὶ εἰσὶ τῶν πολέων, ἃς ἔκτισαν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμίσκυρα, καὶ Χαλυβία. Vide præterea Etymologici Mag. Auctorem in Θεμισκύρειοι. Ipsa regio, in qua urbs sita erat, campus sive πεδίον Θερμώδοντος appellatur, atque se extendit a Chadiña usque ad Thermodontam, uti perhibet Hecatæus apud nostrum: Ἡ δὲ Θεμισκύρη πεδιὰς ἐστὶν, κεῖται Χαλύβων μοῖρα· Θερμώδοντα.

[12] Θεμισκύρειοι.] Sallustius in Fragmentis: *Dein campi Themiscyri, quos habuere Amazones, a Tanai flumine incertum quamobrem digressæ.* Vide quoque Justinum lib. II. *Subjectisque Themiscyreos campos occupavere.* Eodem redibit, utrum penultimam apud Sallust. per I, an ει apud Just. per E longum pronuntiaveris, nam τὸ Θεμισκύρειος in usu esse, liquet satis ex fœmininо Θεμισκυρείαι, quod noster subjungit: Eo quoque utitur Apollonius Rhod. lib. II, de Amazonibus, quæ Themiscyram incoluerunt, ita enim ille:

Ἐνθεν Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὠκαλέεντο.

Obiter notandus hoc loco Servius, qui idem Sallustianum Frag. citans, pro *Themiscyri*, pessimo errore, & contra omnium auctoritatem legit *Threissi*, ita enim ille ad Æneid. lib. XI: *Tanais fluvius est, qui separat Asiam ab Europa &c. Quod & Sallustius testatur, dicens: Dein campi Threissi, quos habuere Amazones, ab Tanai flumine incertum quam ob causam digressæ.*

[13] Θεμισσός, πόλις Καρίας.] Idem revera est oppidum, quod a Stephano deinde Τεμισσὸς vocatur, & cujus lusu Ὁ, ὁ λύκος διεχρήσατο.] Perperam in libris MSS, & editionibus ante Xylandrianam excusis: διεχωρίσατο.

[14] Θεμισσεύς, χωρίον Φρυγίας.] Memoratur Straboni lib. XII & Paufaniæ lib. X. Verum censet Holstenius ad geographiam Sac. Caroli a S. Paulo, hunc locum Θεμισώνιος appellari in Act. Concil. Chalced. sect. VI, ubi Zosimus ejus Episcopis legitur, & nomen loci in MS Latino *Themissonium* duplici SS vertitur. Gentile nomen apud nostrum est Θεμισσεύς, quod an rectum sit dubito. Pausanias lib. X habet Θεμισταῖος, quod deducitur a Θεμιστώ: sed mallem apud Pausaniam legere Θεμισσεύς.

[15] Πόλις Κρήτης.] Ex nostro manifestum est Thennas non procul a Cnosso abfuisse, ita enim ille: Ὑμφαῖον πόλις Κρήτης, πλησίον Θεννῶν & Κνωσσοῦ. Idem liquet ex Callimacho Hym. in Jovem:

Ἐὐτ᾽ Θεννᾶς ἀπέλαβεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρωνται
Ζῆ πάτερ, ὑ νύμφη σέ. (Θεννᾶς δ᾽ ἔσαν ἱερῆαι Κνωσσῦ.)

[16] Θέννα.] Pessime vulgatos codices exhibere Θάνδαια, non duntaxat elementorum ordo docet, sed quoque Strabo lib. VII, quem noster testem citat: Μετὰ δὲ τὰ Συυσσέδια λιμένα τοῦτον μήκει Θεοδοσίας πόλεως ἡ Ταυρικὴ παραλία, χιλίων που σταδίων τὸ μῆκος, στρεπτὸς, καὶ ὄρεσι. Idem Strabo auctor est eodem libro, hanc urbem habuisse portum centum navibus recipiendis aptum. Imo Stephanum olim exarasse Θεοδοσία, & inde formasse gentile Θεοδοσιανός manifestissime liquet in voce Περμεσὸς πόλις Τυρρηνίας· τὸ ἐθνικὸν, Περμεσιάνος· ὡσαύ) δὲ ἐκ Παρμενίδος, ὡς τὸ Θεοδόσιος Θεοδοσιανός.

[17] Θεοδοσία.] Sic appellata fuit Antiochia, celeberrima totius orientis civitas ad Orontem fluvium sita: verum rationem illius denominationis noster reticet, quæ tamen invenitur in epitome chronologica ex Cyrillo & Georgio Pisidе confarcinata: Ἡ Ἀντιόχεια σεισμῷ συν ἐπισώσαντι, μήκιστα ὑ ἐξαίσιο θεοσεβεῖ ἡμῶν, σῴζει· καὶ τοῦτο γεγονέμενον, ἐπὶ ὀνόματος τοῦ φίλων, Χελσὸς μεθ᾽ ὁμολογίαν Θεοδοσίας. Infignem hujus urbis defcriptionem habet Phocas in Itinerario; eam ſtoarum ſplendoribus, templorum ſtructuris, copia civium, & divitiarum magnificentia ſuperbam ac tumentem perhibet, ita enim ille: Ἡ δὲ ἄκρα ὁ λιμὴν ἐστὶν ἀσφαλὴς τῆς Ἀντιόχου, μεγάλη χαράκωμα, τοῖς καμάραις, καὶ ναῶν ἀριθμῷ μέσον τῆ πολιτῶν, καὶ πολυοικίας χρημάτων βρύουσιν, καὶ λαμπρὸς ὑπερεκλάμπει τῆ τῶν κτισθέντος ἀπὸ πασῶν πόλεων. Variis hæc urbs terræ motibus concuſſa, tempore M Ulpii Trajani, qui dum Antiochiæ hyemat, urbe ingenti terræ motu quaſſata, ferme periiſſet. Refert etiam Zonaras ſub Leone magno Antiochiam tam valido terræ motu quaſſatam, ut ferme tota collapſa fuerit. Etiam ætate Juſtini, cum Ephræmius Præfectus orientis ad Antiochiæ Epiſcopatum vocabatur, tam ingentem terræ motum paſſa eſt, ut præclariſſima ædificia brevi momento corruerint, & tercentum millia Antiochenorum interieriot, teſte Procopio lib. II de Bello Perſico cap. XIV: quam deinde totam incendio delevit atque excidit Chosroes. Sed poſt Juſtinum Juſtinianus urbem magnifice inſtauravit, auctore eodem Procopio de Ædificiis Juſt. lib. II: Μάλιστα δὲ ἀπασῶν Ἀντιόχειαν, ἡ πρὸς Θεοπόλεως ἐπικλήσεως, ἥτις πρὸ ἐ ἐγερθεμένη ἐκ τοῦ ἐδάφους κατὰ μοῖρ(ον) ὑ ὀλίγου ἐπεμ ξυνέστησεν.

[18] Θεούπολις, ἡ μεγάλη ἕως πόλις.] Sic appellata fuit Antiochia, celeberrima totius orientis civitas ad Orontem fluvium ſita: verum rationem illius denominationis noſter reticet, quæ tamen invenitur in epitome chronologica ex Cyrillo & Georgio Piſide conſarcinata: Ἡ Ἀντιόχεια σεισμῷ συν ἐπισώσαντι, μήκιστα ὑ ἐξαίσιο θεοσεβεῖ ἡμῶν, σῴζει· καὶ τοῦτο γεγονέμενον, ἐπὶ ὀνόματος τοῦ φίλων, Χελσὸς μεθ᾽ ὁμολογίαν Θεοπόλεως. Infignem hujus urbis deſcriptionem habet Phocas in Itinerario; eam ſtoarum ſplendoribus, templorum ſtructuris, copia civium, & divitiarum magnificentia ſuperbam ac tumentem perhibet, ita enim ille: Ἡ δὲ ἄκρα ὁ λιμὴν ἐστὶν ἀσφαλὴς τῆς Ἀντιόχου, μεγάλη χαράκωμα, τοῖς καμάραις, καὶ ναῶν ἀριθμῷ μέσον τῆ πολιτῶν, καὶ πολυοικίας χρημάτων βρύουσιν, καὶ λαμπρὸς ὑπερεκλάμπει τῆ τῶν κτισθέντος ἀπὸ πασῶν πόλεων. Variis hæc urbs terræ motibus concuſſa eſt, tempore M Ulpii Trajani, qui dum Antiochiæ hyemat, urbe ingenti terræ motu quaſſata, ferme periiſſet. Refert etiam Zonaras ſub Leone magno Antiochiam tam valido terræ motu quaſſatam, ut ferme tota collapſa fuerit. Etiam ætate Juſtini, cum Ephræmius Præfectus orientis ad Antiochiæ Epiſcopatum vocabatur, tam ingentem terræ motum paſſa eſt, ut præclariſſima ædificia brevi momento corruerint, & tercentum millia Antiochenorum interieriot, teſte Procopio lib. II de Bello Perſico cap. XIV: quam deinde totam incendio delevit atque excidit Chosroes. Sed poſt Juſtinum Juſtinianus urbem magnifice inſtauravit, auctore eodem Procopio de Ædificiis Juſt. lib. II: Μάλιστα δὲ ἀπασῶν Ἀντιόχειαν, ἡ πρὸς Θεοπόλεως ἐπικλήσεως, ἥτις πρὸ ἐ ἐγερθεμένη ἐκ τοῦ ἐδάφους κατὰ μοῖρ(ον) ὑ ὀλίγου ἐπεμ ξυνέστησεν.

[19] Ὁ πολίτης, ὁμοίως.] Suſpectum mihi eſt vocabulum ulti-

ΘΕΡΑ΄ΠΝΑΙ[14], πόλις Λακωνικὴ, ἣν Α πινες Σπάρτην φασίν. ἔστι δὲ τόπος, ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, ἀφ' ὧν τοὺς ἐκεῖσε τόπους πάντας. [15] Θεραπύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει, καὶ ὁ ναὸς τῶν οἰκιῶν, ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται. τὸ ἐθνικὸν, Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θεραπναῖον.

THERAPNÆ, urbs Laconica, quam nonnulli Spartam appellant. Est quoque locus, templum habens Dioscurorum, propterea quod illic coluntur. Θεραπεύειν enim colere significat, & ναὸς domum, ubi Dii coluntur. Gentile, Therapnæus, & Therapnæa, & Therapnæum.

ΘΕ΄ΡΜΑ[16], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος τρίτῳ. [17] τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. [18] ἔστι καὶ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ὑπὸ Πρόσῃ βασιλικὰ λεγόμενα, τὰ δὲ ὑπὸ Καππαδοκίαν, τὰ δὲ ὑπὸ Συρίαν, τὰ δὲ Δορυλάϊ. οἱ οἰκοῦντες, Θερμιλωοί.

THERMÁ, oppidulum Siciliæ, de quo Philistus libro III. Gentile, Thermæus. Est quoque Bithyniæ Therma, quæ Pythia appellantur, quæ vero Prusæ sunt, Basilica. Est etiam Therma in Cappadocia, & in Syria, & alia Dorylaï. Incolæ, Thermeni.

ΘΕΡΜΗ, πόλις Θράκης. [19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ, καὶ Θουκυδίδης. ὁ πολίτης, Θερμαῖος. ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος.

THERME, oppidum Thraciæ, quod Apollodorus & Thucydides Macedoniæ attribuunt. Oppidanus, Thermæus. Est quoque Thermæus sinus.

THER-

ΘΕ΄Ρ-

lum ultimum, nam civis nomen non potest esse Θεσσαλὸς quippe noster, ubi vocabulo ὁμώνυμος utitur, innuit nomen urbis & gentile nihil differe. In voce Ἀμφίλλαι jaquit, καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θέσπις, καὶ Θεσπιεύς, καὶ Διονύσιος ὁ Δίλφος, ἄνευ τοῦ Ἀμφίλλαι. Quare putem heic forte subintelligendum, ὁ πολίτης, Θεσσαλίτης, quod ferme in contextum recepissem.

[14] Θεράπνη, πόλις Λακωνική.] Libri vulgati pessimo errore exhibent Θέρμνη, & inde deducunt gentile Θερμνιαῖος, sed error facile errorem trahit: nos MSS codicum fide reposuimus Θεράπνη, & deinde τὸ ἐθνικὸν Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θεραπναῖον. Quin imo video Meursium & alios rectissime hunc locum sic constituisse, auctoritate aliorum auctorum, qui hujus urbis meminere. De situ & origine nominis nihil addam, cum idem Meursius hoc recte præstiterit, duntaxat illa correcturus, quæ hac sectione corruptissima apparent. Hoc tamen aliqua observatione dignum, quod addat noster, Therapnas Spartam fuisse appellatam, cum alii dicant locum hoc nomine in Sparta fuisse. Apollonii Scholiastes: Θεράπνη, τόπος τῆς Σπάρτης· ὡς δὲ τόλμη· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος, τέσσαρας ἱερεῖς Ἀπόλλωνος. Suidas: Θεράπνη, τόπος ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ.

[15] Θεραπεύειν γὰρ τιμᾶν σημαίνει, καὶ ὁ ναὸς τῶν οἰκιῶν, ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται.] In tota Stephani epitome non erat locus inquinatior, & intellectu difficilior: legebatur enim in vulgatis, quasi omnia essent sana & integra, sine ullo defectus signo: θεραπεύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει, σημαίνει δὲ τὸν ἐκεῖσε· τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. Desperatus & incurabilis manssisset, nisi codices calamo exarati huic vulneri, quod vel temporis injuria, vel scribarum vecordia causata est, præbia præstitissent. Verum præterquam quod MSS veram & antiquam lectionem exhibeant, etiam me Hesychius de hac correctione satis evidenter adverterat, in quo legimus: Ναὸς, οἶκος· ἔνθα θεὸς Φασηλίτης. Templa Deorum gentilium οἴκους passim appellabantur, quod innumeris locis apud Herodotum liquet. Erat tamen οἶκος proprie cella, seu sacellum, ubi imago alicujus Dei collocata erat & stabat, unde alibi Hesychius οἶκον explicat οἰκήματα οἰκίαν. Notissimum est, prima nostræ religionis fundamenta discentibus, templum Hierosolymitanum, sanctissimum illum locum, a sacris scriptoribus per excellentiam οἶκον θεοῦ *domum dei* appellari, quia ibi erat Arca, divinæ præsentiæ symbolum. Et sic quoque Græci veteres Templum Cereris Eleusiniæ, in quo mysteria celebrabantur οἶκον appellarunt, inter quos Aristides orat. Eleutinia. Dioni Chrysostomo orat. XII οἶκος μυστικὸς dicitur: Arriano in Epict. lib. III cap. XXI μυστικὸς θεὸς, & Aristoph. in Nubibus μυστικὸς οἶκος. Sic quoque templum illud Ephesiæ Dianæ, ab omnibus inter mundi miracula relatum, οἶκος dicitur ab eodem Aristoph. in Nub.

Ἡ τ' Ἐφέσου μέγαρα, πᾶν-
χρυσον ἴχνος οἴκων· ὦ
Κύπρι τε Δυδῶν μαγίδων σέβασμ.

Verum Stephanus videtur intelligere οἰκίαν, in qua Dioscuri colebantur, quos Therapnæos summo honore affecisse constat ex Helenæ laudatione apud Isocratem; ita enim ille de Helenæ fratribus: Ἐπὶ δὲ τοῖς Θεσσαλοῖς καὶ Λακεδαιμονίοις, φυσίας αὐτοῖς κτήσας ἐκπλέους ὑπῆλθεν, ὥστε ἡρῶσιν, ἀλλ' ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις ἔθυσαν. Imo ibi Dioscurorum fanum extitisse, liquet manifeste ex Pindari Schol. ad Isthm. Od. I: Γέγονε, ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν Θεράπναν τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. Stephanus ergo urbis originem non deducit a Therapna Lelegis F. de qua Pausanias lib. III, sed a vocibus θεραπεύειν & ναὸς, quasi Θεράπνη esset locus angustus, venerandus & sacra statio, nam θεραπνὴ Hesychio dicuntur αὐλῶπες, & στενοί. Et θεραπεύειν sumitur pro *colere* & *venerari* apud Basilium Seleuciæ Episcopum oratione XLII: ὁ τὸ εἶναι παρ' ἡμῶν θεραπεύσεσθαι, ἀλλὰ τὸ εἶναι εὐ ὑμῶν αἰδεσθῆναι, καὶ τὸ θεὸν σεβήσεσθαι.

[16] Θέρμα, χωρίον Σικελίας.] Subintelligendum ἐθνικὸν. Auctoritate Philisti χωρίον appellat, quia ejus ætate nondum erat πόλις, & intelligit Γωμφὰς Θέρμα, ubi postea Romani coloniam Thermas condiderunt. Vide Cluv. in Sic. descriptione.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος.] Oppidani a Cicerone vocantur THERMITANI. Johannis Episcopus Ecclesiæ εἰς τὰ Θερμοπύλας & ἐν Σικελίᾳ Act. IV subscripsit: Suggestioni Synodi Romanæ, observante Holstenio ad Orteliom. Ubi etiam τὸ ἐθνικὸν subintelligi putem.

[18] Ἔστι δὲ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια.] Videntur hæ *Aquæ Calidæ* prope Astacum fuisse: nam ipse Stephanus Astaceno sinui, Pythium statuit vicinum. Quin imo ibi fontes aquæ calidæ exiliisse luculenter testatur Procopius lib. V cap. III de Ædif. Justiniani: Πηγαὶ δὲ ἡμῶν φύσει ἐν Βιθυνίᾳ ὑδάτων ἀπαλλαττόντων ἐν χρῷ, ἅπερ ἐστὶ πολλοῖς ἤδη. Multi eo proficiscebantur, sed præsertim ægri ex urbe Byzantio, ut, haustis illis aquis, recrearentur & pristinæ sanitati restituerentur.

[19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας.] Quemadmodum Apollodorus & Thucyd. hanc urbem inter Macedonicas numerarunt, sic quoque eam in Macedoniæ descriptione recenset Scylax: Ἀπὸ δὲ Πιέρων πόλεως Μακεδονία ἐστὶν ἤδη, καὶ πόλις Θέρμη· &c. Ἀπὸ δὲ ποταμοῦ Ἐχεδώρου πόλις, Θέρμη πόλις. Hæc urbs deinde Thessalonica appellata est, teste Strabone lib. VII: Ὅπου μὴ τὴν Ἀξιὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἔσχε πόλις, ἡ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο. Et Scholiasta ad Thucyd. lib. I: Ὅπου νῦν Θεσσαλονίκη πόλις, πάλαι Θέρμη ἐκαλεῖτο· ἔστι δὲ Μακεδόνων τις, ὅτι ἐν Πυδνᾷ πόλει Μακεδονικῇ. Et quemadmodum ab oppido Therma sinus Thermæus nomen invenerat, sic hodie ab Italis *Golfo di Salonichi* vocatur, ab oppido cui nomen nunc *Salonichi*, sive Thessalonica.

ΘΕΡΜΟΣ [40], πλίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος. τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος. καὶ τὸ κλητικὸν, Θερμικός.

A THERMUS, oppidulum Ætoliæ, de quo Polybius. Gentile, Thermius, & possessivum, Thermicus.

ΘΕΡΜΥΔΡΑ [41], λιμὴν ἢ μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πλεων. τὸ ἐθνικὸν, Θερμυδρεύς.

THERMYDRA, portus cujusdam urbis in Rhodo. Gentile, Thermydrensis.

ΘΕΡΝΗ [42], πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Θερναῖος.

B THERNE, urbs Thraciæ. Gentile; Thernæus.

ΘΕΡΣΙΤΑΙ, ἔθνος Ἰβηρικὸν. Πολύβιος τρίτῳ.

THERSITÆ, gens Iberica, de qua Polybius libro III.

ΘΕΣΠΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ὁ μητρικὸς,

Θέσπιαν, Γραίαν τε. ---

THESPIA, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

Thespiam Graamque. ---- ----

Θεσπιάδης κῦμα, τῆς Θεσπιάδος, τῆς Πανδίονος. χρᾶται τῇ καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ὧν ἦ φιλιάδης Μεγαρέως·

C Condita est a Thespiade, qui fuit filius Theutrantis, Pandionis nepos. Scribitur quoque per Iota, & producitur; sed apud Corinnam corripitur, ut & in epigrammate Philiadæ Megarensis in laudem eorum, qui sunt a Persis trucidati:

Et viri qui aliquando habitarunt verticem Heliconis,
Quorum animo gloriatur Thespias ampla.

Ἄνδρες θ' οἱ πρὶν ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,

[43] Λήμαλα τὴν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος. Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. [44] καὶ θῆλυ, ὡς τὸ ἐνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται. δῆλον. Θεσσαλίας. [45] τρίτη ἐν Σαρδοῖ. ὁ πλίτης, Θεσπιεύς, καὶ Θεσπιακὸς, καὶ Θεσπικός.

D Numero plurali dicitur Thespiæ, cum accentu in ultimo, & mitum est, qua ratione singulare per diphthongum scribatur. Secunda, Thessaliæ: Tertia, in Sardinia. Civis, Thespiensis, & Thespiacus, & Thespicus.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ, πόλις ἢ χώρα ἐξω τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Θεσπρωτὸς, καὶ Θεσπρωτικὸς, καὶ Θεσπρωτιανικός.

E THESPROTIA, urbs & regio extra sinum Ambracicum. Gentile, Thesprotus, & Thesprotiacus.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ, ἀπὸ Θεσσάλου· ἡ πρότερον

THESSALIA, a Thessalo nomen habet,

[40] Θέρμος, πολίχνιον Αἰτωλίας.] Videtur noster famam hujus loci aliquantulum extenuare appellatione πολίχνιον: sed revera oppidum non erat, neque etiam oppidulum: carebat is locus muris & portis, qui tamen fuit, (teste Polybio lib. v, quem ipsum noster citat) totius Ætoliæ celeberrimus, ubi comitia magistratibus creandis, & iniquis quotannis mercatus agitabantur: præterea natura loci erat tam firma, ut omnino totius Ætoliæ arx haberetur. Loci nomen Polybius genere masculino & neutro usurpavit, & Strabo numero plurativo lib. x: Τὰ δὲ τὰ Θέρμα ἢ Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιοῦσι πάντων αὐτῶν ἐπί. Gentile & possessivum, de quibus Stephanus, apud Polybium in usu sunt lib. v: Καὶ τὸ τῶν Θερμιέων πόλιν ἐπιτηρεῖν. Et in Excerptis Legat. IX: Εὐθὺς ἀπὸ τοῦ Θερμικοῦ συνόδου. Multo molimine Palmerius probat, pessime a Casaubono verti: *Extemplo Cornelius ab eo discedens Thermopylas ad Græcorum conventum venit.* Bene monet, hic Polybium non agere de conventu Pylaico, qui Thermopylis agitabatur: sed tamen non bene Græca interpretatur: *Venerunt in conventum, qui Thermica vocabatur.* Non enim vidit vir doctissimus in Græco textu aliquid latere, ubi sine ullo dubio rescribendum, ἦκον ἐπὶ τὸν τῶν Θερμίων σύνοδον: *Venerunt in Thermiorum conventum.* Vel legendum esset ἐπὶ τοῦ Θερμικοῦ συνόδου: *ad Thermicum conventum.* Qui gentilium & possessivorum usum perspectum habent, de hac emendatione non dubitabunt.

[41] Θερμύδρα.] Ab Apollodoro lib. II numero plurali Θερμύδρη appellatur, ita enim ille: ἐκβάλλει δὲ ὁ Ἀστὰς Θερμύδρη, Ῥοδίων λιμένι στενῷ. Habuerunt Rhodii duos portus, magnum & parvum, de quibus Diod. Sicul. lib. XX, & Vitruvius lib. II cap. VIII.

[42] Θέρνη, πόλις Θρᾴκης.] Hoc nomine oppidum apud antiquos auctores non invenitur, sed Goltzius & Spanhemius mentionem faciunt de nummo, cum inscriptione ΘΕΡΝΑΙΩΝ. Censeo tamen cum Ortelio, esse Cedreni Τζερνα, vel Antonini *Zerna.*

[43] Λήμαλα τὴν αὐχεῖ.] Maxima incuria priores voces librarii conjunxerunt, cum essent disjungendæ, quod manifeste satis liquet ex Eustathio ad Hom. Iliad. B: Ἐν δὲ τοῖς Ἐθνικοῖς φέρεται ἡ Θεσσαλικὴ Θέσπια ἡ Σαρδόα· οὐ δὶ τῇ κοινῇ Βοιωτίας, ἐπίχαρμα Φιλιάδου ἢ Μεγαρέως πιστῶν ὑπὸ τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ Περσῶν.

Ἄνδρες θ' οἱ πρὶν ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος·
Λήμαλα τὴν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

Verum hoc monendum, libros manu exaratos pro αὐχεῖ exhibere ἀρχεῖ, quam lectionem etiam sequuntur editiones Veneta & Florentina, & dubito quid præferendum; nam sano satis sensu verti posset, si τῶν pro ὧν accipias, *quorum virtute & audacia nunc imperium habet Thespias.* Hoc quoque obiter notandum, in editionibus illis, de quibus jam mentionem feci, pessime contra metri legem excusum esse διήκοντος.

[44] Καὶ θῆλυ, ὡς τὸ ἐνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται.] In singulari non duntaxat per diphthongum scribitur, sed etiam in plurali, ita enim noster in Ω κεφαλὶς· εὐλογὴν δὲ οὖν, διὰ τὸ σωτήριος πορθμὸς εἶναι Θεσπιέων εἰς Θήβας· καὶ δὶ Θεσπίαι χαίρουσι, ἢ ὀμφῶσι αὐτῇ. Quare scribatur Θεσπία & Θεσπαί, ejus rei rationem reddit Etymologici Mag. Auctor in voce Εἰς, quem si quis legerit, cum nostro diversam scribendi rationem nequaquam mirabitur.

[45] Τρίτη, ἐν Σαρδοῖ.] Cum certum sit Thespiadas aliquando Sardiniæ præfuisse, dubitari non potest, quin oppidum ibi condiderint, Thespiadarum nomen gerens. Vid. Diod. Sicul. lib. v, & Pausan. in Phocicis.

πρὸν Πελασγία. [46] ἐν ταύτῃ οὖν ἔξεστι τὰς πελαργὰς κλείνειν· τὰς γὰρ ἀπὸ χώρας ὀφεις ἀναιρεῖσιν. ὁ πλείων Θεσσαλιώτης, καὶ Θεσσαλιώτης, καὶ Θετταλὸς, καὶ Θετταλίς. ἔστι δὲ Θεσσαλὶς ᾠδήμα τι ποιον, [47] ὡς Λύσιππος ἐν Βακχαῖς. [48] τὸ Θεσσάλη δράμα Μενάνδρου, βαρυνόμενα ἀμφοτέρως ἐν πολλοῖς. λέγεται δὲ Θετταλίζω, ὡς Δωριζω· ἀφ' οὗ καὶ [49] ἐπιθετταλίσμεθα, φησὶ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ· τερπόμεθα, χλαμύδα Θεσσαλικὴν φορέμενοι, ἢ Θετταλικὸν πέρον.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΊΚΗ, πόλις Μακεδονίας,

bet, prius dicta Pelasgia. In illa non licet ciconias interimere: istius enim regionis serpentes de medio tollunt. Civis, Thessaliotes & Thettaliotes, & Thettalus, & Thettalis. Est quoque Thettalis quoddam calceamenti genus, de quo Lysippus in Bacchis. Vox Thettala, quo nomine Menandri fabula circumfertur, apud Atticos accentum habet in penultima, ad quid peculiare posita. Dicitur quoque Thettalizo, uti Dorizo: unde vox ἐπιθετταλίσμεθα apud Eupolidem in Marica, hoc est, *chlamydem Thessalicam gestamus*, sive Thessalicam alam.

THESSALONICA, urbs Macedoniæ,

[46] Ἐν ταύτῃ οὖν ἔξεστι τὰς πελαργὰς κλείνειν.] Quod in Thessalia ingens lacertorum inventatur copia, rationem reddit Theophrastus lib. περὶ τῶν ἀμβίων φαινομένων ζώων, quam duabus in causis consistere opinatur, scilicet, cœlo frequenter pluvioso, & copiosissima tempore belli humani sanguinis profusione. Has perhibet esse causas, quod in Thessalia magno numero serpentes reperiantur: sed ejus verba adscribam: Οὗτε γὰρ ὄφεων δύο πού φησιν εἶναι ἐκεῖ, οὔτε ἄλλο τοιοῦτον, ἢ πέλμοι δ' ἀνθρώπων εἶναι ἐκεῖ, ἢ τῶν ἀλλοτρίων ἐκεῖ ἢ τῶν ἐκείνοις ἐπιτηδείων ἐπὶ τὴν τοῦ Θετταλικοῦ πολέμου· ἐπὶ δὲ τοῦτο ἐκεῖ ἐστὶν ὑγρὸν καὶ ἐπομβρίαν ἔχον. Imo perhibet Aristoteles in Mirabilibus, circa Thessaliam tot generari serpentes, ut, nisi a ciconiis interimerentur, regio esset deserenda: Περὶ Θετταλίαν μυρίους ὄντας ὄφεις ζωογρεῖσθαι τοσούτους, ὥστε, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν πελαργῶν ἀναῄρουν, ἐκχωρεῖν ἂν αὐτούς. Sed cum ciconiæ serpentes non minus, quam anguillas & ranas, diglutiant, & sic ingentem quotannis copiam de medio tollant, a Thessalis sub pœna exilii lege sancitum est, ne quis ciconias perimat, tam necessaria atque incolis utilia animantia. Docet hoc Plutarchus lib. de Iside & Osiride: Θεσσαλοὶ δὲ πελαργοὺς, ὅτι πολλοὺς ὄφεις ἀπαλίσκουσι τοῖς ἀνθρώποις ἐξώλεσαν ἀπειλῇ· δεῖ γὰρ νόμῳ τοῦτον φύλαττε, ὅστις ἀποκτείνει πελαργόν. Vide præterea Eustathium ad Dionysium Periegetam pag. 61. Sed alii pœnam capitalem statuunt, inter quos Plinius lib. x cap. XXIII: *Honos ita serpentum exitio tantus, ut in Thessalia capitale fuerit occidisse.* Quin imo ciconiæ apud Thessalos tanta in dignatione fuisse perhibentur, ut eas divino honore affecerint; cujus rei testem habemus Clem. Alexandrinum Admonit ad Gentes: Θεσσαλοὶ δὲ ὠοὺς, τοὺς πελαργοὺς τιμῶντες, ἀφ' ὧν σωθήσεσθαι.

[47] Ὡς Λύσιππος ἐν Βακχαῖς.] Libri editi & MSS constanter ex hibent ὡς Λύσις ἐν Βακχαῖς, sed victum est, quod ex compendiaria scriptura ortum existimo: omnes enim qui Baccharum meminere, illud drama Lysippo, non vero Lysidi attribuunt. Admodum opportune huc ex Polluce adducam Lysippi locum, in quo horum calceorum mentionem facit, ita enim ille VII cap. XVII: Καὶ Θετταλὶς δὲ ὑπόδημα μόνον τὸ ὄρθιον· μέμνηται δ' αὐτῆς Λύσιππος ἐν Βακχαῖς, Βλαύτην ἠρθρίαν, Θετταλίδι, Et ad confirmationem nostræ emendationis non parum momenti adfert, quod idem Lysippus aliquoties, idemque drama a Polluce allegetur, ut & Hesychio in voce Ἀγριπνεύσεις, ac Athenæo lib. III & VIII. Fuit tamen aliquis Lysis Pythagoricus, cujus sunt *Aurea illa carmina*, quæ vulgo Pythagoræ nomen in fronte gerunt, de quo vide Vossium de Poetis Græcis, sed ad hunc locum non pertinet, uti jam satis copiose demonstravimus.

[48] Τὸ Θεσσάλη δράμα Μενάνδρου βαρυνόμενα.] Indicat hoc loco Stephanus, quid discriminis sit, si τὸ Θεσσάλη scribas cum accentu in penultima, & ultima, de quo etiam Scholiastes ad Aristophanis Nubes hisce verbis mentionem facit: Ὡς γοῦν τὰς φαρμακίδας Θεσσαλὰς καλεῖσι· Δημοσθένης γοῦ οἱ Θετταλοὶ ὡς γύητες· καὶ μέντοι καὶ τοῦ Φασηλίτου πατὴρ ἐμπολᾷ Θετταλὰς κελεύσεις· φασὶ δ' ὅτι Μήδειά φησιν, ἣν ἐκ Κόλχων ἐξαγαγοῦσα ἔλαβε ὁ Αἰσονεύς· τὸ δὲ Θεσσάλη Ἀττικοὶ βαρύνουσι οἱ περὶ Μένανδρον, ὡς διαφορᾶς. Verum, quod omnibus est notissimum, τὸ Θεσσαλὶς sumitur pro muliere Thessalica, & pro regione: quin autem venenicæ erant in fames, pro venefica, quæ Græcis φαρμακὶς dicitur. Propertius III: 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vasto Thessala fas gramate.

Et apud Lucanum lib. v de regione sumitur:

Thessala quin etiam tellus herbasque nocentes
Rapibus ingenuit. ---- ----

[49] Θετταλίζω.] Sumitur ab Æliano in Var. Hist. lib. IV cap. XV pro Thessalorum partibus favere, Ποτὲ δὲ βοιωτίζει ἢ τρίτοτε, ἢ αὖ πάλιν Θετταλίζει, καὶ τῶν Μήδων ἐστὶ Περσῶν ἀρίστη] ὡς Φαρσαλίζειν λοιδοροῦσι. Utitur quoque eadem voce Parthenius in Eroticis cap. XXIV de Hipparino, Thessalorum lingua imitante: Θετταλίζων δὲ τῇ φωνῇ, ἢ ὑπαττικίζων ὑφειτο ἀπὸ ὑποκρίσεως. Sic Lacanizein τῇ φωνῇ Laconica lingua uti, apud Plutarchum in Sapientum Convivio: Ὁ δὲ Χίλων λακωνίσας τῇ φωνῇ, Καὶ τίνη, ἔφη, βεβοῦς ἐ τρίχες ἢ ὑμῖσον. Verum δωρίζειν, quod noster addit, significat Doriam harmoniam modulari. Hesychius: Δωρίζει, οἱ οἱ Δωριεῖς ᾄδῃ. Et Dorica lingua uti. Etymologici Mag. Auctor in Γάγαγ· Εἴρηται ὑπὸ Γ' ἄδου Λυκίνος αὐτὸν τινων ὡς ὑ κρουόμενον, ἴσως Γᾶ γῆ, τῇ πικρᾷ φωνῇ δωρίζοντος. Aliud tamen est apud veteres Δωριαζειν, quod universaliter sumitur pro χωλιάζειν. Puellæ Peloponnesiacæ cum saltarent, veste pellucida tegebantur, ut ferme totum corpus transpareret: ἀφ' τὸ τὰς Δωριεῖς ῥᾳδίως ὑπνω. Vide Hesychium & Etymologici Mag. auctorem.

[50] Ἐπιτηδειλίσμεθα.] Male in omnibus editis & calamo exaratis legebatur ἐπιτηδλίσμεθα absque augmento, quod perfecto debet addi: Vocem hanc ita scribendam ipsa docet ratio, sed præterea Pollucem testem adhibebo, ea sic utentem, ita enim ille lib. VII cap. XXIII: Ταῖς δὲ Θετταλικαῖς χλαμύσιν, ἡτταλικαὶ πλεκταὶ ἀνέκειντο, ἢ ἐπιτηδειλίζειν μοῦσα λέγει. τὸ χλαμυδοφορεῖσθαι. Hesychius: Ἐπιτηδειλίζει, σύναγελαστικῶς· σκώπτει γὰρ Θετταλοὺς χλαμυδηφόρους· πέπρωται δὲ κηλῶσαι, ἢ ἐκφοβῆσαι ᾠδαῖς, ἀφ' τὸ δοκεῖναι πλησμὸν. Aba aliis vocantur ᾠδαί, quia certantibus in Thessalia præmii loco concedebantur. Docet hoc Eustathius ad Iliad. B: Καὶ Θετταλικὸν πέπλον, ἀφ' τὸ πέπρωται φασὶ ἔχειν τὰς Θετταλικὰς χλαμύδας· ὡς ἔτερόν φησιν, Θετταλικὸν χάρος λεγε, ἀφ' τὸ ὑπαλλαγὴ τῶν τοῦ σκοῦ ἀζώνους κόλπους. Hoc vestitu indutus fingitur Protesilaus apud Philostratum in Heroicis: Χλαμύδα ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἔχων Θετταλικὴν ἀφασκὸν, ὥσπερ τὸ κεφαλαῖον τῶν. Thessali probra sibi urebantur, eratque hæc quotidianus eorum vestitus, quia Græcorum omnium maxime sunt septentrionales, & frigidissima incolebant loca, unde a Strabone lib. XI βορειοτάτοις appellantur, sed supra hanc stolam, chla-

νίας, ἧς ἄρξ[11] ἐκαλεῖτο Ἁλία, Κασσάνδρου κτίσμα· [11] ἣν ὁ Φίλιππος ἔγημε Ἀμύντα θυγατέρα νικήσας, ἵνα τὸν ἐκάλεσε. [11] Λυκιλος δὲ ὁ Ταρραῖος φησὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἐγκαψεν, ὃς φησιν, ὅτι Φίλιππος ἰδὼν ἐμεν[ε] κόρην ὑπερεπῆ καὶ δι' ἀγωγῆ, Ἰάσονος δὲ καὶ ἀδελφιδῆ, ἔγημε, καὶ παῖδα, [11] τῇ ἑπτὰ ἡμέρᾳ τοῦ λοχείας τέκνηκεν· ἀναλαβὼν δὲ ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον, [11] ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν, ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ δὲ μήτηρ τὸ παιδίον Νικασίπολις ἐκάλεσεν. Σέρβων δὲ Θεσσαλονίκαν αὐτὴν φησι. [10] τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.

ΘΕΣΤΩΡΟΣ, ὡς Κύτωρος, πόλις Θράκης· Θεόμπομπος ἑπτὰ βιβλίοις Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θεστώριος.

ΘΕΣΤΙΔΕΙΟΝ[12], πόλις Θεσσαλική. Ἑκαταῖος δίχα τοῦ σ φησὶν, ὡσὶ Θέτιδος. [10] ἔστι δὲ λίμνη Θράκης, παρὰ Νύσαν χωρίον. τὸ ἐθνικὸν, Θεστιδεύς.

ΘΕΣΤΙΣ, πόλις Ἀράβων, ἡ ἄλλη Λιβύης. ὁ πολίτης ἐκπάτρας Θεστίτης χρηματίζει.

ΘΗΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Διόσημος, ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως. ὁ πολίτης, Θηβαῖος, καὶ Θηβαῦδος, καὶ Θηβαΐς, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. ἔστι δὲ ἄλλη Αἰγυπτία, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι καλὰ τὰς Αἰγυ-

A niæ, quæ olim Halia vocabatur, a Cassandro condita. Vel nomen habet inde, quod Philippus Amyntæ F. ibidem Thessalos vicerit, & sic vocaverit. Sed Lucillus Tarrhæus, qui de Thessalonica librum consignavit, inquit, quod Philippus, posquam vidisset puellam formosam B & nobilem (erat enim Jasonis ex fratre neptis) eam duxerit, quæ pariens, vigesima puerperii die mortem obiit. Philippus igitur infantem suscipiens Nicææ tradidit, ut educaret, & vocavit Thessalonicam: mater enim pueruli Nicasipolis appellata fuerat. Strabo urbem Thes- C salonicam nominat. Gentile, Thessalonicensis.

THESTORUS, uti Cytorus, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro XXII. D Gentile, Thestorius.

THESTIDIUM, urbs Thessalica. Hellanicus vocem sine S scribit, & a Thetide deducit. Est quoque Thraciæ palus, juxta quam oppidum Nysa. Gentile, Thestidensis.

THESTIS, oppidum Arabum, & aliud Libyæ. Utriusque oppidanus Thestita appellatur. E

THEBÆ, urbs illustris Bœotiæ, a Theba Promethei filia nomen gerens. Civis, Thebæus, & Thebænsis & Thebaïs, quod de regione & muliere dicitur. Est etiam alia Ægyptia, de qua Callimachus perhibet, circa F

Ægy-

Aigu-

lam, chlamydem etiam, utrinque πλοκῆς ornatam gestasse videntur, fortasis, vel ut frigus & æris injuriam tanto meliusarcerent, vel quod eam in agone præmii loco acceperant, quod non obscure ex Eustathii allegatis verbis conjicere licet.

[11] Ἐκάλεσε Ἁλίαν.] Sic quoque Thessalonicam vocatam cenſet Etymologici Mag. Auctor: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἧς Ἁλία ἐκαλεῖτο, Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Φίλιππος νικήσας, ἵνα τὴν ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος ἰδὼν κόρην εὐπρεπῆ καὶ εὐγενῆ, ἔγημε. Et sic porro totam historiam illidem, ut Stephanus, verbis persequitur, nisi quod retinet ea Lucilli Tarrhæi nomen.

[11] Ἡ ἐπὶ Φίλιππος δὲ Ἀμύντα.] Debebat in Stephano illud ἡ adhuc semel subjungi, uti tactum videmus in verbis Etymologi proxime citatis. Interim hinc discimus Amyntæ filium urbis conditorem esse, quem etiam statuit Const. Porphyrogenneta lib. II cap. de Them. Φιλιππος ὁ Ἀμύντα Θετταλὸς ὑπὲρ νικήσας, τῇ γυναικὶ, τῇ τοῦ ἐξαδέλφου αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἦν τῇ Ἀγνῇ.

[11] Λυκιλος.] Variis modis scribitur hujus Historici prænomen: In Palatinis libris semper scribi Λύκιος testatur Salmasius. Λύκιλος quod apud nostrum in Ταῦρα occurrit, manifeste mendosum judico. Cod. Vossianus Λυκιος, quod etiam ab aliis imitatur. Scholiast. ad Aristoph Nubes. Τῶν δὲ πύθ· οἱ περὶ τὸν Λυκιλον τὸν Ταῦρον καὶ Σοφοκλέα καὶ Θέωνα ἱστοροῦσιν πεζῇ φασιν. Et sic quoque hunc auctorem vocat anonymus in vita Apollonii Rhodii, adeo ut hactenus dubius hæserim, utrum Λυκιος, quod in multis MSS, an vero Λυκιλος sit præferendum, quod etiam in MSS & vulgatis reperitur. Λυκιλος sine dubio habendum pro diminutivo a Λύκιος.

[12] Τῇ ἑπτῇ.] Salmasius in veteri manu exarato codice invenit ϛ, id est, octavo die, eamque lectionem veriorem existimat.

[11] Ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν.] Sic repoſuimus ex MSS pro τρέφων, quod hodie in vulgatis circumfertur. Etiam Etymologici Mag. Auctor hanc historiam referens, illud τρέφειν agnoscit.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.] Apud Tristanum & alios inveniuntur nummi cum inscriptione ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ. Legitur tamen etiam Θεσσαλονικεῦσι apud Anonymum de Vita & rebus gestis Alexandri Mag adhuc in editum: Ἡ δὲ νῦν ἐκεῖ Παιονικὴ ἐνοῦσα τὴν μεγάλην πόλιν Θεσσαλονίκην, ἣ ἐξάρχει πάντων Θεσσαλονικέων.

[12] Θεσίδειον, πόλις Θεσσαλική.] Pessime hunc locum tractarunt librarii, omnis geographiæ imperiti; nam libri MSS & hactenus editi exhibent, Θεσίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης. Quasi vero Thessalonica provinciæ vel regionis nomen esset, vel civitas Thessalonica fines suos tam longe extendisset, ut etiam Thestidium ditione sua comprehenderet. Nos errorem vidimus, & ratione duce pro Θεσσαλονίκης repoſuimus Θεσσαλικὴν, proxime cum vulgata conveniens. Est enim Thestideum, vel Theridium, ut alii scribunt, Thessaliæ oppidum in Pelasgiotide prope Pharsalum situm, testibus Strabone lib. IX, & Polyb. lib. XVII, aliisque. Verum alius quoque eadem sectione latebat error, in omnibus libris legebatur Ἑκαταῖος δὲ δίχα δὲ φησὶν. Cum revera δίχα δὲ σ legendum sit, uti jam noſtra exhibet editio: plurimi enim Θησίδειον scribunt, inter quos Polybius lib. XVII, Plutarchus in Pelopid. Euripides in Androm. Zezes in Lycoph. & Pindari Scholiast. in Nem od. IV.

[13] Ἔστι δὲ ἄλλη Αἰγυπτία.] Potior est hæc MSS codicum lectio, quam vulgata, ἔστι δὲ ἄλλη τις Αἰγυπτία, quanquam & stare & defendi possit. Quod autem de antro illo circa Thebas Ægyptias refert Callimachus, id in ipsa urbe fieri tradit Hellanicus Lesbius teste Antigono in Paradoxis: Ἑλλανικὸς δὲ ὁ Λέσβιος ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις ἱερὸν ἀπόλλωνος

Αἰγυπτίας Θήβας ἔστι σπήλαιον, ὃ ἢ μὲν ἄλλας ἡμέρας πληροῦται ἀνέμῳ, καλὰ δὲ τὰς τριακάδας ὑ πνεῖ πανπλῶς. [59] τρίτη, Θεσσαλίας ἡ Φθιῶτις. τετάρτη, [60] ἐν Κιλικίᾳ ὑποπλακία, πλησίον τῆς Τρωίας· ἧς ὁ πολίτης, Θηβαῖτης. πέμπτη, Ἰωνίας καλὰ Μίλητον. ἕκτη, ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἑβδόμη, τῆς Καταωνίας. ὀγδόη, [61] Ἰταλίας. ἐνάτη, [62] Συρίας. τὸ κλητικὸν, Θηβαῖτες, καὶ Θηβαϊκὴ. τὰ πτῶσα, Θήβηθεν, Θήβαζε, Θήβησι.

Ægyptias Thebas reperiri antrum, quod aliis diebus repletur vento, sed quod trigesimo mensis omnino non spirat. Tertia, Thessaliæ in Phthiotide. Quarta, in Cilicia Hypoplacia prope Trojam, cujus civis Thebaites. Quinta, Ioniæ juxta Miletum. Sexta, in Attica. Septima, Cataoniæ. Octava, Italiæ. Nona, Syriæ. Possessivum, Thebaicus. Localia ex, ad & in Thebis.

ΘΗΓΩ΄ΝΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας· Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν, Θηγώνιος.

THEGONIUM, urbs Thessaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalioniæ. Gentile, Thegonius.

ΘΗΜΑΚΟΙ΄, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς· ὡς ἡ φρυνίχος, τῆς Πτολεμαΐδος. ὁ δημότης, Θημακεύς. τὸ πτῶσον, Θημακόθεν, Θημακῆ.

THEMACI, populus Erechtheïdis tribus, sed secundum Phrynichum, Ptolemaïdis. Popularis, Themacensis. Localia ex, ad & in Themacis.

ΘΗ΄ΡΑ [63], νῆσος τῶν Σποράδων, χάσμα [64] Μεμβλιάρης, ἐνὸς τῶν μὴ Κάδμου. [65] ἐν ᾗ τὰς ἐτῶν ὀκτὼ γηγενομένους οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ τὰς ἐπιλά. ἔστι δὲ Ῥόδου πόλις παπίνη. καὶ Καλείας ἄλλη, ἢ ἡ Σογδιανῆς ἄλλη· ὁ οἰκήτωρ, Θηραῖος, ὡς αὐτή, καὶ ὁ εἶπε μὴ τοὺς τὰ τριακάδα γλωμίσαι, τοὺς δ' ἄλλους ἡμέρας, ἀπιμεῖ.

THERA, insula Sporadum, condita a Membliaro, uno ex Cadmi sociis. In qua pueros octavo, & quoque septimo anno morientes non lugent. Est etiam Rhodi urbs, humili loco sita: & alia Cariæ, & alia Sogdianæ. Incola, Therœus, ut ipsa, quod dixit ne quis Tricadas lumiosas, cæteros vero dies humidos, abit.

[59] Τρίτη, Θεσσαλίας.] Alio nomine hæc urbs *Philippi* vocabatur, teste Stephano in illa voce: Φίλιπποι πόλις Μακεδονίας ἐν τῇ Θρᾴκῃ Θεσσαλίας. Philippus in hanc urbem Macedonum coloniam ducens, eam de se nominavit, auctore Polybio lib. v: Γενόμενος δὲ κύριος τῆς Θρᾴκης, τὰς μὲν ὑπαρχούσας εὐκτήριας ἐξωικοδόμησεν· Μακεδόνας δ' οἰκήτορας Φιλίππους τὴν πόλιν ἀπὸ Θρᾴκης κατωνόμασεν. Thebæ Phthiæ a Livio appellabatur, eratque Thessalis emporium maritimum, quæstuosum & frugiferum, eum videsis lib. XXXIX.

[60] Ἐν Κιλικίᾳ ὑποπλακίᾳ.] Intelligit Adramyttium Troadi vicinum. Etymologici Mag. Auctor: Θῆβαι, τὸ τῶν Ἀδραμυττηνῶν καλλίφρον. Quod etiam habet Phavorinus in Lexico. Et fic quoque Homerus Iliad. Z. hanc urbem appellat.

Ἠτοίη, ἣ ἔναιεν ὑποπλάκιον ὕληεσσα,
Θήβη ὑποπλακίη, Κιλίκεσσιν ἀνάσσετο δῖος Ἐετίων.

Ad hunc Homeri locum optime docet Eustathius, quare Thebæ & Cilicia Hypoplacia dicitur: quia autem Archiepiscopi verba Stephanum non mediocriter illustrant, ea huc transcribam: Παραπτέον δὲ Ἡρακλεῖ νικήσαι φασι, τὸν λαὸν τὸν Θηβῶν τὸν γυναῖκα, ἧς κλέος πόλιν ὁμώνυμον οὖσαν, ὑπαείρειν τὴ ὑποπλακίου ὑπὸ Ὑποπλακίαν λεγ τὸ κεῖθι ὑπὸ τὸ Πλάκιον. Multa deinde addit de Cilicia & Cilicibus, quos Homerus ad Adramyttenum sinum post Lelegas collocat, quæ ibi commodius legi possunt. Hi Cilices, juxta Strabonem, in duas provincias olim fuere divisi, quarum altera Eetioni, altera Myneti parebat. Idem refert a Cillo quodam, Pelopis auriga, nomen accepisse, ita enim inquit lib. XIII: Ἔστι δὲ Κίλλα μνῆμα φασὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Κιλλᾶ Ἀπόλλωνος· χῶμα μέγα· λοιπὸν δὲ τῶν Πελοπιδῶν φασὶν ὑφηνιοχῆσαι τὸν πατέρα αὐτῷ ἐπὶ τοὺς ἐν Κιλικίᾳ. Verum hoc addendum, Strabonem censere Adramyttium & Thebas non idem esse oppidum, sed distare Thebas ab Adramyttio LXXX stadiis.

[61] Ἰταλίας.] Vide Ortelium, qui præter Lucanas Thebas, de quibus lib. III cap. II. alias ex Varrone commemorat, nempe in agro Sabino, via Salaria, non longe a Rheate. Quas innuerit Stephanus, dictu difficillimum.

[62] Συρίας.] Sine dubio Thebas Syriæ Palæstinæ intelligit, quas LXX Seniores Θαφθὼ, & Iosephus lib. v Antiq. cap. IX Θαφὼς nominat. Celebratur quoque ejus memoria lib. Judicum cap. IX: 50.

[63] Θήρα, ἧς ἡ Σποράδων.] Sita est insula in mari Ægæo, prope Anaphen & Diam, ad septentrionale Cretæ latus, a quo LXX stadia distabat, teste Strabone lib. X. Antiquissimum insulæ nomen erat *Calliste* Καλλίστη, quasi dicas *Pulcherrima*, quo omnino gaudebat, cum Cadmus Agenoris F. Europam quæritans, in eam esset appulsus, ubi Membliarum conjunxerunt sunt & Phœnicem, quosdam alios reliquit. Verum deinceps Theras Autesionis F. Tisameni Nep. Thersandri pronepos ex Lacedæmonia cum ingenti tribulium multitudine, non ad Membliarum & socios ejiciendos, sed ad una habitandum & insulam pluribus incolis frequentandam, missus, insulam de se Theram transnominavit. Apollon. Rhod. lib. IV Argonaut.

---- ---- ἐκ δὲ λιμένος
Σπερχείου Λόκριδι Θρονίου ὄρμοι Θῆρας
Καλλίστου ἐπὶ νῆσον· ἀμοιψαγόρῃ δ' ὄνομα Θήρῃ
Ἐξ ἧς ἦν. ---- ---- ----

Plurima hac de re veterum testimonia ex Callimacho, Pindari Pythiis ejusque scholiasta, & Pausaniæ Laconicis & Achaicis peti possent, sed potissimum commendo Herodotum, qui omnium accuratissime in Melpomene scriptis testatur, qua occasione Cadmi Membliarum in Callista reliquerit, & Theraseo coloniam duxerit. Verum hoc non est prætermittendum, Theram & Theraïam, miro quodam casu, de mari enatas esse, uti refert Strabo lib. I. Emicabant e mari flammæ per quatuor dies, adeo ut totum ferveret atque arderet mare: quæ paulatim elatam veluti instrumentis quibusdam, atque e massis compositam insulam ediderunt. De Theraïa mentionem facit Senec. Nat. Quæst. lib. VI cap. XXI: *Aqua, si ventum detrahas, inertes sunt. Tunc demum impetum sumunt, cum illas agit flatus: qui possit dissipare magna spatia terrarum, & noves montes subrectos extollere; & insulas ven ante visas, in medio mari ponere. Theraïam nostræ ætatis insulam, spectantibus nautis in Ægeo mari enatam, quis dubitat, quin in lucem spiritus vexerit?* Vide præterea Plinium lib. II cap. LXXXVII, & Justinum lib. XXX.

[64] Μεμβλιάρης.] Sequimur Xylandrianam: Veneta & Florentina pessimo errore Μεμπλιάρου.

[65] Ἐν ᾗ τὰς ἐτῶν ὀκτὼ γηγενομένους οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ τὰς ἐπτὰ.] Hæc est cunctans editorum librorum lectio, & quoque plurimorum calamo exaratorum. In quibusdam tamen pro ἐτῶν ὀκτὼ γηγενομένους legitur, ἑπτὼ ἢ ὀκτωετεῖς, unde

Θηραῖος, καὶ Θηραία, καὶ Θηρεικός. τὸ δὲ Θηρασίος, ξένον. Θηρασία δὲ νησίον, ὡς ἱστορεῖ.

A Theræus, & Theræa, & Therаïcus. Therasius vero ad hunc locum non pertinet; Therasia enim insula est, de qua dicetur.

ΘΗΡΑΣΙΑ, νῆσος [66] ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυνουρίας. τὸ α μακρόν. [67] μεταξὺ δὲ Θήρας τε καὶ Θηρασίας. ὁ νησιώτης, Θηράσιος.

THERASIA insula in medio freto, quod est inter Cretam & Cynuriam. Habet A longum. Inter Theram & Therasiam. Insulanus, Therasius.

ΘΙΒΑ [68], πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ὑπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ὑφ' Ἡρακλέους [69] ἀναιρεθεισῶν, κληθεῖσα. πολὺν γάρ φασι τὸν μάλιστα ἀμφιρρύτους, [70] Τραλλάν τε, καὶ Ἰσοκρατίαν, καὶ Θίβαν, καὶ Πάλλαν, καὶ Κοίαν, καὶ Κοινίαν. [71] ὁ πάντως, Θίβιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Θίβης ὄθνείος. ἔστι δὲ ἔθνος βασκαυλικὸν, καὶ φθεροποιὸν, ὡς Δίδυμος ἐν δευτέρῳ συμποσιακῶν. ψαπαὶ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν πλη-

THIBA, locus ad Pontum, sic dictus ab una Amazonum ab Hercule occisarum. Illic enim cecidisse ferunt excellentissimas, Illic Trallam scilicet, & Isocratiam, & Thibam, B & Pallam, & Coeam, & Coeniam. Loci incola, Thibius, tanquam a casu recto Thibes. Est autem gens fascinandi facultate & exitium inferendi prædita, auctore Didymo libro II Symposiacorum. Mortem adfert eo- C rum halitus, quoscunque attrigerit, eorumque

---

ται, unde conjici posset, olim a Stephano fuisse scriptum ἐστὶν ἡ Θηρασία, hoc est, ἐστὶν πόλις Θηρασία. Interim tamen incerti manemus & aqua nobis hæret. Hunc fluctuantis animi stimulum non tollit Eustathius, qui neque quinque, neque octo annos numerat, sed quinquaginta: & sic augendo numerum, cum longius a veri monitæ specie recedere censeo. Hæc sunt ejus verba: Ἐν πολλῷ ὑπ' αὐτῶν ἐπιπολάσαι ἐθνικῶν, ὥστε πᾶσι ἐνδιατρῖψαι, οἱ Θίβιοι. Puto tamen vulgatam hactenus lectionem in Stephano esse verissimam, quod mecum fateri non recusabit æquus rerum æstimator, quam primum mentem explicuero. Videtur hoc a Therzis in memoriam gravissimæ calamitatis institutum, quam passi sunt, Grino Æsanii filio apud ipsos imperium obtinente. Is de re quadam Pythiam Delphis consulturus, responsum accepit, ut urbem in Libya conderet. Sed oraculum hoc negligens, ignarus ubi terrarum Libya esset sita, recusabat ex rari insignem hujus negligentiæ pœnam dedere, nam ex illo tempore totos septem annos in Thera non pluebat, adeo ut omnes arbores, præter unam, exaruerint. Refert hanc historiam Herod. in Melpomene: Ἐπὶ Ν ἐτέων τοῦτο ἐγένετο ἐν τῇ νήσῳ, πλὴν ἑνὸς, ἐξαναίνητο. In hujus ergo calamitatis memoriam, censeo Theræos publico decreto statuisse, ne pueros septem & octo annorum (quem numerum Stephanus alibi quoque invenit) fato functos, aliquo luctu prosequerentur. Atque hæc unica causa est, quo in re tam densis tenebris intricata, quod omnem scripturam in Stephano, præter vulgatam, ut & quinquaginta annos apud Eustathium, hactenus flocci fecerim.

66 Ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης & Κυνουρίας.] Libri manu exarati & typis excusi constanter exhibent ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης & Κυνουρίας, quod vitium per aliquot sæcula Stephani codicibus adhæsit, minimeque ortum videtur a mala librarii manu, sed ipse Ethnicographus ex depravatissimo Strabonis loco hausit, ubi sua ætate, & etiam nunc hodie libro 1 hunc in modum legitur: Οἱον τὸ τῆς λέγ. ἀπὸ Θήρας & Θηρασίας, πόρος ἐστὶν ἱδρυμένος ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης & Κυνουρίας. Et ferme simili modo legitur lib. VIII: Πλὴν ἐστὶν ἐν τῷ μεταξὺ Κυνουρίας & τῆς Κρήτης τὸ καλούμενον τὸ δι' ὕστερον ὕστερον Θήρας.

Sed cum nobilissimus Palmerius in exercitationibus ad Strabonem, evidentissimis & minime dubiis argumentis demonstrat, apud Strabonem pro Κυνουρίας reponendum Κυνοσίας, non potui, quin egregiam doctamque hanc emendationem meo calculo approbarem. Et cum Stephanus hæc de Therasiæ situ verba, certo certius ex Strabonis lib. I hauserit, summopere necessarium, & e re geographica judicavi, nostrum ab hoc mendo repurgare, illudque Κυνουρίας, tanquam infelix lolium extirpando, & sed Κυνοσίας substituendo. Therasia enim erat Maris Ægæi insula prope Theram, Anaphen & Diam, Cretam inter & Cynuriam, Laconiæ regionem ex adverso Cretæ, ob quam Lacones & Argivi sæpissime bellum gessere, quod apud veteres scriptores decantatissimum est. Thucyd. lib. IV: Περὶ τὴν Κυνουρίαν γῆν, ἣν μάλιστα δὴ ἀμφίρρυτον, μεταξὺ ἄκρας τῆς· ἔχει δὲ οὐ κώμη Θυρέαι & Ἀγγελώνιον σταυρὸς. Vide præterea Herodotum, Plutarchum, Pausaniam & alios.

67 Μεταξὺ δὲ Θήρας τε & Θηρασίας.] Et hæc quoque ex Strabonis libro I esse transcripta, conferenti manifeste apparebit, suntquo non longe remota ab illis, quæ præcedenti commentario produximus. Hinc mihi admodum fit verisimile, Stephanum Strabonis locum integrum, ubi miraculosum Theræ & Therasiæ ortum describit, in suum usum transtulisse.

68 Θῖβαι, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ.] Contra elementorum ordinem peccaverant librarii. Juxta literarum seriem scribendum foret Θίβαις non Θήβαις quod omnes editi & MSS agnoscunt: verum & illud vitio laborat, Salmasius in Plinianis reposuit Θίβις, quod mihi quoque suspectum: nos substituendum putavimus Θῖβαι, & quidem auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, ita enim ille in comment. ad Dionys. Καὶ πρὸς τῷ Πόντῳ Θῖβαι πόλις, ἀφ' ἧς ἐστὶ τῶν παραλογισμῶν, ὑπὸ μιᾶς τῶν ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεισῶν Ἀμαζόνων κληθεῖσα. Habitationem & naturam hujus gentis ex Phylarcho describit Plutarchus lib. V Symposiac. cap. VII: Καὶ τοὺς γε περὶ τὸν Πόντον ἀκούειν πάλαι Θηρίς, ἀποσταρροδομένους ἱερεῖ Φιλαιχθ., ὑ πυθίοις μῦσοι, ἀλλὰ & πλείως ὀλεθρίως ἐπιφ. καὶ τὸ βλάπτειν & τῶν ἀπαντώντων & τῶν ἀμβαίνειν αὐτῶν παραπλησίως, πλεῖστ & ποιεῖν. Opinatur Salmasius heic debere scribi Θίβιοι pro Θηβαῖοι. Sed in MS Vulcobii codice Θηβαῖοι cum legebatur, non dubito quin in Plutarcho Θίβιοι referibendum sit, præfertim & ipse Stephanus noster loci incolam sic appellans.

69 Ἀναιρεθεισῶν.] Quanquam vulgata lectio ἀναιρεθέντων stare possit, vocem numero multitudinis ex MS Vossiano huc revocavi, quam scripturam etiam Eustathius sua ætate in Stephani epitome invenit & approbavit.

70 Τραλλάν τε.] Libri omnes Τραλλάν τε, quod fide manu exaratorum codicum & auctoritate Eustathii mutatum ivi, is enim Amazonum præstantissimas recensens, omnes sic nominat, in comment. ad Dionys. Αἱ Ἀμαζόνες, (scilicet Amazones) τυγχάνουσι καὶ ἱστορούμεναι, κληθεῖσαι τῶν ἡ Ἀφροδισιάς, καὶ τῶν ἡ Ἀφροδισιάς, ἔστι δὲ αὐτῶν τὰ ὀνόματα, Τραλλάν, Ἰσοκρατίαν, Θίβαν, Πάλλαν (sic legendum ex Stephano pro Ταλλάν) καὶ Κόαν· καὶ Κοινίαν. Hinc quoque liquet in nostro Θίβαν scribendum, non Θήβαν, quod libri vulgati exhibent, quanquam fatendum, etiam MSS codices exhibere, quod nunc vulgavimus.

71 Ὁ πάντως, Θίβιος.] Et hoc loco commissum erat vitium in vulgatis. Manu exaratorum codicum auctori-

πλησιάζη. καὶ [71] τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς Ἰάλασσαν, ἃ καλοῦσιν.

ΘΙΒΡΟΣ, πόλις. [72] Λυκόφρων,

Οἳ Θίβρον οἰκήσουσι, Σατνιόεντ' ὄρος.

τὸ ἐθνικὸν, Θίβριος.

ΘΙΓΓΗ [74], πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος δὲ πλησίον φησί. τὸ ἐθνικὸν, Θίγγιος.

ΘΙΣ [75], πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. ὁ πολίτης, Θινίτης· Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

ΘΙΣΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

---- πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

καὶ Θίσβης ἡ Ἀσωπός. λέγεται [76] πληθυντικῶς. ὁ πολίτης, Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν ἢ τὸ Θισβαῖον, ὡς φησιν Ἑκαταῖος· καὶ τὸ Θίνιον, πλοιστῶν πλῆρες. [77] Ἰσμηνίας δὲ ὁ αὐλητὴς, Θισβῶς ἐχρημάτιζε, [78] καὶ ὁ Ἑρετρίων αὐλητής.

ΘΜΟΤΙΣ [79], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξοΐς, Σαΐς. ὁ πολίτης, Θμουίτης.

ΘΟ-

que corpora in mare projecta non submerguntur.

THIBER, urbs, de qua Lycophron:

Qui Thibrum habitant Satniumque montem.

Gentile, Thibrius.

THINGE, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi. Gentile, Thingius.

THIS, oppidum Ægyptium, prope Abydum. Oppidanus, Thinites, teste Alexandro rerum Ægyptiacarum primo.

THISBE, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

---- Et columbis abundantem Thisben.

A Thisba Æsopi filia nomen habet. Dicitur quoque numero multitudinis. Civis, Thisbæus. Et portus Thisbæorum de quo Epaphroditus: & navale columbis refertum. Ifmenias tibicen Thisbensis appellatur, & etiam Eretrio tibicen.

THMUIS, oppidum Ægypti, uti Xoïs, Saïs. Oppidanus, Thmuites.

THO-

tate integrum locum sic excudendum volui: Ὁ πολίτης, Θίσιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Θίσιος Θίσιος.

[71] Τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς Ἰάλασσαν, ἃ καλοῦσιν.] Idem de Thibiis ex Phylarcho refert Plinius lib. VII cap. 11: *Phylarchus & in Ponto Thibiorum genus, multosque alios ejusdem natura: quorum notas tradit in altero oculo geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eosdem præterea non posse mergi, ne veste quidem degravatos.* Fortassis ex perantiqua hac fabella ad multos Europæ populos, Euangelii & rectæ rationis face nondum satis illustratos, præsertim ad Germanorum ditiones, pessima hæc consuetudo dimanavit, ut in cognoscendis fascinantibus & sagis, ex injectione in aquas evidentissima signa peterentur, an aliqua facultate magica essent imbuti. Hos enim manibus pedibusque colligatis, vel pollice manus dextræ, magno digito sinistri pedis, & vicissim pollice sinistræ digito magno dextri pedis transverse vinculo adstrictis, in stagnum satis profundum, sive profluentem projiciebant: si fundum non petebant aquis innatantes, experimentum minime dubium habebatur, eos magiæ atque malificii esse reos. Hujusmodi experimenta, cum a Medicis, Philosophis, & multis in Europa judicibus ad risum usque sint explosa, atque evidentissimis rationibus refutata, quis fidem habere poterit Plinio & nostro Stephano, Thibiorum corpora in mare projecta, ei innatare posse, quippe non ostendentes illorum corpora, aliis naturalibus facultatibus, quibus hodie nostra non gaudent, esse præditos?

[72] Λυκόφρων.] Variis modis istud oppidi nomen apud Lycophronem excusum reperitur, modo Θερίσσης, modo Θίσσης, modo Θίσβης. Alibi sine dubio latet error, vel in Lycophrone, vel in Stephano, non facile tamen Scholiastæ auxilio, neque aliorum scriptorum auctoritate averruncandus.

[74] Θίγη, πόλις Λιβύης.] Testatur Strabo lib. XVII hoc oppidum barbaris Τίγγα, Artemidoro Λίγγα, & Eratosthenis Λίξα dici. Hodie appellatur *Tanger*, & antiquissimi nominis vestigia servare videtur. Situm est in ora freti Herculei, portu satis amplo instructum, atque Mauritaniæ Tingitanæ caput habetur.

[75] Θίς, πόλις Αἰγυπτίας.] Vel oppidi nomen vel gentile in mendo cubat: nam si Θίς genuina sit oppidi appellatio, inde Θίνις oppidani nomen est deducendum. Verum si recte se habet Θινίτης, quod in vulgatis & MSS conspicitur, oppidi nomen erit Θῖνις, quod neque literarum ordini adversatur. Certissimi essemus, si Alexandri Ægyptiaca, quorum testimonio noster utitur, hodie prostarent. Puto tamen pro Θῖς hoc loco Θῖνις rescribendum, ad quam scripturam & conjecturam me non duntaxat ducit τὸ Θινίτης, sed quoque Ptolemæus in hisce tenebris facem accendit, in Ægypto prope Abydum (idem asserente Stephano nostro ex Ægyptiacis Alexandri) Θῖνιν Νομὸν hoc modo collocans lib. IV:

Ὑπὲρ δὲ τοῦτον τὸν νομὸν, τὸν μεγαλόπολιν μοναχῶς·

Ἀφροδίτης πόλις

Εἶτα μεσόγεω πόλις

Κερκησόλεων.

Θινίτης νόμος, τὸν μεγάπολιν

Ἐρμοῦ Πόλιν μεγάλην

Εἶτα μεσόγεω ὁμοίως καὶ δύτερα

Λύκου.

Quanquam hæc Ptolemæi verba nobis occasionem suppeditant, genuinum oppidi nomen inveniendi, tamen mutila sunt, & fortassis hunc in modum supplenda.

Θινίτης νόμος, τὸν μεγάπολιν

Θῖνιν.

Atque ita habebimus oppidum illud, quod male in Stephani libris Θίς vocatur, quod ex gentili Θινίτης apud nostrum, & ex Ptolemæo satis probavimus

[76] Πληθυντικῶς.] Numero multitudinis utitur Xenophon lib. IV Hellenicor. Διὰ Θισβῶν δὲ ἐφεύγων, καὶ ἀφικνεῖται παρὰ Θήβας, ἐξηκοντέτης ὢν Κρᾶτον. Idem testatur Strabo lib. IX. Θίσβαι, Θίσβαν τὴν λίμνην). Erat id statur Strabo lib. IX. Θίσβαι, Θίσβαν τὴν λίμνην). Erat id statur Strabo lib. IX. Θίσβη

ΘΟΡΑΙ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. A THORÆ, populus Antiochidis tribus.

[21] ὁ δημότης, Θωραῖος. τὰ τοπικὰ, Θώρηθεν, Θώρηζε, Θώρασι. Popularis, Thorensis. Localia ex, ad, & in Thoris.

ΘΩΡΙΚΟΣ [22], δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἑκαταῖος τὴν πόλιν αὐτῶν φησιν, ὁ δημότης Θωρίκιος, καὶ Θωρικαῖος. B τὰ τοπικὰ, ἐκ Θωρικοῦ, Θωρικόνδε, Θωρικοῖ. THORICUS, populus Acamantidis tribus. Hecatæus urbem nominat. Popularis, Thoricius & Thoricensis. Localia ex Thorico, ad Thoricum, & in Thorico.

ΘΟΡΝΑΞ [23], ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Νικόλαος δ'. πολιτικὸν Θορνάκιος, ὡς [24] Νάρυξ Ναρύκιος. THORNAX, mons Laconiæ, de quo Nicolaus libro IV. Gentile, Thornacius, uti Naryx Narycius.

ΘΟΥΛΗ [25], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ ὑπὸ τὰ Ὑπερβόρεα μέρη, ἔνθα τὸ θερινὸν ἡμέρας ὡρῶν ἑπτὰ ὁ ἥλιος ἐπιφαίνων ποιεῖ, τὴν δὲ νύκτα [26] τεσσάρων· πρὸς δὲ χειμερινὰς τροπὰς. πολιτικὸν, Θουλαῖος. [27] ἴσως δὲ Θουλίτης. C THULE, insula magna in Oceano in Hyperboreis partibus, ubi sol æstivam diem viginti æqualibus horis facit, noctem vero quatuor: Sed hybernas contra. Gentile, Thulæus: forte etiam Thulita.

D

ΘΟΥΡΙΟΙ [28], πόλις Γαλλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ἀπὸ Θουρίας πηγῆς· ὕστερον δὲ Κωπία. [29] λέγει δὲ καὶ Θουρίαν, καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ [30] Ἡροδότου ἐπιγράμματι, THURII, urbs Italiæ, antea Sybaris dicta, nomen habens a Thurio fonte, postea vero Copiæ. Dicitur quoque Thuria & Thurium, quod in Herodoti Epigrammate liquet:

Ἡρό-

pe Mendesium ostium, atque inter illas censetur, quæ nominis originem animalium vocabulis debent, nam *Thmuis* Ægyptiis *Hircus* dicitur, teste Hieronymo lib. II adversus Iovian. *Unde & urbes quoque apud eos ex animalium vocabulis nuncupantur. Leonto, Cyno, Lyco, Busiri, Thmuis*, quod interpretatur *hircus*. Eusebius urbis nomen Θμοῦι fecit, quod liquet manifeste, quia inde deduxit nomen gentile Θμοίτης lib. VIII Hist. Ecclesiast. cap. IX: Φιλωνᾶς τε ὁ Θμοίτων ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

[20] Ὁ δημότης, Θορίδις.] Libri scripti, ὁ δημότης Θορμιδίς. Nihil tamen mutandum censet Salmasius.

[21] Θωραῖος.] In Etymol. Mag. Auctore male legitur Θόρνος, & pejus apud Demosthenem in oratione κατὰ Μείδ. Θουκικός.

[22] Θόρικος, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.] Vossianus Θόρηξ, ὄρος Λακωνικὸν. Νικ. δ'. τὸ ἐθνικὸν, Θορικαῖος. sed male. Alio nomine hic mons *Coccyx* dicebatur, quod observat Meursius ex Theocriti Schol. in Laconicis.

[23] Νάρυξ, Ναρύκιος.] Auctoritate codicum manu exaratorum sic emendavimus: male hactenus editi Νάξιος, Ναξίαος. Est enim Naryx urbs Locridis, de qua suo loco Stephanus.

[24] Θουλαῖος, τὸν μεγάλον ὡς τῆς Ὠκεανοῦ.] Hæc insula quamvis veteribus fuerit celebris & decantatissima, inter illos tamen non convenit de accurato ejus situ, quod inde liquet evidentissime, quia diversam ei dierum & noctium longitudinem attribuerint. Nam noster diem ibi æstivum (quem de ingressu solis in cancrum intelligo) ex viginti horas, & noctem tunc ex quatuor constare perhibet. Sed alia fuit mens Procopio, affirmanti solem in Thula circa solstitium æstivum per XL. dies non occidere, & circa brumale solstitium Thulitas per dies XL. solis aspectu carere, ita enim ille de bello Gothico lib. II cap. XV: Ἐπειδὴ γίνεται κατὰ ταῦτα ἔτος ἅπαν ἡμερῶν ἑκάστη φύσις, μηδὲ δὲ ἐς ὕστερον ἀμφὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ἐλάσσω μὲν ἢ τεσσαράκοντα ἡμέρας μὴ φαίνεσθαι τὸν ἥλιον ἀνιόντα ἐνταῦθα ἀνθρώποις. Hæc ex Amotilm Islandiæ quadrant: Verum juxta Stephanum, in qua sententia olim etiam fuere Marinus & Ptolemæus, Thule esset, ubi nunc Schetlandia, (quæ una est ex Orcadum CXII, ubi dies æstivus, sive maximus, viginti horarum est. Sed quid juvat omnium de hac insula opiniones congerere, quibus hoc volupe est, legant Vossium ad Melam & Bochartum lib. I de Phœnicum coloniis.

[25] Θουλαῖος, πόλις Γαλλίας.] De situ, & conditoribus consulendus Cluverius lib. IV Italiæ Antiq. Duntaxat illa Strabonis verba sum adducturus, ex quibus Stephanus totum hoc capitulum consarcinavit, ita enim ille lib. VI: Ὑστερον δ' οἱ σαβελλόφωροι (scilicet Sybarita) συναλλαίνουσι τῶν Ἑλλήνων· οἱ συμπεπλεγμένοι μὲ ἐκείνοις ἀφίστανται ἐκ τῶν Θουρίων τῶν μετὰ ταῦτα, τὴν δὲ Θουρίαν ἐκβαλόντες, τὴν δὲ πόλιν ἔσπασαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπωνυμίας· Θούριοι δὲ τοῦτο μετωνόμασαν, ἀπὸ Λίκιννιος τοῦ δοντος τοὺς νόμους. Ταραντῖνοι δὲ ἀφίλοις ἐκείνοις, ἐπὶ Γ' ἀμοιβαῖς κατέφυγον· οἱ δὲ πίμπλαντες ἀνώκισαν ὀλιγανδρίαν, μᾶλλον μὲν ἢ Κωπαῖς τὴν πόλιν. Ex his verbis liquet, quibus nominibus olim hæc civitas fuerit insignis, & Hieronymum Syritam, Hispanorum eruditissimum errare, quod in Stephano pro Κωπίαν emendare conetur Λωπίαν, uti videre est in notis ad Antonini Itinerarium. Nomen illud etiam reperitur corruptissimum apud Scholiast. Aristoph. ad Nubes, cujus verbo mox producturus sum atque emendaturus.

[26] Λέγει δὲ Θούριον, καὶ Θούριον.] Fortassis scribendum λέγει δὲ Θούριον, nam hoc genere & numero utitur Livius lib. X: *Eodem anno classis Græcorum, Cleonymo duce Lacedæmonio, ad Italiæ littora appulsa, Thurias urbem in Salentinis cepit. Adversus hunc hostem Conf. Æmilius missus, prælio uno fugatum compulit in naves. Thuria reddita veteri cultori.* Sed Θούριον non duntaxat in allegato epigrammate reperitur, verum quoque apud Strabonem lib XIV: Ἀπέρας δὲ ἴσθμιόν ἐξ αὐτοῦ Ἡ ἐφ' ἑκάτερα τὸ συνεχόμενον, ὃ ὕστερον Θούριον ἐκάλουν, νῦν δὲ τὸ κτίσμα τῆς εἰς Θούριον λατινίδος. Herodotus ergo Thurius dicebatur is non quod ibi esset natus, sed quod se locum ducendæ in Thurios coloniæ præbuisset.

[27] Ἡ ἐφ' ἑτέρα ἐπιγράμματι.] Habet quoque idem epigramma Aristophanis Scholiastes ad Nubes, quia autem illud vitio laborat, & etiam alia illi Scholiastæ insigniter corrupta adhærent, integrum locum transcribam; ut mendis suis repurgetur: Λέγων δὲ σαφῶς ἐπιγράμματι ἐφαίνετο τοῦτο· ἡ εἰς Θούριον λατινικὴ· ἄλκιμος γὰρ Συβαρίτης Θούριος ἐκλήθην ἀπὸ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Λάτιν (legendum Κωπίαν) λαχὼν πόλ' Θούριον, ὡς ὦν τοῦ Ἡ ἐφ' ἑτέρα ἐπιγράμματι.

Ἡρόδο-

Hero-

[28] Τεσσάρων.] Male in hactenus editis τέσσαρας: nam diem facit sol viginti, noctem vero horarum quatuor.

[29] Γέγραπται δὲ Θουλίτης.] Quanquam de hoc gentili ambigere videatur noster, inventum tamen apud Procopium loco jam allegato: Αὐτὰ τε Θουλίταις ἡ μακρὰ ἔσχατα ἐστι.

[30] Θούριοι, πόλις Γαλλίας.] De situ, & conditoribus consulendus Cluverius lib. IV Italiæ Antiq. Duntaxat illa Strabonis verba sum adducturus, ex quibus Stephanus totum hoc capitulum consarcinavit, ita enim ille lib. VI: Ὑστερον δ' οἱ σαβελλόφωροι (scilicet Sybarita) συναλλαίνουσι τῶν Ἑλλήνων· οἱ συμπεπλεγμένοι μὲ ἐκείνοις ἀφίστανται ἐκ τῶν Θουρίων τῶν μετὰ ταῦτα, τὴν δὲ Θουρίαν ἐκβαλόντες, τὴν δὲ πόλιν ἔσπασαν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπωνυμίας· Θούριοι δὲ τοῦτο μετωνόμασαν, ἀπὸ Λίκιννιος τοῦ δοντος τοὺς νόμους. Ταραντῖνοι δὲ ἀφίλοις ἐκείνοις, ἐπὶ Γ' ἀμοιβαῖς κατέφυγον· οἱ δὲ πίμπλαντες ἀνώκισαν ὀλιγανδρίαν, μᾶλλον μὲν ἢ Κωπαῖς τὴν πόλιν. Ex his verbis liquet, quibus nominibus olim hæc civitas fuerit insignis, & Hieronymum Syritam, Hispanorum eruditissimum errare, quod in Stephano pro Κωπίαν emendare conetur Λωπίαν, uti videre est in notis ad Antonini Itinerarium. Nomen illud etiam reperitur corruptissimum apud Scholiast. Aristoph. ad Nubes, cujus verbo mox producturus sum atque emendaturus.

[30] Λέγει δὲ Θούριον, καὶ Θούριον.] Fortassis scribendum λέγει δὲ Θούριον, nam hoc genere & numero utitur Livius lib. X: *Eodem anno classis Græcorum, Cleonymo duce Lacedæmonio, ad Italiæ littora appulsa, Thurias urbem in Salentinis cepit. Adversus hunc hostem Conf. Æmilius missus, prælio uno fugatum compulit in naves. Thuria reddita veteri cultori.* Sed Θούριον non duntaxat in allegato epigrammate reperitur, verum quoque apud Strabonem lib XIV: Ἀπέρας δὲ ἴσθμιόν ἐξ αὐτοῦ Ἡ ἐφ' ἑκάτερα τὸ συνεχόμενον, ὃ ὕστερον Θούριον ἐκάλουν, νῦν δὲ τὸ κτίσμα τῆς εἰς Θούριον λατινίδος. Herodotus ergo Thurius dicebatur is non quod ibi esset natus, sed quod se locum ducendæ in Thurios coloniæ præbuisset.

[31] Ἡ ἐφ' ἑτέρα ἐπιγράμματι.] Habet quoque idem epigramma Aristophanis Scholiastes ad Nubes, quia autem illud vitio laborat, & etiam alia illi Scholiastæ insigniter corrupta adhærent, integrum locum transcribam; ut mendis suis repurgetur: Λέγων δὲ σαφῶς ἐπιγράμματι ἐφαίνετο τοῦτο· ἡ εἰς Θούριον λατινικὴ· ἄλκιμος γὰρ Συβαρίτης Θούριος ἐκλήθην ἀπὸ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Λάτιν (legendum Κωπίαν) λαχὼν πόλ' Θούριον, ὡς ὦν τοῦ Ἡ ἐφ' ἑτέρα ἐπιγράμματι.

Ἡρόδο-

Ἡ ῥόδον Λυξίω κρύψε νόνις ἤδε θανόντι,
Γᾶδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν,
Δωρίδων πάτρης βλαστόν· ἄπ. Τὸν γὰρ ἀπλῆστον
Μῶμον ὑπέκ πεφυγὼν Θήριον ἔσχε πάτρην.

Herodotum Lyxæ filium tegit terra jam mortuum,
Ionica antiquæ historicæ principem,
Dorica ex patria originem trahentem. Hic enim insatiabilem
Munum fugiens, Thurium habuit patriam.

τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θήριοι, καὶ Θηριακὸς καὶ Θηρῖνος οἶνος, ὡς Σέλκων. καὶ ὡφέλε γὰρ ἦν καὶ τὸ Θήριος Θηριανὸς, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ ἀπὸ τῆς Θηρίας, ὡς Ὀλβία Ὀλβιανός. Παυσανίας δὲ Ἀνθήαν αὐτὴν καλεῖ. Sed in epigrammate legendum ἠρχαίης, & pro ἱστορίης subditivi posset ἰσχίης. Verum nihil muto, nam ἱστορίης eodem modo dicitur uti ῥητορικὴ, nempe ars historiæ conscribendæ. Præterea in quibusdam MSS pro Δωρίδων πάτρης legitur Δώριδ᾽ ἐκ πάτρης, quod ferri potest, sed Vossianus & alii Δώρῳ ἐκ πάτρης, & Δώρ᾽ ἐκ πάτρης, quod minime ferendum. Denique pro ἀπλῆστον libri Palatini & Vossianus ἀπλάστως exhibent, quod omnino nihil juvat. Sine dubio legendum, ut sensus huic versiculo constet: Τὸν γὰρ ἄπλαστον Μῶμον ὑπεκπεφυγὼν &c. quem admodum in Stephano emendavimus.

Gentile, eodem nomine Thurii, & Thuriaci: & vinum Thurinum, de quo Strabo. Sed deberet a Thurius derivari Thurianus, uti a Parium Parianus, vel a voce Thuria, uti, ab Olbia Olbianus. Pausanias hanc urbem Antheam vocat. Gentile, Thuriatæ, & Thurias genere fœminino, & Thurienſis. Quidam vero Thuniam & inde Thuniates.

THRACE, nomen habet a Thracerege, olim in ea regione fato functi, vel a Thrace nympha Titanidis, ex qua & Saturno natus est Doloncus. Thrace regio est, quæ antea Perce vocabatur, & Aria. Gentile, Thrax, & Thraſ-

ΘΡΑΚΗ, ὁπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως, ἢ πόλις ἐν αὐτῇ πελώτηκεν· ἢ ὁπὸ Θρᾴκης νύμφης Τιτανίδος, ἀφ᾽ ἧς ἔ Κρόνῳ, Δόλοψος. ἔστι δὲ ἡ Θρᾴκη χώρα, ἡ πρὸ ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία. τὸ ἐθνικὸν, Θρᾷξ, καὶ Θρᾴσσα.

Hæc verba & sequentia fide codicis Vossiani in ordinem redegimus: in vulgatis enim totus locus mirum in modum confusus circumferebatur: Καὶ ἀφ᾽ ἧς δὴ πρὸς τὸ Θήριον Θηριανὸς, ὁ Ὀλβιανὸς, ὁ Παρὸς Παριανὸς, ἢ πρὸς τὴν Θηρίαν. Qua ratione hujusmodi gentilia sint formanda docet noster in Ἀγκυρᾶ, & ad illum locum nos pluribus.

[88] Παυσανίας δὲ Ἀνθήαν αὐτὴν φησι.] Non dubito, quin ante hæc verba vel plurima exciderint transcriptorum incuria, vel ipsius Epitomatoris: nam agitur hac sectione duntaxat de urbe Italica, & adfertur testimonium Pausaniæ, de Thurea Messeniaca loquentis, atque perhibentis eam Anthiam appellatam esse. Fortassis hunc in modum locum suppleveris: Ἔστι δὲ Μεσσηνίας Θυρέα. Παυσανίας δὲ Ἀνθήαν αὐτὴν φησι. Imo nemo hanc emendationem in dubium vocabit, qui Pausaniæ locum in Messeniacis evolverit: Ἐντεῦθεν ἐστὶ μεσόγαια ἡ Μεσσηνία ἀφειλημένη ἀγαθοεργίᾳ, ἐν ᾗ Θηρικαὶ κῶμαι. Ἀνθήαν δὲ αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἵππου ὀνομάζουσι τῆς Ὁμήρου λέγουσι· Λακεδαιμονίοις δὲ ἰχθὺς τῆς ἐπὶ Σπάρτῃ τῷ Θερείῳ ἱδρυμένῳ Αὔγουσ᾽. Eundem errorem erravit Aristophanis Scholiastes in verbis proxime allegatis, Antheæ appellationem Thuriæ Italicæ attribuens, qui totum locum ex Stephani epitome mihi hausisse visus est. Porro hanc Messeniæ Thurium appellatam esse Antheam, etiam testatur Strabo lib. VIII, Plinius, Solinus & alii.

[89] Τὸ ἐθνικὸν, Θηρίτης.] Aliquoties occurrit hoc gentile apud Pausaniam in Messeniacis, & quoque in Pausaniæ scriptis jam proxime allegatis.

[90] Τίτις δὲ Θρᾴκιος, καὶ Θρᾴκης.] Codex Vossianus, καὶ Θρᾴκιος ἐ Θρᾳκάκης. Sæpissime ρ in ν mutari, & vice versa, notius est, quam quod doceri debeat.

Herodotum Lyxæ filium tegit terra jam mortuum,
Ionica antiquæ historicæ principem,
Dorica ex patria originem trahentem. Hic enim insatiabilem.
Munum fugiens, Thurium habuit patriam.

ſius. Thraſſa, & Thraſſa. Thraſſus, & Thraſſa. Thraſſius, & Thraſſa.

[90] Θρᾴκη, ὁπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως &c.] Ita hunc locum supplevi non ex codicibus MSS. quod fateri non erubesco, sed ex Constantino Porphyrogenneta, apud quem talia de Thracia legendo occurrebant, quæ indubitanter ab ipso Stephano mihi profecta videntur, cujus Thraciæ descriptionem, citato integro loco, haud aliter ac in Ἰωνίᾳ atque Σικελίᾳ, etiam hoc in suum usum Constantinus transtulit. In omnibus editis & MSS legitur: Θρᾴκη, ὁπὸ νύμφης Τιτανίδ᾽, ἀφ᾽ ἧς ἔ Κρόνῳ Δόλοψος. Sed quis non animadvertit hæc verba esse ὀνόματα μόνα illorum, quæ ex Constantino inferuimus? Præterea ipsa Hermolai Epitome congruo sensu destituitur, cum certum sit, in ea deesse nomen illius Titanidis Nymphæ, quæ ab Arriano apud Eustathium in Comment. ad Dionysium Θρᾴκη appellatur, & a qua Thraciæ nomen impositum est: Ὁ δ᾽ αὐτὸς Ἀρριανὸς ἔ Θρᾴκιός πού φησι τὴν νύμφην, σφῶν ἀμφὶ τὰ ὄρη τὸ ἔ Φάρμακον, οἷον τὸ ἔ Ἰλιμνοφῶν, σαφῶς

Θρᾷσσα, [55] ἡ Θρᾳτ̃ις Ἀττικῶς· καὶ ἡ ὁσὶ Θρᾴκης θέλη, καὶ εἰδ῀ ἰχθύ῀, καὶ ὀρνέ῀. τὸ ἠλυκὸν, Θρακία, ὁσὶ δ῀ Θρᾴκι῀, καὶ Θρᾴκιον. τὸ δ῀ [56] Θρῃκι῀ λέγ῀ καὶ Διὰ μακρᾶ δ῀ ι.

A Thrassa, & Thratta Attice, & sic quoque serva ex Thracia, & genus piscis & avis dicitur. Fœmininum Thracia, sit a Thracius & Thracium. Threïcius vero per I longum effertur:

Ἄνισα δ῀ Τρωὶν Θρῃκίκιον ἔτι φορῆσ῀. τὸ ἐθνικὸν φασὶ [57] καὶ Θρᾴκες· καὶ ἠλυκῶς, Θρήισσα, καὶ [58] Θρᾳκισὶ τὸ ῥῆῤῥημα, ὡς ὁσὶ δ῀ Θρᾳκίζω.

B *Troja Threïcium virum non feret.*

Dicunt etiam gentile esse Threïces, & genere fœm. Threïssa, & Thracice adverbium, quod tanquam a Thracizo formatum videtur.

ΘΡΑ῀ΚΩΝ, κώμη πλησίον Ἀλικαρνασσέως. τὸ ἐθνικὸν καὶ πίκ῀λο῀, Θρᾳκοκωμήτης.

THRACO, pagus prope Antiochiam. C Gentile ex lege artis, Thracocometes.

ΘΡΑ῀ΜΒΟΣ, ἀκρωτήριον Μακεδονίας. τὸ τοπικὸν, Θρᾳμβέσι῀. ὁ δ῀ Διὸ δ῀ σις πτ῀. δυο συλλαβῶν, εἰ μήτις βραχυτὰ ἀφαιρῇ ἠχεῖτ῀, δ῀ περισπᾶτ῀ βαρύνεσθ῀. Σεσημείωται τὸ Περκώσι῀, καὶ Κελτώσι῀, [59] ὁσὶ δ῀ Περκώτη ἐ Κελτώτη.

THRAMBUS, promontorium Macedoniæ. Locale, Trambusius. Nomina in σ῀ exeuntia, duabus syllabis, nisi quoddam derivativum breve fiat, primitivum superant. Notata sunt Percosius & Crithosius, quæ decuntur a Percope & Crithope. D

ΘΡΙ῀Α, δῆμος φ῀ Οἰνηίδος φυλῆ῀. λέγ῀ ἐ Θρίω῀. ὁ δημότης, Θριάσι῀. [60] καὶ Θριάσιον πέδιον. ἐστὶ δ῀ ὡς [61] Τίθραις Τιθράσι῀. τὰ πλῆκτρα δ῀ Διὰ δ῀ ω. Θρίωθεν, [62] Θριῶζε, καὶ Θριάσιν. ὁσὶ δ῀ [63] Θριαῖ. Θριαῖ῀ λέγ῀, ἢ ἐ Θριασικὸς. Θριαὶ, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς ἐφερεν Ἀθηνᾶ. ἀχθομένῃ δ῀ ἐ Ἀπόλλωνι῀, ὅπερ ὁ Ζ῀ὺς ἐποίησε πρὸ Διὰ τῶν Θριῶν μαντικῶν ὁδοκιμᾶσαι. διὸ καὶ Ἀπόλλων ἔφη,

THRIA, populis OEncidis tribus, Dicitur quoque Thrio. Popularis Thriasius. Et campus Thriasius, quod sit uti Tithras Thratius. Adverbia pleraque per ω efferuntur Θριῶθεν, &c. ex, ad & in Thria significantia. Dicitur quoque Thriasicus. Thriæ autem sunt calculi vaticinatorii, quos gestabat Minerva, quod cum ægre ferret Apollo, Jupiter effecit, ne amplius probatis per Thrias (id est calculos divinatorios) vaticinationibus fides adhiberetur, qua de causa Apollo dicebat:

E

F

Multi

Πολ-

Quinc agricultura apud ipsos res ignominiosa, verum ex rapru & bello vivere, eorum moribus decorum censetur. Hinc apud Herodot. lib. v legimus, ubi eorum mores describit: Ἀγρὸν οὐδεὶς κεκτῆται· γῆν δὲ ἐργάζεται, ἀπροσπόητον καὶ Θρᾴκιον ἀπ' Ἀθηνέω῀. Etymologici Mag. Auctor: Est ancilla, feuserve ex Thracia devecta, ut Scytha Scythæna, Geta &c. Passim hæc vox isto significatu apud Aristoph. in usu est, ita enim in Thesmophoriazusis.

------ Δίδου τοῦ ὃ ῥηθὲν ἔστι.
Ὡς τὴν ταχίστη, καταβρέμων τ' ἀκμπάδων
Ὅστις τι Θρᾷττα. ------ ------

Et Euripides in Hecuba:

Πολυμήστω῀ ἀσὶς δίκης Θρηϊκίας ξένου.

Vide etiam Etymologici Mag. auctorem in voce Θρᾷξ.

[55] Καὶ Θρᾷττις, ἡ ἠλυκὴ, Θρῄττα.] Non ferenda videbatur vulgatorum codicum lectio: τὸ ἐθνικὸν φασὶ καὶ Θρᾷκες, καὶ ἠλυκῶς, Θρήισσα. Illud Θρᾴκιος quod repositum a poetis pro Θρᾴττιος, a casu recto Θρᾷξ, unde contractum Θρᾷξ. Callimachus Hymno in Delum:

Ἡ μὲν ὑπ' ἀνδράσι κεκριμένη ἔπι Θρῄκιε῀ Αἴσῃ.

[56] Θρᾳκισὶ.] Adverbio illo utitur Athenæus lib. VI: Οἱ περὶ Ἀθηναῖον ἢ Λαυρεωτικῶν τινα κεφάλαια κατασκευάσαντες, καὶ ἀγαλλόμενοι ἐξηυρηκέναι Θρῄκια, ἀπόμακρα Φίλιππ῀ Ἀθηναίοις. Eodem redibit, sive Θρᾳκίσι, sive Θρῄκια dixeris.

[57] Καὶ Θρᾴκες, καὶ ἠλυκῶς, Θρήισσα.] Non ferenda videbatur vulgatorum codicum lectio: τὸ ἐθνικὸν φασὶ καὶ Θρᾴκες, καὶ ἠλυκῶς, Θρήισσα. Illud Θρᾴκιος quod repositum a poetis pro Θρᾴττιος, a casu recto Θρᾷξ, unde contractum Θρᾷξ. Callimachus Hymno in Delum:

[58] Θρᾳκισὶ.] In vulgatis erat Θρᾳκικὴ, quod mihi exigua emendatione indigere videbatur, & codices Vossiano inspecto inveni, quod nunc excutum est.

[59] Περκώτη ἐ Κελτώτη.] Cum Macedoniæ potior pars sit mediterranea, locaque maritima nulla habeat, nisi Ægæum pelagus respicientia, nullus dubito, quin hoc promontorium sit unum ex iis, quibus peninsula Pallene erat instructa. Et quandoquidem nonnulli Pallenen Thraciæ adscribant, erat tamen revera Macedoniæ Chersonesus inter Thermæum sinum & Toronæum. Sed movet me pusillimum Herodotus, quod existimem Stephanum hoc promontorium innuisse, quia hoc nomine urbem in Pallene agnoscat, quæ ab ipso *Therambus* appellatur, sic enim ille lib. v, ubi refert ex quibus urbibus Xerxes naves sibi & milites comparaverit: Ἐκ δὲ Φλέγρης τε καὶ Παλλήνης καὶ Ποτειδαίης, καὶ Ἀφύτιος, καὶ Νέης πόλιος, καὶ Αἰγῆς, καὶ Θερμαίων, καὶ Σαράγγης, καὶ Μηθώνης, καὶ Σάνης· ἀπὸ τῶν τελέων εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀνδρῶν ἐπέβησαν οἱ Φλέγρης καλεόμενοι τρηρέμβαι.

[60] Καὶ Θριάσιον πέδιον.] Strabo libro IX hujus campi meminit: Ἐστι τὸ Θριάσιον πέδιον, καὶ ὁμώνυμο῀ αἰγιαλὸς ἐ δῆμο῀. Vide quoque Herodotum variis in locis.

[61] Τίθραις Τιθράσι῀.] Est nomen tribus Ægeidis, & nomen gentile inde deductum, de quibus suo loco Stephanus.

[62] Θριῶζε.] Utitur illo adverbio Synesius Epist. CXXXVI: Ἀμείλη γὰρ Ἀπαγορεύθη σοι, σε γράψαι, καὶ Σφηττόθι γήρᾳ, καὶ Θριῶζε.

[63] Θριαὶ, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.] Hoc significatu vocem usurpavit Callimachus Hym. in Apoll.

Φοίβο῀ δ' ἐ τέξο῀ ἐπιστήμ῀ ἐ ἀοιδῆ,
Κείνο῀ δὲ θρίαι, καὶ μάντες. ------ ------

Hesychius: Θριαὶ, αἱ σχοῖνοι μικραὶ, (legendum σχοῖνοι κάντες) ἐ νυμφικαὶ, καὶ μαντικαὶ ψῆφοι. Ita hoc loco legendum, evidenter constat ex Etymologici Mag. Auctore: Θριαὶ δ' εἰσὶ καὶ μαντικαὶ ψῆφοι· νύμφαι δὲ τινες εἰσὶ Θριαὶ ὀνομα-

Πολλοὶ Θριόφοροι, παῦροι δέ τε μάν- A
πιες ἄνδρες.

Ἔστι δὲ καὶ δῆμος Θρίων, ἀπὸ Θρίαντος.

ΘΡΙΓΚΗ, πόλις περὶ τὰς Φίλας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Θρινγκαῖος, B
ὡς Τριγκαῖος.

ΘΡΙΟΣ, πόλις πάλαι ἡ Ἀχαΐας, νῦν δὲ Ἠλείας, ὅμορος Πάτρας, ἀπὸ Θρίαν-
τος Ἀθηναίου, ὃν Θησεὺς ἐπιμψε μετὰ στρα-
τιᾶς συμμαχήσοντα Ἡρακλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Θρι- C
άντιος, καὶ Θριάσιος.

ΘΡΟΝΙΟΝ, πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος,

Τάρφωνά τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίῳ ἀμφὶ ῥεέθροις. D

τὸ ἐθνικὸν, Θρόνιος, καὶ Θρονίτης, καὶ Θρονιεύς. τὸ δὲ Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.

ΘΡΥΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης, Θρυανδεύς.

ΘΡΥΟΝ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἀπὸ τοῦ E
ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ
φυτῷ λεγομένῳ. λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ
θρυόεις, καὶ θρυόεσσα. κεῖται δὲ ἡ πόλις περὶ
τὸν Ἀλφειόν. ὁ πολίτης, Θρυόενλος, καὶ Θρυόν-
τιος. ὀνομάζεται δὲ Θρυόεσσα, Θρυοσσαῖος, F
ὡς Σκηψαῖος καὶ Θρυσσαῖος, ὡς Πιτυ-
ούσιος καὶ Θρυλίτης, ὡς Δικαίτης.

ΘΥΑΜΙΣ, κώμη ἀπὸ Σεμιράμιδος κτισθεῖσα, κεῖται δὲ Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, G
Θυαμίτης.

ΘΥΑΤΕΙΡΑ, πόλις Λυδίας, ἡ πρό-
τερον

Multi quidem Thrias ferentes, pauci vero viri vates.

Est quoque pagus Thrion, qui a Thriante nomen invenit.

THRINCE, urbs circa columnas, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Trincæus, uti Triccæus.

THRIUS, urbs olim Achaïæ, nunc vero Elidis, Patris vicina. Nomen habens a Thriunte Athenæo, quem Theseus cum exercitu ad Herculem auxiliatum misit. Gentile, Thriuntius & Thriusius.

THRONIUM, urbs Locrorum, de qua Homerus:

Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.

Gentile, Thronius & Thronienſis. Sed Thronites deducitur a Throniotes.

THRYANDA, oppidum Lyciæ, Oppidanus, Thryandenſis.

THRYON, urbs Meſſeniæ, Sic dicta a juncis, naſcentibus, quare idem cum planta nomen gerit. Ab eadem planta etiam dicitur Thryöeis & Thryoëſſa. Urbs juxta Alpheum ſita eſt. Civis, Thryoëntius & Thryuntius. Sed a Thryoëſſa formatur Thryuſſæus, uti Scotuſſæus, & Thyuſius, uti Pityuſius, & Thryites uti Licnites.

THYAMIS, pagus a Semiramide conditus, juxta Arachoſiam. Gentile, Thyamites.

THYATIRA, urbs Lydiæ, prius Pelo-

διομηδίζοντες, οἱ στρεβλοκέφαλοι, οἱ ἐξώπιθεν τῶν πεπυσμένων ἀπὸ τῆς Ἀσσυρίας. ἀπὸ δὲ Ἀσσυρίου πῆλαι. Fabulantur veteres tres tantum calculos vaticinatorios fuiſſe, qui a tribus nymphis (alii dicunt a tribus Jovis nutricibus) inventi, & Palladi traditi fuere. Illa accuſata de alieni muneris vendicatione (vaticinia enim & fortilegia ad Apollinem pertinent) calculos in campum Thriaſium abjecit, ut fuſius narrat Etymologici Mag. Auctor in voce Θρίαι.

[2] Πολλοὶ Θριόφοροι.] Male exhibent vulgati & ſcripti codices Θριοφόροι: & quanquam apud Suidam ſano ſatis ſenſu legatur, Πολλοὶ Θριόβολοι, παῦροι δὲ τε μεσσίους ἄνδρας, cenſeo tamen, me Stephano genuinam veramque lectionem reddidiſſe, quam unice & evidenter evincit vox ἔφυμνι, quam de Minerva hac ſectione legimus. In eundem modum alio adagio dicitur:

Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

[3] Μεσσ' ἀκούειν.] Voſſ. codex καὶ ἀκούειν.

[10] Θριάσιος.] Editi omnes & libri calamo exarati Θρικάσιος, quod ad hunc locum minime pertinet. Quis non videt debere legi, quemadmodum nunc excudi curavimus?

[11] Θρόνιον, πόλις Λοκρῶν.] Deſcriptionem hujus urbis exhibet Palmerius lib. v Græciæ Antiq. ubi contra Scylacem ſatis docte diſputat, hanc urbem in Locrorum, non vero Phocenſium ditione ſitam eſſe.

[12] Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.] Factum eſt hoc gentile per ſyncopen literæ ω μέσης, ut ipſe noſter perhibet in Ζιζηρίων. Τὸ ὡν Ζιζηρείτης ἀπὸ τοῦ Ζιζηρώτης, συγκοπῇ τοῦ ω, ὡς τὸ Θρονίτης.

[13] Θρύον, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Strabonis ætate Epitalium appellabatur, ut & Polybii, quem noſter in ea voce citat. Porro ad Alpheum fuiſſe ſitam, liquet ex Homero Iliad. B.

Οἳ δ' Πύλον τ' εἶχόν τε Ἀρήνην ἐρατεινὴν
Καὶ Θρύον Ἀλφειὸν τε πόρον.

Et Thryoëſſam fuiſſe vocatam, etiam ex Homero liquet Iliad. A.

Ἔνθα δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κραάντα
Τμῆδι ἐπ' Ἀλφειῷ, πεπτὴ Πύλου ἠμαθοέσσης.

Ad quæ loca ſi Euſtathium conſulas, nihil is habet memorabile, quam quod ex Strabone & Ethnicographo hauſerit.

[14] Περὶ τὸν Ἀλφειόν.] Euſtathius legebat Iliad. B ἐπὶ, ſed Iliad. Λ, παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

[15] Θρυοσσαῖος.] Sic reſcribere placuit pro Θρυοσσαῖος, & quidem auctoritate Euſtathii permotus, cujus verba ſequuturo commentario adducuntur.

[16] Θρυσσαῖος, ὡς Πιτυούσιος.] Scribarum incuria illud gentile vitio laborabat: omnes enim vulgati & MSS exhibent Θρυόσιος, ὡς Πιτυόσιος. Nos vera perſuaſi emendavimus, ita enim ille ad Iliad. Λ: Τὸν δὲ Θρυόεσσαν πόλιν ὁ τὰ ἰθνικὰ γράψας, Θρύον λέγει &c. καὶ τὸν πολίτην αὐτῆς Θρυόντιον . . . καὶ Θρυσσὸς ἡ αὐτὴ πόλις καὶ ὁ πολίτης Θρυσσαῖος ἢ Θρυόσιος. ἡ δὲ αὐτὴ τῷ ἰθνικῷ Θρυόεσσα· καὶ ὁ πολίτης Θρυοσσαῖος ἢ Θρυόσιος.

[17] Ἡ πρότερον Πιτάνη.] Plinius lib. v cap. XXIX: *Thyatira alluitur Lyco. Pelopia aliquando & Euippa cognomi-*

πην Πελόπια, ἢ Σεμίραμις, ἀπὸ Σελεύκου Νικάτορ. Λυσιμάχῳ πολεμοῦντι, καὶ ἀνύσαντι ὅτι θυγάτηρ αὐτοῦ γέγονε, τὴν πόλιν ἐκάλεσε Θυάτειρα. καὶ ἐδεῖ ἡλυκῶς· νῦν δ' ἀθετήρως φασίν. ἐκαλεῖτο δ' ἐξ [22] Μυσῶν ἐκάτη. βουλομένων δ' οἰκίσαι πόλιν τὴν Μυσῶν, ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, ἃ ἂν ὁρᾷ φεύγοντα ἐλαφοῦ πρόξυλμένη, καὶ τοξάζεσθαι, κἀκεῖσε, εὑρόντας οἱ ὄνομάσαι [23] Δία τὸ θέῃ καὶ τοξάζῃ τὴν ἐλαφον. [24] τὸ ἐθνικὸν, Θυατηρηνὸς, ὡς Γάγρα Γαγρηνός. ἀφ' οὗ Νικανδρος Γαμμαλικὸς Θυατηρηνὸς, ἢ Κολοφώνιος.

ΘΥΈΛΛΑ [25], πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μέσῃ φωκαίων οἴκησιν, ὡς Ἡρόδοτος ά. τὸ ἐθνικὸν, Θυελλαῖος.

ΘΥΕΣΣΟΣ, πόλις Λυδίας, ὀξυτόνως. λέγε Θυεσσὸ κατήλυ. ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Θυεσσεύς.

ΘΥΜΑΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντιδος Φυλῆς. ὁ δημότης, Θυματάδης. τὰ πτικὰ, ὡς Θυμαλιδῶν. καὶ τὰ ὅμοια.

ΘΥΜΒΡΑ [26], πόλις Τρῳάδος, Δαρδάνῳ κλίσμα, ἀπὸ [27] Θύμβρου φίλου αὐτοῦ. [28] ἔστι καὶ ποταμὸς Θύμβρις. [29] ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Θυμβραῖος ἱερόν. λέγεται καὶ Δία τὸ ζ, Ζυμβραῖος. λέγει καὶ Θύμβρις. Ἑλλάνικος

A Pelopia & Semiramis dicta. Nomen ei imposuit Seleucus Nicator, adversus Lysimachum bellum gerens. Is cum audivisset θυγάτηρ filiam sibi natam, ubem ea occasione Thygatira appellavit. Oportebat genere fœminino, ast nunc neutro effertur. Vocabatur quoque *Mysorum Ultima*. Nam Mysis urbem condere volentibus, respondit Deus, illic urbem condendam, ubi cerva jaculis percussa & fugiens fuisset visa. Hanc cum invenissent, urbem nominarunt Δία τὸ θέῃ &c. quod cerva curreret & fugeret. Gentile, Thyatirenus, uti Gangra Gangrenus. Ab hac urbe Nicander grammaticus Gangrenus dictus est, nisi Colophonius fuerit.

THYELLA, urbs OEnotriæ, in qua Phocæensium nonnulli habitarunt, teste Herodoto lib. 1. Gentile, Thyellæus.

THYESSUS, urbs Lydiæ, cum accentu in ultima, a Thyesso caupone nomen habens. Est quoque Pisidiæ oppidum, cujus Gentile Thyessensis.

THYMATADÆ, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Thymatades. Localia, ex Thymatadis, & similia.

THYMBRA, urbs Troadis Dardani opus, quam sic vocavit ab amico Thymbræo, cujus fluvius Thymbrius, unde Apollinis Thymbræi templum. Dicitur quoque Zymbræus per Z, & præterea Thymbrius. Hellanicus

cognominata. Semiramidis appellatio apud Stephanum, & Euippæ apud Plinium, non facile apud alios invenias. Hodie a Turcis vocatur *Ak-hissar*, id est, *album castrum*. Hujus urbis quondam clarissimæ litus (una erat ex VII Ecclesiis Asiaticis, de quibus Johannes in Apocal.) ante paucos annos ipsis Asiæ minoris incolis atque hodiernis Græcis prorsus erat incognitus, teste Thom. Smith, qui nobis septem Asiæ Ecclesiarum notitiam exhibuit. Græci enim hodie profunda antiquitatum & veteris geographiæ insciitia laborantes, *Tiriam* oppidulum, ab Ephesо XXV M. pass. versus notapelioten ditans, pro *Thyatira* accipiendum acriter contendunt, nominis & soni affinitate decepti. Sed cum quibusdam hæc Thyatirorum designatio esset suspecta, itinere suscepto ea in loco plano invenerunt, ubi nunc est *Ak-hissar*, quod a Pergamo XLVIII aut circiter milliaribus abest, quod antiquissima marmora, & inscriptiones ibidem repertæ confirmabant. Thom. Smith, & deinde a Jacobo Spon, Medico Lugdunensi, publicam in lucem emissæ.

[22] Μυσῶν ἐκάτη.] Videtur noster hæc ex Strabone hausisse, ita enim ille lib. XIII: Ἐπὶ δὲ τ τούτου ὀρεινὴ χῶρος ἐστὶν ἱερὸς τῆς Ἀρτέμιδος ἣν καλοῦσιν ἐπὶ Σαρδίων πόλις ἐστὶν ἡ ἐπιφανὴς Θυάτειρα, πρότερον Μακεδόνων, ὧν Μυσῶν ἐκάτην τινὲς φασίν.

[23] Διὰ τὸ θέῃ.] Suspectum est mihi illud θέῃ: fortassis rescribendum θεῖ, quod propius ad originem τῆς Θυατείρας accederet.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Θυατηρηνός.] Apud Tristanum, Patinum, Spanhemium numismata inveniuntur, hoc gentile repræsentantia. Inscriptiones varias videre licet in septem Ecclesiarum Asiaticarum notitia, & apud Jacobum Spon, quas consulto prætermittimus.

[25] Θυέλλα, πόλις Οἰνωτρίας.] Vide Cluverium Ital. antiq pag 1259, & nostra ad vocem Ἐλαία commentaria. Sed hodie in Herodoto, quem noster testem citat, legitur Τέλλα, ubi refert, Phocæenies ex Corsica Rhegium se

B Ultima. Nam Mysis urbem condere volentibus, respondit Deus, illic urbem condendam, ubi cerva jaculis percussa & fugiens fuisset visa. Hanc cum invenissent, urbem nominarunt Δία τὸ θέῃ &c. quod cerva curreret & fugeret. C Gentile, Thyatirenus, uti Gangra Gangrenus. Ab hac urbe Nicander grammaticus Gangrenus dictus est, nisi Colophonius fuerit.

D

E

F

contulisse; indeque profectos Hyelen condidisse: Οἱ δ' αὐτῶν εἰς τὸ Ῥηγῖνον κτισαμένοις, ὀγδοήκοντα ἀφεστῶσιν, ἐκπίπτουσι πόλιν χθὲς τ Οἰνωτρίας παντὸς, ἣτις νῦν Τέλα καλεῖται. Vide quoque Stephanum in voce Γάλη.

[26] Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος.] Plurimi non urbem, sed campum illi fuisse existimant. Etymologi i Magnus uctor: Θύμβρα, τόπος τῆς Ἴλιου, καλεῖται καὶ ὑπὸ πάντων· ἐστὶ δὲς Δαρδανίων· καθ' ὑπέρθεσιν δὲ τὸ δ γίνεται. Ipse tamen nomen habet vel a quodam Dardano, vel, ut Virgilii verbis utar, a *graviter spirantia copia thymbræ*, quæ illo in campo nascebatur, quod etiam non obscure in hoc Strabonis ad lib. III Æneid. *Thymbræus Apollo dicitur a loco Trojæ, id est agro vicino, pleno thymbra, quæ satureia dicitur.* Sic quoque sentit Pigudo-Didymos Trojæ campum fuisse ad Iliad. K: Θύμβρα τόπος ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ἔνθα καὶ Θυμβραῖος Ἀπόλλων ἱερὸν. Versatur in eadem opinione Strabo, cujus verba mox adducam.

[27] Θύμβρου.] Sic correxi fide & auctoritate codicum, quibus sua ætate usus est Eustathius, pro Θυμβραίου, quod omnes vulgatos occupat. Eustathii verba mox producentur.

[28] Ὃ καὶ ποταμὸς Θύμβρις.] In Thymbræ campo fluvium Thymbrium extitille refert Strabo lib. XIII: Ἐπὶ τὸ πεδίον ἡ Θύμβρα, ἣ δ' αὐτῆ εἶναι ποταμὸς Θύμβρις, ἐμβάλλων εἰς τ Σκαμάνδρον, καὶ ἡ Θυμβραῖος Ἀπόλλων ἱερόν.

[29] Ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Θυμβραῖος ἱερόν.] Firmiter mihi persuadeo, post hæc verba, quanquam sententia non claudicet, quædam excidisse, & totum locum olim in ipsa hac Epitome hunc in modum fuisse exaratum: Ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Θυμβραῖος ἱερόν, ὃν ᾠ ὑπεξέθηκε Λύκιος. Hæc verba Eustathius sua ætate in hoc de Gentilibus breviario invenit, quod ipse fatetur ad Iliad. K, ubi totum Stephani locum in suos usus transcripsit: Παρὰ Θυμβραίῳ οἱ ἐλαχεν Λύκιος· ἀφ' οὗ καὶ Ἀπόλλων συγκλήσας πόλιν Τροικὸν φησι, νικήσειεν ὧν Δαρδάνου ὑπὸ Θυμβραίῳ πλ φίλου αὐτοῦ· δίχα δὲ πώσης ἡ Θύμβρα· λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, ἡ πόλε-

νικ@· ἡ Δύμβρειός φησι, λέγ ἕ δ, καὶ Δυμ- A
βρεύς.

Θ ΎΜΒΡΑΡΑ, πόλις Ἀσίας, [16] τῷ Πακτώλῳ σωσχής, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυμβεραρός ἐδῦ. Ξενοφῶν ἡ Θυμβεραῖος φησι.

Θ ΎΜΒΡΙΣ [17], ποταμὸς Ῥώμης, ὃς καὶ Τίβερις. τὸ ἐθνικὸν, Θύμβρις@· καὶ Θυμβρεύς.

Θ ΎΜΙΑΤΗΡΙΑ [18], πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Θυμιατήρι@·

Θ ΎΝ Η [19], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρ@· ὁ πολίτης, Θυναῖ@·, ὡς Δωδωναῖ@·

Θ ΎΝ Ι Α [20], ἡ χώρα τῶν Θυνῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυνὸς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῶν Θυνίας, ὡς Θετταλὸς, Ἰτ́αλός.

Θ ΎΝ Ι Α Σ [21], νῆσος πρὸς τῷ στόματι τῆς Πόντ@, καὶ ἄκρα. τὸ ἐθνικὸν [22] Θυνιάδ@·, ὡς Ψωφίδ@·, καὶ Θυνιαδεύς. [23] λέγ ἕ Θυνῆ, καὶ Θυνίς, καὶ Θυνάς. B C D E

nicus vero Dymbrius inquit per D, & Dymbrieus.

THYMBRARA, urbs Asiæ, Pactolo finitima, cujus meminit Xenophon. Gentile oportebat esse Thymbrarensis: sed Xenophon voce Thymbraræus utitur.

THYMBRIS, fluvius Romæ, qui etiam Tiberis dicitur. Gentile, Thymbrius & Thymbrias.

THYMIATERIA, urbs Libyæ. Gentile, Thymiaterius.

THYNE, oppidum Libyæ, de quo Alexander Polyistor. Oppidanus Thynæus, uti Dodonæus.

THYNIA, regio Thynorum. Gentile, Thynus, ejusdem nominis cum conditore Thyniæ, uti Thessalus, Italus.

THYNIAS, insula ad Ponti ostium, & promontorium. Gentile, Thyniadius, uti Psophidius & Thyniadensis. Dicitur quoque Thyne, & Thynis, & Thyneis.

THY-

κὴ πεζομὴν αὐτόθι Θύμβριν (Fortassis Θύμβριον legendum) ἐφ᾽ ᾗ Ἀπόλλων@· Θυμβραῖος ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ Ἀγαλμάτων ζυγὸς) ἵ φησι ἐ λέγ ἕ ζ Ζυμβρεύς@· ἢ καὶ Ἑλλάνικος Δύμβριο@· λέγ ἕ δ. Nemo igitur non videt hæc transcripta esse ex nostro, & hanc epitomen, verbis supra allegatis, posse & debere augeri: præsertim cum neque historia contra mythologiæ fidem sit, nam in illo templo Achilles a Paride occisus est, referente Servio ad III Æneid. *Thymbræum appellat, quem in Troja adsueverat colere in agro, in quo ejus & nemus est, & templum, ubi a Paride Achilles occisus est.* Porro Apollinis Thymbræi aliquoties meminit Euripides in Rheso:

Θυμβραῖ@ ἐ Δάλι, καὶ Λυκίας
Ναὸν ἱμείρετ᾽ ἄνα
Ἀπόλλω. ----

[16] Τῷ Πακτώλῳ σωσχής.] Urbs ad Pactolum sita, ubi Cyrus castrametatus est, hodie in Xenophontis editis appellatur Θυμβάρα, locus est lib. VI de Inst. Cyri: Συνάγαγε δὲ τὸ στράτευμα ἀμφὶ τὸν Πακτώλου ποταμὸν· ἀσύνετος δὲ μέλλω εἶναι τοῖς ἀναγινώσκουσι, εἰ Θυμβάρα· ἔστω ἐ τοῦτο ὄνομα· τὸ μὲν βασιλέα βασιλέως τοῦ τῶν Συρίας. Ex literarum serie, si quid judicandum, Stephani scriptura potior mihi videtur.

[17] Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης.] Nomen fluvii notissimum, & Dionysio Periegetæ aliquoties usurpatum: sed de nominibus ejus alias melior occasio. Adducam solummodo egregium Leonidæ epigramma ineditum, in quo Thymbridis mentio:

Νεῖλ@· ἱερητὴς παρὰ Θύμβριδ@· ἱερὸν ὕδωρ,
Εὐξάμεν@· γενέτῃ Καίσαρι συζυγίῃ·
Οἱ δ᾽ ἑκατὸν βασιλῆας ἐκέκτεα δυσμένε πύρσαν
Ἡ κρέῖσσε βωμοὺς Θέμιτι δῶκε Διός.

Censeo hoc epigramma scriptum fuisse anno ab U. C. DCCVIII, quo Cæsar quater triumphaverat, & quidem post triumphum Alexandrinum: gratulatur enim Leonides Cæsari, quod salvus & incolumis ex Ægypto rediisset, ubi, teste Suetonio, *bellum difficillimum gesserat, neque loco neque tempore aquo, sed hyeme anni, & intra mœnia copiosissimi ac solertissimi hostis, inops ipse omnium rerum & imparatus.* Et cum in patriam victor invehebatur, *tunc in feretulis Nilus, Arsinoe, & ad simulacrum ignium ardens Pharus*, teste Floro lib. IV cap. II: Ergo merito Leonides inquit, Nilum Romæ ad Tyberim ἱερητὴν, quo verbo innuit peculiarem Ægyptiorum consuetudinem, fœminarum simul & virorum, qui in Nili honorem publice festa instituere erant soliti, quibus ad urbis theatra incedebant, ubi convivabantur, saltabant & cantilenas canebant: refert hoc ex Aristæneto Nonnus ad secundam Nazianzeni in Julianum invectivam, Ἀνέγνων δὲ παρὰ Ἀριστοίνῳ τῷ ἐρωτικῷ, ὅτι ἐορτὴν ἄγουσιν Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ ἐορτὴν παντοίαν πάντες ἐ πᾶσαν ἐχέμυθοι· ἐδὲ τὰ γύναια ἔ τόλμαι, κακίστη γυνὴ) ἕκαστ@· ὁ ἐγὼ, χαίρε πατρικὸν ὕδωρ τῷ Νείλῳ φίλαι, ἃς τῷ Διὶ ἄδωτον· ὡς ἔ Νείλα τὸ ἔ Διὸς ἔχεται πατρί@·, ἡ ἀξίνη τῷ@· τῶν χώραν.

[18] Θυμιατήρια.] Hannoni Θυμιατήριον, & Scylaci Θυμιατηριὰς dicitur, de cujus origine & etymologia consulendus Bochartus lib. I de Phœnic. Col. cap. XXXVII.

[19] Θυνία, πόλις Λιβύης.] Censeo idem esse Africæ oppidum, quod alio loco Τύνις, & deinde Τυνὶς a nostro appellatur, quanquam ultimum pessime in Sicilia collocat, qua de re cum ad illum locum pervenerimus.

[20] Θυνία, ἡ χώρα τῶν Θυνῶν.] Non additur, qua in orbis parte sint: difficimus hoc ex Plinio lib. V cap. XXXII: *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni. Is finis Asiæ est, populorumque* CCLXXXII, *qui ad eum locum a fine Lydiæ numerantur.* Asiatici Thyni nomen habebant ab Europæis in Thracia, quod docet Strabo lib. XII.

[21] Θυνιάς, νῆσος πρὸς τῷ στόματι τῆς Πόντ@.] Libri vulgati exhibebant Θυνιάς, contra fidem literarum, sed typothetarum est error: omnes enim MSS constanter legunt Θυνιάς. De situ inquit Strabo lib. XII: πλὴν Θυνιάδ@ ἐ ἀνώνυμ@ τῶν ὑπὸ τὴν Ἀστακηνὴν καὶ Σαλμυδησσὸν. Nymphis Heracleotes perhibet insulæ perimetrum esse septem stadiorum apud Scholiast. Apoll. ad lib. II: Περὶ ἧ Θυνιάδ@ νέων ἀφίξεται, ἃς μάντευσε Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης· φησὶ δὲ αὐτὸν ἐπ᾽ ὀλίγον ἔχειν τὸν ἔδαφισμόν· Καλλιστένης δὲ ἐν τῇ Περίπλῳ, ὅτι μὲ Ἐλαιοῦσα φησὶ Θυνιάδ@, ὅτι δὲ ἀσυναρτήτως τῶν τι χώραν ἐ τῶν νῆσον Θυνιάδα, ὅτι δὲ Βαζάρων Θυνίων. Mela quoque hanc insulam *Thyniam* vocat, quem vide lib. II cap. II.

[22] Θυνιάδ@, ὡς Ψωφίδ@·] Pessime in omnibus libris MSS & editis legebatur Ψοφίδ@, pro quo subditi eundum judico: Ψωφίδ@. Similirudo horum gentilium in eo consistit, quod eodem prorsus modo formentur, nempe a secundo casu: nam Θυνιάς in obliquo habet Θυνιάδ@, unde fit Θυνιάδ@, sic quoque Ψωφὶς habet Ψωφίδ@, Ψωφιάδ@. Canonem hoc modo formandi gentilia exhibet noster in Ψωφὶς, & aliis locis.

[23] Λέγ ἕ Θυνῆ, καὶ Θυνὶς ἕ Θυνάς.] Hæc insulæ nomina occurrunt in Apollonii Argonauticis lib. II, cujus verba transcriberem, si operæ pretium esset.

ΘΥΡΑΓΟΝ, πόλις Ἀρκαδων, κτίσμα [14] Τ' ψοῦ Θ· παῤ ὃς ΛυκάονΘ· τὸ ἐθνικὸν, ΘυραῖΘ·, ὡς ΝυμφαῖΘ· καὶ Θυραϊόθεν πικῶς.

A THYRÆUM, urbs Arcadiæ, condita ab Hypsunte Lycaonis filio. Gentile, Thyræus, uti Nymphæus, & adverbium loci quod ex Thyræo denotat.

ΘΥΡΕΑ Ἀγαιδῆς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν. [15] ἔστι δὲ Κυνουρίας γῆς, ἐν μεθορίᾳ τῆ Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας. [16] λέγεται δὲ πληγυλακῶς καὶ σωαίρεσιν, Θύρη. οἱ οἰκοῦντες Θυρεάται, ὡς Τεγεᾶται· καὶ ληλυκῶς, Θυρεάπς. ἔστι καὶ [17] Ἀχαρναίας θυεῖον, λέγεται δὲ ι. τὸ ἐθνικὸν, Θυελεὺς, ὡς Σηνιεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θύριός φησι.

B THYREA, urbs de qua Argivi & Lacedæmonii bello certarunt. Sita in Cynuria regione, in collimitio agri Argivi & Lacedæmonii. Dicitur quoque genere fœminino per synæresin Thyre. Incolæ, Thyreatæ, uti Tegeatæ, & genere fœm. Thyreatis. Est quoque Acarnaniæ Thyrium, quod per I scribitur. C Gentile, Thyriensis, uti Sunienſis. Verum Androtio Thurius inquit.

ΘΥΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, [18] ὡς ἩρόδοτΟΣ.

THYSSAGETÆ, gens circa Mæotidem paludem, de qua Herodotus.

ΘΩΚΝΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, [19] ἀπὸ Θώκνου· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Θωκνεύς.

D THOCNIA, oppidum Arcadiæ, quod a Thocno nomen habet, teſte Pauſania lib. VIII. Oppidanus, Thocnenſis.

ΘΩΝΙΣ [20], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θῶνος βασιλέως, τὸ ξενίσαντος Μενέλαον. κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. ὁ πολίτης, Θωνίτης.

E THONIS, oppidum Ægypti, ſic dictum a Thone rege, qui Menelaum hoſpitio excepit. Situm eſt juxta oſtium Canobicum. Oppidanus, Thonita.

ΘΩΡΑΞ, πόλις Αἰτωλίας. ἔστι δὲ Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Θωρακίτης.

THORAX, urbs, Ætoliæ. Eſt quoque Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

[14] Τ' ψοῦ Θ·] Quem noſter heic *Hypſunta*, alio loco Hyples appellat, cum videlis in voce *Kυρλιών*.

[15] Ἔστι δὲ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἐν μεθορίᾳ.] Ita hunc locum ſcribitur emendavit Salmaſius in Plinianis Exercit. cum ante in omnibus editionibus excuſum erat. Ἔστι δὲ ἐν τῆ Κυναιρίας γῆς, μεθορίᾳ ἐν τῆ Ἀργείας &c. Quam emendationem confirmabat teſtimonio Thucydidis, quod legitur lib. IV: Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἣν ἀεὶ πέρι ἔσχον οἱ Λακεδαιμόνιοι· ἔχει δὲ καὶ αὐτὴν Θυρέαν καὶ Ἀγήτιν πόλιν. Vidit quoque Meurſius in Laconicis pro Κυναιρίας reſcribendum Κυνουρίας, quem lege lib. IV cap. XIII.

[16] Λέγεται δὲ πληγυλικῶς πρῶτα σωαίρεσιν, Θύρη.] Hæc male ſana eſſe, vel puer judicaverit, nam τὸ Θύρη per ſynæreſin a Θυρέα factum, plurativi formam non gerit. Fortaſſis legendum λέγεται δὲ πληγυλικῶς πρῶτα σωαίρεσιν, Θύρη.

[17] Ἀχαρναίας Θύριον.] Hujus meminit Livius lib. XXXVI: *Nam cum in concilio dixiſſet, tuenda mediterranea Acarnaniæ eſſe, & omnibus qui arma ferrent, exeundum ad Medionem & Thyrium, ne ab Antiocho aut Ætolis occuparentur.* Deinde gentile nomen ibidem occurrit: *Non timidiores Thyrienſes fecit.* Quod ſit a Græco Θυριεύς, quo utitur Polyb. leg. XXVIII: Ἔκραψε τοῖς Θυριεῦσι, ἀνακομίζειν τοὺς ἀνδρας ὡς αὐτόν. Sed injungit Stephanus urbis nomen per I ſcribendum, quod a Polybio factum non video, legitur enim Θύριοι lib. IV: Ἐπὶ θάλατταν δὲ κατὰ τὸ Ἀχαρνανίας Θύριον κρημνῶδες. Et ita quoque in ſequentibus, verum quæ ſcriptura ſit prætrenda peritiores judicent.

[18] Ὡς ἩρόδοτΟΣ.] Innuit locum e libro IV: Μετὰ δὲ τοῦτο ἔρημος λόπκλινσα μᾶλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἄπεισι, πέμπτῳ δ' Ὑσσαγέτας. Melæ dicuntur *Thyrſagetæ* lib. prim. cap. ult. Et Flaccо in Argonaut. lib. VI.

[19] Ἀπὸ Θώκνου.] A Thocno Lycaonis F. teſt. Pauſania in Arcad. quem teſtem noſter allegat: Καὶ ἐπὶ Θωκνίων ἀφίξη, τὸ ὄνομα λαβὸν Θώκνου τοῦ Λυκάονος ἔχουσιν.

[20] Θῶνις, πόλις Αἰγύπτου.] Locum ex Strabone lib. XVII noſter tranſcripſit, ibi enim hodie de hac urbe & conditore ſic narratur: Τὰ δὲ παλαιὰ ἡ Θῶνις που πόλις πρὸς τῷ Ἑλληνικῷ ξενίᾳ. Perhibet Euſtathius hunc regem Medicæ artis apud Ægyptios inventorem fuiſſe, atque menſem apud eoſdem *Thot* ab eo nomen habere, qua de re multis agit ad Odyſſ. Δ.

I. I.

Α'ΒΙΣ[1], πόλις. Γ'ώσηπος. λέγεται Γ'αβιανός. ἐθνικὸν καὶ Γ'αβιδος, Γ'αβιδίτης. Β καὶ ᾗ Γαβιανῆ, Γ'αβιανικός.

Γ'ΑΓΕΟΤ-ΑΤΙΣ, πόλις Λιβύων· Ε'κατῶς· Α'σία. ὁ πολίτης, Γ'αγ- C ξεκάτης· Αἰγυπτίων γὰρ ἓξ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ.

Γ'ΑΖΑΒΑ'ΤΑΙ[2], ἔθνος· πρὸς Μαιώτην, ὡς Σαυρομάται φησὶν Ε'φορος.

Γ'Α'ΖΥΓΕΣ[3], ἔθνος· Εὐρωπαῖον, ὡς D Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

Γ'Α'ΘΡΙΠΠΑ[4], πόλις Α'ραβίας, πλησίον τῆς Ε'γρας. ὁ οἰκήτωρ, Γ'αθριππηνός· ὄπιχωρίως· τὸ ὁ τύπος, ὡς Μηδαβηνός.

Γ'ΑΙΘΙ'Α[5], πόλις Σικελίας· φίλιππος· E Σικελικῶν δ' ὕστερον. τὸ ἐθνικὸν, Γαιθῖνος.

Γ'Α'ΛΥΣΣΟΣ[6], πόλις ἐν Ρ'όδῳ, καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Α'δρίᾳ. ὁ πολίτης, Γ'αλύσιος, καὶ Γ'ηλύσιος, καὶ Γ'αλυσιάς.

Γ'Α'ΜΑΙ[7], ἔθνος· Σκυθικόν· Ε'κατῶς F Α'σία.

Γ'Α'Μ-

ABIS, urbs de qua Josephus. Dicitur etiam Jabissus. Gentile, a genitivo Jabidis, est Jabidita, sed a Jabisso fit Jabissenus.

IANXUATIS, oppidum Libyæ, de qua Hecatæus in Asia. Oppidanus, Ianxuatita. Est enim hæc Ægyptiorum forma.

IAZABATÆ, gens circa Mæotin, quam Ephorus Sauromatas appellat.

IAZYGES, gens Europæa, cujus meminit Marcianus in Periplo.

IATHRIPPA, urbs Arabiæ prope Egram, cujus incola Iathrippenus. Vernacula enim hæc est regionis forma, uti Medabenus.

IÆTHIA, urbs Siciliæ, de qua Philistus rerum Sicularum lib. II. Gentile, Iæthinus.

IALYSSUS, oppidum Rhodi & Scythiæ, & in Adria. Oppidanus, Ialyssius, & Ielyssius, & Ialyssias.

IAMÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus.

IAM-

[1] Γ'άβις, πόλις. Γ'ώσηπος.] Certum est Josephum hujusoppidi meminisse, cujus nomen duplici terminatione profert. Lib. v Antiq. cap. 11. Γ'άβιον appellat: Τὰς πόλεις τῆς Βενιαμιτῶν φυλῆς τῶν τε ἄλλων, ἅτινας ἦσαν παρεσχημένοι, καὶ Γ'άβιον τῆς Γαλαάδηνῆς ἦσαν &c. Sed lib. VI cap. ultimo Γ'άβιδα· Ε'πὶ δὲ ἅπασιν οἱ τῶν Γ'αβίδων τόλμ τῆς Γαλαάδηνῆς. Et paucis versibus interjectis: καὶ κρατήσαντες τὸ τοῦτο Σαοὺλ ἐξ ἁπάντων αὐτῶν, καμίζουσιν εἰς Γ'αβίδα. Verum noster satis in Josepho versatus cum de hac terminatione mentionem nullam habeat, puto in Joseph. restituendum, οἱ δὲ Γ'αβιδηνοί, & deinde εἰς Γ'αβίδον. Hebræis dicitur גבעת Iabes Gilhad a regione in qua urbs erat sita, & inde Græcis Γ'αβιδηνὸς & Γαλααδίτης. Vide Sam. 1. cap XI & ultimo. Gentile Γ'αβιανὸς apud Joseph. lib. VI cap. citato invenitur: Οἱ δὲ Γ'αβιανοὶ πανδημεὶ καλέσαντες, ubi Sigismundus Gelenius pessime vertit *Iabissani*. Verum alterum illud Γ'αβίδιτης apud Jos. non occurrit, neque asseverare audeo hoc gentile exmente Josephi esse formatum, nam lib. v cap. 11 legimus: Οἱ δ' Γ'αχραβίτην γυναῖκας αὐτῶν πλεκτάνῃσιν ἔθεσαν παρέχειν τοῖς Γ'αβίδαις. Hinc liquet, Josephum hoc fœmininum Γ'αβῖνις deduxisse ἀπὸ τοῦ Γ'αβίτης, & non a Γ'αβίδης, quod Stephano nostro in usu est.

[2] Γ'αζαβάται.] Hos eosdem censeo, quos infra Stephanus Γ'ξάβατας appellavit.

[3] Γ'άζυγες, ἔθνος· Εὐρωπαῖον.] Marcianus Heracleota in Periplo Sarmatiæ Europæ hujus gentis meminit, & *Iazyges Metanastæ* appellat: Α'πὸ δὲ μεσημβρίας τῆς τ Γ'αζυγῶν τῶν Μεζαίων λεγομένων τῶν Σαρμάτων ὄρη πίπτει &c. Sic quoque eos vocat Agathemerus lib. II: Καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς Σαρματικῆς ἐπὶ τοῦτο κρημνώδης τοῦ Γ'άζυγας τοὺς Μεζαίους ὀνομάζει. Hos tamen Ptolemæus diversos censet, eum videsis lib III cap. v & VII.

[4] Γ'άθριππα.] Arabibus dicitur *Iathrib*. Villa est prope Meccam, natalibus Mahumedis infamis, teste Roderico Toletano Hist. Arab. cap. 1, 2, & 3. Unde Anastasius ad annum DCXXII refert, ejus hæresin occupasse partes *Ethribi* ab initio. Vid. Baronium ad an DCXXX §. III. Medina ipsa sic olim dicta legitur in Geog. Nubiensi parte v clim. II. *A Meccha ad Medinam, cujus nomen est Jathreb, aquat mediam partem Meccha.* Pro Γ'αθριππα alii scribunt Αἴγριππα. Theophanes in Mahometicis: Ε'κεχειρικει ἡ αἵρεσις αὐτῶ τὰ μέρη τῆς Αἰθριππα. Et Euthymius Monachus de Heraclio imperatore: Μάλιστος αὐτῷ διελθὼν τὴν Αἴγριππαν, ἀκμὴ ποὺς ὑπαντήσει αὐτῷ ὁ ψευδοπροφήτης Μωάμεθ. Urbs unde nomen acceperit, docet Bochartus, illud incomparabile in Geographicis lumen lib. IV cap. II Phal.

[5] Γ'αιθία.] Elementorum ordo postulat, ut sic scribatur, non vero Γ'αιτία, quod omnes libri exhibent. Oppidum est incertæ positionis.

[6] Γ'άλυσσος, πόλις ἐν Ρ'όδῳ.] Libri vulgati male Γ'άλυσσος, quod emendavimus. Porro insignem hujus urbis descriptionem pete ex Meursio, viro accuratissimo.

[7] Γ'άμαι.] Fortassis eadem gens est Scythica, quam mox

Γ'Α'ΜΝΙΑ, πολίχνιον Φοινίκης. [9] Στεφ- A
ἀνου δὲ κώμην Φησὶν, ἀπὸ Γ'άμνου, ἢ ὅτι ἰάμ-
νους ὀκάλεων τοὺς καθύγρους ἢ πηλώδεις τό-
πους. [9] τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν Γ'αμνίτης. ἔστι δὲ καὶ
Γ'αμνίτης, καθ' ὕφεσιν δὲ α. τὰ γὰρ καθ'
ὕφεσιν δὲ α, ἀφὲ διφθόγγε εἰσὶ, πολλὰ τῶ B
Γ'αμνίτης, [10] καὶ Δαυνίτης.

Γ'Α'ΜΟΙ, Σκυθίας ἔθνος, ὡς Α'λέξαν-
δρος ἐν τῶ περὶ Εὐξείνε Πόντε μυθολογίᾳ.

Γ'ΑΠΙ'Σ [11], χαράδρα Α'ττικὴ εἰς Μέγα-
ρα ἀπίγουσα, ὡς [12] Καλλίμαχος Ε'κάλῃ. C

Γ'Α'ΠΟΔΕΣ, ἔθνος Κελτικὸν, πρὸς τῇ
Γ'λυρίᾳ. [13] Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ.

Γ'ΑΠΥΓΙ'Α, δύο πόλεις, μία ἐν τῇ Γ'απε-
λίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Γ'λυριδι, ὡς Ε'καταῖος.
τὸ ἐθνικὸν, Γ'άπυξ, καὶ Γ'απύγιος, καὶ Γ'απυγία. D

Γ'Α'ΡΔΑΝΟΣ [14], ποταμὸς Λυδίας.
Ὅμηρος,

---- Γαρδάνῳ ἀμφὶ ῥέεθρα.
οἱ οἰκοῦντες, Γ'αρδάνιοι.

Γ'Α'Σ [15], Γ'λυρίας μέρος. οἱ οἰκοῦντες, F
Γ'άπυ. [16] λέγε δὲ Γ'ωνικῆ.

Γ'ΑΣΣΟ'Σ, πόλις Καρίας, [17] ἐν ὁμω-
νύμῳ νήσῳ κειμένη, ἡ δὲ ὀξυτόνως λεγομένη.
ὁ πολίτης αὐτῆς [18] Γ'ασσεύς, ἀφ' ἧ Χοιρίλλος
ἐὼν Γ'ασσεύς. [19] Γάσσος δὲ τὸ Α'ργος, καὶ Γ'α-E
σσιοι οἱ καλοικοῦντες.

IAMNIA, oppidulum Phœniciæ. Strabo pagum appellat, & a Iamno nomen habere perhibet: vel inde deducitur, quia locos humidos & virentes *Iamnos* nominent. Gentile oportet esse Iamniata, sed reperitur quoque Iamnita, sublato alpha. Nomina, quibus adimitur A, per diphthongum scribuntur, sed excipiuntur Iamnita & Daunita.

IAMI, gens Scythiæ, perhibente Alexandro, libro de Euxino Ponto.

IAPIS, torrens Atticus Megara ducens, teste Callimacho in Hecale.

IAPODES, gens Celtica juxta Illyriam, de qua Dionysius lib. XVI.

IAPYGIA, duæ hoc nomine urbes, altera in Italia, altera in Illyrico, teste Hecatæo. Gentile, Iapyx, & Iapygius, & Iapygia.

IARDANUS, fluvius Lydiæ, de quo Homerus:

---- *Iardani circa fluenta.*

IAS, Illyriæ pars, cujus incolæ Iatæ. Sic quoque Ionica appellatur.

IASSUS, urbs Cariæ, in insula ejusdem nominis sita, quæque cum accentu in ultima notatur. Civis, Iassensis. Cujas erat Chœrillus Iassensis. Iasus etiam Argos vocatur, unde incolæ Iasii.

Γ'Α'ΩΝ,

IAÔN,

mox Γάρι. appellaturus est ex Alexandro de Euxino Ponto.

[9] Στεφάνου δὲ κώμην Φησὶν ἀπὸ Γ'άμνου.] Testatur Strabo vicum esse, sed non addit unde nomen acceperit, ita enim ille lib. XVI: Καὶ δὴ ἐ διώκησαν οἱ Ὀ-ὁ πάππος, ὡσ' ἐκ τ πολιτῶν κώμας Γαμνίας, ἢ τ κριθινὸν τ κώμων πίπλασ-μορμόλυκα ἐπαλίζειν. Unde oppidulum nomen habuerit, videsis apud Bochartum in Geog. Sac. & Hieroznico. Vix credendum Stephano, qui more Græcorum fingit Iamnum quendam, vel loca quædam madida & virentia, quæ Γάμνα appellantur: Helychio sunt Γάμνα, εἰ ὑλώδεις ἐ ὑγρὰ, τόποι ἐ πόαι ὑγρὰι, καὶ βόσιμοι ὕλαι πυκναὶ, πλοκαί.

[9] Τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν Γ'αμνίτης. Ἔστι δὲ Γ'αμνίτης.] Pessimo errore vulgatos codices hactenus occupavit hæc lectio: Τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν Γ'αμνίτης. Ἔστι δὲ Γ'αμνίτης. Nos veterem veramque lectionem reduximus, liquet manifeste ex voce Ἐλαιούσσα, ubi sic nostri: Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιουσσίτης καὶ Γ'αμνίτης, ὡς Γ'αμνιάτης καὶ Γ'αμνίτης. Apage igitur τὸ Γ'αμνίτης, & Γ'αμνίτης, quod librarii, non Stephanus, commenti sunt. Videtur tamen nostro hoc loco præferre τὸ Γ'αμνίτης, in Ἰαλυσὰ illius canonis jam heic exhibiti plane immemor, ibi enim sic invenio: τὸ ἐθνικὸν, Ἰαλυσίτης, ὡς Γ'αμνιάτης.

[10] Καὶ δὲ Δαυνίτης.] Ita omnino legendum, non ἐ δὲ Δαυΐτης, quod libri scripti & vulgati constanter exhibent. De hac emendatione nemo ambiget, si in memoriam revocet, quæ in voce Δαυΐτης habet Stephanus: Καὶ Δαυνίτης καὶ συγκοπὴν λέγε δὲ Δαυνίτης.

[11] Γ'απὶς, χαράδρα Α'ττικὴ.] Si Stephanus sano satis Callimachi codice usus est, hujus torrentis lympha corruptum Scylacis locum unum atque alterum curabimus, ubi hodie hunc in modum legitur: Παράπλους δὲ ἐ Μα-γάρων χώρας μικρὸς Α'πὸ (Lege Γ'απὸ) ἐπὶ ἔστι Μεγαρέων ἀπ Attica dirimebat & cap. seq. Α'πὸ Α'πιδῶν ἐπὶ Σκιρὸν πόλιν. Ubi quoque Γ'απὸ restituendum: verum de hac emendatione certissimi essemus, si Callimachi Hecale hodie prostaret. Et ut verum fatear incertior maneo, quia Scylax ultimo loco χάραν, & Stephanus χαράδραν appellat, quæ quemadmodum concilientur, peritiores viderint.

[12] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Vossianus Ἡκάλῃ.

[13] Διονύσιος ιϛ'.] Hic Dionysii liber cum perierit, de situ inde nihil addiscere possumus: sed ejus loco Strabonem citamus lib. VII: Αἱ Δρυόπιδες, μᾶλλον δὲ Γ'απεδοῦσαι, Καλλικῆ τε ἄκρᾳ ἐ Γ'λυρικὰ ἔθνη.

[14] Γαρδάνου, πεδίου Λυδίας.] Constanter sic legunt libri MSS & vulgati, sed pessimo errore. Testimonium enim quod adfert ex Homero, in quo hemistichium illud bis occurrit, Iliad. VII de *Iardano Elidis*, & alterum Odyss. III de Iardano Cretico loquitur. Bene itaque cum Stephano ageretur, si pro Λυδίας reponeretur Ἠλείας: nam præter Homerum, etiam Pausanias in Eliacis, fluvium hoc nomine agnoscit, ut & Didymus in Scholiis ad hunc locum.

[15] Γ'ας. Γ'λυρίας μέρος.] Scylax: Μετὰ δὲ Γ'ηρυ-ονείους ἔθνος. ἐν δὲ τούτῳ τῷ ἔθνει πόλις ἐστὶ παρὰ θα-λατταν, Λίσσος, Γ'άσσος. Vossius in notis pro Λίσσος ex nostro reponit Γ'ας, quod omnino improbare nequeo.

[16] Λέγε δὲ Γ'ωνικῆ.] Nemo in dubium vocabit, etiamsi poëtas de limine salutavit, Ioniæ regionem *Iadem* fuisse dictam. Vide nostrum in Γ'ωνία & Γ'άων. Præterea Duridis Epigramma in Ε'φεσος

Αἳ καὶ τὸν Γ'άδην πανδὺ ἀναδέχεται.

[17] Ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη.] Addam verba Strabonis, Stephani nostri sententiam confirmantia, ita enim ille lib. XIV: Ἐν Γ'ασσῷ ἐπὶ τέτε κεῖται, σφοδρὰ τῇ ἐπιπλῷ.

[18] Γ'ασσεύς.] Apud Goltzium nummus extat cum inscriptione ΙΑΣΣΕΩΝ, unde liquet nomen urbis aliquando cum simplici S exaratum fuisse.

[19] Γάσσος δὲ τὸ Α'ργος.] Vide quæ ad vocem Α'ργος nobis sunt observata.

Ἰ Α Ω Ν, καὶ Ἰήμων· καὶ ῥῆμα Ἰαονίζω· ἀφ' οὗ τὸ [20] Ἰαωνιστὶ βάρβαρον. ἐκ δὲ τοῦ Ἰάων, τὸ Ἴαν. λέγεται δὲ ἡλυκῶς Ἴας, καὶ Ἰαωνίς. A

Ἴ Β Α Γ Ο Ι, οἱ ἐν Ἴβλωι, ἔθνος Κελτικῆς. Ἴβλωι δὲ ἐστὶ καὶ Λυδίας, οἱ δὲ Ἰαωνίται λέγονται.

Ἰ Β Η Ρ Ἰ Α Ι [21] δύο. Ἡ μὲν [22] πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος πλησίον, ἡ μίμνη) Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐπῶν τὸν ἀπὸ Πυρήνης Ἴβηρα τὸν μέσας πλησίον φερόμενος ὑδάτων. Ταύτην δὲ εἰς πολλὰ φασὶ ἔθνη διαιρεῖσθαι, καθάπερ [23] Ἡρόδωρος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν καθ' Ἡρακλέα γέγραφεν ἱστορίας, ὅτως. Τὸ δὲ Ἰβηρικὸν ἦθος τέτρα, ὅπερ φημὶ οἰκεῖν τὰ Κελτικὰ καὶ Λιγύστικα, διαίρεσιν ἀνόμασαν [24], ἓν ἦθος ἐὸν, καὶ φῦλα. Πρῶτον μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων, Κυήτιοι ὀνομάζονται). ἀπ' ἐκείνων ἤδη πρὸς βορέαν ἰόντα Γλῆται, μετὰ ταῦτα Τάρτησσοι, [25] μετὰ Ἐλβυσῖνοι, μετὰ Μαστιλῶνοι, μετὰ δὲ Καλπιανοὶ, ἔπειτα ἤδη ὁ Ῥόδανος. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν τῇ ϛ' τῶν γεωγραφουμένων ὕστερον φησίν. Ἀπὸ δὲ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, ἕως τῶν καθ' Ἡράκλεα πόντου ἐκδοτάρων, ἐκ συνωνύμως Ἰβηρία πᾶ ἐστὶ [26] Σπανία καλεῖται. Διήρηται δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς δύο ἐπαρχίας. Πρώτη μὲν ἐπαρχία Λαπίνιαι ἀπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἄπεισι μέχρι τοῦ Καυνῆς Καρχηδόνος, καὶ τῶν Βαίπος πηγῶν, τῆς δὲ δευτέρας ἐπαρχίας τὰ μέχρι B

IAÔN, & Ieôn. Et verbum Iaonizo, a quo adverbium Iaonice. A voce Iaon deducitur Ian, & genere fœminino dicitur Ias & Iaonis.

IBÆI, qui & Ibeni dicuntur, gens Celticæ. Inveniuntur etiam Ibeni in Lydia, qui Ioanitæ appellantur. C

IBERIÆ, duæ sunt. Altera circa columnas Herculeas, ab Ibero flumine sic dicta, cujus Apollodorus libro secundo descriptionis terræ meminit: Cis Pyrenem Iber est, magnum flumen, ad mediterranea usque devolvens undas. Hanc in multas gentes divisam perhibet Herodorus libro suæ Historiæ decimo quam de Hercule consignavit, hoc modo. Gens hæc Iberica, quam dico maritima trajecti habitare, quamvis una gens sit, diversis tamen nominibus, secundum tribus, distincta est. Primum quidem, qui ultimi versus occasum habitant, Cynetes appellantur. Ab his versus aquilonem tendenti, occurrunt Gletes, tunc Tarteſſii, deinde Elbysinii, post hos Mastieni, tum Calpiani, denique etiam Rhodanus. Artemidorus vero libro secundo Geographicorum, ita divisam refert: A Pyrenæis montibus, usque ad mediterranea, quæ sunt apud Gades, communi nomine Iberia & Spania nuncupatur. A Romanis in duas provincias divisa est: prima se extendit universa à Pyrenæis montibus, usque ad novam Carthaginem & fontes fluminis Bætis: secunda autem provincia occupat, quod superest ad D E F

[20] Ἰαωνιστὶ βάρβαρον.] Sic emendandum erat invitis libris calamo exaratis & omnibus editis, in quibus hodie legitur ἰαωνισὶ. Apud Hesychium occurrit, Ἴασι, Ἐλληνιστὶ. Quod non deducitur ab ἰαωνίζω, sed ab Ἴασι & Ἰάς. Sed apud Stephanum aliud hac sectione mendum sequitur, ex ἢ ἐστὶ, τὸ Ἰάν. Quemadmodum autem legendum sit, in ipso contextu exprimi curavimus.

[21] Ἴβηρίαι, δύο.] Quemadmodum in præcedentibus luculentissimo incremento, atque à Stephani calamo profecto, hoc Geographiæ compendium auximus; ita nunc quoque ferebat animus, idem beneficium præstare piis nostri auctoris manibus, & longe ampliorem ex Constantino Porphyrogenneta de Imperii Administratione, Hispaniarum descriptionem lectori ob oculos ponere. Ne tamen ipsa epitome frustreris, quanquam hodie omnino ea carere possis, adjiciam capitulum illud ab Hermolao in epitomen redactum, ut sole meridiano clarius cognoscas, quid diitent æra lupinis. Ἴβηρίαι, δύο· ἡ μὲν πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλαις, ἀπὸ Ἴβηρος πλησίον· ἡ δὲ ἐντὸς τοῦ Πυρηναίου· καὶ τὸ ἔθνικὸν, Ἴβηρ· καὶ ἀπὸ τοῦ Ἴβηρος θήλεως, Ἰβηρὶς, ἡ Ἰβηρικὸς, καὶ ἡ Ἰβηρὼ· φασὶ δ' αὐτὸς διῳκῆσθαι, ὡς Ἀγησίλεως ἐν Δημοσθενικοῖς διδάσκει· καὶ μεταπεσεῖν ἀπὸ μακεδονίου· καὶ ἐσθῆτι κεχρῆσθαι πολυτελεστάτῃ, ἃς πλουσιώτατοι. Hinc liquet, quam ingentem injuriam optimi auctores passi sint, cum pessimis & amputatis plurimis, a lectoribus mutilentur.

[22] Πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλαις.] Hermolai Epitome, quam commentario præcedenti allegavimus, πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλας. Ubi legendum vel πρὸς τοῖς Ἡρακλείας στήλας, vel Ἡρακλέος στήλας. Sed ſolet Stephanus plerumque τὸ πρὸς cum dativo jungere: sic in Μασσανοὶ, Ἴβηρος πρὸς τοῖς Ἡρακλείους στήλαις.

[23] Ἡρόδωρος ἐν τῇ δεκάτῃ.] Idem liber decimus a Stephano allegatur in Καυκασὸν, ubi sine dubio noster hæc Herodori verba innuit. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. III.

[24] Ἓν ἦθος ἐόν.] Meursius & Vossius ediderunt, ἓν ἔθνος ἐόν. Ultimam vocem emendavimus referendo ἐόν, ut genus generi respondeat.

[25] Μετὰ δὲ Ἐλβυσῖνοι, μετὰ δὲ Μαστιλῶνοι.] Liquet ex hoc Herodori loco *Elbysinios* & *Mastienos*, qui etiam *Mastiani* vocantur ab aliis, gentes esse Ibericæ. Philistus Elbysinios apud nostrum *Elbestios* Ἐλβήστιος vocat (si locus alioquin mendo careat, de quo vehementer ambigo) quos non in Hispania, sed simul cum *Mastienis* in Libya collocat. Eraſio in loco Stephanus ex Hecatæi Europa, *Mastianis* prope columnas Herculeas sedem assignat, adeo ut de his gentibus contraria statuere videatur. Verum, ut quod res est dicamus: tempore Hannibalis cum Africæ securitati prospiceret, ex Hispania in Africam, & ex Africa in Hispaniam milites trajici iolebant, ut sic fidem & amicitiam utrorumque populorum mutuo vinculo sanciret. Inter illos fuere *Thersites*, *Oleades*, *Mastiani* (& fortassis *Elbysinii* sive *Elbestii* eorum vicini) quos cum Philistus audiverat in Africa præclarum aliquod facinus edidisse, exilimavit indigenas esse, cum revera patriam & incunabula Hispaniæ deberent. Videsis Polybium lib. III, ubi refert, supra nominatos populos Hannibalis consilio in Africam transfretasse.

[26] Σπανία καλεῖται.] Ita multi ex veteribus Hispaniam nominarunt, quod latis constat ex Apostol. Actis, & Pauli epist. ad Rom. cap. XV. Plura loca observat doctissimus Mauſſacus ad Plutarch. de flum. Pæanius de Adriano: Ἰσπανικὸν ὄρος, παχύτατον τῶν Σπανίας. Glossæ Græco-Lat. Σπανία *Iberia*, Σπανία *Hiſpania*.

[21] Ἡρόδωρος ἐν τῇ δεκάτῃ.] Idem liber decimus a Stephano allegatur in Καυκασὸν, ubi sine dubio noster hæc Herodori verba innuit. Vide Vossium de Hist. Græc. lib. III.

μέχρι Γαδείρων Ἐ Λουσιτανίας. [27] Λέγε῾ι δ᾽ ἡ Ἐ Ἰβηρίτης. Παρθένιος ἐν Λευκαδίοις. Ἰβηρίτης πλέοι ἐν αἰγιαλῷ. Ἰβ᾽ δ᾽ [28] ἐπίρρ. Ἰβηρία πρὸς Πίρρας ἐστί. τὸ ἔθν. Ἰβῆρες, ὡς Πιερες, Βύζηρες. [29] Διονύσι.

A est ad Gades & Lusitaniam usque. Dicitur & Iberites. Parthenius in Leucadiis: Navigabit in littore Iberita (id est, Iberico.) Altera vero Iberia apud Persas sita est. Gens ipsa Iberes vocatur, uti Pieres, Byzeres. Dionysius:

Α῾ιχθὲ σηλαων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων.

B *Prope columnas magnanimorum gens Iberum.*

Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι. Μαθήνοντις τὺς Ἰβῆρας τὺς Ἀριστάρχου πάλαι. Καὶ, τὺς Ἰβῆρας ὃς χορηγεῖς μοι βοηθήσει δρόμῳ. Καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ τ῀ γεωγραφουμένων. [30] Γραμματικὴ ἡ χρῶνται τῇ τ῀ Ἰταλῶν ὀνόματα ἰδιαίτατα οἰκοῦντες τ῀ Ἰβήρων. καὶ ὀπὸ τ῀ Ἰβηρος ὑμικῆς, [31] Ἰβηρίς, τὸ θηλυκὸν Ἐλληνὶς σὺν Ἰβηρίς, Μένανδρος Ἀσπιδι. Λέγε῾ι δ᾽ Ἰβηρικὸς. Διονύσι.

C Et Aristophanes in Triphalete: Ut cognoverunt Iberas illos, qui Aristarchi antiquitus. Et rursum: Iberas, quos publico ludo exhibes, curriculo mihi auxilio fuisse. Et Artemidorus libro secundo operis geographici: Grammatica Italorum utuntur, qui ad mare habitant Iberi. A genitivo Ἰβηρ. deducitur fœminum *Iberis*: Menander in Aspide ait: Ἐλληνὶς, σὺν Ἰβηρίς. Græca est, non Iberica. Dicitur quoque Ibericus.

D Dionysius:

Pontus quidem primus Ibericus incipientibus.

Πόν῾ι μεν πρῶτις Ἰβηρικὸς ἐρχομένοισι.

Διηρῆτο δ᾽ ἡ Ἰβηρία εἰς ἐπαρχίας δύο, νυνὶ δ᾽ εἰς τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [32] Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διηρῆτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δ᾽ εἰς τρεῖς, εἰς Σπανίαν Βαιτικὴν, Σπανίαν Λουσιτανίαν, καὶ [33] Ταρρακωνησίαν. Α῾πὸ τ῀ ὑμικῆς Ἴβηρος ὠθείαν ἀθρόᾳ Ἀπολλώνιος, ὡς ἔ φύλακος, ὁ φύλακος. ἐν τοῖς παρωνύμοις φησὶν, ὅτο ὑμικῶν ὠθείαν ἀθρόᾳ. τὸ μὲν Ἰβῆρ δύο συλλαβὰς, ὁμοίως τῇ ὠθείᾳ, καὶ τ῀ τόνον παροξυνόμενον, τῇ ἐν ἁπλῷ σχήματι ἢ ἐν σωθετῳ. ἁπλοῦν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρ., ὁ μάρτορ. Χάροψ Χάροπ., ὁ Χάροπος.

E Divisa autem fuit Iberia in duas provincias; nunc autem in tres, uti Marcianus in ejus Periplo perhibet: Primum quidem Iberia in duas provincias divisa erat, at nunc in tres; in Hispaniam Bœticam, Hispaniam Lusitaniam, & Tarrhaconesiam. A genitivo Ἰβηρ. casum rectum deducit Apollonius *Iberus*, uti à phylacis phylacus. In Denominativis inquit: casus recti à genitivis formantur. Ibe r quidem duas syllabas simi es nominativo, quod ad accentum in penultima, & in simplici forma & in composito habet. Simplex quidem est martyr martyris, hic martyrus: Charops Charopis, hic Charopus, veluti.

F

G

---- Χαρόπιο τ᾽ ἀνακτ῀.

---- *Charopique regis.*

[27] Λέγεται καὶ Ἰβηρίτης.] Sine dubio temporum diritate vel transcriptorum negligentia hic locus mutilus ad nos pervenit, excidit enim, τὸ ἰβηρικὸν Ἰβηρ. Quibus subnectendum optimo sensu, λέγ῀ι δ᾽ ἡ Ἰβηρίτης.

[28] Ἐπίρρ. πρὸς Πίρρας ἐστί.] Optime Lucianus ὁ τῶν ἀπὸ Ἰακώνων συγγραφεὺς: Δεσποίνης πατρωνύμῳ ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν ἐπίρρημα ὁ τῇ Περσῶν μακρᾷ, ὥσπερ τὸ Ἰβηρικὸν ἀπὸ τ῀ Ἰβήρου. Sed proprie loquendo, sita erat altera, de qua nunc loquitur Stephanus, Iberia inter Colchidem & Albaniam, teste Agathemero lib. II Geog. Ἐποιήσατο δὲ τὴν Σαμψαμπὰ πόρῳ μ. τῇ Πιέρᾳ ἡ Κολχικὴ, ὥσπερ δὲ τῇ Καυκασίᾳ ἡ Λιβανία, κ. μετὰ ταύτην ἡ Ἰβηρία. Inter Pontum Euxinum & mare Caspium illhmus est (nonnulli censent Europe & Asiæ terminum esse) juxta quem Iberes habitant, quondam è Pyrene sive Iberis occidentalibus profecti, quod liquido tellatur Dionysius de litu Orbis:

Τοῖ ἐπιπαπτήνης ἰωλεὸς ἦεν Ἰβήρων,
Οἵ ποτε Πυρήνηθεν ἐπ᾽ ἀπείρονα πόντον ἀφῖκτο,
Λίσσοντο Ἐρυσίχθονα ἀπτυχέος ἔθεν ἐέρτης.

Vide præterea Strab. lib. I & XI.

[29] Διονύσι.] Non est sequens versiculus desumptus ex Dionysio Alexandrino de litu orbis. Imo in illo versu non videtur mentionem fieri de Iberis Orientalibus, sed de occidentalibus, ἀγχοῦ ναιόντων, *prope columnas Herculeas* habitantibus. Verum versiculus mox sequuturus, ex quo usum Ἰβήρων confirmat, ex Dionysio Alexand. transcripsit Stephanus noster.

[30] Γραμματικὴ ἣ χρῶνται.] Hispanorum doctissimi habebantur olim Turdetani, qui præter Grammaticæ usum, etiam conscripta servabant antiquitatis monumenta, poemata, & leges metris inclusas, teste Strabone lib. III:

[31] Ἰβηρίς.] Utitur illa voce Heliodorus lib V Æthiopic. Κάμὸ δὲ ἀσκεῖ ἡ Ἰβηρὶς τὸ τῆς Βριτάνδου ὑπερβάσεως.

[32] Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διηρῆτο.] Salmasius in Plinianis Exercit. tellatur se in veteri codice hunc locum ita invenisse. Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ αὐτῆς, Βαιτικὴν, Λουσιτανίαν καὶ Ταρρακωνησίαν. Idem quidem est sensus, sed paucioris vocibuls. Certum est, Romanos Hispaniam in citeriorem & ulteriorem divisisse, de quo Plinius & alii: sed postea eum tota regione esse potiti, in tres pariti fuisse provincias. Agathemerus lib. II: Ἰακώνων τῶν, ἃ, Ἰβηρίας ἀπὸ τ῀ ποταμοῦ Ἴβηρος καὶ τῶν ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν ἐστὶν ἡ ἐν Βυζαντίῳ ὑπόκωφος. Ἡ δὲ Ταρρακωνησία διήρηται νῦν τῇ Ἰβηρικῇ ὃ ἐ ὄπτιος γαλαξίας ἐπὶ τὰν ὀπτὸς γαλαξίαν. Solinus cap. XXVI: *Hispania dividitur est provinciis tribus.* Sed post Constantinum magnum tex provinciis dividua facta est.

[33] Ταρρακωνησίαν.] Videtur mihi τὸ Σπανίαν ante hanc vocem excidisse: quin imo si Marcianum Heracleotam in Periplo consulas, rem ita se habere compereres, ita enim ille, rapite Ἰβηρίας δὲ ἐ Ἰακωνίας ταῦτα ἐστιν. Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία διήρητο ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς ἐπαρχίας δύο, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Ἰακωνίαν Βαιτικὴν, καὶ εἰς Ἰακωνίαν Λουσιτανίαν, καὶ Ἰακωνίαν Ταρρακωνησίαν. Hoc obiter quoque notandum in Marciano legi Ἰακωνία, pro quo in nostro

Τροίζλω Τροίζλιος, ὁ Τροίζλιος. ὑὸς Τροιζλίοιο. Γ Ἴβηρ Γ Ἴβηρος, ὁ Γ Ἴβηρ. Ἀφ' οὗ καὶ Κλεόδαμος ἐν Γ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδι φησὶν ἐστὶν Γ Ἐβήροισιν, ἤτοι. καὶ τοὶ Λίγυσι θ' ἅμα Γ Ἐβήροισι πολεμέουσιν. Τὸ αὐτὸ δὲ Α Γ ρῶν ἐν περωνύμοις φησὶ· καὶ, αὐτὸς Γ Ἔβηρος τραγοπώγων, ἐν Μαλθακοῖς εἴρηκε. Κρατῖνος. Λέγουσι δὲ οἱ Γ Ἔβηρες ὑδροποτῖν, ὡς Ἀθηναῖος ἐν Δηπνοσοφιστῶν β' ἔτω. καὶ τὰς Γ Ἐβηρίδας φησὶν ὑδροποτῖν πάνυ ὡς, καὶ τοὶ πλουσιωτάτους πάντων ἀνθρώπων τυγχάνοντας. κίκιθυν δὲ ἄρχυρον ἐ χρυσὸν πλεῖον. μονοσιτῖν τε αὐτὰς ἀεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτος τε φορᾶν πλουπλεστάτας.

Γ ΒΤΛΑΛΑ[15], πόλις Ταρτησίας. τὸ ἐθνικὸν, Γ Ἐβυλλῖνος· περὶ οἷς μέταλλα χρυσῶ ἐ ἀργύρου.

Γ ΓΝΗ, πόλις, πλησίον Πελάπεος. τὸ ἐθνικὸν, Γ γναῖος, καὶ Γ γναία.[16] Γ γνῆτις, οἱ ἐ χωρὶς τοῦ ι λέγοντες, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Γ.

Γ ΔΑΛΙΟΝ, πόλις Κύπρου. Χρησμὸς ἐν ᾧ ἐδόθη, ὅπως ἴδοι τὸ ἥλιον ἀνίσχοντα, πόλιν κτίσαι. ὁ οὖν Χαλκιδὼν φησὶν, τῆς τῶν ἐπὶ αὐτοῦ ἔφη, εἶδον βασιλῆ τὸν ἅλιον. ἀφ' οὗ ὠνομάσθαι τὴν πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Γ δαλιεύς.

Γ ΔΗ[17], Τροίας ὄρος. Ὄμηρος,

---- Γ δης μεδέων. ----

διὸ Γ δης τινὸς βασιλίστης, ὡς Χάραξ. οἱ οἰκοῦντες, Γ δαῖοι, καὶ Γ δηίδαι, διὸ τὸ Γ δηὶς, ἀθηνᾶς ἐπωνυμία.

Γ ΔΟΜΕΝΑΙ[18], πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Γ δομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

Γ ΔΟΤ-

Trœzen Trœzenis, hic Trœzenus, ut *Trœzeni filius*; similiter quoque Iber Iberis, hic Iberus: unde apud Quadratum libro quinto Romanæ Chiliadis dativus *Iberis* hisce verbis: Cum Liguribus simul & Iberis belligerantes. Idem Abro in Denominativis tradit. Et apud Cratinum in Malthacis Iberus hircibarbula reperitur. Dicuntur Iberes aquam potare apud Athenæum libro secundo Deipnosophistarum hisce verbis: Præterea Hispanos aquam potare inquit, quamvis omnium hominum ditissimi sint, plurimum enim argenti & auri possident. Refert etiam, eos ob parsimoniam solos cibum capere, & tamen sumptuosissima veste indui.

IBYLLA, urbs Tartesiæ. Gentile, Ibyllinus. Apud hos auri & argenti metalla inveniuntur.

IGNE, urbs prope Priapum. Gentile, Ignæus, & Ignæa. Et Ignetes, qui etiam absque I appellantur Gnetes, uti in r dictum est.

IDALIUM, urbs Cypri. Oraculum enim Chalcenori datum fuit, ut illic urbem conderet, ubi solem orientem conspexisset. Chalcenori igitur obambulanti quidam ex sociis dixit: ἴδι, &c. Vidi, rex, Solem. Unde urbs sic nominata est. Gentile, Idalensis.

IDA, mons Trojæ, de quo Homerus:

---- *Ide imperans.* ----

Nomen habet ab Ida quadam regina, uti Charax auctor est. Incolæ, Idæi, & Ideïdæ, quod fit a nominativo fœminino Ideïs.

IDOMENÆ, oppidum Macedoniæ, cujus oppidanus. Idomenius, uti Clazomenius.

IDU-

nostro Σπαισία excusum est, quanquam promiscue veteres hac voce sunt usi.

15 Δηποσοφιστῶν β'.] Locum hunc desumsit Athenæus ex Phylarcho, paulloque aliter eum citat, quam Stephanus: Φησὶ δὲ τοὺς Ἴβηρας πάνυ ὑδροποτῖν, καὶ τοὶ πλουσιωτάτους ἀνθρώπων ὄντας· μονοσιτῖν τε αὐτοὺς ἀεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτος δὲ φορᾶν πολυπλεστάτης. Phylarchus si non in tenebras abiisset, certiores esse possemus, utrum hæc verba, κίκιθυν δὲ ἄργυρον ἐ χρυσὸν πλεῖον, omiserit Athenæus, an vero de suo & propria auctoritate Stephanus addiderit. In Hermolai epitome, præterquam quod ibi etiam illa verba non legantur, & totus locus aliter concipiatur, præterea ibidem pessime excusum est, καὶ ἐσθῆτι κεχρῆσθαι πολυπλειστάτῃ, pro πολυπλεστάτης.

16 Γ ῆνα.] Memoria hujus oppidi apud alios non invenitur: puto tamen idem esse, quod Marcianus Heracleota ex Ptolemæo Γ ῆλαι nominat, ita enim ille in Lusitaniæ periplo: διὰ τῶν ἐνδοτάτω τῆς Φοινικικῆς Α' τὰ πόλεις ἐπὶ Γ ῆλαι πόλιν τὰ'. Pomp. Melæ *Balsa* dicitur, ubique tertia vocali in principio, quæ multis nominibus nunc additur, nunc vero demitur, ponunturque in agro Cunco, de quo idem Mela lib. III cap. I: *Ana proximum, quia lata sede procurrens, paulatim se ac sua latera fastigat, Cuneus ager dicitur: sequens, sacrum vocant: Magnum, quod ulterius est. In Cuneo sunt Mirtylis, Balsa &c.* Hujus agri incolæ appellantur Cynetes & Tartessiæ talrus incolebant, teste Justino lib. XLIV. *Saltus vero Tartessiorum, in quibus Titanas bellum adversus deos gessisse proditur, incoluere Cynetes.* Hodie, teste Cl. Vossio, illud oppidum *Palos* dicitur: exiguum quidem, celebre tamen, quoniam ex eo egressi sunt primi novi orbis investigatores. Non possum quoque reticere Ortelium existimare, Stephani *Ibylla* esse *Ilipam* Strabonis, de qua lib. III testatur, in circumjacentibus locis multum auri & argenti reperiri. Quod si quis Ortelio hac in re credere velit, & meam opinionem rejicere, ei nihil regeram, quam hoc per me licere.

17 Γ ηπος.] Hæc vox non est gentile ab oppido Ignæ prope Priapum deductum, sed Hesychio, qui post Telchines, Rhodum habitarunt. Stephanus noster in Γῆς, quem locum innuit, ἴδιον ὄνομα τῶν Ῥοδίων· ἔστι καὶ Γ ήπης, οἱ ἐγηγερμένοι.

18 Ἴδη, Τρωϊκὸς ὄρος.] Ab hoc monte ipsa urbs Τρωϊκὴ Ἰδαία dicta fuit olim. Sophoclis Scholiast: Ἰδαίας τὸ πάλαι ὑ Τροίας ἐκαλεῖτο διὰ τ' Ἴδης τὸ ὄρος.

19 Ἰδομενεῖς, πόλις Μακ.] Ex Thucydidis lib. II noster probare conatur alio in loco, urbis nomen fuisse Εἰδομένη, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος. Sed eandem esse urbem ad illum locum diximus. In urbium nominibus sæpe ει pro ι ponitur, quod ex numismatibus & antiquis auctoribus satis apparet.

Ἰ'ΔΟΥΜΑΙΟΙ [39], ἔθν☉ Ἑ'βραίων, ἀπὸ Ἀ'δώμου. Ἀδωμα γὰρ οἱ Ἰ'δαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσιν. [40] ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς, τὰ πρωτεῖα ἐλήφθ.

IDUMÆI, gens Hebraïca, ab Adomo nomen habens. Nam Adoma Judæi rubrum appellant: quia flavum cibum dans ipsi frater, primatum præripuerit.

Ἰ'ΔΡΙΑΣ [41], πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορίς. ἀπὸ Ἰ'δριέως παιδὸς Καρός. ὁ οἰκῶν Ἰ'δριεύς, καὶ Ἰ'δριάτης τὸ ἐθνικόν.

IDRIAS, urbs Cariæ, quæ prius Chrysaoris appellabatur ab Idrieo Caris filio. Incola, Idrienſis, & gen. fœminino Idrias.

Ἴ'ΔΥΜΑ, πόλις Καρίας· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ἰ'δυμ☉. πλημ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰ'δυμαῖος, καὶ Ἰ'δύμι☉. λέγεται δὲ Ἰ'δύμη πόλις.

IDYMA, urbs Cariæ, ubi quoque fluvius Idymus. Gentile, Idymenſis, & Idymius. Urbs etiam Idyme dicitur.

Ἴ'ΔΥΡΟΣ [42], πόλις δὲ πλησίον Παμφυλίας· Ἑκαταῖ☉. ἧς τὸ ἐθνικὸν, Ἰ'δυεὺς, [43] τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις.

IDYRUS, urbs & fluvius Pamphyliæ; de quibus Hecatæus, Urbs etiam Idyris vocatur accentu in ult. Gentile, Idyrita, juxta formam nominum in is definentium.

Ἱ'ΕΡΑΚΩ'ΜΗ, δῆμ☉ Καρίας· Πολυβ. ☉ ἐκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱ'εροκωμήτης.

HIERACOME, populus Cariæ, de quo Polybius libro XVI. Gentile, Hierocometa.

Ἱ'ΕΡΑΜΑΙ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱ'εραμεύς.

HIERAMÆ, urbs Cariæ. Gentile; Hieramenſis.

Ἱ'ΕΡΑ νῆσ☉, ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει, οὐ Χάραξ. [44] ἔστι δὲ Αἰγύπτιε Ἱ'εραξ νῆσος. ὁ οἰκήτωρ, Ἱ'ερονησίτης, ἢ Ἱ'ερονήσι☉.

HIERANESUS, in Cretico mari sita est, teste Charace. Est quoque Ægypti Hieranesus. Incola, Hieronesita, sive Hieronesius.

Ἱ'ΕΡΑΠΟ'ΛΙΣ, [45] μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθει, διὸ καὶ Ἱ'ερὰ πολλαχοῦ ἔχ. β', [46] Κρήτης, γ', [47] Συρίας, ἡ καὶ Ἐρίπολις, ἀφ' ἧς ὁ παρὰ Καρίας. πολ. ἐθνικὸν, Ἱ'εροπολίτης. ἀφ' ἧς Νικάνωρ ὁ νέ☉. Ὄμηρ☉, καὶ Πόπλιος, καὶ Σαραπίων Στοϊκοὶ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ, Ἱ'εροπολῖται.

HIERAPOLIS, urbs Phrygiam inter & Lydiam: Urbs aquis calidis abundans, a multitudine templorum sic appellata. Secunda, Cretæ. Tertia, Syriæ, quæ etiam Hierapolis vocatur per o. Quarta, Cariæ. Gentilia, Hierapolitæ. Inde Nicanor, novus Homerus, & Poblius, & Sarapio, philosophi Stoïci, & alii plurimi, Hieropolitæ.

[39] Ἰδουμαῖοι, ἐθν☉ Ἑβραίων.] Vehementer dubito, a mala scriptoris manu esse τῶν Ἑβραίων: Nam si Idumæi & Idumæi eadem sit gens, rationem nullam video, quare Stephanus, hos Hebræi, illos vero ex Sunii Arabicis Arabicam vocaverit, ita enim ille: Ἐδυμηνοί, ἰθν☉ Ἀραβίας, ὡς Σουν☉ ὁ Ἀραβικῶν πραγμ. πεῖς δὲ Δῆλ. β', ἀφ' ἧς apparet, Edumæos & Idumæos pro iisdem habuisse Stephanum. Hinc est quod videam quoque Fullerum in Miscel. lib. IV cap. XX fine ulla hæsitatione pro Ἑβραίων reposuisse Ἀραβίων. Sed hujusce modi errores plures apud nostrum occurrunt: nam Amalecitas etiam Hebræam gentem appellat, cum Idumæa fuerit & Judæis intensissima. Sed hoc quoque confitendum, Judæos & Idumæos veteribus quandoque sumi promiscue, quod omnes norunt manifestissime ex Silio lib. III, ubi Jupiter Venerem de Vespasiano compellat,

Palmiferamque senex bello domitabit Idumen

Ubi *Idume* pro *Judea* ponitur. Nomen habent Idumæi, ut inquit noster Καὶ Ἀ'δωμα (sic scripsimus pro Ἄδωμ, quod omnes editiones occupat) quod ab Arabicis fontibus deducendum, quibus *Edumæa* dicitur *Adoma*. Methinks, & septuaginta interpretibus Ἀ'δωμ. Sed sequutus locis probari possit, nostrum peregrina vocabula, Hebræa & Punica præfertim, male ex auctoribus transcribere.

[40] Ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφός.] Vel hinc liquet Stephanum in sacris literis fuisse hospitem, vel transcriptores imperitos hunc locum pessime excepisse, nam in omnibus libris legitur, ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς τῷ ἀδελφῷ, τὰ πρωτεῖα ἐλήφθ. Hæc cum sint contra historiæ fidem, reposui auctoritate sacri codicis & Josephi, unde hæc verba sunt desumpta, quod nunc in contextu excusum est. Joseph. lib. II cap. I: Ἔνθα δὴ τὸν ἔκφυλον ἐβράμοῦ☉, τοῦτ' ἦν ἐλαιώτην Ἄδωμ☉ καλούμενον, κρὸς πυρὸν χρέαν αὐτοὺς παρηγόρουσεν. Ἐκάλουν δ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ χρώματος τοῦ πυρὸς, Ἄδωμαῖον ὀνόμαζον. Quis non videt Stephanum respexisse historiam Etaui & Jacobi, de qua Genes. XXV.

[41] Ἰ'δριεὺς, πόλις Καρίας.] A Lyciis hanc urbem conditam scribit noster in Χρυσαορίς. Etiam *Hecatæus* appellabatur, teste Stephano in illa voce.

[42] Ἴ'δυρ☉, πολ. ἐν τῇ Παμφυλίᾳ.] Hanc Lyciæ adscribit Scylax: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τούτῳ πόλι☉, ᾗ Ἴδυρ☉ πόλις, καὶ ποταμὸς Αὐσχανία, Ὁ λίμνη &c.

[43] Τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις.] Pessime in vulgatis legebatur: τῷ τόπῳ τῶν εἰς ις. Nostram correctionem esse verissimam ex aliis hujus farinæ locis demonstrari posset.

[44] Ἔστι δὲ Αἰγύπτιε.] Hujus insulæ memoriam invenies apud Diod. Sicul lib. I.

[45] Μεταξὺ Φρυγίας.] De situ hujus oppidi & memorabilibus consulendus Strab. lib. XIII. Ptol. lib. V, & Antonini Itinerarium.

[46] Κρήτης.] Hujus meminit Plinius lib. IV cap. XII. Tempore Christianorum hoc oppidum Episcopi sedes facta est, ordine nona, uti liquet ex catalogo Episcoporum post Philippum Cyprium. Τῆ ἁγίᾳ Κρήτῃ. Α ὁ Γορτυνίας. Β ὁ Κνωσσ☉. Γ ὁ Λαμπηνίας. Δ ὁ Χερρονήσ☉. Ε ὁ Λυττ☉. Ϛ ὁ Ζ ὁ Λαγοῦς. Ζ ὁ Λάμπης. Η ὁ Κυδωνίας. Θ ὁ Ἱεράπ. Ι ὁ Σιτείας. ΙΑ ὁ Κισσάμ. Sed obiter observandum, hoc simpliciter *Hieram* appellari, & πόλεως subintelligi, quemadmodum etiam in Leonis Novella, ubi etiam eodem ordine duodecim in Creta Episcopales sedes recensentur, verum ibi pro Ἀγραύλης legitur Ἀ'γραλις, pro Ἀ'γρῶ Ἀ'γρίας, & pro Κισσάμῳ Κισσάμου.

Ἱεραπύτνα[46], πόλις Κρήτης, ἡ Α
πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Καμι-
ρ⊙, εἶθ' ὕστερον Ἱεραπύτνα. τὸ ἐθνικὸν, Ἱε-
ραπύτνι⊙.

Ἱεράφη, ὡς Ἀνάφη, νῆσ⊙ Λιβύης.
Ἑκαταῖ⊙ Περιηγήσ.

Ἱεριχοῦς[47], πόλις μεταξὺ Ἱεροσο-
λύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ· ἡ γωνικὴ, Ἱερε-
χοῦντος. λέγε⟩ καὶ ὀρθῶς καὶ ὀξυτόνως. κλί-
ρη καὶ δοῦκα Ἱερεχοῖ, ἀπὸ τ⊙ Ἱερεχώ. τὸ
ἐθνικὸν, Ἱερεχωνίτ⊙.

Ἱέρνη[48], νῆσος ἐν τῷ πελάγει πρὸς
δυσμαῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἱερναῖος, ὡς Λερναῖ⊙.

Ἱεροσκόλπ⊙, πλησίον Ἀραδίου πό-
λεως. ὁ οἰκῶν, Ἱεροσκολπίτης.

Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῆς
Ἰουδαίας, [49] ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν
Σολύμων ὀρῶν. ὁ πολίτης, Ἱεροσολυμίτης.

Ἰεταί,

HIERAPYTNA, urbs Cretæ, prius Cyrba, tunc Pytna, deinde Camirus, denique hoc modo Hierapytna. Gentile, Hierapytnius.

HIERAPHE, uti Anaphe, insula Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi.

HIERICHÛS, urbs inter Hierosolyma & Jordanem fluvium. In casu obliquo Hierichuntis. Effertur genere masculino & fœmininо. Reperitur dativus Ἱερωντῖ, quod est a recto Ἱερών. Gentile, Hierichuntius.

IERNE, insula in ultima ad occasum plaga. Gentile, Jernæus uti Lernæus.

HIEROSCOLPUS, prope urbem Aradum. Incola, Hierocolpita.

HIEROSOLYMA, metropolis Judææ, quæ Solyma vocabatur a Solymis montibus. Civis, Hierosolymita.

IETÆ,

[46] Συνάπτει.] Hanc alii in Commagene, alii vero in Cyrrhestica collocant, Syriæ regiunculis, quarum fines ob vicinitatem facile confunduntur. Hæc etiam *Edessa* & *Bambyce* appellatur, teste Strabone lib. XVI, ⊙ *Magog* a Syris, ut Plinius lib. IV auctor est. Seleucus occasione aliqua urbem Hierapolim nominavit, perhibente Ælian. no lib. XII de Animal. Cap. XII: Καλῶ τὴν πάλαι Βαμβύκην, κληθεῖσαν δὲ ὑπὸ Ἱεροπόλεως, Σελεύκεια ὀνομάσαντ⊙ τῶν αὐτῶν. An olim *Ninus* fuerit appellata, disputat ad Amm. Marcellinum doctissimus Henr. Valesius.

[47] Ἱερεχοῦντος.] Nomen gentile ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝ, quod pallim in veteribus nummis apud antiquarios occurrit, satis clare indicat, nomen urbis non debere scribi Ἱερὰ πύτνα, quemadmodum nunc Stephani codices præferunt. In Ida erat collis Pytna, unde deinceps urbs in illo posita appellabatur. Strabo lib. X: Τὰς δ' ἴδας λόφ⊙ Πύτνα· ἀφ' ἧ Ἱερὰ πύτνα ἡ πόλις. Adhæret τῇ Πύτνᾳ vocabulum Ἱερά, quia volunt mythicæ Theologiæ doctores, in antro illius montis Jovem capræ uberа luxisse.

[48] Ἱερακῆς, πόλις μεταξὺ Ἴβηρ⊙.] Vox πόλις aberat a vulgatis, quam opportune ex Vossiano codice revocavi. Apud Strab. lib. XVI hodie legitur in casu recto Ἱερακῆς & Ἱερακες, sed præferenda est scriptura per χ. Casus secundus Ἱερακῆ⊙ est apud Josephum de bello Jud. cap. XXVI: Τὸ μὲν πολὺ πλῆθ⊙ ἐπὶ τ⊙ Ἱερακῆ⊙. Et eodem cap. casus accusandi: εἰς Ἱερακῆνα ἀφικνεῖται, quem etiam apud Strabonem invenias lib. citato. Dandi casum Ἱεραχεῖ habet Josephus lib. allegato cap. XXVIII: Ἐν τῇ Ἱερακεῖ, καὶ Λιβίδι ἐγκεῖται φρατρίαν. Casus rectus Ἱεραχὼ in usu est apud Epiphanium Hagiopolitam: Παρὰ κώμαις δὲ ⊙ μοναστηρίοις, ὡς λέγ⊙ μιλίοις πεσσαρσι ἀπὸ τ⊙ Ἱερακῶ. Quod ibidem videtur esse ἄκλιτον, cum & gignendi casum eadem terminatione formet: Πρὸς δὲ τῇ κώμῃ τ⊙ Ἱερακῶ ὡς λέγ⊙ μιλίοις τρισὶ κεῖται ὁ ἅγι⊙ Γεώργι⊙. Non puto illos toto cælo aberrare, qui urbis etymon ab Hebræo fonte חרך *reach*, id est, *adore*, deducunt; erat enim ibi opobalsamum, omnium unguentorum fragrantissimum, cujus descriptionem videris apud Strab. lib. XVI & alios.

[49] Ἱέρνη, νῆσος.] Varia noster Hiberniæ attribuit nomina, fortassis deceptus corruptis historicorum codicibus. Hic *Ierne*, deinde *Iuernia*, & etiam *Iuerna*, de quibus postea dicemus. Video tamen Aristotelem tractatu de mundo (si liber genuinus sit) Ἰέρνην memorasse, sic enim ille: Ἐν τούτῳ γὰρ μόνῳ, κἀκεῖ μᾶλλον τὰ συγχύσεων ἴσως ἄνω, Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίων καὶ Ἰέρνη. Et ex Aristotele sic vertit Apuleius: *In altera parte orbis jacent insularum aggeres maximarum; Britannicæ duæ, Albion & Iverna, quas supra diximus esse majores.*

[50] Ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τ⊙ Σολύμων ὀρῶν.] Plurimi, hujus urbis etymologiam eruere studentes, in gravissimos errores lapsi sunt. Falluntur illi vehementer, qui existimant, nomen esse compositum ex Græco & Hebræo, inter quos Eupolemus apud Eusebium lib. IX Præp. perhibent, quia ibi ædificatum erat ἱερὸν Σολομῶν⊙ τοῦ μεγάλου, *templum Salomonis*, tandem etiam totam urbem inde denominationem sortitam fuisse, ὑστερον παρὰ βραχὺ τὴν πόλιν ὅλην ἱερὰ Ἱεροσόλυμα ὀνομασθῆναι. Verum non sic solebant veteres Hebræi peregrinam linguam cum sua commiscere. Alii, quod multo minus probabile, hanc vocem confutam censent, ex vocabulis mere Græcis, inter quos Lysimachus, teste Josepho contra Appionem, qui vocem deducit ἀπὸ τ⊙ ἱερᾶς σύλης, sive *ἱεροσυλίας*, id est, *sacrilegii*, adeo ut inde formandum esset nomen urbis Ἱεροσύλια, non vero Ἱερουσαλήμ. Refutatione non indiget, quod legimus apud Etymologici Mag. auctorem: Ἱερουσαλήμ, Σαλημ ἐλέγετο πρότερον ἡ πόλις· ἐλθὼν δὲ ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὴν, ἐκάλεσεν Ἱερουσαλήμ. Nam Jerusalem, ante adventum nostri Solpitatoris in hunc mundum, sic appellaram fuisse, innumera veteris instrumenti loca manifestissime demonstrant. Nostri deducere conatur ἀπὸ τῶν ὀρῶν τ⊙ Σολύμων, sed inde *Orosolyma*, non vero *Hierosolyma* diceretur. Alios in eo Græcos sequitur, qui serpenumero vocem dividentes, urbem male nominant Ἴρηκ Σολύμους, inter quos Tzetzes Chil. VI Hist. XLII:

Ὁ Ἐζεκίας βασιλεὺς ὢν ἱερῶν Σολύμων

Et idem eo loco:

Τοῖς ἱεροῖς Σολύμοις δὲ δυνάμει βαρυπτ⊙
Πίμπτῳ Θαίζῃσι.

Reperiuntur etiam qui existimarunt, illud nomen esse compositum ex Γῆ⊙ & Σαλημ, quasi esset Γεωσαλημ, unde mutato β in ρ Ἱερουσαλημ. In qua opinione veritatur Faltorum Siculorum auctor: Δαυὶδ ἐξελεψας πόλις τῶν ἀλλοφύλων πολλὰς, τὴν Γῆ⊙ πόλιν Ἱερουσαλημ συνηγάγετο, μηχανησάμεν⊙ ὁ υἱὸς Γῆ⊙ συνοικίσαντ⊙. ὃ ἐν τῷ τῆ Γῆ⊙ ἐλθὼν ὁ Δαυὶδ εἰς αὐτὴν τὴ ἀλλοφύλων πανταχῆ ἐκεῖ γενόμενοι, ὅτι ἐν Ἱερουσαλὴμ αὐτὴν συνηγάγετο συνοικισμένος αὐτῆς εἰς ὀρθῶνα· Ὅτι δὲ τῇ Εὐφημίᾳ φωνῇ Γῆ⊙ συναπτόμενοι, Σαλημ δὲ ἐφάνη. Sed vehementer hic auctor fallitur. Verum quidem est hanc civitatem Γῆ⊙ fuisse dictam a Jebuæis, qui invitis Judæis Hierosolymam & Sionis arcem usque ad Davidis tempora tenuerunt, sed nunquam inde Γεωσαλημ dicta fuit. Verum falsis hujus civitatis etymologiis omissis, cum aliis tatuimus, vocem esse compositam, quam Hebræi una voce proferunt, significante, *providebit pacem* (scil. Deus) Eamque componi ex יראה *videt*, *providebit* (quod protulit Abraham, cum hujus urbis locum peteret, ut Isaacum sacrificaret) & שלם *Salem*, *pax*: Quanquam hoc quoque verum sit, a pace sola aliquando appellari *Salem*, uti Psal. LXXVI: 3.

Ἰ'ΕΤΑΙ[11], φρούριον Σικελίας, ἠλυ- A
κῶς· φίλιος ἐκλῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰ'ετῶ⊙, καὶ Ἰ'ετάνα.

Ἰ'ΘΑ'ΚΗ[12], νῆσο⊙ πρὸς τῇ Κεφαλληνίᾳ, λεπὸ Ἰ'θάκης, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς. ἔστι καὶ Συρίας, [13] πρὸς τὸν Εὐφράτην. τὸ ἐθνικὸν, Ἰθακήσιος, καὶ Ἰθακησιάς. [14] καὶ Ἰθακο⊙ Ὀδυσσεύς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ.

Ἰ'ΘΩ'ΜΗ, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδ⊙. Ὅμηρ⊙,

Οἵτ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην[15] τραχεῖαν.

μακέσεσαν.] ἔστι δὲ Μεσσήνης, ἀπὸ Ἰθώμης βασιλέως. καλεῖται ὁ τόπος τὸ Θεσπαλικῆς, Θύμαιον· [16] ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὸ ου διφθογγον Θύμαιον. τὸ ἐθνικὸν, Ἰ'θωμαῖος, καὶ Ἰ'θωμαία, καὶ Ἰ'θωμήτης [18] διὰ τοῦ η· καὶ Δωρικῶτροπα, Ἰ'θωμάτης. ἀφ' οὗ ὁ πλίτης, Ἰ'θωμάτας, καὶ [19] Ζεὺς Ἰ'θωμάτας· καὶ ἑορτὴ Ἰ'θωμαία, καὶ Ἰ'θωμαΐς.

Ἰ'ΚΑΡΙ'Α, δῆμο⊙ τῆ⊙ Αἰγηίδ⊙ Φυλῆς, ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠγιγένης. ὁ δημότης, Ἰκαριεύς. τὰ τοπικὰ, Ἰκαριόθεν, Ἰκαρίαζε, Ἰκαριοῖ.

Ἰ'ΚΑΡΟΣ[20], μία νῆσο⊙ τῶ⊙ Κυκλάδων. F
ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις, καὶ Δολιχὴ, καὶ Ἰχθυόεσσα.

IETÆ, castellum Siciliæ, genere fœminino, cujus Philistus meminit lib. VI. Gentile, Jetæus, & Jetæa.

ITHACA, insula juxta Cephaleniam; ab Ithaco nomen habes. Cujas erat Ulysses. B Est quoque Syriæ urbs juxta Euphratem. Gentile, Ithacesius, & Ithacesia. Et Ithacus dicitur Ulysses, idem cum conditore nomen gerens.

ITHOME, urbs Thessaliæ Pelasgiotidis, de qua Homerus: C

Quique habitabant Triccam & Ithomen asperam.

Est quoque urbs Messeniæ, ab Ithomo rege sic dicta. Vocatur etiam locus regionis Thessalicæ Thumæum: nam abjecto I, & mutato Ω in υ diphthongum, fit Thumæum. Gentile, Ithomæus, & Ithomæa, & Ithometes per η, & mutatione Dorica dicitur Ithomatas. Civis, Ithomatas, & Jupiter Ithomatas. Et festum Ithomæa, & Ithomaïs. D E

ICARIA, populus Ægeidis tribus, ab Icario Erigonæ patre nomen habens. Popularis, Icariensis. Localia ex, ad & in Icaria denotant.

ICARUS, una ex Cycladum insulis. Sed appellabatur etiam Macris, & Doliche, & Ich-

[11] Ἴετα⊙, φρούριον Σικελίας.] Ad Crimisi amnis dextram ripam hodie oppidum invenitur quod vulgari vocabulo *Iato* appellatur, teste Cluverio Sic. ant. lib. II cap. XII. Verum lib. XIII. in Legationum excerptis ex Diod gentile nomen legitur Ἰατῖν⊙, quod Plinio Latino ore dicitur *IETENSIS*.

[12] Ἰ'θάκη, νῆσο⊙.] Insignem hujus insulæ descriptionem nobis reliquit nobilissimus Jacobus Palmerius lib. IV cap. XXIII Græc. antiq. Quem si lector consulerit, operam omnino non perdet.

[13] Πρὸς τὸν Εὐφράτην.] In libris editis & MSS pessimo errore concipitur, ὡσὶ τῇ Εὐφράτῃ, quod etiam rejecit Salmasius, rescribens ⟨πρὸς⟩ τῇ Εὐφράτῃ, vel τὸν Εὐφράτην, quod nos nunc admisimus. Hujus Ithacæ meminit Suidas voce Γλαύκ⟨ος⟩ ὁ ἐκ Κρήτ⟨ης⟩ ὃν ἐν Κιλικίᾳ⟨ι⟩. ἄλλος δὲ ἐξ Ἰθάκης τῆς Μεσσηνίας ὧν⟨ος⟩ ἱστορικὸς. Messenæ erat regio, teste Stephano aliisque, inter Euphratem & Tigridem sita.

[14] Καὶ Ἰθακο⊙.] Vult Stephanus dicere, geminum gentile formari ἀπὸ τῆ⊙ Ἰθάκης, alterum Ἰθακήσι⊙, & alterum Ἰθακο⊙, quo nomine etiam insignitur Ulysses & insulæ conditor. Hunc genuinum esse sensum liquet clare ex Etymol. Mag. auctore: Ἴθακο⊙, ἐτυμολογ⊙. ἀπὸ τῆς Ἰθάκης· λέγεται καὶ Ἰθακήσι⊙, τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰθακήσιος.

[15] Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην τραχεῖαν.] Hæc vera est hujus vocis scriptura: in vulgatis & scriptis Stephani codicibus legitur κλημεσσαν. Et in quibusdam Homeri editionibus κλιμακόεσσαν.

[16] Καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὸ ου διφθογγον, Θύμαιον.] In vulgatis hodie hæc verba non conspiciuntur, quæ ex MSS Palatinis & Vossiano codice revocavimus. Liquet manifeste, in Stephani epitome olim hæc verba extitisse, & librariorum socordia excidisse, quia Eustathius sua ætate eadem invenit & in commentaria ad Homeri Bœotiam ex nostro transcripsit, ita enim ille: Ἴτ δὲ Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ αὕτη, κεκλῆσθαι φησὶ Θύμαιον ἀφ' ἡρωΐδος Θυμαίας, ἣν ἔγημε Θεσσαλὸς ὁ Ἡρακλέους. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Θύμαιον ἐν Μεσσήνῃ, ἀφ' ἧς καὶ Μεσσηνιακὴ Ἰθώμη. ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος ἢ Ἰθωμίτης. Ultimum gentile apud Eustathium vitio laborat, nam illud non agnoscit Stephanus, pro quo Ἰθωμήτης reponendum censeo. Sic ergo ex supplemento, quod auctori nostro ex MSS (idem quoque restante Eustathio) adjecimus, clare patet, qua ratione illud Θύμαιον ab Ἰθώμη formetur. Strabo quandam quoque in hac voce variationem agnoscit, sed tanta non est, neque tam insolens, perhibet enim lib. IX urbem, dempta prima syllaba, Θύμιον debere appellari: Τὸν δὲ Ἰθώμιον ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένῃ, ἃ φασὶ δεῖν τινας ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὸν προφέρειν οὐκ ἀφαιρεῖν. Frequentissimum hoc est apud veteres, vocalem I nominibus propriis & addere & demere. Etym. Mag. Auctor: Θύμη ἡ πόλις· πλησιάσασα τῇ Ἰθώμῃ.

[18] Διὰ τοῦ η.] Pessime in editis, Ἰαβ' τοῦ Κ. Deinde pro Ἰθωμήτης rescripsi Ἰθωμάτης, quod & libri MSS, & sequentia apud Stephanum suadebant.

[19] Ζεὺς Ἰθωμάτης.] Pausanias in Messeniacis: Φέρουσι δὲ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὕδωρ κάτω πηγῆς ἐς τὸ Διὸς τὸ Ἰθωμάτου ἱερόν. Ibidem quoque Paus. de festo agit, de quo etiam videndus Meursius in Græc. feriat. pag. 168.

[20] Ἴκαρο⊙, μία νῆσο⊙ τῶ⊙ Κυκλ.] Plinius tria illa nomina, quibus Icarus olim insigniebatur, etiam agnovit, sic enim ille lib. IV cap. XII: *A Naxo decem & septem mil. passuum Icaros, quæ nomen mari dedit, tantundem ipsa in longitudinem patens, cum oppidis duobus, tertio amisso, ante vocata Doliche, & Macris & Ichthyoessa.* Priora nomina accepit a longitudine, sunt enim synonyma. Hesychius: Δολιχὸν, μακρὸν· Δολιχὸν, μακρόν. Sed ultimum a piscium copia, qui circa Icariam capiebantur. Eustathius ad Iliad. B. Ὅτι δὲ πάσαι πολλάκις ἐκ τοῦ πας' αὐτοῖς πολυναλοῦσιν ἐκαλεῖτο οἱ ἰχθύες δηλοῦσι. Ἴκαρο⊙ γοῦν Ἰχθυόεσσα ἐλέ⟨γετο⟩, ὅτι ἐκαλεῖτο ἀφ' ὧν ἐκεῖ πολυναλησὶν ἰχθύσι.

Γ'χθυόεσσα. δευτέρα, πόλις. τρίτη, [61] νῆσος ἀπὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. ὁ πολίτης, Γ'κάριος.

Πόντος Γ'καρίους. ----

καὶ [62] θηλυκῶς, Γ'καρία.

Γ'ΚΟ'ΝΙΟΝ, πόλις Λυκαονίας, ἀπὸς πῖς ἔροις ἓ Ταύρ. Φασὶ δ' [63] ὅτι ὧ πὶς Α'ννακῶς, ὃς ἔζησεν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ἔτη. τὰς ὃ πέριξ μαλλόντας, ἕως τίνος [64] βιώσεσθαι. Ε'δόθη ὃ χρησμὸς, ὅτι τότε πλυτήσουσ@· πάντες διαφθαρήσονται. οἱ ὃ Φρύγες ἀκούσαντες, ἐθρήνων σφοδρῶς. ἀφ' ὃ παροιμία, τὸ ὅτι Α'ννακῦ κλαύσαν, ὅτι τ λίαν οἰκλιζομένων. ἡμοίνκ ὃ ἓ καζακλυσμὸ ὅτι διὰ καλίανν@·, πάντες διεφθάρησαν. ἀναζήρασης ὃ τ γῆς, ὁ Ζεὺς σκέλδυσε [65] τῷ Προμηθεῖ κ τῇ Α'θηνᾷ ἀδυλα Δαπαλάσαι σκ ἓ πηλῦ. καὶ ἐσκαλεσάμεν@· τὰς ἀνέμους, ἐμφυσῆσαι πᾶσιν σκέλδυσι, κ ζῶνζα δοπαλίσαι. Δαὶ ἓν τὰς εἰκόνας σκεῖ Δαζεφῆναι, [66] Γ'κόνιον κληθῆναι· καὶ ἐδὶ Δαὶ διφθόγγ@. ὁ πολίτης, Γ'κονιεύς.

Γ'ΚΟ'Σ [67], νῆσος@ τ Κυκλάδων, ἐσσοχὴς τῇ Εὐβοίᾳ ὁ νησιώτης, Γ'κι@·. ἐχρᾶψε ὃ Φανόδημ@ Γ'κιακά.

Γ'ΛΑΡΑΤΓΑ'ΤΑΙ [68], οἱ Γ'βηρες. Ε'κα-

Ichthyoëssa. Secunda est urbs, tertia insula ad mare rubrum. Civis, Icarius.

Maris Icarii. ----

Genere fœm. dicitur Icaria.

ICONIUM, urbs Lycaoniæ ad Tauri terminos. Perhibent quendam ibi extitisse Annacum, qui ultra trecentos annos vixit. Qui autem circum habitabant, oraculum consulentes, responsum tulerunt, quod illo mortuo, omnibus esset moriendum. Hæc cum Phryges audivissent, vehementer lamentabantur, unde natum proverbium, de Annaco plorare, quod dicitur de iis, qui valde commiserentur. Nam sub Deucalione, cum esset diluvium, omnes interiere: terra autem cum pristinam siccitatem recuperasset, Jupiter Prometheo & Minervæ in mandatis dedit, ut ex luto idola fingerent, & ventis advocatis omnia inspiravit, & viva reddidit. Ergo quod ibi imagines fuerint delineatæ, urbs Iconium vocata est. Sed vox debebat per diphthongum scribi. Civis, Iconiensis.

ICUS, Cycladum insula, Euboeæ finitima. Insulanus, Icius. Phanodemus vero scripsit Iciaca.

ILARAUGATÆ, Iberes, de quibus Heca-

[61] Νῆσος ἀπὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Hanc sic appellari jussit Alexander Mag. ab Icaro in mari Ægæo sita. Arrianus lib. VII: de exped. Alex. Καὶ τούτων τῶν νήσων λογῇ Α'λέξανδ@· ὅτι Ἰκαρος ὠκίσθαι κελεύει Α'λέξανδρος ἐπὶ τ νότον τ Γ'κάρων, ἀφ' ὧν τὴν Αἰγαίῳ. Hodie apud Plinium appellatur *Icharia* lib. V. cap. XXVIII. Sed fine dubio *Icarum* vel *Icaria* reponendum. *Icarum* quoque vocat Dionysius de Situ Orbis & Eustathius ejus commentator: Ὁ πρὸ τῶν Περσῶν θάλασσαν βορεία πέσης ἡ Ἰκαρος, ὑμωνύμως τῷ ἀπὸ τ Αἰγαῖον πέλαγ@·.

[62] Θηλυκῶς, Γ'καρία.] Non duntaxat de gentile fœm. est, sed etiam insulæ nomen, quo passim Strabo & alii utuntur.

[63] Ὅτι ὧ πὶς Α'ννακῶς.] Male in vulgatis, ὅτι ὧ ἀ' Α'ννακῶς. Alii legunt hoc loco Κωναξ, quod etiam correctione indiget: nam hujus senis nomen Νάναξ@· facit Suidas, unde proverbium λὸν Ναναξ, quo rem vetustissimam significant: Νάναξ@·, πλαιὸς ἄνθρ ἀπὸ Δδυμηλίσ@· τῶν Φασὶ βασιλεῦσαι χρόνοις ἀπὸ τῶ Δδυμηλίσ@· ἐς ἀπρόβλ τ μνήμονα καλεῖσθαι μόν, σωφρονῶν παῖδας εἰς τὸ ἱερὸ μῦ δυσχέον ἑαυτόσε· καὶ παροιμία λὸν Ναναξ, ἐπὶ τῶν σφόδρα παλαιῶν ἓ δεχομένων. Sed alio sensu noster adagium illud interpretatur.

[64] Βιώσεσθ.] Xylandriana βιώσεσθαι. Sed melius quod ex MSS & aliis editionibus revocavimus.

[65] Τῷ Προμηθεῖ ἓ τῇ Α'θηνᾷ.] Minervam, artificum præfectam, & ideo Erganem vocatam. Prometheus in formandis ex luto specie humana imagunculis, coadiutricem habuit. Lucianus in Prometh: Καὶ τὸ μὲ ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ὦ (scil. Prometheus) συνεργάζετ δέ τι ἓ κ Α'θηνᾶ, ἐμπίπτοσα τ πλον, ἡ ἐμψύχ πειθοῖ εἶσης τὰ πλάσματ@.

[66] Γ'κόνιον κληθῆναι, κ ἐδὶ Δαὶ διφθόγγ@.] Præfert noster Εἰκόνιον, cum jam aliam in principio hujus capituli scripturam sit secutus, καὶ τῶ Δαζεφῆναι σκεῖ τὰς εἰκόνας. Et sic quoque video urbem a Chronici Alexandrini auctore appellatam, longe aliam ei originem attribuente. Pagus in quo Perseus urbem condidit *Amandra* vocabatur, hanc cum muris cinxerat de suo nomine *Persicem* appellavit. Deinde extra urbem ante portas Gorgonis imaginem sive statuam collocavit, qua occasione Εἰκόνιον appellata fuit. Locum non adscribo, quia mirifice corruptus circumfertur, & non facile emendabitur nisi ab illo, qui optimo MS codice est instructus; verum quia in eandem sententiam scripsit Eustathius, ejus verba ex comment ad Dionys huc adducturus sum: Τέτμη δ' Αυκάονιον ἐφ' ᾧ τὸ Εἰκόνιον, τῇ εἰκόνι τ Γοργόν@· παρομοιαζόμενον, ὧ ἀντὶ ἀναπλάσαι λεγθ ὁ Περσεύς. His addam Cedreni verba, apud quem etiam Εἰκόνιον reperitur: Ε'κεῖ ἐμὴ πόλει κῶμις, Περσεὺς τῇ ἰδί κλεινὰ ὀνομάζ· φήλω δὲ ἓξ τ πόλεως ἑπτὰς, ᾗ τὸ ἀπρόπτως μ τ ὀνομάζ· φήλω δὲ ἓξ τ πόλεως ἑπτὰς, ᾗ τὸ ἀπρόπτως μ τ ὀνομάζ· ἐπήλθ δὲ Γοργόν@· ἐπιζῆς, Εἰκόνιος πάντων ἰσχυόμενος. Verum Γοργόν@· ἐπιζῆς, Εἰκόνιος πάντων ἰσχυόμενος. Verum Γοργόν@· ἐπιζῆς, Εἰκόνιος πάντων ἰσχυόμενος. Verum legitur omnes, τ Ι & Ει in veteribus nummis & inscriptionibus sæpenumero promiscue usurpari, sic dicunt Νικομήδεια & Νικομήδια, Τοπιρ@· & Τόπιρ@·, Α'δριάνεια & Α'δριάνιτις, *Idetes* & *Eidetes*, quod etiam in sexcentis aliis cernere licet. Apud Ciceronem invenio *Iconium* Epist. V ad App. Pulchrum: *Deinde iter faciam ad Iconium exercitum, ut circiter Idus Sextil. putem me ad Iconium fore.* Sed rationem reddit Etymologici Mag. Auctor quare Γ'κόνιον scribatur: Γοργὼ δὲ Δαὶ Γ'· ἐπὶ δ' ἐγὼ ἡ ἀχρι συνεβιώσατο παρὰ Μιδάνθῳ. Non possum reticere, Auctorem Etymologici de Gorgonis imagine etiam mentionem facere, sed occasio, unde urbs nomen acceperit, longe diversa est ab ea, quam supra ex Fastis Siculis, Eustathio atque Cedreno commemoravimus. Sed ejus verbis non inhærebo, totus locus commodissime in Γ'κόνιον legi potest.

[67] Γ'κός, νῆσ@·.] De hac insula mentionem faciunt Strabo, Livius & Appianus, sed omnium optime Scylax, perhibens binas urbes habuisse: ita enim ille: Ε'ν δὲ τῇ Αἰγαίῳ πέλαγι εἰσὶ νῆσοι αἵδε· Καῶς Ε'ρέτρεια, Σκυρ@· καὶ Γ'κος· Γκος, αὗτη δίπολις. Sed mirum in modum fallitur Ortelius, censens nomen urbis a Phanodemo *Icium* scribi, quod longissime a veritate remotum & a Stephani mente alienum est. Vulgati libri exhibent: ἐγραψε δὲ Φανόδημ@· Γ'κιακός. Unde Ortelius non *Icium* sed *Iciacum* formare debuisset. Sed nos propitiis libris MSS Γ'κιακὰ reposuimus, quo libri titulo Græcorum Historicorum syntagma augeri potest & debet.

[68] Γ'λαραυγάται, οἱ Γ'βηρες.] Puto eosdem esse, qui a Polybio

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. καὶ Ἰλαραυγάτης ποταμός. A Hecatæus in Europa. Et Ilaraugates, fluvius.

Ἴλαρις, πόλις Λυκίας· ὁ Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰλαρεύς. ILARIS, urbs Lyciæ, de qua Polycharmus in Lyciacis, Gentile, Ilarensis.

Ἴλαττία, πόλις Κρήτης· Πολύβιος ἐν πεντεκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιος. B ILATTIA, urbs Cretæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Ilattius.

Ἴλερδα [71], πόλις πρὸς τῇ Πυρηνῇ Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Ἰλερδίτης. ILERDA, oppidum ad Pyrenem Iberiæ. Oppidanus, Ilerdita.

Ἴλιον, πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου, [72] ἣν οἱ Τρῶες Ἄϊλιον ἐκάλουν. ἧς αὐτῆς λόφοι δύο, C οἱ Τρῶες Ἀΐλιον ἐκάλουν. καὶ αὐτῆς λόφοι δύο, οἱ τῇ Προποντίδι ὥρᾳ Ῥωδάκῳ πλησιάζοντες. τρίτη, [73] Μακεδονίας, Ἑλένης κλῖσμα. τετάρτη, Θεσσαλίας. πέμπτη, Θράκης, καὶ Βιζύνη. τὸ ἐθνικὸν, [74] Ἰλιεύς· Ἰλιάδης ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ· καὶ Ἠλιονεὺς, Ἰλιὰς, καὶ Ἴλιος, καὶ Ἰλία, D καὶ Ἰλιακὸς· [75] ἀδετέρως ἢ ὥρᾳ πᾶσι τὸ Ἴλιον· παρ' Ὁμήρῳ ἢ, Ἠλυκὸν. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ, [76] νοθευτὶ Ἀρίσταρχος. ILIUM, urbs Troadis, nomen habens ab Ilo. Hanc urbem Trojani Aten appellabant. Duo ejus sunt colles in Propontide ad Rhyndacum omnem. Tertia, Macedoniæ, ab Heleno condita. Quarta, Thessaliæ. Quinta, Thraciæ juxta Bizynam. Gentile Ilienſis. Ilienſis Apollo eſt Trojæ. Hinc fœmininum, Ilias, & Ilius & Ilia & Iliacus. Neutro genere ab omnibus effertur Ilium, ſed apud Homerum genere fœminino. Illud enim Ἴλιον αἰπὺ Ariſtarchus ſpurium cenſet.

Ἰλισσὸς [77], ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ πηγαῖ αἱ Μούσαι Ἰλισιάδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. E ILISSUS, Atticæ fluvius, ubi colluntur Muſæ Iliſſides, teſte Apollodoro.

Ἰλλυρία, χώρα πλησίον Παιονίας, [78] ἀπὸ Ἰλλυρίου Κάδμου παιδός. οἱ οἰκήτορες, ILLYRIA, regia prope Pangæum ab Illyrio Cadmi filio. Incolæ, Illyrii, & Illy-

Polybio lib. III. Ἰλλυρῆται & lib. X Ἰλλυρῖται appellantur. Et fortaſſis urbem Ἰλλυρίαν habitarunt, de qua in ſequentibus noſter ex Polyb. lib. XVI: ὁ δὲ Πολύχαρμος.] Voculam δὲ ex MSS Palatinis huic inſeruimus.

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιος.] Typothetarum error obſederat Xylandrianam editionem: τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιλα. Aliter Aldina, Florentina & MSS. [71] Ἴλερδα, πόλις.] Urbs Catalonizæ munitiſſima ad Secorim amnem, quæ hodie ab Hiſpanis parum corrupto nomine dicitur Lerida.

[72] Ἦ τὰ Τρῶες Ἄϊλιον ἐκάλουν.] Libri MSS & editi conſtanter: ἢ οἱ Τρῶες Ἀΐλιον ἐκάλουν, ſed non ſine inſigni errore: quare ſine alea doctiſſimi Meurſii correctionem in contextum recepi, quam etiam egregie confirmat locus Apollodori lib. III: Ἦ δὲ σφενδόνη ἐπὶ τῷ λαιμῷ τοῦ Φόρκυνος Ἄτης λεγόμενον, κάλυπτρα· ὑφῆς γὰρ ἀλλαι αἶλικες Ἴλιον, ταύτην δὲ Ἴλιον ἐκάλουν. Helychius: Ἄτης λαιμὸν, ὕπτιος τὸ Ἴλιον ἐκάλουν ἀφ' ὅτου.

[73] Μακεδονίας.] Hujus meminit Livius lib. XXXI: *Prædio ibi relicto, Ilion (nomen propter alteram in Asia Theſſalicæ & Thraciæ juxta Bizyam in Aſtarum finibus*) *ut capitur.* De Ilio apud alios nulla fit mentio. Montis hoc nomine memini Pauſan. in Lacon. Ὄρεσιν δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ τὰ μεσόγεια ὑπὲρ Ἄκρας, τὴν Κυναιθέων τῶν ὄρους τούτων τὸ μεσόγειον ἐπέχουσι.

[74] Ἰλιάδης ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ.] In libris calamo exaratis legitur: Ἰλιάδης ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ, quam lectionem nemo parum veritatis probaturus eſt: nam Ἰλιάδης non eſt gentile, ſed apud poetas ponitur pro Οἰνείδης, quemadmodum pro Αἰξείδης Ἐξείδης & Βοιωτίδης pro Οἰωνείδης, &c. In prioribus editionibus, Aldina ſcilicet & Florentina, hæc verba unicam cum Ἰλιεῦσι, quod proxime præcedit, ſectionem conſtituebant, ubique peſſimo errore legebatur Ἰλιάδης ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ. Videns Xylander hujus rei abſurdum, ſejunxit illa, & ex illidem capitulum confecit. Verum quis non videt hæc loco mota eſſe, & ad vocem Ἴλιον pertinere, ubi jam ſuo loco reſtituta ſunt, niſi vehementer fallor? Gentile Ἰλιάδης apud antiquarios Goltzium, Spanhemium ſatis frequens occurrit, ut & Ἴλιος apud Triſtanum & Goltzium. ΙΑΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Sed obiter obſervandum, Homerum nunquam hoc gentile uſurpaſſe; pro Ἰλιεῖς paſſim habet Τρῶες, ut multis docet Euſtath. ad Iliad. B: Παρεσημειοῦτο δὲ ὅτι Ἴλιος μὲν ὁ πεπτωκὼς πολιτικῶς τὸν Τρῶα λέγει, ἐθνικὸν δὲ ἰδιωτικῶς λέγει τὸν Ἰλιέα, οὐκ ὢν Τρῶας ἀποκαλῶν. ὅπου δὲ τὸν Εὐφορβον εἶδεν, τὸν πολίτην, ἢ λέγει Εὐφορβίδην, οὐκ Ἀσιάδην.

[75] Οὐδέτερως.] Promiſcue etiam utuntur Latini. Virgil. lib. III Æneid.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis, ceciditque ſuperbum
Ilium. ....

Ad quæ verba Servius: *Superbum Ilium. Nobile Ilium autem Virgilius, neutro tantum genere declinat. Horatius etiam ſummo, ut, non ſemel Ilios vexatas.*

[76] Νοθευτὶ Ἀρίσταρχος.] Sic legunt libri vulgati & editi. Salmaſius ad marginem ſui libri cenſet, vocem νοθευτὶ nuſquam ſumi tranſitive, atque ideo debere legi, vel νοθεύτῳ ὡς Ἀρίσταρχος, vel νοθευτὸ παρ' Ἀρισταρχου. Summa librariorum ſupiniras in omnibus libris pro παρ' ἐμοὶ ſubſtituerat πόλις, cum in Attica hoc nomine oppidum non reperiatur. Pauſanias in Atticis: Παιανιεῖς δὲ Ἀθηναίοις εἰσὶν Ἐλευσῖνος πτ, καὶ Ἠλευθερεῖς τῆς Κελαινῶν κώμης τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἔχουσιν. Et mox ſequitur: Ἐξῆλαυσι δὲ Ἀθηναίοις καὶ ἄλλων ἕνεκα ἱερῶν καὶ Ἐλευσῖνος Μυσῶν, καὶ ὅμορος ἐπ' αὐτοῖς ἐστι Ἐλευσινίοις Pauſanias amnem Ἐλεισῶν, & Muſas Ἐλεισιάδες appellat; omnes tamen, quos legi, Strabo, Dionyſius Alexandrinus, Apollodorus, Apoll Rhodius, Euſtathius & alii Ἰλισσὸν. Verum Ει & Ι ſæpe numero confundi, paſſim inculcavimus. Videtur tamen, hinc duplex gentile fœmin. deduci poſſe Ἰλισσὰς apud noſtrum, & Ἰλισσιὰς apud Pauſaniam.

[78] Ἀπὸ Ἰλλυρίου Κάδμου.] Sic corrigendum cenſui, cum in omnibus libris legeretur Κάδμου. Et ſic corrigi debere, mecum cenſebunt omnes in veterum lectione verſati. Apollod. lib. III: Οἱ δὲ, πρῶτοι, πρὸς τὴν κώμην Ἰλλυρίου καλουμένην τύπτης, ἢ κρωκάδειν, ἢ βασιλικὴ Κάδμου Ἰλλυρίου, ἢ πρὸς Ἰλλυρίου αὐτοῦ γένεσιν. Optime quoque Euſtathius ad Dionyſ. Ἡ Ἰλλυρὶς ἐπὶ γῆ, ὕστερον πελαγίῳ

ρες, Ἰλλυριοὶ, ⁷⁹ καὶ Ἰλλυρίς, καὶ Ἰλλυριὰς, καὶ Ἰλλυρία, καὶ Ἰλλύριον· καὶ Ἰλλυρίζω, Ἰλλυρικὸς, Ἰλλυρικός.

Illyris, & Illyrias, & Illyria &. Illyrium. Et verbum Illyrizo, Illyrice, & Illyricus.

ΙΛΛΟΥΡΓΕΙΑ, πόλις Ἰβηρίας· Πολύβιος ἐνδεκάτῃ. ⁸⁰ τὸ ἐθνικὸν, Ἰλλουργάτης.

ILLURGIA, urbs Iberiæ, de qua Polybius libro XI. Gentile, Ilurgiates.

ΙΜΒΡΑΣΟΣ ⁸¹, ἡ Σάμῳ, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰμβράσιος, καὶ Ἰμβρασία.

IMBRASUS, sic diciur Samus a fluvio. Gentile, Imbrasius, & Imbrasia.

ΙΜΒΡΟΣ ⁸², νῆσος ἐστὶ Θρᾴκης, ⁸³ ἱερὰ Καβείρων ἣ Ἑρμῆ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κάβειροι. ⁸⁴ ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Ἴμβριοι.

IMBRUS, Thraciæ insula est, Cabiris sacra & Mercurio, quem Cares Imbramum appellant. Est quoque urbs, cujus incolæ, Imbrii.

ΙΜΕΡΑ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ Λιβύης. ὁ πολίτης, Ἱμεραῖος. ἔστι καὶ ποταμὸς Ἴμερας, ὡς Νικάνωρ.

HIMERA, oppidum Siciliæ de quo Hecatæus in Europa. Est quoque Libyæ. Oppidanus, Himeræus. Est etiam fluvius, Himeras, de quo Nicanor.

ΙΜΥΡΑ ⁸⁵, πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Ἰμυρεύς.

IMYRA, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Imyrensis.

ΙΜΦΗΣ, ἔθνος παρεκτὸς τῆς Περραιβίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· οἰκέσιον ⁸⁶ Ἰμφέες ἐς Περραιβούς.

IMPHES, gens Perrhæbis finitima, de qua Hecatæus in Europa, Habitant Imphees & Perrhæbi.

ΙΝΑ-

κωλυθῆναι ἀπὸ Ἰλλυρίδων τῶν Κάδμου. Idem quoque perhibet ad versum Dionysii 381.

79 Καὶ Ἰλλυριοί.] Emendat Salmasius ad oram sui Stephani, καὶ Ἴλλυσις. Dubito profecto quid recipiendum sit. Ἰλλυρὶς enim optime de regione, & Ἰλλυριὰς de incolis usurpatur. Eustath. ad Dionys. Ἴστεον δὲ ὅτι οἱ Κιχυρρίται πᾶσαν πτῶσιν ἐκ Κίχυρρις λέγουσι, ὡς ἐκ Ἴλλυρις, οὗ τὸ Ἰλλυριεύς, καὶ οὐ Λακώνιος Λάκωνες. Quod formandum esset a casu recto Ἴλλυς, de quo vide Etymologici Mag. Auctorem in voce Κίχυρις.

80 Τὸ ἐθνικὸν. Ἰλλουργάτης.] Libri editi lacunosum circumferunt hunc locum, & in MSS nullum auxilium. Nos ex conjectura gentile Ἰλλουργάτης formavimus. Quibus hoc non arriscat, forment per me licet Ἰλλουργάνης, quod etiam non incommode hinc deduci videtur. Appianus in Ibericis urbem *Illurgiam* appellat: Ὅ δὲ ἀπὸ πύργων πολλῶν παραπεσὼν πολιορκίας, εἶτα, καταδόσει ἑκόντων ἁλούς; Ἰλουργίαν πέλιν.

81 Ἴμβρασος, ἡ Σάμῳ.] Pessime in duabus prioribus editionibus legebatur: Ἴαμβρασος, ἡ Σαμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ· Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμβρασίος, καὶ Ἰαμβρασία. Quem errorem Xylander deinceps vidit & correxit. Imbrasum hanc insulam fuisse appellatam multi testantur. Hyginus Fab. XIV: *Ancæus alter Neptuni filius ab Imbraso insula, quæ Parthenia appellata est, nunc autem Samos dicitur.* Apollonii Rhodii Scholiast. ad vers. 187 lib. pp. Οἱ δὲ Ἰμβρασίην· τὴν Σάμον φασὶν· Ἴμβρασος γὰρ παῖς Σάμου, ὃς μετωκίσθη παρ' αὐτοῖς. Gentile Imbrasius & Imbrasia utitur Apol. Rhod lib. II:

---- Οἱ Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασι Λᾶαν πίλνων
Τίκτε Ποσειδάωνι. ----

Fœminininum Junoni, natæ in illa insula sub vitice, sæpenumero a poetis & Mythologiæ doctoribus attribuitur Vide Paul. lib VII. & Callimach. Hym. in Dianam.

82 Ἴμβρος, νῆσος ἐστὶ Θρᾴκης &c.] Totum hoc capitulum in libris hactenus editis temporum diritate, & librariorum negligentia deturpatum extat, in iis enim ad hunc modum excusum legitur: Ἴμβρος, ἣν δὲ ἱερὰ Καβείρων ἐ Ἑρμῆ, ὃν Ἴμβρον ἔτνυσε μοῆσις Auctoritate MSS ἐστὶ Θρᾴκης inferuimus, ut scimus quibus in terris Imbrus sita sit, & pro Ἴμβρον, MSS melem tuatentibus, Ἴμβραμον reposuimus, verum Mercurii nomen. Denique pro ἔτνυσε, quod constanter exhibent editi & calamo exarati, emendandum censui ἐν Κάρες, inductus auctoritate Archiepiscopi Thessalonicensis, qui sua ætate hunc Stephani locum, in suis ad Dionys. Periegetam comment. ita transcripserat: Η' δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ ἐστὶ νῆσος, ἱερὰ Καβείρων ἐ αὐτῆ· ὅτουμα δὲ ἀμφίσιον οἱ Καβειροὶ· ἱπιμάρ τὲ αὐτὴ ἐκ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσι Κᾶρες, ἀς ἐν τοῖς Γ' ἐπιτηδεύσασθαι. Hæc cum scripserum, incidi in Petri Danielis Huetii Demonst. Euangelicam, hodie protecto in Galliis in omni doctrinæ genere primas tenentis, in qua video V. Cl. de hac quoque emendatione mentionem fecisse, simulque indicasse, quis fuerit ille *Imbramus*, cui insula hæc nominis originem debeat. Eum vide Propol. IV cap. VII.

83 Ἱερὰ Καβείρων.] Quatuor fuere Cabiri, Ceres, Proserpina, Pluto & Mercurius, teste Etymologici Mag. Auctore: Καβειροὶ, σύμφωνα γράμματα, Α ξιόκερσα, Α ξιόκερσα, Α ξιόκερσος· Α ξίερος· ἢ ἐν τούτῳ Δήμητρ· Α ξιόκερσα, ἡ Περσεφόνη· Α ξιόκερσος δὲ ὁ Ἅιδης· Καβειροὶ δὲ κέρσα, ἡ Περσεφόνη· Α ξιόκερσος δὲ ὁ Ἅιδης· Καβειροὶ δὲ οἱ Φρύγες· ἐπὶ σωφρονισμῷ ἀσωτευτόντες, καὶ Καβείρων εἶναι Φρύγιος· ἐπὶ σωφρονισμῷ μοιχευτὴν γάμου. Verum video locum hunc esse mutilum, & quartum nomen desiderari. Sine dubio post vocem Α ξιόκερσος hæc addenda sunt: ὁ δὲ ἀσωτευόμενος· πέμπτος Κάσμιλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστι. Hunc locum sic posse & debere suppleri, liquet ex Musæo & Dionysodoro apud Apoll Rhodii Scholiast. ad lib. I. Ubi iisdem plane verbis & nominibus hæc de Cabiris historia refertur. Verum hoc etiam monendum, quosdam duntaxat duos Cabiros statuere, teutonem alterum Jovem, alterum juniorem Bacchum, quod ex iisdem locis apud Scholiast. & Auctorem Etymol manifeste liquet. Cæsimilum alii vocant Cadmilum, & lingua Bœotia Mercurium denotare perhibent, uti testis est Scholiast. ad Lycophronem.

84 Ἔστι δὲ Λιόσσης.] Urbs Siciliæ, ut & fluvius, de quo hac sectione noster mentionem facit, latis celebres sunt, sed non adeo oppidum Libyæ, quod aliis non memoratur: Censeo nostrum librariorum vitio esse depravatum, & pro Λιόσσης debere legi Λιβύης, nam in illa insula nostro celebratur urbs hoc nomine, ita enim ille in sequentibus: Ἴασα, πόλις τῶν Λιστρυγόνων, καὶ ἄκρα Ἰμέρας, εἶτα Πελασγία καὶ Ἴασα.

85 Ἴμυρα, πόλις Φοινίκης.] Rêne conjicit Ortelius, idem esse oppidum, quod in sequentibus a nostro vocatur Σίμυρα, & ex Hecatæo Σίμυρα genere neutro. Nominibus propriis aliquando addi & demi S, notius est quam quod hoc repeti debeat.

86 Ἰμφὲς ἐ Περραιβούς.] Copulativam inferere visum fuit, sic ipsa sententia & sensu postulante. Ex Perrhæbis conjicimus, Imphees gentem Thessalicam fuisse, nisi quis hoc Perrhæbus Epiroticos intelligi velit.

Ἰ ΝΑΧΙ Α, ἡ Πελοπόννησος, ἣ μόνον τὸ Ἄργος· ἀπὸ Ἰνάχου ⸗ πόταμ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνάχι⸗ · καὶ Δι⸗ διφθόγγ., ὡς Αἰσχύλ⸗ Προμηθεῖ δεσμώτῃ·

A INACHIA, sic Peloponnesus, non duntaxat Argos dicitur, & nomen habet ab Inacho fluvio. Gentile, Inachius, cujus usus per diphthongum reperitur apud Æschylum in Prometheo vincto:

Πῶς σὺ, ἃ κλύω τ⸗ οἰστροδινήτ⸗ κόρης Τῆς Ἰναχείης; ἡ Διὸς θάλπ⸗ κέαρ.

Quomodo non celebrem æstro agitatam puellam Inachiam? Quæ Jovis fovet cor.

B

καὶ ἀδέσπον·

Οἵ τ' Ἰνάχ⸗ πατέρμα τὰς ἐμὰς λόγους.

Et genere neutro:

Quique Inachium semen sermones meos.

καὶ Δι⸗ τὸ ι, Ἰνάχου· καὶ Ἰναχίτης, καὶ Ἰναχιώτης.

Et per I invenitur Inachium, & Inachita, & Inachiensis.

Ἰ ΝΔΑΡΑ, Σικανῶν πόλις· Θεόπομπ⸗. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδαραῖ⸗, ὡς Ἰμεραῖ⸗.

C INDARA, Sicanorum urbs, de qua Theopompus. Gentile, Indaræus, uti Himeræus.

Ἰ ΝΔΙΚΗ, πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης. τινες δὲ Βλαβέρραν αὐτὴν φασι. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδικῖτης.

INDICA, urbs Iberiæ prope Pyrenen, quam nonnulli Blaberuram appellant. Gentile, Indicitæ.

D

Ἰ ΝΔΟ Σ, πόταμός· ἀφ' οὗ Ἰνδοί· ἀφ' οὗ Ἰνδικός, καὶ Ἰνδικοί.

INDUS, fluvius, unde Indi, & Indicus & Indici.

Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.

Et Indicus tumor maris.

λέγεται δὲ Ἰνδῶ⸗.

Dicitur quoque Indous.

Ἰ ΝΥΣΣΟ Σ, πόλις Αἰγύπτ⸗, ὑποκεῖσ⸗ τῷ Κασίῳ ὄρει· Ἡ ῥόδος⸗.

E INYSSUS, urbs Ægypti, Casio monti propinqua, teste Herodoto.

Ἰ ΝΣΟ ΒΑΡΕΣ, ἔθν⸗ Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, ὃς δὲ Ἰνσόβρας φασίν.

INSOBARES, gens Celtica ad Padum, quos etiam Insobras appellant.

Ἰ ΝΣΟΒΡΟΙ, ἔθν⸗ Ἰταλικόν· Πολύβι⸗ ις'.

INSOBRI, gens Italica, teste Polybio lib. XVI.

F

Ἰ ΝΥΚΟΝ, πόλις Σικελίας. Ἡ ῥόδος⸗ ἡ Ἴνυχα αὐτὴν φησιν, ἀπὸ Ἴνυχ. ἔοικε

INYCUM, urbs Siciliæ. Herodotus vero hanc *Inycha* appellat a casu recto *Inyx*. Sed

Indigetes appellat, & Ptolemæus lib. II *Endigetas*, quos ad Sambrocæ ostia ponit.

93 Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.] Hemistichium hoc noster desumpsit ex Dionys. Periegeta circa principium, ubi de Indo fluvio loquitur:

Αὐτὰρ ὃ δὴ πάσσητε φαείνετον οἰδματι πόντου,
Ἡ δ' ὅσον καλύπτει τὸ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.

94 Ἡ ῥόδος⸗.] Locus, quem noster innuit, exstat lib. III: sed ibi passim Ἴανυ⸗ urbis nomen scribitur: Ἀπὸ πεύκης τοῦ ἰωσπέλλα τοῦ ἐπὶ θαλάσσης μέχρι Ἴανυος πόλεως ἐστὶ σ' Ἀσσύων. Ἀπὸ δὲ Ἴανύου, αὖτις Συέλων μέχρι Στρυμόν⸗ λιμένος, παρ' ὃν δὴ τὸ Κάσιον ὄρ⸗ τείνει ἐς θάλασσαν. Verum uter sit emendandus, nemo facile dixerit, nisi aliunde lux affulgeat: nam noster elementorum ordinem sequitur, & Herodoti codices constanter Ἴανυ⸗ repræsentant.

95 Ἰνσόβαρες.] Salmasius hanc sectionem ad marginem sui libri hunc in modum emendat: Ἰνσόβαρες, ἔθν⸗ Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, ὃς Πολύβι⸗ καὶ Ἰνσόβρας φησίν. Verum non addit, se hoc supplementum in MSS invenisse, ut passim solet. Sequitur proxima sectione Polybii nomen, quare illud jam recipere non videbatur consultum: cenſeo enim duas istas sectiones in genuino Stephani opere, unicam duntaxat constituisse. Eadem enim gens est, sive *Insubros*, *Insobros* vel *Isubares* appellaveris. Ejus luculentam descriptionem pete ex Cluverio lib. I Ital. Antiq. lib. I cap. XXIV.

96 Ἡ ῥόδος⸗ δὲ Ἴνυχα.] Ita hunc locum emendavi ex mente doctissimi Cluverii, cum in vulgatis Stephani legebatur, Ἴνυκον, πόλις Σικελίας. Ἡ ῥόδος⸗ δὲ Ἴνυκον αὐτὴν φησιν, ἀπὸ δὲ Ἴνυξ. Apud Herodotum lib. VI utraque formatio legitur, primum ἡ Ἴνυκτα: & paullo post ἐκ τοῦ Ἴνυχ⸗. Sed ita variasse auctorem vix credit Cluverius: magisque suspicatur, scriptum fuisse ab eo ἐς Ἴνυχα, ab recto casu Ἴνυξ, quem noster heic citat. Quod in principio sectionis Ἴνυκον reposuerim, in eo etiam

95 Κάρης.] Ita erat emendandum ex Æschylo, ex editionibus Aldina Florentinaque, atque etiam ex manu exaratis codicibus. Male in Xylandrina legitur κόρας.

96 Τῆς Ἰναχείης.] Sic optime a Xylandro editum, jubente Stephano scriptionem per diphthongum. In MSS & prioribus editionibus reperitur male ἡ Ἰναχείη, quod etiam hodie in Æschyli vulgatis non conspicitur.

97 Κέαρ.] Sequimur & hoc loco Xylandri editionem, in prioribus enim excusum est κέρας, quod etiam nonnulli codices MSS repræsentant.

98 Ἰναχίτης.] Invenitur hoc gentile in voce Μάτταλος, ἔθνος, Μασσαλι⸗, ᾧ ὄνομα Ματταλίτης· καὶ Ματταλίτης, ὁ Ἰναχ⸗ Ἰναχίτης.

99 Ἴδηλος, Σικελῶν πόλις.] Ita nunc hanc urbem appellat ex Theopompo, inserta liquida, pro Ἴδυλος, quemadmodum Festus Avienus & alii hoc nomen proferunt. Alio loco Δηλὸ vocatur a nostro, & quanquam inde liquido constet, duas civitates nostrum formasse, est tamen una atque eadem, nam scripturæ diversitas, diversas civitates non condit.

100 Ἰνδικῖτης.] Constanter sic legunt libri MSS & editi, sed in Strabone, quem noster consuluisse videtur, hodie Ἰνδιγέτης exstat, pro quo ego Ἰνδικῖτης Stephani elegendum censeo: nam a nominibus in η desinentibus formis exemplis demonstrari potest: Αἰζηλὴ Αἰζηλίτης, Τέμη Τεμίτης, Σινώπη Σινωπίτης &c. Hujus formæ canonem lege in voce Αἰζηλή. Verum ab Αἴγυια fit Αἰγυίτης, quod idhac sectione: Τὸ ἐθνικὸν ᾧ Αἰγυίτης, Αἰγυίτης. Σπάνια δὲ τὰ εἰς της ἐθνικά, τῇ η παραλήγοντα, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς. εἰσὶ δὲ πάντα Αἰγυπτίων, Μαλλήτης. Sed ad Indigetas redeamus, de quibus Strabo lib. III: Οἰκοῦσι δὲ Λιγυστίνων τὰ ὀλίγιστα, τὰ λοιπὰ τῶν Θρᾳκομιγάδων Ἰνδιγετῶν, μεταξὺ μάλιστα πίπτοντα. Hos Plinius lib. III: cap. III.

ἔοικε δ' ἰσφάλθαι· ἀφ' ἧ Ἰνυχῖνος οἶνος. A Sed videtur esse error. Hinc Inychinum vinum. Hæc enim forma Siculis propria est. Oportebat igitur esse Inycinus.

Ἰνυχῖνος· ἡ δὲ τύπος τῶν Σικελῶν. [97] Ἰνυχίνου ἄν δεῖ.

IXIAE, num. multitudinis, munimentum in Rhodo, ab Ixo portu sic dictum. Et Ixius Apollo, teste Artemidoro lib. x Geographicor.

Ἴξιαι [98] πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου, ἀπὸ Ἴξου λιμένος. καὶ Ἴξιος Ἀπόλλων, ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων. B

IXIAS, urbs OEnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Erat autem Ixias urbs, & Menecine urbs.

Ἰξιάς, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσογείᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν ᾗ Ἰξιὰς πόλις, ἐν ᾗ [99] Μενεκίνη πόλις.

IXIBATÆ, gens ad Pontum, Indicæ finitima, cujus meminit Hecatæus in Asia.

Ἰξίβαται, ἔθνος περὶ τῷ Πόντῳ, C πρόσχωρες τῇ Ἰνδικῇ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

IOPE, urbs Phœniciæ prope Iamniam, auctore Philone: sed juxta Dionysium, Palæstinæ. Phœnicia enim Palæstina dicitur. Nomen habet a Iope Æoli filia, Cephei uxore, qui urbem condidit, ibique imperium exercuit, quique deinde in stellarum numerum relatus est, cujus uxor erat Cassiopeia. Male hoc referunt Græci. Ab eo Cephenes Æthiopes nomen fortiuntur. Est quoque alia Thes-

Ἰόπη, πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων· ὡς δὲ [1] Διονύσιος, Παλαιστίνης. Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιστίνη. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, D τῆς γυναικὸς Κηφέως, τοῦ κτίσαντος, καὶ βασιλεύσαντος, ὃ ἔστι γονὴ Κασσιέπεια. [2] οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν· ἀφ' ἧς Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. ἔστι καὶ Θεσ-

[97] Ἰνυχῖνος· ἡ δὲ.] Sequimur lectionem manu exaratorum codicum: male enim vulgati exhibent Ἰνυκῆνος. Ita quoque Cluverius emendabat, uti jam admonuimus. Vide præterea Hesychium in voce Ἰνυκῆνος, cujus locum idem vir doctus a mendis repurgavit.

[98] Ἴξιαι, πληθυντικῶς.] Approbat hanc formationem Casaubonus ad Strabonem, in quo numero singulari legitur Ἴξια, quod tamen incertum est, an non etiam pro plurali positum sit. Μεῖζόν δὲ λιμὴν Ἴξια χωρίον ἔχων Μικύθειον. Si quis præter Strabonem & Stephanum hujus loci meminerat, iis facile dirimi posset.

[99] Μενεκίνη.] Vide Stephanum in illa voce.

[1] Τῇ Ἰνδικῇ.] Ita constanter legunt libri MSS & vulgati. Præfert Vossius ad Scylacem τῇ Συριακῇ. Sed non magnopere contendet cum illis, qui apud Stephanum & alios recentiores *Indicam* & Indos retinent, cum tamen certum sit, antiquiores omnes unanimi consensu regionem hanc Ponticam *Indicam* & Indos appellasse.

[2] Ἰόπη, πόλις Φοινίκης.] Sic solent scribere illud urbis nomen poetæ, inter quos Dionysius Alexand. de situ orbis, & alter Dionysius de Asia, citatus a Stephano in Δώρῳ, Propertius, Avienus, nec non Priscianus:

Hi muros Iopes, Gazan quoque Elaida complent.

Sed hi videntur sic metro consuluisse: nam negare non possum, quin etiam poetæ duplici π vocem extulerint, quod tamen ab iis potissimum factum observo, qui oratione soluta usi sunt, ut Strabo, Paulanias, Josephus, Plinius & alii: utrumque interim recte, monente Cl. Vossio ad Melam. Arridet tamen magis scriptura per duplex π, quia in voce Αἰθίοψ liquet, etiam hanc scripturam Stephanum suo calculo adprobasse, & quia inde recentiores *Zaffa* & *Iaffa* formarunt, quo nomine hodie insignitur, quanquam urbs funditus sit deleta, & ibi duntaxat diversorium inveniatur, Hierosolyma & alia loca sancta petentibus, destinatum. Noster urbem in Phœnicia collocat, Dionysius in Palæstina, alii in Syria: sed res eodem redibit, si illorum mentem bene interpreteris: quod commodissime fieri potest verbis Herodoti lib. III: Ἔστι δὲ ὁ τῆς γαμοῦ τούτου Φοίνικα τὸν πάππον, τῆς Συρίης τῆς Παλαιστίνης κληιομένης. Syriæ nomen aliquando apud auctores tam late sumitur, ut Phœniciam & Palæstinam comprehendat: nam Phœnicia Syriæ regio est maritima, quæ ad meridiem habet Palæstinam, quæ antiquitus Chanaan, & ab exteris Judæa appellabatur. Sed nemo sanus facile concoquere poterit, *Ioppen* Æthiopiæ attribui, quod olim fecit Ilacius ad Lycophronem: Κηφῖνες δ' Αἰθίοπων βασιλῆος ἐ Καισσιτείης γόνετο πᾶς Ἀνδρομέδα· ἰεζζόμενος δὲ τῇ Καλλιοπείας [lege Καισσιτείης] σφὸς κάλλει τῇ Νηρῆς, τοῖς Νηρηΐσι, ὁ Ποσειδέων αὐτοῖς πικρολογῆσ' ἐπιμῆνα κότῳ, ὁ τὸν Αἰθιοπίαν ἐλυμαίνετο. Χρησμῷ δὲ ὁ Κηφεὺς τὸν ἑαυτῆ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν τῷ δράκοντι ἔδωκε σωτηρίῃσιν τῇ κτίσι, ἧς τόδε πολλὸ Αἰθιοπίης ἔστιν, διστμῆς σταθμὸς διστμῆσιν αὐτὸν πικρὸ πᾶς πίτρας. Sic videmus Ioppen Phœniciæ in Æthiopiam translatam, qui error inde originem & incrementum sumtit, quod Cephea Æthiopiæ regem statuerint. Hyginus in Astronomico: *Hunc Euripides cum ceteris Phœnicis F. Æthiopum regem esse demonstravit, Andromeda patrem, quam ceto propositam notissima historia dixerunt.* Sic quoque Apollodorus lib. II Cephea regem Æthiopum statuit, & fabulam in Æthiopia fingit: Περσεὺς δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἧς ἐβασίλευεν Κηφεύς, ὑφ' οὗ τὴν θυγατέρα Ἀνδρομέδαν, παρεκδόθεσαν βασιλεῖ Ἀμμωνίων κήτει. Verum ex hisce omnibus non liquet, Ioppen Æthiopia esse collocandam.

[3] Διονύσιος Παλαιστίνης.] Dionysius Alexandrinus in Periegesi Ioppæ quidem meminit, sed is in Phœnicia, non Palæstina collocat:

Οἰοὶ ἀλὸς ἰζῆς ἴυπτε, ἐπαυρομένη Φοίνικος.

Et mox recenset eorum urbes:

Οἱ τ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαίδα τ' ἐνοσίφυλλον.

Ergo alius Dionysius est intelligendus, & fortassis is, qui de Asia scripsit, quem noster in Dori descriptione citat, quæ urbs non longe a Ioppe erat remota.

[4] Οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν.] Qua ratione hæc verba sint interpretanda, legendum apud Salmasium in Sol. Exercitat. pag. 572.

[5] Ἀφ' ἧς Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες.] Si Cepheus in Æthiopia regnavit, quod Græcorum multi tradidere, optimo jure *Cephenes* appellantur. Certiores fumus eum in Ἰόπης, & non in Αἰθιοπίᾳ regnasse, ubi veterum maxima pars Andromedam Ceto expositam tradit. Docet hoc Conon apud Photium: Ἀνδρόμεδα μὲν διὸ χρόνους Κηφέως & Φοίνικος, ἧς ἐστιν ἡ τοῦ Κηφέως βασιλέως, τὸν ἐν τῇ μυθογραφουμένῃ μὲν ὑπὸ Φοίνικος, πλανωμένην δὲ Ἰόπης ὑπὸ Ἰόπης ἀναδεθεῖσαν μὲν ὑπὸ πέτραις τισὶν παρὰ θάλασσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ ἐπιπλωτοῦντος κήτους ἁρπασθεῖσαν. Verum parum refert ex quocunque noster hoc hauserit, Cephenes a Græcis male Æthiopas nominari: nos fumus alios inter Græcos reperiri, qui Persas olim a Græcis sic nuncupatos statuunt. Herodotus lib. VII: Ἐγκλίνοντι δὲ πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ δὲ τῶν σφέων αὐτῶν καλεομένων Ἀσσυρίων. Scholiastes ad Lycophronem hæc

Herodoti

Θεσσαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης, [6] Ἰοπίτης. [7] λέγεται καὶ Ἰοππία, ἀπὸ τοῦ ι· καὶ [8] ἴσως ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ. ἐν ᾗ Ἰόπια ἀπὸ διφθόγγου, Ἰοπείτης, καὶ Ἰοπεύς. ἔστι καὶ Ἰοπὶς θηλυκὸν, ὡσεὶ Χάραξ.

A Thessaliæ. Prioris gentile est Iopites. Dicitur quoque Ioppia per I, quod fortassis ab Æthiopia derivatur. Verum a voce Iopeia per diphthongum, fit Iopeites & Iopensis. Reperitur quoque Iopis genere fœminino apud Characem.

Ἰ Ο Ν Ι Ο Ν, πέλαγος, τὸ ὠθεῖ τὴν Ἰπαλίαν. Αἰσχύλος [9] Προμηθεῖ δεσμώτῃ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ, [10] ἢ ἀπὸ Ἴονος Ἰταλοῦ. [11] ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ Ἀβορίγων ὁ Ἰόνιος κόλπος. [12] λέγουσί τινες δὲ καὶ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου πελάγος, Ἰόνιον λέγεσθαι. Ἰωνᾶς δὲ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἰῶς, βᾶν ἔχουσα πλησίον τῆ ἐκάνῃ.

B IONIUM, pelagus circa Italiam, cujus meminit Æschylus in Prometheo vincto. Nomen habet vel ab Ionio Illyrio, vel ab Ione Italo. Verum Ionius sinus etiam Adrias vocatur. Perhibent quidam, & mare illud, a Gaza usque ad Ægyptum, etiam Ionium appellari: nam Gaza Ione dicitur ab Iô, bovem juxta se in imagine habente.

Ἴ Ο Σ [13], νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων. [14] ὅθεν ὡς Ὁμήρῳ μήτηρ, ὡς ὁ ζῆτημός.

C IOS, insula Cycladum, sic dicta ab Ionibus, qui eam habitavere. Ex hac erat Homeri mater, ut in oraculo legimus:

Φοῖβος Ἀπόλλων
Ὑμνεῖ σε, Ἰὼ, καὶ μητέρα φησὶν ἔμεν σὴν
Ἰὸν ἐν ἀμφιρύτῃ, τὴν δ' ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες
Κικλήσκουσι Μέλητα, ἐπεὶ τὸν ἔτικτε θανόντα.

Felix

Herodoti verba respiciens. Ὁ δὲ Κυφὸς ὁ τοῦ Ἀνδρομάχου πατὴρ, βασιλεὺς ἦν Ἀθηναίων· ὠνόμασε δὲ, μὴ χρείσσων Κυφώνιος, ὡς οἱ τὸν Διὸς· Ἡ δὲ Ἰὼ· Κυφὶς ἐστὶ Λιβύης πόλις, ἔνθα Ἀμμώνιοι ἵδρυνται λόγῳ, οὐκὶ Κυφὶς τὰς Αἰγυπτίους λόγους, οὐκὶ Καφίδας. Sed deinde, cum ad vocem Χαλκιόπης pervenerim, operæ pretium erit inquirere, quibus Cephenum nomen vere competat.

[6] Ἰοπίτης.] Perperam editi omnes & libri MSS legebant, Ἰοπῖτης, pro quo Ἰοπίτης reposui, ipsius Stephani auctoritate inductus, ita enim ille in Αἰθιοπία· ἐν ᾗ Αἰθιοπία Αἰθιοπεῖς, ὡς Σοφοκλῆς, Ἰοπεῖς. Periphrasi loco gentilitii utitur Josephus lib. III cap. XXIX: Καὶ τοῦτο συμβῆναι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἰόππης, ἀπὸ τοῦ ἐν παλαιοῖς ὑπομνήμασι. Ubi male per magna scribitur. Præterea Josephus gentile fecit Ἰοππαῖος lib. XIII Antiq. Jud. cap. VIII: Καὶ Ἀριστόβουλον ἐκ Ἰόππης, φαβρικιδίου τινὸς κώμης ὄντα, τῶν Ἰοππαίων λεγομένων αὐτοῦ τοὺς πολλοὺς. Invenitur tam ΙΟΠΗΤΗC in nummo Titi apud Goltzium, de quo gentili quanquam non dubitem, non proeuitet tamen in Stephano Ἰόππης restituisse, quippe hæc fuerit mens Ethnicographi, uti ex alio loco evidenter comprobavi.

[7] Λέγῃ] ἢ Ἰοππία.] Vide quæ in præcedentibus ad hanc sectionem ex Photio sunt adducta.

[8] Ἴσως ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.] Hæc verba in omnibus MSS non inveniuntur, testatur enim Salmasius, se ea in Palatinis non comperisse; quæ tamen obelo confodere non audeo, tanquam ab ipso Stephano profecta, quibus fortassis indicare voluit, qua ratione τὸ Ἰόππη sit pars vocis Αἰθιοπίας, vel simile quid. Eadem etiam agnoscit Etymologus, multis in locis qui Stephanum transcripsit: Ἰόπη, πόλις Παλαιστίνης· ἔστιν] δὲ οἰκητὴς Αἰθιόπη τὸ ὄνομα· ὡσεὶ ἀπὸ αὐτοῦ Αἰθιοπεύς. Sensus tamen verborum, sine supra allegatis, & quemadmodum ea invenit Salmasius in antiquis libris, satis est commodus & manifestus: Τὸ ἐθνικὸν τοῦ ὀνόματος, Ἰοπίτης· ὡς ἐν ᾗ Ἰόππη πόλις, οἰκητὴς, Ἰοπεύς, ἢ Ἰοπίτης· λέγῃ δὲ Ἰοππία, ἀπὸ τοῦ ι. ὡς ἐν ᾗ Ἰόππη, Ἰοπεὺς ἢ Ἰοπίτης.

[9] Προμηθεῖ δεσμώτῃ.] Respicit noster hæc Æschyli verba:

Χαίρει δὲ τἀπίπλοκα πόντου μυχὸς
Σαρῶν ἐπίσης, Ἰόνιος κλυδάζεται,
Τὸν ὀξυπευστὸν μισάνθρωπον τρόπον βροτῶν.

Eadem hæc Æschyli verba leguntur apud Lycophronis Scholiast. sed pro μυχὸς is olim invenit βυθός. De Ionio mari multa apud Cluv. in fine Ital. Antiq. desc.

[10] Ἢ ἀπὸ Ἴονος Ἰταλοῦ.] Eustathius ἀπὸ Ἰόνου ἀνδρὸς Ἰταλοῦ. Quod mihi suspectum est. Præferendum videtur quod est apud Stephanum.

[11] Ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ Ἀβορίγων.] Etiam pueri norunt Ionium mare Adriam appellari. Sed non possum non mirari, aliquem inveniri, qui istam appellationem in Agathemero expunxit sine ulla ratione, ita enim ille lib. I cap. III: Τριχῶς δὲ τὸ μεσόγειον Σικελίας ἀφορίζεται ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς ἀκρωτ. ἕστι Λιόνιον, ἕστι Κρηπίνη, ἕστι Σικελικόν, ἢ Ἰόνιον, ἢ Ἀδρίαν ἢ ἀπαντικρὺ ἐν ᾗ Σικελικῷ πελάγους. Omnia hoc loco sunt sana & integra, neque opus erat, ab editore ut mutaretur καὶ Ἀδριατικὸν ἀπαντικρὺ ῥηθὲν.

[12] Λέγουσί τινες δὲ καὶ ἀπὸ Γάζης, &c.] Hic locus sine ullo offensionis signo ab omnibus editus est hunc in modum: Ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Ἀδριὰς ἢ Ἰόνιος κόλπος, τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου· Ἰόνιον δὲ ὁ ἢ Γάζα ἐκαλεῖτο. Quis non videt hæc omni sensu esse destituta, & post κόλπος & Αἰγύπτου nonnulla excidisse, cujus rei utrum Epitomator, an vero librarii in causa sint, compertum non habeo. Hoc fateor, me per Eustathium profecisse, qui integrum locum in commentariis ad Dionysium de situ orbis posteris reservaverat, ita enim ille: Γνέον δὲ ὅτι ὁ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδριὰς, καὶ Ἀδριατικὸν πέλαγος· οἱ δὲ ἀπεδείσησι τὸ Ἰόνιον μέρος ἀπὸ Ἀδριὰς φασὶ λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς ἐκ τοῦ Λυκόφρονος δηλ. καὶ τοῦ Αἰγύπλου, λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς ἐκ τῆς διυπέρας τῆ ἐκείνη βοῦς ψευδωνύμῳ κατὰ τοῦτο· οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Ἰάσονος· αὐδοῦς (legendum forte Ἴονος) αὐδοῦς Ἰταλὸς, ἢ ἀπὸ Ἰονίου αὐδοῦς ἢ Δυσπλεῦ· λέγεται δὲ καὶ Ἰόνιος

[17] Ὀλβία, καὶ δύσδαιμον, ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι,
Πατρίδα δίζηαι, μήτηρις δέ τι, ἢ πατρὶς ἔσιν.
Ἐστὶν Ἴου νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἢ σε B
ξανύσῃ,
Δέξεται, ἀλλὰ νέων παίδων αἴνιγμα φύλαξεν.

[18] ἐκαλεῖτο ἢ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴου. ἔστι καὶ Λυδίας. [17] ὁ πλίτης, Ἰήτης, καὶ Ἴετης.

ΙΟΥΔΑΙΑ, Ἀλέξανδρος ὁ πολυί- C
στωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος, Ἰούδα δὲ Ἰδουμαία· ὡς ἢ Κλαύδιος Ἰόλαος, [18] ἀπὸ Ἰουδαίας Σπαρτέων, ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκότος. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος, πλὴν ἢ Ἰουδαῖος Φασίν.

ΙΟΥΕΡΝΙΑ [20], ἡ Πρεττανικὴ νῆσος, D ἡ δύο ἐλάσσων. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουερνιάτης.

ΙΟΥΕΡΝΗ [21], πόλις ἐν τῷ Ὠκεανῷ τῷ Πρεττανικῷ.

ΙΟΥΕΡΝΙΑ, νῆσος. ἐθνικὸν, Ἰούερνοι.

ΙΟΥΛΕΙΟΣ [22], οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μὴν· ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰούλιος, καὶ Ἰουλίας. τὸ θηλυκὸν, Ἰουλίς. E

ΙΟΥ-

[17] Ὀλβία &c.] Sequimur priores editiones, & manu exaratos codices. Pessime Xylandrina: Ὄλβιε, quod mirum, cum etiam alii auctores, de hoc oraculo mentionem facientes, τὸ ὄλβιε agnoscant. Vide Plutarchum, apud quem oraculum illud multo auctius circumfertur & Pausan. in Phocicis.

[18] Ἐκαλεῖτο δὲ & Φοινίκη.] Plinius lib. IV cap. XII: *Ios a Naxo viginti quatuor Mil. pass. Homeri sepulchro veneranda, longitudinis viginti quinque mil. ante Phœnice appellata.* Sed insigniter errat Cl. Bochartus, dum ex hac Stephani sectione statuere conatur, hanc insulam a Lydis Lydiam nominari, cum revera hoc longissime sit remotum ab ejus opinione, vult enim noster in Lydia esse oppidum, quod *Ios* appellatur.

[17] Ὁ πολίτης, Ἰήτης.] Apud veteres sæpissime occurrit hoc gentile. Paus. in Phoc. Δήκουσι δὲ Γύτιον & Οἰμύτιον μῆλον. Proclus in Homeri Vita: Καὶ λαβὼν τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιοι αὐτὸν ἀνεκήρυσσον, οἱ δὲ Χῖοι, οἱ δὲ Σμυρναῖοι, οἱ δὲ Ἰήτιον.

[19] Ἀπὸ Ἰουδαίου Σπαρτέων.] Et ex hoc Claudii, & ex præcedenti Polyhistoris loco manifestissime liquet, quam rudis & peregrinus noster fuerit in historia sacra, unde satis commode discere potuisset, Judaicam gentem, neque a Juda & Idumæa Semiramidis filiis, neque a Judæo Spartonis F. sed veram nominis originem deducere a Juda Jacobi filio. Optime suspicatur Bochartus ex his Claudii verbis ortam esse fabulam, Judæos & Lacedæmonios esse congeneres, sic enim scribit rex Lacedæmonum Arrius in literis ad Oniam I Macchab. 12. Εὑρηθη ἐν γραφῇ τινι ὡδί τι τῶν Σπαρτιατῶν & Ἰουδαίων ὅτι ἐσὶν ἀδελφοὶ, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ. Vel uti apud Josephum legitur lib. XII Antiquit. Jud. Ἐντύχοντες γραφῇ τινι, εὑρομεν ὡς ἐξ ἴσης τὴν γένεσιν Ἰουδαῖοι & Λακεδαιμόνιοι, ὄντα αὐτὰ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἀνακεκηνότα.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος, πλὴν δὲ Ἰουδαίως Φασίν.] Pessime hunc locum tractarunt librariorum quidam, & priores editores divulgando: τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖον. πλὴν δὲ Ἰουδαίως Φασίν. Quod nos publicavimus, Palatinorum codicum lectio est.

Felix atque miser, nam forte ad utrumque creavit.
De patria queris; tibi matrix, non patria illa est.
Insula Ios matris patria est, quæ colliget ossa
Exanguis: sed enim puerorum anigma cavebo.

Appellabatur quoque Phœnicia Ios. Est quoque Lydiæ oppidum. Oppidanus Ἰήτης & Ἴετης.

JUDÆA, uti Alexander Polyistor perhibet, nomen habet a filiis Semiramidis Juda & Idumæa. Verum secundum Claudium Jolaum a Judæo Spartonis fil. qui Thebis una cum Baccho in militiam abiit. Gentile, Judæensis: quidam vero Judæos dicunt.

JUERNIA, insula Britannica, duarum minor. Gentile, Juerniates.

JUERNE, urbs in Oceano Britannico.

JUERNIA, insula. Gentile, Juerni.

JULEI, sic Romani vocantur a rege, a quo & mensi nomen est inditum, vel ab Julide. Gentile, Julensis & Julias: genere fœm. Julis.

JU-

[20] Ἰουερνία, ἡ Πρεττανικὴ νῆσος.] Ultimam vocem, quæ a scriptis & vulgatis abest, adjicere placuit. Sed ut fatear, quod res est: tres istæ sectiones de Hibernia agentes, ex unica conflatæ sunt, & vox νῆσος, quæ in ultima reperitur, ex prima excidit, quam nisi suo loco interseras, commodum sensum non est quod ibi percipias. Veteres enim insulas duas Britannicas statuebant, *Albionem*, de qua noster in præcedentibus, & Hiberniam. Major erat Albion, minor vero Hibernia, de qua nunc agit. Aristoteles libro de Mundo: Ἐν τούτῳ γὰρ μέσῃ, νῆσοι μείζονες τυγχάνουσαι δύο, Βρεττανικὴ λεγόμενη, Ἀλβίων [sic legendum, non Ἀλβιών.] καὶ Ἰέρνη, τῶν ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν μείζονες, ὑπὲρ τὴν Κελτικὴν κείμεναι. Hoc est, vertente Apulejo: *Sed in altera parte orbis jacent insularum aggeres maximi. Sed in altera parte orbis jacent insularum aggeres maximi, Britannia dua, Albion & Iverna, quas supra diximus esse majores: verum hæ in Celtarum finibus sitæ sunt.* Male, uti ego quidem opinor, Eustathius hanc insulam Οὐερνίαν nominat in comment. ad Dionysium: Οἱ δὲ τὴν βορείαν, ἤγουν Γαλατικὴν ὑπείραν τῆς Εὐρώπης, Οὐερνίαν, ἤτοι Βερνίαν & Ἀλβίαν, εἰσὶ δύο νῆσοι. Legere malim Ἰέρνια. In quibus verbis etiam pro Βερνία legere malim Ἴερνία.

[21] Ἰούερνη, πόλις ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Ita hunc locum reſinximus: in vulgatis & MSS legebatur pessime, Ἰούερνα πόλις ἐν τῷ πελάγει τῷ Πρεττανικῷ. Sed ubinam terrarum fluvius iste sit, omnes ignorant. Melæ dicitur hæc insula *Iuverna* lib. III cap. VI: *Supra Britanniam Iuverna est, pene par spatio, sed utrinque æquali tractu littorum oblonga, cœli ad maturanda semina iniqui.*

[22] Ἰούλιος, οἱ Ῥωμαῖοι.] Aliquando poëtæ Græci a clarioribus patriæ viris civitatibus imponebant nomina, cujus rei illustria apud nostrum inveniuntur exempla capitulo Ἀβύδη, quod censeo aliquando etiam a Latinis imitatum, per adulationem cives imperatoris nomine intingnientibus. Certi sumus, mensem Romanis *Quintilem* dictum, a Julio Cæsare nomen invenisse. Suetonius: *Sed & ampliora etiam humano fastigio decerni sibi passus est: sedem auream in curia & pro tribunali & appellationem mensis e suo nomine.* Quid ni etiam cives in ejus honorem hoc nomine appellari potuissent?

Ἰουλὶς [21], πόλις ἐν Κῷ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Ἰουλίδος κρηνίης· ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ἐστὶν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ὁ ἀδελφιδοῦς σκείνου, καὶ Ἐρασιστρατος ἰατρὸς μετ' αὐτῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός. ἔνθι Ἰουλιῆται. παρ' οἷς νόμος ἐστὶν, ὡς Μένανδρος,

JULIS, urbs in insula Cô, ab Julide fonte sic dicta. Cujas erat Simonides poëta melicus, & Bacchylides ejus ex fratre nepos, & Erasistratus Medicus, & una cum illis Aristo Peripateticus. Isti omnes Julietæ fuere, apud quos lex erat lata, cujus Menander meminit:

[24] Καλὸν τὸ [23] Κείων νόμιμόν ἐστι φανία,
Ὃ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Præclarum est Ceorum institutum Phania,
Qui recte vivere nequit, ne vivat male.

περσείπατος ἦν, [26] τὸς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη [27] καθαίζεσθαι, τῷ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλίδης, καὶ [28] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης.

Mandabat enim, ut illi, qui sexagesimum annum superaverant, vitam aconito finirent, ut hoc modo victus aliis sufficeret. Gentile, Julidensis, & Julietes, uti Polemietes.

Ἵππανα, πόλις [29] περὶ Καρχηδόνα, ὡς Πολύβιος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππανεὺς, ὡς Τύανα Τυάνευς.

IPPANA, urbs circa Carthaginem, de qua Polybius lib. primo. Gentile, Ippanensis, uti Tyana Tyanensis.

Ἵπνος, ἢ Ἵπνεον νῆσος, Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων. [30] τὸ ἐθνικὸν, Ἱπνώτης.

IPNUS, quam alii Ipneam vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Gentile, Ipnensis.

Ἵπνος, κωλεὸν ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἥρας Ἱπνείης. λέγεται δὲ καὶ πηγὴ καπὶ τόμοι, Ἱπνωσία.

IPNUS, munimentum in Samo, ubi templum Junonis Ipnuntidis. Dicitur quoque Ipnusia.

Ἵπ-

HIP-

[21] Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κῷ.] Sic nonnulli codices: & merito quidem meo judicio quam ἐν Κίῳ, quod vulgati omnes repræsentant. Integrum hoc capitulum desumsit noster ex Strabone lib. x, ubi hunc in modum legitur: Ἐν δὲ τῇ Ἰουλίδι, ἣ τὴν Σιμωνίδης καὶ ὁ Μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ἀδελφιδοῦς σκείνου· καὶ μετ' αὐτὸν Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Φιλόσοφοι Ἀρίστων ὁ Περιπατητικὸς, ἐν ᾧ τόπῳ Ἐφεσίων ἐστὶ γυμνάσιον καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος Βριτόμαρτος. Παρὰ τούτοις δὲ ἴσχυε πρότερον ἡ τῶν γυναικῶν ἀρχὴ, καθάπερ καὶ παρὰ τοῖς Μιλησίοις. Καλεῖ τε Κῶν νόμιμόν τι περὶ τροφὰς, ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τῶν γερόντων ἐπιτίμιον ἐστὶν, ἐν τῷ μὴ δύνασθαι ζῆν καλῶς, ἢ ζῇ κακῶς. Περσείπατος γὰρ, ὡς ἔοικεν ὁ νόμος, τις ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς καθαίζεται, τῶ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Ex hisce verbis liquet, quemadmodum hanc sectionem noster contexerit, & quo pacto menda quædam sint tollenda.

[24] Καλὸν.] Ita refcribendum erat pro κακῶν, suadente Strabone atque ipsa ratione.

[23] Κείων.] In notis ad Val. Maximum Pighius reponit Κεῖοι, sed cum ipse nullam suæ emendationis rationem alleget, præter rationem mihi egisse videtur. Κεῖος enim ipse Stephanus suo calculo approbat in voce Κῶς.

[26] Τὸς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη.] Cave putes solos viros, hac ætate provectos, hanc legem observasse: refert enim Heraclides, eam potissimum feminis incumbere: Οὐσης δὲ ἐγχρίτου τῇ πόλει, καὶ ἀνηρημένου τοῦ ἀνδρὸς, μέλλοντος δὲ τὴν γυναῖκα, ἢ θέλουσαν γαμεῖσθαι πολλοῖς, ἀπάγειν πρὸς ἑαυτὸν, οἱ μὲν μάγκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἰώσιμον ἐξάγουσι. Illustrissimæ feminæ exemplum a Val. Maximo nota refert Strabo, miror Scheffierum ad Ælianum, nimia fortassis festinatione, perhibere, Geographum dixisse, hanc legem in eos valere, qui annum quadragesimum excessissent.

[27] Καθαίζεσθαι.] Turpissimo mendo in omnibus editis legitur ἀγωνίζεσθαι. Viderunt hunc errorem Salmasius in Plinianis Exercit. & Casaubonus ad Strab. qui præterea centet Stephanum legisse apud Strabonem κρατεῖσθαι, vel κατέζεσθαι, quæ vox ἀγωνίζεσθαι denotat, πεσεῖν τὸ κῶας ἐμπίπτει, addens Horatium hac vim Græcæ vocis suo more expressisse in isto versu,

Sunt quos curriculo pulverem olympicum
Collegisse juvat.

Verum hæc, quanquam speciosa videntur, minime approbanda judico, cum antiquo ritui & historiæ plane sint contraria. Multo minus mihi arridet Pighii emendatio, ad Val. Maximum pro ἀγωνίζεσθαι reponentis αἰκάζεσθαι, quæ etiam Latino Latinio Viterbiensi displicuit. Aliis ergo emendationibus damnatis, summo jure in textum recepimus καθαίζεσθαι, quæ vox aliis usurpatur pro *cicutam bibere*, sive *aconito vitam finire*. Suidas: Καθαίζομένους· ἐκκαόμενοι φάρμακον πιόντες· κάθηται γὰρ ἐκκαόμενος ὁ ἐλλέβορος. Pro qua voce Ælianus Var. Hist. lib. III cap. XXXVII πτῆσι κάθηται usurpavit, ubi de hac apud Coos lege mentionem facit. Et Heraclides de Politiis perhibet, quoddam papavere, alios vero cicuta sibi ipsis vitam eripere: οἱ δὲ μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἰωσιμον ἐξάγουσι. Illam consuetudinem in insula Co servari animadvertit Valer: Maximus, quo tempore Asiam cum Sex. Pompejo petens, Iulida oppidum intraverat, uti testatur lib. II cap. VI: *Forte enim evenit, ut tunc summa dignitatis ibi fœmina, sed ultima jam senectutis, reddita ratione civibus, cur excedere vita deberet, veneno consumere se destinarit, mortemque suam Pompeji præsentia clariorem fieri magni æstimarit, &c. Cohortata deinde ad concordiam suos, distributo eis matrimonio, & cultu suo sacrisque domesticis majori filiæ traditis; poculum in quo venenum temperatum erat, constanti dextra arripuit. Tum defusis Mercurio debitamentis, & inveterato numine ejus, ut se placido itinere in meliorem sedis infernæ deduceret partem; cupido hausitu mortiferam traxit potionem.*

[28] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης.] Inventitur primum gentile apud Ant. Liberalem Fab. I: Οἱ δὲ ἦσαν ἄχρι νῦν Ἰουλῆται. Sed ultimum cum prioris terminatione non exacte convenit, deberet enim esse Πολεμιώτης. Sed cum Stephanus in voce Πέλλα, quo nomine urbem Ægyptiam describit, hujus ἐθνικῶ nullam faciat mentionem, merito illud Πολεμιήτης mihi suspectum videtur.

[29] Περὶ Καρχηδόνα.] Non erat hæc urbs in Africa circa Carthaginem sita, sed in Sicilia, prope Panormum & Mytistratum, uti bene observat Cluverius Sicil. Antiq. lib. II cap. XIII. Erat enim illa civitas, quemadmodum & aliæ istius insulæ, in Carthaginensium potestate, Aulo Atilio & C. Sulpicio Coss. Qua de re videndus Polybius, quem noster testem citat, & Legationum excerpta e Diod. lib. XXXIII.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Ἱπνώτης.] Urbis nomen non facile reperias apud

Ἵππολα, πόλις ἀρχαία Λακωνικὴ. Α [11] Παυσανίας τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππολαῖτης· καὶ θηλυκὸν, Ἱππολαΐτις.

HIPPOLA, urbs Laconicæ antiqua, cujus meminit Pausanias libro III. Gentile, Hippolaïtes, & genere fœm. Hippolaïtis.

Ἱππόνησος, [12] πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι δὲ Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱπποννήσιος. Β

HIPPONESUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Et alia Libyæ, de qua Artemidorus libro VII. Gentile, Hipponesius.

Ἵππος [13], νῆσος Ἐρυθραίας. Θεόπομπος παραινέσεως δευτέρᾳ. ἔστι δὲ [14] πόλις Σικελίας. ἔστι δὲ [15] Παλαιστίνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππεύς, καὶ Ἱππῖνος, [16] καὶ Ἱππαῖος.

HIPPUS, insula Eretriæ, de qua Theopompus libro XLII. Est quoque alia Siciliæ, & Palæstinæ. Gentile, Hippius, & Hippinus, & Hippenus.

Ἱπποτάμαδαι [17], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἱπποταμάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἱπποταμαδῶν, εἰς Ἱπποταμάδας, ἐν Ἱπποταμάδαις. C

HIPPOTAMADÆ, populus Oeneïdis tribus. Popularis Hippotomades. Localia ex, ad, & in Hippotamadis denotant.

Ἵππου ἄκρα [18], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, [19] Ἱππακρίτης. D

HIPPUACRA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Hippacrita.

Ἱππουρίσκος [20], νῆσος Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππουρίσκιος, ὡς Δωρίσκιος, Τερπόλισκος.

HIPPURISCUS, insula Cariæ. Gentile, Hippuriscius, uti Doriscius, Tripodiscius.

Ἵππου κώμη, Λυκίας κώμη, ἀφ' ἧς ἀδοιπόρων τινῶν ἐκεῖ ἵππον ἀποθανεῖν. E [21] οἱ οἰκοῦντες, Ἱππωκωμῖται.

HIPPOCOME, Lyciæ pagus, inde nomen habet, quod ibi quorundam peregrinantium equus obierit. Incolæ, Hippocomitæ.

Ἱπ-

rias apud veteres scriptores. Gentile occurrit apud Thucydidem lib. III: Πρῶτοι μὲν οὖν τῶν ἡμεῖς αὐτοὶ Μυσίας (πατρὶς δὲ ἀνωτέρω ὁ Λοκρὶς) ἐπῆλθ' Ἴντας.

[11] Παυσανίας τρίτῳ.] Sine dubio noster hæc verba innuit: Ἐπῆλθε δὲ καὶ τοῖς περιοίκοις τοῖς ἐν Θυρέᾳ ἄκρᾳ Ταινάρῳ, καὶ πόλεως ἐρήμου Ἱππολας ἐστὶ ἐν δὲ αὐτοῖς Ἀθηνᾶς ἱερὸν Γιτιαλίτιδος.

[12] Πόλις Καρίας.] In Ceramico sinu collocatur a Plinio lib. V cap. XXXII: *In Ceramico autem sinu Priapenenses, Hipponenses, Pygra, Mya, &c.*

[13] Ἵππος, νῆσος Ἐρυθραίας.] Sic emendavit Maximus Vossius in notis ad Melam, & post eum Holstenius in notis ad Ortelium. Mela urbis Hippi in Ionia meminit, & ad amnis Mæandri exitum collocat, lib. I cap. XVII, quæ hodie *Gippo* appellatur. Ad quem locum si Vossium consulas, operam non perdes.

[14] Πόλις Σικελίας.] Nec Cluverius, nec alii hujus urbis meminere. Fortassis in depravatum cujusdam veteris scriptoris codicem noster incidit, in quo pro Ἵππωνα invenit Ἱππῶν, quod profecto huic auctori est familiarissimum.

[15] Παλαιστίνης.] Hujus meminit Plinius in Jordanis descriptione lib. V cap. XV: *Ab oriente Juliade & Hippo, a meridie Tarichea.* Sita erat in Decapolitana regione teste eodem Plinio, libro jam citato cap. XVIII.

[16] Καὶ Ἱππαῖος.] Reperitur hoc gentile apud Josephum lib. II de Bello Jud. cap. XXXIV: Ἱππηνοί τε καὶ Γαδαρεῖς ἐμοίρας, τὴν μὲ γὰρ αὐτῶν ἀπεσφάξαντο, τὰς δὲ φόρους ἀφ' ἑκάστου εἶχον.

[17] Ἱπποτάμαδαι, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Meursius libello de Populis Atticis corrigendum censet Ἱπποδαμάδαι, quia Hippodamus Milesius Eurybontis F. Athenienses Piræum divisit, & ibi forum ædificavit, quod de suo nomine Ἱπποδάμειον ἀγορὰν appellavit. Sed cum animadverto, hanc emendationem propter literarum ordinem, quem sequitur noster, non posse admitti, vulgatam lectionem minime sollicitandam censeo.

[18] Ἱππάκρα, πόλις Λιβύης.] Vox videtur ex duabus composita, Ἵππου ἄκρα, quali dicas *Equi promontorium*, & ita quoque Cl. Vossius locum Scylacis edidit: Ἀπὸ Ὑπάκρης εἰς Ἵππου ἄκρου *, Ἵππου πόλις, καὶ λιμὴν ἐπώνυμος ἐστι, ἐξ οὗπερ ἐστὶ τὸ λιμένι. Neque aliter hic locus a Ptolemæo in Africæ thesi appellatur, ubi observo binos hoc nomine locos describi, quorum alter ponitur non procul ab Hippone regio, alter vero prope Philænorum Aras, ubi Africæ proprie sic dictæ terminus est. Ut autem hoc clarius, patet verba Ptolemæi transcribenda existimo: Ἵππου ἄκρου, Σιβυλλίου ἄκρου, Ἀφροδίσιον κολώνια, Ἱππὼν βασιλικὸς, Γ' ὠκεανὸς τὸ[ῦ]. εὐθεῖα, Θάλασσα καλουμένη, Α' τάφων ἱερὸν, Ποσειδῶνος δωμοὶ, Ἱππὼν καὶ κολώνια, Α' τάφων ἱερὸν, Ποσειδῶνος δωμοὶ, Φιλαίνων βωμοὶ, ὑφ' ὧν οἱ ἐμπνυμοὶ βωμοὶ, ὅρων Ἀφρικῆς. Sic quoque duo hoc nomine oppida statuit Diodorus Siculus lib. XX ubi de Agathocle loquitur: Ἐπαβιβάσων ἐπὶ τὰ Ἵππου καλούμενα ἄκρα, ὠχυρωμένα φυσικῶς τῇ παραιμίῳ λίμνῃ. Deinde eodem libro addit, Eumachum quendam ex Archagathi ducibus, qui Agathoclis erat filiorum, etiam cepisse urbem Hippuacram, illi alteri cognominem, quam per vim occupaverat Agathocles, sic enim ille: Τὰ ὀνομαζόμενα ἄκρα Ἵππα (εἶλε) τὰ ἐμπνυμοι τῇ χρωστέᾳ καὶ κρατ[ῶν] τοῦ Ἀγαθοκλέους. Nequaquam igitur doctissimi Bocharti opinioni suffragari possum, primum Diodori locum intelligentis de Hippone Diarrhyto, & alterum de Hippone Regio, cum nemo ex antiquorum numero has urbes Ἵππου ἄκρου appellaverit. Quemadmodum enim Hippones duo extitere, sic etiam duæ Hippuacræ, uti manifeste satis ex Ptolemæo probavimus.

[19] Ἱππακρίτης.] Illud oppidani nomen per syncopen factum est pro Ἱππακριάτης, quam aliquando patiuntur nomina composita, de qua re videsis in Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες. Eo utitur Polyb. lib. I: Διελίπτε σχεδὸν πανταχοῦ συνχέοντες, οἱ μὲ Ὑπύλα, οἱ δὲ τὰς Ἱππακριάτας.

[20] Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας.] Putat Vossius vir maximus in notis ad Melam, hanc insulæ appellationem esse depravatam atque conflatam ex duabus vocibus, nempe Ἱππουρὶς & Κῶς, uti quoque apud nostrum Μαγνῆτες, ex Μαιάνδρου & Ἔθνους. Verum nomen est Ἱπτυρὶς, occurritque apud Apollon. Rhod. lib. IV, qui eam Theræ vicinam facit:

Τοῖσι δ' ἅμ' ἠπείροιο βαὶν λάθ' ὑπὸ νέφος ἠερόεσσαν
Νῆσον ὑπὲρ, ἣν ἐπίκτισε Ἱππουρὶς ἀντία πόντου.

Hujus quoque meminerunt olim Timosthenes, & Pythagoras lib. I de Ægina, teste Scholiasta ad illum locum.

[21] Οἱ οἰκοῦντες, Ἱππωκωμῖται.] Legi posset Ἱππακωμῆται: nam a Διοσκώμου κώμη Λυκίας deducit noster Διοσκωμοκωμήτης. Sed a κώμη noster format κωμίτης, quanquam

Ἵππων, λιβύης πόλις · Πολύβιος A δυοκαιδεκάτῳ.

Ἱππώνιον, πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος, ἢ μεῖωνομάσθη [41] ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐιβωναλεντία. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππωνιάτης. τάττ ἢ τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τῆ Ἱππωνία. B ἀπὸ δὲ τῆ Ἱππώνιον, ἔδει Ἱππώνιος, ἢ Ἱππωνιεύς.

Ἱρα, [44] ὄρος Μεσσηνίας · Ῥίανος ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. ἔστι καὶ πόλις Μαλιέων, [45] ἀπὸ Ἴρας. ἐστὶ δὲ πόλις Λέσβου. καὶ C ἡ παρ' Ὁμήρῳ,

[46] Καρδαμύλην, Ἐνόπην θ' Ἱρὴν. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ἱρεύς, τῶν Μαλιέων.

Ἵρασα, τόπος Λιβύης, [47] εἰς ὃν μετήγαγον Βάττου οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ. D τὸ ἐθνικὸν, Ἱρασεύς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς.

Ἵρος, πόλις Θεσσαλίας. Λυκόφρων,

Ἴρονα, καὶ Τραχῖνα, καὶ Περῤῥαιβικήν.

ὁ πολίτης Ἱρώνιος, ὡς Ἡρόδοτος, Μαλιώτης. E

Ἴς, πόλις Περσική· Ἡρόδοτος πρώτῃ. ἔνθα δὲ πλάμβις Ἴς · ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος [48] εἰς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη.

ΙΣΑΥ-

HIPPO, Libyæ urbs, de qua Polybius libro duodecimo.

HIPPONIUM, urbs Bruttiorum, quæ ab heroë quodam nomen habet. Postea a Romanis appellata est Uibioualentia. Gentile, Hipponiates. Hoc gentile quasi ab Hipponia formatum est: nam a voce Hipponium oportebat fieri Hipponius, vel Hipponiensis.

HIRA, mons Messeniæ, de quo Rhianus lib. I Messeniacorum. Est quoque urbs Malienſium, ab Iro sic dicta. Et præterea urbs Lesbi. Et de qua apud Homerum legimus:

---- *Cardamylen, & Enopen, & Iren.*

Gentile, Irienſis, quod fit a Malienſium urbe.

HIRASA, locus Libyæ, in quem Libyes Battum transtulere, auctore Herodoto lib. IV. Gentile, Hiraſenſis, uti Mylaſſa Mylaſſenſis.

IRUS, oppidum Theſſaliæ, de quo Lycophron:

Et Irum & Trachinem, & Perrhæbicam.

Oppidanus, Irotes, ut Epirotes, Mallotes.

IS, urbs Perſica, de qua Herodotus lib. primo. Ubi & fluvius Is, unde aſphaltus ad ædificationem muri Babylonici comportata eſt.

ISAU-

quanquam paſſim apud alios etiam κωμήτης invenitur.

[41] Ἵππων, Λιβύης πόλις.] Duo hoc nomine in Africa quondam extitere oppida, alterum appellabatur *Hippo Diarrhytos*, & alterum *Hippo Regius*, de quibus vide Melam lib. I cap. VII. Strabonem lib. XVII. Plinium lib. VI cap. XXXIV: quibus adde Ptolemæum, cujus verba jam jam citavimus. Conditores habuere Græcos equites, teſte Solino, facta ex nomine conjectura, quod Cl. Bocharto falſum videtur, quia nemo ſcribit, Græcos in eam Africæ partem colonias duxiſſe, & quia non ſolebant equites in tranſmarinas colonias mittere. Hinc Salluſtio potior fides, Hipponem Phœnicum urbibus accenſenti in bello Jugurth. *Poſtea Phœnices Hipponem, Adrumetum, Leptim aliaſque urbes in ora maritima condidere.* Suſpicatur igitur vir doctus in Hippone latere barbarum nomen a Græcis interpolatum. *Hippo* nempe a Phœnicibus *nbo* vel *nbbo* dici potuit, quia in ſinu latet. Sinus enim Syris eſt *nbo*, vel *nbbo* ut multi ſcribunt. Et Arabice *Ubbon* tam ſtagnum, quam ſinum denotat. Eum videſis lib. I cap. XXIV de Phœnicum coloniis. Gentile nomen non habet Epitomator, quod Latino ore ſonat *Hipponenſis*: nam B Auguſtinus Hipponis Regii Epiſcopus fuit, unde paſſim Hipponenſis Epiſcopus dicitur.

[43] Τὸ Ῥωμαίων Οὐιβωναλιττία.] Peſſime in quibuſdam legitur codicibus Αἰνεωναλιττία & Οὐιβωναλιττία. Video tamen primam lectionem ſervari in Aldina & Florentina editione, quam deinde interpolavit Xylander legendo, ἢ μεῖωνομάσθη ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐίων ἢ Οὐιβωναλιττία. Verum in antiquo Palatinæ bibliothecæ codice Salmaſius invenit Οὐιβουαλιττία, ſine conjunctione καὶ, quod in hac editione imitati ſumus. Plinius: *Hippo*, innem Romani cum Brutiis eripuiſſent, colonia deducta, nominarunt *Valentiam*, de qua Vell. Paterculus lib. I. Quæ ut diſtingueretur ab aliis coloniis hoc nomine, quas plures deduxerunt Romani, nam & *Valentia* in Hiſpania citeriore colonia, hanc cum priſco ſuo nomine appellarunt. Strabo lib. VI: Βρεττίων δὲ κατέχουσι ἀφειλόντες Ῥωμαῖοι ἢ μεῖωνόμασαν Οὐιβωνα Οὐαλεντίαν. Vide plura apud Cluv. in Ital. antiq. & Salm. ad Solinum.

[44] Ὄρος Μεσσηνίας.] Pauſanias lib. IV perhibet, *Iren* ſua ætate *Abiam* fuiſſe vocatam, eſſeque unam de illis ſeptem, quas Agamemnon apud Homerum ſe daturum Achilli pollicetur. Verum in alia opinione verſabatur Strabo, tradit enim Hiren ſibi monſtratam ad montem, qui ſitus eſt in via, quæ Megalopoli Arcadiæ urbe, ad Andaniam ducit, addens alios exiſtimare, eam eſſe Hiram, quæ nunc Meſſola vocatur. Eum vide lib. VIII.

[45] Ἀπὸ Ἴρας· ἔστι δὲ πόλις Λέσβου.] Hæc, & quæ ad finem ſectionis uſque ſequuntur in hactenus editis non inveniuntur. Hæc tamen a Stephano ſive ejus Epitomatore eſſe profecta, liquet evidenter ex commentariis Eustathii ad Iliad. I, ita enim ille: Τύπτει δὲ τὸν Καρδαμύλην, ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας, πόλιν Μεσσηνίας φησὶν, ἢ κατὰ Ἡρόδοτον Λεκεπικὴν· λέγει δ' ἕτερος εἶναι πλησίον Χίου &c. Τὸν δὲ Ἱρέα ἢ μόνον πόλιν ὁ ἐρῶν Μεσσήνης, λέγων, ἢ πόλιν Λέσβου εἶναι ὁμώνυμον πατρὶ, ἢ ἑτέραν πόλιν Μαλιέων λέγει Ἶρα.

[46] Καρδαμύλην.] Ita emendavimus hanc vocem Homeri auctoritate: In libris calamo exaratis peſſimo errore legebatur Καρδαλιόλην & Καρδανύλλην.

[47] Εἰς ὃν μετήγαγον.] Sic emendavi ex MSS. Male libri vulgati, εἰς ἓν μετήγαγον. Sine dubio noſter hæc Herodoti verba reſpexit, ubi vox *una* aſpirata ſcribitur: Ἐπὶ δὲ χώρῃ τύτῃ ἄνυδρος ἔκειτο. Hujus urbis quoque meminit Pindarus Pyth. Od. IX, ſed duplicis ſcribitur.

---- Οἵοι Λιβύσσας ἀμφὶ
φλ γυναικὸς ἔβαν
Ἴασσαν ἄστυ πόλυν Ἀπόλ-
λ, μαῖ' ἀκάμπτοις
μναστῆρις ἀμαλλὰ κῦδος.

Ad quem locum ſic ſcribit Scholiaſtes: Ἴασσα πόλις Λιβύης, ἣν φησιν Ἀπολλώνιος, ἀπὸ τῆ πυλαίους Ἡρακλεῖ, ἐπιτάξαντος αὐτοῖς Εὐρυσθέως, ὃν ἐξέπλευσαν Ἡρακλεῖς. Pinxit. alio loco numero multitudinis & genere neut. effert: Ἔνιοι γάρ φασιν, ὅτι ἀπὸ Ἴππου Ἡρακλέους καθαγιάσαντος Ἀντάϊον, Ἴασσόδις ἐκλ, ἀπὸ Ἡρακλέους καθαγιάσαντος λίμνην, ἣν φησι Φιλόξενος.

[48] Εἰς τὸ ἐν Βαβυλῶνι.] Ita hanc lacunam replevimus ex ipſo Herodoto, quem noſter allegat. Xylander & alii editores

Ἴσαυρα [49], ἐδετέρως πόλις Ἰσαυρίας. Α ἡ δὲ Ἰσαυρία μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ δὲ ἡλυκῶς. [50] τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρῶς, καὶ Ἴσαυρος.

Ἴσβος, Ἰσαυρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσβώτης, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης.

Ἴσεγον, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος. [51] οἱ οἰκοῦντες, μεταβολοι· τοιῦτοι γὰρ ἦσαν. περιβεβλημένοι ἢ, ὡς Ἰρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, [52] καὶ τὸ ὅσαι μὴ ὁ ἡμικὴς τὸ δ ἐφύλαξαν τιμενικῶν· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τύποι. πλεῖστοι δὲ μόνοις Β τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, καὶ ἀπὸ τῶν τεχνιτῶν ἀγοραζοντες αὐτὰ καθ' ὁλόγα, καὶ κατυλίζεσι τοῖς ἐγχωρίοις.

Ἴσηπος, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Ἴσθμος, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας πόλις. ὁ πολίτης, Ἰσθμιος. ἔστι καὶ Κορίνθιος Ἰσθμὸς, ἐν ᾗ [53] Ἰσθμιος ὁ Ποσειδῶν.

ISAURA, genere neutro urbs Isauriæ: Isauria autem Lycaoniam inter & Ciliciam ad Taurum sita est. Charax fœm. genere utitur. Gentile, Isaurensis & Isaurus.

ISBUS, Isauriæ urbs. Gentile, Isbotes, B uti Mallus Mallotes.

ISEUM, urbs Ægypti, ab Iside sic dicta. Incolæ dicuntur Μεταβολοι, id est, *Mercatores*, tales enim erant. Vox circumflectitur in penultima, uti Ἰρεῖον & Νεμεσεῖον, & quotquot templorum sunt nomina, in genitivo delta non servantia. Hujusmodi enim hæc vox est formæ. Solis mercatoribus coacervatim merces suas vendunt, eas ab artificibus singulatim ementes. Has indigenis particulatim vendunt.

ISEPUS, gens Scythica, de qua Hecata- D eus in Europa.

ISTHMUS, sic Halicarnassus Cariæ oppidum appellatur. Oppidanus, Isthmius. Est quoque Corinthi Isthmus, ubi Isthmius Neptunus.

editores divulgaverant: ὕδωρ ἡ ἀσφαλῶ- οὐ δεῖ * * ἐκμιᾶσθαι. Libri MSS exhibebant, ὕδωρ ἡ ἀσφαλῶ- οὐ δύπτει, πῆχθ- ἐκμισθῆ, absque ullo defectus signo.

[49] Ἴσαυρα, ἐδετέρως πόλις Ἰσαυρίας.] In vulgatis omnibus capitulum hoc hunc in modum constituebatur: Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ· Χάραξ δὲ ἡλυκῶς· καὶ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν &c. Valesius vir doctissimus ad Amm. Marcellinum hanc sectionem ita instauravit, & quanquam non moneat, utrum auctoritate veterum codicum, an vero ingenio fretus hoc negotium peregerit, nobis tamen ita placuit, ut in contextum recipere non dubitaverimus. Strabo enim τὸ Ἴσαυρα semper genere neutro appellat. Sed quemadmodum Charax sic etiam Florus gen. fœm. vocem protulit lib. III cap. VI: *Sed nec mari submovisse contentus, validissimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaselim & Olympon evertit, Isaurumque ipsam, arcem Ciliciæ.* Nominis originem inde habere videntur, quod αὖραις ἴσα ἥνεον, velocissime, scilicet ventorum instar, currant. Hinc in epigrammate inedito εἰς Ἴσαυρας.

Αὖραις ὦκα ἥνευν, ἠδὲ λάϊνα ἤνεμα τύπτε.

De Isauria & Isaurorum moribus legendus Trebellius Pollio in Trebelliano: *Non sunt statura decori, non virtute graves, non instructi armis, non consiliis prudentes, sed hoc solo securi, quod in editis positi adiri nequeunt.* Vigorem & levitatem corporum, quæ ad epigramma referri potest, describit Amm. Marcell. lib. I: *Raptim igitur properantes, ut motus sui rumorem celeritate nimia prævenirent, vigore corporum ac levitate confisi, per flexuosas semitas ad summitates collium tardius evadebant.*

[50] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρῶς, καὶ Ἴσαυρος.] Utrumque gentile apud idoneos scriptores reperitur. Diod. Sicul lib. XVIII: τῶν Ἰσαυρίων πόλιν. Et Const Porphyrogenneta lib. I de Them. Τὸ τῶν ἀναβλήδην καλυμμένων ἦπερ ὑπὸ πίνοι ἐθνῶν καβακίττειν Φρυγῶν, Λυκαόνων, Ἰσαύρων &c.

[51] Οἱ οἰκοῦντες μεταβολοι.] Hæc profecto incolarum, sive urbem habitantium appellatio non deducitur a voce Ἴσεῖον, unde vel juxta vernaculam regionis formam Ἰσεῖτης, vel juxta peregrinam Ἰσεάδις fieret: sed defumpta est a re quapiam, cui impensissime studebant, quæque inter ipsos maxime vigebat, scilicet mercatura, quam noster eodem hoc capitulo pluribus describit. Sic quoque Metapontini, Italicæ civitatis incolæ, non aliam ob causam, uti ego existimo, Μεταβολοι appellabantur, quam quod mutandis fructibus pro aliis mercibus, quos ex diligentiori agricultura percipiebant, cui mirum in modum præ aliis erant dediti, rem facerent, unde ab Eustathio ad Dionysium perhibentur πάνυ δύσχρηστοί τινες λαοὶ γεγονέναι. Hesychius: Μεταβολοι, πραγματευόμενοι, ἢ οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλιῶταις. Μεταβολῶ- & Μεταβολίδι synonyma sunt, & passim apud scriptores idoneos usurpata, & inter quinque mercatorum nomina recensita ab Aristophanis Scholiaste ad Plutum: Πάντ' ἂν εἶεν οἱ ἀμφοραῖ τ' πωλοῦντ- Αὐτοπῶλαι, κάπηλ-, ἐμπορ-, παλιγκάπηλ-, μεταβολίδι. Καὶ ἔστ- Αὐτοπῶλαι μὲν, ὁ τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πολῶν τῶν ἑαυτοῦ σκευῶν. Κάπηλ- δὲ ὁ ἀγοραζων πολῶν δ' αὐτοπῶλαι, καὶ πωλῶν τῇ χώρᾳ τὰ ἡ ἀγόρασεν. Ἐμπορ-, ὁ ἀγοραζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν, ἢ ὧν δ' αὐτοπῶλαι, ἢ ὧν δ' κάπηλοι. Παλιγκάπηλ-, ὁ ὧν δ' ἐμπορ- ἀγοραζων & πωλῶν. Μεταβολῶς, ὁ καθ' ἑαυτὸν κατυλίων πωλῶν. Et quanquam Scholiastes velit τὸν μεταβολέα illum esse, qui heminatim aliquid vendit; videtur tamen proprie denotare negotiatorem, qui merces mercibus commutat, παρὰ τὸ σωμικῶς μεταβάλλειν, quod etiam heminatim & καθ' κατυλίων fieri potuit. A Polluce fumitur pro illo, qui stando aliquid vendit lib. I cap. V: Ἐμπορεῖ, καὶ κάπηλοι, καὶ μεταβολεῖς, οἱ ἐξῆς ἢ στάσεως. Verum indifferenter illa vox accipi potest apud Etymol. Mag. Auctorem in Εὔαρχ-. Καὶ γὰρ οἱ μεταβολοι, διὰ τὸ μεταβάλλειν τὰς ὠνὰς, διὰ χειρὸς καλοῦσι. Nam & stando & sedendo primos emptores fausto omine excipere licet. Sed observatione non indignum est, illum a Græcis ὑπέρχειν appellari, qui primus pro expositis mercimoniis nummum obtulit, quem Belgice appellamus penand die hand-gift geeut. Solet enim institor rariffime boni ominis causa, pretium illud a primis emptoris oblatum, recusare: dicens, quanquam merx mihi pluris constet, tamen, quia hodie nihil adhuc divendidi, oblatam pecuniam non recusabo, Belgice, ik sal myn hand-gift niet wegeren. Et quemadmodum primi emptores a Græcis ὑπέρχειν appellantur, sic pretium ab ipsis oblatum, Græce commodissime ὑπέρχνμα, Belgice Hand-gift, dici potest: quanquam non ignorem in Cyrilli glossis etiam pro *strena* fumi.

[52] Καὶ τὸ ὅσαι μὴ ὁ ἡμικὴς τὸ δ ἐφύλαξαν.] Vult enim dicere nomina templorum, quæ literam Δ genitivi primitivi non servant, in penultima circumflexo accentu notari. Exempli gratia Θέτις in casu obliquo habet Θέτιδ-, unde fit Θετίδιον templum Thetidis, sed circumflexo caret: contra vero Ἶσις, Ἴσιδ-, unde Ἰσεῖον, quod Δ genitivi non servans, ideo in penult. circumflexo signatur. Vide Etymol. Mag. Auctorem in Διόσκορ-.

[53] Ἴσθμιος.] Pessime in vulgatis conspiciebatur Ἰσθμ-. Ex MSS veram lectionem revocavi.

δῶν· [58] καὶ νίκη Ἰσθμιάς· καὶ Ἰσθμιάδες A nus. Et victoria Isthmias, & Isthmiades con-
σπονδαί. λέγονται δὲ Ἰσθμιῶται. fœderationes. Appellantur etiam Isthmiotæ.

Ἴ ΣΙΝΔΟΣ, [59] πόλις Ἰωνίας. [60] ὁ πο- ISINDUS, urbs Ioniæ. Civis, Isin-
λίτης, Ἰσίνδιος. λέγεται καὶ Ἴσινδα. τὸ ἐθνι- dius. Nominatur etiam Isinda. Gentile;
κὸν, Ἰσινδιακὸς· καὶ χωρίον Ἰσινδία, καὶ Ἴσινδα. Isindius. Et castellum Isindia, & Isinda.

Ἴ ΣΜΑΗΛΑ [61], τῆς Ἀραβίας χωρίον. B ISMAELA, Arabiæ regiuncula, cujus
οἱ οἰκοῦντες, Ἰσμαηλίται. incolæ Ismaëlitæ.

Ἴ ΣΜΑΡΟΣ, [62] πόλις Θράκης τῆς Κικό- ISMARUS, oppidum Thraciæ Cico-
νων· [63] Ὄμηρος. ὁ πολίτης, [64] Ἰσμάριος, num, de quo Homerus. Oppidanus, Isma-
καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κληθικόν. ἔστι δὲ [65] Ἰσμαρὶς rius, & possessivum Ismaricus. Est quoque
λίμνη· Ἡρόδοτος ζ'. C Ismaris palus, de qua Herodotus libro VII.

Ἴ ΣΜΗΝΗ, ἡρωὶς, καὶ κώμη Βοιωτίας. ISMENE, Heroïna & pagus Bœotiæ.
ὁ κωμήτης, [66] Ἰσμηνιεύς, καὶ Ἰσμηναῖος, καὶ Paganus Ismenius, & Ismenæus; & Ismenen-
Ἰσμηνώς, καὶ Ἰσμηνίτης. ἔστι δὲ [67] Ἰσμηνὸς sis, & Ismenita. Est quoque Ismenus Bœo-
πόταμος Βοιωτίας, ἀφ' οὗ Ἰσμηνίος Ἀπόλ- tiæ fluvius, a quo Ismenius Apollo, & Isme-
λων, καὶ Ἰσμήνια. D nia.

Ἱ ΣΠΑΝΙΑΙ, [68] δύο τῆ Ἰταλίας ἐπαρ- HISPANIÆ, duæ Italiæ provinciæ,
χίαι· ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρά· ὁπολήγη δὲ εἰς altera magna, altera parva. Etiam Iberia &
Ἴβηρία, [69] εἰς Παυία. Pania dicta est.

Ἴ ΣΣΑ, ISSA,

[58] Καὶ νίκη Ἰσθμιάς.] Sic rescripsi, cum in vulgatis erat, καὶ νίκη Ἰσθμίαις, quasi ultima vox obliquus esset casus ab Ἰσθμία. Censeo noitrum respicere quoddam Callimachi epigramma, ex quo illa verba de victoria Isthmiaca desumptit, quod hodie extat apud Plutarchum lib. V Sympoliacôn:

Καὶ νῦν Ἀλκτίδαν πυλὸ χαλέπτερον
Τῶδι, πικρὸ Λιβιεῦσι, βαὶ πλειστης κόνιος,
Θέσπιος ἵκεις σύμπολον Ἰόλαον·
Ζῆλε τ' Νεμέθη, πίτυι δ' ἀπλωσσυσα,
Ἦ πᾶν ἀμπισας ἴσηφι τὸς Ἐφυρη.

Partem aliquam horum versiculorum Stephanum habuisse in opere genuino, tam certum est, quam solem medio die lucere.

[59] Πόλις Ἰωνίας.] Nunc Ioniæ, & ab aliis Cariæ adscribitur, unde liquet in utriusque regionis confiniis urbem fuisse sitam. Apud Strabonem urbis nomen scribitur Σινδύς, quod positum mihi videtur pro Ἴσινδος, quæ scriptura in veteribus Stephani libris invenitur, quemadmodum diximus ad vocem Ἀμβλακία. Strabonis tamen Σινδύς defendi aliquo colore potest, nam Ialiquando nominibus propriis additur, & aliquando demitur: sic dicunt Σπάνις pro Ἴσπανις & sic porro. Censeo præterea idem esse oppidum, quod noiter alio loco Lyciæ attribuit, & Isindam appellat, quod inde liquet, quia in sequentibus Stephanus addit: ἡ χωρίον Ἰσινδία.

[60] Ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος.] In libris vulgatis legitur: ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος· εἰσὶ πόλεις λίγεται καὶ Ἴσινδα. Verum quia Salmasius in recentiori MS vocem εἰσὶ πόλεις, quæ vera nihil est, non invenit, nos iltam obelo confodendam exilimavimus. Formatum apud Polybium in Leg. Exc. reperitur Ἰσινδεῖς, ita enim ibi: ἄνδρ δὲ τὸς Ἰσινδεῖς ἐξολωθρ· ὡς τῆ πολιορκίας. Inde Latino ore cives appellantur ISINDENSES apud Livium lib. XXXVIII: *Isindenses arcem urbe capta oppugnabant.* Ad quem locum vide Ursinum

[61] Ἰσμαηλα, τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Regiunculam hanc ab Ismaele Abrahami filio nomen habere satis liquet: nam Abrahamo de Ismaële consulenti respondetur, eum fore longævum & magnarum gentium patrem, teste Iosepho lib. I cap XI de Ant. Jud. Ab illo igitur Ismaëlitæ, qui quondam cum Chusæis & Madianitis promiscue habitarunt. Hieronymus in vita Malchi perhibet Ismaëlitas intonsum gestasse crinem, & vitta caput redimivisse: *Ecce subito equorum camelorumque sessores Ismaelitæ irruerunt, crinitis vittatisque crinibus ac seminudo corpore.*

[62] Πόλις Θράκης τῆς Κικόνων.] Nomen habet ab Ismaro Martis & Thraïdis F. teste Oro apud Etymologici Mag. Auctorem. In Ciconia hanc urbem esse sitam, atque etiam a Ciconibus quondam habitatam, Marciani Heracleotæ testimonio evincitur:

Εἰσὶ Μαρώνεια· ἃ πολλοὶκῆσαν τὸ πρὶν
Τῆς Κίκονας ἱσορόσι τῆς ὀΙσμαρικῆς,
Αὐτὴ δὲ Χίων ἐχρίσθ' ὕστερον κλίσις.

Graviter errare puto Hesychium, Maroneam & Ismarum eandem civitatem statuentem, ut solent grammatici geographiæ imperiti: Ἴσμαρος· πόλις Θράκης, ἡ νῦν Μαρώνεια. Potior erit Plinii auctoritas lib. IV cap. XI: *Nunc sunt Dicea, Ismaron, locus Parthenion, Phalesina, Maronea, prius Ortagurea dicta.*

[63] Ὄμηρος.] Respicit locum Homeri Odyss. I.

Ἰλίσθην μὲ φέρων ἀνεμος Κικόνεσσι πόλησιν
Ἴσμαρον. ---- ----

Vide præterea nostrum in voce Κάρδια.

[64] Ἰσμάριος.] Invenitur apud Propert. lib. II Eleg. XIII:

Non ut Pieria quercus mea verba sequantur,
Aut possim Ismaria ducere valle feras.

Liquet ex his verbis, montem hoc nomine urbi vicinam extitisse, de quo aliquoties Virgilius & alii mentionem faciunt.

[65] Ἰσμαρὶς λίμνη.] Herodotus loco a Stephano citato: Μαρωνείας δὲ μετὰξὺ & Στρυμόνος κέιται Ἰσμαρὶς λίμνη. Videtur mihi eadem palus, quam alibi *Marin* nominat, & a qua urbi Maronææ appellationem imponere videtur. Vide in voce Μαρώνεια.

[66] Ἰσμηνιεύς.] Nummus est apud Goltzium cum inscriptione ΗΙΣΜΗΝΙΩΝ: unde liquet, pagi nomen & fluvii adspirandum, quod apud Pausaniam aliosque auctores cum leni vulgo occurrit, uti contra Nonnium multis probat illustris Spanhemius.

[67] Ἰσμηνὸς ποτάμος.] Apollodorus, Strabo, Ptolemæus, & Latinorum nonnulli, Ovidius, Statius, Plinius, sic fluvium vocant, sed Pausanias *Ismenium* Ἰσμήνιον.

[68] Δύο τῆ Ἰταλίας ἐπαρχίαι.] Hæc olim antiqua erat Hispaniæ divisio, de qua abunde egimus ad vocem Ἰβηρία

[69] Καὶ Παυία.] Libri MSS & omnes editi constanter exhibent, ὁπολήγη δὲ & Ἰβηρία & Παυανία, sed pessimo errore. Est enim Pannonia perampla Europæ regio ad Danubium, quæad hunc locum non pertinet. Iberiam vero *Paniam* appellatam fuisse, testatur Sosthenes lib. XIII Ibericorum apud Plutarchum de fluminibus, a Pane fictum, quondam Iberiæ præfecto. Νικήσας δὲ & Ἰσπανίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ὑπομνήματα, ἃ οἱ μυθολογήσαντες πεποίηκεν ὑπὸ τῆ Ἰβηρίας ὄνομα. Ἐν δὲ τῆ χρόνῳ Σοσθένης ἀναγεγράφασιν, κρῆνάς τινας Σιληνὸς ἐν τῆ Ἰβηρικῆ

Ἴ Σ Σ Α [66], πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα Ἰμέρα. εἶτα, [67] Πελασγία ἡ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τοῦ Μάκαρος. ἔστι δὲ [68] νῆσος πλὴν ὁμώνυμον ἔχουσα καὶ Δαλματίαν, καὶ Ἰλλυρίαν. [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσαῖος· ἐξ ἧς τὸ ἡηλυκὸν Ἰσσηὶς, ὅπερ ἐν Λέσβῳ, ἐν ᾧ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.

ISSA, urbs in Lesbo, dicta Himera, deinde Pelasgia & Issa, ab Issa Macaris filia. Est quoque insula urbem ejusdem nominis habens juxta Dalmatiam & Illyriam. Gentile, Issensis, unde fœmininum Isseis, quod de oppido Lesbi apud Parthenium in Hercule in usu est.

Ἰ Σ Σ Η Δ Ο Ν Ε Σ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσηδόνας αὐτοὺς φησιν. [70] Εἰρήκασι δὲ καὶ δοτέρᾳ γραφῇ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε. λέγοντες καὶ Ἰσσηδοὶ τρισυλλάβως. ἔστι δὲ [71] Ἰσσηδῶν πόλις.

ISSEDONES, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Asia. Solus Alcman eos Assedones nominat. Invenitur quoque alia scribendi ratio apud alios per E. Appellantur quoque Issidi tribus syllabis. Invenitur quoque urbs Issedo.

Ἴ Σ Σ Ο Σ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. ἡ [72] ἐκλήθη διὰ τὸν Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ὁ Ἰσσικὸς κόλπος. ὁ πολίτης, Ἰσσαῖος, ὡς Νεῖλος Νηλαῖος. [73] ἐκεῖ δὲ ποταμὸς Πίναρος ὀνομαζόμενος.

ISSUS, urbs inter Syriam & Ciliciam, ubi Alexander Darium devicit, quæ propterea ab illo Nicopolis nominata est. Et Issicus sinus. Civis, Issæus, ut Nilus Nilæus. Ibi quoque fluvius est, cui nomen Pinarus.

Ἴ Σ Σ Ω Ρ Ι Ο Ν [74], ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρτεμὶς Ἰσσωρία. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσώριος.

ISSORIUM, mons Laconicæ, a quo Diana Issoria. Gentile, Issorius.

Ἱ Σ Τ Ι Α Ι Α, πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος·

---- Πολυμήλου τ' [75] Ἱστιαίαν.

ἡ ᾗ

HISTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- *multas uvas habentem Histiæam.*

Ionica

[66] Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ.] Oppidum est ignobile & aliis auctoribus parum memoratum. Ejus non meminit Scylax in Lesbi descriptione, neque etiam Ptolemæus: sed Antissam omnes agnoscunt, ut & Stephanus suo loco, unde conjiciendum, Issam extitisse non procul ab Antissa, uti Rhium e regione Antirrhii, & Phellos e regione Antiphelli. Existimo tamen Plinium hujus oppidi meminisse sub Himeræ appellatione, qua quondam appellatum fuisse etiam Stephanus testatur. Ita enim Plinius lib. v cap. xxxi: *Clarissima autem Lesbos, a Chio lxv M. P. Hemerte, & Lasia, Pelasgia, Ægira, Æthiope, Macaria appellata fuit, octo oppidis inclyta. Ex iis Pyrrha hausta est mari, Arisbe terrarum motu subversa. Antissam Smithymna traxit in se ipsam.* viii *urbibus Asiæ* xxxvii *M. P. vicina. Et Agamede obiit, & Himera. Restant Eresos, &c.* Sic emendandum judico hunc locum, in quo male *Hiera*.

[67] Πελασγία.] Eustathius non *Issam*, sed universam insulam *Pelasgiam* appellatam perhibet in comment. ad Dionys. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἡ Λέσβος, ποτὲ Πελασγία, quod profecto veritati magis consentaneum, cum & Plinius, loco proxime citato, ita Lesbum vocatam asserit.

[68] Νῆσος πλὴν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Agathemero dicitur Ἴσση lib. i cap. v: Ἐστὶ δὲ ἑτέρα Ἀφέλεια τῆσα παρὰ τὴν Ἰλλυρίδα, ἣν ἱστορήσαμεν Ἴσσαν, καὶ ἡ Μίλητος Κόρυκος, καὶ Φώκαια ἡ Μιλήτου, ἣν ἀγνοοῦσι τινες ἀξιωματικοί. Insulam hanc & urbem cognominem commemorant præterea Scymnus Chius, Strabo, Ptolemæus aliique. Agatharcides apud Athenæum lib. i perhibet, in illa insula nasci vinum, quod cum aliis collatum, bonitate antecellere compertum est.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσαῖος· ἐξ ἧς τὸ ἡηλυκὸν Ἰσσηὶς, ὑπὸ τὸ Λέσβῳ.] Ita hunc locum ex conjectura emendavit vir summus Salmasius in margine sui Stephani. Indigebat enim hic locus hujusmodi correctione, qui mirum in modum vel ab exscriptoribus, vel ab Epitomatoribus mutilatus in vulgatis & MSS libris hodie repræsentatur: Ἐπὶ καὶ ἡηλυκὸς Ἰσσαῖος, ὑπὸ τὸ Λέσβῳ, ποτὲ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.

[70] Εἰρήκασι δὲ καὶ δοτέρᾳ γραφῇ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε.] Ita hunc locum ex conjectura supplevi, erat enim mutilus, & vox γραφῇ mihi summopere desiderari videbatur, ut sensus esset perspicuus & commodus. Nam *Assedones* passim a Latinis vocantur, & nonnullis Græcis, quanquam noster scripturam per I etiam in voce Ἰσσηδῶν probaverit ex Damaste ἐκ τοῦ ἰότου.

[71] Ἰσσηδῶν πόλις.] Amm. Marcellinus lib. xxiii urbis meminit: *Exortum vero solis suspiciunt Rabanna, & Asmita & Essedones omnium splendidissimi . . . urbibus licet non multis, magnis tamen celebrantur & opulentis; inter quas maxima Asmira, & Essedon, & Asparata, & Sera, nitida sunt & notissima.*

[72] Ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ.] Male in omnibus libris ἀπ' αὐτοῦ. Satis verisimile videtur, Alexandrum, devicto ad Issum Dario, urbem ab illa victoria Nicopolin appellasse, sed cum veteres omnes Issum & Nicopolin diversas urbes statuunt, dubito an Stephano nostro fides sit habenda. Strab. lib. xiv: Ἐντεῦθέ ὁ ἀφ' ἑσπέρας Ἀλεξάνδρου Δαρεῖον καὶ ὁ πάλαι τύραννος· ὃν αὐτοῦ ἡ πόλις Γωσσὶς, καὶ Μυριάνδρου ἱστέρα πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Νικόπολις. Vide præterea Ptolemæum lib. v cap. viii.

[73] Ἐκεῖ καὶ ποταμὸς Πίναρος.] Pessimo errore Strabo hunc fluvium *Pindum* appellat, lib. jam citato: Μεθ' ὃν Αἰγαιαὶ Γαῖαι, πολιχνίον ὑφορμον ἔχων, καὶ ποταμὸς Πίνδος. Ubi sine dubio, auctoritate aliorum scriptorum, Πίναρος reponendum. Arrianus lib. ii de Exped. Alex. Magni: Τὸν δὲ Γαῖον προέχων, ὅσους δύο ἡσσον ἑπτακαιδέκα σταδίους ἀπὸ τῆς Μακεδόνων καταλογάδος, τούτους χαλεπώς αἱκισάμενος ἀπέλιπεν· ἐς δὲ τὸν ὑπήκοον στρατὸν ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Πίναρον &c. Curtius lib. *Motis ergo castris, superat Pinarum amnem.* Et idem alio loco: *Pinarum amnem, qui duo agmina interfluebat, transire jusserat.* Hæc manifeste evincunt in Strab. Pinarum restituendum.

[74] Ἴσσωρον, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.] Plutarchus Agesilaot Καπιλιδόντα τὸ Ἰσσώριον, ἢ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐπ. Vide præterea Hesychium in Ἰσσωρία, & Polyænum lib. ii Stratag.

[75] Ἱστιαίαν.] Male in omnibus editis & MSS Ἐσσίαιαν. Testatur enim Stephanus, se heic sequi Ionicam scribendi rationem, apud quos σ in τ vertitur, cujus rei insignis locus est apud Etymol Mag. Auctorem: Ἀπὸ μὲ τοῦ Ἴλιος, Ἰλίαι· λέγει δὲ ὅ ἴλιος Ἰλίαι· ὃν τρόπον ἐποίησε τὸ ἀφαιρεῖται· καὶ οἱ ἀπὸ Ἀθήνας διὰ τοῦ Σ, ἐποίησε Ἰλίαι· οἱ δὲ Ἴωνες ἐξ οὗ Δωριεῖς διὰ τοῦ Σ, ἐποίησε Ἰλίαι· ἀμφότερα δὲ εἰσὶ παρὰ ποιητῇ.

ἡ ᾗ Δέ τῦ, Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. [76] νῶ ᾗ καλεῖται Ὠρεός. ὁ πολίτης, Ἰστιαιεύς. Ἔφορος ᾗ τ' ἐθνικὸν Ἑστιαῖος φησι. [77] καὶ Ἰστιαιώτης, ὁ τ' Θεσσαλικῆς. τῆς ᾗ Εὐβοΐδος, Δέφορ@. καὶ τ' γραφῶ, καὶ Δέ τῦ, καὶ Δέ τῦ ε ψιλῦ.

A Ionica scribendi ratio est, si vox in principio per I scribatur. Nunc appellatur Oreus. Civis, Histiæensis. Ephorus perhibet gentile esse Hestiæus, & Histiæotes ab urbe Thessalica deduci: verum Euboïcæ urbis scriptura indifferens est, aliquando enim per I, & aliquando per E scribitur.

ΙΣΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, Οὐδενὸν λεγομένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ ᾗ Φοινίκων [78] κέλλα ῥαρσαίθ, [79] ὃ ἑρμηνεύε ἰσὸς νηΐ· νηῒ γὰρ ἐστι ἅμαξαπλήσι@. τὸ ἐθνικὸν, Ἴστι@, τῷ λόγῳ τ εἰς ος διαλλάξαν ὅτι νήσων, Ἰμβρι@. Ἄνδρι@.

HISTUS, insula Libyæ, Udenoë a Libybus vocata, sed a Phœnicibus Kella Rarsath, quod si interpreteris, malum navis denotat: est enim navi similis. Gentile, Histius, juxta formam nominum duarum syllabarum in os desinentium, quæque insulæ sunt, uti Imbrius, Andrius.

ΙΣΤΡΙΑ [80], χώρα περὶ τ Ἴονιον κόλπον. οἱ οἰκήτορες, [81] Ἴστροι & Ἴστριοι.

ISTRIA, regio juxta sinum Ionium. Incolæ, Istri & Istrii.

ΙΣΤΡΙΑΝΑ, πόλις ἐπὶ τ Περσικὸν θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰστριανῶτες, ἢ Ἰστριανίτης.

ISTRIANA, urbs circa mare Persicum, cujus Marcianus in periplo meminit. Gentile, Istrianenus, sive Istrianita.

ΙΣΤΡΟΙ, ἔθνο@. ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖο@. Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν & κλητικὸν, [82] Ἴστριος, ὡς τὸ Ταῦροι Ταυρικός.

ISTRI, gens in sinu Ionio, de qua Hecatæus in Europa. Gentile & possessivum, Istricus, uti Tauri Tauricus.

ΙΣΤΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἣν Ἀρτεμίδωρος Ἴστρωνα φησι. διὸ καὶ πόλις [83] Ἴστρος, ἐν τῷ Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἴστρι@, [84] καὶ Ἰστριάδης. Ἀρριανὸς ᾗ Ἰστρίαν, ὡς Ὀλβίαν αὐτὴν φησι. [85] τὸ ἐθνικὸν πάντης, Ἰστριανὸς, ὡς Ὀλβιανός.

ISTRUS, urbs Cretæ, quam Artemidorus Istrona nominat. Secunda urbs Istrus in Ponto sita est. Gentile, Istrius & Istrienſis. Arrianus hanc Istriam vocat, uti Olbiam. Hujus gentile est Istrianus, uti Olbianus, & alpha

καὶ κῦ

[76] Νῶ δὲ καλεῖται Ὠρεός.] Pessime hunc locum excepere librarii, nam in omnibus libris Ὠρεστὸς reperitur, monente Cl. Casaubono ad Athenæum. Correctionem hanc suadebat Strabo in principio lib. X: Οὗτος δὲ ἀπὸ Ὠρεοῦ ὑπερ οἱ Ἰσταῖοι, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν Ἰσταία Ὠρεός.

[77] Καὶ Ἰσταιεύς, ὁ τ' Θεσσαλικῆς.] Pessime quoque hunc locum tractarunt scribæ veteres, nam in MSS & vulgatis legitur, καὶ Ἰστιαιώτης Θεσσαλικῆς. Vult noster heic nihil aliud, quam a Thessalica Histiæa deduci Ἰσταιώτης. Et ita etiam hunc locum accepit Eustathius ad Iliad. B. Τίνες δέ, φασὶ, καλεῖσθαι αὐτὴ Ὠρεός· ὁ πολίτης τοίνυν Ἰσταιεύς· ὁ δὲ τ' Θεσσαλικῆς Ἰστιαίας πολίτης, Ἰσταιώτης. Hinc ipsa hæc Thessaliæ pars Ἰσταιώτις appellatur, de qua egimus ad vocem Διόφαντ.

[78] Κέλλα ῥαρσαίθ.] Ita in MSS Palatinis disjungebantur hæc vocabula, quæ a Xylandro, sed non ab aliarum editionum præfectis, componuntur: unde Salmasius in ora sui codicis censet, pro ultima voce ῥαρσαῖθ legendum. Suspicatur Bochartus, rescribendum Κελλακερφοῦθ, vel potius Κελλακερφοῦδ חלרחפר, id est malum navis. Eum vide lib. I cap. XXVI de Phœnic. colon. Quæ alii ad hunc locum comminiscuntur plane ridicula sunt & insana.

[79] Ὃ ἑρμηνεύεται ἰσὸς νηΐ.] Non bene suas partes egerunt librarii, qui olim exararant ὃ ἑρμηνεύεται ἰσωτὶς, quod bene observavit Salmasius in margine sui Stephani. Nomen insulæ in omnibus editis cum leni legebatur, sed origo vocis asperum postulat, quem auctoritate Hesychii repositurus, nam ibi quoque Ἰσὼς insulam quandam denotat: Ἰσὼς, τὸ ὀρῦγμα ἐξέλασε τ πύης, καὶ τὸ ὑφαινόμενον, ὃ καὶ ὑφάνσιμος, καὶ νῆσο@.

[80] Ἰστρία.] Jam regionem, & interjecta sectione, incolarum nomen describit, quod commodissime unica sectione peragi potuillet. Litigant de scriptura hujus vocis criticorum filii, alii cum aspiratione, alii vero contra scribentes: sed cum non contemnenda ex veterum scriptis ab utraque parte documenta producantur, facile crediderim, parum interesse, quemadmodum exaretur. De vocis scriptura & regionis situ legendus Cluverius Ital. Antiq. lib. I cap. XXI.

[81] Ἴστροι & Ἴστριοι.] Utrumque apud idoneos scriptores prostat. Martial. lib. XII Epig. LXIV:

Uncto Corduba lætior Venafro;
Histra nec minus absoluta testa,
Albi qua superas oves Gelasi.

Et Seymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ἐντεῦθεν ἴσχει Θρᾷκες, Ἴστροι λεγόμενοι.

[82] Ἴστριός.] In omnibus editis legitur Ἰστρικὸν, malo errore, uti ex sequenti voce Ταυρικὸς evidenter liquet. Strabo lib. VII: Ἰστρικὸς παραπλεύσας χιλίους σταδίους. Mela lib. II cap. I: *Axiaces proximus intra Callipidas Axiacasque descendit. Hos ab Istrico Tyras separat, surgit in Neuris.*

[83] Ἴστρος, ὡς καὶ Πόντῳ.] Ammian. Marcel. lib. XXII *Istron* appellat, alii *Istropolin*, nonnulli vero *Istriopolim*, ut Ptolemæus & Plinius. Urbem hanc condidere Milesii, ei nomen a fluvio imponentes. Auctor Periplo Ponti Euxini: Αὐτὴ ἡ πόλις Ἴστρος, λέγει δὲ παραμικρὸν ἀπὸ τ θαλάσσης· κεῖται δ' αὐτὴ πόλει Μιλησίων κτίζουσιν. Qua de re vide quoque Plinium lib. IV cap. XI.

[84] Καὶ Ἰστριάδης.] Occurrit hoc gentile apud Lycophronem in Alexandra:

Οἱ σὺν πάρεδρο@ Ἰστριὰς πεπασμένος
Λ' σωμ' μαγήρου ἀμφιλυτρώσας Νόμας
Γ' ἐγκρυσιάσης κἀκφ@. ὡς ἐνέξεται.

Confirmat quoque illud gentile nummus Goltzianus, in quo legitur ΙΣΤΡΙΗΝΩΝ, quod Ionice positum est pro ΙCΤΡΙΕΩΝ.

[85] Τὸ ἐθνικὸν πάντης, Ἰστριανός.] Pessime exhibebant vulgati: Τὸ ἐθνικὸν, πάντη Ἰστριανός. Sic loqui non amat Stephanus. In genuino fragmento ubi de Dodone agit similis phrasis occurrit: Τὸ ἐθνικὸν πανταχῆς ἀδρῶν &c. Porro illud gentile Ἰστριανὸς in usu est apud Eustathium ad Dionys. Καὶ ὅτι δὲ πλοῦτο@. ὁ Ἴστρο@. τοῦ τ Εὐξείνου Ἰστριανοὶ πρῳκίσθη Μιλησίων ἄποικοι, φησὶ Ἡγησῖνο@. Vide quoque sequentem commen.

κὴ κῦ τροπὴν [86] Ἰ΄ριμωὸς λιμιὸν, ἧς Ἰ΄ριανὶς ἡ ἦλυκῶς. τρίτη, νῆσος πάλιν ὁμώνυμον ἔχουσα, κατὰ Τελόμονα Κνιδίας. τετάρτη, πόλις Ἀπυγίας, ὡς Ἑκαταῖος φησὶν ἐν τῷ Εὐρώπῃ. A & alpha in Eta mutato Istrienus portus, & Istrianis genere fœminino. Tertia, insula est, urbem ejusdem nominis habens, juxta Triopium Cnidiæ. Quarta, urbs Japygiæ, de qua Hecatæus libro XXIX.

Ἰ΄στωνη, ὄρος περοσχὲς τῇ Κερκύρᾳ. [87] Θουκυδίδης τρίτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰ΄στωναῖος, ὡς Τορωναῖος. B ISTONA, mons Cercyræ vicinus, de quo Thucydides libro III. Gentile, Istonæus, uti Toronæus.

Ἰ΄ταλία, ἡ χώρα, ἀπὸ Ἰ΄ταλοῦ ἡ πρὶν Αὐσονία, καὶ Αὐσονίς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰ΄ταλὸς, [88] καὶ Ἰ΄ταλίς. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰ΄ταλίας, τὸ Ἰ΄ταλιώτης, ὡς Φθιώτης, [89] Κιλικιώτης. [90] τὸ δὲ Δεσφέρδ τὸ Ἰ΄ταλὸς τῆς Ἰ΄ταλιώτης, ἐν τῷ περὶ Σικελίας εἰρήκαμεν. τὸ Ἠλυκὸν, [91] Ἰ΄ταλιῶτις, [92] καὶ Ἰ΄ταλιδὸς, ὡς τῆς Αὐσονίας τὸ Αὐσονιδὸς. [93] καὶ Ἰ΄ταλιάζειν ῥῆμα. καὶ Ἰ΄ταλικὸς τὸ κλῆθρον, [94] καὶ Ἰ΄ταλιωτικός. [95] ἔστι δὲ Ἰ΄ταλικὸν χωρίον Σικελίας. [96] ἔστι δὲ Ἰ΄ταλίκη πόλις Ἰ΄σπερίας. τὸ ἐθνικὸν C ITALIA, regio, ab Italo sic dicta, quæ prius Ausonia & Ausonis. Gentile, Italus & Italis. Ab Italia autem fit Italiota, uti Phthiota, Ciliciota. Quæ vero differentia sit inter Italus & Italiota in voce Sicilia docebitur. Fœmininum, Italiotis, & Italiensis, uti ab Ausonia Ausonienſis. Et verbum Italiazo. Et Italicus possessivum, & Italioticus. Est quoque Italicum munimentum Siciliæ: & præterea Italica, urbs Iberiæ. Gentile, D

[86] Ἰ΄ριμωὸς λιμιὸν.] Portum hunc satis clare describit auctor Peripli Ponti Euxini hisce verbis: Ἀπὸ δὲ Σκυθίλου εἰς Ἰ΄ριμωὸν λιμένα, στάδια ᾱ. μίλια ιβ΄. ἀπὸ δὲ Ἰ΄ριανῶν λιμένος εἰς Ἰακὸν λιμένα ᾱ. μίλια ιβ΄.

[87] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio hæc Thucydidis verba respicit: Ἀναδύονται ἐς τὸ ὄρος τὸ Ἰ΄στώνη, πόλιν ὄντος ἐρυμνοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦτο καὶ τῆς πόλεως.

[88] Καὶ Ἰ΄ταλὸς, ἀπὸ δὲ Ἰ΄ταλίας.] Latini poetæ frequentius hæc voce utuntur. Virgil. lib. XI Æneid.

At circum lecta comites, Larinaque virgo,
Tullaque, & aratam quatiens Tarpeia fecurim,
Italides. ---- ----

Ad quem locum audiamus Servium. *Italides, ut Siculides, Atlantides. Et est pulchra derivatio, non tantum vera. Nam verum est Itala. Italia autem, unde est Italides, magis patronymicum est.* Ita hæc verba sunt corrigenda. Martialis de Claudia Rufina lib. XI Epig. LIV:

Quale decus formæ! Romanam credere matres
Italides possunt, Atthides esse suam.

[89] Κιλικιώτης.] Libri editi perperam exhibent καὶ Αἰολιώτης: sed veram lectionem ex Vossiano cod. revocavi. Primam syllabam ι imperiti librarii in ει mutavere. Eodem errore liberandus Suidas, ubi hodie in voce Ἰταλία legitur, hunc in modum: Τὸ ἰδιικὸν, Ἰταλὸς, καὶ Ἰταλίς· ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης, καὶ Λικιώτης, ubi simili ratione Κιλικιώτης reponendum.

[90] Τὸ δὲ Δεσφέρδ τὸ Ἰταλὸς ἧς Ἰταλιώτης &c.] Quid differat *Italus* ab *Italiota*, promittit noster se doćturum in Σικελία. Sed hodie apud Epitomatorem hujus rei non satis evidentia vestigia reperias. Nonnulla tamen hac de re, in genuino de Sicilia fragmento, memoria reperitur, quod ex Constantino Porphyrogenneta huic operi suo loco inserendum existimo: is enim perhibet, insulares indigenas *Siculos*, & advenas *Siceliotas* appellari: sic quoque Italiæ indigenæ sunt *Itali*, advenæ *Italiotæ*. Salmasius in notis ad Vopiscum *Italiotas* interpretatur Græcos, qui eam Italiæ partem incolebant, quæ major Græcia dicebatur. In isthac Italiæ ora quondam etiam habitavere Pythagorici, non in Italia nati, sed aliunde oriundi. Hesychius: Ἰταλιώτης, ἀπὸ Ἰταλιώτης, ἀφ' ἁλιέων ὠδηκώς, ἐπεὶ οἱ Πυθαγορικοὶ οὐ Ἰταλίας ὄντες, ἀλλ' ἔξωθεν ἐλθόντες, ἐνταῦθα φασὶ αὐτοὺς ἐμπυρισθῆναι. Respiciunt Hesychii verba, ut hoc obiter dicam, historiam vetustam, unde lucem fœneratur: nam Pythagoræi Crotone in ædibus cujusdam Myllonis erant congregati, de rebus hostilibus consilium capturi, sed domo succensa, omnes simul cremabantur, exceptis duobus Archippo & Lyside, qui foras egressi & elućtati sunt. Vide totam historiam apud Jamblichum de Vita Pythag. cap. XXXV. Verum ad τὸ Ἰταλιώτης redeamus, quam vocem Strabo passim pro *Italo* sumit, cui deinde jus civitatis concessum est, ita enim ille lib. V: Οὗτοι δὲ πᾶσι μὲν ἦσαν μετέδοσαν Ῥωμαῖοι, τοῖς Ἰταλιώταις τὴν ἰσοπολιτείαν, ἔδωκε δὲ τοῖς οὐ τοῖς Ἀλπεινοῖς Γαλάταις, καὶ Ἐνετοῖς τὸν αὐτὸν κοινωνίαν πρώτοις, αὐθαιρετοῦσιν δὲ καὶ Ἰταλιώτης πάλαι καὶ Ῥωμαίοις. Sed eodem modo distinguit Suidas, uti Stephanus: Δεσφέρδ· δὲ τὸ Ἰταλὸς καὶ Ἰταλιώτης· ὅτι, οἱ μὲν ἀπὸ αἰωνος καὶ ἀρχαῖοι τὸ χώρας, ἀφ' ἧς ἐξ ἀρχῆς ἐπωνομάσθησαν, ὡς ἀπὸ Ἰταλοῦ Ἰταλοί. ὅ ἐστι Γηταῖοι &c. Οἱ δὲ ἀπὸ ὑπηγορόμου, καὶ τῶν χώρᾳ ἐξ ἀλλου ἀφικομένων, ὡς ἀπὸ Φθίας, Φθιῶται, ὅτου ἀπὸ τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας Ἰταλιῶται, καὶ Σικελιῶται. Verissimum est, hanc distinctionem aliquando apud Scriptores obtinere: sic *Hispanienſis*, non ćit natus in Hispania, qui *Hispanus* dicitur, & *Germanienſis* eodem modo differt a Germano, quod evidenter liquet ex Vopisco: *Bonosius homo Hispanienſis fuit, origine Britannus.* Sed hac de re vide Casaub. ad Æl. Spart. Τὸ Ἰταλιώτης, quod obiter monendum, corrupte occurrit apud Dionys. Halicarnas. lib. I, ubi male Ἰταλίτης reperitur.

[91] Ἰταλιῶτις.] Fœmininum hoc ipse Stephanus usurpat in Κασσόπη, ubi ita inquit: μετρίη πόλις τῆς Ἰταλιωτίδων πόλεων. Vocem hanc hausit ex Strabone lib. VI, ubi de illo oppido loquitur: Ὑπέρκειται δὲ πόλις ἡ γᾶ τῆς πόλεως μικρὰ τῆς Ἰταλιωτίδων μεγαλῆς ἀφεστηκυῖα.

[92] Καὶ Ἰταλιδὸς, ὡς τῆς Αὐσονίας Αὐσονιδὸς.] Male in omnibus legebatur Ἰταλὸς, quod etiam corrigendum censebat Salmasius. Idem error emendandus apud Suidam voce Ἰταλία.

[93] Καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα.] Quid verbum hoc significet Epitomator non addit, & similiter quoque Suidas, qui ejus meminit, significationem reticet. Hesychius interpretationem exhibet, sed obscuram satis, ita enim ille: Ἰταλιάζειν, τὸ Ἰταλὸν Δεσφέρδειν· διὸ καὶ Ἰβηρίδιον. Quo in loco vellem διὸ καὶ Ἰβηρίδιον, id est, *ligatus in Italia degere.* Sed quem morem Grammaticus respiciat, non facile dixerim.

[94] Καὶ Ἰταλιωτικὸς.] Plato in epistola ad Dionis propinquos hoc possessivo utitur: Ἐλήλυθε δὲ μοι ὁ παῖς ἀπὸ Ἰταλιωτικοῦ καὶ βίου δεδιαίτηται, Ἰταλικὸν τι ἐν Συρακούσαις τραπεζοῦν οἰκήσας, ὑδαρῆ ὕδατος ἔχοντα.

[95] Ἔστι δὲ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας.] Vel noster errat, vel rescribendum Ἰταλίας. Puto hic Corfinium intelligendum, de quo Strabo lib. V: Κορφίνιον τὸ Πελιγνῶν μεγάλην κρηπῖδι Ἰταλικῇ λιθοδέτῳ πόλιν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐμπορίου ἕνεκα ἐποιήσαντο Ἰταλικόν. Sed mutato accentu rescribendum puto Ἰταλικὸν. Sed mutato accentu rescribendum puto Ἰταλικὸν, ob rationes mox allegandas. Sed apud Vell. Paterculum lib. II cap. XVI genere neutro effertur: *Caput imperii sui Corfinium legerant, quod appellarunt Italicum.*

[96] Ἔστι δὲ Ἰταλίκη πόλις Ἰβηρίας.] Sic sine dubio scribendum

ἐθνικὸν, Ἰτάλικήσιος. καὶ Ἰταλικησία ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία.

A tile, Italicesius. Et Italicesia appellabatur regio, & Oenotria, & Hesperia.

ΙΤΑΝΟΣ, πόλις ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἴτανος φοίνικος, ἢ τῶν Κυρητῶν ἑνός μιγάδος. οἱ πολῖται, Ἰτάνιοι. 97 ἔστι καὶ ἄκρα.

ITANUS, urbs in Creta, nomen habens vel ab Itano Phœnicis filio, vel ab uno Curetum, qui erat advena. Cives, Itanii. Est quoque promontorium.

ΙΤΕΑ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. 98 ὁ δημότης, Ἰτεάτης. Ἀνδροτίων δὲ τρισυλλάβως ἔφη.

ITEA, populus Acamantidis tribus. Popularis, Iteæus. Androtio autem tribus syllabis vocem effert.

ΙΤΥΚΗ, πόλις Λιβύης, 99 τυχεῖν ἀκαιρος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτυκαῖος. ἀφ' οὗ καὶ Διονύσιος Ἰτυκαῖος, Γλωσσικῶν πρώτῳ.

ITYCA, urbs Libyæ, Tyriorum colonia. Gentile, Ityczus: cujus erat Dionysius Ityczus, uti libro primo Rhizotomicorum legimus.

ΙΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας.

---- Ἰτώνά τε πατρίδα μήλων.

ITÔN, urbs Thessaliæ.

---- *Itonemque matrem ovium.*

οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών. τινες δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, ἀφ' ὃ τὸν σῖτον Φόρον. λέγει δὲ καὶ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἰτώνης ἥρωος· ἀφ' οὗ δὲ Ἰτωνία καὶ Ἀθηνᾶ, ἡ πις Ἰτωνη. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναῖα ἡ Ἀθηναία.

Indigenæ vocem cum accentu in ultima efferunt. Nonnulli eam *Sitonem* nominant, quia frumenti ferax est. Dicitur quoque Itonus ab heroë Itono (unde etiam Minerva Itonia) & præterea Itone. Gentile, Itonæus, & Itonæa Minerva. Idem hic Medicus, teste Athenæo de vini coloribus scripsit, uti lib. 1 perhibet. Certe Πρόξομος apud Græcos satis erat celebris: & Πρόξομοι, illi appellabantur, qui simplicia duntaxat medicamenta, herbas scilicet ac radices vendebant, quas ipsi in montibus, pratis, & ripis fluminum, conquirebant, colligebant, & in usum servabant. Tradunt veteres itthac arte Chironem excelluisse, atque ejus inventorem extitisse. Etymologici Mag. auctor: Χείρων, ὁ Κένταυρος. ἀπὸ δὲ τοῦ ἄγειν τὰ ἄχρηστα ἐκ τῆς ἀγρελίας ἢ ἀγέλασίας. ἐπὶ τοῦτο γὰρ τῶν ἑαυτοῦ ὑποχειρίων ἐπιμελὴς ἦν. Hinc elicit quod apud Suidam legatur, Chironem primum inveniſſe ἰατρικὴν ἀπὸ βοτάνων, ſcilicet herbis ablaqueandis, legendis, & radicibus exſcindendis. Et apud Hyginum Fab. CCLXXIV: *Chiron Centaurus Saturni fil. artem medicinam chirurgicam ex herbis primus inſtituit.*

Ἰτὼν δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασιν.] Sic quoque perhibet hanc urbem appellaram fuiſſe Euſtathius ad Hom. Iliad B. Τὴν δὲ Ἴτωνα ἀπὸ παραδυωνύμου φασὶ οἱ παλαιοί, ὡς Μάτα σιθόρας· λήγει δὲ φασὶ Ἰτώνη τριτοκλεῖτος· ἐπὶ δὲ τῆς Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνη ἥρωος· καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. Hinc liquet evidenter veteres dixiſſe, & Ἴτων & Σιτών, unde quoque Minerva *Itonia* & *Sitonia* commode ſatis deduci poteſt. Quare Valeſio ad Polybii Excerp. adſtipulari nequeo, exiſtimanti pro Σιτωνίας Ἀθηνᾶς, quod erat in MS cod. reponendum Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Nam præterquam, quod auctoritas Stephani & Euſtathii ad convellendam iſtam opinionem ſufficiant, etiam ſcitendum eſt, nominibus propriis in principio ut plurimum addi Σ, quod aliis in locis inculcavimus.

Διονύσιος Ἰτωναῖος, ἢ Ῥιζοτομικῶν ἀ.] Admodum dubito de nomine hujus auctoris: vereor enim ex pendiaria ſcriptura Διὸς, natum eſſe Διονύσιος, cum genuinum ejus nomen ſit Διοκλῆς: & ut hoc credam mihi perſuaſit Nicandri Scholiaſtes, a quo Ῥιζοτομικὸν liber Dioclis allegatur, in quo radicum exciſionem, ſeu herbarum lectionem docebat. Hujuſmodi libri veteribus etiam Ῥιζοτομικὰ dicebantur: & hoc indice Mictionis libros fuiſſe inſignitos, cujus Helychius aliquoties mentionem facit: Συγγραμματικὸς δέ, παρὰ Διοκλῆ τῷ ἰατρῷ. Et ab eodem alio loco peſſime corrupto, ſed ita emendando: Λεπάδημα, αἱ παρὰ τοῖς ἀλιεῦσι κατάγαι, Διοκλῆς δὲ τὰ ὑπὸ ἐπικτησιμβρίων κοχλίας. Barbare & inſane hodie in Heſychio legitur; Λεπάδημα τὰ παρὰ τοῖς

Ἴτωνα ἀπὸ Ἰτώνη ἥρωος.] Eſt caſus rectus ab obliquo. Sic urbs appellatur a Catullo in Argonauticis:

Quod tibi ſi ſanctæ conceſſeris incola Itoni,
Dua noſtrum genus, ac ſedes defendere ſueta,
Amuat, ut Tauri reſpergas ſanguine dextram.

Peſſime in primo verſu *Ithoni* legitur, quod correctione indigebat.

Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ.] Memoratur Plutarcho in Amatoriis narrationibus: Ἐκεῖνος κρεῖττον ἐστὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Sed templum illud in quo colebatur erat Coroneæ in Bœotia.

ὅθεν καὶ Ἰτωνίδα.] Hæc non ſunt referenda ad Minervam, quaſi etiam hoc nomine colceretur, quæ opinio doctiſſimum Valeſium in errorem duxerat, dum ad Excerpta Leg. Polyb. ἴτης ἐστὶ Ἰτωνίς emendabat: ſed ad variæ hujus urbis appellationes, vocatur enim Ἴτων, Ἴτωνος & Ἰτώνη. Hunc genuinum Stephani eſſe mentem, perſpicue appa-

Ἀθηνᾶ. ἔστι δὲ πόλις Ἰτώνη ὁν Ἠπείρου, καὶ Ἰτέλιας,[7] καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. ὁ πολίτης, Ἰτώνιος· καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ,[8] καὶ Ἰτωνιὰς, καὶ Ἰτωνίς. καὶ χώρα Ἰτώνη ὑπὸ τὸ Αἶμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A Minerva. Est quoque Itone oppidum in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ, cujus oppidanus, Itonius, & Itonia Minerva, & Itonias, & Itonis. Et regio Itone sub Hæmo, de qua Hecatæus in Europa.

ΙΧΑΝΑ[10], πόλιχνιον ὑπὸ Σικελίας, ἀφ' ὃ τὴ αὐτὸ ἀλώσῃ πολλὰ περισλιπαρῆσαι τὲς Συρακουσίους. [11] Ἰχανᾶν ἦ, τὸ ἐθνικὸν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰχανῖνος. B ICHANA, oppidulum Siciliæ, sic dictum, quod in ejus expugnatione sedulam operam impenderint Syracusani: nam Ἰχανᾶν concupiscere denotat. Gentile, Ichaninus.

ΙΧΝΑΙ, πόλις Μακεδονίας· [12] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἐξελοσθένης δὲ Ἄχνας αὐτὸν Φησι. [13] Φιλητᾶς δ' Ἄχνλω Φησὶ, ἀφ' οὗ α. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος, [14] καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. διωκομένη γὰρ ὑπὸ τὲ Διὸς, καπλείφθη ἐν τοῖς τῆ Ἰχναίων τόποις. καὶ ὅτι οὗ διωχθῆναι καὶ ἴχνος ὠνομάσθη. καὶ ἐτέρα ἐν [15] τῆς ἀναπολικῆς πόλις. C ICHNÆ, urbs Macedoniæ, de qua Herodotus libro VII. Hanc Eratosthenes Achnas appellat, Philetas vero Achnam per alpha. Gentile, Ichnæus, & Ichnæa Themis. Hanc Jupiter persequens deprehendit in Ichnæorum locis: & sic vocata est, quod Jupiter eam vestigiis persequebatur. Est quoque alia hujus nominis urbs in oriente.

ΙΨΙΚΟΤΡΟΙ [16], ἔθνος Λιγυστικὸν· Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ τρίτῳ. ἰδὼ ἐνέμοντο πρότερον Ἰψίκυροι, καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβιοι, [17] Λίγυες τὸ γένος. D IPSICURI, gens Ligustica, de qua Theopompus libro XLIII. Hanc incolebant prius Ipsicuri, & Arbaxani, & Eubii, genere Ligyres.

ΙΩΛΚΟΣ, πόλις Θεσσαλίας· [18] Βοιβηΐδι τε γλαφυρὴν, καὶ εὐκτιμένῃ Ἰαωλκῷ. E IOLCUS, urbs Thessaliæ:

Bœbenque elegantem, & bene ædificatam Iaolcum.

Ὅθεν Ἰαωλκὸς ὁ Ἀμύρα, ἀφ' οὗ καὶ [19] Ἀμυρικὸν πεδὸν Λαρισσαίων. [20] τὸ ἐθνικὸν, Ἰάλκιος, καὶ Ἰωλκία, καὶ Ἰωλκὶς, καὶ Ἰωλκιάς. F Nomen habet ab Iolco Amyri filio, a quo campus Amyricus Larissæorum sic dicitur. Gentile, Iolcius, & Iolcia, & Iolcis, & Iolcias.

ΙΩ-

---

que apparet ex verbis Eustathii jam supra citatis, λέγει δὲ φασι καὶ Ἰτώνη πεντεκαιδεκάτῃ, cum antea dixisset, & Itona & Sitona nuncupatam fuisse.

[7] Καὶ Βοιωτίας.] Noster hic urbem hoc nomine in Bœotia collocat, sed vereor ne intelligendum sit templum Itoniæ Minervæ, quod Coronææ frequentabatur, testibus Polyb. lib. IV, Strabone lib. IX, Plutarcho in Amat. Narrat. & Apollonii Scholiasta ad lib. I.

[8] Καὶ Ἰτωνία.] Occurrit hoc nomen apud Callimach. Hymno in Cererem:

Ἠ ὄφρα Ἰτωνίδ᾽ ἐμὴν Ἀθηναίης ἐπ᾽ ἄλωλαν
Ὀφρύδι καλλιστῆς. ----

[9] Καὶ Ἰτωνὶς.] Aliquoties hoc gentile invenitur apud Apol. Rhod. in Argonaut. lib. I, & Etymol. Mag. Auctorem in illa voce.

[10] Ἴχανα, πολίχνιον ὑπὸ Σικελίας.] Censet Cluverius, hoc oppidum esse unum ex duobus, quæ a Ptolemæo Pachuno proxima ponuntur, quorum alterum Ἐλαιον, & alterum Ἴσα appellatur, quod fortassis scribarum vitium est, nam apud Plinium lib. III cap. VIII celebrantur ICHANENSES, qui Stephano ICHANINI dicuntur, quæ forma etiam Siculis est solita.

[11] Ἰχανᾶν δὲ, τὸ ἐπιθυμῆσαι.] Ferenda non erat vulgata lectio ἰχνᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν, nam ἰχνεύω dicitur Homero, Eustathio & aliis. Ἴχνιον in usu est, sed inde non deducitur infinitivus ἰχνᾶναι. Vide Etymol. Mag. Auct. in voce Ἰχναίων.

[12] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Herodotus loco citato hujus urbis meminit, & in Bottiæa regione collocat: Οἱ δὲ ἐκ Πελίου (scilic. Axius fluvius) χώρου τοῦ Μυγδονίου τὸ ἐς Βοττιαίδα· τῆς ἴχναι τὸ παρὰ θάλασσαν τῶν χωρέων πόλις Ἰχναί τε καὶ Πέλλα.

[13] Φιλητᾶς δ' Ἄχνλω φησὶ, ἀφ' οὗ α.] Salmasius ad marginem sui Stephani in scripto libro invenisse testatur: Φιλητᾶς δ' ἄκνλω φησὶ, ἀφ' οὗ α. Haud aliter ac si hæc esset auctoris nostri mens, Philetam, præter Macedonicam urbem jam allegatam, testari, aliam hoc nomine in Thessalia inveniri, quæ per Α Ἄχνας nuncupatur. Collocat enim noster ex Cleodama de arte equestri Achnas in Thessalia, de quibus egit suo loco in præcedentibus. Et ut verum fatear, magis inclinat animus, ut *Achnas* in Thessalia, & *Achnæ* (sive ut alii volunt *Ichnæ*) in Macedonia statuam; nam de Thessalicis agit Strabo lib. IX, easque in Thessaliotide, longe a Bottiæa ponit: Καὶ ὁ Φοῖνιξ, ὅτι Ἀχαΐαν καὶ Φυλακὴν ἱερὸν· ἴχναι, ὅπου ὁ Θῆσις Ἰχναία πεμπτον. Ichnæam Macedonicam meminit Hesychius: Ἰχναία, χώρα τῆς Μακεδονίας, ὅθεν καὶ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κτησάμενος, καὶ πεμπτον. Non puto Hesychium adeo insanum & mentis expertem fuisse, ut censuerit Macedoniam hoc nomine appellandam, quare τῆς Μακεδονίας rescribendum existimo. *Ichnæa* enim accipienda est pro agro Ichnis circumjacenti, in Bottiæa regione Macedonica.

[14] Καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις.] Vide Casaubonum ad verba Strabonis jam proxime allegata.

[15] Τῆς ἀναπολικῆς.] Urbs erat Græca, a Macedonibus condita, cujus meminit Isidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Μετὰ δὲ Ἴχνας, πόλις Ἑλληνὶς, Μακεδόνων κτίσμα· κεῖται δὲ ἐπὶ Βάλιρα ποταμοῦ, χωρεῖ γ'. Vide præterea Plutarchum in Crasso & Appian. Alexand. in Parthicis.

[16] Ἰψίκυροι.] In voce Ἀβοκαινοὶ legitur Ἰψίκροι, quam lectionem non præfero. Deinde hac sectione librarii pessimo errore Εὐβοῖοι pro Εὔβιοι exaraverant, uti manifeste in isthac voce liquet.

[17] Λίγυες τὸ γένος.] Emendat Salmasius ad marginem sui Stephani: Λίγυες τὸ ἔθνος, quia supra Εὔβιοι describuntur ἔθνος Λιγυστικὸν.

[18] Βοιβηΐδι τε.] Pessime in editis hic Homeri versus concipitur, ut & apud ipsum poëtam. Sed docuit Cl. Vossius ad Scylacem, quemadmodum sit emendandus.

[19] Ἀμυρικὸν πεδὸν.] Male in vulgatis Ἀμφικτιονικὸν πεδὸν.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰάλκιος.] Callimachus Hym. in Dianam;

---- Παρὰ

Ἴωλον, ὄρος Περραιβίας. οἱ οἰκοῦν- A
τες, Ἰώλιοι. Ὅμηρος,

[21] Τῶν δ' Ἐνιήων ἦντε, Περαιβοί τε μενεπτόλεμοί τε

Hunc sequebantur Enienes, & Meneptolemi, & Perrhæbi.

Ἰώνη, ἄτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἢ ὅτι Δάφνη, [22] ἣν ἄρκισαν Ἀργεῖοι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Ἰώνιος, ἢ Ἰωναῖος, ὡς Κλεωναῖος.

[24] Κλεωναίῃ Χάρωνος, τῇ χαροπῇ λεόντος.

IOLUM, mons Perrhæbiæ, cujus incolæ Ioli. Homerus:

IONE, sic appellabatur Antiochia juxta B Daphnem, quam Argivi condidere. Gentile, Ionita, sive Ionæus, uti Cleonæus:

Cleonæi Charonis, terribilis leonis.

Ἰωνία [25], ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ὅτε Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Κρεούσης τῆς C Ἐρεχθέως. ὅτω μέν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν μέν τοι Δωριεῦσιν, Αἰτωλοί. [26] ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί·

IONIA, sic Attica prius dicebatur ab Ione Apollinis filio, quem suscepit ex Creusa Erechtheï filia. Sic quidem appellabantur Athenienses: inter Dores vero, Ætoli: inter Æoles, Bœotii:

---- Πικρὸν πάμπαν Ἰάλκιον ὕμμιν αἶσχος.

Et fœmininum Ἰωλκὶς invenitur apud Euripidem in Medea:

Ἐπὶ μητέρι δῶν' Ἰωλκίδος χθονός.

Et quod deinde sequitur Ἰωλκὶς exstat casu accusandi apud Apollonii Rhodii Schol. ad lib. III: Διαιρεῖται δὲ εἰς μάρτυρας (loquitur de Thessaliæ divisione) Πελασγῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκίτην, Φθιῶτιν. Verum illam partem, quam hic Iolcitin nominat, alii Ἰωλκῶτιν sive Ἐσταιῶτιν vocant, quæ nomina apud Geographos multo sunt notiora, quam illud, quod est apud Apollonii Scholiastam.

[21] Τῶν δ' Ἐνιήων ἦντε &c.] Libri MSS. & editiones ante Xylandrianam in lucem emissæ: Τῶ δ' Αἰνιάνες ἦντε. Sed apud Strabonem, hunc Homeri versiculum citantem, etiam Ἐνιῆες legitur: antiqua tamen exemplaria promitcuam scripturam agnoscunt, in quibus priori modo per diphthongum, & modo per secundam vocalem exaratur, teste Eustathio ad navium catalogum, unde hic versus est depromptus. Verum observatione Epitomatore verba allegari, nihil omnino ad rem & locum facientia: agit enim hic de Iolo monte & ejus incolis, de quibus nulla apud Homerum, & alios hunc versum citantem, memoria reperitur. Salmasius tamen, ut sensum commodum Epitomatori affingat, legendum hoc loco opinatur:

Τῶ δ' αὖ Ἰωλκὶς ἦντε Μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί.

Quid ergo judicabimus in Strabone etiam hic emendandum, qui sua ætate hunc versum aliter citavit? Mihi profecto hic hæret aqua, præsertim cum video, alios auctores hunc montem & ejus incolas nequaquam celebrare. Peritiores hac de re judicent: malo enim in re dubia judicium suspendere, quam talia proferre, nullam huic rei lucem adferentia.

[22] Ἣν ἔκτισαν Ἀργεῖοι.] Illustris Scaliger ad Eusebium, lubenter scire desiderat, si quis cum hoc docere velit, quo tempore Argivi Antiochiam condiderint? Strabo nos docuit lib. XVI illud contigisse ætate Seleuci Nicatoris, qui præter cæteros etiam huc traduxit eos, qui de genere erant Triptolemi. Hunc tradunt ad inquirendam Io ab Argivis missum, cum illa apud Tyrum primo conspectui esset subtracta, per Ciliciam errasse: & Argivos quosdam, qui cum eo erant, dissessione facta, ibi Tarsum condidisse. Cæteros vero sequutos in reliquam oram, pervestigatione desperata, ad Orontem flumen cum eo remansisse, ibi urbem Ionen sive Iopolin condidisse, atque ab Io denominasse. Cedrenus Inachum urbem ædificasse perhibet in Histor. compendio: Ἐν δὲ Ἴωσσῳ τῷ Ἄκρῳ τῶν Ἀργείων ἡγεμὼν Ἰνάχης ἀνῳκοδόμησε πόλιν Ἰώνην, ἣ ὁμοῦ σὺν ἄστει τὸν Ἴωνα, ὃς καὶ ἐν τῷ Ἰόνιον πέλαγος ὠνόμασε. Ἐν δὲ Ταρσῷ τῷ ἄκρῳ τῶν Ἀργείων ἡγεμὼν Ἄργος ἀνῳκοδόμησε πόλιν Ἰώνην, ἣ ὁμοῦ σὺν ἄστει τὸν Ἴωνα, ὃς καὶ ἐν τῷ Ἰόνιον πέλαγος ὠνόμασε. Verum in eo nostrum errare existimo, quod Antiochiam sic dictam censeat: fuit quidem Ione, sive Iopolis Antiochiæ vicina ad montem Silpium atque Orontem fluvium, sed ipsius Antiochiæ partes, quæ quatuor urbibus constabat, nequaquam fuit. Eustathius, in geographia non parum versatus, Iopolin etiam ab Antiochia diversam statuit: nam cum originem Antiochiæ, in commentariis ad Dionys. multis enarrasset, & inter ejus nomina *Theopolin* enumerasset, addit: Καὶ ὅτι ὁδὸς τὸ Σίλπιον (male ibi Σίλιον legitur) ὄρος κεῖται, ὅτου ὁ τύπος ἐστὶν ἡ Ἰόπολις, λόφος ἢ ὕλης παλαιᾶς πλήρης. Sic quoque refert Suidas, Iûs parentem & fratres in ejus honorem templum condidisse, & locum Ἰόπολιν vocitasse, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἰὼ λυπηθεῖσα ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς, ἔφυγεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος· κακεῖ τελευτᾷ· ὁ δὲ πατὴρ & οἱ ἀδελφοὶ τὸν κωμήτην, πλάσαντο αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν ἀπ' αὐτοῦ τὴν Ἰόπολιν. Hac de causa igitur, quod Ione, sive Iopolis Antiochiæ admodum vicina fuerit, noster existimavit, Ionem ab Antiochia non esse diversam, quæ sane opinio jam allegatis testimoniis plane est adversa.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰώνιος.] Utitur hoc gentili Cedrenus, unde liquet, illud oppidi nomen Ἰώνη, ipsi non fuisse incognitum: Εἶτα εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος ἐλθὼν ὑπὲρ τὰς λοιπὰς Ἀργικὰς Ἰωνίτας, ὑφ' ὧν & ἐθίκητο ὡς ἐμφύλου. Etiam ipsi non ignota fuit Ἰόπολις, quia video, ipsum inde formasse Ἰοπολίτας, ita enim ille circa loca jam allegata: Χθονὸς δὲ πολὺ πεσὼν, ἧς τὸ σῶμα καρφισθὲν ἐν τῷ μοῖ τοῖς Ἰοπολίταις Ὀλίγιστα καὶ ὑπερόλεθρα πληγωθεὶς &c.

[24] Κλεωναίῃ Χάρωνος, τῇ χαροπῇ λέοντος.] In omnibus editis & calamo exaratis sine sensu legebatur: Κλεωναῖος ὁ Χάρωνος. Sed quemadmodum hic locus erat supplendus atque emendandus, me docuit Suidas, apud quem sic legimus: Κλεωναί, ὄνομα τόπου, ὅθεν διατρίψιον ὁ λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίῃ Χάρωνος, τῇ χαροπῇ λέοντος.

Κλεώνη, ὄνομα τόπου ἀπὸ τοῦ Νεμείου. Nemo igitur ægre ferat, quod Stephano ex Suida reddiderim, quod injuria temporis, vel aliud quoddam fatum ei abstulerat.

[25] Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον.] Non possum quin addam verba Strabonis lib. IX: Τοπαλαιὸν μὲν ὑπ' Ἰώνος ἐσχε τοῦ χρόνου τοῦτου, εἶτα & τοῦ Ἀθηναίου, ὅθεν τῶν Μεγαρέων ἐπλεονάζομεν. Mox apud eundem sequitur: Ἡ μὲν Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία & Ἰὰς ἐκαλεῖτο. Καὶ ὁ ποιητὴς ὅπου φῆ,

Ἐν δ' ἄρα Βοιωτοὶ & Ἰάονες ----

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Plura hac de re vide apud Eustathium in Dionys. pag. 109. Verum præter alia quæ huc citari possent, locus in hanc egregius est apud Herodotum lib. VIII, quem in medium adducam, ut suppleatur, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ Κίκροπι βασιλεύοντι ἐπικληθῆναι Κεκροπίδαι ἐκελεκαμέμην δὲ Ἐρεχθέα τοῦ ἀρχαίου, Ἀθηναίου Ἐρεχθέως μυθολογεόμενον· Ἴωνα δὲ τὸν Ξούθου στρατεύσαντα ἀμφοτέροισι Ἀθηναίοισι, ἐπικληθῆναι ἀπὸ τούτου Ἴωνας. Huic loco vox Ἐρεχθίδαι excideral, quæ si abfit, sensum turbat, qui, addita illa voce, commodus est atque concinnus. Quin imo hunc Herodori locum isthac voce augendum, liquet satis evidenter ex Stephano in Ἀθῆναι.

[26] Ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί.] Noster in Ἀσκληπιὸς idem perhibet: Φασὶ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς κα-λεῖσθαι.

Βοιωτοί· ἐν ᾗ τῆς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. [27] ὁ Α οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς, καὶ Ἰωνικὸς, [28] καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.

Βœotii: inter Iones Athenienſes. Incola, Iôn, & Ionis, & Ias, & Ionicus, & verbum Ionicizo, quod Ionum more aliquid agere denotat.

ΙΩΝΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰωνιδεύς. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰωνιδῶν.

IONIDÆ, populus Atticæ, tribus Ægeïdis, cujus popularis, Ionides. Local ia ex, ad, & in Ionidis ſignificant.

ΙΩΠΙΣ, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα· Ἡρωδιανὸς πρώτῃ.

IOPIS, cum accentu in ultima, Laconica regio, de qua Herodianus libro IV.

ΙΩΤΑΠΑΤΑ [29], πόλις Συρίας· Ἰώσηπος τρίτῳ. καὶ Ἰηλυκὸς, Ἰωταπάτης. τὸ ἐθνικὸν, Ἰωταπατηνός.

IOTAPATA, urbs Syriæ, de qua Joſephus libro III. Et genere fœm. Iotapate. Gentile, Iotapatenus.

[27] Ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς.] Nobiliſſimus Heynſius in addendis ad Ovidium legendum exiſtimat: ὁ οἰκῶν, Ἰώνιος, καὶ Ἰώνιας, καὶ Ἰάς. Sed nulla mihi hic locus emendatione indigere videtur. Ἰωνὶς enim ſæpius occurrit apud poëtas, & in Anthologia epigrammatum legiſſe memini. Ἰάς etiam frequentiori in uſu eſt, genere maſculino & fœm. Vide in Duridis epigrammate, quod eſt in Ἐφέσιος. Scholiaſt. ad Nicandri Alexipharm. Χειρίσοφος Ἐρυχίνος, καὶ Ἀπόλλων Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἃ δὲ Κολοφὼν Ἰωνίας, &c.

[28] Καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.] Volunt hoc verbum ſignificare, Ionum more aliquid agere. Verum a voce Ἰάς deducitur ἰάζω, quod Ionice loqui denotat. Dicæarchus de vita Græciæ: Ἀθηναῖοι δὲ οἱ τὸν Ἀττικὸν ἐξελικμῶντες, Ἀττικοὶ μᾶλλον τῇ γλώττῃ, τοῖς δὲ Ἁλικαρνασσεῦσιν ἰάζουσι. Et mox ſequitur: ἰάζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἰωνίας καὶ Δώρια φωνοῦντες.

[29] Ἰωτάπατα, πόλις Συρίας.] Joſephus lib. III de bello Jud. hujus urbis deſcriptionem, obſidionem & expugnationem exhibet. Appellatur ibi Ἰωτάπατα, & Ἰωταπάτη. Urbs erat Galilææ, quam etiam Syria, late ſumpta, comprehendit.

K.

C.

ΚΑΒΑΛΙΣ, πόλις πλησίον Κιβύρας, πρὸς νότον Μαιανδρου. Σεβάσων τεσσαρακοντάτη. ἡ γλωσσα, Καβαλίδος. ὁ πολίτης, Καβαλεύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ Ἡλυκῶς, ὡς Σεβάσων ἐν τῇ εἰρημένῃ. [2] ἐπίσχουσι δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυρατῶν, τῶν καταχόντων [3] τὴν Καβαλίδα. ὁ δὲ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβάλιοσαν φησὶ, τὸ Ἡλυκόν. [4] εἶναι δὲ τὸ ἔθνος αὐτῶν Ὀλβίας.

ABALIS, urbs prope Cibyram, ad auſtralem Mœandri partem, auctore Strabone libro XIII. In genitivo Cabalidis. Civis, Cabalenſis, apud Hecatæum in Aſia. Et genere fœminino apud Strabonem libro jam allegato: Cibyratæ a Lydis ſunt prognati, qui Cabalidem obtinuerunt. Alexander Polyhiſtor Cabaliſſam appellat, quod generis fœm. eſt. Perhibent hujus urbis incolas ex Olbia originem trahere.

KA-

[1] Σεβάσων τεσσαρακοντάτῃ.] Hæc verba, quanquam neque in MSS, neque in vulgatis reperiantur, mea auctoritate non tam adjeci, quam Stephano reddidi: dubium enim non eſt, quin hinc exciderint vel Epitomatoris, vel librariorum negligentia, nam manifeſte hoc indicant ſequentia, ὡς Σεβάσων ἐν τῇ εἰρημένῃ. Bis enim hac ſectione Geographi auctoritatem allegat: & primo loco reſpicit hæc verba: Τὰ δὲ περὶ τὸν ποταμὸν ἐστὶν ἡ μεσόγαια, καὶ ἡ Σίνδη, καὶ ἡ Καβαλακὶς, μέχρι τῶν Τεύρου & τῶν Λυκίας. Quæ etiam noſtro partim uſui fuere. Plinio teſte, Cabalia fuit regiuncula Lyciæ, in qua erant tria oppida, ita enim ille lib. V cap. XXVII: *Comprehendit in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes, Oenoanda, Balbura, Bubon.*

[2] Ἀπόχουσι δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυρατῶν.] Inveniuntur hæc apud Strabonem loco citato, ſed anceps eſt ſcriptura ultimæ vocis, quippe in vulgatis Geographi Κιβυρεάται (quemadmodum etiam Stephani codices repræſentabant) & Κιβυρῆται & Κιβυρήται invenitur. Nos, rejectis ſpuriis, quod jam edi curavimus, genuinum cenſemus. Apud Conſt. Porphyrogennetam lib. I de Them. Κιβυρραιώται legitur.

[3] Τὴν Καβαλίδα.] Sic optime Stephanus ex Strabone, in quo tamen hodie peſſime excuſum eſt τὴν Καβαλίδων. Quod mirum eſt, Caſauboni diligentiam fugiſſe.

[4] Εἶναι δὲ τὸ ἔθνος αὐτῶν Ὀλβίας.] Nihil aliud his verbis ſignificat Stephanus, quam Cabalenſium originem Olbiæ, in Solymorum terra ſitæ, eſſe adſcribendam. Et hoc eſt, quod manifeſtis verbis narrat Strabo circa finem libri XIII: Σολύμους δ' οὐκ ἔστι φασὶ τοὺς Καβαλεῖς. De hac Olbia videndus Stephanus in illa voce. Puto Cabalenſes Strabonis eoſdem eſſe, quos Herodotus lib. III *Cabalios* appellat.

ΚΑΒΑΣΣΟ'Σ, πόλις ἐν Καππαδοκίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,

---- Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα.

Ἑκαταῖος δὲ, ὁ Μιλήσιος, Καβασσὸν πόλιν εἶναί φησιν, ὑπερβαίνειν τὸν Θρᾴκιον Αἷμον. καὶ συμφωνεῖ ἡ ἱστορία τὸ Θρᾳκῶν ἀπολασία. Ἑλλάνικος δὲ, τῆς Λυκίας τὴν πόλιν Καβασσόν. Ἀπίων δὲ ἀληθέστερον φησὶ, κεῖσθαι μὲν ἐν Καππαδοκίᾳ, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Μαζάκων. Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐπικαλεῖται Καισάρεια. ἐθνικῶς, δεκτέον τὸ Ὀθρυονέων, καθηκόντως. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, ὡς τὰ Καμιφορῆνα, τὰ τοπικὰ ἐθνικῶς. δυνατὸν δὲ καὶ Καβασσίτης.

A CABASSUS, urbs in Cappadocia, patria Othryonei. Homerus:

---- *Ex ipsa Cabasso, qui aderat.*

Hecatæus Milesius Cabassum urbem esse dicit, ultra Thracium Hæmum. Et nuptiarum spes Thracum incontinentiæ respondet. Hellanicus vero Lyciæ urbem Cabassum esse perhibet. verius autem tradit Apion, pagum esse Cappadociæ Tarsum inter & Mazaca. Mazaca enim appellabatur Cappadociæ Cæsarea. Loco gentilis sufficit illud Homericum, *ex Cabasso*. Plurima enim hoc modo formantur localia loco gentilium, ut etiam illud *ex Camiro*. Posset etiam inde fieri Cabassius & Cabassita.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ, πόλις ἡ κάτω Ἀσίας, ἧς ἡ γῆν Καβείριοι ᾤκουν. εἰσὶ δὲ Καβείριοι ἔθνος Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ. καὶ Κάβειρος, Καβειρία. ἀφ' ἧς τὸ Καβειραῖος, καὶ Καβειραία, καὶ Καβειρίτης, καὶ Καβείριον. τοῦτο τὸ ἐθνικὸν Καβείριος, ὡς τὸ Βυζάντιον Βυζάντιος· καὶ Καβείρις, τὸ ἡλικόν, καὶ Καβειριάς, καὶ νύμφαι Καβείριδες, ὅπου Καβείρης ὁ Πρωτεὺς ἐλάσγησεν,

CABIRIA, urbs inferioris Asiæ, cujus terram incolunt Cabiri. Sunt & Cabirii gens Bœotiæ, teste Pausania libro IX. Et Cabirus & Cabiria dicitur, unde fit Cabiræus & Cabiræa, & Cabirita, & Cabitium. Hujus gentile est Cabirius, uti a Byzantium Byzantius. Et Cabiris fœmininum est, ut & Cabirias. Et nymphæ Cabirides, quæ nomen habent a Cabira, filia Protei & Anchionæ;

[1] Καβασσός.] Miror Holtmannum, contra aliarum editionum fidem, evulgasse Καβασσὸν, cum neque literarum series istam mutationem postulet.

[2] Καὶ συμφωνεῖ &c.] Videntur hæc mutila & detruncata Hecatæi Milesii esse verba (quibus sane non probatur, Cabassum ultra Thracicum Hæmum esse sitam) quæ nostrer sine dubio integra habuit in opere suo, antequam ab Harmolao Grammatico in compendium esset redactum. Audemus tamen lectori asseverare, hæc verba respicere historiam de Othryoneo, quam pluribus describit Homerus Iliad. XIII, unde etiam illud hemistichium a nostro transcriptum est. Is enim belli Troiani fama & Priami pollicitationibus excitatus (promiserat enim filiam Cassandram, forma optimam, si Græcos Troia expellat) Caballo venit. Verum spes ipsum frustra habuit: interficitur enim ab Idomeneo, Græcos non abigit, nec Priami filia potitur. Quæ omnia futius narrat Homerus loco jam indicato.

[3] Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐπικαλεῖται Καισάρεια.] Vossianus interponit voculam ἧς, & in eo legitur, ἐπικαλεῖται ὁ Καισάρεια, quod vitium a librario necessario ortum judicavi, deinde centet legendum: Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐπικαλεῖται Καισάρεια. Verum in Plinianis Exercit. hoc loquendi genus suo calculo comprobat, & τὸ Καππαδοκία accipit pro gentili feminino, quasi Καισάρεια Καππαδοκία idem esset, quod Καισάρεια ἡ Καππαδοκίας, nonnulla hujus rei exempla adducens, uti Σελεύκεια Πιερία, Ἀντιόχεια Πισιδία, ad discrimen cæterarum Seleuciarum, Antiochiarum, & Cæsarearum eodem nomine gaudentium.

[4] Καβείρια, πόλις ἡ κάτω Ἀσίας.] Urbem hoc nomine in inferiori Asia geographi non agnoscunt, sed montem Phrygiæ, τὰ Καβείρια, numero multitudinis, de quo Strabo lib. XII: Πρὸς αὐτῇ δὲ τῇ παραρείᾳ ἡ Παρυάδρα, Κάβειρα ὄρυγμα, σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα ἀπὸ πυπτηρισμοῦ πω, νοθωτέρᾳ αὐτὰς τῶν· τὸ δὲ τῆς Καβείρας τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατασκάψαντος, καὶ ὑφελκύσαντος τὸ ζάγμα &c. Et sic quoque Plutarchus in Lucullo. In hoc monte Cabiri dicuntur habitasse ante migrationem in Samum, qua de re Etymol. Magn. Auct. in illa voce, & Scholiastes Apollonii ad lib. I. Refert Strabo lib. jam citato, Pompeium Mithridatis arcem & regiam, quæ erat in Cabiris, in urbis formam adornasse, & *Diopolin* nominasse: Sed postquam operi aliquid addiderat eam *Δημητριάδα* nominari voluit. Hanc si intelligat noster, nihil ab ipso contra geographiam commissum censemus.

[5] Καβειρεῖτης.] Nomina ab hac voce deducta, Pausanias usurpavit, libro jam commentario præcedenti allegato: Δημητρίου γὰρ Καβειραίους δῆμος, ἐστὶ δὲ πλησίον.

[6] Καβειρίτης.] Idem Pausanias eodem loco: Τελεσθῆναι δὲ, ὡς ὑστέρους Καβειρεῖται, ἐλήλυθε, κρυπτόμενοι οὐδὲν εἰς τὴν Καβειραίαν.

[7] Καὶ Καβείριον.] Sic appellatur Cabirorum templum apud eundem in Græciæ Periegesi loco jam laudato: Τροφωνίου δὲ ἐστὶ τοῦ Ἐρχομενίου τὸ ἀφίδρυμα, Θέσπιαν ὑπὲρ τὸ ὄρος τὸ Ἑλικῶνα ὄντα. Ex omnibus hisce manifestissime liquet, Stephanum Pausaniam non frustra citasse, cujus testimonio, quanquam hoc nihil fecerit Epitomator, omnia derivativa confirmat.

[8] Καὶ Καβειρεύς.] In hactenus vulgatis, meo quidem judicio, male legitur, ἧς Καβείρια, nam necessum est, hoc utrumque fœmininum in ις & ας præcedere, quia in sequentibus de earundem derivatione disseritur.

[9] Καὶ νύμφαι Καβείριδες, &c.] Hæc verba & quæ sequuntur, usque ad πατρὸς τοῦ Καδμείου, in libris Palatinis & Vossiano leguntur: Cum autem mirum in modum mythicam theologiam illustrent, non pollum quin manibus illorum ferbarum gratias agam, quorum diligentia illorum verborum copiam habemus. His si adjunxeris, quæ ad vocem Ἰμωλος ex Etymologici Magni auctore, atque ex Apollonii Rhodii scholiis, observavimus, multo luculentiori Cabirorum notitia fruemur, quam hactenus apud Mythicæ theologiæ doctores erat obvia.

[10] Ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως.] In omnibus calamo exaratis constanter legebatur, ἀπὸ Καβείρου τοῦ Πρωτ. Sed auctoritate Strabonis Καβείρης reponendum judicavi, egregius enim lib. X locus invenitur, hanc ad Stephanum accessionem mirum in modum illustrans: Ἀνεστήκασι δ' ὁ Ἀγχίσης καὶ Καβείρης ὁ Ἡφαίστου καὶ Καμίλου λεγόμενοι, ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Γυτίας Κορυβαντίας σύνοικοι· φασὶν δ' αὐτοὺς οἱ Σαμοθράκην· ὧν δὴ Καβείρης ὁ Πρωτέως ὁ Ἡφαίστου. Καβείρης τρεῖς, ἡ νύμφαι τρεῖς, Καβείριδες. Hinc evidenter liquet emendationem nostram jure admittendam.

χονης, ἀφ' ἧς ὁ Ἡφαίστ[11] Κάδμιλος. Ἐὰν ἡ μὲν Καβείρις ᾖ ἀφ' τὸ Κάβειρος, ἡ δὲ Καβειρίας ᾖ ἀφ' τὸ Καβείριος. τὸ κλητικὸν Καβείριε, [10] ἡ Καβειρική· ἡ [17] Καβειριάζεσθαι ῥῆμα. A chionæ, ex qua & Vulcano Cadmilus. Cabiris deducitur a voce Cabirus; Cabirias autem a Cabirius. Possessivum est Cabiricus & Cabirica. Hinc quoque verbum Cabiriazare.

ΚΑΒΕΛΛΙΩΝ[18], πόλις Μασσαλίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, καὶ ἡ ἐπιχώριον τόπον, Καβελλιωνήσιος, ὡς Ταρρακωνήσιος· καὶ ἡ Ἑλλιωικὸν, Καβελλιωνίτης, ὡς Ταρρακωνίτης. B CABELLIO, urbs Massiliæ, cujus meminit Artemidorus libro 1 Geographicorum. Gentile, juxta vernaculam formam, Cabellionesius, uti Tarrhaconesius; verum juxta Græcam, Cabellionita, uti Tarrhaconita.

ΚΑΒΥΛΗ[19], πόλις Θράκης, ἀπόῤῥω τῆς Ἀσῶν χώρας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καβυλῆος, ὡς Ἀρταικηνός. C CABYLE, urbs Thraciæ, non longe ab Astarum regione, auctore Polybio libro XIII. Gentile, Cabylenus, uti Artacenus.

ΚΑΔΜΕΙΑ[20], πόλις, ἧς Θηβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι [21] Καδμεῖοι, καὶ Καδμείονες, καὶ Καδμῖοι· [22] καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον. CADMEA, urbs & Thebarum arx, a qua Thebani Cadmeï, & Cadmeones, & Cadmii appellantur. Et munimentum, Cadmeum. D

ΚΑΔΟΙ, πόλις Μυσίας· [31] Στεφάνου ιβ'. καὶ Δορυλαΐου πόλις, καὶ Κάδοι. τὸ ἐθνικὸν, Καδῆνος. CADI, urbs Mysiæ, de qua Strabo libro XII. Et Dorylaïum urbs & Cadi. Gentile, Cadenus.

ΚΑΔΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου· [24] Στεφάνου ἑνδεκάτῃ. E CADUSII, populus inter mare Caspium & Pontum, de quo Strabo libro XI.

ΚΑΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων. ἑρμηνεύεται ἡ σῖτος [25] φρυγμὸς ἡ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καδρεμεύς. CADREMA, urbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Nomen urbis frumenti siccitatem denotat. Gentile, Cadremensis.

CA-

[11] Κάδμιλος.] Sic optime scribitur hæc vox ex recepto apud Bœotios more: Scholiast. ad Lycophronem: Κάδμιλος ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. Pro quo communiter Κάδμιλος in usu est. Varro: *Camilus nominatur in Samothraces mysterius Deus quidam administer Dis magnus.* Sic quoque cum appellat Musæus apud Scholiast. ad lib 1 Argonaut. Apoll. Rhodii; verum alii plerique *Camillum*, inter quos Plutarchus in Numa: Καὶ τὸν ἱερέα τοῦτον τοῦ ἱεροῦ τῶν Διὸς ἀμφιπλήτου πάντα λέγας Κάμιλλον, ὡς ἐστὶ τὸ Ἑρμοῦ ὄνομα· ὅτου δὲ Ἕλληνες Κάμιλλον λέγουσι τὸν ἀδελφεοκτόνον. Vide hac de voce plura apud Cl. Bochartum lib. 1 de Col. Phœn. cap. XII.

[10] Καβείρικε.] Possessivo illo utitur Clemens Alexand. in Protreptico: Καβείρους δὲ τοὺς Κορυβαντας καλέσας, καὶ πλατὺ Καβειρικὸν καθυπνώσας.

[17] Καβειριάζειν.] Hujus verbi usum & significationem hactenus non inveni: suspicor tamen significare vel ἑρμαΐζειν τὰ τῶν Καβείρων μυστήρια, vel Cabirorum more aliquid agere. Himerius in Eclogis Declam. Λίγεται ποτὲ ὁ Ὀλυμπιόδωρος, τῶν ἐπὶ τοῖς Ἀλεξάνδρου τύχαις διδάσκων, ἑρμαΐζουσα τὰ Καβείρων εἰς Σαμοθρᾴκην μυστήρια, ἰδίᾳ καὶ τῶν πλατὺ τῶν Φιλίππου.

[18] Καβέλλιον, πόλις Μασσαλίας.] Straboni lib. IV dicitur Καβάλιον, ita enim ille: Παρεκπίπτει δὲ Δρακοντίου εἰς Καβάλιωνα πόλιν. Erat sita haud longe ab Avenione, Gallis hodie dicitur *Cavaillon du Comtat.* Hæc urbs nequaquam confundenda est cum *Gabillono* Cæsaris, quod oppidum Gallis hodie dicitur *Chalon sur Saone*, & in Lugdunensi Gallia situm est. Illud Græci Καβύλλινον appellant. Strabo libro jam citato: Μικρὸν δ' ὑπὲρ τῆς Δρακοντίου ἐπὶ τὰ Ἐδένων ὄρη πόλει ἐστὶ Καβύλλινον ἐπὶ τῷ Ἄραρι. Idem oppidum sic quoque appellat Marcian Heracleota in Periplo Galliæ Lugdunensis, cujus locum, quia miserrime corruptus circumfertur, huc transcribam, ut curetur, ita enim ille: Τὸ δὲ τῆς Λουγδουνησίας ἐπικαίρου ἀπὸ τῆς Γαβάλων ἀπερισπάστου ἀγορᾶς ἐστὶ καλλιγραμμικὸν καὶ τὴν αἰναβολικὴν πολυχρήσιμον, καθὸ δὲ συμβαίνει τῇ Βιβλικῇ πρώτῃ τῆς Σηκουανίων παροικίας, ὡς εἶναι τῇ μακρᾷ τάσει γνησ. τὸ δὲ πλατὺ τῆς Λουγδουνησίας ἀρχεται μὲν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἀπὸ Καβάλλων πόλεως, καθαλλᾷ δὲ εἰς Σηκουανα παροικῶν ἐπέκεινα. Male vulgati libri hæc legunt Γαβαίων pro Γαβάλων. Verum multo pejus vitium est quod sequitur Σηκουανίων παροικῶν, qui fluvius nusquam terrarum est cognitus. Emendandum sine dubio Σηκλανίων παροικῶν, ut ex Ptolemæo & aliis probari posset.

[19] Καβύλη, πόλις Θράκης.] Hæc eadem urbs est, quam in sequentibus *Calybam* noster nominat, & ab hac diversam statuit, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[20] Καδμεία, πόλις, ἧς Θηβῶν ἀκρόπολις.] Copulativam, quæ ab omnibus libris aberat, non sine ratione adjiciendam putavi. Nomen habet urbs & arx a Cadmo. Pausanias lib. IX: Καδμῖον δὲ τὸν πολιν τὸν κεκυκλωμένον ὑπ' ἐκ ἐς κρᾶς Καδμείαν ὠκισεν· Αὐξησάσης δὲ ὕστερον τῆς πόλεως, ὥστε τὸν Καδμείαν ἀκρόπολιν σωιεῖν τῆς κάτω γῆς Θηβῶν. Arcis descriptionem vide apud Arrianum de Expedit. Alex. Mag. lib. I.

[21] Καδμεῖοι.] Sæpius occurrit hæc vox apud Herodot. lib. I: Μυσοὶ δὲ Ὀλυμπιήνοι ἀπαμειψάμενοι, καὶ Καδμεῖοι, καὶ Δρύοπες. Et apud Hesychium Καδμεῖοι sunt οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου.

[22] Καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.] Pessime in omnibus MSS & vulgatis: καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖα. Hunc errorem videns Salmasius, ad marginem sui Stephani emendavit.

[23] Στεφάνου ιδ'.] Integer locus apud Strabonem sic legitur: Τὰς δὲ Ἐπικτήτου Φυγίους Ἀζανοὺς τὸ εἶπ, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάϊον, καὶ Μιδάϊον, καὶ Δορυλάϊον πόλεις, καὶ Κάδους τοὺς δὲ Κάδυς ἔνιοι τῶν Μυσίας φασίν. Gentile hujus urbis est Καδηνὸς, sed Holstenius in annotationibus ad Ortelium Magni Ducis nummum adducit, cum inscriptione ΚΑΔΟΗΝΩΝ, unde in Stephano corrigendum censet ΚΑΔΟΗΝΟΣ. Similem nummum profert Tristanus, sed unica litera male mutata ΚΑΔΟΗΝΩΝ.

[24] Στεφάνου ἑνδεκάτῃ.] Hæc sunt Stephani verba: Τὸ μὲν τοῦ πλάτους τοῦ ὀρεινοῦ παροικίας Καδουσιορυμοῦ. Horum etiam meminit Dionys. Periegeta, ad cujus verba Eustathius ex Strabone ita commentatur: Ἐκεῖ δὲ οἱ Καδούσιοι, καθὰ τὸν Διονύσιον, οὐ τραχεῖα ἡ γῆ· ἀνδρες δεινοὶ πεζοπαθεῖν, καὶ ἀκριβεῖς ἀεροσκοποι, ὡς ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ, καὶ οἷοι ἐν τοῖς περιόδοις περὶ αὐτῶν ἐπαίειν ἀμνημόνευσαν. Hæc verba ideo in medium adduco, quia in Strabone non inveniuntur hodie illud δεινοὶ πεζοπαθεῖν, quo fortasse Strabo est supplendus.

[25] Φρυγμός.] Pessimo errore in omnibus vulgatis excusum

ΚΑΘΑΙΑ [26], πόλις Ἰνδική. τιμῶσι δὲ τὰς καλὰς ὅτι πολλάς, ὡς τι βασιλέα τ κάλλιστον αἱρῦνται. [27] ὁ πολίτης, Καθαῖος.

A CATHÆA, urbs Indica. Tantopere ibi forma præstantes venerantur, ut regem pulcherrimum eligant. Civis, Cathæus.

ΚΑΪΚΙΝΟΝ [28], χωρίον Ἰταλικόν· φίλις & δότερον Σικελικῶν.

CÆCINUM, oppidum Italicum, de quo Philistus libro II rerum Sicularum.

ΚΑΙΝΙΝΗ [29], πόλις Σαβίνων, ἡ ὑστὸ Ῥωμύλε ἁλῶσα. [30] τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.

B CÆNINA, urbs Sabinorum, quam cepit Romulus. Gentile, Cænitæ.

ΚΑΙΝΟΙ [31], ἔθνος Θρᾳκικὸν· Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ.

CÆNI, populus Thraciæ, de quo Apollodorus libro IV Chronicorum.

ΚΑΙΡΗ, πόλις Τυρρηνίας· τὸ ἐθνικὸν, Καιρηταν ός. εἴρη] ἐν τῷ περὶ Ἀγύλλης.

C CÆRE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Cæretanus. Dictum est de hac urbe in Agylla.

ΚΑΙΝΤΣ [32], νῆσος πλησίον Πελωριάδος, τὰ καλὰ Σικελίαν ἄκρας, πρὸς δύσιν κέουσα. ἔστι δὲ [33] πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.

CÆNYS, insula prope Peloriadem Siciliæ promontorium, vergens ad occasum. Est quoque Cænysium Italiæ oppidum.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, [34] ἡ πρὶν Εὐσέβεια, ἡ Μάζακα, ὡς

D CÆSAREA, metropolis Cappadociæ, prius Eusebia, & Mazaca dicta, ut Strabo

cusum legitur φυγὴν, sed meliorem vocem ex MSS revocavimus.

[26] Καθαια, πόλις Ἰνδική.] Non sine justa causa vulgatam lectionem, Κάθαια, πόλις Ἰνδική, repudiavimus. Calamo exaratorum codicum auctoritas suadebat Κάθαια, quod genuinum hujus urbis nomen judico, in quam sententiam quoque paullo peritiores pedibus ibunt. Quæ porro apud nostrum sequuntur, petita sunt ex Oneiericrito apud Strab. lib. xv, ubi integer locus sic legitur: Εἰ δὲ τῇ Καθαίᾳ καινότερόν τι ἱστόρηται τὸ περὶ τὸ κάλλος, ὅτι παρὰτου Δημοφῶντος, ὡς ἔοικεν, ἐκ κωμῶν· βασιλέα τε τῆς τε κρείττω αἱρεῖσθαι φησὶν Ὀνησίκριτος. In quo loco olim etiam Καθαίᾳ a Strabone scriptum fuisse, satis manifeste indicat Stephanus, & elementorum, quam sequitur, series. Vix dubito, quin noster loquatur, si quid veri ex similitudine elementorum conjicere liceat, de regione, quæ hodie in mappis Europæ incolis nomine CATAIA vel CATAY cognitissima est, quæ Asiæ regio est, maxime versus ortum & terram Sinonis extensa, inter Tartariam veram ad boream, Sinas ad austrum, & Turchestaniam ad occasum. De qua videndus doctissimus Jacobus Golius ad Atlantem Sinicum.

[27] Ὁ πολίτης, Καθαῖος.] improbo, quod Salmasius ad oram sui libri Καθαιάδ- emendare conetur, nam ab Ἀναία fit Ἀναιάδ-, a Βυρσία Βυρσίας, non autem Ἀναιάτης & Βυρσιάτ- & similia. Gentile Καθαῖ- inveniturapud Armanum de Exp. Alex Magn lib. v: Καὶ αὐτοὶ οἱ Καθαῖοι διπλασιάσαντες τὴν τῶν πελτασταῖς κρῆσιν ἐνεμίζοντο. Ita quoque Polyænus lib. IV: Ἀλέξανδρ- Καθαίοις, μάχεσθαι Ἰνδοῖς, ἐξ ἀσπίδος αὐτοῖς ἀσπίδος ἐχόντας. Ubi optime Casaubonus vocem Καλαῖοις emendabat. Strabo, loco jam supra allegato, gentile nomen facit Καθαῖοι, quod æque vitiatum censeo, ac primitivum Καθαία, ita enim ille: Ἰδίαι δὲ τῆς Καθαίας, ἧς τὴν ἱστόρησε, τὸ αἰρεῖσθαι κρεῖττον τὸν βασιλέα. Sine dubio, & quam minima mutatione legendum Καθαίων, nam a Καθαία, Græca consuetudine possit formari Καθαιάδις, non opus est, ut multis documentis probem: nam ab Ἰσσὰ, oppidum in Euboea, deducitur Ἰσσαῖ- & Ἰσσαιάδις, sic quoque a Καθαία commodissime Καθαῖ- & Καθαιάδις. Obiter porro lectorem eruditus & veteris geographiæ arbans est advertendus, gentile nomen apud plures auctores pessime contaminatum occurrere. Apud Diodorum Siculum lib. XVII cap. XCV Καθαῖοι occurrunt, ubi non dubito, quin Καθαίων substituendum sit. Eadem opera etiam Ptolemæum emendabimus, ubi lib. VII cap. I sic legitur: Τὰ δ' ὑπερῖπ Καθαίοις. Μίρυν in modum heic hallucinantur interpretes; nam, nullam huic loco medicinam facientes, vertunt Chatrai: substituunt alii τὸ Chatari, & Chateivenitur. Mendum illud dilcutiemus, si legerimus, τῶν αὐτῶν ἐν Καθαίοις, &c. Atque ita Ptolemæus ab Arriano & Stephano non dissentiet.

Strabone

[28] Καίκινον, χωρίον Ἰταλικόν.] Putat Cluverius idem esse oppidum, quod Antonino in Itinerario *Cecinum* appellatur. Hodie nominari tradit *Stillo*, vel *Stilo*. Eum vide lib. IV Italiæ antiq. cap. XV.

[29] Καινίνη, πόλις Σαβίνων.] Libri MSS. *Καινίνη, πόλις Σαβίνων*, ut & editiones Aldina Florentinaque, quam lectionem suo calculo comprobat Salmasius ad marginem sui libri: sed nullam de illa mentionem facit in notis ad Florum, ubi gentile emendandum judicat. Nomen habet hæc urbs a *Canite* conditore, teste Festo: *Canina urbs, quæ fuit vicina Romæ, a Canite conditore appellata.* Vide porro Cluverium lib. II Ital. antiq. cap. IX.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.] Idem oppidanorum nomen sæpius occurrit apud Dionys. Halicarnassæum, quod Cluverius non ab oppidi vocabulo formatum censet, sed ab auctoris nomine. Salmasius vero in suis ad Florum notis reponendum judicat *Καινίτιτα*, quæ emendatio etiam prorsus repudianda non est, nam oppidani Plutarcho in Marcello dicuntur *Καινίτται*. Adeo ut dubitem, quid hoc loco sit præferendum, cum utraque opinio se commode satis tueri possit. Latino ore oppidani vocantur CÆNINENSES. Flor. lib. I cap. II *Caninensium captum ac dirutum est oppidum.*

[31] Καινοι, ἔθν- Θρᾳκικὸν.] Cænorum meminit Strabo atque eorum regis lib. XIII: Ἐχρήσατο δὲ & Διώκλει τῷ ἐπιτάξαντι βασιλέα τραπέζαις τὸν Θρᾴκιον. Bene monuit Palmerius pro τῷ ἐπιτάξαντι legendum τῷ Καινῶν. Illorum regio appellatur Καινικὴ, & in littore Ponti Bithyniæ opposita est. Ptolemæus: *Καινικὴ ἀκρωτήριον δὲι τῇ Κανῶν.* Plinius lib. IV cap. XI: *Regio Cænica, colonia Flaviopolis, ubi antea Zela oppidum vocabatur.* Cæni Astas vicinos habebant, uti liquet ex Livio lib. XXXVIII cap. XL, qui ibidem *Astii* appellantur. *Canophyrinum*, ubi Divus Aurelianus, teste Vopisco, malitia notarii fui, & manu Mucaporis interemptus est, hic locum habere nequit, nam inter Byzantium & Heraclium Cænica & Astica, vicinæ regiones, non erant sitæ, sed ad Pontum e regione Bithyniæ, & quidem ultra Byzantium.

[32] Καίντς, νῆσος πλησίον Πελωριάδ-.] Cum Cluverio statuendum censeo, aut ipsum Stephanum obscitanter ex Strabone hanc sectionem formasse, aut transcriptorem ejus imperitum & male curiosum vocabulum ἄκρα in νῆσος permutasse. Cænys enim Italiæ promontorium est, e regione Pelori, non insula, quod Itali vulgo vocant *Coda del la volpe*. Vide Cluv. lib. IV Ital. antiq. Locus, quem noster respicit, est apud Strab. lib. VI: Πλησίον γάρ ἐστι Καινύς, διέχουσα τῆς Μεσσήνης σταδίους πεντήκοντα & ἑξακοσίους, ἡ πελαγία πασσεῖα τοῦ ἄκρου γτιὰ τῆς πορθμοῦ αὐτόθι τοῦ τε Σικελικοῦ ἄκρου τοῦ Πελωριάδος.

[33] Πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.] Idem est oppidum, quod in sequentibus nostro dicitur *Καινῖνον*, de quo, ubi ad illum locum pervenerim.

[34] Ἡ πρὶν Εὐσέβεια & Μάζακα.] Locus Strabonis, quem noster

Σελεῦων. [11] ἔστι δὲ Παλαιστίνης. [10] ᾗ τρίτη, A πρὸς τῇ Πανεάδι. [17] τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς. εἰσὶ δὲ ἄλλαι τέτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορευόμεναι.

Strabo perhibet. Est quoque Palæstinæ Cæsarea, & tertia ad Paneadem. Gentile, Cæsarensis. Sunt & aliæ civitates hoc nomine insignitæ.

ΚΑΛΑΒΡΙΑ, χώρα [18] πλησίον Ἰταλίας. ὁ οἰκήτωρ, Καλαβρός· ᾗ Καλαβρα B ϑηλυκὸν, ᾗ Καλαβρίς.

CALABRIA, regio Italiæ vicina. Incola, Calaber, & Calabra fœmininum, ut & Calabris.

ΚΑΛΑΘΗ, πόλις [19] ἐπὶ πόρῳ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθυσαν αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ πόλις Καλάθυσα. ὁ πολίτης τῆς Καλάθης, Καλαθίνιος, ὡς Ἀγαθίνιος· τῆς δὲ Καλαθύσης, Καλαθύσιος, ὡς Νύσιος.

CALATHA, oppidum non procul ab Herculis columnis, auctore Hecatæo in Europa. Verum Ephorus illud Calathusam appellat. Est quoque Ponti Calathusa. Calathæ oppidanus dicitur Calathinus, uti Agathinus, sed a Calathusa deducitur Calathusius, uti Nysius.

ΚΑΛΑΜΑΙ, πόλις Πελοποννήσου· Παυσανίας δ'.

CALAMÆ, urbs Peloponnesi, de qua Pausanias lib. IV.

ΚΑΛΑΜΕΝΘΗ, ἡ τις δὲ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος βιβλίῳ πρώτῳ. κρεῖττον δὲν [40] ὡς Ἡρόδοτος, Διὰ βῆ, πόλις Φοινίκων.

CALAMENTHE, quæ & Calaminthe, urbs Libyæ. Hecatæus in Periegesi. Melius apud Herodotum per I scribitur, & pro urbe Phœnica habetur.

ΚΑΛΑΡΝΑ [41], πόλις Μακεδονίας, ὡς

CALARNA, urbs Macedoniæ, de qua

noster ex Geographo in testimonium adduxit, extat lib. XII: Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ κρημνώδης τὸ Μάζακα ὑποτείνουσι δ' ὄρη· κρημνὸν δ' Ἐπίσκεψαι δ' αὐτὸ ἐπικλησιν ὡς τὸ Ἀγχίαλον ἢ πόλιν ὑψηλοτάτην, ἣν ἀνακλᾶσθαι χίοι τὴν ἀκρόπολιν ἔφασαν. Sed hoc obiter admonendum, in omnibus Stephani libris, tam editis quam calamo exaratis, pro Μάζακα inveniri Μάζα, quod olim Salmasius in Plinianis Exercit. emendavit, & nos jam auctoritate Strabonis in contextum recipimus. Quanquam, ut verum fatear, rationes non desint, quibus τὸ Μάζα defendi posset. Nam Μάζα fuit antiquissimum urbis nomen, quod accepit a *Mosoch* Cappadocum principe, unde tractu temporis Μάζακα formatum est. Testatur hoc Philostorgius lib. IX sect. XII: Οὗτος Μάζα καλῶ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Καισάρεια ἡ ἐπὶ Μαζίῳ. Καπποδόκαι γὰρ ἐκ τοῦ ἐπιχωρίου τὸ ὄνομα· τὸ χεῖρον δὲ παρελόμενοι, καὶ παρηγμένον εἰς Μάζακα σχηματίσαντες. Sic etiam Sozom. observante Gothofredo lib. V cap. IV: Μάζα καλῶ τὸ ἀρχαῖον ὀνομαζόμενον. Et Josephus quoque lib. I cap. VII principem gentis Μαγὼγ vocat, unde Philostorgius procul dubio ipsum habet. Sed rectius videtur Μοσὼχ, vel Μωσὼχ, quemadmodum a Const. Porphyrogennet. appellatur lib. I Them. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ πάλαι τῶ μεγάλῳ Καίσαρι· Γαλλὶ ὁμοιωσαμένη ἐπὶ πολὺ ἐκαλεῖτο Μάζακα καὶ Μυσὼχ τὸ δὲ Καππαδόκων ἀρχηγόν.

noster ex Geographo in testimonium adduxit, extat lib. XII: Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ κρημνώδης τὸ Μάζακα ὑποτείνουσι δ' ὄρη· κρημνὸν δ' Ἐπίσκεψαι δ' αὐτὸ ἐπικλησιν ὡς τὸ Ἀγχίαλον ἢ πόλιν ὑψηλοτάτην, ἣν ἀνακλᾶσθαι χίοι τὴν ἀκρόπολιν ἔφασαν. Sed hoc obiter admonendum, in omnibus Stephani libris, tam editis quam calamo exaratis, pro Μάζακα inveniri Μάζα, quod olim Salmasius in Plinianis Exercit. emendavit, & nos jam auctoritate Strabonis in contextum recipimus. Quanquam, ut verum fatear, rationes non desint, quibus τὸ Μάζα defendi posset. Nam Μάζα fuit antiquissimum urbis nomen, quod accepit a *Mosoch* Cappadocum principe, unde tractu temporis Μάζακα formatum est. Testatur hoc Philostorgius lib. IX sect. XII: Οὗτος Μάζα καλῶ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Καισάρεια ἡ ἐπὶ Μαζίῳ. Καπποδόκαι γὰρ ἐκ τοῦ ἐπιχωρίου τὸ ὄνομα· τὸ χεῖρον δὲ παρελόμενοι, καὶ παρηγμένον εἰς Μάζακα σχηματίσαντες. Sic etiam Sozom. observante Gothofredo lib. V cap. IV: Μάζα καλῶ τὸ ἀρχαῖον ὀνομαζόμενον. Et Josephus quoque lib. I cap. VII principem gentis Μαγὼγ vocat, unde Philostorgius procul dubio ipsum habet. Sed rectius videtur Μοσὼχ, vel Μωσὼχ, quemadmodum a Const. Porphyrogennet. appellatur lib. I Them. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ πάλαι τῶ μεγάλῳ Καίσαρι· Γαλλὶ ὁμοιωσαμένη ἐπὶ πολὺ ἐκαλεῖτο Μάζακα καὶ Μυσὼχ τὸ δὲ Καππαδόκων ἀρχηγόν.

Dicta autem est *Cæsarea sub Paneo*, & *Cæsarea Paniæ*, vel *Paneæ*, non ob cultum Panis simulacrum, uti tradentem vides Philostorgium; neque a vicino fonte Paneade juxta Plinium, & cui vulgo viri docti, ac inter eos vir summus ad Solinum, suffragantur, sed a monte ipso sub quo jacebat, dicto Panio juxta Joseph. lib. I cap. XVI de bello Jud. & Πανεὺς ὄρος dicte apud Eusebium Hist. Eccl. lib. VII cap. XVII. Plura vide apud jam laudatum antiquarium dissertatione nona.

[11] Ἔστι δὲ Παλαιστίνης.] Antea *Stratonis turris* dicebatur teste Plinio lib. V cap. XIII: *Inde Apollonia, Stratonis turris, eadem Cæsarea, ab Herode rege condita: nunc colonia prima Flavia, a Vespasiano imperatore deducta.* Quam magnifice Herodes urbem portubus & templis, decem annorum spatio, exornaverit, & in honorem Cæsaris *Cæsaream* appellaverit, multis persequitur Joseph. lib. XV Antiq. cap. 9. Benjaminus in Itinerario perhibet, hanc urbem *Palæstinorum Gad* fuisse.

[10] Καὶ τρίτη, ᾗ τῇ Πανεάδι.] Hæc illa est Cæsarea, cui a Philippo Tetrarcha magni Herodis filio, nomen est inditum, auctore Josepho lib. XVIII cap. III Antiq. Jud. Φίλιππος δὲ τὴν Πανιάδα τὴν ἀρχὴν πηγαῖς τῷ Ἰορδάνῃ καλουμέναις ὁμορῷσαν Καισάρειαν. Hæc Cæsarea Philippi in præclaro Marci Aurelii nummo Mediceo, teste Illustri Spanhemio, appellatur ΚΑΙC. CEB. IEP. ΚΑΙ ΑCΥ. ΤΠ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæsarea Augusta Sacra & Inviolabilis sub Paneo.* ad discrimen alterius Cæsareæ Cappadociæ sub Argæo, aut alterius vicinioris in Palæstina. Ammian. Marcell. lib. XX: *Itineribusque lentis progressi, apud Cæsaream Cappadociæ etiam tum degentem invenere Constantium, Mazacam antehac nominatam, opportunam urbem & celebrem, sub Argæi montis pedibus sitam.*

[18] Πλησίον Ἰταλίας.] Sed quomodo Calabria Italiæ propinqua dici potuit, cum noster Tarentum ipsius Italiæ urbem statuat? Τάρας, πόλις Ἰταλίας. Est quidem continens Italiæ ista regio, sed ita, ut isthmus eam peninsulam reddat, & quasi ab Italia separatam. Hinc est, quod fortassis noster Calabriam ab ipsa Italia divisam existimaverit. Regionem hanc in peninsula fuisse sitam perhibet Plinius lib. III cap. XI: *Abest CXXVI millia passuum a Lacinio promontorio, adversam ei Calabriam in peninsulam emittens. Graci Iapygiam a duce appellavere; & ante Peucetiam, a Peucetio Oenotri fratre. Latitudo peninsulæ a Tarento Brundusium terreno itinere XXXIII mil. pass. patet.* Vide præterea Strab. lib. VI. Sunt præterea duo flumina Galesus & Pactius, alterum Tarento, & alterum Valetio adjacens, utrinque isthmi spatium coarctantia, adeo ut putem, si ab horum fluminum fontibus passus numerare inceperis, VIX LX mill. invenias.

[19] Οὐ πόρῳ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.] Ptolemæus lib. IV cap. III mentionem facit de Calatha insula, Africæ adjacente, quæ fortassis eadem est, quam noster hoc loco urbem appellat. Hoc profecto nostro auctori non est insolens, ex urbibus insulas, & contra ex insulis urbes & regiones creare.

[40] Ὡς Ἡρόδοτος.] Nihil ex Herodoto, nihil etiam ex aliis de hoc oppido ejusque scribendi ratione expiscari potui. Ex etymologia vocis Bochartus conjicit, urbem in colle fuisse sitam. Eum vide lib. I cap. XXIV de Phœn. Col.

[41] Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας.] Pomp. Mela lib. II cap. II *Turris Calarnæa* meminit, ita enim ille: *Ultra Nestos fluit, interque eum & Strymona, urbes sunt Philippi, Apollonia, Amphipolis. Inter Strymona & Axium, Turris Calarnæa.* Sic emendavit hunc locum Hermolaus Barbarus, cui etiam adstipulatur Cl. Vossius.

ὡς [41] Λεκιλ. ὁ Ταρραῖος. τὸ ἐθνικὸν, Καλλαρναῖος.

A qua Lucillus Tarrhæus. Gentile, Calarnæus.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ [42], μοῖρα Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος β'. οἱ δὲ Καλασίριοι, ἡ Καλασιρία.

CALASIRIS, pars Ægypti, de qua Herodotus libro II. Appellantur incolæ Calasirii & Calasiriæ.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ [43], ἔθνος Ἰνδικόν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

CALATIÆ, gens Indica, cujus meminit Hecatæus in Asia.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ, [44] κύκλον ἔχουσι ὅσον τριάκοντα σταδίων ἀπὸ Καλαύρας τοῦ Ποσειδῶνος. [45] ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη. [47] ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.

CALAURIA, parva insula prope Cretam, cujus circulus ambit XXX stadia, nomen habens a Calauro Neptuni filio. Appellabatur etiam Irene. Civis, Calaurita.

ΚΑΛΒΙΟΣ [48], κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαυὸν φασι. τινὲς δὲ αὐτὸν δι' Ἀλφὸ τοῦ μ φασί.

CALBIUS, fons Lyciæ, quem etiam Calænum appellant. Nonnulli vocem cum M efferunt.

ΚΑΛΗ [49] ἄκτη, πόλις Κρητῶν. Εὔδοξος πεμπτῳ γῆς περιόδου. [50] ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη. ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ ἀφαγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Καλακτίτης, ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι. ἐπὶ καὶ ἀφὸ τοῦ Ἀκτή, Ἀκλικὸς, καὶ Ἀγλικός. [51] Ἀκτὴ γάρ, ἡ Ἀγλική. ἢ [52] Καλοακτῶν, καὶ Καλοακτία ἠλυκή. ἢ Καλοακλῆ, ὡς [53] Πανάκλη. ἐπὶ Ἐπάκλη.

CALE acte, urbs Cretensium, de qua Eudoxus libro IV de circuitu terræ. Est autem uti Μεγάλη κώμη, ex quibus duabus vocibus fit derivatur Megalocometa, & sic Calactita, sive Caloactita, per Iota: nam a voce Acte fit Acticus & Atticus: Acte enim Attica dicitur. In usu quoque est Caloactæus, & fœmininum Caloactæa; vel Caloactius, uti Panactius, & Epactius.

CA-

[41] Λεκιλ. ὁ Ταρραῖος.] Edidit Vossius in notis ad Melam, loco jam allegato, Λυκι. ὁ Ταρραῖος. Verum tam diversis modis huic viri nomen scribitur, ut nihil omnino certi statuere queam. Vide quæ diximus ad vocem Θεοπαλείαι.

[42] Καλάσιρις, μοῖρα Αἰγύπτου.] Vide annotata nostra ad vocem Ἑρμοπολίτης.

[43] Καλατίαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Herodoto lib. III memorantur duobus in locis; & primo nuncupantur Καλαττίαι, & posteriori Καλαντίαι: sed quænam lectio sit præferenda, amplius deliberandum censeo.

[44] Κύκλον ἔχουσι.] Hæc verba neque in MSS, neque in aliis vulgatis inveniuntur, requiruntur tamen ut sensus sit planus atque commodus, uti liquet manifestissime ex descriptione hujus insulæ apud Strab. lib. VIII: Ἐν πελάγει δὲ κεῖνται Καλαυρεία τε πᾶσι, κύκλου ἔχουσα περίμετρον σταδίων, περίπου δὲ πεντακοσίων διεστῶσα τῆς ἠπείρου. Hinc liquet, nos non temere illam lacunam repleviſſe, in quam emendationem etiam inclinabat Salmasius in margine sui Stephani. Nomen habet a Calauro Neptuni F., hinc etiam Neptuno erat sacra, teste Agathemero lib. I cap V: Ἀπὸ τοῦ Καρικίου κόλπου ἐν Σαρωνικῷ ἐστὶ τὸ ἱερὰ Ποσειδῶνος ἱερόν. Quin imo sanctissimum, ibi fuit Neptuni templum, teste Pausania in Corinthiacis, ubi virgo usque ad maturitatem nuptiarum facerdotio fungebatur. Intra fani septum Demosthenis sepulchrum ostenditur, qui in ista insula, hausto veneno, interiit. Pessime hæc insula in Plutarchi x Oratorum vitis Καλαμοκ sequitur: Καὶ Δημοσθένης ἐφη, Οὐ σωτηρίας πλοῦτο πατέρων οἰκ Καλαυρείαν. Utroque loco, sine ulla dubitatione, Καλαυρείαν reponi necesse est, uti noverunt in antiquitate parum versati, perinde enim est, sive calum rectum Καλαυρεία, vel Καλαυρεία facias, utrumque apud Pausaniam invenitur.

[45] Ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη.] Latine diceretur *Irene*, quæ vox corrupte reperitur apud Plinium, qui insulam ab hac, de qua agit Stephanus, in Argolico sinu diversam statuit, ita enim ille lib. IV cap XII: *In Argolico Pityussa, Irine, Ephyre: Contra Hermionium agrum Tiparenus, Eperopia, Colonis, Arisbera: contra Trœzenium Calauria, quingentos passus distans Plateis.*

[47] Ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.] Nummus est apud Goltzium cum inscriptione ΚΑΛΑΥΡΕΙΤΩΝ.

[48] Κάλβιος, κρήνη Λυκίας.] Sic appellatur iste fons; ex quo Calbis amnis, in Lycium mare se exonerans, originem trahit. Mela lib. I cap. XVI: *Hic castella aliquot sunt, deinde promunturia duo, Pedalium & Crya: & secundum Calbim amnem Caunus oppidum, valetudine habitantium infame.* Hic fons Calæni nomen obtinuit a matre Tragaliæ (ex qua natus est Caunus & Byblis) quæ Καλαυὼ dicebatur, uti docet Incomparabilis Vossius ad Melam ex versibus, qui apud Parthenium exstant:

Αἴσυμε ὑγὰ σεφίλμοιο κόμιν Οἰκήσιο ἄσυ
Κλισιαρ· Τεφρασίῃ δὲ Καλαυνὼς εἴχετο παφῆ·
Ἡ δὲ κιδέσα ὑπεῖσε ἀεὶ φιλέοισα θύμισες.

Quod autem, β in μ mutetur, & fons *Calmius* dicatur, ista mutatio non est admodum infrequens, & alibi de eadem egimus.

[49] Καλὴ ἀκτή, πόλις Κρητῶν.] Libri MSS πόλις Καλτῶν. Sed ibi perstimse, ut & in vulgatis. Non dubito quin Σικιλῶν legi debeat, quod ex sequentibus patebit.

[50] Ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη.] Vocula ὡς excideraat, & deinde in omnibus libris erat ἡ Ἀκτίτης, pro quo reposuimus Καλακτίτης. Videsis in voce Διοσκόρων, & non dubitabis de hac emendatione.

[51] Ἀκτὴ γάρ, ἡ Ἀγλική.] Sic reſcripſimus auctoritate codicum calamo exaratorum, nihil enim sani coloris habebat vulgata lectio: Ἀκλικὸς γὰρ ἡ Ἀγλική. Vide in voce Ἀκλῆ, & ad illum locum nostras annotationes, ut de hac correctione certior fis.

[52] Καλοακτῶν.] Ultima compositi pars, ut & vocis sequentis, occurrit apud nostrum loco jam proxime citato. Utrobique etiam veteres pro gentili circumscriptione. Athenæus: Κικιλίων δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς. Vide lib. XI cap. III. Sed non erat hic Cretensis, neque Celta, neque ex pulchra Attica, uti pessimo errore statuit Athenæi interpres, sed Siculus: liquet hoc manifestissime ex Suida: Κικιλίων, ὄνομα κύριον, Σικελιώτης, Καλακτιανός· Καλακτῆς δὲ πόλις Σικελίας. Ita legendus hic locus, ubi male Καλαυλιανὸς & Καλαυλῆς excusum conspicitur.

[53] Πανάκλη.] Puto gentile hoc deductum esse a voce Πάνακτον Atticæ castellum, de quo Pausanias in Atticis. Ἐπάκλη est epitheton Mercurio attributum ab Hesychio, & Apollini ab Apollonio Rhodio, quia in littore Leucadio colebatur.

ΚΑΛΗΡΟΣ [14], ὕτως σκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος, ἀπὸ Καλήρου βασιλέως. Ἀλωπεκόννησος ᾗ, ὅτι σκεῖδον σκύμνους φέρουσαι, ἢ καθ' ὑῆσιν ἀλώπηκα. πνὲς δέ, ὅτι Κάλαρ σκαλεῖτο ἡ πόλις. A

CALERUS, ita appellabatur Alopecia insula a rege Calero. Sed Alopeconesus inde nomen habet, quod ibi viderint vulpem catulos ferentem & deponentem. Nonnulli vero perhibent insulam Calarum esse dictam.

ΚΑΛΗΣΙΑ [15], πόλις Αὐσονικὴ· Διονύσιος πενπεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Καλησιανὸς, ὡς αὐτός. B

CALESIA, urbs Ausoniæ, de qua Dionysius libro XV Antiquitatum Romanarum. Gentile, Calesianus, uti idem perhibet.

ΚΑΛΛΑΤΗΒΟΣ [16], πόλις Λυδίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλατηβιος.

CALLATEBUS, urbs Lydiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Callatebius.

ΚΑΛΑΤΙΣ, πλίχνιον ἐν τῇ Θρᾴδαλίᾳ C ἢ Πόντῳ. Σκράβων ἑβδόμῳ. [17] ἐν ᾗ καλαθὶς ἀρέθη εοικυῖα τῆς Θεσμοφορικῆς. ὁ πλίτης Καλαθιανὸς, ὡς Τραλλιανὸς, Σαρδιανός· ἀφ' ἧς Ἴστρος Καλαθιανὸς, ἢ Τραγῳδίας χράψας καλὸν βιβλίον. ἔοικε δὲ εἶναι ἀπὸ τῦ Καλαπα, ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆ Ἰωνικῆς ᾠωικῆς γέγονε, τῆς Καλάπος.

CALATIS, oppidulum in littorali regione Ponti, de quo Strabo lib. VII. inde nomen habens, quod ibi calathus Thesmophoriacis similis sit repertus. Oppidanus, Calatianus, ut Trallianus, Sardianus. Cujas erat Ister Calatianus, qui egregium de Tragœdia librum conscripsit. Videtur autem illud gentile factum tanquam a Calatia, uti Olbianus ab Olbia: nisi deductum sit a genitivo Ionico Καλάπος. D

ΚΑΛΛΙΑΙ, πλις μία τῆ [18] ἐν Ἀρκαδίᾳ Τεμπόλεως. ὁ πλίτης Καλλιώς, [19] ὡς Ἰταλιώς. ἔστ δ' χωρίον πλησίον [20] Ταρέντε. E

CALLIÆ, urbs una ex Tripoli in Arcadia. Civis Callienſis, uti Hiſpanienſis. Eſt quoque oppidulum Tarento finitimum.

ΚΑΛΛΙΑΡΟΣ, πλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρε ᾗ Ὀδοιδόκε, ᾗ Λαονόμης, ὡς Ἑλλάνικ ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας.

CALLIARUS, urbs Locrorum, quæ a Calliaro Odœdoci & Laonomæ filio nomen habet, teſte Hellanico libro I Deucalioniæ.

Σκά-

Verum

14 Καλήρ, ὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος.] Elementorum ſeries poſtulabat, ut pro Καλήρ, quod exhibent omnes editi, reponeretur Καλήρ, quod etiam Palatini codices & Voſſianus ſuadebant. Quæ porro hac ſectione continentur, accurate ſunt diſtinguenda; nam inſula Alopecia nomen habet a Calero rege, & urbs Alopeconeſus a fabula, quæ ibi de vulpe ejuſque catulis refertur. Quod autem in fine ſectionis addatur, quod nonnulli *Calarum* urbem appellent, illud nequaquam mihi de Alopeconeſo accipiendum videtur, ſed de Alopecia, quare neceſſum eſt, ut corrigatur, πνὲς δέ, ὅτι Καλαρ ἐκαλεῖτο ἡ πόλις, niſi certo ſcirem, hæc verba πόλις & πνὲς aliquando ab auctore noſtro confundi.

15 Καλησία, πόλις Αὐσονικὴ.] Si ſupereſſet hic Dionyſii liber, a noſtro allegatus, melius de oppidi ſitu ſententiam ferre poſſemus, de quo etiam ne gry quidem Cluverius in operoſiſſima Italiæ deſcriptione. Meam ſi lector exquirat ſententiam, judico olim a Stephano ſcriptum fuiſſe, ut & a Dionyſ. Halicarnaſ. ΚΑΛΗΤΙΑ, quod heic literarum ordine m non turbat, & gentile ΚΑΛΗΤΙΑΝΟC, quod fortaſſis idem Dionyſ. ut ſæpe A in H, & vice verſa mutatur, pro ΚΑΛΑΤΙΑ poſuit, quod nomen eſt antiquiſſimi oppidi, a Calibus verſus ortum ſolis ſiti, & vulgo nunc Caiazzo appellati, cujus porro deſcriptio ex Cluverio & aliis petenda eſt.

16 Καλλάτηβος, πόλις Λυδίας.] Peſſime hunc locum excepere vel librarii, vel Stephanus, in depravatum Herodoti codicem incidens, tranſcripſerat, quod jam obelo confodimus, monente Ortelio in Theſ. Geog. Καλλάτηβος, πόλις Λιβύης. Erat enim non in Africa, ſed in Lydia ſitum illud oppidum, quemadmodum aperte clamant Herodoti verba, ubi Xerxis iter ex Phrygia in Lydiam deſcribitur: Ὡς δὲ ἐκ τῆ Φρυγίης ἐσέβαλε ἐς τὴν Λυδίην, κατέλαβε τάδε, καὶ τῆ ἐπ' ἀριστερὰ, ἐπὶ Καρίλου Φρύσκου, τῆ δὲ ἐς μεσόγαιαν ἐς Σάρδις, τῆ καὶ παρῆσαν ἀγγελίαι τὸν Μαιανδρον πόρῳ πέσαι ἀνάγκη χαλῷ, καὶ ἐπὶ πόλιν Καλάτηβον πόλιν.

17 Ἐν ᾗ καλαθὶς ἀρέθη ἐοικυῖα Θεσμοφορικῆς.] Libri vulgati plane ſine ſenſu exhibebant: καλαθὸν ἀρέθη ἐοικῶα Θεσ. Quod videns Cl. Voſſius, in notis ad Melam emendavit, & nos in contextum recepimus. Poſtquam demonſtravit, antiquum hujus urbis nomen fuiſſe *Cerafus*, commentarium ſuum ſic perſequitur: *Calatidis nomen recentius & ab Heracleotis ortum, poſtquam illi eo miſere colonos, regnante apud Macedonas Amynta, ut teſtatur Anonymus de Ponto Euxino, quem pueri olim in lucem dedimus. Orsu Grammaticus apud Etymologici Mag. Auctorem, ab adſita palude ſic dictam tradit. Si Stephani Byzantii epitomatori credendum, nomen accepit a calatho illic reperto, εἰ ἢ καλαθὶς ἀρέθη ἐοικῶα τοῖς Θεσμοφορικοῖς. Sic fere libri veteres. Graci enim in Cerealibus feſtis primitias frugum, quas Deæ offerebant, in faſcibus colligatas, reponebant in calathis, de quo more ciculum colligatas agemus. In nummo Calatianenſium ad Callimachum agemus. In nummo Calatianorum, qui apud Goltzium exſtat, tales comparent primitiæ, ſpicarum nempe faſciculus, cum hac inſcriptione,* ΚΑΛΑΤΙΑC. Porro de Calatho ejuſque uſu in Eleuſiniis Sacris legendus Meurſius, libello cui Eleuſinia nomen fecit cap. XXV.

18 Ἐν Ἀρκαδίᾳ.] Libri omnes calamo exarati & editi, ἐν Αἰτωλίᾳ, ſed ea lectione nihil monſtroſius, ſive a librariis, ſive a Stephano originem traxerit. Ut autem minime dubio argumento veritatem hujus correctionis evincam, Pauſaniam teſtem advocabo, in Arcadicis ita ſcribentem: Παρατρέχοντι δὲ ἐς Τεγέαλις ἐνομάζοντο Καλλιάς, καὶ Δίπαια, καὶ Νάνακρις. Hinc liquet illud oppidum in Ætolia non fuiſſe. Præterea, non erat ſitum in regione Tripolitidi, ſed ipſum nomen urbis quondam Tripolis vocabatur. Meminit tamen Pauſanias in Phocicis urbis *Callium* dictæ, & in Ætolia ſitæ, quam tamen ad hunc locum pertinere non video, cujus oppidanos Καλλιάς appellat, a caſu recto Καλλιώς, quod etiam Stephanus a Καλλιάς deduxit. Sed obiter admonendum, Palmerium in Græciæ antiq. deſcriptione obſervaſſe, neminem veterum Tripolitidis Ætolicæ meminiſſe, quod etiam emendationem noſtram confirmat.

19 Ὡς Ἰταλιώς.] MSS habent, teſte Salmaſio Πανιώς, quod non raro pro Ἰσπανιώς poſitum eſt. Ego legendum cenſeo ὡς Παυσανίας, nam occurrit illud gentile apud illum auctorem.

20 Ταρέντε.] Vox Ταλαῖνα, quæ in vulgatis repræſentatur, nullius eſt pretii. Salmaſius in optimo & vetuſtiſſimo

Σηρείων δ' ἐν ἐννάτῃ, οἱ ἀφ' ᾧ τὸ ὄνομα ἔλαβον. Καλλίαρα δὲ πόλιν Φησὶ Καλλίαρα ὀνομάζεσθαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀρότρου εὐκόλως ἐργαζομένη. Ἔστι δὲ καὶ Καλλιαρᾶς ἡ πόλις, ὡς Μεγαρεῖς.

A Verum Strabo lib. IX perhibet, nomen inde habere, quod aratu facilis sit, & propterea neutro genere dici Calliara. Gentile, Calliarenses, uti Megarenses.

ΚΑΛΛΙΟ'ΠΗ, πόλις Παρθυαίων· Πολυβίου δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιοπεύς, ὡς Παρθενόπη Παρθενοπεύς.

CALLIOPE, urbs Parthorum, de qua B Polybius libro X. Gentile, Calliopensis, uti Parthenope Parthenopensis.

ΚΑΛΛΙ'ΠΟΛΙΣ, οἱ πολίχνιον Λαμψάκῳ, ἐν τῇ περαίᾳ τῆ Χερρονήσου ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, ὡς ἦ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας κειμένη, ὡς ἦ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ κεῖται τὸ Ἄγκυλον. β', πόλις Σικελίας. γ', πόλις Καρίας. οἱ πολῖται πολῖται, Καλλιπολῖται.

CALLIPOLIS, oppidulum Lampsaci in adversa Chersonesi regione in littore sita. Sed uti Alexander libro II de Bithynia perhibet C juxta Araplum. Secunda, urbs Siciliæ, tertia urbs Cariæ. Cives omnium urbium appellantur, Callipolitani.

ΚΑ'ΛΑΠΑΙ, πόλις Βιθυνῶν· Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. ἔστι δὲ λιμὴν Κάλπη. τὸ ἐθνικὸν, Καλπεύς, ὡς Σινωπεύς· ἡ Καλπίνη. ὡς Πόντικος Πόντικῖνος. τὸ ὑπ' αὐτὸν λιμένος, Καλπιμενίτης. οἱ τύτης Καρπιανοὶ, ὡς Καλπυνὸς φασι, τὴν πόλιν Καρπίαν.

CALPÆ, urbs Bithynorum, de qua Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Est quoque portus Calpa. Gentile, Calpensis, uti Sinopensis, & Calpinus, uti Peuce Peucinus: verum a portu deducitur Calpolimenita. Nonnulli hos Carpeïanos, uti Calpianos nuncupant, & urbem Carpeïam.

ΚΑΛΥ'ΒΗ, πόλις Θράκης, ἄποικος Μακεδόνων. τὸ ἐθνικὸν, Καλυβίτης, ἡ Καλυβῆς, ὡς ἡ Ἀλύβης Ἀλυβῆς.

CALYBE, urbs Thraciæ, Macedonum colonia. Gentile, Calybitæ, sive Calybenses, uti ab Alybe Alybenses.

ΚΑ'-

CA-

tussimo codice reperit, quod in contextum recepimus.

[a] Παρὰ τὸ ὑπόγυον.] Calliari memoria celebratur Straboni libro citato, sed de eo oppido nihil memorabile perhibet, nisi quod habitari desiit. Nominis originem, quam noster ex Strabone hausisse testificatur, ibi hodie non reperitur, quare ex hac sectione non incommode augeri posset, & ejus verba sic constitui: Καλλιαρ. ᾧ, παρὰ τὸ ὑπόγυον, σπείρα ἀκοίτης. Quam repletionem Eustathius ad Homerum, quanquam non testetur ex Strabone petisse, etiam confirmat, ita enim ille: Καλλιαρᾶς· λέγει Καλλιαρᾶς φασὶ σπείραν ἐξ Ὀδυσσέως ἐκ Λαοτόμης· οἱ δὲ Καλλιαρᾶς ἐδιτίρως φασὶν, ἀπὸ τὸ ὑπόγυον τῆ γῆς.

[a] Ποσίχνιον Λαμψάκου, ἐν τῇ περαίᾳ τῆ Χερρονήσου, ἐπ' ἀκτῆς κειμένη.] Prioribus editionibus præfecti ita sane hanc sectionem divulgarunt, ut prorsus intelligi nequeat: Καλλίπολις, πόλις Λαμψ. ἐν τῇ περ. τῆ Χερ. ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ κεῖται τὸ Ἄγκυλον. Τετράπολις Σικελίας, Τετράπολις Καρίας. Habuere tamen MSS codices, unde depravatam hanc lectionem condidere, quam etiam in quodam MS reperisse testatur Salmasius ad maginem sui libri. Xylander hos sequendos non putavit, meliorem lectionem retinentans, quam etiam in aliis calamo exaratis libris exstare novi; potuit tamen arteficem, defectus notam, post vocem κείμενη. Revera fatendum est, hanc sectionem nonnullis gravissimis mendis laborare, quas partim auctoritate veterum scriptorum, & partim MSS fide curavimus. Sed antequam illud demonstro, monendum est, Callipolin in agro Lampsaceno non esse sitam, sed regione Lampsaci in Thracia Chersoneso, ubi Lampsaceni jurisdictionem exercebant, & hinc est, quod Strabo in descriptione agri Lampsaceni, simul etiam Callipolin describat. Geographi verba ex libro XIII adducam, ut corrigantur: Καὶ ἡ Λάμψακος· ἧς ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶ Λίμναι. ἡ ἀξιόλογος, συμμάσησα κυκλεῖ, ὥσπερ ἡ ἡ Λύσιμαχος. Paucis interjectis verbis sequitur: ἐν τῇ στενῷ τῆς Χερσονήσου πολίχνιον ἐστὶ Καπίκολις· κεῖται δ' ἐπ' ἀκτῆς ἐκκείμενος πολὺ ὑπὲρ τὸν Ἀβυδηνὸν κόλπον τὸν Λαμψακηνὸν πόλιν. Vox στενῷ Casaubono est suspecta, quam ego corruptissimam & nullius significationis in hac causa existimo, pro qua reponerem ἐν τῇ περαίᾳ, id est, *in ulteriori tractu Hellespontum, sive in adversa Chersoneso regione.* Longe quidem hæc emendatio abit a vulgatis Straboni codicibus, sed accuratius qui ejus verba consideraverit, mecum fatebitur, Stephanum ex Geographo principium hujus sectionis confecisse, & si mei arbitrii res foret, post κειμένη ponerem ὡς Σηρείων. & sectionem sic persequerer: ὡς δὲ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ, κεῖται τὸ Ἄγκυλον. Quid hac faciat ἀκρόπολιν, nulla ratione percipere valeo: equidem scio sic appellari suburbium Constantinopolitanum, sed ad hunc locum non pertinet, quare corrigendum censebam Ἄγκυλος: est enim hoc nomine & tractus oppidulum, cujus meminit Scylax in Thracia: Μετὰ δὲ τὴν Μέλανα κόλπον ἐστὶ Θρᾴκη Χερρόνησος· ἐν αὐτῇ πόλις ἐν αὐτῇ Καρδία, Ἴδη, Παιών, Ἀλωπεκόννησος, Ἄγκυλος, Ἐλαιοῦς &c. Verum & hoc non omittendum, in editione Veneta atque in Florentina tres duntaxat Callipoleis recenseri, & in Holmaniana quatuor, nos quoque minorem numerum agnoscimus (optime scientes, plures hoc nomine civitates hac appellatione inveniri, ipse enim Stephanus Callipolin celebrat in Κάρᾳ prope Naupactum) quia auctoritate & calamo exaratorum codicum fide erat standum.

[a] Ἔστι δὲ λιμὴν Κάλπη.] Et urbs & portus a fluvio Calpa nomen invenere. Strabo lib XII: Μετὰξὺ δὲ Χαλκηδόνος ἐστὶ Ἡρακλείας μέση πεδιάς, πολεῖς, ὧν εἰσὶν ὁ τε Φάλακρος, ἡ ὁ Κάλπας, ἡ ὁ Σαγγάριος. Insignem hujus portus deliri tionem legimus apud Xenophontem lib. VI de exp. Cyri, unde pauca transcribam: Τὸ δὲ χωρίον τοῦτο ὁ κελεύτης Κάλπης λιμένι, ἔστι δὲ ἐν τῇ Θρᾴκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ· Ἀρξάμενοι δὲ Θράκην αὐτὴν ἔσαν, λέγει τὸν στρατόν. Ποῦ μάχῃ Ἡρακλείας ἐπὶ δεξιᾷ εἰς τὸ Πόντον εἶσαν ἐπὶ τὴν ἑκατέρωθεν πολεσίαν ἐξ Ἡρακλείας ἐς Βυζαντίου. Reliqua quæ apud Xenophontem sequuntur præstantissima sunt, atque dignissima ut transcribantur; sed brevitati studendum.

[a] Τινὲς τύτης Καρπίανους, ὡς Καλπυνὸς φασι, τὴν πόλιν Καρπίαν.] Hæc in omnibus editis corrupta & transpositi reperiuntur, ex MSS legendum, quod monente Salmasio ad oram sui libri, in contextum recepimus. Vide præterea in voce Καρπία, ubi hæc emendatio partim confirmatur.

[a] Καλύβη, πόλις Θρᾴκης.] In præcedentibus nostri egit de Calybe, quam supra Byzantium in Asiarum gente collocat, sed cum Strabo Καλυβίαν apud Asiam & Macedonum coloniam celebret, sine dubo Καλύβαν & Καλύβη pro eadem civitate habenda. Strabo lib. VII: Ὑπερκάτω

Ἀθηνᾶ. ἔστι δὲ πόλις Ἰτώνη ὁν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰτάλίας,[7] καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. ὁ πολίτης, Ἰτώνιος· καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ,[8] καὶ Ἰτωνιὰς,[9] καὶ Ἰτωνὶς. καὶ χώρα Ἰτώνη ἐστὸ τὸ Αἷμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A Minerva. Est quoque Itone oppidum in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ, cujus oppidanus, Itonius, & Itonia Minerva, & Itonias, & Itonis. Et regio Itone sub Hæmo, de qua Hecatæus in Europâ.

Ἴχανα[10], πολίχνιον τῆς Σικελίας, ἀφ' ὃ τὸ τῇ αὐτῇ ἀλωσὶ πολλὰ περισλιπερῆσαι τὲς Συρακουσίες.[11] Ἰχανᾶν δὴ, τὸ ὀπτημενῆν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰχανῖνος. B ICHANA, oppidulum Siciliæ, sic dictum, quod in ejus expugnatione sedulam operam impenderint Syracusani: nam Ἰχανᾶν concupiscere denotat. Gentile, Ichaninus.

Ἴχναι, πόλις Μακεδονίας·[12] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἐξαιοδένης δὲ Ἀχνας αὐτὴν φησι.[13] Φιλητᾶς δὲ Ἄχνιλα φησὶ, ἀφ' ἧς ἡ α. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος,[14] καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. διωκομένη δὲ ὑπὸ τὲ Διὸς, καταλάβη ἐν τοῖς τὲ Ἰχναίων τόποις. καὶ δότε ἧς διωχθῆναι καὶ Ἴχνη ὠνομάσθη. καὶ ἑτέρα ἐστὶ[15] τῆς ἀναλολικῆς πόλις. C ICHNÆ, urbs Macedoniæ, de qua Herodotus libro VII. Hanc Eratosthenes Achnas appellat, Philetas vero Achnam per alpha. Gentile, Ichnæus, & Ichnæa Themis. Hanc Jupiter persequens deprehendit in Ichnæorum locis: & sic vocata est, quod Jupiter eam vestigiis persequebatur. Est quoque alia hujus nominis urbs in oriente.

Ἰψικοτροι[16], ἔθνος Λιγυστικόν. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ τῶν ἱστοριῶν φησὶ ἐκέμοντο πρότερον Ἰψικυροι, καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβοιοι,[17] Λίγυες τὸ γένος. D IPSICURI, gens Liguſtica, de qua Theopompus libro XLIII. Hanc incolebant prius Ipſicuri, & Arbaxani, & Eubii, genere Ligyres.

Ἴωλκος[18], πόλις Θεσσαλίας·

Βαθεῖάν τε λιπαρὴν, καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν.

Nomen habet ab Iolco Amyri filio, a quo campus Amyricus Lariſſæorum ſic dicitur. Gentile, Iolcius, & Iolcia, & Iolcis, & Iolcias. E IOLCUS, urbs Theſſaliæ:

Babenque elegantem, & bene ædificatam Iaolcum.

Δοτὸ Ἰωλκῷ δ' Ἀμύρᾳ, ἀφ' ὃ τὸ[19] Ἀμυρικὸν πεδὸν Λαρισσαίων.[20] τὸ ἐθνικὸν, Ἰωλκιος, καὶ Ἰωλκία, καὶ Ἰωλκὶς, καὶ Ἰωλκιάς. F

Ἰωλκὸς

---

cue apparet ex verbis Euſtathii jam ſupra citatis, λέγεται δὲ φασι καὶ Ἰτώνη πεντεκαίδεκάτως, cum antea dixiſſet, & Itona & Sitona nuncupatam fuiſſe.

7 Καὶ Βοιωτίας.] Noſter hic urbem hoc nomine in Bœotia collocat, ſed vereor ne intelligendum ſit templum Itoniæ Minervæ, quod Coronææ frequentabatur, teſtibus Polyb. lib. IV, Strabone lib. IX, Plutarcho in Amat. Narrat. & Apollonii Scholiaſta ad lib. I.

8 Καὶ Ἰτωνίδ.] Occurrit hoc nomen apud Callimach. Hymno in Cererem:

Ἤγθεν Ἰτωνιάδ' ἰοῦ Ἀλιακίης ἐπ' ἄεθλα
Ὀρθρίδες κραίωσης. ----

9 Καὶ Ἰτωνὶς.] Aliquoties hoc gentile invenitur apud Apol. Rhod. in Argonaut. lib. I, & Etymol. Mag. Auctorem in illa voce.

10 Ἴχανα, πολίχνιον τῆς Σικελίας.] Cenſet Cluverius, hoc oppidum eſſe unum ex duobus, quæ a Ptolemæo Pachuno proxima ponuntur, quorum alterum Ἔλωρος, & alterum Ἴσα appellatur, quod fortaſſis ſcribarum vitium eſt, nam apud Plinium lib. III cap. VIII celebrantur ICHANENSES, qui Stephano ICHANINI dicuntur, quæ forma etiam Siculis eſt ſolita.

11 Ἰχανᾶν δὴ, τὸ ὀπτημενῆν.] Ferenda non erat vulgata lectio ἰχανᾶν δὲ τὸ ὀπτημενῆν, nam ἰχανᾶν dicitur Homero, Euſtathio & aliis. Ἰχάνω in uſu eſt, ſed inde non deducitur infinitivus ἰχανᾶν. Vide Etymol. Mag. Auct. in voce Ἰχανίνων.

12 Ἴχναι, πόλις Μακεδονίας.] Herodotus loco citato hujus urbis meminit, & in Bottiæa regione collocat: Οἱ δὲ ἐξῆς (ſcilic. Axius fluvius) ῥέων τὴν Μυγδονίην τε καὶ Βοττιαίδα· τὲς ἔχει τὸ παρὰ θάλασσαν στόμα χωρὶς πόλις Ἰχναὶ τε καὶ Πέλλα.

13 Φιλητᾶς δὲ Ἄχνιλα φησὶ, ἀφ' ἧς α.] Salmaſius ad marginem ſui Stephani in ſcripto libro invenisse teſtatur: Φιλητᾶς δὲ ἄκνιλα φησὶ, ἀφ' ἧς α. Haud aliter ac ſi hæc eſſet auctoris noſtri mens, Philetam, præter Macedonicam urbem jam allegatam, teſtari, aliam hoc nomine in Theſſalia inveniri, quæ per Ἄχνια nuncupatur. Collocat enim noſter ex Cleodama de arte equeſtri Achnas in Theſſalia, de quibus egit ſuo loco in præcedentibus. Et ut verum fatear, magis inclinat animus, ut *Achnas* in Theſſalia, & *Achnæ* (ſive ut alii volunt *Ichnæ*) in Macedonia ſtatuam; nam de Theſſalicis agit Strabo lib. IX, easque in Theſſaliotide, longe a Bottiæa ponit: Καὶ ὁ Φοῖνιξ, ἔνθα Ἀπόλλων· ἔστι δὲ Φυκαῖς ὑπὸν Ἴχνης, ἔστι δ' ὑπὲρ Θίσεις Ἰχναία πεδίον τι. Ichnæam Macedonicam meminit Heſychius: Ἰχναῖα, χώρα τὴν Μακεδονίαν, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κρίνει, καὶ πρώην τι. Non puto Heſychium adeo inſanum & mentis expertem fuiſſe, ut cenſuerit Macedoniam hoc nomine appellandam, quare τῆς Μακεδονίας reſcribendum exiſtimo. *Ichnæa* enim accipienda eſt pro agro Ichnis circumjacenti, in Bottiæa regione Macedonica.

14 Καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις.] Vide Caſaubonum ad verba Strabonis jam proxime allegata.

15 Τῆς ἀναλολικῆς.] Urbs erat Græca, a Macedonibus condita, cujus meminit Iſidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Μετὰ δὲ Ἴχνας, πόλις Ἑλληνὶς, Μακεδόνων κτίσμα· κεῖται δὲ ἐπὶ Βάλιχα ποταμῷ, χώραι γ'. Vide præterea Plutarchum in Craſſo & Appian. Alexand. in Parthicis.

16 Ἰψικυροι.] In voce Ἀξαξανοὶ legitur Ἰψίκροι, quam lectionem non præfero. Deinde hac ſectione libraril peſſimo errore Εὔβοιοι pro Εὐβοῖς exaraverant, uti manifeſte in iſthac voce liquet.

17 Λίγυες τὸ γένος.] Emendat Salmaſius ad marginem ſui Stephani: Λίγυες τὸ ἔθνος, quia ſupra Εὔβοι deſcribuntur ἔθνος Λιγυστικόν.

18 Βαθεῖάν τε.] Peſſime in editis hic Homeri verſus concipitur, ut & apud ipſum poëtam. Sed docuit Cl. Voſſius ad Scylacem, quemadmodum ſit emendandus.

19 Ἀμυρικὸν πεδίον.] Male in vulgatis Ἀμυρικὸν πεδίον.

20 Τὸ ἰθνικὸν, Ἰωλκιος.] Callimachus Hym. in Dianam:

---- Παρὰ

Ἴωλον, ὄρ☉ Περραιβίας. οἱ οἰκήτ- A
ορες, Ἰῶλοι. Ὅμηρ☉,

[21] Τῷ δ' Ἐνιλῆες ἅπαντο, Μενεπτόλεμοί τε Περραιβοί.

Ἰώνη, ἤτοι σκαλέτρα ἢ Ἀνυόχεια, ἢ ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, [22] ἣν ἀφικόμην Ἀργεῖοι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Ἰώνιος, ἡ Ἰωναῖ☉, ὡς Κλεωναῖ☉· [24] Κλεωναίης Χάρων☉, τῆ χαροπῆ λέοντ☉.

Ἰωνία [25], ἡ Ἀτθὶς πρότερον, ἀπὸ Ἴων☉ τοῦ Ἀπόλλων☉, καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως. ἤτω μέν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν μέν τοι Δωριεῦσιν, Αἰτωλοί. [26] ἐν δ' Αἰολεῦσι, Βοιωτοί·

---- Πατρὸς πόθον Ἰάλκιος ἡμῖν αἰδῶς.

Et fœminineum Ἰωλκὶς invenitur apud Euripidem in Medea:

Ἐπὶ μητέρι δῶρ' Ἰωλκίας χθονός.

Et quod deinde sequitur Ἰωλκὶς exstat casu accusandi apud Apollonii Rhodii Schol. ad lib. III: Διαρρεῖται δὲ εἰς μέση πόλεως (loquitur de Thessaliæ divisione) Πλατανίστου, Θεσσαλιῶτις, Ἰωλκίτις, Φθιῶτις. Verum illam partem, quam hic Iolcitin nominat, alii Ἰαωλκὸν sive Ἐωλκὸν vocant, quæ nomina apud Geographos multo sunt notiora, quam illud, quod est apud Apollonii Scholiastam.

[21] Τῷ δ' Ἐνιλῆες ἅπαντο &c.] Libri MSS & editiones ante Xylandrianam in lucem emissæ: Τῷ δ' Αἰνιᾶνες ἅπαντο. Sed apud Strabonem, hunc Homeri versiculum citantem, etiam Ἐνιλῆες legitur: antiqua tamen exemplaria promiscuam scripturam agnoscunt, in quibus prima modo per diphthongum, & modo per secundam vocalem exaratur, teste Eustathio ad navium catalogum, unde hic versus est depromptus. Verum observatione non minus quam admiratione dignissimum censeo, ab Epitomatore verba allegari, nihil omnino ad rem & scopum facientia: agit enim hic de *Iolo* monte & ejus incolis, de quibus nulla apud Homerum, & alios hunc versum citantem, memoria reperitur. Salmasius tamen, ut sensum commodum Epitomatori affingat, legendum hoc loco opinatur:

Τῷ δ' αὖ Ἰωλοὶ ἕποντο Μενεπτόλεμοί τε Πηλεΐδαι.

Quid ergo judicabimus in Strabone etiam hic emendandum, qui sua ætate hunc versum aliter citavit? Mihi profecto hic hæret aqua, præsertim cum video, alios auctores hunc montem & ejus incolas nequaquam celebrare. Peritiores hac de re judicent: malo enim in re dubia judicium suspendere, quam talia proferre, nullam huic rei lucem adferentia.

[22] Ἣν ἀφικόμην Ἀργεῖοι.] Illustris Scaliger ad Eusebium, lubenter scire desiderat, si quis cum hoc docere velit, quo tempore Argivi Antiochiam condiderint? Strabo nos docuit lib. XVI illud contigisse ætate Seleuci Nicatoris, qui præter cæteros etiam huc traduxit eos, qui de genere erant Triptolemi. Hunc tradunt ad inquirendam Io ab Argivis missum, cum illa apud Tyrum primo conspectui esset subtracta, per Ciliciam errasse: & Argitarsum condidisse. Cæteros vero sequutos in reliquam oram, pervestigatione desperata, ad Orontem flumen cum eo remansisse, ibi urbem Ionen sive Iopolin condidisse, atque ab Io denominasse. Cedrenus Inachum urbem ædificasse perhibet in Histor. compendio: Ἐν δὲ τούτοις Πίκος, τὸν ἐξ Διὸς, ἀπέφηνε τὴς ὁπ' αὐτῷ φυλῆς τὴν Ἰωνίαν ὁ χώρας τῶν Ἀργείων· ἐπωκίσθη λαοῦ πολλοῦ· ὃς καὶ ὁ αὐτὸς βασιλεύσας, πόλιν ἔκτισε τὴν, ἧς ὄνομα ἡ σκάλωψ. Verum in eo nostrum errare existimo, quod Antiochiam sic dictam censeat: fuit quidem Ione, sive Iopolis Antiochiæ vicina ad montem Silpium atque Orontem fluvium, sed ipsius Antiochiæ pars, quæ quatuor urbibus constabat, nequaquam fuit. Eustathius, in geographia non parum versatus, Iopolin etiam ab Antiochia diversam statuit: nam cum originem Antiochiæ, in commentariis ad Dionys. multis enarrasset, & inter ejus nomina *Theopolin* enumerasset, addit: Καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ Σίλπιον (male ibi Σιλλίον legitur) ὄρ☉ κεῖται, ὅτου ☉ τοῦ☉ Ἰὼν ἡ Ἰώπολις, λαὸ ἡ Ἰόπολις πολυπληθὴς οὖσα. Sic quoque refert Suidas, Ius parentem & fratres in ejus honorem templum condidisse, & locum Ἰώπολιν vocitasse, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἰὼ λιπηθεῖσα ὑπὸ τῆ διαφθορᾶ, ἱδρύσῃ τὸ Σίλπιον ὄρ☉· κρηδὲ πλούτῳ· ὁ δὲ πατὴρ ☉ οἱ ἀδελφοὶ τῦτο κτίσαντες, κἄζησαν αὐτῆ ἱερὸν, ᾧ σκάλεται τὸ τύπον Ἰώπολιν. Hac de causa igitur, quod Ione, sive Iopolis Antiochiæ admodum vicina fuerit, noster existimavit, Ionem ab Antiochia non esse diversam, quæ sane opinio jam allegatis testimoniis plane est adversa.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης.] Utitur hoc gentili Cedrenus, unde liquet, illud oppidi nomen Ἰώνη, ipsi non fuisse incognitum: Εἶτα εἰς τὸ Σίλπιον ὄρ☉ ἐλθὼν ὤρει τὴς λαὸ Ἀργους Ἰωνίτας, ὑφ' ὧν ☉ ἐδέχθη ὡς ὁμόφυλ☉. Etiam ipsi non ignota fuit Ἰώπολις, quia video, ipsum inde formasse Ἰωπολίτας, ita enim ille circa loca jam allegata: Χέρσων δὲ πολλὴ πιπέλ☉, ἧς τὰ σφόδρα σφοδρῶς πεφυρῶν &c. &c.

[24] Κλεωναίης Χάρων☉, τῆ χαροπῆ λέοντ☉.] In omnibus editis & calamo exaratis sine sensu legebatur· Κλεωναῖ☉ ὁ Χάρων☉. Sed quemadmodum hic locus erat supplendus atque emendandus, me docuit Suidas, apud quem sic legimus: Κλεωναί, ὄνομα τόπυ, ἐν τῇ Θεσπιῶν ὁ λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίης Χάρων☉, τῆ χαροπῆ λέοντ☉.

Κλεῶναι, ὄνομα τόπυ ἐν τοῖς Νεμέοις. Nemo igitur ægre feret, quod Stephano ex Suida redderim, quod injuria temporis, vel aliud quoddam fatum ei abstulerat.

[25] Ἰωνία, ἡ Ἀτθὶς πρότερον.] Non possum quin addam verba Strabonis lib. IX: Τοπολαῖον μὲ ἐν Ἴωσιν ἔχει τὴν χώραν ταύτην, οὗπερ ☉ τὴν Ἀτθίδα, ὅπου τῶν Μεγαρέων ἐπλησίασεν. Mox apud eundem sequitur: Ἡ γοῦν Ἀτθὶς τὸ παλαιὸν Ἰωνία ☉ ἐκ σκαλέτρ. Καὶ ὁ ποιητὴς ὅπου φῆ·

Ἐνθὰδ' ἔνθα Βοιωτοὶ ☉ Ἰάονες ----

τὴς Ἀθηναίης λέγ☉. Plura hac de re vide apud Eustathium in Dionys. pag. 109. Verum præter alia quæ huc citari possent, locus in hanc egregius est apud Herodotum lib. VIII, quem in medium adducam, ut suppleatur, ita enim ille: Ἐπὶ δὲ Κέκροπ☉ βασιλέ☉ ἐπικληθησαι Κεκροπίδων· ἐπὶ τούτ☉ δὲ Ἐρεχθέ☉ τοῦ ἀρχαίου, Ἀθηναίου Ἐρεχθηίδαι μετωνομάσθησαν· Ἰων☉ δὲ τῦ Ξούθ☉ στρατηγήσαντ☉ Ἀθηναίοισι, ἐκλήθησαν ὑπὸ τούτ☉ Ἴωνες. Huic loco vox Ἐρεχθίδαι excideratt, quæ fi abfit, sensum turbat, qui, addita illa voce, commodus est atque concinnus. Quin imo hunc Herodoti locum illhac voce augendum, liquet satis evidenter ex Stephano in Ἀθῆναι.

[26] Ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί.] Noster in Ἀσκληπιὸς idem perhibet: Φασὶ τὰς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς κεκλῆσθαι.

Βοιωτί· ἐν ᾗ τῆς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. [27] ὁ Ἀ- A
οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς, καὶ Ἰωνικὸς, [28] καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.

ἸΩΝΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰωνίδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰωνιδῶν.

ἸΩΠΙΣ, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα· Ἡρωδιανὸς πρώτῃ.

ἸΩΤΑΠΑΤΑ [29], πόλις Συρίας· Ἰώσηπος τρίτῳ. καὶ θηλυκῶς, Ἰωταπάτη. τὸ C ἐθνικὸν, Ἰωταπατιώς.

Bœotii: inter Iones Athenienſes. Incola, Iôn, & Ionis, & Ias, & Ionicus, & verbum Ionicizo, quod Ionum more aliquid agere denotat.

IONIDÆ, populus Atticæ, tribus Ægeïdis, cujus popularis, Ionides. Localia ex, ad, & in Ionidis ſignificant.

IOPIS, cum accentu in ultima, Laconica regio, de qua Herodianus libro IV.

IOTAPATA, urbs Syriæ, de qua Joſephus libro III. Et genere fœm. Iotapate. Gentile, Iotapatenus.

[27] Ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς.] Nobiliſſimus Heynſius in addendis ad Ovidium legendum exiſtimat: ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰάνισσα, καὶ Ἰάς. Sed nulla mihi hic locus emendatione indigere videtur. Ἴωνὶς enim ſæpius occurrit apud poëtas, & in Anthologia epigrammatum legiſſe memini. Ἰάς etiam frequentiori in uſu eſt, genere maſculino & fœm. Vide in Duridis epigrammate, quod eſt in Ἔφεσος. Scholiaſt. ad Nicandri Alexipharm. Χρύσης Ἐρεχθίης, καὶ Ἀπόλλων Ἴων, ἀφ' ὧν Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἃ δὲ Κολοφὼν Ἰωνίας, &c.

[28] Καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.] Volunt hoc verbum ſignificare, Ionum more aliquid agere. Verum a voce Ἴων deducitur ἰάζω, quod Ionice loqui denotat. Dicæarchus de vita Græciæ: Ἀθηναῖοι δὲ οἱ τῶν Ἀττικῶν κρατήσαντες, Ἀττικοὶ μὲν ἦσι νῦν λεγόμενοι, πρὶν δὲ Δρυόπων ἀπικέσθαι, ἰάζειν δὲ οἱ λοιποὶ Ἴωνες ἅπαντες. Et mox ſequitur: ἰάζειν δὲ οἱ λοιποὶ Ἴωνες ἅπαντες φασίν.

[29] Ἰωτάπατα, πόλις Συρίας.] Joſephus lib. III de bello Jud. hujus urbis deſcriptionem, obſidionem & expugnationem exhibet. Appellatur ibi Ἰωταπάτη, & Ἰωτάπατα. Urbs erat Galilææ, quam etiam Syria, late ſumpta, comprehendit.

K.

ΚΑΒΑΛΙΣ, Α πόλις πλησίον Κιβύρας, πρὸς νότον Μαιάνδρου. Σλεάβων τρισκαιδεκάτη. ἡ θηλυκὴ, Καβαλίδος. ὁ πολίτης, Καβαλεύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ θηλυκῶς, ὡς Σλεάβων ἡ C τῇ ἱερημένῃ. [1] Δοκίμοντες δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυρᾶται, τῶν καθαρόνων [2] τὴν Καβαλίδα. ὁ δὲ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβάλιστον φησὶ, τὸ θηλυκόν. [4] εἶναι δὲ τὸ ἦθος αὐτὴν Ὀλβίας.

ΚΑ-

[1] Σλεάβων τρισκαιδεκάτη.] Hæc verba, quanquam neque in MSS, neque in vulgatis reperiantur, mea auctoritate non tam adjeci, quam Stephano reddidi: dubium enim non eſt, quin hinc exciderint vel Epitomatoris, vel librariorum negligentia, nam manifeſte hoc indicant ſequentia, ὡς Σλεάβων τὸ τῇ ἱερημένῃ. Bis enim hac ſectione Geographi auctoritatem allegat: & primo loco reſpicit hæc verba: Τὰ δὲ περὶ νότον ἡ Κιβυρὰ ἐστι ἡ μεσόγαια, καὶ ἡ Σίνδη, καὶ ἡ Καβαλεὶς, μέχρι τῶν Ταύρου & τῶν Λυκίας. Quæ etiam noſtro partim uſui fuere. Plinio teſte, Cabalia fuit regiuncula Lyciæ, in qua erant tria oppida, ita enim ille lib. v cap. XXVII: *Comprehendit in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes, Oenoanda, Balbura, Bubon.*

[2] Ἀποίκους δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυρᾶται.] Inveniuntur hæc apud Strabonem loco citato, ſed anceps eſt ſcriptura ultimæ vocis, quippe in vulgatis Geographi Κιβυρᾶται (quemadmodum etiam Stephani codices repræſentabant) & Κιβυρῆται & Κιβυρᾶται invenitur. Nos, rejectis ſpuriis, quod jam edi curavimus, genuinum cenſemus. Apud Conſt. Porphyrogennetam lib. I de Them. Κιβυρᾶται legitur.

[3] Τὴν Καβαλίδα.] Sic optime Stephanus ex Strabone, in quo tamen hodie peſſime concluſum eſt τὴν Καβαλίδην. Quod mirum eſt, Caſauboni diligentiam fugiſſe.

[4] Εἶναι δὲ τὸ ἦθος αὐτὴν Ὀλβίας.] Nihil aliud his verbis ſignificat Stephanus, quam Cabalenſium originem Olbiæ, in Solymorum terra ſitæ, eſſe aſſcribendam. Et hoc eſt, quod manifeſtis verbis narrat Strabo circa finem libri XIII: Σολύμους δ' οὐκ ἄνευ φασὶ τοὺς Καβαλεῖς. De hac Olbia videndus Stephanus in illa voce. Puto Cabalenſes Strabonis eoſdem eſſe, quos Herodotus lib. III *Cabalios* appellat.

C.

ABALIS, urbs prope Cibyram, ad auſtralem Mæandri partem, auctore Strabone libro XIII. In genitivo Cabalidis. Civis, Cabalenſis, apud Hecatæum in Aſia. Et genere fœminino apud Strabonem libro jam allegato: Cibyratæ a Lydis ſunt prognati, qui Cabalidem obtinuerunt. Alexander Polyhiſtor Cabaliſſam appellat, quod generis fœm. eſt. Perhibent hujus urbis incolas ex Olbia originem trahere.

CA-

ΚΑΒΑΣΣΟ'Σ, πόλις ὑπὸ Καππαδοκίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,

---- Καβησσόθεν ἔνδον ἐόντα.

Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος, Καβασσὸν πόλιν εἶναί φησιν, ὑπερβάντι τὸν Θρᾴκιον Αἷμον. [6] καὶ συμφωνεῖ ἡ ἔχ γάμου ἐλπὶς τὸν Θρᾳκῶν ἀνηλασίᾳ. Ἑλλάνικος δέ, τῆς Λυκίας πόλιν Καβασσόν. Ἀπίων δὲ ἀληθέστερον φησὶ, κώμην εἶναι Καππαδοκίας, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Μαζάκων. [7] Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία καλεῖται Καισάρεια. ἐβνικῶς, δεῖκα τὸ Ὀμηρικὸν, Καβησσόθεν. πολλὰ δὲ τοιαῦτα, ὡς τὰ Καμφόθεν, τὰ τοπικὰ ἐβνικῶς. δυνατὸν δὲ καὶ Καβασσίτης.

ΚΑΒΕΙΡΙ'Α, πόλις κάτω Ἀσίας, ἧς ἡ γῆν Καβείριοι οἰκοῦσιν. εἰσὶ δὲ Καβείριοι ἔθνος Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἱστορεῖ. ἡ Κάβειρος, Καβειρία. ἀφ' οὗ ὁ [9] Καβειραῖος, ἡ Καβειραία, ἡ [10] Καβειρῖτις, [11] ἡ Καβείριον. τοῦτο τὸ ἐθνικὸν Καβείριος, ὡς τὸ Βυζάντιον Βυζάντιος· [11] ἡ Καβειρὶς, τὸ θηλυκόν. ἡ νύμφαι [12] Καβειρίδες, [13] ὧν Καβείρης ὁ Πρωτεὺς ἐγένησε, ἀφ' οὗ καὶ Καβειρία ἡ Πρωτέως καὶ Ἁρμονίας, καὶ Καβειρεῖς οἱ Διόσκουροι, καὶ Καβειρεῖον τὸ ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἱερόν. καὶ Καβειρεῖον τὸ ἐν Θήβαις. καὶ Καβειρεῖα τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος. καὶ Καβειρεῖος ὁ ἐπὶ τούτοις ἱερεύς. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἑρμῆς. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἥφαιστος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀπόλλων. καὶ Καβειρεῖος ὁ Διόνυσος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀσκληπιός. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀνταῖος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀρτεμίδωρος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστόβουλος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστοκράτης. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστόδημος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστόμαχος. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστοφάνης. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστοφῶν. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστοφῶν. καὶ Καβειρεῖος ὁ Ἀριστοφῶν

χώνης, ἀφ' ἧς ἡ Η'φαίστ[ου] [11] Κάδμιλος. Ε'κ τ[ῆ]ς Α
ἡ μὲν Καβείρις ὠδὶ τὸ Κάβειρος, ἡ Καβε-
ίας ὠδὶ τὸ Καβείριος. τὸ κληνικὸν Καβε-
ρικὸς, [10] ἡ Καβείρικη· ἡ [11] Καβειρίαζεσθαι ῥῆμα.

chionæ, ex qua & Vulcano Cadmilus. Cabiris deducitur a voce Cabirus; Cabirias autem a Cabirius. Possessivum est Cabiricus & Cabirica. Hinc quoque verbum Cabiriazare.

ΚΑΒΕΔΑΙΩΝ [12], πόλις Μασσαλίας Α'ρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, καλὰ τὰ ὁμοιοχώριον τούτων, Καβελιωνήσιος, ὡς Ταρρακωνήσιος· καὶ ἡ τὸ Ε'λλιωνὸν, Καβελλιωνίτης, ὡς Ταρρακωνίτης.

CABELLIO, urbs Massiliæ, cujus B meminit Artemidorus libro 1 Geographicorum. Gentile, juxta vernaculam formam, Cabellionesius, uti Tarrhaconesius; verum juxta Græcam, Cabellionita, uti Tarrhaconita.

ΚΑΒΥ'ΛΗ [13], πόλις Θράκης, ὑ πρῶτον τοῦ Α'στῶν χώρας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καβυλλεὺς, ὡς Α'ρτακηνός.

CABYLE, urbs Thraciæ, non longe C ab Astarum regione, auctore Polybio libro XIII. Gentile, Cabylenus, uti Artacenus.

ΚΑΔΜΕΙ'Α [14], πόλις, ἡ Θηβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι [15] Καδμεῖοι, καὶ Καδμείονες, ἡ Καδμῖοι· [16] καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.

CADMEA, urbs & Thebarum arx, a qua Thebani Cadmeï, & Cadmeones, & Cadmii appellantur. Et munimentum, Cad- D meum.

ΚΑ'ΔΟΙ, πόλις Μυσίας· [17] Σελεύκεια ιβ'. καὶ Δορυλαΐον πόλις, ἡ Κάδοι. τὸ ἐθνικὸν, Καδῶος.

CADI, urbs Mysiæ, de qua Strabo libro XII. Et Dorylaïum urbs & Cadi. Gentile, Cadenus.

ΚΑΔΟΥ'ΣΙΟΙ, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἡ δ' Πόντου· [18] Σελεύκεια ἑνδεκάτῃ. E

CADUSII, populus inter mare Caspium & Pontum, de quo Strabo libro XI.

ΚΑ'ΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἀποικος Ο'λβίων. ἐρμωδιὸς ἡ σίτου [19] Φρυγμός ἡ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καδρεμεύς.

CADREMA, urbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Nomen urbis frumenti siccitatem denotat. Gentile, Cadremensis.

Κ Α'-

CA-

[11] Κάδμιλος.] Sic optime scribitur hæc vox ex recepto apud Bœotios more: Scholiast. ad Lycophronem: Κάδμιλος ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. Pro quo communiter Κάδμιλος in usu est. Varro: *Casmilus nominatur in Samothraces mysterio Deus quidam administer Diis magnis.* Sic quoque cum appellat Mnaseas apud Scholiast. ad lib 1 Argonaut. Apoll. Rhodii; verum alii plerique *Casmillum*, inter quos Plutarchus in Numa: Καὶ τὸν ὑπειληφότων τὸ ἱερὸ τῶν Διὸς ἀμφίλαλα παῖδα λέγειν Κάβειρον, οὓς ἐ τ' Ἑρμῆν ὄντως· ἔνιοι τ' Ἐπιζεφύριον Κάμιλλον λέγουσιν Ἀθηναῖοι Φοινίκων. Vide hac de voce plura apud Cl. Bochartum lib. 1 de Col. Phœn. cap. XII.

[10] Καβειρικὸς.] Possessivo illo utitur Clemens Alexand. in Protreptico: Καβείρους δὲ τοὺς Κορυβαντιῶντας καλοῦσι, καὶ πλείω Καβείρικα κρυβδήδην.

[11] Καβειριάζειν.] Hujus verbi usum & significationem hactenus non inveni: suspicor tamen significare vel ἱερολογεῖν τὰ τῶν Καβείρων μυστήρια, vel Cabirorum more aliquid agere. Himerius in Eclogis Declam. Λέγεταί ποτε ἡ Ὀλυμπιὰς, τῷ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τίκτειν δοδωμένῳ, ἐρχομένῳ τὰ Καβείρων εἰς Σαμοθρᾴκην μυήσεως, ὑδίν κρύψαι τὸν πλείω τῆ Φιλίππου.

[12] Καβέλιων, πόλις Μασσαλίας.] Straboni lib. IV dicitur Καβελίων, ita enim ille: Περίκειται δὲ Δμβάτοις εἰς Καβελίωνα πόλιν. Erat sita haud longe ab Avenione, Gallis hodie dicitur *Cavaillon du Comtat*. Hæc urbs nequaquam confundenda est cum *Cabillono* Cæsaris, quod oppidum Gallis hodie dicitur *Chalon sur Saone*, & in Lugdunensi Gallia situm est. Illud Græci Καβύλλινον appellant. Strabo libro jam citato: Μεταξὺ δὲ τοῦ τε Δούκου ἐκ τῆς Α'ρτεμ. οἰκεῖ τὸ τῶν Ε'δύων ἔθνος· πόλεις ἔχει Καβύλλινον ἐπὶ τῷ Α'ρτεμ. Idem oppidum sic quoque appellat Marcian. Heracleota in Periplo Galliæ Lugdunensis, cujus locum, quia miserrime corruptus circumfertur, huc transcribam, ut curetur, ita enim ille: Τὸ δὲ ἀπὸ Λυγδουνησίας μέχρι τῆς Γαλατῶν ἀκρωτηρίου ἀρχόμενον ἐκ καλλίστων καὶ τῶν ἀναβατικῶν πεδίων, καὶ ἐν ἐπιπάγῃ τῇ Βιεννικῇ καὶ τῇ Σηκουανῶν παροικεῖ, ὡς εἶναι τὰ μακρὰς σταδίων γτοῦ. τὸ δὲ ἐπάνω τῆς Λυγδουνησίας ἀρχόμενον μὲν ἐπὶ τῇ μεσογείᾳ ἐστὶ Καβύλλινα πόλεις, καλεῖται δὲ εἰς Σηκουανα παροικεῖ σαθολαῖς. Male vulgati libri heic leguntur Γαβαῖς pro Γαλατῶν. Verum multo pejus vitium est quod sequitur Σηκουάνων παροικεῖ, qui fluvius nusquam terrarum est cognitus. Emendandum sine dubio Σηκουάνων παροικεῖ, ut ex Ptolemæo & aliis probari posset.

[13] Καβύλη, πόλις Θράκης.] Hæc eadem urbs est, quam in sequentibus *Calybam* noster nominat, & ab hac diversam statuit, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[14] Καδμεία, πόλις, ἡ Θηβῶν ἀκρόπολις.] Copulativam, quæ ab omnibus libris aberat, non sine ratione adjiciendam putavi. Nomen habet urbs & arx a Cadmo. Pausanias lib. IX: Κάδμου δὲ τοῦ πόλιν τὴν καλουμένην ἔτι ἐς ἐμὲ Καδμείαν ἔκτισαι· λείψοντες δὲ ὕστερον τὴν πόλιν, ὑπὸ τῶν Καδμείων ἀναγκασθέντων τῶν κατὰ Δῆλιον τὴν Θηβῶν. Arcis descriptionem vide apud Arrianum de Expedit. Alex. Mag. lib. I.

[15] Καδμεῖοι.] Sæpius occurrit hæc vox apud Herodot. lib. V: Μινύαι δὲ Ο'ρχομένιοι ἀναμεμιγότες, ἡ Καδμεῖοι, ἡ Δρύοπες. Et apud Hesychium Καδμεῖοι sunt οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου.

[16] Καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.] Pessime in omnibus MSS & vulgatis: καὶ τὸ πῖχος, Καδμεῖα. Hunc errorem videns Salmasius, ad marginem sui Stephani emendavit.

[17] Σελεύκεια ιβ'.] Integer locus apud Strabonem sic legitur: Τῆς δὲ Ε'πικτήτου Φρυγίας Α'ζανοὶ τὸ νότιον, ἡ Νακόλεια, ἡ Κοτυάειον, ἡ Μιδαῖον, ἡ Δορυλαΐου πόλις, ἡ Καδοῦται· τὴν δὲ Κάδης ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν. Gentile hujus urbis est Καδηνὸς, sed Holstenius in annotationibus ad Ortelium Magni Ducis nummum adducit, cum inscriptione ΚΑΔΟΗΝΩΝ, unde in Stephano corrigendum censet ΚΑΔΟΗΝΟΣ. Similem nummum profert Tristanus, sed unica litera male mutata ΚΑΛΟΗΝΩΝ.

[18] Σελεύκεια ἑνδεκάτῃ.] Hæc sunt Strabonis verba: Τὸ μὲν πολὺν τῶν ὀρεινῶν παροικίας Καδουσίοις ἐστὶν· ἐπὶ τῶν Διοσκούρων, ὧν στρατεῖα ὑπὸ ἀνδρὸς ἐνδόξου πεπραγμένη, ἡ ἀκρώτηρι ἄρχεται, ὃς ὁ Γαυρικὸς ἐπορεύ, ἡ εἰσὶ τὸ πρὸς σταθμὸν πρὸς ἀπὸ ἑσπέρου ἀμαμάξιτος. Hæc verba ideo in medium adduco, quia in Strabone non invenitur hodie illud ἔνιοι πλησιάζουσι, quo fortassis Strabo est supplendus.

[19] Φρυγμός.] Pessimo errore in omnibus vulgatis excusum

ΚΑΘΑΙΑ [26], πόλις Ἰνδική. πρώην ἦν τὰς καλὰς ἵππους, ὡς φασι, βασιλέα τιμῶσα καὶ κάλλιστον αἱρεῖται. [27] ὁ πολίτης, Καθαῖος.

A CATHÆA, urbs Indica. Tantopere ibi forma præstantes venerantur, ut regem pulcherrimum eligant. Civis, Cathæus.

ΚΑΪΚΙΝΟΝ [28], χωρίον Ἰταλικόν· φίλιος τοῖς δυτικοῖς Σικελικοῖς.

CÆCINUM, oppidum Italicum, de quo Philistus libro II rerum Sicularum.

ΚΑΙΝΙΝΗ [29], πόλις Σαβίνων, ἡ ὑστερον Ῥωμύλῳ ἁλῶσα. [30] τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.

B CÆNINA, urbs Sabinorum, quam cepit Romulus. Gentile, Cænitæ.

ΚΑΙΝΟΙ [31], ἔθνος Θρᾴκιον· Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

CÆNI, populus Thraciæ, de quo Apollodorus libro IV Chronicorum.

ΚΑΙΡΗ, πόλις Τυῤῥηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Καιρητανός. εἴρηται ἐν τῷ περὶ Ἀγύλλης.

C CÆRE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Cæretanus. Dictum est de hac urbe in Agylla.

ΚΑΙΝΥΣ [32], νῆσος πλησίον Πελωριάδος, ἡ καλὰ Σικελίαν ἄκρας, πρὸς δύσιν κεῖται. ἔστι δὲ [33] πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.

CÆNYS, insula prope Peloriadem Siciliæ promontorium, vergens ad occasum. Est quoque Cænysium Italiæ oppidum.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑ, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, [34] ἡ πρὶν Εὐσέβεια, ἡ Μάζακα, ὡς Στρα-

D CÆSAREA, metropolis Cappadociæ, prius Eusebia, & Mazaca dicta, ut Stra-

cusum legitur φυγὼν, sed meliorem vocem ex MSS revocavimus.

[26] Καθαία, πόλις Ἰνδική.] Non sine justa causa vulgatam lectionem, Καθαία, πόλις Ἰνδική, repudiavimus. Calamo exaratorum, codicum auctoritas suadebat Κάθαια, quod genuinum hujus urbis nomen judico, in quam sententiam quoque paullo peritiores pedibus ibunt. Quæ porro apud nostrum sequuntur, petita sunt ex Onesicrito apud Strab. lib. XV, ubi integer locus sic legitur: Ἐν δὲ τῇ Καθαίᾳ καινοπρεπὴς ἱστορεῖται τὸ περὶ τὰ κριθῆναι, ὅτι παρῆσαν Ἀλεξάνδρῳ, οἱ ἐπιφανεῖς· οἱ δὲ ἐπιφανεῖς ἐκεῖνοι· βασιλεὺς τῆς δ' ἑκάστου αἱρεθεὶς φησὶν Ὀνησίκριτος. In quo loco olim etiam Καθαίᾳ a Strabone scriptum fuisse, satis manifeste indicat Stephanus, & elementorum, quam sequitur, series. Vix dubito, quin noster loquatur, si quid veri ex similitudine elementorum conjicere liceat, de CATAIA vel CATAY cognitissima est, quæ Asiæ regio est, maxime versus ortum & terram Ejonis extensa, inter Tartariam veram ad boream, Sinas ad austrum, & Turchestaniam ad occasum. De qua videndus doctissimus Jacobus Golius ad Atlantem Sinicum.

[27] Ὁ πολίτης, Καθαῖος.] Improbo, quod Salmasius ad oram sui libri Καθαιεύς emendare conetur, nam ab Ἀνιμία fit Ἀνιαῖος, a Βυρσία Βυρσῖος, non autem Ἀνιμαῖος & Βυρσιαῖος & similia. Gentile Καθαῖος invenitur apud Arrianum de Exp. Alex Mag. lib. V: Καὶ αὐτοὶ οἱ Καθαῖοι ὀυτκληπεῖοί τε καὶ τὰ πλησιαίτατα κεφάτεσι οἰκεμίζοντο. Ita Ἰνδοὶ, ἐξ Ἰνδικῶν αὐλητρίδων γενόμενοι ἐκλεινοὶ. Ubi optime Casaubonus vocem Καλῳδικὴς emendabat. Strabo, loco jam supra allegato, gentile nomen facit Καθαῖος, quod æque vitiatum censeo, ac primitivum Καθαία, ita enim ille: Ἰέσιοι δὲ ἢ Καθαῖοι, ἢ τῶν ἱστορίτων, τὸ αἰρεῖσθαι τυμφίον ἐν τυμφίῳ ἀλκάλου. Sine dubio, & quam minima mutatione legendum Καθαιεῖοι, nam a Καθαία, Græca consuetudine posse formari Καθαιεῖος, non opus est, ut multis locis, deducitur Ἰσαῖος & Ἰσαιεῖος, sic quoque a Καθαία documentis probem: nam ab Ἰσσὸς, oppidum in Euboea, deducitur Ἰσσαῖος & Ἰσσαιεῖς, sic quoque a Καθαία commodissime Καθαῖος & Καθαιεῖς. Obiter porro lector eruditus & veteris geographiæ amans est advertendus, gentile nomen apud plures auctores pessime contaminatum occurrere. Apud Diodorum Siculum lib. XVII cap. XCV Καθαῖοι occurrunt, ubi non dubito, quin Καθαιεῖοι substituendum sit. Eadem opera etiam Ptolemæum emendabimus, ubi lib. VII cap. I sic legitur: Τὰ δὲ ὑπερκείμενα τούτων μέρη Πωλιόδαι, Ἀγχιρώμιοι· καὶ ὕπερ αὐτοὺς Καθαῖοι. Mirum in modum heic hallucinantur interpretes; nam, nullam huic loco medicinam facientes, vertunt Chatrai: substituunt alii τοὺς Chatari, & Chatei: sed pessime omnium in decima Asiæ tabula Chatrirei inveniunt. Mendum illud dicutiemus, si legerimus, καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς ἐν Καθαιεῖοι, &c. Atque ita Ptolemæus ab Arriano & Stephano non dissentiet.

Strabone scriptum fuisse, satis manifeste indicat Stephanus, & elementorum, quam sequitur, series. Vix dubito, quin noster loquatur, si quid veri ex similitudine elementorum conjicere liceat, de CATAIA vel CATAY cognitissima est, quæ Asiæ regio est, maxime versus ortum & terram Ejonis extensa, inter Tartariam veram ad boream, Sinas ad austrum, & Turchestaniam ad occasum. De qua videndus doctissimus Jacobus Golius ad Atlantem Sinicum.

[28] Καϊκινον, χωρίον Ἰταλικόν.] Putat Cluverius idem esse oppidum, quod Antonino in Itinerario *Cocinto* appellatur. Hodie nominari tradit *Stillo*, vel *Stilo*. Eum vide lib. IV Italiæ antiq cap. XV.

[29] Καινίνη, πόλις Σαβίνων.] Libri MSS. Καινίτη, πόλις Σαβίνων, ut & editiones Aldina Florentinaque, quam lectionem suo calculo comprobat Salmasius ad marginem sui libri: sed nullam de illa mentionem facit in notis ad Florum, ubi gentile emendandum judicat. Nomen habet hæc urbs a *Canite* conditore, teste Festo: *Canina urbs, quæ fuit vicina Romæ, a Canite conditore appellata.* Vide porro Cluverium lib. II Ital. antiq. cap. IX.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καινίτης.] Idem oppidanorum nomen sæpius occurrit apud Dionys. Halicarnassæum, quod Cluverius non ab oppidi vocabulo formatum censet, sed ab auctoris nomine. Salmasius vero in suis ad Florum notis reponendum judicat Καινινίτης, quæ emendatio etiam prorsus repudianda non est, nam oppidani Plutarcho in Marcello dicuntur Καινινῖται. Adeo ut dubitem, quid hoc loco lit præferendum, cum utraque opinio se commode satis tueri possit. Latino ore oppidani vocantur CÆNINENSES. Flor. lib. I cap. II *Caninensium captum ac dirutum est oppidum.*

[31] Καινοι, ἔθνος Θρᾴκιον.] Cænorum meminit Strabo atque eorum regis lib. XIII: Ἐξῆρέσατο δὲ ὁ Δυσηνὸς τῶν ὀκείων βασιλέα τριῶν ἐθνῶν, Σαπαίων καὶ Ὀδρυσῶν καὶ Καινῶν. Bene monuit Palmerius pro τῶν ὀκείων legendum τῶν Καινῶν. Illorum regio appellatur Καινική, & in littore Ponti Bithyniæ oppolita est. Ptolemæus: Καινικὴ ἐρημία κεῖται τῶν Κοινῶν. Plinius lib. IV cap. XI: *Regio Canica, colonia Flaviopolis, ubi antea Zela oppidum vocabatur.* Cæni Astas vicinos habebant, uti liquet ex Livio lib. XXXVIII cap. XL, qui ibidem *Astii* appellantur. *Canophyrium*, ubi Divus Aurelianus, teste Vopisco, malitia notarii sui, & manu Mucaporis interemptus est, hic locum habere nequit, nam inter Byzantium & Heracleam Cænica & Attica, vicinæ regiones, non erant sitæ, sed ad Pontum e regione Bithyniæ, & quidem ultra Byzantium.

[32] Καινυς, νῆσος πλησίον Πελωριάδος.] Cum Cluverio statuendum censeo, aut ipsum Stephanum obstitanter ex Strabone hanc sectionem formasse, aut transcriptorem ejus imperitum & male curiosum vocabulum ἄκρας in νῆσος permutasse. Cænys enim Italiæ promontorium est, e regione Pelori, non insula, quod Itali vulgo vocant *Coda del la volpe*. Vide Cluv. lib. IV Ital. antiq. Locus, quem noster respicit, est apud Strab. lib. VI: Πλησίον μὲν ἐστὶ Καινύς, διέχουσα τῆς Μεσσήνης σταδίους πεντήκοντα· ἡ Δημήτριός φησι, ἡ πλοτύτης πεντεκαὶ τὰ ἄκρας τινὰ ἢ περέμη αὐτὸν τῶν ὄκ τῆς Σικελίας ἄκρων τὴν Πελωριάδα.

[33] Πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.] Idem est oppidum, quod in sequentibus nostro dicitur Καινῖνον, de quo, ubi ad illum locum pervenerim.

[34] Ἡ πρὶν Εὐσέβεια ἢ Μάζακα.] Locus Strabonis, quem noster

Σελεύκων. [37] ἔστι δὲ Παλαιστίνης. [38] ἡ τρίτη, πρὸς τῇ Πανειάδι. [39] τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τέτταρες τῷ ὀνόματι συμπεφορημέναι.

ΚΑΛΑΒΡΙΑ, χώρα [40] πλησίον Γαλλίας. ὁ οἰκήτωρ, Καλαβρός· καὶ Καλάβρα Ἠλυκὴ, καὶ Καλαβρίς.

ΚΑΛΑΘΗ, πόλις [41] ἀπόῤῥοια τῆς Ἡρακλείων σηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθωσαν αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ πόλις Καλάθωσα. ὁ πολίτης Καλάθης, Καλαθῖνος, ὡς Ἀγαθῖνος· τῆς δὲ Καλαθώσης, Καλαθώσιος, ὡς Νύσιος.

ΚΑΛΑΜΑΙ, πόλις Πελοποννήσου· Παυσανίας δ'.

ΚΑΛΑΜΕΝΘΗ, ἡ καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. κρεῖττον δὲν [42] ὡς Ἡρόδοτος, Ἀβδήρων, πόλις Φοινίκων.

ΚΑΛΑΡΝΑ [43], πόλις Μακεδονίας, ὡς

Strabo perhibet. Est quoque Palæstinæ Cæsarea, & tertia ad Paneadem. Gentile, Cæsarensis. Sunt & aliæ civitates hoc nomine insignitæ.

CALABRIA, regio Italiæ vicina. Incola, Calaber, & Calabra fœmininum, ut & Calabris.

CALATHA, oppidum non procul ab Herculis columnis, auctore Hecatæo in Europa. Verum Ephorus illud Calathusam appellat. Est quoque Ponti Calathusa. Calathæ oppidanus dicitur Calathinus, uti Agathinus, sed a Calathusa deducitur Calathusius, uti Nysius.

CALAMÆ, urbs Peloponnesi, de qua Pausanias lib. IV.

CALAMENTHE, quæ & Calaminthe, urbs Libyæ. Hecatæus in Periegesi. Melius apud Herodotum per I scribitur, & pro urbe Phœnica habetur.

CALARNA, urbs Macedoniæ, de qua

noster ex Geographo in testimonium adducit, extat lib. XIII: Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ κολωνίαν τὴ Μάζακα ὁ μαρτύρησας Ἅγιος· καλεῖται δὲ Ἐφέσιος ἐπὶ αὐτοῦ ἐπικληθεὶς ὁ ἀπὸ τῆς Ἀγγελίας ἱερᾶς πόλεως ὑψηλοτάτης, καὶ αἰνιγμάτων χρίνει τὸν ἀκριβέστατον ἅγιον. Sed hoc obiter admonendum, in omnibus Stephani libris, tam editis quam calamo exaratis, pro Μάζακα inventri Μάζα, quod olim Salmasius in Plinianis Exercit. emendavit, & nos jam auctoritate Strabonis in contextum recipimus. Quanquam, ut verum fatear, rationes non desint, quibus τὸ Μάζα defendi posset. Nam Μάζα fuit antiquissimum urbis nomen, quod accepit a *Mosoch* Cappadocum principe, unde tractu temporis Μάζακα formatum est. Testatur hoc Philostorgius lib. IX sect. XII: Ὁ τὰ Μάζα καὶ αὐτὸν ἐκκλίνων ὁ Καισαρείας λόγ· Μουῒχ δὲ Καππαδόκων χιλιάρχου ἐλευσομένου τὸ ἔπειτα· τῷ χρόνῳ δὲ περιόντι, καὶ πατριαρχήσαντι τὰ Μάζακα σφετερίσασθαι. Sic etiam Sozom. observante Gothofredo lib. V cap. IV: Μάζα καὶ τὸ αὐτοῦ ὄνομα ξυνέθηκε. Et Josephus quoque lib. I cap. VII principem gentis Μωῒχ vocat, unde Philostorgius procul dubio illud habet. Sed rectius videtur Μοσῒχ, vel Μωσῒχ, quemadmodum a Const. Porphyrogennet. appellatur lib. I Them. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ λοιπὴ τῆς μεγάλης Καισαρείας· Γαλλίας οὐσαμενερίδος· ἔτι πρὸ ἐκαλεῖτο Μάζακα λοιπὸν Μωσῒχ τῷ τῶν Καππαδόκων ἡγεμόνι.

[37] Ἔστι δὲ Παλαιστίνης.] Antea *Stratonis turris* dicebatur teste Plinio lib. V cap. XIII: *Inde Apollonia, Stratonis turris, eadem Cæsarea, ab Herode rege condita: nunc colonia prima Flavia, a Vespasiano imperatore deducta.* Quam magnifice Herodes urbem portubus & templis, decem annorum spatio, exornaverit, & in honorem Cæsaris Cæsaream appellaverit, multis persequitur Joseph. lib. XV Antiq. cap. 9. Benjaminus in Itinerario perhibet, hanc urbem *Palæstinorum Gad* fuisse.

[38] Καὶ τρίτη, πρὸς τῇ Πανειάδι.] Hæc illa est Cæsarea, cui a Philippo Tetrarcha magni Herodis filio, nomen est inditum, auctore Josepho lib. XVIII cap. III Antiq. Jud. Φίλιππος δὲ τὴν Πανιάδα τὴν πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἰορδάνου καλουμένας ὀνομάζει Καισάρειαν. Hæc Cæsarea Philippi in præclaro Marci Aurelii nummo Mediceo, teste Illustri Spanhemio, appellatur ΚΑΙC. CEB. IEP. ΚΑΙ ΑCΥ. ΤΠ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæsarea Augusta Sacra & Inviolabilis sub Paneo.* ad discrimen alterius Cæsareæ Cappadociæ sub Argæo, aut alterius vicinioris in Palæstina. Ammian. Marcell. lib. XX: *Itineribusque lentis progressi, apud Cæsaream Cappadocia etiam tum degentem invenere Constantium, Mazacam antehac nominatam, opportunam urbem & celebrem, sub Argæi montis pedibus sitam.* Dicta autem est *Cæsarea sub Paneo*, & *Cæsarea Paniæ*, vel *Paneas*, non ob cultum Panis simulacrum, uti tradentem vides Philostorgium; neque a vicino fonte Paneade juxta Plinium, & cui vulgo viri docti, ac inter eos vir summus ad Solinum, suffragantur, sed a monte ipsio sub quo jacebat, dicto Panio juxta Joseph. lib. I cap. XVI de bello Jud. & Πανεῖον ὄρος· diserte apud Eusebium Hist. Eccl. lib. VII cap. XVII. Plura vide apud jam laudatum antiquarium dissertatione nona.

[39] Τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς.] Passim apud antiquarios occurrunt nummi cum inscriptione ΚΑΙCΑΡΕΩΝ. Utuntur etiam illo gentili auctores antiqui. Joseph. circa finem libri XIX: Σεβαστηνοὶ δὲ καὶ Καισαρεῖς ὀφείλουσι ὡς αὐτοῖς.

[40] Πλησίον Γαλλίας.] Sed quomodo Calabria Italiæ propinqua dici potuit, cum noster Tarentum ipsius Italiæ urbem statuat? Ταῦρος, πόλις Γαλλίας. Est quidem continens Italiæ ista regio, sed ita, ut isthmus eam peninsulam reddat, & quasi ab Italia separatam. Hinc est, quod fortassis noster Calabriam ab ipsa Italia divisam exilimaverit. Regionem hanc in peninsula fuisse sitam perhibet Plinius lib. III cap. XI: *Absit* CXXXV *millia passuum a Lacinio promontorio, adversam ei Calabriam in peninsulam emittens. Graci Iapygiam a duce appellavere; & ante Peucetiam, a Peucetio Œnotri fratre. Latitudo peninsulæ a Tarento Brundusium terreno itinere* XXXIII *mil. pass. patet.* Vide præterea Strab. lib. VI. Sunt præterea duo flumina Galesus & Pactius, alterum Tarento, & alterum Valetio adjacens, utrinque isthmi spatium coarctantia, adeo ut putem, fi ab horum fluminum fontibus passus numerare inceperis, vix LX mill. invenias.

[41] Οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων σηλῶν.] Ptolemæus lib. IV cap. III mentionem facit de Calatha insula, Africæ adjacente, quæ fortassis eadem est, quam noster hoc loco urbem appellat. Hoc profecto nostro auctori non est insolens, ex urbibus insulas, & contra ex insulis urbes & regiones creare.

[42] Ὡς Ἡρόδοτος.] Nihil ex Herodoto, nihil etiam ex aliis de hoc oppido ejusque scribendi ratione explicari potui. Ex etymologia vocis Bochartus conjicit, urbem in colle fuisse sitam. Eum vide lib. I cap. XXIV de Phœn. Col.

[43] Καλάρνα, πόλις Μακεδονίας.] Pomp. Mela lib. II cap. II *Turris Calarnæa* meminit, ita enim ille: *Ultra Nestos fluit, interque eum & Strymona, urbes sunt Philippi, Apollonia, Amphipolis. Inter Strymona & Athon, Turris Calarnæa.* Sic emendavit hunc locum Hermolaus Barbarus, cui etiam adstipulatur Cl. Vossius.

ὡς [42] Λύκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος. τὸ ἐθνικὸν, Καλλαρναῖος.

A qua Lucillus Tarrhæus. Gentile, Calarnæus.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ [43], μοῖρα Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος β'. οἱ δὲ Καλασίριοι, ἀπὸ Καλασιρίας.

CALASIRIS, pars Ægypti, de qua Herodotus libro II. Appellantur incolæ Calasirii & Calasiriæ.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ [44], γένος Ἰνδικὸν. Ἑκαταῖος.

B CALATIÆ, gens Indica, cujus meminit Hecatæus in Asia.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ, [45] κύκλον ἔχουσα ὅσον τριάκοντα σταδίων· ἀπὸ Καλαύρου τοῦ Ποσειδῶνος. [46] ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη. [47] ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.

CALAURIA, parva insula prope Cretam, cujus circulus ambit xxx stadia, nomen habens a Calauro Neptuni filio. Appellabatur
C etiam Irene. Civis, Calaurita.

ΚΑΛΒΙΟΣ [48], κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαινὸν φασι. πινὲς δὲ αὐτὴν καὶ Δηλ τοῦ μ φασί.

CALBIUS, fons Lyciæ, quem etiam Calænum appellant. Nonnulli vocem cum M efferunt.

ΚΑΛΗ [49] ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν. Εὔδοξος πέμπτῳ γῆς περιόδου. [50] ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη. ἐκ τῶν δύο ἡ ἀφαγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Καλακτίτης, ἡ Καλοακτίτης Δηλ τοῦ ι. ἐπὶ κοιλ ἀφὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκλικὸς, καὶ Ἀτθικός. [51] Ἀκτὴ γάρ, ἡ Ἀττική. ἢ [52] Καλοακτοῦ, καὶ Καλοακτία Ἰουλιών. ἢ Καλοάκλου, ὡς [53] Πανάκλου. ἐπὶ Ἐπάκλου.

CALE acte, urbs Cretensium, de qua
D Eudoxus libro IV de circuitu terræ. Est autem uti Μεγάλη κώμη, ex quibus duabus vocibus fit derivatur Megalocometa, & sic Calactita, sive Caloactita, per Iota: nam a voce Acte fit Acticus & Atticus: Acte enim Attica dicitur. In usu quoque est
E Caloactæus, & fœminine Caloactæa; vel Caloactius, uti Panactius, & Epactius.

ΚΑ-

CA-

[42] Λύκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος.] Edidit Vossius in notis ad Melam, loco jam allegato, Λύκιος ὁ Ταῤῥαῖος. Verum tam diversis modis huic viri nomen scribitur, ut nihil omnino certi statuere queam. Vide quæ diximus ad vocem Θεσσαλονίκεια.

[43] Καλάσιρις, μοῖρα Αἰγύπτου.] Vide annotata nostra ad vocem Ἑρμοπολίτης.

[44] Καλατιαι, ἔθνος Ἰνδικόν.] Herodoto lib. III memorantur duobus in locis; & primo nuncupantur Καλατιαι, & posteriori Καλαντιαι: sed quænam lectio sit præferenda, amplius deliberandum censeo.

[45] Κύκλον ἔχουσα.] Hæc verba neque in MSS, neque in aliis vulgatis inveniuntur, requiruntur tamen ut sensus sit planus atque commodus, uti liquet manifestissime ex descriptione hujus insulæ apud Strab. lib. VIII: Ἐν πελάγει δὲ ἀξιόλογα Καλαυρία νῆσος, κύκλου ἔχουσα περίμετρον τριάκοντα σταδίων, περίκλου δὲ τετρακισχιλίων διεστῶσα τῆς ἠπείρου. Hinc liquet, nos non temere istam lacunam repleviſſe, neque ex ſuſpicione hujus insulæ apud Strab. lib. I cap V: Ἀπὸ τοῦ Καφηρέως πλοῦς ἐστὶ Σαμωνικὸν ἑκατὸν σταδίων ἐξ Δίκαιαρχείας ἐστὶ τὸ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἀφῃ. Quin imo ſanctiſſimum, ubi fuit Neptuni templum, teſte Pauſania in Corinthiacis, ubi virgo uſque ad maturitatem nuptiarum ſacerdotio fungebatur. Intra fani ſeptum Demoſthenis ſepulchrum oſtenditur, qui in iſta inſula, hauſto veneno, interiit. Peſſime hæc inſula in Plutarchi X Oratorum vitis Καλαυρία appellatur: Φαίδρῳ δὲ ὡς Καλαυρείαν μετὰ τὸν Demox ſequitur: Καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ὁ λόγῳ Καλαῦρ ἐν Καλαυρείᾳ appellatur: Φαίδρῳ δὲ ὡς Καλαυρείαν μετὰ τὸν Δημοσθένην ῥήτορα, οὗ σωτηρίας ἱκέτην, Καλαυρείαν reponi neceſſe eſt, uti noverunt in antiquitate parum verſati, perinde enim eſt, ſive caſum rectum Καλαύρεια, vel Καλαυρία facias, utrumque apud Pauſaniam invenitur.

[46] Ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη.] Latine diceretur *Irene*, quæ vox corrupte reperitur apud Plinium, qui inſulam ab hac, de qua agit Stephanus, in Argolico ſinu diverſam ſtatuit, ita enim ille lib. IV cap. XII: *In Argolico Pityuſa, Irene, Ephyre: Contra Hermioniam agrum Tiparenus, Eperopia, Colonis, Ariſtera: contra Thænenium Calauria, quingentos paſſus diſtans Plateis.*

[47] Ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.] Nummus eſt apud Goltzium cum inſcriptione ΚΑΛΑΥΡΕΙΤΩΝ.

[48] Κάλβιος, κρήνη Λυκίας.] Sic appellatur iſte fons, ex quo Calbis amnis, in Lycium mare ſe exonerans, originem trahit. Mela lib. I cap. XV: *Hic caſtella aliquot ſunt, deinde promuntoria duo, Pedalium & Crya: & ſubeundum Calbim amnem Caunus oppidum, valetudine habitantium infame.* Hic fons Calæni nomen obtinuit a matre Tragiæ (ex qua natus eſt Caunus & Byblis) quæ Καλαινὸν dicebatur, uti docet Incomparabilis Voſſius ad Melam ex verſibus, qui apud Parthenium exſtant:

Αὐτὰρ ὅγ' αὖτε πάτρωνα κιὼν Οἰκήσατο κῦρι
Κλυσαγόρ· Τεφραίην δ' Καλαινὸς ἔκτισε πατρὶ·
Ἣ οἱ Καῦνον ἔπειτα δύω φιλέοντα θήκατο.

Quod autem, β in μ mutetur, & fons *Calmius* dicatur, iſta mutatio non eſt admodum infrequens, & alibi de eadem eginmus.

[49] Καλὴ ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν.] Libri MSS πόλις Καλτῶν. Sed ibi peſſime, ut & in vulgatis. Non dubito quin Σικελῶν legi debeat, quod ex ſequentibus patebit.

[50] Ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη.] Vocula ὡς excideret, & deinde in omnibus libris erat ἡ Ἀκτίτης, pro quo reposuimus Καλακτίτης. Videſis in voce Διοσκοῦροι, & non dubitabis de hac emendatione.

[51] Ἀκτὴ γάρ, ἡ Ἀττική.] Sic reſcripſimus auctoritate codicum calamo exaratorum, nihil enim ſani coloris habebat vulgata lectio: Ἀκλικὴ γὰρ ἡ Ἀττική. Vide in voce Ἀκτὴ, & ad illum locum noſtras annotationes, ut de hac correctione certior ſis.

[52] Καλοακτοῦ.] Ultima compoſiti pars, ut & vocis ſequentis, occurrit apud noſtrum loco jam proxime citato. Utebantur etiam veteres pro gentili circumſcriptione. Athenæus: Κωκύλος δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ λόγῳ Καλὴς Ἀκτῆς. Vide lib. XI cap. III. Sed non erat hic Cretenſis, neque Celta, neque ex pulchra Attica, uti peſſimo errore ſtatuit Athenæi interpres, ſed Siculus: liquet hoc manifeſtiſſime ex Suida: Κακκύλος, ὄνομα κυρίου, Σικελιώτης, Καλακτιανός· Καλακτὶς δὲ πόλις Σικελίας. Ita legendus hic locus, ubi male Καλακτιανὸς & Καλακτὶς excuſum conſpicitur.

[53] Πανάκλου.] Puto gentile hoc deductum eſſe a voce Πάνακλον Atticæ caſtellum, de quo Pauſanias in Atticis. Ἐπάκλου eſt epitheton Mercurio attributum ab Heſychio, & Apollini ab Apollonio Rhodio, quia in littore Leucadio colebatur.

ΚΑ'ΛΗΡΟΣ[14], ὅτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπικία νῆσος, ἀπὸ Καλήρου βασιλέως. Ἀλωπικόνησος ἡ, ὅτι ἐκεῖ εἶδον σκύμνους φέροντας, καὶ καλοῦσιν ἀλώπεκα. πνὲς δέ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις. A

CALERUS, ita appellabatur Alopecia insula a rege Calero. Sed Alopeconesus inde nomen habet, quod ibi viderint vulpem catulos ferentem & deponentem. Nonnulli vero perhibent insulam Calarum esse dictam.

ΚΑΛΗΣΙΑ[11], πόλις Αὐσονικὴ· Διονύσιος πενταικαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Καλησιανὸς, ὡς αὐτός. B

CALESIA, urbs Ausoniæ, de qua Dionysius libro XV Antiquitatum Romanarum. Gentile, Calesianus, uti idem perhibet.

ΚΑΛΛΑΤΗΒΟΣ[16], πόλις Λυδίας· Ἡρόδοτος ἐβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλατήβιος.

CALLATEBUS, urbs Lydiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Callatebius.

ΚΑ'ΛΑΤΙΣ, πλίγνιον ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ καὶ Πόντῳ. Σοφοκλῆς ἐβδόμῃ.[17] ἐν ᾗ καλαμὶς ὁμοίᾳ ἐοικυῖα πῖς Θεσμοφοριακοῖς. ὁ πλίτης Καλατιανὸς, ὡς Τραλλιανὸς, Σαρδιανός· ἀφ' οὗ Ἴστρος Καλατιανὸς, ἐν βιβλίοις Τραγῳδίας ῥάψας καλὸν βιβλίον. ἔοικε δὲ εἶναι ἀπὸ τῆς Καλατίας, ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Γωνικῆς γλωσσῆς γέγονε, τῆς Καλάπος. C

CALATIS, oppidulum in littorali regione Ponti, de quo Strabo lib. VII. inde nomen habens, quod ibi calathus Thesmophoriacis similis sit repertus. Oppidanus, Calatianus, ut Trallianus, Sardianus. Cujus erat Ister Calatianus, qui egregium de Tragœdia librum conscripsit. Videtur autem illud gentile factum tanquam a Calatia, uti Olbianus ab Olbia: nisi deductum sit a genitivo Ionico Καλάπος. D

ΚΑΛΛΙΑΙ, πόλις μία τῆς Ἀρκαδίας Τεγέατις. ὁ πλίτης Καλλιεύς,[19] ὡς Ἰαπυγιεύς. ἔστι δὲ χωρίον πλησίον[20] Ταρεντίνου. E

CALLIÆ, urbs una ex Tripoli in Arcadia. Civis Callienſis, uti Hiſpanienſis. Eſt quoque oppidulum Tarento finitimum.

ΚΑΛΛΙΑΡΟΣ, πλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Οἰοδοκέως, καὶ Λαονόμης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας.

CALLIARUS, urbs Locrorum, quæ a Calliaro Odœdoci & Laonomæ filio nomen habet, teſte Hellanico libro I Deucalioniæ.

Σοφο-

Verum

[14] Κάλαρος, ὅπως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπικία νῆσος.] Elementorum ſeries poſtulabat, ut pro Καλάρου, quod exhibent omnes editi, reponeretur Κάλαρος, quod etiam Palatini codices & Voſſianus ſuadebant. Quæ porro hac ſectione continentur, accurate ſunt diſtinguenda; nam inſula Alopecia nomen habet a Calero rege, & urbs Alopeconeſus a fabula, quæ ibi de vulpe ejuſque catulis refertur. Quod autem in fine ſectionis addatur, quod nonnulli *Calarum* urbem appellent, illud nequaquam mihi de Alopeconeſo accipiendum videtur, ſed de Alopecia, quare neceſſum eſt, ut corrigatur, πνὲς δέ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, niſi certo ſcirem, hæc verba πόλις & νῆσος aliquando ab auctore noſtro confundi.

[11] Καλησία, πόλις Αὐσονική.] Si ſupereſſet hic Dionyſii liber, a noſtro allegatus, melius de oppidi ſitu ſententiam ferre poſſemus, de quo etiam ne gry quidem Cluverius in operoſiſſima Italiæ deſcriptione. Meam ſi lector exquirat ſententiam, judico olim a Stephano ſcriptum fuiſſe, ut & a Dionyſ. Halicarnaſ. ΚΑΛΗΤΙΑ, quod heic literarum ordinem non turbat, & gentile ΚΑΛΗΤΙΑΝΟΣ, quod fortaſſis idem Dionyſ. ut ſæpe A in H, & vice verſa mutatur, pro ΚΑΛΑΤΙΑ poſuit, quod nomen eſt antiquiſſimi oppidi, a Calibus verſus ortum ſolis ſiti, & vulgo nunc *Caiazzo* appellati, cujus porro deſcriptio ex Cluverio & aliis petenda eſt.

[16] Καλλάτηβος, πόλις Λυδίας.] Peſſime hunc locum excepere vel librarii, vel Stephanus, in depravatum Herodoti codicem incidens, tranſcripſerat, quod jam obelo confodimus, monente Ortelio in Theſ. Geog. Καλάτηβος, πόλις Λιβύης. Erat enim non in Africa, ſed in Lydia ſitum illud oppidum, quemadmodum aperte clamant Herodoti verba, ubi Xerxis iter ex Phrygia in Lydiam deſcribitur: Ὡς δὲ οἱ ἀπὸ τοῦ Φρυγίου ἐστρατεύοντο ἐς τὴν Λυδίην, κυλινδμὸς τὸ ἐδὲ, καὶ τὸ μὲ ἐν Δελτοπέδῳ, ἐπὶ Καΰστρου φερούσης, τὸ δὲ ἐς ἀριστερὴ ἐς Σάρδις, τῇ καὶ πορευομένῳ ἀναγκαίη γίνεται τὸν Μαίανδρον διαβῆναι πάντα ἀνάγκη γενέ, καὶ ἔπειτα παρὰ Καλάτηβον πόλιν.

[17] Ἐν ᾗ καλαμὶς ὁμοίᾳ ἐοικυῖα Θεσμοφοριακοῖς.] Libri vulgati plane ſine ſenſu exhibebant: καλαμὶς ὁμοίᾳ ἐοικυῖα Θεσ. Quod videns Cl. Voſſius, in notis ad Melam emendavit, & nos in contextum recepimus. Poſtquam demonſtravit, antiquum hujus urbis nomen fuiſſe *Ceraſia*, commentarium ſuum ſic perſequitur: *Calatidis nomen recentius & ab Heracleotis ortum, poſtquam illi eo miſere colonos, regnante apud Macedonas Amynta, ut teſtatur Anonymus de Ponto Euxino, quem pueri olim in lucubratum dedimus. Orus Grammaticus apud Etymologici Magnum Auctorem, ab adſita palude ſic dictam tradit. Si Stephano Byzantii epitomatori credendum, nomen accepit a calatho illic reperto, ἐν ᾗ καλαμὶς ὁμοίᾳ ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. Sic fere libri veteres. Graci enim in Cerealibus feſtis primitias frugum, quas Deæ offerebant, in faſciculum colligatas, reponebant in calathis, de quo more ciculum colligatas agemus. In nummo Calatianoſium ad Callimachum exſtat, tales comparent primitiæ, qui apud Gelrzium exſtat, tales comparent primitiæ, rum, qui apud Gelrzium exſtat. tales comparent primitiæ, ſpicarum nempe faſciculus, cum hac inſcriptione, ΚΑΛΑΤΙΑΣ. Porro de Calatho ejuſque uſu in Eleuſiniis Sacris legendus Meurſius, libello cui Eleuſinia nomen fecit cap. XXV.*

[19] Ἐν Ἀγραύλῳ.] Libri omnes calamo exarati & editi, ὁ Αἰτωλίᾳ, ſed ea lectione nihil monſtroſius, ſive a libris, ſive a Stephano originem traxerit. Ut autem mirabilis, ſive a Stephano originem traxerit. Ut autem minime dubio argumento veritatem hujus correctionis evincam, Pauſaniam teſtem advocabo, in Arcadicis ita ſcribentem: Παρασχόντι δὲ ἐς Τεγεάτας ὑπὸ Ἀρκάδων Καλλίᾳ, καὶ Δίπαια, καὶ Νάπακας. Hinc liquet illud oppidum in Ætolia non fuiſſe. Præterea, non erat ſitum in regione Tripolitidi, ſed ipſum nomen urbis quondam Tripolis vocabatur. Meminit tamen Pauſanias in Phocicis urbis *Callium* dictæ, & in Ætolia ſitæ, quam tamen ad hunc locum pertinere non video, cujus oppidanos Καλλιάς appellat, a caſu recto Καλλιεύς, quod etiam Stephanus a Καλλίᾳ deduxit. Sed obiter admonendum, Palmerium in Græciæ antiq. deſcriptione obſervaſſe, nemerium in Græciæ antiq. deſcriptione obſervaſſe, neminem veterum Tripolitidis Ætolicæ meminiſſe, quod etiam emendationem noſtram confirmat.

[20] Ὡς Ἰαπυγιεύς.] MSS habent, teſte Salmaſio Ἐπαπυγιεύς, quod non raro pro Ἰαπυγιεύς poſitum eſt. Ego legendum cenſeo ὡς Παυσανίας, nam occurrit illud gentile apud illum auctorem.

[20] Ταρεντίνου.] Vox Ταλαίνη, quæ in vulgatis repræſentatur, nullius eſt pretii. Salmaſius in optimo & veteriſſimo

Σηρείων δ', ἐν ἐνάτῃ, [61] περὶ τὸ Δηρεῖον αὐτὸν εἶναι φησί. Καλλίαρα A Verum Strabo lib. IX perhibet, nomen inde habere, quod aratu facilis sit, & propterea neutro genere dici Calliara. Gentile, Calliarenses, uti Megarenses.

ΚΑΛΛΙΟ'ΠΗ, πόλις Παρθυαίων· Πολυβ. δικάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιοπεύς, ὡς Παρθενόπη Παρθενοπεύς. B CALLIOPE, urbs Parthorum, de qua Polybius libro X. Gentile, Calliopensis, uti Parthenope Parthenopensis.

ΚΑΛΛΙ'ΠΟΛΙΣ, [62] πλίχνιον Λαμψάκῳ, ἐν τῇ περαίᾳ ἡ Χερρονήσου ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, ὡς ἦ Ἀλέξανδρ. ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ κ' τ' Ἀγαπλον. β', πόλις Σικελίας. γ', πόλις Καρίας. οἱ πλῖται πεσῶν, Καλλιπλῖται. C CALLIPOLIS, oppidulum Lampsaci in adversa Chersonesi regione in littore sita. Sed uti Alexander libro II de Bithynia perhibet juxta Araplum. Secunda, urbs Siciliæ, tertia urbs Cariæ. Cives omnium urbium appellantur, Callipolitani.

ΚΑ'ΛΠΑΙ, πόλις Βιθυνῶν· Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. [63] ἔστι δ' λιμὴν Κάλπη. τὸ ἐθνικὸν, Καλπεύς, ὡς Σινωπεύς· ἡ Καλπῖνος, ὡς Πόντικος Πόντικῖνος. τὸν ἦ λιμένος, Καλπολιμενίτης. [64] οἱνὲς τούτους Καρπιανοὺς, ὡς Καλπιανὸς φασι, κ' τ' πόλιν Καρπίαν. D CALPÆ, urbs Bithynorum, de qua Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Est quoque portus Calpa. Gentile, Calpensis, uti Sinopensis, & Calpinus, uti Peuce Peucinus: verum a portu deducitur Calpolimenita. Nonnulli hos Carpeianos, uti Calpianos nuncupant, & urbem Carpeiam.

ΚΑΛΥ'ΒΗ [65], πόλις Θράκης, ἄποικος Μακεδόνων. τὸ ἐθνικὸν, Καλυβίτης, ἡ Καλυβῆς, ὡς ἦ Ἀλύβης Ἀλυβεῖς. E CALYBE, urbs Thraciæ, Macedonum colonia. Gentile, Calybitæ, sive Calybenses, uti ab Alybe Alybenses.

ΚΑ'-

tustissimo codice reperit, quod in contextum recepimus.

[61] Περὶ τὸ Δηρεῖον.] Calliari memoria celebratur Straboni libro citato, sed de eo oppido nihil memorabile perhibet, nisi quod habitari debuit. Nominis originem, quam noster ex Strabone hausisse testificatur, ibi hodie non reperitur, quare ex hac sectione non incommode augeri posset, & ejus verba sic constituit: Καλλίαρα, πόλις, Εὐσταθίου δὲ Ὁμήρου, σημαίνει τὸ εὐήθεις, σπείρα ἀκοῦσαι. Quam replerionem Eustathius ad Homerum, quanquam non testetur ex Strabone periisse, etiam confirmat, ita enim ille: Καλλίαρα· κατὰ Καλλιάρα φασὶ σπείραμα ἡμᾶ Ὀδυσσέως Λαερτιάδου· οἱ δὲ Καλλιάρα εὐθύτρρα φασὶν, ἀφ' τὸ εὐήθεις ὁ καὶ ἁπλοῦς. Τέτοκε δὲ Σικελίας, Τετράπολις Καρίας. Habuere tamen MSS codices, unde depravatam hanc lectionem condidere, quam etiam in quodam MS reperisse testatur Salmasius ad maginem sui libri. Xylander hos sequendos non putavit, meliorem lectionem retinere novi; potuit tamen afteritcum, defectus notam, post ἀκτῆς κείμενη, ὡς Ἀλέξανδρ. ἐν τῷ περὶ τ' Χερ. ἐπ' ἀκτῆς κείμενη. Τέτοκε δὲ Σικελίας, Τετράπολις Καρίας. vocem κείμενη. Revera fatendum est, hanc sectionem nonnullis gravissimis mendis laborare; quas partim auctoritate veterum scriptorum, & partim MSS fide curavimus. Sed antequam illud demonstro, monendum est, Callipolin in agro Lampsaceno non esse sitam, sed e regione Lampsaci in Thracia Chersoneso, ubi Lampsaceni jurisdictionem exercebant, & hinc est, quod Strabo in descriptione agri Lampsaceni, simul etiam Callipolin describat. Geographi verba ex libro XIII adducam, ut corrigantur: Καὶ ἡ Λάμψακος δ' ἐστὶ ἐκλογὴν πόλις ἐπὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ· ἔχει δὲ καὶ λιμένα, συμμένουσι κρηπῖδι, ὥστε ἐν ἀνέμοις πολὺν σάλον τῷ Αἴσηπον κρηπῖδι τῷ Λαμψακηνῶν πόλει. Vox τῇ περαίᾳ Casaubono est suspecta, quam ego corruptissimam & nullius significationis in hac cauta existimo, pro qua reponerem ἐν τῇ περαίᾳ, id est, *in ulteriori tranu Hellespontum, sive in adversa Chersonesi regione.* Longe quidem hæc emendatio abit a vulgatis Straboni codicibus, sed accuratius qui ejus verba consideraverit, mecum fatebitur, Stephanum ex Geographo principium hujus sectionis conteciisse, & si mei arbitrii res foret, post κείμενη ponerem ὡς Σκήψεων, & sectionem sic persequerer: ὡς δὲ Ἀλέξανδρ. ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ, κρηπῖδι τ' Ἀγαπλον. Quid huc faciat ἀνάπλους, nulla ratione percipere valeo: equidem scio sic appellari subpertinet, quare corrigendum censebam Ἄγκυλον: est enim hoc nomine & tractu oppidulum, cujus meminit Scylax in Thracia: Μετὰ δὲ τ' Μέλανα κόλπον ἐστὶ Θρᾴκη Χερρόνησος· ἐν πόλεις ἐν αὐτῇ αἱδὶ· Καρδία, Ἰδὲ, Παιόνη, Ἀλωπικόνησος, Ἄγκυλον, Ἐλαιοῦς &c. Verum & hoc non omittendum, in editione Veneta atque in Florentina tres duntaxat Callipoleis recenseri, & in Holmaniana quatuor, nos quoque minorem numerum agnoscimus (optime scientes, plures hoc nomine civitates hac appellatione inveniri, ipse enim Stephanus Callipolin celebrat in Κάρκῃ prope Naupactum) quia auctoritate & calamo exaratorum codicum fide erat standum.

[62] Ἔστι δ' λιμὴν, Κάλπη.] Et urbs & portus a fluvio Calpa nomen invenere. Strabo lib XII: Μετὰ δὲ Κυλικηνὸν ἡ Ἑλλησποντία ἤπειρος πεδιὰς, ὅσον ἐπὶ τ' Ἀφύσιος, ἡ ὁ Κάλπης, ἡ ὁ Σαγγάριος. Infiguem hujus portus descriptionem legimus apud Xenophontem lib. VI de exp. Cyri, unde pauca transcribam: Τὸ δὲ χωρίον τοῦτο ὁ καλεῖται Κάλπης λιμήν, ἔστι μὲ ὃν τῇ Θρᾴκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ· Ἀφεστᾶσιν δὲ Θρᾴκην ὧπη ἔστι, λίθοι τὸ στόμα· ἔστι δὲ πλοῦν μάλιστα Ἡρακλείας ἐπὶ βλαχὺ ἐξ τ' Πόντου εἰσπλέοντι. Sequitur deinceps: Ὁ δὲ Κάλπης λιμὴν ἐν μέσῃ μὲ κεῖται ἡπειρώτης πολισμάτων ἐξ Ἡρακλείας ἐ Βυζαντίου. Reliqua quæ apud Xenophontem sequuntur præstantissima sunt, atque dignissima ut transcribantur; sed brevitati studendum.

[63] Τινὲς τούτους Καρπιανοὺς, ὡς Καλπιανὸς φασι, κ' τὴν πόλιν Καρπίαν.] Hæc in omnibus editis corrupta & transpositi reperiuntur, ex MSS legendum, quod, monente Salmasio ad oram sui libri, in contextum recepimus. Vide præterea in voce Καρπία, ubi hæc emendatio partim confirmatur.

[64] Καλύβη, πόλις Θράκης.] In præcedentibus nostri egit de Calybe, quam supra Byzantium in Asiarum genteque collocat, sed cum Strabo Καλυβίλα apud Asiaticos Macedonum coloniam celebret, sine dubio Καλύβη & Καλύβη pro eadem civitate habenda. Strabo lib. VII: Τριπολίτιδι

ΚΑΛΥΔΝΑ[68], νῆσος, [67] ἡ πόλις Θήσης, ἀπὸ Καλύδνης παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται δὲ Καλυδνές· ὁ πολίτης Καλυδναῖος· καὶ Καλυδνὶς τὸ ἐθνικόν· καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων, καὶ Καλυδνίος, ὡς Ἀνδροτίων ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος.

A

CALYDNA, insula, & urbs Thebana, sic dicta a Calydno Cœli filio. Dicitur etiam Calydnus. Civis Calydnæus, & Calydnis genere fœminino. Et Calydneus Apollo, & Calydnius, uti Androtion perhibet libro VI de Attica.

B

ΚΑΛΥΔΩΝ, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Καλυδώνιος, καὶ Καλυδωνία.

CALYDON, urbs Ætoliæ, a Calydone Endymionis, sive Ætoli filio sic dicta. Gentile, Calydonius, & Calydonia.

ΚΑΛΥΜΝΑ, νῆσος, ἣν [68] ὁ Σκήψιος πολυηνλικῶς Καλύμναν φησί. [69] τὸ ἐθνικὸν, Καλύμνιος, ὡς Σκηψίων. τὸ Καλύμνιον μέλι εἶναι φησί. λέγεται δὲ Καλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Καλυμνιάτης.

C

CALYMNA, insula, quam Scepsius numero multitudinis Calymnas appellat. Gentile, Calymnius, auctore Strabone: tradit enim ibi Calymnium mel esse. Dicitur etiam Calymnia, cujus gentile, Calymniates.

ΚΑΛΥΝΔΑ[70], πόλις Καρίας, [71] ὡς Καρύανδα. τὸ ἐθνικὸν, Καλυνδεύς· [72] Ἡρόδοτος· ὀγδόῃ.

D

CALYNDA, urbs Cariæ, uti Caryanda. Gentile, Calyndensis. Herodotus lib. VIII.

ΚΑΛΥΤΙΣ, πόλις Συρίας· [73] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. [74] ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης· καὶ τὸ ἠλυσίτης δὲ Βυζαντίοις τὸ τῶν Ἀσσυρίων ἔθνος, ὑφ' ὧν πόλις Καλύδη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τὴν παραθαλάττιον ἐκπολιορκήσαντος.

CALYTIS, urbs Syriæ, cujus Herodotus lib. II meminit. Incola, Calytes, & fœminino Calytis. Byzantiis vero τὸ τῶν Ἀσσυρίων ἔθνος, ὑφ' ὧν πόλις Καλύδη, Philippi Amyntæ filii expugnatæ maritimæ.

[68] Καλυδνα, νῆσος.] Quibus in terris hæc insula sit sita, Epitomator non addit, quod multo melius judico, quam cum Hesychio statuere, Calydnas Rhodo finitimas esse. Fateor profecto admodum incertam esse harum insularum positionem & numerum. Plinius Calydnam numero singulari censet esse insulam maris Carpathii, in qua civitates *Coos* & *Olymna*, lib. IV cap. XII. Et lib. V cap. XXXI circa Doridis Gnidum Calydnam collocat, cum tribus oppidis, *Notio*, *Nisyro*, & *Mendetero*: verum hæc quemadmodum concilientur, parum video. Apud Strabonem circa libri decimi calcem, duæ opiniones inveniuntur, altera vult ab Homero Calydnas insulas eas vocari, quæ sunt Sporades, e quibus una sit Calymna: Altera vult, duas insulas Calydnas esse, Lerum nempe & Calymnam, easque ab Homero innui. Ab his dissentit Ilacius ad Lycophronem, statuens Tenum & Myconum insulas Calydnas esse: Verum hic grammaticus sibi videtur contrarius: nam Tenus & Myconus, non sunt insulæ Troianæ, ubi Calydnæ ab ipso ponuntur ad hunc Lycoph. versum:

Τ' εἰς Καλυδνὰς λάινας φαίνειν πύλας.

Ubi ita commentator: Καλυδναὶ, νῆσοι Τρφάδες, ἀπὸ πόλεως Καλύδνων.

[69] Καὶ πόλις Θήβης.] In agro Thebano non erat oppidum hoc nomine, sed ipsæ Thebæ hac appellatione insigniebantur. Lycophron:

Ἀξεῖ Καλύδνα πύργον, Ἀόνιον τ' ἀγὼ
Σωτῆρ', ὅπου κασιγνῆτον ἀκλαῆτ' ἄγει.

Sed Ilacius ad illum locum in dubium vocat, an Thebæ conditorem Calydnum habuerint, ita enim ille: Καλύδνα δὲ πρὸ πάντων τῆς Θήβης λέγει· Καλυδνὸν γάρ τὸν Ἐπαφίδωτος αὐτῶν τοῦ Θηβαίων, μᾶλλον δὲ Ὠγύγου, ὃν καὶ Καλύδνιον καὶ πυργώσαι τὴν φασὶ τὴν Θήβας τὴν ἑπτάπυλον· ὡς μηδὲ τὸν Ὅμηρον ἀπογνώσεσθαι, ὅτι ζῶντος Ἀμφίονος αὐτὸν ἐτείχισεν.

[70] Καλυνδα, πόλις Καρίας.] Veram lectionem ex MSS revocavimus: pessime in omnibus vulgatis legebatur *Καρύανδα*.

[71] Ὡς Καρύανδα.] Veram lectionem ex MSS revocavimus: pessime in omnibus vulgatis legebatur *Καρύανδα*.

[72] Ἡροδότου ὀγδόῃ.] Aliquoties gentile Καλυνδεύς apud Herodot. loco citato invenitur: Διακομίζει δὲ ὁ υἱὸς τὸν Ἀρτέμωνα, φέροντα εὐδοκίμου τοῦ Φιλίου, ἀνδρὸς τὰ πάντα τὰ Καλυνδέων, καὶ αὐτὸν ὑπὸ τούτου τοῦ Καλυνδέων βασιλέος Δαμασιθύμου. Eodem loco etiam occurrit possessivum Καλυνδικός. Καὶ τὸ τῶν ἐκ τοῦ Καλυνδικοῦ νηὸς μισθίνια ἀπεκρήψαμεν κατὰ ἑξήκοντα ἤλικας.

[73] Ἡροδότου δευτέρᾳ.] Incidit noster sine dubio in depravatum Herodoti codicem, in quem librariorum incuria irrepserat Καλυτις, pro Κάλυνδις, qui error in libris MSS est frequentissimus, ut omnes norunt, in iis parum verlati. Herodoti verba sunt: Καὶ Σύαγρις πρῶτος ὁ Νικώς συμβαλὼν τὸν Μαγνήλην εὐίκησε· μετὰ δὲ τοῦτον μετῆλθε τὸν Κάδυτιν πόλιν τὴν Συρίοις ἔοῦσαν μεγάλην ἄξιαν. Quod autem præferenda sit vox per delta scripta, ipsa ratio dictat, nam deducta est ab Hebræo גדר *Cadez*, cujus memoria in variis Scripturæ locis celebratur.

[74] Ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης.] Quicquid etiam Stephanus dicat, hoc gentile a primitivo præoccupatum esse, non possum tamen mihi persuadere, satis sanum & genuinum esse. Corrigerem, si mei arbitrii foret, ὁ οἰκήτωρ Καλυτίτης· καὶ τὸ ἠλυσίτης Καλυτίτης.

Ἡλυκὸν Κάλυλις, ἀφ' ὃ τὸ θηλυκὸν Καλυλίς, ἀφ' ὃ τὸ θηλυκὸν Καλυλίς.

ΚΑΜΑ΄ΡΑ [77], πόλις Κρήτης. [78] κατ' ὁ πολίτης, Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν, [77] ὅπ Λατῶ ἐλέγετο.

ΚΑΜΑΡΗΝΟΙ, νῆσοι Αἰγαίου. Ε' κατὰ τὸν Θουκυδίδην ἐν τῷ πεντηκοστῷ Καμαρινοί.

ΚΑΜΑΡΙ΄ΝΑ, πόλις Ἰταλική, [78] Ἀλβανῶν ἀποίκισις. Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. οἱ οἰκήτορες, [78] Καμαρῖνοι.

ΚΑΜΑΡΙ΄ΝΑ, πόλις Σικελίας, κατὰ λίμνην. ἀφ' ἧς ἡ πυρομία,

Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητον γὰρ ἀμείνων.

ὁ πολίτης, Καμαρινα῀ος.

ΚΑΜΒΥΣΗ΄ΝΗ [80], κατὰ Ξέρξην, αἱ κατὰ Καμβύσην δὲ Ξέρξης, Περσικαὶ χῶραι. [81] τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.

ΚΑ΄ΜΙΚΟΣ, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν, [82] ὁ Δαιδάλου. [83] Χάραξ δὲ ἡ Ἰνύκου τοῦ τῶν Φησίν. ὁ πολίτης, Καμικῖνος, ἢ Ἡλυκός.

ΚΑ΄ΜΙΡΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ, κατὰ τὸ παιδὸς Κερκάφου, τοῦ [84] Ἡλιάδου, ἢ Κυδίππης.

[77] Καμάρα, πόλις Κρήτης.] Hoc genuinum esse oppidi nomen liquet ex nummo apud Goltzium, cum inscriptione ΚΑΜΑΡΑΣ. De eo etiam Ptolemæus mentionem facit lib. III cap. XVII.

[78] Καὶ ὁ πολίτης, Καμαραῖος.] Ita supplevit hunc locum Salmasius in margine sui libri, ut & Meursius in Cretæ descriptione, qui etiam sequentia confusa in vulgatis restituit. Legebatur enim in editis: κατὰ ὁ πολίτης · ὡς Στέλων ἐν Κρητικοῖς φησίν, ὅτι Λατοῦ ἐλέγετο.

[77] Ὅτι Λατοῦ] Libri Palatini & Vossiani, ὅπτ Λατῶ ἐλέγετο.

[78] Ἀλβανῶν ἀποίκισις.] Libri MSS, & editiones ante Xylandrianam in lucem emissæ, Ἀλβανῶν ἀποίκιος. Et quod mirandum, illud vitium quoque Dionysii Halicarnassei codices occupat, ita enim libro I legitur, qui locus a Stephano innuitur: Ἡ δὲ Ἀλβανῶν ἀποίκισις ἡ Καμαρῖνα, πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἢ Ῥώμη συνοικισθεῖσα, ἀποίκισις ἐστὶ Ῥωμαίων. Sed sine dubio ibi legendum ἀποίκιος; quemadmodum in Stephano emendavimus, erat enim Albanorum colonia Cameria, multo tempore antequam Roma conderetur, missa. Non parva sane differentia est inter ἀποίκισιν & ἀποίκιον: est enim ἀποίκισις proprie ἀποικία, populi in coloniam deductio, sed ἀποίκισις, ipsa urbis ædificatio, cum muro & fossa cingitur. Vide porro de nominibus & aliis rebus ad Cameriam spectantibus, Cluv. Ital. antiq. lib. II cap. IX.

[79] Καμαρῖνος.] Gentile nomen plurimis in locis apud Dionys. Halicarnass. lib. I occurrit.

[80] Καμβυσένη, ἡ Ξερξείου, αἱ κατὰ Καμβ. &c.] Pessime editiones: Καμβυσέου, καθ' ὃ Ξερξέου, ἢ κατὰ Καμβύσου καὶ τὸν Ξέρξου &c. Salmasius in margine sui Stephani legere coniecit, videns hanc lectionem nihil sani continere, emendabat: Καμβυσέου καθ' ὃ Ξερξέου, ἢ κατὰ Καμβύσου καὶ τὸν Ξέρξου &c. Xylander, videns hanc lectionem nihil sani continere, emendabat: Καμβυσέου καθ' ὃ Ξερξέου, ἢ κατὰ Καμβύσου καὶ τὸν Ξέρξου &c. Salmasius in margine sui Stephani legere coniecit: Καμβυσέου, ἢ ὃ Ξερξέου, αἱ κατὰ Καμβύσου δὲ Ξέρξου Περσικαὶ χῶραι. Sollicitavit quoque hunc locum Casaubonus ad Strab. eum ita restituendo: Καμβυσέως, καθὸ Ξερξέως, κατὰ Καμβύσου &c. Existimo autem, nos veram lectionem divulgasse, quod manifestissime liquet ex ipso Stephano, ita enim ille alibi: Ξερξέως, κατὰ Ξέρξου, ὡς Καμβυσέως κατὰ Καμβύσου. Quod autem noster addat, esse Persicas regiones, illud cum Casaubono a veritate remotum existimo, nisi noster intelligat regiones, Persarum imperio subditas atque parentes.

[81] Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.] Noli existimare gentile nomen esse Καμβυσένη, sed nostrum loqui de eadem forma: quemadmodum enim Καμβυσένη pro regione sumitur, sic Καμβυσένοι pro incolis, quæ nomina sunt ejusdem formæ, apud orientales usitatæ.

[82] Ὁ Δαιδάλου.] Cave putes, Cocalum Dædali filium fuisse, quod multi perperam in dictionariis suis ex hoc loco confirmare nituntur. Bene meo quidem judicio Cluverius ξυνδήλως subintelligit: nam cum a Minoë capitis esset damnatus Dædalus, e vinculis cum filio elabitur, & Inycum Sicanorum oppidum ad Cocalum salvus pervenit, uti scribit Pausanias in Achaicis, Hyginus fab. XL, & alii.

[83] Χάραξ δὲ Ἰνύκου τοῦ τῶν Φησίν.] Hæc verba Cluverius in Siciliæ descriptione, interpretando leniens, inquit; Characem non velle, unum esse eundemque locum Inycum & Camicum: sed, cum alii Camicum fuisse regiam Cocali affirmarent, ipse e diverso Inycum sedem ejus fuisse perhibet.

[84] Ἡλιάδου ἢ Κυδίππης.] Libri Palatini & Vossianus Παλλάδου, & editi quotquot sunt Πολιάδου. Verum neque in MSS, neque in vulgatis genuina erat lectio. Nos reposuimus Ἡλιάδου, quæ verissima est lectio, inducti auctoritate ipsius Stephani: Ἀλιάδης, πόλις ἐν Ῥόδῳ. Κερκάφου δ' Ἥλιος ἢ Κυδίππης &c. Hac lectione non utitur noster voce Ἥλιος, sed patronymico Ἡλιάδης, quod eodem redit. Ἡλιάδαι enim sive Solis filii insulam hanc habitarunt, teste Strabone lib. XIV: Μισθὸς δ' ἦν τοῖς Τελχῖσιν, οἱ Ἡλιάδαι μυθολογοῦσι καλεῖσθαι τὸν πόπον· ὧν ἦσαν Κερκάφου & Κυδίππης θρῆτες παῖδες, τῆς νήσου πολλὰς ἀποικίσαντες ἀποικίας. Pindarus Olymp. Od. VII:

---- ὧν τὸν μὲ Κάμειρον
Περισσότατόν τ' ἐν ἀ-
λοιτοι ἔφικεν; Ἀλιάδαι τ' ---

Ad quæ verba ita commentatur Scholiastes: Τῶν ἐκ τοῦ (τοῦ Ἡλίου) παῖδων ὁ μὲν ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὀκεανοῦ θυγατρὸς

πης. ἀπὸ Κερκάφου ἢ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες A
[91] Κερκαφίδες. ἦσαν ἢ τρεῖς, ὡς Ὅμηρός φησι,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεσσαν Κάμιρον.

[92] ὁ πολίτης, Καμιρεύς. Πάνσαρδος ὁ Δημητρίου ποιητὴς, Καμιρεὺς ὠνόμασται) καὶ Καμιρείτης, καὶ Καμιραῖος· καὶ Ἰηλυκῶς. B

ΚΑΜΜΑΝΙ΄Α, μοῖρα Θεσπρωτίας· μεταβαλοῦσα δὲ Κεφρινία. [93] ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ παῖς Κεφρίνου. ἔστι κλῆσμα Κεφρίνα, τῆ ἀπὸ Ἑλένης, [94] τῆ Πριάμου. οἱ οἰκήτορες [95] Καμμανοὶ, ὡς τὴ Καμπανίας Καμπανοί. C

ΚΑ΄ΜΠΟΣ, κλῆσμα Καμπάνα, [96] ἀφ' ἧς ἐκπεσόντων. τὸ ἠλυκὸν, Καμπανὶς καὶ Καμπανή.

ΚΑ΄ΝΑΘΑ [97], πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανάθηνος. ἔν τισι δὲ Δημητρίου τοῦ ῥαφέως. D

ΚΑ΄ΝΑΙ, [98] πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, [99] ἢ Λοκρῶν τῶν ἐπὶ Κυϊνῷ, καλὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. E ἔστι

lius. Sed a Cercapho Rhodiæ fœminæ Cercaphides nominantur. Erant autem tres Rhodi urbes, de quibus Homerus:

Lindum Jalysumque & album Camirum.

Oppidanus, Camirensis. Pisander clarissimus poëta Camirensis erat. Dicitur quoque Camirita, & Camiræus, cujus & fœmininum extat.

CAMMANIA, pars Thesprotiæ, quæ mutato nomine Celtrinia vocata est, ex qua fluit Cadmus fluvius Celtrinus dictus. Celtrini filii Heleni, Priami nepotis opus est. Incolæ appellantur Cammani, uti a Campania Campani.

CAMPUS, opus Campani; a quo conditi fuere. Fœmininum est Campanis & Campani.

CANATHA, urbs versus Bostram Arabiæ. Gentile, Canathenus. In quibusdam vero per jota scribitur.

CANÆ oppidulum Euboïcum, vel Locrorum e Cyno profectorum, juxta Lesbi extremi-

ἡγεμονίαι, ἐφίστησι τριῶνται, ὧν τὸ ὀνομάτιον ὁ Πλούταρχος ἐξέτασε. Vide præterea Diod. Siculum lib. v, & alios.

[91] Κερκαφίδες.] Sic solent poëtæ, vel a conditoribus, vel a clarioribus in republica civibus nomina fingere, quæ urbis sive regionis incolis attribuunt, qua de re vide Stephanum in Ἀθῆναι atque aliis locis. Hic ergo Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες appellantur a Cercapho, cujus rei exemplum luculentissimum extat apud Apollonidem Anthol. lib. 1 cap. LX: non loquitur ibi poëta de fœminis, sed de viris:

Ὅ σεῦ ἐγὼ Ῥόδιππα κάπιμοιδιῶν ἱερὸς ἥρως
Ὁ σεῦ Κερκαφίδαις αἰτὸς ἱσταμαι.
Τῆλεπτος τὸν πρέσβυν ἀνὰ πάλαιτον ἐν ἀγορῇς,
Ἥλιον, ἡνίκα πέμπτον ἀπ' ἠῶ Νίσου.
Κεῖνος δ' αὐλιδίῳ σὺν δύμεται, ἀρχὸς ἑταίρης
Καφίσιος, ὑφάμενος Ζῆνα τὸ ἱστόμορον.

Verum hæc appellatione insigniri fœminas, etiam docet Eustathius ad Iliad B: Ἥλιος δὲ Ῥόδου νύμφης ἦν Κερκαφίδος, ἣ δὲ Κυδίππης, Λύδου, Ἰηλυσὸς, καὶ Κάμιρος, ὧν δὲ ὁ Χοιροβοσκὸς καὶ τρίτος Δημήτριος γράφει οὐ τὴν ἐρευγομένην· τὰς δὲ τῆς ἐηλίου Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἐκάλουν. Igitur *Cercaphides* sunt viri Rhodienses, & *Cercaphides* fœmineæ.

[92] Ὁ πολίτης, Καμιρεύς.] Illud gentile passim in usu est apud bonos auctores. Diod. Sicul. lib. v: Παρὰ δὲ Καμιρεῦσιν Ἥρας Τελχινίας. Sic quoque gentile illud Καμιραῖος, quod apud nostrum sequitur, apud Suidam legitur: Πείσανδρος, Πείσανδρος ὁ Ἀστυάνακτος, Καμιραῖος, ἀπὸ Ῥόδου. Plura de illo Poëta vide apud Vossium, & Meursium in Rhodi descriptione lib. II cap. XI.

[93] Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ παῖς Κεφρίνου.] Quid sibi hæc velint verba, fateor me non satis accurate capere, nam apud neminem, quod sciam, Cadmi fluvii memoria celebratur. Aliquando suspicatus sum pro Κάδμος substituendum Θύαμις, qui fluvius Thesprotiam & Celtriniam disterminat. Thucyd. lib. II: Ἡ δὲ ὁμορεῖ Θυάμιδι ποταμῷ, ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα, καὶ Κιχυρίνην. Verum cum hæc emendatio longissime recedat a vulgata lectione, aliunde lucem exspectabimus.

[94] Τῆ Πριάμου.] In omnes vulgatos menda irrepserat, legebatur enim Πελασγίδα. Sed aliter nos docuerant mythologiæ doctores, Meursius in Lectionibus Atticis, & cod. Vossianus MS.

[95] Καμμανοί.] Polybius excerpt. Legat. CVI: Οἱ τὴν Τυρίαν τῆς Καμπανίας, τὴν ἐπὶ θαλάσσῃ κειμένην, &c.

[96] Ἀφ' ἧς ἐκπεσόντων.] Vel subintelligendum Καμπανοὶ, vel legendum ἐκπεσόν numero singulari. Ad hanc lectionem Salmasius in margine sui Stephani ita scribit: Καμπανοὶ, ὅτι Κάμικον ἐκλήθησαν, ἀφ' οὗ τὸν Κύμαιον τύπον ὅτοι λεγόμενοι· ὅθεν ἐ Καμπανοὶ ὀνομάσθησαν. *Hæc invenimus*, inquit, *in Etymologico Suida non vulgato.* Certe Eustathius ad Dionysium censet, *Campanos* ab oppido quodam *Campo* nomen invenisse, ita enim ille: Οἱ Καμπανοὶ ἀπὸ τοῦ ὑποχθαμάδιον οἰκεῖ κώμαιον ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀπὸ Κάμπου τινὸς.

[97] Κάναθα, πολ. ἀφ' ἧς τῆ Βόστρᾳ Ἀραβ.] Non dubito quin idem sit oppidum, quod noster in præcedentibus Ἄνατα vocavit. Hierocles & alii *Canotha* appellant. Est civitas Episcopalis Arabiæ sub Bostrensi Metrop. Verum confundendum non est cum *Cana*, quod Galilææ oppidum est, & miraculo nostri Salvatoris clarissimum.

[98] Πολίχνιον Εὐβοϊκὸν.] Vossianus: Εὐβοϊκόν. Verum vulgata lectio est præferenda. Oppidulum in Eubœa hoc nomine non fuit, sed promontorium, Thermopylis oppositum. Strabo lib. X: Τὰ δὲ ἀφ' Ἑλικῶνος ἐπὶ καθ' Ὁμηρικὸν πολλά. Sed noster promontoria, oppidula & alia quæ accuratiorem meditationem merentur, sæpe confundit. Ipse noster hujus promontorii meminit: Δῖον, πόλις Εὐβοΐας, ἀφὸ τὸ Κλεῶναι. Ibi colebatur Jupiter Cenæus, de quo etiam Sophocles Trachiniis:

Ἀκτὰς τὰς ἐν Εὐβοΐᾳ, ἵνθ' ἱερόττατα
Βωμοὶ τέλη τ' ὄγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.

Et Seneca OEtæo:

Quæ templa tollens alta Cenæi Jovis
Austro timendum spectat Eubœicum mare.

Ergo liquet in Eubœa promontorium fuisse Cenæum, in quo templum Jovis Cenæi.

[99] Ἢ Λοκρῶν, τῶν ἐπὶ Κυϊνῷ, καλὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου.] Hæc corrupta & mutila in vulgatis libris ad hunc modum circumferuntur: Ἢ Λοκροὶ, καλὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. Sed libri Palatini, nunc Vaticani, optime suppeditabant, quod jam divulgavimus. Quin imo, sic debere suppleri & emendari istum locum, luculentus Strabo testis est, ex cujus lib. XIII hæc deprompta sunt: Κεῖται δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐπὶ Κυϊνῷ, καλὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ τοῦτον Λοκρῶν τῶν ἐπὶ Κυϊνῷ, καλὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ τοῦτον πρὸς, κείμενα ἐν τῇ Κυανίᾳ. Ergo Canæ sunt oppidulum Æolicum, quod Locri ex Cyno profecti in Æolide condidere. Livius lib. XXXVII: *Seleucum in Æolide reliquerat cum exercitu ad maritimas continendas urbes. Quas illinc a Pergamo Eumenes, hinc a Phocæa Erythræque, Romanæ sollicitabant. Classis Romana, sicuti ante dictum est, ad Canas hibernabat.*

ἔστι καὶ ὄρος Κάνη, καὶ πόλις, καὶ λίμνη. ἔστι καὶ πόλις τῆς Τρωάδος. εἰσὶ καὶ Κάνναι δύο νῆσοι πλησίον Καρχηδόνος. [91] τὸ ἐθνικὸν Καναῖος, καὶ Κανάϊα. ἔστι καὶ πόλις [92] Κάναι τῆς Τιγρητικῆς παμφυλ. [93] Σεγέων ιγ'. [94] Καναῖος Ζεύς, ἢ μόνον ἀπὸ τοῦ Κανάϊα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ Κάνης.

tremitates. Est quoque mons Cana, & urbs, & palus. Est etiam Troadis oppidum. Sunt quoque Cannæ per duplex N, prope Carthaginem. Gentile, Canæus & Canæa. Est præterea urbs Canæ ad Tigrim fluvium. Strabo lib. XIII: Hinc Canæus Jupiter, non duntaxat a Canæo promontorio, sed etiam ab urbe Cana.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ, ἄκρον Θράκης καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Κανασραῖος. Σοφοκλῆς ὁ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ, [95] Κανασραῖον φησὶν ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. ἀλλ' σκοπεῖν εἰ τὰ ἐθνικὰ, εἰμὶ καὶ τοῦτο σκοπεῖμεν τῶν παλαιῶν τῷ Λέχαιον, καὶ Λέχαιος. καὶ Λυκῖον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος Ἀπόλλων. καὶ Νυμφαῖον, καὶ Νυμφαῖος.

CANASTRUM, promontorium Thraciæ & Macedoniæ. Gentile, Canastræus. Sophocles qui in Argonautica commentarium edidit, Canastræum Pallenæ promontorium esse perhibet: verum gentilia contraria sunt, nisi hujus vocis gentile excipiamus, quod eodem modo se habet uti Lechæum & Lechæus; & Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo, & Nymphæum & Nymphæus.

ΚΑΝΔΑΣΑ, [1] ὡς Μύλασα, Πήγασα, Φρύγιον Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καυδασεύς, καὶ Καυδασίς.

CANDASA, uti Mylasa, Pegasa, castellum Cariæ, de quo Polybius lib. XVI. Gentile, Candasensis, & Candasis.

ΚΑΝΔΑΡΑ, πόλις Παφλαγονίας, [2] ὡς χειμῶν τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβης κώμης. οἱ οἰκήτορες, [3] Κανδαρηνοὶ καὶ Ἥρας Κανδαρηνῆς ἱερόν.

CANDARA, urbs Paphlagoniæ, tres circiter schœnos a Gangris, & Thariba vico distans. Incolæ, Candareni. Et Junonis Candarenæ templum.

ΚΑΝΔΥΒΑ, ᾠδέτιρος, [4] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Καυδύβεως παιδὸς Δευκαλίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Καυδυβεύς.

CANDYBA, genere neutro, urbs Lyciæ, a Candybo Deucalionis filio nomen habens. Gentile, Candybensis.

ΚΑΝΘΗΛΙΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρόδοτος.

CANTHELIA, urbs circa Carthaginem, de qua Hecatæus in Asia. Herodotus.

ΚΑΝΘΗΛΗ, πόλις Λιβοφοινίκων. καὶ Ἑκαταῖος ὕστω.

CANTHELE, urbs Libyphœnicum; & sic quoque Hecatæus.

ΚΑΝ.

[91] Πλησίον Καρχηδόνος.] Pessimo errore noster Cannas ex Europa in Africam, & ex Apulia prope Carthaginem transfert. Horus lib. I cap. VI: *Quartum, id est, pene ultimum vinum imperii, Canna: ignobilis Apuliæ vicus, sed magnitudine cladis emersit.* Vide Cluv. Ital. Antiq lib IV cap. XII.

[92] Τὸ ἐθνικὸν, Καναῖος.] Sic ab Eubœæ & Æolidis oppido formari potuit; sed ab Italica cum duplici, Καννα῀ος. Plinio lib. III cap. XI CANNENSES appellantur.

[93] Κάναι τῆς Τιγρητικῆς.] Non satis hæc Canæ cognitæ sunt. Reperitur *Cana* prope Sachaliten sinum in thuriferæ regione. Arrianus: Ἐμπόριον ἐστι ἐπὶ τοῦ παραθαλασσίου Κάνη, βασιλείας Ἐλεάζου, κώμης λιβανοφόρου. [94] Σεγέων ιγ'.] Quid putas, mi lector, Strabonem libro XIII *Canæ* ad Tigrim sitæ memoriam celebrasse? Cave hoc credideris. Excidere hæc verba suo loco, vel collocanda sunt post vocem Λάσσου, vel post vocem Τραωάδος; nam *Canarum* a Locris in Æolide conditarum Strabo lib. XIII mentionem fecit, ut & Canarum Troadis.

[94] Καναῖος Ζεύς.] Quemadmodum hæc in fine hujus sectionis sint emendanda, monet Cl. Rutgersius Var. Lect lib II. Perfecte exhibebant libri vulgati: Καναῖος Κλιναῖος & Κλιναῖα restituit auctoritate Sophoclis, Æschyli & Senecæ. Nos fidem codicum MSS sequuti, vocem Καναῖος recepimus, ut derivativum suo primitivo reponeretur. Quanquam probe noverim, poëtas solere primum elementum secundum idioma suum mutare.

[95] Κανασραῖον φησὶν ἀκρωτήριον.] Disputat noster cum Sophocle, auctissimo in Apollonii Rhodii Argonautica Scholiaste, an promontorium illud, de quo jam agitur, Κάνασρον, an vero Κανασραῖον sit nuncupandum. Sic Scylax: Κανασραῖον τὸ Παλλήνης ἱερὸν ἀκρωτήριον. Sic quoque Herodotus Κανασραῖον ἄκρον appellat, & non male gentile nomen cum substantivo adhibet. Puto tamen primitivum esse Κάνασρον, vel Κάνασρα Etymologici Mag. auctor: Κάνασρα, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Sic quoque Lycophronis Scholiastes: Κάνδαβος δὲ ἡ Κάνασρα πόλις ἐν λίμνῃ Μακεδονίας. Si quis autem voce Κανασραῖον uti velit, per me licet, sed ἀκρωτήριον vel simile quid subintelligi oportet. Thucydides lib. IV: Καὶ τὸν καλὸν Κανασραῖον πυλίδα ὀνόμασε.

[1] Λυκάσα καὶ Λυκία.] Lechæum est navale Corinthiorum, cui Leches Neptuni & Pirenæ filius nomen dedit, de quo Pausanias in Corinthiacis.

[2] Ὡς Μύλασα.] Corrupte in omnibus legebatur Μάλασσα, quod correximus MSS codicum auctoritate. Vide quoque Stephanum in isthac voce.

[3] Ὡς χειμῶν τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαρίβος κώμης.] Hæc corruptissima in vulgatis libris circumferebantur: ὡς ἀπὸ χειμῶν Γαγγρῶν. καὶ Θαρίβα κώμη. Sed sensus est commodior, emendante Salmasio ad oram sui Stephani: imo correctio ejus tantopere placuit, ut eam in contextum receperim.

[4] Καυδυβεύς.] Ita vocandi erant incolæ hujus urbis, non *Καυδύβειοι*, quod editi repræsentant. Sic etiam pro Ἥρας Καυδρηνῆς ἱερὸν, reposuimus *Καυδαρηνῆς*.

[1] Πόλις Λυκίας.] Plinius lib. V cap. III: *Lycia quondam LX oppida habuit, nunc XXXVI habet. Ex his celeberrima præter supra dicta Canas. Candyba, ubi laudatur Œnium nemus.*

[6] Κανθήλη, πόλις Λιβοφοινίκων.] Hæc Bocharto eadem videtur urbs, quam noster jam *Cantheliam* nominavit, & circa Carthaginem posuit. Ceniet idem vir doctus *Canthele* idem esse quod קנתר *Canath-el* Saturni prædium.

ΚΑΝΤΑΒΡΙ΄Α, χώρα. Σλεφίων τρί- A τη. οἱ οἰκήτορες, Καντάβροι. [7] ὡς τὴ Καλαβρίας Καλαβροί.

ΚΑ΄ΝΤΑΝΟΣ [8], πόλις Κρήτης, ὡς [9] Ξενίων, ἐν Θεσείῳ Κρηλικῷ πάπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καντάνιος.

ΚΑΝΤ΄ΣΙΟΝ, μεγίστη πόλις [10] τῶν τ' παλιωτίδων πόλεων· Σλεφίων ἔκλη. τὸ ἐθνικὸν, Καντσῖος, ἡ Καντσίτης, ὡς Σλεφίων.

ΚΑ΄ΝΤΤΙΣ [11], πόλις Συρίων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Καντύτης.

ΚΑ΄ΝΩΠΟΣ [12], ἔτως ἔδη χράφεσ Δλὰ ℔ π. χράφε) ὁ ὅμως Δλὰ ℔ β. [13] Σλεφίων ἑπλακαιδεκάτη· Κάνωβος, δ' ἐστὶ πόλις ἐν Αἰγύπτῳ ἐκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν, ἀπὸ Κανώβου κυβερνήτου Μενελάου, ἀποθανόντος αὐτόθι. καὶ ἱερὸν [14] Ποσειδῶνος Κανώβου, [15] καὶ νῆσος. [16] τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης. καὶ τὸ κλῆσιν, Κανωβικός. καὶ Κανωβικὴ διώρυξ, καὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα. καὶ Κανωβὶς ἡλυκῶς. ἐστι καὶ Λιβύης [17] τόπος Κάνωβος.

ΚΑΟΤ΄Σ, κώμη τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ Τελφουσίας γῆς. ὁ πλίτης, Καύσιος· ἐκεῖ δ' ἔτως Ἀσκλη-

CANTABRIA, regio, de qua Strabo lib. III. Incolæ, Cantabri, uti a Calabria Calabri.

CANTANUS, urbs Cretæ, de qua Xenion in Creticis. Gentile, Cantanius. B

CANYSIUM, maxima Italicarum urbium, de qua Strabo libro sexto. Gentile, Canysius, vel Canysita, uti idem Strabo perhibet.

CANYTIS, Syrorum magna civitas, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Canytita. C

CANOPUS, ita scribi oportebat per P. Scribitur tamen etiam per B, apud Strabonem libro XVII: Canopus urbs est, centum & viginti stadiis terrestri itinere ab Alexandria distans. Nomen habens a Canobo, Menelai gubernatore, qui ibi obiit. Et templum Neptuni Canobi, & insula. Gentile, Canobita: & possessivum Canobicus, & Canobica fossa, & Canobicum ostium, & Canobis genere fœminino. Est quoque Canobus Libyæ lo- D E cus.

CAUS, vicus regionis Telphusiæ in Arcadia. Incola, Causius. Ibi enim Æscu-

dium. Erat enim ibi Saturni vicus, de quo Ponticus in vita Cypriani: *Curubitana civitas dicitur ubi in exilium fuit. Vicus, ubi in domo principis officiorum habitavit, dicitur Saturni, inter Veneriam & Salariam.* Vide plura apud Bochartum lib. 1 de Col. Phœn. cap. XXIV.

[7] Ὡς τὴ Καλαβρίας Καλαβροί.] Non sunt hæc verba in vulgatis. Codex Vossianus ea nobis suppeditans, non potui, quin nostro redderem.

[8] Κάντανος, πόλις Κρήτης.] Urbs satis nota est ex Episcopis, qui tempore Christianorum ecclesiæ præfuerunt. Paullus quidam *Cantani* Episcopus in Chalcedonensi synodo celebratur.

[9] Ξενίων ἐν Θεσείῳ Κρηλικῷ πάπῳ.] Hæc quam insana sint, & omni prorsus sensu destituta, nemo non videt. Xenion ex nostro in vocibus Κάμηρος, Δεξίμιος, Ἀγκαιδές, ut & libri inscriptio, satis est cognitus, sed nusquam ἐν Θεσείῳ Κρηλικῷ πάπῳ. Salmasius in margine sui Stephani forte legendum conjicit: ὡς Ξενίων ἐν τῷ ΘΕΙ ὄρῳ Κρηλικῶν· Κρηλικὸ πάπα τὸ ἐθνικὸν, Καυσῖος. Mihi, ut verum fatear, hæret aqua, & amplius deliberandum censeo, donec aliunde lux affulgeat.

[10] Τῶν Παλιωτίδων πόλεων.] Ultima vox a vulgatis libris aberat, quam ex MS Vossiano heic inserere libuit. Locus a nostro est transcriptus ex Strabonis lib. VI, uti ipse fatetur: Οὐ πολὺ δὲ τῆ Θαλάττης ὑπέρκειται δύο πόλεις ὄρια τῆ πεδίῳ μίσῃ τῶν Παλιωτίδων χαρακῆας ἀφορισας, ὡς ἐν τῷ ΘΕΣΣΑΛΙΚΩ ἔλλας, τὸν Καυσιον, καὶ τὸν Ἀργεσσαπτα, ἀλλὰ τῶν ἐλαττόνων εἰσίν. Plura de hac civitate videsis Cluverium.

[11] Κάντις, πόλις Συρίων.] Judico eandem hanc esse urbem, quam noster in præcedentibus ex Herodoto Κάλυβα appellavit. Videsis quæ ad istam sectionem diximus.

[12] Κάνωπος, ἔτως ἔδη χράφεσ Δλὰ ℔ π. &c.] Hanc sectionem librarii, in geographicis imperitissimi, in duas dispertiti fuerant hoc modo: Κάνωπος, ἔδη χράφεσ Δλὰ ℔ β. Σλεφίων ἑπλακαιδεκάτη. Hinc incipit altera sectio: Κάνωβος, ἡ πόλις ἐν Αἰγύπτῳ &c. Nos totum locum mutilum atque corruptissimum sanitati pristinæ restituimus, quem si contulerit lector cum aliis editionibus, revera experietur, quid distent æra lupinis. Verum negotium illud non confecimus, tanquam sufficeret, nostra, sed partim Codicis Vossiani, & partim Eustathii auctoritate, qui sua ætate eodem prorsus modo in Stephani MSS legebat, ita enim ille in Comment. ad Dionysium: Ὁ δὲ τὸ Ἐθνικὸν χράψας φησὶν, ὅτι ἔδη ℔ Κάνωπος χράφει τὸν πόλιν Δλὰ τὸ π. χράφεται δὲ ὅμως Δλὰ ℔ β. Quemadmodum hoc vocabulum sit scribendum, etiam disputat Etymologici Mag. Auctor, sed in eadem cum Stephano opinione versatur. Locum apprime ad rem facientem huc transcribam: Κάνωπος· δεῖ λέγειν, ὁ Κάνωβος· ἐπειδὴ οὐδὲν τῆς εἰ λόγου ἔοικε δύο συμφώνοις συμπλέκεσθαι πρὸ ἑνὸς φωνήεντος, ἢ πλείστοις συμφώνοις, οἷον μπρ τῷ ω, ἢ τῷ τ βῶτα ἀφιλκύσῃ τὸ πλεονάσαν σύμφωνον, ἵνα μὴ τρισὶ συμφώνοις συμπλέκηται· ὅτω δὲ Κάνωπος, ἡ τὸ ω, Κεφάπωπος, Αὐλῶπος. Et sic quoque hanc vocem & omnia ejus derivata apud Scylacem scriptam reperi. Ex his omnibus manifestissime apparet, quid de hac nostra correctione sit statuendum: Hunc locum si absque fomentis adhibendis præteriissem, ingens & putridum ulcus in eo remansisset.

[13] Σλεφίων ἑπλακαιδεκάτη.] In omnibus editis legitur, ἑπταικαιδεκάτη. Sed verum numerum revocavimus. Nam sequentia apud Strabonem libro XVII inveniuntur. Verum in Stephani MSS & vulgatis post vocem Ἀλεξανδρείας sequitur copulativa καὶ, quam expungendam curavi, cum heic nullius sit usus, atque etiam a Strabone absit.

[14] Ποσειδῶνος Κανώβου.] Codex Vossianus, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου.

[15] Καὶ νῆσος.] Sic quoque Eustathius ad Dionysium: Ἔστι δὲ, ὡς ἱστοροῦσι τινες, καὶ νῆσος τις Κάνωβος. Hæc Eustathium ex nostro hausisse, perspicue satis liquet. Optime Scylax: Ἐπὶ δὲ τῇ στόμῳ Κανωπικὸ ἐστὶ νῆσος ἔρημος, ἡ ἱερὸν Κάνωβος, καὶ σταθμὸς ἔστι ἐν αὐτῇ τῷ Μενέλεω τῷ κυβερνήτου τῷ ἀπὸ Τροίας, ἡ ἱερὸν Κάνωπος, τὸ μυῆμα.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης.] Eustathius eo gentili utitur: Ἐμφαίνει δὲ καὶτὸν ὁ σχοῖνος τῆς Κανωβίτης, ὃν οἱ λεγόμενοι Κανωβισμοὶ, καὶ τὸ ἐπὶ ἐκεῖ λαμπρολαν. Possessiva ab hac voce derivata passim extant apud Strabonem & alios. Præter Κανωβίτης, quod juxta Libycum sive Ægyptium characteri formatum est, etiam Κανωβὶς reperitur, quod Græca forma gaudet. Pausanias in Phocicis:

Ἀπὸ δὲ Ἡρακλέους Τροφωνίου, ἐκεῖ Κανωβίς.

[17] Τόπος Κάνωβος.] Sic Xylandriana exhibet, sed Veneta atque Florentina Κάνωπος. Et sic quoque constanter MSS codices.

Ἀσκληπὸς ἐπιμάτ. Καύσιος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. A

ΚΑΠΑΙ, πόλις Ἑλλησποντία. Ἀνδροτίων γ' Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος.

ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ, ἐν Ῥώμῃ λόφος, [18] Ταρπήϊος πάλαι λεγόμενος. ὥσπερ ἡ γραφὴς τῶ ἡμενικῆ ὁ Εὐδαίμων, λέγει τῶ ι, φησὶν. Εἰρηναῖος μεσοπαροξυτ. λέγει τῶ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπιτωλίδιον, ἐξ συλλαβῶν· καὶ ἐν σωμασικῇ, [19] Καπιτωλεῖον. [20] τὸ δὲ Καπιτωλεῖα, ὅπῃ τῶ ἀγῶνος, μεσοβαρύτατα. [21] ὅσα δὲ ἔχει μεσοπάρχοντα τὸ ι, εἰς ος λήγει καθαρὸν, βραλεγόμενα ἢ μόνῳ τῶ ι, ἢ μεσογεγραμμένα αἰεὶ τῶ α. ὡς τὸ εἶναι μεσόπλευς τὸν αἰ διφθογγον, μεσαβ. ἀπάτης· ἢ καὶ ὅσα κληλικά· Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς χάρ· Πολεμαεῖον, Πολεμαῖος χάρ· Ὀλυμπιὰ τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπος χάρ· τὸ δὲ ἡμενος, Καπιτώλιον, [22] καὶ Καπιτώλιος Ζεύς, λέγει τῶ ι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Καπιτωλῖνος.

ΚΑΠΙΝΝΑ [24], Τυρρηνικὴ πόλις, λέγεται ἐκ πληθυντικῶς. [25] τὸ ἐθνικὸν, Καπιννάτης ἐκ Καπιννήτης, ὡς Αἰγινάτης, ἐξ Αἰγινήτης. τὸ κληλικὸν, [26] Καπιννάτος.

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ, χώρα τῇ Κιλικίᾳ [27] μεσογείος, ὡς φησι Μένιππος, ἀπὸ Σινώπης [28] εἰς Εὔαρχον ποταμὸν, ὃς ὁρίζει Πα-

Æsculapius nomine Caïsius colebatur, teste Pausania libro VIII.

CAPÆ, urbs Hellespontia, cujus meminit Androtio libro III de Attica. Gentile, Capæus, uti Napæus.

CAPITOLIUM, collis in urbe Roma, olim Tarpæus dictus. Eudæmon perhibet, vocem cum I esse scribendam, ubi pro templo sumitur. Irenæus vocem per jota scribens, eam in antepenultima accentu notat. Sed Herodianus vocem sex syllabis effert Καπιτωλίδιον, & per synæresin Καπιτωλεῖον. Verum Καπιτωλεῖα ubi de certamine usurpatur, in penultima circumflectitur. Quæcunque enim in penultima habent jota, in ος purum desinunt, vel si duntaxat I in antepenultima habeant, vel ipsi præcedat A, ut inde in penultima diphthongus αι oriatur, in penultima circumflectuntur, & quotquot etiam possessiva sunt. Asclepieum fit ab Asclepius, Ptolemæum a Ptolemæus, & Olympica, ludi Athenis celebrati, ab Olympius. Templum Capetolium dicitur, & Jupiter Capetolius per I. Gentile, Capetolinus.

CAPINNA, urbs Tyrrhenica, cujus nomen etiam numero plurativo effertur. Gentile, Capinnates & Capinnetes, uti Æginates & Æginetes. Possessivum, Capinnatius.

CAPPADOCIA, regio ad partem aquilonarem Ciliciæ vergens, uti Menippus auctor est. A Sinope usque ad Euarchum fluvium, qui Paryadresque monti conterminum, cujus descriptionem pete ex Cluverio.

[18] Ταρπήϊος λεγόμενος.] Non bene in hactenus editis Ταρφαῖος exulem legitur. Sequimur nos Vossiani codicis, auctoritatem. Imo sic voluisse Stephanum, alibi liquet: Τάρπη, πόλις Ἰταλίας· καὶ Ταρπήϊος ὄρος· καὶ ἐθνικὸν, Ταρπήϊος &c. Dionys. Halicarnass. Ταρπήϊος dicitur, ita enim ille lib. III: Οἳ τὴν μὲ ἱκαλέσθη Ταρπήϊον, τὸ δὲ Καπιτωλῖνον. De Capitolio Romano ejusque nominibus, videndus Justus Ryquius, qui præstantissimum libellum de hoc monte & arce conscripsit.

[19] Καπιτωλίεσσι.] Omnes vulgati & calamo exarati codices Καπιτωλίοισι exhibebant, quod sine dubio tam procul ab Herodiani mente abest, ut Καπιτωλίεσσι corrigi necesse fuerit.

[20] Τὸ δὲ Καπιτωλεῖα, ἐπὶ τῶ ἀγῶνος.] Et hoc loco male in omnibus libris circumferebatur Καπιτωλιεῖα. Innuit noster ludos Capitolinos, quos Camillus instituit, postquam suo ductu & auspicio Gallos vicisset. Vide Livium lib. V cap. I.

[21] Ὅσα δὲ ἔχει μεσοπάρχοντα τὸ ι.] Editores omnes hunc locum asterisco signaverant, & parum juvant MSS ad lacunam replendam. Conjecturam Magni Salmasii, quam orze sui libri alleverat, in contextum recepimus, scilicet τὸ ι. Ita enim sensus commodior atque planior redditur.

[22] Καὶ Καπιτώλιος Ζεύς.] Sic frequentissime apud Dionys. Halicarnass. occurrit. lib. VI Antiq. Rom. Εἰς τὸ ἱερὸν τὸ ἐπὶ τῶ Καπιτωλίῳ Διὸς ἱκέτης. Et lib. VIII: Μάλιστα δὲ τὸ τῶ Καπιτωλίῳ Διὸς ἱκετηρίᾳ.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Καπιτωλῖνος.] Passim apud Græcos & Latinos in usu est. Dionys. Halicarn. lib. IV: Ἐξ ἐκείνου κρήνῃσι Καπιτωλῖνοι· ὁ πᾶς, ἀπὸ τῆ ἐθνικῆ ἐπίκλησιν κεφαλῆς· κρήνῃσι γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι κεφαλὴν τὴν κεφαλάς.

[24] Κάπιννα, Τυρρηνικὴ πόλις.] Sic bene emendavit Holtmannus, cum Aldina atque ex ea Florentina exhiberet Τυρρηνικὴ πόλις. Oppidum erat agro Falisicorum

Æsculapius nomine Caïsius colebatur, teste Pausania libro VIII.

CAPÆ, urbs Hellespontia, cujus meminit Androtio libro III de Attica. Gentile, Capæus, uti Napæus.

CAPITOLIUM, collis in urbe Roma, olim Tarpæus dictus. Eudæmon perhibet, vocem cum I esse scribendam, ubi pro templo sumitur. Irenæus vocem per jota scribens, eam in antepenultima accentu notat. Sed Herodianus vocem sex syllabis effert Καπιτωλίδιον, & per synæresin Καπιτωλεῖον. Verum Καπιτωλεῖα ubi de certamine usurpatur, in penultima circumflectitur. Quæcunque enim in penultima habent jota, in ος purum desinunt, vel si duntaxat I in antepenultima habeant, vel ipsi præcedat A, ut inde in penultima diphthongus αι oriatur, in penultima circumflectuntur, & quotquot etiam possessiva sunt. Asclepieum fit ab Asclepius, Ptolemæum a Ptolemæus, & Olympica, ludi Athenis celebrati, ab Olympius. Templum Capetolium dicitur, & Jupiter Capetolius per I. Gentile, Capetolinus.

CAPINNA, urbs Tyrrhenica, cujus nomen etiam numero plurativo effertur. Gentile, Capinnates & Capinnetes, uti Æginates & Æginetes. Possessivum, Capinnatius.

CAPPADOCIA, regio ad partem aquilonarem Ciliciæ vergens, uti Menippus auctor est. A Sinope usque ad Euarchum fluvium, qui Paryadresque monti conterminum, cujus descriptionem pete ex Cluverio.

[25] Τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης, καὶ Καπινήτης.] Ultimum gentile, quod neque in MSS, neque in libris excusis conspicitur, addere placuit. Quorsum enim Stephanus duo gentilia, ἀπὸ τῆ Αἰγίνης formata, in exemplum adduxisset, ὡς Αἰγινάτης & Αἰγινήτης? Male in omnibus libris legebatur, ὡς Αἰγινάτης, quod in contextu correximus. Omnes Latino ore CAPENATES dixere. Cicero Famil. lib. IX epist. XVII: *Vejentem agrum & Capenatem metiuntur.* Liv. lib. XXVIII: *In agro Capenate ad lucum Feroniæ III signa sanguine multo diem ac noctem sudasse, nunciatum.*

[26] Καπιννάτος.] Primitivum, quia per duplex N exaratur a nostro, non poteram, quin emendarem possessivum inde deductum, quod passim in omnibus simplici N excusum invenitur. Cluverius ex scriptura per N simplex concludit, urbis nomen eodem modo fuisse exaratum, sed cum Stephani ætate a pronunciaretur ut ι, ex Καπῆνα factum esse Καπίνα. Latini τὸ Capenus pro possessivo usurpant. Virgil. lib. VII Æneid.

Hi Soractii habent arces Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Hinc porta *Capena*, per quam Via Appia in Campaniam Roma ibatur. Vide Martial. lib. III Epig. XLVII.

[27] Μεσόγειος.] Emendat Salmasius in margine sui codicis σεσίγμος, sed nemini placebit hæc correctio, qui noverit Ciliciam versus septentrionem habere Cappadociam.

[28] Εἰς Εὔαρχον ποταμὸν.] Admodum mihi suspectum est τὸ Εὔαρχον, nam fluvium hoc nomine in hisce regionibus non agnoscunt geographi, fortassis rescribendum εἰς Εὐφράτην ποταμὸν. Nam Strabo de finibus Cappadociæ verba faciens, & longitudinem ejus describens, Eu-

Παφλαγονίαν. [19] Καππαδοκίαν. [30] τὸ ἐθνι- A
κὸν, Καππάδοξ, καὶ Καππάδοκος· καὶ Καπ-
παδόκης. [31] Ἡ ῥοδόλ. δὲ Φησὶν, ὁ κλίσις
Καππάδοκος· ἀφῃ) ὑπὸ Μενάνδρ. λέγ)
καὶ [32] Καππαδόκισσα, ὡς Αἰθιόπισσα, καὶ
[33] πανδόκισσα. [34] Διείρη) δ' ἄχ ὡς νυῦ εἰς B
πρώτω καὶ δευτέρην, ἀλλ' εἰς μείζονα καὶ
ἐλάττονα, καὶ μικρὴν καὶ μεγάλην.

ΚΑΠΡΙΗ [35], νῆσος Ἰταλίας· Ἑκαταῖος
Εὐρώπ. λέγ) καὶ [36] Καπρίαι. [37] τὸ ἐθνικὸν,
Καπριάτης. ἐπεύθεν ὦ [38] Βλαίσσος ὁ ποιη- C
γελοίων ποιητὴς, Καπριάτης.

ΚΑΠΥΑ, πόλις Ἰταλίας· Ἑκαταῖος
Εὐρώπῃ. ὁπὸ Κάπυος [39] τοῦ Τρωϊκοῦ.
[40] τὸ ἐθνικὸν, Καπυανὸς, ὡς Ἀσπανός.

ΚΑ-

qui Paphlagoniam & Cappadociam termi- A
nat, Gentile, Cappadox, & Cappado-
cus, & Cappadoca. Herodotus vero in-
quit: Conditor Cappadocus appellatus est
a Menandro. Dicitur quoque Cappadocissa,
uti Æthiopissa & Pandocissa. Divisa autem
fuit, non uti nunc, in primam & secun- B
dam, sed in majorem & minorem, & in
parvam atque magnam.

CAPRIE, insula Italiæ, de qua Hecatæus in Europa. Vocantur etiam Capriæ. Gentile, Capriates. Hinc erat Blæsus Capriates, facetiarum poëta.

CAPYA, urbs Italiæ, cujus Hecatæus in Europa meminit: a Capy Trojano sic dicta. Gentile, Capyanus, uti Asianus.

CA-

phratis meminit lib. XII: Μέμν. δὲ καὶ χώρας καὶ πολί-
χνης Καππάδοξ, τὸ μὲν τὸ Πόντῳ αὐτὸ τ' Ταῦρος ἔσω χίλιοι ἑξακο-
σίους σταδίους· μᾶλλ. δὲ τὸ ἀπὸ τ' Ἀνκυρίας ἐ Φρυγίας μέχρι
Εὐφράτ. αὐτὸς τὸν ἰσθμ. καὶ τὸν Ἀμάνιον, αὐτὸ τριακόσιοι.

[29] Καππαδοκίαν.] Post hæc verba quædam temporis diritate, vel Epitomatoris incuria excidisse firmiter mihi persuadeo. Nam probandum erat ex Menippo, Cappadociam respectu Ciliciæ ad septentrionem esse sitam, quod in allegatis verbis non conspicio. Fortassis etiam stadiorum numerus defuerat: nam Menippus orbem terrarum per σταδιασμὸς, id est, *dimensionem per stadia*, describit.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καππάδξ.] Inveniuntur numismata cum inscriptione ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ. Verum an deducendum sit a recto Καππάδξ, vel a Καππάδοξ, vel Καππάδης, cum tria hæc gentilia eundem in plurali numero gignendi casum admittant, ea de re hodie sententiam non feram. Τὸ Καππάδος deducitur a casu obliquo Καππάδος, qualia innumera apud nostrum occurrunt. Τὸ Καππάδισσα apud Dionys. de situ orbis in usu est:

Τῆς δ' ἔστι μέσην γῆ ἰὸ' ἐπείρατο βαθέϊς
Καππάδισσα ῥοὰς. ---

Idem quoque sæpius reperitur apud Herodotum, & Eustathium in comment. ad verba jam allegata. Sed insignem de tribus hisce gentilibus locum videsis apud Etymol. Mag. Auct. in voce Καππάδξ.

[31] Ἡ ῥοδόλ.] Non videtur mihi hæc vox sani coloris: nam apud Herodotum nulla hujus rei memoria celebratur. Sine dubio vitium illud originem duxit ex compendiaria scribendi ratione, & non uno in loco apud nostrum Ἡ ῥοδόλ. invenitur, cum Ἡ ῥοδιὰς legendum sit.

[32] Καππαδίσσα.] Strabo lib. XIV: Ἔχει Ἀθηναγόραν, ὃν ἐπιγράφ ὦ Πιξώδαρος ἐξ Ἀφροδ. Καππαδίσσης γυναῖκ.

[33] Πανδόκισσα.] Non est hoc gentile fœmin. Solet enim noster nonnunquam appellativa gentilibus miscere. Quemadmodum a Καππάδξ deducitur Καππαδίσσα, sic a Πανδόξ fit πανδόκισσα. Hesychius: Πανδοξ, ὁ εἰς πανδοχεῖα οἰκῶν. Ergo ex mente Hesychii πανδόκισσα fœminam denotat, in pandocheo habitantem.

[34] Διείρηται δ' ἄχ' ὡς νυῦ εἰς πρώτην καὶ δευτέρ. &c.] Agit noster nunc de Cappadociæ divisione, & verissimum est, antiquis temporibus, teste Strabone lib. XII, divisam fuisse in *magnam* scil. seu proprie dictam (quæ Cappadocia ad Taurum vocabatur) & *minorem*, Cappadociam ad Pontum nuncupatam. Verum ætate Stephani alia obtinebat divisio, & non duntaxat in *primam* & *secundam*, sed etiam in *tertiam Cappadociam*. Nam quemadmodum ex una Palæstina tres provinciæ natæ sunt, de quibus in Notitia & Novell. Justiniani CXIII: sic quoque ex una Cappadocia, primo duæ, & deinde tres provinciæ prodiere. Quo pacto in duas fuerit partita, legendum apud Gregorium Presbyterum in vita Nazianzeni. Sed urbem Mucissum, de qua etiam Stephanus suo loco, aliquando *secunda*, & aliquando *tertiæ Cappadociæ* adscribunt. In Synodo sexta subscripsit Theopompus episcopus Justinianopoleos, sive *Mosse-norum* (ubi legendum Mucissenorum vel Mocissenorum, aliquando enim id oppidi nomen per ν, aliquando per σ scribitur.) Metropoleos secundæ Cappadociæ. Sed interpres Gregorii Nazianzeni in funebri patris oratione, *Mucissum* tertiæ Cappadociæ attribuit, ita enim ille: Δεδόκτ. Καππαδοκίας μητρόπολις Τύανα, ἡ τελευτὴ ὁ Μυκισσ. τὴν ἡ Καππαδοκίαν μίαν ὄσαν, εἰς δύο ἔτμησ. καὶ πόλιν εἰς τρεῖς. Atque hæc de Cappadociæ divisione sufficiant.

[35] Καπρία.] Neque apud Græcos, neque apud Latinos hæc insula Καπρίαν appellatur, quod constanter præferunt libri MSS & vulgati: nos Καπρία reposuimus, est enim syllaba ρι repetitio vocis sequentis, quæ perperam a librariis nomini insulæ adjecta est.

[36] Καπρίαι.] Etiam Latinis *Capreæ* dicitur: Ptolemæo Καπρία, reliquis Græcis Καπρίαι & Καπρία. Unde hodie adhuc appellatur *Capri*. De situ aliisque memorabilibus videsis Cluver. Ital. Antiq. lib. IV cap. IV.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Καπριάτης.] Prout auctores insulæ nomen usurparunt, etiam gentile formatum est. Nam invenitur quoque CAPREATES, quod neque a Καπρία, neque a Καπρίαι, sed a Καπρία deductum est. Id nomen corruptum censet Holstenius I. 4. ff. de rerum divis. ubi nunc vulgo legitur: *Divus Pius piscaturibus Formianis & Carpenatis rescripsit*. Ubi omnino substituendum judicat *Capreatis*.

[38] Βλαῖσσος ὁ ποιητὴς γελοίων ποιητ.] Plures præter Stephanum, memoriam hujus poëtæ celebrant. Athenæus lib. II: Βλαῖσσος ὁ Μασσαλιώτης, ὃς Ἀρχίλοχος ὁ Τελέφου, Γύμνητ ὁ Ἀμφιτρύωνι, καὶ Γυμνῆσι δὲ πάλιν τ' ἀρτὶ κελεύει. Idem lib. XI, ubi ejus verba ex Saturno citantur: Βλαῖσσος ὁ Σπαρτιάτης φησὶν, ἐπ' ἐμοῦ κομᾶν ἄνδρας ἐπίσης ἐμοὶ τῇ γυναικὶ τῷ. Hesychius etiam hujus poëtæ meminit: Φυλαπῆς, ὁ λίξις παρὰ Βλαίσσῳ, σημαίνῃ δὲ φύλ. Cujusdam Menippi mentio reperitur apud Strabonem lib. XVI, cui etiam in more positum erat, seria jocose exprimere, ita enim ille: Ἐκ δὲ τ' Γαδείρων Φιλιππίδης τε ὁ Ἐπικούρ. γεγράκ, καὶ Μελίσσ. καὶ Μένιππ. ὁ σπουδογέλοιος.

[39] Τοῦ Τρωϊκοῦ.] Sic omnes legunt MSS & libri editi, quod Salmasius mutare nititur in libri sui margine in Τρωὸς, quod revera etiam mihi non displiceret, nam sic loquitur Eustathius in comment. ad Dionys. Ἐ' μισοῦγκ ἐστὶ ἡ Καπύη, κεφαλὴ τοῦ ὁπλ. ὃς, ὡς φασὶ ὁ γεωγρ. καὶ ὁ τὸν ὑπομνητὸν ἐξ ἀναμφ. καὶ τοὺς λοιπ. Καπυ. ἐξ Τρωὸς οὕτω κελεύει ἐξέλυσαν. Sed cum video sic quoque alios fuisse loquutos, nihil antiquius puto, quam vulgatam lectionem retinere eamque defendere. Etymol. Mag. Auctor: Καπύη, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Κάπυος ὁ Γαμβ. ἐξ Γαμβ. ὁ ἀρχαῖος ἐκλίνας, γλαύκη λαπτον·

ΚΑ'ΡΑΛΛΙΣ, ἡ [41] Καράλλη, ἡ Καραλλία, ἡ καὶ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καραλλεώτης. ἔστι καὶ Καραλία δι' ἑνὸς λ, [41] Λιβυκὴ πόλις. καὶ ἐθνικὸν αὐτὴ, Καραλιανός. A

CARALLIS, quæ & Carallia, urbs Mauritica. Gentile, Caralleota. Est quoque Carallia per simplex lambda, Libyca civitas, cujus gentile, Caralianus.

ΚΑΡΑΜΒΥ'ΚΑΙ, ἔθνος τ' πρὸς Βορέων, [41] ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης. B

CARAMBYCÆ, gens Hyperboreorum, sic dicta a fluvio Carambyca, cujus Hecatæus Abderita meminit.

ΚΑ'ΡΑΝΑ [44], πόλις Γαλατίας, ὑπὸ Ῥωμαίων οἰκισθεῖσα. τὸ ἐθνικὸν, Καρανίτης, ἢ Καρανίτις τὸ θηλυκόν.

CARANA, urbs Galatiæ a Romanis condita. Gentile, Caranita, & Caranitis fœmininum.

ΚΑΡΒΑΝΙ'Σ, γέγονε δὲ [41] ἀπὸ γλυκίης τῆς Δρύσεως ὁ Κάρβανος. ἔστι δὲ Κάρβανα πόλις Λυκίας. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρβανεύς. C

CARBANIS, factum est a genitivo casus recti Carbanus. Est quoque Carbana, urbs Lyciæ, & gentile, Carbanensis.

ΚΑΡΔΑΜΥ'ΛΗ, [46] Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. --- ---

[47] Ἡ ῥόδος δὲ, Λακωνικὴν αὐτὴν φησιν. ἔοικε δὲ ἑτέραν εἶναι πλησίον Χίου. τὸ ἐθνικὸν, Καρδαμυλίτης, ὡς Σινωπίτης. ἔστι δὲ καὶ τῶν ἐγχωρίων [48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται. ἔστι δὲ καὶ Καρδαμυληνὸς κώμη. D

CARDAMYLE, Homerus:

Cardamylen Enopenque.

Hanc Herodotus Laconiæ attribuit: verum alid esse videtur prope Chium. Gentile, Cardamylita, uti Sinopita: verum ab indigenis Scardamylita dicitur. Est quoque pagus Cardamylessius.

ΚΑΡΔΗΣΟ'Σ, πόλις Σκυθίας. Ἑκαταῖος ἐν τῇ Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Καρδήσιος, καὶ Καρδησός. E

CARDESUS, oppidum Scythiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidanus Cardesius, & Cardesensis.

ΚΑΡΔΙ'Α, πόλις ἐν [49] Θρᾴκῃ Χερρονήσου. Ἑρμοχάρους ἢ Κτησιφῶντος, [50] κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντος, ἢ ἀναπτάντα εἰς τὸν F

CARDIA, urbs in Thraciæ Chersoneso sita. Hermochare ejus conditore sacra faciente, corvus victimæ cor rapiens, cum eo avolavit & in

ptores usi sunt, dicebant enim *Capnani*: Sed veteres *Campani*, teste Cluver. lib. IV Ital. antiq. Varro lib. IX de lingua Lat. perhibet, istam vocem in consuetudine admodum nutare, ita enim ille: *Secunda divisio est de his verbis, quæ declinari possunt: quod alia sunt a voluntate, alia a natura. Voluntaria declinatio refertur ad consuetudinem: naturalis ad rationem. Quare proinde ac similes conferri non oportet; ac dicere, ut sicut a Roma Romanus: sic ex Capya dici debere Capyanus: quod in consuetudine vehementer nutat.* Memini tamen, me alibi quoque apud auctores ΚΑΠΥΑΤΗΣ inveniſſe. Et vetera nummismata apud Goltzium ΚΑΠΥΑΝΩΝ exhibent.

[41] Καράλλη.] Alii hanc Pamphyliæ adscribunt. Hierocli Καράλλια dicitur. Et hinc in MS Latin. concil. Chalced. *Caralienſis* derivatur, teste Holstenio ad Carol. a. S. Paullo.

[41] Λιβυκὴ πόλις.] Non fuit in Libya oppidum hac appellatione: sed fuit in Sardinia Libycæ ditionis. Latinis plurimis numero plurali *Carales* dicitur, & oppidani inde Caralitani. Straboni Καράληι, ita enim ille lib. V: Πόλεις δ' εἰσὶ τῶν πολίτων, ἃς ἐνέμοσαν οἱ Καράληι καὶ Σύλλιον. Ptolemæus: Καράληι πόλις ἐπίνειον, Καράληιτὸς κόλπος.

[41] Ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα.] Eadem hæc Hecatæi verba leguntur apud noſtrum in voce Ἐλλεῖται, quo nomine etiam Carambycarum insula insignitur. Hanc Cluverius Carambycarum in Germania antiqua appellat Ἐλλεῖται, contra omnium librorum fidem, & *Novam Zemblam* esse censet. Fluvii meminit Plinius lib. V cap. XIII: *Ab extremo aquilone, ad initium orientis æstivi, Scythæ sunt: extra eos, ultraque aquilonis initia, Hyperborei aliqui possuere, plurimum in Europa dicti. Primum inde noscitur promontorium Celtica Lytarmis: fluvius Carambucis; ubi lassata sidera vii, Riphæorum montium deficiunt juga.*

[44] Κάρανα, πόλις Γαλατίας.] Male in Xylandriana urbis nomen duplici N exaratur, quod neque agnoscunt priores editiones, neque MSS. Strabo lib. XII: Καὶ ἐν ἀρχῇ ἐστὶ Καρσῖται καὶ Κάρανα, πόλις ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἁλυος.

[41] Ἀπὸ γλυκίης τῆς Δρύσεως ὁ Κάρβανος.] Male in vulgatis legebatur & sine sensu, ἀπὸ γλυκίης Δρύσεως ὁ Κάρβανος, quod videns Salmasius, ad marginem sui libri emendabat.

[46] Ὅμηρος.] Homericum hemistichium desumptum est ex Iliad. I. ubi Cardamyle numeratur inter septem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit.

[47] Ἡ ῥόδος δὲ, Λακωνικὴν.] Laconiæ profecto Herodotus hanc urbem adscribit libro VIII. Sed Strabonem vide, eam Messeniæ attribuentem lib. VIII. Videtur hæc urbs aliquando Messeniis, & aliquando Laconibus paruisse.

[48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται.] Vossianus codex & vetus Palatinæ bibliothecæ, Σκαπτουλίτης λέγεται. Verum nihil sani hæc habet lectio. Multis nominibus propriis & impropriis præfigi S, res notior est, quam quæ doceri debeat. Sic dicimus κεφαλαιῶδες, *indesinenter palpebras movere*, & σκαρδαμυκτῆρες.

[49] Ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου.] Situm oppidi noster manifestius indicat in Κελτοῖσι, quam perhibet octingentis stadiis a Cardia. Conditores habuit Cardia Milesios & Clazomenios, ac deinde Athenienses. Miltiade Chersonesiis imperante, testatur illud Marcianus Heracleota in Periegesi:

Ἡ Θρηκίη δὴ Χερρόνησος ἐκδρὺς
Κεῖται, καὶ δὴ πόλις ἐπὶ στόμα Καρδίη.
Ἀρχὴν μὲν τὴν Μιλησίων κλείουσιν ἠδὲ
Κλαζομενίων, πολλὸν δὲ Ἀθηναίων τὸν,
Ὅτ' Μιλτιάδης ἐκράτησε Χερρονήσου.
Περσῶν δὲ Δυσηκόλπου ---

Noster in voce Δυσηκόλπη tradit, Cardiam deinde Lysimachium fuisse appellatam. Sed vehementer fallitur, Cardiam & Lysimachiam idem fuisse oppidum, uti alibi docebimus, & jam omnino liquet ex allegatis Marciani verbis.

[50] Κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντος.] Cui hoc verisimile videtur, urbis nomen hinc originem trahere, quod corvus τὴν καρδίαν, id est, *cor* mactatæ hostiæ surripuerit? Multo tutius Plinio fidendum, urbem sic appellatam fuisse,

πόνδε ἡ χώρα, [11] ἀφ' ἧς καὶ τὸν ἕτερον ἔτυχε ἐκπλῆξαι. ἢ ὅτι τῇ Σκυθῶν γλώττῃ οὕτω κεκλῆσθαι. [12] ὁ πολίτης Καρδιανεύς, ὡς Ἀσιανός.

ΚΑΡΔΟΥΧΟΙ, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως γ'. [13] Ἐς Καρδούχους ἄγε· τούτους ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὸ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. καὶ [14] Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν.

ΚΑΡΔΥΤΟΣ [15], ὡς Βηρυτὸς, πόλις Σύρων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρωπήσει Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν, Καρδύτιος, ὡς Βηρύτιος.

ΚΑΡΗΝΗ, πόλις Μυσίας. [16] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρηνεύς, [17] ὡς Καρπὸς γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρηνεῖς, Πιτανεῖς, Καρηναῖοι.

ΚΑΡΘΑΙΑ [18], μία τῶν Κέω πεντάπολεως, ἀπὸ Καρθαίου πλοιάρχου Κρητός. οἱ οἰκήτορες, [19] Καρθαιεῖς· Πολύβιος ις'. ἔστι καὶ [20] Γενέσιος Καρθαία, περὶ ἧς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

ΚΑΡΙΑ, ἡ χώρα. τὸ ἐθνικὸν, Κάρ, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. [21] τὸ θηλυκὸν καλὰ τίκτειν, Κάλεγα. ἡ χρῆσις ἡ παρὰ

& in hunc locum detulit, atque hac de causa urbs ita dicta est: vel quod Scytharum lingua ita appellata sit. Civis, Cardianus, uti Asianus.

CARDUCHI, gens Mediæ, de qua Xenophon libro III Anabaseos. In Carduchos ducit. Illos vero perhibuerunt cacumina montium inhabitare, bellicosos esse, ac regi non obedire. Et Sophænetus libro de Cyri Expeditione de his mentionem facit.

CARDYTUS, uti Berytus, magna Syrorum urbs, de qua Hecatæus in Asiæ Periegesi. Gentile, Cardytius uti Berytius.

CARENE, urbs Mysiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Carenæus, quo utitur Carterus libro III de Decretis: Grynenses, Pitanæi, Carenæi.

CARTHÆA, una ex quatuor urbibus in insula Cea; sic dicta a Carthio, qui illic obiit; Incolæ, Carthæenses. Polybius lib. XVI. Est quoque Iberiæ Carthæa, de qua Artemidorus libro II Geographicorum.

CARIA, regio. Gentile, Car, quod & ejusdem nominis cum conditore. Fœmininum ex lege artis Cacita. Usus vocabuli

gum

fuisse, quod urbis speciem referret, ita enim ille lib. IV cap. XI: *Illustrant duæ urbes utrinque littora, quæ haud dissimili modo tenuere, Pactye a Propontide, Cardia a Melane sinu: hæc ex facie loci nomine accepto.* Sed multo clarius Solinus cap. X: *Propontidis oram insignit Pactye, Melanem sinum Cardia: quod in cordis faciem sita sit, dicta Cardia est.*

[11] Ἀφῆναι.] Vossianus & libri Palatini: μαθεῖν. Utraque lectio commodo satis sensu admitti possit.

[12] Ὁ πολίτης, Καρδιανεύς.] Passim apud auctores illud oppidani nomen in usu est: Plutarchus in Eumene: Εὐμένει δὲ Καρδιανὸν ὑπῆρξε δῆλος πολεῖν ἡ ἀμφίδοξος εὐχήσιος καὶ πόθος ἡγεμονίας. Cornelius Nepos: *Eumenes Cardianus: hujus fit virtuti par data esset fortuna.*

[13] Ὅ τε εἰς Καρδούχους ἄγει &c.] Rarissime a nostro antiqui scriptoris verba allegantur, quin truncatim & mutilata. Nobis placuit hunc Xenophontis locum emendare juxta exemplaria jam divulgata. Omnes Stephani editiones exhibebant: Ἐς Καρδόχας ἀγέ· τούτους δὲ πολεμικοὺς εἶναι καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. Sed melius hæc verba in Vossiano cod. & Palatinis libris hunc in modum concipiuntur: Εἰς Καρδούχους ἄγε· τούτους δὲ φασὶ πολεμικοὺς εἶναι, καὶ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. De horum strenuitate legendus Diod. Sicul. lib. XIV. pag. 257.

[14] Σοφαίνετος.] Sic correximus ex MSS & prioribus editionibus. Male Xylandriana exhibet Σοφαίνων.

[15] Καρδυτός.] Vereor ne eadem sit urbs, quam in præcedentibus Καλύδνα appellat, & Herodotus, cujus testimonium adfert, Κάλυδνα, unde tortassis Hecatæus, inserta liquida & terminatione parum mutata, Καρδυτὸς fecit. Nam uti ex Hecatæo magna Syrorum urbs perhibetur, sic quoque Herodotus Κάλυδνα describit lib. II: Μετὰ δὲ τὸν μόχθον, Κάλυδνα πόλιν ὑπέρκειται μεγάλη πόλις.

[16] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Apud Herodotum lib. VII legitur Καρήνα, ita enim ille: Ἀπὸ δὲ Καίνης ἐρημώσαντες, Καρήνης ἦρχον οἱ λεγόμενοι, μέχρι δ' Ἀκταίου τῆς Καναίου πόλιος. Stephanus tamen incidit in codicem Herodoti, in quo media vocalis per η erat exarata, quod hic mutandum non est, ne elementorum ordinem turbemus. Καρήνα tamen potior mihi scriptura videtur, nam sic quoque Ephorus urbem appellavit, cujus verba apud Stephanum supersunt in voce Βίττα. Καὶ βιβλίῳ δευτέρῳ ἱστορεῖ ὧδε· ἐκ Τίου ἐς Καρήνης λιμένας ὀλκάδι. Et deinde sequitur gentile nomen, etiam per I scriptum: ὡς δ' ἐξ ἀρχῆς οὐ Ἐφόρῳ κτίσαντες, Ἐφέσιοι φασί· νεμόμενοι δὲ ὕστερον ὑπὸ Κιμμερίων λιμνάζειν.

[17] Ὡς Καρπὸς γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρηνεῖς, Πιτανεῖς &c.] Nihil verius hac emendatione, quam in contextum recepimus. Miseris modis totum hunc locum attriverant librarii, sic legendo: ὡς Καρπὸς παρὰ Ψηφισμοῖς γρωμένους ἀπόνειμεν, Καρηνεῖοι.

[18] Καρθαία, μία τῶν Κέω πεντάπολις.] Male in omnibus vulgatis Κῶ, diverse enim sunt insulæ Κέως & Κῶς sed sæpenumero ab auctoribus & geographiæ imperitis confunduntur. Ita hoc loco debere legi, liquet ex nostro: Γυλὶς, πόλις οὐ Κέω τῆς νήσου. Et vide præterea in Κέως & Ποιήσσα. Olim hanc insulam quatuor habuisse urbes, noster hausit ex Strabone lib. X: Κέως δὲ παράκειται μὲν ὑπήκοος Λέσβῳ δὲ δύο ὧν ἦν Γυλὶς ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνωκίσθησαν αἱ λοιπαί, ἡ μὲν Ποιήσσα εἰς τὴν Καρθαίαν, ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Γυλίδα. Hujus urbis etiam meminit Ant. Liberalis Fab. I. Ovid. & alii.

[19] Καρθαιεῖς.] Ita rescribere placuit, ipsa ratione suadente; nam integra diphthongus erat vel exsurpanda, vel exprimenda. Male igitur in vulgatis Καρθαιεῖς. Plurima exempla adduci possent, si erat operæ pretium, quibus emendationem hanc adstruerem.

[20] Γενέσιος Καρθαία.] Hæc alio nomine *Tartessus*, Græcis, sed Latinis *Carteia* dicitur, teste Plinio lib. III cap. I. Multi censent eandem esse urbem, quæ hodie Hispanis nominatur *Tarifa*, qua de re vide Marianam de Reb. Hisp. lib. I cap. II & VI cap. XXII. Putant tamen alii esse oppidum, quod hodie Hispanis *Algezira* dicitur.

[21] Τὸ θηλυκὸν καλὰ τίκτειν, Κάλεγα.] Depravatissima lectio in omnibus editionibus circumfertur, τὸ θηλυκὸν καλὰ τίκτειν Κάναγα. Veram ex codice Vossiano & Palatinis recevocavimus. Homerus τὸ Κάναγα usurpavit Iliad. Δ, Ὦ γέρον, ἦ τοι σὺ λιλαίεαι γοῦν φίλον υἱὸν
Μακρὸν, ἠὲ Κάναγα, σαώμεν ἐμφύλιον αἷμα.
Et Herodotus lib. I: Οὔνομα δὲ οἱ γυναικὸς ἐγεγόνεε ἐκ τοῦ Δαναοῦ, ἀλλὰ Κανάχη ἦεν, τῶν ἐφυλάσσετο τοὺς γάμους. Videtur tamen, Eustathium sua ætate τὸ θηλυκὸν in libris reperisse,

γονέχθ. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν τῷ Φησὶ μακρᾷ, A gum admittit. Apollonius effert per I longum lib. v de Affectionibus nominum, & in libro de Generibus. Productio necessaria est propter penultimam. Nomina enim in A brevè desinentia, si derivativa sunt, producunt penultimam vel natura, vel positione. Sed B Herodianus libro de Orthographia tradit esse anceps: nam libro de Prosodia universali, usum per ει diphthongum sequitur: ubi vero commentatur in librum Apollonii de generibus per I longum effert. Nam aliquando C post Diæresin syllaba longa redditur, uti in ὅλομαι puto, ὅλον quale, ὤιδα novi, apud Æoles pro οἶδα. Sed usus diphthongum admittit per synecdromen, uti in σώτειρα servatrix, ὀλότειρα perditrix. Dicitur etiam Carius, hoc enim nomine Jupiter apud Mylassenses colitur, D & fœmininum Caria. Præterea Megarensium arx Caria vocatur, a Care Phoronei filio, cujus incola Carius. Dicitur quoque Carina, & Cariata, & Cariatis & Caris, quod deducitur a genitivo Καρός. Caris etiam appellabatur Cos, uti Hellanicus perhibet. Est

ἐν τῷ περὶ πνεύμων· ἀμείνους δὲ φασι τοὺς ἐκ τῶν ἀβρῶν λήγοντας, οἷον ἀγχιμαλίζόμενα, ἐκπινή· τὰ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ φύσεως, ἡ ῥίσις. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν μὲν τῇ ὀρθογραφίᾳ, φησὶν ἀμφίδολον αὐτὸ φῆσαι. ἐν δὲ τῇ καθόλου, ᾧ ἕπεσθαι ἔοικε διῃρῆσθαι. Ἀπομνημονεύων δὲ τοῦ περὶ ἡμῶν Ἀπολλωνίου, διὰ τοῦ Ε μακροῦ. ἔστι δὲ ὅτε μὲν τὰ διαίρεσιν ἔκλασις γίνεσθαι· ὅλομαι, ὅλον, ὤιδα παρ' Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδα. ἡ δὲ ξύσις ἢ διὰ διφθόγγου, οἷον χρῆσις ἢ διὰ διφθόγγου, οἷον τὸ σωκτείρα, ὀλέτειρα· λέγεται καὶ Κάρ. ὅθεν καὶ Μυλασεῦσι τιμᾶται. τὸ θηλυκὸν, Καρία. σκαλεῖται δὲ οἷον καὶ ἡ Μεγάρων ἀκρόπολις Καρία, ἀπὸ Καροῦς τοῦ Φορωνέως. καὶ ὁ οἰκήτωρ, Κάριος. ἔστι καὶ Καρίνη. ἔστι καὶ Καριάτης. ἔστι δὲ Καριᾶτις, καὶ Καρὶς, ἀπὸ τῆς Καρὸς γλυκῆς. Κάρες δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἑλλάνικος.

ἔστι

perisse, sed censens lectionem parum probam, eam interpretando lenivit, sic enim ille ad Iliad. B. Πολεμισταὶ δὲ οἱ Κᾶρες· ἀπὸ τοῦ ἰθυνοῦ, ἐμάνυωσι φασὶ τὸ οἰκεῖον· τὸ δὲ ἀμείνους ἀντὶ τοῦ ἀμείνονας, ἐκ τοῦ τίχω, Κάρης, ὁ ἐν Χρυσῇ, τὸν ἀπὸ Μυλασσῶν Διόνυσον παρ' Ὁμήρῳ, Μαντὶς δὲ Κάρης· σωκτείρουσι γάρ φασι τὴν σωτῆρα, ὀλότειρα. Verum observatione non indignum est, hoc ab Eustathio legi Κάρες, & non Κάρης. Sed censeo meum latere, & ex sequentibus evidentissime demonstrari posse, τὸ Κάρης pasim præterendum.

ἐν Ἀμφίδολον αὐτὸ φασι· ἐν δὲ τῇ καθόλου, ᾧ ἕπεσθαι ἔοικε διῃρῆσθαι.] Hic locus pessime in vulgatis libris erat interpunctus, ut sensus satis commodus vix elici posset. Vossianus: ἀμφίδολον δὲ ἐν τῇ καθόλου. In editis excusum erat: Ἀμφίδολον αὐτὸ φησι· ἐν δὲ τῇ καθόλου ἔοικε σχεσθαι, ὑπαδῶ δὲ διῃρῆσθαι φησίν. Quasi Herodianus librorum contignaverat, cujus index erat καθόλου σχέσεως, quod nemo sibi imaginetur. Allegatur sæpenumero Herodiani liber, cui titulus est Καθόλου, a nostro aliisque scriptoribus brevitati studentibus: sed integer est, Περὶ ἡμῶν καθόλου ποιημάτων δε Prosodia universali. Ergo pessime fallitur Xylander, & alii cum ipso, censentes hanc esse genuinam epigraphen, Περὶ τῆς καθόλου ἕξεως. Cum hac lectione vox ἕξεως referenda fit ad τὸ ἐπιθῶ, non vero ad τὸ καθόλου. Vide Stephanum in vocem Ἐρυσίχη pag. 356 Comment. 40, ubi omnia clarius explanantur.

εἰ Καὶ σωκτείρουσι τὸ.] Eustathius olim legisse videtur: καὶ σωκτείρουσι τοῦ, uti liquet in verbis jam allegatis, & omnino non improbandum, ita enim Stephanus in voce Ἀγκυρὼν pag. 23. Ὧν τὰ μὲ πικρὸν τῶν Ἀγκυρανῶν σωκτείρασι τὴν Σωφρόνιν, Βοσπορεῖς. Duplicem statuunt Grammatici σωκτεῖρουσι, Βοσπορεῖς. Duplicem alteram vero τῶν πλώτων. Hæ quia non pasim sunt obvix, & rarius apud auctores occurrent, exemplum utriusque ex Etymologici Mag. auctore subjicere placuit: ἔστιν ἡ ἀκτὴ, de Synecdrome verborum ita scribit: ἔστιν ἡ τοῦ ὄνου, ὁμολογουμένως ὁ ἐπίρρημα, ἐκ τοῦ ἀσυναλοίφου ὀνόλεως, καὶ σωκτείρουσι ἀφελόμενοι τὸ Ν, καὶ τὸ Ε, Διὸν φίλοι, τ' ξείνοι ἰφιμύσσε· ἀντὶ τοῦ ἰνίσσετε, ἰφιμύσσε· ἀπὸ τοῦ ἰνὸς τοῦ τένοντος. Et de Synecdrome calsum in Ἀκακησίνη. Τὸ δὲ ἀκρόπολις ἐξηνεγκε, εἰ μὴ ἦν κλησικὸν, ἀπὸ τῆς ἀκρόπολις ἐξηνεγκε ἡ ἀπὸ τῶν ἀκρωτηρίων ἢ ὀρθρίων. Præterea in vocabulo Διξίπτερον. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὲν ἡ τοῦτο, ἵνα σωκτείρωμεν τὸ ὄξυς· ὀξυτέος, ἡ τὸ διξίπτερον· ἐπὶ τοῦ σωκτείρομεν τὸ ὄξυς· ὀξυτέος, ἡ τὸ πλειστομυῖς, ὕστερος ἐστὶ Σοφρόνος· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλειστομυῖς σωκτείρομεν ἐστὶ σωκτείρομεν, ὅτου διξίπτερος, ὡς ἀέλλοπος. His itaque bene perfunctis, mentem Stephani in hisce verbis sic percipiendam censeo: illud scilicet fœmininum Κάπειρος, de quo tam prolixam orationem instituit, καὶ ὦ σωκτείρομεν derivatum esse a voce Καῦς, uti a vocabulis σωτὴρ σώτειρα, & ὀλοτὴς ὀλότειρα. Vide præterea, quæ in principio hujus sectionis ad illustrationem ex Eustathio adduximus.

ἐξ Καρὸς Μυλασσεῦσι.] Innuit tortassis nostrum Herodoti lib 1: Ἀποδεικνῦσι δὲ οὐ Μυλασσεῖς Διὸς Καρίου ἱερὸν ἀρχαῖον Jovis Carii etiam Herod meminit lib. v: Θυσίη δέ οἱ συγγενὴς αὐτῷ Διὶ Καρίῳ.

εἰ Καὶ ἡ Μεγάρων ἀκρόπολις Καρία.] Fœdissimum mendum hoc in loco codices vulgatos occupat. Xylandriana: καὶ ἡ Μεγαλόπολις Καρία: & editiones priores, ἡ Μεγάλων ἀκρόπολις Καρία. Veneta & Florentina: Καὶ ἡ μεγάλη ἀκρόπολις Καρία. Cod. Vossianus nobis ad investigandam veram lectionem facem accendit: σκαλεῖται δὲ ἐξ Μεγάλων ἀκρόπολις Καρία. Verum pro Μεγάλων, unica mutata litera, referibendum Μεγάρων, quæ indubitata & certissima est lectio: nam Megarensium acropolis Caria dicebatur, teste Pausania in Atticis: Μετὰ δὲ τὸ Διὸς τὸ τοξότου ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνιόντι ἐστὶ καλούμενον Καρὸς Καρὸς τοῦ Φορωνέως, ἐξ οὗ ὑμῶς ἐπὶ Καρίαις. Verum enim vero, ut de hac emendatione finitus certissimi, & nulla dubitandi ansa relinquatur, ad-dam præstantissimum locum Eustathii ex comment. ad Iliad B. ex quo luce meridiana clarius evincitur, germanam nos Stephano scripturam reddidisse, ita enim ille ex Ethnicographo: Ἡ δὲ ἐξ Ἐλαίων, φασὶ Καρ ἡδὲ Φορωνέως· ἀφ' ἧς Καρὶς ἐκαλεῖτο ὁ τῶν Μεγάρεων ἀκροπολίτης· ἡ δὲ Καρία, ἡ Καρίη λεγομένη, καὶ Καρὶς δὲ φασι· ὅθεν ἡ ἐξ Κῶς Καρὶς, ἐλέγετο καὶ ἡ ἐπιλλὶς ἡ ἰδιωτικῶς.

εὐ Ἔστι δὲ Καρίνη.] Sic mulier Carica appellatur. Eustathius ad Iliad. Δ: Κάπειρα δὲ γυνὴ, ἡ Καρίνη καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς, ἡ Καρικὴ, ἤτοι ἐκ Καρίας. Hinc Καρίναι mulieres præticæ, mercede conductæ ut lessum facerent, & mortuos ad lepulturam lugubri cantu prosequerentur. Hesychius: Καρίναι, θρηνητρίαι μισθωταί, αἱ τοὺς νεκροὺς τοῦ θρήνου ἕνεκα προπέμπουσαι· ἢ ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Κρήτης γυναῖκας. Vide præterea Suidam in Καρικὴ μοῦσα.

ἐζ Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς.] Noster in voce Κῶς. Ἐπαλεῖτο δὲ ἐξ Καρίας. Verum eo in loco debere legi Καρὶς, deinde ostendemus.

ος ἐστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς, ἡ Καρίδες. A τὸ ἐθνικὸν Καριδεύς, ὡς Ἀρκαδεύς. τὸ ἀπὸ τ πίχνης, Καρίπης. τ Καρῶν τὸ κλητικὸν, Καρικός. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, τὸ Καρικὸν ἔθνος. [69] δοκιμώτατον.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν, [70] τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι, ἔνθα Κᾶρες οἰκήσαντες, ὅτε μετὰ Μεμφίτας πολεμήσαντες, Καρομεμφίτης ἐκλήθησαν. B

ΚΑΡΙΚΟ'Ν [71] ΤΕΊΧΟΣ, πόλις Λιβύης ὑπὸ Ἀελιτρᾶ τ Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς Ἔφορος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρικητικίτης. C

ΚΑΡΚΙΝΊΤΙΣ, [72] πόλις Σκυθικὴ Ἑκαταίου Εὐρώπῃ. οἱ κατοικοῦντες, Καρκινῖται.

ΚΑΡΜΑΝΊΑ, χώρα τῆς Ἰνδικῆς. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ τ ἐθνικὸν, Καρμάνιοι, καὶ ἡμερωτέρως καὶ ἡδέστερος. [73] καὶ Καρμανοὶ, καὶ Καρμανίς. ἔστι καὶ Κάρμανα νῆσος, [74] ἡ ἀπὸ τ Καρμάνων. D

ΚΑ'ΡΜΗΛΟΣ, [75] ὄρος δυσχάμερον τὸ ἐθνικὸν Καρμήλιος, ὡς Μῆλος Μήλιος, [76] καὶ κύελον ἐντεῦθεν. [77] τὸ ἐθνικὸν, Θεσπλήσιον. E

ΚΑ'ΡΜΙΝΑ, [78] νῆσος Ἰνδικὴ τὸ ἐθνικὸν ὄφελις Καρμιναῖος. ἔυρωπῃ ἡ Καρμῖνοι.

ΚΑ'Ρ-

Est & Phrygiæ civitas Caris & Carides, cujus gentile Caridensis, uti Arcadensis. Ex lege artis fit Carita. Carum possessivum est Caricus, quo Herodotus libro I utitur : *Carica gens celeberrima.*

CARICUM, locus peculiaris in urbe Memphi, ubi Cares habitantes, cum Memphitis matrimoniis contractis, Caromemphitæ appellati sunt.

CARICONTICHOS, *Caricus murus*, urbs Libyæ ad sinistram Herculearum columnarum, cujus Ephorus lib. v meminit. Gentile, Caricotichita.

CARCINITIS, urbs Scythica, de qua Hecatæus in Europa. Incolæ, Carcinitæ.

CARMANIA, Indiæ regio, de qua Strabo libro quinto decimo. Gentile, Carmanii, quod genere fœminino & neutro in usu est. Dicuntur etiam Carmani & Carmanis. Est quoque Carmana insula, quæ a Carmanis nomen habet.

CARMELUS, mons tempestatibus obnoxius. Gentile, Carmelius, uti Melus Melius. Et proprium inde formatur. Gentile, idem est.

CARMINA, Insula Indica. Gentile debebat esse Carminæus. Sed inveniuntur etiam Carmini.

CAR.

ος ἐστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς.] In vulgatis omnibus censeo pessimo errore legi: ὃς ἐ Φρυγίας πόλις Ἀκαρίς. Cod Vossianus: ὃς ἐ Φρυγίας πόλις Ἀκρίς. Unde transposita unica a litera Καρὶς legendum conjicio. Hanc Ephorus apud Athenæum lib. III circa Chium statuit, & perhibet tempore Deucalionis, duce Macare, fuisse conditam, ita enim ille: Περὶ δὲ τῶν Καριδῶν, ὧν ἐ πόλις ἐστὶ Καριδὶς ἐν Χίοις τῇ νήσῳ, Ἔφορός φησι τὸν τῆς αὐτῆς ἐσχηκέναι πλοῦτον φύσιν αὐτῇ τὴν Δεσποτικὴν, καὶ ὃ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μὴ Μάκαρος. καὶ μικρὸν ὕστερον τὸν αὐτὸν κρατῆσαι Καριδός.

[69] δοκιμώτατον.] Hodie in Herodoti vulgatis λογιμώτατον legitur libro I: Ἀπὸ δὲ Μίνω καθεσταμένων χρόνων πολλῶν, καὶ διὰ τοιούτων τῶν πολέμων, τὸ Καρικὸν ὧν ἴδιόν λογιμώτατον ἦν τῶν ἐθνέων ἁπάντων καὶ αὐτὸν αὐτῶν ἀμφὶ τὸν χρόνον.

[70] Τόπος ἰδιάζων ἐν Μεμφίδι.] Evidentissima antiquorum scriptorum auctoritate constat, Caras olim quandam Ægypti partem incoluisse. Psammitichus Ægypti rex Ionibus Caribusque loca quædam habitanda concessit ad mare supra Bubastin, ubi Pelusiacum erat ostium: Verum Amasis eos postea in sui custodiam contra Ægyptios Memphin transtulit: unde fortassis locum illum habitationi concessum, Caricum appellarunt. Historiam lege apud Herodotum lib. II.

[71] Καρικὸν τεῖχος, πόλις Λιβύης.] Hannonem regem Carthaginensem hæc urbs conditorem habet, uti ipse refert in Periplo, si is auctor non sit spurius: Τὰ τε λίμνας πᾶσα καίεται ἴσον ἡμέρας πλῆθος, καθικνεῖται πόλις πρὸς τῇ ἰωλαΐᾳ καλουμένῃ Καρικὸν τεῖχος, καὶ Γύτται, καὶ Ἄκρα &c.

[72] Καρκινῖται, πόλις Σκυθική.] Contra aliorum scriptorum fidem in omnibus editis hæc urbs Καρκινίτης vocabatur, quam terminationem mutandam censuimus, Herodotus lib. IV. Ἐπὶ δὲ Γέρρου ποταμοῦ, ὃς ὁρίζει τὴν τε λίμνην, καὶ μάλιστα δὴ τῶν Νομάδων Σκυθέων, ἔστι, ἐκλιδὶ καλὸν Καρκινῖτις πόλις. Et eodem lib. apud eundem: Αὗτη μὲν ἀρχὴ Σκυθέων ἐστὶ πρὸς μεσαμβρίην τε, καὶ τόνου ἔτερος κόλπος, ὑπὲρ τὸν πόλις καλεομένη Καρκινῖτις. Plinio & Melæ *Carcine* dicitur, & finus *Carcinites*. Pl. vide lib. IV cap. XII, & Mel. lib. II cap. I.

[73] Καὶ Καρμανοὶ.] Passim sic eos vocat Mela lib. III cap. VIII: *In ipso Carmani navigantium dextra positi sine vepte ac fruge, sine pecore ac sedibus, piscium cute se velant.*

[74] Ἡ ἀπὸ τ Καρμάνων.] In omnibus editis, ἡ ἀπὸ τ Καρ. Sed cum adspiratione legendum ἡ, ut sensus sit commodus. Censeo hanc eandem esse insulam, quam noster in sequentibus *Carmanam* vocat.

[75] Κάρμηλος ὄρος.] Qua in regione mons fuerit situs, Epitomator non addit. Hesychius: Κάρμηλος ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ. Erat in Phœnicia non procul a mari situs prope Ptolemaidem. Jamblichus de Vita Pythagoræ cap. III. Διατρεφομένῳ σφισιν ἐπὶ τοῦ τῶν Καρμήλου καλουμένου ὄρους· ἐνθα ἱδρύσατο τὸ σεμνὸν ὁ Πυθαγόρας καθ' ὃ ἐστιν. Sed fuit & alius hoc nomine mons in tribu Judæ prope Hebronem, ad oram borealem lacus Asphaltitis. Utriusque montis in SS frequens tatis mentio.

[76] Καὶ κύελον ἐντεῦθεν.] Hæc verba & quæ sequuntur, ut verum fatear, vehementer mihi sunt suspecta, sed qua ratione iis medicina sit facienda, me ignorare ingenue agnosco. Fortassis legendum, καὶ ἱερὸς ἐντεῦθεν. Nam ibi insigne templum extitisse, liquet ex Jamblichi verbis, jam proxime allegatis. Nisi quis velit *Carmeli* Dei proprium nomen intelligere. Suetonius Vespasiano: *Apud Judæam Carmeli Dei oraculum consulentem, ita confirmare sortes.* Tacitus II Histor. *Est Judææ inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque.*

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Καρμήλιος.] Illud gentile inveni apud Phocam in Itinerario: Μεῖτε παῖτα ἐστι τὸ Καρμήλιον ὄρος, ὃ πολὺς λόγος παρὰ τῇ παλαιᾷ γραφῇ καὶ τῇ καινῇ διατρέχεται.

[78] Κάρμινα, νῆσος Ἰνδική.] Marciano Heracleotæ Κάρμανα dicitur in Carmaniæ periplo, ita enim ille: Ἐντεῦθεν παράκειται τῆσος Κάρμινα πρὸς ἕω. Sed uti jam dixi, eandem esse censeo, quæ a nostro supra *Carmana* appellatur.

79 Mi-

ΚΑ'ΡΝΑΝΑ, πόλις [79] Μιναίων ἔθνους, A πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάσσης· οἱ πολῖται, Καρναναῖται. Σάνι⊙ δὲ Καρναναίους καὶ Καρνανίτας φησί.

CARNANA, oppidum Minæorum gentis, prope mare rubrum. Oppidani, Carnanatæ. Sunius vero Carnaniam vocat, & gentile facit Carnanita.

ΚΑ'ΡΝΗ, [80] πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικ⊙, ὡς Ἴδρ⊙ Φησίν. ὁ πολίτης, Καρνίτης. Λυκόφρων.

CARNE urbs Phœniciæ, a Carno Phœnicis filio nomen habens, ut Ister auctor est. B Civis, Carnita. Lycophron:

Οἴλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες.

Pereant nautæ primo Carnitæ canes.

ἔστι δὲ ἄλλη Αἰολίδ⊙, ἧς τὸ ἐθνικὸν Καρναῖ⊙, τὸ κλητικὸν Κάρνι⊙· περιγράφει. Ἀρτεμίδωρ⊙ δὲ ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν. Ἔστι Κάρν⊙, καὶ συνεχῶς Πάλτ⊙, εἶτα Γάβαλα πόλις· καὶ [81] ἀναλογεῖ τῷ Καρνίτης.

Est & alia Æolidis, cujus gentile, Carnæus: & possessivum trium generum Carnius. Artemidorus lib. x inquit. Est Carnus, & ei proxime adjacet Paltus, deinde Gabala urbs. Cui formæ C respondet gentile Carnita.

ΚΑΡΝΙ'Α, πόλις Ἰωνίας· Νικόλα⊙ πιπάρτῳ.

CARNIA, urbs Joniæ, de qua Nicolaus libro IV.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, [82] νῆσ⊙ Ἀκαρνανίας. Ἀρτεμίδωρ⊙ β' γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Κάρνι⊙.

CARNUS, insula Acarnaniæ, de qua Artemidorus libro II Geographicorum. Gentile, Carnius,

D

ΚΑΡΟ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρ⊙ Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καροπολίτης.

CAROPOLIS, urbs Cariæ, de qua Alexander libro I Caricorum. Gentile, Caropolita.

ΚΑΡΟ'Σ κῆποι, χωρίον Θράκης. Θεόπομπ⊙ γ'. τὸ ἐθνικὸν Καροκηπήσιος αὐτός.

CAROSCEPI, Caris horti, locus Thraciæ, de quo Theopompus libro I. Gentile, Carocepita, uti idem perhibet.

ΚΑΡΟΥ'ΕΝΤΟΣ, πόλις Λαλίνων. [83] Διονύσι⊙ β' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ἐν πεσὼν δὲ γράφει Καρύεντ⊙, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρυεντανός.

E

CARUENTUS, urbs Latinorum, cujus meminit Dionysius Romanarum Antiquitatum libro II. In quibusdam codicibus scribitur Caryentus, & gentile Caryentanus.

ΚΑ'ΡΠΑΘΟΣ, νῆσ⊙· [84] πλησίον τῆς Κρήτης. Διονύσι⊙,

CARPATHUS, insula, Cretæ vicina, de qua Dionysius:

F

Carpathus item alia in parte ad occasum.
Prope autem ipsam
Creta Honorata.

Κάρπαθ⊙ αὐθ' ἑπέρωθι, πολὺ ζόφου.
ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη τιμήεσσα.

[79] Μιναίων ἔθνους.] Male in omnibus libris legebatur Μεναίων ἔθν⊙. Eratosthenes apud Strab. lib. XVI Καρνα appellatur, Plinio *Carnon*, & Ptolemæo Κάρνα, qui describit valde alieno loco, nempe ad Macorabæ, id est, Meccha septentrionem, cum potius ad meridiem vergat. Hæc urbs extat hodie, & vetus nomen servat: nec supra duas stationes a Meccha distat, auctore Bocharto lib. II Geog. Sac. cap. XXII.

[80] Κάρνη, πόλις Φοινίκης.] Situm hujus oppidi clare satis colligere licet ex verbis Artemidori, infra a nostro citatis, quibus plane respondent Plinii lib. V cap. XX: *Hinc rursus Syria, desinente Phœnice. Oppida Carne, Balanea, Paltos, Gabale.* De hac urbe etiam mentionem facit Lycophronis Scholiastes ad versum istum, quem Stephanus ex illo poeta hausit.

[81] Ἀναλογεῖ τῷ Καρσίτης.] Salmasius in margine sui libri emendabat, ἀναλογεῖ Καρσίτης. Si mei arbitrii res foret scriberem, ᾗ ἀναλογεῖ τὸ Καρσίτης. Quasi Stephanus diceret: Artemidorus oppidi nomen in os terminavit, verum gentile Καρσίτης, quod convenientius a Κάρση deducitur, etiam respondet voci Κάρσ⊙. De hoc gentili vide porro quæ habet noster in voce Αὐλαί.

[82] Νῆσος Ἀκαρνανίας.] Scylax in Acarnaniæ descriptione: Μετὰ ταῦτα πόλις Ἀλύζεια, καὶ ποταμὸς ὁ Ἀχελῷος. Καὶ νῆσος Ἀστακός, καὶ λιμὴν ἐπ' αὐτῇ τῇ νήσῳ Κάρνος. Διονύσι⊙ δὲ Γ' φησὶ Ἀχελῷ⊙.

[83] Διονύσι⊙ δὲ Γ' φησὶ.] Nihil de illo Latinorum oppido apud Dionys Hal. lib. II invenies. Fortasse de illo mentionem fecit in libro quodam deperdito, cujus numerum librarii depravarunt. Livius lib. IV *Carventana* arcis meminit: *Repente nunciatur, arcem Carventanam ab hostibus occupatam esse.* Et paucis verbibus interjectis sequitur: *Dictius exercitus ad Carventanam arcem, quam invisus infestusque consuli erat.* Verum hæc, utrum ad hunc Stephani locum applicari possint, aliis dijudicandum relinquo.

[84] Πλησίον τῆς Κρήτης.] Quanquam libri calamo exarati & hactenus editi τῆ Κῶ constanter repræsentent, tantam mihi fumsi libertatem, ut illud in τῆς Κρήτης mutatum iverim; nam insula *Cos* a *Carpathio* longissime est remota, & maxima Doridis pars interjacet. Hanc emendationem nemo, in Stephani lectione paullulum versatior, iniquo animo feret, quippe eam sequentia Dionysii verba, quorum tantum hemistichium in vulgatis legitur, (quæ nostrer sine dubio minime truncata in genuino opere transcripserat) evidenter satis confirmant. Qui putat hanc correctionem esse periculi plenam, & longissime recedere a lectione vulgata, is cogitet velim, majorem adhuc elementorum mutationem requiri, si pro Ὀμηρ⊙ substituatur Διονύσι⊙, quod hoc loco faciendum ipsa ratio suadebat atque clamabat: nam omnes libri editi constanter ista verba, quibus Carpathi situs probatur, Homero adscribunt, cui hæc insula Iliad B Καρπαθ⊙ dicitur, cum revera sint Dionysii, quod jam olim, & primus omnium observavit Hartungus, & etiam Salmasius in margine sui Stephani. Verum facile dictu non est, utrum hæc parorama, admodum profecto conspicua, ipsius Stephani sive Epitomatoris negligentia, an vero librariorum supinitate, sive alio quodam fato, in textum irrepserint.

[85] Καρ-

ὁ οἰκήτωρ Καρπάθι⊙-, ἡ Καρπαθία, καὶ [87]Καρπάθιον. A

ΚΑΡΠΑΣΙΑ, πόλις Κύπρου, [88]ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν, ὡς Ἑλλάνικ⊙- ἐν τῆς Κυπριακῆς. Διονύσι⊙- δὲ διὰ διφθόγγου Καρπάσειαν αὐτὴν φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

Ἢ δ' ὁποία Κινύρειον, ἣν αὖ πεινῶ B

[87]Καρπάσειαν.

ἔστι καὶ νῆσ⊙- Καρπασία [88] κατὰ τὴν ἄκραν, τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι. Δημήτρι⊙- δὲ ὁ Σαλαμίνι⊙- Καρβασίαν φησίν, ὅτι πρὸς τὰ καλάμινον [89] Καρβᾶν ἄνεμον κεκεχρῆσθαι. ὁ πλίτης, Καρπασεώτης, ὡς Μαρεώτης. καὶ τὸ κτητικὸν, Καρπασεωλικὸς, καὶ Καρπασεωλικὴ ἄκρα. Θεόπομπ⊙- ἐν δεκάτῳ, [90] Καρπασεῖς αὐτὰς φησιν· ἴσως ἀπὸ Κάρπασ⊙-, ὡς Ἀνλιοχ⊙- Ἀνλιοχεύς, ἀφ' οὗ Καρπασεύς. C

ΚΑΡΠΗΪΑ, ἀρχὴ ἐν τῷ Κάλπῃ. D

[91]ὅπ πινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασὶ, καὶ Καρπήιανὸς τ' ἐθνικόν.

ΚΑΡΠΗΣΙΟΙ, ἔθν⊙- Γ̓ερμανικὸν, τῶν ἐκτὸς Γ̓ερμ⊙- πολεμῶν.

ΚΑΡΡΑΙ, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καρρὰ τοῦ μετὰ Συρίας. [94] τὸ ἐθνικὸν Καρρηνὸς, ἡ Καρραῖ⊙-. ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. E

ΚΑ-

Incola, Carpathius, & Carpathia, & Carpathium.

CARPASIA urbs Cypri, quam Pygmalion condidit, auctore Hecatæo in Cypriacis. Dionysius vero per diphthongum Καρπάσειαν effert libro III Bassaricorum:

Vel quotquot Cinyrium, vel altam Carpasiam.

Est quoque insula Carpasia prope Sarpedonium promontorium. Eam Xenagoras Carpathum vocat. Demetrius vero Salaminius Carbasiam dictam perhibet, quia ad ventum Carban nuncupatum sita videatur. Civis, Carpaseota, uti Mareota. Et possessivum, Carpaseoticus, & promontorium Carpaseoticum. Theopompus libro X eos Carpasenses nominat, fortassis a voce Carpasius, uti ab Antiochus Antiochenses, unde Carpasenses.

CARPEIA, de hac urbe dictum est in Calpæ, quod nonnulli eam urbem Carpeam appellent, & gentile, Carpeïanos.

CARPESII, gens Iberica extra Iberum fluvium.

CARRHÆ, urbs Mesopotamiæ, a Carrha Syriæ fluvio sic dicta. Gentile, Carrhenus, sive Carrhæus. Est quoque urbs ad mare rubrum.

CA-

[87] Καρπάθιον.] Male omnes editi Καρπαθον.

[88] Ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν.] Multa apud veteres de Pygmalione Cypriorum rege. Hic eburneam Veneris imaginem ita adamavit, ut cum ea coierit, teste Clement. Alex. in Protreptico, & Arnobius lib. IV. Vide porro Apollodorum lib. III, & Asclepiadem in opere de Cypro, cujus fragmentum exstat apud Porphyrium de Abst. Animal. lib. IV.

Καρπάσειαν.] Unica litera transposita, in editis male & contra Dionysii mentem Καρπάσειαν, legebatur. Et præterea in medio versiculi ἐ δ' pro ἐν respositum.

[89] Καλὸν τὸν ἄνεμον τὸν Σαρπηδόνιον.] Libri MSS. καλὸν τὸν Ἀκραμύτιον Σαρπηδόνιον. Sed nihil sani hæc habet lectio. Locum hunc noster hausit ex Strabonis lib. XIV: Εἶτα Καρπασία πόλις, λιμένα ἔχουσα· κεῖται δὲ κατὰ ἄκραν τὴν Σαρπηδόνα· ὃν δὲ ἡ Καρπασία ὑπέβασεν, ἐπὶ ἑβδομήκοντα σταδίους ἀπὸ τῆς νήσου τῆς Καρπασίας, καὶ τὸ νότιον πέλαγος. Vel Stephanus hunc locum ofcitanter descripsit, vel Epitomator integro operi fraudem fecit. Nam Carpasia urbs Cypri secundum Strabonem e regione promontorii Sarpedonis, quod est in Cilicia, posita est, ex qua urbe, si isthmum transeas, XXX stadiorum spatio, ad insulas Carpasias pervenire licet. Igitur Καρπασία de urbe Cypri dixit Strabo, & Καρπασίαι de insulis quibusdam, inter Ciliciam & Cyprum sitis.

[89] Καρβᾶν ἄνεμον.] Carbas a Vitruvio lib. I cap. VI ponitur circa Solanum, inter Aquilonem & Eurum, in quo situ Bochartus statuit Cypri *Carpasiam*. Itaque *Carbas*, ut idem vult, est Chaldæorum ברבי *garbith*, quod docti Cæciam exponunt & Boream. Sed pace tanti viri dixerim, hanc non esse doctorum sententiam: nam Carbas & Phœnicias iisdem sunt, & inter νότον & Εὖρον regione Thraciæ ponuntur: verum Cæcias inter Aquilonem & Subsolanum, qua de re vide Salmas. ad Sol. pag. 1252. Et hæc quoque fuit Timosthenis sententia apud Agathemerum lib. I cap. II: Τιμοσθένης δὲ ὁ χειμῶνας τοὺς ἀπὸ τόπους, διδόντας φησὶ, τοὺς μέσους Ἀπαρκτίου καὶ Καικίου Βορέου, Εὖρον δὲ καὶ Νότου Φοίνικος, τὸν δὲ Εὐρόνοτον.

[90] Καρπασεῖς.] Contra Stephani canonem & Theopompi auctoritatem nummus antiquus apud Goltzium exhibet ΚΑΡΠΑΣΙΕΩΝ, quod a casu recto Καρπασιεὺς formatum est. Pessime inferius legebatur: ἀφ' ἧς Καρπάσεια. Pro quo reposuimus ἀφ' οὗ Καρπασεύς, quod est casus rectus a Καρπασεῖς.

[91] Ὅπ πινὲς Κάρπειαν.] Sic quoque in voce Κάλπη. Sed pro Καρπήιανὸς, quod in omnibus libris conspicitur, reposui Καρπήιεύς, quod facili negotio a primitivo deducitur. Puto enim Carpetanos esse, quos Græci Καρπήσιοι appellant, quique mox sequentur apud nostrum. Hos eosdem esse, evidenter liquebit Livium cum Polybio conferentibus.

[92] Ἔστι Γ̓ερμ⊙-.] Vulgati omnes pessimo errore ὁπτὸς, qua in voce non semel a librariis apud nostrum commissum est. Polyb. l. III: σωθραφήσειν ἐπ' αὐτοῖς Καρπησίους, ἀχθέντας ἐπὶ τοὺς ὁπτοὺς τοὺς τόπους. Ubi interpres *Carpetanos* vertit, & ita profecto eos vocat Livius lib XXI, ibi eandem Hannib. hist. referens. Ex illo etiam liquet manifestissime, hos ultra Iberum sitos fuisse. Etiam codicum manu exaratorum lectio nostram emendationem confirmare videtur, nam in iis, quanquam probandum non sit, legitur: τῶν ὁπ πινὲς Γ̓ερμ⊙- πολέμων.

[91] Κάλπῃ, πόλις Μυσικὴ.] Oppidum Crassi clade nobile, probe Bonchnas situm, teste Stephano in Βόγχνα. Nomen habens a fluvio ejusdem nominis, quem perperam noster loco citato *Cyrnum* vocat, uti suspicatur Bochartus, qui urbem & fluvium a *Charan* Abrahami fratre nominatam docet Geog. Sac. lib. II cap. XIV. Carol. a S. Paulo *Carrhas* vulgo *Orfa* appellari perhibet, quem vide in Osrhoëna.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Καρρηνός.] Numismata occurrunt cum inscriptione ΚΑΡΡΗΝΩΝ apud Tristanum, Spanhemium & alios. Ultimum gentile Καρραῖ⊙- apud Dionem legitur.

[95] Κά-

ΚΑΡΥΑ, [91] χωρίον τῆς Λακωνικῆς. Α Θεόπομπος δὲ νέ. ὁ οἰκήτωρ [92] Καρυάτης, καὶ [93] Ἡλωτικὴν Καρυάπις, ἢ Καρυᾶτις, καὶ Καρυάτις, ἢ Καρυάτις μέλιττα, ἀνθ' τῶ Λακωνική. [92] Κάρια δὲ, αὐτόθι πόπος.

CARYA, locus Laconicæ, de quo Theopompus libro LV. Incola, Caryates, & fœminino, Caryatis: & Caryæus, & Carœenſis, & Carœatis apis pro Laconica. Carœa enim ibidem locus eſt.

ΚΑΡΥΑΝΔΑ, [94] πόλις ἢ λιμὴν ὁμώνυμος, πλησίον Μύνδου ἢ Κῶ. Ἐκαταῖος Καρύανδαν αὐτὴν φησι. [1] τὸ ἐθνικὸν Καρυανδεύς, ὡς Ἀλαβανδεύς. ἐντεῦθεν ὁ Σκύλαξ ὁ πλωτὸς λογόγραφος.

CARYANDA, urbs & portus eiuſdem nominis prope Myndum & Cô. Hecatæus hanc Caryandam appellat. Gentile, Caryandenſis, uti Alabandenſis. Hinc erat Scylax antiquus hiſtoricus.

ΚΑΡΥΣΤΟΣ, πόλις ὑπὸ [2] τῇ Ὄχῃ, ὄρει τῆς Εὐβοίας. ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. Θεοδωρίδας Χειρωνίαν αὐτὴν φησι. κεῖται δὲ ἡ πόλις [3] πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει, ὑπὸ τῷ ὄρει Ὄχῃ. κτίσθη δὲ τὸ ὄρος [4] ἀπὸ τῆς ἐκεῖσε ἐκβάσεως, ἤτοι τῶν θεῶν μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας· [5] ἢ ἀπὸ τοῦ πυκνὰ συνκεκαθῆσθαι, ἀπωκίσθη ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ χαίρειν· εἶτα διὰ τὸ ὄχεσθαι, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ χαίρειν) &c. τὸ Σκύλακος ὁ πλωτὸς συγγραφεύς. Verum ibi legendum eſſe λιμὼ, ex ipſo Scylace evidenter apparet, ita enim ille: Καρύανδα πόλις καὶ λιμὴν, ἀπὸ Κάρυ-

CARYSTUS, urbs ſub Ocha, Eubœæ monte, quæ a Caryſto Chironis filio nomen habet. Hanc Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt civitas prope Myrtoum mare, ſub monte Ocha, qui ſic dictus eſt ἀπὸ τῆς ἐκεῖσε ἐκβάσεως, i. e. a coïtu, ſive a deorum Jovis & Junonis concubitu: vel quod oves ibidem initæ conceperint:

[91] Κάρυα, χωρίον τῆς Λακωνικῆς.] Voſſianus cod. Κάρεια, χωρ. Λακ. ὁ οἰκήτωρ Καρειάτης, καὶ Ἡλωτικὴ Καρειάτις, & ſic omnia gentilia a primitivo deducta in medio haberent ει pro υ, cujus ſcripturæ veſtigia in omnibus editis remanſere; quia autem ſeries literarum hoc non patiebatur, eam loco movere & mutare non ſuſtinui. Suadebat etiam τὸ Κάρυα præferre canon apud Etymologici Mag. auct. in voce Τεγέα: τὰ δὲ εἰς τὸ εια θηλυκὰ διουλλαβοῦντα μακρογραμμάτου, ἢ δὲ εἰς διφθόγγου χαίρει) &c. τὸ Καρειάτης δὲ ἐκ τοῦ Καρειάτου ἐστὶν ἐθνικὸν, ὡς Ἀθηναῖος Ἀθηναίου &c. Cæterum Xenophon, Lucianus, & Pauſanias loci nomen Καρύαι fecerunt, quæ duplices ſunt, alteræ Laconicæ, alteræ Arcadicæ. Pauſanias lib. III: Τεγέᾳ δὲ ἐκ τοῦ ἐπὶ Ἀστέριον ἐμβολὴ κρὸς τὰ ἀνέκαθεν ἐς Καρύας ἄγει, ἢ ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ δὲ χωρίον Ἀρτεμισιὸν δὴ τὰ Σπαρτιατῶν ἐστὶν ἐπίκλησιν ἀπὸ Καρύου, ἢ ἄγαλμα ἐστὶν Ἀρτέμιδος ἐπωνυμίᾳ Καρυάτιδος· χορεύουσι δὲ ἐπὶτοῦτο αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κρὸς τὸ θ· ἐστὶν, ἢ ἐπίκλησιν ἀπὸ τῆς κρήνης ἔχουσι. Caryæ vero Arcadicæ variis in locis lib. VIII a Pauſania commemorantur.

[92] Καρυάτης.] Occurrit apud Pauſ. lib. citato KARYATAI, ſed apud Vitruvium lib. I CARYATES, quod tertiæ declinationis eſt. *Carya civitas Peloponneſi cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit. Poſtea Græci per victoriam gloriojo bello liberati, conſilio Caryatibus bellum indixerunt.*

[93] Τὸ Ἡλωτικὴ Καρυάτης.] Ex MSS inſeruimus τὸ Ἡλωτικὴ, quod non erat in editis. Hoc nomine inſignitur Diana apud Caryatas, & feſtum quod in ejus honorem virgines Laconicæ, choreas agentes, celebrabant. Vide Pauſ. locojam aliquoties allegato: cui addde Diomedem Grammaticum lib III: *Quo tempore, adventante Xerxe in Græciam, omnes, deſerta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diverſas partes fugiſſe creduntur: & cum virgines timore laterent, ex hoc evenijſe, ut eo die, quo ſolitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad Solenne ſacrum inveniretur.* Illud Saltationis genus Caryatiſſare appellabant, teſte Luciano de Saltatione illic: Λακεδαιμόνιοι δὲ, ἄειρε Ἑλλάνιον εἶναι δοκοῦσι, παρὰ Πελοποννησίοις δὲ Καρυᾶτις καλουμένη δὲ τῶν νέων, οὐ Καρύαις ἀγαλμάτιζε μηδίστης, ἀπωτὸν μὲν μυρτῶν πτύσσων. Laconicæ appellabatur, ſed etiam Nympha quædam, quæ forte loco nomen dedit. Erat hæc filia Dionis regis Laconici x, qui habuit uxorem Inphiteam Progai filiam, teſte Servio ad Eclog. VIII. Virg. ubi deinde hæc addit: *Caræam vero quan amaverat, in eodem monte in arborem ſui nominis vertit, quæ Latine nux dicitur; quod poſtea Diana ita faſtum Lacenas docuit. Unde templum Caruſtatidi Dianæ a Laconibus conſecratum.* Sed male heic legitur *Carysatidi*, pro *Caræatidi* vel *Caryatidi*.

[94] Πόλις ἢ λιμὴν ὁμώνυμος.] Sic reſcribendum judicavi, cum male in editis reprælentaretur λίμνη, quod vitium ſine dubio notter hauſit ex depravato Strabone, ubi hodie ſic legitur lib. XIV: Καὶ μὴν πωτίων Βαρυλία, ἢ ὁμώνυμος πωτίη, ἢ ὄρος Καρυανδικὸν λίμνη, καὶ πόλις Καρυανδὶς ὁ πλωτὸς συγγραφεύς. Verum ibi legendum eſſe λιμὼ, ex ipſo Scylace evidenter apparet, ita enim ille: Καρύανδα πόλις ἢ λιμὴν, ἀπὸ Κάρυ-

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Καρυανδεύς.] Gentile hoc genuinum & probum eſſe ex Strabone atque aliis ſatis conſtat, ſed etiam Καρυανδῶσις veteres uſurparunt. Conſt. Porphyrog. de Scylace: Οὗτος μὲν Σκύλαξ ὁ Καρυανδῶσις, ἀπὸ Καρύανδα πόλεως ἐστὶν ἐν τῇ ἰσημερινῇ μεσογαίῳ. Et Avienus Rufus in oræ maritimæ deſcriptione:

Hecataeus iſtic quippe erit Mileſius,
Hellanicuſque Lesbius, Phileas quoque
Athenienſis, Caryandenſis Scylax.

[2] Τῇ Ὄχῃ, ὄρει.] Sic emendavi: peſſime enim in vulgatis legitur πόλις. Emendatio hæc ex ſequentibus ſatis confirmatur. Et ſic quoque Strabo lib X unde hæc tranſcripta videntur: Κάρυστος δ' ἐστὶ ὑπὸ τῷ ὄρει τῷ Ὄχῃ. πολισίον δὲ τὸ Στύρα ἐστὶ τῆς Μεσσηνίας.

[3] Πρὸς τῷ Μυρτῴῳ πελάγει.] Accuratius Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Iliad. B. tradit e regione Chii urbem eſſe ſitam, ad mare Myrtoum: Κεῖται δὲ φασι Κάρυστος ἐν τῷ κατὰ Χίον, οὗ ἐστὶ τὸ Μυρτῷον πέλαγος· πόλις ἐπίκλησις Διὸς καὶ Ἥρας. ἢ ἀπὸ τῆς πλησίον ὑπὸ τῷ ὄρει Καρύστου ἱερᾶς Χείρωνος. ἐξ ἧς ὁ Χείρων ἐπὶ ἀνοικισθῇ.

[4] Ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἐκβάσεως, ἤτοι τῶν θεῶν μίξεως.] In vulgatis libris legebatur, καὶ τῆς θεῶν μίξεως, & ferme dixeris nihil in illis verbis deſiderari: qui vero rem attentius & apertis oculis inſpexerit, fatebitur iſtam deeſſe vocem, unde Ὄχῃ originem ſumſit, quam ex Euſtathio qui verbis Stephani uſus eſt, huc revocavimus, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐκλήθη δὲ Ὄχη, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξέχειν, ἐξ ἧς ὡς εἴρηται ἡ μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ ἀπὸ τῆς πλησίον ὑπὸ τῷ ὄρει Καρύστου ἱερᾶς, ἤτοι ἢ ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ἐκβάσεως τοῦ ὄχεσθαι ἐπιπόνως, ἢ κρὸς τὰς πλησίον ὑπὸ τῷ ὄρει ἐκβάσεις, ἤτοι μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ ἀπὸ τῆς αὐτόθι ἡ ἀποικίας τῶν ὀχέων. ἢ ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ πρόπολις. (Sic lege, non ἢ ἀπὸ τῆς πρόπολις.) Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν πρόπολιν, ὀχεῖν λέγεσθαι ἔθυσίασεν, ὡς Δημοσθένης ἢ ἀντίπατρος ὄγκος.

[5] Ἢ ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτοῦ.] Etiam hæc verba in omnibus libris non conſpiciuntur, quæ tamen neceſſario requirebantur, ut ſenſus eſſet facilis & perſpicuus. Eadem quoque ex Euſtathio reduximus, cujus verba præcedenti commentario allegavimus.

πω. οἱ δὲ Ἀχαιοὶ τὸ τροφὼ ὀχλώ φασι. λέγε[A]ται δὲ καὶ ἡ Ὄχη τὸ ὄρος, καὶ [2] ἀρσενικῶς ὁ Ὄχης. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὡς τὴν [3] τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίνεσθαι· ῥυπωθέντα δέ, εἰς φλόγα βαλλόμενα, καὶ ἀποκαθαίρεται [4] τὸν τῦφον τῇ πολυσήπῳ θεμένη πλησίον. σκαλεῖται καὶ ἡ Αἰγαία, [5] ἀπὸ Αἴγωνος δέ τινος οὕτω κληθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον. ἔστι καὶ Καρυστὸς [6] ἐν τῇ Λακωνικῇ, τόπος τῆς Αἰγύος ὡς Ἀρκαδίαν, ἀφ' ἧς Καρύστιον εἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων δεκάτῃ. τὸ στρῶμας [7] τὸ ἐθνικὸν, Καρύστιος. ἐν ᾗ τὸ [8] λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. καὶ ζηλυκὸν, Καρυστία.

ΚΑΡΧΗΔΩΝ, [9] μητρόπολις Λιβύης, Δ[D]ιδωμοστίτη πόλις (Χαλκηδὼν ἡ πρὸς Βιθυνίας, [10] Δι' ἧς λ κη κ) ὁπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος. σκαλεῖται ἡ καινὴ πόλις, καὶ Καδμεία, καὶ Οἰνοσσα, [11] καὶ Κακκάβη. [12] τὸ τῶ

ceperint: vel ab alimento, Achæi enim alimentum ὀχὼ appellant. De monte dicitur, hæc Ocha, & genere masculino, hic Oches. In illa urbe nascitur lapis, qui plectitur texturque, adeo ut ex eo textura mantilia conficiantur, quæ ubi sordes contraxere, in flammam injecta, a sordibus purgantur, quemadmodum lotione linteorum maculæ eluuntur. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone loci dynasta, a quo etiam mare Ægæum nomen habet. Est quoque Carystus in Laconica locus Ægyis, prope Arcadiam, unde vinum Carystium Alcman dixit, auctore Strabone lib. x. Prioris gentile est Carystius. Ibi est lapidicina Carystiarum columnarum. Est & fœminino Carystia.

CARCHEDON, Latinis *Carthago*, metropolis Libyæ (*Chalcedon* vero Bithyniæ per l & c) a Carchedone Phœnice nomen habet. Appellabatur etiam Nova Urbs, & Cadmea, & Œnussa, & Caccabe, quod vernaculo

[6] Τὸ τροφὼ ὀχλώ.] In libris editis male legebatur ὄχη cum accentu in penultima: Sed monente Eustathio eum mutavimus & in ultima collocandum censuimus, ut differentia sit inter τὸ Ὄχη montis nomen, & ὀχὼ nutrimentum. Hesychius: Ὀχὼ, τρόφιμα, τροφὴ, καὶ ὄρος Εὐβοίας, καὶ τρόχος.

[7] Καὶ ἡ Ὀχη.] Et hæc verba etiam ab omnibus libris absunt, quæ tamen auctoritate Eustathii inserere placuit, docentis istam vocem utroque genere usurpari ad Iliad. B. Λίγξ' Νᾶσον ἡ Ὄχην αὖτε, καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ὄχης.

[8] Λατόμιον.] Sic bene Xylandriana. Veneta & Florentina: λάτομον.

[9] Τῇ ὑφῇ.] Optime correxit Holtmannus: in prioribus enim editionibus excusum erat pessime: ὅτι τῷ ὑφάσματος γίνεται, quam depravatam lectionem etiam in MSS reperi. De hoc lapide, quæ hic referuntur, noster hausit ex Strab. lib. x: Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ, καὶ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε καὶ ὑφάσματα (libri MSS teste Cataubono τὰ ὕφη, sed legendum τῇ ὑφῇ.) γίνεσθαι· ῥυπωθέντα δ' εἰς φλόγα βαλλόμενα ἐκκαθαίρεσθαι τῇ πολυσήπῳ τὸν τῦφον περιπαλαίοντα. Plutarchus suæ ætate hunc lapidem defecisse perhibet, lib. de Oracul. defectu. Multa quoque Sotacus apud Apollonium in histor. mirab. de natura hujus lapidis refert, ut & Dioscorides atque alii.

[10] Τὸν τῦφον.] Eustathius legebat τῷ τύφῳ in verbis supra allegatis.

[11] Ἀπὸ Αἴγωνος.] Nonnius ad Goltzii numismata emendat, ὁπὸ Αἰγαίωνος, & sic quoque legebat Eustathius ad Iliad. B. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος ἡ Αἰγαία καὶ Αἰγαίωνος δυνάστου, ἀφ' οὗ ἡ θάλαττα Αἰγαῖον. Et ita quoque Latini hunc appellarunt. Solinus cap. XI: *Briareo enim rem divinam Carystii faciunt, sicut Ægaoni Chalcidenses.* Sic quoque Hesychius: Αἰγαίων, σοφὸς θεός· οἱ δὲ ἥρωα, ὃν ὁ Κοτυλεύς. Et non aliter Scholiast. Apollonii, Servius & alii. Sed pace Nonnii dixisse liceat, Salmasio ad Solinum pag. 178 perinde esse, sive Ægon, sive Ægaon dixeris. Statius lib. V.

Dii Pelagi ventisque & Cycladas Ægonis
Amplexo. ---- ----

Et eodem libro:

---- ---- *Quas spumifer adsilit Ægon* . .

Maneat ergo ὁπὸ Αἴγωνος, quod nulla emendatione indiget.

[12] Ἐν τῇ Λακωνικῇ.] Non sunt hæc verba in editis, sed ut situs esset notior, ex Strabone transcripsimus, a quo omnia de vino Carystio noster hausit, itenim Geographus lib. X. Κάρυστος δὲ ἐστὶ καὶ τῆς Λακωνικῆς τόπος τῆς Αἴγυος ὡς Ἀρκαδίαν, ἀφ' ἧς Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφησε. In alia opinione versatur Eustathius, vinum scilicet Carystium nomen habere juxta Alemanem, ab Arcadica Carysto, sed secundum Strab. a Laconica, ita enim ille: Οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τῆς Ἀλκμᾶνι Καρύστου οἶνον, οὐ συνῆψαν ἴσως, ἀλλὰ λευκὸν Καρύστου Ἀρκαδικοῦ, καθὰ καὶ Ἀλκμὰν ἱστορεῖ καὶ Λακωνικὸς Καρυστός. Verum in alia sententia versari Strabonem ex verbis jam citatis clarissime liquet.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Καρύστιος.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem Καρύστιον, quod passim est in usu. Omnes tamen libri constanter Καρυστίας agnoscunt, quod mihi admodum est suspectum de menda. Apud Ovidium lib. III Fast. *Caryst æus* occurrit:

Quaque Caryst æis frangitur unda vadis.

[14] Λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων.] Etiam hæc desumpta sunt ex Strabonis lib. X. Sed is locum, ubi Carystiæ columnæ excinduntur, Marmarium appellat. Passim apud antiquos harum columnarum memoria reperitur, apud Jul. Capitolinum in Gordiano tertio, & alios quam plurimos.

[15] Μητρόπολις Λιβύης.] Carthaginem totius Africæ metropolim fuisse lucutenter testatur Salvianus lib. VIII de Gub. Dei: *Nec discurram per loca singula, aut cunctas discutiam civitates, ne studiose videar quærere atque investigare quæ dicam: Una tantum universarum illic urbium principe, & quasi matre contentus sum: illa scilicet Romanis arcibus semper æmula, armis quondam & fortitudine, post splendore & dignitate, Carthaginem dico, & urbi Romæ maxime adversariam, & in Africano orbe quasi Romam.*

[16] Διὰ δὲ λ ϵ κ.] Ita ex MSS emendavimus: in vulgatis Δι' ὃ λκ legebatur, non inserta voce copulativa.

[17] Καὶ Κακκάβη. Eandem urbis descriptionem ex nostro hausit Eustathius ad Dionys. præmittens nomen Οἰνοσσα, quod etiam aliis incognitum est: Καρχηδὼν ἡ πόλις, ὑπὸ Καρχηδόνος τινὸς οὕτως κληθεῖσα· τινὲς δὲ Φοίνικος σκαλεῖσθαι δὴ καὶ Καινὴ πόλις καὶ Καδμεία καὶ Κακκάβη, ὅπερ τῇ ἰσχυρᾷ λιθολατομίᾳ ἴσως κεχρῆσθαι. Antonius Augustinus se possidere tradit numisma Carthaginense argenteum, in cujus altera parte conspicitur caput equi elegantissime pictum, cum literis ad infimum collum, ex quibus nomen ΚΑΚΚΑΒΗ colligitur. In quo demonstrando etiam multum operis collocavit doctissimus Tristanus tom. I pag. 88, & II pag. 549. Et profecto Carthaginis conditores unanimiter testati sunt, jacientes prima urbis fundamenta, inter fodiendum caput equi fuisse repertum. Justinus lib. XVIII: *Ibi quoque caput equi repertum, bellicosum fortemque populum futurum significans, urbi auspicatam sedem dedit.* Virgil. lib. I Æneid

Effodere

[19] τοῦτον δή, καὶ τὸ εἰκεῖαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Καρχηδὼν πόλις Ἰβηρίας. [19] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ καινὴ πόλις. ἔστι δὲ καὶ [20] Ἀρμενίας Καρχηδών, ὡς Εὐτρόπιός φησιν. [21] ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος. Καρχηδόνιος. ἢ ὡς σορὸς μέρας, καὶ Κλειτόμαχος ὁ Διογήτης, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀσδρούβας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος Καρνεάδου τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, [22] ὃς καὶ ἔτι ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἄμοιρος ἦν τῶν πρώτων χρόνων καὶ πῶς μανθάνων, [21] ἡμερόσαυρα Καρχεδών.

A culo ipsis sermone *equi caput* significat. Est & alia Carthago Iberiæ civitas. quæ etiam Nova Urbs vocabatur. Est præterea Armeniæ Carthago, cujus Eutropius meminit. Civis, Carthaginensis. Et Clitomachus sapientia excellens Diogeniti filius, Carthaginensis erat. Hic nominabatur Asdrubal, Academicæ sectæ philosophus, & in Cyrenaïca schola Carneadis successor. Hic octavo & vigesimo suæ ætatis anno Athenas petiit, primis elementis imperitus: verum hæc addiscens, Carneadem audivit.

ΚΑΣΙΟΝ, ὄρος καὶ πόλις Αἰγύπτου, [23] πρὸς τῷ Πηλουσίῳ. ἐκαλεῖτο δὲ ἀπὸ Κυκλάδος νήσου, ἢ [24] ἀπὸ Κάσου ἢ Κλεομάχου· ἀφ' ὃ [25] καὶ Κάσιος Διὸς ἱερόν. ὁ πολίτης, Κασιώτης, ὡς Πηλουσιώτης. καὶ θηλυκὸν, Κασιῶτις.

CASIUM, mons & urbs Ægypti juxta Pelusium. Sic autem vocatur ab insula Cyladum, vel a Caso Cleomachi [*patre.*] Unde & Casii Jovis templum. Civis, Casiota, uti Pelusiota, & genere fœmin. Casiotis: & possessivum,

Effodere loco signum, quod regia Juno
Monstrarat, caput acre equi. ----

Silius lib. 11:

Ostentant caput effossa tellure repertum
Bellatoris equi ---- ----

De voce ΚΑΚΚΑΒΗ & vera ejus origine, non contemnenda leguntur apud CL. Bochartum lib. 1 cap. XXIV de Phœn. Colon.

[19] Τοῦτον δέ.] Cod. Voss. τὸν δὲ. Et sic quoque in editione Veneta atque Florentina excusum video.

[19] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ Καινὴ πόλις.] Sita est urbs in Hispania Terraconensi in ora Contestanorum, non longe a Murcia & Scombraria promontorio, hodie *Cartagena* sive *Cartagena* dicitur. Frequentissima apud Græcos & Latinos hujus urbis celebratur memoria. Polyb lib. 111: Παραχειμάζων εἰς Καινὴν πόλιν, ἔτης ὡσαυτως ἀφῆκε βασιλέων ἐν οὐ τῇ Καρχηδόνι κρόκον τῶν ἴδιων ἐλαίων τόνων. Sic expresserre conditores antiquum Carthaginis nomen, quod fuit *Carthada*, testibus Solino aliisque. *Kartha hadath*, vel *Kartha hadatha*, unde contractum *Carthada*, id est *nova urbs* καινὴ πόλις. Verba Solini sunt: *Elissa mulier extruxit & Carthadam dixit, quod Phœnicum ore exprimit civitatem novam.* Ex Carthada factum est Καρχηδὼν Græcorum, & θ permutatis, quod Siculorum est proprium, pro ὄρυγξ, annotante Salmasio ad Solinum pag. 322. & Bocharto de Phœnic. col. pag 512. Illud autem Græcorum Καρχηδὼν, & Latinorum *Carthago* & urbi Libycæ & Hispaniæ fuit commune.

[20] Ἀρμενίας Καρχηδών.] Nolter Eutropium testem advocat, ut probet in Armenia etiam Carthaginem fuisse sitam. Verum hæc nequaquam ex Eutropio innotescent. Ut sæpenumero in depravatos codices nolter incidit, ita quoque in vitiatum Eutropii locum, ubi Καρχηδὼν pro Καλχηδὼν male exaratum erat. Non alium locum nolter apud Eutropium respicere potest, quam lib VI cap. v: ubi de Luculło & Cotta Coss. loquitur, adversus Mithridatem missis, post mortem Nicomedis regis Bithyniæ, qui populum Romanum testamento hæredem constituerat: Καὶ Κοττᾶς μὲν ἀπὸ Χαλκηδόνος ἐπὶ τὸν Βιθυνίας συμμίξας ἐπῆλθεν, ὁ δὲ Λεύκολλος ἐπὶ τὸν Πόντον. Testantur editores, heic Καρχηδὼν scriptum fuisse; sed quia loquitur de urbe ad Bosporum sita, nulla alia quam Χαλκηδὼν intelligi potest. Censeo tamen in Armeniæ, & Cavæ Syriæ colliminio fuisse Carthaginem, nam Καρχηδὼν ὁ Βυζάντιος ἢ κόλπος Συρίας Abbates extiere Paulus & Acacius, quorum epistola Epiphanii libris additur.

[21] Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος. Καρχηδὼν. ἢ σορὸς μέρας, &c.] Xylander in sua editione hunc locum defectus signo notavit. Menagius huic loco in notis ad Diog. Laërtium pag. 110 medicinam faciens, secundum illud Καρχηδὼν interposuit, cui nos ᾗ adiecimus. Laudabam hanc peperit scribarum imperitia, eandem vocem repetere non audentium: hic tamen olim, vel saltem ad hunc modum a Stephano fuisse scriptum manifeste liquet ex Eustathio ad Dionys Ἐξ αὐτοῦ φασι Κλειτόμαχον οὕτως Ἀσδρούβαν, φιλόσοφον, ᾧ ὁ Ἀσδρούβας καλὰ λάρος, ὃς ἡκμακὼς ὁ σορὸς Καρνεάδῃ τῇ ὑστέρῳ ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἄμοιρος (φασὶ) ὢν τῶν πρώτων χρόνων, ὁμως ἀξιόπιστα φυσικῶν, ὁ ἀπὸ μελίτης εἰς πολυσοφίας ἐκλαλῶν. Vel scripsit itaque Stephanus, Καρχηδὼν ἦν, vel ἐξ αὐτοῦ ἦν, quod eodem profecto redibit, nam nemo adeo divinus est, ut ipsa elementa revocet, sed leviora fuisse hunc Clitomachum, etiam asseverat Plutarchus Orathone sec. de Fortuna Alexandri Mag. Θαυμάζουσι τὸν Καρνεάδου δύναμιν, ἢ Κλειτόμαχος, ὁ Ἀσδρούβας καλούμενος πρότερον, καὶ Καρχηδόνιος τὸ γένος, ἐπῆλθεν τῇ σχολῇ. Huic addi potest Diogenes Laërtius, qui hujus Philosophi vitam deterpsit.

[22] Ὃς καὶ ἔτι ἐλθὼν Ἀθήναζε.] Cod. Voss. ὃς καὶ ἐτῶν, & sic quoque editiones Aldina Florentinaque, quin etiam Eustathius hanc lectionem est sequutus. Diogenes Laërtius perhibet, Clitomachum quadraginta annos natum, Athenas contendisse, ut a Carneade institueretur: sed ex Stephano & Eustathio, Diogenem Laërtium emendari oportere, censet cl. Vossius.

[21] Ἡμερόσαυρα.] Libri editi male ἀκεφάλαιος. Quod repulimus, genuina est lectio, & Eustathii auctoritate moti fecimus. Sic quoque emendandum censet Salmasius in margine sui libri

[24] Ἀπὸ τῆς Πηλουσίου.] Eadem hæc verba, cum de montis Casii situ apud Strab lib. XVI. inveniantur, metuo ne inde hanc lectionem confecerit Stephanus: Ἐστι δὲ ὄντως ὄρος τὸ Κάσιον τῇ ἀπὸ Πηλουσίου μικρὸν ἄνω πλοῦς ἡμέρας. Putant Casium montem in Sacris Lit. appellari *Sinai*, ubi Deus cum Mose loquutus est. Alius hoc nomine mons est in Syria Antiochena, cujus meminit Plinius lib. v cap. XIII. Vide plura de hisce montibus apud Salmasium ad Spartianum.

[25] Ἀπὸ Κάσου ἢ Κλεομάχου.] Videtur legendum, uti infra in Κάσος, Κλεομάχου παιδός. Ne heic Casium Cleomachi filium intellexisse videatur.

[26] Καὶ Κάσιος Διὸς ἱερόν.] Hæc quoque verba apud Strabonum lib. jam citato leguntur, ubi Pompeii Magni sepulchrum meminit: Ἐν δὲ τῷ Κάσιον ὄνομός τις λοφοειδὴς ἐκφυσηματίζων, ἀνύδρου, ὅθεν ἦν Πομπήιος ὁ μεγαλοψυχότατος, ἢ Διὸς ἔστι ἱερὸν Κασίου. Hinc apud Lucan. lib. VII legimus:

---- ---- *Manesque tuos placare jubebit,*
Et Casio præferre Jovi. ---- ---- ----

[27] Κα-

τις. ᾗ τὸ κτητικὸν, Κασιωλικός. ἀφ' ἧς ἐστὶ τῆ A
σωτηρίᾳ, τὸ [27] Κασιωλικὰ ἱμάτια.

ΚΑΣΜΕ'ΝΗ, πόλις Σικελίας. Ἡρόδοτος ζ. ὁ πολίτης Κασμεναῖος καὶ Κασμέναιος.

ΚΑ'ΣΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' ἔχον, Κρᾶπαθόν τε, Κάσπτε

[28] ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη, καὶ Ἀστράβη κέκλητο δὲ ἀπὸ Κάσου, τοῦ Κλεομάχου πατρός. ἀπώκισται δὲ καὶ τὴν [29] ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον. ἔστι καὶ πόλις Περσίδος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κάσιος.

[31] ΚΑΣΠΑ'ΠΥΡΟΣ, πόλις Γανδαρικὴ, Σκυθῶν ἀκτή, Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑ'ΣΠΕΙΡΟΣ, πόλις Πάρθων, πλησίον τῆς Ἰνδικῆς Ἡρόδοτος γ'. [32] τὸ ἐθνικὸν, [33] Κάσπειροι, ὡς Διονύσιος ἐν γ' Βασσαρικῶν.

Ἐνθά τε Κάσπειροι πολυκλειτοί, ἐν δ' Ἀρειανοί.

καὶ πάλιν·

Κοσσαῖος ἦμεν Κασπειρέων, οἵ ῥά τε πάντων

Ἰνδῶν ὅσοι ἔασιν, ἀφάρτερα γένατ' ἔχουσιν.

Ὅσσον γὰρ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀρίστους λέων τε,

Ἠὲ ὑπόπον δελφῖνες ἔσω ἁλὸς ἠχήεσσης,

Αἰετὸς εἰν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν,

Ἵπποι τε πλακόεντος ἔσω πεδίοιο θέουσιν.

Τόσσον ἐλαφρόποδι πάντων προφέρουσι πόδεσσι

Κάσπειροι μετὰ φῦλα, τά τ' ἄφθιτος ἔλλαχεν ἠώς.

ἴδιά

vum, Casioticus. Unde quoque Casiotica vestimenta in usu sunt.

CASMENE, oppidum Siciliæ, de quo Herodotus lib. VII. Oppidanus, & Casmenæus, & Casmenæa.

B CASUS, una Cycladum.

Qui vero Nisyrum incolebant, Carpathumque Casumque.

Appellabatur vero Amphe & Astrabe. Sic autem dicta est a Caso Cleomachi patre. Ex hac C insula in Casium Syriæ montem colonia deducta est. Alia quoque Persidis est, & urbs. Et gentile, Casius.

CASPAPYRUS, urbs Gandarica, Scytharum vero littus, auctore Hecatæo in Asia.

CASPIRUS, urbs Parthorum, Indiæ proxima. Herodotus lib. III. Gentile Caspiri, quo utitur Dionysius lib. III Bassaricorum:

D *Inter alios Caspiri pedibus celebres; atque Arieni.*

E Et rursum:

Cossæus genere Caspirensis. Hi omnium
Indorum quotquot sunt, celeriora genua habent.
Quantum enim in montibus virtute præstant leones,
Vel quantum delphines in mari sonoro,
Aquila inter agrestes aves excellit,
Equique in plano campo currentes:
Tantum citissimi omnium pedibus excellunt
Caspiri inter gentes, quas intaminata aurora sortita est.

F

Quem-

[27] Κασιωλικὰ ἱμάτια.] Perperam, uti scribit Salmasius ad Spartianum, viri docti hanc lectionem sollicitant, cum eam Eustathius ad Dionys. agnoverit hisce verbis: Γράφουσί τινες Κάσιον Ἡρόδοτος οὕτω φησὶ τὸν Αἰγυπτίων ἐπὶ τῷ Σουνίῳ, ἐν ὅπ τοῖς ἰδιώταις Κασιανὸν ὑφάσματος λαμβάνοντα, ὁπόθεν τὸ ῥῆμα Κάσιος ὀρθῶς τῶν ἔχοντα τὰ κλωστὰ βάπτειν λεγόντων, ὡς ἐπιφαίνεται ὁ χράψας τὰ ἐθνικὰ, ὃν λέγομεν πολίτην καὶ Κασιωλικὰ ἱμάτια.

[28] Ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη Ἀστράβη.] Dubito vehementer, an hæc vera sit hujus loci lectio, nam perhibet Plinius, non *Amphen*, sed *Achmen* hanc insulam fuisse dictam, ita enim ille lib. V cap. III: *Rhodiorum insula Carpathus, qua mari nomen dedit; Casos, Achne olim.* Alibi latet & latebit error, donec aliunde lux affulgeat. Etiam *Astraben* vocatam fuisse, idem Plinius scribit. lib. IV cap. XII: *Casus, qua Astrabe, Cimolus, qua Echinussa*

[29] Ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον.] Hæc non sunt interpretanda de monte Casio ad Pelusium, sed de monte Casio Antiochiæ vicino. Hic mons tantæ altitudinis esse perhibetur, ut solis ortus inde videatur quarta fere noctis vigilia. Vide Plinium & Solinum, quorum loca conciliat vir Maximus ad Spartianum. Hunc montem plurimi ascenderunt, ut solis exortus lustrarent. De Adriano refert Spartianus: *Sed in monte Casio, quum videndi solis ortus gratia, noctu ascendisset, imbre orto, fulmen decidens hostiam & victimarium sacrificanti afflavit.* Et Marcellinus de Juliano: *Denique præstitute feriarum die Casium montem ascendit nemorosum & tereti amœnus in sublime porrectum: unde secundus gallicinia videntur primi solis exortus*

[30] Ἐπὶ τῷ Πηλουσίῳ.] Fortassis noster intelligit *Casium*, promontorium Carmaniæ, quæ regio versus orientem Carmaniæ Periplo: Ἀπὸ δὲ Τάπτης πόλεως εἰς Γέδρωσιν στάδιοι ἑκατὸν ἑβδομήκοντα· ἐντεῦθεν δὲ ἐς Γέδρωσιν στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι· κεῖται δὲ ἄκρας εἰς Κοίζα λιμὴν πόλις σύ. Sed male in Ptolemæo lib. VI legitur Βαρία, ita enim ibi: Τοῦτο πόλις, Γέδρωσις στάδιοι, ἑκατὸν Βαρία ἄκρα, Κοίζα λιμήν. Sed ib. Κασία reponendum existimo.

[31] Καπάσπυρος.] Bis Herodotus lib. III & IV hujus urbis meminit, eam Καπάσπυρον appellans. Ex hac urbe Scylax Caryandensis a Dario mittebatur, ut exploraret ubi Indus mari immergitur.

[32] Ἡρόδοτος γ'.] Vereor profecto ne hæc verba sint loco mota: Herodotus enim Caspirorum memoriam libro III non celebrat, sed *Caspatyri* meminit, de qua urbe noster egit præcedente sectione: adeo ut hæc verba inde excidisse videantur.

[33] Κάσπειροι.] Hujus gentis etiam meminit Nonnus in

ἔθη ἂν ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης, ὕτω Κάστειρος Καστειρίτης. ἀλλ' οἱ βάρβαροι Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι.

A Quemadmodum igitur a Stagirus fit Stagirita, sic a Caspirus oportebat formari Caspirita. Verum Barbari Græcam analogiam non servant.

ΚΑΣΠΙΑ θάλασσα, οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι, ἡ Κάσπιον ὄρος, ἡ Κάσπιοι ἄνδρες, ἡ Κασπία γῆ, ἡ Κάσπιον. [14] λέγει δὲ Τρκανίαν B ἡ Κασπία. [15] πῶς δὲ τοὺτους διακείνεσι. φασὶ δέ τινες ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν· οἱ δέ τινες Ἀσπαρὰν οἰκουμένης, μεγάλην θάλασσαν· οἱ δὲ Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. γίγνεται δὲ [16] Κασπιανὸς ἐκ τῆς Κασπίας, ὡς Καρδιανός.

CASPIUM mare, inde oriundi Caspii appellantur, & Caspius mons, & Caspii viri, & Caspia terra, & Caspium. Mare Hyrcanum etiam Caspium dicitur. Hæc maria nonnulli ita distinguunt. Exterius mare barbarorum multi Oceanum vocant, Asiæ incolæ magnum mare, Græci vero Atlanticum pelagus. A voce Caspia fit Caspianus, uti Cardianus.

ΚΑΣΑΝΔΡΕΙΑ, [17] πόλις Μακεδονίας, πρὸς τῇ Θράκῃ, ἡ ποτὲ [18] Ποτίδαια λεγομένη, ἀπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. ὁ πολίτης, [19] Κασανδρεύς. [20] Ποσείδιππος δὲ ὁ κωμῳδίας ποιητὴς ἦν ἐξ οὗ ἦν Κυνίσκα Κασανδρέως.

CASANDREA, urbs Macedoniæ juxta Thraciam (quondam Potidæa dicta) a Cassandro Antipatri filio nomen habens. Civis, Casandrensis. Posidippus poëta Comicus, filius erat Cynisci Casandrensis.

ΚΑΣΣΑΝΙΤΑΙ [21], ἔθνος ἐν τῇ θαλάσσῃ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσης. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. ἐντεῦθεν [22] ἐκδέχεται τὰ Κασσανιτῶν ἔθνος.

CASSANITÆ, gens in littore maris rubri, cujus Marcianus in Periplo meminit. Hinc excipit Cassanitarum gens.

ΚΑΣΣΑΝΩΡΟΣ [23], πόλις Αἰγυπτία, ἧς μέμνηται Ἔφορος κϛ'. τὸ ἐθνικὸν, Κασσανωρίτης.

CASSANORUS, urbs Ægyptia, cujus meminit Ephorus lib. xxvi. Gentile, Cassanorita.

in Dionysiacis lib. xxvi, ubi etiam cum Arienis conjunguntur.

Πῶλον δ' ἄρια φῶλα, τὸ ἐχεμύθων Λειμῶνι,
Καὶ Ζαύρην ἐκέρασσε γαλαὸς φῶλον ὑάνην,
Κασπίρων τ' ἀγέλῃσι.

[14] Λέγει δὲ Τρκανίαν ἡ Κασπία.] Hæc verba non melius quam de mari sunt interpretanda: nam verissimum est, quosdam auctores Caspium & Hyrcanum mare pro eodem habuisse, adeo ut hic commode satis τὸ θάλασσα subintelligi possit. Strabo lib. 11: Καλεῖ δὲ αὐτὸ ἡ θάλασσα, ἡ Τρκανία. Et Dionysius de situ orbis:

Κασπίη αἰνὸν ῥέεθρον ἐπαντέλλει θαλάσσῃ,
Ἥντε τὸ Τρκανίλλων ὕπερθ' ἀνεφαίνετο θαλάσσης.

Vide præterea Agathemerum lib. 11 Geog. cap. VI: & Steph. in Τρκανία.

[15] Τοὺς δὲ τούτους διακείνεσι.] Tradit porro noster nonnullos esse, qui hæc maria distinguant, quod non aliter quam respectu accolentium fieri potest, ubi enim Caspii ad mare hoc pertingunt Caspium, ubi vero Hyrcani, appellatur Hyrcanum. Verum verbis quæ sequuntur, noster hoc non probat, cum in iis neque Caspii, neque Hyrcani maris mentio inveniatur, quare post deo, quæ a genuino Stephani opere abesse non potuerunt. Totum illum locum Stephanus transcripsit ex ejusdem Phavorini historia, eundemque citavit in voce Ἀτλαντικὸν πέλαγος. plura excidisse firmiter mihi persuadent.

[16] Κασπιανὸς.] Invenitur fœminina Κασπιανὴ apud Strab. lib. XI: Ἔστι δὲ τὰ Ἀλβανῶν χώρια, ἡ τε Κασπιανὴ καὶ ἡ Κασπία ἔθνος ὁμώνυμον, ἥτις ἦν ἡ θαλαττία.

[17] Πόλις Μακεδ. ἀπὸ τῆς Θράκης.] Thraciæ & Macedoniæ fines cum fæpenumero confundantur ab aliis auctoribus, incertum hoc sequens Stephanus, alio loco hanc urbem Thraciæ adscribit, uti in Ποτίδαια liquet. Rectissime ab geographiæ peritis in cervice Pallenes collocatur. Thucid. lib. 1: Ποτίδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ὑπὲρ τοῦ Παλλήνης, ὅσον Κορινθίων ἀποικοι, ἐαυτῶν δὲ ξυμμάχων φόρου ὑποτελεῖς, ἡ ὁμήρους δόντας. Livius lib. XLIV. Hac virtutis accessione animus crevit prætori, ut

Cassandream oppugnaret. Condita est a Cassandro rege in ipsis faucibus, quæ Pallenensem agrum catera Macedonia jungunt; hinc Toronaico, hinc Macedonico septa mari.

[18] Ποτίδαια λεγομένη.] Hoc antiquum nomen fuisse etiam testatur Marcianus Heracleota in Periegesi:

---- Ποτίδαί τε Δωρικὴ πόλις,
Μετὰ πῶτα Κασσάνδρεια δ' ὀνομασμένη.

[19] Κασανδρεύς.] Nummi inveniuntur apud Goltzium cum inscriptione ΚΑΣΑΝΔΡΕΩΝ. Aliquando urbis nomen & gentile duplici figma exaratur, ut apud Livium loco citato: *Finum is ager Cassandrensium erat.* Et in nummo Medieco, quem profert CL. Spanhemius: COL. IVL. CASSANDRENS.

[20] Ποσείδιππος.] Apud Suidam eadem ferme de illo poëta legimus: Ποσείδιππος, Κασανδρεύς, ἢ ὡς Κυνίσκα. Stephanus Cynifcum Cassandrensem facit, non vero Posidippum ejus filium, ut Suidas. Ab aliis Ποσειδίππος appellatur. Insigne hujus Comici fragmentum legitur apud Dicæarchum: Οἱ δὲ πάσας, ὧν κατεμέμνησθε, Ἑλλὰς ἐστι, μεγέθει ὑμῖν ἐστὶ τῆς Κομῳδίας ποιητὴς Ποσείδιππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις, ὅτι τὰς ἀντὶ φωλεῶν τὰς πόλεις φασὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι. λέγων ὧδε,

Ἑλλὰς μὲν ἐστι μία, πόλεις δὲ πόλλ' ἔνεστι.
Σὺ μὲν ἀπόκλεισαι, ἐγὼ δ' ἐν φωνῇ λέγῃς
Αὐτῇ πάσ', οἱ σ' Ἑλλὰς ἀπολοῦσθαι.
Τί σεσοφισμένοις συμβαίνει ἢ ἀμάθειαι,
Τῶν δεσποτῶν τὰς ἀφέσεις ἀγνοεῖ;

[21] Κασσανῖται.] Hi a Diodoro *Gasandes*, & ab Agatharcide *Casandres* appellantur, uti docet Bochartus lib. 11 cap. XXXVII Geog. Sac.

[22] Ἐκδέχεται τὰ τῶν.] Articulum τὰ ex MSS adjecimus, legebatur in vulgatis ἐκδέχεται τῶν Κασσανιτῶν ἔθνος.

[23] Κασσάνωρ.] Ita scribendum censui pro Κασσάνεων, quoniam gentile Κασσανεάτης facit per ω, quod etiam ita in nummismatibus circumfertur, apud Goltzium enim in Vespasiani nummo legitur ΚΑΣΣΑΝΩΡΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Hæc cum scripseram, alias editiones inspexi, eodem modo exhibentes.

ΚΑΣΣΙΤΙΡΑ, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, [44] τῇ Ἰνδικῇ προσεχὴς, ὡς Διονύσιος ἐν Βασσαρικοῖς. ἐξ ἧς ὁ κασσίτερος.

ΚΑΣΣΩΠΗ, πόλις [45] ἐν Μολοσσοῖς, ἐπώνυμος τῆ Κασσωπαίᾳ χώρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κασσωπαῖος καὶ Κασσώπιος, καὶ Κασσωπία. ὅθεν καὶ Κασσώπας, Κασσωπάς, ὡς Ἑλικωνιάς. Ἡρόδωρος δὲ [46] Κασσώπιος αὐτὰς φησιν, ἴσως κακῶς. πάντες δὲ ΔΔ δύσαι. Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος δι' ἑνός.

ΚΑΣΤΑΒΑΛΑ [47] Κιλικίας καὶ Φοινίκης πόλις. Στράβων δυοκαιδεκάτῳ. ὁ πολίτης, Καστάβαλος. [48] ἢ καὶ Περσία σκαλῆπτε.

ΚΑΣΤΑΛΙΑ, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Καστάλιος. ὁ τύπος πὶς Κίλιξι σωφρής.

ΚΑΣΤΑΛΩΝ, μεγίστη πόλις [49] Ὠρυζανίας, [50] ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν Καστηλωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, Ταῤῥακωνίτης.

ΚΑΣΤΑΝΑΙΑ. [51] Εὔδοξος δὲ ΔΔ δι' θ φησί. Λυκόφρων,

Καὶ Καστανάιαν ἀκτέρεσιν ἐν πέτραις.

τὸ ἐθνικὸν, Καστανάτης, ἔστι καὶ Καστανία, ΔΔ ι, πόλις πλησίον Ταράντου. τὸ ἐθνικὸν, Καστανιάτης.

CASSITIRA, insula in Oceano, Indiæ finitima, teste Dionysio in Bassaricis, unde stannum advehitur.

CASSOPE, urbs Molossorum, sic denominata a regione Cassopia. Gentile, Cassopæus, & Cassopius, & Cassopia. A Cassopius fit Cassopias, uti Heliconias. Herodotus vero eos Cassopos appellat: fortassis male. Omnes duplici sigma, efferunt: sed Herodianus solus simplici.

CASTABALA, Ciliciæ & Phœniciæ oppidum, de quo Strabo lib. XII. Oppidanus, Castabalensis. Hoc etiam Peræa vocatur.

CASTALIA, urbs Ciliciæ, de qua Theagenes in Caricis. Gentile, Castaliotes. Hæc enim forma Cilicibus est familiaris.

CASTALO, maxima Oretaniæ urbs, de qua Artemidorus libro III Geographicorum. Gentile, Castalonita, uti Ascalonita, Tarrhaconita.

CASTANÆA. Eudoxus illud nomen per θ effert. Lycophron:

Et Castanæam insepultam in petris.

Gentile, Castanæus. Est quoque Castania per iota, urbs Tarenti vicina. Gentile, Castaniates.

CA-

ΚΑ'-

[44] Τῇ Ἰνδικῇ προσεχὴς.] Unicam insulam noster agnoscit, ex qua stannum adfertur, quæ Plinio *Casseritis* dicitur, cum plures hoc nomine statuant alii. De harum situ & numero inter veteres non conveniebat, ut merito Herodotus dixerit: Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας οὐδὲ Κασσίτερον ἐμὸν φωτὸν. Quare mirum non est, a nostro hanc insulam in Indiam rejici, morem illorum imitante, qui ignotas urbes, regiones & insulas, vel in Oceano extra Herculeas columnas, vel in alio remotissimo terræ angulo in India, Media & alibi fingebant. Cassiterides esse insulas Britannicas, ad extremum Cornuwalliæ promontorium sitas, evidentibus rationibus Camdenus demonstrat.

[45] Ἐν Μολοσσοῖς.] Conjecturam Palmerii amplecti, & genuinam lectionem auctori nostro reddere placuit, licet in omnibus MSS & editis οἱ Μολοσσοὶ legebatur. Eum vide lib. II Græc. Antiq. ubi de hac urbe non contemnenda proferuntur.

[46] Κασσώπιος.] Ita quoque a Scylace appellantur: Κασσωπαῖος δὲ ἐστι τὸ Κασσωπαὶ χώρας ἡμιόν ἡμέρας, & a nonnullis aliis auctoribus.

[47] Καστάβαλα.] Frequens satis hujus urbis mentio est apud veteres, hoc duntaxat addam, a recentioribus *Mamistam* appellari. Andronicus Palæologus Senior in Ecthesi, capite quo refertur, quæ urbes nomen mutarint: Καστάβαλα Κιλικίας ἡ νῦν Μάμιστα.

[48] Ἢ καὶ Περσία σκαλῆπτε.] Antequam Castabala urbis formam esset nacta, a templo illo Dianæ Persiæ, locus *Peræa* appellabatur, ubi sacerdotissæ illæsis pedibus per prunas ambulabant, teste Strabone lib. XII: Ὧν, εἰς τοὺς Καππαδόκας ἐστὶ τὸ τῆς Περσικῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ὅπου φασὶ τὰς ἱερείας χαμαιεῦν πὶς ποσὶ δι' εὐσεβείαν βαδίζειν ἀπταίστως.

[49] Ὠρυζανίας.] Libri MSS *Ῥιζάνιος*, quod etiam vetustiores editiones tuto sunt sequutæ. Ante Xylandrum emendabat optime Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium pag. 552 Ὠρυζάνιος, quanquam vitio typothetarum ibidem Ὠρυζάνιος excusum sit. In hac regione præter alias magni nominis urbes fuere *Castalo* & *Oretum*. Prioris nomen, observante Casaubono, nusquam apud Strabonem recte scribitur, quotiescunque ejus meminerit. Appiano dicitur Καστίλων (ubi & Καστιλῶν malim) ut & Polybio lib. X: Ἐν πᾶσι δὲ Καστιλῶνα τόποις. Et Ptolemæo lib. II. Καστιλών. Hinc apud Livium ixpissime *Castulo* legitur, oppidani nomen *Castulonenses*.

[50] Ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ.] Artemidori verba ab Epitomatore in Ὠρεσσία, vel uti Casaubonus emendandum censet, Ὠρέσσῃ, ex libro secundo allegantur. Ἀρτεμίδωρος δὲ ὁ Ἐφέσιος γεωγραφικῶν. Ἀμφίπολος γάρ φησι, κυβιστῶσι τὸν Θρᾴκιον, καὶ τινα τῶν μισογύνων, σεσῆσι μὲν Ὠρεσσοί. Πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἶσι μεγάλαι Ὠρέσσα καὶ Καστῶλων.

[51] Εὔδοξος δὲ ΔΔ δι' θ φησί.] Sic non solum Eudoxus, sed etiam Herodotus lib. VII, & Strabo libro nono per δ scribit: Ὁ δ' εἰς Γύαρον πόντον πρόχωμα τῆς ἠπείρου Πήλιον παρεκτείνης, ὁ δ' εἰς Μελίβοιαν, ὁ δ' εἰς τὸν Καστανέαιον διαφράγμα. Et eodem loco: Μετὰ δ' αὐτὸν τὸν Καστανέαιον κόλπον τὸν τῆς Πηλίου κεκμώνης ἀκρωτήριον ἐστι. Si quis integra Strabonis verba evolverit, ille addiscet inde, *Castaneam* inter Penei ostia & Sepiada promontorium esse sitam, prope Gyrtonam & Meliboeam. Mela lib. II cap. III: *A Pegaseo, ad Sepiada, Gortyna, Melibœa, Castanea: paret eo, ad Sepiada, Gortyna, Melibœa, Castanea: paret ad famam, nisi quod Philoctetes alumnus Meliboeam illuminat.* Urbis nomen alii scribunt sine diphthongo. Etymol. Mag. Auctor Καστανία, πόλις Μαγνησίας. ὅθεν ἐκ τοῦ Καστάνεια κάρυα, τὰ νῦν Καστάνης πύες. Hinc regio illa Castaneas ferens Καστανὶς appellatur apud Nicandrum in Alexipharm.

Δυσλεπέος καρήοιο, τ' Καστανὶς ἴσχεφιν ἄλσα.

Ad quæ verba Scholiastes: Πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ Καστάνια λέγει τὰ Καστανέτης γένη. Addit idem τ' Καστανὶς esse urbem Ponti, quæ castaneis abundat.

τὸ Κά-

ΚΑ'ΣΤΑΞ[11], Κάσακος, ὡς Νάρυξ Νάρυκος, πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Καστακηνός, ὡς Καρυκηνός. ὁ Ἀππιανὸς φησι. [11] Κάστνιον ὄρος ἐν Λαπίνδῳ τῆ Παμφυλίας. τὸ ἐθνικὸν, Κάστνιος, ἢ Κάστνιον, ἐξ οὗ ἡ [14] Κάστνιήτης. ἔδει δὲ Καστνιώτης, ὡς Πηλιώτης.

A CASTAX, Castacis, uti Naryx Narycis, urbs Iberiæ. Gentile, Castacæus, uti Narycæus, quo Appianus utitur. Mons Castnium est Aspendi in Pamphylia. Gentile, Castnius & Castnium, unde etiam fit Castnieta: sed oportebat Castniota, uti Peliota.

ΚΑΣΤΩΛΟΣ, πεδίον Δωρείων, ὡς Ξενοφῶν. ἐκλήθη δὲ, ὅτι Κασωλὰς τὰς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ [15] Κασωλός. τὸ ἐθνικὸν Κασώλιος, ὡς Σπαρτώλιος. καὶ τὸ κτητικὸν, Κασωλικὸς.

B CASTOLI campus Dorienſium eſt, uti Xenophon perhibet. Sic autem eſt dictus, quod Lydi Dorienſes Caſtolos vocarent. Erat in Lydia urbs Caſtolus. Gentile, Caſtolius, uti Spartolius. Poſſeſſivum Caſtolicus.

ΚΑΣΩ'ΡΙΟΝ[16], τὸ περίεον. Ἀριστοφάνης,

C CASORIUM, lupanar, de quo Ariſtophanes:

Ἐν Κασωρίοισι λέχῃσι. —

In Caſoriis lingens ----

ὁ οἰκήτωρ, Κασωρίτης. καὶ ἐπιχωρίως Κασωρίτης, καὶ Κασωρία.

Incola Caſorita, & genere fœminino Caſoritis & Caſoria.

ΚΑΤΑ'ΒΑΘΜΟΣ, τόπος ἐν Λιβύῃ, [17] μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ Παραιτονίου. ὁ οἰκήτωρ Καταβαθμίτης, ὡς Φελλὸς Φελλίτης.

D CATARATHMUS, locus in Libya, inter Ammonem & Parætonium. Incola, Catabathmita, uti Phellus Phellita.

ΚΑΤΑΚΕΚΑΥΜΕ'ΝΗ, [18] χώρα τῆ Ἐφεσίας. Στράβων τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Καταξεκαυμενίτης. [19] ἄδενδρος ἄπασα, πλὴν τῆς ἀμπέλου, ἣ τὴ Καταξεκαυμενίτην Φερέσης οἶνον. [20] οἰκάζουσί τινες, ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πεπήρων συμβῆναι. [21] ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῆ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

E CATACECAUMENE, regio Epheſiæ, de qua Strabo lib. XIII. Gentile, Catacecaumenita. Arboribus prorſus caret, excepta vite, quæ vinum fert Catacecauſienit. Conjiciunt nonnulli id accidiſſe a fulminibus, & cœlitus immiſſis ignium procellis. Eſt quoque inſula in rubro mari.

ΚΑ-

CA-

[11] Κάσακος.] Et urbis & gentilitii nomen apud Appian. de bello Hiſpanico occurrit: Ἀφικνοῦνται πρὸς τὸν Κάσακα ὁ Σκιπίων, ἢ μάν φασιν οἱ τῆδε ἐπιχωρίοι. μακρὰς δ' ὅπα ἔχει, δίδυς ἐν τοῖς Καστακηνοῖς μετὰ χεῖρας ἔσται.

[11] Κάστιον ὄρος.] Libri MSS Κάστιον ὄρος. Ita hæc verba in Hadrianum vulgatis interpunguntur, quaſi Appianus montem hunc in urbe Aſpendo memoraſſet; vetibus cohæreat.

[14] Καστνίτης.] Reperitur hæc vox apud Strabonem lib. IX:

Τῶν Ἀθηναίων, ὑ φόρος ἦν ὃ μέλι
Τῶν Καστνίτων ὑπερβαλόντων πόσῳ τὴ φρουτῶν.

Verum Caſaubono ſuſpecta eſt in verbis allegatis, & quemadmodum eam emendaverit videſis in notis ad Geographum.

[15] Κασωλός.] Vulgati omnes exhibent Κάσωλος, & in præcedentibus Κασώλας, nos accentum in ultima poſuimus, rationem videſis apud noſtrum in Αἰτωλία.

[16] Κασώριον, τὸ περίεον. Ἀριστοφάνης.] Hic locus, uti in omnibus libris editis concipiebatur, literarum ordinem non ſervabat, quod correximus demendo alterum ρίον, περίεον. locus, quem noſter ex Ariſtophane producit, integer legitur in Equitibus

Τῶν δ' αὐτοῦ γλάσπων αἰηχαῖς ἠδιαῖς λυμαίνῃ)
Ἐν κασωρίοισι λείχων τὸν λοπάδιον δορᾶν.

Sic in omnibus Ariſtophanis editionibus legitur: quid vero ſit præferendum, non tam facile dixerim: nam revera idem eſt, ſive Κασωρίοισι, ſive Κασωρίοισι legas, nam apud Heſychium etiam legimus: Κασωρίοις, ἀόκοις, ἢ ἀπὸ ἱπποκόμου ἐκφέροντος, ὅτι ἐν τῷ πόρνῳ κασωρίοις ἔκειτο. Vide plura apud Etymologici Magni auctorem & Euſtathium ad Hom. pag. 741.

[17] Μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος.] Quiſque novit, Ptolemæum *Catabathmum magnum & parvum ſtatuere*: verum hæc Stephani verba manifeſtiſſime indicant, locum hunc non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, docente CL. Voſſio ad Melam pag. 38.

[18] Χώρα τῆ Ἐφεσίας.] Miror profectò, & non ſine ratione; heic ſcriptum eſſe in omnibus exemplaribus Ἐφεσίας, quod probari nequit, cum ipſe Strabonis teſtimonium noſter ex libro XIII advocet, ipſo dubitante Geographo, utrum Myſiæ, an vero Meoniæ *Catacecaumene* ſit adſcribenda, ita enim ille: Μεθ' ἣν πᾶσ' ἐστὶ ἡ Καταξεκαυμένη λεγομένη χώρα, μέχρι τῆ πεδιάδος τοῦ Καΐκου ποταμοῦ, πολλὰ δὲ τοιαῦτα ἐστὶν, ἐπὶ Μυσίαν ἐξὸ Μηονίαν, ἢ ἀμφοτέρας. Præterea Meonia Catacecaumenites dicitur Vitruvio lib. VIII cap. III: *Meoniam Catacecaumenitem, Lydiam Tmolitem.* Sed Siculus Diodorus, neque Meoniæ, neque Myſiæ, neque cum noſtro Epheſiæ, ſed Phrygiæ attribuit.

[19] Ἄδενδρος ἄπασα.] Etiam hæc, imo tota ſectio ex Strabone noſter tranſcripſit, ubi hodie ſic legitur: Ἄπασα ἀδένδρος, πολλὰ ἀμπέλου ἡ ἡ Καταξεκαυμένη Φερέσης οἶνος, πλὴν ἡ ἐλαιόφυτον ἀρτῆ λεπτόφυλλον. Utraque lectio eſt ſatis commoda, ſive legeris cum Strabone ἄπασα ἄδενδρος, ſive cum Epitomatore ἄδενδρος ἄπασα.

[20] Ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πεπήρων.] In Stephani libris editis & calamo exaratis legebatur, ἐκ κεραυνοβολίας στεπήρων, quod fretus Geographi auctoritate emendandum judicabam, nam apud eum integer locus ita concipitur: Εἰκάζουσι μὲν οἱ τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ στερήσεων συμβεβηκέναι τοῦτο. καὶ ὅτι οὐκ ἀκούστη τοῦ ὄμβρου ἡ Τυφῶνα ἐκπεσεῖν μυθολογοῦσι.

[21] Ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλ.] Hæc Arabici ſinus inſula erat deſerta propter ardorem, & ex eo ſic appellata. Inter inſulas maris rubri hanc recenſet Ptolomæus lib. VI: Καρδάμινη, Ἀρὴ, Καξακεκαυμένη, Μαλίχου δύο, Ἀδάνη δύο. Et Arrianus in Periplo maris Erythræi: Δύο

ΚΑΤΑ'ΝΗ, πόλις Σικελίας. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. μῦ ἡ Κατάνη πόλις, ὑπὲρ ἧς ὄρος Αἴτνη. ὅπο ἡ τῆς Κατάνης Χαρώνδας, ὁ Διφσημος τῶν ἐν Ἀθήνῃσι νομοθετῶν. κέκληται ἡ ἄτως, ἐπειδὴ κατίδῃ [61] πρὸς τὰ Ἀμεναῖον ποταμὸν ἡ [61] Θουκλέους καὶ Χαλκιδέως ναῦς, ἣν Δωριεῖς [64] χωρὶς καὶ ὑ νᾶν φασιν. [61] ἢ ὅτι τῆ Αἴτνης καταπτώσεως, τὰ ἄνω καὶ κάτω, γέγονεν. ἔστι δὲ ἄλλη κατάνασις τῆς Λέσβου, πληθυντικῶς λεγομένη. [66] τὸ ἐθνικὸν Καταναῖος, καὶ ἡμυκῶς καὶ ἀδετέρως.

ΚΑΤΑ'ΝΕΙΡΑ, ἀδετέρως πόλις, ὡς Θεόπομπος λέ φιλιππικῶν. ὁ οἰκητὴς Κατανειρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

ΚΑΤΑΟΝΙ'Α, μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. [67] Στράβων ἡ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν. οἱ οἰκοῦντες Κατάονες, ὡς τῆς Λυκαονίας Λυκάονες.

ΚΑΤΑΝΝΟΙ', ἔθνος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

[68] ΚΑ'ΤΡΗ, πόλις Κρήτης, τὸ Γωνικὸν ἔχει

CATANA, urbs Siciliæ, de qua Hecatæus in Europa. Deinde vero urbs Catana, supra autem mons Ætna. Ex urbe Catana originem habuit Charondas, præstantissimus apud Athenienses legislator. Sic autem est vocata; quod Theoclis Chalcidensis navis in Amenaum flumen descenderit, quam Dorienses, rejecto τ, νᾶν appellant. Vel inde nomen habet, quod, Ætna jam ædificata, Catana fuerit κάτω, id est, inferior. Est etiam alia e regione Lesbi, numero multitudinis sic dicta. Gentile, Catanæus, quod etiam gen. fœminino & neut. usurpatur.

CATANIRA, genere neutro, urbs, teste Theopompo libro xxxv Philippicorum. Incola, Catanirensis, uti Megarensis.

CATAONIA ultima pars Tauri. Hanc Strabo Cappadociam appellat. Incolæ, Cataones, uti a Lycaonia Lycaones.

CATANNI, gens ad mare Caspium.

CATRE, urbs Cretæ, Ionico modo for-

ᾗ ἐπαλίωσε μόσει φλοιῶ κρηπίδα, ἐ ἰος τὸν Ἀσσύριον χόρτον παρεῖνεγκε, ἔχει τῆς Καϊκικαμψίης. Potuisset etiam Plinius ex Juba hujus insulæ meminisse lib. VI cap. XXVIII: *A promontorio Indorum, quod vocatur Lepte Acra, ab aliis Drepanum, proponit* (Juba) *ratio cursus, præter exuviæ, ad Malchu insulam* XV *mil. pass. esse.* Sine dubio, ut optime observat Salmasius, insignis hic Plinii notanda hallucinatio, qui *præter exuviæ* vertit, quod apud Jubam Græce enunciatum repperit, παρὰ τὰ Καϊκικαμψίου, & regionem Æthiopiæ hoc nomine dictam accepit, quæ & Λιβικαμψίη vocatur. At Juba intellexit insulam hoc nomine, quæ in sinu Arabico sita est, quam præternavigabant, qui a Lepte Acra ad insulam Malichu tendebant, per medium sinus proficiscentes, cujus insulæ etiam Stephanus, præter auctores jam allegatos, meminit. Quæ porro monstra & mirabilia infint illi loco Plinii, manifestissime demonstrat vir maximus ad Solinum.

[61] Πρὸς τὸ Ἀμεναῖον.] In omnibus libris scriptis & editis constanter legebatur, πρὸς τὸ Ἀμελιναῖον ποτάμιον. Sed cum Cluverio corrigendum censebam Ἀμεναῖον, uti etiam Straboni & aliis hoc fluvii nomen dicitur. Strab. lib. v. Καθάπερ πρὸς τὸ Ἀμεναῖον συμβαίνειν φασὶ, τὸ Διὸς Καθεσίου ῥεῖθρον. Fulvius Ursinus in notis ad Cæsarem nummum exhibet, in quo ab altera parte legitur ΑΜΕΝΑΟΣ, & ab altera ΚΑΤΑΝΑΙΩΝ. Pindaro tamen Ἀμνανὸς dicitur:

Ζεῦ πάλ αἰπὺ δὴ παιάτταν, Ἀμνὰ παῤ ὕδωρ, αἴσσω ἀρῶν ἐ βασιλεῦ σι, Δίκαρχόν τ' ἐπιμυθ λόγῳ ἀνθρώπων.

[63] Θουκλέους Χαλκιδέως.] Thucydidi dicitur Θουκλῆς Attico more lib. VI, ubi tradit, quo anno Catana condebatur: Θουκλῆς δὲ οἱ Χαλκιδῆς ἐκ Νάξου ἀφικόμενος ἐπὶ πόλιν μὴ Συρακούσας οἰκισθήσεσθαι, Λεοντίνης τε, πολέμου τοῦ Σικελικοῦ ἐξελύσαντος, οἰκίζουσι, ἐ μετ' αὐτὸς Καλλίαν.

[64] Χωρὶς καὶ ὑ νᾶν φασιν.] In casu recto Dorienses νᾶς dicebatur *navis*: Etymologici Mag. auctor: Νᾶς, γίνεται παρὰ τὸ νέω τὸ γήχομαι. ἔ οὐκμετὰ τῆς εἰθείας. οἱον νόος, νοῦς ἔστι. τοῦς Δωρεῖς τὸ α. τὰς παρὰ Δωριεῦσι. Et apud Hesychium, emendante Salmasio, legimus: Καῦς νᾶς, καὶ ναῶν.

[65] Ἢ ὅτι τῆ Αἴτνης καταπτώσεως τὰ ἄνω καὶ κάτω γέγονεν.] Conjiciebam hic aliquid monstri latere, ac proinde legendum, ἢ ὅτι τῆ Αἴτνης καταπτώσεως. Verum deinde Salmasiani codicis margines consulens, reperiebam ibi emendasse virum maximum: ἢ ὅτι τῆ Αἴτνης καταπτώσεως κάτω γέγονεν. Quæ conjectura quandam etiam speciem præ se fert, quia Catana situ fuit inferior, postquam oppidum Ætna in monte cognomine ædificabatur: nam montem ipsum conscendentes, per urbem hanc, ubi se erigere incipiebat, iter facere solebant, uti ex Strabone & Itinerariis satis liquet. Igitur κάτω ἔ κῶς, id est, κάτω hæc urbs nomen sortita videtur, quod in declivi solo sub Ætnam montem sita sit. Ab eodem κῶς alia quoque urbium & regionum nomina videntur derivata, ut Καῦσσος Καῦσσία de quibus in sequentibus Stephanus.

[66] Τὸ ἐθνικὸν, Καταναῖος.] Gentile hoc passim apud antiquarios in nummis conspicitur, apud Seguinum, Spanhemium aliosque. Latino ore CATINENSIS & CATANENSIS dicitur. Mirum est, Stephanum non agnoscere ΚΑΤΑΝΕΥΣ, quod etiam est in usu apud Pausaniam in Phocicis, ubi de Amphinomo & Anapio loquitur: Οὗτοι μὲν δὴ πρὸς ἐ ἐς ἐμὲ ἦν τῶν Καταναίων ἔχνοι.

[67] Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν.] Nusquam Strabo Cataonian Cappadociam appellat; sed in principio libri duodecimi tradit unam ex decem Cappadociæ præfecturis fuisse, ita enim ille: Οὕτω μὲν δὴ οἱ κατ' ἐμὲ βασιλεῖς οἱ τοῦ Ἀρχελάου, Ἀρχέλαος μὲν ἐπὶ τοῦ ἡγεμονίαν τῆς Καππαδοκίας, Δηιόταρος δ' ἐπὶ μέρους ἐ ὁ Καταονίας.

[68] Κάτρη, πόλις Κρήτης, τὸ Γωνικὸν ἔχ. πτ.] Sic erat emendandum, monentibus Palatinis & Vossiano codice. Eodem ferme modo loquitur noster alibi: Ἄσσηρ, πόλις Βοιωτίας, Γωνικῶς χρησμῳδοῦσα, ὡς Κάρη. Τερψιχόρη. Solent enim Jones ut plurimum mutare α in η. In omnibus editis hic locus mutilus & corruptus hunc in modum circumferebatur: Κάτρη, πόλις, ὅθεν Γωνικὸν ἔχουσι πρόσω. Ex hac emendatione ergo ad ilicimus, sub qua cœli plaga hæc urbs sit collocanda, quod Ortelius facere non potuit, edita exemplaria sequens. Hæc eadem urbs est, quæ a Pausania in Arcadicis *Catrea* appellatur a conditore Catreo, ita enim ille: Λέγουσι δὲ ἐ ὡς Τηλεπόρῳ παῖδων ὄντα ἔτι τῶν μαντικὴν σφᾶς ἐκδοῦναι ἐς Κρήτην, Κύδωνα, Καταρέα, καὶ Γόρτυνα. ἔ λόγῳ τούτων φασὶ ἐοικέναι τὰς πόλεις, Κυδωνίας, καὶ Γορτυνίους, ἔ Καταρέας. Plura de hujus urbis conditore leguntur apud Apollod. Diodorum Siculum & Dictyn Cretensem.

[69] Ἢ μὴ

ἔχειν τόπον, ὡς [69] Ἡρωδιανὸς φησὶ τὸ Ο-
λύκρης χεράφων. τὸ ἐθνικὸν Κατραῖος, ὡς
Ἀσκραῖος.

A mata, teste Herodiano, ubi de voce Olycre scribit. Gentile, Catræus, uti Ascræus.

ΚΑΤΤΑΒΑΝΙ΄Α, κωμικία τῆς Δ΄δαίμονος Ἀραβίας· Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ. Φέρει δὲ τὸ λιβανωτὸν ἡ Κατταβανία, σμύρναν δὲ ἡ [70] Χατραμωτῖτις. τὸ ἐθνικὸν, [71] Κατταβανός.

CATTABANIA, vicinia felicis Arabiæ, auctore Strabone lib. xvi. Cattabania fert thus: myrrham vero Chatramotitis. Gentile, Cattabanensis.

ΚΑ΄ΤΤΟΥΖΑ, [72] πόλις Θρᾴκης, ἣν ἔκτισαν οἱ Πυγμαῖοι. οἱ οἰκήτορες, Κάττουζοι. ὅθεν δὲ τὰς γεράνους ὁρμᾶν, τὸ χωρίον Ῥακώλιν προσαγορεύεσθαι. τοὺς δὲ Καρῶν, [73] Τυσσύλοι ἐκαλοῦντο.

CATTUZA, urbs Thraciæ, quam Pygmæi incolunt. Incolæ Cattuzi. Unde procedebant grues contra eos bellaturæ: Locum Rhacolen appellabant. A Caribus vero Tussyli vocabantur.

ΚΑΥ΄ΔΙΟΝ [74], ὡς Ῥήγιον, πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [75] τὸ ἐθνικὸν Καυδῖνος, ὡς αὐτὸς φησι· καὶ Καυδίνα θηλυκόν.

CAUDIUM, uti Rhegium, oppidum Italiæ, teste Dionysio Romanarum antiquitatum lib. xvi. Gentile, Caudinus, ut idem perhibet, & Caudina fœmininum.

ΚΑΥΙΝΔΑΝΑ [76], Ἴσαυρίας κώμη· Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ. ὁ κωμήτης, Καυινδανεώτης.

CAUINDANA, Isauriæ vicus, cujus Capito lib. vi Isauricorum meminit. Vici incola, Cauindaneota.

ΚΑΥ΄ΚΑΣΟΣ τὸ ὄρος, ὀρῶν μέγιστον. τὸ ἐθνικὸν Καυκάσιος, καὶ Καυκασία θηλυκῶς ἐπὶ χώρας. ἀφ᾽ οὗ τὸ Καυκασιανὸς, ὡς Καστιανός. καὶ ἁδιπρως Καυκάσιον. λέγεται καὶ Ἀλβανὸς Καύκασις, ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης, [77] ὡς τὸ Τασίτης, ἢ Τάσιος.

CAUCASUS mons montium maximus. Gentile Caucasius, & Caucasia genere fœminino de regione dicitur. Hinc Caucasianus, uti Castianus, & genere neutro Caucasium. Dicitur & per Iota Caucasis, unde Caucasites, uti ab Hyasis Hyasites.

ΚΑΥΚΩΝΕΙΑ, χώρα τῶν Καυκώνων. γένος δὲ ὑπὸ τὸ Καύκων Ὀθωνικῆς, ὡς Μάρων

CAUCONIA, regio Cauconum. Nomen illud formatur a genitivo Cauconis, uti

[69] Ἡρωδιανὸς φησὶ τὸ Ὀλύκρης χεράφων.] Hæc ego sic interpretor, non quod Herodianus librum hoc nomine scripserit, sed quod in opere Grammatico de figura vocis Olycre verba faciens, etiam de voce Κατρῆν aliisque dixerit, eas formam habere Ionicam: quippe Ὀλύκρης est oppidi nomen circa Naupactum, quod Hecataeus numero plurativo usurpavit, teste Stephano: Ὀλύκρεαι πόλις περὶ Ναύπακτον. Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκρεῶν.

[70] Χατραμωτῖτις.] Apud Strabonem, cujus verba noster ex lib. xvi profert, Χατραμωτῖτις legitur (quod etiam repositum in Stephano) non vero Χατρεμωνιτης.

[71] Κατταβανός.] Occurrit hoc gentile apud Strab. libro jam allegato: Τείτη δὲ Καττανεῖς, κρήνην τε ἔχοντες ὕδατος ἡδέος, καὶ τὴν λεγομένην Ἀκρόπολιν κθλπν.

[72] Πόλις Θρᾴκης, ἣν ἔκτισαν οἱ Πυγμαῖοι· οἱ οἰκήτορες, Κάττουζοι.] Horum verborum ne *quidem* extat in hactenus vulgatis. MSS Palatini Salmasio, uti in Plinianis exercit. monet, & mihi codex Vossianus auctiorem integriorem*que* hunc locum exhibuerunt. Plinius Pygmæos *Catizos* a barbaris vocatos significare videtur hisce verbis, lib. iv cap. 11: *Germania, ubi Pygmaeorum gens fuisse proditur, Catizos barbari vocabant, creduntque a gruibus fugatos.* Verum contrarium statuit noster. Locum, unde procedebant grues cum Pygmæis bellaturæ, Ῥακώλιν dicebant barbari Græci, & alii Γεωγράφοι: Verum Κάττουζα erat, ubi habitabant Pygmæi, qui Κάττουζοι appellantur. Vide etiam Solinum cap. x & ad eum locum Salmasium.

[73] Τυσσύλοι ἐκαλοῦντο.] Videtur esse, nisi vehementer fallor, Latinorum *Trossulus*, *Trusulus*, *Torosulus*, cujus vocis scripturæ adeo diversæ in veterum monumentis occurrunt. Glossarium vetus: *Trusalus, ὁ ὀκρὶβ παχύς*. Belgæ brevissimæ staturæ hominem, uti Cares Pygmæos, appellare solent *een Treusel*, & hypocoristice *een Treuseltje*. Illud Carum Τυσσύλοι non aliunde deducendum censeo quam a Τυτ῀ης, ὀλίγος, μικρὸς, unde forte τύτθος, & τυτυλλός, & denique τύσσυλος.

[74] Καυδῖνος.] Hoc urbis nomen in Stephani editis mutatum est in Καυδῖος, quia *Claudii* nomen transcriptoribus & geographiæ imperitis multo erat notius: & hinc est, quod omnia gentilia apud Steph. inde deducta, etiam corrupta sint, quod legentibus evidenter apparet, cum vox corrupta Κλαυδῖνος elementorum seriem non servat. Sed magis miror, Casauboni sagacitatem depravatam hanc lectionem probasse, eumque improba illa scriptura tentasse Straboni medicinam facere, in quo executum erat lib. v Καλαῦλια & Καλαυδῖνος, præsertim, quod etiam observat, cum idem oppidi nomen lib vi sine mendacio occurrat, Δῆλος Καυδὶς & Καλαῦλεια. Caudii itaque heic ob oculos ponere necessarium non est, cum hoc satis accurate Cluverius ex Livio aliisque præstiterit.

[75] Τὸ ἐθνικὸν, Καυδῖνος.] Inveniturne illud gentile apud Plutarch. in Parall. Καμὶλ τοὺς κραδιμοὺς Φουρκίλας ἀνδίνας ἐπὶ τὸν τύπον τύπτει. Locus hic pessime erat contaminatus, sed primus omnium eum correxit Cluverius. Livius lib. ix: *Duae ad Lucerium ferebant viae; altera prater oram Superi maris, patens apertaque; sed quanto tutior, tanto fere longior: altera per Furculas Caudinas.*

[76] Καυινδανεώτης.] Et hoc oppidi nomen (in tribus editionibus perperam excusum erat Καυινδεανεώτης) literarum seriem non servat. Ipsa ratio postulat, ut scribatur Καυινδανεώτης, & gentile, Καυινδανεώτης.

[77] Ὡς τὸ Τασίτης ἢ Τάσιος.] Male in omnibus MSS & editis Οὐασίτης ἢ Οὐάσιος. Emendationem nostram imprimi curavimus, quanquam non diffiteor etiam, posse corrigi Ἀυασίτης ἢ Ἀυάσιος, vel Οὐασίτης ἢ Οὐάσιος. Minima mutatio nobis placuit. Vide Stephan. in Ἀυασία & Τάσις.

ρων Μάρων⊙. Μαρώνεια, Χείρων⊙. Χειρώ A uti a Marôn Maronis Maronia, Chiron, onis
νεια, [78] Βύζαντ⊙. Βυζάντεια. τὸ ἐθνικὸν Chironia, Byzas, antos, Byzantia. Gentile,
Καυκωνέιτης, ὡς Ζελείτης. ἐκλήθη ὃ ἀπὸ Cauconites, uti Zelites. Vel a rege Caucone
βασιλέως Καύκων⊙., ἢ πόλεμ⊙. ὤφειλε ὃ vel a fluvio hoc nomine insignita est. A Geni-
Καυκών⊙., ἀπὸ τ᾽ Καύκιν⊙. ᾠκισῆς, ὡς tivo Cauconis oportebat Cauconius deduci, uti
Ἀντρωνι⊙. λέγ᾽ ὃ Καυκωνὶς, ᾗ Καυκω- B Antronius. Dicitur etiam Cauconis, & Cau-
νιὰς ᾗ Καυκωνίτης. conias, & Cauconita.

ΚΑΥΛΙΚΟΙ, ἐθν⊙. τῷ τ᾽ Ἰόνιον κόλ- CAULICI, gens juxta Jonium sinum,
πον, Ἑκαταῖος Εὐρώπ. κέκλη ὃ ἀπὸ ὄρους. auctore Hecatæo in Europa, quæ sic a monte
[79] Ἀπολλώνι⊙. μὴ δ᾽ α Καυλιακὸν φησι. C dicta est. Apollonius per a Cauliacum scribit.

ΚΑΤΑΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐ- CAULONIA, urbs Italiæ, quam Au-
λωνίαν Ἑκαταῖ⊙. καλεῖ. [80] Λέξ. τὸ μέσον loniam Hecatæus appellat, quod in medio con-
αὐλῶν⊙ εἶναι. [81] ἀπὸ γὰρ δ᾽ Καυλῶν⊙., ὕστε- vallis sita sit. Postea mutato vocabulo, a Cau-
ρον μετωνομάσθη Καυλωνία, [82] ὡς ἀπὸ Με- lone Caulonia dicta est, uti a Metabo heroë Me-
τάβ⊙ ἥρως τὸ Μεταπόντιον, ᾗ Ἐπίδαυρ⊙, D tapontium, & Epidauro Epitaurus, & Cla-
Ἐπίταυρ⊙., ᾗ αἱ [83] Κλαζομεναί. ἔστι ᾗ ἄλλη zomenæ. Est & alia Siciliæ, & alia Locrorum.
[84] Σικελίας. ἔστι ᾗ ἄλλη Λοκρῶν. ὁ πολίτης Civis, Cauloniata, uti Apolloniata, & genere
Καυλωνίατης, ὡς Ἀπολλωνιάτης· κἀκ τῆς Καυ- fœm. Cauloniatis, & Caulonius.
λωνιάτις, ᾗ Καυλώνι⊙.

ΚΑΥ̓ΝΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύν. CAUNUS, urbs Cariæ, a Cauno nomen
[85] ἧς ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγον- E habens, cujus amore capta Byblis soror, ille aufu-
τ⊙ ἐκείνης, ἀπήγξατο. ὅθεν ἡ παροιμία, ὁ [86] giente, mortem sibilaqueo conscivit. Hinc pa-
Καύ- roe-

[78] Βύζαντ⊙ Βυζάντια.] In vulgatis & MSS omnibus legebatur, Βυζάντ⊙ Βυζαῦλα. Verum hæc lectio adeo mihi depravata videbatur, ut sine damno illa verba a Stephano abesse possint. Verum si quis nostram emendationem approbaverit suo calculo, is fatebitur, genuinum & commodissimum sensum nostro redditum; nam ipse in vocabulo Βυζάντιον non obscure, sic legendum, indicat: Ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντιον. Λέξ. πόρρω, quod profecto secundum hunc canonem a Βύζας Βύζαντ⊙.

[79] Ἀπολλώνι⊙ μὴ δ᾽ α Καυλιακὸν φησι.] Libri omnes vulgati & calamo exarati repræsentant Καυλιακῶν, quod cum sit a mala scribarum manu, corrigendum censebam. Locus Apollonii, quem noster innuit, reperitur lib. IV:

Αὐτὰρ ἐπεὶ τ᾽ Ἀγγίρου ἄρ⊙. ἐς ἄκριον ἵκοιο

Ἀγγίρου ἄρ⊙. σκόπελον Π⊙ Καυλιακῆϊο &c.

Stephanus montem Καυλιακὸν vocat, sed Apollonius scopulum, ut & Scholiastes, eundem Scythiæ prope Istrum collocans. Sed quod maxime mirandum, illud Καυλιακῆϊο politum existimat pro Καυκασίου, in enim ille: Ὁ Καυλιακὸς σκόπελ⊙ τῆ Σκυθίας, πλησίον δ᾽ Ἴστρ., ἃ μεταχοῦ Πολίμαντ⊙ κλυτὸ Γαλιακῆ ᾗ Σικελικῆ. Et mox sequitur: ἀνὰ δὲ δ᾽ Καυκασίου, Καυλιακῆϊο.

[80] Διὰ τ᾽ μέσην Αὐλῶν⊙ εἶναι.] Hæc etiam erat Strabonis sententia, lib. VI ita referentis: Μεῖζον δὲ τὸν Σάραχα Λύκαιόν κλέος ἔσχε Καυλωνία, ἀφ᾽ ὅπερ οἱ Αὐλωνία λεχθεῖσα ἀφ᾽ ἧς ἀποικίαν αὐλῶνα, ἐν οἷ ἵδρυμ⊙. Igitur nomen accepit a convalle adjacenti. Quo tempore & a quibus condita sit, multis refert Pausanias lib. VI.

[81] Ἀπὸ γὰρ δ᾽ Καυλῶν⊙., ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία.] Hæc in omnibus libris editis & scriptis pessime erant contaminata, legebatur: ἀπὸ γὰρ τ᾽ Αὐλῶν⊙., ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία. Qua enim analogia ἀπὸ τ᾽ Αὐλων⊙ deduci posset Καυλωνία, nullam rationem video, neque quisquam dicet. Præterea articulus sequioris sexus herois nomini præfigebatur: cum certum sit voci αὐλὼν, appellative si sumatur, a prosc orationis scriptoribus articulum masculinum, sed a Poetis duntaxat fœmininum præfigi.

[82] Ὡς ἀπὸ Μεῖβ⊙ ἥρ⊙ τ᾽ Μεβαπόντιον, ᾗ Ἐπίδαυρ⊙ &c.] Hæc etiam adeo sunt corrupta, ut prorsus ferenda non sint. A libris MSS auxilium petii, sed non inveni. Procul omni dubio hoc vult Stephanus, Cauloniam sic vocatam esse a Caulone, quemadmodum ab heroë Metabo Metapontium, & ab Epidauro Epidaurus, & a Clazomeneo Clazomenæ. Hoc vel simili modo olim in genuino opere scripsisse Ethnicographum, nemo sanæ mentis in dubium vocabit: sed ipsissima auctori verba reddere, hoc opus, hic labor.

[83] Κλαζομεναί.] Libri Palatini aliique, Πλαζομεναί.

[84] Ἀπὸ Σικελίας.] Videsis Cluverium, quid de appellatione hujus vocabuli censeat. Inveniuntur homines adeo stupidi & bardi, aperte scribentes, & Scylacem in Sicilia, & Strabonem lib. VI Cauloniæ Siculæ meminisse, quod manifeste falsum, quin & in Geographia & literis Græcis insitiam suam produnt.

[85] Οὗ ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντ⊙ ἐκείνου ἀπήγξατο. Libri calamo exarati nobis auxilio non fuerunt, sed doctissimus Archiepiscopus Thessalonicensis, qui, ut ubique in commentariis plurima ex Stephano transcripsit, etiam hunc locum integrum reservavit in suis ad Dionys. Alexand. notis: Γέγον δὲ ὑπ᾽ ἐκ πόλις ἐφ᾽ Καρίας λεχθεῖσα Καύν⊙., ἀπὸ τιν⊙ Καύνο ἀνδρὸς, ὃ ἐρασθεῖσα ἡ ἀδελφὴ Βυβλὶς ἀπήγξατο. Ita etiam conabatur Salmasius in margine sui libri emendare. Porro heic observandum, refugientem Caunum a Byblide tuisse adamatum, quæ cum fratris amore potiri non poterat, laqueo vitæ finem invenit, testo Ovid. lib. de Remed. amor.

Byblida quid referam, vetito qui fratris amore
Arsit, & est laqueo fortiter ulta nefas.

Sed quemadmodum mythicæ theologiæ doctores in enarranda hac fabella variant, ostendit ex. Heinsius in notis ad Ovidium, ubi quoque egregie docet, utrum Βυβλὶς, an vero Βιβλὶς sit scribendum.

[86] Καύν⊙ ἵρμ⊙. Proverbium in eos dicitur, qui fœdo amore aliquem prosequuntur, aut in talia desiderantes, quæ concupiscenda non sunt. Hujus paræmiæ meminerunt Hesychius, Suidas, Diogenianus, Apostolius aliique.

[17] Στρα-

Καύνι⊙. ἔρως. ἔστι ἡ νοσώδης. ὅθεν καὶ [87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ἰδὼν ὀπωμελῶς χλωρὰς τὰς Καυνίας, ἔφη·

Οἵηπερ φύλλων γένεὴ, τοίη ἢ καὶ ἀνδρῶν.

ἔστι καὶ ἄλλη [88] πόλις ἐν Κρήτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καύνι⊙, ⊕ Καυνία, [89] καὶ Καυναῖ⊙.

ΚΑΥ̓ΣΤΡΙΟΝ πεδίον ἡ Ἐφεσίας, ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ[90] ὀνομασθὲν τὸ ἔχειν τὰ Καϊκαυκεκαυμένου χώραν πλησίον, ἐκλήθη. [91] τὸ ἐθνικὸν, Καϋστριανὸς· καὶ Καϋστριανὴ τὸ θηλυκόν. λέγουσι καὶ [92] Καΰστριοι.

ΚΑΦΗΡΕΥ̓Σ [93], ὄρος Εὐβοίας, ὃ ἔνιοι καὶ Καφηρέα καλοῦσιν, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ

[87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς.] Hæc verbotenus noster ex Strabone lib. XIV in genuinum opus transcripserat, quæ tamen mutilata Epitomator nobis reliquit. Apud Strab. hodie sic legitur: Ὁ̓ν Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ἰδὼν ὀπωμελῶς χλωρὰς τὰς Καυνίας, τοῦτ' εἶναι ὠχρὰς τὰς πιστὰς

Οἵηπερ φύλλων γενεὴ, τοίη & ἀνδρῶν.

Μεμφόμενον Ν, ὡς σκώπτοντα αὐτὸν ἡ πόλις ὡς νοσηρά. ἐγὼ, ὑφ' οὗ καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἔλαβον, ἀπὸ λέγειν νοσηρὸν, ὅτε ⊙ οἱ πολλοὶ ⊕ πλοῖς εἰς Κρήτην.] Cum ipsi Caunii Cariæ, apud Herodot lib. I alleverant, se ex Creta oriundos, facile assentiendum Stephano, quod etiam in isthac insula urbem habuerint: ita enim Herod. Οἱ δὲ Καύνιοι, αὐτόχθονες, ἐκτῆσι ἐμοὶ, εἶσι. Audi ibi tu ex Cretensis Cauni in Creta meminit Scylax: Περὶ δὲ τούτου Ἑρατόνικος Βιώνης. Ubi CL. Vossius, emendante Salmasio, Καῦνος repositit.

[89] Καὶ Καυναῖ⊙.] Casaubonusad Athenæum lib. III cap. III refragatur, scribens: a Καῦν⊙ fit Καύνι⊙: at Καυναῖ⊙ est a Καυναὶ: ut Αἰθναῖ⊙ & Θηβαῖ⊙. In Stephani Ethnicis mutilare ista explicantur. Sed sciendum est, sæpe etiam ab urbibus in -ανὸς terminatis formari gentile in -αῖ⊙, ut a Κῦν⊙ Κύνη & Κυναῖ⊙: a Λῦν⊙ Λυναῖ⊙: a Κύρ⊙ Κύρη & Κυραῖ⊙: uti nec semper ex terminatis in -αῖ gentile in -αῖ⊙: nam a Κλαζομεναὶ Κλαζομένιος, & ab Ἰδρυμεὺς Ἰδρυμεύς⊙. Vide plura hac de re apud nobilissimum Palmerium in Exercit. ad auct. Græcos.

[90] Διὰ τὸ ἔχειν τὴν Καϊκαυκεκαυμένην χώραν πλησίον.] In omnibus libris, meo quidem judicio male legebatur τὸν κεκαυμένην χώραν: nam, uti correximus, ab ipso Stephano & aliis geographis hæc regio Καϊκαυκεκαυμένη appellatur, unde vinum, cui nomen Καϊκαυκεκαυμένης. Sic etiam Eustathius ad Iliad. B Caystrum amnem per Catececaumenen fluere perhibet: Καΰστρου δὲ ὁ ποταμὸς, ὃς διὰ Καϊκαυκεκαυμένης ῥεῖ. Eundem tamen cum Stephano errorem erravit, nisi statuas id librariorum culpa accidisse, Eustathius ad Dionys. uti hodie sic legitur: Καΰστρ⊙. ὁ ὁνομαζόμενος [] ἀπὸ Φρυγικοῦ τινος ἥρωος οὕτω κληθείς, καθά τ γεωγράφοι, οὐ διὰ τὴν καϊκαυκεκαυμένην χώραν. Igitur Cayster fluvius, uti noster vult, nomen habet ex eo, quod Catececaumenæ regioni vicinus sit. vel, uti vult Eustathius, quod per eam fluat. Alii tamen censent, nomen accepisse a Caystro heroe, Penthesilex fil. quam opinionem etiam refert Eustathius ad Iliad. B. Etymologici Magn. Auctor: Καΰστρ⊙. ποταμὸς Λυδίας· ἀπὸ Καΰστρ. Καύστρου τινὸς Πενθεσιλείας τὸ Ἀπολλόδωρος· ὃς καὶ Ἀσκάλαφον

[91] Καϋστριανὸς.] Non est improbandum hoc gentile, cum idem ipsi Campo Caustriano supra a nostro attribuitur. Comprobat etiam illud suo calculo Eust. ad Iliad. B. Ὡ̓σπερ δὲ κῶπ⊙. κῶπελ⊙. κωπ⊙ ὠθίσκω, ὅτου ⊕ Καΰστρ⊙ Καΰστελ⊙.

[92] Καΰστριοι.] Non est improbandum hoc gentile, cum idem ipsi Campo Caustriano supra a nostro attribuitur. Comprobat etiam illud suo calculo Eust. ad Iliad. B. Ὡ̓σπερ δὲ κῶπ⊙. κῶπελ⊙. κωπ⊙ ὠθίσκω, ὅτου ⊕ Καΰστρ⊙ Καΰστελ⊙.

[93] Καφηρεύς, ὑπήνεμον Εὐβοίας.] Omnibus Geographis *Caphereus* promontorium est, sed Stephano navalie. Promontoria Eubœa habuit bina, Geresticum versus Atticam, & Caphareum versus Scellespontum. Caphareiromontorium propter scopulorum frequentiam, & immanes undarum vortices admodum erat formidolosum, quod apud Etymol. Mag. Auctorem legimus: Ἔστι ῥᾴμ⊙ καὶ Εὔβοια ἀπὸ τῆς ἐξῆς παλαίας Καφηρέως. Καφηρεὺς δὲ λέγ⊙ τόπον παλαιστὸν ἀπὸ τῶν αἰτιμολογ πραγμάτων, σκοπίλοις διειλημμένον, ⊕ ἐρημον· ἢ χαιρωζόμενον, ἢ ἀπὸ τῶν λιθ⊙ασιν λιπαρόν, ἀπὸ κεμμοὺς ἀπειλὰς ἀνθρώπ⊙ καταπόντ⊙. &c. Malea promontorium, fretum Siculum, ubi Scylla & Charybdis fingebantur, & Lycium mare, loca erant navigantibus infesta; sed Caphareus ad tempestatem & periculum non erat ὑπήνεμ⊙, uti loquitur Alciphron in quadam epistola, cujus verba huc transcribere lubet: Εἰσὶ δέ σι ἔμβαθοι πεπ ἐπιτηδ⊙ωσις εἰρηνὸς ὑπὸ αἰμηχανίας τῆ τυχῆ τῆς ἐλάσης ἀκροτηρίου. τοὺς δὲ κρ⊙ τ Σικελικὸν πορθμὸν ⊕ πως δεῖ εἰ, τ' Λυκιακὸν πέλαγ⊙ φύμη φιοφιμίους ὑπωκείλει [legendum ὑποκλύσει] ἢ καταδυσμὸς. ἐσὶ δὲ ὑβρὶ τοῦτον ἀπὸ χειμῶνα κὰ κύδωνι ὁ Καφηρεὺς ὑπεκπίπ⊙. ἀναμείναντες ὧν ἐπλέξεν τὸ κλυδώνιον ἢ καπνὸν ἀνθρώπ⊙ χαιρόντ⊙ ἄγει, νοσῆσαμεν ἀρχὴ αὐτῷ ⊕ Καφηρεὺς τ ἀκτῶν. Qui videbantur, cunctis ex voto fluentibus, difficultates omnes, quibus vita humana expolita est, superasse, illis, ut infortunia & calamitates vicem quoque redderent, Capherides petræ ob oculos ponebantur, quasi Belgico adagio quis dixerit: Ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πετ heyrarten. Locus in hanc rem egregius est apud Phalaridem epistol. XCII, ubi inquit, se audivisse Stesichorum Achivorum reditus conscribere, & quosdam ex illis heroibus ob inconsultos actus luculenter castigare: ipsumque vero non considerare, quomodo ex Alæa Himeram sine accepto malo redeat. Deinde hæc sequuntur verba: Ἀ̓λλ' οὐ ἴσως, ὦν μοι σ⊙ κ' οἱ Καφηρεῖς πεῖσαι, ἢ Χαρύβδις, ⊕ ὁ Ναυσιθόη ἀπ' ἐμοῦ ἐπιφορμ⊙ ἐλαιῶν πᾶς ἐμὰς χρείας, εἰ δ' ἀπ' ἐμοῦ σὺ πᾶς ἐκαθ' ὑμᾶς τὰς πενταπ[illegible] αἰσύνης.

[94] Κα-

ἐκεῖ [94] καθήμενοι εἰς Εὐβοίας. τὸ ἐθνικὸν, ὁμωφώνως. Καὶ [95] τὸ ἡλικὸν, Καφηρεύς. [96] καὶ κτητικὸν, Καφήρεος.

ΚΑΦΥΑΙ [97], πόλις Ἀρκαδίας, [98] ἀπὸ Κάπυος τοῦ παιδὸς Ἀγχίσου, ἢ ἀπὸ Κεφέως. ὁ πολίτης [99] Καφυεύς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης.

ΚΑΨΑ, πόλις Χαλκιδικῆς χώρας, κεῖται Παλλήνῃ, ὁμορεῖσα τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. ὁ πολίτης, Καψαῖος.

ΚΕΡΔΑΝΙΤΑΙ, ἔθνος ἢ δαίμονος Ἀραβίας. Οὐεργίνιος Ἀραβικῶν τρίτῳ.

ΚΕΒΡΗΝΙΑ [1], χώρα Τρωάδος, [2] ἀπὸ Κεβρένης τοῦ Πριάμου. [3] Δίδυμος δὲ Κεβρήνια αὐτὴν φησίν. Ἡρωδιανὸς δὲ ἀπὸ Κεβρῆνος πόλεως. ὁ οἰκήτωρ Κεβρήνιος, [4] καὶ Κεβρηνεύς, καὶ Κεβρήνιος.

ΚΕΓΧΡΕΑΙ, πόλις Τρωάδος, [7] ἣν ἡ διήγησιν Ὅμηρος, μαθόντων τὰ καθ' αὐτὸν Τρῶ-

ab Eubœensibus interimebantur. Gentile eodem modo se habet. Et fœmin. Capheris, & possessivum Capherius.

CAPHYÆ, urbs Arcadiæ, a Capy Anchisæ patre, vel a Cepheo sic dicta. Civis, Caphyensis & Caphyata, uti Caryata.

CAPSA, oppidum Chalcidicæ regionis, juxta Pallenem, Thermæo sinui finitima. Oppidianus, Capsæus.

CERDANITÆ, gens Arabiæ felicis, de qua Uranius lib. III Arabicorum.

CEBRENIA, Troadis regio, quæ a Cebrione Priami filio nomen habet. Didymus scribit Cebrena appellat. Verum Herodianus a Cebrene fluvio sic dictam censet. Incola, Cebrenus, & Cebrenensis & Cebrenius.

CENCHREÆ, urbs Troadis. in qua morabatur Homerus, ut res Trojanas cognoscoret.

[94] Καθήμενοι.] Libri æditi & MSS constanter contra historiæ fidem καθῆσθαι exhibent, quæ vox heic locum habere nequit: nam Eubœenses prætervigantes non *expiabant*; sed *interimebant*: & hac de causa Stephanus hoc promontorium, unica litera mutata, Καθηρεὺς dictum fuisse perhibet: erat enim clarum clade Græcorum, cum Agamemnone e Troja redeuntium, qua de re vide Pausaniam lib. II. & IV. aliosque plures. Verum longe ab ab hac diversam nominis originem refert Etymol. Mag. auctor. quæ, ut plura grammaticorum nugamenta, magni momenti non est: Καφηρεὺς δὲ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἀναπαύεσθαι ἐπὶ τῶν πλοίων.

[95] Τὸ ἡλικὸν, Καφηρεύς.] Gentile fœmininum jam ex Phalaride, nota præcedente, produximus. Exstat etiam in Antolog. Græcor. Epigr.

Καὶ ἡλικὸν, Καφήρεος.] Aliquando per diphthongum Καφήρεως dicitur, uti in epigrammate Crinagoræ inedito:

Τὸν σοφὸν Εὐβοίης ἀλκιμώρου γῆθι Λέλεγα,
Ναύσταθμον ὀλμερῆς δ' ὁ ἥκατος ἐφαγίσμιλον.
Οἴ ψ' ἐσῆγεν ἐξ ἀπὸ τοῦ Καφηρέος λάϊτος πέτρης
Πορσύνειν ἰμαλὸν μετόπιθεν δίζυγον ἐς κεφάλλιν.

[97] Καφύαι, πόλ. Ἀρκαδ.] Libri omnes constanter exhibent Καφυῖς, contra aliorum scriptorum, qui hanc urbem meminere, mentem. Pausanias in Arcad. Τὰ δὲ ὀνόματα ἐμοὶ μὲν ἔδοξε λέγειν Καφίας ἢ Ἀλέας τῇ πόλει γεγονέναι, ὀνομάζεσθαι δὲ αὐτὰς φασὶ τὴν Ἀγχίσου Καφίσσαν, ἐκτετικέναι. Situm oppidi evidenter ex eodem Pausania, ut & Polybio aliisque addisces.

[98] Ἀπὸ Κάπυος.] Hinc etiam Straboni Καπύαι appellatur lib. XIII: Τὸν Αἰνείαν μετ' Ἀγχίσου ἢ παιδὸς τοῦ ἢ παιδὸς Ἀσκανίου λαβόντα ἀφορίσαι ἐκ πολέμου. ἐξ οὗ μέν ἐστιν ἡμῖν ἐκεῖ ἡ Μακεδονικὴ Ὄλυμπον φασὶν. Οἱ δὲ ἐκεῖ Μακεδόνιαι ἢ Ἀργάδιαι, κλίνας Καπύας, λέγ Καπύου ζήσαντος τότε τῆς πολίσματος. Non dubito profecto quin in genuino opere Stephanus hunc Straboni locum allegaverit. Igitur nomen habet urbs vel ab hoc Capy, vel a Cepheo, de quo Pausanias, loco jam supra citato.

[99] Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης.] Utrumque gentile occurrit apud Paus. in Arcad. Φασὶ δὲ οἱ Καφυεῖς τὰ ἄνωθεν ἐκ τῆς Αἰτωλικῆς εἶναι χώρας. Et paucis interjectis versibus: Καφυάτας δὲ ἔτερα γένη Ποσειδῶνος ἐσ

[1] Παλλήνῃ.] Sic edendum curavi, cum omnes libri exhibeant Παλλανῇ. Vide Steph. ista in voce.

[2] Κεβρήνιος.] Iidem hi videntur, qui a Plinio *Cedrei* lib. V. cap. 11 appellantur: *His Arabes jungunturad Oriente Chaucli, a meridie Cedrei, qui deinde ambo Nabatæi.*

[3] Κεβρήνια, χώρα τῆς Τρωάδος.] Hanc scripturam cum ante seculum ex Aldina (quam etiam Florentia deinde sequuta est) doctissimus Ortelius calculo suo approbaverit, non poteram, quin eam nostro redderem: nam male in Xylandriana legebatur Κεβρία, omisso ν. Situm satis accurate ob oculos ponit Strab. lib XIII, e quo loco noster sine dubio hanc de Cebrenia sectionem in genuino opere confecerat. Et Plinius lib. V cap. XXX: *Troadis primum locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipsaque Troas.*

[4] Ἀπὸ Κεβρένος τοῦ Πριάμου.] Cebriones, a quo Cebreni originem noster deducit, erat Priami spurius, ut ipse testatur Homerus Iliad. II, cujus verba Strabo lib. XIII ipse in Cebreniæ descriptione in medium producit: Λέγων δὲ καὶ τὸ ποιητὴν,

Κεβριόνην θοὸν υἱὸν ἀγακλυτοῦ Πριάμοιο.

ἐν οἷς εἶναι ὑπόνοιαν τοῦ χώρας, ἣν πόλεως, ὅπερ πιθανότερον. τὸν δὲ Κεβρίονα οἴονται μικρὸν ἔμπροσθεν Σκαμάνδρου. Deinde noster addit, Herodianum istam nominis originem deducere ἀπὸ Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ (Sic correxi pro Κεβρήνου, quod vulgatos codices obsederat) cujus memoria invenitur apud Apollod. lib. III: Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα.

[5] Δίδυμος δὲ Κεβρήνια.] In vulgatis erat Κεβρήνια, quod cum nomine urbis nequaquam convenit, quare ut passim tota hac sectione, jota in η mutavi: parum tamen aberrat, quin reliquissem Κεβρίνη, quod apud Strab. lib. citato occurrit: Τὸ δὲ παλαιὸν Κεβρήνια πόλις ἡ πολίτις, παραπλήσιος πως τῇ Δαρδανίᾳ. ἐκ δὲ τῆς πόλεως ταύτης Κεβρήνη. Vel potius Κεβρῆνι, ita etiam illud oppidum Strab. dicitur eodem libro: Ἔστι δ' ἡ μὲν πόλις Σκήψις ὑπὸν Κεβρῆνι. Triplicem ergo hujus voci terminationem affinxere Grammatici Cebrena, Cebrene, & Cebren.

[6] Καὶ Κεβρηνεύς.] Enumerantur jam tria gentilia, quæ, auctore & libro aliquoties citato, reperiuntur. Sed Strabo non habet Κεβρηνεύς, sed Κεβρήνιος. Quod apud Stephanum legitur, formatum videtur a genitivo Κεβρῆνος, & illud Strabonis a Κεβρήνια. ita enim ille: Τῆς μὲν ἐν Κεβρήνιος ξυμπιπτούσης τοῖς ἄνωθεν ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας. Et eodem loco τὸ Κεβρήνιος usurpavit: Ἔχθησαν δ' αὐτὴν πόλιν εἶναι τοῖς τὴν Κεβρήνιος, καὶ τοῖς Σκαμάνδρου. Et denique tribus interjectis paginis Κεβρήνιος. Τέτταρα δὲ καθήκοντα Κεβρήνιος.

[7] Ἣν ἡ διήγησιν Ὅμηρος.] Perhibet Suidas, non ut noster, Homerum, ut belli Troiani historiam conscriberet, ibi fuisse commoratum, sed Cenchreas ejus patriam fuisse: Ὅμηρος δὲ καὶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἀμφιβόλως. ἀλλὰ τὰ ἀσφαλῆ ὅλως εἶναι φασὶν τῆς μεγάλης φύσεως. Οἱ μὲν γὰρ ἱστοροῦσι γενέσθαι Σμυρναῖον, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Κολοφώνιον, οἱ δὲ Κυμαῖον, οἱ δὲ ἐκ Τροίας διὰ χρόνου κεγρέως.

[8] Ἐπί-

Τρῶας. δευτέρα, πόλις ἡ [8] Κόρινθος Κορίν-
θ. τριτη, Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Κεγχρεάτης,
[9] οὗ Κορσεάτης. λέγε κὴ Κέγχρειος ὁ
Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ ἡρωος Κεγχρείου.

A sceret. Secunda, urbs & navale Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates, uti Corseates. Dicitur etiam Cenchreus Neptunus a filio heroïs Cenchrei.

ΚΕΔΡΕΑΙ, πόλις Καρίας Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κεδρεάτης, ἡ Κεδραῖος τρισυλλάβως, ἡ Κεδρεατικός.

CEDREÆ, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asia. Gentile, Cedreates & Cedræus tribus syllabis, & Cedreaticus.

[10] ΚΕΔΡΟΣΣΟΙ, ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Κεδροσσαῖος.

CEDROSSI, gens prope mare rubrum. Gentile, Cedrossenses.

[11] ΚΕΙΡΙΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κειριάδης. τὰ πτωτικὰ, ἐκ Κειριαδῶν, εἰς Κειριαδῶν, ἐν Κειριαδῶν.

CERIADÆ, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Ceriades. Localia hinc formantur, ex, ad & in Ceriadis denotantia.

ΚΕΚΡΟΠΙΑ χώρα, ἡ Κεκροπὶς Φυλὴ, ἀπὸ Κέκροπος. λέγε ἡ Κεκρόπη, κὴ Κεκροπία, κὴ Κεκροπίτης. τὸ ἐθνικὸν, κὴ θηλυκὸν, Κεκροπὶς· κὴ τὸ ἐκ τούτου ὄνομα, Κεκροπαῖον. ἔστι ἡ Κεκροπὶς χώρα Θρᾴκης. ἔστι ἡ δῆμος Θεσσαλονίκης· οἱ δημόται, Κεκρόποι.

CECROPIA, regio, & tribus Cecropis, a Cecrope nomen habent. Dicitur & Cecropius, & Cecropia, & Cecropita. Gentile, quod etiam fœm. genere effertur, Cecropitis. Hinc & adverbium de loco, ex Cecropia. Est quoque Cecropis Thraciæ regio, & populus Thessalonicæ, cujus populares Cecropii.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΕΙΑ, ἄκρα τῆς, [12] πρὸ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους. [13] τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν φασι Πελοποννήσου. τὸ ἐθνικὸν, Κεκρυφάλειος.

CECRYPHALEA, promontorium quoddam, circa quod Æginetæ Athenienses superarunt. Aliqui eandem Peloponnesi insulam dicunt. Gentile, Cecryphalensis.

ΚΕΛΑΔΩΝΗ, πόλις Λοκρίδος, ὡς Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κελαδωναῖος.

CELADONE, urbs Locridis, teste Dionysio libro primo Gigantiados. Gentile, Celadonius.

[14] ΚΕΛΑΙΘΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, συνεχὲς τῇ Θεσσαλίᾳ· Ῥιανὸς δ'. λέγονται καὶ Κελεθεῖς.

CELÆTHI, gens Thesprotica, Thessaliæ finitima, de qua Rhianus libro IV. Appellantur etiam Celethenses.

Κε-

Ce-

[8] Ἐπίνειον Κορίνθου.] Situm describunt luculentissime Strabo lib. VIII, & Pausanias in Corinthiacis. A Callimacho Hym in Delum Κεγχρὶς appellatur:

Οἱ Κεγχρὶς κεφαλὴ Ποσειδάωνι Λιχαίῳ,
Οἱ πάγος Ἐρεμίης Κυνθίου. --- ---

Ad quem locum Scholiastes: Λιχαιον τὸ Κεγχρὶς ἀκρωτήριον, ὑπὸ Ποσειδῶν πρώτου. Utrobique retscribendum videtur Κιγχρεάς. Nili quis dicat in illhac voce illam literarum mutationem esse solitam: nam κιγχρὶς & κιγχρὶς appellatur quædam avicula, quam Græci de genere accipitrum statuunt: sic etiam κεγχρὶδες & κιγχρὶδες apud Medicos in usu est, & apud alios κέγχρωμα & κίγχρωμα.

[9] Οὗ Κορσεάτης.] In calamo exaratis & libris editis male excusum est, Κερσεάτης, quod correximus, auctore nostro sic suadente, ita enim ille in Ἀίτιαι "Ἐστι δὲ Αἰνιᾶνες, οἱ Κορσίαν Κορσάτην, Τ' ὄρεϊαι Τόδυσσα, Ὄρεσσι Οἰνάνης, Κίγχρειαι Κιγχρεάτης, ᾧ, σαγήνη Θ'.

[10] Ἐρυθρᾶς.] Etiamsi noster hac sectione hanc gentem ad mare rubrum, & alio loco in India collocet, eadem tamen gens est, cujus prima aliquando per Γ, & aliquando per Κ exaratur. Vide nostrum in Γαδρωσία.

[11] Κειριάδαι.] In omnibus libris erat Κειριάδα, quod emendavimus auctoritate Harpocrationis & Hesychii. Fortassis idem præstitit Meursius, quem ad manum non habeo.

[12] Πρὸ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους.] Hæc a veritate longissime esse remota, firmiter mihi persuadeo, nam Æginetæ circa Cecryphalium Athenienses non superarunt, sed Athenienses Æginetas duce Leocrate; in quo navali prælio amisere septuaginta triremes, & in Atheniensum ditionem redire coacti sunt. Fusius hæc narrat Diod. Siculus lib. XI: Οἱ τῶν Αἰγινητῶν ἡγεμόνες ἐμπεσόντες ἐγγὺς τῆς Δήλου τὰς μὲν πλείστας ἀφεῖλον, ἑπτακοντέρους δὲ τὰς ὑπαρχούσας τῶν Ἀθηναίων ἔχοντες δὶ ἡμέρας ἑκατὸν, καὶ συμπεσόντες ἐπὶ τὴν Κεκρυφάλειαν ἐπέρᾳ ναυμαχίᾳ, καὶ λαμπρῶς ἀπέλεσαν τὴν ὑπεροχὴν

Κελαι'θρα, πόλις Βοιωτίας, Α'ρ- A
νης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου.

Λείπει τὰ λοιπὰ ἓξ κε, ἢ τὰ κη, κι, κλ, κ
ἢ τὰ πρῶτα τῶν κη.

CELÆTHRA, urbs Bœotiæ, Arnæ vicina, quæ a Celæthro nomen invenit.

Reliqua hujus literæ κι, & κη, κι, κλ, κ & prima a κη incipientia deficiunt.

Κο'ρακος πέτρα, [17] τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Ο'μηρος. ὁ πρὸς τὴν οἰκῶν, Κορακοπετραῖος. B
Κορακο'νησος. Α'λέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κορακονησίτης.

CORACOS Petra, locus in Ithaca, de quo Homerus. Loci incola, Coracopetræus.

CORACONESUS. Alexander lib. III Libycorum. Gentile, Coraconesita.

Κο'ραξ, ὄρος [18] μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου. [17] Πολύβιος ὀγδοηκοστῷ. τὸ ἐθνικὸν Κοράξιος, ὡς Α'τραξ Α'τράξιος. C

CORAX, mons inter Callipolin & Naupactum, de quo Polybius lib. xx. Gentile, Coracius, uti Atrax Atracius.

[18] Κο'ραξοι, ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κώλων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κορᾳξικὸν τεῖχος, καὶ Κορᾳξικὴ χώρα.

CORAXI, gens Colchorum prope Colos, de qua Hecatæus. Coraxicus murus & Coraxica regio.

[19] Κο'ρδυλος, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορδύλιος. D

CORDYLUS, urbs Pamphyliæ, cujus meminit Hecatæus in Asia. Gentile, Cordylius.

[20] Κορισσο'ς, πόλις τῆς Ἐφεσίας. [21] * Ἀφ' οὗ τὸν Λητῶ πικθῆναι, καὶ τὴν Ἄρτεμιν γεννῆσαι ἡγούμενοι καὶ τὸν τόπον, ἃ νῦν βωμὸς αὐτῆς· ἢ ἢ πυθομένης, τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; [22] κόρη, εἶπεν. [21] τὸ ἐθνικὸν, Κορεσσίτης. [24] ἀπὸ δὲ Κόρεσσος λέγεται κατὰ

CORISSUS, urbs Ephesiæ, quæ inde nomen habet, quod Latona ibi pepererit, & Diana recens natam in illum locum tulerit, ubi nunc ipsius ara conspicitur. Ea autem, cum percuntaretur, cujusnam ille locus esset? dixisse fertur, κόρη, inquit, ὦ virgo! tuus. Gentile, Corissita. Et fortassis a voce Corissis formatur Coris- E

λιμένους δ' αὖ τοῦ Κιλικὸς, καὶ Χάονας, &c. Ubi pro Κιλικὸς rescribendum censeo Κιλαίθους: & gaudeo Th. Gale, Scholæ Paulinæ apud Londinenses moderatorem doctissimum, calculo suo hanc correctionem comprobasse.

[17] Τόπος ἐν Ἰθάκῃ.] Hujus loci meminit Homerus Odyss. N:

Παρ' Κόρακος πέτρῃ, ἵνα τε κρήνη Ἀρεθούσης.

Ad quæ verba Eustathius perhibet, locum fuisse circa Ithacam, unde deducitur gentile Κορακοπετραῖος.

[18] Μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου.] Doctissimus Palmerius in Græciæ antiq. descript. existimat, vitium transcriptoris irrepsisse, & hæc legendum, μεταξὺ Καλλίου πόλεως καὶ Ναυπάκτου. Quia de hac Callipoli tacuerint omnes antiqui, & ipse Stephanus in voce Καλλίπολις, qui quatuor urbes ejus nominis recenset, nullam de hac Ætolica mentionem fecerit. Locum vide lib. IV cap. XXII.

[19] Πολύβιος ὀγδοηκοστῷ.] Cum iste Polybii liber hodie non circumferatur, Livii verba addenda existimavi ex lib XXXVI: *Inde toto exercitu profectus, reliquum iter fatis expedito agmine fecit: Ut ad Coracem est ventum (mons est altissimus inter Callipolim & Naupactum) ubi & jumenta multa ex agmine præcipitata cum ipsis onustibus sunt.*

[20] Κορᾳκοι, ἔθνος Κόλχων.] Coraxos finitimos fuisse Heniochis, Charimatis, Molchis & Cercetæis, liquet ex loco præstantissimo, quem noster ex Hellanico citat in voce Χαρμάται. ἔστι Ἑλλάνικος ἐν κλίσεσι ἐθνῶν καὶ πόλεων. Χαρματίδαι δ' εἰσὶν οἰκοῦσι Μόχοις καὶ Χαρμάταις, κῶμαι δ' Ἡνίοχοι, ἀπὸ δὲ Κόρᾳκοι.

[19] Κορδύλος, πόλις Παμφ.] Non dubito, quin hoc loco mendum irrepserit scribarum incuria. Legendum videtur, Κορδυτὶς, πόλ. Παμφ. Addam verba Stephani quæ leguntur in voce Βαυτὶς [sic] de ejus accentu sic loquitur: Οὕτω δ' ὡς τίγυλλος Κύβος ἐ μακρὸν ἔχει τὸ υ, ὡς τ' Κωλυτὶς, Γαρυτὶς, Κορδυτὶς, πόλις. In sequentibus etiam gentile nomen emendandum foret, & pro Κορδύλιος legendum Κορδύτιος.

[20] Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσ.] Genuinum nomen fuisse censeo Κόρεσσος, quod evidentissime, fabula sequutura a nobis emendata, probare conobor. Ita quoque vetustiores hanc urbem appellarunt. Herodot. lib. V. πλοῖα δὲ καταλιπὼν ἐν Κορίσσῃ τῇ Ἐφεσίης Pausan. in Eliac. prioribus. Ὡς δὲ οἱ τῆς Ἐφεσίων πόλιος ἔχοντες τὴν ἀποικίαν ἐς Κόρισσον. Scio tamen, etiam occurrere Κόρεσσον apud Athen lib. VIII, ex quo Casaubonus firmare nititur, ita quoque apud Strabonem lib. XIV esse emendandum. Sed mox docebimus τὴν Κόρεσσον genuinum nomen fuisse, uti etiam literarum ordo postulat.

[21] Διὰ τὸν Λητὼ πικθῆναι.] Hunc locum asterisco notavimus, & quidem jure meritoque: sensus enim manifestissime demonstrat, nonnulla ante hæc verba excidisse, quæ haud facile; nisi meliorum codicum auxilio, Stephano reddentur. Forte periit ἱκλῆν δὲ, vel ὕστις αὐτοχειρίᾳ utitur enim noster ejusmodi formulis, originem urbis ex antiquorum fabulis deducturus.

[22] Κόρη, εἶπεν.] In omnibus libris legitur Κορεσσίτης, quæ responsio mihi & omnibus rem accurate volventibus, parum ad rem pertinere videtur; quare corrigendum censeo Κόρη, εἰσίτης. Responsum itaque hujusmodi fuit: *Virgo, tuus est iste locus*, ubi altare in tui honorem ædificatum conspicitur. Adeo ut ex hac emendatione luce meridiana clarius appareat, verum & genuinum nomen hujus urbis fuisse Κόρεσσος, non vero Κόρισσος, & Strabonem ex Athenæo non posse emendari, quod conatur Casaubonus virorum maximus in suis ad Geographum commentariis. Præterea nimium falli videntur, qui illud urbis nomen a *Corisso*, vel *Crasso*, in templo zonam, quando, Ephesi socio, deducere conantur.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Κορεσσίτης.] Si jam publicata correctio procedat, & hoc loco legendum, Κορισσίτης & deinde Κορισσεύς.

[24] Ἀπὸ δὲ Κόρισσος λέγεται καὶ Κορισσεύς.] In duabus vetustioribus editionibus alio modo hunc locum excusum reperi. In Aldina omnium vetustissima: ἀπὸ δὲ Κορασσὸς λέγεται καὶ Κορασσεύς. In Florentina vero legitur: ἀπὸ τοῦ Κορίσσου λέγεται καὶ Κορισσεύς. Quod nos divulgamus, Xylandro comprobatum est; quanquam, ut nostram quoque hac de re sententiam feramus, Florentina aliis præferenda videatur.

[21] Κο-

καὶ Κορησσός. ἡ [27] Κορησσία πολίχνιον τῆς Κέω, ἡ Ὀπίνειον.

Κόρινθος, πόλις ἐσω ⸗ ἰσθμῦ [28] τῆ Πελοποννήσω. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. ἡ αὐτὴ ἐκλήθη Ἔφυρα, [29] ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Μύρμηκος, ἢ Ἐπιμηθέως γυναικός. ἐκαλεῖτο δὲ [28] ἀκροκορινθος Ἔπωπη. Διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ὁπλεῖν τὴ τῆ Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν. [30] εἶτα Ἡλιόπολις, [31] διὰ τὸ ξηρὸν εἶναι. [32] εἶτα Παγ⸗, εἶτα Ἔφυρα. οἱ πολῖται, Κορίνθιοι. καὶ ὑπλυκῶς, Κορινθιάς, [33] ἡ πωῦ τον, Κορινθιεργής. ὡς Ἀπικυρεγής.

[27] Κορησσία πολίχνιον τῆ Κέω] Inconstans hujus vocabuli scriptura est apud Strab. lib. x uti scribitur Κορησσία & Κορησσός. Ἐστιασὶ δ' ἐσὶ καὶ ἄλλη τ χωρίον, ἐν ᾧ ἱερὸν ἱδρυθῆναι Κορησσίας. Et deinde sequitur: Ἔσι δὲ καὶ Ἐλεᾶς πόλις ἀδία τῆς Κορησσίας. Apud Scylacem scribitur Γορησία.

[28] Τῆς Πελοποννήσου.] In omnibus libris MSS & editis τ Πελοποννησου legebatur, quod profecto nobis emendandum videbatur, cum nefciamus unquam Stephanum, aliosve auctores fuisse loquutos. Minori tamen mutatione legi posset τ Πελοποννησον. Sed eodem redibit, utram correctionem admiseris.

[29] Ἀπὸ Ἐφύρας τ Μύρμηκ⸗ &c.] Olim in libris excusis, & calamo exaratis hic locus pessime corruptus circumferebatur in hunc modum: ἀπὸ Ἔφυρα τ Μυρμηκ⸗. Verum ita esse legendum, uti emendavimus, satis manifeste evincitur ex verbis Scholiastæ ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἔφυρεῖαι, Ἔφυρα ἡ Κορινθ⸗, ἀπὸ Ἐφύρας τ Ἐπιμηθέως γυναικὸς, Εὐμηλ⸗ δέ, ἀπὸ Ἐφύρας τ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως. His adde Hyginum Fab. CCLXXV. *Ephyre nympha Oceani filia Ephyren, quam postea Corinthum appellarunt.* Alius quidem parentibus Ephyram natam perhibet Hyginus, sed in Ephyræ nomine cum Scholiasta consentit; unde itaque evidenter liquet, sic quoque in Stephano legendum. Certum est tamen, quendam a mythologis Ephyrum recenseri, de quo nostrum in Ἔφυρα mentionem facit, sed is ad hunc locum non pertinet.

[30] Αἰγινήτου Διὸς.] Transcribam verba Eustathii, quæ fortasse aliis ex Stephano nostro haurit, ita enim ad Iliad. B. Η δὲ νῆσος αὕτη Αἴγινα καλεῖται ἀπὸ Αἰγίνης τῆς Ἐπωπέως. ἔνθεν Σίσυφ⸗ ἐκεῖ ἀφ' ὑψηλῆς ὑποτίθεται ἐκεῖνος Διὸς ἡ Αἴγινα ἥρπασε.

[31] Εἶτα Ἡλιόπολις.] Hoc, & quæ sequuntur nominа, inveniuntur apud nostrum in illa voce. Quare autem vocetur Ἡλιόπολις, altam rationem, si fabulis fit habenda fides, dare nequeo quam illam, quæ apud Paulan. in Corinth. legitur: Scilicet, Neptunum cum Sole ibi de regione in certamen descendisse; quam ibi Briareus diremit Isthmum Neptuno, Soli vero sive Ἡλίῳ promontorium, quod urbi imminet, adjudicans. Sed ut verum fatear, ex verbis sequentibus, Διὰ τὸ ξηρὸν εἶναι, quæ etiam apud Eustathium invenimus, suspicor hoc aliud quid latere, & quod majoris momenti est. Cenleo enim, antiquum & verum nomen fuisse Ἡλιόπολις (quod vel ipsi Stephano non fuit cognitum, vel quod imperiti librarii in vocem notiorem Ἡλιοπολις τῆ ἐν τῆ Φοινίκῃ. ὃ ἐ δεῖ, φησὶν. Corinthum artem mutarunt ivere) nam τ Ἥλιο⸗, Hesychio dicitur, τὸν ἀερα καὶ τὸν ἥλιον. Corinthum autem aspero & sterili loco fuisse conditam, evidentissime liquet ex Strab. lib. VIII: Χώραν δ' ἔχει τὴν ὀρεινὴν καὶ τραχεῖαν, καὶ μᾶλλον ἐπὶ τῆ ἑσπέρᾳ εἶναι.] In Eustathio ad Iliad. B legitur: Διὰ τὸ ἑσπέρᾳ εἶναι. utraque lectio satis est commoda.

[32] Εἶτα Παγ⸗.] Cave intelligas Latinorum *Pagum*, A Corinthensis. Et Corissia oppidulum est in insula Cea, & navale.

CORINTHUS, urbs intra Isthmum Peloponnesi, auctore Hecatæo in Europa. Eadem hæc olim appellabatur Ephyra, ab Ephyra Myrmecis filia, uxore Epimethei. Vocabatur vero Acrocorinthus Epope, quod inde Sisyphus Æginam ab Jove raptam viderit: deinde Heliopolis, quod arida esset; postea pagos, denique Ephyra. Cives, Corinthii, & genere fœm. Corinthias. Et compositum Κορινθιεργής, quod Corinthi, vel Corinthio modo est elaboratum, uti Ἀπικυρεγής, quod in Attica, vel Attico modo factum est. Apollonius Rhodius in Canopo secundo. Est etiam columnа sed potius Græcorum. Helychius: πύργ⸗, ὕψ⸗.

[33] Καὶ σωῦτον, Κορινθιεργής, ὡς Ἀπικυρεγής.] In omnibus libris editis & MSS mendarum copia scatens hic locus hunc in modum circumferebatur: ἡ σωῦτον, Κορινθιεργής. Lectio sine dubio est verissima, quam nos repositimus. Est enim Κορινθιεργής adjectivum compositum, quod in genere neut. licet Κορινθιεργές. Athenæus lib. VI: Τῶν δὲ πίνων τὰ μὲν σύμπλα ἦν κυπελλοειδῆ, αἱ δὲ κιθάραι Κορινθιεργεῖς ἐκαλοῦντο καὶ σχεσὶν ἀπὸ τοῦ πλάσαντος κεραμέως. Sed in Stephano præterea pro Ἀπικυρεγής emendavimus Ἀπικυρεγής, ejecto I ante diphthongum: nam compositum est ex Ἀπικος, non vero ex Ἀπικ⸗, & ἔργον. Pollux lib I cap X; § XIII: Εὐδείκητα δὲ, φησὶ, Ἀπικεργὶς, καθ⸗ Βοιωτούς, πίλ⸗ ἢ ἐγχειρίδιον Λακωνικῶν. Verum & ibi legendum censeo Ἀπικυργὶς. Synesius Epist. LII: Νῦν δὲ φασιν αὐτὸν ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, κεραμεῖον τῶν πόλις Ἀπικυργές. Verum similitudine elegantissima hæc vox ad Atticam eloquentiam transfertur. Idem Synesius Epistol. LXXIV. Ἐπιμένω δὲ τῷ λόγῳ τ Ἀπικυργῆ. Μὴ δὲ τὸ ὀρατιονεμ Attico stylo elaboratam. Et Hermodorus ad Budæum: Ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ ὅτι τὸ Ζῆνα τ Ὀλυμπιον μὴ ἀπαξιώσεις καὶ πᾶς ἀρχαῖον δόκησις, ἢ μᾶλλον σαφῶς κομψῶς καὶ Ἀπικυργῶς λέγης. Hoc vero in formandis hujusmodi vocabulis est observandum, illum χαρακτῆρα μόνον nunquam fieri a nominibus propriis, sed a civitatum aut gentium appellatione, uti lucuienter demonstrat Athenæus lib. XI, censens πᾶς Δυκιεργὶς φάλαμος, non a Lycone quodam inventore & figulo sic dictas, sed quia in Lycia vel Lycio artificio erant factæ. Ex quo loco multum fane lucis affunditur verbis Suidæ in Λυκιεργὶς, ubi abs Ponto tuliset observatus. Sic itidem ex Antiphanis Pace allegatur Καζιεργὶς πορφύρα⸗, navigium in Naxo, vel Naxio artificio factum: καὶν Μιλησιεργὶς, factus in Milero vel Milesio artificio factus: ἁμαξοῦς Ῥοδιεργὶς, mensa in Rhenia. sive Rhenia artificio facta. Sic quoque Ælianо lib. III Var. Hist. cap. XXIV, ubi pulchritudinem armorum Xenophontis describit, τὰ κραν⸗ Βοιωτιεργὶς laudatur, galea Bœotico artificio, sive in Bœotia facta, cujus etiam meminit Pollux loco tapetario citato.

[34] Ἀτοπολ⸗ ὁ Γ⸗δ Καισαρ⸗ δόντ] Idem Apollonii epitaphium citatur a Stephano in Χαρὰξ, qui etiam hemichium addidit, quod tamen legi potest. Quotquot vitam & scripta Apollonii Rhodii posteris tradidere, de hoc opere nullam mentionem faciunt. Scripsit Ῥόδ⸗, Ἀργοναυτικὰ, Ἴαμβ⸗ & Κτίσεις, quare vir doctus, qui nuperrime Parthenium nostrum illustravit, pro Καισαρ⸗ apud Stephanum corrigendum censet, Καινῆς, cujus operis inscriptio apud Parthenium, cap. I & X, reperitur. Ego vero nihil mirandum censeo, quia etiam Meursius in Apollinio, sive tractatu de antiquis ejus nominis scriptoribus eorumque operibus, nullam in Stephani locis vitium latere suspicatus est.

[31] Κορινθιερχὲς ἐσὶ κιόνων χῆμα. ᾗ Κορινθιακὸς κόλπος, τὸ κτητικὸν. ᾗ χορινθιάζουσι, τὸ ἐπαιρεῖν, ἀπὸ τ ὸ Κορινθῶ ἐπαίρων. ἢ τὸ μαστρωπεύειν. Ἀριστοφάνης ἐν Κοκαλῷ.

[32] ΚΟΡΙΑΛΑ, πόλις Λατίνων. [33] Διονύσι☉ τ πάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, [34] Κορίλλανοι.

ΚΟΡΙΟΛΛΑ, πόλις τ Ἰταλίας. [35] Διονύσι☉ ᾗ τ ἐπιτομῆς. τὸ ἐθνικὸν, Κοριολλανὸς, ᾗ παθετικὸν τ ν☉, [40] ὡς Μύρλεια Μυρλεανὸς, καθ' ὕφεσιν τ ι.

ΚΟΡΙΟΝ, πόλ☉ ἐν Κρήτῃ ἀπὸ κόρης Κινός. ὁ πολίτης, Κορήσιος. ᾗ λίμνη Κορησία. ᾗ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας· παῖζα ἡ ἀπὸ τ κόρη γέγονεν. ἀπὸ ἧ τ Κόριον, τὸ ἀνάλογον Κοριεύς.

ΚΟΡΚΤΡΙΣ. πόλις Αἰγύπτ☉, ὡς [41] Ἀλμυρὶς, Ἀργυρὶς. ἡ ἡ [41] Ψέντρις Αἰγυπτία κώμη, βαρυτόνως. ὁ πολίτης, Κορκυρίτης.

ΚΟΡΝΙΚΛΟΣ, πόλις Λατίνων. [44] Διονύσι☉ τρίτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κορνικλανός.

[41] ΚΟ-

lumnarum figura, quæ Κορινθιερχὲς dicitur, quod Corinthio modo elaborata sit. Et Corinthiacus sinus possessivum, & verbum Κορινθιάζουσι, quod scortari denotat, a scortis Corinthiacis, vel Lenocinari. Aristophanes in Cocalo.

CORILLA, urbs Latinorum, de qua Dionysius lib. IV Antiquitatum Romanar. Gentile, Corillani.

CORIOLLA, urbs Italiæ, de qua Dionysius in Epitome. Gentile, Coriollanus, per appositionem syllabæ *nus*, uti Myrleia Myrleanus, adempto iota.

CORIUM, locus in Creta, a puella quadam sic dictus. Loci incola dicitur, Corelius, & palus Coresia. Et templum Minervæ Coresiæ. Hæc a voce Κόρη deducuntur: sed a Κόριον regulariter fit Corienſis.

CORCYRIS, oppidum Ægypti, uti Almyris, Argyris. Sed Psentris, vicus Ægyptius, accentum in penultima gerit. Oppidanus, Corcyrita.

CORNICLUS, urbs Latinorum, auctore Dionysio lib. III. Antiq Romanarum. Gentile Corniclanus.

CO-

[31] Κορινθιερχὲς ἐσὶ κιόνων χῆμα.] Uti in precedentibus, ita etiam hoc loco scribarum imperitorum incuria virium irrepserat, legebatur enim in omnibus libris: Κορινθιερχὲς ἐσὶ κιόνων χῆμα. Probat hanc emendationem Eustath. ad Hom. Iliad. B. ὧ δὲ τὸ χῆμα κιόνων Κορινθιερχὲς λεχθῆναι. Videsis Vitruvium lib. IV. cap XVI. Sed vehementer is fallitur, qui censet, hæc verba Appollonio esse attribuenda: sine dubio excidit huic loco versiculus istius poëtæ, in quo compositum illud Κορινθιερχὲς occurrebat. Verisimile enim non est, eum de columnarum figuris & schematibus isthoc opere tractasse.

[32] Κόριλλα, πόλις Δατ.] Lubens ego cum Cluverio eorumque accedo sententiæ, qui hic unam eandemque urbem significari volunt, cujus descriptionem mox subjiciet Stephanus.

[33] Διονύσι☉ πάρτῳ.] Forte hæc verba noster respicit: Α'υτὰρ τὴ τὸ πόλ☉ οἰκῶν Κορίλλη Τύρ☉ Ἐρθίν☉ ὄνομα.

[34] Κορίλλα, πόλις τῆς Ἰταλ.] Sine dubio eadem, uti jam diximus, est urbs, quæ jam supra a Stephano appellabatur Κόρκυρα. Latinis scriptoribus numero plurali Corioli dicitur Plinius lib. III, cap. V, *Coriolos* inter ea numerat oppida, quæ jam tum *sine vestigiis interierant*. Vide plura apud Cluverium.

[35] Διονύσι☉ ᾗ τ ἐπιτομῆς.] Simile absurdum loquendi genus reperies in voce Ἀ'ρίκια. Quemadmodum is locus tunc temporis nobis videbatur emendandus, diximus. Ex quibus verbis posset colligi, hunc locum ita debere constitui: Διονύσι☉ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Nam illo libro Dionysius oppidum illud commemorat: Τῇ δὲ καθ' ὑμᾶς ἡμέρᾳ τὸν ἄναυλον λαὸν, ἀφ' ὧν ἐπὶ Κορίολον, τὸν ὑπάφωνον σφόδρα, καὶ ἀσαφῆ μετρῶσιν ὑπὸ Ὀνομάκλου. Sed ut verum fatear, sententiam muto: Puto enim illud ᾗ natum esse ex numero libri ex epitome citari: si Dionysius synoptin suarum antiquitatum in tot libros, in quot integrum opus divisum erat, dispescuerat, non vereret corrigere Διονύσι☉ ἐ τῆς ἐπιτομῆς. Eum autem Archæologiæ suæ compendium confecisse, manifestum est ex Photio, verum addit, illud constitisse quinque libris: Ἀ'νεγνώσθη δὲ αὐτοῦ συνόψεως τὰ τῆς ἐκείνης βιβλίων εἰ πέντε βιβλίοις. Adeo ut statuendum videatur, in conjunctione ἑ verum sinopseos librum periisse.

[40] Ὡς Μύρλεια, Μυρλεανός.] Sic non excusum erat in omnibus libris, sed ὡς Μύρλια, Μυρλιανός. Sed verum urbis nomen reposuimus, quod liquet ex iis, quæ subjungit noster, καθ' ὕφεσιν τ ι, & etiam in illa voce:

[41] Καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν Κορησίας.] Legendum, uti monet Salmasius ad oram sui libri, Ἀ'ρτεμιδ☉, non Ἀθηνᾶς, & nescit, quomodo irrepserit hoc pro illo. Hujus Dianæ meminit Callimachus, perhibens Prætum templum illud in Dianæ Coresiæ honorem ædificasse, ita enim ille Hym in Dian.

Η' μὲν τις Ποιητὴς γε δύω σκιάσασθαι ὁδοὺς, Ἀ'λλον μὲν Κορίλης, ὃν οἱ σπιλιάδαι κύνες Οὔρεα πανδρόμιον ἀξύτιτον.

Hinc itaque liquet Ἀ'ρτεμιδ☉, non vero Ἀθηνᾶς in Stephano legendum. Illud Κορίης positum est pro Κορίλης. Duo itaque gentilia ab hac voce deducuntur Κόρι☉ & Κορισ☉.

[42] Ἀ'λμυρὶς, Ἀ'ργυρὶς.] Ptolemeo Maræotis vicus Ἀ'λμύριον dicitur, quem forte noster alia terminatione protulit. Ἀ'ργυρὶς apud auctorem nostrum aliis in locis non occurrit. Legitur quidem Ἀ'ργυ☉, sed quis de illo oppido ex Philisto mentionem facit, illud Siciliæ adscribendum censeo. Non dubito, quin respiciat noster τὸ Ἀ'ργυρα, urbem Indicam in Taprobane insula, cujus gentile facit Ἀ'ργυρίτης. Fortassis hæc utraque terminatione, & Ἀ'ργυρὶς & Ἀ'ργυρα dicebatur. Quod si lectori non placuerit, reponatur Ὠργυρα, de quo Steph suo loco.

[44] Διονύσι☉ τρίτῳ. In omnibus libris editum erat Διονύσι☉ κώμῃ, quod loco movimus & emendavimus, auctoritate ipsius Stephani: Ψέντρις, Αἰγύπτ☉ κώμη κλίν☉ Ψέντρεως· τὸ ἐθνικὸν, Ψεντρίτης.

[49] Διονύσι☉ τρίτῳ.] Addam verba Dionysii: Μετὰ δὲ τὴν Κολλατίαν ὁδεύουσιν ἐπὶ τὸν καλούμενον Κορνικλον ὁ βασιλεὺς Ταρκύνι☉ ἐστρατεύσατο. Mox apud eundem sequitur gentile nomen: Η' δὲ πόλις τ Κορνικλανῶν ἀλῶσα ὑπὸ τ πεμπτκαιδεκάτου ἐνιαυτοῦ. Stephanus noster Grę-

ΚΟΡΟΚΟΝΔΑΜΗ [44], πλησίον Σινώσης. Ἀρτεμίδωρος ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. [45] τὸ ἐθνικὸν, Κορωκονδαμίτης· καὶ λίμνη Κορωκονδαμῖτις.

A COROCONDAME, prope Sinopen sita est, teste Artemidoro libro XI Geographicorum. Gentile, Corocondamites, & palus Corocondamitis.

ΚΟΡΟΜΑΝΗ, πόλις πρὸς τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [46] τὸ ἐθνικὸν, Κορομανηνὸς, ἀφ' ἧς τὸ πάνυ τῶν Περσῶν. Παραττακηνοὶ γάρ, ἡ Παραττακήνη.

B COROMANE, oppidum ad sinum Persicum, de quo Marcianus in ejus Periplo. Gentile Corocomanenus, ob Persarum formam. Formatur enim Parætaceni a Parætace.

ΚΟΡΩΠΗ [47], πόλις Θεσσαλίας. ὁ πολίτης, Κορωπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς·

C COROPE, urbs Thessaliæ, cujus civis Coropæus. Nicander in Theriacis:

— — [48] ἃ ἐν Ἀπόλλων
Μαντίας Κοροπαῖος ἐβήκατο, καὶ βίη ἀνδρῶν.

— — *In qua Apollo*
Coropæus divinationes, & justitiam virorum posuit.

οἱ δὲ [49] συνομνημαλήσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ Πλούταρχος, καὶ [50] Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς φασι. [51] Νίκανδρος Ὠρωπαῖος, καὶ Ὠρωπαῖος Ἀπόλλων. [52] ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι. [53] λέγεται δὲ καὶ ἐλλείψει τοῦ ι, Κορωπαῖος, Κορώπη. Κορώπη δὲ Θεσσαλίας πόλις Θέλλιον δὲ ταύτην ὅτι ἡμάρτηκε, καὶ γράφεσθαι Ὠρωπαῖος. [54] Ὠρώπη γὰρ πόλις Εὐβοίας, ὅτου Ἀπόλλωνος ἀφανισμόπολον ἱερόν.

Qui vero in ipsum commentati sunt, Theo, & Plutarchus & Demetrius Phalereus dicunt, Nicander Oropæus, & Oropæus Apollo. Ignorat enim quod Amphiarai, & non Apollonis templum sit. Dicitur quoque per ellipsin literæ A Coropius a Corope. Corope vero urbs est Thessaliæ. Sed præstat suspicari, quod ibi erratum sit, & scribendum Oropæus. Orope enim Eubœæ oppidum est, ubi celeberrimum Apollinis templum.

ΚΟ-

Græcam magis terminationem affectavit quam Dionysius: nam Græci dicunt Λίπτα, Τυσκλανός: Latini vero augendo has voces pronunciant *Lentulus*, *Tusculanus*.

[44] Κορωκονδάμη.] Quanquam libri MSS & editi constanter exhibeant Κορωκονδάμη, nobis tamen placuit, in secunda pro ι subtituere ο parvum, quia literarum ordo hoc postulabat, & ipse Strabo olim ita scripserat lib XI: Καλεῖται δὲ ἅπας ὁ σύνολος ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Κορωκονδάμιος. Male, observante Ortelio, Stephanus Corocondamam prope Sinopam collocat, cum ἐρεγιone Sinopæ illa peninsula sita sit, & totus Pontus Euxinus interjaceat.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Κορωκονδαμίτης. καὶ λίμνη Κορωκονδαμῖτις.] In utraque voce, in gentili scilicet, & stagni nomine penultima syllaba detinit in ιτης & ιτις. Sed apud Strab stagni nomen exit in αδις. ita enim ille lib. jam allegato: Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κορωκονδάμης ὑψηλὸς λίμνη, ἣν καλοῦσι νῦν αὐτὴν Κοσκορισάμιδα. Verum ibi Κορωκονδαμῖτιν legendum videtur.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Κορομανηνός.] Sine dubo sic legendum erat, pro Κορομανδηνός, quod omnes libros obsederat In Voss. cod. Κορομανὸς legebatur.

[47] Κορώπη, πόλ. Θεσσαλ.] In Aldina Florentinaque editione urbis nomen per ω exaratur, quod nos sequimur, quia ab Ὠρωπὸς derivatum est, uti infra dicemus.

[48] Οὗ ἐν Ἀπόλλων.] Longe aliter hæc hodie leguntur apud Nicandrum:

— — — — ἧ ἐν Ἀπόλλων
Μαντοσύνας Κορωπαῖος ἐβήκατο καὶ βίηφιν ἀνδρῶν.

In duabus vetustioribus Stephani editi, pro ἧ ἐν excusum est ἀὶν, & pro μαντοσύνας μαντείας, quanquam utraque vox, neque versus modulo, neque sensui sit contraria Xyland. In legitur Κορωπαῖος, quod versui est accomodatum: sed in hodiernis Nicandri Κερωπαῖος, quod probari non potest.

[49] Συνομνημαλήσαντες] Libri calamo exarati: συνμοήσαντες; quod vulgato non est præterendum.

[50] Δημήτριος ὁ Φαληρεύς.] Ratio temporum satis manifeste docet, ut cum Vossio loquar, non posse esse inclytum illum Demetrium Phalereum, qui Ptolemæi Lagidæ temporibus claruit, ac bibliothecæ præfuit. Eum vide de Poetis Græc.

[51] Νίκανδρος Ὠρωπαῖος, καὶ Ὠρωπαῖος Ἀπόλλων.] Sic optime Theo, Plutarchus & Demetrius Phalereus, veteres in Nicandrum interpretes, in illo versu mendam latere statuerunt, cum ista urbs non Κορώπη, sed Ὠρωπὸς appelletur, unde quoque gentile Ὠρωπαῖος formatur, quod & Apollini attribuitur.

[52] Ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι.] In omnibus libris hic locus mutilus & sensu destitutus apparet Salmasius ad marginem sui libri hunc in modum eum supplere conatur: ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ἀμφιαράου ἱερὸν καὶ οὐκ Ἀπόλλωνος ἐστι.

[53] Λέγεται δὲ καὶ ἐλλείψει τοῦ ι, Κορωπαῖος, Κορώπη.] Nos omnia exhibemus, uti in aliis editionibus reprætentatur, nisi quod in medio ω mega pro parvo reposuerimus: sed ne fic quidem pritinæ fanitati hic locus est restitutus, gravioribus morbis laborans. Sollicitavit hunc locum Salmasius ad oram sui libri, sed mutat deinde sententiam, & nihil certi concludit. Ego exilimo totum locum non incommode sic posse constitui: λέγεται δὲ καὶ ἐλλείψει τοῦ α, Κορωπὸς, ὡς ἡ Κόρωπη. Similia gentilia occurrunt apud Etymologici Magni Auctorem in Εὐρώπιος, unde fit, Εὐρώπη, ὡς ἀπὸ Πλειστάνακτος Πλειστάνδιον. Deinde apud eundem sequitur: Ἔστι καὶ Εὐρωπὸς πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος, ὡς Ἡπειρῶτης Ἠπειρώτης, νησιώτης. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, τὸ ἐθνικὸν ταύτης Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

[54] Ὠρώπη γὰρ πόλις Εὐβοίας.] Hanc urbem Strabo lib. X Ὀρωπίας appellavit, si locus non sit corruptus, ita enim ille: Καὶ τὴν Ὠραίαν καταπατήσασι, καὶ τὴν Πελαγόνα, καὶ Κλειτόρειαν, καὶ Αἰδηψὸν καὶ Ὀρωπίας, ἃ ἐν κατοπτοις ἐκ ἀνδιδόντα. Verum, nisi vehementer fallor pro Ὀρωπίας legendum centeo Ὠρωπίας, vel Ὠρωπιάς. Sic enim Strabo loquitur in principio lib. IX: Τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ καθ' ἑαυτὸ μέρος τῆς Μεγαρικῆς. Reliquum est (septentrionem spectans latus Atticæ ab Oropio agro pertinens occasum versus usque ad Megaridem. Ager enim Oropius & in Bœotia & in Eubœa est, ab urbe cognomine appellationem habens.

Κορονται [11], πόλις Ἀκαρνανίας. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κορονταῖος, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς.

A

CORONTA, urbs Acarnaniæ, de qua Thucydides libro II. Gentile, Corontensis, uti a Samosata Samosatensis,

Κοροτιων, πόλις Δικαιῶν ἐν Ἰταλίᾳ. [12] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ι. τὸ ἐθνικὸν Κορωνίων, ὡς Ἀντρωνίος.

B

CORUION, urbs Æquanorum in Italia, de qua Dionysius lib. de antiquitatibus Romanor. Gentile, Coruionius, ut Antronius.

Κορπιλοι, [13] Θρακῶν ἔθνος. ἡ χώρα Κορπιλική. ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται καὶ τὴν παρ' αὐτὴν [14] Ἀψινθίδα, νῦν δὲ Κορπιλικὴν λεγομένην.

CORPILI, gens Thracica, cujus regio Corpilice. Ænus enim situs est juxta veterem Apsynthidem, nunc vero Corpilicam appellatam.

C

Κορσεαι, νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀνθρωπου Σάμιος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [15] Ἡρωδιανὸς Κορσία, ἀπὸ τοῦ ι. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κορσεάτης.

CORSEÆ, insula Ioniæ, è regione Sami, de qua Hecatæus in Europa. Herodianus habet Corsia per ι. & gentile, Corseates.

Κορσις, νῆσος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει, [16] ἀπὸ Κόρσης δούλης Βακχίδος. λέγεται καὶ Κορσική. [17] τὸ ἐθνικὸν, Κορσεύς.

D

CORSIS, insula in mari Tyrrhenico, sic dicta à Corse bubulci cujusdam ancilla. Appellatur quoque Corsica. Gentile. Corsi.

Κορυδαλλα, πόλις Ῥοδίων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεῖς.

CORYDALLA, urbs Rhodiorum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Corydallenses.

Κορυδαλλος, δῆμος τῆς Ἱπποθοωνιδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κορυδαλλεύς. τὰ τοπικὰ, Κορυδαλλόθεν, Κορυδαλλόνδε. Κορυδαλλοῖ.

E

CORYDALLUS, populus Hippothoontides tribus, Popularis, Corydallensis. Localia ex, ad & in Corydallo denotant.

Κορυλειον, κώμη Φοινίκης ἐν Παφλαγονίᾳ, [18] ἀπὸ Κορύλα βασιλεύσαντος. [19] ὁ οἰκήτωρ, Κορυλειεύς.

F

CORYLEUM, vicus ingsinis in Paphlagonia, a Coryla rege nomen habens. Incola, Coryleensis.

Κορυφαῖον, ὄρος [20] ἀπὸ τῶ Ἐπιδαυ-

CORYPHÆUM, mons in agro Epidau-

[11] Κέρκυρα, πόλ. Ἀχαΐας.] Solus Thucydides, & ex eo noster, hujus urbis meminit lib. citato: Καὶ Κωλώτην Θουκύδης ἐν Κέρκυρᾳ καθεζόμενος ἀπὸ ταύτης πόλιν ἐπὶ τοὺς ναῦς. Sed in omnibus Stephani libris editis & catamo exaratis, gentile turpissime vitiatum conspicitur, Κερκυῖος, pro quo nos Κερκυραῖος substituimus

[12] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολ. ι.] Illud διὰ τὴν sic mente Cluverii, existimamus quod exciderat, addidi: plurima enim illo libro hujus oppidi memoria celebratur, sed ibi non Κορωνίων, sed Κορωνίων appellatur, unde Latinis Coronio. Livius lib. III: *Ulteriusque venturum foret, ni, velut dedita opera, nocturno impetu Æquorum Corbionem amnissum præsidium, nunciatum esset.* Protinus ultra Algidum, circa viam Lavicanam, versus Prænestæ, Latinorum, Corbionem extitisse sibi persuadet Cluv. lib. II, quem vide.

[13] Κορπιλοι, Θρακῶν ἔθνος.] Libri omnes editi & manu exarati hanc lectionem mirum in modum depravatam atque mutilam repræsentant: Κελτοὶ, Θρακῶν ἔθνος * τοὺς Ἀρδίους ζ &c. Variis modis Salmasius depravato huic loco in margine sui libri medicinam facere est aggressus: Κελτοὶ, Θρακῶν ἔθνος. Στεφάνου ζ. ἡ χώρα &c. Deinde hoc modo: Κελτοὶ, Θρακικοῦ ἔθνους. Ὁ ὀρεσίβιος Ἀρδίσκων ζ. ἡ χώρα Κελτική. Sed denique ita lum vertit & corrigit, quemadmodum edi curavimus, quam correctionem legere licet in Plin. Exerc. pag. 158. Corpilorum meminit Solinus cap. X: *Hebrum Odrysarum solum fundit, qui fluvius excurrit inter Priantas, Dolonces, Thynos, Corpilos, aliosque barbaros tangit.* Corpilli dicuntur Plinio lib. IV cap. XI. & eorum regio Ptolemæo Κορπιλικὴ, ubi Salmasius emendat Κορπιλική.

[14] Ἀψινθίδα.] Veneta & Florentina Ἀψωνθίδα male. Emendabat Salmasius loco jam proxime citato Ἀψωνθείδα: verum vulgata lectio non est improbanda: nam ipsi Stephano regionis nomen Ἀψινθὶς dicitur in voce Ἄψινθος. Suidas Ἀψινθος, πόλις Θράκης. Ἀψινθὶς δὲ ἡ χώρα.

[15] Ἡρωδιανὸς Κορσία.] Strabo lib. XIV numero multitudinis Κορσίας appellat, sic enim ille: Καθεξῆς δ' Σάμῳ εἰσὶ δύο νῆσοι, ἥ τε Ἴκαρία, καὶ Κορσίαι. Plinius *Corseæ* lib. V cap. XXXI.

[16] Ἀπὸ Κόρσης δούλης Βακχίδος.] Eandem nominis rationem adfert Eustathius ad Dionysium, sine dubio ex Stephano: Ὡς καὶ ἀπό φασι, Κορσὶς καλεῖται δοῦλή Κόρσης λεχθεῖσα ῥοπαλοφόρος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει Κορσὶς δοῦλη Κόρσης, δούλης Βακχίδος. Sed integram hujus insulæ descriptionem videtis apud Cluverium.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεύς.] Quia urbis nomen duplici lambda effertur, etiam sic gentile nomen excudi curavimus, quanquam in omnibus libris simplici invenitur. Corydallos oppidum fuit in Lycia, montanis quod fortassis Rhodii in ditionem redegerant. Vide Plin. lib. V cap. XXVII, & Ptol. lib V cap. V.

[18] Ἀπὸ Κορύλα βασιλ.] Sic scripsimus pro Κορύλλα, quod erat in omnibus libris, auctoritate Xenophontis moti, qui libro valiquoties Corylæ regis meminit, ut & lib. VI: Ὁ δὲ Κορύλας, ὃς ἐτύγχανε τότε Παφλαγονίας ἄρχων. Verum pagi nomen apud Xenoph. lib. V, uti censet Ortelius, non occurrit, sine dubio ex regionis nomine pagum comminiscens.

[19] Ὁ οἰκήτωρ, Κορυλειεύς.] Sic emendavimus pro Κορολιεύς, quod omnes vulgatos occupaverat.

[20] Ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυρίῳ.] Non est emendandus hic locus, subintelligendum enim potius τῷ χωρίῳ, manifestissime liquet ex Pausaniæ lib. II, ubi illud χωρίον Hyrnethium appellatur: Καλοῦσι δὲ οἱ τῆς Ἐπιδαυρίας τὸν πόλιν, χωρίον ἐστὶ πετρώδης ἀκρωτήριον ὄρος. Τροχοὺς δὲ καλοῦσι τὸ χωρίον. Sed fallitur vehementer Stephanus, statuens *Coryphæum* esse montem: quippe memorat Pausanias duos montes *Titthium* & *Cynortium*, sitos in agro

πιδωρείω, ἐν ᾧ πιμάπη Ἀρτεμις Κορυφαία. Παυσανίας δὲ τὸ ἐθνικὸν, Κορυφαῖος.

pidurio, ubi Diana Coryphæa colitur, auctore Pausania lib. II. Gentile, Coryphæus.

ΚΟΡΤΦΑΣΙΟΝ, χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλης. [67] Θουκυδίδης πώρτη. τρεῖς δὲ εἰσὶν αἱ Πύλοι ἐν παροιμίᾳ.

CORYPHASIUM, castellum Laconicum, prope Pylum, teste Thucydide lib. IV. Tres autem adagio celebrantur Pyli:

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν [68] ἐστι καὶ ἄλλος.

Est Pylus ante Pylum, est & Pylus alius.

τὸ ἐθνικὸν Κορυφασιεύς, [67] καὶ Κορυφάσιος.

Gentile, Coryphasiensis & Coryphasius.

ΚΟΡΩΝΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κορώνης τῆς Θερσάνδρου, [69] ἐν ταύτῃ δὲ Φαίνεται ἀπαλαλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῶον. κἀν πις ἐξωγὴν ἐνέγκῃ εἰς τὴν [69] Κορωνειων χώραν, δυσαπαλλάκτως ζῇν. δεύτερα, πόλις Πελοποννήσου, [70] μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Κορίνθου τρίτη, ἡ Φθιώτιδος. ἔστι δὲ καὶ Φρέαρον τῆς Ἀμβρακίας. [71] πέμπτη, πόλις Κύπρου. ἔστι καὶ χερρόνησος τῆς Ἀττικῆς. ε', [71] πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη. [73] ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι Κορωνίδα τὴν Κορωνέως Κορωνεΐδος. Κορωνίδα δὲ τὴν Κορωνέως Κορωνεΐδος.

CORONEA, urbs Bœotiæ, auctore Hecatæo in Europa, a Corono Thersandri filio nomen habens. In hac talpa non apparet, quamvis illud animal per universam Bœotiam frequens sit. Si quis aliunde in Coronensium agrum intulerit, vivere nequit. Secunda, urbs Peloponnesi, Sicyonem inter & Corinthum. Tertia, Phthiotidis. Est quoque Ambraciæ munimentum. Quarta, urbs Cypri. Est quoque peninsula juxta Atticam. Quinta, urbs cum portu Corone. Oppidanus, Coronius & Coronensis. Nonnulli dicunt a Coroneia, fieri Coroneiensis, sed a Corone Coronæensis.

Κο-

CO-

agro Hyraethio, sed in ultimi montis acumine describens templum *Coryphææ Dianæ*, cujus etiam in cantico quodam Telesilla meminit: Ἐπ' ὄρεσι, Κορυφαίαισιν ἵδρυται Ἀρτεμις, ἣ δὲ Τελεσίλλα ἐποιήσατο. [67] Θουκυδίδης πώρτη.] Libri omnes & manu & typis descripti scriptura constanti πίωρτη. Sed nos bene emendasse, liquet ex ipso Thuc. libro IV aliquoties Coryphasii memoriam celebrantis: Ἀπῆραν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκ Πύλου τοῦ Κυπαρισσίου πεζοκρησίου, ἣ ἵδρυτο ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ πρὸ ὕδατος γῆ. καλεῖται δὲ αὐτὸ οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. Et eodem libro circa finem: Τὰς μὲν οὖν τῆς Κορυφασίου. ἐς τὸ Βυθρωΐδιον καὶ τὰ Τομάρια ἐβοήθησε. [68] Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος.] Ita libri omnes, & etiam Plutarchus libello de vitando ære alieno, & Strabo lib. VIII. Videtur tamen legendum, Ἔστι καὶ ἄλλη. Ipse enim Steph. gentile fœm usurpavit hanc vocem: Τρεῖς δὲ εἰσὶν αἱ Πύλοι· ἐν παροιμίαις. Et Thuc. Pauf. atque alii: Eustathius comment. ad Iliad. B illud ἐστι καὶ ἄλλη etiam agnoscit, addenstamen Strabonem ista voce gen. mascul. uti. Πύλοι δὲ τρεῖς καθ' ἣ καὶ ἐθνικὴ κλίνεται, Μεσσηνίας, Τεμπυλίας, Ἀτρωΐδας. ὁ δὲ χαρακτὴρ, παρ' ᾧ καὶ Τριφυλιακὸς Πύλος οἶκεῖ, φησὶν ὅτι γράφεται καὶ ὁ Νέστωρ, Πελοποννησίου, κρίνει δὲ ἐν Πύλοι τρεῖς ἱσταμένου τοῦ Πύλου χωρίου Πύλος. χωρίον ἐστὶ Ἠλείας καὶ Πύλος Μεσσηνίας, Ἐστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλος. [67] Καὶ Κορυφάσιος.] Utitur hoc gentili Pauf. in Messen. Ἐντεῦθεν ἐστὶν ἐπὶ Κορυφασίους. [69] Ἐ. ταύτῃ δὲ φαίνεται ἀπαλαλαξ.] Hæc pene verbotenus perita sunt ex Antigoni Mirabilibus, ubi hunc in modum legimus: Τὸ δὲ Βοιωτίας ἔχοντος πανταχῇ πολλὰ ἀπαλαλαξ, οὐ τῆς Κορωνικῆς μόνης ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πολὺ τῆς ἄλλης τὸ ζῶον τοῦτο ἐστὶν, οὐ γὰρ ἐνεγκὸν, οὐδ' ἂν ἐπιμένῃ πολὺν χρόνον, ἀποθνήσκει. ἐν δὲ τῇ Κορωνικῇ μόνῃ ἐὰν ἐνεγκὸν τὸ ζῶον, οὐ γὰρ ἐνεγκὸν, οὐδ' ἂν ἐπιμένῃ πολὺν χρόνον, ἀποθνήσκει. ἐν δὲ τῇ Κορωνικῇ μόνῃ ἐὰν ἐνεγκὸν τὸ ζῶον, οὐ γὰρ ἐνεγκὸν, οὐδ' ἂν ἐπιμένῃ πολὺν χρόνον, ἀποθνήσκει. In illis verbis redundat τὸ πανταχῇ, vel legendum, τῆς Βοιωτίας ἐχούσης πανταχῇ πολὺ ἀπαλαλαξ &c. Hanc historiam de talpis, si non ex Antigono, eam ex Aristotelis Admiranda Audit. ubi eadem legantur, hausit Stephanus, utrobique enim alibi ad testimonium vocat. Plinius lib. IX cap. XXVIII illud talpis in Bœotiæ Lebadia adscribit, ita enim ille: *In hac urbe Lebadia illata solum ipsum fugerunt, quæ juxta in Orchomeno tota arva subruunt, talpæ, quarum e pellibus cubicularia videmus stragula.*

[69] Κορωνείων χώραν.] Hæc calamo exaratorum lectio nobis potior videbatur, quam in omnibus vulgatis excusa, εἰς τὴν Κορωνείαν χώραν.

[70] Μεταξὺ Σικυῶνος.] Sequimur editionem Xyland. nam τὸ μεταξὺ neque in Aldina, neque Juntina conspicitur, testaturque Salmasius etiam a Palatinis libris abfuisse.

[71] Τρίτη, πολ. Κύπρ.] Hæc sine dubio illa est, quam etiam noster sequutura sectione recenset, & partem Salaminis statuit. Salamis enim teste Porphyrio lib. II de Abst. antiquitus *Coronis*, secundum nostrum *Coronen* appellabatur: Ἐν τῇ τοῦ Σαλαμῖνι, ὡς πρὸ Κορωνίδι ὀνομαζομένῃ, μᾶλλον καθ' Κυπρίους Ἀφροδίτην, ἣν ἵδρυτο ἐν τῇ Ἀβρωλῷ τῇ Κιτιέως Θ. [72] Πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη.] Misere depravatus circumferebatur hic locus in omnibus libris. Salmasius margini adscripserat, quod excudi curavimus, pro πόλις λιμένων Κωρίων.

[73] Ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι Κορωνίδα &c.] Hic locus, si quis alius in Stephano, profligatissime corruptus in omnibus libris typis & calamo descriptis circumfertur, legebatur enim hunc in modum. Ὁ πολίτης Κορωνεύς, καὶ Κορωνίδος. οἱ δὲ φασι Κορωνίδα τὴν Κορωνέως Κορωνίδος. Ὡς ἐξ ἂν τοῦ Κορωνέως Κορωνεΐδος. Primo igitur falsissimum est a Κορωνεία posse formari Κορωνεύς, neque ullo canone Stephani comprobari poteit; deinde multo minus a Κορωνία fit Κορωνίδος. Denique a Κορώνη derivari Κορωνεύς nemo fanus dixerit. Quod nos divulgamus nobis certissimum minimeque dubium videtur, & partim sic emendavimus freti auctoritate Strabonis, & partim ingenio atque ratione, nam de gentili hujus urbis apud Geographum lib. IX sic legitur: Οἱ μὲν οὖν τὴν Κορωνίδα Κορωνεῖς λέγουσι, οἱ δὲ τὴν Μεσσηνιακὴν Κορωνίδα. Hæc calculo suo comprobavit eruditissimus Archiepiscopus in Comment. ad Iliad. B. Τοιοῦτος δ' Κορωνεὺς φησὶν οἱ πολῖται, Κορωνίδος, οἱ δὲ τὴν Μεσσηνιακὴν, Κορωνεῖς. Sed lingula potius nostræ emendationis argumenta expendamus. Illud Κορώνιος, quod ex Strabone & Eustathio subilitimus, non fit regulariter a Κορωνεία, sed a Κορώνη, quod præcedentis vocabuli derivativum est, ut ex Ἀπώλεια Ἀπώλειος, Φυτάλεια Φυτάλιος &c. Nemo tamen existimet, nos illud Κορωνεύς tanquam spurium rejicere, sed catenus illud damnamus, quatenus a Κορωνεία derivari nequit, sequenti

ΚΟΡΩ'ΝΗ, [74] πόλις Μεσσήνης, ὡς Α
Λ'πολλόδωρ@· ἐβδόμῳ δ' καλ@λόγῳ. [75] ὁ
πολίτης Κορωνδὸς, καὶ Κορωναιώς, καὶ Κορω-
ναῖ@· ἔστι καὶ Κοράνη, [76] μεταξὺ Σαλαμῖ-
νο@ καὶ Κυπρ@. [77] καὶ τρίτη*. ταύτης [78] οἱ
οἰκήτορες, Κορωνίται. ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας. Β

ΚΟΣΙ'ΑΝΑ, Φρύγιον Παλαιστίνης.
Χάραξ δεκάτῳ. ἐν τῇ Χ@λαλίᾳ τῆς Συρίας.
τὸ ἐθνικὸν Κοσιανεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς.

ΚΟΣΣΑ, [79] πόλις Οἰνοάρων, ἐν τῷ C
μεσογείῳ. Ε'κατ@· Εὐρώπης. οἱ πολῖται,
[80] Κοσσαῖοι.

ΚΟΣΣΕ'Α, μέρος Περσίδος. [81] Στρά-
βων ιέ. [82] οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι. ἔστι καὶ Θρᾴ-
κης πολίχνιον.

ΚΟΣΣΟ'Σ, ὄρ@· Βιθυνίας, ὡς Δημο- D
σθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. οἱ οἰκοῦντες,
Κοσσαῖοι.

ΚΟ'ΣΥΡΟΣ, [83] νῆσος καὶ Σελινουντ@, E
καὶ Σικελίας ποτ@μὸν, καὶ πόλις ὁμώνυμ@·
[84] καὶ

CORONE, urbs Messeniæ, auctore Apollodoro libro VII Catalogi. Civis, Coronensis, Coronæensis, & Coronæus. Est quoque Corone, pars Salaminis, quæ est in Cypro. Et tertia * Hujus incolæ Coronitæ. Est etiam Bithyniæ civitas.

COSIANA, castellum Palæstinæ, cujus meminit Charax libro X. In Syriæ littore situm. Gentile, Cosianensis, uti Tyana Tyanensis.

COSSA, oppidum Œnotrorum in mediterraneis, cujus Hecatæus in Europa meminit. Oppidani, Cossani.

COSSEA, pars Persidis, de qua Strabo libro XV. Incolæ, Cossæi. Est quoque Thraciæ oppidulum.

COSSUS, mons Bithyniæ, cujus Demosthenes libro X Bithyniacorum meminit. Incolæ, Cossæi.

COSYRUS, insula contra Selinuntem Siciliæ fluvium, & urbs ejusdem nominis. Est quo-

quenti enim sectione ex auctoribus probaturi sumus, de hac urbe in usu fuisse. Gentile quod sequitur post Κορωνὶς, factum est ἀπ' τοῦ Κορώνη urbis conditore, quemadmodum Α'λεξανδρὶς ἀπ' τοῦ Α'λεξάνδρ@, ut alibi sæpe inculcat Stephanus. Sequitur in nostro : παρὰ τὸν Κορωνίαν Κορωνὶς, pro quo, cum nusquam urbis nomen sic proferatur, subintelligendum censui, παρὰ τὴν Κορώνειαν Κορωνὶς, nam sit aliquando, ut ex retineatur, sicuti in Ε'λευσὶς Ε'λευσίνιος atque etiam in aliis, quod tamen noster hoc loco improbare videtur. Denique pro illis verbis παρὰ δὲ τὸν Κορώνην Κορωναῖος, scribendum judicavi Κορωναῖος, & qua ratione hoc formetur, ad sequentem sectionem docebimus.

74 Πόλις Μεσσ@.] Hæc profecto non est confundenda cum illa, quam noster Sicyonem inter & Corinthum collocat, de qua alii nullam mentionem faciunt. Corone ad mare sita est, & Colonides ei sunt finitimæ. Urbs prisco nomine Æpea vocabatur : postea vero quum Thebanorum ductu restituti sunt Messenii, Epimelidem tradunt deducendæ coloniæ præfectum Coronæam appellasse, quod ipse ex Coronea urbe Bœotiæ esset oriundus. Vid. Paus. in Messeniac. Strabo lib VIII perhibet, nonnullos existimare hanc Coronam a Poëta appellari.

75 Ὁ πολίτης Κορωνδὸς, καὶ Κορωναιώς, καὶ Κορωναῖ@·.] In omnibus libris male legebatur, ὁ πολίτης Κορωναῖος, auctoritate Strabonis & Eustathii emendavimus Κορωνδὸς. Tria noster ab hac voce deducit gentilia, ut a Κρήτη Κρητὶς, Κρηταῖ@· & Κρήτανις. Cæterum, quemadmodum Κορώνεια & Κορώνη promiscue de urbe Bœotia & Messeniaca usurpatur Græcis Latinis que auctoribus ita etiam gentilia, nam τὸ Κορωναῖ@· æque de Bœotiæ, ac de Messeniæ oppido occurrit. Liv. lib. XLIII : *Et turba Coronæorum Haliartiorumque convenerat ad defendendum decretum regia societatis.* Et lib. XXXVI : *Donec in agrum Coronæum ventum est.* Pausan. lib. IV : Τῇ Κορωναίων δὲ πόλει ἐστὶν ὄρ@· Κολωνίδες. Illud Κορωνὶς etiam de Bœotiæ civitate in usu est apud Polyb. in Exc. Legar. LXIII : Οἱ δὲ Κορωνὶς καὶ Α'λιεῖοι. Et paucis interjectis versibus : Ο'λυμπίχῳ δὲ τῷ Κορωναίῳ. Hanc formam Liv. lib XXXVI Latino ore expressit : *Quum communi decreto Bœotorum posita essent statua, indignum esse in unum Coronensem agrum sævire*

76 Μεταξὺ Σαλαμ@·.] Videsis quæ ad superiorem sectionem de hoc loco a nobis dicta sunt.

77 Καὶ τρίτη.] Post hæc verba asteriscum, defectus notam collocavi, ab omnibus enim libris abest regionis nomen, in qua tertiam hoc nomine urbem collocare nititur.

78 Οἱ οἰκήτορες, Κορωνίται.] Vossianus cod. numero singulari : ταύτης ὁ οἰκήτωρ, Κορωνίτης.

79 Κόσσα, πόλις Οἰνοάρων.] Noster auctoritate Hecatæi Cosam in mediterraneis, quam Strabo paullulum a mari collocat, ita enim ille lib. V : Μετὰ δὲ Ποσειδωνίαν Κόσσαι πολις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἵδρυται ὑψηλὸς, ἐφ' ᾧ τὸ κάστρον. Auctores omnes, Plinius, Antoninus in Itin. & Ptolemæus quoque omnibus duplici figma efferunt, excepto Suetonio & Poëtis; fallitur tamen vehementer, qui statueret eos metri causa hoc feciſe, cum certum sit, nummos exstitisse cum inscriptione ΚΟΣΣΩΝ. Vide Tristanum tom. primum pag. 360.

80 Κοσσαῖοι.] Uti jam dixi, illud gentile apud Suet. in Vesp. simplici figma occurrit, ita enim ille de Vespasiani educatione : *Educatus sub paterna avia Tertulla in fundo Cosano.*

81 Στρ@ων ιέ.] Ita emendavi, nam liber quintus decimus in omnibus libris male allegatur. Posset etiam emendari Στρ@ων ιά, quod accuratius vulgatæ scripturæ respondet : nam utroque libro hujus gentis Geographus meminit. Verum aliud quid præterea in hac Stephani sectione emendandum, pro Κοσσία, μέρ@· Περσ. Si mei arbitrii res foret reſcriberem Κοσσαῖοι, μέρ@· Περσ. Hanc genuinam fuisse olim scripturam satis liquet ex gentili Κοσσαῖοι, cui præterea literarum ordo non repugnat.

82 Οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.] Hoc incolarum nomen sine dubio est corruptum ; nam qua ratione ab illa Persidis parte, de qua jam egit Stephanus, & a monte hoc Bithyniaco, idem gentile posſit formari, equidem non video. Fortassis legendum : οἱ οἰκοῦντες, Κόσσιοι, uti ab Α'σσὸς Α'σσίος, Δύς@· Δύσιος, Α'σσὶς Α'σσ@·. Vel posset etiam inde fieri Κοσσῆς, uti Α'σσῆς.

83 Νῆσος καὶ Σελιν@, καὶ Σικ. ποτ@μός.] Pessime hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis legebatur : Κόσυρ@· νῆσ@ καὶ Σελιν@, καὶ Σικελίας ποτ@μός. Nostram emendationem, quam in lucem emisimus, ex Strabone hausimus, ex quo etiam Stephanus hanc sectionem cum innavit, hic enim ille lib. XVII : λιμὴν δὲ καὶ Ταφίων ὁ πατρῷος σταθμὸς νῆσ@· ἐστὶ Κόσυρος καὶ Σελινοῦς τῆς Σικελίας πόλεως, ἣ πόλιν ἔχουσαν ὁμώνυμον.

84 Καὶ

[84] ἡ Λιβυης νησος. Κόσυρα. τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης, Κοσύριος. ἡ κτητικὸν, Κοσυριακὸς, ἡ Κοσυρῖνος. τῆς δὲ δευτέρας, Κόσυραι.

A quoque Libyæ insula Cosyra. Prioris gentile, Cosyrius, & possessivum Cosyriacus, sive Cosyrinus: Posterioris vero, Cosyræus.

ΚΟΣΥΤΗ, [85] πόλις Ὀμβρικὴ. Κτησίας τρίτην ἀπεγράψατο. τὸ ἐθνικὸν, Κοσυταῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, ἡ Σικελίας πόλις.

COSYTE, urbs Umbrica, de qua B mentionem facit Ctesias libro III. Periegeseos. Gentile, Cosytæus, uti Motyæus a Motya, quæ Siciliæ civitas est.

ΚΟΤΙΑΊΕΙΟΝ, [87] πόλις τῆς Ἐπικτήτου Φρυγίας. [88] Στεφάνων ιϛ'. τινὲς δὲ φασι, [89] Κοσιάϊον ὀφειλ. δοκεῖ δὲ ἀπὸ Μίδου κόσμον, ὡς Μίδα Μίδαιον· ἡ παραθέσει τοῦ ι, κοσιάϊον. [90] ἡ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, Κοτιάϊον. [91] τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαδεύς· ἔνθα ἦν [92] Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος, χρηματίζων. ὃς δὲ πεῖ παυτοδαπῆς ὕλης πραγματα δύο [93] ἐγραψε λόγους.

COTIAÆUM, urbs Phrygiæ acquisitæ, de qua Strabo libro XII. Nonnulli perhibent, C quod Cosiæum debeat scribi. Videtur vero a Cosa formari Cotæum, uti a Mida Midæum, & addito iota, Cosiæum: & S. in T. mutato Cotiæum. Gentile, Cotiaënsis. Ex hac originem habuit Alexander Asclepiadæ discipulus, multijugæ eruditionis Grammaticus D appellatus, qui de omnigenis rebus scripsit libros duos & quadraginta.

ΚΟΤΡΑ΄ΔΗΣ, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς ἡγικῆς τῆς Κοτραδέως.

COTRADES, urbs Isauriæ, de qua mentionem facit Capito libro I. Isauricorum. Gentile, Cotradeotes, quod formatur a genitivo Cotradeos.

ΚΟΤΥ΄ΛΑΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὡς Φησιν Ἀντίμαχος [94] ὁ τῆ Ἀρτέμιδος ϛ'.

COTYLÆUM, mons Eubœæ, Dianæ dedicatus, uti perhibet Antimachus in secundo de Diana.

ΚΟΡΤΥΤΑ, χωρίον Λακωνικὸν. [95] Θουκυδίδης. τὸ ἐθνικὸν, Κορυτταῖος.

CORTYTA, castellum Laconicum, F de quo Thucydides. Gentile, Cortytæus.

CO-

[84] Καὶ Λιβύης νῆσος.] In medio Carthaginensis sinus ostio sita est hæc insula, ejusque mentionem facit Geographus lib. jam citato: Καθ' ἣν μάλιστα ἀπ' ἄκρας τῆς Καρχηδόνος πόλεως, νῆσος ἡ Κόσυρος. Fortassis illud ἡ in prima syllaba a mala manu est; nam COSSURA genuinum insulæ nomen est, sive hoc ad Libycam, sive alteram insulam referas, juxta Parutæ testimonium, quod profert Illustris Spanhemius.

[85] Κοσύτη, πόλ. Ὀμβρικὴ.] Quemadmodum, inquit Cluverius, permulta alia passim vocabula in hoc opere, sive ab ipso Stephano, sive a breviatore ejus, mirum in modum sunt vitiata, sic etiam hoc Κοσύτη ab ipso Ctesia, antiquissimo auctore; ut qui sub Artaxerxe Mnemone, Persarum rege vixit, scriptum fuisse Κοσύλη, unde oppidani ei erant Κοσυλαῖοι, Cotylæi; Romano ore formandi Cotylani. Eum videsis lib. II Ital. antiq. cap. VIII.

[86] Ἡ Σικελίας πόλις.] Ex mente Cluverii sic emendavimus; vel legendum, ut idem censet Σικελίας πόλεως Nam vulgata lectio, Σικελίας πόλις, stare non potest

[87] Κοτιάειον, πόλις ἐπικτ. Φρυγ.] In omnibus libris vulgatis & manu descriptis legitur Κοτυάειον, quod sine dubio a mala librarii manu. Ordo literarum hanc emendationem postulabat, & ipse Stephan. inquiens, τ' ἐθνικὸν Κοτιάειος. Pessime corruptum hoc urbis nomen occurrit apud Eustathium ad Dionys. ubi de partibus Phrygiæ loquitur: Καὶ πρὸς τὰ λεχθέντα Ἐπίκτητος, εἰς ἣν τὸ Δορύλαιον ὡς ὁ χωρογράφος ἱστορεῖ, τὸ Κοτυάειον. Adeo ut censeam, illud urbis nomen passim in antiquorum scriptis depravatum esse, quotiescunque in secunda syl. υ reperitur. Hoc etiam obiter admonendum, Florentinæ editioni prefectum ex hac & præcedenti lectione unicam tantum concinnasse.

[88] Στεφάνων, ιϛ'.] Hæc geographi verba noster respicit: Τὴν δὲ Ἐπίκτητον Φρυγίαν Ἀζανοὶ τὴν αὐτὴν, καὶ Νακόλειαν, καὶ Κοτιάειον &c. Hæc Phrygiæ pars etiam *Salutaris* appellatur ia Chron. Alexand. pag. 642: Ἔτυχε δὲ τὴν Φρυγίαν ἡ εἰς Νακόλειαν καὶ Λάδυμον καὶ κυρίως ἡ Σαλουταρὶς ὑπατικὴ ἐμαρτύρησεν ὁ ἁγιος. Μᾶλλον δὲ Κόσυνος Φρυγίας σαλουτάρις. Ubi legendum Κοσυάνου.

[89] Κοσιάϊον ὀφειλ.] Ut ratio illorum quæ sequuntur probe constet, mihi legendum videtur, Κοσιάειον ὀφειλ.

[90] Καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ Κοτιάϊον.] In omnibus libris MSS & vulgatis hic locus mutilus circumfertur, ἡ τροπῇ Κοτιάϊον. Quod hanc meam conjecturam heic inseruerim, non opus est, ut multis rationibus demonstrem.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαδεύς.] Hoc gentile genuinum esse, satis evidenter liquet ex numismatibus, quæ adducuntur a Tristano & Spanhemio cum inscriptione ΚΟΤΙΑΕΩΝ.

[92] Ἀλέξανδρος Ἀσκληπιάδου.] Quanquam Xylander in indice vertat Asclepiadæ F. & hunc diverlum statuat ab Alexandro Cornelio, in eo tamen longissime ab historica veritate aberrat: nam fuit Asclepiadæ discipulus. Frequentissima est hæc nominativi ellipsis, ita ut subintelligatur aliquando, *pater, mater, uxor, frater, amicus*, & aliquando *discipulus*. Sic Πλαξίππου ὁ τοῦ Διονυσίου apud Athenæum, est Dionysii *discipulus*, non *filius*: constat utique ex Suida aliisque Dionysium Alexandrinum fuisse Parthenii præceptorem. Vide doctissimam Tho Gale dissertationem de scriptoribus Mythologicis. Præterea sæpenumero noster hunc virum appellat simpliciter Alexandrum, aliquando Alexandrum Cornelium, & nonnunquam Polyhistorem, quemadmodum & heic πολυγραφώτατον.

[93] Ἐγραψε λόγους.] Palatinus & Vossianus, ἔγραψε βύβλους.

[94] Ἐν Ἀρτέμιδος β'.] Illud Antimachi opus veteribus non est cognitum, & cum aliis in locis Stephanus ejus haud meminit, omnino vereor, ne scribendum sit hoc loco Ἀντιμάχου τὸ Θηβαΐδος β'. In voce Κωΐη liber istius operis primus allegatur.

[95] Θουκυδίδης.] Non dubito quin noster innuat verba lib. IV: Μία δὲ φρουρὰ, ὅπερ καὶ ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ Κορυτὼ καὶ Ἀφροδίσιον. Sed vereor, ne forte apud Stephanum

ΚΟΤΥΩΡΑ, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ, ὡς [96] Ἀρριανός. τὸ ἐθνικὸν, Κοτυωρίτης, ὡς Ἀβδηρα Ἀβδηρίτης.

[97]Κοτρης, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.

Κυρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. —— Ὁμηρος. καὶ Κυρεὺς πρωτάγωνον. καὶ Θηλυκὸν [98] Κυρίτις. καὶ Κύρδος, καὶ κύρδα. [99] Τὰ Κύριστα Θηλυκῶς.

ΚΟΥΡΙΟΙ, ἔθνος Σαβίνων, πολεμῆσαι Ῥωμαίοις. Χαρὰξ ιϛ'. [1] οἱ φυλέται, Κυρίτης. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κύριτες πρὸς ἐκείνων ἐκλήθησαν.

ΚΟΥΡΙΟΝ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Κυρίου τοῦ Κινύρα παιδός. [2] Ἡρόδοτος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυριεύς. καὶ Ἀλεξικλῆς Κυριεὺς ἦν. τὸ Θηλυκὸν, Κυριὰς, καὶ ἡ χώρα. [3] ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.

ΚΟΤΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας Ἀπλ-

A

B

C

D

ΚΟΤΥΟRA, vicus juxta Pontum; auctore Arriano. Gentile, Cotyoritæ, uti Abdera Abderitæ.

CURES, appellatur aliquis ex Acarnania:

Curetes pugnabant & Ætoli. ——

Homerus. Et Curensis derivativum, & fœminina Curitis, & Curæus, & Curæa, & Curissa genere fœminino.

CURII, populus Sabinorum, qui contra Romanos bella gesserunt, teste Charace libro XII. Populares Curitæ. Et Romani Quirites inde nominabantur.

CVRIVM, urbs Cypri a Cyreo Cinyri F. cujus meminit Herodotus libro V. Gentile, Curiensis. Et Aristocles Cyriensis erat. Fœmininum Curias, quod etiam de regione usurpatur. Est quoque Ætoliæ civitas.

CVROPOLIS, urbs Cariæ, de qua Apol-

corrigendum sit Κύπρῳ rejecto Rho, quod si addas, hoc oppidi nomen literarum seriem non servat. Hinc etiam in Thucyd. ὡς Κοτύωρα corrigendum foret.

[96] Ἀρριανός.] Hodie profecto in Arriani Periplo Κοτύωρα non occurrit, sed quidem Κύπρος, ita enim ille: Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κύπρον ἐστὶ σταδίων. ὁρμος ναυσὶ καὶ Αἰγιαλὸς ἐξαυτῆς. CL. Vossius in notis, ad Scylacem, eundem locum esse censet, ut & alii geographiæ periti. Contra Stephanus Κύπρον in Paphlagonia collocat, sed Κοτύωρα ad Pontum, duo diversa & nomine & situ oppida statuens. Id etiam imitatur Eustathius in comment. ad Iliad B, cujus verba ex nostro transcripta sunt: Η δὲ Κύπρος ἡ Ὁμηρικὴ, ἄλλη ἐστὶ παρὰ τὴν Κοτύωρα. τοῦτο καὶ ἡ κάμαρα ἡς Ποντικὴ, ἡ δὲ Κύπρος πόλις Παφλαγονίας, &c. ὡς ἐκ τοῦ Ἐθνικοῦ φασίν. Ego vero extimo Stephanum, & ex eo Eustathium, inligniter erravisse: fuit enim unum idemque oppidum, cujus antiquum nomen fuit Κύπρος, quod etiam ætate Eustathii nondum erat obsoletum, uti loco jam citato affirmat: φυλάσσει δὲ ἡ Κύπρος μέχρι καὶ νῦν τὰ παλαιὰ ὀνόματα, ὡς ἐν Παφλαγονίᾳ καὶ ἡ Κρώμνα. Quod ei nomen Græci imposuere a Cytoro Phryxi F. teste Ephoro apud Strab lib. XII. Sed, si in tantis tenebris & rerum vetustate aliquid conjiciendum sit, videtur illud κοτύωρα, in honorem Coty is Paphlagoniæ principis, de quo Xenophon. Orat. de Agesilao, pro tempore ob quoddam beneficium ab ipso in incolas collatum, obtinuisse, cum ibi præsidio, vel munimento præerat, nam κοτύωρα, compositum est, quod ὁ κοτὺς ὄρος Cotyn munimentum sive arx denotat. Ista significatione ὄρος apud Hesychium occurrit: Ὄρος, καιρὸς, κρημνὸς &c. οἱ δὲ φυλακτήρια, ἢ ἀσφαλείας. Post murrem tamen Cotyis periit illud nomen, &c. pristini nominis memoria vicit, adeo ut nomen κύπρος tempore Eustathii adhuc floruerit. De situ & conditoribus locus egregius est apud Xenoph. lib. v. de Exp. Cyri: Ἐντεῦθεν δὲ τὰ ξύλα ἐξῆλθε, καὶ ὡς Ἀλφιλίας παρέδωκε δύο γυναῖκας, ἀφ' ὧν ὁ μὲν Κοτύωρος, πόλιν Ἐλληνίδα, Σινωπικὴν λάκκης, ἐκοίησε τῇ Τιβαρανῶν χώρᾳ. Gentile nomen etiam reperitur eodem modo formatum, uti apud nostrum, libro locoque apud Xenoph. allegato: Κοτυωρίτας δὲ οὐδὲ οἱ ἀφ' ὑμῶν πρεσβεῖς ἄπεισιν.

[97] Κυρης, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.] In omnibus libris scriptis & editis sine ullo sensu legebatur, Κυρεὺς, ὁ Ἀκαρνανίας. Nos præpositionem ἐξ addidimus, ut sensus sit integer & commodus. Quæ differentia sit inter Κύρης & Κυρεὺς satis manifeste docent magistri Græci, Helych. Etymol Mag. Auctor & Eustathius, qui de hac voce ita scribit ad Iliad. I, unde hemistichium illud desumptum est a Stephano: τὰ δὲ ἐξ ἐθνικῶν ἐπὶ τῆς μίας συναιρῶ, ὁ φιλῶν ἐξίτηλος, ἐξωσθήσῃ μισθὸν ὡς ἀθρόως βαρυνθεὶς ὁ ἀρματηλάτης &c.

[98] Κυρίτις.] Mallem legere Κυρίνις: nam sumitur hoc fœmininum pro regione, quam Curetes incolunt, uti liquet ex inscriptione quæ olim legebatur in statua Oxylli apud Strab. lib x:

Αἰτωλὸς ἐστιν οὗτος ἀπὸ πατρίδος θεμένη,
Κυρίνης κυρέων γῆν ὅθεν πολὺ κράτος.

[99] Καὶ Κυρεῖται.] Hoc nomine Curetum fœminas appellari docet jam Stephanus: Verum quia eadem vox appellative occurrit apud Etymol. Mag auctorem, & alia dictionaria eam non agnoscant, illius verba adscribam: Κομμωτρίαι, ἰματιόκτιται, ἢ κοσμοῦσαι, καὶ ψαλοῦσαι τὰς γυναῖκας κυρεῖται. Hæc omnia sunt synonyma, ad mulieres pertinentia, sese in arte comptoria, quæ Galeno & aliis Medicis etiam Medicinæ pars est, exercentes. Verum quid ultima vox denotet, non facile apud alios invenias. Mihi videtur derivatum, uti βάσκλης βασιλιστὴς, sic Κυρὶς Κύρεται, quod est instrumentum tonsorium, sive id sit quod Latinis Novacula, Ciceroni Cultor tonsorius, sive aliud. Quare apud Etymologum in dandi casu legendum censeo Κυρίσκῃ, ut concinnum hilce verbis lenium affinegas.

[1] Οἱ φυλέται, Κυρίται.] Nos retinemus vulgatam lectionem, quam Cluverius corruptam censebat, corrigens οἱ πολῖται, Κυρῖται. Ego vero nullum discrimen video inter φυλέτης & πολίτης, quare nihil mutandum judico. Sed bonis avibus correxit, quod sequitur, πρὸς ἐκείνων (cum in omnibus libris legeretur,) πρὸς ἐκείνου, quod profecto cum præcedentibus haud cohæret. Recepimus ergo illud πρὸς ἐκείνων, quia ipsa ratio & vetercpimus ergo illud πρὸς ἐκείνων, quia ipsa ratio & veterum scriptorum auctoritas suadet. Plutarch. in Numa: Οἱ δὲ πόλεως ὁ Νομᾶς ἱσπιστὰς ἐκ Σαβίνων φ Κυρείτων, ἀφ' ἧς Κυρίτας Ῥωμαῖοι σφᾶς αὐτοὺς ἅμα τῇ συναμφοτέρων Σαβίνοις φωνῇ ῥοῦσαν. Et Strab lib. v. Κύρις ἐξ ἧς ὁμωνύμως οἱ φ Ῥωμαῖοι βασιλεύσαντες, Τίτ Τατ, κ Νομᾶ Πομπιλ. ἱστοῦσι δὲ οἱ Κυρίτας ἐπωνόμασαν οἱ δημιουργοὺς τῆς Ῥώμης. Vide præterea alios de hac re locos, quos ex Græcis Latinisque scriptoribus diligentissime congessit jam laudatus Cluverius.

[2] Ἡρόδοτος πεμπτῇ.] Non dubito, quin hæc respiciat Stephan. Μαχόμενον δὲ κ τὸν Ἕλλην. πρὸς Κύπρ Κυρίου φονεῦσι, ἔχοντ ἄνωθεν ἀπὸ ἰσότητ ἡ μακρὸν. οἱ δὲ Κυρεῖς ἀπὸ λέγετ) εἶναι Ἀργείων ἄποικοι. Etiam Strabo perhibet hanc urbem ab Argivis conditam lib. XIV.

[3] Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.] Hæc urbs antiquæ Pleuroni erat finitima, teste Strabone lib. X: Κύρειαν δὲ καὶ πολισμὸν Πλευ-

Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυρομλίτης. A Apollonium libro primo Caricorum. Gentile, Curopolitæ.

ΚΟΧΛΙΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ· Ἀλέξανδρος δωδεκάτῳ περὶ Λυκίας, ἀφ' ἧς κόχλιες εἰς αὐτὴν εὑρίσκεσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Κοχλιούσιος. COCHLIUSA, insula juxta Lyciam, cujus meminit Alexander libro II. de Lycia. Ita appellatur quod in ea cochleæ inveniantur. B Gentile, Cochliusius.

ΚΡΑΒΑΣΙΑ, πόλις Ἰβήρων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Κραβάσιος, καὶ Κραβασίδης, καὶ Κραβασίτης, καὶ Κραβασιανὸς, ἀφ' ἣν χώραν. CRABASIA, urbs Iberorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Crabasius, & Crabasiensis, & Crabasiates, & Crabasianus propter regionis consuetudinem.

ΚΡΑΓΟΣ, ὄρος Λυκίας· Ἀλέξανδρος δωδεκάτῳ Λυκιακῶν· ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλεως υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδίκης νύμφης. ἐντεῦθεν δή φασιν εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Ἰθῶν Ἀχαϊκὰ ἄντρα. ἀπαθανατισθῆναι γάρ φασι τοὺς περὶ τὸν Κράγον. τὸ ἐθνικὸν, Κραγιος. ἔστι καὶ ὄρος Ἀνδρικραγος ἕτερον. C CRAGVS, mons Lyciæ, de quo Alexander libro secundo Lyciacorum; nomen habens a Crago Tremili F. Matris vero Praxidicæ nymphæ. Ibidem exstare perhibent antra, quæ a diis agrestibus cognomina in- D venerunt. Traduntenim Craguin ibi immortalem redditum. Gentile, Cragius. Est quoque mons alius, qui Anticragus dicitur.

ΚΡΑΔΗ, πόλις Καρίας· ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Κραδίτης, ὡς Σιδήτης. CRADE, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asiæ descriptione. Gentile. Cradita, uti Sidita. E

ΚΡΑΜΒΟΥΣΑ, νῆσος περὶ Σελδύκλαν τῆς Ἰσαυρίας. Στεφάνου τοπαρεσκαδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κραμβουσιος, ἢ Κραμβουσαῖος. CRAMBVSA, insula circa Seleuciam Isauriæ, de qua Strabo libro XIV. Gentile, Crambusius, vel Crambusæus.

ΚΡΑΜΒΟΤΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· F Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. ὁ πολίτης, Κραμβυτίτης, ὡς Ναυκρατίτης. ᵍ Ἡρωδιανὸς ἀφ' ἕω γράφει, Κράμβοτις περοζυτόνως, ὡς Ἄβοτις. CRAMBVTIS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegesi. Civis, Crambutita, uti Naucratita. Herodianus hanc vocem per o scribit Crambotis, & accentu in penultima notat, uti Abotis.

ΚΡΑΝΑ'Η, ʰ νῆσος Λακωνική. ὅ- G μηρος, CRANAE, insula Laconica, de qua Homerus:

Νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἰμείρω — *Insula vero in Cranaë mistus sum.* — —

ἧπις Hæc

Πλειόνων πλατέων, ἀφ' ὧν τὰς Πλειονίους Κυρήτας ὀνομαζούσας τὰς ἐπιλιπούσας.

ᵍ Ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμιλέως.] Non est dubium, quin hæc vera & antiqua Stephani tit lectio: pessimo enim errore in omnibus libris calamo & typis descriptis legebatur, ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμιλιτοῦ ὑιέως. Nostram emendationem esse verissimam, liquet satis ex Panyasi, cujus versus noster in Τρεμιλα in medium adducit, ex quibus constat aperte, Tremilum habuisse uxorem filiam, nymphagn Ogygiam, quam Praxidicam appellant, ex quibus progeniti sunt Tlous, Xanthus, Pinarus & Cragus, qui huic Lyciæ monti nomen dedit.

ʳ Θεῶν Λυκίων ἄντρα.] Idem quoque refert Eustathius in comment. ad Dionysi. Ἐν τούτῳ Κράγῳ Ἰθῶν Λύκιων ἀντρα, ἃ καὶ Ἀθῶλος. Verum ut dixi, vulgata a Xylandro lectio, quam nos sequimur, videtur præferenda, quia ipse Stephanus, uti liquet alio in loco ex Herodiano ita transcripsit: Ἀθῶλος, πόλις Αἰγυπτία, ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἡρωδιανείς φασι βαρύνεσθαι. Sed illo in loco, quod tunc temporis non admonui, legendum censeo ἀποπαροξυνεσθαι. Videtur Κράμβωσσα nomen habere ἀπὸ τοῦ κράμβου, a brassicæ copia, ut aliæ circumjacentes urbes, Corycus & Corycium antrum a croco, & Anemurium ἀπὸ τοῦ ἀνεμώνου a papavere.

ʰ Κραμβή, νῆσος Λακωνική.] In omnibus libris Stephani legebatur Κραναία, accentu in ultima, sed male, ut & in Homeri hemilichio. Pseudo-Didymus ad Iliad. Γ. docet, nomen illud proprium accentum in penultima notandum: Παροξυτόνως ἵνα κύριον ὄνομα γένῃ, διὰ τὸ τοῦ Ἀ τὸ πρὸ τοῦ Ν μὴ ποιεῖσθαι μέσους Ε. Ἐν τῇ κλίσει. Nam apud Homerum τὸ κραναὸν est ἡ πέτρα. Ἰστέον κραναὸς τρισὶν ἔχεται τρόποις, ὁρεινὸς, κραμβὸς ἔχων, uti loquitur Etymologici Mag. Auctor. Hesychius, Κραναὸς, τραχὺς. κραναὸν, ὀκληρὸν, τραχύ. Verum ex verbis Scholiastæ jam allegatis liquet nonnullos reperiri, hanc insulam, non Laconiæ, sed Atticæ adscribentes, quod fortasis habent ex Geographo lib. IX. ubi etiam transposito accentu sic lego: Τῶν περὶ τὴν Κραναὸν, τὴν νῦν Ἐλευσῖνα, λέγει δὲ καὶ Ζηνὸς τὴν μέσην. Μετὰ δὲ τὴν Ἐλευσῖνα, ἡ Εὐδοσία πόλις· ἀφ' ἧς παροικίας, ὁμοίως τινὲς, ἡ μακρὰ ἡ κατὰ μικρὸν τὴν ἠπειρον ἐξαίρουσα χερσόνησος Ἐλένη. Potior igitur est fides Strabonis, insulam hanc

ἤτις πρόκειται Γυθείου. [9] ἄτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κρανααῦ. ἐξελήφασι γάρ τινες ἄτω τὸ Ὁμηρικὸν τὴ Κρανάην, ἀντὶ τοῦ Ἀτθίδι. Ἑλένη καλεῖται νυῦ. ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος δηλοῦν ὅτι τῶν νήσων πλὴν πεπισμένον [10] τῶν οἰκούντων, ἀλλὰ τῆς ἔξω. Ἐπονοοῦν γὰρ διαχθήσας, τὴν Κρήτην δοκοῦμεν λαμβάνειν, καὶ τὴν Ἀσίαν παραλεγόμενος εἰς Φοινίκην ἐρχεῖ. τὸ ἐθνικὸν, ἐὰμὲν τῆς Λακωνικῆς, [11] Κρανάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κρανατεῦς, ὡς Ἀθηναῖος.

A Hæc ante Gytheum sita est. Eodem modo etiam Attica a Cranao appellabatur. Ita enim nonnulli illud Homericum *is Cranaë*, pro *in Attbide* accipiunt. Nunc Helene vocatur. Videtur mihi Alexander non indicare navigationem locorum per insulas institutam, sed per exteriorem earum partem: suspicans enim, se perlequutionem passurum, Cretam ad sinistram sumit, & Asiam præternavigans in Phœniciam pervenit. Gentile, si a Laconica deducatur, est Cranaates, uti Caryates: sed ab B Attica, Cranæus, uti Athenæus.

ΚΡΑ΄ΝΕΙΑ, [12] χωρίον Ἀμβρακιωτῶν· Θεόπομπος πεντηκοστῷ πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν [13] Κρανσάτης, ὡς Μαρδάτης, ὡς φησι [14] Σοφοκλῆς Λαοτοσίοις.

CRANEA, castellum Ambraciotarum, auctore Theopompo libro LI. Gentile, Craneatès, uti Mareates, uti perhibet Sophocles C in Larissæis.

ΚΡΑΝΙΔΕΣ, πλησίον τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. [15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρανίτης.

CRANIDES, vicinia prope Pontum, cujus meminit Parthenius in Anthippa. Gentile, Cranitæ.

ΚΡΑ΄ΝΙΟΙ, [16] πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ. [17] τετράπολις ἡ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων, Πρόνησος, Σάμη, Πηλέως

CRANII, urbs in insula Cephallenia. Insula hæc constabat quatuor oppidis, quæ nomen sortita sunt a Cephali filiis, Pro- D neso,

Thurium ante & Sunium Atticæ, quam Stephani, eam ante Gytheum Laconicæ collocantis.

[9] Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κρανααῦ.] Addam locum insignem ex Scholiasta Aristoph. ad Acharn. hæc verba commentanti, ὦ Κρανάη πόλις. Τῶν τετράπτυχα ὑπὸ τῶν πολλῶν. Καὶ Αἰσχυλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. λέγει δὲ Κραναὸς, πρὶν Ἄγνως. οἱῶν τε τραχείας. λιτόχρως γὰρ ἡ Ἀττικὴ. ἢ ἀπὸ Κραναὸς τινὸς, ὃς ἐβασίλευσεν αὐτῶν. Priscis temporibus Athenas a regibus denominarunt. Cranaus Athenarum rex fuit, qui Cecropi Athenensi primo regi successit.

[10] Τῶν οἰκούντων, ἀλλὰ τῆς ἔξω.] Vossianus: Ἢ οἰκουμένου, ἀλλ' οὐτως ἔξω.

[11] Κρανάτης.] Apud Hubertum Goltzium exstat nummus cum inscriptione ΚΡΑΝΑΑΤΩΝ.

[12] Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν.] Forte castellum, uti solet, edito loco situm fuit; & forte in monte cognomine: nam Plinius Cranæ montis meminit lib. IV. cap. II: *Montes clari, in Dodone Tomarus, in Ambracia Crania, in Acarnania Aracynthus.*

[13] Κρανσάτης. ὡς Μαρδάτης.] In voce Μάρεια illud gentile non invenitur, legitur enim ibi Μαρεώτης & Μαρεῦς. Quare suspicor Κρανσάτης illud in medio cubare, corrigendumque Κρανεώτης, ὡς Μαρεώτης. Nam plurima istius regionis gentilia in ωτης terminantur, ut Ἀμβρακιώτης, Ἠπειρώτης &c.

[14] Σοφοκλῆς Λαοτοσίοις.] Miror summopere, Xylandrum & alios ex vulgata corruptaque lectione Sophoclem Larissæum finxisse, cum Stephanus Sophoclem drama, cui nomen Λαοτοσίοις, sine dubio innuat. Corrigendum esse Λαοτοσίοις, primus ad Harpocrationem indicavit Mauslacus.

[15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ.] Libri omnes typis & calamo deripti, Ἀνθίππῃ, cum vox duplici π sit proferenda. Parthenius in Eroticis de Anthippe historiam operi suo intexuit, verum de Cranidibus ad Pontum ibi nulla fit mentio. Ejus loco adducam verba Marciani Heracleotæ: Ἀπὸ Σανδηράκης εἰς Κρώνιδας στάδια κ'. ὅμοῦ συμμίκτους ναυσὶ. ἀπὸ Κρωνίδων εἰς Φύκας χωρίον στάδια κ'. Sic quoque Menippus apud nostrum in Φύκα. Ἀπὸ Κρωνίδων εἰς Φύκας χωρίον στάδια ιϛ΄. Quare mihi videtur emendandus Arrianus in Periplo: Ἀπὸ Σανδηράκης ὅρμος ναυσὶ μικραῖς. Ἔνθεν εἰς Κρωνίδας ἑξήκοντα. ἢ ἀπὸ Κρωνίδων εἰς Φύκας ἐμπόριον, τεσσαράκοντα. Stadiorum numeri mihi videntur corruptissimi; cum Menippo & Marciano legendum ιϛ΄ pro ἑξήκοντα, pro ἐμπόριον Χωρίον. Omnes *Cranidas* appellant, unus Stephanus *Cranidas*, quod fortassis vel dialectui adscribendum, vel quod differentia quædam sit observanda inter *Cranidas* & *Crenidas*, quas Philippus de suo nomine Philippos nominavit: Κρωνίδες πόλις Παιονίας ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους. τὸ ἐθνικὸν, Κρωνίτης.

[16] Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλλ.] Omnes editi & calamo exarati Κράνιοι constanter exhibent, pro quo nos Κρᾶνοι rescripsimus, in sequentibus demonstraturi hanc genuinam & veram esse lectionem. Nunc solummodo mutilum Hesychii locum exhibebo: Κράνοι, ἢ Κεφαλληνίας αὐτὴν τέσσαρες Κράνοι. Loquitur sine dubio de quatuor Cephalleniæ urbibus, cum in hisce verbis unica tantum memoratur.

[17] Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος.] Cephalleniam insulam urbes habuisse quatuor, hisce verbis indicat noster, quibus nomen fuit inditum a totidem Cephali filiis: sed illorum nomina in editione Veneta Florentinaque adeo sunt corrupta & confusa, ut inde commodum sensum non elicias, ita enim ibi: Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος, ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων. στρώσασθαι συνήλιος κερεῖς. Quem locum distinctius Xylander, quem sequimur, in sua editione repræsentavit. Primum nomen est Πρόνησος, quod etiam occurrit apud Strabon. lib. X, pro quo Lycoph. & ejus Scholiast. habent Πρόνη, & Thuc. lib. II. Πρόνοια, Polyb. lib. V Πρόνη, Etymol. Mag. Auctor Πρόνη, unde & Liv. l. XXXVIII gentile nomen Neliotæ, quod fit a Νῆσος: *Metus ad omnes valuit, ne deditionem recusarent: obsides inde imperatos pro viribus inopis populi, viceno Neliotæ, Cranii, Pallenses & Samæi dederunt.* Secundum nomen est Σάμη, unde auctores deducunt Σαμαῖοι, ut Thuc. Liv. & Etymol. Mag. Auctor, vel Σάμοι, quod est apud Schol. Lycophronis. Deinde apud Stephanum occurrit Πηλεύς, pro quo mallem Πηλέος vel Πηλέως, quia inde auctores formant Παλῆς, quod Thuc. Attice posuit pro Πηλεῖς vel Πηλεῦς & Latinorum Pallenses. Ultimum nomen est Κράνη, unde noster deduxit Κράνιοι, qui etiam inveniuntur apud Thuc. & Livium locis jam allegatis. Plura qui de hisce nominibus desiderat, ipsos auctores adeat,

λίως, Κρανίε. [18] τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεῖς.

ΚΡΑ΄ΝΩΝ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδ⊙, ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ὡς Ἑκαταῖ⊙ Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ ἄλλη [19] πόλις Ἀθαμανίας, ἀπὸ Κρᾶνων⊙ τ⊙ Πελασγ⊙. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναι φασι μόνους, ὡς [20] Καλλίμαχ⊙ ἐν τοῖς Θαυμασίοις, καὶ [21] Θεόπομπ⊙. ὅταν δ' ἄλλους οἰκνοσκόσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντας, ἀπέρχονται. ὁ πολίτης, Κρανώνι⊙. Ἡρόδοτ⊙ ἕκτῃ. [22] Ἐκ Θεσσαλίης ἦλθεν ἐς Σκοπαδέων διακοσμέων ὁ Κρανώνι⊙. ἀπὸ τ⊙ ἐθνικ⊙ ἡ ἐθνὶς ἑκατὸν [23] τῆς Γυρτῶν⊙. ἡ Κρανων πολις, ὡς φησι Στεφ⊙. καὶ Ὅμηρ⊙ φησὶν Εὐρυρους τοὺς Κρανωνίους· φλεγύας δὲ, [24] τοὺς Γυρτωνίους. ἔστι καὶ θηλυκὸν Κρανωνις, ἀπὸ τῆς ἡμικῆς,

CRANON, urbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis: in illis locis, qui Tempe appellantur, auctore Hecatæo in Europa. Eſt quoque alia urbs Athamaniæ, a Cranone Pelaſgi filio nomen habens. Perhibent in ea duntaxat duos inveniri corvos, teſtibus Callimacho in Admirandis & Theopompo. Quando alios progenuerint, eos pares relinquentes diſcedunt. Oppidanus, Cranonius. Herodotus libro VI. Ex Theſſalia venit a Scopadis Diactorides Cranonſius. Vrbs Cranium diſtat centum ſtadiis a Gyrtone, uti Strabo perhibet. Homerus appellat Ephyros Cranonios: Phlegyas vero Gyrtonios. Eſt quoque fœmininum Cranonis, quod a genitivo formatur.

D

ΚΡΑΣΕ΄ΡΙΟΝ, Σικελίας χωρίον· φίλιστος ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κρασερῖν⊙.

CRASERIVM, oppidulum Siciliæ, de quo Philiſtus libro VIII. Gentile, Craſerinus.

ΚΡΑΣΤΟ΄Σ, πόλις Σικελίας τ⊙ Σικανῶν· φίλιστ⊙ Σικελικῶν τρισκαιδεκάτῳ. ἐκ ταύτης ἦν [25] Ἐπίχαρμ⊙ ὁ κωμικὸς, καὶ

CRASTVS, urbs Siciliæ Sicanorum, de qua Philiſtus Rerum Sicularum lib. XXXIII. Ex hac erat Epicharmus Comicus, & Laïs meretrix,

adeat, præſertim Etymol. Mag. Auct. in Κιφαλλωλία, & ad eum locum Sylburgii notas.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεῖς.] In omnibus libris corruptiſſime legabatur Κρηναῖοι, quod neque a Κρήνη neque a Κρήνοις commode formari poteſt. Hanc correctionem etiam Salmaſius ad Steph. ſui marginem collocavit, addens locum Heſychii: Κρήνοις, τοὺς Κεφαλλῆνας τοὺς, pro quo reſcribit Κρᾶνοις, τοὺς Κεφ. τοὺς.

[19] Πόλις Ἀθαμανίας.] Peſſimo errore in Aldina & Florentina legitur, πόλις Ἀθαμανίας, ſed optime emendavit Xylander.

[20] Καλλίμαχ⊙ ἐν τοῖς Θαυμασίοις.] Mirum in modum ſe ad hunc locum torquet magnus Salmaſius in margine ſui libri, ſtatuitque legendum & replendum hunc locum hoc modo: Ὡς Καλλίμαχ⊙. καὶ Ἀλεξανδρεὺς ἐν Θαυμασίοις, καὶ Θεόπομπ⊙. Quis non conſtat Callimachum Θαυμάσια ſcripſiſſe. Et quoniam ipſam hanc hiſtoriam Ariſtoteles tradit in Θαυμασίοις ἀκέστοις, centet deinde Callimachi nomen pro Ariſtotele ſubrepſiſſe. Denique addit, fortaſſis ſcripſerat Callimachus τὰ Θαυμάσια, cujus tamen rei nullam apud veteres mentionem factam reperio. Sed ut ego etiam hac de re meam feram ſententiam; hic Stephani locus ſatis eſt integer & nullo modo tollicitandus conſtat enim, Callimachum quendam Mirabilium aut Paradoxorum delectum conſcripſiſſe, quem Nolter τὰ Θαυμάσια appellat. Liquet hæc ex Antigono cap. CLIV, qui iſtius libri compendium feciſſe videtur: Παντὸς ἦν, ὡς λέγει Καλλίμαχ⊙ ὁ ἀκολουθῶν τῷ Θεόδοτ⊙, ἃ τοῦτ' ἐμοῦ ἱστορεῖται εἶναι ἄκρως ἄπιστα καὶ ἀδύνατα. Theopompi Mirabilia citantur Apollonio cap. X. Θεόπομπ⊙ δὲ ὁ τῆς Θαυμασίους ὁ τῆ ἀληθ. τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἱστορίας ἔχειν ἐκλεῖναι ὁ τῆ πανηγυρεῖ. καὶ Ἀλφειοδώρου πρὸς τὸν ἐκ ἐγγυτάτω ἀπάγη ῥοῆς.

[21] Θεόπομπ⊙.] Hunc locum etiam ex Theopompo tranſcripſit Antigonus in Paradoxis, ſed verbis paullum immutatis. Τοῦτο δὲ καὶ ἱστόρηκεν ὁ Θεόπομπ⊙ λέγει γὰρ, φασὶν ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις ἀφικομένους, ὅταν τοὺς τοιούτους κοράκους ἴδωσιν, αὐτοὺς ἐν αὐτοῖς καταλείπειν, αὐτοὺς δὲ ἀπιέναι. Addam præterea huic non diſſimilem locum ex Ariſtotelis admirandis. Ε΄ν Κρήνοις τ⊙ Θετταλίας, φασὶ δύο κόρακας ἐκ ἐγγυτέρω ἰόντας ἢ ἑπτὰ σταδίους ἀπὸ τ⊙ πόλεως ἀποθνήσκειν· ἐὰν δὲ ἐπὶ πλείω μόνους ὦσι τὴν πόλιν. ὅθεν ὅταν ἐκποτίζωσιν, ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου ἐκ ἐγγυτέρω ἰόντας, ἐπεὶ ἐκ ἂν ἐκποτίζωσιν, ἀπέρχεσθαι.

[22] Ἐκ ἦν Θεσσαλίης ἦλθε, τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης Κραν.] Ita hunc locum ex ipſo Herodoto emendavimus: legebatur enim in omnibus libris: ἐκ δὲ Θετταλίης τῶν Σκοπαδέων. Διακτορίδης ὁ Κρανώνι⊙. Laborabat mala interpunctione, & conjunctio ὁ redundabat, ſenſum valde turbans. Σκοπαδῶν originem ex Cranone Theſſalica urbe originem ducunt, uti liquet ex Scholiaſta Theocriti ad Idyl. XVI.

Πολλοὶ δὲ Σκοπάδας ἐν ἰλαυνάμοι πεδ' ἑσπὸν
Μόχλοι σιμὸ κεραϊζ' ἐμμενέτω βόδοι.

Ad hunc verſum ita commentatur: Ἐκ τούτ⊙ πολλῶν ἀλλῶν δηλοῖ οἱ δὲ Σκοπάδων, Κρανώνιοι τὸ γένο⊙. Κρανῶνος δὲ πόλις Θετταλικὴ, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνι⊙. Κρίνουσι καὶ Ἐπιχαρμίδης ὧδε.

[23] Τῆς Γυρτῶν⊙. ἡ Κρᾶνων πόλις.] Peſſimo & non tolerando errore in antiquioribus editionibus, τ⊙ Κίρσιον ἡ Κρᾶνος πόλις. Xylandriana, etiam a mendo hunc locum repurgatum haud exhibet, τ⊙ Γυρτῶν⊙ ἡ Κρᾶνος πόλις. Veram lectionem Voſſianus nobis exhibuit, quam nunc divulgamus. Teſtatur nolter, ſe hæc habere ex Strabone, in quo hic locus miſerrime depravatus repræſentatur in Excerptis lib. VII: Ἀπέχει δ' ἡ Γυρτὼν τ⊙ Τρίτωνο⊙, πόλεως Κρανῶν. ἐξ ἧς φασὶν ὅτου ἐκεῖ ὁ πατὴρ τ⊙ μὲν δὴ ἐκ Φερκῶς, Ἐφύρους μὲν λαμὸς τῶν Κραννωνίων· Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Sine dubio hæc Geographi verba ex Stephano hunc in modum ſunt corrigenda: Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τ⊙ Γυρτῶν⊙ ἡ Κράνων πόλις &c.

[24] Τοὺς Γυρτωνίους.] In Aldina, & quæ hanc excepit Florentina, male excuſum atque divulgatum eſt, Γορτυνίους. Xylandrianam nos ſequimur, loquitur enim nolter de Gyrtone, non vero de Gortyne civitate Cretenſi. Strabo lib. IX: Τοὺς μὲν τ⊙ Γυρτωνίους Φλεγύας καλοῦσι, Ἐφύρους δὲ τοὺς Κραννωνίους.

[25] Ἐπίχαρμ⊙ ὁ κωμικὸς.] Dubitat Suidas utrum Syracuſius, an vero Craſtum hic Comicus patriam habuerit: Ἐπίχαρμ⊙, Τυτίρου ἢ Χειμάρου ἢ Σικελὸς, Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κραστοῦ.

[26] καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα, ὡς Νεάνθης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. ἔχει δὲ ἡ πόλις ὠραιοτάτας γυναῖκας, ὡς Φιλήμων. Ἀπίων δέ, ὅτι μόνος Πολέμων ἔφη τὴν Λαΐδα Κορινθίαν. ὁ πολίτης Κρατῖνος, καὶ Κρατίνη τὸ θηλυκόν.

ΚΡΕΜΗ, πόλις Πόντου· Φλέγων ὀγδόῳ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρεμήσιος, ὡς Ἰθακήσιος.

ΚΡΕΜΜΥΩΝ,[27] κώμη Κορίνθου· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου. ὁ πολίτης, Κρεμμυώνιος. ἐν δὲ μυθεύεται τὸ περὶ τὸν Κρεμμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου φασί,[28] καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων.[29] Φαβωρῖνος δέ, ὅτι τοῦ Ἐρυμανθίου, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν. τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς[30] ἐκαλεῖτο Φαία ἦσι καὶ Κρομμύων, πόλις Λιβύης, ἀφ᾽ ἧς ὁ καὶ Ἑκαταῖος.[31] τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος, καὶ Κρομμυωνία.

ΚΡΕΤΣΙΣ,[32] πόλις Βοιωτίας, κεῖται καταντικρὺ τῆς Μεγαρίδος, ὡς Ἡρωδιανός. ἡ γλωσσικὴ, Κρῶσις. τὸ ἐθνικὸν, Κρῶσιος.

ΚΡΗΝΙΔΕΣ,[33] πόλις Πιερίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους.[34] τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.

ΚΡΗΣΣΑ,[35] πόλις Παφλαγονίας, ἣν

A meretrix, teste Neanthe in libro de viris illustribus. Habuit hæc urbs mulieres pulcherrimas, auctore Philemone. Apio vero inquit, solum Polemonem tradidisse; Laïdem Corinthiam esse. Civis, Craſtinus, & Craſtina gen. fœmin.

B

CREME, urbs Ponti, de qua Phlegon libro VIII Chronicorum. Gentile, Cremesius, uti Ithacesius.

C

CREMMYON, vicus Corinthi, de quo Eudoxus libro VI. terræ Periodi. Civis, Cremmyonius. Hic illa de sue Cremmyonia contigisse perhibent, quam matrem apri Calydonii statuunt, & unum ex Theseï certaminibus. Tradit vero Phavorinus, quod Erymanthii & Calydonii apri mater fuerit, quæ nomine proprio Phæa appellabatur. Est quoque Crommyon urbs Libyæ per o parvum, de qua Hecatæus. Gentile. Crommyonius & Crommyonia.

D

CREUSIS, urbs Bœotiæ, sita e regione Megaridis, uti Herodianus perhibet. Casus gignendi est Κρέουσι. Gentile, Creusiensis.

E

CRENIDES, urbs Pieriæ, quas Philippus, mutato nomine, Philippos nominavit. Gentile, Crenitæ.

F

CRESSA, urbs Paphlagoniæ, quam Me-

[26] Καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα.] De patria hujus meretricis, & de genuino nomine ad vocabulum Ἐνώμετα commentati sumus.

[27] Κρεμμύων, κώμη Κορίνθου.] Olim Megaricæ, deinde Corinthiacæ ditionis hic pagus fuit. Sed a Strabone Κρομμὼν appellatur, a Plutarcho Κρομμυὼν, & a Pausania Κρομμὼν, testante nomen habere a Cromo Neptuni F. ita enim ille in Corinth. Τῆς δὲ Κορινθίας ἐστὶ χώρας καὶ ὁ καλούμενος Κρομμὼν, ὃν ὁ Κρόμυς ὁ Ποσειδῶνος.

[28] Καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων.] Aberat ab omnibus libris scriptis & editis vocula ἕνα, quam Salmasius margini sui Steph. alleverat, & nos in textum recepimus. Ita debere legi & suppleri, evidenter constat ex Strabone, unde hic locus est desumtus, sic enim is lib. VIII. Ἡ δὲ Κρομμὼν ἦν κώμη τῆς Κορινθίας, ἑπτὰ σταδίους ἀπὸ τῆς Μεγαρίδος· ὡς ὁ μυθεύσας τὸν περὶ τὴν Κρομμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα ὁ Καλυδώνιος κάπρος φασὶ, ἓν τῶν Θησέως ἄθλων ἦναι τοῦτον ὑποθέμενος. τὸν δὲ ὑὸς τοῦτον ὑποθέμενος.

[29] Φαβωρῖνος δὲ, ὅτι δὲ Ἐρυμανθίου, καὶ δὲ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.] Et hic locus vel scribarum incuria, vel alio quodam fato mutilus & corruptus in omnibus libris exhibebatur hunc in modum: Φαβωρῖνος δὲ καὶ δὲ Ἐρυμανθίου, καὶ δὲ καλυδωνίου μήτηρ ἦν.

[30] Ἐκαλεῖτο Φαία.] Sunt qui fuem, & sunt qui mulierem latronem & atrocem tuisse referant; fuem tamen appellatam ex moribus & vitæ degendæ ratione. Locus egregius est apud Plutarchum in Theseo: Ἡ δὲ Κρομμυωνία σῦς, ἣν Φαιὰν ὠνόμασαν, ἡ Φαῖνα ἦν ἕλεοι, ἄλλως μάχιμος καὶ χαλεπὴ κεφαλήν. Deinde addit Plut. Ἔνιοι δὲ φασι τὴν Φαιὰν λῃστρίδα γενέσθαι γυναῖκα, Φοινίκων ἢ ἀκόλαστον, ἀνδρὶ κατικήσασαν Κρομμυῶνι. Σαφῶς δὲ ἱστόρησε Θέων ἀφ᾽ οὗ ὑπ᾽ ἐκείνου, καὶ τὸν βίον, οὗτος ὑπὸ Θησέως ἀνῃρέθη.

[31] Τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος.] Mirum est, hoc non addi, καὶ Κρομμωνίτης, qui character Libyæ incolis est usitatissimus, uti ab Ἀτακάλων deducitur Ἀτακαλωνίτης & Ἀτακαλώνιος.

[32] Κρῶσις, πόλις Βοιωτίας.] A Strabone lib. IX, ubi tradit Thespiensium esse navale Κρῆσσα & Κρησσία appellatur, & a Livio lib. XXXVI Thespiensium emporium. Noster addit in casu obliquo habere Κρόσιος, sed inveniur quoque Κρῶσις, apud Paus. in Bœoticis: Τοῖς δὲ οὐ πόρρω ἱστορίᾳ τῶν Θεσπιῶν ἐκπεσοῦσι. deinde ibidem sequitur: Πλοῦς δὲ ἐς Κρῶσιν ἐστὶν ἐκ Πεταλωσσοῦς. Denique & gignendi casus sequitur: Πλοῦς δὲ ἐκ Κρῶσιος ἐστι ἄνω &c.

[33] Κρηνίδες, πόλις Πιερίας.] Graviſſimam injuriam passus est hic locus ab imperitis librariis, non enim audeo hanc oscitantiam Stephano adscribere, qui hanc urbem in Siciliam transportarunt, nam in omnibus libris scriptis & editis πόλις Σικελίας legebatur: nos igitur nulla codicum veterum auctoritate, sed sola conjectura permoti Πιερίας reſcripsimus, quæ ita nobis placuit, ut visum fuerit vitiatam vocem expellere & meliorem substituere. Potuisset reſcribi Μακεδονίας, quod ipse Stephanus habet in voce Φίλιπποι, sed hoc a vulgata lectione nimium recedit. Strab. in excerpt. lib. VII: Πλόϊσι μὲν καὶ ἐκ χερνήσου εἰς τοὺς Κρηνίδας, ὅτε καὶ οἱ Φίλιπποι πόλις ἐβλάστησε· πλεῖστοι δὲ Παγγαίου ὄρους. Est deinde sequitur: Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Φιλίππου πόλις Κρηνίδες ἐκλήθησαν, τὸ πρῶτον. Diod Siculo lib. XVI. dicitur Κρηνίδες, pro quo malim Κρηνίδας. Vide etiam Theophrastum de caus. Plant. lib. v. cap. XXI, ubi Κρηνίδες a Thracibus habitatas docet.

[34] Τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.] Utitur hoc gentili Artemidorus apud nostrum in Φίλιπποι: τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμοῦσιν ὑπὸ Θρᾳκῶν. &c.

[35] Κρῆσσα, πόλις Παφλ.] Apud Scylacem occurrit etiam Cressa, sed in Thraciæ descriptione, & situ plane diverso. Censeo primum hujus urbis conditorem fuisse

ἦν Μηριόνης [16] μᾶ Τρόιαν ἔκλισε, [17] Ζήλας Ζ᾽ ἄλεν. ὁ Νικομήδους υἱός. Δημοσθένης γεράφ. τὸ ἐθνικὸν, Κρησταῖος.

Meriones post bellum Trojanum condidit. Zeilas vero Nicomedis filius cepit, auctore Demosthene. Gentile, Crestæus.

ΚΡΗΣΙΟΝ, πόλις Κύπρ. Θεόπομπος φιλιππικῶν πεντκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κρησιεύς, ὡς Σουνιεύς.

CRESIVM, urbs Cypri, de qua Theopompus libro xv. Philippicorum. Gentile, Cresienſis, uti Sunienſis.

[18] ΚΡΗΣΤΩΝ, πόλις Θρᾴκης. ἔοικε Β ἔναι ἡ Κρηστώνη, παρ᾽ Ἡροδότῳ, Λυκόφρον.

CRESTON, urbs Thraciæ. Videtur autem eſſe Creſtone apud Herodotum. Lycophron:

Ὀρκωμοτῆσαι τὸν τῆς Κρηστώνης Διόν.

Jurare Creſtonæ Deum.

ὁ πολίτης Κρηστωναῖος. Πίνδαρος. Πινδάρῳ. Ῥίανος δ᾽ Κρηστωνίους αὐτὰς φησιν Ἑκαταῖος. C Κρηστῶνας αὐτὰς, ἐν Εὐρώπῃ δὲ Κρηστωνικὸν, κλητικόν.

Civis. Creſtonæus apud Pindarum. Rhianus Creſtonios appellat, Hæcataus vero Creſtonas in Europæ deſcriptione. Poſſeſſivum Creſtonicum.

[19] ΚΡΗΤΗ, ἡ μείζων νῆσος, ἣν Κρήτην ἔφη [20] Ἀρίλοχος, καὶ πλεονασμόν. οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τῆς κόρης κορήτην, καὶ Κρήτην καὶ σωκοπήν. οἱ δ᾽, ἀπὸ Κρητὸς τοῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. οἱ δ᾽ ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων. οἱ δ᾽ ἀπὸ τινος γηγενοῦς Κρητὸς. ἀμείνων δ᾽ ἡ ἀπὸ τῆς κόρης, κρητὸς, Κρητὴ, ὡς Θρᾴκη καὶ Χιτώνη, καὶ Εὐφρόνη. [21] λέγει δὲ καὶ πιπτικῶς Κρῆτι. λέγει δὲ [21] Κρὴς Κρῆτος, [22] καὶ Κρήστη, καὶ [23] Κρηταιεὺς καὶ θηλυκῶς καὶ ἑτέρως· καὶ Κρητὰς, καὶ κρη-

CRETA, inſula maxima, quam Archilochus per pleonaſmum Creetam appellat: alii tradunt a voce κόρης fieri Coretam, & Cretam, per ſyncopen: alii vero id nominis deducunt a Crete Jovis & Idææ nymphæ filio, ſed alii a Creta, una Heſperidum, alii a Crete quodam terrigena. Verum præſtat a voce Κρης Κρητος formare Crete, uti Thrace, Chitone & Euphrone. Dicitur & poëtice Cretæ. Dicitur etiam Cres Cretis, & Creſſa, & Cretæus, & fœminino & neutro genere. Et Cretenſis, & Cre-

fuiſſe Merionem, quſaliquot navibus ad Trojam profectus eſt, narrantibus Mythologiæ doctoribus; ſed Zeilam Nicomedis F. hanc cepiſſe, inſtauraſſe & de ſuo nomine appellaſſe. Stephanus in Ζῆλα. Ἔστι καὶ Ζεῖλα πεντκαίδεκα, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκλισεν ὁ Νικομήδους τοῦ Ζείλου. Non obſtat, quod hæc Cappadociæ adſcribatur; hujus enim & Paphlagoniæ fines ſæpe confunduntur.

[16] Μετὰ Τρόιαν ἔκλισε.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem μᾶ τὰ Τρωϊκὰ ἔκλισε.

[17] Ζείλας.] Sic reſcripſimus, in omnibus enim libris hoc nomen depravatum erat in Ζελίας. Videſis quæ jam ſupra, unico commentario interjecto, ad hanc ſectionem a nobis annotata ſunt.

[18] Κρηστων, πόλ. Θρᾴκης. ἔοικε δὲ εἶναι &c.] Hæc videtur urbs illius regionis, quæ Stephano Creſtonia dicitur: Γρηστωνία, χώρα Θρᾴκης ἀπὸ τῆς Μακεδονίας. Et χώρα Μακεδονίας. Θεόπομπος καὶ. Quanquam has regiones Stephanus diverſas ſtatuit, & ſcriptorum auctoritate confirmare nititur, ſunt tamen eædem. In eo etiam vehementer fallitur, quod Creſtonem Thraciæ Herodoti teſtimonio adſtruat: nam Herodotus ſuam Creſtonem in Italia ſitam dicit, ſupra Tyrrhenos, procul a Thracia. Adde ipſam Creſtonem Italicam ſuſpectam eſſe, & forte apud Herodot. non Κρηστῶνα, ſed Κρῆσσαν legendum, quod profecto ſatis docte a Jac. Palmerio in criticis Exercit. ad Herodot. ex Dionyſio Halicarnaſeo demonſtratur.

[19] Ἡ μείζων νῆσος.] In quem ordinem maximarum inſularum Creta ſit referenda, fuſius pag. 358 comment. 56 a nobis dictum eſt. Obſervatione nunc non indignum videtur, Cretam ideo in numiſmatibus appellari γῆ χρη, uti videre eſt apud ampliſſ. Seguinum pag. 113 & 114. Perhibet Euſtathius, nomen ejus propter magnitudinem etiam ſæpenumero pluraliter efferri, ita enim ille ad Odyſſ. xiv. Οὐδὲ ἐικὸς, ὡς καὶ μικρὰ, Κρήτη τὴν ἔτικεν, ἀλλὰ πολλάκις τὸ ὄνομα, καὶ ὡς ἐμφασιν ἔχει μεγέθους ἡ νῆσος.

[20] Ἀρίλοχος.] Euſtathius in comment. ad Dionyſ. de ſitu orb. iſtum pleonaſmum Archiæ, non vero Archilocho attribuit, ita enim ille: Ἀρχίας δέ τις, ὡς λέγεται, Κρήτῃ αὐτὴν ἀνόμασε, πλεοναστικῷ ἴσως. Si alteruter ſcripta proſtarent, hac de re ſententiam ferre poſſemus.

[21] Ὡς Θρᾴκη, καὶ Χιτώνη, καὶ Εὐφρόνη.] Innuit hiſce verbis Stephanus τὸ Κρήτη formari a genitivo, uti à Θρᾴκη Θρᾴκη. Quid ſit Χιτὼν ſuo loco videatur. Ultimum eſt nomen appellativum, quod etiam commode a genitivo Εὐφροσύνη, cujus rectus eſt Εὔφρων, deduci poteſt. Εὐφρόνη, ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης apud Heſychium. Sic ſolet Stephanus aliquando appellativa immiſcere propriis, cujus rei plurima paſſim obſervavimus exempla.

[22] Λέγεται καὶ πιπτικῶς Κρῆτι.] Ita Homerus inſulæ nomen numero multitudinis uſurpavit. Odyſſ. xiv:

Ἐκ μὲν Κρητάων γένος ἐυχόμαι εὐχετάασθαι.

Ad quem locum vide Euſtathii verba jam ſupra allegata; quibus addenda quæ leguntur ad Iliad. Δ: Πολλαὶ δ᾽ αὖ ἀνόμασε καὶ ἀπὸ τῶν λεγομένων καὶ πληθυντικῶς. ὡς καὶ, ὅτι Κρήτη, καὶ Κρῆτες, τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Idem etiam divertis aliis in locis, præſertim de Thebis, & Athenis verba faciens, inculcat.

[23] Κρὴς Κρητὸς.] Eſt conditoris nomen & gentile, qualia exempla apud noſtrum paſſim occurrunt. Apud Triſtarum nummus Trajani conſpicitur cum hac inſcriptione: ΚΟΙΝΟΝ. ΚΡΗΤΩΝ.

[24] Καὶ Κρήστη.] Fœminimum illud Græcis pariter & Latinis uſitatiſſimum eſt. Alios auctores prætermittam, & addam duntaxat Epigramma Græcum ineditum:

Κρῆσσα κύων ἰλάφοιο κυῆ ἴχνι᾽ ἐδέσμιε Γίγρη,
Ἐγκυν᾽ ἀφορτίσῃ Λ᾽ ἔρπιν ἰυξεμένη.
Τίλλε σ᾽ ὀδοντίσιστι, ἵνα σ᾽ ἀπίσσωσι Ἐλάφῳ,
Ἀμφὶ ἰναγείης δόρκα κ᾽ ἰούλιδας.
Καὶ τοῦ ἰονίη παιοὶ δίδοι χάλκ. Φόβιχτι Κρῆσσαι.
Κυμραΐδες, ἐν πυκνῷσι τέκνα διδασκόμεναι.

[25] Κρητικὸς.] Apud Callimachum aliquoties occurrit. Hym. in Jovem:

-- Nidy

Κρητῆ⊙, καὶ Κρητήϊ⊙ κλητικὸν καὶ θηλυκὸν· Κρητώϊς. καὶ [46] Κρηταιεύς, καὶ [47] Κρησι⊙, ἀπὸ δὲ Κρὴς· καὶ Κρησιὰς θηλυκὸν, καὶ Κρησία· καὶ [48] Κρήσιον. καὶ ἀπὸ τῆς Κρητὰς γλωσσῆς, Κρῆτις· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, Κρῆσις. καὶ τὸ κλητικὸν, Κρησικός. καλεῖται δὲ καὶ νῆσ⊙ καὶ Ἀστερία, καὶ Χθονία, καὶ Ἰδαία.

ΚΡΗΤΗΝΙΑ, πόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ οἰκοῦσαν [49] οἱ περὶ Ἀλθημένην, ὃς χρησθεὶς, ὅτι τὸν πατέρα κτενεῖ, ἔφυγε, καὶ νυκτὶ πλοίῳ σωθεὶς ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὡς ληστὴς νομίσας, ἀναιρεῖ τὸν πατέρα· εἶτα δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ Ἀρτεβύεια ὄρη, [50] ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρτεβύειος.

[51] ΚΡΙΘΩΤΗ, πόλις Ἑλληνόπου, ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα τῆς Καρδίας· τὸ ἐθνικὸν Κριθώτη⊙, ὡς Περκώσι⊙. [52] ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.

ΚΡΙΜΙΣΑ, πόλις Ἰταλίας, παλαιὸν Κρότων⊙ ἀπὸ Θυρείου Λυκόφρων ἀπὸ Κελμίσης νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Κελμισαῖ⊙. καὶ θηλυκῶς καὶ ἐθετήρως. καὶ ποταμός.

ΚΡΙΣΑ, πόλις Φωκίδ⊙ Εὐρώπης [53] ἀπὸ Κρίσου Φώκεως υἱοῦ. τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖ⊙, καὶ Κρισαῖον πεδίον. εἰσὶ καὶ Κρῖσαι ἄλλαι Τρωικαί. ἔστι καὶ Αἰολίδ⊙ Κρίσα. [54] τινὲς δὲ αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ Φασὶ. [55] λέ-

A & Cretēus, & Creteïus possessivum, & fœmininum Creteïas. Et Cretæensis & Cresius, quod fit a Cres. Et Cresias fœmininum, & Cresia & Cresium. Et a genitivo Κρητὸς, fit fœmin. Cretis, & T mutato in S, Cresis. Et possessivum Creticus. Appellatur etiam hæc insula Aëria, & Chthonia, & Idæa.

CRETENIA, locus Rhodi, in quo habitabat Althamenes, qui cum ab oraculo intellexisset, se patrem occisurum, ultro in exilium ivit: inde noctu navigio in insula Rhodo occurrens, & prædones arbitratus, patrem interfecit. Sunt supra Creteniam Artabyrii montes, unde Jupiter Artabyrius dicitur.

CRITHOTE, urbs Hellesponti, octoginta stadia a Cardia distans. Gentile, Crithosius, uti Percosius. Est quoque Acarnaniæ promontorium.

CRIMISA, urbs Italiæ prope Crotona & Thurium, auctore Lycophrone. Sic dicta a Crimila nympha. Gentile, Crimisæus, quod & genere fœm. & neut. usurpatur. Est quoque fluvius hoc nomine.

CRISA, urbs Phocidis, auctore Hecatæo in Europa: nomen habens a Criso Phoci filio. Gentile, Crisæus, & Crisæus campus. Sunt quoque aliæ Crisæ Troïcæ. Et etiam Æolidis Crila. Nonnulli vero eandem hanc cum Cirrha statuunt,

---

Νίδη δὲ σε δῖαι νεμέσσαν Κιδώνες ἔνοπα Κρηταῖοι, ὕτε κρυφὰ παιδεύεσκε.

Apud Latinos etiam hæc vox in usu est. Virg. sive Catullus in Ciri:

Hunc bello repetens Gortynius Hercle Attica Creteæ sternebat rura sagitta

[46] Κρηταιεύς.] Polybius de Cretensibus verba faciens plerumque hoc gentili utitur, ita enim ille lib. IV: Σπεύδοντες αὐτοὶ εἰς τὰλλ⊙ κατήκοοι ποιῆσαι, καὶ προσδοκῶντες φόβῳ χρήσειν τῶν ἄλλων Κρηταιέων. τὸ μὲν οὖν ἔθος ἰσοζύλων πάντες οἱ Κρηταιεῖς τοῖς Αὐτέοις.

[47] Κρήσι⊙.] Reperitur hoc gentile apud Pausan. in Phocicis in responsione quadam Phemonoës, Apollinis ædituæ & internunciæ:

-- -- φάτο δὲ Κρίσαι ἄνδρες Χθῆρες ἀγυιεῦται, τῷ δὴ κλυ⊙ ἔπποτ' ὀλῆται.

Aliquando hoc gentile geminato sigma effertur, Suidas: Κρήσσ⊙, τὸν Κάρα βαλαττοκρατήσαντα λόγῳ μᾶλλον ἢ τῶν Κρητῶν.

[48] Κρήσιον.] Apud Sophoclem in Trachiniis invenitur πέλαγ⊙ Κρήσιον, *mare Creticum*. Ad quem locum Scholiastes: Κρήσιον, ὡς πάντα χαμαιζήλως τὸ εἶδος Κρήτης βαλάσσης. Et num. multitudinis apud Oppianum lib. I Cyneget.

Γάστρα Τυφωεῖ δὲ, καὶ ἄσπιδα Κρήσια φῶτα, Ἀμφιφερῆ, πραπίδι τε ξύνιν, βουλῇσί τε πίλατον.

[49] Οἱ περὶ Ἀλθημένην.] Diodorus Siculus & Apollodorus Ἀλθημενεῖς appellant. Quam ob causam Althæmenes e Creta fugiens hunc Rhodi locum *Cretenium* nominaverit, fusius persequuntur Diod. lib. V & Apoll. lib. III, cujus hæc sunt verba: Ἀλθαιμένης δὲ ἀκούσας, καὶ δυσκολαίνων μᾶλλον ἢ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ἀπημοσύνης, Φρασίφης τε καὶ Τάφου τοῦ Ῥόδου, καὶ κατοχωκὼν, Κρητιαῖον ὀνόμασεν.

[50] Ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρτεβύειος.] In omnibus editis τοῦ Διὸς non apparebat, quod nos ex MSS huc revocavimus, & auctori nostro reddidimus.

[51] Κριθωτὴ, πόλις Ἑλλησποντιακὴ.] In Xylandriana male Κριθωτὴ exhibetur. Ex Aldina & Juntina, ut ex MSS Κριθωτὴ repotuimus. Urbs in Thraciæ peninsula erat sita, habitata ab Athenienſibus, qui eo cum Miltiade commigraverant, teste Suida: Κριθωτὴ, πόλις τῶν ὑπὲρ χερσόνησον, καμπυλοτόπως ὑπὸς Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ ἀποικησάντων.

[52] Ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.] Non possum, quin addam verba Strabonis, quæ leguntur lib. X: Ἔστι ἄκρα Κριθωτὴ, ἐξ Ἐχινάδων, ἡ πόλις Ἀστακὸς, ὁμώνυμ⊙ τῇ τοῦ Νικομήδους τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου· ἐπικῶς δὲ προσλεγομένη, ἡ ὑ Κριθωτὴ δ' ὁμοτόμως πολίχνη τῶν ὑπὸ τῇ Θερμικῷ Χερρονήσῳ.

[53] Ἀπὸ Κρίσου Φώκεως.] Sic emendavimus suadentibus libris Palatinis: in omnibus editis legebatur: ἀπὸ Κρίσου Φωκίδ⊙. Crisum Phoci (non vero Phocii) filium fuisse, etiam docet Pausanias in Corinth. ex Asio poeta: Φώκῳ δὲ, Ἀστοῦ τε καὶ ὑπὲρ ποτάμοιο, Νηΐδος Φαινοπίης τε Κρίσον. Præterea clarissime liquet ex Eustathio ad Iliad. B *Crisæ* patrem *Phocum* appellatum fuisse, etiam Hecatæi testimonium producente, ita enim ille: Κρίσσα δὲ, πόλις ἡ πλησίον τοῦ Λεκτοῦ, ἥτις Διελφοῖς, ἀπὸ Κρίσσου τοῦ τυράννου. ἧς καὶ Ἑκαταῖ⊙ φησὶ, πολισθῆς Φώκης.

[54] Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί.] Solus Etymologici Magni auctor in ea versatur opinione, & suo more vehementer disputat contra Leocrinem, qui censet duo diversa esse oppida, ita enim ille: Κρίσσα, πόλις ἡ Φωκίδ⊙ . . . Λευκρίνης δὲ ἀγνοῶν, δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην Κρίσσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν, ἀνύπαστα δὲ ὑπὸ τοῦ πολλοῦ Κράτητος, καὶ ἄλλων τῶν ἀρχαίων· ἐστὶ τὰ πόλεις δυοῖν ἀβλαβέσιν, ἀλλ' οὐδὲ τῶν γραμματικῶν ἐστὶ τὰ πόλεις δυοῖν ἀβλαβέσιν, ἀλλ' οὐδὲ τῶν Περιηγητῶν. Concludit denique eadem sectione: ἡ αὐτὴ ἐν Κρίσσᾳ καὶ Κίρρᾳ. Sed falsissimam esse hujus Grammatici opinionem, evidentissime constat

[A] ''Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κελαιεύς, καὶ ἸΗλυκῶν Κελαιάς, οἱ ἀπὸ Κελαιοῦς.

ΚΡΙΩΝΑ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κριωνεύς. τὰ τοπικὰ Κριώνθεν, καὶ Κριῶζε, καὶ Κριῶσι.

[B] ΚΡΟΒΥΖΟΙ, ''ἔθνος πρὸς νότον ἀνέμου, Κ Ἴστρῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐξ οὗ Κροβυζικὴ ἡ χώρα.

[C] ''ΚΡΟΚΕΑΙ, πόλις Λακωνικὴ, τῶν ἐπὶ τῶν πόλεων μία. λέγεται καὶ ἐνικῶς. οἱ οἰκοῦντες, ''Κροκεᾶται. λέγεται δὲ τοπικῶς Κροκεήθεν.

[D] ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. Ἡρόδοτος δὲ τρίτῳ. ἐκλήθη δὲ ἄρτως ''ὅτι ὁ Μηνᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διωκόμενος, μετ' ἵππου φεύγει. καταπεσόντος δὲ τοῦ ἵππου ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ὑπὸ κροκοδείλου ληφθῆναι, καὶ ἐξενεχθῆναι εἰς τὸ πέραν, ἔνθεν ὀνομασθῆναι, καὶ πάλιν κῦσαι, καθιερώσαντας τὰς κροκοδείλους. ἀπέπτη τι μηδέν· ὁ δὲ κτείνων τὸ ζῶον, ἠγεῖτο τι ὡς ἱερόν. ὁ πολίτης, Κροκοδιλοπολίτης.

[E] ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ, νῆσος Ἰθάκης· ''Θουκυδίδης τρίτῳ. τὸ ἐθνικόν. ''Κροκυλεύς· Ἡσαχλείων δὲ ὁ Γλαύκου, πεταμερῆ φησι τὴν Ἰθάκην, ἧς τὸ μὲν πρῶτον ὁρᾷ μεσημβρίαν ''ἡ Ἰαπετία *, ἡ τὸ δεύτερον Νήιον, ἡ τὸ τέλην Κροκύλειον, τὸ πέμπτον Αἰγιρῆα.

[A] statuunt. Gentile quoque Crisæius dicitur, & fœmininum Crisæias, tanquam a Crisæus.

CRIOA, populus Antiochidis tribus. [B] Popularis, Crioënsis. Localia ex, ad, & in Crioïs denotant.

CROBYZI, gens ad notum Istri sita, [C] auctore Hecatæo in Europa. Hinc Crobyzica regio.

CROCEÆ, urbs Laconica, ex centum civitatibus una. Dicitur quoque numero singulari. Incolæ, Croceatæ. Adverbium loci quoque in usu est, quod ex Croceis denotat.

CROCODILORUM URBS; [D] urbs in Mœride palude in Ægypto, de qua Herodotus libro. II. Ita autem dicta est, quod Menas rex canium suorum infectatione cum equo aufugerit. Equo autem in Mœridem lacum incidente, Menas suscipitur a crocodilo, & in ulteriorem ripam transportatur, ubi urbem condidit & crocodilos consecravit. Prohibuit enim, neminem hoc animal occisurum, [E] sed contra statuit divinis honoribus afficiendum. Civis, Crocodilopolites.

CROCYLEUM, insula Ithacæ, de qua Thucydides libro III. Gentile, Crocylensis. Heracleo Glauci filius Ithacam in tres partes divisam perhibet, ejusque primam partem versus meridiem & mare sitam esse, & secundam Nejum, tertiam Crocyleum, & quartam Ægirea appellari.

KRO-

stat ex Strabone, ne alios auctores adducam, ita enim ille lib. IX: Ὑποπίπτουσι τῇ Κίρφει πόλεις ὀρεσκία Κίρρα, καὶ τὸ Παλαίσκυ ἱδρυμένον. ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ἀσχετιωτέρα δι' ἐκείνης. ἱδρυται δὲ ἀπαντικρὺ Σικυῶνος. ἡ ἐφεξῆς ἐστὶν ἄκρα πόλις Κελαιναὶ, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισαῖος. πόλις ἐπίνειον. Hic Strabonis locus si Etymologo tuisset cognitus, falsam illam opinionem repudiasset. Plura qui vult, consulat Palmerium Gr. Ant. lib. VI cap. III.

[11] Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κελαιεύς, καὶ Ἡλυκῶν Κελαιάς.] In omnibus libris hic locus miserime mutilatus circumferebatur, quem Salmasius in margine sui Stephani, eo modo supplevit, uti jam legere licet. Exhibebant enim editiones omnes: Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κελαιάς, ὡς καὶ ἸΗλυκῶν Κελαιάς.

[12] Κεφαλῆες, ἔθνος.] Hujus meminit Hellanicus in Barbaricis Legibus, cujus operis fragmentum reperitur apud Etymologici Mag. auct. in Ζαμολξις. ἀξιωματικῶς δὲ ἡ Τερέζου τῶν Κεφαλήων μνήμη. Extat etiam hujus gentis memoria apud Herodot. lib. IV, & Strab. lib. VII.

[13] Λέγεται τὸ ἐθνικὸς.] Invulgatis male erat singulari numero Κροκεὺς, quod emendavimus. Paus. in Lac. Ἐπὶ τούτοις κρημνὸς ἐστὶν ὄνομα Ταΰγετος, ἐν Λακεδαιμονίοις ἡ πόλις, ἣν ὀνομάζουσι Κροκεάς. Et in Corinth. Λέγεις κρημνὸς ἐν τοῖς ἑξῆς Κροκέαις, χωρὶς τῶν Λακωνικῶν ὀρῶν. Pro quo necessario substituendum erat, quod jam divulgavimus. Eodem gentili utitur Paufan loco citato in Lac. sed non juxta communem dialectum inflectens, ut ἡ πόλις. Διὸς Κροκαίου λόγιον παρὰ Μεσσηνίοις.

[14] Ὁ δὲ Μυτὴς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων &c.] In omnibus libris scalamo exaratis & editis ingens lacuna conspicitur, legebaturque hunc in modum: ἐκλήθη δὲ ἄρτως ὁ μὲν * ὑπὸ τῶν ἰδίων &c. Hanc lacunam replevimus auctoritate Diodori Siculi, a quo fusius hæc historia lib. I narratur: Φασὶ γάρ τινες, τῶν θηρίων ὑπὸ βασιλέων τῶν Θεσπρωτιδίδων Μυτὸν, διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, κρυφυγεῖν εἰς τὴν Μύρειδα (legendum Μοίριδα.) κολυμβῶντα λίμνην, ἔπειθ' ὑπὸ κροκοδείλων ἀναληφθῆναι, εἰς τὸ πέραν ἀπενεχθῆναι, τὸ δὲ ὄνομα σχεῖν συμβάντος βουλόμενον τῷ ζώῳ, πολλὰ κῦσαι τῶν πλησίον, ἱερομένων Κροκοδείλων. Eandem historiam legi apud Eufeb. lib. II. de Præp Evang. cap. I.

[15] Θουκυδίδης τρίτῳ.] Non dubito, quin noster hæc innuat verba: Ἀμφὶ τῇ ἠῶ ἄκρᾳ ὑποφαύσκουσι ἐς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ αἱρεῖ τὴν ἄκρωσιν κώμας Παλήναιαν, καὶ τὴν ἀδρηκρᾳ Κροκύλιον, καὶ τὴν τρίτην Τίχιον. Sed obiter observandum, in hisce verbis nullam de insula fieri mentionem. Erat enim Ætoliæ oppidum in oppolita continente.

[16] Κροκυλεύς.] Dubito de hoc gentili. Salmas. ad marginem scripsit Κροκυλεάδης, quod mihi videtur melius, quanquam non ignorem τὰ Κροκύλεια etiam ab Eustathio ad Hom. agnosci.

[17] Καὶ ἸΗλαπία *.] Hunc locum ex mente Palmerii asteriseo notavimus, deesit enim post ista verba nomen proprium primæ partis, quam procul dubio Heracleon suo nomine indigitaverat. Putatque idem vir doctissimus, lacunam hanc non incommode vocabulo Νήιον impleri posse, adductus auctoritate loci Homerici Iliad B:

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον, ἠδὲ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλει' οἰκήσαν, ἠδ' Αἰγίλιπα τραχείαν.

Illud Νήιον Homerus non agnoscit, quod habet apud Stepha-

ΚΡΟΜΥ'ΟΤΣΑ, νῆσος Ἰβηρίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρομυόσιος.

CROMYUSA, insula Iberiæ, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cromyusius.

ΚΡΟΜΜΥ'ΩΝ, πόλις [61] πλησίον Ἀσκάλωνος· φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος.

CROMMYON, oppidum prope Ascalonem, de quo Philemon in Ephebo. Oppidanus, Crommyonius.

ΚΡΟΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ· [64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, [65] ἡ γλυκῶς καὶ ἀδετέρως.

CROSSA, urbs ad Pontum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Crossæus, quod fœm. & neutro genere in usu est.

ΚΡΟΤΑΛΛΑ [66], πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κροταλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος.

CROTALLA, urbs Italiæ, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Crotallæus, uti Abolla Abollæus.

ΚΡΟΤΩΝ, πόλις Ἰταλίας δύσιμος, πρὸς τὸ Ῥήγιον. βαρύνεται δὲ, ὅτι τὸ ὄρος σημαίνῃ, [67] ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός. τὸ μὲν τοι [68] Ὅμηρος ἔφαρτος τῶν κυνῶν, ὀξύτατον. ἔστιν ἑτέρα πόλις [69] Τυρρηνίας μητρόπολις· [70] καὶ τρίτη, Ἰταλίας. οἱ πολῖται, Κροτωνιάται. καὶ ἡ γλυκῶς, Κροτωνιᾶτις, καὶ Κροτώνιος, καὶ Κροτωνία, [71] καὶ Κροτωνιάτης, καὶ Κροτωνιάς.

CROTON, præclara urbs Italiæ, circa Rhegium. In penultima hæc vox accentum gerit, montem denotans, unde Æsarus amnis fluit: sed quando sumitur pro eo, quod canibus perniciem adfert, accentu in ultima notatur. Est & alia urbs, Tyrrheniæ metropolis. Et tertia Italiæ. Cives, Crotoniatæ. Genere fœminino Crotoniatis. Et Crotonius, & Crotonia, & Crotoniata, & Crotonias.

ΚΡΟΤΣΤΟΜΕΡΙ'Α, πόλις Σαβίνων

CRUSTOMERIA, urbs Sabinorum, quæ

Stephanum Heracleon. Habet vero Νίκαιαν, quod omisit Heracleon, vel ejus exscriptor. Ex Homero igitur & Heracleone facili negotio quatuor Ithacæ partes colligi queunt, scilicet, *Neritum*, *Neium*, *Crocylium*, & *Ægilips* seu *Ægirus*. Videsis Iudatum Palmerium lib. IV Græc. antiq. Sed nequid prætermittam, monendum, illam partem, quæ hcic a Stephano Crocylium dicitur, alio in loco Δῆμος appellari, ita enim ille in isthac voce: καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ, ὃς καὶ Κροκύλειος.

[61] Πλησίον Ἀσκάλωνος.] Non fuit prope Ascalonem urbs hoc nomine. Vel Ascalon ipsa, hic dicta fuit a genere quodam cœparum sive τῶν ἀσκαλωνίων, quas hodie *Eschalottes* vocamus; vel alio quodam fato contigit, quod noster ex Philemonis Ephebo, urbem hoc nomine produxerit. Apud Strab. lib. XVI hæc leguntur verba: Κεφαλῶνα τ' ἀμαθῆ ἔστι καὶ χώραν τῶν Ἀσκαλωνίτων. Fortasis iis haud dissimilia habuit Philemon, unde noster hoc nomine urbem finxerit.

[64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] In omnibus editis legitur Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Nos lectionem codicis Vossiani exhibemus.

[65] Θηλυκῶς καὶ ἀδετέρως.] Pessime hanc sectionem tractarunt librarii, vel alio quodem fato injuriam passa est, ita enim in editis concipiebatur. Κρῶσσα, πόλις ἐπὶ τῇ Πόντῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, ὡς Ἄφυσσα Ἀφυσσαῖος. Restitutionem hujus loci in integrum cod. MS Vossiano debemus.

[66] Κροτταλλα, πόλις Ἰταλίας &c.] Totam hanc sectionem beneficio codicis Vossiani, quæ temporis injuria perierat, auctori nostro reddimus. Non dubito, quin oppidum illud in agro Brutio ad amnem Crotalum fuerit situm, prope Scylacium promontorium, in mare Siculum sese exonerantem.

[67] Ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός.] Libri calamo exarati & editi omnes constanti scriptura exhibent: ὅθεν Ἀξιος ῥεῖ ποτ'. Sed cum is fluvius Macedoniæ sit adscribendus, hic locum habere nequit, & auctoritate aliorum pro τὸ Ἀξιος reduximus τὸ Αἴσαρος; uti etiam emendabat Cluver. Ital. Ant. lib II cap. XV. permotus auctoritate Dionysii, Strabonis atque Theocriti Scholiastæ.

[68] Ἐπὶ δὲ φλαρτὸ τῶν κυνῶν.] Sic legitur in Aldina Florentinaque: typothetarum erroribus inferendum τῶν κυνῶν, quod Xylandriana exhibet. Vox κρότων appellative sumta pro eo, quod perniciem adfert canibus, accentum in ultima gerit, uti vult noster, sed apud alios alio accentu notatur. Loquitur hinc dubio Stephanus de *ricinis*, qui sunt, τὰ τῶν κυνῶν φθειρικὰ ζωύφια, uti loquitur Eustath. ad Iliad. N. pediculi pecuarii, aut vermes, non duntaxat canes infestantes, sed omnis pecoris commune malum. Variis nominibus insignitur illud animaculum Hesychio: Κρότων, ἤτοι κυνόλεπτος· ὁ τοὺς κύνας λυμαίνεται. οἱ δὲ σπουδαῖοι ἀγγεῖον, ᾧ τὸ ζῶον τὸ ἐν τοῖς κυσὶ τῷ βυσσινόφῳ. Idem alio in loco: Κρότων, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων. Et tertio loco: Κωνωψῖται, κεφῆνες, οἱ τοὺς κυνῶας πιπίζοντες. Κωνωψῖται, τῶν κρότωνων δηλαδὴ ᾗ ῥαίστη, ὃ ἐστι φθεῖρες. Aristoteles lib. V Hist. Animal. refert, omnia animalia, excepto asino, pediculis & ricinis infestari, & addit: οἱ δὲ βόες ἧττον. Ἀσφαλῶς. τὰ δὲ ἀνερβωκὰ καὶ αἶγες κρότωνας. φθεῖρες δὲ οὐκ ἔχουσι. Et paullo post: ἐν δὲ τοῖς κυσὶν, οἱ καλούμενοι γίνονται κωνωψῖται. Videtur distinguere inter κρότωνας & φθείρας, cum tamen in Glossis hæ voces sunt synonymæ: *Ricinus*, κρότων & φθεὶρ exponitur. Et alio loco: *Ricinus*, ὄγνα κρότων, *ricinus*. Φθειρίζων· ἐπὶ αἰλούρου φθεὶρ, ὄγνα κρότων, *ricinus*. Φθειρίζων· ἐπὶ αἰλούρου ζώου, ricinosus. Canum auribus inhærere ricinos refert Varro, & ex eo Isidorus.

[69] Τυρρηνίας μητρόπολις.] Eadem est civitas, quam noster alio loco Κυρτώνιον appellat. Videsis Cluverium Ital. Antiq. pag. 573.

[70] Καὶ τρίτη, Ἰταλίας.] Tertium hoc nomine oppidum apud Geographos non est obvium, & quanquam in insula Sicilia etiam non inveniatur, puto tamen hoc loco corrigendum, καὶ τρίτη, Σικελίας. Legimus enim in scholiis ad Theocriti Idyl. IV hæc verba: Ἄκραι· καὶ Κρότων, Αἰακοῦ γάρ. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσεν τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἄλλος Κρότων. Fortasis noster, in huic non dissimilem antiquorum locum incidens, putavit in insula Sicula hoc nomine urbem extitisse, cum certum sit, illam Italiæ partem, in qua Rhegium & Croto collocantur, Siciliæ nomine a veteribus insigniri. Ergo prima & tertia eædem urbes sunt.

[71] Καὶ Κροτωνιάτης.] Cum supra omnino noster dixerit, οἱ πολῖται Κροτωνιάται, hcic illa repetitio vocis supervacanea est, nisi alia forma induatur.

72 Διο-

νων, ἀνήκεσεν Ῥωμύλῳ. [72] Διονύσ. Ἀντιόστιον. Quæ Romulo obstitit, auctore Dionysio lib. II Antiquitatum Romanarum. Gentile. Crustominus.

δεύτερον Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κρυσμερῖνος.

CRUSIS, pars Mygdoniæ, auctore Strabone libro VII: Mygdonicæ Crusidis. Nomen habet a Cruteo Mygdonis filio. Ex regionis consuetudine gentile dicitur Crusidensis, uti Chalcidensis. Est autem Cru * & fœminino homonymum Crusis, quod de regione usurpatur.

ΚΡΟΤΣΙΣ, μοῖρα τῆς Μυγδονίας Σταιβῶν ἐβδόμη. [73] Μυγδονικῆς Κρυσίδος. Ἀπὸ Κρυσίου, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. τῶν τοπικῶν ἔθνη Κρυσιδεῖς, ὡς Χαλκιδεῖς. ἔστι δὲ Κρυ * ἐστι θηλυκὸν ὁμώνυμον Κρυσὶς γῆ.

CRYA, urbs Lyciæ, de qua Artemidorus libro I Epitomes. Gentile, Cryensis. Sunt & aliæ insulæ Cruensium, Caryſis & Alinna.

ΚΡΤΑ, πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος [74] ἐν ἐπιτομῇ πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς. ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις, καὶ Ἄλινα.

CRYASSUS, urbs Cariæ, a Cryasso Caretis filio nomen habens. Civis, Cruassensis.

ΚΡΤΑΣΣΟΣ, [75] πόλις Καρίας, ἀπὸ Κρυάσσου τοῦ Κάρητος. ὁ πολίτης, Κρυασσεύς.

CROBIALUS, oppidulum juxta Ponticam, cujus meminit Apollonius libro III:

Crobialum Cromnamque, & ſylvoſum Cytorum.

Incolæ, Crobialenſes.

ΚΡΩΒΙΑΛΟΣ, πολίχνιον παρὰ τῇ Ποντικῇ. [76] Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.

Κρωβίαλον, Κρώμναν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.

οἱ εἰκοιοῦντες, Κρωβιαλεῖς.

CROMNA, urbs Paphlagoniæ, quæ nunc Amaſtris, uti antea dictum eſt. Nonnulli vero Caſtellum Amaſtridis ſic vocant. Gentile, Cromnita, & Cromnæus, & Cromnæenſis. Eſt quoque Peloponneſi urbs, quæ maſculino & fœm. & ſingulari & plurali numero effertur, nomen habens a Cromno Lycaonis filio.

ΚΡΩΜΝΑ [77], πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἀμαστρις, ὡς εἴρηται. τινὲς δὲ φασὶ χωρίον Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμναιεύς. [78] ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς, καὶ ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς. [79] ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος.

CROPIA, populus Leontidis tribus. Phrynichus Cropiada appellat: Androtio vero vicum Cropas vocat. Popularis, Cropides. Localia ex ad & in Cropia ſignificant.

ΚΡΩΠΙΑ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. φρυνίχος ὁ Κροπιάδα φησὶν Ἀγοροτίων δὲ Κρῶπες φησι τὸν δῆμον. ὁ δημότης, Κρωπίδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κρωπιδῶν, καὶ Κρωπιάθεν, Κρωπάνδε, Κρωπᾶσι.

ΚΡΩΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος [80] Εὐρώπῃ.

CROS, oppidum Ægypti, auctore Hecataeo

[72] Διονύσ. Ἀντιόστ.] Non duntaxat lib. II, ſed etiam VI, IX & XI hæc urbs Dionyſio Hal. Κρυσμερία dicitur, & præterea, Κρυσμόεσσα genere neutro lib. II. Gentile quoque apud eundem duplici terminatione effertur, Κρυσμερῖνος, quod Stephano agnoſcitur, & Κρυσμεῖνος: Latino ore CRUSTUMERINUS (ut *Crustumerina ſeceſſio* apud Varronem) & CRUSTUMINUS, quod apud Cic. Liv. alioſque plures occurrit.

[73] Μυγδονικῆς Κρυσίδ.] Emendabat hoc modo hunc locum Salmaſius in ora ſui Stephani, qui in libris calamo exaratis & editis corruptiſſimus circumferebatur, erat enim in iis: ἐγκωμιακῆς Κρυσίδ. Sed apud Strab. lib. VII. nulla hac de re exſtat mentio.

[74] Ἐν ἐπιτομῇ πρώτῳ.] MSS ὡς ἐπιτομῇ ᾱ. Apud Plutarch. de Virt. Mulier. occurrit Κρυεσσα, quod mirum videtur Xylandrum non mutaſſe, cum profiteatur ſe ita in MSS Plut. invenisse. Stephanum habere genuinum nomen, liquet etiam ex Polyæno lib. VIII: Gentile nomen invenitur apud Plut. loco jam allegato: Ὡς οὐ μόνον οἱ Κρυασσεῖς εἰκότως ἐπαιδεύοντο Μαλίοις. Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.] In omnibus libris legebatur Ἀπολλ. τετάρτῳ. Sed mendum olfecit Hartungus, cujus mendationem ſubſtituimus.

[75] Κρυάσσου τοῦ Κάρητος.] Eadem ferme habet Euſtathius ex Noſtro, ita enim ille ad Iliad. B: Κρώμνα δέ, ἡ χωρίον Ἀμαστριδος· καθὼς τὸν τὰ Ἐθνικὰ γεγραφότα, ἢ πόλις Παφλαγονίας, αὐτὴ ἡ νῦν Ἄμαστρις ἐθνικὸν κατὰ τοιαύτην τροπὴν. Κρωμνίτης δὲ Κρωμναῖος· καὶ Κρωμνιεύς. ἔστι δὲ καὶ Πελοποννήσου Κρώμνα. Ultimum gentile vel in Stephano, vel in Euſtathio eſt vitiatum: vel diphthongus ου redundat in noſtro, vel deficit α in Archiepiſcopo, quæ de re nihil judicamus, donec clarior lux affulgeat.

[76] Ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις.] Cromnæ meminit Lycophron:

Δρύμας τ' ἀπὸ Πρόσθαυδε ὁ Κρόμνας ἀναξ.

Ad quæ verba ſic commentatur Scholiaſta: Δρύμας δὲ ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ Μιλησίου. Πρόσθαυδον δὲ ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ Θοώσης. Κρόμνας δὲ χωρίον Κορίνθου, ἢ ὡς οἱ ἑτερόδοξοι φησὶν οἱ ἀπὸ Γ'ρόνου. Sed vix puto hanc innuere Stephanum. Alterius meminit Athenæus prope megalopolin, quam diverſa terminatione & genere effert, ita enim ille lib. X: Ὡς Ἀ'ρχιδάμου πολιορκοῦντος Κρώμνα, πολίχνιον οὖ ἐστὶ ἰδιωτικὸν πλησίον Μεγάλης πόλεως. Interjectis paucis verſiculis legitur: Σωσίπτης δὲ οἱ Λάκωνες τὸ λοιπὸν, ἐθισθέντων πρὸς κρότον τοῖς ὠσὶ τῆς Κρώμνης.

[77] Κρώμνα, πολ. Παφλαγονίας.] Eadem ferme habet Euſtathius ex Noſtro, ita enim ille ad Iliad. B: Κρώμνα δή, ἡ χωρίον Ἀμαστριδος· καθὼς τὸν τὰ Ἐθνικὰ γεγραφότα, ἢ πόλις Παφλαγονίας, αὐτὴ ἡ νῦν Ἄμαστρις ἐθνικὸν κατὰ τοιαύτην τροπήν. Κρωμνίτης δὲ Κρωμναῖος· καὶ Κρωμνιεύς. ἔστι δὲ καὶ Πελοποννήσου Κρώμνα. Ultimum gentile vel in Stephano, vel in Euſtathio eſt vitiatum: vel diphthongus ου redundat in noſtro, vel deficit α in Archiepiſcopo, quæ de re nihil judicamus, donec clarior lux affulgeat.

[78] Ἔστι καὶ Πελοποννήσ. πόλις.] Cromnæ meminit Lycophron:

Δρύμας τ' ἀπὸ Πρόσθαυδε ὁ Κρόμνας ἀναξ.

Ad quæ verba ſic commentatur Scholiaſta: Δρύμας δὲ ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ Μιλησίου. Πρόσθαυδον δὲ ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ Θοώσης. Κρόμνας δὲ χωρίον Κορίνθου, ἢ ὡς οἱ ἑτερόδοξοι φησὶν οἱ ἀπὸ Γ'ρόνου. Sed vix puto hanc innuere Stephanum. Alterius meminit Athenæus prope megalopolin, quam diverſa terminatione & genere effert, ita enim ille lib. X: Ὡς Ἀ'ρχιδάμου πολιορκοῦντος Κρώμνα, πολίχνιον οὖ ἐστὶ ἰδιωτικὸν πλησίον Μεγάλης πόλεως. Interjectis paucis verſiculis legitur: Σωσίπτης δὲ οἱ Λάκωνες τὸ λοιπὸν, ἐθισθέντων πρὸς κρότον τοῖς ὠσὶ τῆς Κρώμνης.

[79] Ἀπὸ Κρώμνου τ. Λυκάονος.] Catalogus Lycaonis liberorum exhibetur a Pauſania in Arcadicis, ubi Κρώμνα meminit, a quo κρώμνοι ſunt denominati.

ἀθηναῖος Ἀσίας. ὁ πολίτης, Κρωΐτης καὶ νομὸς Κρωΐτης. ἔστι καὶ Κρωῖς Ἀράβων πόλις.

ΚΤΗΜΕΝΗ [30], πόλις Θετταλίας, ἀπὸ Πηλέως φοίνικι δωρηθεῖσα. ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δολόπας φησίν, ὡς [31] Σίνυπας ἡ Λῆμνος, καὶ Τρῶας ἡ Ἰλίς, καὶ Ζελείας καὶ Ἐπειοὺς ἡ Ἠλίδος. [32] καὶ Φαίακας ἡ Κερκύρας. καὶ Ἀβαντας, τοὺς Εὐβοέας, καὶ Κτημένιλλα Δολοπάδα. τὸ ἐθνικὸν, ὡς Κλαζομένιος, Κτημένιος, καὶ Κτημέναιος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, πόλις Ἀσυρίας Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κτησιφώντιος.

ΚΥΑΛΟΣ, πόλις Λυδίας, [33] κτισθεῖσα ὑπὸ Κυάλου τοῦ Διός. τὸ ἐθνικὸν Κυάλιος, ὡς Φάρσαλος Φαρσάλιος.

ΚΥΑΡΔΑ, πόλις Καρίας, ὑπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, [34] ἀφ' οὗ Βαργάσα. τὸ ἐθνικὸν Κυαρδεύς, ὡς Λαρανδεύς.

ΚΥΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, [35] ὡς Καβασσός. τὸ ἐθνικὸν Κυβασσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

ΚΥΒΕΛΕΙΑ [36], πόλις Ἰωνίας Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης. [37] ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας. [38] καὶ Κυβέλλου ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἀσίᾳ περιηγήσει. Oppidanus Croïta. Et præfectura Croïtes. Est quoque Croïs civitas Arabum.

CTEMENE, urbs Theſſaliæ, quam Peleus Phœnici dono dedit, cujus cives Homerus Dolopas vocat, quemadmodum Sintias Lemni, & Troës Ilii, & Zeleas atque Epeos Elidis, & Phæacas Cercyræ, & Abantes Eubœenſes, & Ctemenem Dolopiadem. Gentile Ctemenius, uti Clazomenius, & Ctemenæus.

CTESIPHON, urbs Aſſyriæ, de qua Marcianus in Periplo. Gentile. Cteſiphontius.

CYALUS, urbs Lydiæ, a Cyalo Jovis filio condita. Gentile, Cyalius, uti Pharſalius.

CYARDA, urbs Cariæ, ſic dicta a Cyardo rege Carum, Bargaſi filio. Gentile, Cyardenſis, uti Larandenſis.

CYBASSUS, urbs Cariæ, uti Cabaſſus. Gentile, Cybaſſenſis, uti Halicarnaſſenſis.

CYBELEA, urbs Joniæ, auctore Hecatæo in Aſia. Herodianus vero Cybelem Phœniciæ urbem nominat. Eſt quoque Cybella Phrygiæ a & Cybellum templum, unde Cybele

[30] Κτημένη, πολ. Θετταλίας.] Hujus urbis meminit Apollonius Rhod. lib. I:

— — — Ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιὸς ἠδὲ Κτημένη Δολοπηίδα ναιετάουσαν

Quo in loco ſi Κτημένη legeretur, verſiculus non conſtaret. In Stephano tamen rectus literarum ordo obſervatur.

[31] Σίνυπας ἡ Λῆμνος.] Scilicet a primis & antiquis incolis hoc nomen ſortiebantur, qui ex Thracia in eam inſulam pervenere, ita enim noſter in Λῆμνος. οἰκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρακῶν, οἱ Σίνιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στησίβιος. Locus etiam egregius eſt apud Heſychium, ſed corruptiſſimus: Σίνιες, Θρᾳκῶν τι γένος· οἱ δὲ τὴν τῶν λήμνιον οἰκοῦντες. Ubi ſine dubio Λῆμνιοι ſcribendum.

[32] Καὶ Φαίακας ἡ Κερκύρας.] Sic omnes editi. Voſſianus: καὶ Φαίακας ἡ Χερσίας. Pro quo omnino ſcribi debuerat Σχερίας. Nam hoc nomine olim Phæacia, ſive Corcyra appellabatur. Steph. Σχερία, ἡ Φαιακία.

[33] Κτισθεῖσα ὑπὸ Κυάλου τοῦ Διός.] Hanc urbem Jovem conditorem habuiſſe, mihi perſuadere non poteram, quod tamen legebatur in omnibus editis & MSS codicibus. Nobis videbatur excidiſſe Κυάλου τοῦ, quæ verba, ut verum fatear huic editioni addidimus, in aliis enim tantum excuſum conſpicitur: κτισθεῖσα ὑπὸ Διός. Hujus urbis porro meminit Theophraſtus libello de Igne, cujus verba emendavit CL. Voſſius: Καὶ πάλιν ἐλέχθη τι τῶν μεν οὐ πυρὶ καίεσκευασέναι τινῶν ξυσῶν γένη) τὰ λεύκωματα, ὁ ἦν οὐ Κυάλῳ λίθος, ἐξ οὗ αἱ πύρες πεποίηνται, καὶ ὧν πάλαι τοῦτο. Addit porro Vir doctiſſimus: *Cyalus eſt Lydiæ urbs maritima, quæ & Κυβαλὼ ab Æolibus, & poſtea Κυβέλεια dicta eſt, ut alibi oſtendimus. Erant vero admodum ibi invitem vicina, Alexandria, Aſſus, & Cyalus, unde apparet toto hoc litore petrai Aſſiæ & pulverem iſtum ſarcophagum provenire.*

[34] Ὑπὸ Βαργάσα.] Hic Bargaſus fuit filius Herculis & Bargæ, uti in Βάργασα teſtatur apud noſtrum Apollonius Caricorum IV: ubi fortaſſis etiam de hoc oppido Cybaſſo mentionem fecit.

[35] Ὡς Καβασσός.] Ex hoc loco etiam liquet, nos bene emendaſſe hanc vocem, ubi ante ſuo loco & ordine haud bene legebatur Καβασσός, πολ. τῆς Καππαδοκίας.

[36] Κυβέλεια, πολ. Ἰωνίας.] Hæc eadem videtur CL. Voſſio in notis ad Melam, quam ſupra Stephanus *Cyalum* vocavit. Vide notas ad eam vocem Strabo lib. XIII. Cybelliam pagum hiſce verbis memorat: Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐφυδρέων καὶ Θεοκρήνων, Μίλητος ἐστὶν ἔρημος ὑψηλὸν, ὑπερφερὲς, πολυδένδρου. εἶτα κώμη Κυβελεία, καὶ ἄκρα Μίλητος καλουμένη, μᾶλλον ὑχηστὸς λιμένιον.

[37] Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας.] Illud oppidum ab aliis ſimplici λ & genere neutro effertur. Lucianus in Jud. Vocalum, ubi perhibet Athenienſes eo coloniam duxiſſe: Ἐπέδειμεν αὐτοῖ Κυβέλλα. τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὔτε αἰγνὲς, οὔτε ἐπίηχὲ λόγου, Ἀθηναίων. Videtur Livii Cuballum, ita enim ille lib. XXXVIII cap. XVIII: *Ad Cuballum Gallograciæ caſtellum, caſtra habentibus Romanis.*

[38] Καὶ κύβελλον ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη Ῥέα λέγεται.] His verbis, ſi ſana ſint, Stephanus indicat Cybelen a fano Cybello nomen habere, quod alii auctores a Cybelis montibus ei attribuunt. Sic Strabo: λέγεται τῶν Κυβέλων ἡ Κυβέλη. Eum videſis lib. XII. Locus etiam egregius eſt in comment. ad Ariſtoph. Aves: Κυβέλλα φασὶ τὴν Ῥέαν, ὡς καὶ τὸ Κύβελα ὄρη. ἐρεῖα γὰρ ἡ γῆ. διὸ καὶ χόνται λιθοτομεῖν ζάλης. Quare fortaſſis in Steph. pro ἱερὸν reponendum eſt ὄρος: niſi quis malit iſtam vocem inſerere & locum ita conſtituere: καὶ Κύβελλον ὄρος, ἀφ' οὗ Κυβ. &c. In hunc ferme ſenſum ſcripſit Phavorinus: Κύβελλον, ὄρος τῆς Φρυγίας, ὅθεν ἡ μητρὸς ἡ Κυβέλης ἐπώ-

λέγη), [99] Κυβελεηΐδης, καὶ Κυβελὶς· Πείσανδρος δεκάτῳ.

Cybele Rhea dicitur. Hinc Κυβελεηΐδης in Cybelis montibus genitus, & Cybelis, quod apud Pisandrum libro x in usu est.

ΚΥΒΟΣ, [100] πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων· Ἑκαταῖος Εὐεργήσιά αὐτὴν· Καὶ λιμὴν πυ, ἄκρη, καὶ Κυβώ. ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβῆς, ἢ [101] Κυβοίτης, ὡς τῆς Βυτῆς Βυτοίτης.

CUBUS, urbs Jonum in Libyphœnicia, auctore Hecatæo in Periegesi: Et portus, Acre & Cybo. Civis. Cybites, uti Sabites a Sabô; vel Cyboites, quemadmodum a Butô Butoites.

ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΝ, ὁ δῆμος τῆς Παιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, [102] Κυδαθηναιεύς. ἐστεύθην ἦν Νικοχαρὴς ὁ κωμικὸς, καὶ Κύων Κυδαθηναιεύς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαθηναίων, ἐς Κυδαθηναίαν, ἐκ Κυδαθηναίων.

CYDATHENÆUM, populus Pandionidos tribus. Popularis, Cydathenæensis. Hinc erat Nicochares comicus, & Cyon Cydathenæensis. Localia ex, ad & in Cydathenæis significant.

ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὡς δὲ Φρυνίχος, Πτολεμαΐδος. ὁ δημότης, Κυδαντίδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαντιδῶν, ἐς Κυδαντιδῶν, ἐκ Κυδαντιδῶν.

CYDANTIDÆ, populus Ægeïdis tribus: sed auctore Phrynicho, Ptolemaïdis. Popularis, Cydantides. Localia ex, ad & in Cydantidis denotant.

ΚΥΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. ἣ κῦ βλαφθεῖσα Πυδνα λέγῃ), τὸ ἐθνικὸν, Πυδναῖος. ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας.

CYDNA, urbs Macedoniæ, auctore Theagene in Macedonicis, quæ corrupte Pydna vocatur. Gentile, Pydnæus. Est quoque Cydnus Bithyniæ fluvius.

ΚΥΔΡΑΙ, πόλις τῶν Βυρσῶν, [103] Στεφάνου ζ.

CYDRÆ, urbs Byrsorum, auctore Strabone libro septimo.

ΚΥΔΡΑΡΑ, πόλις· [104] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν Κυδραρεύς, ὡς Μεγαρεύς. ἔστι δὲ [105] πρὸς τοὺς ὄρους τῶν Φρυγῶν.

CYDRARA, urbs, de qua Herodotus libro septimo. Gentile, Cydræus, uti Megaræus. Sita autem est in finibus Phrygum.

ΚΥΔΡΗΝΗ, [106] πόλις Ἀρμενίας, ἀφ' ἧς πυες Κύδρος. τὸ ἐθνικὸν, Κυδρηναῖος.

CYDRENE, urbs Armeniæ; quæ non appellatur Cydrus, ut nonnulli volunt. Gentile, Cydrenæus.

ΚΥΔΩΝΙΑ, πόλις Κρήτης, [107] ἡ πρότερον

CYDONIA, urbs Cretæ, prius Apol-

φὴν, ἀμὸν ἐσ. Uti apud nostrum Stephanum montis nomen duplici λ, ita etiam aliquando, præsertim poëtis, hujus deæ duplici exaratur, uti liquet ex Catullo, Claudiano, Prudentio aliisque.

[99] Καὶ Κυβελεηΐδες.] Hujusmodi compósita Poëtis sæpenumero in usu sunt. Sic Apollo Λυκηγενὴς appellatur Iliade Δ:

Ἔσσο δ' Ἀπόλλων Λυκηγενὴς κλυτοτόξευ.

[100] Κύβος, πόλις Ἰώνων.] Ex Hecatæo Ægyptia terminatio Κυβὼ allegatur, vel Æthiopica, ut Χαμψὼ, Χοβὼ, Σαβώ. Fortassis nomen habet a Cubis Caricis de quibus Photius in vita Iliodori Philosophi. ex Damascio, Ubi refert ἐν Κυβοις χωρίῳ τῆς Καρίας, circa crepusculum aliquando matutinum in aëre, frequentia animarum specira, umbratum figura, inter se pugnantia videri.

[101] Κυβοίτης.] Illud gentile satis genuinum esse, liquet satis ex vocabulis Βυτὼ & Χαμψώ.

[102] Κυδαθηναιεύς.] Hoc gentile depravatum occurrit apud Platonem in principio Convivii: Ἀγαθωνίδου τοῦ Κυδαθηναιέως, σφοδρὰ σπουδῆς οὔσης. Ubi sine dubio legendum, uti in Steph. Κυδαθηναιεύς. Simile vitium in Venetam & Florentinam Stephani editionem irrepsit, in quibus hodie male legitur: Κυδαθηναιεὺς, ὁ δῆμος τῆς Παιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κυδαθηναιεύς. Sed ex Suida aliisque liquet.

[103] Κυδραι, πόλις τῶν Βυρσῶν. Στεφάνου ζ.] In omnibus libris MSS & excusis erat hiatus, legebatur hoc modo: Κύδραι, πόλις τῶν δυ Σταφ. Nos locum ex vulgata Strabonis replevimus, ubi hodie sic legitur: Κύδραι δὲ Βυρσῶν, Αἰγίων δὲ Τυμφαίων. Verum quid præferendum sit, Strabonis Κυδραι, an Stephani Κύδραι, difficulter dixerim, cum apud alios, nulla, quod sciam hujus oppidi memoria occurrat. Casaubonus pro Βυρσῶν emendat Βυρσῶν.

[104] Στεφάνου ζ.] Xylandriana: Στεφάνου ϛ, sed male: Veneta Florentinaque, quas sequimur: Στεφάνου ζ', quo libro locus proxime allegatus invenitur.

[105] Ἡ ἐρήμη ἐβδόμῃ.] Hoc tempore Κύδρα legitur isto in loco, quem noster innuit: Ἐν δὲ Καλοσσίνοι ἐρημίῃ ὁ στρατὸς ἐπὶ τὰς ὄρυς τῶν Φρυγῶν ἐξ τῶν Λυδῶν, ἀπέκλιθε ἐς Κύδρα πόλιν. Verum cum aliorum testimonia deficiunt, apud utrum illorum genuinum oppidi nomen lateat, certo non asseverem.

[106] Πρὸς τοὺς ὄρους τῶν Φρυγῶν.] In omnibus libris editis & MSS male legebatur, πρὸς τοῦ ὄρη Φρυγῶν. Situm enim erat illud oppidum, uti ex Herodoto conitat, cujus verba noster allegat, in finibus Phrygum & Lydorum, ubi cippus a Crœso erat erectus, literis eorum fines indicans.

[107] Κυδῶνια, πολ. Ἀμμιάν.] Xylandriana exhibet Κυδῶνη, πολ. Ἀμμ. Sed ex gentili Κυδωναῖος satis liquet, quæ sit vera lectio, cum illud Κυδωνη & gentile, Κυδωναῖος etiam agnoscant Aldina Juntinaque.

[108] Ἡ πρότερον Ἀπολλωνία.] Hinc legimus apud nostrum in illa voce: Ἔστι δὲ Κρήτη πρὸς τῇ Κυνοσσῷ.

[99] Ἀπὸ

πρὸν Ἀπολλωνία. [99] ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός. δεύτερα, Σικελίας. [1] τρίτη ἡ Λιβύης. [2] ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης, [3] καὶ Κύδων, καὶ [4] Κυδώνιος, [5] καὶ Κυδωναῖος, καὶ Κυδωνὶς ἡλυκῶς, [6] καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.

Κύζικος, πόλις τῆς Προποντίδος, κειμένη [7] ἐπὶ χερρονήσου. καλεῖται δὲ καὶ [8] Ἄρκτων νῆσος. [9] τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνός, καὶ Κυζικηνὶς ἡ ποίησις. Ὅμηρος δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον, [10] Δολιονάς φησιν, [11] ὡς τὸν Ἴσμαρον Κικόνας. λέγει καὶ κἠπικὸν Κυζικηνικός. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς [12] ἀντὶ τοῦ κἠπικῶς, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ ἀντὶ τοῦ Τυρρηνικοί. [13] οἱ χαλεποὶ ἁλίσκονται τὸ ληΐζεσθαι τοὺς Τυρρηνούς.

Pollonia dicta. Nomen habet ab Apollinis filio Cydone, & Acacalidis Minoïs filiæ. Secunda, Siciliæ. Tertia, Libyæ. Civis, Cydoniata, & Cydon, & Cydonius, & Cydonæus, & Cydonis genere fœminino, & vir Cydonicus.

CYZICUS, urbs Propontidis, sita in Chersoneso. Vocabatur etiam *Ursorum Insula*. Gentile, Cyzicenus, & Cyzicenis Poësis. Homerus Cyzicum habitantes Dolionas appellat, uti Ismari incolas Ciconas. Dicitur etiam possessivum, Cyzicenicus. Utuntur vero etiam voce Cyzicenus, quæ primitiva est, pro possessivo, quemadmodum etiam Tyrheni dicunt pro Tyrrhenici, id est, noxii, quia Tyrrheni prædari solebant.

CY-

[99] Ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος.] Retulit hanc historiam Alexander libro I Creticorum, teste Scholiasta ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ αὐτὸς Ἐφέσιος, τῇ Ἀτραμυττηνῶν συνιδὼν φησὶ τὴν Ἐρυθρᾶς, ὃ τὸν Ἀτάλαντα, καὶ ὅτι μὲν Ἀτάλαντον, γράφει Νάξον. ὃν δὲ Ἑρμοῦ, Κύδωνα, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία κληθῆναι ὑπὸ Κρητῶν.

[1] Τρίτη ἡ Λιβύης.] Legebatur passim in MSS & editis: δεύτερα, Σικελίας ἡ Λιβύης, quod plane absurdum erat. Nos auctoritate nostra & ratione duce, illud ἕτερα inferendum putavimus.

[2] Ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης.] Utitur hoc gentili Polyb. lib. IV. Livius lib. XXXVII circa finem: *Cydoniata bellum adversus Gortynios Gnossiosque gerebant.* In antiquo numismate observavit Goltzius hanc inscriptionem ΚΥΔΟΝΙΑΤΑΝ. Quod positum est pro Κυδωνιατῶν.

[3] Καὶ Κύδων.] Apud Homerum numero multitudinis occurrit Odyss. T:

Εἰ δ' ἐπίκουρος μαχήτωρ, ὃν δὲ Κύδωνες.

Et apud Callimachum Hym. in Jovem. Apud Virgil. autem lib. XII. numero singul.

Parthus sive Cydon telum immedicabile torsit.

[4] Κυδώνιος.] Usurpat hanc vocem Callimachus Hym. in Dia.

— — ἢ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἀγορεύει,
Ἢ δ' ἴον, κοιλὸν τι κωκυτοῖο βέλεμνον
Τόξευε. — — — —

Uti apud Græcos, sic passim etiam apud Latinos in usu est.

[5] Καὶ Κυδωναῖος.] Leviter corrupta hæc vox invenitur lib. VIII Metamorph. apud Ovidium:

Jamque mora belli procerum quoque nomina norat
Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras.

Ubi sine dubio legendum est, *Cydoneasque pharetras.*

[6] Καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.] Non est dubium, quin hæc sint Theocriti verba, cujus auctoritate Stephanus in genuino opere usus est, licet Epitomator eam nunc expunxerit, ita enim legitur in Itinere Verno:

— — — — — — — —
Εἰ δὲ τὸν ἐσθλὸν μείσεται Κυδωνικὸν ἄνδρα μάχεσθαι,
Ὧνθρωπε μὴ Λυκίδαν. — — — —

Illustrant quoque hunc locum verba Scholiastæ, vehementer corrupta, & hunc in modum corrigenda: Καὶ τὰ σωσάτω ἄνδρα, ἀλλὰ δ' ἰχαῖε, ἄνδρα, μισήσει ἀλαθῆ, Κυδώνιον, τὰ τὸν Κρῆτα. Κύδων γὰρ ὁ Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ Ἀκακαλλίδος (legendum Ἀκακαλλίδος). καὶ Ὅμηρος. Εἰ δὲ Κρῆτες (legendum Εἰ δ' Ἐπικρῆτες) μαχάωνται, ὃν δὲ Κυδώνες. Hunc versiculum ex Hom. Odyss. T ad hanc sectionem in medium adduximus, quem etiam Tristanus, isto vitio laborantem, commentariis suis historicis inseruit. Eum videsis tom. I pag. 96.

[7] Ἐπὶ χερρονήσου.] Cyzicum in peninsula fuisse sitam, non est quod mihi persuadeam: fuit enim insula in Propontide cum urbe ejusdem nominis, quæ duobus pontibus continenti jungitur, cujus rei, præter alios, testem habemus Straboneni, lib. XII ita loquentem: Ἐστὶ δὲ πόρος καὶ τῇ Περγαμηνῇ ἡ Κύζικος, συναπτόμενος χερρονήσῳ ἀπὸ σταδίων ἑπτὰ μάλιστα, μικρᾷ κεκοπτῇ, μιᾷ γέφυρᾳ δι' οὗ τὸν ἐπὶ Ἀβυδηνοῦ πορεύονται τὸν ἐξ Ἀσίας. ἐχεῖ δὲ ὁμώνυμος πόλις ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τοῦ στόματος. ἐχεῖ δὲ καὶ λιμένες δύο κλειστοί. Hinc est, quod alii volucrint, prius insulam, deinde vero peninsulam fuisse: ita enim hac de re scribit Scholiastes ad lib. I Apoll. Rhod. Ἐν δὲ ταύτῃ Περγαμηνῇ ἐστι νῆσος, ἣ ὕστερον χερρόνησος γέγονε). Et deinde addit: Ἐστι δὲ χερρόνησος ἡ ἐς κύτος ἡ Κυζικηνῶν πόλις. γέγονε δὲ αὐτὴ νῆσος, ἀλλὰ τὸ στόμιον αὐτῆς ὕστερον συμπεφυκὸς τῇ ἠπείρῳ.

[8] Ἄρκτων νῆσος.] Id est, *Ursorum insula*: Plinius lib. V cap. XXXII: *Ultra insula quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Milesiorum Cyzicum, antea vocitatum Arconnesos, & Dolionis, & Dindymis.* Sed ibi legendum, *Arctonnesos.* Sine dubio sic dicebatur a vicino monte, cui nomen Ἄρκιον ὄρος, teste Strabone XII, cujus etymon egregie declarat Apoll. Rhod. Scholiast. ad lib. I: Τοῦτον δὲ τὸν χερρόνησον ὑπερβάντες ἀρκτῷ ὄρει, κυρίως οὕτω λεγομένῳ. ἐκαλεῖτο φασὶ τὸ τηνικαῦτα ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων ἀπὸ τῶν ἀρκτικῶν ἀνέμων. ἢ ὅτι ὁ Διὸς ἐκεῖ ἀλεξητήριος εἰς ἀρκτὸς μετεβλήθη. ἢ ἀπὸ τοῦ ὑψηλὸν δ' ὄρος, ἀπὸ δὲ δικαίου τοὺς ἀρκτῖνους ὠνομάζοντο τοὺς ἀρίστους.

[9] Τὸ ἐθν. Κυζικηνός.] Apud plurimos antiquarios inveniuntur nummi cum inscriptione ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ. Eodem gentili etiam Latini passim utuntur.

[10] Δολιονὰς φησιν.] Hinc Plinio, loco jam allegato, *Dolionis* dicitur. Hanc insulam incoluisse Dolionas, quibus imperabat Cyzicus, testatur Scholiastes Apoll. Λέγεται δὲ τὸν χερρόνησον καὶ τὸν ἰσθμὸν οὗτον Δολίονες, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Strabo lib. XII Dolionas appellat circa Cyzicum habitantes ab Æsepo ad Rhyndacum usque & Dascylitidem paludem: Δολίονες μὲν οἱ μέχρι τῶν περὶ Κύζικον καὶ Λίμνην τὴν Ῥυνδάκιν, καὶ τὴν Δασκυλίτιδα λίμνην.

[11] Ὡς τὸν τὸν Ἴσμαρον Κικόνας.] Hinc apud nostrum legimus: Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων. Ad quem locum, vide quæ observavimus. Quod Homerus sæpissime urbium incolas antiquissimo & parum deinceps usitato nomine insigniverit, plurima istius rei exempla in voce Κίκωνες occurrunt.

[12] Ἀ'τ.λ.] Vossianus: ἀτάλῳ αὐτὴ κἠπ.

[13] Οἱ χαλεποὶ, ἁλίσκ. τὸ λαΐζεσθαι τοὺς Τυρρηνούς.] Sic constanter legitur in omnibus vulgatis: non inepta tamen lectio

ΚΥΘΗΡΑ, νησος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα [14] πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. [15] ἐκαλεῖτο δὲ Πορφύρουσα, [16] ἀφ' ἧς τὰ κάλλιστα τῶν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. οἱ οἰκήτορες Κυθήριοι, καὶ Κυθηρεῖα· καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ νῆσος λέγεται Κυθηρεία.

CYTHERA, insula ejusdem nominis urbem habens juxta Cretam, sic dicta a Cythero Phœnicis F. Vocabatur etiam Porphyrussa. quia, teste Aristotele, pulcherrimas purpuras profert. Incolæ, Cytherii, & Cytheria. Et mulier & insula dicitur Cytherea.

ΚΥΘΗΡΟΣ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. [17] ὁ δημότης, Κυθήριος. τὰ τοπικὰ, Κυθηρόθεν, Κυθηρόνδε.

CYTHERUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Cytherius. Localia, ex & ad Cytherum denotant.

ΚΥΘΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Δρυοπίδι τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Κύθνου τοῦ Αἰόλου. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀφίουσα, καὶ Δρυοπίς. ὁ νησιώτης, Κύθνιος. καὶ [18] Κύθνιος τυρὸς, [19] καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος.

CYTHNUS, insula Cycladum juxta Dryopidem, a Cythno conditore sic dicta. Appellabatur etiam Ophiussa & Dryopis. Insulanus, Cythnius. Hinc Cythnius caseus, & Cythnius pictor.

ΚΥΚΝΙΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ, [20] καὶ ἐν Ποιμέσι, βοὴν Κυκνίτιν.

CYCNITIS, cui Cycnus imperavit. Sophocles in Peleo, & in Pastoribus:

-- -- *Vocem Cycnitin.*

ΚΥΛΑΝΔΟΣ, [21] πόλις Καρίας ἑκατὸν σταδίους ἀπὸ Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν, Κυλανδεύς.

CYLANDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Cylandensis.

ΚΥΛΛΗΝΗ, ὄρος Ἀρκαδίας, [22] σταδίων ἑνὸς δεῖον ἐνενήκοντα πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης [23] Ναΐδος νύμφης. ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει [24] τοὺς κεφόφους λευκοὺς γίγνεσθαι, ἄλλοθι δὲ μηδαμοῦ. τὰ φωνὰς ποικίλας ἀφιέσθαι, ὑποδέχεσθαι δὲ [25] πρὸς τὴν σελήνην. ἐὰν δὲ ἡμέρας ἅπαξ ἀπόπειράσῃ τις φόρα

CYLLENE, mons Arcadiæ, stadiorum novem ultra octoginta pedes, qui a Cyllene Naïdis nymphæ fil. nomen habet. In hoc monte perhibent merulas candidas existere, & nequaquam alibi: præterea eas edere voces varias, & ad lunam capi: si quis hoc de die tentaverit, valde difficiles venatu esse. Est

lectio est, quam Vossianus MS exhibet: Ὀιζαλεῖοι, ἀφ' οὗ λαίτμικες οἶκαι τῶν Τυῤῥηνῶν. Sic quoque de iis loquitur Hetychius: Τυῤῥηνοί, διτμοί, οἱ λῃστρικοί, καὶ ζαλεικοί. Olim profecto Tyrrhenos piraticam exercuisse, & terram Atticam latrociniis infestasse, testis est Euſtathius ad Dionys. de situ Orbis: Οἱ δὲ φασι ὅτι Ἀθηναίων λάφυρα ποτὲ οἱ Τυῤῥηνοὶ μεγάλα σωσάντες περάσαι πέλαγος. Hyginus Fab. CXXXIV: *Tyrrheni qui postea Tusci sunt dicti, cum piraticam facerent, liber pater impubi in navem eorum conscendit.*

[14] Πρὸς τῇ Κρήτῃ.] Insula hæc inter Cretam & oram Laconicam medium tenet. Vide Strab. lib. VIII & Ptol. lib. III.

[15] Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφύρουσα.] Addam verba Plinii, a quo Porphyris lib. IV cap. XII appellatur: *In Laconico Zoganussa, Cothon, Cythera cum oppido, antea Porphyris appellata.*

[16] Διὰ τὸ κάλλιστα τῶν πορφυρῶν.] Euſtathius in Comment. ad Iliad. O legebat olim ex Stephano: Ἀφ' ἧς κάλλιστος φύρει πορφύρας, ita enim ille: Κύθηρος δὲ ὁ ἐν Λιτύῃ χάρ, ἐπὶ δὲ ὡς τῇ Κρήτῃ, ὡς φησι ὁ γράψας Ἀφ' ἧς κάλλιστος φύρει πορφύρας. Iunuit locum in comment. ad Dionysii Perieg. Ἐκαλεῖτο δὲ, φασὶ, καὶ Πορφύρουσα ποτὲ, Ἀφ' ἧς κάλλιστος ἔχει πορφύρας. ἀπόμεσσυ δὲ, φασὶ δὲ καὶ Κυθήρη ἡ Φοίνικος. In duobus illis locis simplici figma vox illa exaratur, & alio accentu notatur. Eadem quoque ex Stephano allegat Phavorinus.

[17] Ὁ δημότης, Κυθήριος.] Venetiis in Palatio Grimani hanc inscriptionem invenit Jacobus Spon. ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ ΟΝΑΣΟΥ ΚΙΘΗΡΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

[18] Κύθνιος τυρὸς.] Cythnii cæci meminit Julius Pollux lib. VI cap. X: καὶ τυρὸς Κύθνιος τε καὶ Σικελικός.

[19] Καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος.] Non dubito quin ingenuino Stephani opere hujus pictoris nomen extiterit, quod Epitomatori adscribere grave fuit. Scimus tamen ex Euſtathio, quod *Cydias* appellaretur, sic enim ille in Comment. ad Dionysii Perieg. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸς Κυκλάδας πλείους εἶναι τῶν ιβ', ἐνείσι, ὁ Κύθνος, ἀφ' οὗ ὁ Κύθνιος λάγανον τυρός. ἐξ ἧς καὶ ζωγράφος ὄνομα ἔχων ὁ Κόδιας.

[20] Καὶ ἐν Ποιμέσι.] Hæc in aliis editis ita excusa conspiciuntur, quasi verba esset ex Sophoclis Peleo, cum revera sit inscriptio alterius fabulæ Sophocleæ, quæ etiam a nostro citatur in voce Γεμωνοί.

[21] Κύλανδος.] Et urbis & gentile nomen inde deductum, in Vossiano MS aliisque duplici lambda exaratur.

[22] Σταδίων ἐνὸς δεῖον πόδας ὀγδοήκοντα.] Hæc verba mihi de altitudine hujus montis interpretanda videntur, qui omnium Arcadicorum montium excellissimus est, teste Pausan. in Arcad. Alio modo hunc dimensus est Strabo lib. VIII: Ἀρκαδίας δ' ἐστὶν ὃ μάλιστα πρὸ τῆ Πελοποννήσῳ, πολεσίσιον δ' ἐχόμενον ὀρεινῶν κοντιμοιτων. μάγιστα δ' ὀρθ. ὃν αὐτῇ Κυλλήνη, τῶν ὑψηλοτάτων, οἱ μὲν εἴκοσι σταδίους φασὶν, οἱδ' ἐσσι πεντε καὶ δέκα. Noster hujus montis mensuram hausit ex Apollodoro quodam, uti liquet ex Euſtathio ad Odyſ. Ψ, ita enim ille: Κυλλήνη δὲ Ἐρμοῦ, μυθικῶς μὲν λέγ Κυλλήνης, ἧς ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας, στα ἐ σταδίων ἐννέα ὀλυμπιακῶν δεῖον πόδας ὀγδοήκοντα, καθὰ φασι τινες. ἀπομεμαθὼν δὲν Κυλλήνης ἐρεῖ.

[23] Ναΐδος νύμφης.] Pausanias in Arcadicis nominis originem deducit ἀπὸ Κυλλήνου ἢ Ἐλάτου a Cyllene Elati filio. Euſtathius aliquoties Stephani sententiam amplectitur.

[24] Τοὺς κεφόφους λευκοὺς γίγνεσθαι.] Videtur hoc hausisse noster ex Pausaniæ Arcad. ita enim ibi legitur: Παρίκαται δὲ τῇ ὀρθῃ πτέρυξ ἡ Κυλλήνη. κίσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες ἀλλαχόθι εἰσὶν οὐ ταύτῃ.

[25] Πρὸς τὴν σελήνην.] Aldina & cæteræ, quæ indè dimanarunt, πρὸς τῇ σελήνῃ. Nos Vossiani cod. lectionem divulgamus, & græcissimus nobis videtur accura-

tior,

δρα δυσθηρέατες εἶναι. ἔστι ᾗ καὶ [16] Ἡλείων Σθένελον Κυλλήνη. τὸ ἐθνικὸν, Κωλληνεύς, καὶ Κυλλιώτης. [17] καὶ Κύλλιος λέγει Ἐρμῆς, ὁ συγκοπὴν ἔχων Κυλλήνιος.

A Est quoque Eleorum navale Cyllene. Gentile, Cyllenensis, & Cyllenius. Et Cyllius Mercurius dicitur per syncopen, a voce Cyllenius.

Κύμη, πόλις Αἰολίδος ἀπὸ τῆς Λέσβου, ἀπὸ Κύμης Ἀμαζόνος· ἐκαλεῖτο δὲ Ἀμαζόνιον. [18] τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. [19] ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα [20] Φρικωνῖτις λεγομένη. [21] αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος, σκώπτεται εἰς ἀναιδησίαν. ἔστι δὲ καὶ [22] ἑτέρα Ἰταλίας. [23] ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. πατρὸς, καὶ Ἡλέας· [24] πάμπλη, τῆς Εὐβοΐας, [25] ἕκτη, Παμφυλίας. [26] ἔστι καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας.

B CYME, urbs Æolidis ante Lesbum, a Cyme Amazonis F. Sic dicta. Vocabatur & Amazonium. Gentile, Cymæus. Hinc erat Ephorus Historicus, & Hesiodus. Est item alia Phriconitis dicta. Hæc & etiam Lesbus ob stoliditatem carpebantur. Est quoque alia Italiæ, cujus gentile Cymensis. Quarta, Eleæ. Quinta, Euboeæ. Sexta, Pamphyliæ. Est quoque insula prope Siciliam.

Κύναιθα [27], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Κυναίθου ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. [28] τὸ

D CYNÆTHA, urbs Arcadiæ a Cynætho, uno ex Lycaonis F. Sic dicta. Gentile,

tior. Deinde sequebatur: τὸν δὲ ὁμοίως, pro quo rescripsimus: τὸ δὲ ὁμοίως. Imo sic olim utrobique scripsisse Stephanum, testis est Eustathius in Comment. ad Iliad. B. hisce verbis: Ἐκλήθη δὲ Κυλλήνη καθὰ τὸν αὐτὸν (scil. γράψαντα τὰ Ἐθνικά.) ἀπὸ Κυλλήνης Ναΐδος. οὐ τότε φασὶ μόνῃ τῇ ἱερᾷ τῆς κυνώψους λιμνάζης, καὶ φωνὰς ποικίλας ἀφιείσης, ἠφανίσθαι δὲ ὡς τὰ σελήνια. τῆς δὲ ὁμώρου δυσθηρέατος οὔσης ἐφίεται.

[16] Ἡλείων ἐπίνειον.] Paus. lib. VI: Κυλλήνη δὲ ἐπέδειξε μὲν ναῦς Ἡλείοις ἀφίστασι, κεῖται δὲ πεζαμμένη τῇ ἐπὶ Σικελίαν, καὶ ὅρμος παμμεγέθης ταύτῃ ἐπιπέφυκεν, ἐπίνειον δὲ ὅπου Ἡλείων. Ab urbe usque ad navale totidem stadia numerat Strabo lib. VIII: Τὸ τῶν Ἡλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀπέχουσα ἐπὶ τὸ νῶτον πόλει ἑκατὸν ἑξήκοντα σταδίους. Vide præterea Pomp. Mel. l. II. c. III.

[17] Καὶ Κύλλιος λέγει Ἐρμῆς, κ.τ.λ. συγκοπὴν &c.] Eandem in hoc gentili syncopen admittit Eustathius ad Iliad. B: Κυλλήνη δὲ, ὁ μόνον ὢν ὡς εἶπα] Ἀρκαδίας, ἀλλὰ καὶ πόλις ὁμώνυμος. ἔνθα δοκεῖ τὸν Ἑρμῆν πικεῖν ὁ Ἀπολλώδωρος Μαῖα. ὅθεν καὶ Κυλλήνιος Ἑρμῆς. ἐξ οὗ καὶ Κύλλιος κατὰ συγκοπὴν, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Κυμαῖος.] Infinitus est nummorum numerus, in quibus ΚΥΜΑΙΩΝ conspicitur. Latino ore dicitur CUMANUS, ut apud Flor. lib. II cap. VII: *Quum humore continuo Cumanus Apollo fudaret.*

[19] Ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστ. καὶ Ἡσίοδος.] Hæc noster hausit ex Strab. lib. XIII: Ἀπὸ δ' ἄλλων μνήμης ἐν τῇ δὲ πόλιος ἀναπλήσας τὸν Ἔφορον τῶν ἱστορικῶν γνωρίμων ἢ ῥητόρων, ὁ τὰ ἱστορίαν συγγράψας, ἢ τὰ περὶ τῶν ἰωμηκότων καὶ ἐπὶ τοῦτο τρέπων Ἡσίοδος ὁ ποιητής.

[20] Φρικωνῖτις λεγομένη.] Hanc urbem diligenter noster a præcedenti, quæ & Amazonium dicebatur. Et ita quoque facere videtur in Αἰόλιδι, ubi hæc leguntur: Πάμπλη, Αἰολίδος, περὶ Κύμην τὴν Φρικωνίδα. Adeo ut in Æolide duas hoc nomine urbes statuat, Cumam olim Amazonium, & Cymam Phriconitidem dictam. Sed potior mihi est Strabonis auctoritas, unicam tantum Cumam Æolicam agnoscentis, quæ Φρικωνὶς sive Φρικωνῖτις cognominatur a Phricio monte Locridis, ita enim ille lib. XIII: τούτης δὲ περὶ τὴν Λοκρίδα, καὶ τὸ Φρίκιον ὄρος Αἰολικὴν πολιν χρόνον. ὕστερον δὲ Δημάνδρου κτίσαι τὴν Κύμην, τὴν Φρικωνίδα καλουμένην ὑπὸ Λοκρικῶν ὄρους. Idem quoque testatur Herodot. lib. I, in Æolicarum urbium enumeratione: Αὗται μὲν αἱ Ἀλίης πόλιες εἰσὶ κατὰ δὲ, αἱ Αἰολίδες, Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη, Λάρισαι &c. Sive quis dixerit in casu recto Φρικωνὶς sive Φρικωνῖτις, res eodem redit, uti ex nostro constat, nam sic appellabatur etiam Larissa. Videsis in voce Φρίκιον.

[21] Αὕτη δὲ καὶ ἡ Λέσβος σκώπτεται εἰς ἀναιδησίαν.] Leguntur hæc verba apud Straboneum in Æolidis descriptione, quæ nequaquam de Lesbo, sed duntaxat de Cuma efferuntur, ita enim ille: Σκώπτεται δ' εἰς ἀναιδησίαν ἡ Κύμη καθὸ παιδίον πατὴρ, ὃς φασιν ἔνιοι, δέξασθαι Σελίκετ ccc ab urbe condita demum anno portorium exegerunt. Adeo ut hinc opinio obtinuerit, eos iero admodum sensisse, maritimam se habitare urbem. Alia præterea legitur ratio, quæ ibidem apud Geographum legi potest.

[22] Ἑτέρα Ἰταλίας.] Latinis scriptoribus numero multitudinis Cumæ dicitur, quas Chalcidenses ab Eubœa condiderunt. Liv. lib. VIII: *Cumani ab Chalcide Euboica originem trahunt.* Plura videantur apud Cluv. lib. IV Ital. Ant.

[23] Ταύτης τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος.] Ab aliis urbibus noster deducit Κυμαῖος, sed ab Italica Κυμαῖος. Fatetur Cluverius, se neque apud ullum auctorem reperisse ab hoc oppido oppidanos Κυμεῖς, neque apud Latinum *Cumenses*, quod tam facile posteriori ævo in vulgari potuit fuisse usu, ut *Comenses* ab oppido Subalpino *Como*, eodem sæculo dicebantur *Comani*.

[24] Πάμπλη, ἡ Εὐβοΐας.] Nemo veterum oppidum hoc Euboicum commemorat, quam noster Stephanus. Fefellerunt eum poetæ, apud quos passim *Cumæ Euboïcæ* occurrunt, quod quale sit epitheton, etiam pueris notum est. Videlis Holstenii Annotationes in Cluv. Ital. antiq. pag. 228.

[25] Ἕκτη, Παμφυλίας.] In omnibus libris male legebatur, ἡ Παμφυλίας. Nemo antiquorum hujus oppidi meminit. Vir Cl. Ez. Spanhemius ex museo Lomeniano adducit nummum cum inscriptione ΚΥΜΑΙΩΝ ΞΑΝΘΟΣ, quam ad hanc urbem refert. Eum vide pag. 890.

[26] Ἔστι καὶ νῆσος πλησίον Σικελίας.] Non est insula hoc nomine prope Siciliam. Locus Pindari Od. I Pyth. ubi de Typhone agitur, imprudentes posteriores seculi grammaticos (quod optime monet & animadvertit Cluverius) in errorem fœdissimum præcipites dedit, uti crederent, *Cumam*, cujus loco citato meminit Pindarus, esse insulam, juxta Siciliam: nempe quia ille & *Sicilium* cum *Aetna* monte & Cumam Typhonem premere ait. Hinc itaque est, quod non solum Stephanus, sed etiam Pindari Scholiast Cumam prope Siciliam, ab aliis Cumis diversam statuant, ita enim Scholiast. Κύμη, τόπος, ὃν ἔθαψαν περὶ Σικελίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τῶν Αἰολίων. φασὶ δὲ τὴν καὶ Κύμην τὴν ἀναιδοῦσαν. ἀπὸ τὸ καλλιστον Πέρσαν, ὃν ἔθαψεν ὁ πατὴρ Ζεύς.

[27] Κύναιθα, πόλ. Ἀρκαδ.] Polybius lib. VI ejus meminit: Οἱ δὲ περὶ τὸν Δεύκασπον ἀφ' ἧς Ἀχαιὸς πεπολίσθαι τὸν τόπον, ἔσχε ἀφ' οὗ τὸν Κύναιθον. Quia venationi & canibus operam dabant incolæ, hinc nomen accepisse videtur urbs. Scholiastes ad Lycophronem. Κυνα-

[40] τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθαιεύς, καὶ Κυναιθαεύς, ὅτι δὲ πεζασυλλάβῳ δὲ Κυναίθα. ἔστι καὶ Κυάναθα πόλις [41] Θρᾴκης, ὑπὸ τῷ Νηϊτῷ ὄρει.

A tile, Cynæthensis, & Cynæhtæensis, & Cynæthaënsis a quadrisyllabo Cynætheia. Est quoque Cynætha, urbs Thraciæ sub monte Nerito.

ΚΥΝΕΤΕΙΑ, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δωδεκάτῳ. οἱ πολῖται Κυνετεῖς, καὶ Κυνεταῖος. ἐν τοπικῷ ὁσαύτως τῶν Ἀργείων.

B CYNETEA, oppidum Argorum, de quo Callimachus lib. 11. Oppidani Cynetenses & Cynetiatæ. Hæ enim formæ Argivis haud insuetæ sunt.

ΚΥΝΗ, πόλις Λυδίας. Ἑκαταῖος, Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κυνεύς, καὶ Κυνίος.

CYNE, urbs Lydiæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Cynensis, & Cynius.

C ΚΥΝΗΤΙΚΟΝ, [42] Ἰβηρίας τόπος, πλησίον Ὠκεανοῦ. [41] Ἡρόδωρος δεκάτῳ τῶν καθ' Ἡρακλέα. [42] οἱ οἰκοῦντες Κυνῆται, καὶ Κυνήσιοι.

CYNETICUM, Iberiæ locus prope Oceanum, cujus meminit Herodorus libro x de rebus Herculis. Incolæ, Cynetes & Cynesii.

D [41] ΚΥΝΘΟΣ, [ὄρος Δήλου] παρ' Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος. ὁ οἰκήτωρ Κυνθεύς, καὶ ἐπιχωρίως καὶ ἐδεπίρως. καὶ Κυνθιάτης, καὶ Κυνθῖτις ἐπιλυκῶς καὶ Κυνθιῶτις ἐπιλυκῶς.

CYNTHUS, mons Deli, apud Antimachum, lib. I Thebaidis. Incola, Cynthius, quod & fœm. & neutro genere in usu est. Et Cynthiota, & Cynthiotis fœminino.

E ΚΥΝΝΑ, πλίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ὅτε μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἣ Κύννου ἦν ἀδελφὴ Κοίου. τὸ ἐθνικὸν, Κυννεύς. [43] Κύννος, Πλίνθου Οὐεντόνων, ὡς φίλων [44] καὶ Παυσανίας. Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτὴν φησιν. Ὄμηρος,

CYNNA, oppidulum prope Heracleam, sic dictum ab una ex Amazonibus, vel a Cynno Cœii fratre. Gentile, Cynnæus.

CYNUS, navale Opuntis, testibus Philone & Pausania. Hecatæus vero urbem appellat. Homerus:

F Οἳ Κῦνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά π', Καλλίαρόν π.

Quique Cynum incolebant, Opoëntemque Calliarumque.

ἐπὶ οἰκοῦντες, Κύνιοι, καὶ Κυναῖοι.

Incolæ, Cynii, & Cynæi.

ΚΥΝΟΣΑΡΓΕΣ, γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττικῇ,

CYNOSARGES, gymnasium in Attica,

Κυναιθεῖς ἐπὶ τῶν Ἀρκαδίας πεμπτῳ. ἀγχιστεῖς δὲ κυνηγετικοὶ οἱ Ἀρκάδες, ἢ ὅτι ταῖς κυνηλασίαις ἐθέλουσι τῶν κυνῶν ἡσυχάζειν αὐτοῖς.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθ. &c.] Tria ab hoc oppido gentilium formæ deducuntur: Κυναιθεύς occurrit apud Lycophronem:

Δίσκας μεγίστῳ Τάφιος Κυναιθέως.

Ad quem locum commentario præcedenti Scholiastæ verba allegavimus. Polybius libro jam citato: Συνέβαινε δὲ τοὺς Κυναιθεῖς οὔτε Ἀρκάσι οὐ πολλὰ χρόνον ἀνηκεστώτερα μεμαλακισμένους ἐπιτυχεῖν τούτοις. Gentile, Κυναιθαεύς inventur apud Pausan. in Arcad. Εἰσὶ δὲ ἄλλοι &c. Et paucis interjectis vocibus sequitur: Οὗτοι δὲ Κυναιθεῖς πεσόντος ἀπαντῶν τοὺς ἱππέας ἐκέλευσαν. Tertium gentile, quod jam auctoritate Pausaniæ videtur quadrisyllabo Κυναιθαῖα nullo canone formabitur Κυναιθαεύς; quare si mei arbitrii foret totum Stephani locum sic constituerem: τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεύς, καὶ Κυναιθαεύς, καὶ Κυναιθαιεύς ὅτι δὲ πεζασυλλάβων δὲ Κυναίθαια.

[41] Θρᾴκης ὑπὸ τῷ Νηϊτῷ.] Sic emendavimus pro ὑπὸ τῷ Νηΐτῳ, quod omnes libros occupabat. Deinde vidi, sic etiam emendasse Salmasium ad marginem sui libri. Sed illud Θρᾴκης non satis concoquere possum. Montem enim hoc nomine, Geographi in Thracia non agnoscunt. Quare fortassis referibendum Ὑλάκης, ubi ille mons reperitur.

[42] Κυνῆται, Ἰβηρίας τόπος.] Latinis dicitur *Cuneus agri*. Mel. lib. III. cap. I: *Ana proximum, quia lata sede procurrens, paulatim se ac sua latera fastigat, Cuneus agri dicitur. Eodem capite* mox sequitur: *In Cuneo sunt, Mirtylis, Balsa, Ossonoba.* Strabo lib. III: Καὶ δὴ καὶ τὸν ὠκεανοῦ τοῦτον χόλπον τὴν Λατίνην φασὶ καλεῖσθαι Κύνειον, σαφῆ σημαίνειν βυλόμενοι. Sed in eo egregie fallitur Mela, & qui eum sequuntur, quod Cuneum agrum a cunei forma dictum putent, ut optime docet Incomparabilis in rebus geographicis Hiacus Vossius.

[41] Ἡρόδωρος δεκ. τῶν &c.] Cod. Vossianus: Ἡρόδοτος Ι, τῶν καθ' &c. Sed male.

[42] Οἱ οἰκοῦντες, Κυνῆται.] Vide Steph. in voce Γλάφις, & Ἰβηρία. Justinus lib. ultimo, emendante Vossio: *Saltus vero Tartessiorum, in quibus Titanas bellum adversus deos gessisse proditur, incolunere Cynetes.* Herodotus lib. IV: Οἱ ἐγγυτάτω ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέουσι μετὰ Κυνησίους οὗτοι. Addit Stephanus, eos etiam Κυνῆσιοι appellari, quod apud eundem inveni Herodot lib. II: Οἱ δὲ καλεῦνται ἀπὸ τῆς Ἡρακλείης πλέων, ὁμορέουσι δὲ Κυνησίοισι. Livius hos appellavit, *Cuneos*, lib. XXVIII, si locum emendaveris ex mente CL. Vossii, quem videsis in notis ad Melam. pag. 227.

[41] Κύνθος [ὄρος Δήλου] παρ' Ἀντ.] Verba, uncis inclusa, mea auctoritate addere placuit: non enim dubito, quin Epitomatoris incuria, vel alio quodam fato excciderunt, quanquam huic compendio geographico frequentius accidat, talia prætermitti, quæ necessario requiruntur. Uti nos supplevimus, uti scripsit Lycophronis Scholiastes: Κύνθος, ὄρος Δήλου, ὅπου ὁ Ἀπόλλων Κύνθιος καλεῖται.

[44] Καὶ Παυσανίας.] Locus est in Phocicis: Τὰ δὲ ὑπὲρ Γαλατῶν καὶ Ἄβας, οἱ πολὺ τι Οὐεντῖνοι, ἐπίσημοι πεμπόμενοι Κῦνον. Plura vide apud Palmerium in Gr. Ant. descript pag 577.

Α'θηνῆ, καὶ δῆμος, ἀπὸ Διόμου, [41] ἀφ' ὃ ὁ χῶρος Α'θήνησι Διόμεια καλεῖται. Διόμου γὰρ Η'ρακλεῖ ὡς θεῷ θύοντος, [40] τὰ * ξενώσαντα ἱερεῖα Η'ρακλεῖ ἥρωι ἔδηξε, καὶ κύων λευκὸς ἁρπάζας τὰ μηρία. εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἤνεγκεν. [47] ὁ δημότης, καὶ τὸ ὀνομα, ὁ Κυνοσάργιος· καὶ εἰς τόπον, εἰς Κυνόσαργες· καὶ ὁ τόπος, ὁ Κυνοσάργης.

ΚΥΝΟΣ, ΚΕΦΑΛΑΙ, λόφος τῆς Θεσσαλίας· [48] Πολύβιος ἐνενηκοστῷ δεκάτῳ. [49] ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαΐφαντα παῖδα Βοιώτιον, ὁ Κυνὸς Κεφαλῶν, μελῶν ποιητής.

[50] ΚΥΝΟΣΟΥΡΑ, ἄκρα Α'ρκαδίας, [51] ἀπὸ Κυνοσούρας τοῦ Ε'ρμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, [52] Κυνοσουρεύς. [53] καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.

ΚΥΝΟΣΣΗΜΑ, [54] τόπος Λιβύης· Ε'καταῖος ἐνενηκοστῇ αὐτῆς. [55] ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γλυκῆς, Κυνοσσηματεύς.

[56] Κυ-

Atica, & populus sic dictus a Diomo, a quo & locus Diomea Athenis vocatur. Diomus enim Herculi tanquam Deo sacrificans, sacra Hercui Heroii obtulit, & canis albus rapta femora in hinc locum detulit. Popularis, & qui ex illo loco est, ex Cynosarge dicitur. Hinc etiam fit nomen quod ad locum, ad Cynosarges, quod & in loco, in Cynosarge denotat.

CYNOCEPHALÆ, Thessaliæ collis, de quo Polybius lib. XIX. Erat quoque vicus Thebanus, unde Pindarus Daïphantæ filius Bœotius, Poëta melicus ex Cynos Cephalis.

CYNOSURA, jugum montis in Arcadia, sic dictum a Cynosuro Mercurii Fil. Gentile, Cynosurensis, & fœmin. Cynosuris.

CYNOSSEMA, locus Libyæ, de quo Hecatæus in ejus Periegesi. Est & alius hoc nomine locus. Gentile fit a gentivo, Cynossematensis.

CY-

[41] Α'φ' ὃ ὁ χῶρος Α'θήνησι Διόμεια.] Vox Α'θήνησι non conspicitur in omnibus editionibus, quam Vossianus optime agnoscit. Præterea passim χωρὸς legebatur, pro quo nobis τὸ χῶρος substituere visum fuit. Deinique vulgati perperam exhibebant Διόμεα, in qua voce tertiam literam correximus, suadente Stephano nostro, apud quem juxta legitimum literarum ordinem legitur: Διόμεα, ἐδήτησεν, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Διομεύς. Η'ρακλῆς γὰρ ἐπὶ ξενώσει τοῦ Κολύτου, παρὰ τοῦ Διόμου ἐλθὼν αὐτοῦ. Hinc liquet, nostram emendationem admittendam, & hac sectione rescribendum Διόμου pro Διόμος, quod MSS & editi agnoscunt.

[40] Τὰ ξενώσαντα ἱερεῖα Η'ρακλεῖ ἥρωι ἔδηξε, καὶ κύων λευκὸς &c.] Hunc locum esse mutilum, indicat asteriscus. Codices calamo exarati nihil juvant. Ultima verba in Palatinis libris & Vossiano sic legebantur: καὶ αὐτὸ κύων λευκὸς &c. Verum, inserta hac vocula, antecedentia tamen remanent hiulca & obscura, quæ non facile in integrum restituentur, nisi ope meliorum codicum.

[47] Ὁ δημότης. ἐκ τοῦ τόπου, ὁ Κυνοσάργης.] In formando gentili heic usurpatur periphrasis, in Demis Atticis usitatissima, qua de re vide in voce Βατή. Reliqua localia inveniuntur apud auctores. Plutarch. in Erotico: ἀκούσας εἰς Κυνόσαργες συνιέναι. Dio Chrysostomus orat. XV: Τί οὖν, εἶπε, κρίνεις τοῦτο καλὸν μὲν εἶναι Κυνοσάργη ἀλείφεσθαι μετὰ τῶν νόθων.

[48] Πολύβιος ἐνενηκοστῷ.] In excerpt. lib. XVIII harum fit mentio: οἱ δὲ συνεπεμφθέντες λίφοι κρηνῶν μὲν Κυνὸς κεφαλαί. Græca appellatione utitur Livius lib. XXXIII: *Cum hæc legati regis in concione Rhodiorum agerent, nuntius venit, debellatum ad Cynoscephalas esse.*

[49] Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν.] Erat vicus hoc nomine in agro Thebano, ubi Pindarum natum commemorant. Thomas Magister in Pindari vita: Πίνδαρος, τὸ γένος Θηβαῖος, ὡς Δαΐφαντος, καὶ τῆς ἀδελφιδοῦς· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασὶν αὐτὸν Δαΐφαντος ἐκ Σκοπελίνου. οἱ δὲ Παγκράτου ἐκ Μυρτοῦς, ὅτε κώμος Κωκκυφαλῶν.

[50] Κυνόσουρα, ἄκρα Α'ρκαδίας.] Non est vertendum *promontorium Arcadiæ*, quod video ab aliis factum: nam Arcadia mediterranea erat Peloponnesi pars, & undecunque a mari separata, teste Pausania lib. VIII. Τύπτω τῶν κατειλεγμένων καθαιρεῖσθαι ἐπὶ θαλάσσης, Α'ρκαδίας τὸ ἐπὶ τῆς διακοσίου λοιπὸν ἀπολιπόμενοι θαλάσσης παυόμενον. Ergo si Cynosura fuit in Arcadia, fuit vel arx, vel montis cacumen. Sed forte aliud ulcus heic latet: non auderem pro A'ρκαδίας substituere A'ττικῆς, quanquam certum sit, in ea regione prope Marathonem promontorium hac appellatione reperiri. Hesychius: Κυνόσουρα, φυλὴ Λακωνική, ἢ ἄκρα ἧς Μαραθῶνος· ἀφ' ἧς τὴν Εὐβοικὴν τετράμοιρον. Doctiores aliam huic loco medicinam faciant.

[51] Α'πὸ Κυνοσούρας τοῦ Ε'ρμοῦ.] Fuit & Cynosura una de Jovis nutricibus, a qua etiam locus in Creta hoc nomine invenitur. Hyginus in Poët. Astron. *Hanc Aglaosthenes, qui Naxica conscripsit, ait Cynosuram esse unam de Jovis nutricibus ex Idæi Nymphis, ab ejus quoque nomine in urbe quæ Hyllæ vocatur, a Nicostrato sodalibus ejus constituta, & portum qui ibi est, & agri majorem partem Cynosuram appellatam.* Eadem leguntur apud Eratosthenem libello de Asterismis: Α'γυλαοσθένης δὲ ὁ τῆς Νάξικῆς φησι, τεσσάρων γεγονέναι τῶν Διὸς τροφῶν Κυνόσουραν. Deinde additur: διὸ καὶ ὑπὸ Νικοστράτου τοῦ Κωΐου, ἢ τὸν ὁμώνυμον λιμένα, ἢ τὸν ἐν αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι.

[52] Κυνοσουρεύς.] Invenitur hoc gent. apud Paus. in Lacon. Τῶν δὲ οἱ Λιμναῖ Σπαρτιατῶν ἢ Κυνοσουρεῖς &c.

[53] Καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.] Fœmininum illud invenitur apud Callimachum Hym. in Dian.

- - - Ε'υσῶν δ' ἴδμεν

Θαύσιος ἀνέρα Κυνοσουρίδας - -

Ad quem locum ita scribit Scholiastes: Τὰς ὑπὸ κυνῶν ἢ ἀλωπέκων πολυμόνας κώμας, ἢ πᾶς Λακωνικὸς Κυνοσουρεὺς ἦν, τόπος Λακωνικός.

[54] Τόπος Λιβύης.] Passim apud alios scriptores hujus loci nomen duabus vocibus profertur Κυνὸς σῆμα. Strabo lib. XVII: Εἶτ' ἄκρα Λευκὰς, ἢ λιμὴν Λευκασίης, ἢ ἄκρα Πολίνος. εἶτα Κυνὸς σῆμα. εἶτα Τιμόσθενες ὁ ἐπὶ θαλάσσῃ.

[55] Ἔστι δὲ ἄλλο χωρίον.] Est præterea apud Calydonios Κυνὸς σῆμα, & in Hellesponto, quod videtur nostrer innuere, quod a cane quodam inclyto, vel ab Hecuba in eandem transformata, sic denominatum est. Pollux lib. V. Ἐνδέξιον δὲ ἢ Α'πολλώνιος κύων, Λύσσῃ τέτρωκε. διὸ ὁ Καλυδώνιος σὺς ἀπαίδευτον. ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδώνιος. ἢ ἕτερον δὲ ὄντα σῆμα τὸ Ε'λληντικὸν κεκλῆσθαι, διὸ καὶ δῆξαι κυνὸς. οἱ μὲν πιστεύσαντες, ὅτι Ε'κάβης εἰς κύνας μορφὴν μεταβαλούσης, ὕστερος ἀνομάσθη. Aliquoties Thuc. lib. VIII Cynossematis Hellespontiaci memi-

[16] Κύ́νοτρα, πόλις Ἄ̓ργους, ἀπὸ Κυνούρας παιδὸς Περσέως. [17] Παυσανίας τε-
λ- τῷ. Κωνρεὺς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Κωνρεῖς θη-
λυκῶν, καὶ [18] Κωνρέων, καὶ Κωνρεία. καὶ
καὶ ἐδέτερον. κλητικὸν Κυνρεικός.

A CYNURA, urbs Argiæ, a Cynuro Perſei fil. ſic dicta, cujus meminit Pauſanias lib. III. Gentile, Cynurenſis, & fœmin. Cynuris, & Cynurius, & Cynuria, cujus & neutrum reperitur. Et poſſeſſivum, Cynuricus.

Κύνων νῆσος, [19] Λιβυκὴ νῆσος, ἀπὸ Κύνωνος τείτου Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Κυνονησίτης.

B CYNONNESUS, inſula Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Inſulanus, Cynoneſita.

Κύνων πόλις, Αἰγυπτία πόλις. ὁ οἰκῶν, Κυνοπολίτης· ἐν ᾗ πόλει ὁ [20] Ἄνυβις πιμᾶται.

C CYNOPOLIS, urbs Ægyptia. Incola, Cynopolita. In iſta urbe Anubis colitur.

Κύων, πόλις Καρίας· Ἀπολλώνιος περιηγητὴς Καρικῶν· ἡ πρότερον Καινόβιον. τὸ ἐθνικὸν, Κύτης.

CYON, urbs Cariæ, de qua Apollonius libro IV Caricorum. Hæc antea Canebium appellabatur. Gentile, Cyïta.

Κύπαιθα, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Κυπαιθεύς.

D CYPAETHA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus, Cyppæthenſis.

[21] Κυπαρισσία, πόλις τῆς Τριφυλίας, [21] ἥτις Ἐρανναὶ ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεὺς, [21] καὶ Κυπαρισσία ἡ Ἀθηνᾶ.

CYPARISSIA, urbs Triphyliæ, quæ olim Eranna vocabatur. Gentile, Cyparisſenſis, & Cypariſſia Minerva.

[22] Κυπαρισσήεις, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος·

E CYPARISSEEIS, urbs Meſſeniæ, de qua Homerus:

Καὶ

Et

meminit: Τὸ δ' ἐνόπλιον αὐτοῖς ὑπερβιβάζοντες ἐλέ πλοῦ ἄκρον, ἃ Κυνὸς σῆμα καλεῖται. Et deinde ſequitur: Σπίονται δὲ τεχμαίρειν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ, ᾗ τὸ κυνὸς σῆμα. Vide præterea Strab. lib. XIII. Nominis originem deducit Pollux ab inclyto cane, ſed Dictys a canina Hecubæ impudentia & protervia, ita enim ille lib. V: *Sepulchrum ejus apud Abydum ſtatuitur, appellaturque Cynoſſema ob lingvæ proterviam impudentemque petulantiam.* Alii dicunt, quod ſe præcipitaverit in mare, ut ſepulchrum in terra non habuerit, atque hinc illud mare *Cuneum* mythologiæ doctoribus dicitur. Hyg. Fab. CXI: *Ulyſſes Hecubam Ciſſei filiam, vel, ut alii aiunt Priami uxorem, Hectoris matrem, præcipitavit, & canis dicitur facta eſſe, unde & Cyneum eſt appellatum.* Idem Fab. CXLIII: *In mare ſe præcipitavit, unde Cyneum mare dictum eſt.*

[16] Κυνοῦρος, πόλις Ἄργους.] Propter circumjacentem huic urbi regionem, inter Argivos & Laconas ſemper controverſam, plurimi cum Argivorum tum Laconum bello cecidere; unde facetiſſimo Luciano ingens ſubit admiratio, quod pro regiuncula, quæ nihilo eſſet latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidiſſent, ita enim ille in Icaromenip. Εἶτα τῶν Κυνουρίων Λίγυπτία πλατυτέρα, πεσόντων ἐπ' ἀμφοτέρων μυρίων ὁμοίως. Verum eo in loco corrigendum Κυνουρίων, jam alii admonuerunt. Vide præterea Herodot. lib. I. Strab. lib. VIII. & Plut. in Parall.

[17] Παυσανίας τείτῳ.] Sine dubio hunc locum & verba reſpicit Steph. Αἴτιαι ἐπιγενέσθαι, ὡς τῶν Ἀργείων (συγγενῶν σφίσι ὄντων Ἀργείων) λησθαι τὸ ὄνομα τῆς καταγωγῆς ἀπὸ τοῦ καλουμένου Κυνουρίου. λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς Ἀργεῖοι τὸ αἴτιον ἡγεῖσθαι εἶναι, ὅτι οἰκοῦσι ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ Κυνὸς σήματος τοῦ Περσέως. Reperitur in illis verbis nomen conditoris, gentile & poſſeſſivum, quod heic eſt Κυνρεικός, & apud Stephan Κυνρεικὸς: ſed idem Pauſanias illud poſſeſſivum etiam uſurpavit: nam poſt locum jam allegatum legitur: Ἐπικωμῶ δὲ ἐς αὐτὸς ἐγκλήματα, τῶν τε Κυνρεικῶν ἐλάττωμα δὲ ἐς αὐτὸς ἐγκλήματα, τῶν τε Κυνρεικῶν ἐλάττωμα κοινοῦσθαι τοῖς Ἀργείοις. Utrumque poſſeſſivum commodiſſime ab hac urbis nomine poſſe derivari, evidenter demonſtrari poſſet ex Etymol. Mag. Auctore pag. 29. in voce Αἰθηρ.

[18] Κυνρέων.] Herodotus lib. VIII: Νῦν τε ἐς τὸ πάλαι εἴκοσι, Ἀργεῖοι ἐς Κυνρέας.

[19] Λιβυκὴ νῆσος.] Puto hanc unam eſſe ex Fortunatis inſulis, a canum copia ſic appellatam, quam Latini, eandem ob cauſam Canariam vocant. Plinius lib. VI cap. XXXII: *Proximam ei Canariam vocari a multitudine canum ingentis magnitudinis: ex quibus perducti ſunt Jubæ duo, apparentque ibi veſtigia ædificiorum.*

[20] Ἄνυβις.] Malleſm ego Ἄνυβιν, nam ſimplici N hæc vox ſoluta & pedeſtri oratione ſcriptoribus uſurpatur. Lucian. in Vitar. Auct. Οὐ δικεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεὸς Σείριος, ᾧ τὸν ὦμον τῆς κρόκης Κιζόμενος; Propertius lib. III El. II.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

[21] Κυπαρισσία.] In omnibus libris, & vulgatis & MSS Κυπαρισσιακὰ legebatur, peſſimo meo judicio errore: nam inde derivari non poſſet Κυπαρισσεύς, ſed Κυπαρισσιεύς. Præterea veteres omneshoc modo urbis nomen expreſſere, quotquot ejus memoriam celebrarunt, inter quos Strabo, Euſtathius & Phavorinus. Numero multitudinis vocem uſurpat Pauſanias lib. IV. Unicus apud Straboneim locus eſt, ubi male Κυπαρισσιακὰ legitur: Κυπαρισσία τὸ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τῇ Τριφυλίᾳ Ἐρανναὶ, ὧδε ἐν πολλοῖς Ἀρχίλοχος ἐπεμνήσθη αὐτῆς. Medicas manus Caſaubonus ei adhibere non eſt auſus, quanquam dixerit eſſe Κυπαρισσιακὰ Stephani: ſed utrobique Κυπαρισσία legendum, certum eſt.

[22] Ἥτις Ἐρανναὶ ἐκαλεῖτο.] Hanc a Cypariſſia diverſam ſtatuit Strabo lib. VIII hiſce verbis: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐστὶν ἑξῆς ἡ Πύλος καὶ Κυπαρισσία. μετὰ δὲ ταύτην Ἐρανναὶ, ὧδε ἐν πολλοῖς Ἀρχίλοχος ἐπεμνήσθη αὐτῆς. Sic emendavimus pro Κυπαρισσιακὰ ἡ Ἀθηνᾶ, morti potiſſimum auctoritate Pauſaniæ lib. IV: Ἔστι δὲ ἐς Ἀπεσαντα οὐ Κυπαρισσίαις ἱερὸς ἐς Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κυπαρισσίας.

[23] Κυπαρισσήεις, πολὺ τῆς Μεσσ.] Prorſus eadem habes apud Euſtathium, Homeri interpretem: Κυπαρισσήεις δὲ πόλις Μεσσηνίας. ἐθνικὸν αὐτῆς, Κυπαρισσιεύς. Vide præterea Strab. lib. VIII: Homeri verſiculum explicantem.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν. A
ἔναιον.

τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσήεντης.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, [61] πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τὸς Δελφούς, ἡ πρότερον Ἔρανος. Ὅμηρος,

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

ἀπὸ Κυπαρίσσου ἢ Μινυᾶ. οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς πληθυος τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἣν Κυπαρισσιωτικὴν τινες καὶ [66] Ἀπολλωνιάδα φασί. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσεύς.

ΚΥΠΑΣΙΣ, [67] πόλις περὶ Ἑλλήσποντον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυπασῖται. B

ΚΥΠΗ, Σικελίας φρούριον φίλιος. Σικελικῶν ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαῖος.

ΚΥΠΡΟΣ, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, [68] ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. [69] ἢ ἀπὸ τῆς φυομένης ἀνθους κύπρου. Ἀστόνομος δέ φησι, [70] Κρύπτον κεκλῆσθαι, διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κερασὶς, [71] ἀπὸ τῶν πολλὰ ἀκρα ἔχειν, [72] καὶ Κερασπὰς, καὶ [73] Ἀμαθουσία, καὶ [74] Μηϊονὶς, καὶ C

Et Cyparisseentem & Amphigeneam incolebant.

Gentile, Cyparisseentius.

CYPARISSUS, urbs in Parnasso juxta Delphos, prius Eranus dicta. Homerus:

Qui Cyparissum habitabant, Pythonemque petrosam.

Nomen habet a Cypariſſo Minyæ fil. Alii vero sic vocatam volunt a cypressorum copia: qua de causa eam nonnulli Cyparissunta appellant, & alii Apolloniada. Gentile, Cyparissensis.

CYPASIS, urbs circa Hellespontum, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cypasita.

CYPA, Siciliæ castellum, de quo Philistus lib. IX rerum Sicularum. Gentile, Cypæus.

CYPRUS, insula magna in Pamphylio sinu, nomen habens a Cypro, filia Cinyræ, vel a flore, qui Cyprus dicitur, & hic frequentius nascitur. Astynomus vero ait, Cryptum appellatam, quod sub mari sæpenumero occultetur. Deinde Cypri nomen accepit. Vocabatur etiam Cerastis, quod multas habeat eminentias, & Cerastias, & Amathusia, & Melo-

[61] Πόλις ἐν Παρνασσῷ.] Omnia, quæ noster habet de hac civitate, in usum suum transcripsit Eustathius, non nominato auctore, ita enim ille ad Iliad. B. Τὸν δὲ ἐγχώριον Κυπαρισσιον, λέγει Κυπαρίσσου φασὶ γεγονέναι ὑπὸ Μινύου, ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ. οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων. ὡς ἱστορεῖται τοῦτο, ἐν πάνυ πολλαῖς τῶν κατὰ Δελφοὺς ἐστὶ κυπαρισσῶν κλειθρα. ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦσσαν καὶ Ἀπολλωνιάδα. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἔρανος, οὕτω διὰ τοῦ Ο Δυσπερὶς Ἔρανος.

[66] Ἀπολλωνιάδα.] Hanc noster in voce Ἀπολλωνία undecimo loco collocat: ἀπὸ Φωκέως, ὡς Ὅμηρος· Κυπαρισσὸν φησι, διὰ τὸ πολλὰς ἔχει κυπαρίσσους. ὡς Δίδυμος.

[67] Κύπασις, πολ. πρὸς Ἑλλήσποντον.] Prope Cobryn Thraciæ sita erat, auctore Scylace: Κοβρύνι ἐμπόριον Καρδιανῶν, καὶ πόλις Κύπασις.

[68] Ἀπὸ νήσου τῆς θυγατρὸς Κινύρου.] Sic quoque Constantinus Porphyrog lib. de Them. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου, τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Alii vero, inter quos Eustathius ad Dionys. Cyprum Cinyræ filium statuit, cujus verba mox producemus.

[69] Ἢ ἀπὸ τῆς φυομένης ἄνθους κύπρου.] Quemadmodum Rhodus a rosa, Sufa a lilio, ita etiam Cypri nomen nunc derivat noster a flore, aut arbusto Cyprio. Eustath. ad Dionys. Τοὺς δὲ φασι, Κύπρον κληθῆναι αὐτὸν ἀπὸ Κύπρου, τῆς Κινύρου. ἢ ἀπὸ αὐθους ἐκεῖ πολλῆ φυομένης, κύπρου καλουμένου. Plures conjecturas de nominis origine legesis apud Meurium in Cypri descriptione.

[70] Κρύπτον.] Libri omnes editi & calamo exarati constanter κύπτον exhibebant; verum origo vocis si petenda sit ἀπὸ τῆς κρύπτης, necessario Paddi debebat, quod etiam Meurius observavit ex Plinio, ubi idem insulæ nomen ex eodem auctore Astynomo allegatur, ita enim ille lib. v. cap. xxxi: *Vocatam ante Acamantida (tradit) Philonides: Cerastin Xenagoras, & Aspeliam, & Amathusiam, & Macariam; Astynomus Cryptos & Colinian.* Etiam sua ætate, non dubito quin ex Stephano, Eustathius sic scripserat, ita enim ille ad Dionys. Οἱ δὲ Κρύπτον αὐτὴν κληθῆναι αὐτόθι λέγουσι. διὰ τὸ κατακρύπτεσθαι ὑπὸ θαλάσσης, ὑπὸ ἢ διὰ Δίδυμον μυθεύεται, ἢ διὰ τὸ ἐν δὲ κατὰ Πύθωνος.

[71] Ἀπὸ δὲ πολλὰ ἄκρα ἔχειν.] Cyprus olim *Cerastis* sive *Ceraſtia* dicebatur, non quod eam aliquando, ut perhibet Androcles, homines incoluerint cornibus præditi, sed quod plurimas habuerit eminentias & summitates, ut noster & Xenagoras auctores sunt, quæ cornuum instar ese erigerent atque prominerent. Locus in hanc rem egregius est apud Lycophronis Scholiast. Ἐκαλεῖτο δὲ Κερασὶς, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς φησὶ τὴν διὰ Κύπρον λέγει, διὰ τὸ οἰκῆσαι αὐτὴν ἄνδρας, οἱ ἔσχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας φησὶ τὴν αὐτὴν νῆσον, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐξοχὰς, ἃς καὶ κέρατα καλοῦσι, κερασία ὀνομάζων. Igitur non est censendum, πολλὰ ἄκρα in Stephano denotare *multa promontoria*, sed πολλὰς ἐξοχὰς, id est, *eminentias* & *summitates*, cornuum instar prominentes. Hinc lucem dare possemus Agathemero lib. I cap. V dicenti, Cyprum habere figuram similem tergo bovis: Κύπρος βοὸς νώτῳ τὸ σχῆμα ὁμοία. Nam spina dorsi in bubus & vaccis, præsertim gracilibus & macilentis, πολλὰς ἐξοχὰς sive multas eminentias efficit.

[72] Καὶ Κερασπὰς.] Sic passim in omnibus libris legitur, sed dubito, num Κερασπὰς sit rescribendum, quod ubique apud alios scriptores invenitur.

[73] Ἀμαθουσία.] Amathusii fuere antiquissimi hujus insulæ habitatores, eorumque urbs a Stephano *antiquissima* dicitur. Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη. Non est igitur dubitandum, quin prisci temporibus Amathusiæ nomen obtinuerit in ista insula.

[74] Μηϊονὶς.] Hæc Cypri appellatio accedit ferme ad eam, qua ab Hesychio Cypri incolæ appellantur, legimus enim apud illum: Μίονες, Κύπριοι.

75 Σφί-

ἐθνικὸν, Σφήκιος, καὶ Ἀκαμαντίς. Σφήκια, καὶ Ἀκαμαντὶς νῆσος. Κύπριος, καὶ Κυπρία, καὶ Κύπριον, καὶ Κυπριακὸς, καὶ Κυπρεύς. Κυπρῖτης. ἔστι καὶ Λιβυκὴ Κύπρος. τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.

A Meionis, & Sphecia, & Acamantis. Gentile, Cyprius, & Cypria, & Cyprium, & Cypriacus, & Cyprienſis, & Cyprita. Eſt quoque Libyca Cyprus, cujus gentile Cyprita.

ΚΥΡΑΥΝΙΣ. νῆσος πρὸς Γύζαντας, τῆς Λιβύης, ὡς Ἡρόδοτος παρ' αὐτῷ. ὁ νησιώτης, Κυραυνίτης.

B CYRAUNIS, inſula juxta Gyzantas in Libya, teſte Herodoto lib. IV. Inſulanus, Cyraunita.

ΚΥΡΒΑΣΑ, ὡς Πήδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Κυρβασεύς.

CYRBASA, uti Pedaſa, Medmaſa, oppidum Cariæ. Oppidanus Cyrbaſenſis.

ΚΥΡΒΑ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Κυρβαῖος.

C CYRBA, oppidum Pamphyliæ, auctore Hecataeo in Aſia. Oppidanus, Cyrbæus.

ΚΥΡΗ, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσεως δευτέρῳ. ὁ νησιώτης Κυραῖος, ὡς Ἀστραῖος.

CYRE, inſula in ſinu Perſico, de qua Hecataeus lib. II Periegeſeos. Inſulanus, Cyraeus, uti Aſtraeus.

ΚΥΡΗΝΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ Κυράνης τῆς Ὑψέως. ἢ ἢ Κυρὴς πηγῆς ἐγχωρίου. ἔστι καὶ Ἰβηρίας, καὶ Μασσαλιώτιδος ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρηναῖος. ἐντεῦθεν ἦν Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους πατρὸς, ὁ ἱστορικός. καὶ Κυρηναὶς, ὡς Θηβαὶς, καὶ Κυρηνίτης.

D CYRENE, urbs Libyæ, ſic dicta a Cyrene Hypſei filia, vel a Cyra ejuſdem regionis fonte. Eſt quoque alia Iberiæ, & alia Maſſiliæ. Gentile, Cyrenæus. Hinc erat Eratoſthenes Agacleïs filius, hiſtoricus. Dicitur quoque Cyrenaïs, uti Thebaïs, & Cyrenita.

ΚΥΡΗΣ Κύρητος, πόλις, ὡς Φάγρης, Μένδης, Ἀδρύμης. τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.

E CYRES, Cyretis, uti Phagres, Mendes, Adrymes. Gentile, Cyreſius.

ΚΥ-

91 Σφήκια.] Nominis origo legitur apud Etymologici Mag. Auct. Σφήκια, ν Κύπρου. περήσαν γὰρ Σφήκια ἐκβλήτη, ἀπὸ τῶν σκώληκοειδῶν ἐκεῖσε αἰσθάνεσθαι Σφῆκες. Hæc deſumta ſunt ex Philoſtephano de Cypro, auctore Scholiaſta Lycophronis: Η' Κύπρος ὡς φησι Σφήκια ἐκβλήτη, ὡς φησι Φιλοστέφανος ἐν τῇ Κύπρῳ, ἀπὸ τῶν σκωληκοειδῶν ἐκεῖσε αἰσθάνεσθαι Σφῆκες. Priora Etymologici verba ibi Stephano adſcribuntur, ſed ſummo errore; ſunt enim Philoſtephano attribuenda, auctori ſatis veteri, cujus opus de inſulis cognitiſſimum eſt. Eundem errorem erravit Pharorinus, quem fine dubio ex Etymologico hauſit.

92 Ἀκαμαντίς.] Videtur hoc nomen Cypro datum a promontorio in iſta inſula celeberrimo, de quo Ptol. Agathem. aliique. Quæ Acamantidis appellatio, duntaxat ad promontorium pertinens, tractu temporis univerſæ inſulæ fuit communis.

93 Τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.] Paſſim apud antiquarios inveniuntur numiſmata, in quibus hoc gentile excuſum eſt. Apud Triſtanum: ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΥΠΡΙΩΝ. Et apud Spanhemium: ΕΠΙ ΚΟΜΙΝΙΟΥ ΠΡΟΚΥΛΕΙΟΥ ΚΥΠΡΙΩΝ.

94 Καὶ Κυπρίτης.] Illud gentile invenitur apud noſtrum in Διοσκόλυπι, ubi inter alia hæc leguntur: Τὰ ἐθνικὰ Διοσκολίτης, ὡς Κύπρος Κυπρίτης.

95 Λιβυκὴ Κύπρος.] Inſula in Nilo eſt hoc nomine, auctore Hecataeo apud noſtrum in voce Ἐφυσα. Ἔστι καὶ Κύπρος, ἡ Σαμοθρᾴκη καὶ Λέσβος, καὶ Χίος καὶ Λέσβος, Κυραυνὶς, τὸν ὁ καπὶ Γύζαντος.] In margine Voſſiani codicis ſcriptum legitur: Κυραυνὶς τὸν ὁ καπὶ Γύζ. Vemeta Florentinaque editio: Κυραυνὶς, τὸν ὁ καπὶ Γύζαντος. Alii illeri calamo exarati: Κυραυνὶς, τὸν ὁ καὶ Γύζαντος ὁ Λιβ. Ἡ ἐπὶ τοῦ πτ. ὁ νησιώτης, Κυραυνίτης. Hæc lectio proxime convenit cum vulgata Herodoti, in quo hodie ὁ Καρχηδόνιος καλεῖ τὴν ὕπερθε οἴκησιν Κύρνον. μοῦνος ὁ Καρχηδόνιος καλεῖ τὴν ὑπερθε οἴκησιν Κύρνον. ὁ δὲ ἑτέρωθι ἐλαίοισι μεμιγμένη καὶ ἀμπέλοισι. Cum hæc inſula præter oleas etiam vitibus abundat, ingenioſe CL. Bochartus pro τὸν ὁ κύρνον malit legi κύρναμον, id eſt, כרמן *Ceramin* vitium.

97 Γύζαντος.] In Herodoto tranſpoſitis literis legitur Ζύγαντες, qua de re alio in loco egimus.

98 Ὡς Ἡρόδοτος.] Particulam ὡς ex MSS revocavimus.

99 Πήδασα.] Vulgati exhibebant Πίδασα. Voſſianus Πέδασα. Veriſſima lectio eſt, quam nos ſubſtituimus.

100 Ἐν τῇ Περσικῷ κόλπῳ.] In Aldina Juntinaque, ὁ τῇ Περσικῇ πόλει. Nos Xylandrianam ſequimur.

101 Ἡ Κυρὴς πηγὴ ἐγχωρία.] Nihil hoc loco mutavimus, quam ultimam vocem, in omnibus enim libris contra regulas artis legebatur ἐγχωρίως, quod auctoritate Euſtathii emendatum ivimus: Sed eodem illo loco fontem hunc Κυρηνίδα non Κυρὼ nominavit, ſic enim ille in comment. ad Dionyſ pag 36. Ἐκλήθη δὲ Κυρήνη, ἢ ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, καπὶ Πινδάρῳ, ἢ ἀπὸ Κυρήνης πηγῆς ἐγχωρίου. Sed non dubito, quin eo in loco Κυρὴς ſit reſtituendum: nam fons ille featurire videtur ex monte *Cyra* (unde ei & nomen) de quo Juſtinus lib. XIII cap. VII, ubi de Batto aliiſque Cyrenes conditoribus loquitur: *Cum venirent in Africam, pulſis accolis, montem Cyram, & propter amœnitatem loci & propter fontium ubertatem, occupavere.* Hujus fontis etiam meminit Callimachus Hym in Apoll. ubi in vulgatis non bene Κυρὴ appellatur:

Οἱ δ' ἅμα πηγῇ κυρῆς ἐδώσαντο πλέθρα φυλάσσειν
-- -- -- --

Miror profecto Annam doctiſſimam, hanc lectionem ſequutam fuiſſe, cum in Scholiaſta legatur: Κυρὴς] κρήνη τὸ κυρήν. & Vulcanius in ſuis ad illum poetam notulis, alibi Κυρὴς reperiri teſtetur.

102 Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους.] In Suidæ onomaſtico appellatur Ἐρατοσθένης Ἀγγλέου. Ubi vitium lateat, alii inquirant.

103 Τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.] Sic optime Xylandriana, quam ſequimur: male in prioribus editionibus Κυρήτιος excuſum eſt.

ΚΥΡΙ Σ μητρόπολις Σαβίνων. τὸ ἐθνι- A κὸν Κυρίτης. [88] τὸ κτητικὸν, Κυρίτ⊙, ἡ Κυρίτια Ἥρα.

CYRIS, metropolis Sabinorum. Gentile, Cyrites. Poſſeſſivum Cyritius, & Cyritia Juno.

ΚΥΡΝΟΣ, [89] νῆσ⊙ πόσβορρ⊙ Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖ⊙ Εὐρώπ⊙. τὸ ἐθνικὸν, Κύρνιοι, καὶ Κυρναῖοι. Φασὶ δὲ τὰς [90] Κυρναίας πολυχρονιωτάτας εἶναι. [91] οἰκοῦσι δὲ ἅπαι περὶ τὴν Σαρδόνα. λέγ⊙ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τῶν γίγνεσθαι παρ' αὐτοῖς. B

CYRNUS, inſula ad aquilonarem Japygiæ partem ſita, auctore Hecataeo in Europa. Gentile, Cyrnii & Cyrnæi. Perhibent Cyrnæos diutiſſime vivere (Habitant autem hi circa Sardiniam) quod ſemper melle veſcantur, cujus ingens apud eos gignitur copia.

ΚΥΡΟΤ πόλις, [91] ἡ καὶ Κυρέσχατ⊙ καλεῖται, πόλις [91] πρὸς τῇ ἐσχάτῃ Περσίδ⊙. ὁ πολίτης καθ' ὑμᾶς Κυροπολίτης. καθ' ἡμᾶς δὲ Πέρσας Κυρεσχατιῶται, ὡς Ἀραξηνοὶ, καὶ Καμβυσηνοί. C

CYRUPOLIS, quæ etiam Cyreſchata vocatur, urbs eſt in ultimis Perſidis finibus ſita. Civis apud nos Cyropolita dicitur, apud Perſas vero Cyreſchateni, uti Araxeni & Cambyſeni.

ΚΥΡΡΟΣ, πόλις Συρίας, [94] ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρ⊙. ὁ πολίτης, Κυρρέστης, ὡς [95] Πολύβι⊙ πέμπ⊙. καὶ [96] Κυρρέστης ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυρρεστικὴ· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Δημήτρι⊙ δὲ ὁ Ἀντιγόνου, [97] τὸ Κυρρήστης λέγ⊙ διὰ τοῦ η φησί. D

CYRRHUS, oppidum Syriæ, cujus arx Gindarus appellatur. Oppidanus, Cyrrheſtes, teſte Polybio lib. v. Et Cyrrheſtis Minerva, & regio Cyrrheſtica, auctore Strabone lib. xvi. Demetrius Antigoni filius Cyrrheſtes ſcribit per eta.

ΚΥΡΤΑΙΑ, πόλις ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης [98] Με- E

CYRTAEA, urbs in mari rubro, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit, uti Cteſias

[88] Τὸ κτητικὸν, Κυρίτ⊙, ἡ Κυρῖτις ἡ Ἥρα.] Mirum profecto, Cluverium alioſque non ſubolfeciſſe mendam: peſſimo enim errore in Xylandriana aliiſque editis legitur, τὸ κτητικὸν, Κυρίν⊙ ἡ Κυρῖτις ἡ Ἥρα,

[89] Κύρν⊙, νῆσ⊙.] Cyrnus, Latinis Corſica dicitur, teſte Plinio lib. III cap. VI: *In Ligustico mari eſt Corſica, quam Graeci Cyrnon appellavere.* Sed noſtro auctori *Cyrnus*, *Corſis* ſive *Corſica* diverſæ cenſentur inſulæ, cum ſint eædem.

[90] Κυρναίας πολυχρονιωτάτας φησί.] Hæc deſcripſit noſter ex Lyco apud Athenæum lib. II: Λύκ⊙ δὲ πολυχρονίους φησὶ εἶναι τοὺς Κυρνίους (οἰκοῦσι δὲ ὅπαι περὶ Σαρδὼ) λέγ⊙ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τῶν γίγνεσθαι παρ' αὐτοῖς Mellis uſum homines longævos reddere, ſemper credidit antiquitas; locus in hanc rem egregius eſt apud Diophanem in Geoponicis lib. XV: Οἱ μόνοι γὰρ δύνανται μέλιτος; ἀκμὴ γὰρ μακροβίοις ποιεῖ. οἱ ὧν γέροντες μᾶλλον τοῦτο μὲν περιφέρουσι, ὑπὸ πλείστου βιῶσι, καὶ τοὺς αὐτοὺς λεγομένους πάσας ἰλιγγιάσεις.

[91] Οἰκοῦσι δὲ ὅπαι περὶ τὴν Σαρδόνα.] Cenſet Cluverius in Corſicæ deſcriptione, hæc verba ab exſcriptore vel ab ipſo Epitomatore eſſe tranſpoſita. Sed hoc vix videtur verifimile, cum etiam ab Athenæo Lyco attribuuntur, uti commentario præcedenti videre eſt.

[92] Ἡ ⊙ Κυρησ⊙ καλεῖται.] In omnibus libris legebatur Κυρίσ⊙, & gentile Κυρισσαῖοι, quæ vocabula emendavimus addendo ſigma, nam Κυρησσὸς hæc urbs a Ptolem. appellatur. Rationem denominationis legimus apud Strab. lib. XI: Μαρσύαν δὲ τὸν Σατυρίσκου, τὸν τοῦ Κύρα, ἐγκαλοῦσι τῷ Κύρῳ κλέψαι ἐπὶ τῷ Γαλάτῃ πόθῳ κεκλῆσθαι, ὅπερ ἐκ ὄρεσι τὸν Περσῶν ἔρχεται. Sic autem appellabatur, quia oppidorum ultimum erat, quæ Cyrus condiderat. Sic apud Appianum in Syriacis invenitur Ἀλεξανδρεσχάτη, & apud Ptol. Ἀλεξάνδρου ἔσχατον, ſic dictum, quia ultimum erat quod Alexander condiderat. Sed quemadmodum ubique terrarum Græci in excogitandis urbium etymologiis ſatis felices exſtitere, ita etiam in fingendo hujus urbis nomine acumen ſuum experiri voluerunt. Verum ergo cenſeo, ſub hac appellatione latere genuinum nomen, ſcilicet כורשקרתא *Coreſcartha*, id eſt, Κυρόπολις, ſive *Cyri urbs*, quod proxime convenit cum Κυρέσχατ⊙, quod in prioribus Stephani editionibus conſpicitur: nam *Cyrus* Hebraice כורש *Cores* dicitur, & Κῦρ⊙ apud Armenios urbs. Heſychius: Κύρ⊙, πόλις ὑπὸ Ἀρμενίων Sic etiam apud noſtrum inventur Τιγρανόκιρτ⊙, quod eſt Τιγρανόπολις Græce, & *Tigranis urbs* Latine. Par ratio eſt in *Vologeſocerta* Plinii, quod eſt oppidum a Vologeſo Parthorum rege non longe a Babylonia conditum, & in Κακχαδίοκιρτ⊙, juxta Strabonem lib. XI Sophenes regia.

[93] Πρὸς τῇ ἐσχάτῃ Περσίδ⊙.] Docet Salmaſius in Plin. Exercit. quid ſint apud noſtrum Περσικαὶ πύλαι, & quid ſint πύλαι Περσίδ⊙. Vult itaque, reprehendens Stephanum, hanc Cyropolin non fuiſſe Περσίδ⊙, ſed τῆς Περσὶς ὄρους: quia Græci nunquam Περσὶν ponunt, niſi de particulari Perſarum regione, a qua hæc Cyreſchata longe abfuerunt. Eum vide pag. 1193.

[94] Ἡ γ ἀκρόπολις Γίνδαρ⊙.] In omnibus libris editis & calamo exaratis male legebatur ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρ⊙. Noſtram autem emendationem eſſe veriſſimam, fatis evincunt verba Straboni lib. XVI: Σωσάστη δὲ τῆσδε ἡ Κυβίστικη μικρὸν ὕδατος ἀπέστηκεν. σύσταθμα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρ⊙, ἀκρόπολις δ' Κυβιστικῆς, ἡ λιμένιον ἔχουσι. Gindari etiam meminit Ptol. lib. V, ſed in Seleucide Syriæ, ponit, non vero in Cyrrheſtica: Σελευκὶδ⊙ δὲ πόλεις αἵδε, Γίφρα, Γίνδαρ⊙, Γάβαρ.

[95] Πολύβι⊙ πέμπ⊙.] In Polybio hodie legitur Κυβρήστης, non per E, ut hic vult Stephanus. Sic enim Pol. Παλὼ τῶν Κυβρηστῶν.

[96] Κυβρέστης ἡ Ἀθηνᾶ.] Hæc inveniuntur apud Strab. libro citato. Διήγ δὲ Ἡγέσιππος τυράννου ἐκπεσόντ⊙ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν τῆς Κυβρηστικῆ⊙. ὅπου ἡ Κυβρηστικὴ μέχρι τ Ἀπαμείᾶ⊙.

[97] Τὸ κυβρήστης λέγ⊙ διὰ τ η φησί.] Apud Pol. hanc vocem in medio per E ſcriptum noſter reperit, nunc vero Demetrii teſtimonium adfert, qui medium vocalem e fecerat, Imo hæc conſtans hujus gentilis eſt ſcriptura: adducunt enim Goltzius & Triſtanus numiſmata in quibus ΚΥΡΡΗΣΤΩΝ excuſum legitur. Ferme obſtrusum eorum admonere in omnibus editis hoc loco legi κυβρηστης per η, quare Xylandro locum aſteriſco notare placuit.

[98] Μεγάβυζον. [99] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. τὸ ἐθνικὸν, ὀκ ἀπὸ τῆς πόχνης Κυρτιανὸς, ὀκ δὲ τῆς χώρας Κυρτιηνὸς, ὡς Σωφηνὸς καὶ Ἀραξηνός.

ΚΥ΄ΡΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ. ὀκ ταύτης Διονύσιος ὁ ἰατρὸς, ὁπὸ τῆς πατρίδος, ὀκ ἀπὸ χώρας κυρτὸς ὀνομαζόμενος, ἃ μέμνηται Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῶν. ὁ τὸν ἐθνικὸν μὲν ἐθνικῶς ὀξύνει, ὁμοφώνως τῷ πόλει ἢ ἀπὸ κυρίου τῆς πόλεως, βαρύνει, ὡς τὸ Πόντος.

ΚΥ΄ΡΤΟΝΕΣ, πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐνάτῳ. τὸ μὲν ἐθνικὸν τῶν πολισμάτι φασὶν εἶναι Κυρτώνη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρτώνιος ἢ πολιχνίτης, Κυρτῶνες.

[4] ΚΥΡΤΩ΄ΝΙΟΣ, πόλις Γαλάτης. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, τῶν τῆς χώρας ἔθνη, Κυρτωνίους, ὡς Σατορνίνους.

ΚΥ΄ΤΑ, πόλις Κολχικὴ, παρὰ τοῖς Μηδείας. [6] ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. ὁ πολίτης Κυτεύς, ἐξ ἧς καὶ Κυταεύς.

[7] Πύργος ἐστὶ Ψευδὲς Κυταίου. Αἰσχύλος.

[8] τὸ ἡλικὸν Κυταιάς, καὶ Κυταία. Λυκόφρων,

Οὓς εἰς Κυταίαν τὴν Λιβυστίνην μολών.

A Ctesias libro III Persicorum perhibet. Gentile, ex lege nostræ artis dicitur Cyrtæanus, juxta regionis consuetudinem Cyrtæenus, uti Sophenus, Araxenus.

CYRTUS, urbs Ægypti in mediterraneis. Ex illa originem habuit Dionysius Medicus celebris, sic a patria, non vero a cornore Cyrtus appellatus, cujus meminit Herennius Philo libro de re Medica. Nomen gentile accentu notatur in ultima, quemadmodum cum pro morbo (id est, gibbositate) sumitur. Proprium vero urbis in prima accentum gerit, uti Pontus & Contus.

CYRTONES, urbs Bœotiæ, auctore Pausania lib. IX. Antiquum oppidulo nomen esse ajebant, Cyrtone. Gentile, Cyrtonius: sed ab oppidulo Cyrtones deducitur.

CYRTONIUS, urbs Italiæ, de qua Polybius lib. III. Gentile, juxta regionis consuetudinem Cyrtoninus, ut Saturninus.

CYTA, urbs Colchica, patria Medeæ. Est & alia Scythiæ, cujus civis Cytæus, unde & Cytæensis.

Turres adspicietis Cytæensis Æetæ.

Fœminine Cytæias, & Cytæa. Lycophron:

Qui Cytæam Libystinam veniens.

Liby-

cuit. Sed manifeste in Vossiano MS κυβίστου legitur, per eta in medio.

[98] Μεγάβυζον.] In omnibus libris Μεγαβάζῳ legebatur, contra Ctesiæ aliorumque fidem. Justinus lib. VII: *Atque ita interfectis omnibus, ignarus rei Megabyzus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem.*

[99] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν.] In Ctesiæ Excerptis hodie de Megabyzi exilio fit mentio, ut & oppido, sed Κύρτῃ appellatur, non vero Κυρτίᾳ. Ἀμωμότερον δὲ τῷ ἀνδρὶ τὴν ἀθῳότητα, ἢ ὡς ἐκπεπτωκότι τῆς ἀρχῆς, ἀνάστατος ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ἐγένετο πρὸς τοῦ βασιλέως. *Innocentiæ vero ejus magis favet, quod ejectus imperio, brevi tempore factus est exul.* Hunc locum citat Salmasius in margine sui Steph. sed pro Κύρτῃ, in Ctesia Κυρταίᾳ referendum censet.

[1] Ἐρέννιος Φίλων.] Ita scriptum erat in libris bibliothecæ Palatinæ, sed male in vulgatis Ἑρμογένης Φίλων. Vide Steph. in Διῤῥάχιον, ubi nonnulli ex isto opere Medici recensentur. Verum hæc quæ sequuntur de accentuum in una eademque voce diversitate, etiam petere potuit ex Philonis libro περὶ διαφόρων σημασιῶν, cujus meminit Eustathius ad Iliad. M. pag. 908 cujus ego verba, cum multum ad rem faciant huc transcribam: Ὅ δὲ ῥητὴς Ἑρέννιος (libro videlicet citato) ἄλλο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ ἀπὸ τοῦ ἄρδην, ἤτοι ὕλαι πυκνόφυλοι ἦσαν, ἢ ἐπὶ τῶν ὑπὸ δένδρων ἀφροὶ, ἢ Ἀφροὶ τὶ ἰδιαίτερον ἦσαν. ὡς δὲ ὁ Δυσπόλις, ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ πηδᾶν κορυθὶς, ἢ ὁ τῶν ἀλιέων κύρτος. Ὁ τύπος δὲ μὲν ἰδικῶς ὀξύς, ὁμοφώνως τῷ πόλει. In Aldina Juntinaque editione excusum est ἰνικῶς, & mutato spiritu in Xylandriana σύκῶς. Sed quintam consonantem huic voci excidisse, etiam monet Salmas. ad Hanc censeo esse mentem Stephani: τὸ Κύρτος, si pro urbe accipiatur accentum debere gerere in prima, sed pro gentili & morbo, quem gibbositatem appellant, in ultima. Hæc vox accentu in prima notata etiam piscatorium nasam Hesych Poll. & aliis denotat. Hinc illud adagium: Οὐ δὴ ἀν ἰχθὺς εἰς κύρτον ἐισέλθῃ ἐφ' ἅπαξ κεχλιάδων, ἐπὶ ὁρμῆς εἰς λῦπα.

[3] Τὸ δὲ ἀρχαῖον τῆς πολισμάδι φασὶν εἶναι Κυρτώνιον.] Hic Pausaniæ locus in omnibus libris corruptissime circumfertur, scilicet: Παυσ. σύνατ. τὸ δὲ ἀρχαῖον πολισμάδιον, Κυρτώνιον. Nos veram lectionem divulgasse, ipse Pausanias testabitur.

[4] Κυρτώνιος, πολ. Γαλ.] Cyrtonium & Crotonam eadem esse oppida jam fulius demonstravit Cluv. Ital. Ant. lib II.

[6] Κύτα, πόλις Κολχική.] In summam admirationem rapior, quod Xylander urbis nomen fecerit Κυτάια, cum Aldina Juntinaque constanter Κύτα, quam scripturam nos retinemus, exhibeant, & eam quoque in MS observaverit Salmasius. Præterea gentile nomen satis innuit a Κυτάια non posse formari civis nomen Κυτεύς, debebat esse Κυταεύς. Sed illud Κύτα genuinum & probum esse, satis evincunt ipsa Stephani verba, quæ circa finem hujus sectionis ex Palatinis & MS Vossiano ei adjudimus. Sed palmarium quoque est, quod & alii illam vocem eadem terminatione usurparint. Etymologici Mag. Auctor in Ἀμφιτρίτη Κύτος, πόλις τῆς Κολχίδος. ἐν τῇ ἑτέρᾳ Κύτει τῇ Εὐρώπης, ἢ Πίνδῳ. Et idem alio in loco: Κύτεια πόλις Σκυθίας. -- ἀπὸ χαίρει τὸ κυδάζω· ἤγουν χαίνει. ἢ Κύτα, πόλις Κολχίδος. ἐν δὲ ἑτέρᾳ Κυταΐς τῇ Εὐρώπης

[6] Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας.] Non sunt diversæ urbes. Eadem enim aliquando Colchici, aliquando Scythiæ attribuitur: nam Colchi passim Scythæ appellantur.

[7] Πύργος.] Est versiculus desumptus ex lib. II Apol. Rhod.

[8] Τὸ ἡλικὸν, Κυταιάς.] Sic emendavimus, cum male in omnibus, τὸ ἰδικὸν legeretur. Forte etiam Κυταιάς legendum pro Κυταιάς, quod nusquam in usu est.

9 Παρ-

οἱ Λιβυστῖνοι· ὃ ἔθνος· ᵃ Ὠβακείμενον Κόλχοις. λέγεται καὶ Κυταῖς, ἀπὸ Κύτου· ᵇ οἱ δὲ, ὅπου δύο εἰσὶ Κύβα, παῦλα, καὶ τῆς Εὐρώπης. ᶜ ἔστι καὶ Κύταιον, πόλις Κρήτης.

ΚΤΤΕΡΙΟΝ, πόλις Οἰνώτρων ἐν τῇ μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κυτεριώτης. δύναται καὶ τῶν τῆς χώρας ἔθνη Κυτερῖνον.

ΚΤΊΝΑ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Θέων ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. ὁ πολίτης, Κυτινεύς. ἔστι δὲ Κύτινιον, ᵈ μία τῶν τριῶν τῶν Δωρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κυτινιάτης.

ΚΤΤΏΝΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως τῷ ἡγεμένῳ.

ΚΎΤΩΡΟΣ, ᵉ πόλις Παφλαγονίας, ἀπὸ ᶠ Κυτώρου τοῦ Φρίξου παιδός. ᵍ τὸ ἐθνικὸν Κυτωρεύς. καὶ ἠλυκὸν, Κυτωρίας. λέγονται καὶ Κυτωρίται, καὶ Κυτώριοι, ἐκ Κυτωρίας ἠλυκήν.

ΚΎΦΟΣ, πόλις Περῤῥαιβίας.

Γυναῖς δ' ὀκτὼ Κύφος ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.

Ἀπὸ Κύφου τοῦ παιδὸς Περῤῥαιβοῦ. Δύο δ' εἰσὶ Κύφοι, ἡ μὲν Περῤῥαιβίας, ἡ δὲ Θεσσαλίας.

A Libystini enim populi sunt Colchis vicini. Dicitur quoque Cytæis, quod fit a voce Cytæus. Quidam tradunt, hæc duo Cyta esse, hæc & alia Europæ. Est quoque Cytæum Cretæ oppidum.

B CYTERIUM, urbs OEnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Gentile Cyteriota. Posset quoque ex consuetudine regionis Cyterinus dici.

CYTINA, urbs Thessaliæ, de qua Theo in commentariis ad Lycophronem. Civis, Cytinæus. Est quoque Cytinium, una ex tribus Doricis. Gentile, Cytiniata.

C CYTONIUM, urbs Mysiam inter & Lydiam, de qua Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Gentile primitivo simile est.

D CYTORUS, urbs Paphlagoniæ, a Cytoro Phryxi filio sic dicta. Gentile, Cytorensis, & fœmininum Cytorias. Appellantur quoque Cytoritæ, & Cytorius, & Cytoria genere fœminino.

E CYPHUS, urbs Perrhæbiæ.

Gunes vero Cypho duxit duas & viginti naves.

F Nomen habet a Cypho Perrhæbi filio. Duo autem sunt Cyphi, altera Perrhæbiæ, altera vero

---

ᵃ Παρακείμενον Κόλχοις] Non possum, quin addam verba Eustathii ex comment. ad Dionys. Lycophronis versiculum explicantis: Γένος δ' ὂν ἰσχυρὸν ἦν Κολχηϊκὸν τοῦτο μὲν γὰρ κόμαι τῆς Ποντικῆς. Ἡ δὲ Κύτωρος πόλις Παφλαγονίας. ἀπὸ Κυτώρου καθ' ὑπόθεσιν παιδὸς Φρίξου. ἐξ ἧς καὶ Κυτωρεῖς, καὶ Κυτωρίτης καὶ Κυτωρίων, ὡς ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ χαράττων φησίν. Ἐλθεῖ, δι' ὅτι καὶ ἀφ' ἧς ἡ γενέτειρα Κύδωρος. φυλάσσει δὲ ἡ Κύτωρος μίχρι καὶ τοῦ τῶν πλαγίων ὄνυχος, ὡς ἐν ὁ Περιηγητὴς, καὶ ὁ Κράμων. Verum enim vero, si Eustathii verbis paullulum immoremur, ostendemus horum locorum situm non esse diversum. Inquit κόμαι τῆς Ποντικῆς, quod ita non interpretandum, quasi in regione Ponto situs esset ille vicus, sed ad Pontum, & uti noster dixit ἐπὶ τῇ Ποντῳ. Deinde Paphlagoniæ adscribit, sed illam partem intelligo, quæ Ponti Euxini fluctibus pulsatur, de qua testes habemus Strab. lib XII, Scylacem, Marcianum Heracleotam in Paphlagoniæ periplo, Melam alioique. Adeo ut hic vicus Ponti, & urbi Paphlagoniæ, quo ad situm, unus idemque locus sit. Verum hoc quoque in Eustathii verbis non est prætereundum, eum dicere: ἴδιον δὲ ποτὲ καὶ ἀφ' ἧς Δ γενέτειρα Κύδωρος, cujus scripturæ vestigia remanere in utraque vetustiori Aldina Juntinaque editione, ita enim ibi legitur, quanquam illud probare nequeam: Κυδωρεῖς, ποτὲ Παφλ. λιμὴ Κυδωρικὸν. τὸ ἐθνικὸν, Κυδωρεάδης, καὶ ἠλυκὸν Κυδωρικὸς

ᵇ Ἀπὸ Κυτώρου δ' Φρίξου παιδὸς.] Sic Strabo, ex quo noster hæc de conditore hausit, lib. XII: Τὸ δὲ Κυτωρον ὑπονοοῦσι ἀπὸ ποτὲ Σινωπέως. ἀνόμασε δ' ἀπὸ Κυτώρου δ' Φρίξου παιδὸς, ὡς Ἔφορος. Quod etiam imitatus est Eustathius. Sic quoque hic Phrixi fil. dicitur Apollod. lib I: sed Herodoto lib. VII Κυτίωρος, & Apol. Rhod. lib II Κυτίωρος. ut & Melæ lib. I cap. XIX: *Citra Parthenium amnis, urbesque Sesamus & Cromna, & a Cytisoro Phrixi filio posita Cytoros.*

ᶜ Τὸ ἐθνικὸν, Κυτωρεύς] Omnes libri, & editi & calamo exarati constanti scriptura exhibent κυτωρεύς, quod

λιας. ἡ παλαιὸς Κύθηρος. ὁ πολίτης, Κυθήριος. [11] Λυκόφρων,

Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην.

ΚΥΧΡΕΙΟΣ, πάγος πρὸς Σαλαμῖνα. [12] Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, [13] ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὸν τοξικὸν τῶν τρόπων. [14] ὃν λυμαινόμενον τῇ νήσῳ, [15] ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. ἐδέξατο δ' αὐτὸν ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, ᾗ ἀμφίπολον ἐπέπεισεν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ ὁ [16] Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Κυχρεσπαγίτης.

ΚΥΨΕΛΑ, φρούριον τειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὲρ Μαντινέων. Θουκυδίδης πέμπτῃ. ἔστι δὲ Κυψέλα πόλις Θράκης, πλησίον δὲ Ἕβρου ποταμοῦ. [17] τὸ ἐθνικὸν, Κυψέλιος, ἢ Κυψελινός.

[18] ΚΩΒΡΥΣ, πόλις Θράκης. Θεόπομπος φιλιππικῶν ἑνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης, ὡς Αἴγισ Αἰγύτης.

[19] ΚΩΘΩΝ, νῆσος, ἡ πόρρω Κυθήρων. Ἀρτεμίδωρος ἐν Πίτυμῃ τῶν ἑνδεκα. τὸ ἐθνικὸν Κωθώνιος, ὡς Σιδώνιος.

ΚΩΛΙΑΣ, ἄκρα, ἢ πρὸς Φαληρικὴν ἀκτὴν, ὅπερ καὶ Ἀφροδίτη Κωλιάς. [20] ὁ δὲ τόπος ἔτως καλεῖται, ἐγκείμενος χάρᾳ ἐστὶ κῶλος ἀνθρώπου κωλῶ. τὰ πρόκα, Κωλιάδεν, κοὶ

vero Thessaliæ. Et fluvius Cyphus. Civis, Cyphæus. Lycophron:

In qua Cyphæorum infelicem ducem.

CYCHREUS, pagus circa Salaminem, cujus meminit Sophocles Teucro; a Cychreo Salaminis & Neptuni filio sic dictus, qui Serpens cognominabatur propter morum asperitatem. Hunc Eurylochus insulam devastantem expulit, sed Ceres Eleusine excepit atque administrum constituit. Ab illo etiam Salamis ipsa Cychrea vocata fuit. Gentile, Cychreopagita.

CYPSELA, castellum a Mantineis in Arcadia muro cinctum, de quo Thucydides libro v. Est quoque Cypsela urbs Thraciæ prope fluvium Hebrum. Gentile, Cypselinus, vel Cypselenus.

COBRYS, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Cobryta, uti ab Ægys Ægyta.

COTHON, insula a Cytheris non longe remota, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum XI. Gentile, Cothonius, uti Sidonius.

COLIAS, promontorium vel littus in portu Phalereo, ubi Venus Colias colitur. Sic autem iste locus appellatur, quia situ suo humanam tibiam repræsentat. Formantur hinc localia, ex, in & ad Coliadem denotantia.

Genti-

quod vitium ipso Eustathio antiquius, apud quem idem gentile invenitur. Nos bene emendatæ lectionis qualitatem ex comparatione aliarum urbium, videlicet, Ἀλικαρνασσεύς, Κνιδιος Θ. Μαλλώτ Θ. Νάξιος Θ. & similium, in quorum gentilibus usu excentricus, quarta vocalis locum non habet, neque etiam habere potest.

[11] Λυκόφρων.] Pessimo errore in Aldina Juntinaque legitur: Λυκόφρων ὁ Χαλκίδεύς, quem Xylander sua editione ejecit. Reperitur enim sequens versiculus in Lycophr. Cassandra

[12] Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.] Confer Meurlium post Τεύκρου aliquod deesse, videlicet ὁ παῖς ἢ ἀπὸ, aut tale quid: scribis itaque pro puncto aliter nec vere dici posse: Sed qui Stephanum familiarius tractarunt, optime norunt, hujusmodi ellipses frequentiores in eo inveniri innumeras. Quare nihil mutandum judico.

[13] Ὃς ὄφις ἐπεκλήθη.] Diodorus lib. IV de serpente, ἀκατονόμαστον τὸν ὄφιν. Et Apollod. lib III: Ὄφιν τὸν Κέκροπος. Omnia de illo Serpente collegit Hartu. Clara libri capxxii.

[14] Ὃν λυμαινόμενον.] Sic quoque Eustathius ad Dionysium eum appellat, sed apud Strabonem lib. IX quem jam multi citavimus, sed primus omnium Hartuigius, legitur Σκίρων Θ. Integrum locum adscribam, quia ex Strabone Stephanus, hanc historiam habuit: Ἀπὸ δὲ Ἐλευσῖνος ἐστὶν ἡ Σαλαμὶς, ἣν Κυχρεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος, ἢ Θήρης Ἀκτέως τοῦ Κεκροπίδου ἐκβαλὼν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ἔσχε τὴν νῆσον, ἣν ἀπ' αὐτοῦ Κυχρέαν ἐκάλουν, καὶ Σαλαμῖνα ἐκ τῆς μητρός.

[15] Ἀπήλασεν Εὐρύλοχος.] Apud Strabonem loco citato Κυχρέα invenitur, ubi de nominibus hujus insulæ agit: Ἐκαλεῖτο δ' ἐτέρως ὑπομελῶς τ' παλαιὸν, καὶ Σκειρὰς, καὶ Κυχρέα ἀπὸ τινος ἥρωος. Sed apud Eustath. ad Dionys etiam Κυχρεία legitur.

[16] Σαλαμὶς Κυχρεία.] Σαλαμὶς Κυψελινός.] Sic legunt libri Palatini & Vossianus, quam lectionem expresserunt veterum editionum præfecti, sed in Xylandrina, erroris typographi exemplum est, τ' ἐθνικὸν, Κυψελιεύς, ἢ Κυψελινός. Misere te homo quidam torquet, ut huic loco sensum affingat; sed quid præter negas ab illo exspectandum, qui tam imparatus ad editionem ab ejus scriptoris accedit, ut primas editiones vel nunquam noverit, vel nunquam consulerit.

[17] Κύψελος, πολ. Θράκης.] Hanc Scylax Caryandensis Cardianorum finibus collocat, apud quem prima per ομικρὸν exaratur.

[18] Κώβρυς, τὸ Θ. ὁ πόλις Κωβρύτης.] Mera figmenta sunt & somnia, quæ nobis obtrudere nuper Salmasius in Plin Exercit. Stephanum nolle loqui de *Cothone Carthaginensi*, sive de fossa quadam tectitia, quæ vicem portus præbebat. Loquitur notter de Cothone insula, quæ Ægliæ adjacet, & de qua altum apud veteres silentium non est. Ejus memoriam celebrant Plinius & Mela commendante Vossio: ita enim ille lib. II cap VII. *Iis Ionacum Graecumque terris objacent. At interius Meles, Oliarus, Aegilia, Cothon, Jos, Thia &c.* Et Plin lib. IV cap. XII: *In Laconico Tegaeatica, Cothon, Cythera cum oppido.*

[19] Κῶθων, νῆσος.] Hic locus longe alio modo concipiendus vulgatis. Ἐκ τῆς τῶν Κυθήρων νήσου κεῖται. In MSS Voss. legitur: ἐκ τῆς τῶν Κυθήρων. ἐγκειται Θ. χάρᾳ ἐστὶ ἔμοιος, ἀνθρώπου κώλῳ. Quam diruimus Palatini codicis lectionem, sed ut verum fatear, vocem ἐστὶ nostra auctoritate adjicimus, quod nemo ægre feret, cum ad genium commodiorem re-

καὶ Κωλιεῖ ἐν τύπῳ, ᾗ Κωλιάδε. τὸ ἐθνικὸν, Κωλιεύς. ὅθεν καὶ τὸ Κωλιὰς, καὶ Κώλιον ἄδιπρον. καὶ Κώλιοι, ὡς Σύνιοι.

A Gentile, Colienſis. Unde & Colias & Colium genere neutro. Et Colii, uti Sunii.

ΚΩΛΟΙ, [17] ἔθνος περὶ τὴν Καυκάσιον. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. αἱ ἡ ὑπωρέα δὲ Καυκάσου καλεῖται Κωλικὰ ὄρη. ἡ χώρα, Κωλική.

COLI, gens juxta Caucaſum, teſte Hecataeo in Aſia. Imæ Caucaſi partes appellantur montes Colici. Regio Colice.

B

ΚΩΜΗ, ἐν τῇ μακρᾷ ὁδοῖς μέσαι χωρία ἔκειτο, ἐν τῷ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ὑπεγγυομένης· ὅθεν καὶ ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος. ὁ οἰκήτωρ, ἐγκώμιος. Ἡσίοδος,

COME, vicus ſive pagus. In longis viis intermedia diverticula condiderunt ad dormiendum ingruente nocte, unde & nomen ei datum, teſte Philoxeno. Incola dicitur, Encomius, id eſt, paganus. Heſiodus:

C

Si enim tibi aliquod negotium encomium (id eſt paganum ſive ruſticum) *eveniat.*

Εἰ γάρ τοι κ' ἔχῃμ' ἐγκώμιον ἄλλο γήρυτο.

καὶ κωμαῖος, ᾗ [27] κωμήτης δ' ἐσενικῶς, ᾗ θηλυκῶς Σοφὴ δ' ἡ. ᾗ ὁ δῆμος, Κώμη. ἐρῆται ἀπὸ δὲ ἐν αὐτῷ, κεῖμᾶσθαί τε, ᾗ αὐλίζεσθαι. λέγει ᾗ κωμήτωρ.

Et Comæus & Cometes genere maſcul. & fœm. per eta. Et populus Come dicitur. Ita autem dicta eſt, quod in iis dormiatur & divertatur. Dicitur quoque Cometór.

D

ΚΩΝΩΠΗ, [28] πόλις Ἀκαρνανίας. Πολύβιος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κωνωπεύς, ᾗ Κωνωπίτης, ᾗ Κωνωπᾶτος. ἔστι καὶ [29] Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ἔνθα φασὶ τοὺς λύκους θηρᾶν ἁλιεύοντας λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν ἡμέραν. ἐὰν δὲ ὑπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα, ᾗ τοὺς ἰχθῦς αὐτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κωνώπιος, καὶ Κωνωπικός.

CONOPA, urbs Acarnaniæ, de qua Polybius lib. v. Gentile, Conopenſis, & Conopita, & Conopæus. Eſt quoque Conopium Mæotidis paludis, ubi perhibent lupos, a piſcatoribus accepto alimento, capturam cuſtodire: quod ſi aliqua ſe affectos injuria putent, retia & piſces eorum tunc infeſtare. Gentile, Conopius & Conopienſis.

E

F

ΚΩ-

ΚΟ-

---

cellatio requiratur; præſertim ſi cum Stephani verbis, Euſtathium conferas, ita enim ille de eodem loco ad Dionyſ. Ὁ δὲ πάσῃ Ἀτλαντικῷ ὁμοίως ἔφη, φασὶ, ἄμφι τε κάλυμ, ἐλαιάδι τε καμεῖν ἐν πέδῳ, καὶ ἐμβρύῳ (melius ἐγκυμονῶν, uti in Stephano) ὡς ἔπεσσιν, ἐμοὶ Ἀφρικανὸς, ἐκεῖ, Κωλιάδι κλισίῃ, ἐκεῖ τοι πεφυκότι. Sed alias intuper de origine nominis fabellas adfert idem Euſtath. nempe Cohadem vocari a loco, in quem avis raptum ex ſacrificio ferarmum depoſuerat: Vel quod mulier Tyrrhenica amore Atrici cujuſdam capti captæ, a vinculis illum liberaverit, qui deinde fugiens, templum Veneris Coliadis ædificavit, ὃς δὴ αὐτῷ τὸ κάκ κώμης, eo quod per illam ejus memora eſſent ſolata.

[17] Κόλοι ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον.] Inſigniter errat Salmaſius in Plin. Exercit. quod ad Meſen obſervat Incomparabilis Voſſius, quum Colacos Indorum gentem remotiſſimam, cum Colis Ponti Euxini accolis confundit. Qui enim non videt, hæc Stephani verba, non poſſe de Indica gente accipi? Quid Caucaſo commune cum Aurea Cherſoneſo? Coliæ regionis meminit Scylax: Μετὰ δὲ Βαρσάους Κολικὴ ἐθνος. Et Mela lib. I cap. XIX: *Reliqua autem, ferè inculta quæ gentes. Caſpii mari adjacentes tenent, Melanchlæni, Ecrecitæ, Colæi, Corani, &c.*

[18] Κῶμαι, ἐγκώμιος.] Hodie in vulgari, Heſio Ii legitur κάστρο ἐγκώμιον. Sed non etiam Proclenſium Stephani lectionem agnoſcat, ſine ulla mora, interpretes eam, Heſiodo reddere debuiſſent. In eodem verſiculo legitur χρῆσιν, pro quo in editis Heſiodi χρῆμ', quod obſervalle operæ pretii non eſt.

[19] Κωμήτης δ' ἐσενικῶς ᾗ θηλυκῶς, Σοφὴ δὲ ἡ.] Quandoquidem in vulgatis & MSS conſtanti ſcriptura legatur, κωμήτης δ' ἐσ. ᾗ θηλ. Σοφὴ δὲ ἡ, nobis tamen placuit viciſſim lectionem expungere, & auctoritate Stephani meliorem ſubſtituere. Stephanum olim ſcripſiſſe, uti nunc divulgamus, manifeſtiſſime liquet in voce Σίδη, ubi hæc leguntur: Τὰ δὲ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ, πάππη, πάππης, ἡμιόνη μὴ, ἡμιόνης ἡ μὴ, ἐπίκοινα ἐστὶν, φύλη συίνης, ᾗ συλάκης. Ergo ſixum ratumque eſt, nos antiquam lectionem reducile, nam κωμήτης apud plurimos auctores occurrit, puta Ariſtoph. Euripid. Arrianum aliuſque. Apud Joſephum tamen κωμήτης reperitur lib. VI Antiq. Jud. cap. III: Ἐκκαυσαι δὲ τοὺς κατὰ τὰς κώμας οἱ κωμῆται. Ubi tamen quoque κωμῆται malim. Quod porro noſter addat, τ' κωμικὸν genere maſculino & fœm. uſurpari, ultius rei nobis habent Arrianum in Indicis, ubi loquitur de cujuſdam pagi incolis, Νεανίσκοι ἐφίλουν Νικαίᾳ ξυνεῖναι, οἱ κωμῆται, σφίσιν ἐς ἡλικίαν ἥκοντες. Et verſibus nonnullis interjectis eadem vox genere fœm. occurrit, ubi loquitur de harna pagi, in quo palmarum & hortorum copia, in quibus inverti varique flores naſcebantur, e quibus pagani coronas texebant: Ἐνταῦθα δὲ ἐς ἥβην κωμικὴν παρακμάσας, ἐπὶ φοίνικι, τ' κτένοι ἐνέσει δὲ κῆπον. κεῖ τῇ κατὰ μυθίαν ἐπιβάλλουσα, ᾗ ἄνθη ἐστὶν, ἐς τὴν κωμικὴν ἔχει κοσμεῖσθαι ἐπιχωρίῳ.

[20] Κωνώπη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Si accurate lupus urbis litum inveſtigemus, apparebit eam non in Acarnania, ſed in Paonia deſcere collocari, ultra Acheloum amnem, quod profecto evincentiſſime docet Polybius lib. V a Stephano allegato: Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀχελῴου ποταμοῦ τὰ μὲν ἐντὸς ἐστὶ τῆς Ἀκαρνανίας, τὰ δὲ ἐκτὸς, Παιονίας. Ἀκαρνανίαν, Παιονίαν &c. Linquatur ergo noſtrum hoc Arcaniæ limites latius extendiſſe, ſcilicet ultra Acheloum, qui inter Acarnanas & Aetoliæ terminus erat.

[21] Κωνώπιον Μαιώτιδος λίμνης, ἔνθα φασὶ τοὺς λύκους &c.] Totam hanc de lupis hiſtoriam noſter haurit ex Antigoni

ΚΩΠΑΙ, πόλις [10] Βοιωτική. Ὄμηρος, Κώπας, Εὐτρησίν τε. – –

Ἀπὸ Κωπέως [11] Ἀπόλλωνος καὶ Ὀγχηστοῦ, ὃς ἦν Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης, Κωπάτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ἔστι δὲ ἀπὸ [12] Κωπαΐδος, ὡς Ἀθηναῖος, Ἀθηναῖτης. λέγει δὲ καὶ Κωπάϊα λίμνη, καὶ Κωπαϊδεῖς. ἡ δὲ λίμνη Κωπαὶς, ἡ ἐλέγετο Λευκωνίς.

ΚΩΡΥΚΟΣ, πόλις Κιλικίας. Παρθένιος ἐποπτικῷ. παρὰ δὲ τὸ Κωρύκιον ἄντρον νυμφῶν, ἀξιάγαστον θαῦμα, ὃ καὶ [13] ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ. [14] τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος. ἐκεῖ δὲ πλησίον Κωρυκίδαν φασὶ λέγειν. ἔστι καὶ Κωρυκιώτης. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ Κωρύκιον, ἢ ἀπὸ τοῦ Κωρυκία. ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος, ἐπενεικῶς λεγόμενον, ὑψηλὸν, πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, καὶ νησίον ὁμώνυμον, ὃ καὶ τὸ ἀφάνταλον λιμενίζουν ἐν μεγάλοις Κωρυκαίοις, [16] ὠπακευόντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι τὰς φόρτους, καὶ τὰς πλεῖς τῶν ἐμπόρων, καὶ ὕστως αὐτοῖς ἐπιβαλλόντων. ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν ἐπιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα,

Τὰ δ' ἀρ' ὁ Κωρυκαῖος ἡρόδασπε.

καὶ [17] ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη, καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας.

ΚΩΣ

COPA E, urbs Bœotica, de qua Homerus: *Copas Eutresinque.* – –

Nomen habet a Copeo filio Apatalei, filii Onchesti, filii Neptuni. Civis, Copaites, auctore Epaphrodito. Hoc vero formatum est a voce Copæus, uti ab Athenæus fit Athenaites. Dicitur quoque Copæa palus & Copænsis, & palus Copaïs: quæ etiam Leuconis appellabatur.

CORYCUS, urbs Ciliciæ, de qua Parthenius in Propemptico. Juxta hanc erat Corycium, antrum nympharum, miraculum admiratione dignum, quod ejusdem nominis est cum eo, quod in Parnasso est. Gentile, Corycius. Illic & urbem Coryciam esse perhibent. Dicitur quoque Coriciota, quod forte deducitur a voce Corycium, vel a Corycia. Est quoque mons Corycius, genere mascul. sic dictus, altus, prope Teon & Erythras, auctore Hecatæo in Asia. Est quoque portus & parva insula ejusdem nominis, in cujus littore, quod præternavigando legebatur, magnum Corycæorum erat latrocinium, qui ibi in portubus auscultabant, quas merces portarent, & quo navigarent mercatores, ut iis sic insidiarentur. Unde adagium de illis, qui nimia diligentia & cura aliorum secreta inquirunt:

Nimirum & hoc Corycæus auscultavit.

Est quoque promontorium Cretæ Coryeia, & portus Æthiopiæ.

COS

[10] Βοιωτική.] Germanam scripturam ex MSS reducimus fic legendo: in omnibus enim vulgatis male excusum est, Βοιωτικὴ.

[11] Ἀπατηλίου.] Sequimur vulgatam hactenus lectionem, quanquam in omnibus codicibus calamo exaratis Ἀπατωνίου inveniatur. Lucem speraveram ab Eustathio, sed paternum Copei nomen non exprimit, ita enim ille ad Iliad. B: Αἱ δὲ Κῶπαι, ἀπὸ Κωπέως, ἢ Κωπῶν τινος, ἢ Ὀγχηστοῦ, τοῦ ὄντος ὁ πολίτης Κωπάτης. Etymologici Mag. Auctor, omissis fabulis, alia occasione hoc nomen urbi impositum censet: nempe quia aliquando diluvium quotidiani Bœotiam infestasset, ut inter se commercia exercerent, κωπεῖς, id est, quadam navigii specie, utebantur, unde urbi nomen datum. Seu integrum locum transcribam: Ἐμίσησε, πάντων τῶν Βοιωτῶν ἀπὸ τῆς λιμνοκλυσμοῦ πατὴρ ἡμῶν σωνίβη αὐτοῖς καὶ κώπαις ἢ εἰρεσίαις κεχρημένοις, τοῖς ὕδασι τοῖς ἐπικλύσασι τὴν Βοιωτίαν. ἐκ τούτου ὁ τῆς πόλεως ἀνόμασεν. ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἐπιτέκνων, Εὐρησίου. Apud Suidam legitur: Πλάτη, ἐποχὴ Πλατειᾶ, ex Apollodori libro primo Catalogi.

[12] Κωπαΐδ.] Apud Tritanum numisma Vespasiani inveniturcum inscriptione ΚΩΠΑΙΩΝ.

[13] Ὁμώνυμος τῷ Παρνασσῷ.] Contrarium scribit Strabo, in Parnasso fuisse Corycium pulcherrimum nympharum antrum ejusdem nominis cum Cilicio, ita enim ille lib. IX: Γεφυρικὸς δ' ἐστὶ πόλις ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρον καὶ ἄλση χαρίεντα, πρωμνώνιά τε ἀγαλσόμενα. ὧν ἐστι γνωρισμώτατον τὸ κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίᾳ.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος.] Sic Pan *Corycius* appellatur ab Oppiano lib. III de Piscat.

Παρὰ δὲ Κωρυκίῳ βυθίῳ θηρήσαιτο τέρψιν.

In Græca præfatione ad hunc auctorem hæc leguntur: Ἐπιδήμησε Σεβήρῳ· ὁ Γρωμαίων βασιλεὺς εἰς τὴν τῶν Κορυκίων πόλιν. Sed ibidem etiam. Κωρυκίῳ· invenitur: Εὐβοίας λιμενὶ ἐλθόντι· εἰς τὴν τῶν Κωρυκίων πόλιν.

[15] Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν.] Libri Palatini, Vossianus, nec non Aldina Juntinaque editio: Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ ἐρυθρῶν. Emendabat ultimam vocem Xylander scribendo ἐρυμνῶν. Sed ex vestigiis depravatæ lectionis optime correxit Salmasius in margine fui Steph. & ad Solinum Ἐρυθρῶν, quod nos recepimus. Inspiciatur Strabo lib. XIII, unde infima hujus lectionis pars est confecta & desumta. Eustathius difertis verbis illud Ἐρυθρῶν agnoscit in comment. ad Dionys. sic enim ille: Ἴστεον δὲ ὅτι ἡ παρεμβολὴ ἡ λέγουσα, ἔστι δὲ καὶ ἄκρα ὁ Κωρυκὸν ὀνομάζετο, οὐκ ἀπὸ τινὸς τῆς Κορύκου λιμένος, ἀπὸ τῶν Ἐρυθρῶν.

[16] Ὠπακευόντων τὰ πρὸς αὐτόθι λιμένι τὰς φόρτους.] In Eustathii comment. ad Dionysium legimus: Ὠπακευόντων ἐπείγοντες πάντα τὰς ἐμπόρους, ὅπως ἐπιβαλλοίεν αὐτοῖς. Commodior esset sensus, si in Stephano legatur: τὰ κατὰ τὰς φόρτους ἢ τὰς πλεῖς τῶν ἐμπόρων.

[17] Ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκίη.] Ptolemæus in Cretæ descriptione Corycum promontorium & urbem celebrat lib. III. Κωρυκὸν ἄκρον καὶ πόλις.

Κῶς, [38] τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, ἔ καθείργυυον τὰς φῶρας, καὶ τοὺς δεσπότους. λέγεται καὶ Κῶν. Κῶες δὲ, [39] οἱ ἐν αὐτῷ ἀναιρεθέντες. [40] Κώους γὰρ τοὺς κοιλότατα τῆς γῆς, καὶ πάντα τὰ σπήλαια ἔλεγον.

COS, fossa in urbe Corintho, in qua fures & fugitivi servi coërcebantur. Dicitur quoque Cous. Coës vero qui in ea alebantur. Κώους enim terræ cavitates, & omnes speluncas appellabant.

B Κῶς, πόλις, καὶ νῆσος. καὶ Ὀμηρος, καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο. —

COS, urbs & insula, de qua Homerus:

Et Con Eurypyli. - - -

[41] ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ γηγενοῦς Μέροπος. Κῶς δὲ, ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός. [42] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς. [43] λέγεται καὶ Κώως, διὰ δύο ω. καὶ Κόως. ἀφ' ἧς τὸ παρὰ Ὁμήρῳ τοπικὸν,

Καί μιν ἔπειτα Κόων δι' ἀναμολέω ἀπινήκας.

Hæc Meropis appellabatur a Merope terræ filio: sed Cos a Co Meropis filia. Vocabatur etiam Caris. Dicitur quoque Κωος per duo C omega, & Κοως, unde apud Homerum locale:

Et ipsum postea Coon bene habitatam asportasti.

λέγεται καὶ Κόος, διὰ δύο ο. [44] ἔοικεν δὲ τὸ πρωτότυπον Κέως. ὅτου γὰρ καὶ ὁ κτίσης τῆς Κέω. τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος. καὶ ἐκπτ. Κήϊος, ὡς τῆς Τέω Τήϊος, καὶ Κεῖος διὰ διφθόγγου. τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῶος, [45] καὶ Κώϊος, ὡς Μινῶος. ὅτω ἦ ἐχρημάτιζον Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος ἰατροί. ὧν ἦ [46] Ἱπποκράτης τ καλεμένου [47] Νε-

Dicitur quoq; Coos per duplex o parvum. Videtur igitur primitivum ejus esse Κέως, ita enim conditor ♂ Κέω vocabatur. Gentile, Κεῖος, & facta productione Κῆος, quemadmodum a Τέως Τήϊος & Τέϊος. Dicitur quoque Κῶος per diphthongum. A Co vero monosyllabo deducitur Cous, & Coïus, uti Minous. Sic E appellabantur Hippocrates & Erasistratus medici. Erat vero Hippocrates ex eorum genere, qui

[38] Κῶς, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ.] Bis hunc Stephani locum transcripsit Eustathius, primum in Comment. ad Iliad. B, nomine omisso; secundum expresso, ad Odyss. Δ. Ὁ δὲ τὰ ἰθνικὰ γράψας, ἐφησ', ὅτι Κῶς, ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ἔπερ φῶρας καὶ ἁμαρτῆς κατείργυον. καὶ εἰ ἐν τούτῳ γεγράφηται, κῶες ἐλέγοντο. κόους γὰρ, τὰ κοιλώματα τῆς γῆς καὶ πᾶν σπήλαιον ἔλεγον. Apud Athenienses erat Βαραθρον, sive ὄρυγμα, locus in quo de damnatis & facinorosis ultimum supplicium sumebatur, unde carnifex dicebatur ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι. Apud Lacedæmonios erat κοιλάδες in quem malefici detrudebantur. Thucid. lib. 1 de Pausania: ἐκέτην ἐμπλησαντα μὲν οἷς τὸν κοιλάδων, ἔπερ τοῖς κακούργοις ἐμβαλλόντι ἐνθένδε. Ad quem locum ita commentatur Scholiastes: Τόπος ὁ κοιλάδες ὀνομαζόμενος ἐν Λακεδαίμονι, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον ἐκεῖσε. Verum non tantum Lacedæmoniis, sed etiam Siculis hujusmodi carcer adscribitur. Suidas: Κοιλάδες ἐν Λακωνι βασιλικὴ φρουρὰ, ὡς Σικελιώται. Eustathio ad Odyss. Δ. Dicitur hic carcer κοιλάδες, vel κοιλάδα, sic enim ille: καὶ διορθωτέον τὸ παλαιὸν ἐν Λακωνι ὁ κοιλάδες, ἢ ἐν ᾧ ἐστι κοιλάδα. οἱ δὲ κοῦς φασι κοιλάδας τὰ τειαῦτα κοιλώματα.

[39] Οἱ ἐν αὐτῷ.] Sic malui rescribere, ex loco Eustathii supra allegato, quam vulgatam sequi lectionem, οἱ ἐν τούτῳ.

[40] Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τ γῆς.] In hunc sensum etiam scribit Strabo lib. VIII: Ἔτιοι δὲ κοῦς κρόκους τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγειν φασι, ἀφ' ἃ καὶ τὸ. Φησὶ δ ὁμωνύμως.

[41] Ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο.] Male in omnibus libris MSS & editis legebatur, ἡ Μεροπὸς ἐκαλεῖτο. Anton. Liberalis fab. XV: καὶ ὅπως Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον. Aristides alibi: πολύπυρος ἡ Κῶ τὴν Μεροπίδα γῆν, ὁ ἀκριβῶν τὸν Μερόπων. Eustathio etiam Μερόπη & Μεροπὶς dicitur, sic enim ille ad Iliad. B: Γράφει δ ὅτι ἡ Κῶς αὐτὴ Μερόπη καὶ Μεροπὶς ἐλέγετο, διὰ Μερόπων ἐθνῶν ἐκεῖ οἰκησάντων ἀνθ' ὧν, ἡ διὰ Μεροπὸς. ὃ γυναῖκα Κῶς, ἣν φασὶν ἡ ὑπὸ ἰκάνυμον. Vide ipsum Stephan. in Μερόπη.

[42] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς.] Etsi omnes libri calamo exarati & excus. constanter exhibeant, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρία, nobis tamen non placuit: permoti enim auctoritate Eustathii germanam lectionem reduximus: testatur enim sic olim scripsisse Stephanum, cum ait ad Iliad. B: Ἡ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο καθ' ὃν ἐπιλέπτου τὸν ἰθνικὸν. Sed ne quem sciens sua laude fraudem, primus Bochartus in utroque opere, Phaleg & Hierozoico Stephani locum sic emendavit.

[43] Λέγεται καὶ Κώως, διὰ δύο ω.] Hæc profecto pessime sunt contaminata in scriptis libris & editis. Quid enim sibi velit hæc lectio, λέγεται καὶ Κώος, διὰ δύο ο, quod idem mox repetitur, λέγεται ἐ Κόος διὰ δύο ο? ego nequaquam percipio: quin imo, nisi doctissimus Archepiscopus nobis in emendando facem accendisset, totus hic locus desperatus manssisset, ille enim melioris Stephani codice usus, ad Iliad. B sic scripsit: καὶ ὅτι δυσκλίτως Κόως λέγει διὰ δύο ω. ἐ Κόως διὰ μικροῦ ο ἐ μικροῦ λέγεται, ἧς ἦ τὸ Κόων ἐν ναυμαλίῳ διὰ τῆς πρώτης. ἐ Κῶος δὲ διὰ δύο ο μικροῦ, ὡς συναιρήσαντων, ἵνα μὴ οἷος ἦ Κῶς. Ex hisce verbis luce meridiana clarius liquet, nos ex Eustathio germanam lectionem nostro reddidisse.

[44] Ἔοικεν δὲ τὸ πρωτότυπον Κέως.] Stephanus hisce verbis confundit insulam Ceum Atticæ vicinam, cum Coa Cariæ, quam Græci nonnulli, ut ab Attica distinguant Κῶ Μεροπίδι appellant. Nisi quis ex Stephani verbis colligere velit, Coam insulam Cariæ etiam Ceum dictam esse: quo etiam Eustathii verba videntur inclinare, quæ leguntur ad Iliad. B, ubi de Coa Cariæ insula loquitur: Εὔρηται δὲ καὶ Κέως λεγομένη, ὡς ἡ Τέως. ἧς ἰθνικὸν, Κεῖος, ἐ ἐκθλιβὲν Κήϊος, ὡς Τήϊος Τηΐος. ἧς τὸ εἰρωνικὸν, Κεῖος Κεῖος. ἀφ' ἧς Κῶ κῶος ὑπῆρ Ὧος Παρθενίῳ, Κωαίῳ.

[45] Καὶ Κώϊος.] Illud gentile genuinum esse, liquet manifeste ex nummo quodam apud Tristanum, cujus hæc est inscriptio. ΚΑΛΛΙΠΠΙΔΗΣ ΚΩΙΩΝ.

[46] Ἱπποκράτης ἐ Ἐρασίστρατος ἰατροί.] Insigne μνημονικὸν ἁμάρτημα hoc loco noster committit. Hippocrates quidem ex Co Meropide fuit oriundus; at Erasistratus ex Ceo: nam fuit Ἰουλίτης, quæ fuit urbs ♂ Κέω, ut ipse Stephanus ifthac sectione perhibet, cui addi potest testimonium Strabonis lib. X.

47 Νε-

[47] Νεβελδῶν. Νεβρὸς γὰρ ἐκλήθη ὁ Ἀλκαιμένου τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ὧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν. ᾗ, Γνωσίδικος. [48] Γνωσίδικος δὲ Γ' Ἱπποκράτης, καὶ Αἰνέας, καὶ Ποδαλείριος. Ἱπποκράτους, καὶ Ἡρακλείδης· ᾗ, Ἱπποκράτης ὁ Θεσσαλός, ὁ καὶ [49] θαυμασίως πεπαίδευκε καπελλοιπῶς. [50] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς.

Aqui Nebridæ appellabantur. Nebrus enim erat Asclepiadum celeberrimus, cui & Pythia testimonium concessit, cujus filius Gnosidicus, Gnosidici vero Hippocrates, & Æneus, & Podalirius; Hippocratis filius fuit Heraclides; Heraclidis filius fuit illustrissimus Hippocrates; qui admirabiles libros reliquit. Est quoque in Ægypto urbs Cos.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΙΑ, [51] ἡ νυῦ ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς. γίγνεται [52] ἀπὸ τῆς Κώνσταντος ὠμικῆς, ὡς Μαρώνεια ἀπὸ Μάρωνος, καὶ Καύκωνος Καυκώνεια. [53] ἔστι δὲ καὶ Βρεττανίας ἄλλη, ὡς Διονύσιος ἐνενηκαδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἐξαιρολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντιάτης. εὕρηται καὶ Δωρὶ ᾗ ι.

CONSTANTIA, ita nunc in Cypro Salamis dicitur. Factum est hoc nomen a genitivo Constantis, uti Maronia a genitivo Maronis, & Cauconia a Cauconis. Est quoque alia Brittaniæ, auctore Dionysio lib. xix. Antiquitatum Romanar. Gentile, Constantiata. invenitur & per i scriptum.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΣ, δύο μέρη λόγου· καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν, Κωνσταντινουπολίτης. ὡς ἐρέθη ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου.

CONSTANTINI URBS, sive Constantinopolis, duæ sunt partes orationis, ex quibus unicum fit derivativum, Constantinopolita, uti a nobis dictum est in voce Byzantium.

[47] Νεβελδῶν.] In aliis urbibus notissimæ familiæ a suis auctoribus nomina perpetuarunt. Athenis *Eumolpida*: in Thessalia *Aleuadæ*, & *Scopadæ*: Corinthi Bacchiadæ: in Coo insula *Nebridæ*, ex qua fuit Hippocrates. *Nebridæ* nomen invenere a *Nebro*, primo familiæ auctore, de quo Stephanus in sequentibus mentionem facit. Vide hæc de re plura apud Salmasium in Plin. Exercit. pag. 864.

[48] Γνωσίδικος Ν'.] Conjunctionem adversativam ex Vossiano cod. adjecimus.

[49] Θαυμασίως πεπαίδευκε κ.τ.λ.] Multi θαυμασίων scripsere, Phlegon Trallianus, Polemon aliique: sed ea vox hoc loco pro elogio est habenda, quod scilicet admiranda eruditione Hippocratis libri fuerint referti. Sic etiam scribit Suidas de Arcadio Grammatico, eum edidisse Ὀνόματα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἠνιγμένα.

[50] Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Non Κῶς illa urbs Ægypti vocabatur, sed Κῶς, uti ipse tradit Stephanus ex Hecatæi Asiæ Periegesi. Sed ut fateat quod res est, incidit noster, ut sæpe alias, in depravatum Hecatæi codicem: nam insulam Cos in Ægypto agnoscit Ptolem. cujus verba ita constituit Salmasius: Καὶ μεσόγειοι, ἥ τε Διόσπολις, ἡ καὶ Διὸς πόλις τῆς νομοῦ Κωϊτῶν πόλις. Cynopolites Nomus & metropolis Cynopolis ex adverso Coæ insulæ polita est. Septuaginta Interp., Κῶς appellasse videntur, pro quo Londinensis perperam exhibet Θοκκί. Locus γ' Βασιλείων cap. x: 28. Καὶ ὁ ἔμπορος Σολομῶν τῶν ἵππων καὶ ἐξ Αἰγύπτου, ἐξ ἐν Θοκκὶ ἔμπορος· ἐξ βασιλέως· ἐξ ἐλάμβανον ἐν ἐκ Θοκκὶ εἰς ἀποκόμιδὴν. Sed optime Hieronymi versio: *Et educebantur equi Salomonis de Ægypto & de Coa: negotiatores enim regis emebant de Coa.* Arabibus Kuṣ; كوص est Ægypti urbs & insula in Nilo prope Cynopolim, teste Bocharto in Hieroz.

[51] Ἡ νυῦ ἐν Κύπρῳ.] Vocula νυῦ a vulgatis libris aberat, quam ex Palat. & Voss. auctori restituimus. Salamina Stephani ætate *Constantiam* fuisse dictam, liquet satis ex auctoribus, qui ei supertuerunt. Hieronymus in Epitaphio Paulæ: *Vidit in admirabiles viros Christique pontifices, Paulinum Antiochenæ urbis episcopum & Epiphanium Salamine Cypri, quæ nunc Constantia dicitur.* Suidas: Ἐπιφάνιος, Κωνσταντείας τῆς Κύπρου ἐπισκοπος, ὁ θαυμαστὸς Σαλαμῖνος. Beda de nom. loc. in Apoft. Actis: *Salamis, civitas in Cypro insula, nunc Constantia dicta.*

[52] Ἀπὸ τῆς Κώνστος.] Ex MSS & vetustioribus editionibus sic rescripsimus; exhibebat enim perperam Κώνστου Xylandriana. Sed error potius typothetis videtur attribuendus.

[53] Ἔστι δὲ καὶ Βρεττανίας ἄλλη.] Libri Palatini: ἔστι δὲ καὶ Βρεττίας ἄλλη. Conjunctionem adversativam inferuimus. Porro Βρεττανίας & Βρεττίας pro eodem sæpe fumi, & ab auctoribus confundi, res notior est, quam quæ demonstrari debeat.

Λ

Λ', [1] πόλις Λακωνική. Λυκόφρων, Καὶ Λᾶν περήσης. πρὸς τὸν ἑλόντες οἱ Διόσκουροι, [2] Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. [3] λέγεται καὶ δεσπινικῶς. πρὸς τὸν Ὅμηρος φησίν,

Οἳ π Λάαν εἶχον, οἵσ[ι] Οἴτυλον. —

κεῖται δὲ ὅπη πέτρας ὑψηλῆς. διὸ Λὰ καλεῖται. [4] οἱ κατοικοῦντες, Λαοί.

ΛΑΒΑΙ, πόλις, ὡς Σάβαι, [5] Χαττηνίας πόλις. Πολύβιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Λαβαῖος, ὡς Σαβαῖος. τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. ἡ δὲ Χαττηνία, ἐστὶ Γερραίων ἐπὶ χώρα.

ΛΑΒΑΡΑ, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Λαβαρεύς, ὡς Παταρεύς.

ΛΑΒΔΑΛΟΝ, ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, Συρακουσίων πλησίον. Θουκυδίδης ἕκτῃ.

ΛΑ-

L

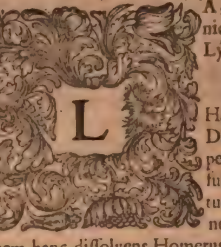

A, urbs Laconica, de qua Lycophron: *Et Laan transibis* &c. Hanc capientes Dioscuri, Laperſæ appellati fuere. Dicitur quoque genere maſculino. Vocem hanc diſſolvens Homerus, inquit:

Quique Laan habitabant & OEtylum. —

Urbs in excelſa rupe ſita eſt, quare La vocatur. Incolæ, Laï.

LABÆ, urbs, uti Sabæ, Chatteniæ, de qua Polybius libro XIII, Gentile, Labæus, uti Sabæus, ejuſdem regionis utraque. Chathenia enim Gerrhæorum eſt regio.

LABARA, urbs Cariæ, de qua Alexander libro II de Caria, Gentile Labarenſis, uti Patarenſis.

LABDALUM, caſtellum Epipolæorum, prope Syracuſanos, de quo Thucydides libro VI.

LA-

1 Λ', πόλις Λακ.] In veterum ſcriptis hujus vocis terminatio admodum anceps circumfertur: τ' Λὰ exaraſſe Stephanum, non poſſum, quin mihi perſuadeam, ita enim ille alibi: Χνᾶ, ὅπως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο, ὥσπερ Λά, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν πάντης Χνᾶος, ὡς Λὰ Λάος. Quod manifeſtiſſimum indicium eſt, a Stephani manu τὸ Λὰ profectum eſſe; quam terminationem etiam agnoſcit Euſtathius, ſi genere fœmineo efferatur, ita enim ille in com. ad Iliad. B: Οἱ δ' ἁπλοϊκοί φασιν ὅτι Λὰ μονοσυλλάβως ἐλέγετο δοσπικῶς τε ἐ ϑηλυκῶς. ἔγει δὲ ἡ Λά, ἐ ὁ Λᾶς. Aliis tamen Grammaticis τὸ Λᾶς in uſu eſt. Dionyſius Thrax: Τὰ εἰς ᾶς κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ πόλεως ἐχόμενα τοιοῦτον, ὁ Λᾶς). οὗτο ὁ Γρᾶς ὁ Γρᾶ, ὁ Λᾶς ὁ Λᾶ. Similiter quoque Etymologici Mag. Auctor. Γίνε[ται] Λᾶς, ὁ κλίν[ε] Λᾶ. σημαίνε δὲ τὸν ὀπτικὸν πωτικὸν, ὁ πόλιν, ὁ λίθον. Urbem collocat Pauſanias inter Eleutherolaconum, decem ſtadiis a mari remotam: Τὰ δὲ ὑπὲρ Γυθίου, Λᾶς ἐστι, ϑαλάσσης μὲν ἐκ σταδίοις, Γυθίου δὲ πεντεκαίδεκα ἀπέχουσι. Ætate Livii erat vicus, cujus meminit lib. XXXVIII: *Nolle adverſi vicum maritimum, nomine Lan, improviſo occupavere.*

2 Λαπέρσαι ἐκλήθησαν.] Hæc noſter hauſit ex Strabone lib. VIII, ita enim ille: Τὸν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι σπουδὴν ἐν πολιορκίᾳ ἔλαβον ἐκπέρσαντες, ἀφ' ἧς δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. Vide præterea Euſtathii loco jam citato, & Pſeudo-Didymum ad Iliad. B. A Lycophrone Λαπέρσαι vocantur:

Τοὺς ἡμιθέους ἁπλῶς Λαπερσίους.

3 Λέγε[ται] δὲ δοσπικῶς.] Hinc excidiſſe vocem terminationis maſculinæ, mihi videtur veriſimile. Cenſeo ſcribendum, λέγεται δὲ δοσπικῶς Λᾶς. Quam conjecturam ſi contuleris cum iis, quæ ex Euſtathio jam allegavimus, pedibus ibis in noſtram ſententiam.

4 Οἱ κατοικοῦντες Λαοί.] Apud Stephanum in Χνᾶ, vox in penultima notatur. Et ut verum fatear, dubitant Grammatici, in quam ſedem accentus ſit rejiciendus. Euſtathius ad Iliad. B: Οἱ δὲ εἰκάζοντες, ἀλλὰ εἶπε Λαοὶ ὀξυτόνως, ἐπὶ λαοὶ σωτηρεπαμφίου. ἐ δὲ ἀμφιβολίας λόγῳ τοῦ τῶν ἀνδυγρόφων Δίδυμος.

5 Χαττηνίας πόλις.] Ex loco Polybii, cujus verba in Χαττηνίᾳ ex libro XIII a Stephano adducuntur, liquet eam eſſe tertiam Gerrhæorum regionem ad mare rubrum. Verum hinc dubium poſſet oriri, utrum Labæ Æthiopiæ, an vero Arabiæ ſint aſſignandæ: quod deinde tamen ſolvit Stephanus, τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. Si itaque *Laba* & *Saba* ejuſdem ſint regionis, certum eſt, *Labas* inter mediterraneas Arabiæ felicis civitates debere collocari. Ptolemæo lib. VI cap. VII *Laba* dicitur.

6 Τῶν Γερραίων ἐπὶ χώρᾳ.] Fortaſſis legendum: Τρίτη τῶν Γερραίων ἐπὶ χώρᾳ. Vide Stephan. in Χαττηνία.

7 Τὸ

ΛΑΒΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, ἀπ' Αἰνείου κτίσμα. Ἰτέβας ἐν πρώτῳ. Ἀπὸ τῆς Ἀ Λαβινίας θυγατρὸς Λαβινίας. [7] τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγου Λαβινίτης.

A LABINIUM, urbs Italiæ ab Æneæ condita, de qua Jobas lib. o 1. Nomen habet a Labinia regis filia. Gentile, Labiniates. Appellantur quoque Labinitæ.

ΛΑΒΡΑΝΔΑ, κώμη Καρίας. Στεφάνου πεντεσκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λαβρανδηνὸς, καὶ Λαβρανδεύς. Β Λαβρανδηνὸς, καὶ [8] Λαβρανδεύς.

LABRANDA, vicus Cariæ, de quo Strabo libro XIV. Gentile, Labrandenus, & Labrandius, & Labrandenſis.

ΛΑΓΑΡΙΑ, [9] φρούριον Ἰταλίας, πλησίον Θουρίων, ἀπὸ Ἐπέως καὶ Φωκέων κτίσμα, ὡς Στράβων. ὁ πολίτης, Λαγαρίτανός· ὅθεν καὶ Λαγαρίτανὸς οἶνος. C

LAGARIA, castellum Italiæ prope Thurios, ab Epeo & Phocensibus conditum, Cuti Strabo perhibet. Civis, Lagaritanus: unde & vinum Lagaritanum.

ΛΑΓΙΝΙΑ, [10] πλίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγινάτης, καὶ [11] Ἡλυκῶς Λαγινίτης. ἔστι καὶ Λαγίνδα Βιθυνίας. D

LAGINIA, oppidulum Cariæ, de quo Apollodorus lib. XVI Caricorum. Gentile Laginæus & Laginita, & genere fœminino Laginitis. Eſt quoque Bithyniæ Laginia.

ΛΑΓΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς Κρήτην· Στράβων δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγουσαῖος, ἢ Λαγούσιος.

LAGUSA, insula circa Cretam, de qua Strabo lib. decimo. Gentile, Lagusæus, sive Lagusius. E

ΛΑΔΕΣΤΑ, ἢ Λάδεσσα, μία τῶν Λιβυρνίδων νήσων. Θεόπομπος καὶ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Λαδεσταῖος, ὡς τῆς Ἀυγούστης Αὐγουστανός.

LADESTA, sive Ladeſtum, una ex insulis Libyrnidum, de qua Theopompus libro XXI Philippicorum. Gentile, Ladeſtanus, uti ab Auguſta Auguſtanus. F

ΛΑΔΕΨΟΙ, καὶ Τρανιψοὶ, ἔθνη Βιθυνῶν. Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν.

LADEPSI, & Tranipſi, gentes Bithyniæ, de quibus Theopompus lib. VIII Hellenicorum.

ΛΑΔΗ, [12] νῆσος Αἰολίδος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαδαῖος.

LADE, Inſula Æolidis, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Ladæus.

ΛΑ- LA-

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης, λέγου Λαβινίτης] In MSS & vulgaris conjicibus mendam extitiſſe, evidentiſſimum eſt, legebatur enim: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγονται Λαβινιάται. Salmaſius in margine ſui Stephani emendavit, quemadmodum nos excudi curavimus. Cluverius emendandum cenſet: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης λέγονται καὶ Λαβινίται. Salmaſii Λαβινίται, ut verum fatear, & Cluverii Λαβινάται in antiquorum ſcriptis nondum comperi: ſed Λαβινάται ſive Λαβινίται, ſunt Dionyſii Halicarnaſſei Λαυινίται, eo enim gentili utitur lib. I: Καὶ αὐτὸν οἱ Λαυινάται τῆς ἄκρας ἄβατον ἐνομίσαντες, ἵνα τοιοῦτον. Latino ore appellantur LAVINIENSES. Varro lib. II cap. IV Rer. Ruſt. monet pariat, fructuariam ideneam non eſſe: ſi plures pariat, eſſe portentum, in quo illud antiquiſſimum fuiſſe ſcribitur, quod ſus Æneæ Lavinii XXX porcos peperit albos: itaque quod portenderit, factum XXX annis, ut LAVINIENSES conderentur oppidum Albam.

[8] Λαβρανδεύς] Si vici nomen non ſit corruptum (uti ſatis manifeſte apparet, ex teſtimonio Strabonis a Stephano adducto, & Herodoto præterea lib. V, ubi etiam Λαβραύνδα dicitur) nobis de gentili non eſt ambigendum. Male igitur legitur in Plutarchi Quæſt. Gr. Λαβρανδεῖς, ita enim ille: Διὰ τί ὁ Λαβρανδεὺς Διὸς ἱερεὺς πορεύεται; Et eadem lectione ſequitur: Καὶ Λαβρανδεῖς τὸν Διὸς ἀποκαλοῦσιν. Ubi utrobique, inſte. Λαβρανδηνὸς τὸν Διὸς ἀποκαλοῦσιν. Ubi utrobique corruptum occurrit apud Lactantium lib. I de Falſa Relig. Sic conſtituta ſunt templa Jovi Atabyrio, Jovi Labradeo. Atabyrius enim & Labradeus hoſpites ejus, atque adjutores in bello fuerunt. Sed uti jam monui, etiam heic τὸ Ν adjiciendum eſt.

[9] Φρούριον Ἰταλίας.] In omnibus libris MSS & vulgatis legitur Σικελίας, quod vitium ſi non Stephani, ſaltem librariorum oſcitantiæ eſt imputandum: nam tota hæc ſectio ex Strabone eſt confecta, ubi lib. VI ſic legitur: Μετὰ δὲ Θουρίους Λαγαρία φρούριον, Ἐπέων καὶ Φωκίων κτίσμα, ὅθεν καὶ ὁ Λαγαρίτανος οἶνος, γλυκὺς καὶ ἀπαλός. De nomine & ſitu plura apud Cluverium lib. IV Ital. antiq.

[10] Λαγινία, πολίχνη Καρίας.] Straboni dicitur τὰ Λάγανα lib. XIV. Μέχρι δὲ Λαγίνων ἐκλαγγάνει εἶναι πανηγυρικὰ χωρία. Ego tamen cenſeo ex hoc Stephani loco, & alio in Ἑκατόμπα, apud Strabonem debere corrigi Λαγινίων.

[11] Καὶ Ἡλυκῶς Λαγινίτης.] Ex cod. Voſſ. illud Ἡλυκῶς, quod ab editis abeſt, revocavimus. Idem illud gentile item occurrit in Ἑκατόμπα. Νῦν δὲ τοὺλαοδικεῖς οἱ Κάρες, τὴν ἄνω Λαγινίτιν ἐκάλεσαν. Ita legendum pro Λεοντίτιν, quod tunc temporis admonere oblitiſumus.

[12] Νῆσος Αἰολίδος.] Hæc ſunt ejus verba: Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἠιόνος ἐστὶ, Στεφανος ἡ Λάδη. Conſet Euſtathius plures hoc nomine inſulas extitiſſe, ita enim ille ad Iliad. B: Καὶ τῶν Λαγγάσσαι, ἀπὸ τοῦ ὦ πεῖς ἐκεῖ λαγωνῶν ἔστιν ἡ ἔρη τὸ Λαγγάσσαι, ἢ Νῆσος ἡ ἐρυθρὰ ἡ ἐν τῷ μυκῷ. ἔστι Λαγγάσσαι καὶ κώμη ἐν Λέσβῳ. Igitur a copia leporum hæc inſula nomen fortita eſt.

[13] Νῆσος Αἰολίδος.] Lade proprie erat Joniæ inſula, Mileto prætenta, teſte Arriano lib. I de Exp. Alex. Mag. Gentile nomen in nummis eſt Λαδέων, non Λαδαῖος, quod habet noſter: utrumque tamen a regionis

ΛΑΔΙΣΑΚΙΤΗΣ, κόλπος ἐν τῇ Περσικῇ θαλάσσῃ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

ΛΑΊΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ ὁ πολίτης, Λαίτης, ὡς [14] Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ.

ΛΑΕΡΤΗΣ, [1] Κιλικίας χωρίον. Στέφανος δὲ Ἀλεξάνδρου δέ, καὶ ὄρους καὶ πόλιν φησὶ, φ' ἑνικὸν, Λαέρτιος· ἀμφοτέρων ἡ Λαέρτης.

ΛΑΖΟΙ, Σκυθῶν ἔθνος. [16] ἔστι δὲ χωρίον ἐν Πόντῳ παλαιὰ Λαζική, ὡς Ἀρριανός.

ΛΑΊΝΟΙ, ἔθνος Παιονικόν. [17] Θουκυδίδης δεκάτῃ.

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ, πρῶτοι μὲν Κυκλάδων ὤκησαν Σικελίαν. Θουκυδίδης ς'. λέγεται καὶ Λαιστρυγένιος, [18] ἡ Λαιστρυγένιος, ὑδετέρως ἡ ᾱλυκῶς.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν Πελοποννήσου· ἡ Σπάρτη πρότερον, ἀπὸ Σπάρτου τοῦ Ἀμύκλαντος, τοῦ Λελέγος, τοῦ Σπάρτου. οἱ δὲ ἀπὸ τῶν πρώτων οἰκησάντων τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους [19] εἰς ταυτὸ συνελθόντας, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. Λακεδαίμονα δέ, οἱ μὲν ἀπὸ Λακεδαίμονος. ἢ ὅτι μετὰ τὴν [20] τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον σωθέντες κλήρου λαχόντες τὴν χώραν· καὶ τὸ λαχόντα πρῶτον τοῦτον λαβὸν [21] ὁ Λακεδαίμονα, ἡ Λαβεδαίμονα καλέσαι· διὸπ ἀγαθῷ δαίμονι, τυτέσι τύχῃ, τοῦτο ἔλαβεν ὁ λαβών, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. καὶ τοσοῦτος ὁ, ἢ τὸ χ εἰς κ, Λακεδαίμων.

LADISACITES, sinus in Persico mari, cujus meminit Marcianus in ejus periplo.

LAÏA, oppidum Cariæ, de qua Hecataeus in Asia. Oppidanus, Laites, uti Pausanias lib. quinto perhibet.

LAÏRTES, castellum Ciliciæ, de quo Strabo lib. XIV. Alexander vero & montem & urbem esse inquit. Gentile, Laërtinus, sed melius est Laërtius.

LAZI, Scytharum gens. Est quoque regiuncula in Ponto, quæ antiqua Lazice ab Arriano appellatur.

LAENI, gens Pæonica, de qua Thucydides libro secundo.

LÆSTRYGONES, primi cum Cyclopibus Siciliam incoluere, teste Thucydide libro VI. Dicitur quoque Læstrygonis, & Læstrygonius genere neutro & fœminino.

LACEDAEMON, urbs celeberrima in Peloponneso, quæ prius Sparta appellata fuit a Sparta Amyclantis filio, filii Lelegis, filii Sparti. Vel quod primi urbem incoluere Leleges, qui prius dispersi in eundem convenerint locum, atque unam habitationis sedem fecerint. Lacedæmonem vero alii vocatam volunt a Lacedæmone: vel quod post Heraclidarum reditum inter se convenerint, regionem sorte dividere: qui igitur primus sortem jecit, hanc accepit, & Lachedæmonem (ex λαχὼν & δαίμων) sive Labedæmonem (ex λαβὼν & δαίμων) appellavit; quia numine propitio, id est fortuna, eam acceperat, vel fortitus fuerat: unde σ sive ζ mutato in κ factum est Lace-

gionis consueta forma non recedit. CL. Spanhemius ex Harleo adduxit nummum cum inscriptione ΛΑΔΕΩΝ.

[14] Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ.] A vulgatis abest φησὶ, quod per compendium scriptum erat in Vossiano. Alii codices male φασὶ.

[1] Κιλικίας χωρίον.] Quanquam apud Strab. lib. XIV legatur: Ἐστὶ Λαέρτης φρούριον ὑπὲρ λόφου κρημνώδους, ὄρους μέτα ὄντος. Non tamen illico in Steph. pro χωρίον substituendum φρούριον: nam χωρίον optimis auctoribus etiam sæpenumero φρούριον, castellum sive munimentum denotat. Deducit noster ab hac voce Λαερτῖος & Λαέρτιος: sed miror eum tertium Λαερτεὺς non addidisse, quod habet in voce Χελιδών, ubi citatur Διονύσιος δὲ ὁ Λαερτεὺς, ἐν δευτέρῳ φιλοσόφων ἱστορίας.

[16] Ἔστι δὲ χωρίον ἐν Πόντῳ παλαιὰ Λαζική.] Metilus in omnibus libris MSS & vulgatis hic locis circumiturus: Λαζοὶ Σκυθῶν ἔθνος ἐστὶ, νῦν δὲ λαὸς Λαζικὸς. Facillimum erat ex Periplo Arriani hiatum tupplere, ita enim ille: Λαοὶ Λαζικοὶ οἱ κατὰ τὸν Ἡράκλειον κόλπον, πανταχοῦ δὲ ὑκτοὶ ὄντες, εὔσιτοι οἱς κατοικοῦσι, διὰ πεδίων ἐστὶν αὐτοῖς ἡ πορεία καὶ βαρεῖ, οὐδαμοῦ δὲ ἐφαπτόμενοι ὄρους, ἐν δὲ τοῖς καταπέδοις παλαιὰ Λαζική.

[17] Θουκυδίδης δεκάτῃ.] In Thucydide loco citato legitur Λαυκαῖοι, quod huic literarum seriem non servat. Verba Thuc. sunt: Λίμνη δὲ ἡ Λυγκηστὶς καὶ Λυδίας, καὶ ἄνω τοῦ ῥοῦ Παιονικαὶ, καὶ ἔτι.

[18] Καὶ Λαιστρυγένιος.] Male exhibet Xylandriana Λαιγένιος. Germanam lectionem ex MSS & prioribus editionibus revocavimus.

[19] Εἰς ταυτὸ.] Sic rescripsimus ex Eustath. pro εἰς ταῦτα. Ita enim ille ad Dion. B': Ἡ δὲ ἀπὸ Λέλεγος εἰς ταῦτα συνελθόντας τὴν πόλιν, διαπεμψάντων τὸ πρῶτον, ἐπὶ τὴν αὐτὴν, καὶ ἕνα οἶκον ποιήσασθαι.

[20] Τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον σωθέντων.] In omnibus libris MSS & editis penitus legebatur: τῶν Περακλειδῶν κάθοδον σωθέντων. Nos veram & minime dubiam lectionem introduximus, ex verbis Eustathii mox allegandis, manifestissime apparebit.

[21] Καὶ Λακεδαίμονα ἢ Λακεδαίμονα κρίσιν.] Hæc & quæ sequuntur verba, usque ad ἐσπ κίπρε Λυκιά. non conspiciuntur in MSS vel vulgatis. Mirum est protectos hactenus semitem hoc locorum & ingentem hiatum latuisse. Integram hanc mutilamque passus est noster, vel ab ipso Epitomatore, cujus aliquando in compendii hac epitome judicium accusabimus, infantium juxta ac quiritandi; vel ab ipsis librariis, qui semel in numero in transcribendo hoc omnibus Geographicis Eustathio, qui melioribus libris utitur, hunc locum integrum reservante in Comment. ad Homeri Catal. unde hæc meridiani clarius constabit, nos lacunam & mutilam Stephani vestigiis commode replevisse atque emendasse, ita enim ille: Ἡ μὲν Λακεδαίμων ἀπὸ Λακεδαίμονος ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ Ἀμυ-

κεδαίμων. ἔστι δὲ ἑτέρα Λακεδαίμων, " Κύ- A Lacedæmon. Est quoque alia Lacedæmon
πρου μεσόγαιος. ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος. ἡ in Cypri mediterraneis. Civis, Lacedæmo-
κτηλικὸν, Λακεδαιμονικὸς. λέγε δὲ καὶ [13] κῆ- nius, & possessivum Lacedæmoniacus. Di-
συγκοπῶ Λακων, ὡς Α' πολλόδωρός φη- citur etiam per syncopen *Lacôn*, teste Apollo-
σιν, ὡς δὲ Κυδωνιάτης τὸ Κυδωνες. ἔοικε doro, uti a Cydoniatæ fit Cydones. Vide-
δὲ πρωτότυπον εἶναι, καὶ ἀ συγκοπή. πο- B tur vero primitivum esse, & non syncope.
νες δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικῶς φασίν, ἢ Aliqui tradunt, illud *Lacôn* diminutivum esse,
τὸ ἡλυκὸν Λάκαινα, καὶ κτηλικὸν Λακω- cujus fœmininum Lacæna, & possessivum
νικὸς. καὶ Λακωνικὴ τὸ ἡλυκὸν, [14] εἰδ- Laconicus. Appellatur etiam Laconice gene-
τσυδήμα. ἔστι δὲ [15] ὄρχησις Λακωνικὴ, C re fœmin. quoddam calceamenti genus. Est
ὡς ἐν τῷ δὲ Μαντινέας εἰρήσε. εἰσὶ καὶ quoque saltatio quædam Laconice, uti dicetur,
[16] μάσιγες Λακωνικαί. ἔστι καὶ [17] εἰδ- ubi de Mantinea agimus. Sunt etiam flagella
κλεῖδος Λακωνικῆς. καὶ ὠδέτερον τὸ Λα- Laconica. Est præterea genus clavis Laconicæ.
κωνικὸν σιδήρου σφυρώματος. τὸ μὲν Χα- Hinc fit neutrum, ut ferramentum Laconi-
λυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, D cum: chalybis enim genus aliud est Chalybdi-
τὸ δὲ Λακωνικὸν. καὶ ὅτι Σινωπικὸν καὶ cum, aliud Sinopicum, aliud Lydium, aliud
Χαλυβδικὸν εἰς τὰ πτυνικά· τὸ δὲ Λα- Laconicum. Sinopicum autem & Chalybdi-
κωνικὸν εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτεύπανα, ἔ cum ad fabrilia adhibetur: Laconicum ad li-
[18] χαρακτῆρας, καὶ εἰς τὰ λιθουργικά· mas, & terebella, & characteres, & ferra-
τὸ δὲ Λύδιον, ἢ αὐτὸ εἰς ῥίνας, ἔ μαχαί- E menta lapidaria. Lydium autem & ipsum ad
ρας, καὶ ξυέα, ἢ ξυσῆρας, ὡς φησι limas, & gladios, & novaculas & scalpella,
Δαίμαχος ἐν Πολιορκητικοῖς ὑπομνήμα- uti perhibet Daimachus in commentariis Po-
σι λέ. ἢ [19] Λακωνίζω, [20] ἢ Λακωνισής. lioreticis lib. xxxv. Hinc verbum *Laconizo*,
λέγε δὲ Λακεδαιμονιάζω, ὡς Α' ελιοφά- & *Laconista*. Dicitur quoque *Lacedæmonizo*,
νης Βαβυλωνίοις. λέγε δὲ Λακεδαιμονάδε F quo utitur Aristophanes in Babyloniis. Hinc
ῥῆμα. & adverbium ad urbem *Lacedæmonem* deno-
tans.

[21] ΛΑΚΕΡΕΙΑ, πόλις Μαγνησίας· LACERIA, urbs Magnesiæ, de qua
Ε'λάνικος δὲ Δευκαλιωνείας πρώτῳ· ἔστι δὲ Hellanicus libro 1 Deucalioneæ. Est quoque
alia

Α'μύκλαι· ἃ δὶς σωθήσεται κλέος ἀρσένων τῶν χρόνος Ἡφαιστίδας, ἐπειπεῖν ὅτι. ἢ ὁ λαχὼν ἐσθ. λαβὼν δὶς σωθῆ δημοσίᾳ, τοτὲ τοῦ πατρὸς ἕνεκεν ὁ λακὼν ἐστὶ τρεπτῆ δ', ἢ δ' ἢ εἰς ι. Λακεδαίμων, ἡ ἔλαφος ὁ λακὼν ἐστὶ τρεπτῆ δ', ἢ δ' ἢ εἰς ι. Λακεδαίμων. Nunquam ego hæc verba auctori addidissem, nisi ipse Eustathius palam in sequentibus prositeretur, se hunc de Lacedæmone commentarium ex Stephano nostro confecisse.

[12] Κύπρῳ μεσόγῳ.] Idem perhibet Eustathius ex nullo alio quam ex Stephano nostro, ita enim ille circa supra allegata verba: Ε'τι δὲ ἐ Κυπρίοι Λακεδαίμωνες.

[13] Κατὰ συγκοπὴν Λακων.] Et hæc tranlcripsit idem Archiepiscopus ex nostro, sic enim ille: Τὸ ἐθνικὸν, Λακεδαιμόνιος, ἢ συγκοπῇ Λάκων, ὡς ἢ δ' Κυδωνιάτης τοῦ συγκοπῆσαι τὸ Κυδωνες ὁ τῇ Ο'δυσσείᾳ. τοῦτο δὲ ἀκριβέστερος ὁ ἐν ἐπιτομῇ. πῶς δὲ ὑποκοριστικὸν εἶπεν ὁ, Λάκων, ἢ ἡλυκὸν Λάκαινα, ἐ κλιτικὸν, Λακωνικὸς.

[14] Εἰδ. ὑποδήμα.] Calceorum Laconicorum descriptio petenda ex Meursii Miscell. Laconicis lib. 1. cap. xviii.

[15] Ο'ρχησις Λακωνική.] Apud Lacedæmonios variæ saltationes in usu fuisse, idem docet Meursius lib. 11 cap. xi in Misc. Lac.

[16] Μάσιγες Λακωνικαί.] Loquitur de flagellis, quibus Lacæna juventus utebatur festo diamastigoseos. Seneca de Provid cap. iv. *Ipsi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant.* Tertull. ad Martyres cap. iv: *In quo sacro ante aram nobiles quinque adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parentibus & propinquis, & ut perseverent adhortantibus.* De hoc festo, quo Lacedæmonii flagellis certabant, agit idem Meursius lib. 11 Gr. Feriat.

[17] Εἰδ. κλειδὸς Λακωνικῆς.] Insignis harum clavium descriptio legitur apud Aristoph. in Sacra Cereris celebrantibus:

— — οἱ γαρ ἄνδρες ἦδη κλειδία
Φορεῖσ' κρυπτὰ τῶ κακηργήσασθαι,
Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.

Quiritantur hoc loco mulieres usum Laconicarum clavium, quas viri tum gestabant, multum sibi & furtis suis incommodare. Cum enim antea foleremt de facili cellaria & apotheeas viris inficiis aperire, & inde quæ vellent deprimere, hoc sibi nunc non licere, propter illas claves Laconicas, quæ fraudibus minus obnoxiæ essent, quam cæteræ communes βαλανάγρας. Vide Salmasium ad Sol pag. 928.

[18] Χαρακτῆρας.] Scripsit Salmasius in ora sui libri ad hanc vocem: χαραξτῆρας hic vocat, quæ Latine *cælæ* vocamus, quod alibi non memini legere.

[19] Λακωνίζω.] Notum est, quid hujusmodi verba significent hoc modo formata. In usu est apud Xenoph. lib vi Hellenicor. Καὶ ὃ ἐκέκτητο πολὺ οἱ μὲν Λακωνίζειν, οἱ δὲ Α'θηναίζειν. Sed etiam inter voces obscenas numeratur Suidæ: Λακωνίζειν, παιδικῶς ἐρᾶσθαι. Λακωνίζει, ὃ γυναῖκα μηδὲ μιχθὴ τὸν Λυκοῦργον. Hesychius in Κυπλάκων. τὰ τοὺς παιδικῶς ἐρᾶσθαι. Λακωνίζειν ἔλεγον. Philostratus in quadam epist. Μὴ Λακωνίζῃς, ὦ γύναι, μηδὲ μιχθῇ τὸν Λυκοῦργον.

[20] Καὶ Λακωνισής.] Laconista erat qui in quadratis choris canebat, teste Athenæo lib. IV: Οἱ δὲ λιγυφθόγγοι Λακωνισταὶ, φησὶν ὁ Τίμαιος, ἐν πεντρώνοις χορεῖς ᾄδει.

[21] Λακέρεια, πόλις Μαγ.] Agnoscit noster oppidum hoc nomine in voce Ε'ρμιων, sed situm non addit. Vide sis quæ ibi à nobis sunt annotata.

ἡ [32] Γαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Λακεραῖος, καὶ Λακέρδα τὸ ἡμυκὸν, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ.

ΛΑΚΙΑ'ΔΑΙ, [33] δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Λακιάδης. ἀναγράφει δὲ δῆμον, Λακία· καὶ ὁ δημότης, Λακιεύς. τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν μὴ τῶν εὐθέσεων.

ΛΑΚΙ'ΝΙΟΝ, ὄρος Κρότωνος. Λυκόφρων,

—— Καὶ Λακινίας μυχὸς.

τὸ ἐθνικὸν, Λακίνιος. καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. τὸ ἡμυκὸν, Λακινιάς. καὶ ἡ χώρα Λακινία, ὡς Κυδωνία. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λακινιάτης.

ΛΑ'ΚΜΩΝ, ἄκρα καὶ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Γναχος καὶ Αἴας ῥεῖ ποταμὸς, [34] ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ. ἔστι δὲ παρώνυμον, ὡς ἀπὸ Λάκμωνος. [35] τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος.

ΛΑΛΙ'ΣΑΝΔΑ, πόλις Ἰσαυρικὴ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαλισανδεύς. [36] οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδεῶτας.

ΛΑ'ΜΙΑ, πόλις Θεσσαλίας τῶν Μηλιέων, [37] ὡς Πολύβιος. οἱ μὲν ἀπὸ [38] Λάμια δὲ Ἡρακλέους φασίν. οἱ δὲ ἀπὸ Λαμίας γυναικός, ἣ ἐβασίλευσε Τραχινίων. ἐν ᾗ καὶ [39] Λαμιακὸς πόλεμος. ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Λαμιεὺς, καὶ Λαμιῶτης.

Alia Italiæ. Gentile, Lacereensis, & Laceria fœmininum, quod cum primitivo convenit.

LACIADÆ, populus Oeneïdis tribus. Popularis, Laciades. Populus quoque appellatur Lacia, & popularis Lacienſis. Localia formantur ex genitivo plurali cum præpositionibus.

LACINIUM, mons Crotonis, de quo Lycophron:

—— Et *Lacinios receſſus.*

Gentile, Lacinius, quo nomine etiam gaudebat heros, unde monti nomen. Fœmininum Lacinias. Et regio Lacinia, uti Cydonia. Gentile Laciniates.

LACMON, cacumen montis Pindi, ex quo Inachus & Æas fluvius defluunt, auctore Hecatæo libro I. Eſt vero denominativum, quaſi a genitivo Lacmonis. Locale, Lacmonius.

LALISANDA, urbs Iſaurica, de qua Capito Iſauricorum primo. Gentile. Laliſandenſis. Nunc autem hanc Daliſanda vocant, & incolas Daliſandeotas.

LAMIA, urbs Theſſaliæ Melienſium; de qua Polybius. Alii a LamoHerculis filio, alii vero a Lamia muliere, quæ Trachiniis imperavit, ſic appellatam cenſent. Hinc bellum Lamiacum. Eſt quoque alia Ciliciæ. Gentile, Lamienſes & Lamiotæ.

ΛΑ-

LA-

[32] Γαλίας ἄλλη.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem Θεσσαλίας ἄλλη: nam Italicam Lacreiam geographi non agnoſcunt: Theſſalica vero pluribus ſcriptoribus in ore eſt. Pindarus Pyth. od. III:

Πίμπλει δὲ κισσίνῳ μβφὶ
Θυείσιπο ἀμειμακέτης
Ἐς Λακίρειαν.

Ex Scholiaſta ad hunc locum ſiquet, Lacreiam ad Bœbeidem lacum ſitam fuiſſe, ita enim ille ἡ δὲ Βοιβηὶς λίμνη Θεσσαλίας τῆ Λακιρείᾳ. Et Apollon. Rhod. lib. IV ad flumen Amyrum, ſeſe in prædictum lacum exonerans, collocat

—— Τὸν ἐὺ λιπαρῇ Λακερείῃ
Δῖος Κορωνὶς ἵππιος ἐπὶ σθένεϊ Ἀμύργιο.

Etymologici Mag. Auctor id urbis nomen compoſitum cenſet, ἀπὸ τοῦ λᾶς, καὶ τοῦ ῥίπτω. Λακέρεια (male ibi hodie legitur Λακαίρεια) ὅτομα πόλεως ἀπὸ τοῦ λᾶς, καὶ ῥίπτω, οἱονεὶ ἡ μαχαίραις ἐπιῤῥιπτομένη.

[33] Δακιάδαι, δῆμος ἀπὸ Οἰνῆος.] Lacidas habet Paul. in Atticis. Suidas Πλακιάδας appellat, ſed eum in depravatum cujuſdam auctoris codicem incidiſſe cenſeo: Πλακιάδαι, δῆμος ἀπὸ Ἀττικῆς τῆς φυλασιΐδος μαχαίρας γενόντος. Quod an Meurſius obſervaverit neſcio, cum ejus de Demis Atticis libellum ad manum non habeam

[34] Ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ.] Ex eodem Hecatæi loco Strabo τῶν Ἀκαρνάνων, non vero vocem in ων terminatam citavit, ita enim ille lib. VII: Βελέναι δ' Ἑκαταῖός φησι τὸν ἐπὶ τοὺς Ἀμφιλόχους Γναχον, ἐκ δὲ Λακμοῦ ῥέοντα, ἐξ οὗ καὶ ὁ Αἴας ῥεῖ, ὑπερ ἐστὶν ὄρος Ἀσγραῖκόν.

[35] Τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος.] Lacmonius Lycophroni dicitur Æas fluvius, quia ex Lacmo originem ducit:

Ἐνθα τανυσθὲν λυσσῆν ἄψαντες βίον
Λακμωνίδες πίονσιν Αἰακοῦ ῥοάς.

[36] Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδεῶτας.] Non dubito, quin hoc loco vitium irrepſerit; corrigit Salmaſius, non bene ut mihi videtur, Δαλισανδεῖς ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδεώτας. Ego puto olim ſcripſiſſe Stephanum: Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδον ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδεώτας. Daliſandus enim appellatur a Conſtantino Porphyrog. lib. I Them. XIII, & in Concil. Chalcedonenſi Act. VI. Gentile autem Δαλισανδεύς eodem modo formatur, uti a Μακὰς, Μακεδὼν, Γαβὼν, Γαβάτης, quæ forma Ciliciæ & Iſauriæ incolis eſt uſitatiſſima. Vide etiam in Καστάλια.

[37] Ὡς Πολύβιος.] Voculam ὡς ex Voſſiano adjecimus. Lamiæ meminit Polybius lib. IX, uti liquet ex ejuſdem libri excerptis: Οὐδὲν γὰρ ἦν τῶν ὄντων ἔτους ἀσταθέστερον, ὡς καὶ πάντας τοὺς Ἀντιοχείους μὴ ἐν τῇ ὑπὲρ Λαμίου μάχῃ νικήσας τὸν Ἐδώνιον. Urbem Phalerara vicinam habebat, uti liquet ex noſtro in illa voce.

[38] Λάμια.] Sic correximus pro λαμία, quod eſt in omnibus libris. Lamus enim appellabatur hic Herculis & Omphalæ filius. Vide Steph. in Βαγραται, & noſtra ad illam ſectionem commentaria.

[39] Λαμιακὸς πόλεμος.] Ab urbe Lamia bellum Lamiacum nomen habere, teſtis eſt Strabo lib. IX: Ἐν οἷς αὐτοῖς

ΛΑΜΗΤΙΝΟΙ, πόλις, ἀπὸ Λα-
μήτου ποταμοῦ[40] περὶ Κρότωνα. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐν ᾗ Λάμητος πόταμος, ἐν δὲ Λαμητῖνοι. ὁ πολίτης, Λαμητῖνος.

A LAMETINI, urbs a Lameto fluvio, juxta Crotonem, nomen habens, auctore Hecatæo in Europa. Erat vero Lametus fluvius, erant & Lametini. Civis Lametinus.

ΛΆΜΟΣ,[41] ποταμὸς Κιλικίας· καὶ ἡ παρ' αὐτὸν χώρα Λαμουσία, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Λαμούσιος.

B LAMUS, fluvius Ciliciæ, cujus adjacens regio Lamusia appellatur, teste Alexandro Polyhistore libro 1 Lyciacorum. Gentile, Lamusius.

ΛΑΜΠΕΙΑ,[42] ὄρος Ἀρκαδίας· Παρθένιος δ' Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν δώσει[43] καὶ Λαμπεάτης, καὶ δίχα τοῦ ι.

C LAMPEA, mons Arcadiæ, de quo Parthenius in Anthippe. Gentile potest esse Lampeates, & sine jota.

ΛΑΜΠΕΤΕΙΑ,[44] πόλις Βρεττίας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαμπετάτης, ἢ Λαμπετιάνος τῷ σπουχοείῳ τύπῳ· Λαμπετῖνος γὰρ ἐ δώσει εἶναι, διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς διφθόγγου.

D LAMPETIA, urbs Brutiæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Lampetiates, vel Lampetianus vernacula regionis forma. Lampetinus vero dici nequit, quia in penultima habet diphthongum.

ΛΑΜΠΕΤΕΙΟΝ, σῆμα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Λαμπετοῦς τοῦ Γῆς.

LAMPETIUM, sepulchrum in Lesbo, quod a Lampeto Iri filio nomen habet.

ΛΑΜΠΗ, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπα τοῦ Ταρραίου.[45] τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος· Κλαυδιος δὲ Γάλλος Λαμπίας αὐτὰς φησιν. ἔστι δὲ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας. καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων. Ξένιος δὲ ἐν[46] Κρητικοῖς,[47] διὰ δύο π γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν

E LAMPE, urbs Cretæ ab Agamemnone condita, sed quæ à Lampo Tarrhæi filio nomen habet. Claudius Julius Lampeas eos vocat. Secunda Acarnaniæ, & tertia Argolidis, uti Philo testatur. Xenio vero in Creticis, nomen urbis Creticæ per duplex P scribit, & per du-

F

αὐτοῦ· Θήβας τὰς Φθιώτιδας, Ἐχῖνον, Λαμψακον, ἧς καὶ ὁ Λαμψακὸς σατύρου πόλεμον, Μακεδονίς, ἢ Ἀτταπάτην, ἢ Ἀγησάνδρου.

40 Περὶ Κρότωνα.] In vulgatis libris tota hæc sectio mirum in modum corrupta conspicitur: Λαμητῖνοι, πόλις ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ περὶ Κρότωνα. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν δὲ Λάμητος πόλεμος, Λαμητῖνοι. Emendationem hujus loci, quam in contextum recepimus, Incomparabili Viro J. Vossio debemus, cujus verba ex observationibus ad Melam, verum hujus urbis situm ob oculus ponentia, huc transcribam. *Oppidum Lametum situm fuit in angustissimo illo Italiæ isthmo, quem Scylaceus & Hippocrates sinus efficiunt, haud procul a fontibus Lameti fluminis. Hodie Matda vocatur, corrupto procul dubio nomine ex Lamatia, extrita priore syllaba, quod & ipsum in ustiti fluminis vocabulo factum est, quem Malum vel Amatum vocant pro Lametum. Quia vero hoc oppidum situm est in medio fere isthmi istius, procul a mari, ideo factum est, ut aliqui ad sinum Scylaceum illud collocarint. Reprehendunt viri eruditi hunc Stephani locum, sed ipsi falluntur, cum hoc oppidum in ipso lustro sinus Hippomatis collocant, hodieque ibidem in ipso littore Euphemia appellari credunt.*

41 Λάμος, scil. Κιλικίας.] In margine sui libri Salmasius Λαμοῦς emendare nititur, quia in sequentibus legitur Λαμουσία. Verum illa derivari queunt a genitivo Λαμοῦ, uti aliis in locis aliquando fit. Λάμος hic fluvius etiam Ptolemæo dicitur lib. v cap. vi. Κάφυκος, Σιβαρὶς, Λάμος πολ. ἐκβολαί, Ποσιδήϊον ἡ καὶ Σόλοι.

42 Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδ.] In omnibus libris MSS & vulgatis pessimo errore Λάμφα legebatur, quem primus omnium correxit Casaubonus in comment. ad Strab. Vidit quoque Salmasius, & in margine sui Stephani emendavit. Mons est Arcadiæ ex quo fluit Erymanthus teste Pausan. in Arcad. Ἐκ δὲ τοῦ ὄρους τούτου ἐστὶν ὁ Ἐρύμανθος ὁ ἐς τὴν Ἀλφειὸν. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ἱερὸν εἶναι Πανὸς λέγεται. Schollastes ad lib. 1 Apoll. Rhodii: Λάμπεια ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' ἧς ἡ πολεμὸς ἐπὶ Ἐρύμανθον.

43 Καὶ Λαμπεάτης, ἢ δίχα τοῦ ι.] Exhibebant omnes editi male: τὸ ἐθνικὸν δώσει καὶ Λαμπεάτης, δίχα τοῦ ι. Ex vestigiis antiquorum codicum in quibus legebatur, τὸ ἐθνικὸν δώσει ἐ Λαμπεάτης, ἢ δίχα τοῦ ι, nos veram germanamque lectionem reposuimus.

44 Λαμπετία, πόλις Βρεττίας.] Cluverius lib. IV Antiq. Ital. multis probare nititur Lampetiam & Lametiam unum idemque oppidum fuisse. Sed egregie J. Vossius vir maximus demonstrat in suis ad Mel. observ. *Lampetiam* multum differre a *Lameto* vel *Lametia*. Hæc de qua nunc agit Stephanus hodie *Mantia* dicitur. A Latinis *Clampetia* vocatur, addita tertia litera initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπτῆρα illam appellarint. Lycophroni vero est Λάμπητα, Poetice pro Λαμπετίδα. Male vulgo Λαμπάτης. Quod autem Cluverius Lametum & Lampetiam eandem existimet, in eo valde fallitur. Lametum situm erat ad flumen ejusdem nominis, aliquot millibus a mari, ad pedem Apennini. In Clampetiæ vero sive Lampetiæ situ omnes conveniunt, ut sit Mantia, sive Amantia hodierna. Si enim Λάμαντος & Λαμφατὸς idem fuisset Lycophroni, non diversa usus fuisset appellatione. Quod autem Lampetiam collocet in extimo cornu Hipponii montis, hoc ideo est, quoniam sinus Hipponiates pertingit usque ad Clampetiam, itaque mons Hipponius accipitur pro monte sinus Hipponiatæ. Clampetia vero sita est in loco arduo, & quasi in extimo sinus Hipponiatæ cornu.

45 Τὸ ἐθνικὸν, Λαμπηΐτης.] Apud Polyb. lib. IV hoc gentile occurrit: Καὶ Πολυβίου μὲν, καὶ Καίσαρος, καὶ Λαμπηΐτου. Et apud Dion. Cassium lib. LI: Κυδωνιάτης καὶ Λαμπηΐτης ἐλαφίζειν ἀρξάντων.

46 Ἐν Κρητικοῖς.] Sic rescripsimus, cum in omnibus libris ἐν Κρήτῃ legeretur. Xenionis enim Cretica passim apud nostrum & alios sunt notissima.

47 Διὰ δύο π γράφει.] Ita hoc urbis nomen scripsit Dio lib. XXXVI: Καὶ μὴ τοῦ Λάμπα, καθὰ ἔνιοι Ὀλαμπίαν αὐτὴν καλοῦσιν. Liquet etiam ex nummis, veteres hoc urbis nomen sic scripsisse. Goltzius adducit num-

κλὼ, [49] καὶ Δῖρὲ δύο αα, καὶ Δῖρὲ ξ η. duplex A, & per Eta.

ΛΑΜΠΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Τρωάδ⊙. Ε'κατῖ⊙ Α'σία. τὸ ἐθνικὸν, [49] Λαμπωνειδ⊙ς. Ε'θνικὸς ἢ [50] Λαμπώνιον αὐτὴν Φησὶ. καὶ τ᾽ ἐθνικὸν, Λαμπωνιδ⊙ς.

ΛΑ'ΜΥΡΑ [51], πόλις Λυκίας, ἣ πρ⊙σ-χωμὸς Λάμυρα, ἀπὸ Λαμύρου τ⊙ῦ ποτα-μ⊙ῦ λέγ⊙υσα. ὁ πολίτης, Λαμυρ⊙ύς.

ΛΑ'ΜΨΑΚΟΣ, πόλις ἧς τὴν Προ-ποντίδα, [52] ἀπὸ Λαμψάκης Φοιχωλίας πη-γὸς κόρης. ἔστ ἢ φωκαϊκὸν κτῖσμα, [53] πά-λαι Πιτύ⊙υσα λεγομένη, ὡς [54] Δηίλοχ⊙ ὁ Κυζικηνός. Ε'παφρόδιτ⊙ς ἢ [55] Πιτύαν ὑφ᾽ Ο'μήρ⊙υ ταύτην κληθῆναι, Δῖρὲ τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθ⊙ς, [56] Λαομεδοντίαν καλουμέ-νην. ἔστ ἢ Οἰν⊙ς. ὅθεν Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τῷ τῶν Περσῶν ἐδόθη βασιλέως [57] εἰς οἶνον. Δημοσθένης δὲ Δῖρὲ τὸ Οἶνον, ἣ [58] Πελάτην κτῖσμα ταύτην φησὶ, τὰ ὑπὸ Α'φροδίτης καὶ Διονύζ⊙υ. τὸ ἐθνικὸν, Λαμψακην⊙ύς.

ΛΑ-

LAMPONEA, urbs Troadis, auctore Hecatæo in Asia. Gentile, Lamponeensis. Hanc Hellanicus Lamponium vocat, unde gentile Lamponiensis.

LAMYRA, oppidum Lyciæ, & fluvius Lamyra, à mari super editum collem. Civis Lamyrensis.

LAMPSACUS, urbs juxta Propontidem a Lampsace puella indigena sic dicta. Hæc à Phocæensibus condita est, olim Pityusa nominata, uti Deilochus Cyzicenus auctor est. Perhibet vero Epaphroditus, Pityeam hanc ab Homero vocari a pinorum copia, cum antea Laomedontia diceretur. Vino abundat; unde Themistocli a Persarum rege ad vinum dono data est. Sed Demosthenes ob vini abundantiam hanc urbem a Priapo, Veneris & Bacchi filio, conditam esse asserit. Gentile, Lampsacenus.

LAM-

mum cum inscriptione ΛΑΠΠΑΙΩΝ, cui alium addit CL. Spanhemius ex Gaza Christinæ Augustæ. Præterea etiam ex Theophrasto lib. II Hist. Plant. Φασὶ δὲ ⊖ ἐν τῇς ⊖ Κρήτη (φύεσθαι) πλὴν εἴπερ τὸν ἀφρόν. εἶναι δὲ καὶ τερφνὴς. ⊖ δὲ καὶ ἐν Λαπτῇ, πρὸς καὶ πυγχάλεον. Frustra viri docti hunc locum tollicitant, cum subintelligendum sit γῆ, vel simile quid.

[49] Καὶ Δῖρὲ δύο αα.] In omnibus libris pessimo errore legebatur, καὶ Δῖρὲ δύο λλ, quod mihi summo jure videbatur expungendum, & reponendum Δῖρὲ δύο αα. Urbis nomen igitur tribus modis scribebatur, Λάμπη, Λάππα & Λάππη. Non alium in hisce verbis sensum latere firmiter mihi persuadeo.

[49] Λαμπωνειδ⊙ς.] Sic reiscribimus pro Λαμπαιδ⊙ς, quod omnes occuparat libros. Sic quoque corrigit Salmasius in libri sui ora.

[50] Λαμπώνιον.] Etiam apud Herodot. lib. v sic legitur, ubi Otanis fortuna commemoratur: Ε'λὼν δὲ Λ'σσ⊙ὸν, τὴν τότ᾽ ἢ Τρωϊὰ γῆ· εἶλε δὲ Λαμπώνιον.

[51] Λάμυρα, πόλις Λυκίας.] Putat Lipsius in notis ad Vell. Paterculum, quod Limyra, ubi Cajus morbo obiit, Stephano sit Lamyra; cum *Limyra* & *Lamyra* diversa Lyciæ oppida sint, teste Salmasio ad Flor lib IV cap. XII. Ad me quod attinet, cum Liptio judico eadem esse oppida, quod satis evidenter demonstrari potest verbis Strabonis, ubi eadem hæc urbs *Limyra* dicitur, tota enim hæc sectio ex Geographi verbis conflata est, apud quem sic legitur: Ε'ν⊙ Μύρα, ὁ ὑπὲρ πεδίου ὕψει ἢ πλάσης ἐπὶ μετώρ⊙υ λόφ⊙υ κεῖ⊙ν ⊖ σκοπὰ τῶ Λιμυρ⊙υ πεδιάδ⊙ς, ἣ ἀπὸ τ⊙ῦ πεδίου ἐπεχ. τὰ Λίμυρα πολίχν.

[52] Α'πὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας πὸς κόρης.] Plutarchus libro de virt. Mul. & Polyænus libro VIII I referunt, qua occasione Lampsaceni a Lampsace Mandronis filia urbi hoc nomen imposuerint Sed alii hoc nomen deducunt ἀπὸ ⊖ λάμπειν, quod non duntaxat accipendum de splendore solis, sed etiam de fulgetro. Mela lib. I cap. XIX: *Lampsacum Phocæis appellantibus nomen ex eo traxit, quod consulentibus in quasnam terras potissimum tenderent, responsum erat, ubi primum fulsisset, ibi sedem capesserent.* In eadem opinione versatur Et. mol. Magn. Auctor: Ο'τι τῆς Λαμψακηνῆς ἐχερμῶς ἐδόθη, ὅτε ἂν αὐτὴς λάμψῃ, ἐκεῖ πολὺ κλύειν. ἀνεφάνη δι' ἡσυχίας, εἶδεν τὸν τύπον, ⊖ ἐκέλευσε τὴν πόλιν, Λάμψακον ταύτην ⊖νομαζεσθαι.

[53] Πάλαι Πιτύ⊙υσα λεγομένη.] Idem asserit Strabo lib. XIII: Ε'γκάθητο δὲ ⊖ σκόπελος Πιτύ⊙υσα, καθήκ⊙ν πρὸς τὸν Χίον ⊖ρμὸν. Et a Plutarcho loco jam citato Πιτύεσσα appellatur, & a Plinio lib. v cap. XXX: *Pityusa.*

[54] Δηίλοχ⊙ς.] Male in omnibus libris Δαίμαχ⊙ς, docente CL Viro G. Joh. Vossio. Sæpissime Deilochi fit mentio apud Schol. Apollonii. Voss. vide lib. III de Hist. Græc. pag 351.

[55] Πιτύαν.] Sic appellabatur ab Homero Iliad. B. & ab Apoll. Rhod. in Argon. lib. I:

Πεκτέτλη δ᾽ ἐστὶ γῆ, ὅθι Λ'βαντ⊙ς ἐμολήσατο
Η'ύνιν, ζαθέλη τ᾽ ἀκρόπολιν Πιτύ⊙εσσαν.

Docet Etymologici Mag. Auctor, fuisse promontorium hoc nomine circa Lampsacum, eamque urbem etiam ista appellatione fuisse intignitam: Πιτύνια, ἄκρα ἐπὶ τῶν Λαμψάκην. ἣ Πιτύνια ⊖ἶπερ ἡ Λάμψακ⊙ ἐκαλεῖτο, Δῖρὲ τ᾽ ἴχνη πίτυς πολλὰς Α'ναδιδ⊙ῦ. Sed Scholiastes ad Apollonii locum perhibet, non duntaxat eam urbem, quod pinis abundet, sic nominatam, sed eam quod Phrixus ibi thesaurum collocaverit, quam Thraces πιτύν⊙υς vocant, ita enim ille: Η' Λάμψακ⊙ τ᾽ ⊖ἶπερ Πιτύνια ⊖νομάζετο. ἢ πὸς Πιτύνια ⊖νομάζ⊙υ. πὸς δὲ Φρίξ⊙υ ὕν Θρῆκες ⊖ἱ πολλ⊙ὶ ⊖ἱ τ⊙ῦς ⊖νομάζ⊙υσι πίτυς δὲ Φησὶν ⊖ ἐν τῇ τ⊙ῦ ⊖νόματ⊙ς. Θρᾷκες ἢ τὸ ⊖νομ⊙ῦς πίτυλλ λέγ⊙υσι.

[56] Λαομεδοντίαν καλουμένην.] Videtur hoc nomen omnium fuisse antiquissimum, hinc est quod censeam τ᾽ ⊖νομ⊙ς, vel simile, quid ante hæc verba excidisse.

[57] Εἰς οἶνον.] Pessimo errore commaculatus hic locus in omnibus codicibus MSS & vulgatis conspicitur, legebatur enim ante εἰς ⊖νοίαν. Nostram correctionem esse verissimam, liquet ex Strabone lib. XIII: Ο'γῶν Ζήξις τὴν Θεμιστοκλέ⊙ς οἴκ⊙ν ἔδωκε τὴν Λάμψακον. Huic adde Thucyd. lib. I: Δόξ⊙ν βασιλεῖ αὐτῇ, Μαγνησίαν μὲν, ἄρτ⊙ν, ἣ σιτοφόρ⊙ς πυτισμὸν πάλαι ὂν τῇ σίτ⊙υ τῇ· Λάμψακον δὲ οἶν⊙ν (ἰδίαν γὰρ πολυοινοτάτην τῶν τότ᾽ εἶναι) Μυόντα δὲ, ἄγειν. Eadem habemus apud Plut in Themist. Πάλιν δ᾽ αὖτῇ σφεῖς οἱ πλέονες ἐδίδοσαν λέγειν, εἰς ἄρτ⊙ν ἢ οἶν⊙ν ἄγ⊙ν, Μαγνησίαν ἢ Λάμψακον ἢ Μυόντ⊙ν. Et denique apud Cornel Nep. in vita ejusdem: *Namque Magnesiam ei rex donaverat, his ipsa verbis; qua ei panem præberet: ex qua regione quinquaginta ei talenta quotannis redibant: Lampsacum unde vinum sumeret: Myuntem, ex qua opsonium haberet.*

[58] Πελάτην κτῖσμα.] Hæc conferenda sunt cum iis, quæ narrat noster in voce Α'βαντ⊙ς.

59. Θά-

ΛΑ'ΜΨΟΣ, μοῖρα τῆς Κλαζομενῶν χώρας, ἀπὸ Λάμψα παιδὸς Καδίδρα. ὡς Ἔφορος πρῶτος. τὸ ἐθνικὸν, Λάμψιος, ὡς Θάψιος, Σάμιος, Κίψιος.

A LAMPSUS, pars Clazomenarum regionis, sic dicta a Lampso Cadidri filio, teste Ephoro lib. III. Gentile, Lampsius, uti Thapsius, Cipsius.

ΛΑΟΔΑΜΑ'ΝΤΕΙΑ, νῆσος ἐν Λιβύῃ. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἐνδεκα. σκαλέσω δὲ Λαομεδοντίδα, ἴσως ἀπὸ Λαομέδοντος τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν ἀμφότερα, Λαομεδοντίτης, καὶ Λαοδαμαντίτης.

B LAODAMANTIA, insula Libyæ, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Appellabatur etiam Laomedontia, fortassis a Laomedonte Trojano. Utriusque gentilia sunt Laomedontita, & Laodamantita.

ΛΑΟΔΙ'ΚΕΙΑ, πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Λάδικη ἀκτὴ λεγομένη, ὅτι καὶ πρὸς τοῦτο Ῥάμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν ἔλεγε βαμάνθας, τοῦτ' ἔστι βασιλεὺς θεός· ὁ δὲ ὕψος ὁ θεός· βάμα γὰρ τὸ ὕψος, ἄνθας δὲ ὁ θεός· ἔτω φίλων. λέγεται δὲ καὶ Λαοδίκης, ἧς μητρὸς Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. ἔστι δὲ εὐοινοτάτη, καὶ πάσης ἀκαρπίας ἀνάμεσος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Λυδίας, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ παιδὸς τῆς Στρατονίκης. τῇ δὲ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα Λαοδίκη. Διὸς μὲν νυν δὲ Ἑρμοῦ, ὅταν Ἀπόλλωνος χρησμὸς Ἀντιόχῳ βασιλῆι παῖδι χρᾶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

C LAODICEA, urbs Syriæ, quæ prius Leuce Acte i. e. album littus vocabatur, & antea Ramitha. Quidam enim pastor fulmine ictus dicebat *Ramanthas*, hoc est, ab alto Deus. *Raman* enim altitudinem, *Aithas* vero Deum significat. Nomen habet a Laodice, matre Seleuci, qui Nicanor cognominabatur. Vini feracissima est, & omni genere fructuum abundans. Est quoque alia Lydiæ ab Antiocho Stratonicæ filio condita: uxor enim ejus Laodice appellabatur. Jouis autem admonitio per Mercurium, somnium per oraculum Apollinis hujusmodi erat:

D

Antiocho regi hæc vaticinatur Phœbus Apollo:

Κπζέμεναι πολίεθρον ἀγακλειὲς, ὡς σκέλλοσι

Condendam urbem celebrem, uti præcepit

E

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, πέμψας ἐριούνιον Ἑρμῆν.

Jupiter altitonans, mittens Eriunium Mercurium.

ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Λυκαονίας, ἣν καὶ Μηδίας ἑτέρα.

Est quoque alia Lycaoniæ, & alia Mediæ.

Θάψιος.] In vulgatis & MSS legebatur Σάψιος, quæ vox est nihili. Quid autem sibi velit illud Κίψιος, quod sequitur, fatcor me nescire, & adeo divinus non sum, ut prisinam vocem revocem.

Πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Λάδικη ἀκτὴ λεγομένη.] Hæc ad mare erat sita, & commodissimo portu instructa, teste Strab. lib. XVI: Εἶτα Λαοδίκεια, ἐπίνειον ἔχουσα πολυσπερῆ τὴν ἐκ τῆς μεσογείας εἰσπομπήν, καὶ ἐκπομπὴν πόλεις, χώραν τε ἔχουσα πολυοινον αὐτοῦ τοῦ ἄκρου ὑπερφερῆ. Hæc quia in littore sita est, a Theodoro Presbytero Rhætensi Λαοδίκεια πρὸς θαλάσσῃ appellatur: Χαίρει δὲ ὁ μικρὸς αὐτοῦ ὅρμος τοῖς ὄμβροις, ὑπέρκειται δὲ Λαοδίκειαι ἡ Συρίας, ἡ καὶ πρωτεύουσα ὑπάρχουσα.

Καὶ ἄλλη τοῦτο Ῥάμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε βαμάνθας, τοῦτ' ἔστι βασιλεὺς θεός.] Varia sunt doctorum de hoc loco interpretamenta atque sententiæ. Illustris Scaliger in suis ad Eusseb. Animadv. censet, illud βάμα τῆς ἀκτῆς nequaquam Deum significare. Deinde CL. Heinsius in suis ad N. Test. Exercitat. putat, pastorem viso fulmine, quod Dei telum dicitur, lingua sua μοιμὸν αὐτὸ exclamasse, hoc est: ὁ θεός, ὕψιστος ὁ θεός, ὑψιστος): imo tantum abesse, ut βάμα τῆς ἀκτῆς, aut βάμα τοῦ θεοῦ. Sed quam longissime hæc a verisimiliæ specie sint remota, clarissime ostendit auspicatior doctissimi Bocharti emendatio & interpretatio, reponentis pro βάμα τῆς, βάμα τῆς pro βάμα τοῦ βάμα, & pro ἄνθας ἄνθας. Adeo ut nullus dubitet, quin Stephanus perverterit Philonis mentem, qui non voluit, Deum Ἄνθας vel Ἄνθης dici, sed pastorem fulmine ictum Deum compellasse hisce verbis *Rhamatthas*, vel *Rhamanth*, id est, *celsus es tu*, nempe ὁ Θεὸς: quod sic accepit Stephanus ac si à Philone ἄνθας vel ἄνθης Deus exponeretur. Eum vide lib. II de Phœn. Col. cap. XII.

Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Sic quoque Strabo, quem noster passim sequitur, lib. XVI: Ubi refert tres urbes ab eo conditas, quæ propter concordiam sororis dicebantur. Αἴτιος καὶ ὁμώνυμος ἀπάντων ἀδελφὰς ἀλλ' ἀδελφὰς πόλεις ὁμόνοιαι, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Scio tamen, quod ab aliis aliquando Sel. Nicanor appellatur.

Εὐοινοτάτη.] Tanta vini copia abundat, ut maxima pars inde ad Alexandrinos transportetur. Strab. lib. citato: Χώραν τε ἔχουσα πολυοινον αὐτοῦ τοῦ ἄκρου ὑπερφερῆ. τοῦ μὲν οὖν Ἀλεξανδρεῖς ἐξ αὐτῆς πληροῦσι τὸν πλεῖστον τοῦ οἴνου. Imo vinum hoc in Indiam mittebatur, auctore Arriano in Peripl. Mar. Eryth.

Ἑτέρα Λυδίας.] Hæc Ptolemæo dicitur *Laodicea ad Lycum* lib. V cap. II, sed eam inter Cariæ civitates numerat, ut & Philostratus in Polemone: Πολιτῶν δὲ σοφιστὴς, οὐδ' ὡς οἱ πολλοὶ δεκάζων, Σμυρναῖος, οὐδ' ὡς τινες ἐκ Φρυγῶν, ἀλλ' ἐπιχωρίου αὐτῷ Λαοδικέως ἢ ἐκ Καρίας. Male in editis ἐκ Καρτίας legitur. Ejus etiam meminit Strabo lib. XVI, & recens inventa inscriptio apud I. Spon. Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΛΥΚΩι.

Λαοδικήων τῶν Λυκαονίας.] Intelligit Laodiceam, quæ Κατακαυμένη cognominabatur, quam etiam in Lycaonia Strab. & Ptol reponunt.

Καὶ Μηδίας ἑτέρα.] A Græcis in Media hoc nomine urbem fuisse conditam refert Strabo lib. XI: Εἶτα

ΛΑΟΣ, πόλις Λευκανίας· Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· ἀπὸ Λάου ποταμοῦ· τὸ ἐθνικὸν Λαῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ΛΑΟΥΝΤΙΟΝ,[67] μητρόπολις τῶν Λατίνων· Διονύσιος ε Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Λαουντῖνος.

ΛΑΠΕΡΣΑ ἡλυκῶς,[68] ὄρος Λακωνικῆς, ὃ μέμνηται[69] Ῥίανος ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ·[70] ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων.[71] τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.

ΛΑΠΗΘΟΣ,[72] πόλις Κύπρου, ἐφορμονέχουσα, καὶ νεώρια. Ἀλέξανδρος Ἐφέσιος,

Βῆλε δ' ὦ Κίπρον τε, καὶ ἱμερόεσσαν Λάπηθον.

τὸ ἐθνικὸν, Λαπήθιος,[73] καὶ Λαπηθεύς.

ΛΑΠΙΘΗ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς· ἀπὸ Λαπίθα καὶ Περίφαντος. οἱ οἰκήτορες Λαπίθαι, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔθνους. ὡς Πισίδαι, καὶ Γωνεῖς, καὶ Θεσσαλοί.[74] Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας.[75] ἔστι καὶ Λαπίθιον ὄνομα ὄρους τῆς Λακωνικῆς.

ΛΑΡΑΝΔΑ,[75] πόλις Λυκαονίας. ὁ πο-

A LAOS, urbs Lucaniæ qua Apollodorus libro II de Terra, sic dicta a Lao fluvio. Gentile, Lainus, uti Rheginus.

LAUNTIUM, metropolis Latinorum, auctore Dionysio libro V Historiæ Romanæ. Gentile, Lăuntinus.

B LAPERSA, genere fœminino mons Laconicæ, cujus meminit Rhianus lib. I Eliacorum. Nomen habet a Lapersis Dioscuris. Gentile, Lapersæus.

LAPETHUS, urbs Cypri, stationem & navalia habens, de qua Alexander Ephesius mentionem facit:

C *Rursum autem Beli Citium, & amabilis Lapethus.*

Gentile, Lapethius, & Lapethensis.

LAPITHE, urbs Thessalica, auctore Epaphrodito in commentariis Homericis, a Lapitha Periphantis filio nomen habens, Incolæ Lapithæ, non ab urbe, sed a gente, ut Pisidæ, Jones & Thessali. Lapithæ enim gens E Thessaliæ. Est quoque Lapithæum montis nomen in Laconia.

LARANDA, urbs Lycaoniæ, cujus civis

δὶς Ἐπαύλις πόλις πλησίον τῶν Μαιάνδρου τῇ Μυσίᾳ, ἣν Ἀποδίωσιν τὴ Ἀντίοχος. Plinius hanc ab Antiocho conditam censet lib. VI cap. XXVI: *Proterea habet in extremis finibus Laodiceam ab Antiocho conditam. Inde ad orientem Magi obtinent Pasargadas castellum, in quo Cyri sepulchrum est.*

[67] Λαούντιον, μητρόπολις τῶν Λατίνων.] Eodem modo legitur in Aldina, uti in Xylandriana: Juntina exhibet Λαστιον· sed gentile ibidem est Λαουντῖνος, adeo ut ibi typothetæ errore ν N excidisse videatur. Hodie apud Dionys. Hal. libro citato legitur Λαυίνιον, ita enim ille: Ταχέως μὲν δὴ Κολλατῖνος πειθοῦς τύχη πρέσβεις εἰς Λαυίνιον ἔγραψε τὴν μητρόπολιν ἅπασι Λατίνοις ἑορτὴν, ἐν ᾗ χρησμὸς ἐπάλυτο. Hinc est quod Salmasius Plin. Exercit. pag. 69 huic Λαυίνιον emendare conetur, sed tutius est cum Cluverio existimare, Stephanum affinitate nominum *Lavinii* & *Lanuvii* deceptum fuisse.

[68] Ὄρος Λακωνικῆς.] Demum hoc nomine in Attica ponit Tzetzesad Lycoph. Λαπίρνη δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα Διὸς Ἀγαμέμνονος ἱερὸν, ὁμώνυμον τῷ τῆς Λαπιρνίᾳ Διὶ Ἀγαμέμνονι, ἐφ' ἑστῶτος ἐστράτευσε. Apud alios de utroque loco altum est silentium.

[69] Μέμνηται δὲ Ῥίανος.] Sic emendavimus pro ὁ Ἰλιακῶν: scripsit enim Rhianus Ἠλιακῶν, non vero Ἰλιακῶν. Vide in voce Νώνακρις.

[70] Ἐν πρώτῳ τῶν Λαπιρσῶν Διοσκούρων.] In omnibus editis male meo quidem judicio Λαπιτῶν legitur. Uti emendavimus, passim ab auctoribus nominantur. Porro Lapersas Dioscuros fuisse appellatos, tradit Strabo lib. VIII: τοὺς δὲ Λάκωνας οἱ Δίοσκουροι μάλιστα ἐλέγοντο ἱππεύειν, ἀφ' ὧν καὶ Λαπέρσαι προσηγορεύοντο.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.] Apud Lycophronem occurrit Λαπέρσιος Ζεύς.

Τοῖς ὑμεδαπέτοις ἀπλήκτοις Λαπερσίοις.

Ad quem locum vide verba Scholiastæ, jam supra a nobis allegata.

[72] Λάπηθος, πόλις Κύπρου.] Hæc desumta sunt ex Strab. lib. XV: Ἐν δὲ τῇ μεθ' ἣν Λάπηθος, τὸ ἐν πόλει ὕφορμον ἔχουσα, ἣ Νιόβεια Λακέδαι κίτιον. Sed in Stephano vox νιόβεια appellative sumitur, quod probare nequeo: cum Casaubonus in Strabone pro illa Καρπία ex Diodoro & Ptol. substituere conetur, quam emendationem a Bocharto non observatam summopere miror. Variis modis media vocalis hujus vocis exaratur: modo per α, modo per η, modo per ι. Et numero multitudinis τὰ Λάπηθα dixit Nonnus XIII Dionys.

— — ἐκ δὲ Λαπήθων
Τίγρεις, ἃ ἰοφόνοισιν ἐσώρνυτο ἁγμοῖσιν.

[73] Καὶ Λαπηθεύς.] Apud Goltzium nummus reperitur cum inscriptione ΛΑΠΗΘΕΩΝ. Et apud Spanhemium pag. 313.

[74] Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας.] Gentis nomen satis frequens apud auctores veteres, qui tamen de urbe nullam mentionem faciunt. Vide Strab. lib. IX & Apoll. Argon. lib. I. In nummis gentis nomen duplici Π consignatur. Patinus talem agnoscit in Thesauro pag. 21, cujus inscriptio est ΛΑΠΙΠΗΩΝ.

[75] Ἔστι καὶ Λαπίθιον ὄνομα ὄρους τῆς Λακ.] In omnibus libris calamo exaratis & excusis male legebatur: Ἐστὶ δὲ Λακεδαίμονος ὄνομα ὄρους. Sed optime emendavit Meursius in Laconicis, uti nos edi curavimus, addens hanc rationem: nempe ultimam syllabam verbi Λακεδαίμων cum priore verbo ὄνομα coaluisse, quod sæpissime a librariis festinantibus in deferibendis auctoribus factitatum. Montis hujus meminit Paus. in Lac. Πεντεδάκτυλον δὲ ὄνομα ἐστὶ τοῖς ἐπὶ θάλασσαν ἐξήκουσι Λακεδαίμονος πρὸς ἑσπέραν ἀπὸ πόλεως ἐχούσῃ Λακεδαίμονα. τοῦτο τὸ ὄρος τοῦ Λακεδαίμονος ἐστὶ τὸ τῆς Ταϋγέτου.

[76] Λάρανδα, πόλις Λυκαονίας.] Numero multitudinis effertur urbis nomen: apud Eusebium lib. VI cap. XX Hist. Eccles. legimus: Ὧν τε ἐν Λυστροις Εὐτυχὴς καὶ Νίκων, ἓξ ὧν Τιμοθεῖος Παύλου τοῦ Κίλικος. Aliquando

ὁ πλίτης, Λαρανδεύς· Χάραξ τέτῳ Χρονικῶν. τὸ θηλυκὸν, Λαρανδὶς.

A civis, Larandensis, auctore Charace lib. III Chronicorum. Fœmininum, Larandis.

ΛΑΡΙΝΑ, πόλις Δαυνίων. ὃ φ' ἐθνικὸν, Λαρινᾶος, ὡς Τέρινα Τερινᾶος.

LARINA, urbs Dauniorum, cujus gentile Larinæus, uti Terina Terinæus.

ΛΑΡΙΣΣΑ, πόλις πρώτη Θεσσαλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνεῷ, ὑφ' Ἀχιλλέως ἑλοῦσα. δευτέρα, ἡ Κρεμαστὶ ὑπὸ πνων δὲ, Πελασγία. τρίτη, ἐν τῇ Οὔσσῃ χωρίον. τετάρτη, ἡ Τρωάδος, ὑφ' ἧς φησιν Ὅμηρος,

B LARISSA, prima urbs Thessaliæ ad Peneum sita, quam Acrilius condidit. Secunda, Cremaste, sive pensilis dicitur, a nonnullis vero Pelasgia. Tertia, munimentum in Ossa monte. Quarta, Troadis, cujus Homerus meminit:

[1] τῶν οἱ Λάρισαν ἐριβώλακα — πίμπλη, Αἰολιδῶν, [2] πρὸς Κύμῃ τῇ Φρικωνίδα. [3] ἕκτη, Συρίας, ὑφ' Σύρου Σίζαρα καλοῦσιν. [4] ἑβδόμη, Λυδίας. ὀγδόη, Θεσσαλίας, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. [5] ἐνάτη, Κρητης. [6] καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι Λάρισα. [7] καὶ ἡ ἀκροπολις ἔθ Ἄργους,

C *Eorum qui Larissam valde fertilem.* —— Quinta, Æolidis circa Cumam Phriconidã. Sexta, Syriæ, quam Syri Sizara appellant. Septima, Lydiæ. Octava, Thessaliæ, juxta Macedoniam. Nona, Cretæ. Est quoque Larissa in Attica, & arx Argivorum Larissa

D vocado Laranda Lyciæ adscribitur. Suidas: Λάρισσα· πόλις Λυκίας, ἐκ λυκίας. ἐνοσεῖσε, φησὶν Ἡσιόδῳ ἔθ ποιητῶν. Aliquando etiam Iliadis, nam in Concilio Nicæno sub Sylvestro primo Paulus LARANDENSIS Episcopus Hauriæ Provinciæ legitur: Hauriam etiam Lycaoniam comprehendere, nos docet Geographus lib. XII hisce verbis: Τῆς δὲ Λυκαονίας ἐστὶ καὶ ἡ Ἰσαυρικὴ σὺν αὐτῇ τῇ Ταύρῳ.

Λάρισα, πόλις Δαυνίων.] Editi omnes Λαβιῶν. Vossianus λαυνίων, quod eodem redit. Nos correximus Δαυνίων, quod mirum est Cluverii diligentiam fugisse. Hanc emendationem confirmant verba Melæ lib. II cap. IV, ubi inter Dauniorum oppida recensetur: *Daunii autem Tifernum amnem. Cliternium, Larinum,* [70] *Teanum, Oppida, montemque Garganum.*

[70] Τέρινθος, Δαυνιακὸς.] Urbis incolæ Polyb. dicuntur lib. III ΛΑΡΙΝΑΤΑΙ, & Plinio lib. III LARINATES.

[71] Πρὸς Θεσσαλίας.] Pessimo sane errore in omnibus libris πρὸς Θεσσαλίας legebatur. Hanc ad Peneum sitam memorat etiam Paus. lib. II, & ab Argivis conditam refert Apol. Rhodii Schol. Λάρισσαν τὴν Θεσσαλικὴν λέγει, ὡς ἴσασι καὶ Ἀττικοὶ ἀπὸ ἀποικίας τῆς Λαρίσσης τῆς Πελασγῶν.

[72] Δώσσης, ἡ Κρήκασι.] Non uno in loco hanc celebrat Strabo. Adducam ejus verba ex lib. IX: Τῆς δ' ἑξῆς παραλίου τὰς πόλεις ἐκ τῶν ἐπιπολαίων ἐστὶν ἰδεῖν, ὁ Ἔχιλος ὑπέρκειται, ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ μετρίως ἐστὶν ἡ Κρεμαστὴ Λάρισσα, ὑπὸ ταύτῃ δ' αὐτὴ ἡ Ἀντάνδρος καὶ ἡ Πιτύεια καὶ ἡ Λάρισσα, ἡ Πελασγὸς ἐκαλεῖτο. ἡ δ' αὐτὴ καὶ Πελασγία λεγομένη, ἡ Λάρισσα. Livius lib. XLI. Græcam vocem retinet: *Larissam: non illam nobilem in Thessalia urbem, sed alteram quam Cremastem vocant, subito adventu prater arcem capit.* Sed summopere miror, Lud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græciam subspicari, in Stephano pro Πελασγίαν referibendum cum Strabone Πλαγίαν, quam lectionem hodierni Strabonis codices non agnoscunt.

[73] Τέρμη, ἐν τῇ Οὔσσῃ χωρίον.] Et hujus meminit Strabo lib. jam citato, unde noster ferme iisdem verbis hanc lectionem confecit: Λάρισσα, ἡ ἐπὶ τῇ ἐν Οὔσσῃ χωρίον.

[74] Τίτακτη, ἡ Τρωικὸς.] Hæc illa est, quæ juxta Hamaxitum a Geographis collocatur. Scylax Troadis descriptione: Καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλις ἐστὶ Ἀχαιῶν, Κολωναὶ, Λάρισσα, Ἀμαξιτὸς. Vide præterea Strabonem lib. IX in Troadis descriptione.

[75] Τῶν οἱ Λάρισαν ἐριβώλακα.] Sunt verba Homeri ex hisce verbis innuere Larissam circa Cumam, Hesiodi patriam, quare hoc loco referibendum foret, Τηλ' Λαρίσσης ἐριβώλακος, quæ Homeri verba inveniuntur Iliad. P. V. 301.

[76] Πρὸς Κύμῃ τῇ Φρικωνίδι.] In omnibus libris calamo exaratis & editis mutilus circumferebatur hic locus: πρὸς Κύμῃ τῇ * νίδι, quem facili negotio replerunt Casaubonus & Salmasius. Stephanus in Φρίκιον: κεκλῆται καὶ Φρικωνὶς ἡ Λαρίσσα, καὶ Φρικωνίς. Nomen habet a monte Locrico Phricio, cujus incolæ testeste Strab. lib. XIII Cumam coloniam deduxerunt. Vide præterea Herodot. lib. I.

[77] Ἕκτη, Συρίας.] Hanc celebrat Suidas hisce verbis: Δαμοῦς. φιλόσοφος. Σύρος· τὸ ἦθος. δεῖ τε καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας. Hujus etiam meminit Appianus in Syriacis, & Strab. lib. XVI. Sed *Sisaram* appellari testis egregius est Fulcherius lib. II cap. XLIII: *Contra Turcos progressi sunt, qui ante urbem, quam dicunt* SISARAM, *castra metati sunt, quam urbem litteratorie nominare nescio, sed Cæsar incolæ regionis eam vulgariter vocitant, quæ ab Aparna* VI *millibus distat.*

[78] Ἑβδόμη Λυδίας.] In Etymologico Mag. Λαρίσσαι vidētur appellari. Εὐδοξος, πολλαχοῦ δ' ποτ' μὲν Δίας τῆς Ἀσίας.

[79] Ἐνάτη Κρήτης.] Vide Stephanum in voce Γόρτυν σὺν χωρίοι &c. Καὶ ἐν τῇ Κνωσῷ πόλει, ἡ καὶ εἰς Γορτύνιον συνοικισθεῖσα, ἀφ' ἧς ἐστὶ τὸ ἐθνικὸν, φησὶ καὶ Λαρίσσιον καλεῖσθαι.

[80] Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι.] Hæc de Larissa Atticæ, ut ferme cætera hujus lectionis, desumpta sunt ex Strab. lib. IX. Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δὲ, ἐστὶ Λάρισσα καὶ τῶν Τετράκωμα οὐκ ἀκμὴ κώμη τελέσκοπος γενέσθαι. Verum hic Strabonis locus Palmerio est suspectus, cum ipse Strabo in Atticæ descriptione (quæ præ aliis Græciæ regionibus est notissima, cujusque ferme omnia pagorum nomina exstant) Larissam Atticam non nominet. Ergo ex Palmerii mente Stephanus incidit in depravatum Geographi locum, quem ex conjectura hunc in modum emendare conatur: Καὶ ἐν τῇ Κεκροπίδι δὲ ἐστὶ Λάρισσα, τῶν Τετράκωμα δήμων.

[81] Καὶ ἀκρόπολις ἔθ Ἄργους.] Hujus Strabo meminit lib. VIII hisce verbis: Ἡ μὲν οὖν πόλις τῶν Ἀργείων οὐ μακρὰν ἀπέχουσα (ὅρος) τὸ Ἀπεσὰς, ἀκραῖον ἀνέχει τὴν κορυφὴν μικρὸν ὑπὲρ τὴν πόλιν. Stephanus tamen ex lib. IX ita hausisse videtur, sic enim ibi: Καὶ ὁ Πελοποννήσου ἤτοι τῶν Ἀργείων ἄκρα. Antoninus Liberalis, quem secundum nostris notis divulgavimus, etiam hujus memoriam celebrat cap. XXIII: Καὶ ὑπὸ Ἥρᾳ εἰς Πελοπόννησον ἀφῖ Κεκρὼψ ὁ Λαρίσσης ἀρχὴ Τυρὸς.

Λάρισα. καὶ ὁ πολίτης, [90] Λαρισαῖος, καὶ Λαρισσὸς Ζεύς. Στράβων δὲ κώμην φησὶν Ἐφεσίαν, ἐν ᾗ [91] Ἀπόλλων Λαρισσηνός.

ΛΗΜΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, [92] δύο πόλεις ἔχουσα, Ἡφαιστίαν καὶ Μύρινα, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεᾶς, [93] ἣν Λῆμνον φασὶ πρώτην δὲ καὶ παρθένος ἔθυον. οἰκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἱ [94] Σίντιες καλοῦντο, ὡς Στράβων. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Σάπυοι. [95] ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος, καὶ Λημνίσσης κτητικόν.

ΛΗΝΑΙΟΣ, [96] ἀγὼν Διονύσῳ ἐν ἀρχαῖς, ἀπὸ τῆς ληνοῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν, καὶ Ληναικὸς, καὶ [97] Ληναεύς. [98] ἔστι δὲ καὶ δῆμος.

ΛΗΝΟΣ, [99] χώρα τῶν Πισαίων. ὁ πολίτης, Ληναῖος φλέγων ποσαράκοντα ὀγδόῃ ὀλυμπιάδι.

ΛΗ-

Avocatur. Civis, Lariſſæus. Et Jupiter Lariſſenſis. Strabo perhibet, vicum Epheſi hoc nomine inveniri, ubi Apollo Lariſſenus colitur.

LEMNUS, inſula juxta Thraciam, duas urbes habens, Hephæſtiam & Myrinam, auctore Hecatæo in Europa, ſic dicta a magna Dea, quam Lemnum appellabant. Huic etiam virgines immolabant. Primum a Thracibus condita fuit, qui Sinties appellabantur, uti Strabo auctor eſt. Iidem etiam Sapæi dicti ſunt. Incola, Lemnius, & poſſeſſivum Lemnicus.

LENÆUS, certamen in honorem Bacchi in agris, quod ἀπὸ τῆς ληνοῦ, a torculari nomen invehit, teſte Apollodoro lib. III Chronicorum. Hinc Lenæicus & Lenæus. Eſt quoque populus.

LENUS, Piſatarum regio, cujus civis Lenæus, de qua Phlegon Olympiade XLVIII.

LE-

[90] Λαρισαῖος, καὶ Λαρισσὸς.] Primum gentile frequens occurrit apud Xenophontem, quod in nummis apud Goltzium & Spanhemium ſimplici S exaratur, in iis enim ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ legitur: deinde apud Strabonem non conſpicitur lib. IX. unde hæc deſumpta ſunt, Λαρισσὸς Ζεύς, ſed Λαρίσιος Ζεὺς, & Λαρίσιος πεδίον. Non eſt tamen improbandum, cum Latino ore LARISSENSIS dicatur Liv. lib. XXXI cap. XXXI Ergo quatuor ab hac voce formantur gentilia, Λαρισαῖος, Λαρισσὸς, Λαρίσιος, & Λαρίσσιος.

[91] Ἀπόλλων Λαρισσηνός.] Reſpicit noſter verba Strab. lib. XIII: Τρίτη δὲ Λάρισσα, κώμη τῆς Ἐφεσίας ὑπὸ τῷ Καυστρίῳ πεδίῳ. ἱδρύσατο δὲ πόλιν ὁπάρξας αὐτόπτης, ἐχούσης καὶ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λαρισσηνοῦ.

[92] Δύο πόλεις ἔχουσα.] Hinc apud Apollonii Scholiaſt. legimus ad lib. I Argonaut. Δίδυμοι γάρ εἰσι ἡ Λῆμνος. ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. Ubi male in prima Γ Φαιστίαν. Hæc de cauſa Hephæſtienſes & Myrinæi ab hiſtoricis aliquando conjunguntur. Herodot. lib. VI: Ἡφαιστιεῖς μὲν τοῦ ἐπέσχον. Μυριναῖοι δὲ, ἢ συγγενεσκόμενοι εἶναι τῶν Χερσονησιτέων Ἀτιτακίδαι, ἐπαυλιορκέοντο.

[93] Ἣν Λῆμνον φασι.] Male in editis φησὶ, quod ex MSS correximus.

[94] Σίντιες ὠνομάσθη, ἀπὸ Σιντιάνων.] Vide Stephanum in Κλαμάξ. Strabonis verba, quæ noſter reſpicit, ſunt in epit. lib. VII. Σίντιοι, ἔθνος Θρᾳκικὸν, κατοικοῦν τὴν Δῆμνον νῦν, ὅτε Ὁμήρου Σίντιες αὖτε κληΐζ, λιγυφώνῳ μὲν Σίντιες ἀνδρες. Hinc Lemnum Σιντιὰς appellavit Apollon. Rhod. lib. I. Ubi ſic Scholiaſtes: Σιντιὰδα. ἐπηθλικῶς Σιντιὰς ἡ Λῆμνος. Sic Lemnios dictos cenſet Hellanicus ἀπὸ Γ σίντιξ, teſte eodem Schol. Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ἀνομάσθαι τοὺς Λημνίους, ἀφ' ἡ σημαίνει ὅπλα κτῆσιν πολεμικὴν αὐτοὺς γ' σιντὶς τοὺς πλησίον ὠ βλάπτειν.

[95] Ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος.] Goltzius adducit nummum, cujus inſcriptio eſt ΛΗΜΝΙΩΝ. Quod gentile aliis etiam ſcriptoribus eſt uſitatum. Herodot. lib. VI circa finem: Νῦν μισεῦσι ἀπὸ τοῦ Ἑλλήνων τὸ πρῆγμα ἔχουσι πάντα, Λημνίοι κραιπνῶς. LEMNIENSIS occurrit apud Plaut. in Ciſtellaria:

— — Ei nunc alia ducenda eſt domum,
Sua cognata Lemnienſis, quæ habitat hic in proximo.

[96] Λήναιος, ἀγὼν Διονύσου.] Omnia ad νὰ Λήναια pertinentia fatis diligenter congeſſit Joh. Meurſius Græciæ Fer. lib. V. Sed miror eum non fatis accurate docuiſſe, unde nomen habeat illud certamen, nempe ἀπὸ τῆς ληνοῦ, a torculari. Hinc ipſe Bacchus Ληναῖος dicitur Georg. Cedreno in Hiſtoriarum epitome: Γέγονεν δὲ καὶ ὁ Τιτακὸς αὐτῷ Δία πόλιμος. καὶ Διόνυσος, ὃν ὁ τῆς Σεμέλης, ἀλλ' ἄλλος τούτου πολὺ δεύτερος, τὸν ὄπιν ἐξώρυξε, καὶ οὐ πολὺς λοιπὸς ἀπέθλιψεν. ἀφ' ὧν ὁ Διόνυσος ὀνομάσθη. Et Virg. lib. II Georg.

Hinc pater ô Lenæe (tuis hic omnia plena
Muneribus: tibi pampineo gravidus autumno
Floret ager: ſpumat plenis vindemia labris)
Hinc pater ô Lenæe veni.

Ad quem locum ita commentator Servius: Pater, licet generale ſit omnium deorum, tamen proprie Libero ſemper cohæret: nam Liber pater vocatur. LENÆUS autem ἀπὸ Γ ληνοῦ, id eſt, a lacu. Nam quod Donatus dicit ab eo, quod mentem lenat, non procedit: nec enim poteſt Græcum nomen Latinam etymologiam recipere. Eadem ferme habet Servius ad lib. IV Æneid. Sed utrobique male ἀπὸ Γ ληνοῦ, cum articulus ſequioris ſexus iſti voci ſit attribuendus.

[97] Ληναικὸς.] Gentile videtur a primitivo Ληναῖος deductum. Invenitur apud Ariſtoph. in Equit. Ληναϊστὴς. Et quod præcedit Ληναϊκὸς poſſeſſivum eſt, quo apud Athenæum lib. X utitur Phylomachus:

— — — — ὦ ἀγαθοὶ
Τῶν νῦν Ληναϊκῶν πλὴν ὑμῶν οὐδὲν πώ πρωτεῖα.

[98] Ἔστι δὲ καὶ δῆμος.] Idem videtur poſſe colligi ex Heſychio, quem vide in Ἐπὶ Λήναιφ. Etymologici Mag. Auctor tradit fuiſſe magnum Περίπλεων, ubi Dionyſii Lenæi templum, & ubi ſcenicos ludos edebant.

[99] Χώρα τῶν Πισαίων.] In omnibus libris male legebatur, τῶν Πισαίων. Quamquam apud noſtrum τὸ Πισαῖον non ſit in uſu, exſtat tamen apud Polyb. in Frag. lib. XXVI: Τὸν πρότερον ὑπὸ ἑκατὸν Πισαῖοι μῆν χίλιοι, πολίτικοι δὲ πεντακόσιοι. Non incommode etiam corrigi poſſet, χώρα τῶν Πισαίων, vel χώρα τῆ Πισαίδ-

1 ΛΗΝΟΣ,

ΛΗΤΗ[1], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Λήτου πλησίον ἱδρυμένη Λητῶς ἱερᾶ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Λητῆ[Ν]. ἔστι δὲ καὶ Νέαρχος, Λητῆ[Ν], ὅτω δὲ ἱστορεῖται Νέαρχος, Λητῆ[Ν], τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ στρατευσαμένων ὁ ἀξιωματικώτατος.

LETE, urbs Macedoniæ, inde nomen habens quod prope Latonæ templum condita sit, uti Theagenes in Macedonicis auctor est. Gentile, Letæus. Hoc nomine memoratur Nearchus ille celeberrimus, qui militiæ Alexandri Magni per totam expeditionem socius fuerat.

[2] ΛΗΤΟΪΣ πόλις, πόλις Αἰγύπτου. ἔστι δὲ μοῖρα Μέμφιδος, καθ' ὃ καὶ πυραμίδες Λητῶς ἱεροῦ. Ἀλέξανδρος γοῦν τοῦτ' αὐτὸ Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν, Λητοπολίτης· ὅτῳ δὲ Πολύστρατος, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεὺς λεγόμενος ἀναγράφει.

LETOPOLIS, Latonæ urbs, urbs Ægypti. Est quoque pars Memphidis, juxta quam Pyramides Latonæ templum auctore Alexandro libro III de Ægypto. Gentile, Letopolita. Ita enim Polystratus, & Apollonius dictus Archiereus, describuntur.

ΛΗΤΩΕΪΣ, δῆμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων· ὃν καὶ ἀπὸ τοῦ Λητὼ κτητικὸν σχηματίζει.

LETOEUS, populus in Alexandria, de quo Trypho in libro de Paronymis. Quoniam a voce Λητὼ, *Latona*, possessivum formatur.

ΛΗΨΗΜΑΝΔΟΣ, πολίχνιον Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ληψημανδεύς. Κραπάρος ἐνάτῳ περὶ Ψηφισμάτων.

LEPSEMANDUS, oppidulum Cariæ. Gentile, Lepsemandensis, auctore Cratero de Decretis.

ΛΙΒΑΝΑΙ, πόλις Συρίας, τῆς Ἀτραμυτιαζόσα. Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐνάτῳ. ἔστι δὲ Λίβανος ὄρος τῆς Συρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λιβανίτης.

LIBANÆ, urbs Syriæ, Atramytiæ vicina, de qua Arrianus libro nono Parthicorum. Est quoque Libanus Syriæ mons. Gentile, Libanita.

ΛΙΒΥΗ, χώρα πολυώνυμος, ὡς Πολύϊστωρ· γῆ Ὀλυμπία, Ὠκεανία, Ἑσπερὰ, Κορυφὴ, Ἑσπερία, Ὀρτυγία, Ἄμμωνὶς, Αἰθιοπία, Κυρήνη, Ὀφιοῦσα, Λιβύη, Κηφηνία, Ἀέρια. ὁ καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς· καὶ θηλυκὸν, Λίβυσσα.

LIBYA, regio multis nominibus gaudens, teste Polyhistore: dicitur enim Terre Olympia, Oceania, Eschatia, Coryphe, Hesperia, Ortygia, Ammonis, Æthiopia, Cyrene, Ophiusa, Libya, Cephenia, Aëria. Gentile, Libys & genere fœmin. Libyssa.

ΛΙΒΥΡΝΟΙ, ἔθνος περοικὶς τῷ ἐυδοτάτῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λιβυρνὶς, καὶ Λιβυρναῖοι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπό τινος Λιβυρνου.

LIBURNI, gens adjacens interiori parti sinus Adriatici, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Liburnis & Liburnæi. Ita dicti sunt a Liburno quodam, a quo Liburnia.

[1] Λήτη, πολ. Μακιδ.] Harpocrationi Λήτη hæc civitas dicitur, sed parum recte, uti ex aliis liquet. Vide Ptol. & Plin.

[2] Νέαρχος Λητῶ[Ν].] In omnibus libris MSS & editis Νέαρχος male legitur, pro quo nos Νέαρχος reposuimus, nomen in Alexandri Mag. vita cognitissimum. Sed refert Arrianus in Indicis hunc Cretensem fuisse. Ita enim ille: Ἐκ Κρήτης Νέαρχος Ἀνθρώπιμον, ὃς τὰ ἐμπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ ἀπέγραψεν. Et versibus nonnullis interjectis legitur: Ναύαρχος δὲ αὐτοῖσιν ἐπετέλλετο Νέαρχος Ἀνθρώπιμον. τὸ δὲ ὄνομα ἦν Κρὴς ὁ Νέαρχος, ὃς καὶ ὁ Ἀμφιτελῆ τῇ ἐπὶ Στυμφίου. Idem hic post Alexandri obitum ab Antigono Consiliarius eligitur, teste Diod. Siculo lib. XIX: Παραγενόμενοι δ' αὐτοῦ καὶ τὸν Ἀγλωσσον &c. ὡσθεὶς ἀρχιβουτέρης ὁ στρατηγὸς τῶν περὶ Ἀλέξανδρον πάντων φανεῖται. Vide præterea Plutarchum in Eumene. Quare summopere miror, Stephanum ex Theagenis Macedonicis adstruere Nearchum *Letæum* fuisse, quæ si hodie exstarent, omnem scrupulum tollerent: sed ego vereor, ne inciderit noster in depravatum Theagenis codicem, in quo pro Κρὴς τοῦ, exaratum erat Λητῶ[Ν].

[1] Λητῦς πόλις.] Hæc Ægyptia civitas non a *Latona*, sed a *Leto* pisce, qui ibi divino cultu honorabatur, nomen accepit, auctore Theodoreto sermone tertio Therap. Ἔσθιον γὰρ δὴ καὶ Μεμφῖται τὸν ταῦρον, καὶ Λυκοπολῖται τὸν λύκον, ὁ Λεοντοπολῖται τὸν λέοντα, καὶ ἄλλοι ἄλλα, καὶ Κυνοπολῖται τὸν κύνα, καὶ ἰχθύων ἅπαν Λατὼν ὀνομάζουσι, ἣ Λατὼς οἱ οἰκήτορες.

[2] Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεύς.] Ortum est a mala librariorum manu, quod in hunc usque diem scriptos & editos libros obsederat, Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιφεύς. Optime ex Suida emendavit Hartungus, uti nunc divulgamus, apud quem ita legitur: Ἀπολλώνιος, Ἀφροδισιεύς, ὁρχιερεὺς καὶ ἱστορικὸς, γλωσσῶν Καρικά.

[3] Λιβύη.] Lycophronis Scholiastes tradit, Libyam nomen a Libya Ephaphi & Memphoes filia habere, eamque ferme esse omnium historicorum sententiam. Addit idem Scholiastes, Andronem Halicarnasseum scribere, Oceanum duas habuisse uxores, Omphalidam & Parthenopam, ex quibus quatuor suscepit filias, Asiam, Libyam, Europam & Thraciam, a quibus regionibus nomina sunt indita.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς.] In omnibus libris calamo exaratis & editis, pessimo errore legebatur, τὸ ἐθνικὸν, Λίβυσσα, quod nos exigua correctione mutatum invimus, quanquam Salmasius in magine sui Stephani reponere tentaverit, τὸ ἐθνικὸν λίβυς· καὶ θηλυκὸν Λίβυσσα.

βυρνῆ, [b] ἀφ' ἧ εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη. καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος.

[c] ΛΙΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος· ἀφ' ἧ Λιβύη. τὸ ἐθνικὸν Λίβυς, Λιβύσσα, Λίβυ. Λιβυκός, Λιβυκὴ· καὶ Λιβύστιον, ὡς ἀπὸ ἧ Λίβυστος ἧ ἀπὸ ἧ Λίβυος ὄντος καὶ πλεονασμόν. καὶ Λιβυστικόν, καὶ Λιβυστῖνος, καὶ Λιβυστίνη· καὶ Λιβυστιὰς, καὶ Λιβυστὶς, καὶ Λιβυσσαία, ἀπὸ ἧ Λίβυσσα. [d] καὶ κτητικὸν, Λιβυστικός.

——Λιβυστικὰς πλάκας, Λυκόφρων. οἵτινες ἦλθε τῷ γ γράφουσι, κακῶς.

[e] ΛΙΒΥΣΣΑ, φρούριον Βιθυνίας ὑπερκείμενον Κόλχοις, ὡς Διόφαντος ἐν Πολιτικοῖς· ἧ ἡλυκὸν Λιβυσίνη.

ΛΙΓΓΟΣ, φρούριον Καισαρείας. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ, ὅς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. ἔστι καὶ Λίγγιος, [f] καὶ Λίγγιος κόλπος.

ΛΙΓΞ, πλάμος Μαυρεταν[ί]ας, καὶ πόλις. [g] πῖνς ἧ Λίξον γράφουσι. [h] καὶ Λίξες τὰς πόλεις.

ΛΙΓΥΡΕΣ, [i] ἔθνος συνεχὲς τῆς Τυρρηνοῖς· Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τ' ἐνδεκάτου. καὶ Λιγύρη πλαμὲ.

ΛΙΓΥΣΤΙΝΗ, πόλις Λιγύων, τῆς δυπ-

burnicæ naves inventæ sunt. Liburnica mandya, vestimenti species est.

LIBYS, nomen proprium in obliquo habet Libyos, unde Libya. Gentile, Libys, Libyssa, Liby. Libycus, Libyca. Et Libystium sit quasi a genitivo Libystos, quod formatur a Libyos per pleonasmum. Dicitur quoque Libysticum, Libystinus, & Libystina, & Libystias, & Libystis, & Libyssæa, quod fit a Libyssa. Et possessivum, Libysticus, unde illud

— *Libysticas tabulas*

apud Lycophronem. Qui vero hanc tamen per g scribunt, perperam id faciunt.

LIBYSSA, castellum Bithyniæ maritimum, auctore Alexandro Polyhistore. Gentile. Libyssæus.

LIBYSTINI, gens Colchis adjacens, teste Diophanto in Politicis, cujus fœminium est Libystina.

LINGUS, castellum Cassandreensium, de quo Apollodorus libro III Chronicorum, apud quem gentile, Lingæus. Est quoque Lingius, & Lingius sinus.

LINX, fluvius Mauritaniæ & urbs. Quidam Lixum scribunt, & cives Lixos nominant.

LIGYRES, gens Tyrrhenis vicina, de qua Artemidorus in Epitome librorum XI. Nomen habet a Ligyro fluvio.

LIGYSTINE, urbs Ligyrum, occidentali

[b] Ἀφ' ἧ εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη.] In libris MSS & hactenus editis pessimo errore legebatur, Ἀπὸ εὕρηται τὰ λιβ. σκ. Prosquo nos confidenter repoſuimus ἀφ' ἧ. Ad hanc emendationem viam nobis monstravit Eustathius in suis ad Dionys. comment. Τὰς δὲ Λιβυρνίδας νῆσας ὑφηγεῖται ἐκεῖ μὲ εἶναι τὸν ἀριστερόν. παρομοιάζοντας δὲ λέμβοις Λιβυρνῶν. ἐθνος δὲ οἱ Λιβυρνοὶ ἐν τοῖς ἑσπερίοις ἧ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ ἥρωος Λιβυρνοῦ αὐδὶς εἰρημένου τὸ τῶν Λιβυρνικῶν λεγόμενα σκάφη. Ergo illud Ἀπὸ expungendum, pro quo nos ἀφ' ἧ, & Eustath. ἀνδρὸς substituit.

[c] Λίβυς κύριον, κλίνε[ται] Λίβυος.] Integram hanc sectionem, nescio quo fato & temporis injuria, loco suo genuino & sede divulsam, firmiter mihi persuadeo; est enim continuatio istius capituli, cujus initium est Λιβύη, χώρα πολυάνυμος &c.

[d] Καὶ πλακικὸν, Λιβυστικός. Lib. πλακ.] In omnibus libris posteriorum ipsum omissum erat, quod nos interseruimus: legebatur enim: καὶ πλακικὸν, Λιβυστικὰς πλάκας.

[e] Λίβυσσα, φρούριον Βιθυνίας.] Strabo κάμιλλ, & Solinus locum appellat. Plinii ætate nullum amplius hoc nomine erat oppidum: *Fuit*, inquit, *& Libyssa, ubi nunc Annibalis tantum tumulus.* Plutarcho locus & vicus exiguus dicitur in Flaminio: Ἐν δὲ Βιθυνίᾳ τόπος ἐστὶ σπήλαιος καὶ ἡλαίοσσα, καὶ κώμη σύντροφος κώμη τὸ ὄνομα, Λίβυσσα καλεῖ). Ἐκεῖ ταύτην ἔτυχεν ἀλοῦσιν Ἀννίβας. Oppidum antea fuerit, postea tamen κώμη vel vicus, ubi *mutatio* vel mansio. Nam & hujus mentio est in Tabula Peutingeri, & *Limissa* vocatur, viginti tribus milliariis a Nicomedia distans, hoc modo: *Chalcedonia* XXXVII. *Limissa* XXIII. *Nicomedia.* Certe a Chalcedone Libyssam, & a Libyssa Nicomediam ibatur. Ammian. lib. XXII: *Transgressus itaque fretum, prætercursa Chalcedone, & Libyssa, ubi sepultus Annibal Pœnus, inde Nicomediam venit urbem.* Vide Salmasium ad Sol. pag. 879.

[f] Λιβυσσα, ἧ τὸ ἐθνικὸν Κόλχος.] Eandem hujus gentis delcriptionem legere licet in voce Κυπρ.

[g] Καὶ Λίγγιος κόλπος.] In omnibus libris erat, Λίγγιος κόλπος. Sed tertia consonans erat emendanda, ut ex præcedenti gentilitio liquet.

[h] Τινὲς δὲ Λίξον γράφουσι.] Ita appellatur in Hannonis Periplo: Καταπλεύσαντες οἰκ ἀναχθέντες, ἐλθόντες ἐπὶ μέγαν ποταμὸν Λίξον, ὃν ἐκ Λιβύης ῥεῖν φασι. Sic quoque fluvium ex Eratosthene vocat Strabo lib. ultimo. & Stephanus infra ex Alexandri Lybicis, quamvis diversa hoc nomine flumina, in Libya statuere videatur.

[i] Καὶ Λίξες τὰς πόλεις.] Vocem Λίξες vix gentilnam censeo, infra enim in voce Λίξα apud nostrum Λίξιοι occurrunt, quare hoc Λίξιος reponerem, si mei arbitrii res foret.

[i] Λιγυρες, ἔθνος συνεχὲς τῆς Τύρ.] Sic optime emendabat Cluverius, cum in omnibus libris antea legeretur corrupte: Λιγυρ, ἔθνος συνεχὲς τῆς Τυρρηνοῖς. Frequentius tamen ab auctoribus Græcis Λιγυες appellantur, uti liquet ex Herod. lib. v. Plut. in C. Mario, aliisque. Eustathius ad Dionys. de situ orbis verba subjicium: Οἱ δὲ νῦν Τυρρηνοῖς Λίγυες δὲν συνάπτουσι θαλάσσῃ.

16 Καὶ

δυτικῆς Ἰβηρίας ἐγγύς, [16] ᾗ τὸ Ταρτησ-σῶ πλησίον. οἱ οἰκοῦντες, Λίγυες καλοῦνται.

dentali Iberiæ vicina, prope Tartessum. Incolæ appellantur Ligyes.

ΛΙΗΒΡΙΣ, πόλις Φοινίκων, ὡς Ἡρωδιανός. [17] τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης.

LIEBRIS, urbs Phœnicum, cujus Herodianus meminit. Gentile, Liebrita, ut Sybarita, quo utitur Hecatæus in Ægypti Periegesi.

ΛΙΘΗΣΙΟΣ, ὁ Ἀπόλλων, [18] ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσδρυμένῳ σκέλει. [19] Ῥιανὸς Ἡλιακῶν τετάρτῳ. ὡς ἀπὸ τοῦ Μαραθησίου, ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος.

LITHESIUS, dicitur Apollo in Maleæ promontorio supra lapidem collocatus, cujus meminit Rhianus lib. III Eliacorum. Quemadmodum a voce Marathus fit Marathesius, ita & illud de quo loquimur.

ΛΙΛΑΙΑ, [20] πόλις Φωκίδος, Λυκόφρων,

Πάτρην, Λίλαιαν, κ' Ἀνεμωρείας πέδον.

LILÆA, urbs Phocidis, de qua Lycophron:

Patram, Lilæam et Anemoreæ solum.

ὁ πολίτης, Λιλαιεύς.

Civis, Lilæensis.

ΛΙΛΥΒΑΙΟΝ, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας Ἑκαταῖος Εὐρώπης ἔστι καὶ πόλις. ᾗ [21] τὸ ἐθνικὸν Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαίτης, [22] καὶ Λιλυβητής.

LILYBÆUM, Siciliæ promontorium versus occidentem, de quo Hecatæus in Europa. Gentile, Lilybætes & Lilybeïs.

ΛΙΜΕΝΩΤΙΣ, [23] Χερρόνησος Κελτική.

LIMENOTIS. Cerrhonesus Celtica.

ΛΙΜΗΝ, ὁ ἔφορμος πᾶς. καὶ λιμενίτης, ὁ ἐν αὐτῷ ἰδρυμένος.

LIMEN, id est, Portus, locus navibus accommodatus. Qui in eo sedem fixit, dicitur Limenita.

ΛΙΜΝΑΙΑ, [24] κώμη τῆς Ἄργους. τὸ ἐθνικὸν, Λιμναῖος. [25] Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ν, τῶν δισυλλαβίων.

LIMNÆA, vicus Argorum. Gentile, Limnæus Thucydides per n & duabus syllabis vocem effert.

ΛΙΜ-

[16] Καὶ ᾗ Ταρτησσῶ πλησίον.] Hic locus in omnibus editis pessime corruptus circumterebatur, in quibus excusum erat, ᾗ τῆ Ταρσῶ πλησίον. Emendationem hanc hausit Salmasius ex Palatino codice, eamque ad Solinum divulgavit pag. 286, quanquam etiam in margine sui Steph. conjecturat.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης.] Ultima verba in vulgatis non apparent, quæ cum Vossianus codex reservaverit, jam Stephano reddere nobis fuit visum.

[18] Ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ προσδ.] Causam nullam video, quare Xylander hunc locum defectus nota ediderit, cum neque in MSS, neque in prioribus editionibus hiatus ullus appareat. Imo Suidas, suppresso Rhiani nomine, totam hanc lectionem in suum usum transcripsit: λιθήσιος· ὁ Ἀπόλλων, ὁ ἐν τῇ Μαλέᾳ λίθῳ προσδρυμένῳ σκέλει. ὡς δὲ λέγει Ῥιανὸς Μαραθησίου, ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος, ἤτοι ἀπὸ τούτου.

[19] Ῥιανὸς Ἡλιακῶν.] Quemadmodum aliis in locis, ita etiam hic pro Ἡλιακῶν, quod a mala manu est, Ἠλιακῶν reficiimus.

[20] Λίλαια, πόλις Φωκίδος.] Lilæam non longe abesse a Charadra, ipse nos docet Steph. Χαράδρα, πόλις Φωκίδος, ἡ πρὸς Λίλαιαν. Nomen habet a Lilæa Naiadum una, quæ Cephisi filia fuit, uti Pausan. in Phocidum auctor est. Genere neutro Λίλαια dicitur Pindari Scholiasta ad Pyth. Od. I. Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες περὶ τὸν Παρνασσὸν τὴν Φωκίδα, ἐξαπέστειλαν εἰς τὰ μαντεῖον, κέλευσον ἡμᾶς ἐν Πελοποννήσῳ οἰκεῖν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο αὐτοῖς, ἐκπεσεῖσθε εἰς τὰ Λίλαια. Ἐν δὲ τῇ Ἐρινεῷ, Κόπαις, Βοιὸς, Λίλαια, Κάρφεια, Δρυόπη. Obiter emendandum pro Καρφεια, quæ vox est nihili, Σκάφεια, quanquam non ignorem istam urbem proprie Locris attribui.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Λιλυβαῖος, ὁ Λιλυβαίτης.] De hisce gentilibus cum istis appolite loquatur & scribat Cluverius, pauca ex eo tranteribam. Utrumque agnoscit diodorus Sic. in Ecl Legat lib. XXXVI. & lib. Bibioth. XI, quanquam illic Diphthongus αι in duas syllabas αϊ resoluta sit ab editoribus ejus auctoris. Diphthongum fuisse vel ex eo patet, quod inde Latini idem vocabulum sua lingua dixere LILYBAETANI, diphthongo Græca αι in Latinam æ conversa, ut Cicero frequenter habet in Verrinis: & lapidis antiqua inscriptio, quem Arenus in sua Siciliæ Chorographia & Gruterus in opere inscriptionum antiquarum e Scaligeri Verderiique schedis, citant: unde postea ab exscriptoribus, quibus Ciceronis opus tranteribendum dictitatum a prælectore fuit, factum est *Lilybetani*, & apud Solinum *Lilybitani*. Nummos tamen duos refert Goltzius cum inscriptione ΛΙΛΥΒΑΙΤΑΝ, Dorica dialecto pro ΛΙΛΥΒΑΙΤΩΝ: unde recte teceris Romano ore LILYBAEITANI.

[22] Καὶ Λιλυβητὴς.] Utitur hoc sequioris sexus gentili Apol Rhod. lib. IV Argonaut.

— Λιλυβητίδα ναυίβολον ἄκρην.

Sed apud Polyb. lib. I occurrit Λιλυβαίτης, sic enim ille, ubi loquitur de elephantis, qui Romanorum ordines, in Africana pugna dissiparunt: Πολλαχοῦ μὲν οὖν τῆ Λιλυβαίτιδι χώρᾳ, πολλαχοῦ δὲ τῆ Συρακουσίᾳ.

[23] Λιμενῶτις, Χερρόνησος Κελτική.] Integra hæc sectio, & quatuor sequentes, usque ad vocem Δισύλλαβοι, in Vossiano codice non comparent.

[24] Λιμναία, κώμη τῆς Ἄργους.] Intellige hoc loco Argos Amphilochicum, non vero Argos Peloponnesiacum, latis hoc liquet ex Thucyd lib. II, quem locum noster respicit: Καὶ ἀφῖκτο ἐς Ἀργείας ἵππους, Λιμναίαν κώμην ἀπέχουσαν ὑπὲρ θαλάσσης ἀφικνεῖται τῇ ὑστεραίᾳ, πόλει μαχίμῳ τῶν Ἀκαρνανίας. Ad quæ verba lic scribit Scholiastes: Καὶ λέγει τὰ Ἄργεια τὰ Ἀμφιλοχικά. Palmerius in Græciæ ant descriptione multis disputat, in Thuc. reponendum τὰ Ἀχαϊκὰ, unde sequeretur in Steph. pro τῆς Ἄργους corrigendum τῶν Ἀχαϊῶν. Imo confiderans attentius locum Thucydidis, quem vir doctus ex lib III in medium adducit, pedibus ire in ejus sententiam cogor.

[25] Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ν, τῶν δισυλλαβίων.] Hunc locum aliquid monstri alere, etiam pueri viderent.

ΑΙ῾ΜΝΑΙ, πόλις Ε῾λλησπόντου [26] ΦΒ῾Α Σηςίν· Ε῾καταῖος· Εὐρώπῃ. [27] ἡ δὲ ἔπιθετικὸν τὸ Α῾ττικῆς, λίμνας καλούμενος, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἑορτὰς ἄγει, καὶ οἱ Λιμναῖοι χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

ΑΙ῾ΜΥΡΑ, [28] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Αἰμύρου τοῦ ἥρωος. ὁ πολίτης, Αἰμυρεύς.

ΑΙΝΔΟ῾ΝΙΟΝ, [29] πόλις τῆς Βρεττανίας· Μαρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λινδονῖνος.

ΑΙ῾ΝΔΟΣ, [30] πόλις ἐν Ῥόδῳ, κλῆσμα ἔκ Λίνδου, ἔκ Κερκάφου [31] Η῾λίου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. [32] τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος.

ΑΙ῾ΝΟΝ, χωρίον τῆς Ε῾λλησποντίας. [33] Στεφάνων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. μεταξὺ ὄν κεῖται τῆς Παρίας καὶ τῆς Πριάπου. καὶ [34] οἱ οἰκοῦντες, Λινήσιοι.

ΑΙ῾ΞΑ, [35] πόλις Λιβύης, ὡς Α῾λέξανδρος ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ἀπὸ Λίξου ποταμοῦ.

LIMNÆ, urbs Helleſponti circa Seſtum; auctore Hecatæo in Europa. Alius præterea locus eſt in Attica, Limnæ dictus, ubi Bacchus colebatur, & Limnæi celebrabant feſtum, quo choreæ inſtaurabantur.

LIMYRA, oppidum Lyciæ, a Limyro fluvio nomen habens. Oppidanus, Limyrenſis.

LINDONIUM, urbs Brittaniæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Lindoninus.

LINDUS, urbs in Rhodo, condita a Lindo Cercaphi filio, Solis & Cydippes nepote, quæ fuit Ochimi filia. Gentile, Lindius.

LINUM, caſtellum Helleſpontiæ, de quo Strabo libro XIII. Situm eſt inter Parium & Priapum. Incolæ, Linuſii.

LIXA, urbs Libyæ de qua Alexander libro primo Libycorum, ſic dicta a Lixo fluvio. Gen-

Codices MSS nihil juvant, quare fortaſſis ex conjectura emendandum, Θεσσαλίης δὲ λέξ ἔ ι, διανεμάβας. Sed cum hodie iſta terminatio in Thuc. non inveniatur, etiam noſtræ conjecturæ diffido, aliis lampada tradens.

[26] Πρὸ Σηϛίν.] Strabo lib. XIV Limnarum circa Seſtum in Cherſoneſo Thraciæ meminit, ubi tradit ex Anaximene Lampſaceno Mileſios eo coloniam duxiſſe: Καὶ φησὶ Ε῾λλησπόντου τὰ μὲν τῇ Χερρονήσῳ Λίμνας.

[27] Καὶ ἐπὶ πίτ. τῆς Α῾ττικῆς.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad finem ſectionis, in hactenus vulgatis non conſpiciuntur; quod infigne incrementum MSS debetur. Hujus loci meminit Ariſtoph. Batrachis:

Ἡ δ' ἀμφὶ Νυσίῳ Διὸς
Διθύραμ' ὦ Λίμναισιν ἐγκεκτυφότα.

Ad quem locum egregie Scholiaſtes: Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Α῾ττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλοῦνται δὲ Λιμναῖαι χοροστάδες ἦγον ἑορτάς. Proſus eadem hæc inveniuntur apud Phavorinum. Igitur Atticæ locus erat, ubi Bacchi templum, in cujus honorem choreæ inſtaurabantur. Erat templum antiquiſſimum & ſacra omnium antiquiſſima. Templum toto anno erat clauſum, & duntaxat duodecimo menſis Antheſterionis, quo ſacra iſta celebrabantur, aperiebatur, quemadmodum ex Demoſthene, Thucydide aliiſque ſcriptoribus luculenter oſtendit Meurſius in Athenis Atticis lib. III cap. IV.

[28] Λίμυρα, πόλ. Λυκίας.] Vide quæ diximus ad vocem Λίμυρος.

[29] Λινδόνιον, πόλις τῆ Βρεττανίας.] Quanquam hodie in Marciani reliquiis nulla de hac urbe fiat mentio, facile tamen mihi perſuaſerim, Stephanum noſtrum loqui de *Londino*, totius Britanniæ metropoli, quæ fortaſſis ætate Jul. Cæſaris *Trinovantes* vel *Trinobantes* dicebatur, quaſi eſſet *Troinovantum*, id eſt, *Troja nova*, cum *Londini* nomen nondum invaluerat, quod deducunt a *Ludde* rege: nam uti a *Bruto* fit *Brydain* & *Prydain*, id eſt, Britannia, ita a *Ludde* fit *Luddain*, & d in n mutato, *Lundain*, quod genuinum hujus urbis nomen eſt, quod Græci & Latini deinde appellavere *Londinium*, inter quos Tacitus lib. XIV Annal. & Ptolemæus lib. II *Λονδίνιον*. Am. Marcell. lib. XXVII & XXVIII *Augusta* & *Lundinium* dicitur. *Londinium* & *Londinenſis* gentile inde deductum, auctoribus ſatis antiquis celebratur: nam in Concilio Arelatenſi, celebrato temporibus Conſtantini Imperat. & Sylveſtri P. I. Reſtitutus Epiſcopus Londinenſis ſubſcripſit: *Eborius Epiſcopus de civitate Eboracenſi, provincia Britannia. Reſtitutus Epiſcopus de civitate Londinenſi, provincia ſuprascripta.*

[30] Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ, κλῆσμα ἔκ Λίνδου.] Tria ultima verba abſunt ab omnibus libris MSS & editis, & mirum eſt profecto omnes editores hoc loco nullum hiatum obſervaſſe, quem nos ſatis opportune replevimus: tria enim ſunt in Rhodo oppida Lindus, Jalyſus & Camirus, quæ a totidem Cercaphi filiis nomina ſua ſortita ſunt. De tribus hiſce filiis loquitur Diod. Sicul. lib. V: Η῾ν (ſcilicet Κυδίππη) γήμας Κέρκαφος ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων τὴν βασιλείαν. Μετὰ δὲ τὴν τούτου τελευτὴν διεδέξατο τὴν ἀρχὴν οὐ μὴν πρῶτος, Λίνδος, Γάλυσος, Καμιρεύς. Plura hac de re vide apud Strab. lib. XIV, Scholiaſtam Lycophronis, alioſque.

[31] Η῾λίου.] Male ubique ſcriptum & excuſum erat Η῾λείου. Deinde pro Ο῾χίμου, quod omnes libros occupabat, correximus Ο῾χίμου. Addam ſolummodo verba Scholiaſtæ ad Od. VII Olymp. Pindari: Ε῾κγονοι δὲ Η῾λίου, ἀφ' οὗ καὶ πόλεις ὀνομάζονται Λίνδος, Ἰάλυσος, Καμιρεύς, πᾶσαι Κερκάφου ἔκ Η῾λίου ἐκ Κυδίππης τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Plura vide apud Diod. Sic. loco ſupra allegato.

[32] Τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος.] Gentile gen. maſcul. & Fœm occurrit apud Geographum lib. XIV: Γεγὼ δὲ ἐν Λίνδῳ Λινδίας αὐτὸς ἐπιφανὴς, τῶν Δαναΐδων ἱδρυμα· ἀφ' οὗπερ μὲν ἐν τοῖς αὐτὸς ἐπολιτεύθην οἱ Λίνδιοι. Verum poſt hæc Stephani verba quædam excidiſſe, quis crederet? Sic tamen videtur, Euſtathii codicem heic auctiorem fuiſſe, ita enim ille, poſtquam de Lindo, Rhodi oppido egiſſet: Ὁ δὲ τοῦ ἐθνικοῦ τύπος, ὁ Σικελικὸς πόλου Λίνδου ἴσχει.

[33] Στεφάνων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Strabonis hæc ſunt verba, ubi de Pity ea loquitur, Μεταξὺ δὲ κεῖται Περκώτη, καὶ Παρίας καὶ Λίνου χωρίου ἐπὶ θαλάττῃ.

[34] Οἱ οἰκοῦντες, Λινήσιοι.] Gentile reperitur apud eundem Strabonem libro locoque jam citato, ubi de Linuſiis cochleis mentionem facit: ὅτα οἱ Λινήσιοι κοχλίαι ἄριστοι τῶν παίων ἁλιέσιν.

[35] Λίξα, πόλις Λιβύης.] Hoc oppidum in præcedentibus Γεγὲ, & in ſequentibus auctori noſtro ἀεγὲ dicitur. Vide notas noſtras ad vocem Θίγγα. Gentile Λιξίτης apud Hannonem in Periplo reperitur: Παρῆ δ' αὐτὴν

μῶ. τὸ ἐθνικὸν, Λίξιος, Λιξίτης, καὶ Λιξάτης, ὡς Δεξάτης.

Gentile, Lixii, Lixita, & apud quosdam Lixatæ.

ΛΙΠΑΞΟΣ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Λιπαξῖος.

LIPAXUS, urbs Thraciæ, de qua Hecatæus. Gentile, Lipaxius.

ΛΙΠΑΡΑ, νῆσος μεγίστη τῶν ἐπὶ τὰ τῶν Αἰόλων, ἣ Μελιγουνὶς ἐκαλεῖτο, πλὴν Σικελίας, ὑπὸ Λιπάρου τοῦ Αὐσονος. καὶ Λιπάρα. τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος. Στράβων δὲ καὶ πληθυντικῶς.

LIPARA, insula maxima ex septem Æoliis, quæ Melignunis vocabatur, prope Siciliam, a Liparo Ausonis filio sic dicta. Præterea etiam numero multitudinis effertur. Gentile Liparæus.

ΛΙΡΝΥΤΕΙΑ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος. Ἀσία. τὸ ἐθνικὸν, Λιρνυτεώδης.

LIRNYTEA, urbs Pamphyliæ, auctore Hecatæo in Asia. Gentile, Lirnyteensis.

ΛΙΣΣΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας, καὶ Ἀκρόλισσος. τὸ ἐθνικὸν, Λίσσιος, καὶ Λισσαῖος.

LISSUS, urbs Illyriæ, & Acrolissus. Gentile, Lissius & Lissensis.

ΛΙΤΑΓΑΙ, πόλις Λακωνικὴ. Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ. οἱ πολῖται, Λιταιεῖς.

LITÆÆ, urbs Laconica, de qua Apollodorus libro VII. Cives, Litænses.

ΛΙΧΙΝΔΟΣ, πόλις Σικελικὴ φίλις Σικελικῶν τρίτος. τὸ ἐθνικὸν, Λιχινδῖνος.

LICHINDUS, urbs Siciliæ, de qua Philistus libro III rerum Sicularum. Gentile, Lichindinus.

ΛΟΓΓΩΝΗ, Σικελίας πόλις. ὁ πολίτης, Λογγωναῖος. Φίλιστος δεκάτῳ.

LONGONE, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus Longonæus, auctore Philisto libro X.

ΛΟΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν ὤκησαν Θρᾷκες Λοκόζιοι. καπικλύσθη δὲ, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ὃς καὶ λέξιν τὴν ξ γεγραφέναι φησὶ τὸν τόπον, Λοκοζίτας τοὺς καλοῦντας.

LOCOZUS, urbs Phrygiæ, quam Thraces Locozii incoluerunt. Diluvium passa est auctore Xantho Lydo, qui vocem per x scribit, juxta formam regionis eos Locozitas appellans.

ΛΟΚΡΟΙ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ πολῖται, Λοκροὶ ὁμωνύμως. τὸ ἐθνικὸν, Λόκριος, ὡς Κύπριος.

LOCRI, Epizephyrii, oppidum Italiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidani Locri, ejusdem nominis sunt. Gentile, Locrius uti Cyprius.

ΛΟ-

LO-

αὐτοὺ, τοιαῦτα ἀνθρώπου Δεξίτου, βουκόλου ὑπερμεγ. παρ' οἷς ἱρύσσαμεν ἄγες πόδε.

16 Ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὐσονος. ἐθν.] Post hæc verba excidisse videtur, Κτίσθη ὑπὸ Αὐσονος. Nam sic olim legebat Strabo, quem noster passim sequitur, lib. VI: Μεγίστη δ' ἡ Λιπάρα, Κτίσθη ὑπὸ Αὐσονος, ἐγγύτατα τῆς Σικελικῆς κειμένη. Sed multo clarius hoc tecit Eustathius ad Dionysium: Αἱ δὲ αὗται νῆσοι αἱ τοῦ Αἰόλου λέγονται καὶ τῶν ἑπτὰ Λιπάραι. (lic legit Clu. pro Λιπαραῖαι) Μεγίστη δὲ αὐτῶν ἡ Λιπάρα, ὅπου Λιπάρου τινὸς κληθέντος ὑπὸ Αὐσονος. His adde Pausaniam in Phocicis: Οἱ δὲ Δωριῆς φασὶν ἄνδρα Κτίσθον, ὀνόματι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐλθεῖν. Κτίσθου μὲν ἔτι ἀπαιτεῖν τὴν ἀρχὴν τοὺς Λιπαραίους, Κτίσθου δὲ οὐκέτι ὄντος.

17 Λέγεται δὲ πολυθρύλλητος.] Hinc apud Strabonem bulo: quod tamen ipsum ita scripsisse Strabonem, Cluverius adducit locum Dioscoridis, ubi vox plur. num. occurrit, ubi de alumine loquitur lib. V cap. CXXIII: Στυπτηρίαι δὲ γίνονται πολλαὶ μὲν ἐν τῇ Λιπαρίᾳ μεταξὺ Ἐρυθείας καὶ τῆς Αἰολικῆς καλουμένης· γίνονται δὲ καὶ ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπαραίοις πολὺ πίτυος, ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπαραίοις.

pro uno intulæ vocabulo: quando ibidem ἀκρίβεια occurrunt Cluverius dubitat

ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑ, [46] νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσαῖος.

LOPADUSSA, insula juxta Thapsum Libyæ, de qua Artemidorus libro septimo Geographicorum. Gentile, Lopadussæus.

ΛΟΥΓΔΟΥΝΑ, [47] πόλις Κελτογαλατίας. [48] Πτολεμαῖος ἐν Περίπλῳ τὸ ἐθνικὸν, Λουγδουνήσιος καὶ Λουγδουνησία ἐπαρχία.

LVGDVNA, urbs Celtogalatiæ, de qua Ptolemæus in Periplo. Gentile, Lugdunesius, & Lugdunesia provincia.

ΛΟΥΚΑΡΙΑ, [49] πόλις Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. ᾧ ἡ Διονυσίου Λέξις ἔοικε γεγράφθαι. οἱ οἰκοῦντες, Λουκερῖνοι.

LVCARIA, urbs Italiæ, de qua Polybius libro III. Apud Dionysium vero per E scribitur. Incolæ, Lucerini.

ΛΟΥΣΙΑ, τῶν Ὑακινθίδων θυγατέρων [50] ἡ Λουσία ἦν. [51] ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰνηίδος φυλῆς Λουσιάς.

LVSIA, ex Hyacinthi filiabus hæc Lusia erat, unde OEneïdis tribus populare nomen Lusiensis.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙΑ, [52] μέρος τῆς Βαιτικῆς Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λουσιτανοί.

LVSITANIA, pars Bœticæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Lusitani.

ΛΟΥΣΟΙ, [53] πόλις Ἀρκαδίας, ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ

LVSI, oppidum Arcadiæ, ubi Melampus Prœti filias lavans ab insania liberavit. Oppidanus

Præterea exstat inde formatum Λύκειστις in Nossidis epigrammate inedito, quod penes me est:

Σὶ ξύν, ὁ τὸν Ἴτιος πολὺ κρείσσονα Μιτυλίναν,
Τῶν Σαπφὼς χαρίτων ἄνθος ἀναπτύσσων,
Εἶτον ὡς Μακρὶς φίλα τῶνδε π Ανκειστα
Τίκτουσα, ὅν μοι τ' ὄνομα Νοσσὶς ἐδέξω.

[46] Λοπάδουσα, νῆσος κατὰ Θάψον] Videntur hæc desumpta ex Strabone lib. XVII : Εἶτα Θάψος πόλις ἐφ' ᾗ τοιοῦτος τόπος Πλωρία. Apud Goltzium reperitur nummus cum inscriptione ΛΟΠΑΔΟΥΣΣΑΙΩΝ.

[47] Λουγδουνα, πόλις Κελτογαλατίας] Cod Vossianus Λύγδουνος, sed male. Xylandrum male in Xylanoriana Κελτογαλλίας, quod ex MSS & prioribus editionibus emendandum censuimus. Mira veteribus tuit licentia in terminandis urbium nominibus, hic τὰ Λουγδουνα & in vocabulo Βίεννος ; Λύγδουνος, quod Latinis, Lugdunum ; pro τὰ Τύανα, alii Τυανα Τυανα inflectunt. Vox composita est : nam Δοῦνον Corvum, & Δοῦνον locum eminentem vocant, teste Plutarch. de Fluviis: Μάμερκος δὲ οἰκοκτησίας ἱμαντοφυτευθείσας, τῷ πάλαι Λευγδούνῳ συγκαταθεὶς. λόγῳ γὰρ τῇ σοῦν ἀλλάττει τὸ δ, ἔργοις κρατεῖ τὸ δοῦνον δι' ἐξαιρέτου. κρῖναι γοῦν Κλαύδιον ἐν τῷ Κτίστῃ Ad quem locum vide Mauslacum.

[48] Πτολεμαῖος ἐν Περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λουγδουνήσιος. Λουγδουνησία ἐπαρχία.] Mirū mihi profecto videtur neq; Xylandrum, neq; priores editores heic lacunam subolfeciſſe, nam de genuiſi ne χρὴ quidem in omnibus libris, quod fuit Λουγδουνήσιος, uti liquet in vocibus Βίεννος & Βίεννα, unde hoc opportune revocavimus. Præterea legebatur peſſime Λουδουνησία ἐπαρχία, quam vocem nemo geographorum agnoſcit. Non tantum ex Ptolemæo, quem noſter citat, verum etiam ex Marciano Heracleota τῆ Κελτογαλατίας Λουγδουνήσις Periplus peti poteſt, quod caput cum plurimis vitiis fœtet, heic emendatius apponam Β' Λουγδουνήσις Γαλατίας ἀφοριζέται τοῖς μὲν ἀρκτοῖς τῇ Περικωνικῇ ἀκτῇ, τοῖς δὲ ἀνατολαῖς τῇ Βελγικῇ ἐπαρχίᾳ Σηκουάνοι [lege Σηκουανοὶ] πόλεμοι, τοῖς δὲ δυσμαῖς τῇ Ἀκυϊτανικῇ ἀκτῇ, τοῖς δὲ μεσημβρίαις μέχρι τῆ Ναρβωνησίας ἐπαρχίας, καὶ ὅλῳ τῷ ὠκεανῷ ἔθνεσι τισὶν ἐγκαὶ τὸν τρόπον. Τὸ δὲ τῆ Λουγδουνήσις ὠκεανὸν τοῖς δὲ Γαλάταις (Legendum Γαῦλοις) ἀπορτειτε ὀνομάζουσι, καὶ καλοῦσι κατὰ τὸν ἀνατολικὸν πολυφοίτ, καθ' ὃ συνάπτῃ τῇ Βελγικῇ κατὰ τὸν Σηκουανοὶ (corrige Σηκάλιοι) πόλεμον, ὡς εἶναι ᾗ μῆκος τοῦτο γ. τοῦ· τὸ δὲ πλάτος τῆ Λουγδουνήσις ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆ μεσημβρίας ἀπὸ Καβυλίνου πόλεως, καθήκῃ δὲ ἐς Σηκουανοὺς πόλεμον ἀπέχοντας. ὡς εἶναι καὶ ᾗ πλάτος τοῦτο γ. ἐν δὲ ὁ κατὰ γῆν ὁδρόμος τῆ ἐπαρχίας τοῦτο ζεύγ τόσα ἐστὶ καὶ ἔχῃ δὲ ὧδε πόλεις ἐπίσημους κ' ὄρος ἐπίσημον α'. ποταμὸς ἐπίσημος δ'. ἀκρωτήριον ἐπίσημον α' λιμένας ἐπισήμους γ'. οἱ πάντες ἀπὸ τῶν ἀπολόλων ᾗ Αἴγυπτος (Leg. Λιγυστικὸν) ποταμοῦ μέχρι τῶν ἀπολόλων τῆ Σαυόνας ποταμοῦ τῆ ἀδριατικοῦ ᾗ Ἰταλίας Λουγδουνήσις τοῦτο γ. τοῦτο γ, ξ.

[49] Λουκαρία, πόλ. Ἰταλίας] Stephanum, ut bene ſuſpicatur Cluverius, non uſum fuiſſe ſatis emendato Polybii codice, hinc liquet, quod hodie in omnibus ejus libris legatur Δυκιεῖς, quam lectionem etiam alii auctores, & codex Voſſianus confirmant. Polybii verba hæc ſunt : Ὁ δὲ ὑπατικὸς Ἀπίβιος, πυθόμενος τοὺς καπυκίνους, ὡλείαν ὑπαρχὴν οὖσαν τῇ πόλει τῶν Δυκιείων καὶ τὸ καλούμενον Γερώνιον χωρίον. Noſter tam Δυκιείων quam Δυκιέων, quod Latinorum eſt gentile nomen facit LUCERINI, ut ex Livio & Priciano liquet.

[50] Ἡ Λουσία ἦν.] In omnibus editis legebatur : Λουσία, τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων ἦν. MSS nobis ſuppeditarunt, quo hunc locum auctiorem reddidimus

[51] Ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰν. φυλ] Cenſet Meurſius hæc eſſe tranſpoſita, atque hunc in modum ordinanda : ἀφ' ἧς ὁ δημ. φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Λουσιάς. Verum hujuimodi tranſpoſitiones Stephano non ſunt inſolitæ.

[52] Λουσιτανία, μέρος τῆ Βαιτικῆς] Immanem errorem Geographicum committit noſter Stephanus, quem profecto nulla Marciani Heracleotæ auctoritate, quem ad partes vocat, poſſet defendere. Tradit enim Marcianus in Lusitaniæ Periplo, Lusitaniam verſus meridiem terminari Bœticæ, non autē Lusitaniam eſſe partem Bœticæ, ita enim ille : Ἡ Λουσιτανία τῶν Γαιτανῶν ἀφορίζεται τοῖς μὲν ἄρκτοις τῇ Ταρρακωνησίᾳ Γαιτανίᾳ ὄρος τὸ δύλιδὸν μέχρι τῆ Δορίου ποταμοῦ, τοῖς δὲ ἀνατολαῖς τῇ αὐτῇ μέρος τῆ Δορίου ποταμοῦ, τοῖς δὲ δύσεσι τῇ ὠκεανῷ, τοῖς δὲ μεσημβρίαις τῇ ἀτρεμιμένῃ Βαιτικῇ, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάσσῃ.

[53] Λυσοί, πολ. Ἀρκαδίας.] Quis in fine hujus ſectionis, omnia ab hac voce deducta gentilia ſimplici S exarantur, idem nobis facere heic viſum fuit, licet omnes libri Λυσεῖοι agnoſcant. Pauſanias in Arcadicis, ubi eadem hæc Melampodis hiſtoria refertur, etiam numero multitudinis & ſimplici S vocem effert : Τοῖς δὲ ἀνὰ τὴν Προίτου κατοικοῦσιν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λυσοὺς

καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. [50] ὁ πολίτης Λυδ-
σιος, καὶ Λυσεὺς, καὶ Λυσιάτης.

Apidanus Lusius & Lusiensis & Lusiata.

ΑΥ'ΓΚΟΣ, [51] πόλις Η'πείρου. Στεφ-
ῶν ἐβδόμη. Σκλήθη δὲ Λυγκέως. τοῦ
ἐθνικὸν, [52] Λυγκιεύς. τὸ ἠθικὸν, Λυγ-
κιτικὸς. λέγεται καὶ Λύγκιος, [53] ὡς Λύπιος.

LYNCUS, urbs Epiri, teste Strabone libro VII, sic dicta a Lynceo. Gentile, Lyncieus. Fœmininum, Lyncistis. Dicitur quoque Lyncius, uti Lyttius. Dicitur etiam Lyncensis.

ΑΥ'ΓΞ, [54] πόλις Διβύης, πρὸς τῆς Γα-
δείρεις μὴ τὴν Α'τλαντα. Καὶ νῆσος Α'τ-
λαντος. [55] καὶ πόλις Λυγξ ὡς Α'φροδισιάς
ρος. τὸ ἐθνικὸν Λυγξίτης, καὶ Λύγξιος.

LYNX, urbs Libyæ prope Gades post Atlantem. Est præterea insula Atlantis & urbs Lynx, de qua Artemidorus mentionem facit. Gentile, Lynxita & Lyngius.

ΑΥΔΙ'Α, ἡ χώρα. Ξάνθος ἐν Λυ-
Μακώνων πρώτῳ. [56] τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, καὶ
Λυδαῖος.

LYDIA, regio, de qua Xanthus libro III Lydiacorum. Gentile, Lydus & Lydæus.

ΑΥ'ΞΕΙΑ, [57] πόλις Α'καρνανίας·
Ε'κα-

LYXEA, urbs Acarnaniæ, auctore Hecateo

τὸν. ᾧ ἐοικὸς τῆς μανίας Α'ριστοφάνης ἱστορεῖ. Sed hoc observandum, Callimachi Scholiast. calum rectum facere Λῶσαι, & quidem Herodiani auctoritate; ita enim ille ad Hym. in Dian. Τὸν δ' ὑπὸ Λώσου.] Η' διθύρα τοῦ Λώσου, ὡς Η'ρωδιανὸς. Lusorum situm graphice describit Polyb. lib. IV, eosque ponit Cynetham inter & Clitorem, ubi vox duplici, & lib. IX simplici exaratur. Porro scriptores ibi memorant fontem, in quo terrestres mures vivunt. Sotion Ἐξελήλυθεν ὁ ἔφεδρος εἰπεῖν, ὃν ἡ μῦς χερσαῖος γένοιτ', ἢ τυτὶς κολυμβῶν ἐν ὑγρῷ τῶν διαύλου ποιμνίων. Plinius lib. XXXI. cap. 11 etiam mentionem facit: *Lusis Arcadiæ fonte quodam mures terrestres vivere & conversari.*

[58] Ο' πολίτης Λυσιεύς, ἐ Λυσάτις, ἡ Λυσιάτις.] Medium gentile occurrit apud Xenoph. lib. IV Anab. Εὐρύλοχος δὲ Λυσιάτις Α'ρχὴν ἐσχηκέναι αὐτοῦ ὑπελάμβανεν. Sed in medio jota redundare videtur. Ultimum etiam apud eundem Xen. de eodem Eurylocho lib. VII Anab. reperitur. Εὐρύλοχος ὁ Λυσάτης. Et apud Polyb. lib. IV cum duplici S, ut primitivum exaratum est: Ἀναπαύσας τοιαύτας ἡμέρας ἐπὶ τῶν καταλυσιμαχίων τῆς ὁδοῦ.

[59] Λύγκος, πόλις Η'πείρου.] Quanquam noster testimonium Strabonis adducat, ut probet hanc urbem in Epiro esse sitam, toto tamen cœlo errat, nam non Epiro, sed Macedoniæ est attribuenda, cum Lyncedonia, ab ipso Strabone superiori Macedoniæ annectatur, ita enim ille lib. VII: Καὶ δὴ καὶ Λιμναῖα, πλὴν ἀπὸ Μακεδονίας ἐκβολαί. Hoc quoque observandum, τὸ Λύγκος in Strabone non inveniri, sed quod jam proxime allegatum est, unde etiam Λυγκησταὶ derivantur. Urbem præterea debere Macedoniæ, non vero Epiro assignari, clarissime evincunt verba Thucyd. lib. IV: Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα, ὄμηρον ὄντα, διαφθορᾷ τῇ αὐτοῦ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ Περδίκκου, ὕστερα δὲ ἐξιόντα τῆς ἡγεμονίας μετὰ τῶν Βρυγῶν τῶν ἐπὶ Στρυμόνα. Corrupte hoc nomen occurrit apud Liv. lib. XXXI: *Ad Lucum flaviva positi prope flumen Beum.* Ubi cum Sigonio non Lycum, sed Lyncum corrigendum judico. Idem error latet apud Plutarch. in Flaminio: Η'ν δὲ μέσον ὄρος τὸ Πίνον καλούμενον, ὑπὲρ τῶν Δασσαρητῶν κατὰ Λύκον. Hîc etiam sine dubio Λύγκον referibendum.

[60] Λυγκησταί.] Ubitatum est hoc gentile Straboni loco citato, sed Thucydidi per eta Λυγκησταί, variis in locis.

[61] Ὡς Λύγξ.] Quamquam in voce Λύγξ hoc gentile non legatur, est tamen genuinum, nam nonnulli Λύγκον urbem illam nominarunt, unde gentile Λύγκος apud Polyb. lib. IV: Οἱ δὲ Λυγκηστῶν ἡγούμενοι τῶν πόλεων ἐπὶ τὰς ἐξόδους.

Λυγξ, πόλις Λιβύης.] Duobus in locis de hoc oppido

jam noster egit, sed utrobique nomine parum variato. Vide in Λύγξ & Λίξα.

[62] Καὶ πόλις Λυγξ, ὡς Α'φροδισιάς.] In omnibus libris editis & calamo exaratis legebatur ᾗ πόλις Λυγξά. Α'φροδ. quod corruptum & depravatum est. Hîsce Artemidori verbis noster nihil aliud adstruere conatur, quam urbi τὴν Λυγξ nomen fuisse, quæ profecto nihil ad rem fecisset, si in Artemidoro noster τὴν Λυγξὼ invenisset. Quare hinc evidenter liquet, hanc emendationem non esse aspernandam. Sic exhibuerunt Stephano Strabonis codices, in quibus Λύγξ circumfertur, qui lib. XVII Artemidori verba adducit: Α'φροδ. δ' Ε'φεδρεύειν μὲν ἀπαλήφ, διότι λίξαι πολὺ φησὶ πολὺ ἀπὸ τῆς Μαυρουσίας τὴ ἐσπέρια, ἀπὸ Λυγκός.

[63] Τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, ἐ Λυδαῖος.] Adeo frequens est primum gentile idoneis scriptoribus, ut supervacaneum existimem, exemplum subjungere: sed rarius est istius vocis fœmininum, quod vel pro genitili, vel pro fœmina ex regione Lydia occurrit, in elegantissimo Asclepiadæ epigrammate inedito, quod ante aliquot annos ad Gysbertum Cuperum, doctissimum reip. Daventriensis Consulem transmisisse memini:

Αυδὴ μ' ἔτικτε· εἰμὶ δ' ἔγωγε. τίς δ'; Λὸκὸ Κάδμου
Σιμοτέρη παιδὸς εἰμι δ' Α'γλωμάχη.
Τίς τῷ δ' ἐμὶ; σὺν ἔπεσι; τίς σὺν ἀνολεξατο Λυδῇ,
Τὸ ξυνὸν Μοισῶν χάρμα μ' Α'γλωμάχη;

Non jam dicam cujusmodi moribus fuerit Lyde Antimachi poetæ uxor, in cujus honorem plurima composuit, eruditis notissima: sed in genere male propter falacitatem audiebantLydæ, non solentes solum corpore quæstum facere, sed amatores donis & præmiis allicere, observante Eustathio ad Dionysii de situ Orbis: Αἱ δὲ Λυδαὶ πορνικαὶ πᾶσαι λέγονται, καὶ δῶρα πρὸς αὐτὰς ἐπιδίδοσθαι ἢ λαμβάνειν. Quod ad ultimum gentile Λυδαῖος attinet, hactenus in auctoribus mihi non fuit obvium, sed quidem Λυδὸς & Λυδὴ. Hesychius: Λυδεῖα· ἔθνος. τὰ Λύδια ὑφάσματα. Eustath. ad Dionys. Λυδοὶ δὲ καὶ Λυδαῖοι. Deinde idem Archiepiscopus Thessalonicensis rationem eodem loco reddit, quare Λυδὸς & Λυδὴ dicatur: Ὅτι ὥσπερ Παμφυλὸς, ἐ Παμφυλὴ τὸ ἐθνικὸν, ἐ Σύρος. Συρὴ, οὕτω καὶ Λυδὴ.

[64] Λύξεια, πόλις Α'καρνανίας.] Cuivis patet, hanc vocem non servare literarum ordinem, unde conjicio, scripsisse nostrum Λυξία, πόλ. Α'καρ. Ex hac elementorum convenientia luce meridiana clarius apparet, eandem hanc esse civitatem, quam noster in præcedentibus Λυξίαν appellat, & Acarnaniæ attribuit. Non obstat hoc loco primam vocalem rejici, sit enim hoc aliquando & in aliis nominibus, dicimus enim hodie *Natolia* pro *Anatolia* ab ἀνατολὴ, præterea *Sparagi* & *Asparagi*. Qua de re consulendus Casaubonus

ad

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, [65] ἀπὸ λύξεως ἥνος. [65] τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξαῖος.

ΛΥΚΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ· ἀφ' ἧς Μενέλαος Λύκαιθα, μὴ τὴν θ. ὁ οἰκήτωρ, Λύκαιος. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων.

ΛΥΚΑΟΝΙΑ, [66] χώρα Λυκίας πρὸς Ἰσαυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων, ὁμοφώνως τῷ οἰκίστῃ· καὶ Λυκὰν, ὡς Μεγιστέα.

ΛΥΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Ὅμηρος,

Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἐγχειήεσσαν Λύκαστον.

[67] ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος. [68] ὁ πολίτης, Λυκάστιος.

ΛΥΚΑΨΟΣ, κώμη πλησίον Λυδίας· Εὐφορίων Διονύσῳ· τὸ ἐθνικὸν Λυκαψίτης, [69] ὡς Αἰδηψίτης, Γαληψίτης.

ΛΥΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. λέγεται καὶ Λυκήϊον.

ΛΥΚΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος. [70] ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών. οἱ οἰκήτορες, Λύκιοι· ὡς Φρύγιοι.

ΛΥΚΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας· [71] Παυσανίας ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν Λυκοάτης· καὶ θηλυκῶς, διὰ τοῦ ι.

ΛΥ-

A catæo in Europa, nomen habens a Lyxeo quodam. Gentile, Lyxenſis & Lyxæus.

LYCÆA, urbs Arcadiæ, de qua Theopompus libro LVI. Apud Menelaum vero cum Θ Lycætha appellatur. Incola, Lycæus. Et Lyceum gymnaſium, & Lyceus Apollo.

LYCAONIA, regio Lyciæ & Iſauriæ. Gentile, Lycaonius, & Lycaon, quod cum conditore convenit. Dicitur quoque Lycan, uti Megiſtan.

LYCASTVS, oppidum Cretæ, de quo Homerus:

Lyctum Miletumque & album Lycaſtum.

Nomen habet a Lycaſto indigena. Oppidanus, Lycaſtius.

LYCAPSVS, pagus prope Lydiam; de quo Euphorion in Baccho. Gentile, Lycaſius, uti Ædepſius, Galepſius.

LYCEVM, gymnaſium. Et Lyceus Apollo. Dicitur quoque Lyceium.

LYCIA, regio a Lyco Pandionis filio nomen habens. Eſt quoque ad Ciliciam Lycia, cui Sarpedon præfuit. Incolæ, Lycii, uti Phrygii.

LYCOA, urbs Arcadiæ, de qua Pauſanias lib. VIII. Gentile, Lycoates, & genere fœminino per I.

LY-

ad Suetonii J. Cæſ. Verum ut ſæpius alias noſter in depravatos veterum auctorum codices incidit, ita etiam nunc cenſeo, Hecatæi codicem hoc vitii immunem non fuiſſe, ſed in eo legiſſe Stephanum Λύζια, ex quo imperiti librarii τὸ Λυξία finxere, ζ enim & ξ facillime confunduntur.

[65] Ἀπὸ Λυξίως ἥνος.] Emendationem hanc ex margine Salmaſiani Stephani tranſcripſimus. In editis ante legebatur, ἀπὸ Αὐξίως ἥνος. Sed oppidi nomen ſi fuerit Λύζια, ſcribendum erit, ἀπὸ Λυζίως ἥνος.

[66] Τὸ ἐθνικὸν Λυξάϊς, καὶ Λυξαῖος.] In omnibus libris hic locus mutilus circumferebatur, τὸ ἐθνικὸν Λυξάϊς, καὶ Λυξα. Eum replevimus ex voce Λύζια, ubi ejuſdem formæ gentilia occurrunt, quanquam non diffitear, in medio ζ collocandum. Salmaſius in ora ſui libri emendabat: τὸ ἐθνικὸν Λυξάϊς καὶ Λυξαῖος. Quod noſtro calculo approbare non poſſumus, ob rationes jam allegatas.

[67] Λυκαονία, χώρα Λυκίας πρὸς Ἰσαυρίας.] Lycaones inveniuntur ad Lycum fluvium in Phrygia qua Lyciæ contigua eſt, teſtantibus Ptolomæo, Plinio aliiſque. Alii autem Iauriam ad occaſum, & Armeniam minorem ad orientem habent, ubi Iconium & Derbe præcipua oppida.

[68] Ἀπὸ Λυκάονος αὐτόχθονος.] Euſtathius ad Iliad. B, ad verſum Stephano citatum, vel a Lycaſto indigena, vel a Minois filio, oppidum hoc nomen inveniſſe perhibet. Sed quia iſte Euſtathii locus alia huc pertinentia continet, non inconſultum videbitur ejus verba tranſcribere: Λυκάων δὲ ἀπὸ Λυκάστου φασὶ αὐτόχθονος πόλεως Κρήτης τῶν Ἰδαίων. ἐς λέγει Θ ὅτι τὸν Κρητικὸν Λυκάστιον, εἴτουν οἱ ἐγχώριοι· ἀπ' ἐπικλήσεως δὲ φησι ἡ ἱστορία Μίνωος τινὸς τοῦ Διὸς τοῦ ἄνακτος, ἀπ' ἐμοῦ). Uti hic, ita etiam aliis in locis liquet, Euſtathium ſua ætate auctiorem Stephani codicem habuiſſe, nam illa, quæ de accentu vocis & Pontica Lycaſto Archiepiſcopus ex noſtro obſervat, hodie non inveniuntur, quare ſatis tuto huic ſectioni adnecti poſſent.

[69] Ὁ πολίτης, Λυκάψιος.] Lycaſtium genere neutro apud Polybium invenitur in Exc. Leg. cap. XLX, ubi pro regiuncula accipi videtur, ita enim ille: Κωμῶν πολλῶν τοῦ Λυκαστίου τὰς Κνωσίους, λυμηνάμενοι τῇ χώρᾳ αὐτῶν, τὸ μὲν καλούμενον Λυκάστιον ἐπόρθησαν Γαυλίοις.

[70] Ὡς Αἰδηψίτης.] Male legebatur in libris MSS & editis: ὡς Διηψίτης. Nos veterem & genuinam lectionem revocaſſe, nemo paullo humanior ibit inficias.

[71] Ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών.] Noſter hoc loco videtur ſequi antiquam Homeri opinionem, qua Lycia dividebatur in minorem, cui præfuit Pandarus, & majorem, cui præfuit Sarpedon. Locus ad hanc rem egregius eſt apud Euſtath. ad Hom. Iliad. E: Γίνει δὲ ὅτι ἡ σύνταξις Λυκίας μικρᾶς Ὅμηρῳ, τῆς μικρᾶς τῆς πρὸς Ζέλειαν. ἣν οἶκεῖ μικρὰ Λυκία, ἣν καὶ μικρὰν Τροίᾳ ἐπῆλθε. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα ἀρχὸν Τρώεσσι, τὸν ἡγεῖται Τρώεσσιν λέγει ὁ Παυσανίας. Σελεύκειαι δηλονότι οἱ πρὸς τῷ τοῦ Σαρπηδόνος Λύκιοι, ἀπὸ Θ στόματος]. τῆς μεγάλης Λυκίας οὔσης ἑκατέρας. Sed Stephanum noſtrum errare, & unam eandemque eſſe Lyciam, fuſius docet Incomparabilis Voſſius in Obſerv. ad Pomp. Melam.

[72] Παυσανίας ὀγδόῃ.] Ad imum montis Mænali vidit ſua ætate Pauſanias hujus urbis veſtigia, & Dianæ tanum ac ſignum ex ære cognomento Lycaotidis;

T

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης [70] τὸ ἐθνικὸν, Λυκόζοι, ὡς Παπυσδρος πεντεκαιδεκάτῃ.

LYCOZEA, urbs Thraciæ. Gentile, Lycozei, auctore Pisandro libro quarto & decimo.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ, [71] ποτάμιος, ὃν τινες Εὐλαῖον φασι. τὸ ἐθνικὸν, Λυκορμαῖος.

LYCORMAS, fluvius, quem nonnulli Euenum appellant. Gentile, Lycormæus.

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ, πόλις Λυδίας, Ξάνθος πρώτῃ Λυδιακῶν. λέγ καὶ Λυκοσθένειαν Νικόλαος Φησιν. [72] ὁ πολίτης Λυκοσθενεύς, ὡς Βερενικεύς. ΒΘ δὲ ὁ Λυδὸς [73] Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης.

LYCOSTHENE, urbs Lydiæ, de qua Xanthus libro primo Lydiacorum, quam Nicolaus Lycosthenean appellat. Civis, Lycosthenensis, uti Berenicensis: apud Lydos vero Lycosthenita, uti Dicæarchita.

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ ὄρει ὁ πολίτης, Λυκοσουρεύς.

LYCOSURA, oppidum Arcadiæ, ad Lycæum montem. Oppidanus, Lycosurensis.

ΛΥΚΤΟΣ, [74] πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Δυκάονος. [75] ἔνιοι λύπτον φασὶν αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ. τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λύπτον φασὶ. [76] τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος. τὸ ἐπιλυκὸν, Λυκτήρις.

LYCTUS, urbs Cretæ, a Lycto Lycaonis filio sic dicta. Hanc quidam Lyttum appellant, quia excelso loco sita est; quod enim sublime est & altum *Lyttum* vocant. Gentile, Lyctius, & fœmininum Lyctris.

ΛΥΚΩΝ, [77] πόλις δύο. ἡ μὲν, ἐν τῇ Λυκοπολίτῃ νόμῳ τῆς Αἰγύπτου· ἡ δ' ἐπὶ [78] Σεβεννύτῳ νόμῳ ΒΘ Θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολίτης.

LYCOPOLIS, duo hoc nomine oppida inveniuntur, alterum in Ægypti Lycopolitana præfectura, alterum in præfectura Sebennytica ad mare. Gentile, Lycopolitæ.

ΛΥ-

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Λυκόζοι.] Apud Suidam & Phavorinum legitur: Λυκόζοι τὸ ἐθνικὸν. Putat tamen Salmasius in margine sui libri, Stephani locum hunc in modum debere legi: Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζῶτις, a primitivo Λυκόζοια. Ego cosilem censeo qui supra Λοκόζοι appellantur.

[71] Λυκόρμας, ποτ. ποταμὸς, ὃν τινες Εὐλαῖον φασι.] Xylandrum sequimur: pessime enim in Veneta Florentinaque excusum est, ὃν τινες Ε'υενὸν φασι. Hæc desumpta videntur ex Strab. lib. VII: Καὶ ποταμοὶ, οἵ τε εἰς τὸν Ἶστρον κάλοντο ὑπὸπίπτοντες, Ε ὃν ἐκεῖ τὸ ὕστατον μέρος, ὁ Τύναγρ, καὶ ὁ Γνάγρ, Ε ὁ Λιγκῆς, Ε ὁ Εὐηνός, ὁ Λυκορμης ἀξιόπλοος καλούμενος. Rationem mutati nominis pluribus persequitur Plutarchus lib. de Fluminibus: Λυκόρμας ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, μεταπεσὼν δὲ ἐφ' ἑαυτὸν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, μετωνομάσθη δὲ Ε'υηνός. δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ἔδαε ὁ Ἀφαρέως γαμεῖ εἰς Πλάσσιον. κατακλύσει δὲ ἐξ ἐκείνου τοῦ συμβεβηκότος Ἡρακλῆς δὲ μὴ λυκόρμου ἢ ὁ συμπλώσας ἀπλησιεσθαι. Archelaus apud Stob. Serm. CXLIII. Λυκόρμης δ' Αἰτωλίας ποτάμιος μετωνομάσθη δ' Εὐηνός. Pluribus hanc historiam persequuntur, adjectis aliis circumstantiis, Eustathius in Comment ad Iliad. pag. 776. & Didymus ad eundem locum.

[72] Ὁ πολίτης ὁ Λυκοσθενεύς.] Apud Goltzium invenitur nummus cum hac inscriptione: ΛΥΚΟCΘΕΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

[73] Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης.] Si mei arbitrii res esset, emendarem, Λυκοσθενείτης, ὡς Δικαιαρχείτης: nam ultimum gentile tuo loco Steph. per diphthongum in penultima scripsit.

[74] Λυκτος, πόλις Κρήτης.] Hæc alio nomine Καφαλόπολις dicitur. Helychius: Καφηποτόπολις, Λυκτος ἔτως ὀνομαζόμενη.

[75] Ἔνιοι λύπτον φασὶ αὐτὴν &c.] Eadem hæc ex nostro transcripsit Eustathius ad Iliad B: Λύκτος. δὲ ἧς ἐπίσημον ἡ λιγαμβὴν χάρμησις, ὀνομασμένη ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος, ὡς ὁ Ἡρόδωρος τὰ ἐθνικὰ γράφει. ἔνιοι δὲ φασι, λύπτον αὐτὴν κληθῆναι, ὡς ὑπὸ μετεώρῳ τόπῳ κειμένην, τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λύπτον φασί. Plurimis in locis apud Polybium Λυκτος scribitur, quod verum hujus urbis nomen censet Tristanus in Com Hist Comment CXLII. Confirmat illud antiquissimum oppidi nomen fuisse, quod omnino Homeri ætate obtinebat, ita enim Strab lib x ubi refert, Cnosium stad. CXX a Lycto abesse: Τῆς δὲ Λύκτου, ἣν ὁ ποιητὴς Λύττον ὀνόμασεν, ἐκπεσὼν ἀνῳκίσθη.

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος.] Aristoteles Polit. lib III: Λ'ποιησι γὰρ οἱ Λύκτιοι τὸν Λακεδαίμονα ἄποικον. Valerius Flaccus lib. III Argon.

Simul & Massilius, & una
Lyctius, & Calabris redit armentarius arvis.

Sed cum urbs etiam Λύττος appellatur, inde veteres Λύττιος formarunt, quod passim apud Polyb. occurrit, & in veteri marmore apud Gruterum, ΛΥΤΤΙΩΝ ΠΟΛΙC. Nec non apud Callimachum Hym. in Apoll.

Η' πι λάρη, τό, τ' ἄειμμα τ' Λύκτιον, ἢ πι φαέτρη.

[77] Λύκων πόλις δύο.] Urbi a lupis, quos in Ægypto divinum honorem attribuunt, nomen inditum, testis est Diod Sicul. lib I Biblioth. Straboni lib. XVII Λύκαι πόλις, voce non compolita: Eumapio in vita Plotini Λύκων, qua terminatione & aliæ Ægyptiorum urbes gaudent: Πλωτῖνος ἦν ἐξ Λύκων τῆς Φιλοσόφου· τῆς ἐξ Λύκων τῆς ἐπὶ Θηβαΐδι, τῆς τῶν πατρίδων σεμνοτέρου, Λύκων τοῦτο ὀνομαζομένου. Hinc idem Plotinus Suidæ Λυκοπολίτης dicitur, quod gentile ab hac civitate deducit Stephanus.

[78] Σεβεννύτῳ.] In omnibus libris legebatur Συβεννύτῳ, quod corriximus.

ΛΥΚΩΝΗ, πόλις Θράκης· Εὔφο- A ρίων Ἱππομέδοντι. τὸ ἐθνικὸν Λυκωναῖος, ὡς ἀπὸ Σκιώνης Σκιωναῖος. διάστασις δὲ Λυκωνεὺς, οἷς Σινωπεύς.

LYCONE, urbs Thraciæ, de qua Euphorion in Hippomedonte Gentile, Lyconæus, uti Scione Scionæus. Posset quoque Lyconensis dici, uti Sinopensis.

ΛΥΚΩΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τρίτῳ. ἀπὸ Λυκωρείως δὲ B βασιλέως. ὁ πολίτης Λυκωρεὺς, καὶ Λυκώρειος ὁ Ζεύς, καὶ Λυκώρεον ἄλσος διφθόγγως.

LYCOREA, pagus Delphensis, de quo Callimachus lib. III. a Lycoreo rege sic dictus. Paganus Lycorensis, & Lycorius, & Lycorita. Juvenitur quoque Lycorius Jupiter, & Lycoreum per diphthongum.

ΛΥΛΗ, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκορείας. τὸ ἐθνικὸν, C Λυλαῖος.

LYLE, urbs Arcadiæ, de qua Alexander libro II de Lycorea. Gentile, Lylæus.

ΛΥΡΚΕΙΟΝ, ὄρος Ἄργους· Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. τὸ τοπικὸν, λύρκειον ὕδωρ, καὶ λυρκήιον. τὸ θηλυκὸν λύρκη, ὡς Ῥοίτειος.

LYRCEUM, mons Argorum, de quo Callimachus in Hecale. Hinc locale. Lyrcea aqua, & Lyrceium. Masculino genere dicitur, Lyrceus, uti Rhæteus.

ΛΥΡΝΑΤΙΑ, χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν Λυρνατικὸς, ὡς Οἰχαλικός. Ἀρκάδιος δὲ ἀπὸ τῆς διφθόγγου. D

LYRNATIA, peninsula & Lyciæ munimentum, de quo Alexander libro II de Lycia. Gentile, Lyrnatiensis, uti OEchalia OEchalienſis. Arcadius vero per diphthongum scribit.

ΛΥΡΝΗΣΣΟΣ, πόλις Τρωϊκὴ, E μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν

LYRNESSUS, urbs Trojana, una ex undecim quæ in Troade erant. Gentile, Lyr-

---

Σκιώνη Σκιωναῖος.] In omnibus libris MSS & editis legebatur Κιώνη Κιωναῖος: quæ lectio, quanquam aliquo modo defendi possit, Stephani nostri auctoritate nobis corrigenda videbatur. Vide in illa voce.

Λ' ἀπὸ Λυκορείας δὲ βασιλ.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκόρεια, πόλις Διοφάντου, ὃν ἡ πρώτην ὁ Λίνειος. λέγει Λυκόρεα κλεινὸν αὐτοῦ, ἢ Κορυκίας, νίκεντος τὸ Παρνασσοῦ. Sed hoc quandoque fit, ut hujusmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Pausanias in Phocicis non ab hoc rege, sed λέγει τῶν λόγων ἀρχηγὸν ἀπὸ ἀφόρων ἀλιτάτων nomen habere perhibet.

Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti sæpe aliis in locis, ὁμωνυμικῶς τῇ κλίσει Suidas: Λυκωρεύς, ὁ Λυκόρειος, ἤγουν πόλεως. Sic etiam Apollo Lycoreus dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ἔπι κλείουσι λιμέσσι
Ἡ κίρραι, ἠ πίσα, Λυκωρέον ἔπτατο Φοίβε.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiast. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

Καὶ Λυκώρεος.] Omnes codices constanter quidem exhibent Λύκωρος, quod nequaquam admittendū Salmasii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui satis multa, ad hunc locum in margine sui Steph. est commentatus, sed quæ vetustate omnia adeo sunt exesa, ut oculorum aciem fugiant.

Καὶ Λυκωρείτης.] Eodem modo derivari potest, uti a Μαιάνδριος Μαιανδρίτης.

Ἐστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, ἐκ Λυκόρεως ἄλσος διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia sine diphthongo, nunc adducit usum ἐθνικῶν cum diphthongo, & quanquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι δὲ Λυκωρεῖος Ζεὺς καὶ Λυκώρειον, diphthongum ει expunximus, & ο reposuimus. Invenitur enim Λυκόρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐπεὶ ἤ μιν ἀφωρμήσας γ' ἐπέπλω
Υἱὸς Φοίβου Λυκορείου Κάφαυρος.

Ad quem locum sic commentatur Scholiast. Λυκορείου· διὰ δὲ Δελφοῦ οἱ μὲν Δελφοὶ πατρῷον Λυκορέα ἐκάλουν, λέγει πρὸς κόμας Λυκορίτας.

Ἀπὸ Λυκορείας.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκόρεια, πόλις Διοφάντου, ὃν ἡ πρώτην ὁ Λίνειος. λέγει Λυκόρεα κλεινὸν αὐτοῦ, ἢ Κορυκίας, νίκεντος τὸ Παρνασσοῦ. Sed hoc quandoque fit, ut hujusmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Pausanias in Phocicis non ab hoc rege, sed λέγει τῶν λόγων ἀρχηγὸν ἀπὸ ἀφόρων ἀλιτάτων nomen habere perhibet.

Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti sæpe aliis in locis, ὁμωνυμικῶς τῇ κλίσει Suidas: Λυκωρεύς, ὁ Λυκόρειος, ἤγουν πόλεως. Sic etiam Apollo Lycoreus dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ἔπι κλείουσι λιμέσσι
Ἡ κίρραι, ἠ πίσα, Λυκωρέον ἔπτατο Φοίβε.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiast. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

Καὶ Λυκώρεος.] Omnes codices constanter quidem exhibent Λύκωρος, quod nequaquam admittendū Salmasii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui satis multa, ad hunc locum in margine sui Steph. est commentatus, sed quæ vetustate omnia adeo sunt exesa, ut oculorum aciem fugiant.

Καὶ Λυκωρείτης.] Eodem modo derivari potest, uti a Μαιάνδριος Μαιανδρίτης.

Ἐστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, ἐκ Λυκόρεως ἄλσος διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia sine diphthongo, nunc adducit usum ἐθνικῶν cum diphthongo, & quanquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι δὲ Λυκωρεῖος Ζεὺς καὶ Λυκώρειον, diphthongum ει expunximus, & ο reposuimus. Invenitur enim Λυκόρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐπεὶ ἤ μιν ἀφωρμήσας γ' ἐπέπλω
Υἱὸς Φοίβου Λυκορείου Κάφαυρος.

Ἀπὸ Λυκορείας δὲ βασιλ.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκόρεια, πόλις Διοφάντου, ὃν ἡ πρώτην ὁ Λίνειος. λέγει Λυκόρεα κλεινὸν αὐτοῦ, ἢ Κορυκίας, νίκεντος τὸ Παρνασσοῦ. Sed hoc quandoque fit, ut hujusmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Pausanias in Phocicis non ab hoc rege, sed λέγει τῶν λόγων ἀρχηγὸν ἀπὸ ἀφόρων ἀλιτάτων nomen habere perhibet.

Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti sæpe aliis in locis, ὁμωνυμικῶς τῇ κλίσει Suidas: Λυκωρεύς, ὁ Λυκόρειος, ἤγουν πόλεως. Sic etiam Apollo Lycoreus dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ἔπι κλείουσι λιμέσσι
Ἡ κίρραι, ἠ πίσα, Λυκωρέον ἔπτατο Φοίβε.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiast. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

Καὶ Λυκώρεος.] Omnes codices constanter quidem exhibent Λύκωρος, quod nequaquam admittendū Salmasii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui satis multa, ad hunc locum in margine sui Steph. est commentatus, sed quæ vetustate omnia adeo sunt exesa, ut oculorum aciem fugiant.

Καὶ Λυκωρείτης.] Eodem modo derivari potest, uti a Μαιάνδριος Μαιανδρίτης.

Ἐστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, ἐκ Λυκόρεως ἄλσος διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia sine diphthongo, nunc adducit usum ἐθνικῶν cum diphthongo, & quanquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι δὲ Λυκωρεῖος Ζεὺς καὶ Λυκώρειον, diphthongum ει expunximus, & ο reposuimus. Invenitur enim Λυκόρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐπεὶ ἤ μιν ἀφωρμήσας γ' ἐπέπλω
Υἱὸς Φοίβου Λυκορείου Κάφαυρος.

Ad quem locum sic commentatur Scholiast. Λυκορείου· διὰ δὲ Δελφοῦ οἱ μὲν Δελφοὶ πατρῷον Λυκορέα ἐκάλουν, λέγει πρὸς κόμας Λυκορίτας

νικὸν, Λυρνήσσιος. [99] Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος.

A Lyrnessius. Apud Æschylum vero in Persis, tanquam a Lyrna vel Lyrne, Lyrnæus formatum est.

ΛΥΣΙΜΑΧΕΙΑ, πόλις ἡ ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσῳ, [100] ἡ πρότερον Καρδία. [91] ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς. ἔστι καὶ [92] πόλις Αἰτωλίας.

LYSIMACHIA, oppidum in Thraciæ Chersoneso, quæ prius Cardia. Oppidanus, Lysimachensis. Est quoque Ætoliæ urbs.

B

ΛΥΤΑΙ, [93] χωρίον Θεσσαλίας, ἀπὸ τοῦ λύσαι τὸ Τέμπη Ποσειδῶνα, καὶ σκεδάσαι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὕδωρ.

LYTÆ, regiuncula Thessaliæ, sic dicta a voce λύσαι, quod Neptunus Tempe solverit, atque diluvii aquas dissipaverit.

ΛΥΧΝΙΔΟΣ, [94] πόλις Ἰλλυρίας, [95] ἀρσενικῶς λεγομένη, καὶ λίμνη ἡλυκώδης. Ἡρωδιανὸς Λυχνιτὸν αὐτὴν φησί. τὸ ἐθνικὸν Λυχνίδιος, καὶ [96] Λυχνιδία λίμνη, καὶ Λυχνῖτις. [97] ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίας χωρίον.

LYCHNIDUS, urbs Illyriæ genere masculi. & palus gen. fœm. sic dicta. Herodianus eam Lychnitum appellat. Gentile, Luchnidius. Palus etiam Lychnidia & Luchnitis dicitur. Est quoque Lychnitis Armeniæ castellum.

C

ΛΩΜΕΝΤΟΣ, [98] πόλις Γαλλίας, ὀξυτόνως καὶ ὅσοι εἰς τος, τῇ ἐν συλλαβῇ ᾠδαλήγῳ. ἰὼ καὶ Λωρεντὸν φασι, μὴ διὰ ρ.

LOMENTUS, urbs Italiæ cum accentu acuto, juxta regulam in Tos desinentium, ac in penultima syllaba ν habentium. Hanc quoque Lorentum appellant cum R.

D

ΛΩΡΥΜΑ, [99] πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου, ὃς Λώρυμα λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Λωρυμαῖος.

LORYMA, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asia. Est quoque portus Rhodi, qui Lorymа dicitur. Gentile, Lorymæus.

E

ΛΩΣ,

LOS,

[99] Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ Λύρνα, ἢ Λυρνη, Λυρναῖος.] In omnibus libris mala interpunctione laborabat hic locus, nam post vocem Περσαις librarii τελειοσχημόνως collocaverant, sensum turbantem, & ἢ Λύρνα, pro ἢ Λύρνη. Eustathius hunc locum citans in suis ad Iliad. B comment. legisse videtur ex nostro, hoc gentile ab Æschylo per lyncopen formatum, ita enim ille: Ἐθνικὸν ἡ Ὀμηρικὸς Λυρνησσὸς φασι Λυρνη παρ' Αἰσχύλῳ Λυρναῖος. καὶ τάχα καθὸ συγκοπὴν ἔλαβε Lorus, quem nolter & Eustathius innuunt, hodie hunc in modum in Persis Æsch. circumfertur:

Θάρσυνε τ' ἀντίσπαστον ἀπῴκισε πόλιν
Τάρσε, γαῖ' Λυρναῖον ἐυειδὲς ἄστυ

[100] Ἡ ἐσχάτη Καρδία.] Lytimachiam & Cardiam diverfas fuisse urbes, manifestissime passim inculcant Geographi & Historici. Videsis Strabonem lib. VII, Ptol lib III, Pausan lib. I. & Marc Heracleotam, vel potius Scymnum Chium. Sed Salmasius sententiam Stephani interpretando lenire conatur: centet enim Cardiam ideo Lysimachiam fuisse dictam, quia Maroribus sitas, & Lysimachiam in medio comprehendebat Murus hic a Propontide ductus ad Melanem sinum, has urbes cingens, longus erat quinque milibus passi quæ isthmi latitudo habebatur.

[91] Ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς.] Apud Goltzium exstat nummus cum inscriptione: ΑΥΣΙΜΑΧΕΩΝ

[92] Πόλις Αἰτωλίας.] Hæc sita toit ad lacum ejusdem nominis inter Pleuronem & Artinoen, teste, Strab. lib X: Ἡ δὲ τῶν λυπικαχῶν κατασκευὴ ἐφεξῆς ἐστὶν, ἡ αὐτὴ καὶ ἐφ' ἑτέρᾳ λίμνῃ τῇ καὶ ἐφ' ἑαυτῆς ἐφεξῆς ἐστὶν, ἡ αὐτὴ μεταξὺ Πλευρῶνος, καὶ Ἀρτεμιτίου κτίσματος. Videpræterea Liv. lib. XXXVI, & Plinium lib V cap XXX.

[93] Λυταὶ χωρίον Θεσσαλίας.] Apud Hetychium legitur Λυτὰν, Θετταλίας. Quod Salmasius ad marginem sui Steph. collocaverat.

[94] Λυχνιδὸς, πόλις Γαλλίας.] Hæc præcipua Dassaretiorum fuit urbs, quæ aliquando Λυχνὶς, Λυχνίδιον, Λυχνιδὸς Λυχνίδες, & Λυχνιδεῖς ab auctoribus appellatur, cujus luculentissimam descriptionem cum nobis exhibeat CL. Palmerius, lectorem eo ablegamus, ne actum agere videamur. Strabonis locus, ubi Λυχνιδὰς dicitur, exstat lib. VII, sed ex nostro emendatura Casaubono, in suis ad Geographum notis. Contra Ursinus in suis ad Polybianas Legationes comment. censet, locum Strabonis vitii immunem esse, tentans pro Λυχνίδα, quod est apud Polyb. substituere Λυχνιδεῖς Strabonis: sed cum Λυχνίδα tactum sit a recto Λυχνὶς, locus nulla emendatione indigere videtur.

[95] Ἀρσενικῶς λεγομένη.] Non semper hoc fuit verum, sequioris enim ævi scriptores gen. fœm urbis nomen protulere Procop. in Anecdotis: Λυχνίδος τῆς ἐν Ἠπείρῳ πόλις Malchus Rhetor: Καὶ ἐσῆλθε μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐπιπόλαιον ἀπικομένη, ἔπει ἐφρόνει κωμικῶς.

[96] Λυχνιδία λίμνη, ἡ Λυχνίτις] Perfisme hunc locum divulgavit Xylander, edendo, καὶ Λυχνία λίμνη, ἡ Λυχνίτις. Melius in Veneta Florentinaque exeusum erat, ἡ Λυχνὶς λίμνη, ἡ Λυχνίς. Pro Λυχνία nobis visum fuit reponere Λυχνίδια, quo nomine hæc palus passim apud Scriptores occurrit Polyb. lib. V: Τῶν δὲ περὶ τὴν Λυχνιδίαν λίμνην Λυχνίτις vero apud Scym. Chium:

Ἐγγὺς δὲ λιμνῶν ἐν μικρὰ ἡ χέρσος ἰσθὶ
Μεγαλὴ, παρ' αὐτὴν τῶν Λυχνίτων λεγομένη.

Et apud Diod. Siculum lib XVI: Νικάνωρ τὸν Ἀπολλωνίδην, ἐς παῖδας τῆς μητρὸς ἡ Λυχνιδὸς πρὸς αὐτὸν ἐκπεμπούσης λόγους

[97] Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίτις χωρίον.] Ut hoc loco sequi fidem veruttorum centonum mihi fuit visum, male enim Xylandrum exhibet Λυχνίας. Fuit in Armenia lacus hoc nomine, ad quem Ptolemæus ejusdem nominis castellum constituebat. Prol lib V: Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα λίμνη, ἡ πρὸς ἀνατολὰς Λυχνίτις, ἐς τὸ μέσον ἐπίπεδα μήκους οὐ μικρὰ δ'.

[98] Λωμέντος, πόλις Γαλλίας.] Stephanum hac sectione innuere urbem, quam alio loco Νωμεντὸν appellat, etiam observat Cluverius lib. II cap. IX. Deinde quoque alium errorem committit, oppidum hoc cum Laurento confundens.

[99] Λώρυμα, πόλις Καρίας.] Portus in Caria a scriptoribus hoc nomine agnoscitur, sed de portu Rhodiensi altum silentium. Censeo itaque, unum eundemque esse locum, quem noster geminavit. Lorymæ situm optime describit Constant Porphyrogennetа lib. I de Them: Ἀνακάμπτει δὲ ἐκεῖθεν ἀφ' ἑσπέρας

ΛΩΣ, [100] νῆσος· ἡ καὶ Θετταλίαν, ὡς Κώως Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. Λῶος, ὁ νησιώτης.

LOS, insula circa Thessaliam, uti Cos, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Insulanus, Lous.

ΛΩΤΟΦΟΡΟΣ, [101] χώρα, καὶ Λωτοφαγῖτις γυνή.

LOTOPHORUS, regio, & Lotophagitis mulier.

[100] Λῶς, νῆσος ἡ καὶ Θετ.] Salmasius in Steph. sui oraobservat, Ptolemæum Loi fluminis meminisse, sed ad rem non facit; nam sustulit ex Ptol. hunc errorem Bertius, legendo Λάος πόλις Καβαλή. Vide Palm. Græc. Antiq. pag. 146.

[101] Λωτοφόρος χώρα, ἡ Λωτοφαγῖτις γυνή] Quanquam constanti scriptura sic legatur in omnibus libris, ego tamen legendum censeo γῆ & non γυνή: Loquitur enim de regione *Lotifera*, cujus incolæ Lotophagi appellantur ab arboris fructu, quo latrantem stomachum lenire credebantur. Certam eis sedem non assignat Stephanus; de qua tamen luculenter Scylax Caryandensis capite Λωτοφάγοι, & ad illum locum Incomparabilis Vossius, quem etiam consule ad Pomp. Mel. lib. 1 cap. VII. Porro Λωτοφαγῖτις appellatur insula Meninga ad minorem Syrtim, de qua eleganter Agathemerus lib. 1 Geog. cap. V: Ἀπὸ Κερκίνης ἐπὶ τὴν Μινόρισσα τὴν Λωτοφαγίτιδα ὁ Αἰμένιος σταδίων χ', ὅσον ἡ μικρὰς Σύρτις λέγεται τὸ μῆκος. Ἡ δὲ Μινόρ ἐκ μὲν πολλῶν χ', πλάτος σταδίων ρκ'. Sed vehementer miror, doctiss. Archiepiscopum Thessalonicensem in suis ad Dionys comment. tradere, ipsam Syrtim minorem hoc nomine appellari: Ὅπερ τὴν Καρχηδόνα Σύρτις ἡ μικροτέρα, ἡ δὲ Λωτοφαγῖτις, μικρὸν ὑπὲρ αὐτὰς ἐπὶ τὰ ἑῷα ἐκτεταμένη. Vel toto cælo errat, vel legendum ibi, οὐ γῆ ἡ Λωτοφαγῖτις, vel simili modo.

M

Α'ΓΑΡΣΟΣ[1], ἡ μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ· τὸ πτικὸν Ἀγάρσιος, [2] καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται· ὡς Λυγνηστὸς, Λυγνήσιος.

A GARSUS, maximus Ciliciæ collis juxta Mallum. Locale, Magarsius, & Magarsia Minerva ibi collocata est, uti a Lyrnenssus fit Lyrnessius.

M

ΜΑΓ-

[1] Μάγαρσος, μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλ.] In voce Λυγνήσιος, ubi rationem reddit, quare istius terminationis vocabula in antepenultima accentum gerant, male Μάγαρσος dicitur. Urbis & Minervæ meminit Arrianus lib. II de Exped. Alex. Mag. Λύτοι δὲ σαπτοῖς πιζοῖς ἐς τὴν ἱλὴν βασιλικὴν οἷς Μάγαρσον ἔκει, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν τὴν Μαγαρσίδα ἴδρυσαν. ὀπτοῦσι δὲ οἷς Μακεδόνες ὀβελοῖσιν. Lycophroni dicitur Μίγαρσος, ubi mallem Μάγαρσος:

Αἰπὺς δ' ἀλιβδὸς ἔχυμα· τὸ μεταχμὺ Μίγαρσον ἀγνὸν ἠέλιον τεθηνεῖ.

Perhibet ejus Scholiast. urbem Megarsum ad Pyrami ostia sitam esse, & secundum Demetrium, qui res Pamphyliacas in historiam redegit, a filia quadam Pamphyli hoc nomen obtinuisse.

[2] Καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ.] Minerva hæc Arriano, loco proxime allegato, Μαγαρσὶς dicitur, & Lycophronis Schol. Μιζαρσὶς, ita enim ille: Μίγαρσον, πόλις Κιλικίας μέσον δ' ὑπὲρ Μαλλοῦ ἐ Ἀμφιλόχου, ἡ Μιγαρσὶς Ἀθηνᾶ ἱερόν.

Mag-

ΜΑΓΔΩΛΟ'Σ, [1]πόλις Αἰγύπτου, Ἑκαταίῳ ἐθνικῶς. τὸ ἐθνικὸν Μαγδωλίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτιον τύπον, καινοτέρως, [2]Διολκίτης, Πενταπυργίτης.

A MAGDOLUS, urbs Ægypti, auctore Hecatæo in Periegesi. Gentile, Magdolita, propter Ægyptiam formam, uti Canobita, Diolcita, Pentaschœnita.

ΜΑΓΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, δωρικῶς Μαγιάτης, καὶ Μαγιανός. [3]εἰσὶ δὲ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν.

MAGIA, urbs Illyriæ. Gentile potest esse Magiata & Magianus. Sunt etiam Magi gens circa Mediam.

ΜΑΓΙΣΤΡΙΚΗ', χώρα τῶν Ταυρισκῶν, τῶν ὑπὸ τὰς Ἄλπεις ὀρῶν. οἱ οἰκήτορες Μαγίστρικες, οἱ τῆς Γερμανοῖς ὁμόρους.

MAGISTRICE, regio Taurisconum, qui ad Alpes montes sunt. Incolæ, Magistrices, qui Germanis contermini sunt.

ΜΑ'ΓΝΑ, [4]νῆσος Λιβυκὴ· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν ἢ κατὰ τὴν Λιβύων φωνὴν Σαμαθώ, ὅ ἐστι μεγάλη. τὸ ἐθνικὸν Μαγίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Λιβυκὸν τύπον, καὶ τοῦ Αἰγύπτιον.

MAGNA, insula Libyca, de qua Alexander libro III Lybicorum; quæ lingua Libyca *Samatho* vocatur, quod est Magna. Gentile, Magnita, propter formam Libycam & Ægyptiam.

ΜΑΓΝΗΣΙ'Α, [5]πόλις ὑπὸ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος. [6]ὁ πολίτης, Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ.

MAGNESIA, urbs ad Mæandrum & C regio, quæ à Magnete nomen invenit. Civis, Magnes, quod ejusdem nominis est cum con-

[1] Μαγδωλὸς, πόλις Αἰγύπτου.] Hæc urbs ab Hebræo מגדל *magdal*, quod arcem & turrim denotat, nominis originem trahere videtur, observante Bocharto. Greg Sac. lib IV cap. XXVII. Urbs ferme sita fuit in ingressu Ægypti, à Pelusio XII M P. distans, ita enim Antoninus in Itiner

Item a Serapin Pelusium.		
Thaubastum.	M. P.	LX. Sic.
Sile.	M. P.	VIII.
Magdalon.	M. P.	XXVII.
Pelusium.	M. P.	XII.
	M. P.	XII.

[2] Διολκίτης.] Libri omnes editi & MSS perperam Διολιθίτης exhibent. Hieron. Surita in suis ad Antonini Itin commentariis intelicissime conjicit Διοσπολίτης legendum; nostrer enim probare nitens, a nominibus in ις more Ægypto formari gentilia in ιτης, illud Διοσπολίτης factum a Διόσπολις, non pro exemplo adducere potuit. Nos retcriplimus Διολκίτης, quod formatur a Διόλκος, qua de voce vide in Α'ελθος, ubi idem invenitur.

[3] Εἰσὶ δὲ Μάγοι, ὡς ἔφη Μυΐλλος.] Herodotus lib. I: Μήδων τινὲς ἄλλοι, Βυσσοί, Παρητακηνοί, Στρουχάται, Ἀριζάντοι, Βούδιοι, Μάγοι. ὁ Μάγος, τοῦ Λύσανις.] Operæ pretium erit in medium adducere verba cl. Bocharti, quibus sententiam suam de hac sectione pronunciat, ita enim ille lib. II cap. XII de Phœn. Colon. Est cur puretur "hæc fuisse insula Lyciæ non Libyæ. Libyæ insula "Magna nomine alibi nulla memoratur. At prope "alibi idem Steph. Ἐστὶ καὶ μεγάλη νῆσος, καὶ τοῦ Λυκίας. "Lyciam fuit Μεγάλη νῆσος. Magna insula, de qua "cap. II: Νῆσοι δὲ Θρᾴκιαι.] "Insulæ vero Lyciæ adjacent Maximæ. Et rursus Stephan. "Μαγνησία, πόλις ἐν νήσῳ τῇ Λυκίας, ὡς Πολύστορ. Magnesia urbs in insula Lyciæ, ut tradit Alexander Polyhistor, nempe in Lyciacis, vel Lyciæ Periplo, quem non semel citat Stephanus Sed & Lybica idem scripsit. Et vox *Samatho* plane videtur esse Libyca, seu "quod idem est Punica. *Samatho* enim fit ex שמאת *samath* initiali rejecta.

[4] Μάγνησία, πόλις ὑπὸ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα.] Præter Magnesiam Thessaliæ, in minori Asia, duo inveniuntur hoc nomine oppida, alterum ad Mæandrum fluvium, alterum ad montem Sipylum, quorum frequentissima in veteribus monumentis, & utriusque linguæ scriptoribus mentio est. In hædere Smyrnæorum & Magnetum, quod hodie inter Oxonienſia marmora conspicitur, hæc leguntur: Ἀναχαιτισαν τὴν τῶν ὁμοδούλων εὐ. φιλίας ὑπόμνησιν. Τῶν δὲ ἀναχθέντων Σμυρναίων μετ' εὐ τῆς πρὸς Ἀ'ρχεβιάδην Σπαρτιακὸν ὑπὲρ εὐ Μαγνητῶν τῆς πρὸς τὸν Μαιάνδρον. Et in appendice ad eadem marmora hæc inscriptio, quæ de Magnesia ad Sipylum mentionem facit.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ

ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ

ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΑΥΣΑΝΙΑ ΑΥΣΑ.

ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΑΥΣ.

Utriusque etiam meminit Ptolemæus lib V cap. II. Μαγνησία ἀπὸ Σιπύλου Μαγνῆτις ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ. Et Livius lib. XXXVII cap. XLIV: Legati ab Thyatira & a Magnesia ad Sipylum ad dedendas urbes venerunt. Et paucis interjectis verbibus sequitur: *Sub idem fere tempus, & ab Trallibus & a Magnesia quæ supra Mæandrum est, & ab Epheso legati ad dedendas urbes venerunt.* Magnesiam ad Mæandrum, quam etiam Magnesiam Cariæ, & Magnesiam circa Ephesum appellant, condiderunt Magnetes Penei amnis accolæ, auctore Prothei contra Trojanos militantes, uti perhibet Conon Narratione XXIX. Sed scholiastes Apoll. Rhodii Leucippum Caris filium hujus urbis conditorem statuit, ita enim ille ad lib I Argonaut. Περιτιθεῖ δὲ πόλις Μαγνησίας· Μάγνησα δὲ πόλις τῆς Καρίας ὁμώνυμος, ἣν ᾤκισε Λεύκιππος ὁ Θεστιάλου τοῦ Καρὸς, μετανάστου ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης. Verum Magnesia Thessaliæ, quam noster Steph. χώραν appellat, Magnetem Argi filium conditorem habuit, ita enim Ant. Liberalis cap. XXIII: Ἄ'ργος ὁ Φρίξου καὶ Πεισιδίκης τῆ Ἀ'θυμίου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. ὃν ὁ μὲν πατὴρ ἐγγὺς Θεσσαλίας τὴν νῦν τότε οὖσαν ὑπ' αὐτῷ Μαγνησίαν ὠνόμασεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου παιδὸς Μάγνητος.

[5] Μαγνησία, πόλις ὑπὸ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα.] Apud Tristanum Tom. II Comment. Histor. diversi occurrunt nummi cum inscriptione ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

[6] Ὁ πολίτης, Μάγνης.] Apud Tristanum Tom. II Comment. Histor. diversi occurrunt nummi cum inscriptione ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, [64] ἀπὸ Λύξεως ἡνίου. [65] τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξαῖος.

ΛΥΚΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. ᾠδὴ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθι, μὴ τᾷ θ. ὁ οἰκήτωρ, Λύκαιος. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων.

ΛΥΚΑΟΝΙΑ, [66] χώρα Λυκίας πρὸς Ἰσαυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ. καὶ Λυκᾶν, ὡς Μεγιστᾶν.

ΛΥΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Ὅμηρος,

Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἐρεμνὴν Λύκαστον.

[67] ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος. [68] ὁ πολίτης, Λυκάστιος.

ΛΥΚΑΨΟΣ, κώμη πλησίον Λυδίας Εὐφορίων Διονύσῳ. τὸ ἐθνικὸν Λυκαψεύς, [69] ὡς Αἰδηψεύς, Γαληψεύς.

ΛΥΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. λέγεται καὶ Λυκήϊον.

ΛΥΚΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος. [70] ἔστι καὶ Λυκία ἡ περὶ Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών. οἱ οἰκήτορες, Λύκιοι, ὡς Φρύγιοι.

ΛΥΚΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας. [71] Παυσανίας ᾠδῇ. τὸ ἐθνικὸν Λυκάτης· καὶ θηλυκῶς, διὰ τοῦ ι.

Lycæo in Europa, nomen habens a Lyxeo quodam. Gentile, Lyxensis & Lyxæus.

LYCÆA, urbs Arcadiæ, de qua Theopompus libro LVI. Apud Menelaum vero cum Θ Lycætha appellatur. Incola, Lycæus. Et Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo.

LYCAONIA, regio Lyciæ & Isauriæ. Gentile, Lycaonius, & Lycaon, quod cum conditore convenit. Dicitur quoque Lycan, uti Megistan.

LYCASTVS, oppidum Cretæ, de quo Homerus:

Lyctum Miletumque & album Lycastum.

Nomen habet a Lycasto indigena. Oppidanus, Lycastius.

LYCAPSVS, pagus prope Lydiam, de quo Euphorion in Baccho. Gentile, Lycasius, uti Ædepsius, Galepsius.

LYCEVM, gymnasium. Et Lyceus Apollo. Dicitur quoque Lyceium.

LYCIA, regio a Lyco Pandionis filio nomen habens. Est quoque ad Ciliciam Lycia, cui Sarpedon præfuit. Incolæ, Lycii, uti Phrygii.

LYCOA, urbs Arcadiæ, de qua Pausanias lib. VIII. Gentile, Lycoates, & genere fœminino per I.

LY-

ad Suetonii J. Cæs. Verum ut sæpius alias noster in depravatos veterum auctorum codices incidit, ita etiam nunc censeo, Hecatæi codicem heic vitii immunem non fuisse, sed in eo legisse Stephanum Λύξια, ex quo imperiti librarii τὸ Λυξίᾳ finxere, ζ enim & ξ facillime confunduntur.

[64] Ἀπὸ Λυξίου ἡνίου.] Emendationem hanc ex margine Salmasiani Stephani transcripsimus. In editis ante legebatur, ἀπὸ Λυξιοῦ ἡνίου. Sed oppidi nomen si fuerit Λύξια, scribendum erit, ἀπὸ Λυξίων ἡνίου.

[65] Τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξαῖος.] In omnibus libris hic locus mutilus circumferebatur, τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξα. Eum replevimus ex voce Λύξια, ubi ejusdem formæ gentilia occurrunt, quanquam non difficultatem, in medio ζ collocandum. Salmasius in ora sui libri emendabat: τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς καὶ Λυξαιάτης. Quod nostro calculo approbare non possumus, ob rationes jam allegatas.

[66] Λυκαονία, χώρα Λυκίας πρὸς τὴν Ἰσαυρίαν.] Lycaones inveniuntur ad Lycum fluvium in Phrygia qua Lyciæ contigua est, testantibus Ptolomæo, Plinio aliisque. Alii autem Isauriam ad occasum, & Armeniam minorem ad orientem habent, ubi Iconium & Derbe præcipua oppida.

[67] Ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος.] Eustathius ad Iliad. B, ad versum Stephano citatum, vel a Lycasto indigena, vel a Minois filio, oppidum hoc nomen invenisse perhibet. Sed quia iste Eustathii locus alia huc pertinentia continet, non inconsultum videbitur ejus verba transcribere: Λύκαστος δὲ λέγεται Λυκάστου φασὶ αὐτόχθονος ἢ παιδὸς Μίνω. Ἔστι δὲ ὁ Παῦλος Λύκαστος καθὸ τῶν χαρίτων τῶν ἰδικῶν. ἧς λέγει ὁ ἐν τῷ Κρητικῷ Λυκαστεύς, εἰδυῖαι αἱ ἐγχώριαι· ἐπεὶ ἐπιμελητὴ δὲ φησι τῶν ἰδικῶν

ἀποβλήτων· τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς ἄλσους, ὃν εἰρωνῆ. Uti hic, ita etiam aliis in locis liquet, Eustathium sua ætate auctiorem Stephani codicem habuisse, nam illa, quæ de accentu vocis & Pontica Lycasto Archiepiscopus ex nostro observat, hodie non inveniuntur, quare satis tuto huic sectioni adnecti possent.

[68] Ὁ πολίτης, Λυκάστιος.] Lycastium genere neutro apud Polybium inveniri in Exc. Leg. cap. XLX, ubi pro regiuncula accipi videtur, ita enim ille: Καθ' ὑπόνοιαν τοῦτον ἐλαττώμενοι Γορτυνίοις τῆς Κνωσσίας, ἀπεπροσθοῦντ' ἐκ χωρίου τινὸς, τὸ μὲν καλούμενον Λυκάστιον ἀφαιρούμενοι Ῥαυκίους.

[69] Ὡς Αἰδηψεύς.] Male legebatur in libris MSS & editis: ὡς Δηψεύς. Nos veterem & genuinam lectionem revocasse, nemo paullo humanior ibit inficias.

[70] Ἔστι καὶ Λυκία ἡ περὶ Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών.] Noster hoc loco videtur sequi antiquam Homeri opinionem, qua Lycia dividebatur in minorem, cui præfuit Pandarus, & majorem, cui præfuit Sarpedon. Locus ad hanc rem egregius est apud Eustath. ad Hom. Iliad. E: Γέγονε δὲ ὅπως ἐστασίασε Λυκίας μικρᾶς Ὅμηρος, τῆς μικρᾶς τῆς περὶ Ξάνθον. ἧς ἀπῆρχε Πάνδαρος, ὃν καὶ μικρᾶς Λυκίας, ἅτε καὶ μικρᾶς Τροίας ἀρχὸν Τρώεσιν ἐπικουρήσαντα. διὸ καὶ μετὰ ὀλίγα ἀρχὸν Τροίην, καὶ ἡγεμόα Τρώων λαῶν ὁ Παυσανίας. Ζηνοδότειος δὲ λοιπὸν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ Σαρπηδόνα Λύκιοι, ἀφ' ὧν ἐστασίασεν, τῆς μεγάλης Λυκίας οὖσιν ἑτέρους. Sed Stephanum nostrum errare, & unam eandemque esse Lyciam, fusius docet Incomparabilis Vossius in Observ. ad Pomp. Melam.

[71] Παυσανίας ᾠδῇ.] Ad imum montis Mænali vidit sua ætate Pausanias hujus urbis vestigia, & Dianæ tanum ac signum ex ære cognomento Lycaotidis:

F

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης [70] τὸ ἐθνικὸν, Λυκόζῃσι, ὡς Παπυδρ. πεντεκαιδεκάτῃ.

A LYCOZEA, urbs Thraciæ. Gentile, Lycozei, auctore Pisandro libro quarto & decimo.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ, [71] ποταμὸς, ὃν τινες Εὐλαίου φασι. τὸ ἐθνικὸν, Λυκορμαῖος.

LYCORMAS, fluvius, quem nonnulli Euenum appellant. Gentile, Lycormæus.

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ. πόλις Λυδίας, Ξάνθου πρώτῃ Λυδιακῶν. ἣν καὶ Λυκοθένειαν Νικόλαος φησιν. [72] ὁ πολίτης Λυκοσθενίδης, ὡς Βερενικεύς. ὁθεν ἡ Λυδοῖς [73] Λυκοθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης.

B LYCOSTHENE, urbs Lydiæ, de qua Xanthus libro primo Lydiacorum, quam Nicolaus Lycosthenesam appellat. Civis, Lycosthenensis, uti Berenicensis: apud Lydos vero Lycosthenita, uti Dicæarchita.

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ ὄρει. ὁ πολίτης, Λυκοσουρεύς.

C LYCOSURA, oppidum Arcadiæ, ad Lycæum montem. Oppidanus, Lycosurensis.

ΛΥΚΤΟΣ, [74] πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος. [75] ἔνιοι Λυττὸν φασιν αὐτὴν, ἀφ' ἧ κάθηται σε μεταῤῥῳ τόπῳ. τὸ δὲ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λύττιον φασι. [76] τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος. ἡ θηλυκὸν, Λυκτία.

D LYCTUS, urbs Cretæ, a Lycto Lycaonis filio sic dicta. Hanc quidam Lyctum appellant, quia excelso loco sita est: quod enim sublime est & altum *Lyttum* vocant. Gentile, Lyctius, & fœmininum Lyctia.

ΛΥΚΩΝ, [77] πόλις δύο· ἡ μὲν, ἐν τῇ Λυκοπολίτῃ νόμῳ τῆς Αἰγύπτου· ἡ δ' ἑτέρα, ἡ [78] Σεβεννυτικὴ νόμου Θεσμοθλασίου. τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολίτης.

E LYCOPOLIS, duo hoc nomine oppida inveniuntur, alterum in Ægypti Lycopolitana præfectura, alterum in præfectura Sebennytica ad mare. Gentile, Lycopolitæ.

ΛΥ-

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζῆσι.] Apud Suidam & Phavorinum legitur: Λυκόζῃσι τὸ ἐθνικὸν. Putat tamen Salmasius in margine sui libri, Strephani locum hunc in modum debere legi: Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζῆσις, a primitivo Λυκόζεια. Ego eosdem centeo qui supra Λοκοζῆσι appellantur.

[71] Λυκορμᾶς, ποταμὸς, ὃν τινες Εὐλαῖον φασι.] Xylandrum sequimur: perisse enim in Veneta Florentinaque excusum est, in locis Euxini φασι. Hæc desumpta videntur ex Strab. lib. VII: Καὶ ποταμοὶ, οἱ μὲν τὸν Γέτην καλοῦσι Τύριτον, οἱ δὲ ἐπὶ πλέον ἄνω, ὁ μὲν Τιάγης, καθ' ὃ Γέτης, ὁ Ἀγχιάλης, ὁ δὲ Εὔηνος, ὁ Λυκορμᾶς ὀνόματι καλούμενος. Rationem mutati nominis pluribus persequitur Plutarchus lib. de Fluviis: Λυκόρμας ποταμὸς ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ. μεταῤῥυθμίζεται δὲ Εὔηνος. δι' αἰτίαν τοιαύτην. Γάμος ἦν Ἀφροδίτης καὶ Ἡδυέπους. καπηλεύειν δὲ δεῖ τὸν συμβιβηκότα ἡδυέπειαν τὸν ἐπιβαλόντα τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ὁ Εὔηνος. ἐπιβουλεύσαντος δὲ τοῦ Ἡδυέπους τῷ Ἄρει, καὶ τὸν Λυκόρμαν ἐξ ἑαυτοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀπολέσαντος. Archelaus apud Stob. Serm. CCXLIII. Λυκόρμας ὁ Αἰτωλὸς ποθ' μετανοήσαντα δ' Εὔηνον. Pluribus hanc historiam persequuntur, adjectis aliis circumstantiis, Eustathius in Comment ad Iliad. pag. 776. & Didymus ad eundem locum.

[72] Ὁ πολίτης, ὁ Λυκοθενίδης.] Apud Goltzium invenitur nummus cum hac inscriptione: ΛΥΚΟΘΕΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ

[73] Λυκοθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης.] Si mei arbitrii res foret, emendarem, Λυκοθενείτης, ὡς Δικαιαρχείτης: nam ultimum gentile suo loco Steph. per diphthongum in penultima scripsit.

[74] Λυκτος, πόλις Κρήτης.] Hæc alio nomine Καφηκοστόλις dicitur. Hesychius: Καφηκοστόλις, Λυκτος ἡ Ἐρμῆς ἵππος ὀκτάλοφος.

[75] Ἔνιοι Λυττὸν φασιν αὐτὴν &c.] Eadem hæc ex nostro transcripsit Eustathius ad Iliad B: Λύκτος δὲ ὃς ἐκτίσθη ὑ λιγαμβίου χείρωνος, ὀνομασθῆ λέγ λυκίου υἱὸν λυκάονος, ὡς ὁ χαλκᾶς τὰ ἐθνικὰ ἱστορεῖ, ἔνιοι οὕ φασι, λύττιον αὐτὴν καλοῦσιν, ὡς τὸ μαπωρῳ τόπῳ κειμένην, τ' ἄνω καὶ ὑψηλοῦ, λύττιον φασι. Plurimis in locis apud Polybium Λυκτ. scribitur, quod verum hujus urbis nomen censet Tristanus in Com Hist Comment CXII. Constat illud antiquissimum oppidi nomen fuisse, quod omnino Homeri ætate obtinebat, ita enim Strab lib X ubi refert, Cnossum stad. CXX a Lycto abesse: Τῆς δὲ Λύκτου, ἣν ὁ ποιητὴς Λύττιον ὀνόμασεν, ἑκατὸν εἴκοσι.

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος.] Aristoteles Polit. lib III: Λακεδαιμόνιοι γὰρ οἱ Λύκτιοι τῶν Λακώνων ἦσαν. Valerius Flac. lib. III Argon.

Simul & Maffilus, & ma
Lyctius, & Calabris redit armentarius arvis.

Sed cum urbs etiam Λύκτος appellatur, inde veteres Λύκτιος formarunt, quod passim apud Polyb. occurrit, & in veteri marmore apud Gruterum, ΑΥΤΤΙΩΝ ΠΟΛΙΣ. Nec non apud Callimachum Hym. in Apoll.

Ἠ' π λύκη, τὸν, τ' ἄμμιμι γ' Λύκτιον, ἢ π φαέθοντα.

[77] Λύκων πόλις δύο.] Urbi a lupis, quos in Ægypto divinum honorem arripuerunt, nomen inditum, testis est Diod. Sicul. lib I Biblioth. Straboni libro XVII Λύκη πόλις, voce non composita: Eunapio in vita Plotini Λυκω, qua terminatione & aliæ Ægyptiorum urbes gaudent· Πλωτῖνος ὢν ἐξ Αἰγύπτου φιλόσοφος· τ' ἐξ Αἰγύπτου ἰσῶ χεάφων, ἡ τὴν πατρίδα σοφίαν, λυκω σοντῶν ὀνομάζων. Hinc idem Plotinus Suidæ Λυκοπολίτης dicitur, quod gentile ab hac civitate deduxit Stephanus.

[78] Σεβεννύτη.] In omnibus libris legebatur Σεβεννύτου, quod corriximus.

ΛΥΚΩ'ΝΗ, πόλις Θρᾴκης· Εὔφο- A ρίων Ἱππομέδοντι. τὸ ἐθνικὸν Λυκωναῖος, ὡς ⁷⁹ Σκιώνη Σκιωναῖος. δυνατὴ καὶ Λυκωνεὺς, ὡς Σινωπεύς.

LYCONE, urbs Thraciæ, de qua Euphorion in Hippomedonte. Gentile, Lyconæus, uti Scione Scionæus. Posset quoque Lyconensis dici, uti Sinopensis.

ΛΥΚΩ'ΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τελέτῳ. ⁸⁰ ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ B βασιλέως. ⁸¹ ὁ πολίτης Λυκωρεύς, ⁸¹ καὶ Λυκώρειος, ⁸² καὶ Λυκωρεάτης. ⁸⁴ ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, καὶ Λυκώρδιον διὰ διφθόγγου.

LYCOREA, pagus Delphensis, de quo Callimachus lib. III. a Lycoreo rege sic dictus. Paganus Lycorensis, & Lycorius, & Lycorita. Juvenitur quoque Lycorius Jupiter, & Lycorium per diphthongum.

ΛΥ'ΛΗ, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας. τὸ ἐθνικὸν, C Λυλαῖος.

LYLE, urbs Arcadiæ, de qua Alexander libro II de Lycorea. Gentile, Lylæus.

ΛΥ'ΡΚΕΙΟΝ, ⁸⁵ ὄρος Ἄργους· Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. τὸ τοπικὸν, Λύρκειον ὕδωρ, ⁸⁶ καὶ Λυρκήιον. τὸ γεωγενικὸν Λύρκιος, ὡς Ῥοίτειος.

LYRCEUM, mons Argorum, de quo Callimachus in Hecale. Hinc locale. Lyrcea aqua, & Lyrceium. Masculino genere dicitur, Lyrceus, uti Rhæteus.

D

ΛΥΡΝΑΤΙ'Α, ⁸⁷ χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν Λυρνατεύς, ὡς Οἰχαλιεύς. Ἀρκάδιος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

LYRNATIA, peninsula & Lyciæ munimentum, de quo Alexander libro II de Lycia. Gentile, Lyrnatiensis, uti OEchalia OEchaliensis. Arcadius vero per ει diphthongum scribit.

E

ΛΥΡΝΗΣΣΟ'Σ, ⁸⁸ πόλις Τρωϊκὴ, μία τῶν ἑνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν

LYRNESSUS, urbs Trojana, una ex undecim quæ in Troade erant. Gentile, Lyr-

---

⁷⁹ Σκιώνη Σκιωναῖος.] In omnibus libris MSS & editis legebatur Κιώνη Κιωναῖος: quæ lectio, quanquam aliquo modo defendi posset, Stephani nostri auctoritate nobis corrigenda videbatur. Vide in illa voce.

⁸⁰ Ἀπὸ Λυκωρέως δ βασιλ.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκωρέα, πόλις Δελφῶν, ἐφ' ἧς πρώτου ὁ Λύκωρος. ἀπὸ Λυκώρου κλίνεται ὠρτόν, ἧς Κορυκίας, οἱ ἐντοπίοι τὸ Παρνασσόν. Sed hoc quandoque fit, ut hujusmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Pausanias in Phocicis non ab hoc rege, sed ἀπὸ τῶν λύκων ἀρχῶν *a luporum simulatibus* nomen habere perhibet.

⁸¹ Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti sæpe aliis in locis, ὁμωνυμεῖ τῷ κλίτει Suidas: Λυκωρεύς, ὁ Λυκώρεια, ὁ ἀρμα πόλεως. Sic etiam Apollo *Lycoreus* dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ὅτε κλείσιν ἀοιδὴ
Ἡ κίθαρις, ἡ τόξα, Λυκωρέϊ ὕπτια Φοίβῳ.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiast. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

⁸² Καὶ Λυκώρειος.] Omnes codices constanter quidem exhibent Λύκωρος, quod nequaquam admittendū Salmasii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui satis multa, ad hunc locum in margine sui Steph. est commentatus, sed quæ vetustate omnia adeo sunt exesa, ut oculorum aciem fugiant.

⁸³ Καὶ Δυκωρείτης.] Eodem modo derivari potest, uti a Μαραθὼν Μαραθώνιος.

⁸⁴ Ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, ἐν Δυκώρου διὰ διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia sine diphthongo, nunc adducit usum ἐθνικῶν cum diphthongo, & quanquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι δὲ Λυκωρεὺς Ζεὺς ἐν Λυκώρῳ, diphthongum αι expunximus, & ει repositimus. Invenitur enim Δυκώρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐκ δ' ἔμολον ἄφαρ ὀφρυόεσσαν ὑπ' Ἰτέαν
Υἱωνὶς Φοίβου Λυκορείου Κάφαρος.

Ad quem locum sic commentatur Scholiast. Λυκωρείου· διὰ δ διφθόγγου οἱ μὲν Δελφοὶ τοπικῶς Λυκωρεῖς ἐκάλουν, λέγει δὲ κώμας Λυκορίας.

⁸⁵ Λύρκειον, ὄρος Ἄργους.] A Strabone Αὐκαίου appellatur lib VIII, ubi tradit ex eo Inachum profluere, ita enim ille: Ἐκ δὲ τῶν ὀρῶν τούτων ὁ Γάναχος, καταφέρεται πρὸς νότον, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Λυκαίῳ, ὃ νῦν τὸν Κυνόσουρον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας. Vide præterea Scholiast. Apoll. Rhod. ad lib. I v. 125.

⁸⁶ Καὶ Λυκρήιον.] Hinc apud Val. Flaccum lib. IV Argon.

- - - *Dominum Lyrceia tellus*
Antraque deprensa tremuerunt conscia culpa.

⁸⁷ Λυρνατία, χερρόνησος.] Hæc mihi eadem videtur, quam in præcedentibus sub nomine Limytiæ descripsit & Pamphyliæ attribuit. Apud Scylacem, emendante Salmasio, Lyrnatiæ mentio reperitur.

⁸⁸ Λυρνησσός, πόλις Τρωϊκή.] Alio loco ab Ethnicographo Lyciæ adscribitur. Κάρδακος, πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Sed cum noster duplicem Lyciam statuit, hæreo, utri urbs sit adscribenda. Servius ad lib. X Æneid. in Phrygia collocat: *Lyrnessus, id est Phrygiæ. Acmon ergo & Menesthem filii Clytii: nam Lyrnesios civitas est Phrygiæ, unde fuit Briseis, quam civitatem Achilles expugnavit.* Sed Phrygia tam late se extendit, ut etiam Troada comprehendat. Trojani Cilices hanc condidere teste Strab. lib XIV: Τῶν δὲ Τροίᾳ Κιλίκων, ἀπ' Ὀρησθ μόμενται, σαλευθέντων ἀπὸ τῶν ἐξ τὰ Ταῦρα Κιλίκων, οἱ μὲν ἀπῴκησαν εἰς Δαρδανίαν ἅπασι τοῖς ὑπ' τὴν Τροίαν τόποις, οἱ δὲ Δαναοὶ ἅπασι τούτοις κατέβαλον, ὥσπερ ἐν τῇ Παμφυλίᾳ Θηβαῖοι & Λυρνησσόν. Vide præterea Eustathium ad Dionysium, ubi præter Troicam, etiam alia Ciliciæ adscribitur, de qua Curtius, & Strabo loco jam allegato mentionem faciunt.

89 Ἀίχυ-

γικὸν, Λυρνήσσιος. [89] Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ Λύρνης, ἡ Λυρναῖος.] In omnibus libris mala interpunctione laborabat hic locus, nam post vocem Περσαις librarii πλανοσκοποὶ collocaverant, sensum turbantem, & ἡ Λύρνη, pro ἡ Λύρνα. Eustathius hunc locum citans in suis ad Iliad. B comment. legisse videtur ex nostro, hoc gentile ab Æschylo per syncopen formatum, ita enim ille: Εἰκὸς δὲ Ὁμηρικὸς λυρνησσὸν φασιν ὑφεῖναι παρ' Αἰσχύλῳ λυρναῖον. καὶ τάχα καὶ συγκοπὴν Λοκρὸς, quem noster & Eustathius innuunt, hodie hunc in modum in Persis Æsch. circumfertur:

Θάρσεῖ τι πιστὸν πτῶμα τῶν ἐμῶν
Τεῦχε, γύον· λυρναῖον ἐυσθενὲς ἀνήρ

[90] Η' ἔστιν ὁ Καρδία.] Lysimachiam & Cardiam diversas fuisse urbes, manifestissime passim inculcant Geographi & Historici. Videsis Strabonem lib. VII, Ptol lib III, Pausan lib. I. & Marc Heracleotam, vel potius Scymnum Chium. Sed Salmasius sententiam Stephani interpretando lenire conatur: censet enim Cardiam ideo Lysimachiam fuisse dictam, quia Macedonibus sitas, & Lysimachiam in medio comprehendebat Murus hic a Propontide ductus ad Melanem fibus passi quæ fillimi latitudo habebatur.

[91] Ο' πολίτης, Λυσιμαχεύς.] Apud Goltzium exstat nummus cum inscriptione: ΛΥΣΙΜΑΧΕΩΝ

[92] Πόλις Αἰτωλίας.] Hæc sita tuit ad lacum ejusdem nominis inter Pleuronem & Arsinoen, teste, Strab. lib X: Η' δὲ ἡ Λυσιμαχία πλησὶον ἐφαυσιμάχη, ἡ αὐτὴ καὶ ἐφ' ἧς τὴ λίμνη τῇ παρ' Αὐσιμαχίᾳ· ἐφ' ἧς δὲ Τάφια. Liv. lib. XXXVI, & Plinium lib. V cap. XXX.

[93] Λυτταὶ χωρίον Θετταλικὸν.] Apud Hesychium legitur Λυττὸν, Θετταλὸν Quod Salmasius ad marginem fui Steph. collocaverat.

[94] Λυχνίδος, πόλις Ἰλλυρίας.] Hæc præcipua Dassaretiorum fuit urbs, quæ aliquando Λυχνὶς, Λυχνίδιον, Λυχνίδος Λυχνίδα, & Λυχνιδεῖς ab auctoribus appellatur, cujus luculentissimam descriptionem cum nobis exhibeat CL. Palmerius, lectorem eo ablegamus, ne actum agere videamur. Strabonis locus, ubi Λυχνιδὸς dicitur, exstat lib. VII, sed ex nostro emendatur a Casaubono, in suis ad Geographum notis. Contra Ursinus in suis ad Polybianas Legationes comment. censet, locum Strabonis vitii immunem esse, tentans pro Λυχνίδια, quod est apud Polyb. subtituere Λυχνιδῶτα Strabonis: sed cum Λυχνίδα tactum sit a recto Λυχνὶς locus nulla emendatione indigere videtur.

[95] Λ' ρσηνικῶς λεγομένη.] Non semper hoc fuit verum, sequioris enim ævi scriptores gen. fœm urbis nomen protulere Procop. in Anecdotis: Λυχνιδὸν τὴν ὑπεῖναι Μαλχος Rhetor: Καὶ ἐσὸς μὲν τὴν Λυχνηδὸν ἐπιτολὴν ἀπεκρύβη, ἐπὶ ὄρους κεκμηλῶν.

[96] Λυχνιδία λίμνη, ἡ Λυχνίς.] Pessime hunc locum divulgavit Xylander. edendo, καὶ Λυχνία λίμνη, ἡ Λυχνίτης. Melius in Veneta Florentinaque excusum erat. ἡ Λυχνία λίμνη, ἡ Λυχνίς. Pro Λυχνία nobis visum fuit reponere Λυχνιδία, quo nomine hæc palus passim apud scriptores occurrit Polyb. lib. V: Τῶν δὲ ἐφ' τὴν Λυχνιδίαν λίμνην Λυχνίτης vero apud Scym. Chium:

Ἐ'χει δὲ λίμνὴν ἐν μακρ' ἡ χώρα δεινὴ
Μιγαλλων, παρ' αὐτὴν τὴν Λυχνίτιν λεγομένην.

Et apud Diod. Siculum lib XVI: Νικάνωρ ὁ τὴν Γ' πυρρίαν, ἡ παρὰ τὴν τῶν λεγομένην ἡ Λυχνιτίδα καλουμένην λίμνην ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς Ἀρμενίας Λυχνίτης χωρίου.] Et hoc loco sequi fidem vetustiorum editionum mihi fuit visum, male enim Xylandriana exhibet Λυχνίτης. Fuit in Armenia lacus hoc nomine, ad quem fortassis ejusdem nominis castellum conspiciebatur. Prol. lib V: Εἰσὶ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ, ἣ τε καλουμένη Λυχνίτης, ἡς τε μέσον ἐστὶ νῆσος οὐ μεγ' ὄρος.

[97] Λωμεντὸς, πόλις Γαλλίας.] Stephanum hac sectione innuere urbem, quam alio loco Νεμαυσὸν appellat, etiam observat Cluverius lib. II cap. IX. Deinde quoque alium errorem committit, oppidum hoc cum *Laurento* confundens.

[98] Λώρυμα, πόλις Καρίας.] Portus in Caria a scriptoribus hoc nomine agnoscitur, sed de portu Rhodiensi altum silentium. Censeo itaque, unum eundemque esse locum, quem noster geminavit. Lorymæ situm optime describit Constant. Porphyrogennetа lib. I de Them: Ἀναβαίνοντι δὲ ἀνέμου ἀπὸ ἀνατολῆς,

A Lyrnessius. Apud Æschylum vero in Persis, tanquam a Lyrna vel Lyrne, Lyrnæus formatum est.

LYSIMACHIA, oppidum in Thraciæ Chersoneso, quæ prius Cardia. Oppidanus, Lysimachensis. Est quoque Ætoliæ urbs.

LYTÆ, regiuncula Thessaliæ, sic dicta a voce λύειν, quod Neptunus Tempe solverit, atque diluvii aquas dissipaverit.

LYCHNIDUS, urbs Illyriæ genere masculi. & palus gen. fœm. sic dicta. Herodianus eum Lychnitum appellat. Gentile, Luchnidius. Palus etiam Lychnidia & Luchnitis dicitur. Est quoque Lychnitis Armeniæ castellum.

LOMENTUS, urbs Italiæ cum accentu acuto, juxta regulam in Tos definentium, ac in penultima syllaba, habentium. Hanc quoque Lorentum appellant cum R.

LORYMA, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Asia. Est quoque portus Rhodi, qui Loryma dicitur. Gentile, Lorymæus.

LOS,

ΑΩΣ, [100] νῆσος πρὸς Θετταλίαν, ὡς Κῶος. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. Λῶος, ὁ νησιώτης. A

ΛΩΤΟΦΟΡΟΣ, [101] χώρα, καὶ Λωτοφαγῖτις γυνή. B

LOS, insula circa Thessaliam, uti Cos, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Insulanus, Lous.

LOTOPHORUS, regio, & Lotophagitis mulier.

κῶλον· ἐπὶ Οὐλιμον· ὄνομα, ἢ λιμοῦ κεκλιμένου· λοιμός. ἢ κεκτισμένη νῆσος· ἐκ Σύμης. ἢ ἀπὸ τοῦ πλάγιος κεῖσθαι ἢ Ῥοδίων πειραίας, ἢ ὑπαλλήλους, νῆσος· ἡ Ῥόδος· ἀνυπ πλησίον ἐξεπλώσας.

Ubi sine dubio legendum Λοίμος. Vide prætera Strabonem lib. XIV, & fateberis *Lorymæ* in Caria esse, nostrum vero graviter errasse.

[100] Λῶς, νῆσος πρὸς Θεσ.] Salmasius in Steph. sui oraobservat, Ptolemæum Loi fluminis meminisse, sed ad rem non facit; nam sustulit ex Ptol. hunc errorem Bertius, legendo Λάως πόλις Θεσσαλίας. Vide Palm. Græc. Antiq pag. 146.

[101] Λωτοφόρος χώρα, ἡ Λωτοφαγῖτις γυνή.] Quanquam constanti scriptura sic legatur in omnibus libris, ego tamen legendum censeo γῆ & non γυνή: Loquitur enim de regione *Lotifera*, cujus incolæ Lotophagi appellantur ab arboris fructu, quo latrantem stomachum lenire credebantur. Certam eis sedem non assignat Stephanus; de qua tamen luculenter Scylax Caryandensis capite Λωτοφάγοι, & ad illum locum Incomparabilis Vossius, quem etiam consule ad Pomp. Mel. lib. I cap. VIII. Porro Λωτοφαγῖτις appellatur insula Meningx ad minorem Syrtim, de qua eleganter Agathemerus lib. I Geog. cap. V: Ἀπὸ Κερκίνης ἐπὶ νῆσον Μανιγγα τὴν Λωτοφαγίτιδα ὁ πλοῦς σταδίων χ', ὅσον ἡ μικρὰ Σύρτις· λέγεται τὸ σχῆμα. Ἡ δὲ Μανιγξ μῆκος σταδίων χ', πλάτος σταδίων ρκ'. Sed vehementer miror, doctiss. Archiepiscopum Thessalonicensem in suis ad Dionys comment. tradere, ipsam Syrtim minorem hoc nomine appellari: Οὕτω μὴν τὴν Καρχηδόνα Σύρτις ἡ μικροτέρα, ἡ ἐ Λωτοφαγῖτις, μᾶλλον δὲ ὅσος ἄνωθεν κόλπος ἡ ἐπέκεινα ἔκτισται. Vel toto cælo errat, vel legendum ibi, οὐ ἡ ἡ Λωτοφαγῖτις, vel simili modo.

M

ΑΓΑΡΣΟΣ[1], μέγας ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ· τὸ πτηνὸν Μαγάρσιος, [2] ἢ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται· ὡς Λυρνησσὸς, Λυρνήσιος. ΜΑΓ-

M

AGARSUS, maximus Ciliciæ collis juxta Mallum. Locale, Magarsius, & Magarsia Minerva ibi collocata est, uti a Lyrnessus fit Lyrnessius.

MAG-

[1] Μάγαρσος, μίγας ὄχθος ἐν Κιλ.] In voce Ἀγάβυρτοι, ubi rationem reddit, quare istius terminationis vocabula in antepenultima accentum gerant, male Μίγαρσος dicitur. Urbis & Minervæ meminit Arrianus lib. II de Exped. Alex. Mag. Αὐτὸς δὲ σωτῆρις πίζας ἐ τῇ ἴλῃ βασιλικῇ ἐς Μάγαρσον ἦκε, ἢ τὴ Ἀθηνᾶ τῇ Μαγαρσίδι ἵδρυσε. σύνηθες δὲ οἱς Μακεδὼν ἀφίκετο. Lycophroni dicitur Μίγαρσος, ubi mallem Μάγαρσος:

Αἰπὺς δ' ἀλιρρὸς ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ
Μίγαρσος ἀγνὸν ἔρεισι πυθμένι.

Perhibet ejus Scholiast. urbem Megarsum ad Pyrami ostia sitam esse, & secundum Demetrium, qui res Pamphyliacas in historiam redegit, a filia quadam Pamphyli hoc nomen obtinuisse.

[2] Καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ.] Minerva hæc Arriano, loco proxime allegato, Μαγαρσὶς dicitur, & Lycophronis Schol. Μάγαρσα, ita enim ille: Μίγαρσος. πόλις Κιλικίας μέση ἡ πέρα Μαλλοῦ ἐ Ἀμφιλόχου, ἢ Μιγαρσὶς Ἀθηνᾶ λεγ.

Mag-

ΜΑΓΔΩΛΟ'Σ. [1]πόλις Αἰγύπτ. Ε'κατ. τεῖ⊙ ϖεπηγότ. τὸ ἐθνικὸν Μαγδωλίτης, ϖρὸς τ Αἰγύπτιον τύπον, Καωλείτης, [4]Διολκίτης, Πενταχοινίτης.

A MAGDOLUS, urbs Ægypti, auctore Hecatæo in Periegesi. Gentile, Magdolita, propter Ægyptiam formam, uti Canobita, Diolcita, Pentaschœnita.

ΜΑΓΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, ϑυῖα) καὶ Μαγιάτης, καὶ Μαγιανὸς. [2]εἰσὶ καὶ Μάγοι ἐθν⊙ ϖερὶ Μηδίαν.

MAGIA, urbs Illyriæ. Gentile potest esse Magiata & Magianus. Sunt etiam Magi gens circa Mediam.

ΜΑΓΙΣΤΡΙΚΗ', χώρα τ Ταυρίσκων, τ ϖρὸς τ Α'λπεα ὄρη. οἱ οἰκήτορες Μαγιστρικες, οἱ τῖς Γερμανοῖς ὁμορῶσι.

MAGISTRICE, regio Tauriscorum, qui ad Alpes montes sunt. Incolæ, Magistrices, qui Germanis contermini sunt.

ΜΑ'ΓΝΑ, [6]νῆσ⊙ Λιβυκὴ· Α'λέξανδρ⊙ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν ἣ κῆ τ Λιβύων Φωνὶ Σαμαθὰ, ὅ ἐστι μεγάλη. τὸ ἐθνικὸν Μαγνίτης, ϖρὸς τ Λιβυκὸν τύπον, καὶ τ Αἰγύπτιον.

MAGNA, insula Libyca, de qua Alexander libro III Lybicorum; quæ lingua Libyca *Samatho* vocatur, quod est Magna. Gentile, Magnita, propter formam Libycam & Ægyptiam.

ΜΑΓΝΗΣΙ'Α, [7]πόλις ϖρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητ⊙. [8]ὁ πολίτης, Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῆ.

MAGNESIA, urbs ad Mæandrum & regio, quæ à Magnete nomen invenit. Civis, Magnes, quod ejusdem nominis est cum

[1] Μαγδωλὸς, πόλις Αἰγύπτ.] Hæc urbs ab Hebræo מגדל *migdal*, quod arcem & turrim denotat, nominis originem trahere videtur, observante Bocharto. Greg Sac. lib IV cap XXVII. Urbs ferme sita fuit in ingressu Ægypti, à Pelusio XII M P. distans, ita enim Antoninus in Itiner

Item a Serapin Pelusium.

Thanbasion.	M. P. LX.	Sic.
Sile.	M. P. VIII.	
Magdalen.	M. P. XXVII.	
Pelusium.	M. P. XII.	
	M. P. XII.	

[4] Διολκίτης.] Libri omnes editi & MSS rerperam Διολκείτης exhibent. Hieron. Surita in suis ad Antonini Itin commentariis inteliciſſime conjicit Διοικοδλίτας legendum: nostet enim probare nitens, a nominibus in ις more Ægyptio formari gentilia in ιτης, illud Διοικοδλίτης factum a Διόικοδλις, non pro exemplo adducere potuit. Nos retcripſimus Διολκίτης, quod formatur a Διόλκ⊙, qua de voce vide in A'κ⊙λης, ubi idem invenitur.

[2] Εἰσὶ δ Μάγοι ἔθν⊙ ϖερὶ Μηδίαν.] Herodotus lib. I: Μήδων ταυτὰ ἔθνεα, Βουσὶ, Παρητακηνοὶ, Στρωμάτες, Μάγοι, ϖέντε Λύδιοι.] Operæ pretium erit in medium adducere verba cl. Bocharti, quibus sententiam suam de hac sectione pronunciat, ita enim ille lib. II cap. XII de Phœn. Colon. Est cur putetur "hæc fuisse insula Lyciæ non Libyæ. Libyæ insula "Magna nomine alibi nulla memoratur. At prope "Lyciam fuit Μεγάλη νῆσ⊙, *Magna insula*, de qua "alibi idem Steph E'τέ⊙ μεγάλη νῆσ⊙, ϖρὸς τῇ Λυκίᾳ. "Quæ & Μεγίστη *Maxima* dicta. Ptolemæus lib. V "cap. II: Νῆσοι δὲ ϖερίκλυστοι) τῆ Λυκίᾳ μείζων &c. In "Μεγίστη, πόλις ἐ νῆσ⊙ τ Λυκίας, ὡς Πολυΐστωρ. Ma- "gna urbs & insula Lyciæ, *ut tradit Alexander Po- "lyhistor*, nempe in Lyciacis, vel Lyciæ Periplo, quem "non lemel citat Stephanus. Sed & Lybica idem ferri "pſit. Et vox *Samatho* plane videtur esse Libyca, seu "quod idem est Punica. *Samatho* enim fit ex שמת initiali rejecta.

[6] Μάγνα, νῆσ⊙ Λιβυκή.] Hæc urbs ab Hebræo מגדל *magdal*, quod arcem & turrim denotat, nominis originem trahere videtur, observante Bocharto. Greg Sac. lib IV cap XXVII. Urbs ferme sita fuit in ingressu Ægypti, à Pelusio XII M P. distans, ita enim Antoninus in Itiner

Item a Serapin Pelusium.

Thanbasion.	M. P. LX.	Sic.
Sile.	M. P. VIII.	
Magdalen.	M. P. XXVII.	
Pelusium.	M. P. XII.	
	M. P. XII.	

[4] Διολκίτης.] Libri omnes editi & MSS rerperam Διολκείτης exhibent. Hieron. Surita in suis ad Antonini Itin commentariis inteliciſſime conjicit Διοικοδλίτας legendum: nostet enim probare nitens, a nominibus in ις more Ægyptio formari gentilia in ιτης, illud Διοικοδλίτης factum a Διόικοδλις, non pro exemplo adducere potuit. Nos retcripſimus Διολκίτης, quod formatur a Διόλκ⊙, qua de voce vide in A'κ⊙λης, ubi idem invenitur.

[2] Εἰσὶ δ Μάγοι ἔθν⊙ ϖερὶ Μηδίαν.] Herodotus lib. I: Μήδων ταυτὰ ἔθνεα, Βουσὶ, Παρητακηνοὶ, Στρωμάτες, Μάγοι, ϖέντε Λύδιοι.] Operæ pretium erit in medium adducere verba cl. Bocharti, quibus sententiam suam de hac sectione pronunciat, ita enim ille lib. II cap. XII de Phœn. Colon. Est cur putetur "hæc fuisse insula Lyciæ non Libyæ. Libyæ insula "Magna nomine alibi nulla memoratur. At prope "Lyciam fuit Μεγάλη νῆσ⊙, *Magna insula*, de qua "alibi idem Steph E'τέ⊙ μεγάλη νῆσ⊙, ϖρὸς τῇ Λυκίᾳ. "Quæ & Μεγίστη *Maxima* dicta. Ptolemæus lib. V "cap. II: Νῆσοι δὲ ϖερίκλυστοι) τῆ Λυκίᾳ μείζων &c. In "Μεγίστη, πόλις ἐ νῆσ⊙ τ Λυκίας, ὡς Πολυΐστωρ. Ma- "gna urbs & insula Lyciæ, *ut tradit Alexander Po- "lyhistor*, nempe in Lyciacis, vel Lyciæ Periplo, quem "non lemel citat Stephanus. Sed & Lybica idem ferri "pſit. Et vox *Samatho* plane videtur esse Libyca, seu "quod idem est Punica. *Samatho* enim fit ex שמת initiali rejecta.

[7] Μαγνησία, πόλις ϖρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα.] Prater Magnesiam Thessaliæ, in minori Asia, duo inveniuntur hoc nomine oppida, alterum ad Mæandrum fluvium, alterum ad montem Sipylum, quorum frequentissima in veteribus monumentis, & utriusque linguæ scriptoribus mentio est. In Ioederé Smyrnæorum & Magnetum, quod hodie inter Oxonienſia marmora conspicitur, hæc leguntur: Α'νεχρεμάνθησαν καὶ τῶν ὁμοίως ϖεμϖάντων τὰς ϖρώτας ἀπαρχὰς τῷ ϑεῷ τῷ ϖατρίῳ Σμυρναίοις μὲν τοῖς ϖρὸ τ Α'φροδίτης Στρατονικιδ⊙ ἱερᾶς καὶ ἀσύλ⊙ Μαγνησίᾳ τῇ ϖρὸς τῷ Μαιάνδρῳ. Et in appendice ad eadem marmora hæc inscripuo. quæ de Magnesia ad Sipylum mentionem facit.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ
ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΚΟΜΕΝΩ ΑΔΥΣΑΝΙΑ
ΑΥΣΑ.
ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΑΥΣ.

Utriusque etiam meminit Ptolemæus lib V cap. II. Μαγνησία ϖρὸς Σιπύλῳ. Μαγνῆτ⊙ ἐ ϖρὸς Μαιάνδρῳ. Et Livius lib. XXXVII cap. XLIV: *Legati ad Sipylum ad dedendas urbes venerunt. Et paucis interjectis verbibus sequitur: Sub idem fere tempus, & ab Trallibus & a Magnesia quæ sup. Mæandrum est. & ab Epheso legati ad dedendas urbes venerunt.* Magnesiam ad Mæandrum, quam etiam Magnesiam Cariæ, & Magnetiam circa Ephesum appellant, condiderunt Magnetes Penei amnis accolæ, auspiciis Prothei contra Trojanos militantes, uti perhibet Conon Narratione XXIX. Sed Scholiastes Apoll. Rhodii Leucippum Cari filium hujus urbis conditorem statuit, ita enim ille ad lib I Argonaut. Πεϖρᾶσι δὲ ϖόλις Μαγνησία· Μάγνητα δὲ ϖόλις τῆς Χείρ⊙ ὁμώνυμ⊙, ἣν ἔκτισαν Μάγνητες Θετταλικοὶ ἀϖὸ τ Μάγνητ⊙ τ Αἰόλ⊙ τ Ἕλληνος καὶ Νύμφης τ Δ Κερόεσ, μετανάσται Ε'κ Θετταλ. ἐκβεβηκότα εἰς Λυδίαν καὶ Δ Κάρες, μετανάσται Ε'κ Θετταλ. ἐκβεβηκότα εἰς Λυδίαν καὶ Δ Κάρες, μετωνόμασαν ἀϖὸ τ ἰδίων ϖατρίδ⊙ Μαγνησίαν. Μάγνητες δὲ καὶ οἱ ϖερὶ τὸν Μαίανδρον ϖοταμὸν τὴν ἐν Κρήτῃ. Verum Magnesia Thessaliæ, quam noster Steph χώρα appellat, Magnetem Argi filium conditorem habuit, ita enim Ant. Liberalis cap. XXIII: Α'ϖὸ δὲ ϖυρὸς ἐγένετο ϖαῖς Α'ϑάμαντ⊙ ἐκ ϖρώτης Νεφέλης Φρίξ⊙ καὶ Λαοδάμεια. Μάγνης δὲ ϖαῖς τ Αἰόλ⊙ τ Ἕλληνος καὶ τ ϖερὶ τὸν Μαίανδρον ϖοταμὸν ϖόλεως ἐκτίσεν ἐπωνύμ⊙ ἑαυτῷ Μάγνησιν ἀϖοικήσαντα ἐκ Θετταλίας μετὰ τ ἀδελφῶν. οἱ δὲ ϖαῖδες τ Μάγνητ⊙ ϖαρὰ τ ϖατρὸς ἐκληρώσαντο τὴν ἀϖοικίαν.

[8] Ὁ ϖολίτης, Μάγνης.] Apud Trisanum Tom. II Comment. Histor. diverſi occurrunt nummi cum inscriptione ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

σῆ.[9] Τὸ ἡλυκὸν Μάγνησα ἀπὸ Καλλιμάχου, καὶ Μαγνῆτις ἀπὸ Παρθενίου,[10] καὶ Μαγνῆτις, ἀπὸ Σοφοκλέους.

MADIENI conditore. Fœmininum est Magnessa apud Callimachum, & Magnetis apud Parthenium, & Magnetis apud Sophoclem.

MADIENI & Madianitæ, gens Arabiæ. Diximus Arabes duabus hisce formis uti.

MADYTUS, urbs Hellespontia, de qua Hecatæus in Europa, aliique. Gentile, Madytius, uti Berytius, Sestius. Sed a Madyta fit Madytensis.

MAZACA, urbs Cappadociæ, quæ nunc Cæsarea appellatur. Gentile, Mazacenus. Dicitur quoque Mazacensis, uti Tyana Tyanensis. Dicitur præterea a Mazacis.

MAZARA, castellum Selinuntiorum. Gentile, Mazaræus, uti Ennæus, Himeræus.

MA-

[9] Τὸ ἡλυκὸν, Μάγνησα.] Pessimo errore in omnibus libris legebatur, τὸ ἰδικὸν, Μάγνησα, quod correxit Salmasius in margine sui Stephani, & nos ex MS. Vossiano auctori reddidimus. Horatius Carm. lib. III Od. VII.

Narrat pave datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolytem dum fugit abstinens.

Vide præterea locum, quem ad hanc sectionem ex Apoll. Rhodii Scholiasta in medium adduximus.

[10] Καὶ Μάγνης.] Et hoc gentile fœmininum in quadam inscriptione conspicitur, quam modo allegavimus, cum de Magnesia ad Sipylum loquebamur.

[11] Μαδιλωνι, ἡ Μαδιληνῶν.] Quanquam in libris editis & MSS constanti scriptura legebatur, *Madylwni* ἡ *Madylhnῶn*, exhibemus tamen conjecturam cl. Bocharti, in prolegomenis ad Greg. Sac. *Madilwni* & *Madilhnῶn* in Stephano restituentis. Deducitur sine dubio hæc denominatio ab Hebræo *Madian*, regio in sacris literis feecsu Montis nobilis. Exod. II: XV. Horum urbs a Josepho *Madiλων* vocatur & ad mare rubrum ponitur, ita enim ille lib. II cap. V: Εἰς πόλιν Μαδιλωνὶ ἀφικόμενος ἐπὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ κειμένην, ἐπώνυμον δὲ τοῦτο Ἀβράμου γήμαντος Χαττούρας ὧν. Hinc non incommode formantur *Madilwni*, *Madilwnῖται* & *Madilhnῖται*, quod ultimum Josepho usitatissimum est lib. II cap. V, & *Madilwnῖται* apud eundem libro V cap. VII: Μετὰ ταῦτα Μαδιλωνῖται τὸ ἀρχαῖον ἔθνος Ἀμαλήκης ἀπολιπόντες τὴν Ἀραβίαν, στρατεύσαντες ἐπὶ τοὺς Ἰσραηλίτας. Hinc *Madilhnῖς*, quod pro regione, & muliere in usu est. Idem lib. IV cap. VI Zambriam refert matrimonium iniisse cum Chosbi Madianitide, Uti filia: Καὶ Ζαμβρεῖας ὁ Συμεωνίδης ὑγιαίνων φυλῆς, Χοσμι υἱωνὸν *Madilhnῖτιν*, Οὗτοι ἡγησάμενοι τοῦ ἔθνους ἀνδρῶν. Et eodem capite circa finem: Ἐπὶ τῶν *Madilhnῖτων* γὰρ ἐπεμψε στρατόν. Ubi *Madilhnῖται* reponendum. Hi Madianitæ, teste Augustino Quæstione XX super Num. in Paralipomenôn Æthiopes dicuntur, quos sua ætate Sarracenos appellabant, ita enim ille: *De uxore Moysi Æthiopissa quari solet, utrum ipsa erat filia Jethro, an alteram duxerit, vel superduxerit: sed istam fuisse credibile est: De Madianitis quippe erat, qui reperiuntur in Paralipomenon Æthiopes dici, quando contra eos pugnavit Josaphat. Nam in his locis dicitur eos perfecutus populus Israel, ubi Madianitæ habitant, qui nunc Sarraceni appellantur. Sed nunc eos Æthiopes nemo fere appellat, sicut solent locorum & gentium nomina plerumque vetustate mutari.*

[12] Τοῖς ἄνω τὸ πρὸς χρῶν.] Utuntur enim forma in ων & ιτης, uti ab Ἄ*ανα* deducitur Ἀ*ανιώνης* & Ἀ*ανίτης*, pari ratione a Δ*αώ* Δ*αυϊώνης* & Δ*αυΐτης*, de quibus suis locis videndum.

[13] Ἡ νῦν Καισάρεια.] Nomen hoc ei impositum est a Tiberio Cæsare, teste Eutropio lib. VIII cap. VI, sic enim ille: Πολλὰς γὰρ τῶν ἐπὶ βασιλέων ἐξανάστασις εἰς ἰσωτὸν κάλων κατῆγεν ἀκμῆς· ὡς Ἀρχέλαον Καππαδόκων βασιλέα, ὃν ὁ θρὸς ἐκβαλὼν ὑπερόγκου τὸ ἐπιπλέον τοῦ ἴσου, εἰς τὸν μετρίοις πάλαι ὑπέρκειται σφᾶς ἐπικρίδα· ἐν οἰκείᾳ Καισάρειαν, Μαζάκων ἀφ' ἧς καλουμένων. Obiter observandum, hoc loco nomen urbis genere fœm. efferri, quod in hac voce est rarius. Ferme eadem habet Suidas in Tiberio: Ἀ*λλ' ὑπερόγκων τῶν Καππαδοκίας ἀνδρῶν, εἰς τὸν μετρίοις τῆς τῆδε πόλεως, Μάζακα ὑφαιρεθέντα ἀπὸ τῶν ἐπικαίρων ὀνομαζομένων, ἀφ' ἑαυτῆς φησὶ τὸν φθονηρὸν ἐξανεῖχεν. ὅπερ δὲ καθ' ἡμᾶς Καισάρεια ἐστὶν ὀνομαζόμενον. Toto ergo cœlo errat Const. Prophyrogenneta lib. I de Them. cap. II, tradens hanc urbem a magno Julio Cæsare id nominis accepisse, ita enim ille: Καισάρεια μεγάλη πόλις, ἡ δὲ πρώην ἐπεκλήθη Καισάρεια Ἰουλία ὀνομασθεῖσα, ὅτε φθόνου ἐπεκλήθη Μαζάκα. Sed hæc contra historiæ fidem esse, satis declarant jam nominati Eutropius & Suidas. Certissimum enim est, uti referet Apollonius Grammaticus apud Phlegontem Trallianum in Reb. Mirab. cap. XIII Tiberii ætate ingentem terræ motum fuisse, quo plurimæ celeberrimæque Asiæ civitates funditus deletæ sunt, quas deinde suis sumptibus instauravit. Hinc etiam apud Suetonium ejus in vita legimus: *Neprovincias quidem ullas liberalitate sublevavit: excepta Asia, duntaxat terræ motu civitatibus.*

[14] Τὸ ἰδικὸν, Μαζακῆνος.] Apud Strab. lib. XII hoc gentile occurrit, Πλατταμῶνος γάρ φασι, ἀφ' οὗ τὸν λιμένα ἔχειν ἄρτιον συμπαγῆ τοῖς Μαζακηνοῖς ἀπὸ τῆς οἰκοδομίας. Conrardus Rittershusius in suis ad Oppiani Cyneget. comment. hunc poetæ versiculum explicans:

Τυρσώνοι, Σικελοὶ, Κρῆτες, Μάζακες, Ἀχαιοί.

censet Μάζακες alias etiam Africanos esse, sed in versu Cappadoces debere intelligi, quia Mazaca urbs est Cappadociæ, unde *Mazax* gentile deducitur, quod etiam apud Claudianum est Lucan. occurrit. Sed vehementer affinitate vocis fallitur; nam a *Mazaca*, cum nulla alia gentilia quam *Mazacenus*, & *Mazacensis* formentur, τὸ *Mazax* nulla analogia inde deduci tur. Censeo in Oppiani versu non incommode posse emendari levissima mutatione Μάζιες vel Μάζιγες, de quibus Ptol. lib. IV cap. II, & Philostorgius lib. XI cap. XI: Μάζικες δὲ Ἀξωμεῖται μεταξὺ ἧ Λιβύων & Ἀ*ράβων* ὕπνοι ῥέουσι). Ma-

ΜΑ΄ΖΥΕΣ, [17] οἱ Λιβύης νομάδες Ἑκαταί. Βεβηκότ οἱσὶ ἢ ἔχ ἔπροι Μάζυες, [18] καὶ ἕτροι Μάχμυες.

A MAZYES, Libyæ Nomades, auctore Hecatæo in Periegesi. Sunt & alii Mazyes, & alii Magmes.

ΜΑ΄ΖΑΙΝΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἀπὸ Μαζαίνου. οἱ πολίτ. Μαζαινωνσί.

MAZÆNA, oppidum Palæstinæ, a Mazæno condita. Oppidani, Mazæneni.

ΜΑΙΑ, πόλις Ἑλλησποντία. τὸ ἐθνικὸν Μαιάτης, ἢ παρῴδιον ἢ τ.

B MÆA, urbs Hellespontia. Gentile, Mæates, addita syllaba tes.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥ ΠΟΛΙΣ, Μαγνησίας πόλις, [19] ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσι. τὸ ἐθνικὸν. Μαιανδροπολίτης. οἱ ἢ ἐστὶ Μαιανδρ. ἡ πόλις, [20] τὸ ἐθνικὸν Μαιανδρεύς.

MÆANDROPOLIS, urbs Magnesiæ, de qua Phlegon in Olympiadibus. Gentile, Mæandropolita. Si urbis nomen est Mæandrus, gentile erit Mæandrius.

ΜΑΙΔΟΙ, [19] ἔθνος Θράκης, πλησίον Μακεδονίας. ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδόνας, [20] Μαιδοκιθηνοὶ ἐκαλήθησαν. τὸ ἐθνικὸν Μαιδικὸς, ἢ Μαιδική.

C MÆDI, gens Thraciæ, prope Macedoniam. Ex his nonnulli ad Macedones profecti, Mædobithyni appellati sunt. Gentile, Mædicus, & Mædice.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, [21] ἀπὸ Μαινάλου τ Λυκάονος. τὸ ἐθνικὸν, Μαινάλιος. καὶ ὄρος. Μαινάλιον, ἢ Μαινάλιτης. ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης. καὶ Μαινάλιος, ὡς Σκιρὰς, ἀφ ὃ ὄρος. τὸ Μαίναλον. ἐστὶ καὶ Μαινάλια, πόλις Γαλατίας.

MÆNALUS, urbs Arcadiæ, quæ a Mænalo Lycaonis filio nomen habet. Gentile, Mænalius, fœminimum Mænalia. Et Mænalites, uti Inachus Inachites. Et Mænalensis, uti Sunienses quod deducitur a monte cui nomen Mænalum. Est quoque Mænalia, urbs Galatiæ.

ΜΑΙΝΟ΄ΒΟΡΑ, [22] πόλις Μασιηνῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μαινοβόραιος.

D MÆNOBORA, urbs Mastienorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Mænoborius.

ΜΑΙΟΝΙΑ, [23] ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος

MÆONIA, sic dicitur Lydia, a Mæone

[17] Μάζυες, οἱ Λιβύης νομάδες] Variis modis hoc gentis nomen scribitur & deformatur: hic præterea Μάζυες & Μάχμυες, si nullum vitium lateat, & deinceps vocat. Sed de hisce vide ct. Vossii judicium ad P. Mel. pag. xxxi.

[18] Καὶ ἕτροι Μάχμυες.] Suspecta vox & aliis non usurpata. Forte corrigendum Μάχλυες, de quibus Herodot. lib. iv: Ἀνατρέψαι δὲ τοὺς ἱππέας τοὺς Γελωνέων ἐμπεσόντας. Etiam apud Herodotum lib. iv sunt Μάχλυες, de quibus hic Stephanus. In Sarmatia Europea prope Alanos etiam sunt Μάχλυες, de quibus frequentissima mentio est apud Lucianum in Toxari, ubi etiam posteriora inde derivata leguntur. Eorum regio eidem dicitur Μαχλυΐτις & Μαχλυανὴ, incolæ vero Μάχλυες.

[19] Ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσι] Male in vulgaris edebatur ἐν Ὀλύμπῳ. Quod nostro reddimus, Xylandriana & Salmasiana correcto est

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιανδρεύς.] Invenitur hoc gentile apud Athenæum lib. xi, ex Simonide, qui ovum anseris Meandrii meminit:

Οὐ πρὸς ὄνου τόκου Μαιανδρίου.

[20] Μαιανδροπολίτης.] Passim excusum erat Μαιανδρουπολίτης, quod exigua mutatione correximus.

[20] Μαιδοκιθηνοί.] Mædobithynorum memoria celebratur Strab lib. xii. Ex duobus Thraciæ populis, qui in unum coaluere, Mædobithyni orti sunt. Vide Casaub. ad lib. Strabonis allegatum.

[21] Ἀπὸ Μαινάλου τ Λυκάονος.] Mænalus non fuit Lycaonis filius, sed nepos, teste Scholiasta ad Apol. Rhod lib. i. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας ἀφ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου, ἢ παιδὸς Λυκάονος. Idem quoque ad eundem auctoritate Hellanici comprobat: Μαινάλου δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ ὃ ἡ Ἀπολλόνιος λέγει τὸν Μαίναλα τ Ἀρκάδος, ὃς φησιν Ἑλλάνικος. Sed in fabulis constans veritas non est: scribit enim Scholiast ad Theoc. Eidyll pr. Montem Mænalum nomen habere a Mænalo Lycaonis filio, qui Mercurium patrem habuit.

[22] Μαινάλιτης.] Male in Holtmanniana, Μαιναλίτης, & in Aldina Μαναλίτης, quod typothetarum rationibus vindetur interendum. Optime suntina Μαινάλιτης, quod etiam MSS repræsentant.

[23] Μασιηνῶν, πόλις Μασιηνῶν.] Facillimo negotio accurate attendentibus liquebit, vocem esse compositam ex Μασιήνη & Ἔθνος, quæ ambæ Mastienorum urbes erant Optime ergo censet Incomparabilis Vossius ad Mel Stephanum more suo incidisse in depravatum Hecatæi codicem, in quo Μασιήνων pro Μασιήνη, Ἐθνος exaratum erat. Graviter errat & impingit contra geographiam Hier. Syrita in suis ad Antonini Itin comment. quum Stephano reponere nititur Μαιόνια, quæ urbs non Mastienorum, sed Bastulorum regioni adscribitur.

[23] Μαιονία, ἡ Λυδία] Lydiam antiquis temporibus Mœoniam fuisse dictam, veterum testimoniis satis evidenter evinci potest Herod lib i: Οἱ δὲ αὐτόχθονες Ἀσσυρίων βασιλεύσαντες πασῆς χώρης ἦσαν οὗτοι οἱ Λυδοὶ ἔθνος. καὶ τὰ δὴ ὁ Λυδὸς ἐκάλεε πάντας τοὺς πρότερον Μῆονας καλεόμενος. Vide præterea lib v ', Strabonem lib. xiii, Eustathium ad Dionys. de Situ Orbis pag. cxi, & alios.

νος. πόλις, ἔθνος [97] ἀφ' ἧς ἡ Ἀχαΐδα γῆ καὶ ῥέουτος. [98] τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία ἡ γῆ καὶ Μαίων, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ, ἀφ' οὗ ἤκουσε.

A ne fluvio, qui circa Achaïda terram fluit. Gentile Mæonius, & Mæonia fœmininum. Et Mæon, quod ejusdem nominis est ac conditor, a quo regio nominatur.

ΜΑΙΩΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον καὶ πλουάνθρωπον. [99] καὶ τὸ ἡλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ Μαίας εἶναι δὲ Εὐξείνου πόντου. [100] ἐστι δὲ μαίωτης ἰχθὺς πης. λέγεται δὲ καὶ πικὸν [101] Μαιωτικός.

B MAEOTÆ, gens Scythica, maxima & populosa. Genere fœm. dicitur Mæotis, uti Mæotis palus, quam sic vocaram perhibent ex eo, quod sit κρία, sive obstetrix Euxini Ponti. Est quoque piscis quidam Mæotes. Et possessivum Mæoticus dicitur.

ΜΑΚΗ, [102] Κελτικὴ πόλις. ὄρνεον δὲ Μαυσάκη Κελτικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μακηνικὸς.

C MACE, urbs Celtica. Invenitur etiam Mænace urbs Celtica. Gentile, Mænacenus.

MA-

[97] Περὶ τῶν Ἀχαΐδων.] Aldina Juntinaque, ἐκ τῶν Ἀχαΐδων. CL. Bochartus in Geog Sac. lib. II cap. XI. censet, hunc locum in mendo cubare, & satis speciosa conjectura emendare conatur, ἐκ τῶν Μαιονίων. Hunc locum cile iaqum & virii immunem, non est quod mihi perluadeam, & quanquam Bocharti correctio satis probabilis videtur, eam hæsitanter & sollicite amplector, quia apud Helychium idem reperio, nempe, Mæonem Achaiæ fluvium esse, ita enim ille: Μαίων λίμνη, Μαίωτα φασὶ εἶναι στόμιον τῆς Ἀζοῦς, ἣ Μαιῶτις λίμνη ἐν Σκύθαις. Si quid tentarem in Stephano, emendarem Ἀσσίδων, & in Helychio Ἀσσιάδων. Nam Ἄσσα fuit urbs Lydiæ juxta Tmolum, unde fœm. Ἀσσιὰς, quod pro circumjacenti Asiæ regione sumi potest, per quam, vel circa quam Μαίων fluvius tete volvit & undas agit.

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιόνιος.] Est hoc gentile juxta suum idioma in Polidippi epigrammate:

Καγὼ ἐκ σπιδόεντος Ἰφαγο πεπ Μαίονι βοῦ.

[99] Καὶ τὸ ἡλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ Μαίας εἶναι δὲ Εὐξείνου πόντου.] Vel pessime hunc locum tractarunt librarii, vel alio quodam fato multa exciderunt, ita enim in vulgatis & scriptis codicibus circumferebatur: Καὶ τὸ ἡλυκὸν, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ Εὐξείνου πόντου. Mirum est profecto in tribus editionibus, nullam in iis verbis lacunæ aut defectus notam conspici, quasi omnia essent sana atque integra. Salmasius in marginibus sui Stephani emendat: ἣν φασι κληθῆναι μητέρα Εὐξείνου πόντου, quasi vitium ex compendiaria scriptura vocis μητὴρ originem haberet. Plurima veterum scriptorum loca, quibus Salmasiana conjectura fulciturr, adduci possent. Plinius lib VI cap. VIII: *Tanaïn ipsum Scythæ Silyn vocant, Maotin Temerindæ, quod significat matrem maris.* Procopius lib. IV de Bello Got. lib. IV: Ὁ δὲ Τάναϊς ποταμὸς (ὃν) λίμνην ἀπεργάζεται ἡ Εὔξεινος Πόντος, ἐς αὐτὸν τελῶν ἐς ἀφανισμὸν, τὸ δὲ ὀνομα ἡ λίμνης χωρὶς. Μητέρα δὲ αὐτὸν τοῦ Πόντου καλοῦσι Μαιῶτιν τὴν λίμνην. Eustathius ad Dionys. de Situ Orbis: Ἔστιν δὲ ἐν οἱ Μαιῶται Σκυθικὸν, πολυανθρωπότατόν τι ἔθνος, ἀνδρες γεωργοὶ καὶ πολεμικοί. Τὴν δὲ πλησίον Μαιῶτιν, ὡσπερ τὸ Πόντου καλοῦσι. ὅθεν ἐν τούτῳ πολλοὶ φασὶ λαχεῖν αὐτὴν τῷ ὀνόματι. κρίσις γὰρ ἡ τροφός. Et paucis verbibus interjectis sequitur: Φασὶ δέ τινες ἐν μᾶλλον ἐλπίδας εἶναι τὸ Πόντου τὸν ἀυτὸ μητέρα τοῦτου Μαιῶτιν. Eustathius igitur ex Dionysio non duntaxat *matrem*, sed etiam κρίσιν, id est, *nutricem* sive obstetricem appellat, ὡς λέγει τὸ μαῖα μαίεσθαι. Insuit autem Mæotis per Bosporum Cimmerium, qui Mæotidiu ostium dicitur, in Pontum, & sic porro in Propontidem, in Hellespontum, & denique in mare Ægæum, uti egregie ostendit Agathemerus lib. II Geog cap. XIV. Quamvis autem hæc Salmasiana conjectura admodum speciosa videtur, maluimus tamen indubitatam & certam CL. Isaci Vossii emendationem recipere, in observationibus ad Melam docentis, huic Mæotidi paludi, λέγει τὸ κρίσιν εἶναι τῆ Εὐξείνου Πόντου, nomen obtigisse. Præterea inseruit post τὸ ἡλυκὸν vocem Μαιῶτις, quæ necessario requirebatur. Sic Tirgatao Μαιῶτις dicitur Polyæno lib. VIII, qui Hecatæo Sintorum regi nupsit.

[100] Ἐστι δὲ μαίωτης ἰχθὺς.] In omnibus libris male legebatur Μαιῶτις: hic enim piscis omnibus dicitur Μαιώτης. Athenæus lib. VII: Φησὶ δὲ καὶ τὸς Μαιώτης πολυίδρις, ὁ μυριογράφος Ἀρχέστρατος οὐ ἰχθῦν λέγων τόνων,

Τὸς Μαιώτης δ' ἐκπίπλους ἠγανάκτησε

Insita quadam naturæ vi hi pisces Nili accolis, futurum ejus incrementum denunciant, quare eos sacros ducunt. Ælian lib X de Animal. Τὸς ἰχθῦς τὸς φάρους Σολεῖσιν μὲν Αἰγυπτίοις, ὑφ' οἷς τρέφονται οἱ δὲ ἐκείνης τῆς καλουμένης Ἑλληνικῆς τὸς Μαιώτας. Pisces in Mœotide palude, sive Mœotæ, sive alio nomine dicti, quare tardiores & pinguiores censeantur, causam tradit Juvenalis Satyra IV:

- - Neque enim minor hasstras illis
Quas operit glacies Mœotica, ruptaque tandem
Solibus effudit torpentia ad ostia Ponti
Desulta tardos, & longo frigore pingues.

[101] Μαιωτικὸς.] Possessivum illud invenitur apud Juvenalem Satyr. IV. & Æschyl. in Prometheo Vincto.

- - Ὦ θρεπτὰ λόγχιμοι τε ζεῦ
Διὸς τοῦ κλεῖν' ὦ πηρὲς Μαιωτικὸν.

Et apud Plin. lib. VI cap. VII: *Inde Mœotis lacus, in Europa dictus. A Cimmerio accolunt Mœotici.* Adverbium Μαιωτιστὶ apud Scholiast. Theocriti in usu est, & Μαιώτης pro possessivo Μαιωτικὸς apud Lycophronem:

Αὐτὴ δ' ἄκρος ἄχθι δίθωνα χοῦν
Σαλμυδησσὸν ἀμφιλαύσει Μαιώτιν πόλιν.

[102] Μάκη, Κελτικὴ πόλις.] Non apparet hæc sectio in MS. Vossiano. Censet tamen vir lucomp. in observat. ad Melam, Stephanum debuisse legere, Μαλάκη, Κελτικὴ πόλις· Εὔφρατις δὲ Μαιώτης πόλιν. Additque se existimare, Mœnacam esse illum locum, qui vulgo *Velez Malaga* appellatur, ac octodecim circiter pass. mill. a Malaca distare. Quare autem sic scripserit Stephanus, ratio est in promptu: extitere enim veteres, qui existimabant Malacam & Mœnacam unam eandemque urbem esse, uti manifeste docet Strabo lib. III: Πόλις δ' ἐστὶν ἐπὶ τῷ ποταμῷ πρώτη Μάλακα, ἀπὸ διήκοντος τ' Κελπῆ. Paucis vocibus interjectis

ΜΑ'ΚΑΙ, [11] ἔθν☉ μεταξὺ Καρμανίας & Ἀραβίας.

MACÆ, gens Carmaniam inter atque Arabiam.

ΜΑ'ΚΑΛΛΑ, [12] πόλις Ἰταλίας, κέκληται ἀπὸ Φ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτ☉. [13] τὸ ἐθνικὸν Μακαλλαῖ☉, ὡς Γογγυλαῖ☉.

MACALLA, urbs Italiæ, sic dicta; quod in ea Philoctetes ægrotaverit. Gentile, Macallæus, uti Gongylæus.

ΜΑΚΑΡΕ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, [14] ἀπὸ Μακαρίως Φ Λυκάον☉. [15] τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς, & Μακαρεάτης, & Μακαρεία. & ἡ Ῥωμαίοις, Βέατα. τὸ ἐθνικὸν, Μακαρεῖος.

MACAREÆ, urbs Arcadiæ, sic dicta a Macareo Lycaonis filio. Gentile, Macarensis, & Macareata, & Macaria, quod Romanorum lingua Beata denotat. Gentile, Macariensis.

ΜΑΚΕΔΝΟ'Ν, χωρίον ἐν Πίνδῳ, [16] ὡς Ἡρόδοτ☉ ἐν πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

MACEDNUM, castellum in Pindo, de quo Herodotus libro primo. Gentile primitivo simile est.

ΜΑΚΕΔΟΝΊΑ, ἡ χώρα, [17] ἀπὸ Μακεδόν☉ Φ Διὸς, & Θυίας Φ Δευκαλίων☉. [18] τὸ ἐθνικὸν Μακεδών, ὁμοφώνως τῇ κτίσῃ, [19] κοινὸν τῶν ἡμῶν. & Μακεδονὶς ἡ Λυκῶς· & Μακεδὼν, ἀντὶ Φ Μακεδονικός· λέγεται & Μακεδόνι☉, & Μακεδονικὴ ἡ χώ-

MACEDONIA, regio, quæ à Macedone Jovis & Thyiæ Deucalionis filiæ filio nomen habet. Gentile, Macedo genere commuui, quod idem est ac conditoris nomen, & Macedonis genere fœmininо. Et Macedo ponitur pro Macedonicus. Dicitur quoque Macedonius, & regio Macedonice.

Dicijectis addit: Ταύτην πᾶς τὴν Μακεδνὴν τὴν αὐτὴν νομίζει. οὗ ὁρᾶται Φ Φοινικικὸν πόλεως πρὸς διπλ κειμένης παραπλησίως. Sed diversa esse hæc oppida, in sequentibus luculenter docet idem Geographus

[11] Μάκαι, ἔθν☉ μεταξὺ Καρμανίας & Ἀραβίας.] Macæ non sunt siti inter Carmaniam & Arabiam, sed sunt populi Arabiæ, Carmaniæ oppositi. P. Mela lib. III cap. VIII: *Arabia dicitur, cognomen Eudæmon, angusta, verum cinnami & thuris aliorumque odorum maxime ferax. Majorem Sabæi tenent partem, ostio proximam & Carmanis contrariam Macæ.* Vide hac de re plura apud Salmasium in Plin. Exercit. pag. 1182

[12] Μακάλλα, πόλις Ἰταλίας.] Libri editi cum secunda vocali Μάκελλα. Sed Palatini MSS Μάκαλλα exhibuere Salmasio, quod etiam recepimus, cum & Lycophronis Scholiastes eodem modo hanc urbem appellaverit, ita enim ille: Μακάλλα, πόλις Ἰταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Φιλοκτήτου. Et deinde sequitur apud eundem: Οἱ δὲ ἐν Μακάλλαις οἰκοῦντες, κλαυσμὸς ἐκεῖ ἐπὶ τῷ Φιλοκτήτῃ γίνεται, ὡς ἱστορεῖ Ἱερώνυμος. Hujus urbis etiam mentio est apud Aristotelen in Admirand. Aud. ex quo loco apparet, eam CXX stadiis a Crotone abesse, ita enim ille: Παφῶ δὲ τῇ Συβαρείτιδι λέγεται Φιλοκτήτου τιμᾶσθαι. καὶ Μακάλλῃ δ' ἐν Κροτωνιάτιδι τὸν αὐτὸν τρόπον. ἀ Φασὶ ἀπέχειν ἐκείνην ἑκατὸν σταδίους. Non dubito, quin eo loco Μακάλλαι sit emendandum. Sed incidens in Holstenii annotationes ad Ortelium, video hoc ab ipso observatum.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Μακαλλαῖ☉, ὡς Γογγυλαῖ☉.] Uti in primitivo, ita etiam in gentili primam vocalem reposui. Quid sit Γογγυλαῖ☉, fateor me nescire, nisi sit rescribendum.

[14] Ἀπὸ Μακαρίως Φ Λυκάον☉.] Hæc noster hausit ex Pausaniæ Arcadicis, ita enim ille: Ὠνόμασε δὲ αὐτοὺς ἐκ Μακαρέως τοῦ Φ Τερπαίζης ἀπὸ Φ Λυκάον☉ ἐκλείποντα ἐς αὐτοὺς πολίται.

[15] Τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς] Sic conditoris nomen & gentile idem esset, quod satis frequenter contingit in nostro. Salmasius tamen in margine sui Stephani τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς legendum monet. Videtur sane τὸ Μακαρεὺς non expungendum, cum aliquoties in Pausan Μακαρέων, & Μακαρέων πόλις reperiatur, quod est a recto Μακαρεύς.

[16] Ὡς Ἡρόδοτ☉.] Integrum Herodoti locum Stephanus noster in v. Δῶρος allegavit, quo lectorem remittimus.

[17] Ἀπὸ Μακεδὼ☉ τοῦ Διός.] In omnibus libris calamo exaratis & hactenus editis pessimo errore legitur, ἀπὸ Μακεδόνίου τοῦ Διός, quod correximus, admonente Salmasio in Plin. Exercit. Si quis auctoritatem requirat, is legat Const. Porphyrog. lib. II de Them. Μακεδονία ἡ χώρα ἀπωνομάσθη ἀπὸ Μακεδόν☉, τοῦ Διὸς & Θυίας Φ Δευκαλίων☉, ὡς φησιν Ἡσίοδ☉ ὁ ποιητής.

Ἡ δ' ὑπὸ νεφεληγερέτῃ Διὶ γείνατο περικλυτοῦ
Υἱὸς δυο, Μάγνητε, Μακεδνά θ' ἱππιοχάρμαο,
Οἳ ῥ' ἀμφὶ Πιερίην, & Ὄλυμπον δύσαντ' ἄνακτες.

Miror profecto neminem illorum, qui vatem Aserænm in lucem ediderc, hujus fragmenti memisse, quod etiam puto Stephanum in genuino opere habuisse, ut & reliqua, quæ ex Hellanico de Macedone, Æoli filio, de Maceta ex Marsya, & de Macetia ex Clidemo, allegavit Constantinus Porphyrog. Immo si heic, uti aliis in locis fecit, Stephani nomen meminerat, fine ulla hæsitatione, illa omnia in contextum recepissem.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Μακεδών.] Gentile hoc in antiquorum scriptis tam frequens est, quam illorum arma & res gestæ: sed quod mecum ipse vicis, nominamque producatur, hoc magis est infolens. Immo verum Antipatri Thessalonicensis apud Etymologici Mag. auctorem in Καυσία:

Καυσίη ἀπὸ πάτρης. ἦ Μακεδὼν ὑπολοιδορέων,
Καί σοι πᾶς ἐπιμηθεύς, ἢ πόρις ἐν πολέμῳ.

Sylburgius ad hunc locum scribit, quoldam esse, qui Μακηνὸν velint. Et certe æquum est quod petunt & corrigunt: dicitur enim Μακεδὼν & Μακηνὸς, uti luculenter testatur Eustath. ad Dionys. de Situ Orb. qui etiam agnoscit η in medio: Οἱ δὲ ἀπὸ Μακεδόνος & Μακηδόνος λέγεται, ἐξ οὗ τῆς ἀπὸ Ἀλεξάνδρειαν ἀποφορᾶς. ἔστι & Μακεδονίας ὕφη τὸν χῶρον ὁ Διονύσ☉.

[19] Κοινὸν τῶν ἡμῶν.] Hinc fœminino genere usurpatur in Euripidis epitaphio:

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστᾶ δ' ἐν ἡ
Τῶ Μακεδὼν· ἡ δ' ἐλέξατο πέρσα βίᾳ.

χώρα. [40] λέγεται ὁ Μακίτης ἐρεσινόν, ἡ Μακετὶς γυνή, ἡ μάκεσσα ὀλιγάκις, ὡς Ἡρακλείδης· ἡ μάκεττα, διὰ δύο τ, καὶ δι' ἑνός.

Dicitur præterea Macetes gen. masculino; & Macetis fœmina, & Macessa adjective, uti Heraclides auctor est: & Macetta per duplex & simplex T.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ἣν ᾤκησαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου, ἀφ' οὗ καὶ Φρίξα πόλις, [41] ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς ἕω τῆς Λεπρεατικῆς. ὁ πολίτης, Μακιστεύς. [42] τὸ ἐθνικὸν Μακίστιος, καὶ Μακιστία. Εὑρ. ὁ Μακέστιος, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

MACISTUS, urbs Triphyliæ, quam habitarunt Caucones. Nomen habens a Macisto Phrixi fratre, a quo & Phrixa urbs nomen fortitur. Sita est in excelso monte ad orientem Lepreaticæ. Civis, Macistiensis. Gentile, Macistius & Macistia. Invenitur quoque Macestius per E.

ΜΑΚΚΑΡΑΙ, χώρα ὑπὲρ Φαρσάλου. Θεόπομπος πέμπτῃ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικόν, Μακκαραῖος.

MACCARÆ, regio super Pharsalum, de qua Theopompus libro v Philippicorum. Gentile, Maccaræus

ΜΑΚΡΑ, [43] νῆσος Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μακρονησίτης, καὶ Μακραῖος, καὶ Μακρήσιος.

MACRA, insula Lyciæ, de qua Alexander in ejus periplo. Gentile, Macronesita, & Macræus, & Macresius.

ΜΑΚΡΙΣ, [44] ἡ Εὐβοία. οἱ οἰκήτορες, Μάκρωνες. [45] ὁ οἰκήτωρ Μακρεύς, καὶ Μακρεήτης.

MACRIS, Eubœa. Habitantes; Macrones. Incola, macriensis, & macreïs.

ΜΑΚΡΟΚΕΦΑΛΟΙ, [46] πρὸς τοῖς Κόλ-

MACROCEPHALI, juxta Colchos

[40] Λέγεται ὁ Μακίτης ἐρεσινόν, ἡ Μακετὶς γυνή.] In omnibus libris excusum scriptumque erat, ἡ Μακετὶς γυνή, quod exigua mutatione correximus. Porro illud masculinum Μακέτης satis usitatum est. Gratius in Cynegetico:

Quid Macetum immensos libeat si dicere contos,
Quam longa exigui spicant hastilia dentes?

Ausonius in claris urbibus:

Et vos ite pares: Macetumque attollite nomen.

Addam præterea locum insignem ex Aul. Gellii Noct. Att. lib. IX cap. III: *Philippus Amynta, terræ Macetia rex, cujus virtute industriaque Macete locupletissimo imperio aucti gentium nationumque militarium potiri cœperant.* In hisce verbis videmus *Macedoniam* etiam *Macetiam* fuisse nuncupatam. Probat hoc Const Porphyr. loco jam citato ex Clidemo de Attica: Ἀπαὶ δ' ἄλλοι Μακεδόνων Μακετίαν αὖθις ὀνομαζόμενοι. Κλείδημος δὲ ὁ τὰ Ἀττικὰ γράψας ἐξικέσθαι φησὶν αὐτοὺς ἄχρι τῆς καλουμένης Μακετίας. Vide plura hac de re apud Eustath. ad Dionysium, Hesychium atque alios. Fœmininum Μακετὶς apud Lucianum in Pseudomanti invenitur: Εἰ δὲ τύπτοις ἢ Μακητὶ γυναῖκα πλουσίαν, ἴδιον μὲν, ἐφάσκων δὲ ὑπὲρ εἶναι βελομένῳ ἐξαίνης.

[41] Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς ἕω τῆς Λεπρεατικῆς.] Ultima vox in omnibus libris vitio erat deturpata, pro quo legebatur Λεπρεατικῆς. Est enim possessivum a Λέπρεον, unde Λεπρεάτης gentile, & Λεπρεατικὸς fœmin. & Λεπρεάτικος, quo aliquoties Strabo in Eleæ descriptione lib. VIII utitur. Cauconas hanc urbem tenuisse, appellatamque fuisse *Platamûnta*, idem Geographus eodem lib. hisce verbis testatur, Ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατῆρχον, ἡ τε Μάκιστος δὴ, ἣν τινες Πλαταμοῦντα καλοῦσι. Lepreo vicinam fuisse etiam ibidem declarat: Καὶ Παρασιάτης δὲ τινες ἐλέγετο εἶναι ὁ τὴν ὁμώνυμον τῇ Τεγεατικῇ κατέχοντες ὄρη, ἀφ' οὗ Λεπρεὸν ἐστὶ Μάκιστον καλούμενον ὑπὸ Δωριέων, πλησίον δὲ Σαμικὸν Ποσειδῶν. Eundem prorius urbis situm habemus apud Herodot. in Melpom. sed perperam ibi urbs Μάγνης vel Μάγνη dicitur, observante Ortelio.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Μακίστιος ὁ Μακιστία.] Apud Paus. in Eliacis posteriorib. gentile reperitur, & apud Strab. lib. VII leviter depravatum: Ἐν δὲ τῇ μεσογείᾳ τῇ Μακίστῃ Ἡρακλῆς ἱερὸν ἵδρυσε, καὶ ὁ Ἀχαϊὸς πανδημεὶ ἄγει θυσίαν πάσαις Γαργάσιν. Ubi indubitanter Μακιστὶς legendum. Fœmininum Μακιστὶς aliquoties apud eundem Geographum lib. allegato conspicitur.

[43] Μάκρα, νῆσος Λυκίας.] Elementorum ordo non patiebatur, ut ederemus Μάκαρ, νῆσος Λυκίας. Nos in primitivo, & in omnibus gentilibus inde derivatis primam vocalem delevimus.

[44] Μάκρις, ἡ Εὔβοια.] De hoc Eubœæ nomine fusius in voce Εὔβοια egimus: quod autem incolæ *Macrones* appellentur, etiam testatur Apollonii Rhodii Schol ad lib. I. Μακρώνων. Τὴν καλουμένην Μακρώνων, οἱ νῦν λεγόμενοι Εὐβοεῖς, ἀφ' ἧς ὁ Μάκρωνος ἐκλήθησαν.

[45] Ὁ οἰκήτωρ, Μακρεύς.] Quemadmodum hoc gentile deducatur a Μάκρις, docet nos Eustathius ad Dionys. de Situ Orb. Κάλυστος δὲ ὁ Μάκρις αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πατρὸς Εὔβ. διὸ καὶ ὁ οἰκήτωρ Μακρεύς. Utitur hoc gentili Apoll. Rhod. lib. I Argon.

Μακρείων ἴκανεν Πελίσσιον, ἄρια κάλλει.

[46] Μακροκέφαλοι, πρὸς τοῖς Κόλχοις.] Hi iidem indubitanter sunt, quos deinde noster *Macrones* & *Sanos* appellat. Hoc nomen a capitis longitudine adepti sunt. Hippocrates lib. de Aëre, aquis & locis, in causas inquirens, quare tam longis capitibus essent, asseverat, eos infantium recens natorum capita, quæ tunc tenera & mollia sunt, manibus, vinculis idoneisque instrumentis ita cogere, ut rotunditas capitis prohibeatur ac longitudo augeatur: additque, temporis progressu, naturam quoque tales produxisse, ut non necesse fuerit consuetudine priore cogere. Dionysius Chalcidensis apud Schol. Apoll. Rhod. ad librum I perhibet, Macronas esse Eubœensium coloniam, atque ab aliis sic appellari, quia inter illos plurimi capite oblongo inveniuntur, ita cum ille: Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς φησὶν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἀποικίαν Εὐβοέων εἶναι Μάκρεως ἄνακτος· ἀφ' οὗ δὴ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι, διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς Μακροκεφάλους. Sedem eis assignat Palæphatus libro VII Troicorum apud Suidam supra Colchos, sic enim ille: Μακροκέφαλοι, ἔθνος ἐπὶ τοῦ Πόντου. Παλαίφατος δὲ φησι τὸ τῆς

Κόλχοις· [47] ὡς * ἡδ Ἡμίκυνες, ᾗ Μακροκέφαλοι, ᾗ Πυγμαῖοι.

Achos. Quemadmodum enim Semicanes, & Macrocephali, & Pygmæi.

ΜΑΚΡΥΕΣ, [48] ἔθνος Λιβύης. Ῥιανὸς ἢ Μάκρεις, ἀφ' ἑνὸς τύπου φησί.

MACRYES, gens Libyæ, quam Rhianus per I Macrias appellat.

ΜΑΚΡΩΝΕΣ, οἱ νῦν Σάννοι· [49] Στράβων δωδεκάτῃ. ᾗ Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, [50] ᾗ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ

MACRONES, nunc Sanni vocantur, teste Strabone libro XII, & Hecatæus in Asia, & Apollonius libro II.

ΜΑΚΤΩΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος πρώτῳ, [51] ἐν ᾧ ἑκτὸς μόνῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μακτωρῖνος.

MACTORIUM, urbs Siciliæ, de qua Philistus libro I. Quam condidit solam. Gentile, Mactorinus.

ΜΑΚΥΝΕΙΑ, [52] πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. [53] τὸ ἐθνικὸν Μακυνεύς, τῷ κοινῷ τύπῳ.

MACYNIA, urbs Ætoliæ, de qua Strabo libro X. Gentile, Macynensis vulgari forma.

ΜΑΛΑΚΗ, [54] πόλις Ἰβηρίας· Μαρκιανὸς ἐν β' τῆς Ἀπτιμῶν Ἀρτεμιδώρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μαλακιτανός.

MALACE, urbs Iberiæ, de qua Marcianus libro II Epitomarum Artemidori. Gentile, Malacitanus.

ΜΑΛΑΝΙΟΣ, [55] πόλις μία μεσογείας τῶν Οἰνώτρων, τῶν ἀπὸ Ἑκαταίου καταλεχθεισῶν ἐν Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Μαλάνιος, ᾗ Μαλανιεύς.

MALANIUS, urbs una ex mediterraneis OEnotrorum, quæ ab Hecatæo in Europa recensentur. Gentile, Malanius, & Malaniensis.

ΜΑΛΕΑ, [56] ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ, ᾗ

MALEA, promontorium in Peloponneso,

ζ' τῆς Τρωικῆς, ὁ τὴν Λιβύην ὑπερφέρων Κίλιξιν οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους Bechires live Bechiri horum vicini sunt teste Scylace: Μετὰ δὲ Βίχειρας Μακροκέφαλοι ἔθνος, ᾗ Ψυλλῶν λιμήν. Cum quo consentit Mela lib. I cap. XIX: Deinde minus fera (verum & hi meonditus moribus) Macrocephali, Bechiri, Buzeri. Rara urbes: Cerasus & Trapezus maxime illustres. Nonnihi persuadebit Apoll. Scholiast. ad lib I Macrienies live Macrones esse Bechirorum gentem: Οἱ δὲ ἔθνος Βαχειρίων. Τεστιμονια jam allata, & aliorum, contrarium evincunt.

[47] Ὡς ᾗ Ἡμίκυνες, ᾗ Μακροκεφ. &c.] Locus est hiulcus & mutilus, deber enim post ὡς defectus si gnum collocari, cum certum sit vel Strabonis, vel Hesiodi nomen excidisse, qui utrique, sed Strabo ex Hesiodo, Macrocephalorum memoriam celebrarunt. Vide quæ nobis ad V. Ἡμικυνῶν observata sunt pag. 383. Ad marginem sui Steph. etiam Salmasius observat, Strabonis nomen excidisse Liber iste, quo Hesiodus Macrocephalorum meminit appellatur *Mulierum Catalogus* & illius m. eorum mentionem fecerat, uti me docuit Harpocration: Μακέφαλοι. ἔθνός ἐστι ἄτυπον καλούμενον. ὡς ἡ Ἡσίοδός φησιν Γωνωσῶν Κατάλογος μαιμάκτης.

[48] Μάκρυες, ἔθνος Λιβύης.] Iidem sunt, qui supra appellantur Μάζυες, Μάξυες & Μάχμυες. Vide Vossium ad Melam pag. 31.

[49] Στράβων δωδεκάτῃ] Male in omnibus libris MSS & editis ἑνδεκάτῃ legebatur, cum evidentissimum sit, πρῶτον ὑπέρκεινται) ᾗ ἀπὸ Φαρασμάνων, Τσάμπλοι τε ᾗ Χαλδαῖοι, ᾗ Σάσπιρες, οἳς περίκειται ὄρος Μάκρωνες. Macronum etiam meminit Dionysius Periegeta, ad quem hisce verbis commentatur Eustathius: Οὗτοι ᾗ οἱ Μάκρωνες ἔθνος. Ποντικὸν, Βεχείρων γειτνιῶντα τοῖς ὑπὲρ Σανησ Φασίδι, ὡς ἐστὶν ὑποπτεῦσαι ἐκ τῆς Κολχικῆς Καταξυλίδος. ᾗ τοῦ χάριν δὲ τῶν Σάννων, ἢ Τζανικῶν λεγομένων, ἐν τοῖς ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν. Hinc ergo liquet eorum regionem Eustathii ætate Tzanicen dictam fuisse. Regionem Tzanicam & Tzanorum mores, sedem & ad Clarissimum convertionem, ut & castrucata apud illos a Justiniano ædificia luculentissime deterioit Procopius lib. III de Ædif. Just. cap. VI.

[50] Καὶ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.] Locus est lib. II, Versu 395.

Νάσται δὴ πρῶτοι ἐπείγεσι πομπῆος
Φᾶσιν) Φίλυρες Φιλύρου δ' ἐφύπερθεν ἴασι
Μάκρωνες.

[51] Ἐν ᾧ ἕκτος μόνῳ.] Vel heic excidisse conditoris nomen, vel corruptum esse in vocem μόνῳ, optime observat Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[52] Μακυνεῖα, πόλις Αἰτωλίας.] In vulgatis legebatur Μακρωνία, contra fidem codicum Palatinorum & Vossiani. Quare bene censet Salmasius ad oram sui Stephani, virum præstantissimum imprudenter Strabonem ex hoc Stephani loco correxisse, quod etiam etiam observat Cl. Palmerius in suis Exercit. & in Græcia antiqua. Ergo summo jure πρ in nomine urbis & gentili delevimus; dicitur enim etiam Plutarcho in Quæst: Gr. Μακυνῶν, & in Epig. Aleon Messeni lib. I Anthol Μακυνεῖς, & Plin. lib. IV cap. II Macynia. Sita erat urbs ad montem Taphiulum in Ætolia Epicteto, uti liquet ex verbis Strabonis, quæ nostri innuit: Υπὲρ δὲ τῆ Μολυκρείας Ταφίασσος ᾗ Χαλκίδα ἔφη, ἐφεξῆς ὑψηλὰ, ἐφ' οἷς ἱδρῦ) πολίχνια Μακυνία τε ᾗ Χαλκὶς ὑπώρειαν ᾗ τρί.

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Μακυνεύς.] Ita quoque legunt MSS, sed Salmasius in Stephani sui ora Μακυνεῖος emendare nititur.

[54] Μαλάκη, πόλις Ἰβηρίας.] Videsis quæ superius ad vocem Μάκη diximus.

[55] Μαλάνιος, πόλις μία μεσογείας.] Voculam μία ex libris calamo exaratis, quæ ab omnibus editis hactenus abfuit, interiimus: hanc nisi addideris ex sequentibus idoneum sensum elicere non possis, uti vult Salmasius in margine sui Stephani. Gentilia in vulgatis conspiciuntur corrupta, Μαλανιῶν ᾗ Μαλανιεύς. Nos primum vocalem reduximus, sicuti puto olim a Stephano exaratum fuisse.

[56] Μαλέα, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ ᾗ Μάλεαι.] Promontorium est La omicæ, quod nunc in penultima cum vocali, nunc cum diphthongo exaratur, quæ ideo tam apud Græcos quam Latinos anceps est. Eustathius ad Odyss Γ. Λαγᾶ) δὲ ᾗ Μάλεια ἐπικῶς, ᾗ Μαλεῶν παθητωλικῶς πρὸς ὑμφωνίαν ᾗ κατὰ τὸ ἀκριτόφυλλον

ᾗ Μάλεια Δηλ διφθόγγ. [17] ἡ Μαλεάτης, ὡς Ἀσσάτης· ἡ Μαλεάτης. ἡ ὀπὸ ᾗ Μάλεια, Μαλειαῖ⊙ Ζεύς. ἡ ἠλυκὸν, Μαλειᾶα ἄκρα.

Aneſo, & Maleia per diphthongum. Hinè Maleates, uti Aſeates, & Maleatis. Et a Maleia fit Maleiæus Jupiter. Et fœmininum Maleiæa. quod etiam promontorii nomen eſt.

ΜΑΛΙΕΥ̓Σ, [18] πόλις ἐπώνυμ⊙ τ̃ Μαλιέων, ὀπὸ Μάλε ᾗ Ἀμφικτύον⊙ υἱέ. ἡ Ἀμύρε ᾗ Βοιωτ̃. ὁ πολίτης, Μαλιεύς. [19] ἔστ ἓ Μαλιακὸς κόλπ⊙. λέγ ἓ Μαλεάτης· Ἀνδρολίων πέμπῳ.

MALIEUS, urbs a qua Malici denominantur; nomen habens a Malo Amphictyonis filio, vel Amyri Bœoti fil. Civis, Malieus. Eſt quoque Maliacus ſinus. Dicitur quoque Maleates, uti vult Androtio libro v.

ΜΑΛΛἈΔΑ, πόλις Περσική· Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ ᾗ Περσικ̃ κόλπε. τὸ ἐθνικὸν, Μαλλαδηνός.

MALLADA, urbs Perſica, de qua Marcianus in Perſici ſinus Periplo. Gentile, Malladenus.

ΜΑΛΛὈΣ, πόλις Κιλικίας· Καλλίμαχ⊙ αἰτιῶν πρώτ. [20] ὀπὸ Μάλλε, κλίσαντ⊙ αὐτ̃. [21] ὁ πολίτης, Μαλλώτης· [22] ᾗ

MALLUS, urbs Ciliciæ, de qua Callimachus libro 1 Quæſtionum. Nomen habet a Mallo qui eam condidit. Civis, Mallota,

μεγίδες. ἔστι δὲ ἡ Κρίτη ἓ Κρῆτη, ᾗ ἄκρα τοιαύτ. ἡ δὲ Μάλεια, ᾗ Μαλέας κτίσις λέγ). Promontorium hoc Γαμφυλὰς ὦν, vel Σιαγὼν ὀνε, & poſteriorioris ævi ſcriptoribus Καπισμύγλιον, ſive *Aſini maxilla*, ob formam, appellatur. Lycophron:

Ἀ'λ'ὸ Στερίμων οἰκ ἀπὸ, Γαμφυλὰς ὄνε,
Καὶ Λῦν πρασσε.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſtes: Λέγει δὲ τ̃ Μαλέου ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, λέξ τὸ ἰσθμιαῖ στιαγόνι ὀνε. Et poſteriorioris ævi Græci hunc locum Καπισμύγλιον appellarunt. Scholiaſt. Euripidis ad Oreſten: Μαλέας δὲ ἀκρωτήριόν ἐστι τ̃ Λακεδαιμονίου, λεγόμεν δ̃ ἀφ' ἑνὸς τῶν ἡρώων ὀνε καπισμύγλιον. Hæc vox compoſita eſt ex κάπη & μύγλος, quæ *genam*, *buccam*, & *maxillam* denotat. Moſchopulus: Παρὰ, ᾗ ἐ κῆβη. λέγλη λέξ δύο ε. ὅγε τὸ κοιλ μύγλον. Vet Gloſſ. Μύγλα. παρειαί. Et Portus in Lexico Græco-Barb. Maxilla. σιαγόνι, Μύγλα. Verum enim vero iſti Grammatici in Geographicis non ſatis verſati, iſta appellatione promontorium illud nimium extendunt: fuit enim verius ſinum Laconicum ὄνε γνάθ⊙ *Aſini maxilla*, qui locus cum Malea promontorio nequaquam contundendus, inde enim ct. ſtadiis diſtabat, atque Bœa oppidum interjacebat, teſte Strabone lib. VIII cujus hæc ſunt verba: Ἔστι ν Ὀ'νε γνάθ⊙, λιμένα ἔχοντα, εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλεαί. τρόποι δ' τὴς αὐτ̃ λοιπ̃ Ὀνε γνάθ⊙ παντηχοῦται, ᾗ ἐκβ̃. Præternavigatio hujus promontorii omni tempore periculoſa fuit, & crebris naufragiis infamis, ut etiam in notiſſimum proverbium abierit, Μαλειᾶι κάμψαι, ἁπλοῦν τ̃ ἔπλευσι. Illi igitur, qui aliquoties ſine noxa, illud promontorium præternavigaſſent, hoc monumentis ſuis, tanquam egregium atque heroicum tacitus, inſcribi curabant, cujus rei exemplum nobis ſuppeditavit cl. Jacobus Spon in Itiner. ſuo.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΑΝ ΕΙΣ
ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΕΙΟΝ
ΕΑΥΤΩ &c.

Hic Flavius Zeuxis cum bis & ſeptuagies Maleam ſuperaſſet navigando in Italiam, hoc monumentum ſibi erexit. Vox πλοὺς, non ſignificat *Batimens*, ſeu *naves*, ut vult editor, ſed *navigatio*. Eſt enim accuſandi caſus numeri plurativi, a recto πλοῦς, in genitivo πλοὸς, uti occurrit in Act. Apoſt. apud Lucam cap. XXVII: 12. Γλαυκὸς δὲ χεῖμα ἀγχόμενοι, ᾗ ὑπ⊙ ὕδε ἐπισφαλὲς ᾗ πλοῖο

[17] Καὶ Μαλεάτης, ὡς Ἀσσάτης.] In omnibus libris hic locus erat mendoſiſſimus, legebatur enim, ᾗ Μαλείτης, ὡς Ἀσσάτης. Liquet ſatis ex fœminino Μαλίεις, nos veram lectionem revocaſſe. Ἀσσάτης eſt gentile deductum ab Ἄσσα, κώμη τ̃ Ἀργειάδος, unde pagi incola Ἀσσάτης. Nihil obſtat huic emendationi, quod in V. Aiacis legatur Αἰγιάτης & Μαλιάτης; illud enim α mutato in ε formatur a Μάλεια, non vero a Μαλία.

[18] Μαλιεύς, πόλις ἐπώνυμ⊙ τ̃ Μαλιέων.] Ubi terrarum urbs Malieus & Malienſes fuerint ſiti, Epitomator non addit: nos ſcimus Theſſalos fuiſſe ad ſinum Maliacum. Aliquando terminatione Attica Μαλιῆς, & aliquando Æolica Μαλιεῖς appellantur, de quibus ne verbum addam, quia Nobiliſſimus Palmerius in ſuis ad Scylacem Exercit. hanc materiam luculenter & doctè pertractavit pag. 275.

[19] Ἔστι ἓ Μαλιακὸς κόλπ⊙.] Ut ſupra, hic ſinus pro ratione idiomatum in prima habet α vel ε, & dicitur Μαλιακὸς & Μαλιακὸς, & nonnunquam Μαλιεὺς & Μαλιεύς. Sed cum Λάμια urbs etiam ad hunc ſinum ſita ſit, aliquando Λαμιακὸς *Lamiacus* vocatur: utrique enim ſinum hunc accolebant Melienſes & Lamienſes.

[20] Ἀπὸ Μάλλε, κλίσαντ⊙ αὐτ̃.] Strabo lib. XIV Mallum conditam refert ab Amphilocho & Mopſo Apollinis filio & Mantûs, cum Troia eſſent profecti. Et Stephani & Strabonis de conditore urbis ſententia reperitur apud Euſtathium, cujus & tranſpoſita verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Καὶ ὁ ἱστορικὸς Μάλλος, ὃν αὐτὸς μὲν καμόντα πληθῦσαι δ' ὕστ. ὀπὸ μόνε Μάλλε κλίσαι⊙ αὐτ̃. ἡ δὲ μαντικὴ, ὅγε σημαίνει, ἀ ἡρόκλ⊙ ἀμφιλόχ τ̃ ὑμεναίου μάντιν. οἱ ἓ Μαλῶται ὠκίλισαν τὸν πόλιν ὡς τοῦτον μαλλῶν. Peſſime & ſine ſenſu in vulgatis legebatur: ὃν Κιλίκιον ἔσ πόλις ἓ ὁ Αὐρηστὸς, ἀλλὰ Δηλ̃ τ̃ Τρωικ̃, ἱστορεμένην ἓ Ὁμηρ. ἐφ' ὕψης &c. Quis non videt τὸ Ὁμηρ esſe corruptum, & a voce Μαλλὸς originem ducere?

[21] Ὁ πολίτης, Μαλλώτης.] Arriano lib. II de Exped. Alex. Mag. Μαλλοὶ dicuntur cives, quod gentile formatum eſt a conditoris nomine: ὃν Ἀργείων μὲν Μαλλοὶ ἀπωνύμ⊙ ὦσιν. Sic quoque Euſtath. ad Iliad. M. pag. 890: Ὧν ἓ ὁ Μαλλώτης Κιλίκιος ἦν. ὅγε καὶ Μαλλ̃ πόλεως. Suidas: Περίκλ⊙, Μαλλώτης, ἐκ Κιλικίας. φιλόσοφ⊙ στωϊκ̃. Περίκλ⊙ ἄλλ⊙ Μαλλώτης, φιλόσοφ⊙. Sed male in Suida utroque loco media vocalis per o exaratur. Sed cum heic Procli Phitoſophi epigramma elegantiſſimum, hactenus quod ſciam, in lucem non emiſſum, quod in Theonem & Proclum Lycium compoſuit:

Bi.

[61] ἡ Θηλυκὸν, Μαλλῶτης.

Alota, & fœmin. Mallotis.

ΜΑΛΛΟΕΙΣ [61] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ· ἡ ὁ τόπος ἱερὸν Μαλλόεις, [62] ἀπὸ τῆς μήλης τοῦ Μαντοῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Λεσβικῶν πρώτῳ.

MALLOEIS, hoc nomine Apollo colitur in Lesbo. Et locus templi etiam Malloëis dicitur a Mela Mantûs filio, auctore Hellanico libro 1 Lesbicorum.

ΜΑΛΛΟΙ, [63] ἔθνος Ἰνδικὸν, τὰ ἀνθηκότων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηϊμάδα, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν δ.

MALLI, gens Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum bellum gessit, auctore Dionysio libro 1 Bassaricorum.

ΜΑΛΣΑΝΗ, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Μαλσανίτης. Ἐπιχωρίως δὲ ὁ τόπος.

MALSANE, urbs Arabiæ Felicis. Gentile, Mallanita. Hæc enim est vernacula regionis forma.

ΜΑΜΑΡΚΙΝΑ, [64] πόλις Ἀυσονική. τὸ ἐθνικὸν Μαμαρκιναῖος, ὡς Τερινεὺς, καὶ τὰ ὅμοια.

MAMACRINA, urbs Ausoniæ. Gentile, Mamacrinæus, uti Terinæus & similia.

ΜΑΜΕΡΤΙΟΝ, [65] πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Μαμερτῖνος, ὡς Μεταποντῖνος, καὶ Ῥηγῖνος.

MAMERTIUM, urbs Italiæ. Gentile, Mamertinus, uti Metapontinus, & Rheginus.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ, μέρος [66] τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου. [67] οἱ οἰκήτορες, Μανδαραῖοι.

MANDARÆ, pars Macedonicæ Cyrrhi, cujus incolæ Mandaræi.

ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΣ, [70] Φρυγίας πόλις. [71] τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης.

MANDROPOLIS, Phrygiæ urbs, cujus gentile, Mandropolita.

ΜΑΝΔΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰαπυγίας. ὁ πολίτης Μανδυρῖνος, ὡς Λεοντῖνος.

MANDYRIUM, oppidum Japygiæ, cujus oppidanus Mandyrinus, uti Leontinus.

MA-

Βίβλος Θίων· ἡ Πρόκλη τῆς Μακεδόνος,
Βίβλος πολιτῆς ἡ χθονὸς φίλη μάτηρ.
Θίων πολυμήτις ἡ Πρόκλη μητρὶ χθονὶ,
Πρόκλη μὴν ἐν γῇσι ἡ Θίων μητρὶ πόλει.
Ἀμφὸ δ' ἐπίσσων τῆς ἐπαίνου ἄξιαι,
Ἀμφὸ δ' ἀμείβω τὸ λόγου πτύσματι.
Θίων Πρόκλη μὰν λαμπάσιαι σοφίας ἕνεκες,
Δικαιοσύνης πιστάσας τῆς ἐσθλῆς τῆς ἀτέρας.
Πρόκλη δὲ δίκῃσι ἡ Θίων λαμπάσιαι,
Ταύταις ἀναλογῆ ἐκ πολλοῦ μὲ τὰς χάρις.
Ἀλλ' ὦ σοφὶ ξυμωνὲ χάριν μοι λίαν.
Χαίροις Θίων ἄφατα πάντοθεν κράτι,
Οὗτω πυκάζοι σὲ Ἀπόλλωνος πόλις.
Χαίροις ὦ καὶ σὺ, Πρόκλη, ἡ Σαρπήδονος
Ἄστεσι λάμπε, τοῖς πόλεις βουλήμασι.

[62] Καὶ Θηλυκὸν, Μαλλῶτης.] Strabo lib. XIV hoc fœm. utitur: Ἐχόντων τὴν φιλοξενίαν ἀμαχητὶ παρὰ τῶν Ῥοδίων, καὶ τῶν Μαλλωτίδων.

[63] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ.] Perhibet Thucydides libro III Apollinem hoc nomine cultum in Lesbo: Ἐπεξῆλθόν τε αὐτοῖς ἐκ Ἀπόλλωνος Μαλοέως ἔξω τῆς πόλεως ἱερεῖ, ὃς ἦν πατρόθεν Μαντοῦς ἐκ τῆς Λέσβου. Sed literarum series postulabat, ut in nostro Μαλλόεις scriberetur, quod Aldina Juntinaque repræsentant, & ita forte etiam in Thucyd. corrigendum: nam Hetychius nomen hoc eodem modo duplici λ protulit. Μαλλόεις, Ἀπόλλων· ἐπίθετον, ἢ ὑπωνυμον.

[64] Ἀπὸ τῆς Μάλης.] Imo potius ἀπὸ τῆς μόλυνος, quæ ibi immolabantur, hunc locum nomen accepisse censet Salmas. ad Sol pag. 64.

[65] Μαμέρτιον, τὸ.] Scripturam editionis Juntinæ sequimur, & fidem MSS, male enim Aldus & Xylander simplici lambda vocem efferunt. Sed Diod. sicul. lib XVII, Arrianus lib. VI Plutarchus Curtius Eustathius ad Dionys. pag. 116 unanimi scriptura Μαμέρτιοι agnoscunt, solus Strabo lib. XV Μαμέρτινοι.

[66] Πόλις Λέσσικα.] Male Xylandriana Γέσσικα, quod typographi erroribus videtur inferendum. Constanti scriptura exhibent MSS Λέσσικα, quod etiam ab Aldo & Junta agnoscitur. Mamarcinæ urbis mentio nusquam, quod sciam occurrit. Forte noster incidit in depravatum cujusdam auctoris codicem, in quo Μαμέρκινα pro Μάκερκα exaratum erat. Vide Cluv. Ital. ant. lib. IV cap. VI.

[67] Μαμερτῖνοι, πόλις Ἰταλίας.] Videntur hæc ex Strab. lib. VI desumpta, ubi Mamertium censetur urbs Bruttiorum Rhegium inter & Locros. Gentile eodem loco in usu est, quod etiam Goltzio repræsentatur ex nummo Augusti, in quo hæc inscriptio: ΜΑΜΕΡΤΙΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[68] Τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου.] Libri calamo exarati & editi omnes legunt Κύρου, nos alterum affinius, auctoritate Thucydidis permoti, qui lib. II Macedonicæ Cyrrhi meminit: Ἐ πεμπε δὲ ἐς τὴν ἀνω Μακεδονίαν πρὸς ἐπὶ Κύρρῳ τῇ ὑπὲρ Θερμαϊκοῦ κόλπου. Hæc Cyrrhus Macedonica dicebatur, ad differentiam alterius in Syria sitæ.

[69] Οἱ οἰκήτορες, Μανδαραῖοι.] Libri omnes constanter exhibent, οἱ οἰκήτορες Μανδάρας. Sed recepimus conjecturam Salmasii ex margine sui Stephani.

[70] Μανδροπόλις, Φρυγίας πόλις.] Memo non videt vocem esse ex duabus compositam: sed quid prima componi pars sit, non est ubique obvium. Docuit me Georg. Cedrenus in Historiarum Compendio, in Phrygia esse prædium, cui nomen Μανδρὸν, in quod Priamus filium suum Paridem misit. Alexandri nomine impositio, ut ab Agricola lacte educaretur: Ἐνθὰ ἐν ὁ Πρίαμος Ἀλέξανδρος ἐκαλεῖτο, γαλακτοτροφούμενος ἐν τῷ ὄρει τῷ Μανδρῷ λεγομένῳ, καὶ ἀνδρωθεὶς ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἐκλεκτὸς ἦν τῶν ἐπιχωρίων ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ πανηγύρει. Fortassis, undique accedentibus, & accrescentibus incolis, in illo agro urbs condita est, unde urbi nomen Μανδρόπολις, cujus præter Steph. etiam meminit Livius lib. XXXVIII, emendante Sigonio: *Pectero die ejs prater Caralitin paludem agmen ducitum. Ad Mandropolim manserunt.*

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης.] Apud Goltzium

ΜΑΝΗ'ΣΙΟΝ, πόλις Φρυγίας.[70] Α'λέξανδρος· ἀπὸ Μάνη, σφόδρα εὐπόρως κλίνει.

MANESIUM, urbs Phrygiæ, auctore Alexandro: sic dicta a Mane, conditore opulentissimo.

ΜΑΝΘΥΡΕ'Α, κώμη Α'ρκαδίας.[71] τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεύς, ἀφ' οὗ τὸ ἐπέλληλον τῶν δύο ΕΕ.

MANTHYREA, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyrensis, propter concursum duorum EE.

ΜΑΝΝΑ'ΚΑΡΤΑ,[74] πόλις Α'ραβίας. ὁ οἰκήτωρ Μαννακαρτηνὸς, ὡς Μηδαβηνός.

MANNACARTA, urbs Arabiæ, cujus incola Manacartenus, uti Medabenus.

ΜΑΝΝΕΩΝ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Α'ραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐρανίης φησι.

MANNEOS, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, uti perhibet Uranius.

ΜΑ'ΝΤΑΛΟΣ, πόλις Φρυγίας, ὡς ὁ πολυίστωρ Α'λέξανδρος, ἀπὸ Μαντάλου κλίσας αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μανταλινός.

MANTALUS, urbs Phrygiæ, teste Alexandro Polyhistore, sic dicta a Mantalo conditore. Gentile, Mantalenus.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ,[71] πόλις Α'ρκαδίας. Ὅμηρος,

Οἱ Τεγεάν[71] εἶχον,[75] ἠδὲ Μαντινέην εὐήμονα.

MANTINEA, urbs Arcadiæ de qua Homerus:

Quique Tegeam habitabant, & Mantineam incolebant.

[77] τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς, ἡ Μαντινίς.[78] τὸ κτητικὸν, Μαντινικός.

Gentile Mantinensis, & Mantinis. Possessivum Mantinicus.

ΜΑ'ΝΤΥΑ, πόλις Ρ'ωμαίων.[79] τὸ ἐθνικὸν, Μαντυανὸς· Πολύβιος· ἐκκαιδεκάτῳ. γράφεται δὲ Μάντσα, τῷ τ Ρ'ωμαίων ἐθνικῷ ἐξ αὐτῆς ὡς Βιργίλιος· ὁ ποιητὴς Μαντύης ζηματίζων. ἔστι δὲ καὶ σωκοπῶ, ὡς τὸ Ζηλείτης.

MANTYA, urbs Romanorum. Gentile, Mantyanus, auctore Polybio lib. xvi. Scribitur etiam Romano more Mantua. Ex illo oppido originem traxit Virgilius Poeta, qui Mantua appellabatur. Quod gentile fit per syncopen, uti Zelita.

MA-

exstat nummus cum hac epigraphe: ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΗΛΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

70 Α'λέξανδρος· ἀπὸ Μάνη.] Auctor hic cum plurima variaque scripserit, non dubito, quin hæc ex libro de Phrygia hauserit noster, cujus tertius in Φαρμακίᾳ allegatur. In omnibus libris talis calami vitium legebatur, ἀπὸ Μανὶς Salmasius emendat, ἀπὸ Μανίου, & deinde addit sibi magis placere ἀπὸ Μάνητος. Illud Μανίου non est præterendum, nam apud Herod. lib 1 Junice invenitur Μάνιος a recto Μάνις, pro Μάνι; ita enim ille: Ἐπὶ Α'ντιόχου τοῦ Μάνιος βασιλεύοντος ἀπολλύνται ἐγγυᾶν ἀνὰ τὴν Λυδίην πέντε χοίνικες. Lib. IV apud eundem in Steph edit. male legitur Μάνου. Melius tamen esset Μάνητος, nam apud Cedrenum, ubi de Manetis & Manichæorum origine loquitur, poly ylläbice hanc vocem inflexam reperio, quod aliquando hujusce modi terminationis nominibus accidit, ut utroque modo declinentur. Manes nomen est in Phrygia ultatissimum, quod etiam Attici suis mancipiis ex Phrygia in Atticam delatis imponebant, uti Strabo lib. VIII hisce verbis auctor est: Α'φ' ὧν καὶ ὀνόματα τοῖς Α'ττικοῖς ἐπέλασε τὰ τοῖς οἰκέταις ὀνόματα Γέτης καὶ Δᾶος. Deinde sequitur: Ἐξ ὧν τὰ ἐφυλίζοντο, ἃ παῖς, ἐπὶ τοῖς ἀνοήτοις ὁμωνύμως ἐκφαίνεται τοῖς οἰκέταις, ὡς Λυδὸς, καὶ Σύρος, ἢ ἐπιπολάζουσι ἐκεῖ ὀνόμασι σφενδόνης χάριν, ὡς Μάνης ἢ Μίδας, ἢ Φρύξ. Ad quem locum operæ pretium est videre Incomparabilem H. Calaubonum.

71 Τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεύς.] Inveniuntur apud Paus in Arcadicis pag 528 Μανθυρεῖς, quod convenit cum allata Stephani ratione. Sed eodem libro etiam occurrit Μανθυρεάδης, quod ab isto canone recedit.

74 Μαννάκαρτα, πόλις Α'ραβίας.] Ad vocem Κύρα πόλις docuimus, plurima in orbe terrarum inveniri urbium nomina, compolita ex regia quadam appellatione & *cartha* sive *certa*, quod apud Armenios urbem denotat Eodem modo hæc ex *Manna* & *carta* constituitur, qui regio imperio Aromatiferæ Arabiæ præfuit, teste Isidoro Characeno apud Lucianum in Macrobiis, cui hic rex *Mano* dicitur, ita enim ille, Γάιος Καικίλιος Μάνος ὁ Χαρακηνὸς, ὑπὸ τ ἰωτῶν σῶν δὴ, ὡς φησι Γάιος ὁ Χαρακηνὸς, ὑπὸ τ ἰωτῶν ὑβρισθεὶς, πυνθανόμενος ὁ Μάνος τ ὑβρισμὸν τῆς βασιλείας, πυκνὰ ἐδάκρυε ἐ ἔκαστον χρόνον ὑπὸ, ἐπαλαύνων τόπων.

77 Μαντίνεια, πόλις Α'ρκαδίας.] Argivi hanc urbem ex quinque pagis compoluerunt, teste Strabone ex quinque pagis compoluerunt, teste Strabone ex quinque pagis compoluerunt, teste Strabone lib. VIII: Τὰς Α'ρκαδίας Μαντίνειαν μὲν ἐκ πέντε δήμων τῶν Α'ργείων ἀνοικίσαι. Sed deinde a Lacædemoniis occupata in eoldem redacti sint, uti tradit Ephorus apud Harpocrationem in Μαντινέων διοικισμός. Sic enim ille: Καὶ Ε'φορος ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, ὅτι ἐξ πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διῴκισαν πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

70 Καὶ Μανθυνέων εὐήμονα.] Hodie in Homero legitur: ἠδὲ Μαντινέην ἐρατεινήν. Et sic quoque Eustathius sua ætate legebat.

77 Τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεύς.] Passim apud scriptores hoc gentile occurrit, apud Pausaniam, Diod. Sicul. Harpocrationem & alios.

78 Τὸ κτητικὸν, Μανθυρικός.] Possessivum illud habet Diog. Laërtius in Plat. & Speusippo, ubi meminit Λακεδαιμόνιος Μανθυρικός, ubi interpres pessime legerat Μανθυρικῆς, & vatem erat interpretatus. Mavult Casaubonus pro possessivo Μανθυρὶς (quod etiam est apud Stephanum) cui assentitur Menagius. Sed nihil utroque loco mutandum, sæpe enim possessivum pro gentili in usu est, cujus rei plurima documenta adferri possunt.

79 Μάντυα, πόλις Ρ'ωμαίων.] Censet Cluverus in Italiæ Antiq. Descript. Stephanum ex Polybio scripsisse Μαντύα & Μαντυανός. Quemadmodum apud nostrum legi-

ΜΑΡΑΘΗ'ΣΙΟΝ, [80] πόλις Καρίας. [81] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι, ὡς Βυζάντιοι. ἔστι δὲ πόλις Ε'φεσίων.

A MARATHESIUM, urbs Cariæ. Gentile, Marathesii, uti Byzantii. Est vero Ephesiorum urbs.

ΜΑ'ΡΑΘΟΣ, [82] πόλις Α'καρνανίας. ὁ πολίτης, Μαραθώσ. τὸ ἐθνικὸν Μαραθώσιος, ὡς Καδμος Καδμώσιος.

MARATHUS, oppidum Acarnaniæ, oppidanus Marathenus. Gentile Marathusius, uti Cadus Caduſius.

ΜΑΡΑΘΟΥΣΣΑ, νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς. [81] ὁ πολίτης, Μαραθούσιος.

B MARATHUSA, insula juxta Clazomenas. Oppidanus, Marathusius.

ΜΑΡΑΘΩ'Ν, [84] δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. καὶ Μαραθώνιος, καὶ Μαραθωνία, καὶ Μαραθώνιον τοπικὸν, Μαραθωνιάδης, καὶ κτητικὸν, Μαραθωνιακός.

MARATHON, populus Leontidis tribus. Et Marathonius & Marathonia & Marathonium. Locale, ex Marathone. Possessivum, Marathoniacus.

C

ΜΑΡΑΘΩΝΙ'Α, πολις Θρᾴκης, οὐκ ἄπωθεν Α'βδήρων. [85] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθωνιάτης.

MARATHONIA, urbs Thraciæ; non procul ab Abderis. Gentile, Marathoniata.

ΜΑΡΑΦΙΟΙ, [86] ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαραφίου βασιλέως.

MARAPHII, gens Perſica, a Maraphio rege ſic dicta.

ΜΑΡΑ'ΧΗ, πόλις Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν Μαράχιος, τῷ κοινῷ τύπῳ.

D MARACHE, urbs Indica. Gentile, Marachius, juxta communem formam.

ΜΑΡΓΑΙ'Α, [87] πόλις Η'λείας, ὡς Η'ραῖα. ἡ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεύς, ὡς Η'ραιεύς.

MARGÆA, urbs Elidis, uti Heræa. Gentile, Margæensis, uti Heræensis.

ΜΑ'ΡΓΑΝΑ, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ. Ε'στι δὲ Μαργάνα πληθωτικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Μαργανεύς.

MARGANA, urbs Indica, de qua E Marcianus in Periplo. Eſt quoque Marganæ numero multitudinis. Gentile, Marganenſis.

ΜΑ'ΡΔΟΙ, [88] ἔθνος Τ'ρκανῶν. Α'πολλόδωρος βιβλίῳ ια δευτέρῳ. λῃστεὶ δ' εἰσὶ, καὶ τοξόται.

MARDI, gens Hyrcanorum, de qua Apollodorus libro 11 de terra. Latrones iſti erant atque ſagittarii.

MAR-

MAR-

legitur Γενύα, & apud Polybium Α'δύα ac Παδύα, quæ Latinis, ut alia ejus formæ efferebantur *Genua*, *Adua*, & *Padusa*.

[80] Μαραθήσιοι, πόλις Καρίας.] Hanc Scylax Lydiæ adſcribit: quod autem a noſtro in fine ſectionis addi tur, eſſe Epheſiorum urbem, hoc ita non interpretandum, quaſi in circumjacenti Epheſinæ urbi agro ſita fuiſſet, ſed quod aliquando ſub Epheſiorum ditione fuerit, quod ſatis manifeſte apparet ex Strabone lib. XI, ubi inquit: Εἶτα Νικάνδρεια, ἣ πρότερον μὲν ἦν Ε'φεσίων, νῦν δὲ Σαμίων, διακεκαμμένων πως τῶν Μαιάνδρου πρὸς τὸ ἀπώτερον.

[81] Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι.] Apud Golzium in nummo Neroniano invenitur hæc inſcriptio: MAPANΘΗΣΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Verum an propter interrum N ad hanc urbem pertineat, aliis dijudicandum relinquo. Vide præterea in voce Αἰθησίων, ubi idem gentile reperitur.

[82] Μάραθος, πόλις Α'καρνανίας.] Erit mihi magnus Apollo, qui urbem in Acarnania hoc nomine oſtenderit. Parum aberat, quin cl. Jac. Gronovii conjecturam recipiſſem, ad Polybium docentis, hoc loco corrigendum videri Α'σπενδος, pro Α'κραγαντίνος.

[83] Ὁ πολίτης, Μαραθώσιος.] Primo illud πολίτης non ſatis ſanum videtur, mallem ὁ ἰσθμώτης, ut alias loquitur noſter; quanquam non ignorem, aliquando hæc confundi ab ipſo. Deinde illud Μαραθώσιος ſuſpectum eſt, præſtaret enim ſecundum aliorum analogiam inde formare Μαραθωσιαῖος, uti a Λίβυσσα Λιβυσσαῖος, Λοκρίδωσσα Λοκριδωσσαῖος.

[84] Μαραθών, δῆμος τῆς Λεοντίδος.] Vide noſtrum in voce Τρίγλυφος. Plurimum ante paucos annos detectæ ſunt inſcriptiones a J. Sponio in quibus invenitur MAPAΘΩΝΙΟΣ Sed ante illam vocem excidiſſe in Epitomare noſtro ὁ δημότης, non eſt quod multis adſtruamus.

[85] Τὸ ἐθνικὸν Μαραθωνιάτης.] Apud Golzium nummus Antonini Pii conſpicitur cum inſcriptione: MAPAΘΩΝΙΑΤΩΝ.

[86] Μαραφίοι, ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ &c.] Abeſt ab omnibus vulgatis integra hæc lectio, quam nobis reſervaverant libri Palatini & codex Voſſianus: ſed pro Μαραφίοι, quod MSS conſtanter exhibent, ſubſtituimus Μαγαφίοι, moti auctoritate Herodoti, ubi de hac gente lib. I, ſit mentio: Καὶ τοὺς μὲν πρώτους ὁ Κῦρος συνάλιπε, τοὺς ἀπιστέοντας ἀπέπεμψε πρὸς Μασσαγέτας ἐπὶ δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπιστέοντας, Α'σσύριον, Πάκτυην, Παρικανίους, Μαγάφιον, Μάσπιον. Vide præterea Steph. in V. Μάσπιος, quem hiulcum locum ex Herodoto replevimus.

[87] Μαργαῖαι, πόλις Η'λείας, ὡς Η'ραῖα.] Non puto hunc locum vitii eſſe immunem: fortaſſis referibendum: Μαργαῖα, πολ. Η'λ. ὡς Η'ραῖα. vel legendum Μαργαῖαι, πολ. Η'λ. ὡς Η'ραῖαι. Peperam apud Strab. lib. VIII Μαργάλαι ſcriptum eſſe, ad illum librum docet Magnus Caſaubonus. Sed deinde conſulens Juntinam editionem, vidi in ea exaratum eſſe, quod primum conjeceram.

[88] Μάρδοι, ἔθνος Τ'ρκανῶν.] Horum noſter meminit in Α'σσυρίοις. Eſt quoque magnæ Phrygiæ pars, cujus incolæ Mardi appellantur, teſte Stephano in Μυγδονία. Hyrcaniæ Mardos latrociniis fuiſſe deditos, liquet ex Strabone lib. XI, ubi a Nearcho Mardi recenſentur inter gentes λῃστρικὰς.

ΜΑΡΔΟ'ΝΕΣ, Η' πειρωτικὸν ἔθνος. [88] Εὔπολις Πόλεσι,

Καὶ Χαόνων, καὶ Παιόνων, καὶ Μαρδόνων.

A MARDONES, gens Epirotica, de qua Eupolis Urbibus.

Et Chaonum, & Pæonum & Mardonum.

ΜΑ'ΡΕΙΑ, [89] πόλις ἐ λίμνη, τῇ Α'λεξανδρείᾳ προκειμένη, [90] ἡ ἐ Μαρεῶτις λέγε. ἀφ' ἧς [91] καὶ Μαρεώτης οἶνος.

B MAREA, urbs & palus Alexandriæ vicina, quæ etiam Mareotis dicitur, unde & vinum Mareoticum.

ΜΑ'ΡΕΣ, [92] ἔθνος περσικὸν πρὸς τοῖς Μοσσυνοίκοις· Ε'καταῖος Α'σίᾳ.

MARES, gens Mossynœcis vicina, de qua Hecatæus in Asia.

ΜΑΡΙ'ΑΒΑ, [93] μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· [94] Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ.

MARIABA, metropolis Sabæorum, ad mare rubrum, de qua Strabo lib. XVI.

ΜΑΡΙΑΜΜΙ'Α, [95] πόλις Φοινίκων. οἱ πολῖται [96] Μαριαμμίτης, ὡς Παυσανίας ἔκτῳ.

C MARIAMMIA, oppidum Phœniciæ, cujus oppidani Mariammitæ, teste Paulania lib. VI.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙ'Α, χώρα. [97] Εὔπολις χρυσῷ ἡμῖ.

Ο'ρῶ θέων νῦν τ' Μαριανδυνίαν.

MARIANDYNIA, regio, de qua Eupolis in Chrysogene:

Video currens nunc Mariandyniam.

Ἀπὸ Μαριανδύνου τινὸς Αἰολέως. [98] τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος βαρυτόνως, καὶ Μαριανδυνεύς.

D nomen habet a Mariandyno quodam Æolensi. Gentile Mariandynus accentum in ante penul-

[88] Εὔπολις, Πόλισι.] Quod hic allegatur, non fuit opus Geographicum, sed fabula Eupolidis cui nomen Πόλεις, cujus meminit Athenæus lib. IX & X.

[89] Μάρεια, πόλις ἐ λίμνη.] Non puto urbem hoc nomine extitisse, sed vicum, de quo Diod. Sicul. lib. I: Γεωμέτρης γὰρ ὢν ἐπιτηδείως ἐπὶ τὴν Μαρέαν κώμην, καὶ τὴν Αἰγυπτίων τὴν μαίζην κρατησόντων &c. Fuerat quondam ad lacum situm urbs amplissima, quæ Athenæi ætate pagi formam assumserat, uti libro I Deipnosophist. perhibet. Ejus verba, ubi de vino Mareotico agimus, mox producentur. Hæc palus erat vicina Pharo, aqua carenti, ex qua ad paludem aquatum ibant, teste Scylace in Libya: Ε'ν δὲ Φάρῳ λιμένες πολλοί, ὕδωρ δὲ ἐκ τῆς Μαρέας λίμνης ὑφάλοντας· ἔστι γὰρ πέλμα.

[90] Ἡ ἐ Μαρεῶτις λέγεται.] Etiam hoc nomine ista palus infinguitur Græcis & Lat. scriptoribus. Vide Strab. lib. XVII. Plin. lib. V. cap. X. & Curtium lib. IV & VII. Sic etiam regio paludi & vico circumjacens insignienda, quanquam apud Theodoretum lib. I Hist. Eccl. cap. XXVIII Μαρεώτης genere mas. inveniatur: ὁ δὲ Μαρεώτης χώρα τίς ἐστιν Α'λεξανδρείας, τῇ λίμνης Μαρείας ἐπώνυμος. Ubi fortasse emendandum: Η' δὲ Μαρεώτις χώρα &c.

[91] Καὶ Μαρεώτης οἶνος.] Locus egregius est de vino Mareotico apud Athenæum lib. I Deipnosoph. Φησὶ Σοφοκλῆς, ὅτι ὁ Μαρεώτης οἶνος, ὁ Α'λεξανδρεὺς λίκνος, τῶν πρὸς συμπόσιόν ἐστι λεπτὸν καὶ εὔπορον, διαπίδας δὲ ἐκφαίνων μικρὰς ἐ ἀκόσμους. Est & alius locus in Thalia, ubi hæc gentis appellatio corrupta occurrit; sed emendatur ab Incomparabili Vossio, in notis ad Melam pag. 13.

[92] Μάρες, ἔθνος.] Herodotus lib. VII hujus meminit, ubi etiam eorum arma describuntur: Μάρες δὲ ἦσαν μὲν τῇδε παρήλθον κεφαλὰς ἐπηρκότα ἔχοντι, ἀσπίδας δὲ ἐκτρωπίους μικρὰς ἐ ἀκόντια. Est & alius locus in Thalia, ubi hæc gentis appellatio corrupta occurrit; sed emendatur ab Incomparabili Vossio, in notis ad Melam pag. 13.

[93] Μαριάβα, μητρόπολις Σαβαίων.] Xylandrianam & MSS codices sequimur, pessime enim pro Σαβαίων in Veneta Florentinaque editione Σαβίνων excusum est, quod ætate vidit Pinrianus & correxit in notis ad Pomp. Melam. Verum hujus urbis nomen est *Mariabe*, quod hic *Mariaba*, & Straboni lib. XVI. *Meriaba* dicitur: eam vocem Plin lib. VI cap. XXVIII *Dominos omnium* interpretatur. Vide Boch. Geog. Sac. pag. 112. & Golii notas ad Alphraganum.

[94] Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ.] In omnibus libris MSS & editis ποτικαιδεκάτῃ legebatur, quod erat corrigendum: nam lib. XVI Strabo hujus oppidi mentionem facit.

[95] Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων.] Libri Palatini & Vossianus: πόλις Φοινίκης. Ab Arriano lib. II de Exp. Alex. Mag. Μαριάμμη appellatur, & non procul a Maratho sita videtur, ubi refert Alexandrum Stratoni omnia reddisse, καὶ τὴν τ' Α'ραδίων αὐτῇ τὴν νῆσον ἐ τὴν Μαράθου τὴν κρατιστὴν· ἡ δ' Α'ραδὸς ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἀνακομιδῆς, πόλιν μεγάλην ἐ εὐδαίμονα ἐ Μαριάμμην πόλιν. In Fastis Siculis sed pagi nomine insignitur, ubi de conversione Gelani agitur: Καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτῶν οἱ ἐκ Γέλης αὐτῶ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην.

[96] Μαριαμμίτης· ὡς Παυσανίας.] Duplici M hoc gentile excudendum curavimus, ut primitivo responderet. Porro Pausanian lib. VI consuluimus, sed nulla de hac urbe & gentili ibidem fit mentio. Latino ore *Mariammitani* dicuntur Plin lib. V cap. XXIII.

[97] Εὔπολις, Χρυσῷ ἡμῖ.] In omnibus libris hic locus mala interpunctione laborabat, quam correximus; deinde vocibus divisis legitur χρυσῷ ἡμῖ, cum voce composita apud Harpocrat. in Σισμὰ & Pollucem lib. X cap. XVII id fabulæ nomen occurrat, quod nos in versione expressimus. Sed versum Eupolidis, unica adhuc literula restituimus, legebatur enim antea: Εὔπολις· Χρυσοῦχθ' ὁρῶ, θέων τιν' τὴν Μαριανδ.

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Μαριάνδυνος, βαρυτόνως.] Videtur hoc excidisse, ὅταν τὸς Αἰολεῖς, quod conjicimus ex Eustathii comment. ad Dionys. hunc ipsum Stephani locum hisce verbis citantem: Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ ὅτου καλοῦσιν δοῦλόν τινα Αἰολέως Μαριανδυνὸν κολακείας. τὸ τὸ ἐθνικὸν δὲ Μαριάνδυνος. μὴν λέγεται σεσημειῶσθαι, παρὰ τοῖς Αἰολεῖς, ὡς φησι ὁ γραμματικὸς τὰ ἐθνικά. Η' δὲ κοινὴ χρῆσις ἐξευρὼν αὐτὸ, κατὰ τ' τύπον τ' εἰς νος ἰθνικὸν. In voce Α'βδηρα liquet, Æoles hunc accentum imprimis in pronuntiando affectasse. Porro observandum est, Mariandynæ incolas sæpe ab auctoribus appellari in penult. per υ. Constat. Porphyrog. lib. I de Them. Ε'στη δὲ καὶ μέρος διειλημμένη πτυόντα, Γαλάται, Μαριανδυνοὶ, Βιθυνοί. Vide præterea Chron. Alex. pag. 60.

Καὶ

ελιανδωνὶς, [1] καὶ Μαριανδυϊκὴ ἡλυκή. [A] penultima gerit. Et Mariandynis & Mariandyne dicitur genere fœm. A Mariandynus & possessivum Mariandynicus deducitur.

ΜΑ'ΡΙΟΝ, [1] πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, ἀπὸ Μαρίωνος. ὁ πολίτης, Μαριεύς. ὄθεν ἐστὶ τὸ κύριον, ὁ [A] Κινύρα Μαριεύς.

MARIUM, urbs Cypri, quæ postea Arsinoë appellata est: a Marico nomen habens. Civis, Marienſis. Hinc & proprium [B] Cinyræ Marienſis.

ΜΑ'ΡΚΑΙΟΝ, [1] ὄρος τῆς Τρωάδος, πρὸς τῇ Γέργιθι. [2] οἱ οἰκήτορες, Μαρκαῖοι.

MJARCÆUM, mons Troadis ad Gergithin ſitus. Incolæ, Marcæiſſii.

ΜΑ'ΡΜΑΚΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν Ἑκαταίῳ Ἀσίᾳ.

MARMARES, gens Æthiopica, auctore Hecatæo in Aſia.

ΜΑΡΜΑ'ΡΙΟΝ, [1] πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Μαρμάριος, ὡς Βυζάντιος.

MARMARIUM, oppidum Eubœæ; [C] cujus oppidanus Marmarius, uti Byzantius.

ΜΑ'ΡΜΗ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν Μαρμαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

MARME, urbs Phœniciæ. Gentile, Marmæus, uti Barcæus.

ΜΑ'ΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσιος.

MARPESSA, mons Pari, unde lapides effodiuntur. Incola, Marpeſſius.

ΜΑ'ΡΣΙΠΠΟΣ, πόλις Φοινίκης. τὸ [D] ἐθνικὸν, Μαρσίππιος.

MARSIPPUS, urbs Phœniciæ. Gentile, Marſippius.

ΜΑ'ΡΣΟΙ, ἔθνος Ἰταλικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικοί.

MARSI, gens Italica. Gentile, Marſici.

ΜΑΡΣΥ'Α, πόλις Φοινίκης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Φίλωνι, [3] ἀπὸ Μαρσύου. τὸ ἐθνικὸν Μαρσυλιώς, τῷ τὴν Ἀσίαν τύπῳ.

MARSYA, urbs Phœniciæ, de qua Alexander & Philo, a Marſo nomen habens. Gentile, Marſyenus juxta formam [E] Aſiaticam.

ΜΑΡΩ'ΝΕΙΑ, [1] πόλις Κικονίας, ἣν τὸν Θρᾴκην Χερρόνησον. [2] ὁ δὲ λίμνη Ἴσμαρίς· ὁ δὲ, Μαρώνεια πόλις. [3] τὸ ἐθνικὸν,

MARONEA, urbs Ciconiæ juxta Thraciæ Cherrhoneſum. Erat hic palus Iſmaris, & urbs Maronea. Gentile, Maronenſes.

[1] Καὶ Μαριανδυϊκὴ ἡλυκή.] Apud Euſebium in Chron. pro regione ipſa ſumitur: Βιθυνία ἐκαλεῖτο πρὸ Φίνεως, ἡ πρὸς Μαριανδυϊκῇ.

[1] Καὶ Μαριανδυϊκὸς.] Poſſeſſivum, quod hoc loco a proprio Μαριανδυϊκὸς formatum eſt, in libris MSS & editis genuinam terminationem perdidit, in iis enim peſſime Μαριανδυν legebatur: illud autem non habere poſſeſſivi formam, manifeſte docet Etymologici Mag. auctor in voce Αἰλιεῖς, & aliis in locis.

[1] Μάρειον, πόλις Κύπρου.] Scylax hujus urbis meminit: Σόλοι, ἣ αὖτη λιμένα ἔχει χειμερινὸν, Μάρειον Ἀμαθοῦς, Ἀφρόδιτις. Vide præterea noſtrum in Ἀφρόδιτις.

[2] Κινύρα Μαριεύς.] Sic emendavit Salmaſius in margine ſui Stephani, pro Κινύρα Μαριεύς. Vide præterea in Κύπρος, unde hæc emendatio confirmatur.

[1] Μάρκαιον, ὄρος τῆς Τρωάδος.] Mons non admodum celebris. Cenſet tamen Holſtenius in ſuis ad Apoll. Rhodii Argonaut. comment. contra Scholiaſtæ auctoritatem, Μαριανδυνὸν ἀκρωτήριον in agro Troadenſi fuiſſe, Thraciæ oppoſito, quas cum Marcæo monte Μαρκαῖον ἀγὴ caldem ſtarait

[2] Οἱ οἰκήτορες, Μαρκαιάνιοι.] Manifeſte mendoſum eſt illud incolarum nomen. Fortaſſis emendandum: Οἱ οἰκήτορες Μαρκαῖοι, ὡς Κάσιοι.

[1] Μαρμάριον, πόλις Εὐβοίας.] Hujus meminit Strabo lib. x: Πλησίον δὲ τοῦ Στύρων, ἐστὶ τὸ Μαρμάριον. Deinde ſequitur oppidani nomen, ſed pallulum corruptum: ἴσως ὃν Ἀπελλᾶς Μαρμαρεύς. Sic legendum, non Μαρμαρεύν, uti in vulgatis conſpicitur.

[3] Ἀπὸ Μαρσύου.] Penultima vocalis in omnibus libris excidiſſe videtur. Non dubito, quin legendum ſit, ἀπὸ Μαρσύου. Eſt enim Marſyas notiſſimus. Strab. lib. xvi hujus urbis meminit: Μετὰ δὲ τὸν Μάσπιον ἐστὶν ὁ Μαρσύας, ἔχων πηγὰς ὁμωνύμους, ἐν αἷς ἡ Χαλκὶς, ἄκρις ἀκροπόλις ἐστὶ Μαρσύου. Marſyam convallem memorat Polybius lib. v. inter radices Libani & Antilibani ſitam.

[2] Μαρώνεια, πόλις Κικονίας.] Ciconas hanc urbem habitaſſe, teſtis eſt Scymnus Chius:

Εἶτ' Μαρώνεί' ἣ κατεικίσθη τ' ἀρχὴ
Τῆς Κικονίας ἠπείρου τὰς ἐν Ἴσμαρος
Λίνου δὲ Χίων ἐχθὲς' ὕστερος κλίνει.

Locus alius hujus nominis in Attica ſita eſt, teſte Harpocratione in Μαρώνεια. Τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· ἔστι μὲν οὖν καὶ πόλις ἐν Θρᾴκῃ Μαρώνεια, ὡς φασιν οἱ περὶ Ὀλυμπιόδωρον καὶ Μαγνησιάδην· ἀπὸ δὲ τούτου Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Πολυκλέους, καὶ Ἑρμογένης ἐν τῷ πανηγυρικῷ. De ſitu urbis Thraciæ conſulendus Voſſius vir Maximus ad Pom Mel pag. 132.

[3] Ἐν δὲ λίμνη Ἴσμαρίς· ὁ δὲ Μαρώνεια πόλις.] Noſtrum hæc verba deſumſiſſe ex libr. IV Hellanici, non eſt quod muhis perſuadeam. Inſpiciatur modo locus Harpocrationis proxime allegatus Sed in omnibus libris MSS & editis legebatur: ὁ δὲ λίμνη Μάρις. ὁ δὲ Μαρ. Firmam & certam eſſe hanc emendationem ſtaris liquet ex Steph. in Ἴσμαρος. Ἐστὶ δὲ Ἴσμαρις λίμνη. Ἡσοδικὸς ζ'. Sita erat hæc palus inter Strymam & Maroneam, auctore Herodoto, quem jam allegavit noſter: Μαρωνίης τε καὶ Ἀπολλωνίης ἐστὶ Σαγέμας κατύπερθε Ἴσμαρίδος· καλέει δὲ Δικαίαρχος, Βιστονίδα.

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνεύς.] Amplifſimus Seguinus nummum æreum exhibet, in cujus antica parte caput Orthonis, cum inſcriptione ΟΘΩΝ ΚΑΙΣΑΡ, viſi-

κὸν, Μαρωνείτης· καὶ ἡλικωῶς Μαρώνειος, καὶ Μαρωνὶς, [11] ἀπὸ τοῦ Μάρωνος. γλωσσικῶς. καὶ Μαρωναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Μαρώνη. Ates. Et genere fœminino per I, & Maronis, a genitivo Maronos. Et Maronæus, quasi a Marone.

ΜΑΣΑΙΣΥΛΙΑ, χώρα Λιβύης, [12] παρεσχηκὼς τὴν τοῦ Μαυρουσίων. [13] τὸ ἐθνικὸν Μασαισύλιοι, καὶ Μασαισυλεῖς, καὶ Μασαισυλίτης. MASÆSYLIA, regio Libyæ Mauritiis vicina. Gentile, Masæsylii, & Masæsylenses, & Masæsylitæ.

ΜΑΣΑΝΩ'ΡΑΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μασανωράδου τοῦ Κινδάλου παιδός. [14] τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς. MASANORADA, urbs Cariæ, sic dicta a Masanorado Cindapsi filio. Gentile, Masanoradensis.

ΜΑ'ΣΗΣ, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δευτέρῳ, [15] Ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μάσητα. Ὅμηρος· MASES, urbs Argivorum, de qua Pausanias libro secundo: Via ad Maseta ducit. Homerus:

Οἵ τ' ἔχον Αἰγίνην, Μάσητά τε, κῦροί τ' Ἀχαιῶν. *Quique incolebant Æginam Masetemque, filii Achivorum.*

[16] λέγεται δὲ καὶ ἡ πόλις Μάσητος. οἱ πολῖται, Μασῆται. ἔστι δὲ λίμνη δὲ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος. Urbs quoque dicitur Masetus. Cives, Masetii. Est quoque palus & vicus Masetis & insula.

ΜΑ'ΣΙΟΝ [17] ὄρος, ὑπὲρ τὴν Νισίβιος. Στράβων ἑνδεκάτῃ. οἱ οἰκοῦντες, Μασιλιοί. [18] ἡ Μασιανὸς, ὡς Πάριον Παριανός. MASIUM, mons supra Nisibin, de quo Strabo libro XI. Incolæ Masieni, vel Masianus, uti Parium Parianus.

ΜΑΣΚΩΤΟΣ, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει. ἔστι δὲ πλησίον τῆς Ἑσπερίδων. τὸ ἐθνικὸν, μασκωτίτης, Λιβυκῷ δὲ Αἰγυπτίῳ τόπῳ. MASCOTUS, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi. Sita est prope Hesperides. Gentile, Mascotita, Libyca & Ægyptia forma.

ΜΑ'ΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρηται. MASPII, gens Persica, uti dictum est in

tur, & in aversa parte figura nuda, dimidiato corpore, cum verbo ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Idem illud gentile producitur a Steph. in Βαρυδάνης. Apud Goltzium tamen & Spanhemium inveniuntur nummi cum epigraphe: ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ. Interim Jac. Sponius V. CL nuperrime Othones æreos in lucem emisit cum inscriptione ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Non tamen videtur rejicere noster terminationem gentilis in ιτης, cum in voce Ταβήνιος eam adstruere videatur: Τὸ ἐθνικὸν, Ταβήνιος, ὡς Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ Μάρων Μαρωνίτης. Aliud igitur terminatio in ιτης primitivum habet, cum illud a Μάρων, non vero a Μαρώνεια formetur. Vide præterea in Καικώνεια, ubi etiam ratio redditur, quare inde formentur duo gentilia, nempe Καικωνεύτης & Καικωνίτης.

[11] Ἀπὸ τοῦ Μάρωνος γλωσσικῶς.] Apud Suidam de primo conditore hujus urbis hæc legimus Μάρων Μαρωνεὺς οἰκιστὴς γέγονεν ὁ πρῶτος εἰκιστὴς Μαρωνείας.

[12] Παρεσχηκὼς τὴν τῶν Μαυρουσίων.] Confecit hanc sectionem noster ex Strabonis libro XVII: Μεθ' ἃς τὰν τῶν Μαυρουσίων γῆν ἡ τῶν Μασσαισυλίων ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ Μολοχάθ ποταμοῦ τὴν ὀρεινὴν λαμβάνουσι, πολυτίμοις δὲ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν, ἡ καλουμένη ὄρεσι τῶν Μασσαισύλων δὲ τῶν Μασυλιέων γῆς.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Μασαισύλιοι.] Sic quoque appellantur Dionysio Afro:

Εἰνάλιε Μασαισύλιοι πεδὲ ἀγχιάλοιο Μασυλῆες
Βάσκοντες σὺν ἵπποις αὐτὸν ἀϊσσόμενοι πεδὲ ὕλλιν.

Perperam apud Suidam scribitur: Μασαισύλιοι ἔθνος. Ubi emendandum Μασαισύλιοι, ἔθνος. Vel Μασαισύλιον ἔθνος.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.] Apud Goltzium exstat nummus Titi cum hac inscriptione: ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΕΩΝ.

[15] Ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μάσητα.] Hæc Pausaniæ verba in omnibus libris mutilata circumferebantur hoc modo: ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μάσητ. Integer locus apud Pausaniam libro II sic legitur: Πασῶν δὲ αὐτῶν ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μάσητα τῶν ἑκατὸν σταδίων ὀκτὼ δεῖσα.

[16] Λέγεται δὲ καὶ ἡ πόλις Μάσητος.] Sic quoque testatur Eustathius in comment. ad Iliad. B tribus syllabis urbis nomen efferri: Λέγεται δὲ φησὶ δισυλλάβως ἡ Μάσης. ἔστι δὲ κώμη Μάσητος. καὶ λίμνη φησὶ δὲ νῆσος.

[17] Μάσιον, ὄρος ὑπὲρ τὴν Νισίβιος.] In Strabonis verbis, quæ noster citat, hodie pro ὑπὲρ legitur ὑπερκείμενον. Hæc enim sunt integra ex lib. XI: Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ, καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβεως ὄρος, καὶ τῆς Τιγρανοκέρτης. Imo eodem libro de eodem monte eandem rursus vocem usurpavit: Μάσιον μὲν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον (ubi legendum ὑπερκείμενον) ὄρος τῆς τὸ Μασσοπαμήτης Μυγδόνων οἰκούντων, ἐν οἷς ἡ Νισίβις ἐστίν. Eustathius in Comment. ad Iliad. B etiam Masii meminit, &, quanquam nomen reticeat, uti ego commisceo ex Steph. nostro: sed hæc & præcedens de Masete Argivorum oppido sectio, adeo sibi invicem cohæsisse videntur, ut in ejus codice hæ duæ sectiones unicam contexerint, nam post verba præcedenti commentario a nobis ex Eustathio allegata, hæc sequuntur: Τὸ δὲ Μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μυσοπαμήτας, κεῖσθαι τὸ τῶν Νισίβεως.

[18] Ἡ Μασιανὸς, ὡς Πάριος Παριανός.] Vox Μασιανὸς in libris MSS & editis non conspicitur: nobis placuit eam adde-

ὑρήτην [10] ἐν τῷ πρὸς Μαραφίων, Ἀρτεατῶν δὲ Πασαργάδων.

Ain sectionibus de Maraphiis, Arteatis & Pasargadis.

ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθῶν, [11] ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε. [12] τὸ ἡλυκὸν λέγει Μασσαγήτης, ἢ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

MASSAGETÆ, gens Scythica, ubi Cyrus mortem obiit. Fœminium dicitur Massagetis per η, quod forte fit metri causa.

ΜΑΣΣΑΛΙΑ, [13] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, καὶ τῆς Κελτικῆς, [14] ἄποικος Φωκαέων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ Τίμαιος δὲ Φησιν, ὅτι Φωκαιέων ὀκυβερνήτης, ἰδὼν ἁλίεα, ἐπέλυσε μάσαι τὸ πάγειον χοινίον. [15] μάσαι γὰρ, τὸ δῆσαι Φασιν Αἰολεῖς. δοκεῖ δὲ καὶ ἁλίεος ἔμμασαι ὀνόμασμα. [16] τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιδὴς, καὶ Μασσαλία, καὶ Μασσαλιώτις γυνή.

MASSALIA, urbs Ligysticæ, juxta Celticam, colonia Phocaënsium, auctore Hecatæo. Perhibet Timæus hinc nomen habere, quod nauclerus adnavigans, conspecto piscatore, jusserit μάσσαι, idest, ligare funem nauticum. Apud Æoles enim μάσσαι ligare significat. A voce igitur ἁλίεος, piscator & μάσσαι ligare, urbs Massalia nomi- nata est. Gentile, Massaliota, Massaliensis, & Massalia, & Massaliotis mulier.

ΜΑΣΣΑΚΑ, [17] πόλις Ἰνδῶν Ἀρριανὸς ἐν Ἰνδικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μασσακηνὸς, ὡς Μάζακα Μαζακηνός.

MASSACA, urbs Indorum, de qua Arrianus in Indicis. Gentile, Massacenus, uti a Mazaca fit Mazacenus.

MAS-

MAS-

addere, monente sic Salmasio ad oram sui Stephani.

[10] Ἐν τῇ πρὸς Μαραφίων, Ἀρτεάτων & Πασαργ.] Ingens erat hiatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, legebaturque hunc in modum: Ἐν τῇ πρὸς Μαραφί. ἔθνεσι & Πασ. Hoc vult Stephanus, se tribus istis capitulis, quæ de Maraphiis, Arteatis & Pasargadis composuit etiam de Malpiis gente Persica mentionem teciſſe. Sed tribus istis locis Epitomator Malpiorum memoriam non celebrat, quin imo in hactenus editis ipti Maraphii non occurrebant, quos auctoritate MSS codicum huic editioni inseruimus. Sed Stephanum tribus istis locis Malpios commemorasse, evidenter liquet ex Herod. lib 1. unde lacunam replevimus: Καὶ τοῖ μὲν ἀρτίως ὁ Κῦρος ἐπανέλυσε, τῷ ἀπέτεκε ἀνίκα Χὰ Μολπ[illegible] ἔλεγε. ἦξε δὲ ἄλλος πάππος, Ἀρταπάτης, Πέρσης, Παπαιοσίδης, Μαραφίοις (legendum Μαραφίοις) Μάσπιος.

[11] Ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε.] Situm Massagetarum, & mores egregie delcribit Eustathius ad Dionys. de Situ orbis: Ὁ δὲ περιηγητὴς ὡς ἐπαμφοτερίζει οἱ Μασσαγέται τὴν ἠθικὴν κακοξενίαν σεμνύει. ἴδιον μέντοι ἐστὶ βλαισὸν παρ' οἷς Κῦρος ἐτελεύτησε, βασιλεύσας Περσῶν. Ultima vox in levi mendo cubat: Forte reſcribendum Τωσσιῶν. vel Τοσσιῶν. Quanquam sciam in illa voce primam vocalem diverſiſſime mutari. Alii, qui varias hujus vocis ſcribendi rationes obſervarunt, prætermiſere in prima per ι exarari.

[12] Τὸ ἡλυκὸν λέγεται Μασσαγήτης.] In omnibus libris legebatur, πλεονικῶς λέγει Μασσαγήτης. Primo il lud ἰθνικὸν in ἡλυκὸν mutatum ivimus: quod vitium frequentius apud noſtrum librariorum fraude occurrit: deinde pro Μασσαγήτης reſcripſimus Μασσαγήτης: quam vocem, ut verum fatear, apud poëtas nondum invenimus, ut de metro judicaremus. Legitur tamen apud Joh Tzetzen Hiſt Clil XII Hiſt CCCCLI hæc inſcriptio: Ἐπιβὰς ὁ λεγεὼν ἐν ξύλοις Σακίδας & Μασσαγέτας.

[13] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Sic bene emendavit Holtmannus, quem ſequimur: male in duabus prioribus editionibus, πόλις τῆς Λιβυστικῆς, excuſum eſt.

[14] Ἄποικος Φωκαέων.] Male Euſtathius ad Dionyſ. Maſſiliam Phocenſium coloniam ſtatuit: Ὅτι δὲ ἡ Μασσαλία Γαλατικὴ ἦν, Φωκαέων ἀποικία τοῦ & Κύρου ἐκείνου αὐτοῦ, φυγόντος τὸν & Κύρου ἐκείνου. Nullum in veterum ſcriptis frequentius mendum, quam confundere Φωκαεῖς & Φωκαῆς. Eſt enim Φώκαια, urbs Joniæ, ſed Φωκαῆς unde ὁ Φωκαῆς, Achaiæ regio. Bene Harpocration in voce Μασσαλία. Ἱστορεῖται μὲν ὅμοιον τῷ Ἀρχιλόχῳ, ὡς Φωκαῆς φεύγοντες τὸν & Μαρέλου βασιλέως διακόσιοι ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπάντησαν. Ad quem locum vide Mauſſacum, & Salmaſium hac de re agentem pluribus in Plin. Exercit. pag 94.

[15] Μάσσαι γὰρ τὸ δῆσαι Φασιν Αἰολεῖς. δοκεῖ δὲ καὶ ἁλίεος ἔμμασαι ὀνόμασμα.] Quanquam omnes editi & calamo exarati conſtanter utroque loco μάσσαι per s ſimplex exhibeant, exiſtimabamus tamen melius reſponſurum opinioni noſtri Stephani, ſi vox duplici ſ excuderetur, quia urbis nomen ſic expreſſit. Præterea etiam Archiepiſcopi Theſſalonicenſis auctoritate movebamur, qui paſſim Stephanum tranſcribens, μάσσαι, non vero μάσαι agnoſcit, ſic enim in Comment ad Dionyſ. de Situ Orbis: Ἔστι δὲ ἡ μάσσα χώρα Μασσαλιωτῶν ἐν ἡ πόλις Λιγύων οἰκεῖται τῶν Καλπιδῶν, ὑπομολογουμένη δὲ ἡ μάσσα, ὑπὸ τῶν ἁλιευς. Φωκαιωτῶν, Φασὶ, ὁ ἐπόλεων Φωκαίων (ſic legendum non Φωκαέων) συνοικισθεὶς, ἡ ἰδίᾳ ἐκεῖ ἐπέλυσε μάσσαν, ὁ ἐστὶ δῆσαι τὸ πλοῖον πόσμον. ὅθεν ἡ πόλις Μασσαλία, & ἡ τοῦ μάσσαι, καὶ ἁλία. Satis opportune hæc verba produximus, quorum beneficio adhuc duo hac ſectione menda expungi poſſunt. In omnibus MSS & editis Stephani Φωκαίων legebatur, & deinde πλεῦσαι, pro quibus ex Euſtathio ſcripſimus Φωκαέων, & ἐπέλυσε ſubſtituimus. Sed cum heic de *Maſſilia* etymo ſermo incidat, non poſſum quin addam, ſcriptis ſuis illuſtrem Menagium in Amœnit. Jur. Civilis exiſtimare, ridiculam eſſe Stephani ex Timæo opinionem. Vult enim vir doctiſſ. a μάσσαι fieri μασσαλία: unde μασσαλιώτης, a quo μασσαλιώτις. Hinc que cenſet, Maſſilienſes, gentem ſeveram & fortem aliis molles audiſſe, uti demonſtrat locis Plauti, Athenæi & Suidæ. ſed præſertim Flori verba lib. IV cap 11, mireſpitius ſententiam adſtruere, cum ait: *Maſſilia Græcula civitas, non pro mollitie nominis, & vallum cedere, & incendere machinas auſa, & congredi navibus* Deinde tranſit in opinionem Franciſci Guieti, qui in notis ad Stephanum, *Maſſiliam* deducit a μάσσω, id eſt, *magnus*. Neque enim a *mollitie Maſſiliam* dictum fuiſſe contendit (quanquam urbem in Iberia Μαλακὴν dictam invenit) ſed quia μασσαλία *mollitiem* denotat, Maſſilienſes pro mollibus habitos fuiſſe arbitratur.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης.] Omnia gentilia ab hac urbe deducta duplici ſ excudi curavimus, quæ emendatio variorum ſcriptorum auctoritate comprobari poſſet. Apud Goltzium viſitur nummus cum inſcriptione ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ.

[17] Μάσσακα, πόλις Ἰνδῶν.] Hæc ſunt Arriani verba in Indicis, quæ noſter innuere videtur: Ἐν Ἀσσακανοῖς δὲ Μάσσακα, πόλις μεγάλη, ἣν καὶ & τὸν κεφ-

ΜΑΣΣΙΑ, χώρα ὑπακειμένη τῇς Ταρτησίοις. τὸ ἐθνικὸν, Μασσιανός. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ τρίτῳ.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ, [12] πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μᾶ. Μᾶ γὰρ τὴν Ῥέαν ἔφασαν Διόνυσον τεκεῖν. ἧς ἠρασθεὶς, τὸν Διόνυσον ἐμανήσατο, τὸν δὲ ἔφη. ἧς χάριν ὁ Διόνυσος Μάσταυρος ἔνθεν ὠνόμασται. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥέα Μᾶ, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐθύετο παρὰ Λυδοῖς, ἀφ' ἧς ἡ πόλις. πόλεμος δὲ μέσης πόλεως ῥεῖ [13] Χρυσόῤῥοας λεγόμενος. [14] τὸ ἐθνικὸν Μαστωρεύς, ὡς Πηγασεύς. ἔρηται δὲ Μαστωρείτης.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ, [15] ἔθνος περὶ τὴν Ἡρακλείαις στήλας. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔρηται δὲ ἀπὸ Μασίας πόλεως.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΛΗ, πόλις ἐν [16] λίμνῃ τῇ Κελτικῇ. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἐνδεκα.

ΜΑΣΣΥΛΟΙ, Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος. [17] Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασυλέας αὐτὰς φησι.

ΜΑΣΧΑΝΗ, [18] πόλις πρὸς τῷ Σκηνιτῶν Ἀράβων. Κλεάρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μασχανεύς.

ΜΑ-

νος ἡ γῆ ἡ Ἀσσυρία. Eodem modo hæc urbs appellatur in indice præfixo lib. XVII Diod. Sicul. Ἡ δὲ Μάσσακα πόλις ὀχυρὰν ἐκτήσατο θέσιν Ἀλέξανδρος, τὴν μεταφορὰν ἀπὸ τῶν λαμπρῶν ἀρσιπμάτων ποιησάμενος. Certe illud Stephani Μάσσακα, cum justam literarum seriem observat, me impellit, ut terme credam, reliqua apud Arrianum loca, ubi hæc urbs Μάσσακα appellatur, in levi mendo delitescere, & scripturam per K potiorem esse, quam per Γ. Imo tic quoque in Strabone emendandum judico, licet Casaubonus. pro Μασίγα etiam Μάσσακα substituat.

[12] Μάσταυρα, πόλις Λυδίας.] Meminit hujus urbis Strab. lib. XIV: Περίκειται δὲ ἀξιολόγοι κατοικίαι πέρα τοῦ Μαιάνδρου. Κοσσίνια. καὶ Ὀλόκτια· εἶτα δὲ Βάλα, Μάσταυρα &c. Latino ore hinc formatur gentile MASTAURENSIS, quod est apud Plin. lib. V cap. XXIX.

[13] Χρυσόῤῥοας λεγόμενος.] Sic constanter exhibent MSS & editi. Citat tamen ex Stephano Reinesius in var. lectionibus *Chrysorrhoas*, quod non est probandum, uti neque illud, quod Pactolo Chrysorrhoæ nomen attribuat. Quanquam certum sit Pactolum arenis suis auri ramenta vehere, nutquam tamen *Chrysorrhoas* dicitur. Iste amnis est in Syria, & Damascenam regionem perfundit.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μαστωρείτης.] In numismate Domitiani apud Goltzium legitur hæc inscriptio, ΜΑ-ΣΤΑΥΡΙΤΩΝ.

[15] Μασταλοί, ἔθνος περὶ τὰς Ἡρακλ. στλ.] Iidem mihi videntur, qui in Μασσία ex Theopompo Μασσαλοὶ appellantur, & ubique a Stephano Μασίλιοι, præterquam hoc in loco. Vide in Ἐλίσσιοι, Ὑδρεῖα, Μαλυδώνια & Σίβυ. Polybio tamen libro III Μασσαλοὶ dicuntur, cui etiam urbs Μασία eodem libro: Πρόκειται δὲ ἐπὶ τῇ Καλὴ ἀκρωτηρίῳ, Μασία, Ταρσηίων.

[16] Λίμνη ἡ Καλπικῆ.] Ab hac palude, cui adjacet, urbs nomen accepit. Plinius lib. III cap. IV emen-

MASSIA, regio quæ Tartessiis adscribitur. Gentile, Massianus, quo utitur Theopompus libro quarto & quadragesimo.

MASTAURA, urbs Lydiæ, sic dicto a Ma, quæ sequebatur Rheam, cui Jupiter Bacchum educandum dedit. Ma interrogata a Junone, cujus infans esset, respondit Ἄρεως, id est, *Martis*. Atque hinc a Caribus Bacchus Masaris appellatus est. Rhea etiam vocabatur Ma, eique apud Lydos taurus sacrificabatur, unde urbs Mastaura dicta est. Fluvius vero per mediam urbem vehens Chrysaoras appellabatur. Gentile, Mastaurensis, uti Pegasensis. Aliquando etiam Mastaurita dicitur.

MASTIANI, gens prope columnas Herculeas, auctore Hecatæo in Europa. Gens autem a Mastia urbe sic dicta est.

MASTRAMELLE, urbs & palus Celticæ, auctore Artemidoro in Epitome librorum undecim.

MASSYLI, gens Libyca, cujus meminit Apollodorus. Polybius libro VII eos Masylæos nominat.

MASCHANE, urbs prope Scenitas Arabes, cujus meminit Quadratus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Maschanensis.

MA-

dante Samasio ad Solinum: *Insigne stagno Mastramela oppidum, Maritima Avaticorum.* Casauboni super hoc Plinii loco sententiam vide in notis ad Strab. pag. 72 sed locum Plinii longe alio modo emendavit Vir Maximus ad Melam: *Ultra fossa ex Rhodano, C. Marii opere & nomine insigne stagnum Mastramela, oppidum Maritima Avaticorum.* Verum deinde addit eadem esse Mastramela & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur oppidum, & lacus quem obstruit, *Lac de Martegue* Mastramelæ etiam meminit Festus Avienus, cujus verba ab eodem Vossio hunc in modum emendantur:

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, oppidum Mastramela
Priscum paludis, terga collium prominens,
Quod incolentes Citharistium vocant.

[17] Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ.] Locus Polybii hodie non exstat, adeo ut de genuina scriptura non simus certi; nam Eustathius ex Polybio Μασυλεῖς citat in notis suis ad Dionysium pag. 29. Οἵ τε ἀγχίσπορμοι Μασυλῆς ἀφ' ἁρμάτων ἐχρῶντο, ἁρμάτων τοι, στρατόπεδα πάλιν. ἐπὶ λέξεως ἀφ' ἁρμάτων ἐπιμαχίης. τὰς δὲ ἐν ἀγχεσπόροις σὺν ἐπεργασίαις, ἀλλὰ πανταχοῦ σημαίνει. τὰς δὲ ἐν ἀγχεσπόροις περιόδοις, ἢ τὰς κατὰ τὸ ἄγχιστα περιφερείας ἐν λέξει δηλοῖ. Πολύβιος δὲ Μασυλῆς γεγραφέναι φησίν. Verum hodie apud Polyb Μασυλίων memoria celebratur, lib III qui mihi iidem videntur. Male in Plutarchi Parallelis Μασσυλαὶ appellantur, quod subolfecit Xylander, cum verteret *Idassulos*. Hæc sunt Plut verba, Καλλικρατίδου Κερσοῦντος, ἀνὴρ τῶν ἱππέων Ῥαγάλης συναπεδήμησε, ἐπιμηθὴς Μασσύλας παρῶνται. Scribendum Μασσύλας.

[18] Μασχάνη, πόλις πρὸς τῷ Σκηνιτῶν Ἀράβων.] Originem nominis habere videtur ab Arabico مسجانه *Maschan*: nam quodvis habitaculum locui ve ad quietem aptus hoc nomine insignitur.

Ma-

ΜΑ'ΤΑΥΡΟΣ, [37] πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Ματαυρῖνος. Στησίχορος. Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος ᾠδός, ὁ τῶν μελῶν ποιητής.

A MATAURUS, urbs Siciliæ a Locris condita. Gentile, Mataurinus. Stesichorus Euphemi filius genere erat Mataurinus, poëta melicus.

ΜΑΤΙΑΝΗ', μοῖρα τῆς Μηδίας. [38] Στράβων ἐνδεκάτῃ. τῶν δὲ γένους ἐστὶ καὶ ἡ Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ.

MATIANE, pars Mediæ, auctore Strabone libro XI. Hoc vero fit in Matiane Mediæ.

B

ΜΑΤΤΚΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MATYCETÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Europa.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙ'ΑΙ, δύο· [39] ἡ μὲν Τιγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ Πλῷ.

MAURITANIÆ duæ, altera Tingitana, altera vero Cæsariensis, teste Marciano in ejus Periplo.

ΜΑΥΡΟΥ'ΣΙΟΙ, [40] οἱ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κυάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. [41] τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. τὸ θηλυκὸν, ναυρουσίς.

C MAURUSII & Mauri, gens magna Libyæ, cujus meminit Quadratus lib. primo Parthicorum. Gentile, Maurusius & fœminino Maurusis.

ΜΑΥΣΟ'Σ, κώμη Κορίνθου. [42] Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσεῖς.

MAUSUS, pagus Corinthi, de quo Theopompus libro XXXII. Gentile, Mausenses.

D

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου. Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν, [43] Δαίδαλα Μαυσωλῶν.

MAUSOLI, sic Cares appellantur a Mausolo, auctore Demosthene libro X Bithyniacorum. Dædala Mausolorum.

ΜΑΧΑΙΡΟΥ'Σ, Φρύγιον ὄρος Ἰδαίας, [44] ὡς Ἰώσηπος. [45] τὸ ἐθνικὸν ἐφ' ὧ φα-

E

MACHÆRUS, castellum Judææ, de quo Josephus. Gentile debebat esse Mach-

[37] Μάταυρος, πόλις Σικ.] Emendandum esset, πόλις Ἰταλίας, si auctor noster illi Italiæ parti, in qua *Mataurus*, non aliquando Siciliæ nomen attribueret. Suidas enim in Italia collocat, & Mataurium nominat: Στησίχορος. Εὐφορίωνι, Εὔφημον, ὃς ἦν ἄλλοι, Εὐκλείδαν γράφουσι Ἰταλιώτην τὸν Ἰμεραῖον. Οἱ δὲ ἀπὸ πόλεως Ἰταλίας τῆς Σικελίας. Sita fuit *Mataurus* ad fluvium ejusdem nominis, hodie *Metauro* dictum, cujus descriptio pretenda ex Cluverio lib. II. Ital. Ant

[38] Στράβων ἐνδεκάτῳ.] Vitium heic irrepserat, nam non libro duodecimo, sed undecimo, ut & lib. secundo hæc verba leguntur: Sed undecimum elegimus, quia ipsa Media ibi describitur: Τῶν δὲ γένους ἐστὶ καὶ Μηδικὸς ὁ τῆς Ματιανῆς, ὃς ἦν Ἀγχέμαχος ὁ τῆς Σακασηνῆς, ὁ τῆς Ἀγκεδίτης. Ἡ μὲν Τιγγίτανη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκ. &c.] Perperam hunc locum tractarunt librarii, nam in Palatino invenit Salmasius, ὡς Μάρκος ὁ τῆς Ἀθηνᾶς. Sed multo pejus Aldus & Junta ex suis libris ediderere: ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μάρκος ὁ Ἀθηναῖος. Nos Xylandrianam tequimur, in qua vera lectio exprimitur. Miror summopere Ortelium in *Cale Alle* lectipturam vocis Καισαρεία tantopere probare in Stephano, ut censeat *Augustida* vel *Augustidia* eodem modo formatum. Notissima est hæc Mauritaniæ divisio, in Tingitanam & Cæsariensem, quam primus instituit Claudius Cæsar, teste Dione lib. LX.

[39] Μαυρούσιοι, οἱ Μαῦροι.] Magnam gentem fuisse Maurusios, præter Quadratum quem noster citat, etiam testatur Strab. lib. ultimo: Οἰκοῦσι δ' ἐντὸς τῶν Ἐλαιῶν λεγόμενοι. Λιβύων ἔθνος μέγα, οἱ ἐνδότερον, Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐπονομαζόμενοι. *Mauri* igitur a Græcis, sed a Romanis *Mauri* appellabantur. Inde Latini fecere etiam suum *Morus*, Morulus & Morula apud Plautum, ut a plaustrum plostrum, cauda coda &c. Uti incolæ Mauritaniæ Græcis, sic etiam ipsa regio iis Mauretania dicebatur, teste Vitruvio lib. VIII. cap. III: *Mauretania quam nostri Mauritaniam appellant.* Eustath. ad Dionys. Ἀγχέμαχος τῶν ἀγαλλομένων οἰκούντων οἱ Μαύρουσιοι, ὃς ἐστὶ Μαῦροι οἱ Γωμαϊκοὶ ἴλεῳ.

[40] Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ.] Locus, quem noster innuit, videtur apud Theopompum extitisse lib. XXXIX Philippicorum, ita enim noster in voce Ἀσωπὸς, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῷ ἐννάτῃ Φιλιππικῶν. Ἀσωπὸς δὲ Μαυσεὺς, κώμη μεγάλη ἐν πολυάνθρωποις. Potuisset etiam Theopompus alio libro hunc vicum celebrasse, quare nihil mutamus, quanquam admodum veri simile sit, nostrum hæc Theopompi verba respicere.

[41] Δαίδαλα Μαυσωλῶν.] Olim legebatur male Δαιδάλου Μαυσωλῶν, sed emendavit Salm. ad oram sui Steph. & in Plin. Exercit. Mausoli hic sunt Cares, & Dædala urbs Cariæ. Uti nos edi curavimus, etiam sic exhibent Florentina Venetaque editio, quas tuto sequutus fuisset Holtmannus.

[42] Ὦς τὸ ἐθνικὸν.] Variis in locis, in Antiq. Iud. & de bello Iud. hujus castelli memoriam celebrat, sed insignior descriptio petenda est ex lib. VII de Bel. Jud. Meminit quoque ejus Strabo lib. XVI. Situm graphice depingit Eugesippus de distantiis locorum Terræ Sanctæ: *Decimo militario a Samaria, qua & Sebaste, id est, Augusta, ab Augusto Cæsare dicta: in qua sepultus fuit paranymphus ille & præcursor Domini, Joannes Baptista, ab Herode decollatus trans Jordanem juxta lacum Asphaltiten in castello Macherus, & a discipulis suis inde translatus Sebastem.* Ibi sine dubio scribendum *Macharus* cum diphthongo.

[43] Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Μαχαιρωτὸς, ὡς Γαργηττὸς.] Locus in omnibus libris erat lacunosus & corruptus, legebatur enim: Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν ὡς Γαμ. ωτὸν. Nos cum replevimus & correximus: nam passim sic solet loqui Stephan. agens de gentilium anomalia. Cæterum Μαχαιρώτης est apud Joseph. de Bel. Jud. lib. II cap. XXXVI: Καὶ τὸ τῶν Μαχαιρώτη ὀχυρὸν ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Φιλαδελφίων ἐπολέμησε τῷ

ΜΑΝΗΣΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. [71] Α'- λέξανδρος ἀπὸ Μάνη, σφόδρα εὐπόρου κώμης.

ΜΑΝΘΥΡΕΑ, κώμη Ἀρκαδίας. [71] τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεὺς, ἀφ' οὗ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο ΕΕ.

ΜΑΝΝΑΚΑΡΤΑ, [74] πόλις Ἀραβίας. ὁ οἰκήτωρ Μαννακαρτηνὸς, ὡς Μηδαβηνός.

ΜΑΝΝΕΩΣ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐρανίος φησι.

ΜΑΝΤΑΛΟΣ, πόλις Φρυγίας, ὡς ὁ πλείσιος Ἀλέξανδρος, ἀπὸ Μανταλοῦ κτίστου αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μανταληνός.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ, [71] πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,

Οἱ Τεγέην εἶχον, [76] ἠδὲ Μαντινείην εὐήμονα.

[77] τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεὺς, καὶ Μαντινίς. [78] τὸ κτητικὸν, Μαντινικός.

ΜΑΝΤΥΑ, [79] πόλις Ῥωμαίων. τὸ ἐθνικὸν, Μαντυανός. Πολύβιος ἐκκαιδεκάτῳ. γράφεται δὲ Μάντυα, τῷ τ Ῥωμαίων ἤδη ἐξ αὐτῆς ὧν Βιργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντύης ζηματίζων. ἔστι δὲ καὶ σωκοπῶν, ὡς τὸ Ζελείτης.

MANESIUM, urbs Phrygiæ, auctore Alexandro: sic dicta a Mane, conditore opulentissimo.

MANTHYREA, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyrensis, propter concursum duorum EE.

MANNACARTA, urbs Arabiæ, cujus incola Manacartenus, uti Medabenus.

MANNEOS, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, uti perhibet Uranius.

MANTALUS, urbs Phrygiæ, teste Alexandro Polyhistore, sic dicta a Mantalo conditore. Gentile, Mantalenus.

MANTINEA, urbs Arcadiæ de qua Homerus:

Quique Tegeam habitabant, & Mantineam incolebant.

Gentile Mantinensis, & Mantinis. Possessivum Mantinicus.

MANTYA, urbs Romanorum. Gentile, Mantyanus, auctore Polybio lib. XVI. Scribitur etiam Romano more Mantua. Ex illo oppido originem traxit Virgilius Poëta, qui Manturia appellabatur. Quod gentile fit per syncopen, uti Zelita.

existat nummus cum hac epigraphe: ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΗΛΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

[71] Ἀλέξανδρος. ἀπὸ Μάνη.] Auctor hic cum plurima variaque scripserit, non dubito, quin hæc ex libro de Phrygia hauserit noster, cujus tertius in Φαρμακίᾳ allegatur. In omnibus libris talli calami vitium legebatur, ἀπὸ Μανῆς. Salmasius emendat, ἀπὸ Μανίου, & deinde addit ibi magis placere ἀπὸ Μάνητος. Illud Μανίου non est præferendum, nam apud Herod. lib. I Junice invenitur Μάνιον a recto Μάνις, pro Μάνη; ita enim ille: Ἐπὶ Ἄτυος τοῦ Μάνιον βασιλεύοντος ἐστασίασαν ἀμφὶ τὴν Λυδίην πᾶσαν χρονὸν. Lib. IV apud eundem in Steph. edit. male legitur Μάνιν. Melius tamen esset Μάνητος, nam apud Cedrenum, ubi de Manetis & Manichæorum origine loquitur, polytylibice hanc vocem inflexam reperio, quod aliquando hujusmodi terminationis nominibus accidit, ut utroque modo declinentur. Manes nomen est in Phrygia ultatillimum, quod etiam Attici suis mancipiis ex Phrygia in Atticam delatis imponebant, uti Strabo lib. VII. hisce verbis auctor est: Ἀφ' ἑνὸς δὲ τοῦ Ἀττικοῦ ἐπιτέλεσαι τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέτης καὶ Δᾶος. Deinde sequitur: Ἐξ ὧν ἂν ἐκμάθοις, ὅτι τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὁμωνύμοις ἐπάλληλοι τὰς οἰκίας, ὡς Λυδοὶ, καὶ Σύροι, ἢ ἐπιπολάζουσι τοῖς ἐπώνυμοι ἀνθρωποι, ὡς Μανῆς ὁ Μίδου, ἢ Φρύγα. Ad quem locum operæ pretium est videre Incomparabilem II. Calaubonum.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μαντυρεύς.] Inveniuntur apud Paul. in Arcadicis pag. 528 Μαντυρεῖς, quod convenit cum allata Stephani ratione. Sed eodem libro etiam occurrit Μαντινεάδις, quod ab isto canone recedit.

[74] Μαννακάρτα, πόλις Ἀραβίας.] Ad vocem Κώμη πόλις docuimus, plurima in orbe terrarum inveniri urbium nomina, composita ex regia quadam appellatione & *cartha* sive *certa*, quod apud Armenios urbem denotat. Eodem modo hæc ex *Manna* & *carta* constituitur, qui regio imperio Aromatiferæ Arabiæ præfuit, teste Isidoro Characeno apud Lucianum in Matuit, teste Isidoro Characeno apud Lucianum in Macrobiis, cui hic rex *Mano* dicitur, ita enim ille, Τέσσαρσι δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῶ ἑαυτοῦ ἐλικίας ὁ Μανὼ τὴν ἀρωματοφόρα βασιλεύσας, πενταετηρίδικα δ' ἐκατὸν γενόμενος ἐτῶν, ἐπλούτησεν ἐσχάτως.

[71] Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας.] Argivi hanc urbem ex quinque pagis composuerunt, teste Strabone lib. VIII: Τῆς Ἀρκαδίας Μαντίνικη μὲν ἐκ πέντε δήμων ἦν Ἀργείων ἀποικία. Sed deinde a Lacædemoniis occupata in eoldem redacti sunt, uti tradit Ephorus apud Harpocrationem in Μαντινικὸν διοικισμός. Sic enim ille: Καὶ Ἔφορος ἐν τῇ ὀγδόῃ φησὶ, ὅτι ἐκ πέντε κώμων τὴν Μαντινικὴν διοικισαι πόλιν οἱ Λακεδαιμόνιοι.

[76] Καὶ Μαντινέην εὐήμονα.] Hodie in Homero legitur: καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. Et sic quoque Eustathius suæ ætate legebat.

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς.] Passim apud scriptores hoc gentile occurrit, apud Pausaniam, Diod. Sicul. Harpocrationem & alios.

[78] Τὸ κτητικὸν, Μαντινικός.] Possessivum illud habet Diog. Laërtius in Plat. & Speusippo, ubi meminit Ἀκαδημείας Μαντινικῆς, ubi interpres pessime legerat Μαντινείας, & *vatem* erat interpretatus. Mavult Casaubonus pro possessivo Μαντείος (quod etiam est apud Stephanum) cui assentitur Menagius. Sed nihil utroque loco mutandum, sæpe enim possessivum pro gentili in usu est, cujus rei plurima documenta adferri possunt.

[79] Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων.] Censet Cluverus in Italiæ Antiq. Descript. Stephanum ex Polybio scripsisse Μαντοῦα & Μαντοῦης. Quemadmodum apud nostrum legi-

ΜΑΡΑΘΗΣΙΟΝ, [80] πόλις Καρίας. [81] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι, ὡς Βυζάντιοι. ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων.

A MARATHESIUM, urbs Cariæ. Gentile, Marathesii, uti Byzantii. Est vero Ephesiorum urbs.

ΜΑΡΑΘΟΣ, [82] πόλις Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης, Μαραθώσιος. τὸ ἐθνικὸν Μαραθήσιος, ὡς Καδος Καδήσιος.

MARATHUS, oppidum Acarnaniæ, oppidanus Marathenus. Gentile Marathusius, uti Cadus Cadusius.

ΜΑΡΑΘΟΥΣΣΑ, νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς. [83] ὁ πολίτης, Μαραθήσιος.

B MARATHUSA, insula juxta Clazomenas. Oppidanus, Marathusius.

ΜΑΡΑΘΩΝ, [84] δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ᾗ Μαραθώνιος, ᾗ Μαραθωνία, ᾗ Μαραθώνιον τοπικὸν, Μαραθωνόθεν ᾗ κτητικὸν, Μαραθωνιακός.

MARATHON, populus Leontidis tribus. Et Marathonius & Marathonia & Marathonium. Locale, ex Marathone. Possessivum, Marathoniacus.

C

ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης, οὐκ ἄπωθεν Ἀβδήρων. [85] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθωνιάτης.

MARATHONIA, urbs Thraciæ; non procul ab Abderis. Gentile, Marathoniata.

ΜΑΡΑΦΙΟΙ, [86] ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαραφίου βασιλέως.

MARAPHII, gens Persica, a Maraphio rege sic dicta.

ΜΑΡΑΧΗ, πόλις Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν Μαραχεύς, τῷ κοινῷ τύπῳ.

D MARACHE, urbs Indica. Gentile, Marachius, juxta communem formam.

ΜΑΡΓΑΙΑΙ, [87] πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡρωδιανός. ᾗ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεύς, ὡς Ἡραιεύς.

MARGÆA, urbs Elidis, uti Heræa. Gentile, Margæensis, uti Heræensis.

ΜΑΡΓΑΝΑ, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. Ἔστι δὲ Μαργάνα πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Μαργανεύς.

E MARGANA, urbs Indica, de qua Marcianus in Periplo. Est quoque Marganæ numero multitudinis. Gentile, Marganensis.

ΜΑΡΔΟΙ, [88] ἔθνος Τρκανῶν. Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. λῃστὰὶ δ' εἰσὶ, καὶ τοξόται.

MARDI, gens Hyrcanorum, de qua Apollodorus libro II de terra. Latrones isti erant atque sagittarii.

MAR-

legitur Γυνόα, & apud Polybium Ἀδύας ac Παδύσα, quæ Latinis, ut alia ejus formæ efferebantur Genua, Adua, & Padusa.

[80] Μαραθήσιον, πόλις Καρίας.] Hanc Scylax Lydiæ adscribit: quod autem a nostro in fine sectionis addidit, esse Ephesiorum urbem, hoc ita non interpretandum, quasi in circumjacenti Ephesinæ urbi agro sita fuisset, sed quod aliquando sub Ephesiorum ditione fuerit, quod satis manifeste apparet ex Strabone lib. XI, ubi inquit: Εἶτα Νύσσολις, ἣ πρότερον μὲν ὑπὸ Ἐφεσίων, νῦν δὲ Σαμίων, διακαταθέμενοι πρὸς τὸ Μαγνήσιον τὸ ὑπὲρ τῷ Μαιάνδρῳ πρὸς τὸ ἀπόκρημνον.

[81] Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι.] Apud Goltzium in nummo Neroniano invenitur hæc inscriptio: MAPANΘΗΣΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Verum an procandum relinquo. Vide præterea in voce Δηϊσίων, ubi idem gentile reperitur.

[82] Μάραθος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Erit mihi magnus Apollo, qui urbem in Acarnania hoc nomine offenderit. Parum aberat, quin cl. Jac. Gronovii conjecturam recepissem, ad Polybium docentis, hoc loco corrigendum videri Ἀγχιάλη, pro Ἀκαρνανίας.

[83] Ὁ πολίτης, Μαραθήσιος.] Primo illud πολίτης non satis sanum videtur, mallem ὁ ἰθαγένης, ut alias loquitur noster; quanquam non ignorem, aliquando hæc confundi ab ipso. Deinde illud Μαραθήσιος, suspectum est, præsertim cum secundum aliorum analogiam inde formare Μαραθωνόθεν, uti a Λέσβος Λεσβόθεν, Λακεδαίμων Λακεδαιμόνιος.

[84] Μαραθών, δῆμος τῆς Λεοντίδος.] Vide nostrum in voce Τρικόρυθος. Plurimæ ante paucos annos detectæ sunt inscriptiones a J. Sponio in quibus invenitur MAPAΘΩΝΙΟΣ. Sed ante illam vocem excidisse in Epitomare nostro ὁ δημότης, non est quod multis adstruamus.

[85] Τὸ ἐθνικὸν Μαραθωνιάτης.] Apud Golzium nummus Antonini Pii conspicitur cum inscriptione: MAPAΘΩΝΙΑΤΩΝ.

[86] Μαραφίοι, ἔθνος ἐν Περσίδι, &c. &c.] Abest ab omnibus vulgatis integra hæc lectio, quam nobis servaverant libri Palatini & codex Vossianus: sed pro Μαραφίοι, quod MSS constanter exhibent, substituimus Μαρδοφίοι, moti auctoritate Herodoti, ubi de hac gente lib. I, fit mentio: Καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ὁ Κῦρος σφαλεὶς, καὶ αὐτοὺς ἀνήκεστος ἀπὸ Μήδων ἔση δηλαδὴ ἐς ὧν κάκους πάντας, Ἀσσυρίους, Πέρσας, Πασσαργάδας, Μαρδοφίους, Μάγους. Vide præterea Steph. in V. Μάγοι, quem hiulcum locum ex Herodoto replevimus.

[87] Μαργαῖαι, πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡρωδιανός.] Non puto hunc locum vitii esse immunem: fortassis rescribendum: Μαργαῖαι, πολ. Ἠλ. ὡς Ἡραῖαι. vel legendum Μαργαῖαι, πολ. Ἠλ. ὡς Ἡραῖαι. Peperam apud Strab. lib. VIII Μαργάλαι scriptum esse, ad illum librum docet Magnus Casaubonus. Sed deinde consulens Juntinam editionem, vidi in ea exaratum esse, quod primum conjeceram.

[88] Μάρδοι ἔθνος Τρκανῶν.] Horum noster meminit in Ἀμφελῆ. Est quoque magnæ Phrygiæ pars, cujus incolæ Mardi appellantur, teste Stephano in Μυγδονία. Hyrcaniæ Mardos latrociniis fuisse deditos, liquet ex Strabone lib. XI, ubi a Nearcho Mardi recensentur inter gentes λῃστρικὰς.

ΜΑΡΔΟ΄ΝΕΣ, Η΄πειρωτικὸν ἔθνος. [89] Εὔπολις Πόλεσι,

Καὶ Χαόνων, καὶ Παιόνων, καὶ Μαρδόνων.

A MARDONES, gens Epirotica, de qua Eupolis Urbibus.

Et Chaonum, & Pæonum & Mardonum.

ΜΑ΄ΡΕΙΑ, [90] πόλις ἐ λίμνη, τῇ Α΄λεξανδρείᾳ συνεχομένη, [91] ἡ ἐ Μαρεῶτις λέγε). ἀφ' ἧς [91] καὶ Μαρεώτης οἶνος.

MAREA, urbs & palus Alexandriæ vicina, quæ etiam Mareotis dicitur, unde & vinum Mareoticum.

B

ΜΑ΄ΡΕΣ, [92] ἔθνος συνεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις. Ε΄καταῖος Α΄σίᾳ.

MARES, gens Mossynœcis vicina, de qua Hecatæus in Asia.

ΜΑΡΙΑ΄ΒΑ, [93] μητρόπολις Σαβαίων, ἐπὶ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. [94] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.

MARIABA, metropolis Sabæorum, ad mare rubrum, de qua Strabo lib. XVI.

ΜΑΡΙΑΜΜΙ΄Α, [95] πόλις Φοινίκων. οἱ πολῖται [96] Μαριαμμίτης, ὡς Παυσανίας ἔκτῳ.

C MARIAMMIA, oppidum Phœniciæ, cujus oppidani Mariammitæ, teste Paulania lib. VI.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙ΄Α, χώρα. [98] Εὔπολις χρυσῷ ῥύῃ.

Ο΄ρῶ ῥέον νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.

Video currens nunc Mariandyniam.

ἀπὸ Μαριανδύνου Αἰολέως. [99] τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος βαρυτόνως, καὶ Μαριανδυνεύς.

D MARIANDYNIA, regio, de qua nomen habet a Mariandyno quodam Æolensi. Gentile Mariandynus accentum in ante penultima.

[89] Εὔπολις, Πόλεσι.] Quod hic allegatur, non fuit opus Geographicum, sed fabula Eupolidis cui nomen Πόλεις, cujus meminit Athenæus lib. IX & X.

[90] Μάρεια, πόλις ἐ λίμνη.] Non puto urbem hoc nomine extitisse, sed vicum, de quo Diod. Sicul. lib. I: Γενομένης τῆς διαῤῥήξεως ἐπὶ τὴν Μαρέαν κώμην, καὶ τῶν Αἰγυπτίων τῇ μάχῃ κρατούντων &c. Fuerat quondam ad lacum istum urbs amplissima, quæ Athenæi ætate pagi formam assumserat, uti libro I Deipnosophist. perhibet. Ejus verba, ubi de vino Mareotico agimus, mox producentur. Hæc palus erat vicina Pharo, aqua carenti, ex qua ad paludem aquatum ibant, teste Scylace in Libya: Ε'ν δὲ Φάρῳ λιμὴς πολὺς, ὕδωρ δὲ οὐκ ἔχει. Μαρέης λίμνης ὑδρεύονται· ἔστι γὰρ πόλισμα.

[91] Ἡ ἐ Μαρεῶτις λέγεται.] Etiam hoc nomine ista palus infigniter Græcis & Lat. Scriptoribus. Vide Strab. lib. XVII. Plin. lib. V. cap. X. & Curtium lib. IV & VII. Sic etiam regio paludi & vico circumjacens insignienda, quanquam apud Theodoretum lib. I Hist. Eccl. cap. XXVIII Μαρεώτης genere masc. inveniatur: ὁ δὲ Μαρεώτης χώρα τίς ἐστιν Α΄λεξανδρείας, τ' λίμνης Μαρείας ὀνόματος. Ubi fortassis emendandum: Η' δὲ Μαρεῶτις χώρα &c.

[92] Καὶ Μαρεῶτις οἶνος.] Locus egregius est de vino Mareotico apud Athenæum lib. I Deipnosoph. Φησὶ Σοφοκλῆς, ὅτι ὁ Μαρεώτης οἶνος, ὁ Α΄λεξανδρινὸς, τῶν ἐν τῷ συμποσίῳ ἥκιστα λύει τὴν Α΄λεξανδρέᾳ πρόκριτος Μαρείας, καὶ τ' πολὺ αὐτοῦ πόλεως ὁμωνύμου, ἣ σύνεγγυς κεῖται λίμνῃ μεγάλῃ, νῦν δὲ κώμη περιλείπεται μία τις τῶν συνεχῶν, λαβοῦσα δὲ Μάρεαν, ἐστὶ δ' ἐν Δίονος τοῖς περιήγεσι πεπεισμένοις.

[93] Μάριβα, ἔθνος.] Herodotus lib. VII hujus meminit, ubi etiam eorum arma describuntur: Μάριβι δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιτήδεια εἶχον παρόμοια ὁκοίοισι δὴ διεγράψαμεν μιν ἐν ἄλλοισι. Est & alius locus in Thalia, ubi hæc gentis appellatio corrupta occurrit; sed emendatur ab Incomparabili Vossio, in notis ad Melam pag. 13.

[94] Μαρίαβα, μητρόπολις Σαβαίων.] Xylandrianam & MSS codices sequimur, pessime enim pro Σαβαίων in Veneta Florentinaque editione Σαβίων excusum est, quod ſua ætate vidit Pinianus & correxit in notis ad Pomp. Melam. Verum hujus urbis nomen est *Mareb*, quod hic *Mariaba*, & Straboni lib. XVI *Meriaba* dicitur: eam vocem Plin lib. VI cap. XXVIII *Dominos omnium* interpretatur. Vide Boch. Geog. Sac. pag. 112. & Golii notas ad Alphraganum.

[95] Στρώμασι ἑκκαιδεκάτῃ.] In omnibus libris MSS & editis πεντεκαιδεκάτῃ legebatur, quod erat corrigendum: nam lib. XVI Strabo hujus oppidi mentionem facit.

[96] Μαριαμμίτης, πόλις Φοινίκων.] Libri Palatini & Vossianus: πόλις Φοινίκης. Ab Arriano lib. II de Exp. Alex. Mag. Μαριάμμη appellatur, & non procul a Maratho sita videtur, ubi refert Alexandrum Straton omnia reddidisse, καὶ τὸν τε Α΄ραδίου αὐτοῦ τῶν τοῦτο ἔτους τῶν Μαράθου τῶν κρατούντων ἐ Α΄ραδίου τὸ ἀστεῖον φίλου μᾶλλον, πόλιν μεγάλην ἐ ἐυδαίμονα ἐ Μαριάμμην πόλιν. In Fastis Siculis ited pagi nomine insignitur, ubi de conversione Gelahi agitur: Καὶ λαοῦπις τὸ λοίψανον αὐτῆ οἱ ἐν Χίῳ αὐτῆ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην.

[97] Μαριαμμίτης· ὡς Παυσανίας.] Duplici M hoc gentile excudendum curavimus, ut primitivo responderet. Porro Pausaniam lib. VI confuluimus, sed nulla de hac urbe & gentili ibidem fit mentio. Latino ore *Mariammitani* dicuntur Plin. lib. V cap. XXIII.

[98] Εὔπολις, Χρυσῷ ῥύῃ.] In omnibus libris hic locus mala interpunctione laborabat, quam correximus; deinde vocibus divisis legitur χρυσὸ ῥύῃ, cum voce composita apud Harpocrat. in Σισύρα & Pollucem lib. X cap. XVII id fabulæ nomen occurrat, quod nos in versione expressimus. Sed verum Eupolidis, unica addita literula restituimus, legebatur enim antea: Εὔπολις· Χρυσοῦ ῥύῃ ἰρῶ, ῥέον νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Μαριάνδυνος, βαρυτόνως.] Videtur heic excidisse, ὡσπὲ τὸν Αἰολέως, quod conjicimus ex Eustathii comment. ad Dionys. hunc ipsum Stephani locum hisce verbis citantem: Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ ὥσπερ καλοῦσι δῆθεν τὸν Αἰολέως Μαριανδυνὸν ἡγεμόνα. τ' τὸ ἐθνικὸν δὲ Μαριάνδυνος· μὴν λέγεται ὡς σπουδαζόντως, καθὰ τοὺς Αἰολεῖς, ὡς φησὶν ὁ γραμματικὸς τὰ ἐθνικά. Η' δὲ κοινὴ χρῆσις ἔξεισι αὐτοῦ, καθὰ τ' τύπον τ' ὡς τὸ Ἰθακήσιος. In voce Α΄δωνα liquet, Æoles hunc accentum imprimis in pronuntiando affectasse. Porro observandum est, Mariandynias incolas sæpe ab auctoribus appellari in penult. per ει. Constat. Porphyrog. lib. I de Them. Ε'ν τῇ δὲ κατὰ μέρος ἐκθέσει τοποθετεῖται, Γαλατῶν, Μαριανδύνων, Βιθυνῶν. Vide præterea Chron. Alex. pag. 60. καὶ

ελανδωνὶς, [1] ἡ Μαριανδυνή ϑηλυκόν. [2] Μαριανδυνὸς κλητικὸν, [3] ἡ Μαριανδυνικός.

penultima gerit. Et Mariandynis & Mariandyne dicitur genere fœm. A Mariandynus & possessivum Mariandynicus deducitur.

ΜΑ΄ΡΙΟΝ, [1] πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη, ἀπὸ Μαρίου. ὁ πολίτης, Μαριεύς. ὅθεν καὶ τὸ κύριον, ὁ [2] Κινύρα Μαριεύς.

MARIUM, urbs Cypri, quæ postea Arsinoë appellata est: a Mario nomen habens. Civis, Marienſis. Hinc & proprium B Cinyræ Marienſis.

ΜΑ΄ΡΚΑΙΟΝ, [1] ὄρος τῆς Τρωάδος, πρὸς τῇ Γεργιθῖ. [2] οἱ οἰκήτορες, Μαρκαῖοι.

MYARCÆUM, mons Troadis ad Gergithin ſitus. Incolæ, Marcæiſſii.

ΜΑ΄ΡΜΑΚΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν Ἑκαταίῳ Ἀσίᾳ.

MARMARES, gens Æthiopica, auctore Hecatæo in Aſia.

ΜΑΡΜΑ΄ΡΙΟΝ, [1] πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Μαρμάριος, ὡς Βυζάντιος.

C MARMARIUM, oppidum Eubœæ; cujus oppidanus Marmarius, uti Byzantius.

ΜΑ΄ΡΜΗ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν Μαρμαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

MARME, urbs Phœniciæ. Gentile, Marmæus, uti Barcæus.

ΜΑ΄ΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσσιος.

MARPESSA, mons Pari, unde lapides effodiuntur. Incola, Marpeſſius.

ΜΑ΄ΡΣΙΠΠΟΣ, πόλις Φοινίκης. τὸ D ἐθνικὸν, Μαρσίππιος.

MARSIPPUS, urbs Phœniciæ. Gentile, Marſippius.

ΜΑ΄ΡΣΟΙ, ἔθνος Ἰταλικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικός.

MARSI, gens Italica. Gentile, Marſici.

ΜΑΡΣΥ΄Α, πόλις Φοινίκης, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Φίλωνος, [1] ἀπὸ Μαρσύου. τὸ ἐθνικὸν Μαρσυλιώς, τῷ τ Ἀσίας τύπῳ.

MARSYA, urbs Phœniciæ, de qua Alexander & Philo, a Marſo nomen habens. Gentile, Marſyenus juxta formam E Aſiaticam.

ΜΑΡΩ΄ΝΕΙΑ, [1] πόλις Κικονίας, ἡ καὶ Θρᾴκη χερρόνησον. [2] ἐν δὲ λίμνη Ἰσμαρὶς· ἐν δὲ, Μαρώνεια πόλις. [3] τὸ ἐθνικὸν,

MARONEA, urbs Ciconiæ juxta Thraciæ Cherrhoneſum. Erat hic palus Iſmaris, & urbs Maronea. Gentile, Maronenſes.

[1] Καὶ Μαριανδυνὴ ϑηλυκόν.] Apud Euſebium in Chron. pro regione ipſa ſumitur: Βιϑυνία ἐκτίσθη ὑπὸ Θύνου, ἀφ' οὗ Μαριανδυνή.

[2] Καὶ Μαριανδυνικός.] Poſſeſſivum, quod hoc loco a proprio Μαριανδυνὸς formatum eſt, in libris MSS & editis genuinam terminationem perdidit, in iis enim peſſime Μαριάνδων legebatur: illud autem non habere poſſeſſivi formam, manifeſte docet Etymologi Magnauctor in voce Αἰδηψός, & aliis in locis.

[1] Μάριον, πόλ. Κύπρου.] Scylax hujus urbis meminit: Σόλοι, ἀφ' οὗπερ λιμένος ἐπὶ κατωτέρω, Μάριον Ἑλληνὶς, Ἀμαθοῦς. Vide præterea Ἀφροδίσιον.

[2] Κινύρα Μαριεύς.] Sic emendavit Salmaſius in margine ſui Stephani, pro Κινύρα Μαριεύς. Vide præterea in Κύπρος, unde hæc emendatio confirmatur.

[1] Μάρκαιος, ὄρος τῆς Τρωάδος.] Mons non admodum celebris. Center tamen Holſtenius in ſuis ad Apoll. Rhodii Argonaut. comment. contra Scholiaſtæ auctoritatem, Μακρυνίδων σκοπιὰς in agro Troadenſi fuiſſe, Thraciæ oppoſito, quas cum Marcæo monte Μαρκαίου ὄρους caldem ſtatuit.

[2] Οἱ οἰκήτορες, Μαρκαῖοι.] Manifeſte mendoſum eſt illud incolarum nomen. Forſaſſis emendandum: Οἱ οἰκήτορες Μαρκαῖοι, ὡς Καῖσαι.

[1] Μαρμάριον, πόλις Εὐβ.] Hujus meminit Strabo lib. x: Πλησίον δὲ τοῦ Σπύρου, ἐστὶ Μαρμάριον. Deinde ſequitur oppidani nomen, ſed pallulum corruptum: λέγει γὰρ Ἀπολλόδωρος Μαρμάριος. Sic legendum, non Μαρμαρεύς, uti in vulgatis conſpicitur.

[2] Ἀπὸ Μαρσύου.] Penultima vocalis in omnibus libris excidiſſe videtur. Non dubito, quin legendum ſit, ἀπὸ Μαρσύου. Eſt enim Marſyas notiſſimus. Strab. lib. XVI hujus urbis meminit: Μετὰ δὲ τὸν Μάκραι εἰσὶν ὁ Μαρσύας, ἔχων πηγὰς ἀφειμένας, ἐν αἷς ἡ Χαλκὶς, ὥσπερ ἀκροπόλις ἡ Μαρσυὰς. Marſyam convallem memorat Polybius lib. v. inter radices Libani & Antilibani ſitam.

[3] Μαρώνεια, πόλις Κικονίας.] Ciconas hanc urbem habitaſſe, teſtis eſt Scymnus Chius:

Εἶτ' Μαρώνεί' ἡ καπνώδουσ' τὸ πρὶν
Τῆς Κικονίας ἐσχάτως τὰς ἐν Ἰσμάρῳ
Αὐτὴ δὲ Χίων ἐγένετ' ὕστερον κτίσις.

Locus alius hujus nominis in Attica ſita eſt, teſte Harpocratione in Μαρώνεια. Τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· ἐν μὲν τοῖς ἐ πόλις ἐν Θρᾴκῃ Μαρώνεια, ὡς φασιν οἱ περὶ τὸν Ὀνομάκριτον καὶ Μαρσύαν· μνημονεύουσι δὲ αὐτῆς Δημοσθένης τε ἐν τῇ κατὰ Πολυκλέους, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πεμπτῇ. De ſitu urbis Thraciæ conſulendus Voſſius vir Maximus ad Pom Mel pag. 132.

[2] Ἐν δὲ λίμνη Ἰσμαρὶς· ἐν δὲ Μαρώνεια πόλις.] Noſtrum hæc verba deſumſiſſe ex libr. IV Hellanici, non eſt quod multis perſuadeam. Inſpiciatur modo locus Harpocrationis proxime allegatus. Sed in omnibus libris MSS & editis legebatur: ἐν δὲ λίμνη Μάρις, ἐν δὲ Μαρ. Firmam & certam eſſe hanc emendationem ſatis liquet ex Steph. in Ἴσμαρος. Ἔστι δὲ Ἴσμαρὶς λίμνη. Ἡσύχιος. ζ'. Sita erat hæc palus inter Strymam & Maroneam, auctore Herodotu, quem jam allegavit noſter: Μαρωνίτας μὲν καὶ τοὺς ἐπὶ Σερβωνίδος κατοικέοντας Ἴσμαρίδα· καλέει δὲ Δικαίαν, Βισαλτίδα.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνεύς.] Ampliſſimus Seguinus nummum æreum exhibet, in cujus antica parte caput Othonis, cum inſcriptione ΟΘΩΝ ΚΑΙΣΑΡ, viſi-

κὸν, Μαρωνείτης· καὶ ἡλικῶς Δ΄ ἐστὶ, καὶ Μαρωνὶς, [11] ἀπὸ τοῦ Μάρωνος ἡλικῆς. καὶ Μαρωναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Μαρώνη. Ates. Et genere fœminino per I, & Maronis, a genitivo Maronos. Et Maronæus, quasi a Marone.

ΜΑΣΑΙΣΤΑΙ΄Α, χώρα Λιβύης, [11] περοικὶς τῇ τῶν Μαυρησίων. [13] τὸ ἐθνικὸν Μασαισύλιοι, καὶ Μασαισυλεῖς, καὶ Μασαισυλίται.

MASÆSYLIA, regio Libyæ Maurusiis vicina. Gentile, Masæsylii, & Masæsylenses, & Masæsylitæ.

ΜΑΣΑΝΩ΄ΡΑΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μασανωράδου τοῦ Κινδάψεως παιδός. [13] τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.

MASANORADA, urbs Cariæ, sic dicta a Masanorado Cindapsi filio. Gentile, Masanoradensis.

ΜΑ΄ΣΗΣ, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δὲ λύτρῳ, [16] Οὖδός ἐστιν ὑπὸ Μάσητα. Ὅμηρος,

Οἵ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσητά τε, καὶ Ἀχαιῶν.

MASES, urbs Argivorum, de qua Pausanias libro secundo: Via ad Masetam ducit. Homerus:

Quique incolebant Æginam Masetemque, filii Achivorum.

[17] λέγεται δὲ καὶ πόλις Μάσητος. οἱ πολῖται, Μασήσιοι. ἔστι δὲ λίμνη καὶ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος.

Urbs quoque dicitur Masetus. Cives, Masetii. Est quoque palus & vicus Masetis & insula.

ΜΑ΄ΣΙΟΝ [18] ὄρος, ὑπὲρ τῆς Νισίβεως· Στραβὼν ἐνδεκάτῃ. οἱ οἰκοῦντες, Μασιλιοί. [19] ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριον Παριανός.

MASIUM, mons supra Nisibin, de quo Strabo libro XI. Incolæ Masieni, vel Masianus, uti Parium Parianus.

ΜΑ΄ΣΚΩΤΟΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Περιηγήσει. ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ἑσπερίδων. τὸ ἐθνικὸν, μασκωτίνης, Λιβυκῷ καὶ Αἰγυπτίῳ τόπῳ.

MASCOTUS, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegesi. Sita est prope Hesperides. Gentile, Mascotita, Libyca & Ægyptia forma.

ΜΑ΄ΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς ἔρηται. Et genere fœminino per I, & Maronis, a genitivo Maronos. Et Maronæus, quasi a Marone.

MASPII, gens Persica, uti dictum est in

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.] Apud Goltzium exstat nummus Titi cum hac inscriptione: ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΕΩΝ.

[16] Οὖδός ἐστιν ὑπὸ Μάσητα.] Hæc Pausaniæ verba in omnibus libris mutilata circumferebantur hoc modo: οὐδὸς ἐπὶ Μάσητα. Integer locus apud Pausaniam libro II sic legitur: Πρὸς δὲ αὐτῇ οὐδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα πῆ ὑπερχομένοις ἐκ τῆς Δηϊθείας.

[17] Λέγεται δὲ καὶ πόλις Μάσητος.] Sic quoque testatur Eustathius in comment. ad Iliad. B tribus syllabis urbis nomen efferri: Λέγεται δέ φασι δισυλλάβως καὶ Μάσητος. Ἔστι δὲ κώμη Μάσητος καὶ λίμνη φασὶ καὶ νῆσος.

[18] Μάσιον, ὄρος ὑπὲρ τῆς Νισίβεως.] In Strabonis verbis, quæ noster citat, hodie pro ὑπὲρ legitur ὑπερκείμενον. Hæc enim sunt integra ex lib. XI: Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ, καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβεως ὄρος, τῆς τῶν Τιγρανοκερτῶν. Imo eodem libro de eodem monte eandem rursus vocem usurpavit: Μάσιον μὲν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον (ubi legendum ὑπερκείμενον) ὄρος τῆς τῶν Μεσοποταμίων Μυγδόνων ἐκτίσεως, ἐν οἷς ἡ Νίσιβις ἐστίν. Eustathius in Comment. ad Iliad. B etiam Masii meminit, &, quanquam nomen reticeat, uti ego censeo ex Steph. nostro: sed hæc & præcedens de Masete Argivorum oppido sectio, adeo sibi invicem cohæsisse videntur, ut in ejus codice hæ duæ sectiones unicam contexerint, nam post verba præcedenti commentario a nobis ex Eustathio allegata, hæc sequuntur: Τὸ δὲ Μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, ἐκεῖ που τοῦ τόπου Νίσιβις.

[19] Ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριος Πα.] Vox Μασιανὸς in libris MSS & editis non comperitur: nobis placuit eam adde-

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Μασαισύλιοι.] Sic quoque appellantur Dionysio Afro:

Ἐγγὺς Μασαισύλιοι τε καὶ ἀγρόνομοι Μασύλιοι
Βόσκοντες σῦκα θοῆσιν ἐπ' ἠϊόσσι τε καὶ ὕλῃσι.

Perperam apud Suidam scribitur: Μασαισύλιοι ἔθνος. Ubi emendandum Μασαισύλιοι, ἔθνος. Vel Μασαισύλιον ἔθνος.

ἑρπτας. [10] ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν καὶ Παραιγαδέων.

In sectionibus de Maraphiis, Arteatis & Parsagadis.

ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθῶν, [11] ἐν ᾗ Κῦρος ἐτελεύτησε. [12] τὸ θηλυκὸν λέγει Μασσαγήτης, κ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

MASSAGETÆ, gens Scythica, ubi Cyrus mortem obiit. Fœmininum dicitur Massagetis per η, quod forte fit metri causa

ΜΑΣΣΑΛΙΑ, [13] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, κ τῆς Κελτικῆς, [14] ἄποικος Φωκαέων. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ Τίμαιος δέ φησιν, ὅτι παρὰ τῶν ναυκλήρων τῶν ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἀγοντων. [15] μασσᾶν γάρ, τὸ δῆσαι φασιν Αἰολεῖς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἁλιεῖς εἶναι καὶ μασσᾶν ἀνόμασεν. [16] τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης, κ Μασσαλιώς, κ Μασσαλία, κ Μασσαλιώτις γυνή.

MASSALIA, urbs Ligyſticæ, juxta Celticam, colonia Phocaënſium, auctore Hecatæo. Perhibet Timæus hinc nomen habere, quod nauclerus adnavigans, conſpecto piſcatore, juſſerit μάσσειν, ideſt, *ligare* funem nauticum. Apud Æoles enim μάσσειν ligare ſignificat. A voce igitur ἁλιεύς, *piſcator* & μάσσειν *ligare*, urbs *Maſſalia* nomi-nata eſt. Gentile, Maſſaliota, Maſſalienſis, & Maſſalia, & Maſſaliotis mulier.

ΜΑΣΣΑΚΑ, [17] πόλις Ἰνδῶν. Ἀριανὸς ἐν Ἰνδικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μασσακηνὸς, ὡς Μάζακα Μαζακηνός.

MASSACA, urbs Indorum, de qua Arrianus in Indicis. Gentile, Maſſacenus, uti a Mazaca fit Mazacenus.

ΜΑΣ-

MAS-

addere, monente ſic Salmaſio ad oram ſui Stephani.

[10] Ἐν τῇ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν & Πασαργ.] Ingens erat hiatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, legebaturque hunc in modum: Ἐν τῇ περὶ Μαραφίῃ ἔθνων & Παρ. Hoc vult Stephanus, ſe tribus illis capitulis, quæ de Maraphiis, Arteatis & Parsagadis compoſuit etiam de Maſpiis gente Perſica mentionem feciſſe. Sed tribus illis locis Epitomator Maſpiorum memoriam non celebrat, quin imo in hactoritate MSS codicum huic editioni inſeruimus. Sed Stephanum tribus illis locis Maſpios commemoraſſe, evidenter liquet ex Herod. lib 1, unde lacunam replevimus: Καὶ τοὺς μὲν ὠπίσω ὁ Κῦρος ἐποιήσατο, τοὺς δὲ ἀπάντων πάντων, Πέρσας, Παπαιγάδας, Μασφίους (legendum Μασφίους) Μάσπιος.

[11] Ἐν ᾗ Κῦρος ἐτελεύτησε.] Situm Maſſagetarum, & mores egregie deſcribit Euſtathius ad Dionyſ. de Situ orbis: Ὁ πατὴρ Ἀγαθίας ἀφ' ἑαυτοῦ οἱ Μασσαγέται τυγχάνουσι κατοικεῖν τοῦτο. ἴδιον μέντοι ἐλλείπων παρ' οἷς Κῦρος ἐτελεύτησε, βασιλεύοντος Τωμύριδος. Ultima vox vel Τωμυρίδος. Quanquam ſciam in illa voce primam vocalem diverſiſſime mutari. Alii, qui varias hujus vocis ſcribendi rationes obſervarunt, præſertim ſere in prima per ι exarari.

[12] Τὸ θηλυκὸν λέγει Μασσαγήτης.] In omnibus libris legebatur, τοῦτο γὰρ λέγει Μασσαγήτης. Primo illud ἴδιον in θηλυκὸν mutatum ivimus: quod vitium frequentius apud noſtrum librariorum fraude occurrit: deinde pro Μασσαγήτης reſcripſimus Μασσαγέτης: quam vocem, ut verum fatear, apud poetas nondum invenimus, ut de metro judicaremus. Legitur tamen apud Joh Tzetzen Hiſt. Chil. XII. Hiſt CCCCLI. hæc inſcriptio: Ἡ γλῶσσα λέγουσι ὃ ὁ Σακίδας & Μασσαγέτιδας.

[13] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Sic bene emendavit Holtmannus, quem ſequimur: male in duabus prioribus editionibus, πόλις τῆς Λιβυστικῆς, excuſum eſt.

[14] Ἄποικος Φωκαέων.] Male Euſtathius ad Dionyſ. Maſſiliam Phocenſium coloniam ſtatuit: Ὅτι δὲ ἡ Μασσαλία Ἑλληνὶς ἐστι, Φωκεῖς δ' ᾤκησαν αὐτὴν, φυγόντες τὴν ὑπὸ Κύρου ἄλωσιν. Nullum in veterum ſcriptis frequentius mendum, quam confundere Φωκεῖς & Φοίνικας. Eſt enim Φοίνικα, urbs Joniæ, ſed Φωκὶς unde οἱ Φωκεῖς, Achaiæ regio. Bene Harpocration in voce Μασσαλία. Γεγόνασι μὲν φησὶν οὖν Ἀγαθίας, οἱ Φωκαεῖς φεύγοντες τὴν ὑπὸ Μήδων ἅλωσιν ἐπὶ Κύρου βασιλέως διαπλεύσαντες εἰς Σαρδόνα, καὶ κτίσαντες τὴν Μασσαλίαν. Ad quem locum vide Mauſſacum, & Salmaſium hac de re agentem pluribus in Plin. Exercit. pag. 94.

[15] Μασσᾶν γὰρ τὸ δῆσαι φασιν Αἰολεῖς.] Quanquam omnes editi & calamo exarati conſtanter utroque loco μάσσειν per ſimplex exhibeant, exiſtimabamus tamen melius reſponſurum opinioni noſtri Stephani, ſi vox duplici ſſ excuderetur, quia urbis nomen ſic expreſſit. Præterea etiam Archiepiſcopi Theſſalonicenſis auctoritate movebamur, qui paſſim Stephanum tranſcribens, μάσσειν, non vero μάσσειν agnoſcit. ſic enim in Comment ad Dionyſ. de Situ Orbis: Ἐν τῷ δὲ μάσσειν χλευάζει Μασσαλίαν πόλιν Λιγύων οὖσαν τῆς Κελτικῆς, ἐτυμολογοῦντα ἀπὸ τοῦ μασσᾶν, ὃ ἐστι δῆσαι παρὰ Αἰολεῦσι. ὃ δὲ πολὺ γελοιότερον, φησὶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἁλιεῖς. Satis opportune hæc verba produximus, quorum beneficio adhuc duo hæc ſectione menda expungi poſſunt. In omnibus MSS & editis Stephani ὃ δὲ πολὺ γελοιότερον legebatur. & deinde χλεύασαν, pro quibus ex Euſtathio ſcripſimus ὃ δὲ πολὺ γελοιότερον, & ἐκλέψασι ſubſtituimus. Sed cum heic de *Maſſilia* etymo ſermo incidat, non poſſum quin addam, ſcriptis ſuis illuſtrem Menagium in Amœnit. Jur. Civilis exiſtimare, ridiculam eſſe Stephani ex Timæo opinionem. Vult enim vir doctiſſ. a μάσσω fieri μασσαία: unde μασσαλία, a quo μασσαλιώτης, & à quo μασσαλιώτις Hinc que center, Maſſilienſes, gentem feveram & fortem aliis molles audiſſe, uti demonſtrat locis Plauti, Athenæi & Suidæ. ſed præſertim Flori verba lib IV cap 11, mire ipſius ſententiam adſtruere, cum ait: *Maſſilia Græcula civitas, non pro mollitie nominis, & vallum cadere, & incendere machinas auſa, & congredi navibus* Deinde tranſit in opinionem Francisci Guieti, qui in notis ad Stephanum, *Maſſiliam* deducit a μώλος, id eſt, *magnus*. Neque enim a *mollitie Maſſiliam* dictam fuiſſe contendit (quanquam urbem in Iberia Μαλακὴν dictam inveniat) ſed quia μασσαλία *mollitiem* denotat, Maſſilienſes pro mollibus habitos fuiſſe arbitratur.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης.] Omnia gentilia ab hac urbe deducta duplici ſſ excudi curavimus, quæ emendatio variorum ſcriptorum auctoritate comprobari poſſet. Apud Goltzium vilitur nummus cum inſcriptione ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ.

[17] Μασσάκα, πόλις Ἰνδῶν.] Hæc ſunt Arriani verba in Indicis, quæ noſter innuere videtur: Ἐν Ἀστακηνοῖσι δὲ Μάσσακα, πόλις μεγάλη, ἣν ἀφ' ἑαυτῆς

ΜΑΣΣΙΑ, χώρα ὑπκειμένη τῆς Ταρτησίοις. τὸ ἐθνικὸν, Μασσιανός. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ τρίτῳ.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ, [18] πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μᾶ. Μᾶ ἦν τὴ Ῥέα ἔπιπτο, ἡ παρέδωκε Διὶ Διόνυσον τρέφειν. ἣ ἡ Μᾶ φθονήσασα ἠράσθη αὐτοῦ, κἀν τῷ βρέφος ἐφίλησε; Ἄρης, ἐφη. ἣ φθονήσας Καρσὶν ὁ Διόνυσος Μάσπερς ἔνθεν ἐκλήθη. Ἐκαλεῖτο ἦ δὲ ἡ Ῥέα Μᾶ, ἐ πῶρος αὐτῇ ἱδρύετο φθονήσαντος Λυδοῖς, ἀφ' ἧς ἡ πόλις. πλαμὸς ἦ διὰ μέσης πόλεως ῥεῖ [19] Χρυσόῤῥοας λεγόμενος. [20] τὸ ἐθνικὸν Μασταυρίτης, ὡς Πηγασίτης. ἔρηται δὲ Μασταυρίτης.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ, [21] ἔθνος περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔρηται ἦ ἀπὸ Μασίας πόλεως.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΗ, πόλις ἐ [22] λίμνη τῆς Κελτικῆς. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ὀγδόῃ τῆς ἐπιτομῆς τῶν ἐνδεκα.

ΜΑΣΣΥΛΟΙ, Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος. [23] πολυθεος ἐν ἑβδόμῳ, Μασυλέας αὐτὰς φησι.

ΜΑΣΧΑΝΗ, [24] πόλις πρὸς τοῖς Σκιωνίταις Ἀράβων. Κυάδρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μασχανεύς.

ΜΑΣΣΙΑ, regio quæ Tartessiis adscribitur. Gentile, Massianus, quo utitur Theopompus libro quarto & quadragesimo.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ, urbs Lydiæ, sic dicta a Ma, quæ sequebatur Rheam, cui Jupiter Bacchum educandum dedit. Ma interrogata a Junone, cujus infans esset, respondit Ἄρεος, id est, *Martis*. Atque hinc a Caribus Bacchus Masaris appellatus est. Rhea etiam vocabatur Ma, eique apud Lydos taurus sacrificabatur, unde urbs Mastaura dicta est. Fluvius vero per mediam urbem vehens Chrysaoras appellabatur. Gentile, Mastaurensis, uti Pegasensis. Aliquando etiam Mastaurita dicitur.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ, gens prope columnas Herculeas, auctore Hecatæo in Europa. Gens autem a Mastia urbe sic dicta est.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΗ, urbs & palus Celticæ, auctore Artemidoro in Epitome librorum undecim.

ΜΑΣΣΥΛΟΙ, gens Libyca, cujus meminit Apollodorus. Polybius libro VII cos Masyleos nominat.

ΜΑΣΧΑΝΗ, urbs prope Scenitas Arabes, cujus meminit Quadratus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Maschanensis.

ΜΑ-

τῶν ἦ γῆς ἐν ἦ Ἀσσυρίας. Eodem modo hæc urbs appellatur in indice præfixo lib. XVII Diod. Sicul Ὡς Μάσσακα πόλιν ὀχυρὰν ἐκπορθήσας Ἀλέξανδρος, τὸς μισθοφόρους ἀπέστειλε λαμπρῶς ἀμοισομένους κατηκόους. Certe illud Stephani Μάσσακα, cum justam literarum seriem observat, me impellit, ut terme credam, reliqua apud Arrianum loca, ubi hæc urbs Μάσσακα appellatur, in levi mendo delitescere, & scripturam per K potiorem esse, quam per Γ. Imo tic quoque in Strabone emendandum judico, licet Casaubonus pro Μασσὰκα etiam Μάσσακα substituat.

[18] Μάσταυρα, πόλις Λυδίας.] Meminit hujus urbis Strab. lib. XIV: Παρέκειται δὲ ἀξιόλογοι κατοικίαι περὶ τὴ Μαιάνδρου. Κοσσίνια. τὴ Ὀλυμπίαν· εἶτὰς δὲ Βιβλα, Μάσταυρα &c. Latino ore hinc formatur gentile MASTAURENSIS, quod est apud Plin. lib. V cap. XXIX.

[19] Χρυσόῤῥοας λεγόμενος.] Sic constanter exhibent MSS & editi. Citat tamen ex Stephano Reinesius in var. lectionibus *Chrysorrhoas*, quod non est probandum, uti neque illud, quod Pactolo Chrysorrhoæ nomen attribuat. Quanquam certum sit Pactolum arenis suis auri ramenta vehere, nutquam tamen *Chrysorrhoas* dicitur. Iste amnis est in Syria, & Damascenam regionem perfundit.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Μασταυρίτης.] In numismate Domitiani apud Goltzium legitur hæc inscriptio, MASTAVRITΩN.

[21] Μασιανοὶ, ἔθνος περὶ τὰς Ἡρακλ. στήλ.] Iidem mihi videntur, qui in Μασσία ex Theopompo Μασσιανοὶ appellantur, & ubique a Stephano Μασιανοὶ, præterquam hoc in loco. Vide in Ἐλίσσιοι, Γάδειρα, Μολυδήνη & Σίξος. Polybio tamen libro III Μασιανοὶ dicuntur, cui etiam urbs Μασία eodem libro: Περίοικοι δὲ τῆ Καλῆ ἀκρωτηρίῳ, Μασία, Ταρσήιον.

[22] Λίμνη ἦ Κελτικῆς.] Ab hac palude, cui adjacet, urbs nomen accepit. Plinius lib. III cap. IV emendante Samafio ad Solinum: *Insigne stagno Mastramela oppidum, Maritima Avaticorum.* Casauboni super hoc Plinii loco sententiam vide in notis ad Strab. pag. 72. Sed locum Plinii longe alio modo emendavit Vir Maximus ad Melam: *Urbs a fosse ex Rhodano, C. Marii opere & nomine insigne stagnum Mastramela, Maritima Avaticorum.* Verum deinde addit *oppidum Maritima Avaticorum.* Nunc *Marteguo* eadem esse Mastramela & Maritima. Nunc *Marteguo* vocatur oppidum, & lacus quem obstruit, *Lac de Marteguo.* Mastramelæ etiam meminit Festus Avienus, cujus verba ab eodem Vossio hunc in modum emendantur:

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, oppidum Mastramela
Priscum paludi, terga celsum prominens,
Quod incolentes Citharistium vocant.

[23] Πολυθεος ἐν ἑβδόμῳ.] Locus Polybii hodie non exstat, adeo ut de genuina scriptura non simus certi; nam Eustathius ex Polybio Μασυλεῖς citat in notis ad Dionysium pag. 29. Οἵτινες ἀγρίοις ἐπιλέγεται Μασυλεῖς ἀφ' ὁμοίως πῃ, πρωτότοκοι παῖδες ἐπὶ τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν, ὁμοίως πῃ, πρωτότοκοι παῖδες ἐπὶ τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν γενεαῖς, ἀλλὰ πῶς ἐν σημαίνει. τινὲς δὲ ἀγρίοις ἵππους ἡμιόνους, ἢ τοὺς ἐκ τοῦ ἄγρια ἡμιόβρυχα ἢ λεῖος ἡμιόνους, ἢ τοὺς ἐκ τοῦ ἄγρια ἡμιόβρυχα ἢ λεῖος ἡμιόνους. Πολύβιος δὲ Μασυλεῖς γεγράφει αὐτούς. Verum hodie apud Polyb Μασυλίων memoria celebratur, lib III qui mihi iidem videntur. Male in Plutarchi Parallelis Μάσσυλοι appellantur, quod subolfecit Xylander, cum verteret *Massilos.* Hæc sunt Plut verba. Καλπουρνίου Κῆνσορος, ἀνὴρ ἐπιτίμων Ρωμύλῃ συστρατεύσας, ἐπιμηθὴς Μασσύλως παρῆσαν. Scribendum Μασυλίους.

[24] Μασχάνη, πόλις πρὸς τοῖς Σκιωνίταις Ἀράβων.] Originem nominis habere videtur ab Arabico مسحنة *Maschan*: nam quodvis habitaculum locus ve ad quietem aptus hoc nomine insignitur.

Μά-

ΜΑ'ΤΑΥΡΟΣ, [11] πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Ματαυρῖνος. Στησίχορος Εὐφήμου πατρὸς Ματαυρίνου ᾠδὸς, ὁ τῶν μελῶν ποιητής.

A MATAURUS, urbs Siciliæ a Locris condita. Gentile, Mataurinus. Stesichorus Euphemi filius genere erat Mataurinus, poëta melicus.

ΜΑΤΙΑΝΗ', μοῖρα τῆς Μηδίας [16] Στρ. ια'. ἐνδεκάτη. τῶν ἣ γένεσ) ἐστὶ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ.

MATIANE, pars Mediæ, auctore Strabone libro XI. Hoc vero fit in Matiane Mediæ.

B

ΜΑΤΤΚΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

MATYCETÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Europa.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙ'ΑΙ, δύο· [17] ἡ μὲν Τιγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

MAURITANIÆ duæ, altera Tingitana, altera vero Cæsariensis, teste Marciano in ejus Periplo.

ΜΑΥΡΟΥ'ΣΙΟΙ, [18] οἱ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κυάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. [19] τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. τὸ θηλυκὸν, παρωνύμως.

C MAURUSII & Mauri, gens magna Libyæ, cujus meminit Quadratus lib. primo Parthicorum. Gentile, Maurusius & fœminino Maurusis.

ΜΑΥΣΟ'Σ, κώμη Κορίνθου. [40] Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ. [sic] ἐθνικὸν, Μαυσεύς.

MAUSUS, pagus Corinthi, de quo Theopompus libro XXXII. Gentile, Mausenses.

D

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν, [41] Δαίδαλα Μαυσωλῶν.

MAUSOLI, sic Cares appellantur a Mausolo, auctore Demosthene libro X Bithyniacorum. Dædala Mausolorum.

ΜΑΧΑΙΡΟΥ'Σ, Φερέμελον τὸν Ἰουδαίας, [42] ὡς Ἰώσηπος. [41] τὸ ἐθνικὸν ἔφει-

MACHÆRUS, castellum Judææ, de quo Josephus. Gentile debebat esse Mach-

E

[11] Μάταυρος, πόλις Σικ.] Emendandum esset, πόλις Ἰταλίας, si auctor noster isti Italiæ parti, in qua *Mataurus*, non aliquando Siciliæ nomen attribueret. Suidas enim in Italia collocat, & Mataurium nominat: Στησίχορος Εὐφορίωνος, ἢ Εὐφήμου, ὃς δὲ ἄλλοι, Εὐκλείδου, ἢ Ἱππότου, ἢ Ἡσιόδου, ἢ λόγῳ πόλεως Ἰμέρας τῆς Σικελίας. Ὁ δὲ Ματαυρίας ἐν Σικελίᾳ. Sita fuit *Mataurus* ad fluvium ejusdem nominis, hodie *Metaro* dictum, cujus descriptio pretenda ex Cluverio lib. II. Ital. Ant

[16] Στρ. ια'. ἐνδεκάτη.] Vitium hoc irreperat, nam non libro duodecimo, sed undecimo, ut & lib sequendo hæc verba leguntur: Sed undecimum elegimus, quia ipsa Media ibi describitur: Τῶν δὲ γένεσ) ἐστὶ Μηδίας τῆς Ματιανῆς, ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Σαγγαρίῳ, ἐν τῇ Ἀγχιάλῳ.

[17] Ἡ μὲν Τιγγίτανη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκ. &c.] Pessime hunc locum tractarunt librarii, nam in Palat. invenit Salmasius, ὡς Μάρκος ἐν τῇ περίπλῳ. Sed multo pejus Aldus & Junta ex suis libris ediderе: ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μάρκος ἐν περίπλῳ. Nos Xylandrianam tepere Ortelium in *Cale Affe* lectionem exprimitur. Miror summoperе tantopere probare in Stephano, ut centeat *Augustida* vel *Augustida* eodem modo formatum. Nostra est hæc Mauritaniæ divisio, in Tingitanam & Cæsarientem, quam primus instituit Claudius Cæsar, teste Dione lib. LX.

[18] Μαυρούσιοι, ἢ Μαῦροι.] Magnam gentem fuisse Maurusios, præter Quadratum quem noster citat, etiam testatur Strab. lib. ultimo: Οἰκοῦσι δ' ἐντὸς τῶν Μαυρουσίων μὲν οἱ ἐπὶ πλείστον λεγόμενοι, Λιβυκὸν ἔθνος μέγα, ἢ ἐνδιαίτησιν, Μαῦροι δ' οἱ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων ἐλθόντες. *Maurusii* igitur a Græcis, sed a Romanis *Mauri* appellabantur. Inde Latini fecere etiam tuum *Morus*, Morulus & Morula apud Plautum, uti a plaustrum plostrum, cauda coda &c. Uti incolæ Mauritaniæ Græcis, sic etiam ipsa regio iis Mauritania dicebatur, teste Vitruvio lib. VIII cap. II: *Mauritia quam nostri Mauritaniam appellant.* Eustath. ad Dionys.

Ἀγχιάλῳ τῇ φησὶν οἰκοῦσι, οἱ Μαυρούσιοι, ὃς ἐστὶ Μαῦροι οἱ Ῥωμαίοις λεγόμενοι.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. Τὸ θηλυκὸν, Μαυρουσίς.] Sine sensu commodo legebatur in prioribus editionibus: Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρουσις.

[40] Θεοπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ.] Locus, quem noster innuit, videtur apud Theopompum extitisse lib. XXXIX Philippicorum, ita enim noster in voce Ἀσσή, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῷ ἑνάτῃ Φιλιππικῶν. Ἀστὶ δὲ Μαυσὸς κῶμαι μεγάλαι ἐν πολυάνθρωποις. Potuisset etiam Theopompus alio libro hunc vicum celebrasse, quare nihil mutamus, quanquam admodum veritimile sit, nostrum hæc Theopompi verba respicere.

[41] Δαίδαλα Μαυσωλῶν.] Olim legebatur male Δαιδάλου Μαυσωλῶν, sed emendavit Salm. ad oram sui Steph. & in Plin. Exercit. Mausoli hic sunt Cares, & Dædala urbs Cariæ. Uti nos edi curavimus, etiam sic exhibent Florentina Venetaque editio, quas tuto sequutus fuisset Holtmannus.

[42] Ὡς ἱστορεῖ Ἰώσηπος.] Variis in locis, in Antiq. Iud. & de bello Iud. hujus castelli memoriam celebrat, sed insignior descriptio petenda est ex lib. VII de Bel. Jud. Meminit quoque ejus Strabo lib. XVI. Situm graphice depingit Eugesippus de distantiis locorum Terræ Sanctæ: *Decimo militario a Samaria, qua & Sebaste, id est, Augusta, ab Augusto Cæsare dicta: in qua sepultus fuit paranymphus ille & precursor Domini, Joannes Baptista, ab Herode decollatus trans Jordanem juxta lacum Asphaltiten in castello Macherus, & a discipulis suis inde translatus Sebastem.* Ibi sine dubio scribendum *Macharus* cum diphthongo.

[41] Τὸ ἐθνικὸν ἁρμόζει Μαχαιρουσ, ὡς Γερασηνός.] Locus in omnibus libris erat lacunosus & corruptus, legebatur enim: Τὸ ἐθνικὸν ἁρμόζει ὡς Γερασηνός. Nos eum replevimus & correximus: nam passim sic solet loqui Stephan. agens de gentilium anomalia. Cæterum Μαχαιρούς est apud Joseph. de Bel. Jud. lib. II cap. XXXVI: Καὶ τὸ μὲν Μαχαιροῦν ὑπῆκουεν τῷ πολίσματι, ἔστησαν τοὺς φρουροὺς Ῥωμαίοις ἐπιλέκτους τὸ λοιπὸν

ὄφελεν Μαχαιρώνιος, ὡς Ἱεριχώνιος. αὐτὸς δὲ Μαχαιρίτης αὐτὸς φησι.

ΜΕΓΑΛΗ πόλις [44], πόλις Ἀρκαδίας, ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες [45] μετὰ Λευκτρικά. ἐκαλεῖτο δὲ κατ' ἤμισυ μέρος. [46] Ὀρεσία, ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου παρουσίας. οἱ δὲ πολῖται Ὀρέσιοι, καὶ Μεγαλοπολῖται. ἀφ' ἧς [47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ μιμιάμβων ποιητὴς καὶ Αἰνησίας περιπατητικὸς, ὁ Θεοφράστου μαθητὴς. καὶ [48] Ἀκέσδωρος, ὃς πόλεων συγγραφώς. καὶ Πολύβιος, παραρήξαντα βιβλία ἑξήκοντα. ἔστι Μεγαλοπολῖται. τὸ κτητικὸν, μεγαλοπολιτικὸς. δεύτερα, πόλις Καρίας, [49] ἡ νῦν Ἀφροδισιὰς, ἡ πρότερον Λελέγων πόλις. ὠνομάσθη δὲ Νινόη, ἀπὸ Νίνου. ὁ πολίτης, Νινοήτης. ἔστι δὲ Ἰθαγένης Μεγάλη πόλις, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ Μεγάλη νῆσος, [50] ἡ νῦν Λυκιάς.

ΜΕΓΑΡΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰσθμῷ, [51] μέση Πελοποννήσου, δὲ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· ἧς στόλον ναυτικὸν Νισαία. ἐκλήθη δὲ [52] ἀπὸ Μεγαρίωνος καὶ Ἀπόλλωνος, ἢ Αἰγέως, ἢ Παγ-

A chæruntius, uti Hierichuntius, sed ipse utitur voce Macharitas.

MEGALOPOLIS, urbs Arcadiæ, quam condiderunt viri Arcades post cladem Leuctricam. Dimidia sui parte Orestia vocabatur ab Orestis adventu. Cives Orestii, B & Megalopolitæ. Ex hac urbe originem duxit Cercidas optimus legislator & Mimiamborum poëta: insuper Æneſias peripateticus Theophrasti discipulus, & Acesiodorus qui de urbibus scripsit, & Polybius qui quadraginta libros consignavit. Isti omnes Megalopolitæ vocantur. Possessivum Megalopoliticus. Secunda urbs Cariæ, quæ nunc Aphrodisias, antea vero Lelegum urbs vocabatur. Dicta est etiam Ninoë a Nino. Civis, Ninoëtes. Est quoque Iberiæ Megalopo- D lis, uti Philo auctor est. Est quoque Megale insula, quæ nunc Lycias appellatur.

MEGARA, urbs circa Isthmum, media inter Peloponnesum, & Atticam, & Bœotiam, cujus navale Nisæa vocatur. Sic dicta est a Megareo Apollinis filio, vel Ægei E filii

γμελος, καὶ Θρᾳλλίδιος σοφιστ. οἱ δὲ τῶν ὑπ' ἐλαιᾶς ἀφαιρεσιν ἰνδαλλόμενοι πεπηγέναι φασὶ αὐτὰς ἐκχυθέντος ὑπὸ σπουδῆς, ἢ λαβόντος τὸ πῦρ Θρᾳλλίδαντος τὸ φρέαρ ὅπερ φυλακὴ κρατυνόμενον κρατῆσαι οἱ ΜΑΧΑΙΡΙΤΑΙ

[44] Μεγάλη πόλις, πόλις τῆς Ἀρκαδίας.] Ita hunc locum nostra auctoritate & conjectura concepimus; nam imperiti rerum librarii alterum illud πόλις ejecerant, summopere necessarium. Urbis nomen aliquando sejunctis vocabulis Μεγάλη πόλις, aliquando compositis, Μεγαλόπολις effertur. Diogenes Laertius in vita Platonis, ubi etiam conditores recenset, nomen urbis separatis vocibus scribit: Φησὶ δὲ Παμφίλη οὐ τῷ πίναξιν ἐ εἰσγεγραφότων, ὡς Ἀρκάδες ἐ Θηβαῖοι Μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες πυρικλεῖς αὐτὸν νομοθετῆσαι. Pausanias in Arcadicis etiam Arcadas conditores urbis statuit. Ἡ δὲ Μεγάλη πόλις τετάρτη πόλεών ἐστι, ἃς τῶν Ἀρκαδικῶν μέρων, ἀπὸ δὲ τῶν Ε' κτισμάτων. Deinde addit: Συνῴκισαν δὲ αὐτὴν ἐγὼ μὲν εἰς ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἢ μᾶλλον ἐ πάντων ἐκ τῆς Ἀρκαδίας. Deinde idem testatur Pausanias, Epaminondam coloniæ auctorem jure optimo vocari, quia Arcadas in unum congregavit, & mille Thebanorum delectam manum, duce Pammene Arcadibus misit, qui auxilio essent, si forte Lacedæmonii coloniam impedire essent aggressi.

[45] Μετὰ τὴν Λευκτρικήν.] Indefinite noster statuit, Megalopolin post cladem Leuctricam esse conditam: accuratius multo Pausanias libro jam citato, eo coloniam esse deductam ipso anno, paucis post mensibus, quum Lacedæmonii Leuctricam cladem accepissent, ita enim ille: Συνῳκίσθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ὀκτωκαιδεκάτῳ τῷ αὐτοῦ, καὶ μετὰ τὴν ἐλάτρις ὕστερον, ἢ τὰ πλεῖστα ἐγβόητο Λακεδαιμονίων τὸ τῶν Λεύκτρων.

[46] Ὀρεσία.] Vide nostrum in illa voce, ubi Arcadicam Orestiam celebrat.

[47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ μιμιάμβων ποιητής.] Hujus mimiambi citantur a Stobæo, versibus quos scazontas, seu χωλιάμβους Græci nominant, conscripti. Eodem metri genere Cn Matius mimiambos suos scripserat, ut docet Terentianus & A Gellius lib. xx cap. VIII. Vide Valesium ad Am. Marcell. pag 404. Nos hoc loco Xylandrianam sequimur, exhibent enim depravatissime editio Aldina Iuntinaque: Κερκιδᾶς ἀοιδὸς νομοθέτης, καὶ Μιλιάμβων ποιητής.

[48] Ἀκεσίδωρος, ὃς πόλεων συγγραφώς.] Male in omnibus libris Ἀκησίδωρος reperitur, quod omnino ad Fragmentum de Dodone indicavimus, ubi docebamus, hunc scriptorem & Plutarcho & Etymologici Mag. auctori fuisse cognitum

[49] Ἡ νῦν Ἀφροδισιάς.] Eadem de hac Caricæ civitate scribit Suidas in Νινόη. ἡ ὑπὸ Καρίαν Ἀφροδισιάς. οἰκίσθησαν γὰρ Πελασγοὶ Λιλάγων. ἀπὸ δὲ ἐκλήθη Λιλάγων πόλις. μετὰ δὲ, Μεγάλη πόλις. ἔστι καὶ Νίνος, Νινοῦ. ἴδιος καὶ αὐτὸς Νινοήτης.

[50] Ἡ νῦν Λυκιάς.] Non satis attente hunc locum legit Ortelius, existimans heic mentionem fieri de aliqua Lyciæ insula. Putavit Λυκίας in gignendi casu fuisse scriptum, cum sit casus rectus. Salmasius in margine sui Stephani habet: Forte legendum ἡ νῦν Λέσβος. Plinius lib. v cap. XXXI *Megalen* ponit circa Smyrnam, ita enim ille: *Juxta Smyrnam sunt Peristerides, Carteria, Alopece, Clausſa, Bachina, Pystires, Crommyonesos, Megale.* An hanc velit noster, peritiores dijudicent.

[51] Μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας.] Accurate satis situm hujus urbis depingit noster, eam collocans mediam inter tres celeberrimas Græciæ regiones, quam alii statuunt inter principes istarum regionum urbes. Vellejus Paterculus lib. I: II: *Peloponnesum digredientes finibus Atticis, Megaram mediam Corinthio Atheniſque urbem condidere.* Portum habebat commodissimum, cujus nomen ætate Pausaniæ adhuc vigebat, uti is in Atticis testatur.

[52] Ἀπὸ Μεγαρίωνος καὶ Ἀπόλλωνος.] Nusquam ab aliis in Megarei genealogia Apollo agnoscitur. Aliquando Megareus Neptuni filius dicitur, & aliquando Pandionis a Pausan. lib. I: Βοιωτοὶ δὲ οὐ Ὀγχηστὸν Μεγαρίᾳ τῷ Ποσειδῶνος οἰκῆσαι φασὶν ἀφικόμενον, ἀλλὰ Θήβαις τῷ Βοιωτῶν φασι. Et versibus nonnullis interjectis: Μεγαρίᾳ δὲ τῷ Πανδίονος, γυναῖκα Νίσου συνοικισθῆναι Φάναι, Δηϊδάμειαν τῶν Ἀκτορος παίδων. Vertit tamen interpres: *Megareum dein Neptuni filium, cui Niſus Iphinoën filiam nuptum dederat, ſocero in regnum ſucceſſiſſe.* Denique ait tradi Megarum Jovis filium fuisse: Τὰς δὲ Σεμέλης τοῦ-

Παν∆ίονος, ἢ Ἐρεχθέως, ἢ Ἡφαίστου. [13] ἢ ἀπὸ τοῦ τραχέος τῆς χώρας. [14] ὁ πολίτης, Μεγαρεύς. ἀφ' ἧς Θέογνις, ὁ τὰς Παραινέσεις γεγράψας. ὧν ἡ σχολὴ Φιλοσόφων Μεγαρικῶν λεγομένη, [15] ἀπεδέξαμένων Εὐκλείδου Μεγαρέα Σωκρατικόν, ὡς Στράτων ἱστορεῖ. [16] τὸ ἡθικὸν ἀπὸ τῆς χώρας, Μεγαρικός. ἢ κτητικὸν, Μεγαρικός. ἢ Μεγαρεύς. ἢ κτητικὸν, Μεγαρικός. ὅτου ἢ ἐστὶν Μεγαρικὸς κεραμὸς ἀπὸ τόπου λέγεται, ὡ ἀπὸ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἐχῆ λέγουσι, ὡ ἀπὸ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἀρχαίαν διαφθείροντες. τὰ ποτικὰ, Μεγαρόθεν, ἐκ τοπ· ἐν τόπῳ Μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ. ἔστι δὲ Μέγαρα ἐν Θεσσαλίᾳ. τρίτη, ἐν Πόντῳ. τετάρτη, ἐν Ἰλλυρίδι. πέμπτη, ἐν Μολοσσίδι. ἕκτη, ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρὸ τροίης Ὕβλη, [17] ἀπὸ Ὑβλέως βασιλεως ἢ Ὑβλαῖοι, οἱ πλῆτες.

Afilii Pandionis, filii Erechthei, filii Vulcani. Vel propter asperitatem regionis sic dicta est. Civis, Megarensis, ex qua erat Theognis, qui Paraeneseis conscripsit. Fuit ibi schola Philosophorum, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Megarensis Socratici, teste Strabone libro IX. Fœmininum de regione dicitur Megaris & Megareis, & possessivum Megaricus. Sic enim oportet Megarica vasa appellare per E, non per A, quemadmodum mercatores, qui primam syllabam corrumpunt. Localia de loco, ex Megaris, in loco in Megaris, uti in Pytho. Est quoque Megara urbs Thessaliæ. Tertia in Ponto. Quarta in Illyrico. Quinta in Molosside. Sexta in Sicilia, quæ ab Hyblone rege prius Hybla dicebatur. Et cives, Hyblæi.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΝ πλίχνιον, ὅ συγκαπηλεύεται τῇ Βιθυνῶν πόλεσιν· Ἀρριανὸς πέμπῳ, Ἀτεκός τι, ἢ Ἡραία, [18] ἢ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος.

MEGARICUM, oppidulum quod Bithynorum urbibus accensetur, cujus meminit Arrianus libro V. Astacus, & Heræa, & Megarica gens.

ΜΕΓΑΣΑ, ὡς Γέρασα, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος βδεηκοστῇ Ἀσίας. ἐξ αὐτῆς Σιτοφάγοι, ἢ Ἀροτῆρες.

MEGASA, uti Gerasa, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Asiæ Periegesi. Ex illa sunt Sitophagi & Aroteres.

ΜΕ-

ΜΕ-

νύμφας λέγουσι Μεγαρεῖς οὕτως ἀπὸ σφίσι ἐπιχωρίας, μαῖ, δι' αὐτῶν ἡγαστῇ συνεχῶς Διὸς ἐκ Μεγαρέως τὴν παῖδα ἔσσαι μαῖαν. Idem etiam statuit Etymologici Mag. Auctor in Γεγωνία. Ab hisce longissime recedit Apollod. lib. III, statuens Megarcum. Hippomenis filium esse: Καὶ Μεγαρέα τὸν Ἱππομένους καὶ Ὀγχηστοῦ Νίσου βασιλεύσαντα ἀπίκεσθαι. Sed in fabulis nulla est veritas, neque in iis quærenda.

[13] Ἢ ἀπὸ τοῦ τραχέος τῆς χώρας] Quantum ego conjectura possum assequi, videtur Stephanus ex peregrina quadam lingua, uti sæpius alibi in locis tolet, velle indicare illud μέγαρα, quod nomen urbis repræsentat, significare τὰ τραχέα, quod an veritati sit contenta, ex sequentibus judicetur. Ego mihi universam illam oram a Corintho Athenas usque, quas inter Megara, attentius ob oculos ponens, eodem illo tractu Scironides Petras reperio, ita littus occidentes, ut vix mare versus pateat tranitus, teste Strabone lib. IX. Hæ nomen acceperunt a Scirone quodam, qui a pinuum curvatione Pityocamptes dicebatur. Hic homo cum Megaridem vicinaſque regiones perpetuis latrociniis infestaret, necesse habebant incolæ iu prædictis petris proximisque montibus spelunces & subterraneas cavernas cavare, ut contra ejus vim & incursiones essent tuti. Hujusmodi cavernæ, quæ fortassis urbi originem dedere, Arabice appellantur מערת megarath, & Hesychio κρύπτοντα οἰκήματα, ἐν ἐστὶν ἴδιον ἐκεῖνο, ὃ ἔστιν ὅτε καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐστὶν

[59] Μέγιστη, πόλις ἐ νήσ Ⓖ τ Λυκίας, ὡς Πολυΐστωρ, ἀπὸ Μεγίστεως τινός. [60] τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστέ Ⓖς.

Μεδεών, Βοιωτικὴ πόλις, ἡ Φωκικὴ ἑτέρα. [61] Στράβων συνάτη. ἐκλήθη ἡ ἀπὸ Μεδείων Ⓖ, ἧ Πυλάδε ἐ Ἠλέκτρας. τὸ ἐθνικὸν, Μεδεώνι Ⓖ. ἔστι ἐ τ Ἠπείρε πόλις, ἡ κώμη.

Μεδιόλανον, [62] πόλις Ἀκυτανίας. [63] οἱ οἰκῆντες, Μεδιολάνιοι.

Μεδίων, πόλις πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ. Πολύβι Ⓖ ὀκτωκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδιώνι Ⓖ.

Μέδμασα, [64] πόλις Καρίας. Ἑκαταῖ Ⓖ Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδμασεὺς τῷ τύπῳ τ χώρας, ὡς Πηγασεύς.

Μέδμη, [65] πόλις Ἰταλίας ἐ κρὶν ὁμώνυμ Ⓖ. Ἑκαταῖ Ⓖ Εὐρώπῃ. [66] ἀπὸ Μέδμης κρὶνης νύν. ὁ πλίτης, Μεδμαῖ Ⓖ. ὅθεν ὡ φίλιππ Ⓖ ὁ ἀξιόλογ Ⓖ ἀνὴρ, ὁ τὰς ἀνέμων γραφὰς. ἔστι ἐ ἑτέρα πόλις τ Λιγυστικῆς.

Μεδυλλία, πόλις, Ἀλβανῶν κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία. [67] Διονύσι Ⓖ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας γ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδυλλῖν Ⓖ.

MEGISTE, urbs & insula Lyciæ, cujus meminit Polyhistor, sic dicta a Megisteo quodam. Gentile, Megistensis.

MEDEON, urbs Bœotica, & alia Phocica, auctore Strabone libro IX. Sic dicta est a Medeone Pyladæ & Electræ filio. Gentile, Medeonius. Est etiam alia urbs Epiri & vicus.

MEDIOLANUM, urbs Aquitaniæ, cujus incolæ, Mediolanii.

MEDION, urbs juxta Ætoliam, de qua Polybius libro XVIII. Gentile, Medionius.

MEDMASA, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Medmasenſis, juxta formam regionis, uti Pegasensis.

MEDME, oppidum Italiæ, & fons ejusdem nominis, auctore Hecatæo in Europa, nomen habens a Medme. Oppidanus, Medmæus. Ex hac erat Philippus vir commemoratione dignus, qui de Ventis librum consignavit. Est quoque urbs Ligysticæ.

MEDYLLIA, urbs, Albanorum opus & Romanorum colonia, cujus meminit Dionysius Romanarum Antiquitatum lib. III. Gentile, Medyllinus.

ME-

[59] Πόλις ἐ νήσ Ⓖ τ Λυκίας.] Fuit tamen in Rhodiorum potestate, quamvis Geographis Lyciæ annumeretur. Scylax: Καθ' ὑπτ. τῆς Ⓖ ἐν Ῥοδίων Μερίδι, Δίμυρα πόλις. Vide commentaria nostra ad vocem Δολιχή.

[60] Τὸ ἐθνικὸν Μεγιστεύς.] Apud Goltzium numismata inveniuntur, cum inscriptione ΜΕΓΙΣΤΕΩΝ.

[61] Στράβων συνάτη.] Sine dubio innuit hæc Strabonis verba: Μεδίων δ' ὁ ἀφ' Φωκικῆς οὐ πρὸ Κρισσαίε κόλπε, διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνε κίκλῳ. πλησίον δ' ἐστὶ Ὀγχηστὸς ὑπὸ τῇ Φωκικῇ ὄρει. Eustathius, qui in comment. ad Homeri Catal. etiam refert, urbem hanc a Medeone Pyladæ & Electræ filio nomen habere, trium oppidorum meminit, sic enim ille: Μεδέων δὲ, ὑπὸ Μεδίων Ⓖ ὧ Πυλάδε ἐ Ἠλέκτρας. ἔστι δὲ φασι ἐ Φωκικὴ Μεδίων ἐ Ἠτεμησίας. Ὁ δὲ μυκρὸς Ⓖ φασι. Μεδίων ὁ μὲν Φωκίκ Ⓖ, οὐ τῇ Κρισσαίᾳ κόλπῳ. διέχων Βοιωτίας, σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνε κίκλῳ).

[62] Μεδιόλανον, πόλις Ἀκυτανίας.] Quot modis & terminationibus veteres & recentiores hoc urbis nomen protulere videsis apud Cluverium Ital. Antiq. lib. I. Sæpius tamen occurrit Μεδιολάνιον, quam Μεδιόλανον Strabo lib. V: Γ ουμβρῆγοι δὲ Μεδιολάνιον ἔχου μεγέθει πόλιν, πλὴν μὴ κάρθ., τῶν δὲ ἀξιόλογον πόλιν, πέριξ ἧ Παδύ, συωκισμένου πῶς ἐς Ἄλπιν. Illud autem concoquere non possum, quod hodie in Aquitaniæ Periplo, qui Marciani Heracleotæ nomen gerit, tradatur Mediolanium ad mare esse situm: Ἀπὸ Μασσαλίας ἐπὶ τὴ Γαρούνα ποταμὸν κεῖται πόλις ἧ Ἀκυτανίας Βυρδίγαλα. εἶτα ἐπὶ τὴ ποταμὸν Σαίντους, ὃν πόλις Μεδιολάνιον ἐπὶ θαλάσσῃ κειμένη ἀφ' ἧ Γαρούνα ποταμός. Sed præterquam quod illa verba ἐπὶ θαλάσσῃ loco mota sint, aliis etiam vitiis hic locus obnoxius est, qui ita mihi videtur in integrum restituendus: Ἀπὸ Μασσαλίας ἐπὶ τὴ Γαρούνα ποταμὸν κεῖται πόλις τῆς Ἀκυτανίας Βυρδίγαλα ἐπὶ θαλάσσῃ. Ἐντεῦθεν ποταμὸς Σαίντους, ὃν πόλις Μεδιόλανον, κειμένη ἀφ' ἧ Γαρούνα ποταμός. Si quis meliora huic loco noverit præbia, ea lubens amplectar.

[63] Οἱ οἰκῆντες, Μεδιολάνιοι.] Absque quarta vocali in penultima gentile nomen occurrit apud nostrum. Σαπηγλαῖ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Σαπηγλανὸς, ὡς Μεδιολανὸς. In antiquis lapidibus, teste Cluverio MEDIOLANENSES à Mediolano, & MEDIOLANIENSES à Mediolanio.

[64] Μέδμασα, πόλις Καρίας.] In omnibus libris MSS & editis perperam Μέδμασ Ⓖ legebatur, quod Stephani auctoritate sustulimus: Κυζίκασα, ὡς Πέδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. Idem videtur mihi oppidum, quod in præcedentibus Stephano appellatur Διδύμασα. Sic noster sæpenumero in depravatos scriptorum codices incidens, ex depravata scriptura varias urbes & oppida commiscitur.

[65] Μέδμη πόλις Ἰταλίας &c.] Similiter & hoc loco, variante auctorum scriptura, ex uno oppido duo confinxit Stephanus, nam urbs quam hoc ex Hecatæo Medmam appellat, in sequentibus ex lib. III Chronicorum Apollodori Μίεμον dicitur. Vide Cluver. Ital. Antiq. pag 1292. Hujus urbis & fontis etiam meminit Strabo lib. VI, cui Medama dicuntur, sic enim ille, emendante Salmasio: Ἐ, δὲ τῇ Ⓖ Σκύλλαι τόπῳ Μεδαμαῖα πόλις Λοκρῶν τῶν αὐτῶν, ὁμώνυμ Ⓖ κρήνῃ, ἣ ῥεῖ μέλιτι πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον, καλεμένου Γ ωνείου.

[66] Ἀπὸ Μέδμης κρήνης.] Libraiorum culpa vitium hisce verbis incisse facile mihi persuadeo. Habet urbs nomen a fonte ejusdem nominis: non tamen fons ab eodem fonte, vel ab alio quodam nomen sortitus est. Legendum sine dubio: Ἀπὸ Μέδμης κέρης πιεῖ.

[67] Διονύσι Ⓖ Ῥωμ. Ἀρχαιολ. γ'.] Libri numerus passim in omnibus libris excideraţ, quem revocavimus. Est enim locus, quem innuit apud Dionys. Halicar. lib. III: Πόλις Μεδυλλία, ἣν Ἀλβανοὶ μὲν ἔκτισαν, Ῥωμύλ Ⓖ δὲ κατὰ συμβήκιον ὕστερον ἐπανορθώσαντο, Ῥωμαίων

ΜΕΘΟΥΡΙΑ΄ΔΕΣ, [68] νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης & Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ἀνδροτίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Μεθυριεύς.

METHURIADES, insulæ Æginam inter & Atticam, prope Trœzenem, de quibus Androtion libro v Atthidis. Gentile, Methurienſis.

ΜΕΘΥΔΡΙΟΝ, [70] πόλις Ἀρκαδίας. ὁ πολίτης, Μεθυδριεύς. ἔστι & ἕτερα πόλις Θεσσαλίας, ὡς Φιλόξενος.

METHUDRIUM, oppidum Arcadiæ, cujus oppidanus, Methydrienſis. Eſt & alia urbs Theſſaliæ, de qua Philoxenus.

ΜΕΘΩΝΗ, [71] πόλις Θρᾴκης. Ὅμηρος δὲ ἤτοι,

METHONE, oppidum Thraciæ, cujus primam Homerus per ω effert:

Οἵ ῥ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

Qui vero Methonem & Thaumaciam habitabant.

ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. ἔστι & Μακεδονίας. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ μέθυ· πολύοινος γάρ ἐστι. [72] καὶ Λακωνικῆς, ἧς [73] τὸ ἐθνικὸν Μεθωναῖος, ὡς Κορωναῖος. πατρὶς, ἐν Περσίδι. [74] πέμπτη, Εὐβοΐας.

COppidanus, Methonæus. Eſt quoque urbs Macedoniæ, ſic dicta ἀπὸ τοῦ μέθυ, id eſt, *a vino*: abundat enim vino. Eſt etiam urbs Laconicæ, cujus gentile, Methonæus, uti Coronæus. Quarta in Perſide. Quinta, Eubœæ.

ΜΕ-

ΜΕ-

μαίων ἐπίσημα ἄπιστα. Gentile reperitur lib. VI: Καὶ Μιθυλῆνα. Ἐμμαίων λοιπὸν, ὡς τὸ Σαΐδιον ἔθνος ἡρώων ἐποιήσατο δεῖ συμπλῆσαι.

[68] Μεθυριάδες, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης &c.] Mira admodum in omnibus libris calamo exaratis & editis ſcripturæ inconſtantia hic conſpicitur Aldina & Florentina hoc modo totam lectionem conficiunt: Μεθυριάδες, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης & Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ὀνόμασι πέμπτῳ Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Μεθυριεύς. Ab hiſce multum diſcrepat Xylandriana: Μεθυρία, νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης & Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ἀνδροτίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. Nos non probantes illud priorum editionum Μεθυριάδες, neque etiam Xylandri Μεθυρία, bonis avibus repotuiſſe exiſtimamus, mutata duntaxat unica literula, Μεθυελάδες, ἤτοι &c. Quod hic correxerim, potiſſimum me movebat auctoritas Plinii, apud quem quatuor hoc nomine inſulæ recenſentur, ita enim ille lib. IV cap. XII: *Spireo promontorio objacent Elenſa, Den dros Craugia dua, Cecia dua, Selachuſa, Cenchreus, Aſpis. Sunt & in Megarico ſinu Methuriades quatuor.* Ita legendus hic locus, ubi vulgo *Methurides*. Caſus rectus eſt Μεθυριάς, reperiturque in Simonidæ epigrammate, quod primus edidit Salmaſius, ſed quod nos plenius & emendatius apponimus:

Ἡιέλη Τιρύνθα κραὶ λέπτις, ὤφελες Γ' ἔφερ
Τέλη, ἢ ἐς Σκυθῶν μακρὸν ὄρος Τάνιν,
Λ'γκια τεθυιάρας ἄμφι Μεθυελάδος.
Νῦν δ' ἐμὲ ἐν πόντῳ κρ[illegible]ις, οὐδὲ βαρεῖαι
Ναυτιλίαι κιπεὶ τῆλε [illegible] πάροι.

[69] Ἀλήθειαν.] Cum Holtmanno divulgamus, quod hic exculſum cernitis: male enim in Veneta Florentinaque editione, quod & ſcriptos codices occupat, ἐπὶ πάντῃ Ἀτθίδος.

[70] Μεθύδριον, πόλις Ἀρκαδίας.] Potiſſimum Pauſanias in Arcadicis hujus urbis meminit. Unicum modo locum tranſcribam, in quo nominis redditur ratio, & gentile nomen occurrit: Ὀνομάζεται μὲν δὴ Μεθύδριον, ἐπωνυμίᾳ ἴσως ὑδάτων, Μαλοῦντι τοποιοῦσι Μυκάλασσαν ἐς τὸ μεγαλοπρεπέστερον, γίγνεται & Μεθυδριώτης ἀνδρῶν Ὀλυμπιονίκης.

[71] Μεθώνη, πόλις Θρᾴκης.] Fallitur Stephanus, exiſtimans Homerum verſiculo citato loqui de Methone Thraciæ, cum vicina urbs Thaumacia, ſatis clare innuat heic agi de Magneſiæ civitate, quæ Macedoniæ erat.

[72] Καὶ ἡ Λακωνικῆς.] Hujus meminit Thucydides lib. II: Καὶ ἐς Μιθώνην ἡ Λακωνικὴ ἀπόβασις, τὴν τοῦ Λακεδαιμονίου ἔφ' & πόλεως ἐν αὐτῇ εἶσι αἰεὶ Ἀσίνη, Μιθήνη, Ἀργάνθη λιμένι.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Μεθωναῖος, ὡς Κορωναῖος.] Ita concipiendus eſt hic locus, cujus ultima vox paſſim male exaratur. In MSS extat Κιρωναῖος, & in omnibus editis Κορωναῖος. Noſtram lectionem divulgaſſe liquet ex Euſtathio ad Hom. Iliad. B, hunc Stephani locum citante: Ὁ δὲ τοῦ Ἐθνικοῦ γραφέας, Θερμίου & αὐτὸς ἐκ Μιθύλου. Ἐπὶ δὲ & ἐκ τῆς Μακεδονίας κλεῖσαι ἔστι, ὡς & φησι Μιθύνη ἐστὶν, αὐτὴ δὲ μᾶζες ἐστὶν ἀφ' ἧς πλάσεις τοιοῦτον τοῦτο ὁ πολίτης, Μιθυναῖος φησιν, ὡς Κορωναῖος.

[74] Πέμπτη, Εὐβοΐας.] Ergo quinque Noſter hoc nomine enumerat urbes: Sed Demetrius Magnes in opere de urbibus ſy nonymis quatuor, ita enim Harpocration: Μίθυμνα. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει τὸ τῆς ὀρθογραφίας. διὸ πολλοὶ & Φιλιππικοῖς, ἐξεπίτηδες & δηλῶν ὀρθῶς & μάλιστα. Δημήτριος δὲ ὁ Μάγνης ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι, τέσσαρας εἶναί φησι Μίθυμνας ἴδιον καὶ τοῦτο Suidas Demetrii Magnetis auctoritate aſſeverat: Sed & Harpocration & Suidas Thracicam modo deſcribunt, reliquarum ſitum reticentes. Melius Euſtathius ad locum Homeri a noſtro allegatum perhibet, commentatores in hunc Poëtæ locum tres Methonas commemorare, quarum ſitum ob oculos ponunt, ita enim ille: Τρεῖς δέ φασι Μίθωνας, ἃ & Μακεδονίαν, ἄπεικον Ἐρετρίαν τε καὶ τὴν Φιλοκτήτου & ἐν Τροιζῆνι. τὸ τοῦτο μὲν οὖ χαλεπόν. Verum paullo poſt addit, alios alio modo haſtres Methonas enumerare: Ἕτεροι δὲ ἐν Τροιζῆνι μὲν & Μακεδονίαν, Μίθυμνα δὲ μόνην). ἄδηλον δὲ ἀφ' ὁποίου σχεδὸν λόγου τὸν Φιλοκτήτην, ἐπεὶ & Θερμίου Μίθυμνα, ἀλλ' ἀπὸ καλλίμης &, τέτρωται ἐλαφρῶς ὁ Φιλοκτήτης ἐν ὄρει. ἢ & ἐν ἄλλῃ Πελοποννήσῳ. Quam in Peloponneſo intelligunt, difficillimum dictu, cum duæ fuerint, altera Laconica, cujus noſter ſupra meminit, & altera inter Trœzenem & Epidaurum ad ſinum Hermionicum, de qua Strabo lib. I & VIII teſtatur, in quibuſdam Thucydidis codicibus appellari *Methanam*, in quibuſdam *Methonam*. Thuc. verba ſunt lib. IV unde ſitus clariſſime ob oculos ponitur: Τῇ δ' ὑστεραίᾳ & ἐκ Πύλου ἐπὶ Ἐπίδαυρον ἐπορεύοντο, ἢ ἐπὶ τὴν Μεθάνην καλουμένην, ἀφεστῶτα ἐς μάλιστα ἑκατὸν σταδίους ἀπὸ τοῦ Ἐπιδαυρίων τε χερρονήσου, ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ ἐπὶ Τροιζῆνα. Ἡ & ἀπέβησαν τὸ χωρίον ἐκεῖνο, ἐπὶ ἐκ Μιθώνης ἐστί. Prolixior fuit hac demonſtranda

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ, [75] ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [76] κέκλωπται ἀφ' ὧν φοροῦσιν. ὡς Ἱππομολγοί, ἀφὸ τοῦ τοὺς ἵππους ἀμέλγειν· καὶ μοσυνοίκοι, ἀφὸ τῆς οἰκήσεως.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, [77] ὡς Παυσανίας. ὁ πολίτης Μελαινεύς· ὡς τὸ Ἡραίας Ἡραιεύς. Φιλὼς [78] ἐν Ἡλιακῶν πεζῶν,

Γόρτυναν, Ἡραίαν τε, [79] πολυδρύμες τε Μελαίνας.

εἰσὶ δὲ καὶ Λυκίας Μελαιναὶ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος Λυκιακῶν. δυνατὸν τὸ ἐθνικὸν Μελαινίτης, [80] ὡς Κελαινίτης.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. [81] Καλλίμαχος δέ, Μελαναὶς φησὶ τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. ὁ δημότης, ὁμοίως Μελαινεύς. [82] τὸ θηλυκὸν, Μελαινηίς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Μελαινῶν, εἰς Μελαινῶν, ἐν Μελαινῶν.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάμπου, ὡς [83] Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μελαμπεύς, ὡς Σελευκεύς, Ἀλεξανδρεύς.

ΜΕΛΑΝΧΛΑΕΝΙ, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa. Sic dicti sunt a nigris vestimentis quæ gestare solent, uti Hippomolgi ab equis mulgendis, & Mossynœci ab ædificiis ligneis.

ΜΕΛΑΝΑΕ, urbs Arcadiæ, sic dicta a Melaneo Lycaonis filio, teste Pausania. Civis Melanensis, uti ab Heræa Heræensis. Rhianus Eliacorum primo:

Gortynam Heræamque, atque nemorosas Melanas.

Sunt quoque Melænæ Lyciæ urbs, de qua Alexander in Lyciacis, cujus gentile potest esse Melænites, uti Celænites.

ΜΕΛΑΕΝΕΙ, populus Antiochidis tribus. Sed Callimachus testatur, populum Melænas fuisse appellatum. Popularis similiter Melæneus, genere fœminino Melæneïs. Localia ex, ad & in Melænis denotant.

ΜΕΛΑΜΠΕΑ, urbs Lydiæ, sic dicta a Melampo, teste Xantho in Lydiacis. Gentile, Melampensis, uti Seleucensis, Alexandrensis.

ΜΕ-

[75] Μελαγχλαινοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Scythicam esse gentem asseverat Dio Chrysost. in Borysthenit. Χρὴ δὲ τὴν ἄκρην ἰδεῖν μᾶλλον, ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ χθονὸς πρὸς Σκύθων τῶν Μελαγχλαίνων, οἳ ὑπὲρ Ἴστρου οἰκοῦσιν, ἐκπεπτωκυῖα τοῖς ἐπὶ θάλατταν ἰοῦσιν ἐκ Βυζαντίου. Hanc tamen gentem a Scythis segregat Herodotus lib. IV: Τοὺς δὲ καθύπερθε τούτων βορέω ἀνεμου τοὺς βασιλῆας Σκύθας οἰκέειν Μελαγχλαίνους, ἄλλο ἔθνος καὶ οὐ Σκυθικόν. Sed eos uti legibus Scythicis, idem Herod. eodem libro perhibet. Aliquando hæc vox non de gente accipitur, sed appellative, ut apud Theocritum & alios.

[76] Κέκλωπται ἀφ' ὧν φοροῦσι.] Non puto olim ita scripsisse Stephanum in genuino opere: nullus ego dubito, quin Stephanus hæc hauserit ex Herodoto lib. IV: Μελάγχλαινοι δὲ εἵματα ἀφ' ἵππων φορέουσι πάντες, ἀπ' ὧν τοῖσι ἐπωνυμίη ἔχεται. Hinc concludo in Stephano legendum: Κέκλωπται ἀφ' ἱππείων μαλλῶν, ὧν φοροῦσι. Et sic quoque de iisdem testatur Eustath. ad Dionysium de Situ orbis: Ὅτι Μελάγχλαινοι λέγονται, ἀφ' ὧν οὐ ξένοι μόλαν ἐ ζοφερὸν ἐ σκότιον, ὡς ἐ Ἡρόδοτος δηλοῖ. Et Mela lib. I cap. I: *Melanchlæni atra veste, & ex ea nomen.*

[77] Ὡς Παυσανίας.] Non additur libri numerus, quem facile conjicimus esse lib. VIII in Arcad. hæc leguntur: Καπὶ δὲ τῶν ἐξ Ἡραίας ἄγοντα ἐς Μεγάλην πόλιν ἐστὶ Μελαιναί. Ταύτας φασὶ μὲν Μελανέα τὸν Λυκάονος, ὄρνιθος δὲ ἐκ τοῦ ἱεροῦ μέλαν, ὕδωρ δὲ κρυπτὸν εἶναι. Sed hoc loco urbis nomen Μελαιναὶ dicitur.

[78] Ἐν Ἡλιακῶν πεζῶν.] Sic emendavimus: male in omnibus Γλιακῶν legebatur. Passim hoc vitium Stephani codices obsidet.

[79] Πολυδρύμες.] Male passim legebatur πολυδρύμες. Quod nos exhibemus, Salmasii emendatio est, quam ex ora sui Stephani hausimus. Additque etiam posse legi πολυδύμες, uti apud Callimachum ἀμφίδυμος vel ἀμφίδρυμος.

[80] Ὡς Κελαινίτης.] Est gentile ab urbe Κελαιναὶ deductum, cujus descriptio hodie in Stephano desideratur. Vide Arrianum de Exp. Alex. Mag. lib. I. & Curtium lib. III.

[81] Καλλίμαχος δὲ Μελαναὶς φησι τὸν δῆμον εὐ Ἐκάλη.] Ita cum Salmasio hunc locum emendamus ex optimo Palatino MS. In vulgatis legebatur: Καλλίμαχος δὲ Μελαινὰς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Sine dubio imperiti librarii illud κεκλῆσθαι tormarunt ex εὐ Ἐκάλη, quod Callimachi opus passim Stephano & aliis allegatur. Sed non est prætereundum, Polyænum lib. I Strategematum Melænensium Demum appellare castellum, Atticæ & Bœotiæ fines dirimens, ita enim ille: Ἐκ τῶν Μελαναὶ πρὸς Μεγάροις χωρίων μεθόριον Ἀθηναίοις ἐ Βοιωτοῖς. Verum quidem est Calaubonum virum acerrimi judicii heic Μελαναὶς mutare in Κελαναὶς, auctoritate Suidæ & Scholiast. Aristophanis, eique assentiri Mauffacum ad Harpocrationem & Bochartum Phaleg lib. I cap. [illegible]. Tamen possunt in Polyæno, Harpocratione aliisque Μελαναὶ, teste Statio Theb. lib. XII

Icarii Celeique domus, viridesque Melanæ

Imo ipsum oraculum suadet, ut in prædictis auctoribus retineamus vulgatam lectionem, sic enim alludit Μελαινεὺς ad Μελαναὶς erit manifestissima. Contra oraculum κακόφωνος fuisset, si habuisset ἔχις Κελαναὶς. Hisce adde Callimachi auctoritatem, etiam hunc demum Μελαναὶς appellantis.

[82] Τὸ θηλυκὸν, Μελαινηίς.] Pessime omnes editi reprædentant, τὸ ἰθνικὸν, Μελαινεὺς, quod auctoritate MSS mutatum iv imus.

[83] Ξάνθος ἐν Λυδιακοῖς.] In omnibus excusis & manu exaratis Λυκιακοῖς, quod est a mala manu: Λυδιακοῖς enim Xanthi, non Lyciaca, passim apud nostrum & alios nota sunt. Sic quoque Salmasius ad marginem sui libri observavit.

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, [24] χώρα Σικυωνίας· ὁ Θεόπομπος τριακοστῷ τετάρτῳ φιλιππικῶν. τὰ ἐθνικὰ, Μελάνδιος καὶ Μελανδία.

A MELANDIA Sicyoniæ regio, de qua Theopompus Philippicorum libro tertio & trigesimo. Gentilia, Melandius & Melandia.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΝ, [25] ποταμὸς Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. πινες δὲ Λυκίας φασι. τὸ ἐθνικὸν Μελανιππεύς, καὶ Μελανίππιος.

MELANIPPIUM, fluvius Pamphyliæ, de quo Hecatæus in Asia. Quidam vero eum Lyciæ attribuunt. Gentile, Melanippensis & Melanippius.

ΜΕΛΗΤΟΣ κόλπος, ὃς Σμυρναῖος καλεῖται, [26] ἀπὸ Μελήτου ποταμοῦ, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Αἰολικοῖς.

MELETI sinus, qui & Smyrnæus vocabatur, sic dictus a Meleto fluvio, teste Hecatæo in Æolicis.

ΜΕΛΙΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Γενεαλογιῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μελιεύς, ὡς Τελεύς.

MELIA, urbs Cariæ, de qua Hecatæus libro 1 Genealogiarum. Gentile, Melienſis, uti Hyrienſis.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ, [27] πόλις Θεσσαλίας. Στράβων ἑνάτῳ. [28] τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς, ὡς Θεόπομπος.

C MELIBOEA, urbs Theſſaliæ, de qua Strabo lib. IX. Gentile, Melibœenſis, quo utitur Theopompus.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙΣ, μία τῶν Αἰόλων νήσων· [29] Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μελιγουνεύς.

MELIGUNIS, una ex Æoli inſulis, de qua Callimachus Hymno in Dianam. Gentile, Meligunenſis.

ΜΕΛΙΝΑ, πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία πομπεύει. Λυκόφρων, [30] Τὴν Καστνίαν ἠδὲ Μελιναίαν θεόν.

D MELINA, urbs Argorum, a qua Venus Melinæa colitur. Lycophron:

Caſtniam vero & Melinæam Deam.

M E-

ME-

[24] Μελανδία, χώρα Σικυωνίας.] Libri MSS Σιθωνίας. Est enim Sithonia pars Thraciæ de qua noſter & Herodotus lib. VIII.

[25] Μελανίππιον, ποταμὸς Παμφυλίας.] Apage illud ποταμὸς, quod in omnibus libris conſpicitur, & reponc πόλις. Non enim fuit in Pamphylia hujuimodi non inis fluvius, ſed locus Minervæ fano celebris, de quo Q. Calaber. lib. III:

Ναῦς δ' ὄγ' αἰσυλίοιο Μελανίππιον, ἱερὸν Ἄθλης.

Erymanthes comes Glauci celſum Melanippium incolebat. Epitheton illud αἰσυλίοιο manifeſte fatis indicat locum quendam, & non fluvium debere intelligi.

[26] Ἀπὸ Μελήτου ποταμοῦ.] Omnes qui de hoc fluvio mentionem fecere, caſum rectum faciunt ὁ Μελης, unde casus gignendi Μέλητος, qui hoc loco apud Stephanum pro recto ſumitur. Quamplurima nominа reperiuntur a ſecundo caſu formata, quod noſter ipſe confirmat in τῆς ἐθνείης auctoritate Apollonii: Ἀπὸ φύλακος, ὁ φύλακος. Locus in hanc rem egregius eſt, dignuſque qui inſpiciatur. Hic igitur fluvius Meles Smyrnæ urbis mœnia lambens, in mare tandem delabitur & Meleti ſinum facit, qui & Smyrnæus appellatur. Quia autem inter antiquos plurimi extitere de parentibus Homeri ambigentes, eum fluvii Meletis & Critheidis filium exiſtimarunt, & Μελησιγένη appellarunt. Certamen Homericum: Καὶ ἐφεξῆς γὰρ Σμυρναῖοι Μέλητος ὄντος ἐκ πατρὸς αὐτοῖς ποθοῦσι, καὶ Κρεθηΐδος. Νύμφης κυκλικῆς φασι θυγατρὸς Μελησιγένη, ἣν ἐκ μὲν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ὁμήρου, μυστικωτέρως δέ πως ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐπὶ τοκετῶν σωθῆναι λόγος. Alii tamen ſtatuunt, eum non Melete fluvio editum, ſed prope Meletem, & hac de cauſa etiam Meletigenem nuncupatum, qua de re videndi Herodotus, Ariſtoteles, Plutarchus, Proclus, aliique, ſed imprimis L. Allatius de Patria Homeri.

[27] Μελίβοια, πόλις Θεσσαλίας.] Verba Strabonis ſunt libro allegato: Μετὰξὺ δὲ ὁ πάλης πλατύνων, ἡ Δημητριὰς κτίσθεν, ἐν ᾗ Μίλωνος. Urbem hanc condidit Magnes, quam ab uxore Melibœa ita denominavit, auctore Euſtathio ad Homeri Iliad B: Μοίρασι γάρ φασιν οἱ Αἰολεῖς ὑπὸ τὸ Πήλιον ὄρος πόλιν, ἣν γυναικὸς, Μελίβοιαν ἐκάλεσαν.

[28] Τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.] Idem gentile ab hac urbe derivat Euſtathius loco jam allegato. Τῆς δὲ Μελίβοιας τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.

[29] Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ.] Libri calamo exarati: Καλ ἐφ' Ἀρτέμιδι ὕμνῳ. Et in Palatino Salmaſius invenit ſe teſtatur. Καλ. ἐν τῷ εἰς Ἀρτέμιδα ὕμνῳ. Omnino male legitur in Veneta Florentinaque editione: Καλ. ἐν τῷ εἰς Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. Nos Xylandrianam ſequuti ſumus. Callimachi verba hæc ſunt

- - - - - Τὰς μὲν ἴπτατο
Νάτῳ ἐπὶ Λιπαίρῃ (Λιπαίρη νέον, ἄλσος Θήρ' ἴσκων
Οἰνωπὸς ὀὶ Μελιγουνὶς) - - - -

Sic dictam fuiſſe hanc inſulam teſtatus eſt noſter ſupra in voce Λιπάρη. Strabo lib. VI, Plin lib. III. cap. VIII. Adducam in medium Parthenii verba, a nobis aliquot mendis purgata, in quibus hujus inſulæ memoria celebratur, ita enim ille cap. II: Οἱ δ' ἐνοικοῦντες ἀλόλιθοι (lege ἀλόλιβοι) φεύγουσι Σικελίαν ἐπὶ τὴν Τυρρηνίαν διὰ λαοσσοὺς, ἀφίκοντο εἰς Λέλεγας ἐς Μελιγουνίδα νῆσον, ἣν (corrige ἧς) αὖθις κατὰ κλῆρον ἔσχαλε πλημμὶς (reſtituendum πλημμὶς) ἐν πόντῳ Φοιτιὰς νήσῳ.

[30] Τὴν Καστνίαν ἠδὲ Μελιναίαν θεόν.] Sic Xylander, quem ſequimur & vulgati Lycophronis. In prioribus editionibus legebatur, τὴν Καστανίαν, addita prima vocali. Sed aliter Lycophronis Scholiaſtes hunc verſiculum interpretatur, quam Stephanus, qui ceſet Venerem non ab urbe ita dictam, verum ἀφ' ἧς ἐδίδ Καστίαν) τῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ μοιχίᾳ. Καστναι δὲ τὰ ἀδιάφθορα, τὰς δὲ ξένας ἀδιάφθορα ἐ φίλους, παίζωπαρ ποιεῖσι οἱ τῶν ἰδίων φονευθέντων λόγιοι, ἀδιάφθορα μὲν ἢ συζύγους μοιχεύσασα δὲ τὰ αὐτοῦ, ἀφ' τὸ ἀδύ ἐ συνοῦσιες. An Stephani interpretatio, non ſit prætermittenda Scholiaſtæ, alii viderint.

ΜΕΛΙΝΟΦΑ'ΓΟΙ, ἔθνος Θράκης. [91] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως ἑβδόμῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ ἐνάτῳ.

ΜΕ'ΛΙΣΣΑ, πόλις Λιβύων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Μελισσαῖος. ἡ χώρα, Μελισσαΐα. [92] ἔστι δὲ καὶ Κυμαικὴ κώμη Μέλισσα. τὸ ἐθνικὸν Μελισσεὺς, [93] ὡς Κυζικηνός.

ΜΕΛΙΤΑΙ'Α, [94] πόλις Θετταλίας. Ἀλέξανδρος Ἀσίᾳ. Θεόπομπος δὲ Μελίτειαν αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης, Μελιταιεύς. Ἑκαταῖος δὲ καὶ Κυμαῖοι τὴν Φερῶν, καὶ Μελιταιεῖς, φίλοι πρότερον ὑπάρχοντες.

ΜΕΛΙ'ΤΕΙΑ· [95] φίλων ἄτων γράφει, τὰ αὐτὰ πεζεύματα τῇ εἰρημένῃ πρὸ πάλαι. [96] τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.

ΜΕΛΙ'ΤΗ, [97] νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, [98] ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιτεῖα φασιν. [99] ὁ οἰκήτωρ, Μελιτεῖος. ἔστι δὲ πόλις

ΜΕΛΙΝΟΦΑΓΟΙ, gens Thraciæ; de qua Xenophon libro VII Anabaseôs, & Theopompus libro nono & quadragesimo.

ΜΕΛΙΣΣΑ, urbs Libyum, de qua Hecatæus in Asia. Incola, Melissæus. Regio Melissæa. Est quoque in agro Corinthiaco vicus Melissus, cujus gentile Melissenus, uti Cyzicenus.

ΜΕΛΙΤΑΕΑ, urbs Thessaliæ, de qua Alexander in Asia. Eam vero Theopompus Melitæam appellat. Civis, Melitæensis. Cujus meminit Ephorus libro trigesimo: Tyranni vero Pherarum & Melitæenses, cum prius amicitiam coluissent.

ΜΕΛΙΤΕΑ, sic scribit Philo, eadem superioribus annectens. Gentile, Melitensis.

ΜΕΛΙΤΕ, insula inter Epirum & Italiam, unde catulos Melitæos appellant. Incola, Melitæus. Est quoque urbs Carthagi-

[91] Ξενοφῶν ἐν Ἀνάβ.] Hunc locum ob oculos habuit noster: Καὶ ἐπὶ πάντες ἐπείθοντο, συνεφέποντο, ἧ ἀφίκοιντο, ἐν λεγεῶνος ἕκαστος τὸ σύνταγμα, ἀφ' ὧν Μελινοφάγων Θρᾳκῶν εἰς Σαλμυδησσόν.

[92] Ἔστι δὲ καὶ Κυμαικὴ κώμη Μίλισσα.] Libri MSS omnes constanter exhibent ἐν Κυμαικῇ, omissa in medio prima vocali. Locum esse depravatissimum nemo non videt; quare miror summopere cum Cl. Jac. Gronovio, Ortelium hinc conteciisse *Cyriacam* regionem, quæ nusquam est terrarum. Valde autem veretur idem noster Gronovius, ne Stephanus scripserit: Ἔστι δὲ ἐν Κυμαίᾳ κώμη Μίλισσα, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus: Δείσας δ' Ἄδραστος φόβῳ εἰς Κύμην, ἀναλαβὼν τὴν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας ἐν Μελίσσῃ κώμῃ τινὶ τῆς Κυμαίων χώρας. Additque, quod ego veritati admodum consentaneum existimo, mutationem postremæ syllabæ confirmari ab ipso Stephano ex adjuncto exemplo ὡς Κυζικηνός. Nam profecto, uti a Κύζικος fit Κυζικηνός, sic etiam a Μίλισσος Μιλησιεύς.

[93] Ὡς Κυζικηνός.] In omnibus editis & calamo exaratis Κυμαικηνὸς constanter legitur, quod aperte mendosum erat. Nos monente Gronovio literarum elegantiorum peritissimo, Κυζικηνὸς emendavimus.

[94] Μελιταία, πόλις Θετταλίας.] In omnibus vulgatis duplici T nomen urbis excutum conspicitur, sed alterum expunximus, quia ipse Stephanus ex Theopompo idem approbat, & civis nomen sic scribere voluit, quibus addi possit auctoritas Strabonis & Polybii, etiam simplici T vocem exarantium, posteriorisverba ex lib. V transcribam, ubi, uti censeo, male urbs Μελίτεια appellatur: Κατὰ δὲ τὸ σωμικὸν σύστημα ταττόμενα χερσαῖα μέρη, ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα ἦκε τῆς Μελίττης. Hic debere legi Μελιταίας, liquet satis ex sequentibus, ubi cives Μελίτειοι appellantur, quæ vox profecto a Μελίτεια deduci nequit, ita enim ille: Καὶ τοὺς ἐκ Μελίτης τοὺς πλουσιωτάτους τῶν τόπων, κατατυχόντα τῶν πολιτῶν μὴ ἐν ἀφνοΐᾳ ἐν ἀφθονίᾳ καταλελεῖφθαι τὸν Μελιτέων. Et libro IX eodem modo cives appellat, ubi refert Philippum scalas breviores adhibuisse: Παλίν ἀρχαίας Φιλιππικὰς διαβάσεις, ἀνίσους ἀσυμμέτρους, πρὸς ἧν ἐκ τῆς Μελιτικῆς πόλεως &c. Et deinde sequitur: Καὶ ἀσυμμετρίαν ἀπὸ τῶν τῆς Μελιτικῶν χώρας, ἀπ' ἐπιφάνειαν ἰδιωτικὴν. Ex hisce igitur luce meridiana clarius liquet, in Polybio dicto loco Μελιταίας reiciendum. Leviter etiam vitiatum censeo Dicæarchum, ubi hæc urbs Μελιτία dicitur, cum passim & ab omnibus per vocalem in penultima exaratur. Ἀχαιὸς δὲ, τὰς ἐπὶ τῇ κατακλείδι Μελιτίαν τὴ Λιβύσσῃ τὴν περιμεσὶ ταλαμβάνει.

[95] Μελίτειαι. Φίλων ἄτων γράφει.] Ego hæc male ab antecedentibus divulsa existimo. Pertinet hæc sectio ad superiorem, agit enim noster de diversa scribendi ratione apud veteres usitata.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.] Occurrit illud gentile apud Ant. Liberalem cap. XIII: Οἱ δὲ Μελιτεῖς τὴν Ἀνγίτιδα ἐπῴκησαν. Sed is urbis nomen Μελίτη statuit eodem cap. Καὶ πόλιν ἔκτισε τὴν Φίλαν ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ Μελίτην. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τέχνην ἐγίνετο βίσσος ἐξ ὕδατος. Errat ergo Salmasius, qui in margine sui Steph. emendat Μελιτηνεύς: contrarium enim evinci posset aliis exemplis, scil. Ἀλεξανδρεύς, Ἀσσυρεύς &c.

[97] Μελίτη, νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας.] Duæ sunt hoc nomine insulæ, altera Africam inter & Siciliam, altera pertinens ad Illyricum inter Epirum & Italiam, de qua nunc noster. Hæc a Constantino de Administ. Imp. cap. XXXVI *Meleta* sive *Maloxeata* appellatur, ita enim ille: Νῆσος ἐστὶν μεγάλη τὴ Μελίτη, ἥτις τὸ Μελοξέατα. ἐν ᾗ ἐστὶ τὸ περίσσιον τῆ Ἀπουλίας, ἐν τῷ Μελοξέατα τῶν τῶν ἀσσυρίων. ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ ἄγριος Λύκος μόνος τὴ Μελίτη τῶν ἀσσυρίων. ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ ἄγριος Παῦλος λέγει ἐν ταύτῃ ἀσσυρίων. Sed errat Constantinus, altera enim Melite, ad Africanam oram pertingens, Pauli miraculo nobilis est.

[98] Ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιτεῖα.] Sunt hæc Strabonis verba lib. VI ubi agit de nobiliore illa Melita, quæ Siciliæ subjacet; & cum noster hæc referat ad alteram illam ad Illyricum pertinentem, facile adducor ut credam, Stephanum in genuino opere etiam clariorem illam Melitam meminisse & descripsisse: quamquam sciam plures esse auctores, inter quos Callimachus, Plinius, & Etymologici Magni Auctor, qui catulos Melitæos ignobiliori insulæ adscribant, quæ lis facillime posset dirimi, si hujusmodi catelli, quos opulentæ mulieres in deliciis habent, in alterutra invenirentur. Addam Plinii verba ex Callimacho testantis, in Melita Illyrico adjacenti hujusmodi catelli nasci, ita enim ille lib. III: cap. XXVI: *Inter Corcyram & Illyricum est Melita: unde Catulos appellari Callimachus auctor est.*

[99] Ὁ οἰκήτωρ, Μελιτεῖος.] Apud Theophrastum in charactere μικρολογίας inscriptio est in columella catelli mortui: ΚΛΑΔΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. *Me-*

πόλις ἄπικ⊙. Καρχηδονίων, [100] ᾧ δῆμ⊙. Οἰνηΐδ⊙. Φυλῆς. ὁ δημότης, Μελιτ⊙ς. τὰ τοπικὰ, εἰς Μελίτην, ἐκ Μελίτης, ᾧ ἐν Μελίτῃ.

nensium colonia, & populus OEneidis tribus. Popularis, Melitensis. Localia ad, ex & in Melite denotant.

ΜΕΛΙΤΗΝΗ, ἡ πόλις Καππαδοκίας. Στεφάνων ἑνδεκάτῃ· τὸ δ' Ἄμανον ὄρ⊙. μέχρι ᾧ Εὐφράτ⊙ ἐ ἡ Μελιτίνης Β ᾠθεται, καθ' ὃ Κομμαγλην⊙ τῆ Καππαδοκίᾳ ἀβάκτητ⊙. οἱ πόλ⊙ Μελιτηνοὶ, ὡς Κομμαγλ⊙ί.

MELITENE, urbs Cappadociæ, de qua Strabo libro XI. Amanus mons usque ad Euphraten & Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Cappadociam porrigitur. Cives, Melitenses, uti Commagenses.

ΜΕΛΙΤΟΥΣΣΑ, ἡ πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβι⊙ τρισκαιδεκάτῳ τὰ ἐθνικὰ Μελ⊙σσαῖ⊙, ὡς Σκοτ⊙σσαῖ⊙. ᾧ Μελ⊙σσ⊙ί, ὡς Σκοτ⊙σσ⊙ί,

MELITUSSA, urbs Illyriæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Melitussæus, uti Scotussæus, & Melitussius, uti Scotussius.

ΜΕΜΒΛΙΑΡΟΣ, νῆσ⊙ πλησίον Θήρας, ἡ ᾧ Ἀνάφη, ἀπὸ Μεμβλιάρ⊙ ᾧ Θήραν οἰκησαντ⊙ Φοίνικ⊙, ἕ μᾶ Κάδμ⊙ ἐνός. λέγ⊙ ἔ κ' ἀφαίρεσιν Βλίαρ⊙, τὸ ἐθνικὸν, Μεμβλιάρι⊙.

MEMBLIARIUS, insula prope Theram, quæ & Anaphe dicitur. Nomen habet a Membliaro Phœnice, uno ex Cadmi sociis, qui Theram habitavit. Dicitur quoque per apheresin Bliarus. Gentile, Membliarius.

ΜΕΜΦΙΣ, ἡ λαμπροτάτη Αἰγύπτ⊙ μητρόπολις. ᾧ ᾽ κλίνεται Μέμφιδ⊙. ᾧ Μέμφι⊙. ὁ πολίτης, Μεμφίτης. ἔ Μεμφίλαχ⊙, κτητικὸν.

MEMPHIS, celeberrima Ægypti metropolis. In obliquo casu habet Memphidis & Memphios. Civis, Memphita, & Memphiticus possessivum est.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, [2] ἔθν⊙ Αἰθιοπικὸν, ὃ ἐρ-

MEMNONES, gens Æthiopica, quam

Melitæa. Nummus etiam apud Goltzium est cum inscriptione: ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ.

[100] Καὶ δῆμ⊙ Οἰνηΐδ⊙. Φυλῆς.] Egregia hujus Demi descriptio reperitur apud Scholiastam ad Ranas Aristoph. Μελίτη δῆμ⊙ τῆς Ἀττικῆς, ὃν ᾽ ἱππυρὸς Ἡφαίστ⊙ ἐλαύνη δι' ὅλ⊙ τοῦ μεσονυκτί⊙ ἐπὶ τὸ ὀπίσ⊙ ᾧ Ἡρακλεὶς ἐσφ⊙δρύνετ⊙ δι' ὅλ⊙ τοῦτ⊙ τοῦ μεσονυκτί⊙ ἐπὶ τὸ ἑῷ⊙ ᾧ Ἡρακλεὶς ἐσφ⊙δρύνετ⊙ δι' ὅλ⊙ τοῦτ⊙ τοῦ μεσονυκτί⊙ ἐπὶ τὸ ἑῷ⊙ ᾧ Ἡρακλεὶς ἐσφ⊙δρύνετ

ὁ ἑρμηνεύεται, ὡς ὁ Πολυΐστωρ φησὶν, ἀγγέλους τινὰς, ἢ μαχίμους, καὶ χαλεπούς.

ΜΕΝΑΙ, [9] πόλις Σικελίας, ἐθνικὸν Παλίκων· Ἀπολλόδωρος ἐν β Χρονικῶν. [10] τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος, ὡς Λύκαι Λυκαῖος.

ΜΕΝΑΣ, [11] πόλις Θρᾴκης, ὅτι Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδην αὐτὴν φησι. [11] τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος οἶνος.

ΜΕΝΔΗΣ, πόλις Λιγύπης, ἣ τῶν Λύκων πόλιν. Στεφάνων ιζ. [11] καὶ Λύκων πόλις, καὶ Μένδης, ὅπερ τὸ Πᾶν τιμῶσι, καὶ τὸ τέρας. ὁ πολίτης Μενδήσιος, καὶ Μενδησία ἡλυκή. λέγει δὲ Μενδίτης.

ΜΕΝΕΔΗΜΙΟΝ, πόλις Λυκίας· Καπίτων ἐν Γ΄ συμμίκτων τόμῳ. τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος, ἢ Μενεδημιεύς.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗ, πόλις Οἰνοτρῶν, ἐν μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [14] τὸ ἐθνικὸν Μενεκινεύς, καὶ Μενεκῖνος. Λέξει τὸ χώρα.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, πόλις Λιγύπης. [11] Στεφάνων ἑπταικαιδεκάτῃ. [16] καὶ ἡ χώρα Με-

A quam vocem si quis interpretetur, uti Polyhistor perhibet, agrestes quosdam, vel pugnaces, vel molestos denotat.

MENÆ, urbs Siciliæ, prope Palicos, de qua Apollodorus libro II Chronicorum. Gentile, Menæus, uti Lycæ Lycæus.

MENDE, urbs Thraciæ, a Mende muliere nomen gerens. Eam Apollodorus Mendin appellat. Gentile, Mendæum vinum.

MENDES, urbs Ægypti circa Lycopolin, de qua Strabo libro XVII: Et Lycopolis & Mendes, ubi Pana colunt & hircum. Civis, Mendesius, & Mendesia genere fœminino. Dicitur quoque Mendita.

MENEDEMIUM, urbs Lyciæ, de qua Capito Isauricorum libro III. Gentile, Menedemius, sive Menedemiensis.

MENECINE, urbs OEnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Menecinæus, & propter regioni solitam formam, Menecinus.

MENELAUS, urbs Ægypti, de qua Strabo libro XVII. Et regio Menelaïtis. Est

---

ὑπερ Στεφανόφιλος δὲ ὁ Σμυρνοφίλου χώρα. Pro Σιδερίδη legendum Σιδεστῆ, uti appellantur a Strabone, & male a Ptolemæo Σιδερίδη. Pro Κάπιτων corrigendum Κάδμος vel Καπάδοκες. Pro Πεσινδίμῳ substituendum Πεσσινόντι, pro Φαζαναι Ἀζανίοι. Pro Ἀπίλιος melius forte apud Ptol. Ἀπίλιος. Et denique pro Νάσσα restituendum Νάσσα.

[9] Μεναί, πόλις Σικελίας.] In omnibus libris MSS & editis legebatur, Μενδαί, πόλις Σικελίας. sed cum apud nostrum sequuntur continuo ordine tria aliorum oppidorum vocabula, quibus δ litera inerat, Μενδὰ, Μενδὴ, Μενδημιεῖ, cum Cluverio mihi statuendum videtur, facilem eam rem præbuisse lapsum librario, uti is præcedenti quoque voci μένη eandem literam inereret. Imo auctoritas CL. Bocharti non exiguum pondus addit huic sententiæ & correctioni, qui in Geg. Sac. aperte testatur, sic vere monuisse Cluverium, ex quo porro totius urbis descriptio petenda est.

[10] Τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος.] Quemadmodum in primitivo, sic quoque in gentili inde formato τὸ δ expuximus. Affeverat Bochartus loco allegato, a *Menis* cives non dici *Menæi*, sed *Menenii* vel *Menapini*, tanquam a *Menene* vel *Menano*. *Menenios* habet Cicero Verrina III, & Menaninos Plinius lib. III. Et in veteribus nummis utrumque reperire est, apud Goltzium & Parutam. Hanc difficultatem sic solvit Cluverius, quod nempe Ciceronis *Menenii* a nullo alio vocabulo dicti sunt nisi à Μένη, quod ipsum derivativum fuit a μένη, quemadmodum Ἀγρίων, Μαρσύαν, Γαλάται, Τίτιοι, derivativis inde vocibus dictæ fuere Ἀγρίανα, Μαρσύανα, Γαλάτανα, Τίτιανα. Ego profecto illud Stephani Μεναῖος satis genuinum censeo, præsertim si conferatur cum aliis ejusdem insulæ gentilibus, ubi illa terminatio in ος non erat insolita, quod alias demonstravimus ad voc. Ἀζάνιον.

[11] Μένδη, πόλις Θρᾴκης.] In peninsula Pallene sita est, de qua Pomp. Mela lib. II cap. III: *Pallene soli tam patentis, ut quinque urbium sedes sit atque ager: tota in altum abit, angusta satis unde incipit. Ibi est Potidæa. At ubi laxius patet Mende Scioneque referenda: illa ab Eretriis, hæc ab Achæis capto Ilio re-*

meantibus posita. Etiam Thuc. lib. IV Eretriensium coloniam appellat & Suidas in Μένδη.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος οἶνος.] Apud Paul lib. V gentile occurrit: Μενδαίοις δὲ αὐτοῖς χῶρος τὸ Ἐλαιοῦσσα, καὶ λιμὴν Γανίας ἐπὶ. Mendæum porro vinum commemorat Athenæus libro I ex variis auctoribus.

[13] Καὶ Λύκων πόλις καὶ Μένδης.] Integer locus apud Strabonem lib. allegato hunc in modum legitur: Ἔστι δὲ ἐν Ἐρμοῦ πόλει, καὶ Μένδης, ὅπου τὸ Πᾶνα τιμῶσι ἔμψυχον τράγον. Quæ verba Strabonis ex Stephano vicissim corrigenda: delendum enim illud ζῶον, vel τὸ ζῶον, quod a glossatoris forte manu profectum, quanquam stare possit Λύκων πόλις pro Λύκων πολις quo etiam Strabo eodem libro utitur. Eandem hanc urbem notter appellat Παῶν πόλις, ubi Dei signum est, quod pudendum, septem circiter digitorum, arrectum habet ΜΕΝΔΗΣ, unde huic urbi & provinciæ nomen. Ægyptiace hodie *hircum* sonat, ac proinde Pan quoque *Mendes* dictus, & hirci forma in illo oppido cultus. De hircis ibidem cultis exstat testimonium Herodoti lib. VI: Σέβονται δὲ πάντες τοὺς τράγους οἱ Μενδήσιοι ἐκ μακρου τοὺς ἑρσενας τῶν θηλέων. Et Diodori lib. I: Τὸν δὲ τράγον ἀπὸ τιμῶσι, κρίνοντες ἐν τοῖς θεοῖς τὴν Ἐλλάδι παραβάλλειν λόγον τῷ Πέρσαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν καλοῦσι. Videlis præterea Plutarchum libro, quod brutæ ratione utantur, Ælian Hist. Animal. lib. VII cap. XIX. & Lucian in Imaginibus.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Μενεκινεύς, καὶ Μενεκῖνος. Λέξει τὸν χώρα.] Pessimo errore in omnibus editis & MSS legebatur. Salmasius in ora fui Stephani corrigebat Μενεκινεύς, sed admodum infeliciter. Repositum Μενεκῖνος, quæ vera lectio est, uti a Πλάκια Πλακῖνος, Ἐρμα Ἑρμῖνος, & Ὀμφάκη Ὀμφακῖνος.

[15] Στεφάνων ἑπταικαιδεκάτῃ.] Male in omnibus libris legebatur, πεντακαιδεκάτῃ. Ægypti enim deteriegebatur, πεντακαιδεκάτῃ. Ægypti enim deteriores, ut Strabo libro XVII, ubi hæc ptio non est apud strab. lib. XIV, sed XVII, ubi hæc de Menelao oppido leguntur: Πλησίον δὲ ἐστὶ σύστημα πόλις Μενέλαος· ὃν ὑφιστῆσι δὲ ὁ τῆς Διάνης ἱστὸς μὲν τῆς πολέμου Νεώκορος.

[16] Καὶ ἡ χώρα Μενελαΐτης.] Non bene in libris: καὶ ἡ χώρα Μενελαΐτης. Loquitur sine dubio de nomo, cu-

Μενελαΐτης. [17]Ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάειον. τὸ ἐθνικὸν Μενελαεὺς, ὡς Κοπάειον Κοπαεύς. ᾧ κτητικὸν, Μενελαϊκός. ἡ δὲ Αἰγυπτίας, Μενελαΐτης.

ΜΕΝΟΥΘΙΣ, [18] Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ Κανώβῳ, [19] ᾗ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς. τὸ ἐθνικὸν Μενουθίτης, ᾗ Μένουθις, ὡς τὸ τῆς χώρας χαρακτῆρος. ἐξ ἧς Μενουθιάς, Μενουθιεύς.

ΜΕΝΤΟΡΕΣ, [20] ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύρνοις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΕΝΤΥΡΝΑ, [21] πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν Διονύσιος ἐκκαιδεκάτῳ. [22] τὸ ἐθνικὸν, Μεντυρναῖος.

ΜΕΡΜΗΣΣΟΣ, [23] πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ' ἧς ἡ ἐρυθραία Σίβυλλα· ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις αὐτὴ ἐρυθρᾷ τῷ χρώματι. τὸ ἐθνικὸν Μερμησσεύς, ᾗ Μερμησσός.

ΜΕΡΟΗ, [24] πόλις Αἰθιόπων. Ἡρόδοτος

cujus nomen genere fœm. erat proferendum, si ordinatur cum χώρᾳ.

[17] Ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάειον.] Polybius in Spartæ descriptione lib v, etiam graphice Menelaï situm ob oculos ponit. Σκοπείτω τις θεωρὸς ἐφ' ὧν τὸ Μενελάειον ἐστι, πόσα μὲν ἐστὶ τῆς πόλεως, κείμενον δὲ τὸ τέλειον ἐξαίφνης ὑψηλὸν, ὥστε πανταχόθεν ἀπότομον εἶναι, καὶ δυσπρόσοδον πᾶσι τοῖς ἐπιχειροῦσιν. Sine dubio hic locus nomen accepit a Menelao, quem Lacedæmonii divinis honoribus, sacrificiis & donariis colunt. Æneas Gazæus in Theophrasto: Τὸν γὰρ Μενέλαον, ᾧ τὸ Δία τὸν Ἑλλήνιον, τὸ Θερσίτειον ἅδυτα ἱδρύσασθαι τὸν Λακωνικὸν τοῦτον ἔθος ἐπιφωνοῦντες, μετ' ἐκείνου ἄδυτα ἱδρύσασθαι τὸν ἐπὶ Ἀτρείδαις ἡμιθέοις.

[18] Μένουθις, Αἰγυπτία κώμη.] Canobus Menelai gubernator uxorem habuit *Menuthin*, quæ fine dubio huic vico nomen dedit. Is enim cum uxore in Alexandrino littore sepultus divino ibi cultu honoratur, teste Epiphanio in Ancorato: Καθάπερ τε ὁ Μενέλαος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὁμώνυμον ἔσχεν. Ubi sine dubio legendum: ᾗ ἡ αὐτοῦ γυνὴ Μενοῦθις. Hujus etiam mentio fit in Vita Cyri Abbatis, sed prima per A exaratur, & duobus tantum stadiis a Canopo diitare additur. Hunc citat Ortelius in Thes. Geographico.

[19] Καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς.] Hujus insulæ meminit Arrianus in Periplo maris Erythræi, sed nomine corruptissimo, quod emendavit Stuckius. Bis occurrit hujus insulæ nomen, sed nomine etiam patrum vitiato, in Marciani Heracleotæ Periplo: primo loco Μαιουσιάς, & secundo Μενουθίας dicitur. Capite μβ. ἑξῆς δ' ἐκλιμνίου Πηχυ ἐκ ἀκρωτηρίου ὁ Μενουθιάς ἐστιν ὁ τῆς ἀσφαλείας ἕως τοῦ τέλους ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὴν Μενουθιάδα ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου ὁ Μενουθιάς ἐστιν. Ubi sine dubio emendandum: ᾗ ἡ Μενουθιάς. Et hæc cap. secundo: Ἐν δὲ τῇ πλεῖ ᾗ κόλπος Μενουθιάς ἐστιν, ἡ τοῦ ἀκρωτηρίου ὑψηλότατον τὸ μέσον ἀκρωτήριον, ἐ κελεύτου Πηχῶν, ᾗ ἡ Μενουθιάς ἐστιν. Et hoc loco indubitanter referibendum, ᾗ ἡ Μενουθιάς ἐστιν. Inter Geographos porro ingens certamen est, quo nomine hodie hæc insula sit insignienda. Volunt nonnulli esse Madagascar, quam insulam Portugulenses deinde Insulam S Laurentii, quia anno salutis eo Iovi, eo die quo Divi Laurentii memoria celebratur, dereliquit. CL. Bochartus in eadem vertatur opinione, interim tamen eorum sententiam rejectans, qui existimant Menuthiadem antiquorum Cernem esse. Sed Iacus Vossius Geographus incomparabilis in notis ad Melam, censet Menuthiadem, esse illam insulam, quæ nunc *Zanzibar* appellatur, eique omnia convenire, quæ veteres de Menuthiade scribunt, non insulæ S. Laurentii, quæ plane ignota fuit Græcis ac Romanis. Ties sunt hodie insulæ, *Mumbia*, *Zanzibar* & *Penda*, intra Madagascar, sive Divi Laurentii insulam & continentem interjectæ. Sed meum non est tantas componere lites

[20] Μέντορες, ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβύρνοις.] Horum mentio est apud Plin. lib. III cap XXI: *Arctæa gens Libyrnorum jungitur usque ad flumen Titium. Pars ejus fuere Mentores, Hymani, Enchelea, Dudini, & quos Callimachus Peucetias appellat.* Et apud Scymnum Chium hisce verbis:

Ὑπὲρ δὲ τούτου Γεῶρες ἐν Μέντορες,
Ἠριδανὸς, ὃς κρύπτων ἀλαπτον φυρῇ.

Horum regio Μεντορικὴ dicitur Aristoteli in Mir. Auscult cap. CXII. Cui adjacere perhibentur insulæ Μενθελίς. Sic enim Scylax capite ΛΙΒΥΡΝΟΙ. Ἐστὶ δὲ ἐν ἀπὸ ταύτης ἀνάντους πολλαὶ Λιβύρνις νῆσοι, ταύτῃ πλέοντι ἐπὶ χρ. Κλειτὼ Λιτία, Μενθελίς. αὕτη δὲ αἱ νῆσοι εἰσὶ μεγάλαι, Καπρόβοσις πόλεμος

[21] Μέντυρνα, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ.] In ipso Dionysio, cujus auctoritatem noster allegat, lib I scriptum reperitur Μεττύρνα. Et cum lib XVI hodie non exflet, de vera hujus vocis scriptura nihil dubium.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Μεντυρναῖος.] Est apud Appian. Alex. lib. III Bel Civil. Μεντυρνήσιοι. Qui Romana forma dicuntur MINTURNENSES, unde Plutarchus in Mario Græco ore formavit Μεντυρνήσιοι.

[23] Μερμησσός, πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ' ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα.] Eadem hæc est urbs, licet Stephanus diverfim faciat, quam ex depravato fortasis Palæmonis codice, *Myrmissum* in sequentibus appellat. Cæterum multa de hoc oppido & Sibylla dicenda forent, nisi hanc materiam præoccupasset Salmasius in Exercit. Plin pag 79.

[24] Τὸ ἐθνικὸν Μερόης, ᾗ Μεροϊτικός.] Ultimum gentile occurrit in numino Tiberii apud Goltzium ΜΕΡΜΗΣΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

[25] Μερόη, πόλις Αἰθιόπων.] Meroen Camasyres condidisse dicitur, & a matre sic appellasse, quod tamen illidem verbis apud Herodotum non legitur, nam non dubito quin noster hæc innuat: Καὶ ἐπεὶπε ἔχειν ἐς πόλιν μεγάλην, τῇ ὄνομά ἐστι Μερόη. Λέγεται δὲ αὕτη ἡ πόλις

δοτ⊙. δεύτερα, ἀπὸ μερόης. ἔστι Ἡ νῆσ⊙. [16] ὁ πολίτης Μεροίτης, ὡς τ Ἀρσινόης Ἀρσινοίτης. ἔστι Ἡ Μερόη κ̣ῦ ἀναπλάς τ πρῶτ Δάφνλω Ἀντιοχείας τ ἐθνικὸν Μεροαῖ⊙, ἡ Μερόσ⊙, κ̣ῦ τὸ ἑορτὴς ὄνομα. κ̣ τὸ κλητικὸν, Μερυσακής. ἔστι κ̣ Μερόη πόλις Λυκίας.

A quo Herodotus lib. II. Nomen habens a Meroë. Est quoque insula. Oppidanus Meroïta, uti ab Arsinoë Arsinoïta. Est quoque Meroë in oriente circa Daphnem Antiochiæ. Gentile, Meroæus, sive Merusius, juxta nomen festi. Et possessivum Meruliacus. Est quoque Meroë, Lyciæ oppidum.

ΜΕΡΟΎΣΙΟΝ, [17] χωρίον Σικελίας, ὡς Θεόπομπ⊙ Φιλιππικῶν τριακοστῷ ἐναάτῳ· οἱ οἰκήτορες ὁμοίως Μερύσιοι, κ̣ Μερόεσσα ἡ Ἄρτεμις. ἀπέχ̣ι δὲ ὁ τόπ⊙ Συρακουσῶν σταδίους ἑβδομήκοντα. πνὲς δὲ ἀπὸ τ Μερόης, τ Αἰθιοπίας.

MERUSIUM, castellum Siciliæ, cujus meminit Theopompus lib. XXXIX Philippicorum. Incolæ eodem modo appellantur Merusii, & Meroëssa Diana. Distat vero locus a Syracusis stadiis LXX. Nonnulli a Meroë Æthiopiæ nomen habere existimant.

ΜΈΡΟΨ, [18] Τρωϊκὸς παῖς, ἀφ' ὃ Μέροπες οἱ Κῶοι, κ̣ νῆσ⊙ Μεροπίς.

MEROPS, Triopæ filius, a quo Meropes, Coï appellantur, & insula Meropis.

ΜΕΣΑΝΊΤΗΣ, κόλπ⊙. [19] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τ Περσικῆς θαλάσσης.

MESANITES, sinus, de quo Marcianus in Periplo Persici sinus.

ΜΕΣΗΜΒΡΊΑ, πόλις Ποντική. Νικόλα⊙ πέμπτῳ. [20] ὀκλήθη ἀπὸ Μέλσα. βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. ὡς ἂν Σηλυμβρία ἡ Ἡ Σήλυ⊙ πόλις, [21] Πολτυμβρία ἡ Πόλτυ⊙ πόλις, ὅτω Μελσημβρία ἡ Μέλσα πόλις· κ̣ θᾶσ τὸ εὐφωνότερον λέγεσθαι Μεσημβρία. [22] ὁ πολίτης, Μεσημβριανός. ἔστι Ἡ Θρᾴκης Μεσημβρία, πρὸς

MESEMBRIA, urbs Pontica, cujus meminit Nicolaus libro V. Sic dicta est a Mello quodam. Bria enim urbem apud Thraces denotat. Quemadmodum igitur Selymbria, urbs est Selyis, Poltymbria urbs Poltyis, ita quoque Melsembria Melsi urbs, quæ euphoniæ gratia Mesembria appellatur. Civis, Mesembrianus. Est quoque Thraciæ Mesembria ad Chersonesi

πόλις ὧτιν μοδεστόπολις τ κάλων Αἰθιόπων. Sed a matre Cambysis ei hoc nomen indirum testatur Diod. Sicul. lib. I. Περσίλλῃρ δ' ὁ πομπὸς Ἡ νίκης ὁ αὐτὸς, κρᾶ μὲν τὴν Αἰθιοπίαν ἄβας τ πολίης Ἡ μέσ. ὡς ἔθριμβ ἀμαχήτ, τὴν σκεπτομένην Μερόην. Εὐ ἡ Ἡ πόλις ἐστὶ ἀξιόλογ⊙ ὁμώνυμ⊙ τῇ νῆσῳ κ̣ῦσαι⊙ αὐτὴν Καμβύσης, κ̣ ὀνόμ. τὴν ἀστοργίαν ἀπὸ τ μητρὸς αὐτοῦ Μερόης. Josephus ergo in eo errat lib. II Archæol. Jud ubi tradit antiquum nomen fuisse Saba, Cambysen urbem a sorore denominasse, sic enim ille: Σωσίλα. ὕβρις δὲ Σαβὲ πόλιν βασιλικὸν ὄνομ τ Αἰθιοπίας, ἣν ὕστερ⊙ Καμβύσης Μερόην ἐπώνυσεν, ἀδελφῆς ἰδίας τῶν κληθρόνων, ἱστορικῶς.

etiam docet in v. Κῶς, ad quem locum legantur quæ commentati sumus.

[16] Ὁ πολίτης Μεροίτης.] Præter hoc gentile aliud invenitur in voce Φολόη, juxta communem Græcorum formam, nempe Μερσῖς.

[17] Μερύσιον, χωρίον Σικελίας.] In omnibus libris ultima vox non conspicitur, quam addidimus, quia sic loqui amat noster, ut ficremus sub quo sole illud castellum positum sit. Præterea in omnibus codicibus legebatur in sequentibus, ἀπέχ̣ι δὲ ὁ τόπ⊙ Συρακουσίων, quod ex mente Cluverii, reponentis Συρακουσῶν, emendavimus. Non enim ab oppidanis, sed ab oppidis ad oppida locorum intervalla metimur.

[18] Μέροψ. Τρωϊκὸς παῖς, ἀφ' ὃ Μέροπες.] Salmasius in margine sui Stephani emendat, Τρῶ⊙ παῖς Sed nulla mihi heic videtur emendandi necessitas, cum Triopæ nomen in auctoribus sit frequentissimum. Pausan. in Corinth. Ἄργε δὲ Πείρη⊙ γένεσθαι Ἡ Φορβᾶν· Φορβᾶντ⊙ δὲ Τρίοπα. Τρίοπα δὲ Γαῖσ⊙ κ̣ Ἀγλαΐην. Et eodem libro traditur, Pelasgum Triopæ filium fuisse: Δαμοδόκῳ δὲ τῷ Ἰασίδ⊙ ἐπὶπλοκὴν Πελασγίδ⊙, ἀπὸ τ ἰδρυσαμένου Πελασγὸν τ Τρίοπα. Fuit quoque Triopas Perrhæborum tyrannus, quem occidit Carnabas, de quo Eustathius ad Iliad. Δ: Λέγεται ὁπ Τρίοπας Περραιβῶν τύραν⊙ ὕστερ ὑμᾶς ἴδῃ, ὡς τὸ ὑπὸ Καρνάβα κτεῖνε αὐτὸν, τυραννοκτόνου χάριτ ἐλαῖαν θᾶσθ τ πολιτῶν. Cæterum Coos dictos fuisse Meropes noster

[19] Μεσανίτης κόλπ⊙.] In iis quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur hujus Persici maris finus memoria celebratur, sed appellatione nonnihil vitiata: Οἱ πάντες ἀπὸ τ Ἀστάδου ἀκρωτηρίου μέχρ. τ Μαισωνίτη κόλπου τ ἐπὶ τὸν εὐθυμόρου Ἀγρᾶλον τυγχάνοντες σταδίους ψυμ. οἱ δὲ σύμπαντες μέσα Ἀγρᾶλου τυγχάνοντες σταδίους ψυμ. οἱ δὲ ἀπὸ τ Αἰλαίτου μυχῆ τ εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τ Περσικῆ Μαισωνίτου κόλπου, κ̣ τ ἐκβολὴν τ Τίγριδ⊙ ποταμοῦ τ πάντες σταδίους ἑξακοσίους. Ἀγρᾶλος γῆς εἰσὶ σταδίων γμυρ'. Sed utroque loco legendum Μεσωνίτου sine dipthongo, quemadmodum etiam emendatum video ex Pal. cod. in Ptolemæo lib. VI cap. VII.

[20] Μακριανὸς ἐν περίπλῳ τ Περ. θαλ.] In iis quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur hujus Persici maris finus memoria celebratur, sed appellatione nonnihil vitiata: Οἱ πάντες ἀπὸ τ Ἀστάδου ἀκρωτηρίου μέχρ. τ Μαισωνίτη κόλπου τ ἐπὶ τὸν εὐθυμόρου Ἀγρᾶλον τυγχάνοντες σταδίους ψυμ. οἱ δὲ σύμπαντες μέσα Ἀγρᾶλου τυγχάνοντες σταδίους ψυμ. οἱ δὲ ἀπὸ τ Αἰλαίτου μυχῆ τ εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν τ Περσικῆ Μαισωνίτου κόλπου, κ̣ τ ἐκβολὴν τ Τίγριδ⊙ ποταμοῦ τ πάντες σταδίους ἑξακοσίους. Ἀγρᾶλος γῆς εἰσὶ σταδίων γμυρ'. Sed utroque loco legendum Μεσωνίτου sine dipthongo, quemadmodum etiam emendatum video ex Pal. cod. in Ptolemæo lib. VI cap. VII.

[21] Ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσα. Βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες.] Strabo lib. VII unde Stephanus sua videtur hausisse, urbis conditorem non facit *Melsum* sed *Melsinem* quendam, ita enim ille: Εἶτα Μεσημβρία Μεσαμβρία ἄποικ⊙, ἐσχατοφ ὁπ Μενεδεία, οἱον Μεσάπολις τ κλιτικοῦ⊙. Μέση καλουμένη, τ δὲ πόλεως θέσις καλουμένης Θρᾳκῶν. ὡς δ' ἡ Ἡ Σηλυ⊙ πόλις Σηλυβρία ἐκαλεῖτο, ὅτι Αὐ⊙ Πολυσοφία παρ' ὀνόματος. Sed quændam hic sunt attentione digna apud Strab legimus Σηλυβρία & Πολτοβρία: verum ex nostro mihi videtur legendum inferto M, Σηλυμβρία & Πολτυμβρία, quia deinde addit, euphoniam sic desiderare, eadem hæc confirmaus in Σηλυμβρία.

[22] Πολτυμβρία ἡ Πολτυ⊙ πόλις.] Ultima vox ab omnibus libris abest, quam commodioris sensus gratia addidi, & quia eodem loco in voce Σηλυμβρία invenitur. Hujus regis meminit Plutarchus in Apophthegmatibus, nam cum ad eum Trojani & Græci bello Trojano legatos mittissent, Paridi suasit, ut Græcis Helenam redderet, pollicens se ei daturum duas formosas fœminas.

[23] Ὁ πολίτης, Μεσημβριανός.] Apud Goltzium & Tristanum occurrit nummus cum inscriptione ΜΕΣΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

τοὺς τῷ πόλῃ τ Χερρονήσου, ὡς Ἡρόδοτ. ἐδδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

ΜΕΣΗ τ πλαμῶν", χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγριδ. 16 ἧς Ἀδιαβηνὴ ὀνομάζεται, ὡς ἱστορεῖ Κτάδεμτ. 17 τὸ ἐθνικὸν, Μεσοποταμίτης.

ΜΕΣΜΑ. πόλις Ἰταλίας. Ἀπολλόδωρ. ἐν τρίτῳ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μεσμανὸς, 18 ὡς τ Νῶλης Νωλανός.

ΜΕΣΟΛΑ, 19 πόλις Μεσσηνίης, μία τ πέντε. Νικόλαος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μεσολάτης, 20 ὡς τ Μεσσόας Μεσσοάτης.

ΜΕΣΟΠΟΝΤΙΟΣ Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσσιος. ὅτῳ δὲ ἐν Ἐρέσσῳ πιμᾶται, πόλις τ Λέσβου. Καλλίμαχος αἰτίων πρώτῳ.

ΜΕΣΣΑΒΑ, πόλις Καρῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Μεσσαβεύς, τῷ τύπῳ τ Καρικῶν πόλεων.

ΜΕΣΣΑΠΕΑΙ, χωρίον Λακωνικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσαπιεύς. 21 ὅτῳ δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ πιμᾶται· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἑβδόμῳ.

ΜΕΣΣΑΠΙΑ, 22 χώρα Ἰαπυγίας, ἀπὸ Ταράντ. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσάπιος. 23 Παυσανίας δεκάτῳ.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΝ, 24 ὄρ. Εὐβοίας. κεῖ

A Nesi finem, de qua Herodotus libro VII. Gentile idem est.

MESE fluviorum, regio inter Euphratem & Tigrim. Vocabatur etiam Adiabene, uti Quadratus auctor est. Gentile, Mesopotamita.

B MESMA, urbs Italiæ, de qua Apollodorus libro III Chronicorum. Gentile, Mesmanus, uti a Nola Nolanus.

MESOLA, urbs Messeniæ, una ex quinque de qua Nicolaus libro IV. Gentile, Mesolates, uti a Messoa Messoates.

MESOPONTIUS Neptunus, qui C etiam Eressius dicitur. Hoc enim nomine Eressi colebatur, quæ est urbs Lesbi, teste Callimacho libro primo Causarum.

MESSABA, urbs Carum, de qua Hecataeus in Asia. Gentile, Messabensis, juxta formam Caricarum urbium.

D MESSAPEÆ, castellum Laconicæ, cujus gentile Messapeensis. Hoc nomine Jupiter ibidem colitur, teste Theopompo libro LVII.

MESSAPIA, regio Japygiæ, Tarenti finitima. Gentile, Messapius; auctore Pausania libro decimo.

E MESSAPIUM, mons Eubœæ. Et Messa-

---

15 μέση τ ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου & Τίγριδος.] Nulla ratione mihi fit verisimile Stephanum deprivationem nominis, pro ipso nomine regionis accepisse. Sine dubio etiam ex aliis noverat, & liquet latis ex adjecto gentili Μεσοποτάμιος, hanc regionem *Mesopotamiam* nominari, quare puto locum esse hiulcum: Μεσοποτάμια, ὡς μέση τ ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου & Τίγριδος. Non tamen nego, hanc regionem fluvios inter Euphratem & Tigrim μέσην τ ποταμῶν appellari & pro *Mesopotamia* accipi. Dionysius de Situ Orbis:

Ὅσση δ' Εὐφρήτα & Τίγριδ. ἰνδιδυ γαίης
Τὴν δὴ ἀβρομίοις μέσσην ποτάμοιο κέκευσιν.

Vide præterea Polyænum lib. IV in Antiocho.

16 Καὶ Ἀδιαβηνὴ ὀνομάζεται.] Quanquam Adiabene aliquo modo etiam posset dici γῆ μεση τ ποταμῶν, non est tamen confundenda cum Mesopotamia proprie dicta. Locus egregius est apud Herodianum lib. III: Ἀδιαβηνοὶ γάρ, ἔνιδρυμα & τὴν ἐνδοτέρω χώραν & Σκύθαι. Ἀδιαβηνοὶ γὰρ, ἐπίκλησιν μέσην γῆν & ποταμῶν κεκλημένοι. Pluribus hoc demonstrari posset, si necessarium existimarem.

17 Τὸ ἐθνικὸν Μεσοποτάμιος.] Gentile hoc occurrit apud Chronici Alexandrini Auctorem: Χαλδαίων ἀνακτ. γενόμενοι ἐν Μεσοποταμίτοις. Apud Vopiscum in Aureliano est MESOPOTAMIUS. *Habes sagittarios Ityreos trecentos, Armenios sexcentos, Arabas mios auxiliares quadringentos.* Fatetur tamen Salmasius in Palatino inveniri, *Mesopotamenos*, quæ forma illis gentibus familiaris est. Glossæ in Juvenalem: *Mesopotamenî hominis effrenata libidinis sunt, ut Sallustius meminit, in utroque sexu.*

18 Ὡς τ Νῶλης Νωλανός.] Male in omnibus libris legebatur, ὡς τ Νάλα Νωλανός, quod ipsa ratione duce correximus. Mesma porro idem est oppidum; quod in præcedentibus ab Hecataeo Medme dicitur. Sed hac de re videndus Cluverius.

19 Μεσόλα, πόλις Μεσσήνης.] Ita hunc locum supplevit Xylander, legebatur enim cum hiatu in prioribus editionibus: Μεσόλα, πόλις . . . . της, μία τῶν πέντε. Sic facillime suppleri potuit ex alio loco: Γάμμαια, πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Et certe olim in quinque πόλεις Messeniam fuisse divisam, ex Ephoro testatur Strabo lib. VIII: Ἔφορος δὲ τ Κυμαῖον ἐκεῖθέν φησι Μεσσηνίων, διελεῖν φησὶν (ὡς ὠσσιμβρίαν) εἰς πέντε πόλεις αὐτήν.

20 Ὡς τ Μεσσόας Μεσσοάτης.] In omnibus libris simplici S urbis nomen & gentile legebantur, quod correctione dignum censebamus.

21 Οὗτος δὲ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ πιμᾶται.] Hujus meminit Pausanias in Lacon. Ἐν δὲ τῇ πρὸς Διὸς Μεσσαπίου τέμενος, ἡρωΐζει δὲ ὁ τὰ ὑπέκλησιν λόγους, ἱερατεύοντος τῷ θεῷ.

22 Μεσσαπία, χώρα Ἰαπυγίας.] In omnibus editionibus & MSS hactenus legebatur male Μεσσαπία, χώρα Ἰαπυγίας. Sed ordinis alphabetici ratio cum Μεσσαπία scripsisse ostendit, ita monente Henrico Stephano in notis ad Dionysium de Situ Orb. quum Μεσσαβα & Μεσσαπίαι præcedant. Sed cum Strabone non convenit Stephanus. Strabo vult Japygiam & Messapiam unam eandemque esse regionem: at Stephanus Messapiam Iapygiæ regionem esse tradit.

23 Παυσανίας δεκάτῳ.] Respicit noster hæc Pausaniæ verba: Ταραντῖνοι δὲ οἱ ἔτι καὶ οἱ χαλκοῖ & αἰχμὴ βαρβάρων.

24 Μεσσάπιον, ὄρ. Εὐβοίας.] Uti præcedenti sectione, ita etiam hoc loco figma duplicavimus, sic postulante elementorum serie. Deinde pro Μεσσαπίου rescripsimus Μεσσάπιον, sic jubente Strabone lib. IX:

καὶ Μεσσαπικὸς, ἀπὸ Μεσσάπης ἢ μετονήσου τοῦ εἰς Ἰταλίαν.

A Messapicus a Messapio, qui in Italiam habitatum concessit.

ΜΕΣΣΗ΄ΝΗ, καὶ χώρα, καὶ πόλις Στρεφέων ὀγδόη. χώρα δὲ ἡ Μεσσηνία, [41] καὶ Μέση καὶ Δεκαπτολὶς, ἡ Μέση ἢ Μεσσηνὶς, ὥς τινες. [42] τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσηνίου· καὶ θηλυκὸν, Μεσσηνὶς. ἔστι καὶ ἄλλη Μεσσήνη ἐν Σικελίᾳ, [43] καὶ χώρα Περσίδος Μεσσήνη, ἀπ' ἔνιος σ, ὑπὸ τὸ δύο παμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρεως μεσαζομένη, ὡς Ἀσίνιος Κυάδρατος φησι.

MESSENE, & regio & urbs, auctore Strabone lib. VIII. Regio autem dicitur, Messenia & amputato fine Messe, vel Mese vel Mesene, ut quidam volunt. Gentile & civis, Messenius, fœmininum Messenis. Est quoque alia Mesene Siciliæ, & regio Persidis Mesene per ſ simplex, media inter duo flumina, Euphratem & Tigrin, cujus Asinius Quadratus meminit.

ΜΕ΄ΣΣΟΑ, τόπος Λακωνικῆς. Στρεφέων ὀγδόη. ἔστι δὲ φυλὴ Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσοάτης.

MESSOA, locus Laconicæ, de quo Strabo libro septimo. Est quoque tribus Laconica. Gentile, Messoata.

ΜΕ΄ΣΣΩΓΙΣ, ὄρος Λυδίας. τὸ πτικὸν, Μεσσωγίτης. Στρεφέων πεσαρεσκαιδεκάτη. [47] ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμάτης.

MESSOGIS, mons Lydiæ, cujus locale Messogita. Strabo libro XIV. Unde optimum de vinis Messogit. Aromense.

ΜΕΤΑΓΩ΄ΝΙΟΝ, πόλις Λιβύης. [48] Ἑκαταῖος Λιβύῃ. θηλυκῶς δὲ παρὰ τοῖς φασὶ τὸ ἐθνικὸν, Μεταγωνίτης.

METAGONIUM, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Libya. Genere fœm. hæc aliquando effertur. Gentile, Metagonita.

ΜΕ΄ΤΑΟΝ, πόλις Λέσβου, [49] ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκισεν, ὡς Ἑλλάνικος.

METAUM, urbs Lesbi, quam Metas Tyrrhenus condidit, uti Hellanicus auctor est.

ΜΕ΄ΤΑΠΑ, πόλις Ἀκαρνανίας. [50] Πολύβιος

METAPA, urbs Acarnaniæ, de qua Polybius

Ε' δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιοι ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπης, ἧς εἰς τὸν Ἰόνιον ἐλθὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. Sed ab aliis Anthedonia non Eubœæ, sed Bœotiæ adscribitur; unde fortassis in Stephano pro Εὐβοίας, emendandum Βοιωτίας, quod deinde a etiam Salmasio marginibus sui libri adpictum animadverti.

41 Καὶ Μέση καὶ Δεκαπτολὶς.] Libri calamo exarati & omnes editi constanter exhibent, καὶ Μίση καὶ εικοσηπτολὶς. Duo in hisce verbis vitia occurrebant emendanda, pro Μίση reſcripſimus Μέση, & auctoritate Strabonis & Eustathii pro καὶ εικοσηπτολὶς, quod pessime deturpatum, καὶ Δεκαπτολὶς. Addam verba Strabonis e lib. VIII correctionem noſtram confirmantia, ita enim ille: Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου κατωλεχομένων, τὴν μὲν Μέσσην ὕδατι δείκνυσι φασι. Μεσίνη δ' ὑπὸ χώμας εἶναι μίαν τῶν Σπάρτης κλείσας ἐπὶ τὰ Δημάτιον. Ἐπιοὶ δὲ καὶ Δεκαπτολὶν (ἴσως) τὴν Μεσσηνίων· ὕστατοι γὰρ ὧν ἐπῆλθε οὗτοι μέρος· διὸ καὶ Λακωνικὸς Ἐφορος ἐπιγράψας δεκάτην, ἐν ταύτῃ μὲν ποιεῖ, τὴν Κρήτην, τὰ Δῶρα, τὴν Μακεδονίαν· ἐν δὲ τῇ ἑβδόμῃ τὴν Μεσσηνίων. Et Eustathii ex comment. ad Iliad. B. Ἀνωκτὸν δὲ ὁ Ὁμηρικὸς ἐχθὲς μέσον, ἀπὸ τῆς Μεσσήνης. καὶ μὴν δοκεῖ τισὶ καινὸν ὁ δι' ἀγνοίαν καπηλεῖον εἶπεν. εἰ οὖν ἐστὶ δῆλον, ὅτι, ὅσοι πεν ὕδρευ· σαν πολυανθρώπου τῆς Μεσσήνης μέσης.

42 Καὶ χώρα Περσίδος Μεσλὼν, ἀπ' ἔνιος σ, ὑπὸ τὸν δύο παμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρεως μεσαζομένη.] Hunc locum, si quem alium, librarii miserrime detruncarunt, omittentes nomen regionis cui attribuitur hæc Mesene, & nomina fluviorum quibus adjacet, ita enim in vulgatis concipiebatur: Καὶ χώρα Μεσλὼν, ἀπ' ἔνιος σ, ὑπὸ τῶν δύο παταμοῦ αὐτῷ μεσαζομένη. Totum locum lacunis repletis, uti nos cum divulgamus, sic edi curavat Salmasius ex MSS, uti liquet Plin. Exercit. pag. 698.

43 Στρεφέων ὀγδόη.] In omnibus calamo exaratis & excusis legitur Στρεφέων ἑβδόμη. Sed libro octavo, non vero septimo, hujus urbis memoriam celebrat Geographus, cujus verba comment. allegavimus.

47 Ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμάτης.] Eadem hæc verba citantur Stephano in voce Ἀρωμᾶται, & adscribuntur urbi Æthiopiæ, qua de re nos ad illum adscribuntur urbi Æthiopiæ, qua de re nos ad illum locum. Nunc autem, quia commoda sese offert occasio, ostendam in iis pellimum latere vitium, antea nobis non observatum, quam ob causam Strabonis verba altius sunt repetenda, ita enim ille: Ἐ΄στι δὲ καὶ ἡ Βύβλα, Μάσσυρα, Ἀγάμεμνα, καὶ Ὕβλη ἡ πόλις ἐν τῷ ὄρει τῷ Ἀγάμεμνι, συνάπτοντι τῷ γεφύρᾳ. ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρωμάτης. Si urbis nomen numero plurativo sit efferendum, inde non deducitur Ἀρωμάται sed Ἀρωματῖται, quod gentile Straboni & Stephano est reddendum. Ἀρώμης Æthiopiæ oppidum gentilia habet Ἀρωμίτης & Ἀρωμάνης, de quibus suo loco.

48 Ἑκαταῖος Λιβύῃ.] Libri omnes constanter exhibebant Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, quasi vero Hecatæus urbem Libyæ, in Asiæ descriptione meminisset. Vidit Cl. Vossius hoc absurdum, & in notis ad Melam pro Ἀσίᾳ reſcripsit Λιβύῃ, quod sequuti sumus. Idem Hecatæi opus a nostro allegatur in Ἐλίκαις, ibique Λιβυκὰς Περιήγησις dicitur.

49 Ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκισεν.] In omnibus libris legitur ᾤκεισεν, quod emendavit Salmasius. Hinc nugamerus oppidorum in Lesbo augeri posset. Geographi enim quinque in isthac insula urbes describunt, inter quas Metaum non recenſetur.

50 Πολύβιος πίμπλησι.] Ob oculos habuit noster sine dubio hæc Polybii verba: Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὸν τῶν καλουμένων Μετώπων, ἃ κεῖται μὲν ἐπ' αὐτῇ τῇ Τεγαιτῶν καλουμένῃ λίμνῃ, ἐν τῷ δεξιῷ πλευρῷ τοῦ Ἀχελῴου. Si urbis nomen numero pluralivo efferendum, inde non deducitur Ἀκαρνᾶνες sed Ἀκαρνᾶσι, quod emendavit Salmasius. Hinc nugamerus oppidorum in Lesbo augeri posset. Geographi enim quinque in isthac insula urbes describunt, inter quas Metaum non recenſetur.

51 Τὸ

λύβιος πίμπλω. [51] τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος, ἡ Μεταπαΐς, ἀφ' οὗ τὸ ἐπιχώριον.

Alybius libro v. Gentile, Metapæus & Metapensis, juxta formam vernaculam.

ΜΕΤΑΠΟ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, [52] ἡ πρότερον Σίρις, ἀπὸ Μεταπόντου τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου. [53] τὸ δὲ μετάπαντον οἱ Βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. ὁ πολίτης, Μεταποντῖνος. ἀφ' οὗ φίλωνος αὐλητὴς, ὁ ποιητής. λέγεται δὲ Μεταποντῖνος, ὡς Βυζάντιος, καὶ Μεταποντίνη.

METAPONTIUM, urbs Italiæ, quæ antea Siris appellabatur, nomen habens a Metapo Sisyphi filio, Æoli nepote. Metapontum enim barbari Metabum appellabant. Civis, Metapontinus. Hinc oriundus fuit Philo tibicen & poëta. Dicitur quoque Metapontius, uti Byzantius, & Metapontina.

ΜΕΤΑ'ΧΟΙΟΝ, φρούριον Βοιωτίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας. Ἔφορος τεσσαρακοστῷ. τὸ ἐθνικὸν, ὁ Μεταχοιεύς· ὡς ἀπὸ Οἴης, τὸ ἐξ Οἴης. Οἶον δὲ δῆμος Ἀπιδανῆς, ὡς λέλεκται, ἡ Μεταχοιάτης· καὶ πόλιχνιον, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης. [54] Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ' Μεταχοίᾳ ναέτης φησὶ, καὶ ἴσως ἀδιφορητικῶς.

METACHOEUM, castellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam, cujus meminit Ephorus libro xxx. Gentile, a Metachoco, quemadmodum Oeum, ab Oeo. Oeum vero Demus Atticus est, uti dictum est. Vel Metachoeates. Oeus enim oppidulum, cujus gentile Oeates. Androtio vero libro septimo, fortassis per periphrasin, *Metachoei incola* dixit.

ME-

[51] Τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος, ἡ Μεταπαΐς.] Ita hunc locum emendat Salmasius, cui facile assentimur. In omnibus libris pessimo errore legebatur: Τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος, ἡ Μεταπαΐος. Hæc confer cum gentilibus vocis Καυδιανὸς, & emendationem approbabis.

[52] Ἡ πρότερον Σίρις.] Sic quoque vult Eustathius hanc urbem *Sirin* appellatam, sic enim ille ad Dionysium: Οἱ περὶ τὸς Λοκρὸς ἴστορουσιν οἱ Μεταπόντιοι, ὅτι πόλις τις Μεταπόντιον, ἡ ποτὲ λεγομένη Σίρις. Quod si verum esset, etiam Πολίειον nuncuparetur, ita enim noster: Πολίειον, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις καλουμένη. Sed Metapontum & Sirim diversas fuisse urbes, satis ostendit Cluverius in Ital. Ant. lib. IV.

[53] Τὸ δὲ μετάπαντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον.] Non possum quin transcribam verba Salmasii ad hunc locum in Plin. Exercit. ita commentantis. Metabum a quo Metapontum conditum est, Sisyphi filium Æoli nepotem stephanus ita vocatum a barbaris dicit, quum verum nomen ejus esset Μέταπος. τὸ μετάπαντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. τὸ μετάπαντον verum sit, addubito. Græci auctores Μέταπον eum passim appellant. Strab. lib. VI: Τὸν τὴ Μελανίππην, ὃν φασὶ τοῦτον, ἀπὸ τούτου Δῖον κτισθῆναι, ὑπάρχειν δὲ τοῦτον ἐκ Σιδῶνος τῶν Φοινίκων, ἢ ἀπὸ τῆς Μέταπος. Idem Stephanus in voce Καυλωνία, Metabum nominat, cur non Metapontum, si ita vocandus? Διὰ τί δὲ τὸν αὐτὸν, τὸν Μεταπόντιον. Immo hic locus aperte ostendit, Μέταβος verum illius Herois fuisse nomen, a quo per depravationem Μεταπόντιον urbs dicta est, quæ dicti debuit Μεταπόντιον: ut Καυλωνία; quam Αὐλωνία magis dictum oportuit, quia ἀπὸ τῆς Αὐλῶνος. His accedit quod Antiochus apud Strabonem urbem hanc Μέταπον primo nominatam fuisse asserit, postea πυρριχιωμαΐδιστὶ Μεταπόντιον. a quibus caverunt, quæ Μέταβος fuit a nomine conditoris appellata? Nam πυρριχιωμαΐδιστὶ est a vero nomine declinare. Servius: *Metabus nomen sumptum de historia: Adriaticum mare urbem Metapontum condidit.* Adde quod Μεταπόντιος, licet speciem Græci nominis habeat, non est Græcum, haud sane magis quam Διάπολις, aut Πεδάνιος. Nulla enim propria nomina ad hunc modum facta. Διαπόλιος quidem & Μεταπόντιος Græca sunt, & tranſmarinum significant. Μέταβος nomen proprium ejus, qui condidit Metapontum, quod Μεταβίους & Μεταβίους dicebatur prius, ut Ὀπάονες Ὀπεῖς, pro quo loci incolæ dixerunt Μεταπεῖς Μεταπεῖτες, uti Ὀπάονες Ὀπεῖτες. Inde *Metapontius*. Τὸ ἐθνικὸν Μεταπόντιος, ut Ὀπάονιος; unde Μεταπόντιον. Quod Græci, ut Græcam sic magis formam haberet, dixerunt Μεταπόντιον, pro Μεταπόντιος: sic Ταυγέτιος & Ταυγέτιον idem. Et notandum est, Græcos scriptores nunquam aliter hujus urbis nomen enuntiare solitos. Nam ut dixi Μεταπόντιον, aut Μεταπεῖτες Græcum non est. At Latini Metapontum vocant τὴν Μεταπόντιον, ut Hyduntum τὴν Ὑδροῦντα, Opuntum τὴν Ὀπούντιον, Buxentum τὴν Πυξοῦντα. Μέταβος Græcum ab antiquo verbo μεταβῶ, quod est μεταβαίνω, unde μετοβὸς, μεταβὸς, apud Hesychio.

[54] Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ' Μεταχοίᾳ ναέτης φησί.] Hic locus in omnibus libris pessime depravatus circumfertur hoc modo: Ἀνδρότιον δὲ τὸν ζ' Μεσσηνιακῶν φησι. Salmasius etiam animadvertens quoddam errores, in margine sui Stephani eum sic emendare nititur: Ἀνδρότιον δὲ ἐν τῷ ζ Μεσσηνιακῶν φησι. Summopere probandum, ἐν τῷ ζ, nam plures de Attica Androtio libros consignavit: led qua ratione a voce Μεσσηνιακῶν deduci posset Μεταχοιάτης, ego, ut mea est cœcitas, nequaquam video. Emendandum censui Μεταχοίᾳ ναέτης, quæ vera est periphrasis, de qua noster. Hujusmodi periphrases in quavis lingua, si gentile non satis commode, juxta solitam regionis formam & analogiam formari possit, sunt frequentissimæ. Sic lib. IV Epigram. in principio periphrastice *Rhodii* appellantur Ῥόδου ναῖται.

Ἀντὶ σοι αὐτὸς Ὀλυμπιονίκου ἐμφανίσας κηλοῦσιν
Τὸν ἐν Ῥόδου ναίτης Δωρικὸν ἄθλιον.

Sunt plurima urbium nomina, unde gentile non rite formatur, pro quo periphrasin usurpare necesse est, ipse noster: Ἀ'κραγα πολίχνιον ταφαῖον Ἡφαιστέως. λέγ. κρὰξ ἀκροθίνιον, ἀπὸ τοῦ Ἀκράγα. Multi quoque Demi in terra Attica reperiuntur, de quibus gentile non formatur, nisi adhibita periphrasi, ut clare ostendit noster in Βατη. Denique a multis insulis etiam non fiunt juxta canones solitos gentilia, quod exiam exemplo ex Stephano petito possit addirui, ita enim ille in Ἐρυθραί. ὁ πατρικὸς, Ἐρυθραῖος, ἀπὸ Μακεδόνος· ἡ Ἐρυθραία τῆς Ἠπείρου Φθιώτις, ὁ πολίτης τῆδε Ἐρυθραῖος. A multis fœderatarum provinciarum urbibus & pagis, nec non alibi in orbe terrarum insulis, etiam non posse formari gentilia, ampliter demonstrari posset, si existimarem operæ pretium fore.

ΜΕ'ΤΗΛΙΣ, [53] πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἡ νῦν Βῆχις λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Μετηλίτης νόμος.

ΜΗ'ΔΑΒΑ, [56] πόλις τῆς Ναβαταίων. ὁ πολίτης Μηδαβαῖος, ὡς Οὐρανίων ἐν Ἀραβικῶν δ' βύβλῳ.

ΜΗΔΙ'Α, χώρα τῆς Κασπίαις θαλάσσαις κειμένη πόλαις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [57] ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας. τὸ ἐθνικὸν Μήδος, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ. καὶ Ἡλιόδωρος, Μηδὶς καὶ Μηδικὸς, [58] καὶ Μήδειος λέγονται. ὁ Μηδικὸς ὀπὸς, ἡ Μηδικὴ βοτάνη. Στράβων, φέρει δὲ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς, [59] ὃ πολὺ λειπόμενον τῆς Κυρηναϊκῆς. καὶ πάλιν· καὶ τῷ βοτάνῃ τῷ μάλιστα τρέφεσθαι ἵππους, ἣν Μηδικὴν καλοῦμεν.

ΜΗ'ΘΥΜΝΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, [60] καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου. [61] ὁ πολίτης, Μηθυμναῖος. [62] ἔστως δὲ ἀναγράφει Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους οἰκήτης, καὶ μυρσίνος συγγραφεὺς, καὶ Ἀρίων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι. [63] καὶ ἡλικὸν, Μηθυμναία χώρα, καὶ γυνή.

ΜΗ'ΚΙΣΤΟΝ, [64] πόλις Τριφυλίας. Ἑκα-

A METELIS, urbs Ægyptia prope Alexandriam, quæ nunc Bechis dicitur. Gentile Metelites nomus.

MEDABA, oppidum Nabatæorum, cujus oppidanus Medabenus, auctore Uranio libro II Arabicorum.

B MEDIA, regio Caspiis portis adjacens, cujus meminit Hecatæus Asia, a Medo filio Medeæ nomen habens. Gentile, Medus, quod idem est ac primitivum; & fœmininum Medis, & Medicus. Vocantur etiam Medi. Hinc Medicus liquor, & C Medica herba, de quibus Strabo: *Regio autem silphium fert, unde Medico succo nomen, non multum inferior Cyrenaico.* Et rursum: *Et herbam maxime alentem equos, quam Medicam vocamus.*

D METHYMNA, urbs in Lesbo insula, nomen habens a Methymna Macaris filia & uxore Lepetymni. Civis, Methymnæus. Hoc enim nomine commemoratur Echecratides Peripateticus, Aristotelis familiaris, & Myrsinus Historicus, & Arion, & alii multi Methymnæi. Et fœmininum de regione & mu- E liere in usu est.

MECISTUM, urbs Triphyliæ, de qua

[53] Μέτηλις, πόλις Αἰγυπτία.] Male in Veneta Florentinaque editione Μίνλις, ut ex gentili satis liquet. Ptolemæus lib. IV cap. V, quædam veteris ecclesiæ Notitiæ, & Benjam. Tudelensis hujus meminere; qui hodie *Rosetto* ab Italis, & *Raschita* Turcis appellari perhibet.

[56] Μήδαβα, πόλις τῆς Ναβαταίων.] Urbs est in finibus Moabitarum, cujus etiam memoria celebratur lib. I Machab. cap. IX: 36, ubi etiam Nabatæis, qui eodem capite Ναμβρίοις appellantur, finitimi censentur: Καὶ ἀπίσειλαν Ἰωάνην τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν ἡγούμενον τῆς ὄχλου, καὶ παρεκάλεσαν τοὺς Ναβαταίους φίλους αὐτῶν δεῦρο ἵνα αὐτοὶ τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν τὴν πολλὴν. Καὶ ἐξῆλθον οἱ υἱοὶ Ἰαμβρὶ ἐκ Μηδαβᾶ, καὶ συνέλαβον Ἰωάνην, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀπῆλθον ἔχοντες. Minus recte prima hujus vocis vocalis per ι scribitur apud Joseph. lib. I de Bel. Jud. cap. II.

[57] Ἀ'πὸ Μήδου υἱοῦ Μηδείας.] Antiquo nomine *Medi* appellabantur *Arii*, sed cum ad eos Athenis concessisset Medea Colchis, ipsi hoc nomen mutaverunt, teste Herodoto lib. VII: Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι ἀνέκαθεν πάντων Ἀριοι, ἀπισχομένης δὲ Μηδείης τῆς Κολχίδος ἐς Ἀθηναίους, ἐς τοὺς Ἀρίους τούτους, μεταβαλεῖν τῷ ἔθνεϊ τὸ οὔνομα. αὐτοὶ δὲ σφέων ἀδὲ λέγουσι Μῆδοι. Sed hæc Græcorum est fabula. Nam nomen habent Media conditore מדי *Madai* tertio Japheti filio, vel ab Arabico מדד terminum significante, quia versus orientem Media fuit terminus terrarum, quas possiderunt filii Japheth. Sed hac de re vide doctissime disserentem Sam. Bochartum Geog. Sac. lib III cap. XIV.

[58] Καὶ Μήδειοι λέγονται.] Non placebat nobis, καὶ Μηδικὸς λέγεται, quæ erat vulgata lectio: nos in medio diphthongum posuimus, inducti auctoritate Eustathii, sic enim ille in Comment. ad Dionysium: Καὶ ἔστι δὲ Μῆδος, καὶ Μήδειος λέγεται ὡσπαρεξυτόνως, καθάπερ ὁ παρ' Ὁμήρῳ Κύτειος.

[59] Οὗ πολὺ λειπόμενον.] Loca quæ noster ex Geographo allegat, reperiuntur lib. XI. Sed negativa ου in Strabone non conspicitur, quam opportune Incomparabilis Salmasius Geographo reddidit, quem vide in Plin. Exerc. pag. 360, ubi etiam de Silphio prolixam dissertationem instituit. Vide præterea Vossium virum summum ad Melam pag. 39.

[60] Καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου.] In omnibus editis & MSS legebatur, καὶ γυναικὸς Λεπιδίου, quem errorem vidit & correxit Doctiss. Tho. Gale in notis ad Partheni um. Lepetymni mentio est apud Partheni um cap. XXI: Μίμνερμος δ' πιθυς τῶδι, καὶ ὁ τὸν Λέσβιον πτισσας, οὐ θεὸς δν.

Ἐ'νθεν δὴ Πηλείδης κρατερὸν κτάνε λαὸν Ἀλάμηδον ὄπα
Ἐκ Γεσσείοιο πάτρης ὑμνεμβολος Λεπετύμνου
Τέκνα, Μηθύμνης τε.

Fuit quoque mons hoc nomine, ubi sepultus est Palamedes de quo Lycophronis Scholiast. Ἐν Λεπετύμνῳ δὲ ὄρει τῆς Μηθύμνης Παλαμήδης τεθαπται· ἡ δὲ Μηθυμνα, μία τῶν ὑπὸ τῷ πιττακῷ Λεσβῶν.

[61] Ὁ' πολίτης Μηθυμναῖος.] Apud Tristanum & alios nummus circumfertur cum inscriptione ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ.

[62] Οὕτως δὲ ἀναγράφεται.] In omnibus editis exhibetur, ἔστω δὲ ἀναγραφή. Quod nos divulgamus, in MSS conspicitur, meliorque nobis videbatur lectio.

[63] Καὶ ἡλικὸν, Μηθυμναία χώρα ἢ γυνή.] Utitur genere fœm. Parthenius in Eroticis cap. XXI: Ποσειδῶνα πρὸ Μηθυμναίων ἢ βασιλέως θυγατέρων, ἡνικαπερ ὑπὸ τοῖχος τὴν Ἀχαΐδα, ἐφοιδήσαν αὐτῷ.

[64] Μέκιστον.] πόλις Τριφυλίας.] Eadem Apostolio Prover. 170? dicitur male Μακιστὸς Eadem est quæ supra Μάκιστος, quam Hecatæus Jonice Μήκιστον dixit.

55 Μα-

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι δὲ ἄλλη τῆς Ἠλιάδος. τὸ ἐθνικὸν, Μηκίστιος. A qua Hecatæus in Europa. Est quoque alia Elidis. Gentile, Mecistius.

ΜΗΚΥΒΕΡΝΑ, [65] πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θράκῃ Χερρονήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Μηκυβερναῖος. [66] ἔστως δὲ ἀναγράφει Ἡγήσιππος, ὁ τὰ Παλληνιακὰ συνταξάμενος, ἐξ Φιλωνίδης, καὶ οἱ ἄλλοι. MECYBERNA, urbs Pallenæ; Chersonesi in Thracia, de qua Hecatæus in Europa. Civis, Mecybernæus. Hoc nomine recensentur Hegesippus, qui Palleniaca composuit & Philonides & alii.

ΜΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Φοίνικες δὲ οἰκίσαντες αὐτήν φασιν· [67] ὅθεν καὶ Βύβλος κεκλῆσθαι, ἀπὸ τῶν Βυβλίων Φοινίκων· [68] ἀλλὰ καὶ Ζεφυρία. [69] ὁ πολίτης Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, παρ' Ἀριστοφάνει. [70] οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς. ἔστι δὲ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιεύς. καὶ Μηλιάς ἡ χώρα. Δωριεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Μήλιος Μηλιεύς, καὶ Μηλιακὸς, [71] καὶ Μήλιος ἡ χώρα. MELUS, insula una ex Cycladibus, urbem habens ejusdem nominis. Phœnices olim conditores fuere, unde etiam Byblus appellata est a Bybliis Phœnicibus. Vocatur etiam Zephyria. Civis, Melius. Diagoras Melius & Socrates apud Aristophanem. Alii vero sunt Melienses in Thessalia. Est quoque vicus Acarnaniæ, cujus gentile Melienſis, quod etiam per A Doricе ſcribitur. A voce Μήλιος deducitur Melieus, & Meliacus, & Melis, quod regionis nomen eſt.

ΜΗΛΟΥΣΣΑ, νῆσος κατὰ Ἴβηρας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μηλουσαῖος. MELUSSA, insula juxta Iberos, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Melussæus.

ΜΗΝΙΓΞ, [71] νῆσος πρὸς τοῖς Σύρτεσι, καὶ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μηνίγξ. MENINX, insula circa Syrtes, & urbs, cujus gentile Meningius.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ, [71] πόλις Φρυγίας. METROPOLIS, urbs Phrygiæ; a ma-

[65] Μακύβερνα, πόλις Παλλήνης.] Distabat hæc urbs stadia viginti Olyntho, teste Hyperide apud Harpocrationem: Γεγράφηκε δὲ καὶ ὁ Δημοσθ. πόλις ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

[66] Οὕτως δὲ ἀναγράφει.] Uti supra, ita etiam hæc in editis legebatur, ὅτου δὲ ἀναγράφει: quod auctoritate MSS correximus.

[67] Ὅθεν καὶ Βύβλος κεκλῆσθαι.] In Aldina Juntinaque turpi mendo legitur: ὅθεν ἡ Βύβλος κεκλῆσθαι, quod emendavit Xylander, quem sequimur, quanquam Salmasius in Plin. Exercit. docet, fortasse legendum, ὅθεν ἡ Βυβλὶς κεκλῆσθαι, motus auctoritate Plinii apud quem legebatur: *Melos cum oppido, quam Aristides Byblida appellat*. *Aristoteles Zephyriam, Callimachus Acmelida.*

[68] Ἀλλὰ καὶ Ζεφυρία.] In MSS exhibetur Ἔστι δὲ Ζεφυρία, quod omnino ad rem non facit. Zephyriam hanc insulam vocatam fuisse comment. præced. ex Plinio demonstravimus. Habet tamen hæc insula alia quædam nomina, hoc loco non recensita. Hesychius: Λαύσος· ὁ λίκνισμος τὸ πλοῖον. ἢ ἡ Μῆλος. Et tertio apud eundem: Μυμάλης, Μῆλος· ἢ νῆσος. Et alio loco eundem Lexicographum: Μίμαλος, ἡ νῦν Μῆλος. Sed postea vidi omnia hæc loca occupasse Bochartum.

[69] Ὁ πολίτης, Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης παρ' Ἀριστοφάνει.] Hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus & corruptus repræsentatur hoc modo: Ὁ πολίτης, Διαγόρας Μήλιος ἢ Σωκράτης, καὶ ne: Ὁ πλοιικὸς Διαγόρας ὁ Μηλ. Veram & genuinam lectionem huic vitiato loco reddidit CL. Menagius in suis ad Laertium observat. Salmasius in Stephanum fui margine emendabat, ὡς Ἀριστοφάνης, reliqua intacta relinquens. Diagoram Melium fuisse, omnes norunt; sed Socratem insulam hanc patriam habuisse a verisimile specie est remotissimum, fuit enim Atheniensis ἐκ δήμου Ἀλωπεκῆθεν, uti loquitur Laertius in ejus vita. Sed Aristophanes in Nebulis cum vocat Μήλιον per jocum & risum, quia existimabant Atheniensis, illum non melius de Diis sentire quam Diagoram. Liquet hoc evidenter ex Schol. in Aristoph. ubi Comicus Socratem hisce verbis perstringit:

Φῂς τἀρ' ἄφιξιν ταῦτα; Στρ. Σωκράτης ὁ Μήλιος.

Ἐπὶ Διαγόραν, Μήλιον ὄν, διεβάλλετο ὡς θεομάχον, καὶ ὁ Σωκράτης δι' ὃς ἔλεγεν ἀλαζονικῶς. ἀλλ' οὗτοι Μήλιοι αὐτοὶ ἦσαν.

[70] Οἱ δὲ ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς.] Videsis quæ annotavimus ad vocem Μαλιεύς.

[71] Καὶ Μηλὶς ἡ χώρα.] Ita Græcos hanc regionem nominasse evidenti testimonio liquet ex Herodoto lib. VII, ubi Xerxis exercitus processum & castrametationes describit: Ταῦτα μὲν τὰ ἐν Θετταλίῃ, καὶ τὰ ἐν πόντῳ θαλάσσης, ἐν τῇ ἀμπωτίς τε ἐγένετο ἀπὸ πλείω ἡμέρας χίλιαι.

[71] Μήνιγξ, νῆσος πρὸς τοῖς Σύρτεσι.] Descriptionem hujus insulæ habemus apud Agathemerum lib. I cap. V: Ἀπὸ Κερκίνης ἐστὶ νῆσον Μήνιγγα τὴν Λωτοφαγίτιν τὸ σχῆμα. Ἡ δὲ Μήνιγξ μᾶλλον ταινίᾳ ἔοικε ἢ μικρᾷ Σύρτει. Λίθινον τεῖχος ἔχει. Ad sectionem Λωτοφίτιν censebam, Meningem Lotophagitidem fuisse dictam, quod ut verum fatear, non recte ex illis verbis concluditur, debebat enim tunc legi Λωτοφαγίδα. Ergo interpretandum: *A Cercina ad insulam Meningem, quæ ad regionem Lotophagitim pertinet, solvitur velificatione stadiorum* 600. Cercinam & Meningem ad Lotophagorum terram pertinere docet perspicue Eustathius in Comment. ad Dionys. de Situ orbis hisce verbis: Οὕτω πρὸς τὴν ἐπιτεμάδα Σύρτιν, τὴν μακρὰν ἐκτείνουσαν νῆσον Μήνιγγα ἐξ Κερκίνας. Λωτοφάγων δὲ γῆ ἐστὶ αὕτη λέγεται, ἧς μαρτυρεῖ ἡ Μήνιγξ, ὃν ἡ ἐξ βαμὸς Ὀδυσσεὺς λωτὸς πολύς.

[71] Μητρόπολις, πόλις Φρυγίας.] Voculam πόλις, quæ ab omnibus libris MSS excusis abest, interferendum judicavimus. Sic noster in sequentibus Μητρο-

γίας, [74] ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Φρυγίας. ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγίας ὁμώνυμος. τρίτη, Λυδίας. τετάρτη, Θεσσαλίας· πέμπτη, Ἀκαρνανίας· τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης. ἕκτη, Δωριέων. ἑβδόμη, [75] ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοικῶν· ὀγδόη, Σκυθίας. ἐνάτη, Εὐβοίας. δεκάτη, ἡ ἄνω Θεσσαλίκης.

Aa matre Deorum condita, teste Alexandro in libro de Phrygia. Est quoque alia Phrygiæ ejusdem nominis. Tertia, Lydiæ. Quarta, Thessaliæ. Quinta, Acarnaniæ. Gentile, Metropolita. Sexta, Doriensium. Septima in Ponto Mossynœcorum. Octava, Scythiæ. Nona, Eubœæ. Decima superior Thessaliæ.

ΜΙΑ΄ΚΩΡΟΣ, [77] πόλις Χαλκιδικὴ Θεόπομπος κέ Φιλιππικῶν. ὁ πολίτης, Μιακώρεος.

MIACORUS, oppidum Chalcidicum, de quo Theopompus libr. xxxv Philippicorum. Oppidanus, Miacorius.

ΜΙΔΑ΄ΕΙΟΝ, [78] πόλις Φρυγίας. Ἑλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. ᾗ Μιδαεὺς λέγοντας. [79] τὸ ἐθνικὸν Μιδαεὺς, ᾗ Μιδαέως, ᾗ Μιδήιον.

MIDAËUM, urbs Phrygiæ, cujus meminit Hellanicus libro secundo Deucalioneæ. Appellatur etiam Midæ. Gentile, Midaënsis, & Midæensis, & Midæium.

ΜΙ΄ΔΕΙΑ, [80] πόλις ἐν Ἄργει, ἡ νῦν κώμη, ἡ πρότερον Περσέως πόλις, ἀπὸ Μιδείας τῆς Ἀλωέως θυγατρός. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ ι, Μίδεα. ὁ πολίτης, Μιδεάτης, [81] ᾗ γλυκὺν, Μιδεᾶτις, ᾗ Μιδαῖος. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Βοιωτίας. Οὕμηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄργος ἔχον,
οἵ τε Μίδειαν.

ἔστι δὲ Λυκίας ἄλλη.

MIDEA, urbs Argolidis, quæ nunc pagus, antea Persei urbs, nomen habens a Midea Aloëi filia. Dicitur etiam absque I Mida. Civis, Mideata, & genere fœminino Mideatis, & Midiæus. Est quoque alia urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

Quique vitiferam Argen incolebant, quique Mideam.

Est præterea alia Lyciæ.

ΜΙΕΖΑ, [82] πόλις Μακεδονίας, ἣν Στρυ-

MIEZA, urbs Macedoniæ, quæ Strymonium

τολις, πόλις μεταξὺ Κυζίκου. Et sic aliis in locis: Γωνοκώπολις, πόλις Φρυγίας· Δάλου πόλις, πόλις Διὸς.

74 Ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα.] Quemadmodum in præcedentibus credere non poteramus, Jovem urbem Cyalum in Lydia ædificasse; sic hoc loco credere difficillimum est, Matrem Deorum hanc in Phrygia urbem condidisse. Hinc est quod cum Salmasio suspicer pro οἰκισθεῖσα, fortassis substituendum esse πεμφθεῖσης vel simile quid.

75 Τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης.] Gentile hoc omnibus decem enumeratis urbibus commune, nisi quod aliquando numilmata inveniantur in quibus regio occurrit, cui urbs attribuitur. Apud Tristanum repræsentatur nummus Gordiani cum hac inscriptione: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. Stephanus noster Ioniæ Metropolin non meminit, quam fortasse Lydiæ assignavit, cum termini utriusque regionis sæpenumero confundi soleant. Testatur etiam Sponius vir in antiquitate versatissimus, se apud Patinum vidisse nummum, in cujus altera parte Solon, & in altera Jupiter & Diana Ephesia repræsentabatur cum hac inscriptione ΚΟΙΝΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ.

76 Ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοικῶν.] In omnibus MSS & etiam in Veneta Florentinaque editione legitur Μοσσυνικῶν, per simplex σ & dempto o parvo.

77 Μιάκωρος, πόλις Χαλκιδικῆς.] Mirum est profecto, tantam nostri auctoris oscitantiam fuisse, ut ex eodem auctore & eodem libro, falsa quadam scriptura inductus, duas diversas urbes finxerit, alteram Μιακωρεὺς, alteram Μίακορος appellans.

78 Μιδάειον, πόλις Φρυγίας· Ἑλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας.] Pessime hunc locum & mutilate edidere Aldus & Junta, in quorum editionibus excusum legitur: Μιδαεὺς, πόλις Φρυγίας, ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Supplevit hanc lacunam Xylander, quam quoque repletam vidimus in MSS. Midaeum in superiori Phrygia prope Ancyram situm est, uti liquet ex Ptol. lib. v cap. 11, Strab. lib. xii & Plin. lib. v cap. xxxii.

79 Τὸ ἐθνικὸν Μιδαεύς.] Profert Tristanus nummum Antonini Augusti, in cujus aversa parte conspicitur Æsculapius cum inscriptione ΜΙΔΑΕΩΝ. Similem epigraphen vidit Illust. Spanhemius in nummo Caracallæ in Gaza Medicea & Museo Lomeniano. Idem gentile nobis suppeditavit Cod. MS Vossianus in voce Ἀμαζόνιον. Salmasius retinet quod a Xylandro vulgatum est, nempe Μιδαεῖδις, sed pro secundo gentilato est, nempe Μιδαεῖδις, quod nollem factum, nam a tali substituit Μιδεῖδις, quod nollem factum, nam a tali substituit Μιδεῖδις, quod etiam urbi nomen fuit, rite Μιδαεὺς Μιδαῖ, quod etiam urbi nomen fuit, rite Μιδαεὺς deducitur, quod in omnibus MSS & editis conspicitur.

80 Μίδεια, πόλις ἐν Ἄργει.] Eadem leguntur apud Eustathium in comment. ad Iliad. B. Μίδεια δὲ ἡ μόνον οὕτω, ἀπὸ δὲ Ἀργείας, ἡ δὲ πόλις Περσέως κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Ἀλωέως. λεγομένη δὲ Μίδεα ὑπὸ ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Ἀλωέως. λεγομένη δὲ Μίδεα χωρὶς τοῦ ι. ὅθεν καὶ Μιδεάτης Ἀκμαίων. Φασὶ δὲ ὅτι ἡ μὲν χωρὶς τοῦ ι. ὅθεν καὶ Μιδεάτης Ἀκμαίων. Φασὶ δὲ ὅτι ἡ μὲν Μίδεα λίαν ἐστὶ παρεφθαρμένη. Testatur Pausanias in Corinthiacis, Electryonem Alemenæ patrem in ea regnasse. Hæc ejus ætate ita erat deleta, ut sola area restaret.

81 Καὶ γλυκὺν, Μιδᾶτις.] Utitur de Alemene Theocritus Idyll. xiii:

Γ' ἐστὶ χ' ὁ πελαιὸς ἐς ἀφνειὸν Γαλαξίδα
Ἀλκμήνας ὡς Μιδεάτιδος ἐρώτας.

Ad quæ verba Scholiastes: Μιδεάτιδος. Μίδεα πόλις Ἀργείας. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀλκμήνης.

82 Μίεζα, πόλις Μακεδονίας.] Videtur hæc Stagiris vicina apud Plut. de vit. Alex. Ejus quoque meminit Plinius lib. iv cap. x, & lib. xxxi cap. ii hisce verbis: *Distillantes quoque gutte in lapides durescunt in antro Corycio: nam Miezæ in Macedonia etiam pendentes in ipsis cameris.*

Ολα-

Σηρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος, καὶ Μακεδόνος, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μίεζαν, Βερρόαν, [81] Ὄλγανον· ἀφ' ἧς ποταμὸς ὁμώνυμος, καὶ πόλις Βερόη, καὶ τόπος Στρυμόνος. [82] Πεθνικὸν, Μιεζάδε, καὶ Μιεζαῖος. Οὕτω γὰρ χρηματίζῃ Νικάνωρ, [83] καὶ Λύσιος.

Amonium vocabatur, a Mieza Beretis filia sic dicta, uti perhibet Theagenes in Macedonicis. Beres enim tres liberos genuit Miezam, Berrhœam, Olganum, a quo fluvius ejusdem nominis, & urbs Beroë & locus Strymonis. Genzile, Miezensis, & Miezæus. Sic enim vocatur Nicanor; uti vult Lusius.

ΜΙΛΗΤΟΣ, πόλις Ἰωνίας ἐν Καρίᾳ τῇ Γ' ὠνυμ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Δίδυμος δὲ ἐν Συμποσιακῷ φησιν, ὅτι πρῶτην Λελεγηΐς ἐκαλεῖτο; [84] ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Λελέγων. εἶτα Πιτύουσα, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων, καὶ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. [85] οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες, ἐν τῇς Θεσμοφοριάδι πίτυον κλάδον ὑπὸ τὴν τράπεζαν, [86] ἢ ἐπὶ τὰ δήματα ἱερὰ κῶνον πίτυος ἐπιθέτουσιν, [87] λέγε τὸ ἐρχεῖον ἢ γλύπτους. μᾶλλον δὲ ταῦτα [88] ἀπὸ Ἄνακτος καὶ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὠνόμασται.

MILETUS, urbs celebris Jonum in Caria, cujus meminit Hecatæus in Asia. Testatur Didymus in Symposiaco, quod hæc primum Lelegeïs dicebatur a Lelegibus, qui eam incoluere; deinde Pityussa, a pinis scilicet, quæ illic nascebantur, & quod ibidem pinus primum prodierit. Qui enim Miletum incolunt, in Thesmophoriis pinus ramum infra lectum, & in sacris Cereris conum, seu pinus fructum collocant, propter vetustatem generationis. Postea vero ab Anacte Terræ & Cœli filio Anactoria ap-

[81] Ὄλγανον, ἀφ' ἧς ποταμὸς ὁμώνυμος.] Ortelius male hæc verba interpretans, dicit Olganum esse loci nomen. sed bene observat Holstenius debere legi, fluvii nomen. Ait non placet, quod Ὄλγανον subsitituere conetur pro Ὄλγασσον. Si quid mutandum, fortassis scribendum Ὄλγιμον, cujus nominis mons & fluvius reperitur in Macedonia, de quibus Dioscorides lib. III. Videsis ejus annotata ad Orrelium.

[82] Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζάδε.] Arriano in Indicis, ubi Alexander ex Macedonibus trirremium ductores constituit, recenseturque Πιλόνικος Ἀλεξάνδρου, Μιεζάδε.

[83] Καζαὶ Λύσιος.] Sic exhibet Xylandriana, quem sequimur. In duabus vetustioribus editionibus una voce legitur καζαλύσιος. In MSS constanti scriptura conspicitur καζαλυσιμος. Puto heic aliquid latere, quod medicas manus desiderat.

[84] Ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Λελέγων.] Ultima vox ab omnibus libris MSS & editis aberrat, quam tamen censeo Stephanum in genuino opere habuisse, ut constaret a quibus Λελεγηὶς dicta sit. Movebat me quoque Eustathius, ut hanc vocem Stephano redderem, ita enim ille in Comment. ad Dionys. Μιλητος, ἀπὸ ἐπώνυμου Λελέγος ἐκλήθη δὲ πρὶν ἢ Λελεγὶς, διὰ ἐπώνυμον Λέλεγας· καὶ Πελλατία, διὰ τὸ ἐκεῖ πεσεῖν. Adeo antiqua hæc fuit appellatio, ut certum sit, ante Neleum Athenienſem hoc nomen obtinuisse, uti liquet ex Ælian. Var. Hist. lib. VIII. cap. V: Νελεὺς δὲ τὸν Ἰωνίαν ἀφίκετο, καὶ ἔσχε μοῖραν ἧς ἦρχε Μίλητος, Κάρας ἐξελάσας, καὶ Λελέγας, καὶ Μῦας βαρβάρους.

[85] Οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες ἐν τῇς Θεσμοφοριάδος &c.] In omnibus libris calamo exaratis & editis hic locus mutilus circumfertur, & in Aldina Juntinaque præterea Θεσμοφόρῃσι corrupte sine jota, ultima vox legebatur. Lacunam supplere tentavit Illustris Spanhemius Dissertatione IV de Præst. & usu numismatum, legendo: Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐν Θεσμοφορίοις &c. Sed quare heic Athenienſes substituantur, rationem nullam video: nam cum hæc sacra non tantum Athenienſibus, verum etiam Lacedæmoniis, Bœotis, Phocenſibus & aliis celebrantur, pari jure quidam ex iis, neque ac Athenienses in illa lacuna substituti possent. Quod nos reposuimus, tantopere nobis placet, ut genuina germanaque lectio videatur, nam cum hic de Mileto agitur, necessario τὸ ἐν τῇ Μιλήτῳ ἐθνικὸν excidisse latendum est. Ad hanc lacunam sic replendam maxime nos movebat Parthenius Phocaënsis, qui cap. VIII Eroticorum testatur, hæc sacra Mileti celebrari solita, ita enim ille: Ὁ πόλις Γαλάτης κατέφθειρε τὴν Ἰωνίαν, καὶ τὰς πόλεις ἐπόρθησε, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφορίων ὄντων, καὶ σωφρονισθέντων γυναικῶν ἐν τῇ ἑορτῇ, ἐβιάσατο τὰ πλείστας αὐτῶν.

[86] Καὶ ἐπὶ τὰ δήματα ἱερὰ κῶνον πίτυος ἐπιθέτουσιν.] In omnibus MSS & vulgatis legebatur κλάδον πίτυος. Doctissimus Meursius variis in locis hunc Stephani locum citans, bis in Græcia Feriata, semelque in Lectionibus Atticis legebat κλωνίον πίτυος, quod est diminutivum a κλὼν κλωνὸς ὁ ramus, sed qua auctoritate & fide, me latere fateor. Optime restituit Illustris Spanhemius loco proxime citato, κῶνον πίτυος, quæ lectio adeo nobis genuina videbatur, ut eam Stephano reddere non dubitaverimus. Κῶνος enim est fructus pinus, cujus meminit Theophrastus apud Athenæum lib. III: Θεόφραστος δὲ τὸ μὲν δένδρον πεύκην ὀνομάζει, τὸ δὲ καρπὸν κῶνον.

[87] Διὸ τὸ ἐρχεῖον ἢ γλύπτους.] Sic legunt omnes codices MSS & editi, sed sensu, ut mihi videtur, parum commodo. Summopere ego miror, hunc locum a tam multis viris, eruditione & ingenii acumine præstantibus citatum, nempe Meursio, Paschalio, Spanhemio cæteriſque, hactenus in mendi suspicionem non venisse, in quam facile fuissent prolapsi, si attenta satis mente Thesmophoria ad examen revocassent. Mulieres sacra hæc celebraturæ variis ut tebantur herbis, ut se castas præstarent, & contra venereos impetus munirent. Castam substernebant in lecto, teste Hesychio: Κνίωρον φυτὸν τι, ὃ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστόρνυται. Etiam conyzam sive cuniliaginem apud Scholiast. Nicandri: Κόνυζα εἶδός βοτάνης· κρατοῦσι καὶ δὲ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις· διὸ καὶ τοῖς Θεσμοφορίοις ὑφίστανται. Præterea viticem, Græcis Ἄγνον, aliis Λύγον, adhibebant, ut perhibet Plinius lib. XXIV cap. IX: *Nonnullum a salice vitilium usu vitex dyllat, foliorum quoque adspectu, nisi odore gratior esset, Graeci Ἄγνον vocant, alii Λύγον: quoniam matrona Thesmophoriis Athenienſium castitatem custodientes, his solis cubitus sibi substernunt.* Imo castitatis studio etiam allius vescebantur, uti tradit Etymologici Mag. auctor: Ἐν τοῖς τῶν Θεσμοφορίων καθαρμοῖς, ὅτινες δὲ ἀπέχεσθαι ἀφροδισίων, ἔθος ἦν ἐσθίειν σκόροδα, ὅτινες δὲ ἀπέχεσθαι ἀφροδισίων. Loca hæc omnia perspicue docent, quare mulieres ramum pinus substernere fuerint solitæ, non ἀλλὰ τὸ ἐρχεῖον ἢ γλύπτους, sed quemadmodum ego legendum censeo, ἀλλὰ τὸ ἀγνεῖον ἢ γλύπτους, hoc est, *propter castitatem generationis*, quia Thesmophoriorum legibus tenebantur manere castæ, & cœundi appetitum diminuere atque refrenare.

[88] Ἀπὸ Ἄνακτος καὶ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὠνόμασται, Ἀνακτορία.] Exhibebant omnes libri calamo exarati, ἀπὸ Ἀνακ-

νομάσθη Ἀνακπεία. [91] ὁ πολίτης, Μιλήσιος. ἔτω καὶ [92] Θαλῆς Ἐξαμίου πατρὸς Μιλήσιος· ἐχρημάτισε, καὶ Φωκυλίδης. καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδὸς, ὃς ἐποίησε [93] νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὰ ἀριθμόν, [94] καὶ στρατηγὸς αὐλῶν χίλια. Φησὶ δ' ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐπιγέγραπται δ' αὐτῷ τόδε,

Πάτρα Μίλητος τίκτε [95] τὸ μύσαιον πάρος
Τιμόθεον, κιθάρεος δεξιὸν ἡνίοχον.

ΜΙΛΗΤΟΥ ΠΟΛΙΣ, πόλις [96] μεταξὺ Κυζίκου καὶ Βιθυνίας, [97] ἧς ὁ Πτωλεμαῖος. ἔστι δὲ ἄλλη ἐν Περσίδι. [98] ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἡ Μιλητοπολῖτις· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ.

ΜΙΛΚΩΡΟΣ, Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ. ὁ πολίτης, Μιλκώριος· Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

ΜΙΛΥΑΙ, [99] οἱ πρότερον Σόλυμοι, ὡς Τιμαγένης πρώτῳ βασιλέων· [100] καὶ ἡ χώρα Μι-

appellata est. Civis, Milesius. Sic enim Thales, cujus pater fuit Examius, Milesius dicitur, & Phocylides, & Timotheus citharœdus, qui nomorum citharœdicorum libros octodecim in octo mille versus composuit, & tibiarum mille pronomia. Mortuus est in Macedonia, & hujusmodi in eum epigramma exstat:

Patria Miletus peperit ubis Mamatum
Timotheum, peritum cithara moderatorem.

MELETOPOLIS, urbs inter Cyzicum & Bithyniam circa Rhyndacum. Est quoque alia in Persida. Civis. Miletopolita, & genere fœmin. Miletopolitis, quo utitur Strabo libro duodecimo.

MILCORUS, oppidum Chalcidicum in Thracia, cujus oppidanus, Milcorius, teste Theopompo libro quinto Philippicorum.

MILYÆ, antea Solymi dicebantur, teste Timagene libro primo Regum. Et regio

Μι-

Ἀνάκτειον. ℔ Γῶν, quod aperte mendosum erat, uti bene monuit Bochartus in Geog. Sac. pag 365. Imo heic latere mendum perspicue edocent editiones Aldina Juntinaque, repræsentantes, λὰν Ἀναστὰ γῆς &c. quasi Ἀναστὴς fuisset casus rectus. Hanc CL. viri correctionem antiquis temporibus & Eustathii ætate Stephani codices obsedisse, liquet manifestissime ex comment. ad Iliad. A. ubi ex Ἐθνικῶν Κατηχήσεως Archiepiscopus sequentia in medium adducit: Ἐν δὲ τῷ τῶν Ἐθνικῶν κατηχήσεῃ, καὶ τοιαῦτα φησὶ περὶ Ἀναστῆς, ὡς γῆς ἐ Οὐρανίου. ἀφ' ἧς ἐ ἡ Μίλητος Ἀναστηρία ἐκλήθη πρότ. Scholiastes Apollonii Rhod. ad lib. 1 Ἀναστήειον appellat, ubi etiam alias istius urbis appellationes recenset & etymologias: ἑτεροδιδάσκαλος δ' αὐτὴν λέγει Πιτθέαν, οἱ δὲ Ἀστερίαν, εἶτα Ἀναστερίαν, εἶτα Μίλητον.

[91] Ὁ πολίτης, Μιλήσιος.] Apud Goltzium & Tristanum nummi inveniuntur cum inscriptione ΜΙΛΗΣΙΩΝ.

[92] Θαλῆς Ἐξαμίου.] Xylandrianam sequimur, perperam enim in libris MSS & prioribus editionibus exhibetur, Θαλῆς Ἐξαμίου. In Chronico Alexandrino de Thalete hæc habemus: Θαλῆς ὁ ἐξ Ἀμάου Μιλήσιος, σοφὸς φυσικὸς φιλόσοφος ἀπόφθεγμα &c. Ubi sine dubio corrigendum Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος.

[93] Νόμων κιθαρῳδικῶν.] Quid sint νόμοι κιθαρῳδικοὶ, & quid sint νόμοι αὐλητικοὶ optime, & nemo hactenus melius explicuit quam Salmasius ad Julium Capitolinum. Terpander fuit antiquissimus νόμων κιθαρῳδικῶν ποιητής. Hunc sequutus est Phrynis Mitylenæus, qui circa rationem nomorum Citharœdicorum aliquid immutavit: sed huic succedens Timotheus, eam ferme totam immutavit, & ad numeros lege solutos dithyrambicorum deflexit. Igitur νόμος in poësi, quam μελικὴν vocant, nihil aliud est quam carmen vel canticum in honorem Deorum alicujus compositum, musicis modulis instructum, quod ad citharam vel tibiam cantabatur.

[94] Καὶ στρατηγὸς αὐλῶν χίλια.] Salmasius in margine sui Stephani censet heic legendum, καὶ στρατήγημα ἄδων εἰς χίλια ἔτη. Sed hæc Stephani verba in notis ad Jul. Capitolinum allegans, nihil mutavit, nec de ulla emendatione mentionem fecit. Deinde exercitationes ad solinum editurus, in prolegomenis monet legendum, καὶ στρατήγημα ἄδων χίλιαι. Sed ut verum fatear, non Salmasiana, sed Meursii conjectura mihi satis fecit, in libello de Archontibus Atheniensibus pro ἄδων emendantis ἀυλῶν, quæ ita nobis arrisit, ut tuto jam edi posse existimaremus. Imo hanc conjecturam suo etiam calculo Ger. Joh. Vossius adprobasse, liquet ex libello de Poëtis Gr. pag. 46.

[95] Τὸν Μύσαιον πυθαιέα.] Articulus abest ab editione Veneta atque Florentina: illum esse necessarium vidit Xylander, quem sequimur. Eum etiam agnoscit Eustathius ad Dionys. sed in comment. ad Iliad. B. eum præter missum video.

[96] Μεταξὺ Κυζίκου & Βιθυνίας.] Ita hæc concipiuntur in codicibus MSS. & editionibus ante Xylandrianam excusis, sine ulla lacunæ suspicione, & quare eam finxerit Xylander rationem nullam video, nec quisquam dicet. Afterisum igitur delevimus, nihil deesse existimantes.

[97] Περὶ τὴν Βιθυνίαν.] Sic optime editum ab Holstenio, quem sequimur, pessimo vero errore in prioribus editionibus, περὶ τὴν Παιονίαν. quod etiam libri MSS repræsentant. Strab. lib. XII cujus verba torte noster respicit: Πρὸς δὲ τῇ Δολιονίδι ἐ τῇ Μαγδωνίδι πεδιάδι, μέρος ἐ Μιλητοπολίτου λίμνης, ἣν ἀποπλεύσαντι ὡς τὰς Ἡιονίδας ἐστὶν ἡ Ῥωδακὶς ἐπὶ πεντήκοντα.

[98] Ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης.] Tristanus tom. II profert nummum cum inscriptione ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, ubi monet legendum ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. Et alium Imperatoris Commodi, in quo excusum est: ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, & ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΕΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ.

[99] Μίλυαι, οἱ πρότερον Σόλυμοι.] In omnibus MSS οἱ πρότερον, legebatur, quod nec & editis perperam οἱ πρότερον. Antiquissimum eorum cessario erat corrigendum. Antiquissimum eorum nomen fuit *Termila*, deinde *Solymi*, denique Milyæ, cujus rei testem habemus Strab. ita enim ille lib. XII: Καὶ τοὺς Τερμίλας κατοικῆσαι ἐν τῇ νυνὶ Λυκίᾳ, τοὺς ἀπ' ἐκείνου λεγομένους ἐκ Κρήτ. Σαρπηδόνα, Μόνα & Ραδάμανθυν ἀδελφοὺς ὄντας, καὶ ἀνομάσαι Τερμίλας, τοὺς τοῦ Μίνω·

Μιλυάς, ὡς Μινυάς. λέγοντες δὲ Μίλυες]. Ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου, καὶ ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. τὸ ἐθνικὸν Μιλυάδης, καὶ Μιλυίτης.

Agio vocatur Milyas, uti Minyas. Appellantur etiam Milyes a Milya uxore & sorore Solymi, quæ postea Cragi conjux fuit. Gentile, Milyensis & Milyita.

ΜΙΛΩΝΙΑ, πόλις Σαυνιτῶν ὑπὲρ Φαρνεσέτην. Διονύσιος ἐπὶ πλὰ καιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μιλωνιάτης.

MILONIA, urbs Samnitum illustrissima, de qua Dionysius libro septimo decimo. Gentile, Miloniata.

ΜΙΜΑΛΚΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν φίλις Σικελικῶν ὀγδόῳ.

MIMALCES, gens Libyca, cujus meminit Philistus rerum Sicularum libro VIII.

ΜΙΜΝΗΔΟΣ, πόλις Λυδῶν Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Μιμνήδιος, ὡς ἡ Λυχνίδος Λυχνίδιος.

MIMNEDUS, urbs Lydorum, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Mimnedius, uti a Lychnidus fit Lygnidius.

ΜΙΝΑΪΟΙ, ἔθνος ἐν τῇ Θετταλίᾳ ἡ ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

MINÆI, gens in littore maris rubri, cujus meminit Marcianus in ejus Periplo.

ΜΙΝΥΑ, πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία, ἀφ' ἧς ἡ Μινύα, ἀπὸ Μινυᾶ κληθεῖσα. καὶ τὸ Μινύειον, καὶ Μινυεὺς, καὶ Μινυήϊος. ἐπὶ δὲ ἑτέρας Φρυγίας, ὡς Ἡρόδοτος, ἐν τῷ παραπλησίῳ ἐστὶ καὶ τῷ Παλαισίῳ, οἱ δὲ Γηθαῖοι καὶ Μινᾶοι, καὶ πλησίον ἐρημίας πόλεως οἰκήσεως Ἀργοῦς, τὸν τῆ Λιβυστικῷ κόλπῳ ἐπὶ χώρας τῆς νῦν καθ' ἡμᾶς.

MINYA, urbs Thessaliæ, quæ antea Almonia dicebatur. Ex hac erat Minya, quæ a Minya sic vocata est. Et Minyeum dicitur, & Minyeïs, & Minyejus. Est quoque Herodoto, loco proxime allegato. Ita quoque Josepho dicitur in Antiq. Jud. lib. I cap. IV. Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ Μιλυάδα μᾶλλον ἢ Μινυάδα. κεῖται τοῦ Ἀσφάλτου βάθος λεπτόρρευστον. Vulgo ibi male legitur Μινυάδα, uti docuit magnus Vossius. Hæc regio transpositis literis Μυλιὰς ab Arriano vocatur lib. I de Exp. Alex. Mag. Ταῦτα κατασκόπως οὐ ἀκριβῶς οἶδα ἔγωγε, εἰς τὴν Μυλιάδα κομιδῇ μᾶλλον χώραν ἐτάσθαι, οὐκ ἐμοὶ γε μαχόμενα Φρυγίοις. Sed fortassis ibi etiam Μιλυάδα scribendum.

[a] Ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου ἀδελφῆς.] Salmasius in margine sui Stephani hunc locum ita corrigendum existimabat: Ἀπὸ Μιλύης τῆς Σολύμου ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. Sed nimia hæc mutatio mihi non videtur adprobanda. Nam quemadmodum, ut cum Nepote loquar, neque Cimoni fuit turpe, Athenienſium ſummo viro, ſororem germanam habere in matrimonio, ita etiam huic Solymo, inſtitutis orientalium populorum utenti, neque turpe neque nefas fuit, ſororem habere conjugem. Sed hanc regionem ab Milya nomen non ſortiri, demonſtrat Bochartus in Geog Sac. pag 139.

[b] Μινυεὺς, ἔστι δὲ τῆ Θετταλίᾳ ἡ ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] In omnibus libris-MSS & Editis duplici, legitur Μινυεὺς minus bene, cum certum ſit, Stephanum alio loco ſimpliciter, vocem hanc exaraſſe: Κάρπανα, πόλις Μινυείων ἔθνους, τοῦτο ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Imo omnes quotquot hujus gentis meminere, illam, quam edi curavimus, vocis ſcripturam agnoſcunt. Solus Dionyſius, forte propter metri legem, duplici, utitur:

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης παλάσσης ναίουσι θαλάσσης
Μινυήϊοι τε Σάβοιοί τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλιτομῆλαι.

Erant Minæi una ex quatuor maximis Arabiæ gentibus, in parte ad mare rubrum ſita, quorum præcipua urbs Carna, ſive Carnana appellabatur teſte Strabone lib. XVI. Καπικὴ δὲ πᾶ μάγαρα πλέεσκε ἔθνη τοῦ ἐφάπτου μοῦ πόλις αὐτῶν ἡ μεγίστη Κάρνα, ἡ Καρσανά. Sed fortaſſis hi illegendum Κάρπανα, uti habet Steph. ſuo loco. Horum regio thuris proventu fuit felicissima, quod etiam Minæum dicebatur. Plinius lib. XII, cap. XIV: *Hi primi commerciatum thuris fecere maximeque exercuere, a quibus & Minæum dictum eſt.* Imo ipſi Minæi thus & alia aromata ex locis remotioribus in Arabiam Petræam & Paleſtinam uſque devehebant, uti teſtatur Agatharcides hiſce verbis: Περὶ τῆ τῶν Πέτραν κομιζόντων & τῶν ἄλλων ἀρωμάτων. Ultimum gentile occurrit apud Pauſaniam in Fragmento Heſiodi:

Γέγε δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. — — — —

[6] ἐν τῆς ἐθίοις Λυδίας. [7] τὸ ἐθνικὸν, Μινύας.

MINΩ'A, [8] πόλις ἐν Α'μοργῷ τῇ νήσῳ, μία τ Κυκλάδων. δεύτερα, πόλις Σικελίας. τρίτη, ἐν Σίφνῳ, μία τ Κυκλάδων. [9] ἔχει ἢ Μινῴα καλουμένη κρήνη. ἐκαλεῖτο ἐ ἡ Γάζα Μινῴα. [10] ἔστι ἐ A'ρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Μινοῖται, ἀπὸ Μίνωος. [11] ἔστι ἐ Κρήτης, [12] ἔστι ἐ ἄλλη νῆσος, ἡ πόρρω Μεγάρων. [13] κεῖ ἡ Παρος Μινῴα. οἱ πολῖται, Μινῷαι.

MI'ΣΓΗΤΕΣ, [14] ἔθνος Γ'ηρων Σκαπῶος Ε'υρώπης.

MΙΣΓΟΜΕΝΑΙ', πόλις Θετταλίας. Ε'λλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν Μισγομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

MΙΣΗΤΟ'Σ, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μισητὸς, ὡς Βηρύτιος.

MΙ'ΣΚΕΡΑ, πόλις Σικανίας. Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ ἐπιτάφου Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μισκερῖς, ὡς Μεγαρῖς.

MΙ'ΣΠΙΛΑ, πόλις Μήδων. [17] Ξενοφῶν τελευτῷ ἀναβάσεως. τὸ ἐθνικὸν, Μισπιλάτης.

MO'-

Aquoque alia Phrygiæ in finibus Lydiæ. Gentile, Minyæ.

MINOA, urbs in Amorgo insula, una ex Cycladibus. Secunda, urbs Siciliæ. Tertia in Siphno, una Cycladum. Habet quoque fontem Minoam dictum. Etiam Gaza vocabatur Minoa. Est quoque Arabiæ oppidum, cujus oppidani Minoïtæ, a Minoë nomen habens. Est præterea Cretæ, & alia insula non longe a Megaris. Et Paros Minoa appellatur. Cives, Minoæ.

MISGETES, gens Iberiæ, de qua Hecatæus in Asia.

MISGOMENÆ, urbs Thessaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalioniæ. Gentile, Misgomenius, uti Clazomenius.

MISETUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Gentile, Misetius, uti Berytius.

MISCERA, urbs Siciliæ, de qua Theopompus libro nono & quadragesimo Philippicorum. Gentile, Miscerensis, uti Megarensis.

MISPILA, urbs Medorum, cujus meminit Xenophon lib. III de Exped. Cyri. Gentile, Mispilata.

MO-

[6] Ἐν τῆς ἐθίοις.] Omissa vocali in Aldina Juntinaque exhibetur male, ἐν τῆς θίοις, quod Holtmannus correxit, quem sequimur.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Μινύας.] Sic Græcis pariter & Latinis auctoribus dicuntur. Locus egregius est apud Scholiast. Apoll. Rhodii ad lib. I Argonaut. Ὀ γεωγράφος δὲ ἐ Ε'ρμείας τ βιωτῆ γράπτει Μινύας ἐπίκλησιν, φάσκων δὲ Ποσειδῶνος, ἧς ἐκεῖ εὐ Ὀρχομῷ· ἀφ' ἧς ὁ Λαὸς Μινύας ἐκλήθησαν. Ovidius lib. VII Metam. aliquoties utitur:

Famque fretum Minyæ Pagasæa puppe secabant.

[8] Μινῴα, πόλις ἐν Α'μοργῷ τῇ νήσῳ.] Vocem πόλις, quam ab omnibus libris abesse cernebam, inferendam judicavi, quia semper sic loqui amat Stephanus. Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. V cap. II. Sed locus iste miseris modis ab imperitis librariis est deturpatus, & sine dubio hunc in modum corrigendus.

Ε'ν τῇ Μυρτῴῳ πελάγει νῆσοι,	Α'μόργη πόλις	
Α'ρκεσίνη	ν σ'	λ ζ'
Αἰγιάλη	ν σ'	λ ε' ἐ γ'
Μινῴα	νί σ'	λ ε' ἐ γ'

Pessime in vulgatis legebatur Α'μόργη πόλις, pro Αἰγιάλη Βιτωλίς, & pro Μινῴα Μινῷα.

[9] Ἔστι ἢ Μινῴα καλουμένη κρήνη.] In omnibus codicibus calamo exaratis & editis conspiciebatur lacuna. Ἔστι δὲ Μι * κρήνη. Hanc Salmasius in margine sui Stephani replevit eodem modo, quo nos edi curavimus.

[10] Ἔστι ἐ A'ρκαδίας, ἧς οἱ Μινοῖται.] Non dubito cum Cl. Bocharto, quin *Minoa* & *Minoitarum* nomine Stephanus intelligat *Minœam* & *Minœos*, jam supra nominatos, mythologiæ doctores sequutus, quos inanis nominum illusio eo adegit insaniæ, ut a Cretensi regulo, qui postquam in insula sua contenuisset, in Sicilia fato functus esse dicitur, Arabiæ intimæ populos deduceret.

[11] Ἔστι ἐ Κρήτης.] Hæc verba ab omnibus editis absunt, ut & Vossiano Palatinisque codicibus. Ea Stephano reddidimus ope codicis Perusini, quem Cl. Jac. Gronovius contulit. Antequam hanc verborum adjectionem observaveram, mirabar, Stephanum Minoæ Cretensis, oppidi satis celebris, hoc nōn meminisse. Documentum hic locus præbet præstantissimum, quo addiscimus, quantam Ethnicographus non duntaxat ab Hermolao Epitomatore, sed deinde etiam ab ignavis librariis, injuriam passus sit.

[12] Ἔστι ἐ ἄλλη νῆσος, ἡ πόρρω Μεγάρων.] Insulam hanc, non longe a Megaris dissitam, commemorat Thucyd. lib. III: Α'θηναῖοι, Νικίου ξ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἐστράτευσαν ἐπὶ Μῶνον τὴν νῆσον, ἡ κεῖται πρὸς Μεγάροις. Sed Strabo lib. IX perhibet promontorium hoc nomine post Scironidas Petras, quod Nisæe portum conficit, hæc sunt ejus verba: Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρον προέκειται Μινῷον, καθάπερ ἐ τὸν τῆ Νισαίᾳ λιμένα. Imo ipsum illud Megarensium navale etiam Straboni Μινῷον dicitur, sic enim ille ibidem: Η' δὲ Νισαία ἐστὶ ὑπόπολις τ Μεγαρικῶν, ὄντος ἐ ἐκτὸς σταδίους τ πόλεως ὀκτὼ, σκέλεσιν ἐκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτὴν· ἐκαλεῖτο δὲ ἐ τὸν Μινῷον. Fuit in hac *Minoa* castellum, quo portus contra hostilem impetum defendebatur, quod apparet ex alio loco Strabonis lib. VIII, ubi tradit in Delio, quod in Argolico sinu est, castellum ædificatum, cui cum Megarica itidem *Minoa* nomen est.

[13] Καὶ ἡ Πάρος Μινῴα.] Consule Stephanum in illa voce, ubi hac de re mentionem facit.

[14] Μίσγητες, ἔθνος Γ'ήρων.] Similitudo & affinitas terminationis facit, ut ferme mihi persuadeam, eandem esse gentem, quæ aliis in locis Stephano dicitur Γ'ητες, & Γ'ηται. Nostrum tepenumero incidere in depravatum Hecatæi codicem, notius est, quam quod doceri opus sit.

[17] Ξενοφῶν τελευτῷ ἀναβάσεως.] Hodie libro citato in Xenoph. legitur: Ὀ Γνήσιος δ' ἐν τῇ πόλει Μισπιλᾶς· Μῆδοι δ' οὗτοι νῦν ἔχουν. Heic prima vocalis est ι, non vero iota.

16 τὸ

ΜΟ΄ΚΑΡΣΟΣ, Θρᾴκης χωρίον· Θεόπομπ@· πρώτῳ φιλιππικῶν. [16] τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσιος.

A MOCARSUS, Thraciæ caſtellum, de quo Theopompus libro primo Philippicorum. Gentile, Mocarſius.

ΜΟ΄ΚΑΤΑ, Βιθυνίας πόλις, ἧς Δομίτ@· Καλλίστρατ@· ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μοκατηνός.

MOCATA, urbs Bithyniæ, de qua Domitius Calliſtratus libro IV de Heraclea. Gentile, Mocatenus.

ΜΟ΄ΚΚΑΗ, κώμη Φρυγίας. οἱ οἰκήτορες, Μοκκληνοί.

B MOCCLE, pagus Phrygiæ, cujus incolæ Moccleni.

ΜΟΛΟΡΧΙ΄Α, [17] πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρχου Ξενίσαντ@· Ἡρακλέα, ἀπόν@· ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. τὸ ἐθνικὸν, Μολορχίτης.

MOLORCHIA, urbs Nemeæ, nomen habens a Molorcho, qui Herculem, ad certamen proficiſcentem, hoſpitio excepit. Gentile, Molorchita.

ΜΟΛΟΣΣΙ΄Α, [18] ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου. ὁ οἰκήτωρ, Μολοσσός. ᾗ Ἰλυκὸν, Μολοσσὶς, ᾗ Μόλοσσα ὑδετέρως, ᾗ Μολοσσὶ δι' ἑνός τ. Μολοσὶς, ὁ τύπ@· τὸ κτητικὸν, Μολοσικός.

C MOLOSSIA, regio Epiri, cujus incola, Moloſſus, & fœmininum, Moloſſis, & Moloſſa genere neutro. Et Moloſi per T ſimplex. Molotus locus. Poſſeſſivum Moloticus.

ΜΟΛΥΒΔΑ΄ΝΑ, πόλις Μασιηνῶν· Ἑκαταῖ@· Εὐρώπης.

MOLYBDANA, urbs Maſtienorum, de qua Hecatæus in Europa.

ΜΟΛΥ΄ΚΡΕΙΑ, [19] πόλις Αἰτωλίας· Στράβωνι δεκάτῃ. [20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ· Εὐφορίων δ' Μολυκρείαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Μολύκρειος, ᾗ Ἰλυκῶς ἑ ὑδετέρως· ᾗ Μολυκρίτης, ᾗ Μολυκριὰς. λέγεται ἑ Μολυκρεάδης. Ἀριστοφάνης δ' Μολυκριάδης φησί.

D MOLYCREA, urbs Ætoliæ, de qua Strabo libro decimo. Hanc Thucydides Molycreum appellat, ſed Euphorio Molycriam. Gentile, Molycrius, quod & fœmininо & neutro genere in uſu eſt. Et Molycritæ, & Molycrias. Dicitur quoque Molycrienſis. Apud Arcadium vero Molycræos occurrit.

ΜΟΛΥ΄ΝΔΕΙΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μολυνδαίου. Ἀλέξανδρ@· ἐν τῷ περὶ Λυκίας πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μολυνδεύς.

E MOLYNDEA, urbs Lyciæ, a Molyndæo nomen habens, teſte Alexandro libro primo de Lycia. Gentile, Molyndenſis.

ΜΟΝΑΒΑΙ΄, πόλις Γαυλίτων ἐν Γαυλανίτιδι. Καπίτων δ' ἐν Γαυλανίτιδι. τὸ ἐθνικὸν, Μοναβάτης.

F MONABÆ, urbs Iſauriæ, de qua Capito in Iſauricis. Gentile, Monabita.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσιος.] Quanquam non ignorem, nomen urbis & gentile ſæpe idem eſſe, & aliquando duntaxat accentu differre, non puto tamen iſtos canones heic locum habere. Hoc loco nomen urbis & gentile in omnibus vulgatis nihil differebant. Fortaſſis ſcribendum, τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσ@·, vel Μοκαρσῶνος. Si nummi hujus urbis exſtarent, melius de germana hujus gentilis ſcriptura judicari poſſet.

[17] Μολορχία, πόλις Νεμέας ᾗ ἀπὸ Μολόρχου.] In omnibus libris ſcriptis & editis male exhibebatur Μολεχία, Μολέχου & Μολεχίτης: nam pauper ille, Herculem hoſpitio excipiens, non *Molorchus*, ſed cum adſpiratione *Molerchus* dicebatur, uti unanimi conſenſu teſtantur Mythicæ Theologiæ doctores Apollodorus lib. II: Ἡρακλέ@· ὡς ἐπὶ τὴ λέοντ@, οὗ Κλεωναῖ, ᾗ ξενίζεται παρ' αὐτοῦ Μολόρχου Virgil. lib. III Georg.

Cuncta mihi, Alpheum linquens, lucoſque Molorchi,
Curſibus, & cruda decernet Græcia cæſtu.

Ad quæ verba ſic commentatur Servius: *Lucoſque Molorchi. Id eſt ſylvam Nemeam, in qua celebratur agon in honorem Archemori. Molorchus autem paſtor fuit, qui Herculem, venientem ad occidendum Nemeum Leonem, ſuſceperit hoſpitio.* Ex hiſce & ſimilibus locis, quæ ex aliis adduci poſſent, evidenter liquet, nos in urbis & conditoris nomine, ut & gentili, bene τὸ χ reposuiſſe.

[18] Μολοσσία, ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου.] Bene ſic correxit Xylander, quem ſequimur, ſed male in prioribus editionibus Μολοσία, Μολοσὶς, Μολοσὶς & Μολοσὶ per ſimplex ſigma excuſum eſt. Perverſa hæc ſcribendi ratio Sigonium in notis ad Livium ſuffragatorem habuit, ſed eum errantem refutavit Vir Max. J. Voſſius in ſuis ad Scylacem notis. Moloſſiæ deſcriptionem non ſubnectam, quæ ex Palmerii Græc. Antiqua commode peti poteſt.

[19] Μολύκρεια, πόλις Αἰτωλίας.] Sic legitur apud Strabonem libro IX: Καὶ ἡ Μολύκρεια δ' ἐστὶ κώμη τῆς Ἀγραΐδος, Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Adeo ut in penultima diphthongum collocaverim, quanquam libri ſcripti & omnes Stephani editiones hactenus ibi vocalem ε præſentarint. Bis præterea apud Geographum hujus urbis mentio celebratur, ſed editores ibidem etiam in penultima diphthongum exigunt. De ſitu hujus oppidi conſulendus ſupra laudatus Palmerius.

[20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ.] Sic Thuc. urbem appellat libro II, hiſce verbis: Οἱ δὲ Αἰτωλοὶ, παλαιὸν ἔθνος, ἧς καὶ αἱ πολίτικαι λαβοῦσαι, τὴν τε γῆν ὤκησαν ἐξ ἀνιπτοῦ τοῦ πολέμου ἀπολλύμενοι, ἣ Μολύκρειον αὐτὴν ὀνομάζουσι. Eodem modo etiam libro tertio appellatur.

[21] Καὶ Μολυκρείτης.] In libris Palat. & utraque editione, Aldina Juntinaque corrupte legebatur Μολυκρείτης, quod emendat Xylander.

ΜΟΝΟ'ΓΙΣΣΑ, [21] πόλις Καρίας, ἀπὸ ὄψεν Ἀ'ρτεμις Μονογιστίνη, ἴδρυμα Δαιδάλου. [23] μεγίστα γὰρ τῇ Καρῶν φωνῇ, λίθοι ἐμμελῶς ἔστιν. νυῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίγατα λέγομεν. A

ΜΟ'ΝΟΙΚΟΣ, πόλις Λιγυστικὴ Ἑκαταίου Εὐρώπης. τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκιος. B

ΜΟΡΓΕ'ΝΤΙΟΝ, [25] πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων. λέγεται δὲ Μοργῆτία, [26] τὸ ἐθνικὸν, Μοργῆτινος, καὶ Μοργήτης λέγεται.

ΜΟ'ΡΓΥΝΑ, πόλις Σικελῶν· φίλιος δὲ τῷ πατρί· τὸ ἐθνικὸν, Μοργυναῖος. C

ΜΟΣΣΥ'ΝΟΙΚΟΙ, [27] ἔθνος, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. [28] τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.

ΜΟ'ΣΥΛΟΝ, ἀκρωτήριον καὶ ἐμπόριον Αἰθιοπίας· [29] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.

MONOGIȘSA, urbs Cariæ, unde Diana Monogissena, a Dædalo posita. *Megissa* enim Carum lingua lapidem interpretamur: nunc vero lapides crustaceos & molles *gissa* appellamus.

MONOECUS, urbs Ligystica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile Monœcius.

MORGENTIUM, urbs Italiæ a Morgetis sic dicta. Appellatur quoque Morgetia. Gentile, Morgentinus, & Morgeta dicitur.

MORGYNA, urbs Siculorum, de qua Philistus libro secundo. Gentile, Morgynæus.

MOSSYNOECI, gens de qua Eudoxus libro primo de terræ circuitu. Possessivum, Mossynœcicus.

MOSYLUM, promontorium & emporium Æthiopiæ, quorum meminit Marcianus libro primo Periodi.

MO-

[21] Μονίγισσα, πόλις Καρίας, ἣν Ἄρτεμις Μονογιστίνη.] In omnibus libris MSS & vulgatis lacuna conspicitur (a quibus aberat πόλις Καρίας, ἣν) quam nulla librorum auctoritate freti confidenter replevimus. Cum hæc de Carum lingua noster agat, facillime addi poterant, quæ addidimus. Interim si quis recurrat ad vocabula Λαμψακὸς & Γ'ύμνια, ubi etiam de vocum Caricarum significatione agitur, is sine dubio hanc lacunæ repletionem iniquo animo non feret.

[23] Μέγιστα γάρ.] Primam syllabam nihil ad rem facere censet CL. Gronovius, cui Perusinus codex vitium hoc modo indicabat, μεις ..... γιστα. In MSS Palatinis eandem lacunam observat Salmasius hoc modo: μειζω ..... γιστα λιθω ἐμμελῶς τον.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκιος.] Male passim legebatur, Μονοίκιος, quod correximus. Aliud gentile, scil. Μονοικὶς conspicitur apud Goltzium in nummo Domitillæ, in quo hæc est inscriptio, MONOIKEΩN. Cæterum cum Cluverio judico, nostrum hic agere de Portu Herculis Monœci, qui hoc nomen inde adsumsit a μόνος & οἶκος, quia ibi solus habitavit, vel templum habuit. Servius ad lib. VII Virgil. *Arce Monœci*, inquit, *de Liguria: ubi est portus Monœci Herculis. Dictus autem Μόνοικος, vel quod, pulsis omnibus, illic solus habitavit; vel quod in ejus templo nunquam aliquis deorum simul colitur; sicut in Jovis Minerva & Juno; in Veneris Cupido.*

[25] Μοργῆται, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων.] Bene Cluverius in Siciliæ descriptione observat, Epitomatorem more suo Siciliæ *Murgantiam* sive *Morgentium* confundere cum Samnitum in Italia *Murgantia*, quam Livius lib. X memorat; apud quem etiam alterius Murgantiæ in Sicilia lib. XXIV mentio celebratur. Et quanquam noster Italiæ oppido tribuat, quod Geographus Siciliæ, in eo nequaquam est sequendus, nam Morgetes ab OEnotris pulsi, in Siciliam trajecere, ita enim ille lib. VII: Ἀντίοχος δὲ τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς νήσου ταύτης φησὶν Σικελίας φησὶ, καὶ Μοργήτας λέγειν εἰς τοῦτο Σικελίαν ὕστερον, ἐκβληθέντας ὑπὸ τῶν Οἰνωτρῶν. φασὶ δέ τινες καὶ τὴν Μοργήτιον ἐντεῦθεν τοῦτο ἀποσχεῖν καὶ τὴν Μοργήτων ἔχειν. Et eodem libro: Καὶ τὴν Μοργήτων δὲ εἶναι τινὰ τῶν Μοργήτων φύλακ. πόλις δ' ἐν αὐτῇ τοῦ δ' ἔθνους ἐστίν.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Μοργῆτινος, καὶ Μοργήτης.] In omnibus libris male erat Μεργίτης, sed Cluverius emendavit Μοργήτης, quod sequimur: ipse enim noster eodem gentili fuerat usus. MURGENTINI occurrunt apud Cic. in Ver. III, ac Plinium lib. III cap. VIII. Diod. Sicul. ipsa urbs vocatur derivativo vocabulo Μοργαντῖνα MORGANTINA.

[27] Μοσσυνοίκοι, ἔθνος.] Alterum σ huic voci inseruimus, quia ipse Stephanus aliis in locis, veterum scriptorum auctoritate motus, hanc scripturam est sequutus. Videsis in voce Μελαγχλαινοι & Χοιραδίες. Non tamen improbamus, si vox simplici sigma exaratur, uti innumeris locis fit apud Xenophontem lib. V de Cyri Exped. Apud Herodotum lib. III Dionysium Halicarnassæum lib. I. In Fragmentis Nic. Damasceni, & Eustathii comment. ad Dionysium. Illos Tibarenos habere vicinos testatur Apollon. Rhod. lib. II Argon. ubi eorum situm & mores describit.

> Τῇ δ' ὑπὲ Μοσσυνοικοι ἰμάρτεαι ὀλίγιστον
> Ἐξίνης πάτερον ὑσμινίης τε τιμηθέν,
> Δηρητῖνες πύργοισι τὸ πάλαι πεπτηότες
> Καύκασα, καὶ σύργοις ὄβριμοι, ἃς καλέουσι
> Μόσσυνας.

Ad quem locum sic commentatur Scholiast. Μοσσυνοικοι δὲ ἔθνος ἐστὶ παροικοῦν τὴν Φασιανὴν ἐγκειται. Μόσσυνοι γὰρ οἱ ξύλινοι οἶκοι λεγόμενοι, οἷς ἐν αὐτοῖς χρῶνται ἐπὶ τῶν αὐτοπύργων, ὀλίγιστον γὰν αὐτοῖς ἔχοντες ἐπὶ τῶν αὐτοῖς αὐτοπύργων, ἢ λέγεται ξύλινοι οἶκοι ἔφη. λιθ γὰρ ἐν μόσσυνος, ἡ λέγεται ξύλινος οἶκος, ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι. Ligneæ eorum ædes appellantur μόσσυνοι & μόσσυνες. Hinc fit, ut nonnunquam, absque altero compositi membro, sic vocentur a scriptoribus. In Excerp. Nic. Damasceni hæc leguntur: Μόσσυνοι δ' ἴσασιν βασιλέα τῶν ἔθνων τὸν πύργῳ κατοικοῦντα. Mela lib. I cap. XIX: *Ultra Mossyni turres ligneas subeunt.* Scylax: Μετὰ δὲ Μοσσυνοὺς ἔθνος Τιβαρηνοί.

[28] Τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.] Hoc possessivum reddendum est Aristoteli de Mirab. Auscult. Φασὶ δὲ Μοσσυνοικικὸν χαλκὸν λαμπρότητα καὶ λεπτότητα ἔχειν ὑπερβαλλομένην ἀντιφαίνεσθαι πόρρω. Vulgo ibi male Μοσσυνοίκιον.

[29] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περίπλου.] Hodie in iis, quæ de Marciano Heracleota circumferuntur, nulla hujus promontorii, & nulla quoque emporii mentio reperitur. Memoratur tamen gens, cui nomen Μοσυλοί, vicina Troglodytis & Analitis: Παρεκπλέει δὲ τὰ τῆς αὐτο-

ΜΟΣΧΟΙ, Κόλχων ἔθνος, πρὸς τοῖς Ματιληνοῖς· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

A MOSCHI, gens Colchorum, Matienis vicina, cujus meminit Hecatæus in Asia.

ΜΟΤΙΗΝΟΙ, χωρίον Ἰβηρίας, ἄποικον Ῥωμαίων· [10] Πολύβιος τρίτῳ. Φλέγων δὲ Μητιληνὸν αὐτὸν φησι. τὸ ἐθνικὸν, Μοτιληνός.

MOTIENI, oppidulum Iberiæ, Romanorum colonia, de qua Polybius libro III. Phlegonti Mutienum dicitur. Gentile, Motienus.

ΜΟΤΤΗ, [11] πόλις Σικελίας, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς, μιᾳναύσης Ἡρακλεῖ τὰς ἐλαύνοντος τὰς αὐτοῦ βοῦς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. φίλιος δὲ, φρούριον αὐτῶν φησι Σικελίας ἀφεδαλαίον. [12] τὸ ἐθνικὸν, Μοτταῖος.

B MOTYE, urbs Siciliæ, a Motya quadam fœmina nomen habens, quæ Herculi eos indicavit, qui ipsius boves abegerant; auctore Hecatæo in Europa. Sed Philistus perhibet maritimum esse Siciliæ castellum. Gentile, Motyæus.

ΜΟΤΥΛΑΙ, Σικελίας φρούριον, [13] πρὸς τῷ Μοτύλῳ. φίλιος δὲ Σικελῶν πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μοτυλαῖος.

C MOTYLÆ, castellum Siciliæ, circa Motyam, de quo Philistus libro V Rerum Siculorum. Gentile, Motylæus.

ΜΟΥΚΙΣΣΟΣ, πόλις [14] Καππαδοκίας δευτέρας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ.

MUCISSUS, urbs Cappadociæ secundæ, cujus meminit Capito Isauricorum sexto.

ΜΟΥΜΑΣΤΟΣ, ὡς Βύβαστος, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν. ὁ πολίτης, Μυμαστίτης.

D MUMASTUS, uti Bubastus, urbs Cariæ, de qua Alexander libro secundo Caricorum. Civis, Mumastita.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, λιμὴν Ἀττικῆς, [15] ἀπὸ Μουνύχου. καὶ ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος. ὁ οἰκήτωρ Μουνύχιος, [16] καὶ Μουνυχιάς. τὰ τοπικὰ, Μουνυχιάζειν καὶ Μουνυχίαζε,

MUNYCHIA, portus Atticæ, sic dictus a Munycho. Et templum Munychiæ Dianæ. Incola Munychius, & Munychias. Localia ex, ad & in Munychia de-

E

Θεσπιαῖοι Τροιζηνίδος, καὶ οἱ Λυκάονος, καὶ οἱ Μοσσυνοὶ τοῦ Πόντου. Ptolomæus eodem modo & promontorii & emporii meminit lib. IV cap. VII: Μοσσυνικὸν ἄκρον ἐμπόριον.

[10] Πολύβιος τρίτῳ.] Hæc si conferantur cum Polybio, constabit evidenter, vel Stephanum usum fuisse depravato Polybii codice, vel cum oculorum fuorum orbes non bene in Polybium torsisse, tam in ejus vulgatis hodie ita legitur: Παραλλάσσουσι δὲ τῆς Γαργηττίδος, ἣ συμφερόντως καὶ τοῦ ἀσφαλισμένου ὄρους, καὶ τῆς εὐλιμενίας τοῦ κατασκληρυμένου χωρίου ὑπὸ Ῥωμαίων, τῆς τῶν Φλεγόντων σωθησομένης εἰς Μοτιλῶν ὑπονίκιον ὑπάρχουσαν Ῥωμαίων, ἐναλίσκουν. Anex hilce verbis concludi potest Μοτιλῶν fuisse χωρίον Ἰβηρίας? Certe satis ofcitanter hunc Polybii locum transcripsit Stephanus: nam Μοτιλῶν apud eum non occurrunt, sed quidem Μοτίνη, non longe a Padoa circa Placentiam & Cremonam posita, quæ regio nequaquam Iberiæ est adscribenda. Straboni lib. V hæc colonia Μουτίνη dicitur, cujus nominis vestigia adhuc supersunt in hodierno *Modena*, vel *Módena*, teste Cluv. lib. I Ital. Antiq. cap. XXVIII.

[11] Μοττὴ, πόλις Σικελίας.] Urbis insignem descriptionem habemus apud Cluverium Sic. Antiq. lib. II cap. I. Sed bene ceniet vir doctissimus, Epitomatorem hunc locum, & qui sequitur post hanc sectionem, in duo diversa secretaque loca distraxisse. Uti sæpenumero alias, etiam hoc, Nostrum in depravatos auctorum codices incidit.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Μοτταῖος.] In omnibus libris Μοττινὸς legitur non bene, quem errorem emendavit Cluv. Idem gentile non depravatum occurrit in voce Κασῖνα. τὸ ἐθνικὸν, Κασινεῖος, ὡς Μοτινεῖος, τὸ Βατίνος, Σικελίας πόλις.

[13] Πρὸς τῷ Μοτύλῳ.] Mirum est, tam diversam hujus loci scripturam circumferri. Pessimo errore legitur in Juntina, ἀπὸ τοῦ Μοτίνη. Xylandriana minus bene exhibet, ἀπὸ τοῦ Μοτίλου. Placuit nobis, quod in Vossiano MS & antiquissima Aldi editione conspiciebatur, πρὸς τῷ Μοτύλῳ.

[14] Καππαδοκίας δευτέρας.] Quemadmodum Cappadocia in duas & tres provincias fuerit divisa, prolixe ostendimus in voce Καισάρεια, pag. 446. Hanc urbem Justinianus a suo nomine *Justinianopolim* appellare voluit, cum eam ex castello metropolin fecisset, uti liquet ex V Synodo general. Constantin. II. Collat. V. Tom. XII Concil. Gener. pag. 96. *Piissimus autem Imperator, cum Metropolitana jura dedisset civitati, quæ quondam quidem Mucissos, nunc vero Justinianopolis nuncupatur, cum aliis civitatibus Doharæ & Nazianzum subjecit ei.* Procopius de Ædif. Justlib. V cap. IX: Ἡ δὲ ἐν τῷ Φρυγίᾳ τῶν Καππαδόκων Μουκησὸς ἄνομα, οὐ πρὸ τοῦ ὀνόματι κεῖται. Postquam ibi Justinianus multa templa, Xenodochia, & balneas publicas ædificasset, εἰς μητροπόλεως ἀξίωσιν ἦλθεν, *ad Metropoleos dignitatem pervenit.* Variis igitur modis hujus urbis nomen exaratur Μύκισσος, Μύκισος, Μυκησὸς, sed omnium pessime Μόσσος in Notitia Græc. Episcopatuum

ιδ'. Ἐπαρχία Καππαδοκίας.

Ο' Μυσίσσου.
Ο' Ναζιανζοῦ.
Ο' Κολωνίας.
Ο' Ἰουστινουπόλεως.
Ο' Δωύρων.

Sed ibi legendum Μυκίσσου vel Μυκίσου, non est quod multis probem.

[15] Ἀπὸ Μουνύχου.] Portum hunc a Municho rege nomen habere, etiam testatur Harpocration: Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Κατησιφῶντα, τὸν ἀπὸ Ἡρακλείου ἐν τῇ Ἀττικῇ· Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδι ὀνομάζεσθαί φησι καὶ Μουνύχιον ἀπὸ Μουνύχου τοῦ βασιλέως. Ἔστι δὲ καὶ Παυσανίας. Eadem habemus apud Ulpianum ad Orat. de Corona, Suidam, Apostolium in Proverb. & alios.

[16] Καὶ Μουνυχιάς.] Male in Xylandriana, accentu

 transpo-

χάζε, καὶ Μυνυχάσι. [17] ᾧ τὸν εἰς τὸν Μυνυχίαν Θουκυδίδης ἡ. Τῶν Μυνυχάσι πταγμένων ἄρχων.

ΜΟΥΡΣΑ, [18] πόλις Παιονίας, κλίσμα Α'δριανῷ. τὸ ἐθνικὸν Μυρσαῖος, ὡς Παρθένιος Φωκαεύς. [19] λέγεται καὶ Μέρσιον.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τῇ ἐν Μακεδονίᾳ· Πολύβιος τριακοστῷ ἑβδόμῳ. τὸ πτητὸν ἀναλόγως Μουσεῖος, ὡς Σιγειεύς.

ΜΟΨΙΟΝ, [20] πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Θεσσαλίας· Στράβων ἐν ιθ'. [21] ἄλλος ἢ ἔστι Μόψιος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. τὸ ἐθνικὸν, Μόψιος.

ΜΟΨΟΠΙΑ, ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μόψοπος, Καλλίμαχος. [22] ἄρρητος ἡ Μόψου. ὁ πολίτης, Μοψόπιος, ἀλλὰ διφθόγγου, καὶ ἀλλὰ διὰ ι. καὶ Μοψοπεύς. [23] Ἡ ἐγ-

A denotant. Forma adverbii ad locum reperitur apud Thucydidem libro octavo: *In Munychia excubantium præfectus.*

MURSA, urbs Pannoniæ, ab Adriano condita. Gentile, Murſæus, quo utitur Parthenius Phocaënſis. Dicitur quoque Mur-
B ſium.

MUSEUM, locus circa Olympum in Macedonia, de quo Polybius libro XXXVIII. Locale juxta analogiam, Muſeenſis, uti Sigeenſis.

MOPSIUM, urbs Pelaſgiotidis re-
C gionis in Theſſalia, de qua Strabo libro IX. Alius vero eſt Mopſus, a quo Attica, Mopſopia.

MOPSOPIA, ſic Attica dicitur a Mopſope quodam, teſte Callimacho. Caſus rectus Mopſops non eſt in uſu. Civis, Mop-
D ſops, per diphthongum, & per jota, & Mopſo-

fecto, ᾧ Μυνυχίαν, quod ex prioribus editionibus correximus.

[17] Οὗ τὸν εἰς τὸν Μυνυχίαν Θουκυδίδης ἑ. Τῶν Μυνυχάσι πταγμένων ἄρχων.] Si quis hæc contulerit cum hactenus vulgatis, ille videbit, nunc alio modo in hac editione capitulum hoc terminari. Conſpiciendam hanc & admirabilem acceſſionem, librariorum negligentia ſine dubio prætermiſſam, nobis reſervavit codex Voſſianus MS, qui uti ſæpe alias, ita etiam hoc multum profuit. Locus apud Thucyd. lib. VIII ſic legitur: Διαπλεύσαντο δὲ ἅμα αὐτῇ ἑξήκοντα, ᾧ Ἕρμων ἦρχε πλὴν τῆς Μυνυχάσι πταγμένων ἄρχων. *Ipſi autem ſimul adjuverunt cum aliis, tum Hermon quidam circitorum apud Munychiam excubantium præfectus.* Idem adverbium, quod eſt apud Thuc. loco allegato, invenitur apud Lyſiam pag. 127. Καθίζουσι ἐπὶ τῷ βωμῷ Μυνυχίῳ.

[18] Μοῦρσα, πόλις Παιονίας.] Ita nobis exhibebat Voſſianus calamo exaratus. In omnibus editis peſſimo errore legebatur, Μῆρσα, πόλις Ἰωνίας. Vitium hoc primus omnium in Stephano detexit Illuſtris Scaliger in notis ad Euſeb. ubi docet, pro Ἰωνίας ſcribendum Παιονίας, quod eſt in Voſſiano MS. vel Παιονίαν: nam indifferenter & Zoſimus & alii Græci Παιονίαν & Παιονίαν pro eadem provincia uſurpant. Poſt Scaligerum hunc errorem etiam correxit Salmaſius ad Ælium Spartianum, & in margine ſui Stephani. Satis demonſtrat Scaliger ex veteri inſcriptione & aliis auctoribus inferioris Pannoniæ urbem eſſe. Quibus addam verba Sex. Aur. Victoris in Epit. *Hujus morte cognita, Vetranio magiſter militum Imperium in Pannonia apud Murſiam corripuit: quem Conſtantius non poſt multos dies regno exuit.* Similerus cenſet eſſe hodiernam *Murovizam*, vel *Ezech*, quod alii ſcribunt *Eſſek*: quæ hodie 18 leucis a Buda diſtat. Mirum in modum etiam ſe torquet Hieronymus Surita, citans ad Anton. Itinerarium hunc Stephani locum, ex quo præter Pannonicam Murſam aliam comminiſci conatur. Sed in noſtro ſcripturæ vitium non ſubolfecit.

[19] Λέγεται δὲ Μέρσιον.] Simocattæ dicitur Μίρσιον, obſervante Salmaſio ad marginem ſui libri. Ptolem. Μερσία, ut & Aurelio Victori in Epit. *Hoc tempore Conſtantius cum Magnentio apud Murſiam dimicans vicit.* Nomen gentile apud noſtrum eſt Μυρσαῖος, Latino ore MURSINUS, apud eundem Aur. Vict. in Cæſaribus: *Lic. Gallienus Ingebum, quem cuntem Pannonios, comperta Valeriani clade, imperandi cupido inceſſerat, Murſiæ dejicit: mox que Regillianum, qui receptu militibus, quos Murſina labes reliquos fecerat, bellum duplicaverat.* Periphraſis etiam eſt in uſu, uti liquet ex epiſtola Concilii Sardicenſis ad Epiſcopos, ubi inter Arianæ Hereſeos defenſores recenſetur Οὐάλης ὁ ἀπὸ Μυρσῶν τῆς Πανονίας. Vide tom. III Concilii General. pag. 57. Qui in alia Sardicenſis Synodi epiſt. Latine dicitur *Valens a Murſa.* Eodem tomo pag. 43.

[20] Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος.] Ex hoc Stephani loco Sigonius corrupta quædam in Livio emendavit. Lib. XLIII cap. LXII: *Concione dimiſſa, poſtero die profectus inde ad Ldopſium poſuit caſtra: tumulus hic inter Tempe & Lariſſam medius eſt.* Sed male Sigonius vel ex Aldina, vel ex Juntina editione citavit Πελασγιώτιδος. Paſſim Πελασγιῶτις ſita Theſſaliæ pars ab auctoribus appellatur, quod non incognitum Xylandro, quem ſequimur.

[21] Ἄλλος δὲ ἢ ἔστι Μόψιος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία.] Quemadmodum paſſim Hermolaus in concinnanda hac epitome oſcitantiam ſuam prodit, ita etiam nunc egregium documentum exhibet: nam eo quod ſtatuat, alium fuiſſe Mopſum a quo Attica Mopſopia dicta eſt, paucis etiam debuiſſet indicare Mopſum iſtum, a quo Mopſium Pelaſgiotidis in Theſſalia, nomen accepit, fuiſſe Mopſium Lapithum expeditionis Argonauticæ ſocium. Porro ultima hæc verba, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία, ſic non leguntur in aliis editionibus, in quibus male excuſum erat, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπίαν. Fundamentum noſtræ emendationis eſt Strabo lib. IX quem noſter allegat, ex quo manifeſtiſſime apparebit, Stephanum alterius Mopſi in genuino opere meminiſſe, & ultima illa verba ſic debere emendari, quemadmodum emendavimus, ita enim ille: Μόψιοι δὲ ὀνομάσαντες οὕτω ἀπὸ Μόψου τοῦ Ῥηγκέως, ᾧ Τειρεσίας, ἀπὸ δὲ Ἀμπύκου τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις. Cæcus eſt, ἄλλος δ' ἀπὸ Μόψου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία qui non videt, totum locum Strabonis Stephanum in genuino opere habuiſſe, & ultimam verborum partem Epitomatorem duntaxat ſibi reſervaſſe, quæ profecto, niſi cum antecedentibus conjungantur, commodum ſenſum non conficiunt.

[22] Ἄρρητος ἡ Μόψου.] In omnibus libris male legebatur, ἄρρητος ἡ Μόψος. quod neceſſario erat corrigendum. Elliptica locutio eſt, & ſubintelligitur ἡ πόλις. Sic enim noſter in voce Βερενικεύς, quam

[41] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ, [44] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἰδὴ Μοψοπώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν ἓν ω. τὸ ἐθνικὸν Μοψάτης.

Mopsopienſis. Sed Heraclides Ponticus libro primo inquit Mopſopiotes, quod debebat eſſe Mopſopites; fortaſſis ſublato ω. Fœmininum eſt Mopſopis.

ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑ, [47] πόλις Κιλικίας, ἀπὸ τῷ Πυραμῷ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου ἢ μάντεως. [48] ὁ πλίτης, Μοψεάτης, καὶ ἀβλαγωγὶ μιᾶς τῆς λέξεως· ἀφ' ἧς ὁ γραμματικὸς Ἡρακλείδης, ὁ Μοψεάτης.

MOPSIESTIAS, urbs Ciliciæ ad Pyramum amnem ſita, quæ a Mopſo vate nomen habet. Civis, Mopſeates, quaſi formatum eſſet ab una & ſimplici dictione. Hinc Grammaticus Heraclides Mopſeates dicebatur.

ΜΥΓΔΟΝΙΑ, μοῖρα Μακεδονίας· καὶ ἐπίρρυτος τῆς μεγάλης Φρυγίας, ἀπὸ Μύγδονος. [47] τινὲς δὲ Μαίδας αὐτὰς φασὶ. τὸ κτητικὸν Μυγδονικὸς, καὶ ἰδιωτικῶς καὶ ἰδιετέρως. [48] λέγεται καὶ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία. ἐλέγετο δὲ Μυχθονία.

MYGDONIA, pars Macedoniæ; & alia magnæ Phrygiæ, cui a Mygdone nomen impoſitum eſt. Eos nonnulli Mædos appellant. Poſſeſſivum, Mygdonicus, quod & fœminino & neutro genere in uſu eſt. Dicebatur etiam Muchthonia.

ΜΥΓΙΣΟΙ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος πέμπτῃ γηεαλογιῶν. τὸ ἐθνικὸν Μυγίσιος, καὶ Μυγισία Ἀθηνᾶ, καὶ Μυγισαία.

MYGISI, urbs Cariæ, de qua Hecatæus libro IV Genealogiarum. Gentile, Mygiſius, & Mygiſia Minerva, & Mygiſais.

ΜΥΗΣ Μύητος, [49] ὡς φάσκης Φάσκητος, πόλις Ἰωνικὴ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μυήσιος, ὡς Φασκήσιος.

MYES, cujus caſus obliquus eſt *Myetis*, uti Phagres Phagretis, urbs Jonica, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile Myeſius, uti Phagreſius.

MY-

quam dicit eſſe γηεαλὼ ἢ ἀθέσιας ἀμφότερα. Cæterum Atticam a Mopſope quodam Mopſopiam fuiſſe dictam, etiam teſtatur Lycophronis Scholiaſtes pag. 118 Μοψοπία δὲ πόλις ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ χώρα, ἧς αἰ Ἀθῆναι, ἀπὸ τινὸς Μόψου. Hic locus nobis ſatis perſuadet, in verbis Strabonis commentario proximo allegatis, mendum latere, ubi fortaſſis legendum, ἄκρα ἢ ἀπὸ Μόψου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία, nam juxta analogiam a Μόψος fieret Μοψία, non vero Μοψοπία. Alius locus eſt apud eundem Strab. eodem libro ubi hic conditor Μόψος in caſu recto dicitur: Ἀτθίδα δὲ ἔνιοι Μοψοπίαν δι' ἀπὸ Μόψου. Hæc verba noſtram correctionem non deſtruunt: multa enim ſunt nomina, quorum genitivus pro caſu recto uſurpatur, ut Γοργὼ Γοργοῦς, ὁ Γοργὼν Γοργόνος, Χάροψ Χάροπος, ὁ Χάροπος, ſic etiam Μόψος Μόψου, ὁ Μόψος. Inſignem hac de re locum vide apud noſtrum in Γοργών.

[41] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ.] Conjunctionem adverſativum, quæ ab aliis editionibus abeſt, ex MSS inſeruimus. Sed in Aldina Florentinaque poſt vocem πρώτῳ lacuna conſpicitur, quod manifeſtum ſignum eſt, illud operis nomen, cujus liber primus citatur, librariorum incuria periiſſe.

[44] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἰδὴ Μοψοπώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν ἓν ω.] Hæc mihi videntur tranſpoſita. Multo commodiori ſenſu integer locus ſic poſſet conſtitui: Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν ω Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἰδὴ Μοψοπώτης· ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν ἓν ω.

[47] Μαίδας ἀπὸ, πόλις Καππαδοκίας.] Aliquando ſimpliciter Mopſos appellatur. Plinius lib. v cap. XXVII: Oppida Mallos, Magarſos & intus Tarſos, campi Aleii: oppida Caſtpolus, Mopſos liberum, Pyramo imPoſitum. Aliquando duabus diſtinctis vocibus, & aliquando compoſitis effertur. Ab omnibus editis abeſt vox πόλις, quam noſtra auctoritate addidimus; erat enim urbs, quæ liberæ Ciliciæ ΕΛΕΥΘΕΡΟΚΙΛΙΚΙΑ, adſcribebatur, juxta inſcriptionem apud Gruterum. ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ. Hieronymus tamen (citante Holſtenio in Annotationibus ad Car. a S. Paulo) in Epitaphio Nepotiani hunc locum Mopſi viculum appellat: Conſtantius Ariana fautor hæreſeos, dum contra mimicum paratur & concitus fertur ad pugnam, in Mopſi viculo moriens, magno dolore hoſtis reliquit imperium. Non eſt hic locus confundendus cum Mopſicrene; nam Mopſi Fons non ad Pyramum, ſed ad Cydnum amnem in radicibus Tauri montis collocatur a Ptolemæo aliiſque. Aur. Victor in Epitome: Hinc Conſtantius magis magiſque ardens dolore, atque, ut erat rabium impatiens, in radicibus Tauri montis apud Mopſocrenem febri acerrima interiit.

[48] Ὁ πολίτης, Μοψεάτης.] Variis modis hujus urbis gentile formant. Apud Cedrenum in Hiſtoriarum Compendio pag. 467 invenitur Μοψιεσῆς, quod a caſu recto Μοψιεσὴς formatum eſt: Οἱ Μοψιεσῆς, ἢ μὴν Ἀβραὰμ χιλίας ἀκτίνους. Hinc Latino ore formandum eſſet MOPSUESTENSIS, ſed adjecto I aliquoties inveni Mopſueſtienſis. Macedonicus Mopſueſtienſis ſubſcripſit epiſtolæ Synodicæ Concilii Antiochi. Tom. II pag. 641 Concilior. Gen. Et Olympius Mopſueſtienſis ſubſcripſit Concil. Conſtantinop. I. Tom. III Concil. Gener. pag. 365. Non dubito quin etiam Græci dixerint ΜΟΨΟΥΕΣΤΗΝΟΣ, nam Concilio Conſtantinop. II Collat. I & V Theodorus Mopſueſtenus celebratur innumeris locis, cujus ſcripta & blaſphemiæ, Neſtorianis multo pejores, ibidem damnantur.

[47] Τινὲς δὲ Μαίδας αὐτὰς φασι.] Sic non exhibent priores editiones, in quibus conſtanti ſcriptura legitur Μαίδους. Sed Salmaſianam emendationem divulgamus, quam ex ora ſui Stephani hauſimus.

[48] Λέγεται δὲ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία.] Utitur eo Val. Flac. lib. III Arg.

Mygdonia Pan juſſa ferens ſeviſſima matris.

Et Claudianus de conſulatu quem Manl. Theodorus cum Eutropio adminiſtravit:

Perſolſique ruunt, populo pallente leones,
Qualeſ Mygdonio curru frænante Cybelle
Optat. — — — —

[49] Ὡς, Φάσκης Φάσκητος.] Unius literulæ tranſpoſitione laborabat hoc vocabulum in omnibus editis: lege-

ΜΥΚΑΛΗ, πόλις Καρίας. [10] Ἡρόδοτος πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, ὡς Γηκήσιος. [11] Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν, ἐν Παρωνύμοις. λεγέι δ' [12] Καλλιμαχῶς Μυκαληστὶ, ὡς Σαόσατος ὁ Φασαγορίτης. [13] Δίδυμος δὲ ὄρος τῶν Μυκαλέων φησίν. ἐκλήθη δ', ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ Γοργόνες [14] ὀπὶ πόκῃ μυκωμέναι, τὼ κεφαλὼ Μεδούσης ἀνεκαλέντο. [15] οἱ δὲ Μυχάλῳ αὐτῷ φασιν, ἐπὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς ἄλσος. ἔστι δὲ καὶ Μυκάλη πόλις, καὶ ὄρος.

ΜΥΚΑΛΗΣΣΟΣ, πόλις μεσογαία Βοιωτίας. [16] Θουκυδίδης ἑβδόμῃ. ἐκλήθη δὲ, [17] ὅτι ἡ βοῦς ἐστοῦτο ἐμυκήσατο, ἡ τὸν Κάδμον καὶ τὸν ζωὸ αὐτῷ σφετὸν ἀγαγοῦσα εἰς Θήβας. [18] ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, καὶ Μυκαλησσία. ἔστι καὶ ὄρος Μυκαλησσὸς, ἐναντίον Σάμου. καὶ Μυκαλησσὶς, τὸ ἡλυκόν.

ΜΥΚΗΝΑΙ [19], πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος,

οἱ δὲ Μυκήνας εἶχον. ——

[20] κτὶ

MYCALE, urbs Cariæ, de qua Herodotus libro I. Gentile, Mycalesius, uti Ithacesius. Tryphon vero Mycalensis dixit in libro de Derivativis. Et genere fœm. dicitur Mycalesis, uti Sostratus Phanagorita perhibet. Didymus vero tradit, Mycalen esse montem. Ita autem fuit dicta, quod reliquæ Gorgones in partu μυκώμενα mugientes, Medusæ caput revocaverint. Alii eam Mychalem vocant, quia ἐν μυχῷ in intimo recessu Carici maris sita sit. Est igitur Mycale, & urbs, & mons.

MUCALESSUS, urbs mediterranea Bœotiæ, de qua Thucydides libro septimo. Ita autem fuit appellata, quod vacca, Cadmum cum exercitu Thebas ducens, ibidem mugitum ediderit. Est quoque alia Cariæ, de qua Ephorus libro III. Gentile, Mycalesius & Mycalessia. Est præterea mons Mycalessus e regione Sami, & Mycalessis fœmininum.

MYCENÆ, urbs Peloponnesi, de qua Homerus:

Qui vero Mycenas habitabant. —— nomen

legebatur enim male, ὡς Φοβήσεις Φοίνικα, & gentile Φοινίσσα, quod necessario erat corrigendum. Vide in Φοίνιξ & Τυώς.

10 Ἡρόδοτος πρώτῃ.] Male in omnibus libris editis & MSS Ἡροδ. ἐκτῃ legebatur: Nam Herodotus libro primo promontorium, cui nomen *Mycale*, hisce verbis describit: Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ ὄρεσι ἄκρη, τοῖσι ζαφερωτάτοισι κατήκουσι Σάμου. Lydiæ hunc locum adscribit Scylax in Periplo: Περὶ δὲ τὴν Μυκάλης Σάμος ἐστὶ τῆς Ἴωνος, πόλιν ἔχουσα Ἑλληνίδα κλειστήν. Deinde docet Mycalen urbem vicinam habere Prienem: Ἐπὶ τῇ Μυκάλης ἐστὶ πεδίας Πριηνεύς, λιμένας ἔχουσα δύο, ἀν' ἓν πόλισμα κλειστόν. Imo adeo vicina Prienæ, ut Mycale mons Prienæ appelletur a Pseudo-Didymo: Μυκάλη ὄρος Περσικὸν, ἀπικὲν Σάμου τῆσσα.

11 Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησι.] Occurrit illud gentile apud Eustathium in comment. ad Iliada B hisce verbis: Μυκαλήσιος Διὸς λαμπρὸν ἱερόν.

12 Καὶ ἡλυκὸς Μυκαληστής.] Cum Sostratus Phanagorita hodie desideretur, adducam verba Callimachi ex hymno in Delum, ubi hoc fœmininum in usu est:

- - Οὔπω τοῖον Σάμος, οὐδὲ σταφυλαὶ
Γέντιος Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξέπιον.

13 Δίδυμος δ' ὄρος τῆς Μυκάλης φησίν.] Mons Taurus, per omnem Asiam se extendens, initium facit a Mycale monte, qui est Samo insulæ oppositus. Docet hoc ex Arriano de Expedit. Alexandri Mag. Eustathius in Comment. ad Dionysi de situ orbis, cujus verba producam, quia aliqua emendatione indigent. Ἀβρώνιός δέ φησι κτίσιν, ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀπτόμενος τῆς Ἀσίας, ὀρεγόμενος μέχρι Μυκάλης (lege Μυκάλης) τῆς καταντικρὺ Σάμου τῆσσα ὄρος. Plura sunt in verbis Eustathii, quæ non satis respondent verbis Arriani, de quibus alias monebimus. Passim ab auctoribus mons iste Μυκάλη appellatur. Philostratus in Apollonii Tyanei vita, ubi de Caucaso loquitur: Τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ὀρεγόμενον Ταύρου, ἢ δὴ Ἀνατολὴν τε & Κιλίκων ἐπὶ Παμφύλους & Μυκάλην στήκοντος, ἢ πλησιάσαι ἐς θαλάτταν ἐῷ κάμνει ἐκεῖσε, πέρας ἔχουσι τοιόνδε· ἀν, ἀπ' ὄχ, ὡς ἔνιοί φασιν, ὄρεγε. De hoc monte præterea vide Strab. lib. XIV, Thucyd. Suidam & alios.

14 Ἐπὶ πόκῃ μυκώμεναι.] Eustathius in Comment. ad Iliad. B, hunc locum de Gorgonibus ex Stephano Ethnologo allegans, nullam de partu mentionem facit, qui pro ἐπὶ πόκῃ, legisse videtur ἐπὶ ὄμῳ: sed cum ista mutatio nimis temeraria videri posset, facili negotio mutatio nimis temeraria videri posset, facili negotio legi posset ἐπὶ τόκῳ. Sed ut omnia sint clariora, ipsa Eustathii verba in medium adducam, sic fenim ille: Ἕλληνες δὲ ὁ Βοιωτὸς Μυκαλησσὸς, ὃν μυκηθῆναί φασι Φερεκύδης ἐν τῇ Ἐπτολογίᾳ, ὅτε καὶ ἡ Μυκάλη ἄντικρυς τῆς Ἐφέσου ἐστὶ καὶ Γεργίθης ἐστὶ δ' ὅμως τὰς μυκωμένας, τὼ κεφαλὼ Μεδούσης ἀνεκαλέντο. Quia præterea alii mythologiæ doctores de mugitu Gorgonum in partu nihil affirmant, hanc emendationem amplectendam censeo.

15 Οἱ δὲ Μυχάλῳ αὐτῷ φασι.] Idem ex nostro asseverat Eustathius, loco proxime allegato: Οἱ δὲ Μυχάλῳ αὐτῷ φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς.

16 Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.] Hæc sine dubio respicit Thucyd. verba: Καὶ ἐκβιβάσαντες ἐς τὴν Βοιωτίαν, ἦγον αὐτοὺς ἐπὶ Μυκαλησσόν.

17 Ὅτι ἡ βοῦς ἐστοῦτο ἐμυκήσατο.] Noster tradit urbem sic vocatam, quod vacca quæ Cadmum Thebas duxit, illic mugitum ediderit, quod etiam non uno in loco asseverat Eustathius in Comment. ad Iliad. B. Etymologici Mag auctor ferme habet eadem, nisi quod præterea addat, vaccam duxisse Cadmum ad condendas Thebas juxta Apollinis oracultum: Μυκαλησσὸς ἡ πόλις, ὅτι οἰκεῖσα ἐμυκήσατο ἡ βοῦς, ἡ ἀποφηνασθεῖσα ὑπὸ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν, καθὰ χρησμὸς Ἀπόλλωνος.

18 Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας.] Hæc alia non est, quam Ortelius nostro assentiri videtur, quam illa, quam jam supra *Mycalen* nominavit & Cariæ attribuit. Idem profecto judicandum est de monte Mycalesso e regione Sami, qui idem est cum monte Mycale, jam eadem sectione descripto.

19 Μυκῆναι, πόλις Πελοποννήσου.] Urbs Peloponnesi quon-

[65] Ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ. [66] ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεὺς, ὃ πάντα κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ, τῷ πόλιν ἐκτίσαντι. [67] ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τῷ Ἰοῖ, βοῦν σκεῖ γὰρ μεταμόν. MYKONOΣ, [68] μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ [69] Μυκόνου τοῦ Αἰνέως, τοῦ Καρυστοῦ καὶ Ῥοδὸς τῆς Ζάρηκος. [70] Θουκυδίδης τρίτῃ, [71] καὶ

A Nomen habet a Myceneo Spartonis filio, Phoronei fratre: vel ἀπὸ μύκητος, id est, à manubrio gladii quem gestabat Perseus, quo cadente, ex mandato Mercurii urbem condidit. Vel nomen habet e Μυκήσασθαι, quod Io illic in vaccam transfigurata, mugitum ediderit. Civis, Mycenæus, fœmininum Mycenis, & B Mycenensis.

MYCI, gens, de qua Hecatæus in Asia. A Mycis ad Araxen fluvium.

MYCONUS, una ex Cycladum insulis, nomen habens a Mycono Æolii filio, Caryſti & Rhyus filiæ Zarecis nepote. Hujus meminit Thucydides libro III, & Strabo

quondam clarissima, cujus ne vestigium quidem ætate Strabonis supererat, minus quinquaginta stadiis Argis distans. Antiquissimum ejus nomen fuit Argos, uti Plutarchus libro de Fluviis auctor est: Μυκήνης δὲ ἐγγὺς τὸ αὐτὸ πεῖν Λέρνα (legendum Ἀ γρόν) ὑπὸ Ἀργου τοῦ Πανόπτου. Imo hoc loco sic emendandum, liquet ex Scholiasta ad Sophoclis Electram in principio: Ἀ γρὸς δὲ τὸ αὐτὸ τῆς Μυκήνης χωρίον λέγα. Ἐ ὑπὸ τοῦ Μυκήνου λέγετ) Ἀ γρόν.

[65] Ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ.] Malebam sequi auctoritatem MSS & Eustathii, quam hactenus vulgatorum, in quibus pro Μυκηνέως excusum erat Μυκηναίων: sed præter *Myceneum* hunc Eustathius adducit *Mycenam* nympham Laconicam. (Hanc Pausan. in Corinth. Inachi filiam, & Arestoris uxorem fuisse ait) unde & urbi nomen impositum videtur, ita enim ille ad Iliad. B. Τύτων δὲ ἡ μὲν Μυκήνη, ἀπὸ τοῦ ὁμώνυμος φασὶ Λακωνικῆς ἀναμφίβολα. ἡ ἀπὸ Μυκηναίου τοῦ Σπάρτωνος ἀδελφοῦ Φορωνέως. Imo nostram emendationem esse verissimam, liquet manifestissime ex Pausania in Corinthiacis: Ὅ, δὲ Φασὶ ἀπὸ αὐτῶν ἀνθρώπου λέγειν, Μυκηνέα τὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορώνεως, ὃς ἀπ' ἐμοῦ λελέξεται. ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους. Sic optime emendavit Xylander: quare summopere miror, Aldinæ Juntinæque editioni præfectos admittere, ἢ ἀπὸ μηδὲν τοῦ ξίφους, quod sane omni sensu caret. Chrysermus Corinth. lib. I Peloponnesiacorum apud Plutarchum de Fluv. occasionem condendæ urbis hisce verbis refert: Περσέως φορέσαντος μαχαίρᾳ, ᾗ κρῖν τὸν λέοντα ἀφορμὴν τῶν, ὃ βασιλεῖ Ἐυρυσθέως, ἐκπλῆσαι τὸ ξίφος ὁ μύκης. Παρηφόρῳ δὲ αὐτῷ ἐμπεσοῦσῃ τὴν ἀγριλικὴν πόλιν, ἐλαβὲν χρησμὸν ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Ὅ ἔτε ἐκὶ τοῦ Ἀργους ἐφ' ᾧ. ἐ ἐφὶν τὸν ἐκληθῆναι λαβεῖν, πόλιν θέλειν, ἐδ' ὅσον ἐν συναγείρασθαι στρατηγέσαν Μυκήνας. Huc etiam facit locus Nicandri in Alexipharm. quem Salmasius marginibus sui libri appinxit:

Περσεὺς ἰὼ πατρὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν,
Ἀργεῖ' ἀπ' ἀκμήτας ἀστηρόεντος Μαδύνης,
Γέλλᾳ Μυκηναίοις ἐν ὠκείῃσι θύρῃσι,
Καρπὸν τὸν δίοιο, μύκης ὅτι κάμπτεται ἄκρης.

Pausaniasin Corinthiacis, referens urbem a casu capuli glaivi, quem ferebat Perseus, accepisse nomen: præterea addit, se audivisse qui dicerent, Persea sitientem, humo fungum sustulisse, ac repentinis aquæ scatebris, siti magna cum voluptate depulsa, ex eo cubus magistris Græcis, *capulum ensis & fungum* denotat. Etymol. Mag. Auctor: Μύκης ἐστὶ ὁ λαβὴ τοῦ ξίφους. καὶ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκεῖ τοῦ ξίφους. καὶ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ Φερεκύδης. (Forte legendum πανσίδ) ἐκλεῖψαι ὁ πόλις Μυκήνας. Μύη δὲ πρωτοκλείου τοῦ ἥλιου τοῦ ξίφους. Et ibi legend Μύκης δὲ Scholiast. Nicandri ad locum jam allegatum prorsus gemina habet: Μύκης κυρίως τοῦ ξίφους τὸ πρωτοκλείον τοῦ ἥλιου. ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ Φερεκύδης ὁ πόλις Μυκήνας. Vel in Etymologico legendum μύκης δὲ πρωτοκλείου &c. Nam apud Suidam legimus: Μύκης, ὁ ἥλιος.

[66] Ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τῷ Ἰοῖ, βοῦν σκεῖ γὰρ μεταμόν.] Eustathius varias significationes τοῦ μύκης cum recensuit in Comment. ad Iliad. B pag. 290 tandem ex nostro addit: Καὶ δὲ παρὰ Μυκήνῃ, ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τῇ Ἰοῖ βοῦν σκεῖ γενομένῃ. Non conveniunt cum his alii mythologiæ doctores, qui perhibent, non Io, sed Medusæ sorores (quarum nomina erant Stheno & Euryale) præmira animorum convenientia, cum nulla eis superesset spes Perseum capiendi, mugitum edidisse, unde indigenæ Mycenas appellarunt. Locus sane egregius est apud Plutarchum de Fluv. in Inacho hisce verbis: Περσεὺς Μίδεια δαπλήσιος, Σθενὼ & Εὐρυάλη ὡς τῇ ἀθανασίᾳ ἀδλαβεῖ τῇ περιόψεσθαι τὸν ἐπιβουλεύσαντον, γνησίᾳ δὲ κατὰ τῶν τὸν λέοντα ἀπολέσαντα τῇ συλλήψεως, δέ τῶν συμπεσεῖν. ὁι δ' ἐγχωρίοι τῶν ἀκρόπολιν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς. Μυκήνας σπίδον.

[67] Ὁ πολίτης Μυκηναῖος.] Eadem ex nostro gentilia masculina agnoscit Archiepiscopus Thessal. loco jam allegato: Λέγεται δὲ καὶ ἐπικῶς Μυκήνη ἡ πολιτικὸς· ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, ὃ μόνον Μυκηναῖος, ἀλλὰ καὶ Μυκηνεύς, κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ χρόνον. Apud Thucyd. est Μυκηναῖος. lib. I: Τῶν Μυκηναίων τε ἡ ὀλίγη Εὐρυσθέως ἦρχε. Et fœm. gen. de regione apud Strab. lib. VIII: Καὶ δὴ καὶ τὰλλ Λακωνικὴν τὴν Μυκηναίας στρατήμας.

[68] Μυκῆ, ἴδ.] Non addit noster, quo sub solo posita sit. Sine dubio fuit gens Persica, de qua Herod. lib. VII. Οὗτοι δὲ ἦ Μυκῆ τε ἦ Παρικανίοι ἐσκευασμένοι ἦσαν κατάπερ Πάκτυες. τυπὴν δὲ ἦρχε εἶδε. Οὗτοι μὲν ἦ Μυκῆν, Ἀσσυρίοισι ὁ Δαρεῖε. Lib. III scribitur Μυκῆι, sed melius in margine Μυκῆσι.

[69] Ἐκ Μυκῆν εἰς Ἀ ραξῆν ποταμόν.] In omnibus libris legebatur: Ἐκ Μυκῆν εἰς Ἀ ραξῆνα ποτε. Salmasius putabat, nonnulla heic desiderari, quare in margine sui Stephani totum locum sic constituebat: Ἐκ Μυκῆν εἰς Ἀ ραξῆν ποταμὸν τοῦτα πότε. Omnia hæc, destituti fide codicum MSS & auctoritate veterum scriptorum, addere non sustinuimus. Nec in ποταμὸν mutatum ivimus: nam illud ποῦ ortum est ex compendiaria scribendi ratione vocis ποταμοῦ. Huic non dissimilis menda occurrit in Μύρτη.

[70] Μύκωνος, μία τῶν Κυκλάδων.] Inter Tenum & Icariam sita est hæc insula. Hinc apud Scholiast. Lycophronis legimus: Ἡ δὲ Τῆνος ἦ Μύκωνος, τῶν εἰσὶ τῶν Κυκλάδων. Verum ibi corrigendum Κυκλάδων. Aliquando *Mycone* dicitur. Virg. lib. III Æneid.

Errantem, Mycone celsa Gyaroque reduxit.

[71] Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνέου τοῦ Καρυστοῦ.] Scripturam codicum MSS potiorem duxi. In Xylandrian. excusum erat, quod minus placebat: Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνείου τοῦ Καρυστοῦ. In Aldina Juntinaque: Ἀ ὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνείου, τοῦ Καρυστοῦ ἦ Ῥοδὸς ὁ Ζαρήκου.

[72] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio innoxiunt hæc

[69] καὶ Στρέβων δεκάτῃ. Μύκονος· ὁ Ἄβο libro x. Myconus est sub qua fabulantur
ἐστὶν, ἐφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάν- jacere fortissimos gigantum ab Hercule inter-
των τὰς ὑγιεστάτας, ὑφ' Ἡρακλέους κα- fectos. A quibus proverbium: Omnia sub
θαιρεθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, [70] Πάντα unam Myconum. Quod de iis dicitur, qui
ὑπὸ μίαν Μύκονον. Λέγει τῶν ὑπὸ μίαν res natura divisas, sub unam descriptionem
χαφλὼ ἀγαγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύ- cogunt. Quidam etiam calvos Myconios ap-
σει. καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκο- pellant, quia morbus hic insulae vernacula
νίους καλοῦσιν, [71] ὅτι ᾧ τὸ πάθος τοῦτο est. Insulanus, Myconius.
ἐπιχωριάζει τῇ νήσῳ. [72] ὁ νησιώτης, Μυ-
κόνιος.

ΜΥΛΑΙ, πόλις Σικελίας· Ἑκα- MYLÆ, oppidum Siciliæ, de quo He-
ταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Μυλαΐτης, ὡς catæus in Europa. Oppidanus, Mylaïta,
τῶν Θηβῶν Θηβαΐτης, Ἀθῆναι Ἀθηναῖ- uti a Thebis fit Thebaïta, ab Athenis Athe-
της. εἰσὶ γὰρ οἱ οὕτω λέγοντες. [73] καὶ τὸ θη- naïta. Sunt enim qui sic dicunt. Et fœ-
λυκὸν Μυλαῖτις. εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετ- mininum Mylaïtes. Sunt etiam Mylæ Thes-
λαλίας, [74] ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μυλαῖος. salicæ, cujus gentile, Mylæus.

ΜΥΛΑΚΕΣ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. MYLACES, gens Epirotica, de qua
[75] Λυκόφρων, Lycophron:

Κραθίς θ' ὑείτων, ἠδὲ Μυλάκων *Crathis vero vicinus, & Mylacum fi-*
ὄροι. *nitimus.*

ΜΥΛΑΝΤΙΑ, [76] ἄκρα ἐν Καμίρῳ MYLANTIA, promontorium in
τῆς Ῥόδου· [77] Μυλάνιοι ἤτοι Ἀπμύλιοι. Camiro Rhodi. Unde Dii Mylantii, qui
[78] ὅτι sunt

Thucyd. verba: Περιμίξαντες δ' ἀπ' αὐτῆς τῇ Ἰκάρῳ & Μυκόνῳ.

[69] Καὶ Στρέβων δεκάτῃ.] Male in omnibus excusis legebatur τετάρτῃ, quod primus omnium vidit Schottus ad Zenobium. Sed longe alio modo in Strabone legitur, quem citat Stephanus. Ut autem discrimen illud manifeste liqueat, ipsa Strabonis verba in medium adducam: Μύκονος δ' ἐστὶν ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τὰς ὑγιεστάτας, ὑφ' Ἡρακλέους καθαιρεθέντας· ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, πασῶν ὑπὸ μίαν Μύκονον· ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν χαφλὼ ἀγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύσει· ἃς τινες φαλακρὰς δὲ τὰς Μυκονίας καλοῦσι, ὅπερ τοῦ πάθους τούτου ἐπιχωριάζοντος τῇ νήσῳ. Minutias omnes, in quibus a Strabone differt noster, non persequar: sed observatione non indignum est, in vulgatis Geographi libris legi ὑγιέστατος, pro quo noster habet, uti etiam in quibusdam invenit Casaubonus ὑγιεστάτας, quam vocem etiam agnoscit vel ex Strabone, vel ex Stephano Eustathius in Comment ad Dionys. pag. 76. Adeo ut frustra hanc vocem sollicitaverit Petavius ad orat. 1 Themist. pro eo reponens δεινοτάτας. Deinde, uti bene monet Casaub. pro διῃρημένα in Strabone ex nostro reponendum est διῃρημένα.

[70] Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον.] Perperam exhibebant Veneta Florentinaque: Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκον. Vitium hoc Xylander correxit, quem sequimur.

[71] Ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζει.] Myconios carere pilo, testatur Plinius lib. xi cap. xxxvii: *In capite cunctorum animalium pilus* &c. *Quippe Myconii carentes eo gignuntur, sicut in Cauno lienosi.*

[72] Ὁ νησιώτης, Μυκόνιος.] Cratinus in hominem sordidum apud Athenæum lib. i: Πῶς ἂν Ἰχθυόκλῃ γένοιτο Μυκονίῳ φιλόσοφος ἄν τις; *Quomodo tu ab Ichthyocacho Myconio genitus, munificus esses.* Alia præterea proverbia sunt, in quibus illud gentile occurrit, de quibus videsis Paræmiographos.

[73] Καὶ τὸ θηλυκὸν, Μυλαῖτις.] Male in Xylandriana Μυλαῖτης, quod forte in typographi errores est inferendum. Veram lectionem ex MSS & prioribus editionibus revocavimus.

[74] Ἧς τὸ ἐθνικὸν Μυλαῖος.] Non mihi persuadet Stephanus, duntaxat a Thessalico oppido derivari Μυλαῖος. Polybius enim Μυλαῖοι πόλις in Sicilia meminit lib. i. Et oppidani Μυλαῖοι dicuntur Diodor. Sic. lib. xii. Hinc verissimam censeo magni Gronovii conjecturam ad Ausonii Mosellam:

Aut Pompejani Mylæ pericula belli
Euboica referunt per averna sonantia cymba.

Ubi vulgo perperam *Mylæana pericula* editur.

[75] Λυκόφρων.] In vulgatis Lycophronis legitur ὄφεις, quare ego versiculum istum ita corrigendum censeo:

Κραθίς θ' ὑείτων, ἐν δὲ Μυλάκων ὄφεις
Χοῦσ., σωμοίκεις δέξιτοι Κίλλαν Πολυς.

[76] Ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆς Ῥόδου.] Male in hactenus vulgatis ἐν Καμίρῳ excusum est. Veram emendationem Salmasius sui libri marginibus appinxerat.

[77] Μυλάνιοι ἤτοι Ἀπμύλιοι.] Asteriscum collocarunt post copulativam ἤ, ubi non erat necessarius: sed Meursius post vocem ἤτοι, supplebatque, uti nunc excudi curavimus. Sed mirum est, eum Hesychii auctoritatem non adduxisse, in quo plane eodem modo legitur: Μυλάνιοι ἤτοι Ἀπμύλιοι. Nostra regio, inquit Petronius, tam præsentibus plena est numinibus, ut facilius possis Deum, quam hominem invenire. Quod non tantum de Romanis verum est, sed etiam de Græcis, apud quos vix ullus locus, cui non aliquis genius aut numen præerat. Dea quædam molaris appellabatur Εὔτος, quæ mensurarum, quibus farina metitur, curam gerit. Etymologici Mag. Auctor: Εὔτος, θεὸς ἀπμύλιος, ἡ δοκοῦσα ἐφεῦρε τὰ μέτρα ἀλέσεων. Apud Pollucem Deæ molaris mentio est, ut & Eunostii lib. vii cap xxxiii: Ἀπμύλιος αὖθις· ἐκ συμμαλία θεὸς, ἐκ Εὔτος, quod male vertitur a Gualthero: Molaris cantio: Dea molaris & *benevola*. Alii perhibent *Eunostum* esse vilem in molendinis imaunculam, quæ mensuræ præsse crede-

[67] ἀπὸ Μύλαντ@ ἀμφότερα, & καὶ πρώ- A sunt Dii molares. Et promontorium & Dii τα δρόντ@ ἐν τῷ βίᾳ τῶν & μύλα ἐν ζῆσιν. a Mylante nomen accepere, qui primus in vita invenit molæ usum.

ΜΥ΄ΛΑΣΑ, [70] πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου & Χρυσάορ@, & Γλαύκης, & Σισύφης, & Αἰόλης. λέγεται καὶ Μύλας, [70] ὡς Αἰσχύλ@ ἐν Καρσὶν, ἢ Εὐρώπῃ. [71] τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς. [72] ἔτω δὲ ἀναχρέφεται πολλοὶ, [73] ὡς Μένανδρ@ Κατα- ψευδομένοις.

MYLASA, urbs Cariæ, sic dicta a Mylaso filii Chrysaoris, filii Glauci, filii Sisyphi, filii Æoli. Dicitur quoque Mylas, auctore Æschylo in Caribus, aut in Europa. Gentile Mylasensis. Hoc enim nomine describuntur multi, uti auctor est Menander in Contra-mentientibus.

ΜΥ΄ΛΑΙΣΙΝ, ἔθν@ Φρυγίας· Ἑκαταῖ@ Ἀ΄σίᾳ.

MYLAISIN, gens Phrygiæ, de qua C Hecatæus in Asia.

ΜΥ΄ΛΩΝ, πόλις Αἰγύπτ. Ἑκαταῖ@. ὁ πολίτης, Μυλοπολίτης.

MYLON, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Mylopolita.

ΜΥ΄ΝΔΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖ@ Ἀ΄σίᾳ. [74] ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μυ΄δ@, ἧς [75] τὸ ἐθνικὸν Μυ- δί@, καὶ Μυσία. Ἀ΄πολλώνι@ καὶ Ζηνόν, Μυσίοι γραμματικοί.

MYNDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Asia. Est quoque alia Cariæ, quæ antiqua Myndus dicitur, cujus gentile Myndius & Myndia. Apollonius & Zeno. Myndii Grammatici dicuntur.

ΜΥ΄Ν.

MYN.

credebatur. Hesychius: Σῦτος@, ἀγαλμάτιον ἐσθῆτος ἐν τοῖς μύλαις, ὃ δοκεῖ ἐφορᾶν τ' ἐπιμετρεῖν τῶν ἀλεόντων. Addam præterea Eustathium, qui utrumque habet in Comment. ad Odyss. A. pag. 1383: Ὅθεν καὶ Σῦτος@, φασίν τινες ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μύλαις ἵστασθαι φέρον ἐσθῆτα· ἢ ὡς ἐν ἑτέρῳ γέγραπται λίθου κεῖται, Σῦτος@ ὁ τοῖς ἐπιμύλοις, ὃν δοκεῖ ἐφορᾶν τ' μετρεῖν τῶν ἀλεόντων.

lectionem quam divulgamus & nos in MSS invenimus.

[67] Ἀπὸ Μύλαντ@ ἀμφότερα.] Mylas hic fuit unus ex Telchinibus, qui Camiri sacra Mylanteorum instituit, auctore Hesychio: Μυλάς, ὃς τῶν Τελχίνων, ὃς τὸ ἐν Καμείρῳ ἱερὸν Μυλαντέων ἱδρύσατο. Igitur hic Mylas molendinarum usum & sacra illa instituit. Antiquis nullus erat molarum usus, sed fruges torrebant, atque in pilam conjectas pinsebant, ut docet Servius ad Æneid. lib. I: Φησὶν apud majores nostros molissa pinsebant. *Frumenta torrebant, & ea in pilas missa pinsebant. Unde & pinsores dicti, qui nunc pistores vocantur.* Alii vero hoc non Mylanti, sed Cereri attribuunt, ita enim Plinius lib. VII cap. LVI: *Consentaneum videtur, principium digredi amor a natura hominum, indicare, qua cujusque inventa sint. Emere ac vendere instituit Liber pater. Idem diadema, mitra, cum antea glande vescerentur. Eadem molere & conficere in Attica, Italia & Sicilia: ob id Dea judicata.*

[70] Μύλασα, πόλις Καρίας.] Optime per s simplex scribitur, convenitque ista scribendi ratio maxime cum numismatibus antiquis. Pausanias lib. VIII: Καὶ Καλλιστὼ ἡ Μύλαντος ἦρεν. Hujus urbis navale inde aberat LXXX stad. teste eodem ibidem: Ὧ σταδίους δὲ καὶ ὀγδοήκοντα ἀπὸ τῆς Μυλασέων ἐπὶ θαλάσσης ἐστὶν ἐπίνειον, ὃ καλοῦσιν Ὄρθωσιν. Colebatur in ista urbe templum Dei Ὄσιρι, teste Strab. lib. XIV: Ἔ΄χουσι δ' οἱ Μυλασεῖς ἱερὸν Διὸς, τὸν Δία τὸν Ὄσιριν καλοῦντες, ἑλληνίζοντες ἀπὸ τοῦ Διός, τῦ comment. ad hunc locum, Deum istum quærebat, quem invenisset apud Pausaniam in Arcadicis, ubi Cajus lingua Ogoa appellatur: Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἐν Ὀγόᾳ. Eundem esse Deum facile mihi persuadeo, cujus nomen vel apud Geographum, vel apud Pausan. leviter est corruptum.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς.] Apud Goltzium & alios nummus est cum inscriptione ΜΥΛΑΣΕΩΝ. Illustris etiam Spanhemius in Reginæ Christinæ gaza vidit nummum inscriptum ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΥΛΑΣΕΩΝ.

[72] Οὕτω δὲ ἀναχρέφεται πολλοί.] Multo elegantius aliis in locis, ut in Ἀ΄βδηρ. Πλὴν ἐν τοῖς πινακογράφοις ἀναγράφεται. Non dubito, quin noster etiam voce posliva scripserit, & vitium ortum sit ex compendiaria scribendi ratione. Vide præterea in Μύλασα & aliis locis plurimis.

[73] Ὡς Μένανδρ@ Καταψευδομένοις.] Pessimo errore legebatur in omnibus editis duabus vocibus καταψευδομένοις. Ego mea auctoritate vocabula composui, & gignendi casum in tertium mutavi. Nam ii fuit aliqua hoc nomine Menandri fabula, constructio dandi casum requirit.

[74] Μύλασα, ἔθν@ Φρυγίας.] Gentem hoc nomine non facile invenies. Primam vocem esse corruptam ex terminatione satis liquet. Fortassis scriptum fuit Μυλασσεῖς vel simile quid. Sed cum Hecatæus hodie non superlit, & alii de hac gente taceant, locus non facile restituetur in integrum.

[75] Ἔ΄στι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μυ΄δ@.] Casaubonus in commentariis ad Theocritum cap. III cenlet, hic vel priori loco pro Καρίας scribendum Ἀ΄χαΐδιας, permotus auctoritate Scholiastæ, ad Idyl. II ita scribentis: Τὸ δὲ Μυσίδ@, λέγ' τίκτω. Μυσίδ@ δὲ Ἀ΄χαΐδιας, ὑπὸ ἐκ ὁ ποιητὴς· οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μυσίδα. Sed pace tanti viri & in Geographia versatissimi dixerim, in Arcadia Myndum non exstare, & licet Grammatici scholia id velint, hinc tamen non sequitur, in Stephano alterutro loco emendandum Ἀ΄χαΐδιας: nam antiquæ Myndi ruinis alia superstructa est, quod auctoritate Plinii evidenter demonstrari potest, hic enim ille lib. V cap. XXIX: *Inde Myndus, & ubi fuit Palæmyndus, Narlandus, Neapolis, Caryanda, Termera libera, Bargylia, & a quo sinus Iasius, & oppidum Iasus.* Male in Constantino de Them. lib. I cap. X hæc urbs Μίνδ@ dicitur.

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Μυσίδ@.] Spanhemius memorat nummum cum inscriptione ΜΥΝΔΙΩΝ. Fœminino genere invenitur apud Strab. lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ παρα-

ΜΎΝΔΟΝΕΣ, ἔθνος Λιβύης. Ἔφορος ἐν τῷ ὀγδόῳ. Μυώδονες ὑπερβαλλόντως μέλανες εἶναι δοκοῦσιν, ὡς καὶ πλησιώτατοι τῷ βίῳ.

MYNDONES, gens Libyæ, cujus meminit Ephorus libro octavo & vigesimo: Myndones æquissimi, videntur esse & victu ditissimi.

ΜΥΟΝΊΑ, [37] πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι'. οἱ πλῆται, Μύονες. Θουκυδίδης Μυωνίας αὐτὰς φησι.

MYONIA, urbs Phocidis, de qua Pausanias libro x. Cives, Myones. Hos Thucydides Myoneas appellat.

ΜΥΌΝΗΣΟΣ, [38] πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀρτεμίδωρος δὲ χωρίον αὐτὸ φησιν. ὁ νησιώτης, Μυονήσιος.

MYONESUS, urbs inter Teum & Lebedum, auctore Hecatæo in Asia. Artemidorus vero castellum appellat. Insulanus, Myonesius.

ΜΥΟΎΣ, πόλις Ἰωνίας, ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν ἀ Χρονικῶν. Στράβων ιβ. [39] ἡ πρὸς Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα. Τὸ ἐθνικὸν, Μυούσιος.

MYUS, urbs Joniæ, uti Philo & Apollodorus lib. 1 Chronicorum perhibent. Strabo libro duodecimo: Quæ circa Magnesiam & Myunta. Gentile, Myusius.

ΜΎΡΑ, [40] πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων, ἢ ἀπὸ Μύρωνος, ἢ ἀπὸ Μύρα παραμυθαρρέοντος. ἀμείνων δὲ τὸ πρῶτον λέγεται καὶ ἡδύτερον. [41] τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς.

. MURA, urbs Lyciæ ab unguentis sic dicta, vel a Myrone, vel a præterfluente fluvio Myro. Sed prima sententia potior est. Effertur genere fœminino & neutro. Gentile, Myrensis.

ΜΥΡΓΈΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ [42] ἐν ποσὶ τῶν Ἡρωδιανὸς γράφεται κακῶς.

MYRGETÆ, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa. In quibusdam Herodiani libris male scribitur.

ΜΥΡΙ-

MYRI-

λίᾳ δὲ ἐπίσης καὶ τὸν Μυσδίαν, Ἀστραπαῖαν ἰσόν ἄκρα.

[37] Μυονία, πόλις Φωκίδος.] Omnia attente consideranti apparebit, eandem esse urbem, quæ insequentibus voce Μύων describitur. Sine dubio noster hæc Pausan. verba respicit: Ἀπωθεῖται δὲ ἀπὸ Ἀμφίσσης ἐς τὴν Μυονίδα τὰς ἐπὶ θερμὰ ἀπιούσας πρὸς τὴν Ἀμφισσαν. Deinde ibidem sequitur gentile nomen: Οὗτοι δὲ παῖδες τοῦ Ὀλυμπίου οἱ καθήκοντες ἐπὶ Μυονίδος τῆς ἀσπίδος. In medio vocis heic est ultima vocalis, sed o parvum apud nostrum, & sic quoque apud Pausan. in Eliacis Posterioribus scriptum reperio, ubi oppidani Μυονίης & Μυονεῖς appellantur, & non Μύωνες, ut in nostro, cujus verba tanto lubentius transcribo, quia etiam in iis Thucydis mentio fit, quem noster hac sectione allegat: Ἐμοὶ δὲ ἐσκληὶ ἀνάμνησις, ὡς Θουκυδίδης πεποίηται ἐν τοῖς λόγοις Λοκρῶν τῶν ἐπὶ τῇ Φωκίδι καὶ ἄλλαις πόλεσι, ἐν αὐτοῖς εἶναι καὶ Μυονίας. Οἱ Μυονῖες ὧν οἱ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι κατοῦσι ἡμιπτέρων γενόμενοι ἀνθρωποι μὴν εἰσὶ οἱ αὐτοὶ Μυονῖες, οἱ ἐν τῷ Λοκρικῷ ἐπείρῳ.

[38] Μύονησος, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου.] Desumpta sunt hæc verba ex Strab. lib. XIV: Ἀπέχουσι δ' οἱ ἐκ Μυόνησου αὐτὰς κρημνώδεις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Male ibi legebatur Λέσβου, quod bene observatum Palmerio, quem sic docere poterat interpres. Sed summopere admirandum, nostrum hinc deducere gentile, quasi fuisset insula: ὁ νησιώτης, Μυονήσιος. Sine dubio hac sectione Stephanus in genuino opere de insula ejusdem nomine loquutus est, quæ negligentia Epitomatoris perit, retervata tamen apud Strab. lib. IX in Thessaliæ descriptione: Ἡ δὲ αὐτὴ μὲν Πελασγία λεγομένη, καὶ Λάσσαια· ὕστε Μυόνησος νησίδιον, οὐ Λέσβου. Inde facile etiam derivari posset Μυονήσιος. Cæterum Strabonem hujus urbis & insulæ passim duplici N exaratum cupit, & variis exemplis id docet lib. XIII, ubi loquitur de insulis parvis in treto, quod inter Lesbum est atque Asiam, quam nonnulli XX, sed Timosthenes XL statuit. Hæc insulæ κρημνώδεις ἐπιφάνειαν ἔχουσιν. ὡς Πλατανοῦσσα, καὶ ἡ ΙΣΟΝ τῇ ΝΗ γεγραμμένη· πλησιάζουσι δὲ τοῖς τόποις, ὡς Μυόννησος, καὶ Πραικόννησος· λέγεται, καὶ Ἀλόννησος· ὧν ἐκπεπτώκασι οἱ πολλοὶ, ἐπὶ Ἀσκανίου. Sed hanc rationem sæpenumero esse falsam, facile demonstrari posset, si id a nobis ageretur.

[39] Ἡ πρὸς Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα.] Sunt hæc Strabonis verba ex libro allegato circa finem: Διατέτακται δὲ καὶ τὰ πλοῖα ὀρθαμοῦσι πάσαι ἡ πλησίον κρημνώδεις ἐς τὸ Χαράκωμα, καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦτο πολίχνιον. Ἐ πᾶσαι Χαράκωμα καὶ Νησαῖος, ἐ πρὸς Μαγνησίαν ἐ Μυοῦντα. Pessime igitur illi errant, qui duntaxat ex indicibus lapidentes, librum quartum decimum in Stephano substituendum existimant.

[40] Μύρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων.] In omnibus libris hæc verba erant transpolita, legebatur enim: Μύρων· πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μύρα. Nusquam hæc urbs Μύρων, dicitur sed passim Μύρα, Straboni, Ptol. Suidæ aliisque. Urbem hanc nomen fortiri ab unguentis, quæ ibi conficiebantur, satis liquet ex Constant. Porphyrogen. lib. I de Them. cap. XIV, ubi hæc habet de Nicolao Archiepiscopo: Εἶπε τῶν Λυκίων πόλιν, τὴν μοναστικὴν τῆς ἐπαρχίας· ἐν ᾗ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ ἐν τῷ θεσπεσίῳ ἀναβλύζει τὸ μύρον, καθὼς καὶ πόλεως ὅσης. Plurima de illo Nicolao congessit Lambecius lib. VIII Comment. de Biblioth. Cæs. pag. 308.

[41] Τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς.] Apud Goltzium nummus est cum inscriptione ΜΥΡΕΩΝ. In epigrammate inedito Philoxenus Tlepolemi Myrensis meminit:

Τλεπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμῆν ἀριστέα ἔγκρυφον
Γεγλάφεως ἔκτισε πατὴρ ὁ Πολυκράτης,
Δὶς δὲκ' ἀπὸ ταλάντων ἀναγράψας· ἀλλὰ πανοῦργος
Μαλλακὸς ἐκ χαλκοῦ ἔκτισε ἀσπασίφρων.

In usu etiam est gentile ΜΥΡΑΙΟΣ, apud Platonem, sed ingeniter corruptum in Ficini editione. Locus est in ultima ad Archytam epistola. Τὰ μὲν παρ' σᾶς ἐλπίδος ἀποκεκριμένα ξυμφορὰς ἀσπρὰ τε ἐλαθόμην, καὶ ἔτι γεγράφασθε· αὖθις ἐρεῖσθαι, ὡς ἔτι μάλιστα τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τοῦ πελαγίου σταδίου. Λέξει ἡμῖν αὖθις ἄξιον εἶναι τὸν πελαγίου σταδίου. λέγοντα τὴν οἱ ἄνδρες ἔτει Μυραίου εἶναι. ἔτει δὲ ἦσαν τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος ἑξακοσίων Τρώων. Pessime editum est μύρων, quod etiam tute sequutus est interpres.

[42] Ἐν ποσὶ τῶν Ἡρωδιανὸς γράφεται κακῶς.] In MSS Palatinis inveniebat Salmasius: Ἐν ποσὶ δὲ τῶν Ἡρωδιανῶν-

ΜΥΡΊΚΗ, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.

MYRICE, insula in mari rubro, de qua Marcianus in ejus Periplo.

ΜΥΡΙΆΝΔΡΟΣ, πόλις Συρίας, πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως. 91 τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.

MYRIANDRUS, urbs Syriæ juxta Phœniciam, de qua Xenophon libro primo de Expeditione Cyri. Possessivum, Myriandricus sinus.

ΜΥΡΙΚΟΥΣ, πόλις καταντικρὺ Τενέδου καὶ Λέσβου, τῆς Τροίας. Ἑκαταῖος, 92 Εἰς Μυρικήνιος ἡ Τρωϊκῆς. οἱ πολῖται, Μυρικήσιοι.

MYRICUS, oppidum e regione Tenedi & Lesbi, Trojæ, de qua. Hecatæus: Ad Myricuntem Troicæ. Oppidani, Myricusii.

ΜΥΡΙΝΑ, 93 πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος· Εὐρώπη. 94 ἔστι καὶ ἡ Αἰολίδος ἄλλη, 97 ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότερα, ἢ ἀπὸ Μυρίνου. 98 τὸ ἐθνικὸν, Μυρναῖος. Μυρναία ἡ, ὅπου ἡ χώρα· ἐξ ὑστέρου, Μυρινναῖον.

MYRINA, urbs in Lemno, de qua Hecatæus in Europa. Est quoque alia Æolidis, utraque a Myrina vel Myrino nomen habens. Gentile, Myrinæus. Myrinæa vero de regione dicitur, & Myrinæum genere neutro.

ΜΥΡΚΙΝΟΣ, 99 τόπος καὶ πόλις κλθτεῖσα παρὰ τῷ Στρύμονι ποταμῷ. 100 τὸ ἐθνικὸν, Μυρκίνιος, καὶ Μυρκινία. 1 Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτὴν φησι.

MYRCINUS, locus & urbs ad Strymonem fluvium condita. Gentile, Myrcinius & Myrcinia. Parthenius vero eam Myrcinniam appellat.

ΜΥΡΛΕΙΑ, 2 πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια, ἀπὸ Μύρλης τοῦ Κολοφῶνος ἀδίκητον κτίσεως. Si Herodiani codices superessent, facile posset judicari, quid vitii hic lateret.

MYRLEA, urbs Bithyniæ, nunc Apamea dicta, a Myrlo Colophoniorum duce

91 Τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.] Ante hæc verba hiatus est notandus: nam gentile sine dubio incuria librariorum, vel alio quodam fato excidit. Totus locus hunc in modum videtur constituendus: Τὸ ἐθνικὸν, Μυριανδρικός. Illud gentile corruptum cernitur apud Herodot. lib. IV: Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, ἡ αὐτὰ αὕτη ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μυριανδρικοῦ κόλπου Φοινίκων κεῖται. Sed legendum hoc loco Μυριανδρικὸς κόλπος. Caterum Myriandrenorum sinus, qui Stephano Μυριανδρικὸς dicitur, sæpius sinus Issicus appellatur ab adjacenti oppido Isso. Agathem. lib. I cap. IV Geog. Ἀπὸ μὲν Γαζης παρῆλθε τὸν Μυριάνδρου κόλπον. Ἴσσος κεῖται μεταξὺ Μυριάνδρου καὶ Θρακίου κόλπου.

92 Εἰς Μυρικήνιος.] Constat satis, Hecatæum Jonicum idioma affectasse, nam hic accusandi casus fit a recto Μυρικήνις, pro quo Attici dicerent Μυρικῆνις, uti Ἀλιεὺς & Ἀλιῆς, πελεκὺς & πελεκῆς.

93 Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ.] A nonnullis oppidi nomen duplici N exaratur, & aliquando duplici R, Μίρρινα, ut apud Eustath. in Comment. ad Dionys. pag. 109.

94 Ἔστι καὶ ἡ Αἰολίδος ἄλλη.] Situm hujus oppidi, præter Strabonem, Ptolemæum aliosque, graphice depingit Agathias in principio operis: Μυρίνα δὲ πεντείς &c. Μυρίνα δὲ φημι, ἃ τὸ Θρᾴκιον πέλαγος, ὀδὸν ἐς τὴν ἐπὶ τὸν Εὔξεινον πορίαν, ἢ Λιβύην τῶν κύκλαδων ἀπαντικρύ, ἀλλὰ πλησίον τῆς Ἀσίας παλαιᾶ τοῦ Αἰολέων ἀποικισμοῦ, ἀμφὶ τοὺς σαράντας τῆς Πυθικῆς πορείας. ὡς δὲ ἴσον ἐν Δυσὶν τὸ χώρας ἐς τὸν ἑκάτερον αὐλῶνα τῆς κώπης Ἑλλήτου.

97 Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότερα, ἢ ἀπὸ Μυρίνου.] Extitere quondam, censentes hisce oppidis nomen impositum παρὰ μυρίκας, quarum opinionem refellit Etymologici Magni auctor: Μυρίνα δύο πόλεις ἴσον ἀπ' Λήμνου, Μυρίνα ἐν Ἠφαιστίᾳ. ἐξ ὧν τινες φασι, ὡς ἀπὸ τοῦ μυρίκας ἐκ ῥοῦ, ἀπ' ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θρᾳκῶν γυναικός. Consentiunt. Scholiast. ad Apoll. Rhod. lib. I: Πόλις δέ ἐστι ἡ Μυρίνη κατὰ τὴν τάλῃ τῆς Λήμνου. Διόδωρος δὲ ἡ Λήμνου τῆς ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θρᾳκῶν γυναικὸς, Κρηθέως δὲ θυγατρός. Alii statuunt, Æolicæ urbi nomen impositum ab una Amazonum, quæ ibi obiit & sepulta est, in cujus honorem superstites Amazones urbem condidere, ita enim Scholiast. ad Lycophronem: Μύρινα δὲ ἡ παλαιὰ πόλις ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ πλησίον, ὅτι καθῆκε τῆς Τροϊκῆς περιόδου. αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς πρῶτα ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνῆγαγον.

98 Τὸ ἐθνικὸν, Μυρναῖος.] Apud Goltzium & Tristanum invenitur nummus cum hac inscriptione ΜΥΡΙΝΑΙΩΝ. Genere neutro legitur apud Strabonem lib. XIII: Εἶτα πολίχνιον Μυρναῖον, Γρυνίον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

99 Μύρκινος, τόπος καὶ πόλις &c.] Alterum N expunximus, quod erat in omnibus vulgatis, inducti auctoritate Thucyd. lib IV: Καὶ Μυρκινίων ἐς Χαλκιδέων χιλίοι παλῶν τοῖς ἐκ τοῦ ἐς Ἀμφίπολιν. Et paginis nonnullis interjectis eodem libro: Καὶ ὁ μὲν Κλέων, κατειλημμένης ὑπὸ Μυρκινίων πλατείᾳ, ἀπεθνῄσκει.

1 Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν.] Hoc nomen, cum non differat a præcedenti gentilitio fœminino, non est quod genuinum censeam. Fortassis heic latet Μύκινα, vel Μύρανα, quam Agathias, loco jam allegato, Thraciæ adscribit.

2 Μύρλεα, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια.] Urbs erat Prusiæ vicina teste Strab. lib. XII: Κατέσκαψε δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος· ὁ Δημητρεὺς μὲν οὖν, Πορσίας δὲ πατὴρ, ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῇ Ζήλᾳ, συγκατασκάψαντι καὶ τοῦτον, ἐ Μυρλείαν ἀναγκάσαντα πόλιν, πλησίον δὲ τῆς Προύσης κτίσαι. ἀπολαβὼν δὲ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἱερῶν πίνα-

Κολοφωνίων ἠσμένος. Νικομήδης ὁ Ἐπιφάνης, Πρυσίᾳ δὲ υἱὸς, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀπάμας Ἀπάμειαν ὠνόμασεν· οἱ δὲ, ἀπὸ Μυρλείας Ἀμαζόνος. ³ ὁ πολίτης, Μυρλεανὸς, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγεγράφηκε. Στεφάνων δὲ Μυρλεάδην καλεῖ τὸν χόλπον. ἴσως ἀπὸ τούτου Μυρλεάτης ἐστὶ, καὶ Μυρλεανὸς κόλπος.

ce condita. Verum Nicomedes Epiphanes Prusiæ regis filius a matre Apama appellavit Apameam. Alii autem a myrlea Amazone sic dictam perhibent. Civis, Myrleanus, quo nomine Asclepiades Myrleanus describitur. Strabo regionem Myarleatin vocat: unde fortassis Myrleates deducitur. Est quoque Myrleanus sinus.

ΜΥΡΜΗΚΙΟΝ, ⁴ πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς· Στεφάνων ἐνδεκάτῃ. ⁵ Ἡρωδιανὸς δὲ διφθόγγῳ γράφει, καὶ περισπᾷ. τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν μὲν διὰ διφθόγγου, Μυρμηκαῖος· εἰ δὲ διὰ ῑ, Μυρμήκιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ Μυρμήκειαν αὐτὴν φησι.

MYRMECIUM, oppidulum Tauricæ, de quo Strabo lib. undecimo. Herodianus vero hanc vocem per diphthongum scribit, & circumflectit in penult. Gentile, si per diphthongum scribatur, est Myrmecæensis, si vero per I, Myrmecius. Ab Artemidoro vero Myrmecia appellatur.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΙΑ, ⁶ χώρα τῶν Μυρμιδόνων· ⁷ ἔτω δὲ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.

MYRMIDONIA, regio Myrmidonum. Ita etiam Ægina dicta est.

ΜΥΡΜΙΣΣΟΣ, ⁸ πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Πολέμων. τὸ ἐθνικὸν, Μυρμίσιος.

MYRMESSUS, urbs circa Lampsacum, cujus Polemo meminit. Gentile, Myrmissius.

ΜΥΡΡΙΝΟΥΣ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ⁹ ὁ δημότης, Μυρρινούσιος. τὰ τοπικὰ, Μυρρινουντόθεν, Μυρρινουντίδες, Μυρρινουντίσι. Διονύσιος δὲ ὁ Τρυφῶνος Μυρ-

MYRRHINUS, populus Pandionidis tribus, cujus popularis, Myrrhinusius. Localia ex, ad & in Myrrhinunte denotant. Sed Dionysius Tryphonis filius Myrrhinunta dixit. Popu-

---

πίων· αὐτὸς ἱστορήσειν φὴ· ἱστῶ μὲν Πρωτεσίλεω πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μυρλείαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός. Sic quoque Eustathius in commen ad Homeri Catalogum: Μύρλεα πλησίον Πρωτεσίλεω ἐστὶ, Ἀπάμεια μυθογραφεῖται ὁμωνύμως βασιλικὴ ἐκ γυναικός.

³ Ὁ πολίτης Μυρλεανός.] Idem gentile occurrit in Ἀπάμεια, & in voce Κορδάκη noster ostenuit, qua ratione formetur: Τὸ ἐθνικὸν Κορδακάτης, καθὼς ἀσσίτιον τὸ ἐθνικὸν, ἀσσίτης Μυρλεανὸς, καὶ ὑφέσει τοῦ ῑ. Hoc nomine describitur Asclepiades aliquis a nostro, quem etiam meminit Suidas, cujus verba sic sunt legenda: Ἀσκληπιάδης. Διοτίμου Μυρλεανὸς. Μέγαλα δὲ πόλις ἐστὶ Βιθυνίας, ἡ καὶ Ἀπάμεια καλουμένη. τὸ δὲ ἐθνικὸν γράφεται Νικαεύς. Imo hunc ortu Nicænum fuisse, etiam tradit noster in Νίκαια. Passim tamen aliis scriptoribus *Myrleanus* dicitur. Eustathius ad Iliad. A: Οἱ δὲ τὸ ὅλον ποτήσαντες εἰς τὸν κόσμιον ἀπαγορεύουσι· ὡς Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ὅστις ὁ αὐτὸς τῇ Φρυγικῇ Μυρλείᾳ, τῇ καὶ Ἀπαμείᾳ, ἀπασκευάσας οἶδα τὸ ὁμώνυμον κτίσμασιν. Male in Schol. ad Theocrit. Μυρλεανὸς dicitur, quod forte typographo imputandum. Vide præterea Scholiast. ad lib. 1 Argonaut. Apol. Rhodii.

⁴ Πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς.] Strabo, quem noster allegat. lib. XI vicum appellat, & libro VII oppidum, & Pom. Mel. oppidum lib. II cap. 1: *In Bosporum Cimmerica oppida, Myrmecion, Panticapæum, Theodosia*, &c.

⁵ Ἡρωδιανὸς διὰ διφθόγγου καὶ περισπᾶται.] Ergo Herodianus scripsit Μυρμηκεῖον. Unde gentile, si formetur a voce cujus penultima est diphthongus, Μυρμηκαῖος, quod nostro reddidimus, cum in omnibus pessimo errore legeretur: τὸ ἐθνικὸν ἐὰν μὲν διφθόγγου, Μυρμηκαῖος.

⁶ Μυρμιδονία, χώρα τῶν Μυρμιδόνων.] Licet in sequentibus Ægina Myrmidoniæ nomine appelletur, existimo tamen nostrum in genuino opere per χώραν τῶν Μυρμιδόνων Thessaliam intellexisse, & sic quoque veteres statuisse, liquet ex Dicæarcho, cujus verba sic sunt concipienda: Ἡ ὑπ' Ἕλλας καὶ Θετταλίᾳ καλουμένη πασα, ἐν ᾗ ἡ Ἀχαΐα, ὁ γῦν ποιητὴς φησὶ, Μυρμιδόνες δὲ κεκλῆσθε, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς ἀπὸ τοῦ Θετταλικοῦ Φθίου κεκτικότας· Ἕλληνας δὲ, τοὺς μακρῷ πρότερον ἐνοικήσαντας. Qua occasione Thessali hoc nomen sint sortiti, liquido apparet ex Lycophronis Schol. Ἄλλοι δὲ τὸ ἀπὸ τῶν μυρμήκων ὕπνου φασὶ, ὅτι Πηλεὺς ἀπολλὼν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Φῶκον, καὶ ἐλθὼν εἰς Θετταλίαν ἱκέτης ἐφοίτα, καὶ ἐδεήθη τοῦ Διὸς, μετοικήσαντος αὐτοῦ μύρμηκας εἰς ἀνθρώπους, ἐξ ὧν λαβὼν Μυρμιδόνας.

⁷ Οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.] Forte legendum: Οὕτω τὸ ἡ &c. Myrmidones appellantur Ægineatæ teste Strabone lib. VIII, non quod magna oborta peste, formicæ, Æaco votis id impetrante, in hominum naturam sint mutatæ: sed quod formicarum in morem terram fodientes in saxa semen conjicerent, ut agriculturam exercere possent. Verum cum hæc insula incolis fuerit frequentissima (nam quondam eam habitarunt, teste Pindari Scholiast. ad VIII Olymp. XLVIII myriades ἀνικῶν, exceptis dominis, fœminis & liberis mercatoribus, qui ibi negotiationis gratia sedem fixerant:) commodissime hæc fabula de incolarum multitudine non vero de formicis intelligi potest: nam hi antiquis temporibus cavernas & subterranea antra incolentes, diligenterque agriculturæ operam dantes formicis haud dissimiles videbantur, cum agri fructus omnemque messem in istis spelunciis conderent. Vidi Pindari Schol. ad Nem. Od. III.

⁸ Μύρμισσος, πόλις περὶ Λαμψ. ὡς Πολέμων.] Eadem hæc est, quæ supra appellatur Μύρμηκος. In omnibus libris MSS erat Πολεμων, quod etiam Veneta & Florentina exhibebant, male Xylandriana Παλαμων. ⁹ Ὁ δημότης, Μυρρινούσιος.] Veteres inscriptio apud Jac Spon. de Pagis Atticis: ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ ΚΗΦΙΣΙΕΥΣ ΔΟΡΩΘΕΑ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΜΥΡΡΙΝΟΤΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ. Ergo jure meritoque alterum R populari nomini inseruimus, quod etiam in primitivo conspicitur: quanquam negari non possit, etiam inscriptionem simplici R inveniri apud eundem eodem libro ΦΙΛΗΜΩΝ ΤΣ ΜΥΡΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.

Hic

Μυρρινεῦτικὸν φησιν. [10] ὁ δημότης, ἐκ Μυρρινύττης, ἀφ' οὗ δύο τ.

A Populare nomen etiam dicitur, Ex Myrrhinutta per duplex T.

ΜΥΡΣΙΝΟΣ, πόλις Ἠλιάδος.

— ἢ Μύρσινος ἰσχατόωσα.

MYRSINUS, urbs Elidis:

— — Et Myrsinus extrema.

[11] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Μυρτούντιος καὶ Μυρτούσιος.

Postea vero Myrtuntium appellata fuit. Gentile Myrtuntius & Myrtusius.

ΜΥΡΤΟΤΣΣΑ, [11] ὄρος Λιβύης.

MYRTUSSA, mons Libyæ, cujus incola Myrtussæus, & Myrtussius.

[11] ὁ οἰκήτωρ Μυρτωσσαῖος, καὶ Μυρτώσιος.

ΜΥΡΩΝΟΣ νῆσος, [14] νῆσος τῆς Ἀραβικῆς κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Μυρωνονησίτης, ἢ Μυρωνονησῶτης.

MYRONIS insula, in Arabico sinu sita est. Gentile, Myronesita, sive Myronesæus.

ΜΥΣΙΑ, [15] χώρα καὶ πόλις. [16] Λυδοὶ δὲ τὸν ὀχυρὸν μυσὸν φασι. λέγονται [17] καὶ Μυσοὶ, καὶ Μύσιοι, [18] ἢ Μυσόλυδοι. Αἰολικῶς.

MYSIA, regio & urbs. Lydi ὀχύρωμα, id est, sagum, *mysen* vocant. Appellantur etiam Mysii, & Mysii, Æolice dicitur Mysadius.

ΜΥΣΤΙΑ, [19] πόλις Σαμνιτῶν· φίλιος ἔθνους ἑνδεκάτῳ· οἱ οἰκήτορες Μυστιανοί, ὡς τὸ Ὠστίας Ὠστιανοί.

MYSTIA, urbs Samnitum, de qua Philistus libro undecimo. Incolæ, Mystiani, uti ab Ostia Ostiani.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη.

MYTILENE, urbs in Lesbo maxima, de

Hic demus Atticus a *myrtia* nomen invenit, quod simplici & duobus R effertur, quia Græce dicimus μυρσίνη & μυρρίνη. Videtur tamen scriptura per duplex R magis ulitatior, quam, præter Stephanum, etiam sequutus est Scholiastes ad Aristophanis Plutum: Μυρρίνους γὰρ δῆμος ἐν Ἀττικῇ, μυρρίνης ὄντος ἐκεῖ πολλῆς. ὅθεν καὶ Μυρρινούττης ἡ κωμῳδία Μυρρινεῦσι.

[10] Ὁ δημότης, ὁ Μυρρινούττης, ἀφ' οὗ δύο τ.] Est populare nomen per periphrasin formatum, cujus casus rectus passim non est obvius. Reperitur hoc gentile, ut de eo non sit dubitandum, apud Gruterum pag. 405 in veteri quadrato inscriptione: ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ.

[11] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη.] Editiones Veneta Florentinaque: ὕστερον δὲ Μυρτώπιον, quam lectionem omnes MSS agnoscunt. Bene tamen Xylandriana Μυρτοῦντιον, quod sequimur, nam sic olim nostrum ille ad Iliad. B: Η' δὲ Μύρσινος· ἰσχατόωσα ὡρῷ ἔιρηται, ἀντὶ τοῦ ἡ Ἀλίσιον· ἐκλήθη δὲ φασιν ὕστερον, Μυρτοῦντιον· ἐξονομάσαι δὲ αὐτὸ ἴσχατον Μυρτώσιον. Est hic quem noster passim sequitur: Μύρσινον δὲ τὸ νῦν Μυρτοῦντα ἐκεῖ ἑλλιπῶς κατώκουν, καθὼς τῶν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ἐλθόντων ἱστόρησε.

[11] Μύρτουσα, ὄρος Λιβύης.] Per simplex σ scribitur apud Callimachum Hym. in Apoll.

Σπεῖ ἐπὶ Μυρτέσσιν ἀκροτάτῃ Διδύμῃ.

Sed multo rectius hujusmodi nomina duplici σσ scribuntur, ut Σκίττουσα, Ἐχεμύττουσα, Φοινίττουσα & similia.

[11] Ὁ οἰκήτωρ Μυρτουσαῖος, ἢ Μυρτώσιος.] In omnibus libris scriptum erat: ὁ οἰκήτωρ Μυρτώσιος, sed præcedenti commentario rationem dedimus, quare alterum σ inferendum putaverim. Præterea in omnibus editis legebatur Μυρτίος contra analogiam, quod etiam correctione indigebat. Apud Apoll. Rhod. lib. II invenitur Μυρτώσιος. Auctores sæpe υ in ω mutare notissimum est, sic apud nostrum Μαντώβα & Μαντόβα legitur.

[14] Μύρων νῆσος, νῆσος τῆς Ἀρ.] Primum illud νῆσος abest ab omnibus libris, quod tamen necessario requirebatur, ut sensus esset commodus.

[15] Μυσία, χώρα καὶ πόλις.] Nusquam hujus nominis urbs celebratur, nisi apud Etymologici Mag. Auctorem in voce μῦς. ἢ ὅτι χώρα ἐστὶ καὶ πόλις Μυσία ἡ πάλαι.

[16] Λυδοὶ δὲ τὸν ὀχύρωμα μυσὸν φασι.] Hausit hæc noster ex Strabone lib. XII, ubi etiam perhibet Lydorum lingua μύσον sagum denotari, ita enim ille ex Xantho Lydo & Menecrate Elaita: Ἐτυμολογοῦντες καὶ τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν, ὅτι τὸν ὀχυρὸν ὕπνος ὁμοιοῦσθαι, οἱ Λυδοὶ Πολλὰ γὰρ ὁ ὀχυρὸς καθὸ τὸν Ὄλυμπον. Verum alii non solum hinc Mysiæ nomen deducunt, sed a Myso Jovis, vel ab alio quodam Myso Arganthones filio, utique quoque appareret Græca vanitas. Audiamus Eustathium ad Dionys. pag. 46. Οἵτινες Μυσοὶ ἐκαλοῦντο, ἢ λαὸς Μυσῶν ἢ Διὸς, ἢ ἀπὸ ἑτέρου Μυσοῦ ἢ Μυσίου ἢ Ἀργανθώνης τοῦ Ὀρσιβίου. ἢ ἀπὸ ἢ Φρυγὸς ἢ μυσὸς, ἢ ἢ μυσὸς (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) ὅπερ ἐστὶ τὸν ὀχυρὸν δηλοῖ, καθὸ τὸν γλάσσαν τῶν Λυδῶν. Addit præterea Salmasius locum ex Hesychio in margine sui Stephani: Μύσιοι, τὸν ὀχύρωμα. Μυσοὶ. Sed docet ibi legendum ὀχύρης. Dicitur enim & ὀχυρὸς & ὀχύρα, uti liquet evidenter ex verbis Eustathii jam allegatis.

[17] Καὶ Μύσιοι.] Rarissime occurrit hoc gentile, citatum tamen Suidæ ex poëta anonymo: Μυσίων Θρᾳκικῶν· μάχῃ γὰρ ἐν Θρᾴκῃς ἐπὶ τὸν Μυσίων.

Τέλος πέμπτου ἄρθρου κεφαλαίων λόγου Μυσίων.

[18] Καὶ Μυσόλυδοι Αἰολικῶς.] Censet Salmasius legendum Μυσίλυδοι, additque esse nomen proprium, non vero gentile Æolice formatum, uti & Ἀξιοῦσι & Ἐξιάδος. Posset tamen, uti mihi videtur, esse gentile formatum juxta typum Æolicum, nam ipsa Mysia Æolis fuit dicta, unde facile quædam verba Æolice detorta, remanere potuerint. Mela lib. I cap. XVIII. *Proxima regio, ex quo ab Æolide incoli cœpit, Æolis fuit. Ante Mysia, & qua Hellespontum attingit Trojanio possidentibus Troas fuit.*

[19] Πόλις Σαυνιτῶν.] Philistus *Samnites* hoc loco appellavit *Brutios*, quia hi illorum progenies, uti alibi demonstratum Cluverio.

γίση· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [20] ἀπὸ Μυλ-
λώνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, ἢ Πέλο-
πος. οἱ δὲ, [21] ὅτι Μυτίλης ὑπὸ οἰκιστοῦ
οἱ δὲ, [22] ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ
Μυλαλώνης· [23] ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν
Λέσβου Καλλίμαχος, ἐν τῷ πέμπτῳ.
[24] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας τὰς Λεσβίκας
φησί. λέγουσι δὲ Μύτωνες, καὶ Μυτωναῖοι,
[25] καὶ Μυλαλωναῖος.

ΜΥΤΙΣΕΡΑΤΑ, [26] φρούριον Σικε-
λίας· φίλιππος δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυλι-
σεραπῖνος, ὡς αὐτός.

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΟΝ, [27] πολίχνιον
πρὸς Καρχηδόνα. Πολύβιος πρώτῳ. τὸ
ἐθνικὸν Μυλιστράτιος, ὡς Στρατὸς Στρά-
τιος, ἡ Ἀκαρνανικὴ πόλις.

ΜΥΩΝ, [28] πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ ἠπεί-
ρῳ. εἰ πλῆθυ Μύωνες, ὡς Θουκυδίδης τε-
τάρτῃ. λέγονται καὶ Μυωνεῖς.

Μ Ω'.

de qua Hecatæus in Europa, quæ a Mytilene Macaris, aut Pelopis filia nomen habet. Alii vero perhibent, quod Mytiles fuerit ejus conditor. Alii vero tradunt, a Mytone filio Neptuni & Mytilenæ hoc nomen accepisse. Hinc est, quod Callimachus Lesbum libro quarto Mytonida vocaverit. Parthenius fœminas Lesbicas Mytonidas appellat. Nuncupantur etiam Mytones, & Mytonæi, & Mytilenæus.

MYTISERATA, castellum Siciliæ; de quo Philistus libro decimo. Gentile, Mytiseratinus, uti idem perhibet.

MYTISTRATUM, oppidulum circa Carthaginem, de quo Polybius libro primo. Gentile, Mytistratius, uti Stratus Stratius, urbs Acarnanica.

MYON, oppidum Locrorum in mediterraneis. Oppidani, Myones, auctore Thucydide libro VII. Vocantur etiam Myonenses.

MO-

[20] Ἀπὸ Μυλώνης ἡ Μάκαρος θυγατρός.] Summo pessimoque errore legitur in Aldina Juntinaque: ἀπὸ Μυλώνης ἢ Καίσαρος θυγατρός. Quod lectionis monstrum optime debellavit Xylander, quem sequimur. Paternum enim hujus filiæ nomen est Μάκαρ, Μάκαρος & Μακαρεύς, quibus terminationibus ab antiquis effertur. Ultima utitur Diod Sicul. lib. v ubi de Lesbo Lapitha loquitur: Καὶ γάμους τοὺς θυγατέρας ἢ Μακαρέως Μάθυμνον, καὶ ἢ κατάκτησιν γηούσης. οἱ ἐπιφανὴς ἀνὴρ τὸν τῆσον Λέσβου ἐπώνυμον ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς λαοὺς Λεσβίους προσηγόρευσε. Μακαρεὺς δὲ θυγατέρες ἐγένοντο πολλαὶ καὶ ἄλλαι Μιτυλήνη ἢ Μθύμνα, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ἔσχον τὴν ἐπωνυμίαν. Verum ego in admirationem rapior, eundem Diodorum sui adeo oblitum, ut lib. III aliam nominis originem huic urbi attribuat: tradit enim ibi, Myrinam, quæ famigeratissima una ex Amazonibus fuit, sororem habuisse Mytilenem, & in ejus honorem, quia nonnullarum expeditionum socia fuerat, urbem sic appellasse, ita enim ille: Καθηγήσατο δ' αὐτῶν τῶν νήσων ἁπάσης, καὶ μάλιστα τῆς Λέσβου, ἐν ᾗ κτίσας πόλιν Μιτυλήνην, ὁμώνυμον τῇ μητρόθεν ἐπωνυμίᾳ ἀδελφῇ. Quomodo hæc sint concilianda cum superioribus & interpretatione lenienda, alii viderint, quibus plus otii est, nobis advertisse sufficerit. Hoc tamen obiter addendum, multos auctores pro *Mytilene*, scribere *Mitylene*, transpositis vocalibus. Utroque usi sunt veteres sed prius illud longe rectius; confirmant enim & hanc scripturam nummi veteres, e quibus potissimum vera scribendi ratio est petenda Vide Vossium ad Mel. pag. 201.

[21] Οὕτω Μυτίλης.] Constanter sic exhibent libri MSS. & editi. Corrigit tamen Salmasius ad libri sui oram, ὅτι Μύτιλος. Sed utrum amplecti præstiterit, ambigo, cum nusquam hoc nomen occurrat.

[22] Ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος.] Ex Stephano Byzantio, commentatore ad Dionysium Thracem simile lem allegat locum incomparabilis]. Vossius in notis ad Melam, pag. ut supra: ἀπὸ δὲ τοῦ Μύτωνος τοῦ κλεινοῦ Μυλαλώνα κτλέτου. Sed quis sit ille Stephanus, qui in Dionys. Thracem commentarios conscripsit, hactenus non comperi, & nemo facile dicet.

[23] Οὕθεν Μυτωνίδα κτλ.] A Mytone isto Neptuni filio Callimachus Lesbum Mytonida appellavit. In omnibus editis & MSS legebatur corrupte, ὅθεν Μυτιλίδα καλεῖ, quod non sine ratione emendavimus in hac editione.

[24] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας.] Sic optime edebat Xylander, pessime vero Aldus & Junta: Παρθένιος δὲ Μυτιλίδας. Hæc lectio, quanquam falsissima, etiam in nonnullis MSS repræsentatur.

[25] Καὶ Μυτιληναῖος.] Hoc gentile nomen veterum scriptorum auctoritate adstruere, non est necessarium. Plurimi apud Antiquarios occurrunt nummi, in quibus conspicitur hæc inscriptio: ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. Videantur Tristanus, Goltzius & alii.

[26] Μυλισεραῖα, φρούριον Σικελίας.] Ego cum Cluverio credo, Philistum, auctorem antiquissimum scripsisse oppidi nomen Μυλισεραῖα, & gentile nomen Μυλισεραῖνος.

[27] Μυτίστρατον, πολίχνιον πρὸς Καρχηδόνα.] Eadem est urbs, quam noster præcedenti lectione *Mytistrata* ex Philisto appellavit & Siciliæ attribuit. Satis imperite noster hoc oppidum circa Carthaginem collocat, quasi Polybii auctoritate permotus, cum ipse Polybius aliique scriptores Siciliæ attribuant. Non fuit circa Carthaginem oppidum, sed Siciliæ, οὐ τὴν ἐπικρατείαν τῶν Καρχηδονίων, in ditione & potestate Carthaginensium, quod Romani per septem menses frustra obsessum, nec sine magnis cladibus, tertia tandem obsidione ceperunt & funditus deleverunt, civibus quotquot superarent sub corona venditis.

[28] Ὠ, Στεφανὸς Στράβων.] Omnes vulgati hactenus ultimam vocem corrupte exhibent, nempe Στεφάνου, quod vitium, cum non diutius erat ferendum, nos correximus.

[29] Μύων, πόλις Λοκρῶν τῶν ἐπὶ τῇ ἠπείρῳ.] Hæc eadem est urbs, quam noster ex Pausaniæ decimo, in præcedentibus Phocidi assignavit, unde liquet, quo judicio hæc epitome sit consarcinata. Casus rectus hujus urbis fuit Μύων, unde obliquus conspicitur apud Tristanum tom. I pag. 187. ΜΥΩΝΟΣ ΣΥΝ ΑΓΧΙΑΛ, ΑΡΟΧΕΩΝ. Adeo ut Sylburgi conjectura non rite procedat, fad Pausaniam censentis, Stephanum scripsisse Μουνία, πόλις Λοκρῶν. In Eliacis Poster. apud Pausan, locus est insignis, quo clarissime adstruitur, hanc Locrorum, in præcedentibus Phocidi attributam, unam eandemque esse, ita enim ille: Ἐμοὶ δὲ ἐσβαλόντι ἀνδράσιν, ὡς Θουκυδίδης πεποίηκεν οὐ τοῖς λόγοις Λοκροῖς τοῖς ἐπὶ τῇ Φωκίδι ἐ ἄλλας πόλεις, ἐν δὲ αὐτῶν οὔπω τότε

ΜΩ'ΒΑ, [1]μοῖρα τῆς Α'ραβίας· οὐ-ἀφ' οὗ ὁ Οὐρανίος ἐν Α'ραβικῶν δ. οἱ οἰκοῦντες, Μωβηνοί. Ε Ἰλυκῶς, Μωβλικῆ. [2]ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ α. ἰδ. τὸ Μώαβα. [3]τὸ ἐθνικὸν, Μωαδίτης· τὸ θηλυκὸν, Μωαβίτις.

MOBA, pars Arabiæ, de qua Uranius libro II Arabicorum. Incolæ, Mobeni, & genere fœm. Mobene. Sed A videtur deesse, debebat enim esse Moaba, & gentile Moabita, fœmininum Moabitis.

B

ΜΩΘΩ', κώμη Α'ραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Α'ντίγονος ὁ Μακεδών, [4]ὑπὸ Ρ'αβίλα ἀφ' βασιλέως τῶν Α'ραβίων, ὡς Οὐρανίος ἐν πέμπτῳ· ὁ ἐστι τῇ Α'ραβῶν φωνῇ, πόπος θανάτου. οἱ κωμῆται, Μωθηνοί, κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον.

MOTHO, pagus Arabiæ, in quo obiit Antigonus Macedo a Rabilo Arabum rege occisus, auctore Uranio libro v. Vox ista Arabum lingua denotat locum mortis. Pagani C appellantur Motheni juxta formam indigenam.

ΜΩ'ΛΥΣ, [5]λίβυσσα πόλις· Ε'καταῖος βδομηκοστῇ Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Μωλύτης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυσσῶν πόλεων, καὶ Μωλυάτης.

MOLYS, urbs Libyca, de qua Hecatæus in Libyæ Periegesi. Gentile, Molyta juxta formam Libycarum urbium, & Molyata. D

ΜΩΜΕΜΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· Η'ρόδοτος δωδεκάτῃ. κλίνεται Μωμέμφεως, ὡς Α'βύδου· καὶ Μωμεμφίτης νόμος.

MOMEMPHIS, urbs Ægypti, de qua Herodotus libro II. Casus obliquus est Momempheôs, auctore Aristarcho. Est quoque Momemphites Nomos.

ΜΩΝΥΧΙ'Α [6], λιμὴν τῆς Α'ττικῆς, ἐ θηλυκῶς φησὶ Θουκυδίδης ἡ. τῶν Μουνυχιάσι πεφραγμένων ἄρχων. E

MONYCHIA, portus Atticæ, cujus formam adverbii ad locum agnoscit Thucydides libro VIII. *In Monychia excubantium perfectus.*

ΜΩΡΙΕΙ'Σ, [7]ἔθνος Ἰνδικὸν, ἐν ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων.

MORIEIS, gens Indica, in ligneis ædibus habitans, uti perhibet Euphorio.

illud Stephani ὡς ἐπίπαν appellative accipiendum, in quo alios errasse video.

[1] Μώβα, μοῖρα τῆς Α'ραβίας.] Sæpenumero compositionem ingreditur hæc vox; sic enim reperitur Καφαμωβα & Γαβαμωβα. Testatur Hieronymus ex Eusebio, in Arabia urbem fuisse hoc nomine, quæ nunc Areopolis dicitur, ita enim ille: *Moab urbs Arabiæ, quæ nunc Areopolis dicitur &c. Appellatur autem Moab ex nomine urbis & regio. Porro ipsa civitas quasi proprium nomen possidet Rabbath Moab, id est, grandis Moab.*

[2] Ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ α.] Male tractarunt hunc locum homines imperiti, hinc conficientes hanc scripturam & sensum incommodum: ἔοικε δ' ἐνδεῖν τὸ αφ' οὗ. Nihil aliud vult noster hisce verbis, quam quod in Μώβα videatur desiderari A, ut esset Μώαβα. Quod nos divulgamus constans est MSS codicum lectio.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης.] Frequentissimum est hoc gentile nomen in Sac. Bibliis, præsertim Deut. cap. 11, & apud Josephum in Antiq. Judaicis.

[4] Ὑπὸ Ρ'αβίλα ἀφ' βασιλέως τῶν Α'ραβίων.] Subintelligi vult Bochartus ὑφ' ὑπαρχόντος, & forte isthac voce contextus est supplendus. Idem vir CL. monet vel Uranium, vel Stephanum, vel exscriptores graviter hallucinari: neque enim Antigonus Macedo, sed successorum unus Alexander ὁ Βαλᾶ, vel ὁ Βάλας in Arabia occisus est. Nec cædis auctor Rabilus, sed Zabelus vel Zabdiel. Sed mirum non est pro Zabelo vel Zabbilo Rabilum scribi, cum apud Arabes Z & R uno duntaxat puncto differant. Vide loca & argumenta a Bocharto producta lib. II cap. XVII de Dispersione Gentium.

[5] Μῶλυς, Λίβυσσα πόλις.] Holtmanniana edito peream Μῶλις exhibet. Ex gentilibus satis liquere, debere scribi Μῶλυς, in margine sui Stephani monet Salmasius. Veram nos lectionem ex vetustioribus editionibus reduximus, in quibus manifeste excusum est, quod conjicit Salmasius.

[6] Μουνυχία, λιμὴν τῆς Α'ττικῆς.] Eundem hunc portum describit in antecedentibus, ubi vocatur Μουνυχία. Gaudebamus tunc temporis, Vossianum codicem insignem accessionem exhibuisse, quæ ab omnibus libris aberat. Verum eum heic eadem repetantur, tam effuse lætari non oportebat. Interim certum est atque evidens, hunc locum multo correctionem prodire, & omnia legenti esse planissima, præsertim, si operæ pretium existimaverit hæc conferre cum iis, quæ pag. 566 observavimus.

[7] Μωριεῖς, ἔθνος Ἰνδικόν.] Hesychius hoc nomine Indorum reges appellari perhibet, Μωριεῖς, οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

N. N.

Α ΑΡΔΑ, Α πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐνδεκάτῳ. Β Τὸ ἐθνικὸν, Ναρδαῖος τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ.

AARDA, urbs Syriæ ad Euphratem, auctore Arriano libro XI Parthicorum. Gentile, Nardenus, juxta formam vernaculam.

ΝΑΒΑΤΑΙΟΙ, Ἔθνος τῶν Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός. Ναβάτης δέ ἐστιν Ἀραβισὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γεγόμενος. ἀπὸ δὲ τοῦ Ναβάτης Ναβατῖος, καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα, καὶ Ναβατηνὸς ὄνομα κύριον. C

NABATÆI, Gens felicium Arabum, a Nabate quodam nomen habens. Nabates Arabice significat eum, qui ex adulterio natus est. A voce igitur Nabates fit Nabatæus, & Nabatene regio, & Nabatenus nomen proprium.

ΝΑΓΙΔΟΣ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ D

NAGIDUS, urbs Ciliciam inter & Pam-

Νάπεδα, πόλις Συρίας.] Sic etiam dicitur Ptol. lib. V cap. XVIII & Mesopotamiæ adscribitur: Νιπεδὰ & Νισεδὰ Josepho lib. XVIII cap. XII Antiq. Jud. Videntur orientales facillime permutasse literas π & ϐ. Nam Philo in Phœnicicis, perhibente Stephano nostro, scripsit τὸ Νάσσαις λέξει α, Uranius vero λέξει τῷ ϐ Νίσσις, & sic quoque levi opera ex Νάπεδα potuit fieri Νισεδὰ vel Νισεδία. Syriæ nomen heic apud nostrum tam late patet, ut etiam Assyriam, Babyloniam & Mesopotamiam complectatur.

Ὡς Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑνδεκάτῳ.] Libri omnes excusi & calamo exarati perperam exhibebant, ὡς Ῥίανος Παρθικῶν. Quemadmodum nos divulgamus a Salmasio in margine sui Stephani est emendatum, Parthica enim a Rhiano pericripta non sunt. Vide in Χαζηνὴ, ubi liber XIII Arriani Parthicorum allegatur, ut & in Ἀπηνή.

Τὸ ἐθνικὸν, Ναρδαῖος, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ.] Non dubito quin leviter corruptum sit illud gentile: nam non solent orientis incolæ gentilia sua in αιος formare. Vide in Γάζακα & aliis locis, quare heic legendum censeo, τὸ ἐθνικὸν, Ναρδηνὸς τῷ ἐγχ. τύπῳ. Apud Josephum l. alleg. Νισεδάτης occurrit: Καὶ πάνυ τῷ Ἀσσυρίῳ & Ἀτιλαΐῳ, Νισεδάτης ϐᾶρ τ' ἦν, ἀνὴλιξ δὲ ἀδελφοῖ.

Ναβαταῖοι ἔθνος τῶν ὑπὸ Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός.] Libro I Machab. cap. 5 & Appian Alexand. in Mith. appellantur Nαυαταῖοι, sed Suidæ Ναβάται, sine ι diphthongo, quod factum mihi videtur ἀπὸ Ναβάτου: sunt enim gentes & urbes plurimæ, eodem nomine gaudentes, quo conditores, uti alias sæpius docuimus. Suidæ verba sunt: Ναβάται· ἔθνος Ἀράβων· ὁ δὲ πάππος αὐτῶν Ἀραβίας τὰς λεγομένας Ναβαταίας. & Ναβαταῖοι ἔθνος. Horum situm & opulentiam perspicue docent Diodorus Sicul. lib. II & XIX. Dionys. de situ orbis, & Strabo lib. XVI.

Ναβάτης δὲ ἐστι Φοινίσσι, ὁ ἐκ μοιχείας γεγόνως.] Ab omnibus libris aberat τὸ Φοινίσσι, quod ex MSS reduximus. Hanc vocem etiam Eustathius in suis ad Dionys. comment. agnoscit: Ἀφροι Ναβαταῖοι, ἀπὸ Ναβάτου καλέμενοι. Ναβάτης δὲ, φασὶν, Ἀραβιστὶ Ναβάτου καλέμενος. Sed hoc de industria confictum esse, ad gentis universæ ignominiam docet Fullerus lib. VI c. XX Miscel. Sac. Et post eum Bochartus in Hierozoico. Arabice quidem نبيط *nabata*, vel *nabadsa*, est aliquem ut spurium abjicere, unde منبوذ *manbuds* spurius: Sed نبط *naba*, unde *Nabaioth*, eminere, excellere, florere & germinare denotat: nam opibus, potentia, imperio, reique bellicæ gloria præ aliis Arabum gentibus longe excelluere, teste Diod. lib. XIX.

Καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα.] Sic rescripsimus pro Ναβαλὴ ἡ χώρα: nam forma orientalis nequaquam ibi jota admittit. Ut alia loca non adducam, sic noster in Νίσσις. ὁ δὲ λέξει ὅσον πρὸς τὴν Εὐφράτην, & τὴν ἴω. ὡς Σωφήνης &c. Scio apud Joseph. lib. I Antiq. Jud. cap. XII hæc legi: Οὗτοι πᾶσαν τὴν ἀπ' Εὐφράτου & κυβέλωνος αὐτῆς τὴν ἔφυμον γῆλοσαν κρίσιν, Ναβαλήνην τὴν χώραν ὀνομάσαντες. Sed etiam hoc loco Ναβατηνὴ debere corrigi, ipsa ratio suadet, & omnes formandorum gentilium canones postulant. Imo deinde vetustiores editiones consulens, Aldinam Juntinamque, omnem illæ scrupulum removebant, manifestissime exhibentes: uti edi curavimus, & Ναβατηνὴ ἡ χώρα.

καὶ Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [7] Μετὰ δὲ Ναγίδος πόλις, ἀπὸ Ναγίδος κυβερνήτου καὶ νῆσος Ναγιδοῦσα. Ναγίδος, ἡ ἐπίκλησις, ἀφ' ἧς Ναγινᾶται. ὁ πολίτης, Ναγιδεύς.

APamphyliam, de qua Hecatæus in Asia: Post vero Nagidus, a Nagide gubernatore. Et insula Nagidusa. Nagidus vero appellata fuit, quod eam Nagis condiderit. Civis, Nagidensis.

ΝΑΪΣΟΣ, [8] πόλις Θράκης, [9] κλίσμα καὶ παρὰ Κωνσταντίνῳ βασιλέως. [10] τὸ ἐθνικὸν, Ναισσηνός καὶ ἔοικεν ἀπὸ Βάνου. Ναίσσος Ναισσίτης, καὶ κατ' ἀναγωγὴν ἐπιχωρίως Ναισσηνός.

NAÏSUS, urbs Thraciæ; opus & patria Constantini regis. Gentile, Naïssitanus. Videtur autem a Naïsso debere formari Naïssita, & per paragogen more vernaculo, Naïssitanus.

ΝΑΡΚΑΣΟΣ, [11] δῆμος καὶ πόλις Καρίας Ἀπολλόδωρος δεκάτῳ Καρικῶν. ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης, Νάρκασσος.

NARCASUS, Demus & urbs Cariæ, de qua Apollodorus libro x Caricorum. Popularis & civis, Narcasensis.

ΝΑΚΟΛΙΑ, πόλις Φρυγίας. [12] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. καὶ ἔστιν ἀδέσποτον. [13] ἀπὸ Νακόλης νύμφης. [14] καὶ ὥσπερ ἀπὸ Νύμφης νύμφαι, καὶ Ἥρας, ἅτων Νακόλας Νακόλαι. [15] τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς. εἰσὶ δὲ ἔτι [16] Νακόλα ἀφ' ἱερέως, ὃς ἔσωσε τὸν Νάκολον τὸν Δασκύλου παῖδα τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς, ὡς τὸ Σελεύκεια Σελευκεύς

NACOLIA, urbs Phrygiæ, de qua Strabo lib. XII, quæ & genere neutro effertur. Nomen habens a Nacola nympha. Et quemadmodum a Nympha fit Nymphæum, & ab Hera Heræum, ita a Nacola fit Nacolæum. Gentile, Nacolensis. Si autem dicatur Nocalea per diphthongum, urbs a Nacolo Dascyli filio sic vocata fuit. Gentile, Nacolensis, uti a Seleucus Seleucensis.

ΝΑΚΟΝΗ, [17] ὡς Ἡλώνη, πόλις Σικε-

NACONE, uti Elone, urbs Siciliæ. Gen-

[7] Μετὰ δὲ Ναγίδος πόλις.] Sine dubio hæc sunt verba ex Hecatæi Asia, quibus Stephanus genuinum oppidi nomen adstruere conabatur, quare pessime in vulgaris legebatur, ἀφ' ἧς Νάγις πόλις, quod correximus.

[8] Ναΐσσος, πόλις Θράκης.] In omnibus libris legebatur Ναϊσσὸς duplici σ, sed gentilia inde formata simplex desiderabant. CL. Hen. Valesius ad Amm. Marcel. aliud quid emendabat, scilicet pro Θράκης aliquando Daciæ & Thraciæ termini confunduntur, vel Thraciæ Europæ regio maxima tam late extendi-tur, ut & Mysiam & Daciam comprehendat. Sed accurate loquendo, non Thraciæ, sed Daciæ meditera-ranensis hæc urbs est attribuenda. Constantinus Porphyr. lib. II de Them. Ἐπαρχίαι Δακίας μεσογείου τῶν Κωνσταντίνου πόλεις τοιαῦται. Παιωνία, Γερμανός, Ναϊσσός, ἡ πατρὶς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Νιμησιάνα. Verum heic quatuor tantum recensentur urbes mediterranez, & prima, nempe Σαρδικὴ μητρόπολις excidit, uti manifestissime liquet ex simili loco Hierocles Grammatici in veteri provinciarum civitatum notitia: Ἐπαρχίαι Δακίας μεσογείου τῶν Κωνσταντίνου πόλεις ἑπτά, Σαρδικὴ μητρόπολις, Παιωνία, Γερμανία, Ναϊσσός, Γημησιάνα. Præterea in Constant pro Γημησιάνα legendum Γημησιάνα, nam etiam Antonio in Itinerario Remiliana dicitur. Aliquoties Naïssa mentio fit in Excerptis ex historia Gothica Prisci Rhetoris & Sophistæ.

[9] Κλίσμα καὶ παρὰ Κωνσταντίνῳ.] Quanquam hoc loco dicat Noster κλίσμα Κωνσταντίνου, illud tamen ita non est interpretandum, quod urbem Constantinus in qua erat natus, de novo fuisset meratus & condidisset: κλίσις enim hoc loco nihil aliud denotat, quam instaurare, exornare, vel novis ædificiis urbem amplificare quod evidentissime liquet ex auctore, qui de gestis Constantini excerpta dedit, ita enim ille: *Crispi animosus natus Helena matre vilissima, in oppido Naisso atque edulium, quod oppidum postea magnifice ornavit.* Quemadmodum κλίσις Græcis, sic *condere* Latinis est perpolire, corrigere, & quasi ex integro restituere, uti observat Fremshemius ad Flor. lib. I cap. III.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Ναϊσσηνός.] Testatur Holstenius in Annotationibus ad Ortelium, se Romæ in veteri nummo vidisse hanc inscriptionem, NAISITANI.

[11] Νάρκασσος, δῆμος καὶ πόλις.] Ordo literarum est turbatus, debebat enim scribi Νάρκασσος.

[12] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ.] Hæc sunt Strabonis verba: Τῆς δ' ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τε εἰσι, καὶ Νακόλεα, καὶ Κοτυάειον.

[13] Νύμφης Νακόλης νύμφης.] Male in Xylandriana, ἀπὸ Νακόλεως νύμφης, quod vitium typothetis est imputandum; nam Veneta Florentinaque aperte exhibent, ἀπὸ Νακόλης, quod nos repolimus.

[14] Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Νύμφης Νύμφαι.] Juxta Suidam hic locus, ut & sequentia gravi mendo laborarent. In Suida, qui sine dubio hæc de Νακόλεια ex nostro tranicripsit, hodie aliter legitur, sed quia ibidem etiam corruptus est, verba ejus emendata apponam; Νακόλεια, σταθμὸς τόπου. ἔστιν δὲ ὅτε καὶ εἰς ἃ ἡγεμονεύσας ἦλθε πληθυντικ. ἐστὶ δὲ ἐθνικὸν, ἡ Φρυγικὴ αὐτὴ πόλις ἀπὸ Νακόλης νύμφης. ἐξ ἧς ὁ Νακόλαιος, ὡς ἀπὸ νύμφης νύμφαιος. ἐθνικὸν αὐτῆς Νακολεύς, ὡς Σαλαμίνιος. Igitur ex mente Suidæ in Steph. corrigendum esset: Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ νύμφης νύμφαιος, ὁ Ἥρως Ἡρῶιος, ὕτω Νακόλης Νακόλαιος. Suidæ locum transcripsit Phavorinus, sed ibi multo adhuc corruptior, quam in Suida conspicitur.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς.] Spanhemius ex Medicea gaza Trajani nummum producit cum inscriptione NACOLEΩN.

[16] Νακόλεια ἀφ' ἱερέως.] Apud Philostorgium libro IX per ει diphthongum urbis nomen scribitur, sed male in medio ibidem conspicitur ω, sic enim ille: Οὗτος δὲ διώκων βαρβαρικῶν ἔχων, ἐν ᾧ Φυγέλοις τῇ Νακολείᾳ κατέζευξε, καὶ Κύμοις ἔχων πυλῶν, ἐν φίλοις εἰς ὑστερον Ῥωμαίων διαβαρεῖς, αὐτὴν Νακολείας ὀρθοῦται, πόλεσιν τε πόλεσι φ' Φρυγίας ἔσχε. per diphthongum etiam scribitur apud Strab. Ptol. Zozomenem & Suidam.

[17] Νακόνη, ὡς Ἡλώνη.] In omnibus MSS & vulgatis pessime legebatur Νακών, ὡς Ἀλκών. In prima voce o parvum mutavimus in ω, idque auctoritate Suidæ, nostrum citantis sub nomine ἐθνικῶν, ita enim ille:

Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ναξωναῖος. Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

ΝΑΞΙ'Α, πόλις Καρίας. [18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ναξιώτης, τῷ τύπῳ τῶ χώρας, [19] καὶ Ναξιάτης.

ΝΑ'ΞΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ Δία σημοῦ. ἀπὸ τοῦ Νάξου τοῦ Καρῶν ἡγεμόνος. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος. [20] Εὐφορίων, φησὶ τὴν νᾶξαι, ὃ φασι θυσαί τινες. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, [21] τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ἐκτάμηνα τίκτειν. ἢ διὰ τὸ τὴν Ἥραν φίλον γεγενημένην τῷ Διονύσῳ, τῶν Ναξίων τὸ δῶρον σῶσαι χεῖν, ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος ἕκτως ἐτέχθη. [22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλα ἡδύς. [23] ἔστι καὶ πόλις Σικελίας, καὶ ἄλλοι τοῦτοι Νάξοι. [24] τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι. [25] ἀφ' οὗ ἡ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. λέγεται καὶ ἡλυκὸν Ναξιὰς, ἀπὸ τῆ

A Gentile, Naconæus, cujus meminit Philistus lib. VI Rerum Siculorum.

NAXIA, urbs Cariæ, cujus meminit Alexander libro I de Caria. Gentile, Naxiensis, juxta formam regionis, & Naxiata.

B NAXUS, insula illustris, una ex Cycladum, a Naxo quodam, Carum duce, nomen habens, quod alii deducunt a Naxo Endymionis filio. Euphorio vero sic dictam censet a voce νᾶξαι, quam nonnulli *sacrificare* interpretantur. Asclepiades perhibet, solas Naxias mulieres octavo mense parere, vel quod Juno, cum Baccho amicitia inita, Naxias fœminas hoc dono prosequuta sit, vel quod ipse Bacchus octavo mense fuerit editus. Tradunt etiam illic esse fontem, vino perdulci fluentem. Est etiam urbs Siciliæ, & alii C loci, qui Naxi nomine insigniuntur. Gentilia, Naxii. Unde etiam lapis Naxius, cos Cretica. Dicitur etiam genere fœmin. Naxias

D

ille: Ναξώνη, πόλις Σικελίας καθ' ὃν Εὐσταθίου. Pro Ἀλξώνη facillime poterat substitui, Ἀλσώνη, vel Ἀλσίνη; sed ab hisce vocabulis non derivantur gentilia, quæ respondent voci Ναξώνη, quare non dubitavi recipere τ' Ἠλσώνη, quæ urbs est Perrhæbica, unde gentile Ἠλσωνῶν.

[18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας.] Ab omnibus editis & quibusdam MSS Alexandri nomen aberat, quod auctoritate codicis Perusini Epitomatori nostro reddidimus.

[19] Καὶ Ναξιάτης.] Apud Suidam legimus in V. Νάξος. ὁ πολίτης Ναξιώτης, καὶ Ναξιάτης. Et vereor, ne olim ita scripserit Stephanus, præsertim cum in memoriam canones revoco, juxta quos hujusmodi gentilia in ατης formantur, de quibus agitur in Ἀμφισσάτης, Καισαρεάτης & in Ῥαφιάτης.

[20] Εὐφορίων, φησὶ τὴν νᾶξαι, ὃ φασί τινες.] Constanter ita legunt libri omnes MSS & editi. Salmasius in Plin Exercit pag. 183 de voce νᾶξαι, quam hoc loco noster ex Euphorione adducit, agens, ait, ie apud Græcos nusquam legisse, quod pro *sacrificare* ponatur; additque, Eustathium in Comment. ad Dionys. ex Stephano etiam sic legere & rationem addere, διὰ τὰς ὑσίας ἐξαιρέτως πολὺ ἐκεῖ μυρρίνας; sed falli mendosa Stephani lectione, nec esse dubium, quin scripserit: φησὶ τ' νᾶξαι ὁ φασί βῦσαί τινες, quod *implere, farcire* & *stipare* significat. Hesych. νᾶξαι, σπέξαι, βῦσαι. Tandem concludit hisce verbis: *Ex his constat, legendum in Stephano βῦσαι, non θῦσαι. Rationem ex Euphorione, quare* Ναξῶν ἀπὸ τῆ νᾶξαι, *id est, βῦσαι, diceretur, non addit, forte ob multitudinem sacrificiorum & donorum, quibus onerabantur ara.* Sed præter Eustathium adducam etiam Suidam, qui ex nostro etiam θῦσαι transcripsit, ita enim ille in Νάξος. Καὶ Κυκλὰς, ἀπὸ τοῦ ἐπισημοῦ ἡ Νάξος. ἢ ἀπὸ τοῦ Νάξου, ἢ διὰ τὸ τ' νᾶξαι, ὅ ἐστι θῦσαι. Quicquid sit, recte veteres omnes Naxi nomen a victimarum copia aut præstantia deduxerunt. Et in eo solo error fuit, uti monitum Bocharto, quod ad Græcilmum revocarint vocem mere Phœnicam. Syris enim נכס *necas* est immolare, & מנכס *nicsa* sacrificium, pro quo Phœnices scripsere *nacsa*, unde factum est *Naxus*.

[21] Τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ἐκτάμηνα τίκτειν.] Male in omnibus MSS & hactenus vulgatis Ναξίους legebatur. Nam Ναξῶν nulla ratione a Ναξὸς derivari potest. Sic quoque Suidas loco jam aliquoties allegato: Φασὶ δὲ τὰς ἐκεῖ Ναξίας γυναῖκας μόνας ἐκτόμους τίκτειν, καθὸ δοκεῖ Ἥρας, &c. Imo ex ipso Stephano satis evidenter constat, sic olim fuisse scriptum, sequitur enim eadem hac sectione: Τῶν Ναξίας τοῦτο δῶρον σῶσαι χεῖν. Inter medicos vehementissime disputatur, an partus octavo mense editi sint vivaces. Prodiit tandem Carolus Drelincurtius Academiæ Lugd. Bat ornamentum insignes, & Anatomicorum facile princeps, quod ob arctissimam inter nos cultam amicitiam, & ob summam viri eruditionem reticere nequeo, qui eximium tractatum in lucem emisit, quo probat partus octimestres esse vivaces.

[22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ.] Auctorem nullum adducit Noster, ex quo hæc de hujusmodi fonte hausit. Fuit is Heraclides, adductus a Suida. & non dubito quin eum allegaverit Noster in genuino opere. Hæc sunt Suidæ verba: Ἐν κρήνη δέ καθ' Ἡρακλείδην ἐκεῖ, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλα ἡδύς.

[23] Ἔστι δὲ πόλις Σικελίας.] Censet Cluverius, Naxum in Sicilia eo loco non fuisse, quo describitur a Strab. lib. VI, sed prope Taurum montem, in quo postea Tauromenium fuit conditum. Chalcidenses ex Eubœa profecti cum Theocle coloniæ ductore Naxum ædificarunt, teste Thucyd. lib. VI.

[24] Τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι.] Dubito, an non legendum sit, τ' ἐθνικὸν, Νάξιος. Nam plura nostri oppida ejusdem nominis enumerans, gentile tamen numero singulari inde deducit. Νάξιοι passim apud auctores occurrunt. Diod Sic. lib. XIV: Προσλαβὼν ὁ τῶν Ναξίων ἀφηγούμενος. Et Thuc lib. VI: Ναξίων δὲ πλεόμενοι ἐπὶ τὴν πολιν, παραπλεύσαντες ἐς Κατάνην.

[25] Ἀφ' οὗ ἡ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη.] Censeo post hæc verba quædam excidisse, quæ ex Suida commodissime huc revocari possent. Totus locus ita mihi videtur constituendus: Ἀφ' οὗ ἡ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Ναξῶν δὲ πόλις Κρήτης. Nam hac sectione de Cretæ Naxo ne γρ quidem apparet, haud improbabile est, aliquo fato addita vel excidisse. Suidæ verba, quia emendatione indiga excidisse. Suidæ verba, quia emendatione indiga excidisse. Suidæ verba, quia emendatione indiga

τῆ Νάξι@. [16] ἡ ἡ Κρητικὴ ἀκόνη, [17] ἐὰν Ἀxias, quod sit a Naxius. Cretica vero cos, si per I scribatur, scil. *Critica*, significat talem, quæ discernendi & demonstrandi vim habet.

ΝΑΠΑ'ΤΑΙ. [18] πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ἓδ' Ναπατίτης. [19] ἔστι δὲ Ναπαταῖ@., ὡς Ἀλέξανδρ@. ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν.

NAPATÆ, urbs Libyæ juxta Æthiopiam. Gentile debebat esse Napatita, est B vero napatæus, auctore Alexandro libro primo Ægyptiacorum.

ΝΑ'ΠΗ, [20] πόλις Λέσβου. Ἐλλάνικος ἐν δευτέρῳ Λεσβιακῶν. ὁ πολίτης, Ναπαῖ@. Ἐ Ἀπόλλων Ναπαῖ@. [21] ἀπὸ Ἐ Ναπαῖος. Ἡ πέραν. ἔστι καὶ μέρ@. ὄρους Νάπη, Ἐ Ναπαῖ@. τὸ ὀν. τάτ.

NAPE, urbs Lesbi, de qua Hellanicus libro secundo Lesbiacorum. Civis, Napæus. Et Apollo Napæus. Sunt quoque Napæi in Epiro, & pars montis Nape, & C Napæus, quod ex illo est.

ΝΑ'ΠΙΣ, [22] κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπίτης, [23] ἡ Ναπίτης τῆς κώμης, ἡ Ναπίτις ἐθνικὸν.

NAPIS, pagus Scythiæ, cujus incola Napata, sive Napita, & gentile, Napitæ.

ΝΑΡΒΩ'Ν, ἐμπόριον Ἑ πόλις Κελτικὴ. [24] Στεφάνων πατρὸς [25] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης. [26] ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνὶς, ὡς Ἀσκαλωνίτις [27] καὶ ποταμὸς Ἀτακός. Ἐκατα@. Ἑ Ναρβαίους αὐτοὺς φησι.

NARBO, emporium & urbs Celtica, D de qua Strabo libro IV. Hanc marcianus Narbonesiam appellat. Gentile, Narbonita, uti Ascalonita. Est quoque palus Narbonitis, uti Ascalonitis: & fluvius Atacus. Hecatæus cos narbæos appellat.

NA-

riphrasi Stephanum appellare solet Eustathius in Comment. ad Hom. & Dionys. de situ orbis, qua de re passim in animadversionibus nostris & prolegomenis ad hunc auctorem.

[16] Ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόνη.] Pessime in Xylandriana legitur, ἡ δὲ κριθικὴ ἄκονη. Nos unicam correximus literulam, & exhibemus quod ab Aldo & Juntæ hæredibus divulgatum est.

[17] Ἐὰν διὰ τῆ ῑ γράφεται.] Sic exhibent Aldina Juntinaque, pessime in Xylandriana, ἐὰν διὰ τῦ χαράττῃ, sine ullo sensu. Nos veterem lectionem reduximus, uti sententia postulabat. Imo non aliter olim legebat Suidas, quem aliquotiesad partes vocavimus: Καὶ Κρητικὴ δὲ ἀφ' ἧς ἡ Νάξια λίθ@. διὰ δὲ κρίσεως κριτικὴ ἐπιλέγεται λίθ@, οἷα δὴ κρίνουσι Ἑ φανερῶσι. Tam præstantes hæ cotes fuere, ut Pindarus in IIIth. athletas cum iis comparaverit, ita enim ille Od. VI.

Φαίης κε τὸν αὖθι, σὺ εὐθυτάτῳσι ἐμοῖβε
Νάξιαι πέτραις ἐν ἄκμαις
Χαλκεύσαιτ' ἀκάματ. — — —

Ad quem locum sic commentatur Scholiastes: Νομίζεται γὰρ διαφερόντ@ τῶν ἄλλων ἀκονῶν, αἱ καὶ τὴν τῶν Κρήτη Νάξον.

[18] Ναπάται.] πόλις Λιβύης.] Hi iidem mihi videntur, qui a Mose Genes 10: 13. appellantur *Naphtuchim*. Napata, Candaces regiam, meminit Strabo lib. XVII.

[19] Ἔστι δὲ Ναπαταῖ@.] Præcedens oppidani nomen non agnoscit Suidas, sed ultimum: Ναπάτης, πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. ὁ πολίτης Ναπατικ@.

[20] Νάπη, πόλις Λέσβου.] Noster numero multitudinis Νάπαι scripsisse videtur, sic enim concludi posset ex gentili, quod alio loco producit: Κάπη, πόλις Ἐλλησπόντου. Ἀλέξανδρος γ' Ἀτακτῶν. τὸ ἐθνικὸν Καπαῖ@. Λακεδαίμων exhibebat, ita enim ille lib IX: Ὡσαύτως δὲ Νάπαι πόλις. διὸ Ἑκαταῖ@. ἀγνοῶν Λέσβου ἀναπλάττει. Fortassis vitium illud, quod Strabo Hellanico imputat, scribarum incuriæ est imputandum, nam Stephanum incidisse in codicem, in quo repræsentabatur Νάπαι vel Νάπη, non est quod quis in dubium vocet.

[21] Ἐστὶ δὲ Ναπαῖος Ἡ πεῖρος.] Epiroticos Napæos meminit Suidas: Νάπη, πόλις Λέσβου. ὅθεν Ἀπόλλων Ναπαῖος. εἰσὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἠπειρῶται.

[22] Νάπις, κώμη Σκυθίας.] In Suida legitur, πόλις Σκυθίας.

[23] Ἡ Ναπίτης τῆς κώμης.] Ultima verba τῆς κώμης male repetita videntur, eaque delerem si mei arbitrii res foret.

[24] Στεφάνων πατρός.] Non dubito, quin noster respiciat sequentia Strabonis verba, ita enim ille de hac urbe lib. allegato: Ἡ μὲν οὖν Ναρβὼν ὑπέρκειται τῶν ἐπὶ Ἀτακ@. ἐκβολῶν ὁ τὰ λίμνας καὶ Ναρβωνὶς@., μίαν ὑπερβάσει τανῆ. Urbs est notissima, inter Montem Pessulanum & Tolosam sita, apud Atacis fluvii ostia.

[25] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι.] Quid audio? An urbs Narbo a Marciano Narbonesia appellatur? Non puto hoc a Stephani mente, sed ab imperitia Epitomatoris profectum. Sine dubio sciebat Stephanus, Narbonesiam provinciam a Narbone urbe caput & metropolin celebrari, non poterat, quin hoc nomen invenisset, qui cum heic istius provinciæ obiter de quatuor Κελτογαλατίας provinciis mentionem faceret. Adeo ut Marciani verba Stephano non sint allegata, ut iis veram urbis appellationem adstruat. Etiam hodie in iis, quæ de Marciano Heracleota supersunt, nulla de Narbone oppido, sed in Celtogalatiæ Periplo Narbonesiæ provinciæ memoria celebratur hisce verbis: Ἡ κελτικὴ Κελτογαλατία διηκεῖ μὲν ἐπὶ πολλὸν ἐ κρὸς ἑῴαν ἐ μεσημβρίαν ἀπὸ τῶν Πυρηναίων ὀρῶν ἐ τῆς ἐσπερίας δ', Γαλάται Ἀκουιτανίοι, ἐ Γαλάται Λουγδουνησίαν, ἐ Γαλάται Βελγικοὶ, ἐ Ναρβωνησίαν. Hinc liquet, nos bene correxisse illam vocem, nam vulgati Stephani codices Ναρβωνησίαν exhibent.

[26] Ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνὶς, ὡς Ἀσκαλωνίτις.] Ultima vox levi mendo erat vitiata in Xylandriana, legebatur enim male Ἀσκαλωνίτης. Sed optime in Veneta Florentinaque Ἀσκαλωνίτις, quod exhibemus. De stagno Narbonitide legendus Strabo, cujus verba jam produximus.

[27] Καὶ ποταμὸς Ἀτακός.] Libri MSS perperam exhibent, Ἑ πάτ@. Ἀιακός. Et editiones tres, ἐ ποταμὸς

ΝΑΡΒΙΣ, [38] Ἰλλυρίας πόλις.

ΝΑΡΘΗΚΙΣ, [39] νησίδιον ἐγγὺς Σάμου, ὃν διέχει πῆς ΘΑΥΜΑΣΙΑ πρὸς τὴν πόλιν. [40] τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκαῖος, ἢ Ναρθηκώσιος.

ΝΑΡΜΑΛΙΣ, πόλις Πισιδίας, ὡς Κάβαλις. οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς, ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορός φησι.

ΝΑΡΝΙΑ, πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ πλησίον Νάρνα, ὡς Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Ναρνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΝΑΡΥΞ, πόλις Λοκρίδος, ἡλυκῶς λεγομένη. [41] τινὲς δὲ Νάρυκον τὴν πόλιν φασὶν, [42] ἐξ ἧς Αἴας. ὁ πολίτης Ναρύκιος, καὶ Ναρυκία, ἡ θηλυκὸν. [43] λέγεται καὶ Νάρυξ, [44] καὶ Ναρυκαῖος ἡλυκῶς, καὶ ἀθετέρως.

ΝΑΣΑΜΩΝΕΣ, ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος· [45] καὶ Νασαμονὶς, [46] ἀπὸ Νασαμόνος τινός.

NARBIS, oppidum Illyriæ.

NARTHECIS, parva insula prope Samum, navigantibus ad dextram in urbem. Gentile, Narthecisæus, vel Narthecusius.

NARMALIS, urbs Pisidiæ, uti Cabalis, cujus cives Narmalenses, uti Cabalenses, quemadmodum Ephorus perhibet.

NARNIA, urbs Samnitum, nomen habens à Narno, fluvio præterlabente, auctore Dionysio Antiquitatum Roman. libro XVIII. Gentile, Narniatæ, uti Caulonitæ.

NARYX, urbs Locridis, genere fœminino sic dicta. Quidam urbem Narycum appellant, ex qua erat Aiax. Civis, Narycius & Narycia, cujus quoque neutrum genus invenitur. Dicitur quoque Naryce, unde Narycæus, quod genere fœm. & neutro in usu est.

NASAMONES, Gens Libyca, cujus meminit Callimachus. Et Nasamonis, a Nasamone quodam.

NA-

ναμὸς Αἰακίς. Salmasio hic locus erat suspectus in ora sui Stephani, existimanti fortassis corrigendum. Αἰακὸς, quod nos in contextum recepimus. Non ignoro casum rectum hujus fluvii apud Græcos esse Ἀκής, & apud Latinos *Aiax*, sed a gignendi casu noster rectum formavit, quod in veterum scriptis, & præsertim in nostro tam frequenter occurrit, ut pigeat hac de re exempla proferere.

38 Ναρβὶς, Ἰλλυρίας πόλις.] Apud Suidam retracto accentu legitur Νάρβις, πόλις Ἰλλυρ. Apud Ptol lib. II cap. ultimo Ναρβωνὶς κολωνία reperitur, sed vereor ne locus sit depravatus.

39 Νάρθηκις, νησίδιον ἐγγὺς Σάμου &c.] Sectionem hanc noster confecit ex verbis Strabonis lib. XIV: Ἐν διέξῃ δὲ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πλοῦ ἐπὶ τὸ Ποσείδιον, ἄκρα ἐστὶν ἀπὸ τῆς Μυκάλης ἡ ἐπηρεάζουσα τοῦ λιμένος. ἔχει δὲ τὸν Ποσειδῶνα. εἶθ' ἑξῆς ἀπὸ τούτου νησίδιον ἐστὶ Ναρθήκιον.

40 Τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκαῖος, ἢ Ναρθηκώσιος.] Ita supplevimus hunc locum ex Suida, qui in omnibus editis & MSS valde mutilus circumfertur. Sine dubio Suidas omnia hausit ex Nostro, ita enim ille: Καὶ ὅτι Νάρθηξ νησίδιον ἐγγὺς Σάμου, ὃν διέχει πῆς ΘΑΥΜΑΣΙΑ. ἔστι δὲ ἐθνικὸν Ναρθηκαῖος, ἢ Ναρθηκώσιος. Verum ex hisce verbis concluderem, insulam fuisse dictam Ναρθηκώσσα, & hoc nomen obtinuisse a ferularum copia, in ista insula nascentium. De qua re certissimi essemus, si integrum opus Stephani prostaret: hoc enim evidenter liquet, nulla ratione & analogia a Νάρθηξ vel Νάρθηκος posse deduci gentile in ωσ vel ωτ. Ab istis potius deducitur Ναρθηκιος vel Ναρθηκίς.

41 Τινὲς δὲ Νάρυκα τὴν πόλιν φασίν.] Ita hunc locum emendavit Salmasius in Plin. Exercit. cum perperam in cunctis libris Ναρύκιον exhibebatur. Ut sic legeret, eum permovebat Strabonis auctoritas, ita enim ille lib. IX: Οὐ μὴν ἐβασίλευσέν γε οὐδὲν ὧν Ὀπούντιος ἦλθ' Αἴας ὁ Λοκρὸς, πατρόθεν ὢν, ὡς φασι, Ναρύκιος. Sed vulgati perperam exhibebant Ἀρύκιον.

42 Ἐξ ἧς Αἴας.] Alio loco de hominis ejusdem patria hæc leguntur apud Nostrum Ὀζόλαι Λοκροὶ μοῖραι τρεῖς εἰσι. Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ δὲ Ὀπούντιοι, ἧς ἦν Αἴας· οἱ δὲ Ὀζόλαι. Idem de illo testatur Diodor. Sicul. lib. XIV: Καθεσταμπόδιον δὲ αὐτῆς ὡς Νάρυκα ἡ Λοκρίδος, ἐξ ἧς φασὶ τὸν Αἴαντα γεγονέναι, ubi vitiose editur ὡς Ἄρυκα, uti monuit Salmasius.

43 Λέγεται δὲ Νάρυξ.] Igitur casus rectus hujus oppidi tribus modis effertur, nempe Νάρυξ, Νάρυκος & Νάρυκα. Apud Hyginum exstat *Naricea*, quod mihi vitiatum videtur, ita enim ille Fab. XIV: *Oileus Odoedoci & Agriamonges Persecus filia filius, ex urbe Naricea.* Ubi legendum Naryca, vel Narycia, quod ultimum gentile est.

44 Καὶ Ναρυκαῖος.] Apud Lycophronem legimus:

Καὶ Ναρύκιον ὦτον, ἢ Θεσπιάδες.

Ubi fortassis legendum Ναρυκαῖον. Sed variis modis illa nomina formantur & concipiuntur.

45 Καὶ Νασαμωνὶς.] Fœminium hoc reperitur in Epigrammate incerti auctoris, hactenus non edito:

Ἐκπαλαι Λιβύων Νασαμωνίδες, ἐκλὶν ὑμῶν
Ἔθνεσιν ἑτέρῳ τοῖς βαρυνόμεθα.
Ἡμῖν ἐπιμαίνοντ' ἐπαθλοσιτοῦσι λιθῖται.
Ὦ ευγαῖε, ψαμμιδῶν ἄχεας ὑπὸς Νομάδων.
Φῦλον ἐστὶ ἀνάελμον, οὐ ἰχνευτίδεσσιν ἀρκέσθῃς,
Ἐς μιὸν αἰζηοπλῆν Καίσαρ ἴθυνε ὁπαδόν.
Αἱ δὲ περὶ ἀγκύλοιν ὑγιοιζίδες ἀκρόρεια,
Θηρῶν, τῶν ἀνδρῶν εἶσι βουλαίας.

46 Ἀπὸ Νασαμόνος τινός.] Sic quoque Eustathius scribit ad Dionys. de situ Orbis, horum regionem a regione quodam nomen accepisse, ita enim ille: Ὀπώς Νασαμώνιος, τὸ Λιβυκὸν ἔθνος, ἐκ τοῦ βασιλεύσαντος τῶν ἐμωνύμων ἴσχει, ἐς Νασάμωνα βασιλέα τοῦ Ἀμμωνιακοῦ ἔθνους, ὃς ἀπὸ ἀμπελουργίας τοὺς τὸ ἐθνικὸν τὸ ἀπ' αὐτοῦ ἔχοντας, σοῦς ἀμπελουργοὺς ἔνιοι φασὶ κυρίως ὀνομάσθαι. Fragmentum illud, in quo Callimachus Nasamones celebrat, invenitur in Scholiis ad Apollon. Rhod. Argonautica lib IV, ad vers. 1323. Περὶ δὲ τῶν περιφθόνων μάντεων Καλλίμαχος, ἐν τοῖς λόγοις.

Δίσσονες Λιβύης ἐρεμνὸν, ὦ Νασαμῶνες
Αὖλιν ἢ δολιχὰς ἔσκε ἐπιβλήσαντι.
Μαντίης μοι ζώοντι ἐφίλασεν.

47 Νά-

ΝΑ'ΣΤΟΣ, [47] πόλις Θρᾴκης. γρά-
φεται καὶ Νέστος· [48] Α'πολλόδωρος δὲ δεύτερα
φθεγγησά.

ΝΑΥ'ΚΡΑΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτε, [49] ἀπὸ Μιλησίων τὴν ἁλασσοκρατούντων καὶ Στρέβων ἑπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης Ναυκρατίτης, [50] ἢ ἁλυκῶς Ναυκρατίτης· καὶ Ναυκρατιώτης, ὡς Πηλουσιώτης, ἴσως ἀπὸ τῆ Ναυκράτου, [51] ἢ Ναυκρατία, ὡς Ἰταλία Ἰταλιώτης.

ΝΑΥ'ΠΑΚΤΟΣ, [52] πόλις Αἰτωλίας· [53] ἀπὸ Ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν, ὡς Ἔφορος, καὶ Στράβων. [54] ὁ πολίτης Ναυπακτεύς, καὶ Ναυπακτία.

ΝΑΥΠΛΙ'Α, πόλις Ἄργους. Στράβων ὀγδόῃ. [55] ἀπὸ τῆς ναυσὶ περαιτέω. [56] οἱ οἰκήσοντες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων. ἔστι Ναυπλία.

ΝΕ'ΑΙ, [57] νῆσος πλησίον Λήμνου, [58] ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆ περσηνέχθαι Ἡρακλέα.

ΝΑ'STOS, urbs Thraciæ. Scribitur quoque Nestus, auctore Apollodoro libro secundo Periegeseos.

ΝΑUCRATIS, urbs Ægypti, condita a Milesiis qui tunc temporis maris imperio potiebantur. Strabo libro XVII. Civis, Naucratita, & genere fœmin. Naucratitis. Dicitur quoque Naucratiota, uti Pelusiota, fortassis a Naucratium, vel Naucratia, uti ab Italia Italiota.

ΝΑUPACTUS, urbs Ætoliæ, sic dicta, quod Heraclidæ ibi classem compegerint, auctoribus Ephoro & Strabone. Civis, Naupactius, & Naupactia.

ΝΑUPLIA, urbs Argorum, cujus meminit Strabo lib. VIII. Inde sic dicta, quod navibus ad eam adnavigent. Incolæ, Nauplienses, ut ipse Strabo perhibet. Et Nauplia.

ΝΕÆ, insula Lemno vicina, in qua juxta nonnullorum opinionem Philoctetes ab hydro morsus est. Sic dicta est a περσηνέχθαι, quod

[47] Νέστος, πόλις Θρᾴκης.] Codices calamo exarati exhibent Νάστος, quod etiam Aldinæ Juntinæque editionis præfecti sequuti sunt. Fortassis idem est oppidum quod in præcedentibus appellatur Naie. Xylandrum, & nos ex eo veram lectionem divulgasse, fatis liquet ex Suida, apud quem hodie legitur, Νάστος· πόλις βαρβάτου πόλις Θρᾴκης· ἢ ἐπίκλη ἐ Νέστις.

[48] Α'πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσει.] Fortassis legendum est ἐξεργάσατο, quemadmodum Apollodorus alibi in locis a Stephano allegatur.

[49] Α'πὸ Μιλησίων τὴν ἁλασσοκρατούντων.] Quemadmodum in voce Βίττος allegatur Eusebii Hist. Ecclesiastica, ita hoc loco eum sine dubio citavit Stephanus, quem prætermilit Epitomator: nam bene observatum Scaligero, hæc ipsa verba esse Eusebiana, quem videad Euseb. pag. 73. Suidas eadem de Milesiis perhibet, cujus verba hunc in modum sunt corrigenda: Ναυκρατία· πόλις αὐτὴ Αἰγύπτε, ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ὅτε κατὰ τὴν ἁλασσοκρατίαν. ταύτης πολίτης ὁ σφὼς Α'θήναιος, ἀπὸ τῶν Ναυκρατίδων. Hinc originem duxit Athenæus, uti in Deipnolophisticis perhibetur lib. XI cap. VIII.

[50] Καὶ ἁλυκῶς, Ναυκρατίτης.] Ab omnibus libris editis & MSS aberat ultima vox, quam nostro reddidi, nescio qua fato deperditam: nam illa in τῆς exeuntia dignioris lexici adscribuntur.

[51] Ἢ Ναυκρατία.] Ita etiam olim hæc urbs videtur appellata. Steph. Περξικοπολίτης. ἐδεῖ Ναυκρατίων ὁ πολίτης Περξικοπολίτης.

[52] Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας.] Auctores suos habet noster, dum urbem hanc Ætoliæ adscribit, nemvero nonnulli, hanc urbem Locris Ozolis attribuentes, ut Thucydides Dicæarchus aliique. Sed auctores quare discrepant, refert Strabo lib IX: Τῶν μὲν ἐσχατίων Λοκρῶν Ὀ'μηρος ἐ μέμνηται· . . . . ἅ μὲν ἐγγὺς Α'χαΐας τὰ ἐ Ναύπακτον. Sed addit deinde Strab. Ε'τι δὲ καὶ Αἰτωλῶν Φιλίστου περσπεπλευκότος.

[53] Α'πὸ ναυπηγίας τῶν Ἡρακλειδῶν.] Strabo, qui post hæc verba allegatur, historiam ex Ephoro hausit, uti lib IX additicimus: Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τ ναυπηγίας ἣ ἐναυπηγήσατο Τίτη τῶν Ἡρακλειδῶν ἐπὶ ναυπηγησαμένων τὸν πόλεμον. οὗτ' ὡς Ε'φορός φησι, Λοκρῶν ὑπ σφῶν περσπεπλευκότων. Plura de hac navium fabricatione leguntur apud Apollod. lib. II. Pausan. in Phocicis & Suidam in voce Ναύπακτος.

[54] Ὁ πολίτης Ναυπακτεύς.] Apud Goltzium in vet. Græcia reperitur nummus cum inscriptione ΝΑΥΠΑΚΤΙΩΝ. Exstat quoque apud Thucyd. lib. II ubi refert, Timocratem Laconem sibi intulisse manus: Ε'σφαξε ἑαυτὸν, ᾗ ἐξιόντι ἐς τὴν Ναυπακτίων λιμένα. Et Cleomenes Naupactius memoratur Polybio lib. V.

[55] Α'πὸ δ τῆς ναυσὶ περαιτέω.] Sunt hæc Strabonis verba, quæ reperiuntur libro allegato: Μετὰ δὲ τ' Τηλεύτιον ἡ Ναυπλία τ' τῶν Ἀργείων πανυπέρμεγ, ἐπ' ὕπερμον κεῖ δ τῆς ναυσὶ περαιτέω.

[56] Οἱ οἰκήσοντες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· ἔστι Ναυπλία.] Gentile ΝΑΠΛΙΕΥς sæpissime occurrit apud Pausan. lib. IV. Ο'τι Ναυπλιεῖς (ὡ ἐστι Δακωνισμοῦ ἀναγράφεται Δαμοκρατίδα βασιλεύοντ· ἐν Α'ργεῖ Ultima hujus tmematis vox vel omnino removeri posset, vel corrupta est. Forte legendum, καὶ Ναύπλιος, quod satis analogice pro gentili accipi posset.

[57] Νῆσος, πλησίον Λήμνου.] Ferme eadem leguntur apud Suidam & Phavorinum. Suid: Νῆσος πλησίον Λήμνου. ᾧ ἐκ τ νόσ, τ' κολυσθεῖσ ἡ περσηνεχθεῖσ φασι Ηρακλεῖ· ἀφ' ἧ καὶ πᾶσ Φιλοκτήτης ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. Νῆα δὲ Φερεκλῆς Μυσοῖς. ἐστὶν Νεαί. Non tantum Lemno hæc insula fuit vicina, sed etiam Lemniæ ditionis fuisse videtur ex Antigoni Hist. Mirab. cap. IX: Ε'τ δὲ πρὸς τῶν Λημνίων νησίδες, πρὸς πελασίτιος Νέαις, πέτρινος ἡ γίνεται. ἁλαλὰ καὶ τοῦτ' ἐδήχθη τς. λεγόμενον.

[58] Ε'ν ᾗ Φιλοκτήτης ἐχόμενος ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου.] Bene additur ἐχόμενος. Nam nonnulli statuunt, ipsum in insula Chryse, Lemno etiam proxima, serpentis morsu laborasse, sic enim scribit Pausanias in Arcadicis: Λημνίοι γὰρ πλὴν σπάνεως ὑ πολλοῦ χρυσὸ τῶν, οὐ γ ἐ τοῦ Φιλοκτήτ γένεσ συμφορᾷ· ὃν ἐ ὕδρα φασὶ. Lycophronis Scholiast perhibet, Philoctetem in Lemno decubuisse, prius tamen lauciatum a serpente hydro, qui alio nomine chelydrus appellatur, sic enim ille: Ε'κεῖθ δὲ ὁ Λήμνιος σταθεὶς ἀνῆρεις ὑπὸ ὄφεως ὕδρα, ᾧ ὁ χαλκῆρ λεχαιάτης, ὅτι ἐκφεύγειν τὸ χρυσῆ τὸν κερασφόρον βωμὸν Α'θηνᾶς. Vide præterea Scholiast. ad Sophoclis Philoctetem pag. 386.

[59] Ε'τι

τὸ ἐθνικὸν, Νεαῖος. [59] ἔστι καὶ Νέα κώμη, καὶ Φρύγιον Μυσίας. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΝΕΑΝΔΡΕΙΑ, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ὡς Χάραξ. [60] ἔνιοι δὲ Λέανδρον γράφεσθαι ἀφ' ἑνὸς λ, κακῶς. λέγεται καὶ Νεάνδριον ἐθνικῶς, ὡς Θεόπομπος. [61] ὁ πολίτης Νεανδρεύς, ὡς Στράβων.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ, πόλις Ἰταλίας ἀφώνου, [62] ἐν ᾗ Παρθενόπη ἠρέθη, μία τῶν Σειρήνων. [63] ὁ πολίτης, Νεαπολίτης. ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης, καὶ ἄλλαι.

ΝΕΓΛΑ, [64] πολίχνιον Ἀραβίας. Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Νεγλίος, ἡ Νεγλίτης, τῶν ἔνθ' τῆς χώρας.

ΝΕΔΗ, [65] πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδείην ἐ αὐτὸς φησι. [66] τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.

NE-

A quod tradant Herculem ad eam adnatasse. Gentile Neæus. Est quoque, Nea vicus & castellum Mysiæ, quod idem gentile habet.

NEANDRIA, urbs Troadis in Hellesponto, cujus Charax meminit. In quibusdam libris male scribitur per λ Leandrus. B Dicitur quoque Neandrium genere neutro apud Theopompum. Civis, Neandrensis, uti Strabo auctor est.

NEAPOLIS, urbs Italiæ eximia, in qua Parthenope excepta est, una ex Sirenibus. Civis, Neapolita. Est quoque alia Libyæ, & præterea aliæ.

NELGA, oppidulum Arabiæ, cujus meminit Glaucus Antiquitatum Arabicarum libro II. Gentile, Neglius, sive Neglita, juxta regionis consuetudinem.

NEDE, urbs Arcadiæ, a nympha Nede sic dicta. Hanc ipse Euphorio Nedeen appellat. Possessivum, Nedeesius.

NE-

[59] Ἔστι δὲ Νέα κώμη.] Strabo lib. XII hujus meminit hisce verbis, & situm accurate ob oculos ponit: Ἐν λιμῇ δὲ ἡ Αἰσήπου μικρὸν πολίχνιον τὸ καλούμενον Παλαισκήψιος ἢ Νέα κώμη, ἐ ἀφεῖται.

[60] Ἔνιοι δὲ Λέανδρον γράφει ἀφ' ἑνὸς λ κακῶς.] Ita legebat emendabatque Salmasius in margine sui Stephani, addens deinde pro Λεανδρον scribendum Λεανδρεῖα. Perperam in hactenus editis exhibebatur γράφει, quod vitium ἀφενομενος ortum ex compendiaria scribendi ratione. Hæc Salmasiana correctio facillime fulciri posset auctoritate Suidæ, apud quem legimus: Νεάνδρεια, ὡς τινες ἀφ' ἑνὸς λ Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς. Verum etiamsi apud Suidam hic legatur, non tamen mihi videtur exstirpandum illud Stephani Λεανδρον. Habuit enim hujus urbis appellatio terminationem in ον, uti evidenter constat ex Plinio lib. V cap. XXX, ibi *Neandros*, non *Leandros* dicitur. *Intercidere Cane, Lysimachia, Atarnea, Carene, Cisthene, Cilla, Cocilium, Thebe, Assyre, Chrysa, Palascepsis, Gergithos, Neandros.* Et ex Geog. Cedreni Historiarum Compendio, ubi de Cygno Priami cognato sic loquitur: Περιμένων δὲ τινὰς Κύκνος τὸς ὅρους, συχνὰς ὁ Πρίαμος, ἄρχων δὲ πολεως Νεανδρου, μὴ πολὺ πόρρω πολιμικὰ πλημμέλας, ἐπίηδε καὶ αὐτὸν. Et versibus paucis interjectis ibidem sequitur: Καὶ ὁ μὲν τὸ Τυδέως ὗς Διομήδης, τὸν τῆ ἱερομόρου Κύκνου βάλει Νεανδρεύ, ᾧ τὸς ὗς ἐ τὸν χόρον αὐτῶ πῆσεν ἀσπαμένου &c. Hinc evidenter constat urbem etiam *Neandrum* appellatum fuisse

[61] Ὁ πολίτης Νεανδρεύς, ὡς Στράβων.] Apud nostrum idem gentile occurrit in voce Φωλία, & apud Strab. lib. XIII: Τῆς μὲν δὴ Ἀσκανίας, Νεανδρεῖς ὑποίκησαν, καὶ αὐτοὶ ὄντες Λίβυες ἐκτὸς μεσογαίους. Præterea ab hoc oppido formatur gentile Νεανδρεάδης, exhibetur enim nummus Valeriani apud Pyrrhum Ligorium cum hac inscriptione ΝΕΑΝΔΡΕΙΑΙΩΝ. Apud Antigonum in Hist. Mirab. corrupte legitur Νεανδρίδων pro Νεανδρων, ita enim cap. CLXXXVII: Φωλίαν δὲ κρῶσι πας τοπος τῆ Λιςβω, ᾗ σῶοι τῶν Νεανδρίδων τὰς βῶλας ἐκτὸς τῶν ὅρων ἐκφερόσης χάσεως. Fœmininum Νεανδρὶς inde derivatum usurpat Strabo lib. XI, ubi tradit in Creta fuisse Samonium orientale promontorium, & planicies in Neandride & Alexandreorum solo, ita enim ille: Ὑπακούεται τὸ τῆ Ἀθηναιτιλίωνος, ᾗ Σαμώνιον τὸ ἀνατολικὸν τῆ νήσου, ἐ πόλεσι τῆ Νεανδρίδι, ἐ τῆ Ἀλεξανδρικῶν.

[62] Ἔνιοι δὲ Παρθενόπην ἠρῆσθαι, μίαν τῶν Σειρήνων.] Apud Suidam de hac Parthenope sic legimus: Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ ἀφώνου. ἐν ᾗ Παρθενόπης ἠρῆσθαι Σειρῆνος ἄσματος. Non sequitur tamen, vulgatam Stephani lectionem debere sollicitari. Se ipsum satis explicat in voce Φάληρον, ita enim ibi de Parthenope: Ἐν ᾗ καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, ὃς ὑπ' ἐκείνης Παρθενόπη ἢ Σειρὼ, ἢ καλεῖ Νεάπολις. Ex hisce verbis manifeste satis liquet, τ' ἠρῆσθαι in mendi suspicionem nequaquam venire, nam Parthenope, quæ æstu maris ad aliquem locum ejecta est, ἔτιαμ optime excepta dicitur, quemadmodum τ' ἠρῆσθαι sine dubio interpretandum.

[63] Ὁ πολίτης Νεαπολίτης.] Passim apud antiquarios occurrunt numismata in quibus conspicitur ΝΕΑΠΟΛΙΤΩΝ. Sed addit Spanhemius etiam in quibusdam inveniri ΝΕΟΠΟΛΕΙΤΩΝ, eamque diversam scribendi rationem originem habere vel ex veteri consuetudine, vel loci dialecto, vel quod multæ literæ ob soni vicinitatem eodem modo pronuncientur.

[64] Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας.] Idem videtur oppidum, quod a Suida Νέγνα dicitur, a Ptolem. Νίκλα, a Strab. Νιγά, & a Cedreno, Callisto & Zonara Νίγα. Fortassis auctores omnes recensiti ex Stephano sunt corrigendi.

[65] Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας.] Solus Suidas, sine dubio ex Stephano, hujus urbis meminit: Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης Νέδης. γράφεται ᾗ Νεδῆ. Κάλλ. Νεδῆν ὑπέμνη. -- -- -- Sed ex Pausania, qui nobis accuratissimam Arcadiæ descriptionem reliquit, non apparet urbem hoc nomine exstitisse, sed quidem Nedam nympham Jovis nutricem, quæ fluvio nomen dedit. Eum videsis in Arcadicis. In eadem quoque de Neda, versabatur opinione Callimachus Hymno in Jov. quæ Jovem in recessum Cretensem portaverat, ut clam ibidem educaretur, sic canens:

Οὐδ' ἄλλο ἀστῶν θὴ χάρις, ἀπὸ τ' κῦμα
Κλύσ Νιδῆν ὑπέμνη. -- -- --

[66] Τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.] Mellius hæc exhibet Suidas loco proxime citato. Hinc est quod censeam multo commodius in Stephano posse legi. Οὗτω τ' ἐθνικὸν Νεδήσιον. Nam illud gentile, & juxta Suidam

ΝΕ΄ΔΩΝ, [67] πόλις καὶ πέρ. τῆς Λακωνικῆς. τὸ τοπικὸν Νεδάσιος, καὶ Νεδασία ἡ Ἀθηνᾶ. κλίνεται δὲ Νέδοντος.

NEDON, urbs & locus Laconicæ, Locale Nedusius, & Nedusia Minerva. In genitivo habet Nedontis.

ΝΕΊΛΟΣ, [68] πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει αὐτῆς· καὶ ἱερὸν Νείλεως ἐν Περσεῖ τῆς πόλεως, [69] Νεαπολίτης. [70] οἱ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, [71] ὀφείλῃ ἔπεσθαι τῷ κλητικῷ ἡ πτῶσις Νειλεῖ, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. [72] ὅσα γὰρ τῶν κλητικῶν ληγόντων εἰς τὸ ι, ἢ τὸ ῑ μακρὸν καὶ τὸ ῑ βραχύ, ἢ τὸ ῑ μόνον [73] διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται, Ποσειδώνι, Ἑλικώνι, Ῥόδι, [74] Σάδαμ

NILUS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Periegesi. Et templum Nili fluvii. Urbis gentile dicitur, Nilopolita. Si autem sola urbs vocata fuerit Nilus, non addito vocabulo πόλις, tunc sequendum est possessivum fluvii, quod est Nileus, uti perhibet Apollonius. Omnia enim possessiva quorum penultima est Jota, fiunt a genitiva primitivi, & casum rectum solummodo per Jota efferunt, uti Posidonius, Heliconius, Rhodius, Sacius. Quæ vero natura sua in penultima

dam oppidani nomen non formatur, a Nilo Stephani, sed Euphorionis Nileus.

[67] Νέδων, πόλις τῆς τόπ. τῆς Λακωνικῆς.] Et hunc locum Suidas accuratius ex nostro exhibet, apud quem legitur. Νέδων, πόλις τῆς τόπ. τῆς Λακωνικῆς. κλίνεται Νέδων. ἔχει τὸ τοπικὸν Νεδάσιος καὶ Νεδασία Ἀθηνᾶ. Judico igitur, ex hisce verbis satis constare, legendum in stephano, Νέδων πόλις τῆς τόπ. τῆς Λακωνικῆς. Sed multo evidentius hoc apparebit, si addiderim verba Strab. lib. VIII, unde hanc sectionem, confecit Stephanus, Παρὰ δὲ Φυγὴν Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων ἀπὸ τῆς Λακωνικῆς, σταδ. ξ. ἐν ᾧ Ποσειδὼν ἐν τῷ Ἀγραῖς Νεδασίας, ἱερὸν ἄσυλον τόπου πᾶς Νέδων. Præter loci & fluvii nomen, etiam hic exstat gentile, ut & gigaendi casus de quibus hæc sectione Stephanus.

[68] Νεῖλος, πόλις Αἰγύπτου.] Non puto hunc locum vitii esse immunem. Legendum, Νειλιτόλις, πόλις Αἰγύπτου, liquet hoc evidenter ex gentili addito, Νειλοπολίτης. Etiam ut plurimum ab aliis oppidi nomen conjunctis vocibus effertur, uti apud Ptol. lib. IV cap. v, qui urbem in Heracleote nomo collocat.

[69] Νεαπολίτης.] Apud Goltzium & Occonem nummus inventur cum hac epigraphe: ΝΕΙΛΟΠΟ. ΑΕΙΤΩΝ.

[70] Εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται.] Salmasio hic locus videbatur mutilus, legebatque in margine sui libri, εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται Νεῖλος, non adjecto vocabulo πόλις.

[71] Ὀφείλῃ ἕπεσθαι τῇ κλητικῇ ἡ πτῶσις Νειλεῖ.] Hanc puto esse mentem stephani: si quis a voce Νεῖλος gentile deducere conatur, sequi debet formam possessivi, quod est Νειλεύς. Eustathius in Comment. ad Odyss. A tri. locatis ab hac voce formans, τὸ Νειλεῖος, quod mirum est, non agnoleit, sic enim ille pag. 1590: Τοπικὸν δὲ τὸ Νειλεῖος, ἀφ' οὗ καὶ Νειλεύς, ὃ σημαίνει ὁ ἐκ Νείλου, ἤγουν ὁ Νειλότης. ὅθεν καὶ ἡ, μόνον ἐν τῇ Διευκοπεδίᾳ. Facetosi admodum sunt Joh. Tzetzæ versus, quibus plurima Nili derivativa complectitur, sic enim ille Chil. x Hist. ecc:

Νειλεύς δ' ἔστιν ῥύακας ἐπισπᾶν τοῦ λόγης,
Νειλεῖον, Νειλῶον δὲ γραφέον ῥᾳδιούσιον ὄνομ,
Καὶ σωὶ αὐτοῖς Νειλίων δὲ, Νειλῷ γραφὴς ἔστιν,
Π'ς ἐκβαλόντος τὸ αὐτοῦ ἢ ω τὸν Νειλαῖον.
Νειλαῖος ἢ νειλεὺς ἐν, ἢ ὁ διήγησις Νειλεύς.
Ὃν ἐκ Νειλάδος, ἢ Νειλαῖς, διήγησις γράφον γράφον.

Varia derivativa hi versiculi exhibent, sed Νειλῶον postillimum est in usu. Eustathius in Comment ad Dionys. pag. 109. Τοιοῦτος δὲ ἐστὶ καὶ παλαιὸς κώκιος, ἕτερος δὲ ὁ ἐκ τοῦ Νειλῶα σῖτα τὸν Μελησίου πάν τὸ γοιῦρον, ἢ ὃς ἐστὶ ὁ ἐμὸς ὁ μὴ ὠφέλιμος ὤν. ἢ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ Νειλῶον ῥεῖθρον ἢ ὕδατος, ὡς τὸ Νειλῶον ὕδωρ. Sed præter derivativa jam enumerata, etiam inveni Νειλασίνη, quod est in Leonidæ epigrammate inedito:

Καὶ πάλαι ἐσπερίη κεκτημένον ἠνεμόεσσαν,
Καὶ βίοτ' ὦ φιλίη πάσσι βεβαιότατον.
Τῶτο δ' ἐσαπίζουσι χροιὸ λίθοι ἐξαίρετοι.
Δῶρον ὁ Νειλασίης πέμψε Φοιβοκάλαμι.

Sed ut concludamus: deducuntur ab hac voce Νειλαῖος, & inde Νειλαίους, uti ἀ Κρανταῖος Κρανταίους, Καὶ βίοι ὦ φιλίη πάσσι βεβαιότατον. Νειλεύς, ἢ Τζετζαι in hac re fidendum. Fœminium Νειλάς occurrit apud Euseb. lib. IX de Præpar. Euang.

Οἱ τὰ κελὸν πίνοντες ὕδωρ Νειλῶδα γᾶμαι.

Quam vocem Latine expressit Martial. lib. X Epig. VI de Adventu Cæsaris.

Quando eques, & picti tunica Nilotide Mauri
Ibitis, & populi vox erit una, venit?

Formam possessivorum Noster non expressit, quamquam de ea mentionem fecisse Stephanum ingenuino opere nullus dubitem. Apud Latinos in usu sunt *Nileus* & *Niliacus*. Martial. lib. VI Epig. LXXX:

Ut nova dona tibi, Cæsar, Nilotica tellus
Miserat hybernas ambitiosa rosas.

Possessivum *Niliacus* apud Martialem tam frequenter occurrit, ut supervacaneum censeam exemplum in medium adducere.

[72] Ὅσα γὰρ τῶν κλητικῶν ληγόντων εἰς τὸ ι.] Hic locus in omnibus libris mutilus circumterebatur hunc in modum: Ὅσα γὰρ τῶν κλητικῶν ληγόντων εἰς τὸ ι. Salmasius in margine sui Stephani ita supplevit, uti nos excudi curavimus. Ut verum fatear, plura mihi hcic videntur desiderari, & si quis locum supplere tentaverit is consulat Etymologici Mag. Auctorem, qui in voce Αἰδεῖ varios possessivorum canones exhibet. Fortassis totus locus in nostro hunc in modum est concipiendus: Ὅσα γὰρ τῶν κλητικῶν ληγόντων εἰς τὸ ι, ἢ τὸ ῑ μακρὸν καὶ τὸ ῑ βραχύ, ἢ τὸ ῑ μόνον [73] διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται, ὡς Ποσειδὼν &c. Hanc conjecturam in versione sequuti sumus, sed siquis huic loco præstantiora præbia exhibuerit, mihi & aliis fecerit rem gratissimam.

[73] Διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται.] Libri omnes repræsentant ἐκφέρεται, sed ordo postulabat, quod jam divulgamus, & quod deinde vidimus in Perusino codice exhibitum.

74 Σάκι©. τὰ δὲ φύσει ἀρξ διφθόγγους ἀφαιρούμενα, ἐδίποτε τὸ προκείμενον σχῆμα λοπιλεῖ. ὅτι γὰρ τὸ Κηπεῖ©, 75 ἢ Νειλεῖ© ἐθνικὸν αὐτὸ ὁμολόγως παραλαμβάνῃ.

ΝΕ΄ΜΑΤΣΟΣ, πόλις Γαλλίας, ἀπὸ 76 Νεμαύσου Ἡρακλείδης, ὡς Παρθένι©. 77 τὸ ἐθνικὸν, Νεμαύσι©, ἢ Νεμαυσῖν©, ἀρξ τῆς χώρας.

ΝΕΜΕ΄Α, 78 χώρα ἡ Ἡλεί©· ἐν πάτῃ Δρυοπίς ὥκουν. 79 τὸ ἐθνικὸν, Νέμε©, καὶ Νεμεαῖ©· Σοφάδων ὀγδόῃ. 80 καὶ Νεμέα λέγεται. ὁ Νεμείτης Ζεύς, καὶ Νεμεῖται. 81 οἱ πολῖται ἡ Λοκρίδ© πόλεως, Νεμῖοι, 82 καὶ Νεμεῖθεν ὁπόρρημα.

ΝΕΟΚΑΙΣΑ΄ΡΕΙΑ, 83 Ποντικὴ πόλις

tima habent dipthongum, nequaquam antecedentem formam conficiunt. Neque enim Cepæus vel Nilæus, quod etiam gentile est, pari ratione istam formam recipiunt.

NEMAUSUS, urbs Galliæ, quæ a Nemauso, uno ex Herculis posteris, nomen accepit, auctore Parthenio. Gentile, Nemausius, sive Nemausinus propter formam regioni solitam.

NEMEA, regio Elidis, in qua habitabant Dryopes. Gentile, Nemeus, & Nemæxus, auctore Strabone libro VIII. Et Nemea dicitur, & Nemeetes Jupiter, & Nemeetæ. Cives urbis Locridis appellantur Nemei, unde quoque adverbium *ex Nemea*.

NEOCÆSAREA, urbs Pontica, cujus

74 Σάκι©.] In omnibus libris legebatur Σάμ©, quod erat vitiosum. Vide in vocabulo Σάκ©.

75 Η΄ Νειλεῖ©.] Sic correximus ex Ms Perusino, perperam enim in vulgaris legebatur Νελεῖ©. Sed postea vidi sic etiam in Aldina & Juntina exhiberi.

76 Νέμαυσ©, πόλις Γαλλίας.] In Veneta Florentinaque editione pessimo errore legebatur, Νέμανσ©, πόλις Γαλλίας, quod vitium correxit Xylander, quem sequimur, neque aliter legebat Suidas, Νέμανσ©, πόλις Γαλλίας· ἀπὸ Νέμανσος Ἡρακλείδου. Urbs est Galliæ Narbonensis antiquissima notissimaque, cujus situm videsis apud Strab. lib. IV. Gallis hodie dicitur *Nismes*.

77 Τὸ ἐθνικὸ Νεμαυσῖν©.] Gentilia ex lege artis bene videntur formata. Latino ore NEMAUSENIS dicitur, quod est apud Suet. in Tib. *Adeo ut imagines ejus & statuas Nemausenses subverterint.*

78 Νεμέα, χώρα ἡ Ἡλεί©.] Huic sectioni vel ab Epitomatore, vel a librariis, vel alio quodam fato insignem injuriam fuisse illatam, non est quod quis in dubium vocet. Nam nulla hoc loco mentio fit de Argiæ Nemea, quam noster sine dubio verbis Strabonis, ex libro VIII. allegatis, adstruxerat: Imo nulla etiam sit mentio de oppido Locridis, quod indubitanter nostrum delcripsisse censeo, quia in fine hujus tmematis τὰς πολίτας ἡ Λοκρίδ© πολὶς commemorat. Argiæ Nemea nomen habet a Nemea Seleuæ & Jovis filia: vel a bubus, qui ab Argo ibidem pascebantur, vel a Danai libris, qui locum sorte dividebat, teste Anonymo in Prologo ad Pindari Nemea: Ἐστι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων ἡ χώρας μοίρας ἀποκρισθεῖσα ἀπὸ Νεμέας ἡ Σελήνης καὶ Διός· ὅτι δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ὑπὸ Ἀργου νεμομένων ἐν τῇ χωρίῳ· ἀπὸ δὲ τοῦ Ἥρας ἱερεῖ. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναΐδ παίδων· ἡ καταπιεῖσα ἡ ἐκλειφάσασα τ' χωρίον. Ita hic locus erat supplendus, qui in omnibus libris mutilus circumfertur. Alii tamen hanc Nemeam Mopi filiam statuunt Paufan. in Corinthiacis: Τὸ δὲ ὄνομα λέγουσι τῇ χώρᾳ νύμφην δῆναι θυγατέρα Ἀτύμνιον. Etymologici Mag. Auctor etiam a pascentibus bobus, vel a Danai liberis, sorte regionem dividentibus, nominis etymologiam deducit, sed cum in ejus verbis lacuna una & altera conspicitur, integrum locum adscribam: Νεμέα, τόπ©· ὁ Ἀργεῖ· ἀπὸ τῶν νεμομένων ἐκεῖσε βοῶν, ἢ ὅτου Ἥρας ἱερεῖ· ἢ ἀπὸ τῶν Δαναΐδ παίδων, αἱ καταπιοῦσαι ἢ ἐκλειφάσαι τ' χωρίον. In vulgatis non apparent vocabula ἱερεῖ, neque etiam παίδων, quæ necessario requirebantur, uti liquet ex argumento ad Pindari Nemea jam allegato. De Argi bobus refert Etymol. Mag. Auctor in voce Ἀφίκ©, ex libro II Bithyniacorum Arriani.

79 Τὸ ἐθνικὸ, Νέμι©, ἢ Νεμεαῖ©.] In Florentina exhibetur, Νέμι© ἢ Νεμεαῖ©. Quod in hac editione repræsentatur, etiam Aldus & Xylander agnoscunt. Gentile Νεμεῖ© frequenter occurrit apud Paus. in Corinth. Θύουσι δὲ Ἀργεῖοι τῷ Διὶ ἃ οὐ τῇ Νεμέᾳ, ἢ Νεμεῖ© Διὸς ἱερεῖα ἀφιέντες· ἢ δὲ ἢ βοῦς ἀποθάνοι ἀγῶνα ἀνθρώπ© ἀπαγορεύοις, Νεμεῖοι παρεχόμενοι τῶν χρημάτων. Sed hoc infra formatur ab oppido Locrico, quod Grammatici non libenter confundunt cum gentili deducto ab oppido Elidis. Accurate videtur distinxisse Suidas hisce verbis: Νέμε© ἡ ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ τῇ Λοκρικῇ δηλαδὴ· ὁ ἢ καπὸ τῶν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ τῇ Ἡλείᾳ Νεμεῖ© ἀναγορεύεται, ἢ Νεμεαῖ©· ἢδη δὲ ἢ Νεμεῖτης· ὡς ἄλλοι ἐκ τῶ Ζεὺς Νεμεαῖ©. Illud autem gentile Νεμεαῖ© est apud Strab. lib. VIII: Καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα μυθεύμενα. Factum est etiam Νεμεσαῖ© duplici dipthongo apud Hesiodum in Thog. Possessivum Νεμεσαίος, quod apud nostrum non est, inveni apud Plutarch. lib. V Sympoliac. Quæst. III. Ὑπερ. δὲ ἢ ἀρνὸς· ἐφ' ᾧ γὰρ ἐνίκων, ἐκ τῆ Νεμεσαίων παιχνίου μετέπεμπε σύνοδον τῶν ἢ πόλιν σφῶν.

80 Καὶ Νεμέα λέγεται.] Fœmininum hoc deductum videtur a Νέμι©. Verum si scripseris Νέμεα, tunc ludicra intelligenda sunt. Exstat illud fœm. apud Ephorum lib. XXIII, & apud Hyperidem in orat. contra Patroclem, citante Harpocratione in Νεμέα χαρεῖδα· ὅτου τύπ©· τὰς ἐκκλησίας ὁ τῇ Πλοσπιστῇ, χαρεῖδα· ἢ τὸν Ἑρμῆν ὁ οἰκοθῆ τελέτ. πάντα ἢ Νεμέα χαρεῖδα. Ἐ΄ρμῆ© ὁ οἰκοθῆ τελέτ. Νεμέαι ἀγωνιστικὸ© μετεπεμπόμ' Ὑπερείδης ὁ τῇ καπ. Παπροκλέᾳ.

81 Οἱ πολῖται ἡ Λοκρίδ© πόλεως Νέμιοι.] De hoc oppido Locrico mentionem fecit Plutarchus in Septem Sap. Convivio, ubi de morte Hesiodi loquitur: Ἀπέθανεν ἢ αὐτὸ· οἱ ἢ παιδίσκης ἀδικηθεὶς ὑπὸ τῶν Λοκρικῶν Νεμεῖων ἀπῆρε πόσε.

82 Καὶ Νεμεῖθεν ὁπόρρημα.] Adverbium hoc invenitur apud Plutarchum lib. V Sympoliac. Quæst. III, qui illud citat ex Callimacho:

Ζεὺς τῶν Νεμείθ', πῶτον ἢ λοπόμενοι πύ,
Η', περὶ ἀμφιτρὶς ἴπερ τὴς Ἐ΄ρμῆς.

83 Ποντικὴ πόλις.] Satis nota est ex Geographis hæc urbs, quæ fuit Metropolis Ponti Polemoniaci, teste Am. Marcellino lib. XXVII. Terræ motu periit, auctore Paulo Diacono lib. II. Hist. Miscel. *Tunc etiam terræ motus maximus in oriente factus est, & præcipue in Anti-*

λις. [84] τὸ ἐθνικὸν, Νεοκαισαρεὺς, ὡς Φλέγων [85] πεντεκαιδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανοπολίτης. [86] ἔστι καὶ Βιθυνίας.

A jus gentile Neocæsareensis, quo utitur Phlegon quinta decima Olympiade. Iidem etiam Adrianopolitæ appellantur. Est præterea Bithyniæ oppidum.

ΝΕΟΝ ΤΕΙΧΟΣ, [87] πόλις τῆς Αἰολίδος, ὡς Χωλὸν τεῖχος. τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης. [88] καὶ Νεοτειχεύς, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ.

NEONTICHUS, sive Novum murus, urbs Æolidis, uti Cholontichus, id est, Claudus Murus. Gentile, neotichita, uti Cholotichita, & neotichensis auctore Herodoto in Homeri Vita.

ΝΕΠΕΤΟΣ, [89] πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [90] τὸ ἐθνικὸν, Νεπεσῖνος. ἡ τρίτη τοῦ τ εἰς σ, ἰδιάζουσα, καὶ σεσημείωται.

NEPETUS, urbs Italiæ; de qua Dionysius libro decimo tertio Antiquitatum Roman. Gentile, nepetinus. Quod autem litera T vertatur in S, huic voci peculiare est, & ideo notandum.

ΝΕΣΣΩΝ, [91] πόλις Θεσσαλίας. Διονύσιος τρίτῳ Γιγαντιάδος. τὸ ἐθνικὸν, Νεσσωνίτης τῷ κοινῷ τύπῳ.

NESSON, urbs Thessaliæ de qua Dionysius libro III. Gigantidis. Gentile, Nessonita, juxta communem formam.

ΝΕΣΤΟΣ, πόλις ἢ παλαιὸς Ἰλλυρίας. [92] τὸ ἐθνικὸν Νέστιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων. καὶ Νεστὶς, ἡ χώρα.

NESTUS, urbs & fluvius Illyriæ. Gentile Nestius, auctore Artemidoro libro secundo Geographicorum. Et Nestis, regio.

ΝΕΥΡΟΙ, ἔθνος τῆς Σαρματίας. [93] Διονύσιος ἐν Περιηγήσει. [94] καὶ Νευρὶς ἡ χώρα. λέγοντα ἢ Νευρίτην.

NEURI, gens Sarmatiæ, de qua Dionysius in Periegesi. Et Neuris, regio. Appellantur etiam neuritæ.

Antiochia, quæ anno jubilæi est commota, & Neocæsarea civitas Ponti cecidit.

[84] Τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς.] Sic erat editum in Venetta Florentinaque editione, quod revocavimus: pessime vero in Xyland. Τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς.

[85] Πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι.] Sic emendavimus ex mente Salmasii, male in omnibus editis & MSS exhibetur, πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδῳ. Hujus emendationis rationes videlis apud Salmatium in notis ad Æl. Spartianum.

[86] Ἔστι καὶ Βιθυνίας.] Videtur excidisse τὸ πόλις. Ideoque forte legendum, ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας.

[87] Νέον τεῖχος, πόλις τῆς Αἰολίδος.] Hoc loco τὸ πόλις inferuimus, quod ab omnibus libris aberat. Si alicui τὸ πόλις non placeat, is ex Suida fumat τόπος, ita enim ille ex Noſtro transcripsit: Νέον τεῖχος, τὸ Αἰολίδος. ἐστὶ δὲ ὡς ἡ τοῦ Χωλὸν τεῖχος τοῦ Καρίας, ἢ Χωλοτειχίτης, ὁ λόγος ὅτι. Sed τὸ πόλις non sine ratione revocavimus, quia Herodotus libro primo Νέον τεῖχος inter undecim priscas civitates Æolicas recenſuit.

[88] Καὶ Νεοτειχίτης, ὡς Ἡρωδιανός.] Frustra quæres apud Herodot in Homeri Vita gentile Νεοτειχίτης, invenitur enim dicto loco Χωτειχίτης, adeo ut non sine ratione permoverer, hanc sectionem, lacuna laborantem, integriorem reddere, sic enim Herodotus: Σθένιον δὲ οἱ Νεοτειχεῖς μέχρις ἐπ' ἰσθμὸν τὸν χῶρον οὗ ἡ παλαιὰ τῶν ἐπίνειον τὸ ἐπιδεξὶ ἱστίατο.

[89] Νέπετος, πόλις Ἰταλίας.] Primus omnium ad Strabonem Casaubonus docuit, perperam apud Stephanum legi Νάπολις πόλ. Ἰταλ. quod in omnibus editis & MSS repræsentatur. Sic quoque corrigebat Salmasius ad marginem sui Stephani ex Suida. Deinde Cluverius in Ital. Ant. pag 529 censet, Noſtrum per summam imperitiam Νάπολις scripsisse pro vocabulo Νέπετος, quo ipse Dionysius utitur: sed in eo vehementer fallitur, quod existimet hanc vocem literarum seriem non obtervare.

[90] Τὸ ἐθνικὸν, Νεπεσῖνος.] Oppidani Livio, Festo & antiquis inscriptionibus Latino ore dicuntur NEPESINI, eadem scilicet analogia, ut a Mileto Graciæ Asiaticæ oppido dicebantur Milesii. Vide Cluverium loco allegato.

[91] Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας.] Palus Nessonis, notior est multo, quam oppidum Nessôn. Suidas tamen ejus meminit ex Noſtro: Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας· ἡ λίμνη Νεσσωνίς. Hæc alio nomine Βοιβηὶς dicitur, teste Scholiasta Pindari ad Pyth. Od. 3. ex Archini Thessalicis: Ἡ δὲ Βοιβηὶς ἡ Καρκινὶς, ἡ κατ' εὐθὺς Νεσσωνὶς ἐλέγετο, ἄπωθεν Ἀγεσίλεω τοῦ Θεσσαλικοῦ φησι. Idem quoque perhibet Scholiast. ad Euripidis Alceſtin, sed perperam ibidem λιμνὴν Μεσσωνὶς excusum est, cum legendum sit, λίμνη Βοιβὶς ἡ Νεσσωνὶς λέγεται. Strabo tamen lib IX Nesonidem paludem a Boebeide manifeste distinguit, ut & Eustathius in Comment. ad Iliad. B.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Νέστιος.] Inveniuntur Νέστι apud Scylacem in Periplo, ut & πόλις Νέστις, sed docet in suis ad hunc scriptorem notis Cl. Vossius, non Νέστιος sed Νεστίαι ibidem debere legi, idque auctoritate Scholiorum in Apollonium: Τὴς Νεστίας Σκολιὰξ φησὶν ἐν Ἰταμβικοῖς Ἀπὸ τόπου τοιούτου ἐστὶ καὶ ἡ πόλις Μάνιος. Καὶ Ἐρατοσθένης οὐ τὴν Γιγαντομάχιον φησὶ, μὴ Ἰταμβικὸν Νεστίαν. Ergo a voce Νέστος non duntaxat formandum gentile Νέστιος, quod est apud Noſtrum, sed etiam Νεστίαιος, quod Scylacis & Eratosthenis auctoritate adstruitur.

[93] Διονύσιος ἐν Περιηγήσει.] Respicit hunc Dionysii locum:

Νόμαδες Γαιτόποδές τε, Γελωνοί τε Ἀγαθύρσοι,
Ἠδὲ Βορυσθενίδος ποταμοῦ πεδιοειδέα δῶμα
Μίσγεται Εὐξείνῳ. — — — —

Hos Herodotus collocat juxta Hypanin ad occidentale Borysthenis latus. Eum vide lib. IV.

[94] Καὶ Νευρὶς ἡ χώρα. λέγοντα ἢ Νευρίτην.] Illud Νευρὶς de regione in usu est apud Herodotum lib. jam allegato, ubi perhibet, fluvium Tyram ab aquilone meantem, Scythicam terram a Neuride separare, ita enim ille: Μετὰ δὲ τοῦτον Τύρης, ὃς ἀπὸ βορέω μὲν ἀνέμου ἐσπίπτων, ἔρχεται δὲ ἐκ λίμνης μεγάλης

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙΑ, πόλις κωμικῶς πλασθεῖσα ἀπὸ Ἀριστοφάνους, καὶ ἐνικῶς, καὶ πληθυντικῶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν, Νεφελοκοκκυγιεύς.

NEPHELOCOCCYGIA, urbs comico more ficta apud Aristophanem, quæ numero sing. & plur. effertur. Gentile, Nephelococcygiensis.

ΝΕΦΘΑΛΙΤΑΙ, ἔθνος κρατῆσαν τῆς Ἀσσυρίας, οὗ καὶ Ἰώσηπος. καὶ ἐνικῶς, Νιφθαλίτης.

NEPHTHALITÆ, gens quæ orientis imperium habuit, apud Josephum. Genere fœmino Nephthalitis dicitur.

ΝΕΏΝ, πόλις Φωκίδος. Ἡρόδοτος ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος. καὶ Νεωνία, καὶ Νεωναῖος.

NEON, urbs Phocidis, de qua Herodotus libro octavo. Gentile, Neonius, uti Eleon Eleonius. Et Neonia, & Neonæus.

ΝΗΊΟΝ, ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ καὶ Κεφαλλῆνες αἱ Νηιάδες. οἱ δὲ, τὰς Ἀλητριβώσας ἀπὸ τῶν νάματος. τὸ δὲ Τροφωνήϊον, σωθῆναι, ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηιάδες, ἀπὸ τοῦ Νήϊος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηιοῦς.

NEIUM, mons Ithacæ, a quo juxta Cratetem Neïades nomen habent. Alii vero sic vocant nymphas habitantes circa fontes. Hyponeium vox composita est, quemadmodum Epicnemidium. Neïades vero formantur vel a neïus, vel a neïeus.

ΝΗΚΟΥΊΑ, πόλις Ὀμβρίκων. Διονύσιος ἐπακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Νηκυΐτης.

NECUIA, urbs Umbrorum, auctore Dionysio libro septimo decimo Antiquitatum Rom. Gentile, Necuiata.

ΝΗΊΡΑΒΟΣ, πόλις Συρίας. Νικόλαος

NERABUS, urbs Syriæ, de qua Nicolaus

γάλης, ἢ ἀφ' ἑνὸς τῶν τοῦ Σκυθικοῦ καὶ Νευρίδων γένους. Regio Neuris & Neuritæ etiam inveniuntur apud Suidam, citantem hemistichium ex Dionys. de situ Orbis, jam supra allegatum: Νεῦροι δ' ὑπόκεινται. οἱ δὲ αὖτοι καὶ Νευρίται. Σαρμάται ἴσθ' ὑπὸ χώρῃ Νευρίς.

91 Παρὰ Ἀριστοφάνει.] Locus qui a nostro innuitur est apud Comicum in Avibus:

Χαῖρε δ' ὦ πάνυ βάλ' Νεφελοκοκκυγία.

Sic aves finguntur suam in aëre urbem appellasse. Eadem quoque habemus apud Suidam: Νεφελοκοκκυγία. πόλις παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τοῖς ἄνω ὕπου πτηνάγρα. ὧ πανζῆ ἐνικῶς ὡσὶ ἐρεῖπια πτολιέζ. De hac urbe Nephelococcygia locus etiam est elegans apud Lucian lib. 1 Veræ Hist. ubi fingit, se eo navigasse, & non frustra credidisse Aristophani poëtæ viro sapienti & veridico, hæc sunt ejus verba: Τῇ ἑπομένῃ δὴ, ἀφορμὴν ποιησάμενος τῶν πρῶτα, ἐπλεον ἐπὶ τὴν Νεφελοκοκκυγίαν πολιν ἰδίωτης, ἐπιμελέστερον. Οὐ μὴν τοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ἡ γὰρ ἐπὶ τὸν πόλεμον. βασιλεὺς ἐβάλετο αὐτοῖς Κερκώπων ὁ Κοπυφίων. καὶ ἐγὼ ἐμισθώθην Ἀεροφάνους τοῦ πτερητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ ἀλαζόνος, καὶ μαντικὸν ὑφ' ὧν ἐχρώμην ἀπεφήνω.

90 Ὧς Γάπητος.] Nusquam tradit Josephus Nephthalitas imperium orientis obtinuisse, sed quidem eis in divisione terræ promissæ obtigisse fortem ad orientem spectantem, ita enim Josephus lib. v Ant. Jud. cap. 1: Τὸ δὲ σὺν τοῖς ἀπαντικὺ πεπαμένοις μέχρι Δαμασκοῦ πόλεως, καὶ τῆς Γαλιλαίας τὰ κατύπερθεν, Νεφθαλίτης περιέλαβον, ἴσης τῇ Λιβάνου ὄρους. Eundem quoque errorem erravit Suidas, sine dubio ex Nostro, ita enim ille: Νεφθαλίτης. ἴσθ' ἐπικρατήσαν τῆ ἀπὸ Γαύπητος.

97 Καὶ ἐνικῶς, Νεφθαλίτης.] Apud eundem Josephum loco allegato hæc vox de regione usurpatur: Τὰς μὲν οὖν Γαύλου φυλὰς, Χάβρωνα. Σίκιμα δὲ καὶ Ἐφραίμου. καὶ Νεφθαλίτου. καὶ Κεδέσου.

91 Νέων, πόλις Φωκίδος.] Præter Herodotum a nostro citatum, etiam consulendus Paus. in Phocicis, & suidas in Νέων.

99 Ὧς Ἐλαιοῦς Ἐλαιόνος.] Stephanus in præcedentibus de Eleone mentionem nullam facit, quare emendare tentabam, ὡς Ἐλαιῶν Ἐλαιφόνος. Sed τ' Ἐλαιῶν non est removendum, est enim hoc nomine pagus Tanagricus apud Strab. lib. IX

1 Καὶ Νεωνία, καὶ Νεωναῖος.] Fortassis legendum: καὶ Νεώνεια καὶ Νεωναῖος. Commodius enim multo a Νεώνεια numero multitudinis deducitur Νεωναῖος, quam a Νεώνιος vel a Νεωνία. Et videtur profecto Androtio, lib. VI Atthidis apud Suidam in Νέων, hanc vocem usurpasse: Ἀνδρότιων δὲ ὁ ἱστὰ Ἀτθίδος, καὶ τοὺς. Quanquam non diffiteor, illud posse derivari a Νέωνες.

2 Νήϊον, ὄρος Ἰθάκης.] Prolixam descriptionem hujus montis, & interpretationem hujus sectionis videsis apud Palmerium Gr. Antiq. lib. IV cap. XXIII.

3 Ἀφ' οὗ καὶ Κεφαλλῆνες αἱ Νηιάδες.] Cratetem intelligit, qui de Portubus scripsit, cujus meminit Eustathius ad Odyss. I: Τὸ δὲ νήριτον, ὅθεν ὁ καὶ Ὁμήρου χρῆται, Κεφᾶτος τὸ ἐν τῷ περὶ λιμένων Νήϊον γεγράφει, κρατῆσαι. Κεφᾶτος δὲ ὁ ὁμώνυμος, ὃς ἦν τῶν Ἰθακήσιος ἱστορικῶν καὶ Φιλέτου. Ἢ ὁμοίως, ὃς ἦν τῶν Ἰθακήσιος ἱστορικῶν συγγράψαι φασι. Porro mihi dubium videtur, corruptum hic scribendi fuisse. Nam ilthac appellation an non in Stephano corrigendum sit Νηϊάς, quia a Cratete καὶ τοῦ Νήϊον derivantur: nam ilthac appellatione occurrunt apud Porphyrium de Nympharum antro in Odyssea: Διὸ καὶ ἱερὰν νυμφῶν εἶναι ἐσχάραν, ἣν καὶ ἀκρώνιον, ἢ πολὺ τοιοῦτον, ἄλλα Νηΐδων. ἢ καὶ τὰν ἀκρώνιον ἴσως κλίνει). Νύμφας δὲ Νηΐδας λέγουσι καὶ τοὺς ὑδάτων παρεῖναι δυνάμεις ἰδίους. Neque aliter apud Suidam legimus: Νηΐδες δὲ, νύμφαι· τὸν δὲ Νηΐδα νύμφην, ἀπὸ τοῦ νάματος, ἴσως καὶ τὸν Νηΐδα Νηΐδα νύμφην. Non temere tamen aliquid mutandum censeo, quia video Phavorinum integrum locum Stephani, addito alio errore manifestissimo, sic transcripsisse, quemadmodum in hodiernis libris repræsentatur, sic enim ille: Νήϊον ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ καὶ Κεφαλλῆνες αἱ Νηιάδες. οἱ δὲ τὰς ἀλητριβώσας ἀπὸ τοῦ νάματος. τὸ δὲ Τροφωνιον σωθῆναι. ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηιάδες ἀπὸ τοῦ Νηΐος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηιοῦς.

4 Τὸ δὲ Τροφωνίον.] In omnibus libris possimo errore legebatur, τ' Ἀν Τροφωνίων, sed eum correxit Salmasius in margine sui libri. Error fuit tamen antiquus, quem, uti jam admonuimus, in suum Lexicon transtulerat Phavorinus, qui tamen opportune auctoritate Suidæ, Eustathii aliorumque emendari poterat.

1 Νησαία, πόλις Ὀμβρίκων.] suspectus hic locus

est

Λαῶ. πατρῶω. τὸ ἐθνικὸν Νηριβί-ου, ὡς τὸ Τορρηβ-ου Τορρηβί-ου. A colaus libro quarto. Gentile, Nerabius, uti à Torrhebus Torrhebius.

ΝΗΡΙΚΟΣ, ᵒ πόλις Ἀκαρνανίας, ? ὡ Ὅμηρ-ος ἀκτὴν φησιν Ἠπείροιο, ἥτις ἐστὶν Ἀκαρνανία. ᵖ Ἀπὸ ἄρχ-ου δ' τοῦ Νήριτος φησιν. ἢ Νήριτον, ᵠ ὡς τὸ Νήριτος ὄρ-ος. ὁ πολίτης, Νηρίκι-ος, καὶ Νηρίκιος. ᵠ τὸ κτητικὸν τὸ ὄρους, Νηρίτι-ος. NERICUS, urbs Acarnaniæ, quam Homerus *Litus Epiri* appellat, quod est Acarnania. Hanc Lupercus Neritos vel Neritum nominat, uti mons. Civis, Nericius & Nericiæ. Et possessivum montis est Neritius.

ΝΗΡΙΣ, ᵗ πόλις Μεσσήνης. Νικόλαος πάρῳω. NERIS, urbs Messeniæ, de qua Nicolaus libro quarto.

ΝΗΣΑΙΟΝ, ᵘ πεδίον ἀφ' οὗ καὶ Μήδοις οἱ Νησαῖοι ἵπποι. NESÆUS CAMPUS; a quo apud Medos equi Nesæi dicti sunt.

ΝΗΣΟΣ, ᵛ ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. ὁ πωτικὸς οἰκῶν νησίτης, ὡς Κάνωβ-ος Κανωβίτης. ᾧ ἡ νησίον νισιώτης, ᾗ νη-D σιώτης θηλυκῶς. καὶ νησαῖ-ος, ὡς χερσαῖ-ος. τὸ κλητικὸν, νησιωτικός. ἔστι καὶ Νῆσ-ος πόλις Ἰβηρική. NESOS, *insula*, urbs in mari; qui hanc incolit dicitur Νησίτης *Insulanus*, uti Canobus Canobites. Sed a voce νῆσος fit νησιώτης & gen. fœminino νησῖτις, id est, mulier in insula degens. Præterea Nesæus, uti Chersæus. Possessivum Nesioticus. Est quoque Nesus urbs Iberica.

ΝΗ-

est Cluverio, qui omnino credit, Dionysium, etsi id neglexerit Steph. scripsisse Νεσσίνα, & gentile νησσινίτης.

ᵒ Νήρικ-ος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Strabo libro x. situm hujus oppidi perspicue docet, quod deinde, mutato nomine, Leucadem appellarunt, ita enim ille: Καὶ ἡ χερρόνησος ἀνωρύξαντες τὸν ἰσθμὸν ἐποίησαν νῆσον τότε, ὃς καὶ ποτὲ αὐτὴ ἰσθμὸς, νῦν δὲ πόρῳ-ου γεφύρᾳ ζευκτὸς· μετωνόμασαν τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν ξυωνίτης· μετωνόμασαν τὴν Λευκάδα. Monet Salmasius in Plin. Exercit. & in margine sui Stephani, Plinium errare, qui oppidum hoc *Neritum* appellat, quo nomine Ithacæ mons insignitur. Docet etiam Strabo lib. x eos errare, qui sine discrimine, nunc per ν, nunc vero per ρ illud oppidi nomen scribunt, sic enim ille: Ὅ μὲν οὖν Νήριτος γεγράφθαι νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν πολίχνιόν τι ἐστὶν ἐν τῇ Λευκάδι πόλεως. ? Ἡ Ὅμηρ-ος ἀκτὴν φησιν Ἠπείροιο.] Respicit locum Hom. Odyss. Ω.

Οἵη Νήρικον ἄλσος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, κεραιλώσσοιν ἀνάσσων

ᵖ Ἀπὸ ἄρχ-ου δὲ τοῦ Νήριτος φησιν, ἢ Νήριτον.] Male in omnibus editis legebatur Νήριτος φησιν, ἢ Νήρικ-ον, quod ex MSS corrigebat Salmasius. Lupercus fuit Grammaticus Berytius, cujus opera recenset Suidas, non bene hic confundebat *Nericum* & *Neritum*. Docet etiam Eustathius, Ambraciæ oppidum *Nericum* debere appellari, etiamsi Lupercus illud per ρ exaraverit, ita enim ille ad Dionys. pag. 70. Τὸ δὲ Ἠπειρῶτ-ον πόλις ἦν τ' Νήρικον, ἡ λεγομένη ὀρθῶς Νήρικος, ὡς καὶ τῷ Ὀδυσσέως Ω λιμένι, ἀλλ' οὐ τ' ν γραφή, ἡ τοῦ πωτικοῦ πόλ-ου, ὁμοιότητος τῇ Ἰθακησίᾳ ὀφ. ᵠ Ὡς τ' ὄρ-ου.] In præcedentibus Stephanus montem Neritum celebrat. Vide in voce Κυκλώπη, & commentarios ad illum locum.

ᵠ Τὸ κτητικὸν δ' ὄρους, Νηρίτ-ος.] Hinc recte legitur apud Ovid. lib. XIII. Metam.

Et jam Dulichias portus, Ithacamque Samamque
Neritiasque domos, regnum fallacis Ulyssei,
Præter erant vectæ. — —

ᵗ Νηρὶς, πόλις Μεσσήνης.] Hujus meminit in Coritthiacis Pausanias, sed vicum appellat, & præterea Suidas ex nostro.

ᵘ Νησαῖον πεδίον &c.] De hoc Nesæo campo, deque equis Nesæis plurima congessere Salmasius in Plin. Exercit. Bochartus in Hierozoico lib. II. cap. IX, ut omnino supervacaneum censeam de nominis etymologia, vel de ipsis equis aliquid subjicere.

ᵛ Νῆσ-ος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις.] Insulas appellari πόλεις nihil novi est, ut cum Incomparabili Vossio loquar. Scylax: Γ' ἐσθ-ος κατὰ τοῦτο νῆσ-ος τερίσολις, ὀχυρὰ πόλις. Apud eundem: Φοίβ-ου νῆσ-ος. Ἐλαιοῦς ᾗ Γ' ὀσα νῆσ-ος, ᾗ πόλεις Ἐλαιοῦσσαι εἰσιν. Himerius apud Photium in oratione, quæ inscribitur, εἰς τὴν τῶν Κυπρίων ἐπιδημίαν, inquit, τὴν Κύπρον οἱ ποιηταὶ τὴν θεὸν Ἀφροδίτην ζακύνθ-ου. Θωμᾶς τὸν Δίλεον Ἀπόλλωνα. ὁ μὲν Κύπρ-ος πόλει μαζάλη. Sic quoque apud Eustathium Archilochus Thasum τειχιζομένην πόλιν vocat. Apud Aristophanem Sicilia insula dicitur πόλις, cum de ea sic loquatur:

Οἵα πόλις πάλαι ἐστὶ βλαυμαίνη).

Sed egregius quoque locus est in hanc rem apud Pollucem lib. IX, in quo cum mendum unum atque alterum lateat, cum emaculatiorem dabimus, ita enim ille cap. IV: Τὸν δὲ αὖλὸν Ἐ'ψολις οὐ τῇ Δυάδι, ἴψολον ἔχοντι, οἷον ὑγχοφόρον, ἴψτοι δ' αὐτῆς ὑμοιῳ τῶν ὀστράκων. Πλάτων-ος εἰπόντ-ος, ὀστράκις ζῆς, ἡ δὲ ἰδιωμένη πορθμεῖ σωσικώστι πόλις, αἰμοβιστολος· ᾗ ἡ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ἐ χάρις κολύπολις· πίσῃ γὰρ τῷ δίκῃ-ον φιλότιμον, τ' τῶν ἀνωμάλων ἐπιτῷ ἴψτολον· ἐ ἀι μὲν πολλαὶ πόλεις εἰς ἓν σωμπλῆσαι ἴσ-ον· αἱ δὲ πολλαὶ κώμαι εἰς ἓν ὄνομα συμφέρουσι, πόλις· τοῖς δὲ ποιηταῖς, ἐ τὰς κώμας λέγειν πόλεις, ἃ σοφιστέον· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ τὸ Ἴξιονι,

Ἔ'ψβοια Ἀχαΐας ἐν τε γαίῃσι πόλις·

ᾗ πόλιν τὸ Τιμβρίδαις,

Ἀ'πιστε Πιλοπάντ-ου ἰντυχεῖ πόλις.

Multa sunt in iis verbis, quæ attentum lectorem morantur, falsissimum enim est, τὸν αὖλὸν Comicum dixisse ἴψολον, sine dubio emendandum ἴμψολον; suadente Hesychio, apud quem legimus, Ἐ'μψολος, ὁ παιζίδιον ἔχων. Deinde pro τῶν ὀστράκων legendum

ΝΗΣΩ'ΠΗ, [14] νῆσος Λέσβου, [15] ἡ λιμένα τὸν Σίχειον λιμένα ποιοῦσα. τὸ ἐθνικὸν, Νησωπαῖος.

NESOPE, insula Lesbi, quæ Sigtium portum efficit. Gentile, Nesopæus.

ΝΙ'ΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. [16] φλέγων ἑκατοστῇ πεντηκοστῇ ὀλυμπιάδι. τὸ ἐθνικὸν Νιβίτης, ὡς Μεμφίτης.

NIBIS, urbs Ægypti, de qua Phlegon Olympiade centesima quadragesima. Gentile, Nibita, uti Memphita.

ΝΙ'ΓΡΗΤΕΣ, ἔθνος Λιβύης, ἀπὸ τοῦ μὴ Νίγρητος Διονύσιος,

--- [17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.

NIGRETES, gens Libyæ, a fluvio Nigrete sic dicta. Dionysius:

-- -- -- *Et vicini Nigretes.*

ΝΙ'ΚΑΙΑ, [18] πόλις Βιθυνίας, Βοττιαίων ἄποικος. ἐκαλεῖτο δὲ [19] πρότερον Ἀγκώνη, εἶτα Ἀντιγόνεια· ὕστερον δὲ ἀπὸ τῆς Λυσιμάχου γυναικὸς Νίκαια ἐκλήθη. [20] δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. [21] τρίτη, ἐν Ἰλλυριοῖς. [22] τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς. [23] πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ. [24] ἕκτη, ἐν Λυκίοις τῆς Βοιωτίας. [25] ἑβδόμη, Κελτικὴ, Μασσιλιωτῶν ἄποικος.

NICÆA, urbs Bithyniæ, Bottiæorum colonia. Appellabatur vero prius Ancore, deinde Antigonia: postea vero ab uxore Lysimachi Nicæa dicta est. Secunda, Locrorum Epicnemidiorum. Tertia, in Illyrico. Quarta, apud Indos. Quinta, in Corsica insula. Sexta apud Leuctra Bœotiæ. Septima, Celticæ, Massi-

---

τὸν ἰσθμόν. Sed conquere non possum, quod urbs isthmo sive freto adjacens ἀμφίπολος dicatur, multo minus, quod interpres istam vocem interpretetur *Bimaris*, quod verissimum quidem est Corinthi epitheton apud Horatium, sed istam significationem latere in τῇ ἀμφίπολος, mihi nemo persuadebit. Denique cum viro doctissimo miror, quod cum Pollux hoc loco inquiat, κώμας a poëtis quibusdam urbes vocari, statim in testimonium istius rei, subdat illos Euripidis versiculos: nam nemo unquam Eubœam & Peloponnesum κώμας appellavit.

[14] Νησίη, τῆσος Λέσβου.] In omnibus vulgatis exhibebatur Νισίη, τῆσος Λέσβου. Sed hanc lectionem non patiebatur literarum series, neque erat in MSS, qui suppeditabant, quod divulgavimus. Idem vitium conspiciebatur in gentili, quod etiam correximus. Suidæ hæc insula Νησιώτη dicitur.

[15] Ἡ γὰρ Σίχειον λιμένα ποιοῦσα.] In hactenus vulgatis conspiciebatur, ἡ τὸν Σίχιον λιμένα ποιοῦσα. Hunc portum Σίχιον appellat Suidas, sed utrobique male pro Σίχειον. Suidæ verba sunt: Νησίη, τῆσος Λέσβου τὸν Σίχιον φασὶ λιμένα ποιοῦσα. Agathemerus Sigrii meminit, ita enim ille lib. I cap. IV: Ἐπὶ Μελαινὰς ἄκρῳ, Λέσβῳ, σταδίων ν. ἐπὶ Σίχιον Λέσβου σταδίων φ.

[16] Φλέγων ἐφεξ. πεντ. ὀλυμπιάδι.] Uti passim in citando Phlegonte vitium committitur, ita etiam heic in vulgatis male legebatur, Φλέγων ἐφεξῆς πεντακοστῇ ὀλυμπιάδι, quod nos correximus.

[17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.] Varias Dionysii editiones consuluimus, sed in omnibus hemitichium illud legebatur, uti heic excudi curavimus. Omnes Stephani codices exhibebant, καὶ ἀγχίμορος Νίγρητες. Sed vulgatam Dionysii sequi maluimus. Porro Νίγρητες aliis auctoribus Νιγρῆται appellantur, ut apud Agath. lib. II cap. V. & Plin. lib. V cap. VIII. Fluvius a quo nomen accepere quibusdam dicitur Νίγης, quibusdam vero Νίγρις.

[18] Νίκαια, πόλις Βιθυνίας.] Suidas hoc oppidum ad fluvium Pharnutin collocat: Νίκαια, ὄνομα πόλεως Βιθυνίας, ἐπὶ ᾗ ἐστὶ ποταμὸς Φαρνύτης λεγόμενος. Strabo ad Ascaniam paludem, Pharnute notiorem collocat, ita enim ille lib. XII: Καὶ Νίκαια ἡ μεγάλη πόλις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ· εὐδαίμονα δὲ κύκλῳ πεδία μέρα, ἐ σφόδρα εὐδαίμονα, ἡ πάντα ἡμέρα ἔχοντα. κτίσμα Ἀντιγόνου μὲν τοῦ ἑνὸς τῶν Φιλίππου, ὃς ἀντὶ Ἀντιγονείας ἐποίησεν· εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀντὶ τοῦ τῆς γυναικὸς ὀνόματος Νίκαιαν. Memnon in Excerpt. de Heraclea Pont. Tyrannis tradit, Nympham Nicæam huic urbi nomen dedisse, & a Nicæensibus conditam, qui in Alexandri exercitu fuerant, ita enim ille: Ἔστι δὲ ἡ πόλις ἡ Νίκαια τῶν μὲν καλῶν ἔργ' οὐκ ἐπιδεῖ· πλησίον, ὄνομα λαχόντες τὴν Νίκαιαν, ἔσχον δὲ γεγονότες Νικαίων τῶν μετ' Ἀλεξάνδρου συστρατευσάντων, μετὰ δὲ τὸν ὅπλων ἀγῶνα, καθ' ὃν μὲν ἦν καὶ ἡ Νίκαια παῖς λίαν) φῶκα Σαγγαρίου ἡ καθ' ὃν τὸν χρόνον δωσίγη ἡ Κόβηλος. In hisce verbis φῶκα accipiendum appellative, pro nympha quadam fonti præsidente, ut supra indicavimus ad vocem Νεῖα.

[19] Πρότερον Ἀγκώνη.] Vox mihi videtur vitiata, & quid reponendum sit vehementer ambigo. Facile mutari posset in Ἄγγων, de qua Stephanus & alii, verum situs parum convenit, est enim Ἄγγων, multum ab Asiana palude remota.

[20] Δεύτερα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.] Situs clarissime patet ex Strabone lib. IX: Μετὰ δὲ ταύτα, Σκάφη τινὶ οἰκίσματι ἐ βλάστοις Νέα, διέχουσι δὲ ἑ Θερμῶν τελέοντα· ἴσχει Νίκαια ἐ ἡ Θερμοπύλαι. Erat sita prope Maliacum sinum, teste Livio xxxv. Erat sita prope Maliacum sinum, teste Livio lib. XXXII: *In sinu Maliaco prope Nicæam litus elegere; eo rex ab Demetriade cum quinque lembus & una nave rostrata venit.*

[21] Τρίτη, ἐν Ἰλλυριοῖς.] Hæc Lychnido est vicina, & ab Antonino in Itinerario a Dyrrachio Byzantium, *Nicia* appellatur, ita enim ille:

Clodianis.	M. P. XLIII.
Scampis.	M. P. XX.
Tres Tabernas.	M. P. XXVIII.
Lychnidum.	M. P. XXVII.
Niciam.	M. P. XXXIIII.

[22] Τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς.] Hæc Alexandrum Mag. conditorem habet, qui eam in memoriam victoriæ a Poro reportatæ ædificavit, ubi Hydaspen trajiciebat, teste Arriano lib. V. de Exp. Alex. Mag. Γῆα δὲ ἡ κοίλη ξυνίδη, ἔνθα ὁ Ὑδάσπης ποταμὸς, ἐ ὄρη ὑψηλὰ ἐπέχοντα τὴν Ὑδάσπου ποταμὸν, ἐ πόλεις ἔνεισι ὁ Ἀλέξανδρος ἐ τὴν μὲν Νίκαιαν, ἐ νίκης ἕνεκα τῆς παρ' Ἰνδοῖς ἐποιήσατο. Vide præterea Diodorum, Curtium, Justinum & alios.

[23] Πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ.] Hanc condiderunt Tyrrheni, cum mari potirentur, teste Diod. Siculo lib. V: Τῶν δὲ Νίκαια ἴδιόν τινα ἐπέσχον Τυῤῥηνοὶ θαλάττοκρατοῦντες, ἐ πόλιν ἔκτισαν τῶν Τοῤῥηνίων καμάρας τέχνῃ ἐποιησάμενοι.

[24] Ἕκτη, ἐν Λυκίοις τῆς Βοιωτίας.] Hæc urbs Suidæ Leuctrica dicitur, sed cum varia diverlaque sint Leuctra, bene noster addit τῆς Βοιωτίας, nam in Bœotia fuere Leuctra, unde Messeniaca originem ducunt, teste Strab. lib. VIII: Εἶτα Λεῦκτρα, τὰ ὑπὸ Βοιωτίᾳ Λεύκτρων ἀποικία.

[25] Ἑβδόμη, Κελτικὴ.] Hujus meminit Plin. lib.

III.

Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. ὀγδόη, Massilienſum colonia. Octava, Thraciæ.
Θρᾴκης. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι, αἱ πρὸς Θερ- Sunt item aliæ circa Thermopylas & Thracas.
μοπύλας, καὶ Θρᾷκας. λέγεται δὲ προ- Vox illa notatur accentu in antepenultima. Si
παροξυτόνως. εἰ δ' ἐστὶ Νικαιεύς, τὸ θηλυ- autem dicatur Νικαεύς Nicæus, fœminium
κὸν Νικαία· ejus eſt Νικαία. Civis, nicæenſis & nicaën-
Νικαεύς, διχῶς. ἐξ αὐτῆς Γοργίων, ὁ sis duplici modo. Ex hac urbe originem duxe-
Ἀσκληπιάδης, ὁ Παρθένιος, ὁ Ἀπολ- re Iſigonus, & Aſclepiades, & Parthenius,
λόδωρος, καὶ Ἐπιθέρσης γραμματικὸς, & Apollodorus, & Epitherſes grammaticus,
γράψας περὶ λέξεων Ἀττικῶν καὶ κωμικῶν qui de dictionibus Atticis, & comicis & Tra-
καὶ τραγικῶν. gicis ſcripſit.

ΝΙΚΑΣΙΑ, νησίδιον μικρὸν, πλη- NICASIA, parva inſula prope Naxum.
σίον Νάξου. τὸ ἐθνικὸν Νικάσιος, ὡς Θη- Gentile, Nicaſius, uti Theraſius, & genere
γέσιος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· ἔστι fœminino & neutro. Eſt quoque Nicaſius
καὶ ὄνομα κύριον Νικάσιος. nomen proprium.

ΝΙΚΑΤΟΡΙΣ, πολις Συρίας πρὸς NICATORIS, urbs Syriæ juxta Eu-
τῇ Εὐφράτῃ, κτίσμα Σελεύκου ropum, condita a Seleuco Nicatoris filio.
τοῦ Νικάτορος. τὸ ἐθνικὸν, Νικατο- Gentile, nicatorita.
ρίτης.

ΝΙΚΗΦΟΡΙΟΝ, ὕστερον ἡ Κων- NICEPHORIUM, ſic appellabatur
σταντῖνα, ἡ πρὸς Ἐδέσσαν πόλις ὡς Οὐ- Conſtantina, urbs circa Edeſſam, auctore
ρανίος. τὸ ἐθνικὸν Νικηφόρειος, ὡς Βυ- Uranio. Gentile, Nicephorius, uti Byzan-
ζάντιος. tius.

ΝΙΚΙΑΤ, κώμη Αἰγύπτου. Ἀριστα- NICIÆ, pagus Ægypti, de quo Ariſta-
γόρας Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. ὁ οἰκήτωρ goras libro II Ægyptiacorum. Incola, Ni-
Νικιώτης, ὡς φησιν Ὠρὼς Ἐθνικῶν ciota, uti perhibet Orus libro primo de Gen-
πρώτῳ. tilibus.

NI- NI-

111 cap. v: *Igitur ab anno Varo Nicæa oppidum a Maſſilienſibus condítum.* Et Strabo lib. IV: Ἡ δ' ἐπὶ τὸν Οὐαρον πενταφόρῳ τὴν τοιαύτην λέγουσι πρὸς τῶν Μασσαλιωτῶν ἐχεῖ πόλεις, Ταυροέντιον τε Ὀλβίαν, καὶ Ἀντίπολιν καὶ Νικαίαν. Plura qui vult, conſulat Cluv. Ital. Ant. lib. I cap. VIII. Antiqui nominis veſtigia reperiri, appellatur enim Nizza, & duci Sabaudiæ paret.

[10] Ἀι πρὸς Θερμοπύλας.] Eandem hanc eſſe exiſtimo, quam ſecundo loco Epicnemidius Locris adſcripſit, quem errorem ex noſtro etiam erravit Suidas, qui præterea confundit urbem Locridis, cum Bithyniæ, quæ Bottiæorum colonia fuit

[11] Ὀτολίτης, Νικαιεὺς ὁ Νικαεύς.] Maxima apud antiquarios nummorum copia reperitur, in quibus utrumque oppidani nomen conſpicitur. Non dunetaxat in numiſmatibus invenies hæſce epigraphas ΝΕΙΚΑΕΩΝ & ΝΙΚΑΕΩΝ, ſed præterea etiam ΝΕΙΚΑΕΩΝ. Imo Salmaſius in Plin. Exercit. pag. 94 teſtatur a Nicæa etiam formari gentile Νικαιάτης Nicæenſis, unde Latini poſtea fecere *Nicænſes*.

[12] Ἐξ οὗτος, Γοργίων.] Peſſime hunc locum tractarunt inepti librarii: legebatur enim in omnibus MSS & editis: ἐξ αὐτῆ, Ἀζηγίων. Suidas optime ex noſtro: Ἀ'πὸ τῆς ἐξ οὗτος πολλοὶ λόγῳ ἄξιοι. ἐθνικὸν αὐτῆς Νικαιεὺς καὶ Νικαεύς. Pro Ἀζηγίων reſcripſimus Γοργίων, qui fuit Νικαιεὺς Nicæenſis teſte Gellio lib. IX cap. IV. *Scriptores veteres non parva auctoritate, Ariſteas Proconneſius & Iſigonus Nicæenſis.* Sed imprimis citatur in Notionis Excerptis. Vide Voſſium de Hiſt. Græc lib. III.

[13] Νικοπόλις, νησίδιον μικρὸν, πλησίον Νάξου.] Hujus inſulæ meminit Plinius lib. IV cap. XI, cujus verba ſunt corruptiſſima *Et haſtenus quidem Cycladas ſervant: Cæterae, quæ ſequuntur, Sporadas. Sunt autem Helene, Phacuſſa, Phacaſia, Schinuſſa, Pholegandros, & à Naxo decem & ſeptem mil. paſſuum Icaros.* In margine pro Phocuſſa legebatur *Phacuſſa lente Hecaria & Hacesia*, ſed tria ultima nomina ſunt corruptiſſima, corrigendum enim *Nicaſia*, quam Plinius non longe a Naxo collocat.

[30] Πρὸς τῇ Εὐφράτῃ.] In omnibus vulgatis male excuſum erat, πρὸς τῇ Ἐυφράτῃ, quod correximus Nam Europus Syriæ oppidum huc ſpectat, non vero Europa.

[31] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Sic Græci hunc Seleucum appellabant, qui a Macedonibus Nicanor dicitur.

[32] Τὸ ἐθνικὸν Νικηφόρειος.] Veſpaſiani nummum agnoſcit Goltzius cum hac inſcriptione ΝΙΚΑΤΟΡΙΤΩΝ.

[33] Νικηφόρειον, ὕστερον ἡ Κωνσταντῖνα, ἡ πρὸς Ἔδεσσαν.] Suidas, qui noſtrum paſſim tranſcribit, tradit Nicephorium Κωνστάντειαν appellari. Nicephorium ſitum eſſe ad Euphratem, & conditorem habere Alexandrum regem, teſtatur Iſidorus in Stathmis Parthicis: Εἶτα Νικηφόρειον παρ' Εὐφράτην πόλις Ἑλληνὶς, κτίσμα Ἀλεξάνδρου βασιλέως, κρύνει ι'. Videtur debere collocari in Oſroëna prope Zenodotium, qua de re videlis in illa voce.

[34] Ὧς Οὐρανίου.] Hæc verba in aliis editionibus non apparent, quæ cum agnoſceret Cod. Voſſianus, non potui quin ea adderem.

[35] Τὸ ἐθνικὸν Νικηφόρειος.] Spartianus *Nicephorii Jovis* meminit in Adriano: *Habuit autem præſumptionem imperii mox futuri, ex ſano quoque Nicephorii Jovis, manante reſponſo, quod Apollonius Syrus Platonicus libris ſuis indidit.* Ubi autem fuerit illud templum, vide apud Comment. ad hunc locum.

[36] Νικάτ, κώμη Ἀγυπτίων.] In omnibus editis legebatur ΝΙΚΙΟΥ ΚΩΜΗ, Ἀγυπτίων. Sed manifeſtiſſimum eſt, ſic debere legi & diſtingui, quemadmodum nunc divulgamus. Liquet enim ſatis ex

gentili,

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΕΙΑ, [17] πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους [18] τοῦ Ζήλα παιδὸς, βασιλεύσαντος Βιθυνίας· [19] ἡ πρὸς Ὀλβίᾳ ἐκλήθη· [40] ὁ πολίτης, Νικομηδεύς. τὸ κλητικὸν, Νικομήδευ· καὶ ἡλυκῶς ἡ θηλυκὸν, Νικομήδη. [41] ἐξ ἧς Ἀρριανός. A

NICOMEDIA, urbs Bithyniæ, sic dicta à Nicomede Zelæ filio, rege celeberrimo, quæ etiam Olbia dicta est. Civis, Nicomedensis, & possessivum Nicomedeus, quod & fœm. & neutro genere effertur, ex Arrianus hac originem ducit.

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΕΙΟΝ, ἐμπόριον Βιθυνίας· ἀφ' οὗ Ἀρριανὸς πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Νικομηδεύς. θηλυκῶς καὶ Νικομηδικός. B

NICOMEDIUM, emporium Bithyniæ, de quo Arrianus libro v Bithyniacorum. Gentile, Nicomedensis, posset etiam esse Nicomediensis.

ΝΙΚΟ'ΠΟΛΙΣ, [42] πόλις Ἠπείρου, ὡς Μαρκιανός. [43] ἔστι καὶ Βιθυνίας. [44] ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ὁ πολίτης Νικοπολίτης, [47] ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. C

NICOPOLIS, urbs Epiri cujus Marcianus meminit. Est & alia Bithyniæ, & item alia in minori Armenia. Civis, Nicopolita, quo utitur Pausanias libro x.

ΝΙΚΩΝΙ'Α, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, [45] πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου· Στεφάνου ἐθνικὸν Νικωνιάτης, ὡς [47] Ῥιθυμνιάτης. D

NICONIA, urbs in Ponto ad Istri ostia, cujus meminit Strabo libro VII. Gentile, niconiata, sicuti Rithymniata.

ΝΙ'ΝΑΙΑ, πόλις Οινώτρων, ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νιναῖος, ἢ Νιναιεύς.

NINÆA, urbs Oenotrorum in mediterraneis, auctore Hecatæo in Europa. Gentile Ninæus, vel Ninæensis.

NI-

gentili, vocem κώμη, priori non debere adjungi. Suidas Νικία, κώμη τῆδέ ἐστιν. Si priori esset annectenda, gentile inde deduceretur Νικικωμήτης, quod Stephanus hoc loco non voluit. Nam idem gentile etiam reperitur in Ἀρχίᾳ τῶν Θ. οἱ οἰκήτορες Ἀρχιάδαι, καὶ ὁ Νικίᾳ Νικιάδης, ὁ δὲ Χαιρέᾳ Χαιρεάδης). Vide præterea nostrum Χαιρέα.

Ἐπὶ τοῦ Νικοπόλεως ἀγῶνος, ἀπὸ δὲ νίκης Φοίβου· ἀπὸ πάντων δὲ ἀνάγνυται Ἀπόλλων Θ.

[17] Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους.] Antiquissimis temporibus urbs appellabatur Attacus, teste Cedreno: Ἐν τῷ ἀπὸ ἴτη δ' κόσμου Νικομήδης βασιλεὺς Βιθυνῶν, ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Νικομήδειαν ἔκτισε, πρώην καλουμένην Ἄτταικον. Sed alii volunt Nicomediam & Attacum diversa esse oppida.

[18] Τοῦ Ζήλα παιδός.] Hujus etiam meminit noster in Ζῆλα. ὧν ἔκτισε ὁ Νικομήδης ὁμώνυμος Ζήλας. Aliquando Zelas, aliquando vero addito jota dicitur Zyelas, de qua re vide comment. ad vocem Ζῆλα pag 375.

[19] Ἡ πρὸς Ὀλβίᾳ ἐκλήθη.] Unde fic appellari potuerit, liquet in voce Ἄτταικος, ubi Olbiæ nymphæ memoria celebratur.

[40] Ὁ πολίτης Νικομηδεύς.] Plurimi sunt apud antiquarios nummi, in quibus hæc legitur inscriptio ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ.

[41] Ἐξ ἧς Ἀρριανός.] In omnibus vulgatis excusum erat, ὡς Ἀρριανός, quod imperiti librarii, ut solitam in Stephano cantilenam, receperunt. Quod nos divulgamus, verissima codicis Vossiani lectio est, nam fuit Arrianus Nicomediensis, uti plurimorum auctorum testimonio constat.

[42] Νικόπολις, πόλις Ἠπείρου.] Urbs hæc a Cæsare Augusto condita est in memoriam victoriæ, quam contra Antonium in sinu Ambracico obtinuit. Suet. in Aug. *Quoque Actiaca victoria memoria celebratior in posterum esset, urbem Nicopolin apud Actium condidit, ludosque illic quinquennales constituit.* De hac urbe extat Epigramma meditum, quod Antipatro adscribitur.

Λιτομένης ἀπὸ μὲν Κάσσης ἐβ' Ἀμβρακίης ἐλεύθων
Θωΐτιδι τὴν πόλιν ἄνεν τ' Ἀνακτορίην
Ἄρκτῳ· Ἀμφιλόχη τε καὶ ὄπιθεν ῥοώσῃ κύκλῳ
Ἀπὸ ἑσπερίων ὑγρομανὲς πόλεμον.

[43] Ἔστι καὶ Βιθυνίας.] Plinius lib. v cap. ultimo hujus memoriam celebrat. *Ultra Chalcedona Chrysopolis fuit. Deinde Nicopolis, a qua nomen etiamnum finus retinet.*

[44] Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.] Hujus meminit. Ptol. lib. v cap. VII. Imo ex Basilio Magno constabit, hanc fuisse minoris Armeniæ metropolin, si aliquis CCXCI epistolam, cum eoxe contulerit. Hanc condidit Pompejus post devictum Mithridatem, teste Strabone lib. XII. cujus ætate adhuc supererat, ita enim ille: Πομπήϊος δὲ οὐδ' τὸν πόνον τοῦτον πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ Νικόπολιν, ἣ νῦν συμμένει ἐν εὐκοσμίᾳ καλῶς. Condidit hanc urbem inter Euphratem & Araxen, sensibus lassis & ægris volentibus, uti scribit Orosius, quod etiam testatur Dio lib. XXXVII: Πόλιν ἐν τῷ χωρίῳ ἐν ᾧ ἐνίκησεν σωφρονίσας τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἀφηλικιώτους τῶν ἐφήβων.

[47] Ὡς Παυσανίας δεκάτῳ.] Respicit sine dubio hunc locum Pausaniæ, ubi tradit Augustum Nicopolitis decreviffe locum in Amphictyonum concilio: Βασιλεὺς δὲ Ἄνγουστος μετέπειτα καὶ Νικοπολίταις τοῖς ἐπὶ τῇ Ἄκτιᾳ συνοικίσαι ἐψηφίσατο. Plurimi apud antiquarios occurrunt nummi cum inscriptione ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΩΝ, ex quibus evidentissime constat, plures hoc nomine inveniri urbes, quam tres a Stephano hac sectione recensitas.

[45] Πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου.] Eadem hæc leguntur apud Suidam. Sed inepti ssime Stephanus, uti bene observat Vossius ad Scylacem, ad Istri ostia Niconiam collocat, cum maximo spatio inde sit remota. Est enim Niconia ultra Tyram amnem collocanda, ad dextram, & Ophiusa ad lævam, uti perspicue docet Strabo lib. VII: Ἐντεῦθεν δ' (scil. ab Istro) ἐπὶ Τύρᾳ πόλεμοι πάλιν ὀνόματα πόλεων, ἐφ' ἑκατέρᾳ, πλησίον, ἡ μὲν Νικωνία, ἡ δ' ὀφιοῦσσα Ὄφιοῦσσα. Hinc igitur clare liquet, Stephanum male Niconiam ad Istri ostia collocare.

[47] Ῥιθυμνιάτης.] In Xylandriana mendam commi-

serant

ΝΙΝΟ'Η [48], ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς, κλισθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν Λελέγων. καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις. εἶτα Λελεγὶς Μεγαλόπολις. εἶτα ἀπὸ Νίνυ, Νινόη. τὸ ἐθνικὸν Νινοήτης, ὡς τὸ Πύλη Πυλήτης, [49] ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί. καὶ Λίμνη, Λιμνήτης.

NINOË, sic appellatur Aphrodisias in Caria, a Pelasgis Lelegibus condita, unde & Lelegum urbs vocatur. Deinde dicta est Megalopolis, deinde a nino ninoë. Gentile, ninoë.es, uti a Pyle Pyletes. Hinc Pylatides cœtus: & a Limne Limnera.

ΝΙΝΟΣ, πόλις Ἀσσυρίων, ὧ ἔκλιναν Νίνου Σεμιραμίδος ἀνὴρ, ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ. [50] οἱ πολῖται, Νίνιοι. [51] Στρέβων ἐκκαιδεκάτῃ.

NINUS, urbs Assyriorum, quam Ninus condidit Semiramidis conjux in Aturia. Cives, ninii, auctore Strabone libro XVI.

ΝΙΣΑΊΑ, Πήνειον Μεγαρίδος, ᾗ αὐτὴ ἡ Μεγαρὶς, [52] ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. [53] Ἑλλάνικος ἐν Ἱερείαις πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ δάπεδον. Καὶ Νισαίαν ἄλσει, ᾗ Νίσου τοῦ Πανδίονος, καὶ Μεγαρέα [54] τὸν Ὀγχήστιον.

NISÆA, navale Megaridis, & ipsa Megaris sic dicebatur a Nisso Pandionis filio, cujus meminit Hellanicus libro primo de Sacerdotibus Junonis, & etiam libro II. Et Nisæum cepit, & Nisum Pandionis, & Megarea Onchestium.

ΝΙΣΙΒΙΣ [55], πόλις ἐν τῇ περαίᾳ, τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς, [56] Νάσιβίς φησι διὰ τοῦ Ν. Οὐρανίου δὲ διὰ τοῦ Ε, Νέσιβις. σημαίνει δὲ, ὥς φησι Φίλων, νάσιβις τὰς στήλας.

NISIBIS, urbs in regione trans Euphratem, quæ est ad Tigrim amnem. Philo in Phœniciis perhibet, *Nasibin* per A, & Uranius per E *Nesibin* debere scribi. Vox *nasibis*, uti Philo tradit, significat columnas. Et Uranius inquit, vocem *nesibis* lingua Phœnicia signi-

ferant typothetæ, Τύφωνιάται. Sed ex vetustioribus editionibus veram lectionem revocavimus.

[48] Ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς.] Eadem hæc leguntur in voce Μεγάλη πόλις.

[49] Ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί.] Noster hisce verbis innuit Thermopylas, ubi Amphictyonum solennis conventus celebrabatur. Sophocles Trachiniis:

Ἐνθ' Ἐλλάνων ἀγορὰ
Πυλαΐτιδες καλέονται.

Qui huic concilio Amphictyonum præerant Πυλαγόραι dicebantur, teste Etymologici Mag. Auctore: Πυλαγόραι, οἱ ἀφηγούμενοι Πυλαίων. Πυλαῖα δὲ ἴσον ἐστὶ τοῖς θερμοπύλαις χωρίοις συνόδου τῶν Ἀμφικτυόνων. ἢ οἱ πρωτεύοντες ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ἥκοντες, ἢ οἱ ἀπὸ τοῦ ἄρχοντος. ἐκαλεῖτο δὲ Πολυγόραι, ὡς φησι τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύων. Vide præterea Strab. lib. XII. Herodot. lib. VII. Hesychium, Suidam & Harpocrat.

[50] Οἱ πολῖται, Νίνιοι.] Exempla in genuino opere habuisse Stephanum, non est quod quis in dubium vocabit. Imo Suidas ulus est codice, uti mihi persuadeo, integriore, nam ejus χρῆσιν ex Herodoto adducit, ita enim ille. Νῖνος, πόλις Ἀσσυρίων αὐτὴν ἔκτισεν. Νίνος, ἄνευ Σεμιραμίδος. ὁ τὸ τεῖχος αὐτῆς κτίσας Νίνος ἐκλήθη. ἀφ' οὗ καὶ τοὺς Νινίους. Idem hoc gentile restituendum Suidæ in voce Δαρεῖος. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς φησὶν ἐν Νίνῳ. ἀφηρέθησαν δὲ αὐτοῦ Δαρεῖος ὁ Νινίτης. (lic legendum non Νῖνος.) καὶ συνέβη ἐν μάχῃ μεταξὺ αὐτῶν. Locum Herodoti a Suida allegatum, in Thalia inveni cap. CLV, ubi Zopyrus & Darius hoc Strategema comminiscuntur, quo Babylonem caperent, jam anno & septem mensibus in obsidione consumptis.

[51] Στρέβων ἐκκαιδεκάτῃ.] In omnibus excusum erat πεντεκαιδεκάτῃ, quod non sine ratione correximus: nam libro XVI hæc de Nino leguntur: Ὧν ὁ μὲν Νῖνος ὁ τὴν Ἀτυρίαν κτίσας· ὃ δὲ τοῦτο γνοὺς, ὁ τὸν Νῖνον ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ κτίσας· ὃ δὲ τοῦτο γνοὺς, ὃς ἐπ' ἀληθείας τὸν ἄνδρα Σεμίραμιν, ὡς ἐπ' ἄκρον ὑ Βαβυλών. De conditore hujus urbis, & operibus quibus fuit exornata, legendus Diod. Sicul. lib. II. Ἀτυρία, de qua Steph ex Strabone, est Assyria, quam barbari sic appellabant duplici S in T mutato, teste Dione lib. LXVIII. Καὶ πᾶν τὸ Ἀτυρίου ἀφ' ὧν βασιλεῖ τῶν σύμπα ἐς τὸ τοῦ μαζωσσύνου ἐκλήθη.

[52] Ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος.] Quatuor habuit filios Pandion, nempe Ægeum, Pallantem, Nisum & Lycum: sed Nisus Megaridem sorte obtinet & Nisæam condidit, teste Strabone lib. IX aliisque.

[53] Ἑλλάνικος ἐν Ἱερείαις πρώτῳ.] Pallim in nostro, sive fit librariorum vitium, sive quod alio quodam fato irrepserit, ἐν ἱερείαις citatur, quasi Hellanicus de Sacrificiis egisset, sed correximus Ἱερείαις. Conscripserat enim Hellanicus indicem sacerdotum Junonis Argivæ, & quid sub unaquaque erat gestum, teste Dionys. Hal. lib. I. Ab iis Sacerdotiis Argivi tempora sua numerabat, auctore Scholiasta ad Thucyd. Ἡ ἐξήμου δὲ τὰς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν.

[54] Τὸν Ὀγχήστιον.] Veneta Florentinaque editio exhibent, τὸν Ἀγχήστιον male: sed emendavit Xylander, quem sequimur. De gentili nihil subjicitur, quod mirum. Goltzius in Vet. Græcia tabula XIII numinum exhibet cum inscriptione ΝΙΣΑΙΩΝ, qui ad hunc locum referri debet.

[55] Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαίᾳ.] Variis modis hanc vocem a veteribus exarari, argumentis evidentissimis demonstrat. Νίσιβις Strabo, Νασιβὶς Philo, & Νισιβὶς scribebat Uranius. Hanc diversam scribendi rationem in orientalium urbium appellationibus satis frequentem esse, ad vocem Νάκρᾶν docuimus, sed addi possent alia & non dissimilia exempla, sic enim dicimus Ἐδεσσαῖος & Ἰδησσαῖος. Iidem etiam sunt Ἐσσηδῆνος & Ἰσσηδῆνος. Illud ἐν τῇ περαίᾳ appellative sumendum, & subintelligendum γῇ, vel simile quid. Hinc est quod censeam, non inepte ab aliis versum esse, *in Transeuphratensi regione, quæ est ad Tigrim amnem.*

[56] Νάσιβις φησὶ διὰ τοῦ Ν. α.] Vocula φησὶ ab omnibus vulgatis aberat, eam ex Voss. & Perusino codice huc revocavimus. Videtur tamen debere præterri Νισιβὶς, quæ est Uranii scriptura: testantur enim An-

τῇ Φοινίκων φωνῇ [57] λίθοι συγκείμενοι, ἢ συμφορητοί. Στρέφων δὲ ἐκκαιδεκάτῃ, Δέα τὸ ι. [58] τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. Ἡ δὲ Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτιος καὶ Λιβύης. ὁ δὲ Δέα τὸ ω, ὡς δὲ τὸν Εὐφράτην, καὶ πῶ ἕω, ὡς Σωφωνὸς, [59] Ταβηνὸς, Καμβυσηνός.

ΝΊΣΤΡΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

[60] Οἷ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον. --

Πολυβώτης γὰρ ἦν τῶν γιγάντων, [61] ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ἰωάχετο. Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τέλαιναν, τὰ μὲν ἥμαρτε· γίγνεται γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. Καλεῖται καὶ Πορφυρὶς, [62] ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. [63] ὁ οἰκήτωρ Νισύριος, ἢ Νισυριακός.

ΝΙΤΡΙΑΙ [64], τόπος Αἰγύπτιος. Στρέφων ἐπικαιδεκάτῃ. [65] τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης, ἢ Νιτριώτης. [66] ἔστι δὲ νόμος Νιτριώτης.

ΝΙΦΑΤΗΣ, ὄρος Ἀρμενίας· ἕτερον δὲ Ἀρκαδίας. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νείφειν, [67] ἀλλ' ὀνομαστικῶς Δέα τὸ ι γράφει. ἢ Πείσανδρος ἐβδόμῳ,

Ταύρε

A significare lapides collectos & coacervatos. Strabo libro XVI vocem per jota scribit. Gentile, Nisibenus, & debebat esse Nisibita, quæ forma est Ægyptia & Libyca: forma vero in enus ad Euphratem & in oriente in usu est, quemadmodum Sophenus, Tabenus, Cambysenus.

NISYRUS, una ex Cycladum insulis.

Qui vero Nisyrum habitabant. -- --

Polybotes enim unus ex gigantibus, a Jove fulmine percussus, enatabat. Sed Neptunus, B Ctridente in eum immisso, eum non tetigit: nam hoc quod percussum est, fiebat insula Nisyrus. Appellabatur etiam Porphyris a purpuris, quæ ibi inveniuntur. Incola Nisyrius & Nisyriacus.

NITRIÆ, locus Ægypti, de quo Strabo libro septimo decimo. Gentile, Nitrita & Nitriota. Est quoque præfectura Nitriotes.

NIPHATES, mons Armeniæ, de quo Arcadius. Videtur a voce νίφω, id est, *ningere*, derivari: sed in casu recto illud nomen per jota scribitur. Et Pisander libro septimo:

Tauri

isquarii in nummis circumferri NECIBI, qua de re videndus Spanhem. lib. de præst. Num. pag. 908.

[57] Λίθοι συγκείμενοι &c.] Salmasius in margine sui libri accusandi casum requirens, emendabat, λίθος συγκειμένης, ἢ συμφορητῆς. Verum vulgata lectio non videtur improbanda, quam etiam Bochartus & alii non rejecerunt. Urbem hanc Syri vocant נציבין *Nesibin*, & Philo & Uranius optime interpretantur: nam נציב *Nesib* significat acervum lapidum & columnam. Hodie, vetusta appellatione retenta, vocant *Nisibin* & *Nesbin*: sed præstantissimi illius oppidi admodum exilia vestigia supersunt, uti per illas regiones peregrinantes nobis referunt.

[58] Τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. καὶ ἐκ Νισιβίτης.] Utraque vetustior editio pessime exhibebat, ἢ ἐκ Νισιβήνης, quod in postrema emendatum erat.

[59] Ταβηνός.] Sic emendavimus in hac editione, pessime in omnibus aliis excusum erat Ταξηνὸς, quæ vox est nihili.

[60] Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον.] Hemistichium desumptum est ex Homeri Iliade B

[61] Τοῦ Διὸς βληθεὶς, ἰώχετο.] Male in hactenus vulgatis ultima vox concipiebatur, in iis enim erat ἰώπευθ', quod auctoritate MSS codicum emendavimus. Hanc emendationem huic convenire fabulæ, satis liquet ex Comment. Eustathii ad Dionys. ubi etiam de etymologia vocis agitur: Ἡ Νίσυρος, ἣς καὶ Ὁμηρικῶς μνημονεύει ὧδε κἀκεῖθεν δὲ ἔβην, ἐς τὴν σύραν, διότι λιμενοτόπος τίς ἐστι τῆς Κῶ, τῇ Ποσειδῶνος τελαίνῃ, ἐπειδὴ τῷ γίγαντι Πολυβότῃ πίπτει, ὃ ἐστιν ἐπιπλέει. Eandem fabulam & vocis etymologiam habemus apud Strabonem, circumstantiis nonnihil immutatis, circa finem libri X, apud Apollod. lib. I, Suidam & alios. Sed docuit Bochartus vocem esse Phœnicam, quem vide lib. I cap. VII de Phœnicum coloniis.

[62] Ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν.] Addam consona Suidæ verba: Νίσυρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ Πορφυρὶς διὰ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. & Eustathii ex Comment. ad Iliad. B: Πορφυρὶς δὲ αὐτὴ διὰ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρίων ὀνομάζεται. Ubi etiam πορφυρῶν scribendum.

[63] Ὁ οἰκήτωρ, Νισύριος.] Artemisia Lygdamis filia imperavit Halicarnassiis, & Cois, & *Nisyriis*, & Calydniis, teste Herodoto lib. VII: Ἡγεμονεύει δὲ Ἀρτεμισίη τῶν ἐκ Κῶν, καὶ ΝΙΣΥΡΙΩΝ τε καὶ Καλυδνίων. Vini Nisyrii etiam meminit Eustath. ad Dionys. Γίνεται δὲ ὁ ἐν Νισύρῳ χρηστὸς ὁ Νισύριος.

[64] Νιτρίαι, τόπος Αἰγύπτιος.] In omnibus libris MSS & editis pessimo errore legebatur, Νίτρωμα, τόπος Ἀσσυρίας. Sed tantum apud nos valuit auctoritas Straboni, ut in medio primam vocalem deleverimus, ita enim ille lib. XVII: Ὑπὲρ δὲ Μεμφίτου εἰσὶ δύο Νιτρίαι, πολίχνια ἔχουσαι· ἡ τρίτη Νιτριώτης. Ita legendum pro Νιτριάτης, quod exhibent vulgati Straboni codd. Hujusmodi locus, ubi nitrum effoditur, Νιτρία dicitur, hinc apud Suidam legimus Νιτρία, τόπος. Unde numero plurativo Νιτρίαι, quod est apud Strab. & steph. Latine vero dicitur *Nitraria*, & num. multitudinis Nitrariæ, quæ apud Ægyptios celeberrimæ fuere. Plinius lib. XXX cap. X: *Magnus & nitro usus, qui dicetur suo loco Nitraria egregie Ægyptiis. Nam circa Naucratim & Memphim tantum solebant esse, circa Memphim deteriores. Nam & lapidescit ibi in acervis: multique sunt tumuli ea de causa saxei.*

[65] Τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης.] In omnibus libris hactenus male Νετρίτης excusum fuit, nos unicam literulam mutavimus, ut forma esset Ægyptia. Νιτρίτης mihi is videtur, qui in Nitrariis degit. Sed postea observavi omnes MSS Νιτρίτης exhibere.

[66] Ἔστι δὲ νόμος Νιτριώτης.] De hoc nomo mentionem facit Strabo loco jam allegato, sed male ibi legebatur Νιτριάτης, quod monuimus.

[67] Ἀλλ' ὀνομαστικῶς.] In hactenus vulgatis legebatur ἀνωμαλῶς, quod non satis placebat. Unicam addidi literam, ut sensus fieret commodior.

et Ge-

Ταύρε πρυμνοτάτη, ⁶⁹ εὐσκόπελόν A *Tauri extremam partem & scopulis in-*
τε Νιφάτην. *signem Niphaten.*

ΝΙ'ΨΑ, πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Νιψαῖος. ⁶⁹ Ἡρόδοτος παίρτῃ. NIPSA, oppidum Thraciæ, cujus oppidanus Nipsæus, apud Herodotum libro IV.

ΝΟ'ΑΙ ⁷⁰, τὸ ἐθνικὸν Νοεύς. ⁷¹ ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δωδεκάτῳ χρονικῶν. NOÆ. Gentile Noæus, quæ forma Siculis non est insolita. Est autem Siciliæ oppidum, de quo Appollodorus libro II Chronicorum.

ΝΟΜΑΝΤΙ'Α ⁷², πόλις Ἰβηρίας. Ἰόβας δὲ δωδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Νομαντῖνος λεκτέον, διὰ τοῦ υ. NOMANTIA, urbs Iberiæ, de qua Jobas libro secundo Antiquitatum Romanar. Gentile, Numantinus per U dicitur.

ΝΟ'ΜΒΑ ⁷³, πόλις τῆς Ἰουδαίας. Ἰώσηπος ἕκτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ⁷⁴ τὸ ἐθνικὸν, Νομβαῖος. NOMBA, urbs Judææ, cujus meminit Josephus libro VI Antiquit. Judaïcarum. Gentile, Nombæus.

ΝΟ'ΣΟΡΑ ⁷⁵, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Οὐρανίος Ἀραβικῶν. ὁ νησιώτης, Νοσορινός, ἐγχωρίως ὁ τύπος. NOSORA, insula in mari rubro, de qua Uranius in Arabicis. Insulanus, Nosorenus, quæ forma vernacula est.

ΝΟΣΤΙ'Α ⁷⁶, κώμη Ἀρκαδίας. Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ δωδεκάτῳ φιλιππικῶν. ⁷⁷ Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν, Νεστάνιος, ἔφη, ὡς τὴ καὶ αὐτὸν Νεσταν[illegible] λέγεσθαι· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ πατρίδι, ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων. NOSTIA, vicus Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro XXXII Philippicorum. Ephorus gentile dixit Nestanius, adeò ut vicus ipse, secundum ejus opinionem, Nestania vocaretur. Idem enim est ac præcedens, uti ex aliis patet.

NO'.

NO-

⁶⁹ Εὐσκόπελόν τε Νιφάτην.] Male in Aldina Juntinaque legebatur ἐυσκελετὸν τε Νιφάτην, quod correxit Xylander. Apud Suidam idem Pindari versiculus legitur, cujus nomen ibi reticetur: Νιφάτης, ὄρος Ἀρμενίας. Ταύρε πρυμνοτάτην ἐυσκόπελόν τε Νιφάτην. Sed ut versus constet, legendum uti in Steph. ἐυσκόπελόν τε. Quid sit πρυμνοτάτη docent magistri Græci. Hesychius: Πρυμνοτάτη, ἀκροτάτη, ἄκρα ἄρους τὸ ἔσχατον μέρος. Ubi male legitur Πρυμνότατα. Suidas: Πρυμνοτάτη τὸ κάτω μέρος τοῦ ὄρους. Vide præterea Etymologici Mag. Auctorem.

⁶⁹ Ἡρόδοτος παίρτῃ.] Errore pessimo hic locus erat contaminatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, exhibebant enim, Ἡρωδιανὸς πάρτῃ. Quod vitium ortum est, sicuti aliis in locis apud nostrum, ex compendiaria scribendi ratione. Apud Herodotum enim libro IV. *Nipseorum* celebratur memoria, quamquam in hodiernis Herodoti libris Μυψαίοι inveniatur. Sed in nostro indubitanter ita corrigendum esse, liquet manifeste ex Suida, qui hunc Steph. locum in ipsum suum transcripsit: Νίψα, πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἡρόδοτος.

⁷⁰ Νόαι, τὸ ἐθνικὸν Νοεύς.] Turbatus est ordo hujus sectionis in omnibus libris, si mei arbitrii res foret, eam sic constituerem: Νόαι, πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δωδεκάτῳ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Νοεύς. ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. Oppidi nomen corrupte occurrit apud Diod. Sicul. lib XI: Τὰς μὲν Νάξους, ἧς ἐν αὐτῇ κατῴκησε, μετώνυμον αὐτῆς τὸ πόλισμα. Palmerius ibi scribendum censet Νάος. Ultra Galaten, inter Cantaram & Oliverium amnes, est *Noara* oppidum, quod uti opinatur Cluverius, nomine suo servare videtur memoriam antiqui oppidi, quod Steph. Suidæ Favorinoque dicitur Νόαι. Plinio oppidani sunt NOAENI lib. III. cap VIII.

⁷¹ Ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς.] Variis modis Siculi formant sua gentilia. Idem canon occurrit in Ἀζανίτης, τὸ ἐθνικὸν Ἀζανήτης. ὁ γὰρ αὐτὸς ὁ τύπος ἐστὶ καὶ Σικελίᾳ ἀκούειν.

⁷² Νομαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Suidas utroque modo, & per vocal. o & diphthongum u oppidi nomen profert: Νομαντία, ἡ καὶ Νουμαντία, πόλις Ἰβηρίας ὡς Ἰόβας. Sed altitatior est scriptura per diphthongum. Urbs sua clade clarissima.

⁷³ Νόμβα, πόλις τῆς Ἰουδαίας.] In Josephi editionibus non eadem scriptura hoc oppidi nomen invenitur. In Basilicensi Νεμβά, sed melius in ea, quæ Colon. Allob. prodiit Νωβά, planè convenienter Hebraico nomini נֹבָה *Nobe*. Sic etiam LXX interpretes secundum vetustissimum codicem Alexandrinum Biblior. Anglic. & editionem Complut. habent Νωβὲ 1 Sam. 21: 1. At aliæ editiones habent, ut Stephanus Νόμβα. Verum Syriaca & Arabica versio longius adhuc a textu originali recedunt: nam similitudine ב b & כ ch decepti interpretes pro *Nobe* habent *Nocha*.

⁷⁴ Τὸ ἐθνικὸν Νομβαῖος.] Testantur antiquarii penes Ligorium inventi numinum Claudii cum hac epigrapha. NOMBAIΩN KOINON Salmatius in Exercit. Plin. pag. 492 censet, le *Nombaos* in Plinio invenisse, cujus verba sic emendavit: *Nec non & in media Syria ad Libanum penetrantibus Nombai, quibus jungantur Ramisi.* Locus extat lib VI. cap. XXVIII.

⁷⁵ Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.] Eadem videtur insula, quæ Arriano in Indicis Νάσελλα dicitur.

⁷⁶ Νοστία, κώμη Ἀρκαδίας.] Mons fuit apud Mantinenses Νεστάνη, teste Pausania in Arcadicis: Τῆς δὲ ἀγορᾶς καλουμένης πόλεως Μαντινέων ἔχει τὸ δεξιὸν ἐπὶ τὸ Φιλίππειον ἡ Ἀρμονία, ἐπὶ κίονος ἑστῶσα ὑψηλοῦ. Νεστάνης.

⁷⁷ Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Νεστάνιος ἔφη, ὡς καὶ αὐτὸν Νεσταν[illegible] λέγεσθαι.] Hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis pessimis erroribus commaculatus, hunc in modum circumfertur: Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Ἐστανεὺς ἔφη, ὡς καὶ αὐτὸν Ἐστανεῖον λέγεσθαι. Nullum ex

ΝΟΊΤΙΟΝ[78], πόλις Ἰωνίας. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ· τὸ ἐθνικὸν, Νοτιεύς.

ΝΟΥΒΑΙ[79], ἔθνος Λιβύης πρὸς Νείλῳ. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ γῆς. [80] λέγονται καὶ Νουβαῖοι, ὡς Σαβαῖοι, [81] καὶ Νόμιδες οἱ αὐτοί.

ΝΟΥΚΕΡΙΝΟΙ[82], ἔθνος Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ πρωτότυπον αὐτῶν, Νουκερία.

ΝΟΥΚΡΙΑ, πόλις Τυρρηνίας. [83] Φίλιος ια, ᾱ ιέ. τὸ ἐθνικὸν, Νουκρῖνος, διὰ τοῦ η Νακερία, διὰ τοῦ α.

ΝΥΜΦΑΙΑ, ὄρος ὑλικὸν, ἡ νῆσος Καλυψοῦς, πρὸς τῇ Ἀδρίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Νυμφαῖος, [84] ὡς ἡ Ἀϊσία Ἀϊαῖος.

ΝΥΜΦΑΙΟΝ, πόλις Ταυρικὴ, μεταξὺ Πανδικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὥς φησι Στράβων. τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ η Ἐρασιδὸς, Νυμφαιεύς. τὸ δὲ Νυμφαῖος κτητικὸν, ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται καὶ Νυμφαῖτης.

ΝΥΜΦΑΣ[85], τόπος Ἀρκαδίας. Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν Νυμφάσιος, καὶ Νυμφασία πηγή.

ΝΥΡΑΞ, πόλις Κελτικὴ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νυραξίνος, ὡς πρὸς τὴν Νάρυκα Ναρύκιος.

ΝΥ-

A NOTIUM, urbs Joniæ, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Notiensis.

NUBÆ, gens Libyæ juxta Nilum, de qua Apollodorus libro II de terra. Appellantur etiam Nubæi, uti Sabæi, & Numides iidem sunt.

B NUCERINI, gens Italiæ, de qua Polybius libro III. Horum primitivum est Nuceria.

NUCRIA, urbs Tyrrheniæ, de qua Philistus libro undecimo & XV. Gentile, Nucrinus. Invenitur etiam Nacria per A.

C NYMPHÆA, genere fœminino, insula Calypsus juxta Adriam. Gentile Nymphæus, quemadmodum ab Ææa fit Ææus.

NYMPHÆUM, urbs Taurica, inter Panticapæum metropolim & Theodosiam, uti Strabo auctor est. Gentile, uti Heræensis, potest esse Nymphæensis. Nymphæus vero possessivum est, quod a nymphis formatum est. Dicitur quoque Nymphæa.

D NYMPHAS, locus Arcadiæ, de quo Paulanias libro octavo. Gentile Nymphasius, & Nymphasia scaturigo.

NYRAX, urbs Celtica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile, Nyracius, uti a Naryx Narycius.

NY-

E

hisce verbis sensum congruum elicies. Suidas, sæpisse nostrum transcribens, & Favorinus Suidam; longe meliorem lectionem exhibent: Νοτία, κώμη Ἀρκαδίας Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Νοτιαῖος εἶπεν, ἀκολούθως τοῖς ἄνω τὸ εἰδέναι. Fontem erroris hinc cognoscimus: deleverunt librarii primam literam N, quam præcedenti vocem adhærentem non repetebant. Sed præterea illud Ἐθνικὸς, & addito N Νοτιακὸς gentilis formam non habet, sed quidem possessivi nominis, quare omnino præferendum judico illud Ephori apud Suidam, Νοτιαῖος, cujus quartum casum numeri plurat. in medium adduxit. Ingratus essem contra Salmasianos manes, si non testarer, eum ferme idem statuisse in margine sui Stephani.

[78] Νοτιος, πόλις Ἰωνίας.] Geographi omnes diversimode situm hujus urbis depingunt; Scylax Lydiæ, Herodot. Æolidi attribuit. Sed accuratissime omnium collocatur ante Colophoniorum urbem, quasi arx eorum fuisset. Hinc apud Suidam legimus: Νότιος, χωρίον ὀχυρώτατον τῶν Κολοφωνίων πόλεως. Imo ipsi Colophonii in Notio describuntur Polyb. in Excerpt. Leg. cap. XXXVI: Κολοφωνίους δὲ τοὺς τὸ Νότιον οἰκοῦντας, καὶ Κυμαίους, καὶ Μιλησίους ἀφοσιολογήτως ἀφῆκαν. Hinc apud Livium legimus: *Nominatim præterea Colophonios, qui in Notio habitant, & Cymæi, & Milesii immunitatem concesserunt.*

[79] Νοῦβαι, ἔθνος Λιβύης πρὸς Νείλῳ.] Nubarum situm Strabo lib. XVII clare ob oculos ponit: Ἐξῆς ἀφιγμένοις ἐπὶ τὴν ἴσωσιν τοῦ Νείλου Νοῦβαι κατοικοῦσι τὸν τῆς Λιβύης μέχρι τῶν ἀπὸ τῆς Μερόης ἀρξάμενον μέχρι τῶν ἀγκώνων. Vide præterea Ptol. lib. IV cap. VIII, & Agathem. lib. II cap. V, cujus verba ad vocem Μίμμωνες produximus atque emaculavimus.

[80] Λέγονται καὶ Νουβαῖοι.] In omnibus MSS & editis legebatur perperam οἱ Δουβαῖοι, qui in geographia non sunt cogniti. Quod nos reposuimus genuina lectio est: nam quemadmodum a Νοῦβαι fit Νουβαῖοι, sic etiam à Σοῦδαι deducitur Σουδαῖοι, de quo vide suo loco.

[81] Καὶ Νόμιδες οἱ αὐτοί.] Locus hic mihi est suspectus, sed facillime posset corrigi: καὶ Νομάδες οἱ αὐτοί. Nam talis fuere, teste Strabone lib. XVII: Βλέμμυες, καὶ Νοῦβαι, & Μαζάκαιοι, οἱ ὑπὸ Σούης Αἰθίοπες, ἀπὸ δ' αὐτοῦ Νομάδες. Sed Henr. Valesius in notis suis ad Excerpta ex Historia Prisci Rhetoris censet, hoc in Stephano legendum Νομάδες, quia *Nubadum* in illis Excerptis frequens mentio est: Ὅτι Βλεμμύες & Νουβάδες κατῆρτισαν ὑπὸ Γερμανίαν, στρέβλας πρὸς τοὺς Μαυρουσίους ἐπιστου ἐξ ἀμφοτέρων ἰδίων. Deinde sequitur: Παρεσκευάσθη δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων & Νουβάδων οἱ τὰς ἀπωτέρω τῆς νέσης ᾠκηκότες. Eos quoque sic appellavit Jordanis in lib. de success. regn. *Cum Parthis & Wandalis omnia infestantibus pacem instituit, Attilæ minas compescuit, Nubades Blemmyasque Æthiopes prolapsos per Florum Alexandrinæ urbis procuratorem fedavit, ac populit a sedibus Rom.* Itaque triplex nomen iis fuisset Νοῦβαι, Νουβάδαι & Νουβάδες, quibus addit Valesius ex Procopio & Νοῦβατοι.

[82] Νουκερῖνοι, ἔθνος Ἰταλίας.] In Goltzii Thesauro pag. 223, & in Magna Græcia Tab. XXI nummus reperitur cum inscriptione NOYKEPINΩN.

[83] Φίλιος ια' ᾱ ιέ.] Conjunctio καὶ erat loco mota in omnibus libris, legebatur enim Φίλιος ια', ιά', καὶ τὸ ἐθνικὸν. Hanc suo loco inferuimus.

[84] Ὡς ἡ Αἰσία Αἰαῖος.] Inveniuntur hæc vocabula apud Nostrum in Aia. Τὸ ἐθνικὸν Αἰαῖος, ὡς Γαζαῖος. τὸ θηλυκὸν Αἰσία.

[85] Νυμφάς, τόπος Ἀρκαδίας.] Ab omnibus libris MSS & editis τὸ τόπος abest, quod nos necessarium existimabamus. Respicit noster hæc Paulaniæ verba:

Ἐν-

ΝΥ΄ΣΑΙ, [86] πόλεις πολλαί. [87] πρώτη, ἐν Ἑλικῶνι. [88] δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ. [89] τρίτη, ἐν Καρίᾳ. [90] τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ. πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ. ἕκτη, ἐν Νάξῳ. [91] ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς. [92] ὀγδόη, ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ ὄρει. ἐνάτη, ἐν Λιβύῃ. [93] δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα δὴ μιᾶς ἡμέρας πᾶν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. [94] τὸ ἐθνικὸν Νυσαῖος, καὶ Νυσαὶς θηλυκόν· [95] ἀφ' ἧς κλητικὸν, Νυσαί. [96] λέγεται δὲ Νυσαῖος· ἐξ οὗ δὴ Νυσαιεῖς τετυλλαβα, καὶ [97] Νυσαεῖς, ἄνευ τοῦ ι.

NYSÆ, multæ urbes sic appellantur. Prima, in Helicone. Secunda, in Thracia. Tertia, in Caria. Quarta in Arabia. Quinta, in Ægypto. Sexta, in Naxo. Septima, apud Indos. Octava, in monte Caucaso. Nona, in Libya. Decima, in Eubœa, ubi perhibent uno eodemque die vitem florere, & racemum matureſcere. Gentile, nyſenſis, & nyſaïs fœminium, unde formatur poſſeſſivum nyſeïs. Dicitur quoque nyſæus, unde formant & Νυσαιεῖς & Νυσαεῖς, id eſt nyſæenſis & nyſaënſis, quæ trium ſyllarum vocabula ſunt.

ΝΩ΄ΛΑ, πόλις Ἀυσόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Νωλὼ δ' αὐτὴν Πολύβιος φησι. [98] τὸ ἐθνικὸν, Νώλιος. Πολύβιος δέ, Νωλανὸς αὐτὸς φησι.

NOLA, urbs Auſonum, de qua Hecatæus in Europa. Hanc Polybius nolen appellat. Gentile, nolius. Polybius vero eos nolanos nuncupat.

ΝΩ΄ΝΑΚΡΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς

NONACRIS, urbs Arcadiæ, de qua Rhianus

Ἐκ δὲ Κρήμνου· ἔνεστι πόλις ἐπὶ Νομφάδι. καλεῖται δὲ ὕδωρ, ᾧ δύνῃσι ἀναπλεῖν ἐστι ἡ Νομφάς. De fonte Nymphalio paullo poſt hæc ſequuntur: Μεμνῆται δὲ ὡς τραγικὸς ἀπὸ τῆσδε Νυμφαίας πηγῆς.

[86] Νῦσαι, πόλεις πολλαί.] Enumerantur a noſtro decem hoc nomine oppida, quæ omnia apud alios vix invenias. Hic urbis nomen ſcribitur ſimplici ſ, quæ ſcriptura etiam in numiſmatibus cunctis conſpicitur, ex quibus vera nominum & ſcripturæ ratio eſt petenda. Aliis in locis noſter vocem per duplex ſς effert, quod paſſim etiam ab aliis factum video.

[87] Πρώτη, ἐν Ἑλικῶνι.] Hujus meminit Strabo lib. xi, ſed vicum eſſe perhibet: Κώμη δ' ἐστὶ ἡ Ἑλικὼν ἡ Νῦσα.

[88] Δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ.] Hujus memoriam noſter celebrat in voce Θειόδωρος· ἐπὶ τῇ λίμνῃ Θρᾴκης, πλησίον ἡ Νῦσα χωρίον.

[89] Τρίτη, ἐν Καρίᾳ.] Et hujus variis in locis noſter memor eſt, quæ ſi conferantur, inde conſtabit, urbem variis nominibus fuiſſe inſignitam. Πηγάσαι, Καρικὸς τόπος, ἢ μᾶλλον πόλις κληθῆναι Νῦσα. Etiam Antiochia fuit appellata, ſic enim noſter in ea V. Ἐπιφάνεια, Καλεῖται δὲ τῶν γυναικὸς Νύσης, Νυσαί. Deinde ſequitur: Ἀθύμβρα δὲ τῶν γυναικὸς Νύσης, Νυσαί. Denique etiam Athymbra nominabatur. Ἀ῾θύμβρα κλίμαξ, πόλις Καρίας ἀπὸ Μανδάγλης, Ἀθύμβρα κλῖμαξ, ἀπὸ μὲν τοῦ πόλις Νυσαέων ὀνομάζεται.

[90] Τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ.] Quartam Arabiæ & quintam Ægypti, divertas eſſe urbes, non facile mihi perſuadeo. Diodorus Sicul. lib. i Nyſam quidem Arabiæ attribuit, ſed Ægypto admodum conterminam, hæc ſunt ejus verba: Γενέσθαι δὲ φιλογεωργὸν τὸν Ὀσίριν, ἐπιμεληθῆναι δὲ τῆς Ἀραβίας καὶ Νύσης πόλεως, ἣν ἔκτισεν Ἀμφίων ὁ Διονύσου. Ἀραβίας δὲ Νύσης πόλεως, ἣν ἔκτισεν Ἀμφίων ὁ Διονύσου. Deinde ſequitur anonymi poetæ auctoritas. Nyſam etiam circa Ægyptum collocantis: Μεμνῆται δὲ τῶν περιηγητῶν οὐ πάνυ ὀλίγοι, ὧν ἐστὶ καὶ ὁ Ἀγαθοῦ χρόνου, οὗ ὧδε λέγει.

Ἐν δὲ τι Νύσῃ ὕπεστι θεοῦ, αἰθέρι ὅμοῖ
Τέλμα Φαέθοντος, χθόνιον Διονύσοιο δόμοιο.

Obiter monendum, hos verſus etiam citari a Scholiaſta Apoll. Rhodii ad lib. ii, qui eos Herodoro adſcribit, ſed ibi pro ὕπεστι θεοῦ legitur ὕπεστιν ἔσσει. Verum Diodori lectio mihi videtur præferenda.

[91] Ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς.] Hæc veterum ſcriptorum teſtimoniis eſt cognitiſſima. Diod Sicul. lib. i: Κτίσαι δὲ τοσούτους ἔθνους ἐν Ἰνδοῖς, ἐφ' οἷς τὸ Νύσαι ὄνομα, βαλλόμενα μυριάσιν ἀνδρῶν οὐκέτι ἐφ' ἑνὸς ἐτεροῖα, καὶ Λιβύῃ· Videſis præterea Arrianum, Plinium, Melam, Curtium & alios.

[92] Ὀγδόη, ἐπὶ τῷ Καυκάσῳ ὄρει.] Videtur hujus meminiſſe Euſtathius ad Iliad. Z pag. 629. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Νῦσαι κατὰ τὰς ἑῴους· αἱ μὲν ὄρη, ὡς ὁ Βαιτῶν· ὁ τῷ Καυκασίῳ ὄρει, ὁ Λιβύης· ᾗ δὴ ἴδε. καὶ πεδίον, ὁ Ἀ῾ραβίας, ὁ Ἰνδικὴ, ᾗ Διβύης· ᾗ δὴ ἴδε. καὶ πεδίον, ὁ Ἀ῾ραβίας, ὁ Ἰνδικὴ, ᾗ τῷ καυκασίῳ ὄρει, ὁ τῷ καυκασίῳ Νυσίῳ. Sed quid ſibi velint illa verba, *Inſula in monte Caucaſio*, non ſatis percipio, niſi quis forte legendum ſtatuat τῷ Νύσῃ.

[93] Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ.] Non poſſum quin addam Euſtathii verba ex Comment. ad Dionyſ idem de Vite miraculum perhibentis: Νῦσαι δέ, φασὶ διάφοροι, Ἀ῾ιθιοπικὴ, Ἀ῾ραβικὴ, Εὐβοϊκὴ, ἐφ' ἑνὸς λεχθεῖσαι τοῦ τε ἀμπέλου περίστου, βότρυσι διαφέρουσαι.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Νυσαῖος.] Non diſplicet hoc gentile, quanquam in antiquorum ſcriptis hactenus illud non invenerim. Mirum eſt Stephanum non habere Νυσαῖος, quod alibi agnoſcit. In V. Καλαβρία. τὸ δὲ Καλαβρῶν· ὡς Νύσιος. Multo elegantius apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ranas: Νύσιος. δὶ ὁ Διόνυσος· παρὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀναμαζεῖ, λέγει τὸ ὁ Ἰνδὸς Νύσης.

[95] Ἀφ' ἧς κλητικὴν, Νυσαί.] Qua ratione hoc poſſeſſivum formetur, docet Auctor Etymologici Mag. in Νυκτέλιος. Εἰ μὲν γὰρ ἦν Νύσσα, τὸ ἡ πλεονασμὸν ἔσχε ἐκτάσεως Νυσσίαι, ὡς Ἀ῾γέλαος Ἀ῾γέλαι. νῦ διασταλτικὸν ἐπιφερόμενον Νυσσίαι, ὡς Ἀ῾γέλαος Ἀ῾γέλαι. νῦ διασταλτικὸν ἐπιφερόμενον Νυσσίαι, ὡς Ἀ῾γέλαος Ἀ῾γέλαι. νῦ διασταλτικὸν ἐπιφερόμενον Νυσσίαι, ὡς Ἀ῾γέλαος Ἀ῾γέλαι.

[96] Λέγεται δὲ Νυσαῖος.] Eo utitur Arrianus lib. v de Exp. Alex. Mag. Ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσαῖοι τὸν ἡγεμόνα τῶν ὁπλιτῶν. Fœminina Νυσαῖαι de regione circumjacenti ibidem occurrit: Νύσαιαι τε αἱ ὑπὲρ λόφου τοῦ πόλεως ὁ Διόνυσος· ἀπὸ τῆς τροφοῦ τῆς Νύσης, ἣν τοῦ χρόνου Νυσσαίους.

[97] Νυσαεῖς ἄνευ τοῦ ι.] Apud Triſtanum, Seguinum, Patinum, Sphanhemium & alios occurrunt numiſmata Adriani, Aurelii, Commodi & aliorum, in quibus conſpicitur hæc epigraphe: ΝΥΣΑΕΩΝ, quod factum eſt a caſu recto Νυσαεὺς ſine iota.

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Νώλιος. Πολύβιος· Νωλανὸς.] Primum gentile non eſt vitiatum, quanquam nonnulli ſic opinantur: ſed male meo judicio in omnibus libris legebatur Νωλανεῖς, quod fit a recto Νωλανεὺς, quod hodie in Polybii codicibus non conſpicitur, ita enim ille lib. iii: Τὰς δὲ μεσογαίας, τὰ μὲν πρὸς ἕω Καλήνοι καὶ Τυρρήνιοι κατῴκηνται· τὰ δὲ πρὸς ἑσπέραν Ἀ῾ρπινᾶται καὶ Λαύσονες καὶ Νωλανοί. Primum gentile non eſſe corruptum, liquet ex Suida, apud quem legitur: Νῶλα, πόλις Λυσόνων παρὰ Ἑκαταίῳ. Πολύβιος δὲ Νώλιος αὐτὴν φησι. οἱ πολῖται Νώλιοι καὶ Νωλανοί. Tertium

Ῥιανὸς ἐν Ἰλιακῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Νωνακρίτης· καὶ κῦ πλεοναστικῶν τῷ α, Νωνακριάτης, ὁ Ἑρμῆς. Λυκόφρων,

Νωνακριάτης τελκίφαλος φαιδρὸς ἰδεῖν.

καὶ ἡλικὸν Νωνακριάπις, καὶ Νωνακρίδος λέγεται ἡ Ἀφροδίτη.

ΝΩΝΥΜΝΑ, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Νωνυμναῖος, ὡς Φίλιστος.

ΝΩΜΕΝΤΟΣ [99], πόλις ἐγγὺς Ῥώμης. ὁ ἐθνικὸν, Νωμεντανός. Διονύσιος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΝΩΡΑ [1], πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Νωρανός, ὡς Νωλανός.

ΝΩΡΑΚΟΣ [2], πόλις Παννονίας. ὁ πολίτης Νωρακικός, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς φησιν [3] ὅτι γίγνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ,

--- [4] νώροπα χαλκόν.

καὶ ἡλικὸν, Νωρακία· καὶ ἑδέτερον, Νωρακικόν.

Ξ. ΞΑΝΘΙΚΟΣ, ὁ Ξανθικὸς μὴν παρὰ Μακεδόσιν. Ἑκαταῖος Εὐρωπῇ. καὶ Ξανθικὸς ὁ ἀπὸ Ξάνθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ξανθιππηνός.

ΞΑΝΘΟΣ, πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης Ξάνθιος. Ἑκαταῖος Εὐρωπῇ. καὶ Ξανθικὸς ὁ ἀπὸ Ξάνθου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης.

ΞΑΝΘΟΣ, ὄνομα ποταμοῦ. Ὅμηρος Ἰλιάδος Φ.

Ξάνθου θ' ὃν ἀθάνατος τέκετο κρείων Ἀπόλλων.

καὶ ἄλλος ποταμὸς Ξάνθος ἐν Λυκίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Τρωάδι. καὶ ἄλλος ἐν Θεσσαλίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Θράκῃ. καὶ ἄλλος ἐν Κρήτῃ. καὶ ἄλλος ἐν Ἰνδοῖς. καὶ ἄλλος ἐν Ἀσσυρίοις. καὶ ἄλλος ἐν Ἀραβίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Λιβύῃ. καὶ ἄλλος ἐν Ἰβηρίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Γαλατίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἀρκαδίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἀχαΐᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἠλείᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Βοιωτίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Εὐβοίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἰωνίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Καρίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Κύπρῳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἰταλίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Σικελίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἀφρικῇ. καὶ ἄλλος ἐν Ἀσίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἑλλησπόντῳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἑλλάδι. καὶ ἄλλος ἐν Μακεδονίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἠπείρῳ. καὶ ἄλλος ἐν Ἰλλυρίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Παιονίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Παννονίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Νωρικῷ. καὶ ἄλλος ἐν Ῥαιτίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Γερμανίᾳ. καὶ ἄλλος ἐν Βρεττανίᾳ

Ξ.

Α'ΝΘΟΙ, [A] ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΞΑ'ΝΘΟΣ, [B] πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. παρ' ὃ Ξάνθος ἐξίησι πλαμός. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Λιγυπλίου, ἢ Κρητὸς, οἰκιστοῦ. ἔστι [C] πτιο, vel Cretenſi, qui eam condidit. Eſt καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ· ὁ πολίτης Ξάνθιος, ὡς Εὐρίπιος. καὶ τὸ πλῆθος τὸ κτητικὸν ὁμοίως.

ΞΑΤ'ΡΟΣ, τόπος Μακεδονίας, ἀπὸ Ξαύρου τινός, οἱ οἰκοῦντες, Ξαύρειοι.

ΞΕΝΕΦΥΡΙΣ, κώμη Λιβύης, πλησίον Ἀλεξανδρείας. τὸ ἐθνικὸν Ξενεφυρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΞΕΡΞΗ'ΝΗ, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσήνη ἀπὸ Καμβύσου, [4] τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὁμορος.

ΞΗΡΑ', [5] πόλις πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις· Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῳ τετάρτῳ τῶν ἐθνικῶν Ξηραῖος, ὡς Θήρα Θηραῖος.

ΞΙΛΙ'Α, [6] πόλις Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. [7] τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.

ΞΙΦΗ'ΝΗ, χώρα Παλαιστίνης. [8] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξιφωναῖος φησι.

ΞΙΦΩΝΙ'Α, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος

[1] Ξάνθου, ἔστι δὲ Θρᾴκιον.] Horum meminit Strabo lib. XIII, ubi Ξανθῖοι appellantur. Sed hujuſmodi nomina utraque terminatione gaudere, non eſt. Sic etiam dicimus Βόιωτοι & Βοιώτιοι: Αὐλεῖς & Αὐλίοι, Μυσοὶ & Μύσιοι &c.

[2] Παρ' ὃ Ξάνθος ἐξίησι πλαμός.] Male in omnibus libris exſulum erat, παρ' ὃ: nam in illa urbe Xanthi ſcaturigines non erant, ergo melius παρ' ὃ, quæ locutio vicinitatem denotat. Poſſet quoque legi παρ' ὃ, quemadmodum obſervo ſic olim legiſſe Euſtathium ex Steph. ita enim ille ad Iliad. B Ξάνθος δὲ ὁ μόνος ποταμὸς Λυκίας, ἀπὸ τῆς πόλεως παρ' ἣν Ξάνθος φαλίζει ὑπὸ τῶν πολλῶν. Fluvius qui prius Scamander dicebatur, Ξάνθος ἤρυσι reddebat oves, aquam ſuam potantes, teſte Ælian. de Animal. lib. VIII. cap. XXI. & Ariſtot. Hiſt. Animal. lib. III. cap. XIII. Duo itaque hoc nomine ſunt fluvii, unus in Lycia, alter in Troade. Hinc apud Statium lib. IV. Theb.

—— —— *Xanthus interque*
Lycium Xanthum olim dictum Σιμόεντα, teſtatur Strabo lib. XIV. Ex quo corrigi debet Euſtathius, cui dicitur Σίμοις ad Iliad. M. Sed mirum non eſt, ſi vox barbara minus bene deſcripta ſit. Nomen illud Phœniciæ originis eſt, & derivari videtur a צהב Zarab flavescere,

X.

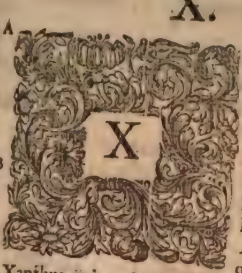

ΑΝΤΗΙ, populus Thraciæ, de quo Hecataeus in Europa.

ΧΑΝΤΗUS, urbs Lyciæ, de qua Hecataeus in Aſia, juxta quam fluvius Xanthus exit. Ita dicta eſt a Xantho Ægyquoque Zanthus urbs in Lesbo. Civis, Xanthius, uti Euripius. Fluvii poſſeſſivum eodem modo dicitur.

XAURUS, locus Macedoniæ, a Xauro quodam ſic dictus. Incolæ, Xaurii.

XENEPHYRIS, pagus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephyrita, juxta regionis formam.

XERXENE, a Xerxe, uti Cambyſene a Cambyſe nomen habet, minori Armeniæ finitima.

XERA, urbs circa Herculeas columnas, de qua Theopompus libro tertio & quadrageſimo. Gentile, Xeræus, uti Thera Theræus.

XILIA, urbs Libyæ, de qua Alexander libro tertio Libycorum. Gentile, Xiliata, uti a Jamnia Jamniata.

XIPHENE, regio Palæſtinæ, de qua Joſephus libro VI Hiſtoriæ Judaïcæ, apud quem gentile eſt Xiphenæus.

XIPHONIA, urbs Siciliæ, de qua Theo-

quo colore oves tingebantur, ex illo fluvio guſtantes.

[3] Ὡς Εὐριπίδης.] Quanquam in plurimis MSS legatur, ὡς Εὐριπίδης, non tamen eſt admittenda illa lectio, nam quemadmodum a Ξάνθος fit Ξάνθιος, ſic ab Εὔριπος, quod fretum eſt inter Aulidem Bœotiæ partem & Eubœam inſulam, etiam fit Εὐριπίτης.

[4] Τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὁμορος.] Videntur hæc deſumpta ex Strab. lib. X: Χαλυβῶν δὲ καὶ Μοσσυνοίκων Καππάδοκες, καὶ Σιδηρίτιδι ἡ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὁμορος.

[5] Ξηρὰ, πόλις πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις.] Ludovicus Nonius in Hiſpaniæ deſcriptione ex nominis ſituſque vicinitate judicat hodiernum eſſe *Xeres*, olim *Aſta regia* dicta.

[6] Ξιλία, πόλις Λιβύης.] Ptolemæo lib. IV hæc urbs dicitur *Zilia*. Confunduntur nempe duæ illæ literæ Ζ & Ξ, ob ſonum haud multo diverſum. Sic dicimus Ζίφιον & Ξίφιον, Ἀζιῶτις & Ἀξιῶτις, Κοσσεῖοι & Κοσζεῖοι, Ζάγκλη & Ξάγκλη.

[7] Τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης, ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.] Canonem exhibet noſter in voce Ἰάμνια, juxta quem hujuſmodi gentilia ſunt formanda. Vide pag. 407 & commentarios ad illum locum.

[8] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Apud Joſephum libro allegato prima hujus vocis per Z ſcribitur, non

ſus

πομπος Φιλιππικῶν τεμαχεστῷ ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ξιφωνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΞΟΪΣ, πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία, [10] ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ Σεβεννυτικὴν καὶ Φατνιτικὴν ἑρμαπος. [11] ὁ πολίτης Ξοΐτης, ὡς Σαΐτης.

ΞΟΥΘΙΑ, πόλις Σικελίας· φίλις τρίτῳ Σικελικῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ξυθιάτης.

ΞΟΥΧΗΣ [12], πόλις Λιβύης· Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν ἑνδεκα. [13] τὸ ἐθνικὸν, Ξυχίτης.

ΞΥΛΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Ξύλιος, ἢ Ξυλεύς, λέγ τὸ ἰδίωμα τῆ πόλε· χαίρουσι γὰρ τοῖς εὖς.

ΞΥΝΙΑ, Θετταλίας πόλις· Πολύβιος ἐνάτῳ· τὸ ἐθνικὸν Ξυνιεύς, ὡς Αἰλιεύς· [14] καὶ Ξυνιὰς λίμνη, [15] ἣν Βοιβιάδα φασι.

ΞΥΠΕΤΗ [16], δῆμος Κεκροπίδος Φυλῆς· [17] ὁ δημότης Ξυπετεών, ὡς Μακεδών. τὸ πτικὸν, ἐκ Ξυπετεώνων, εἰς Ξυπετεώνων, καὶ ἐν Ξυπετεώνων. Φιλόχορος δὲ Ξυπετώνων, τὸν δῆμόν φησι, λέγ δ ω, καὶ διὰ μικροῦ ὐ πλ.

ΞΥΣΤΙΣ, ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξυσιασός.

Ο. Ὅα,

per X: sed de harum literarum confusione in præcedentibus diximus. Sine dubio hunc Josephi locum respicit: Δαβίδης δὲ ἐκεῖθεν ἄρας, ἧκε ἐπὶ τοὺς Καιλὰ καλουμένους τῆς Ζιφήνης πεφυκότας. Sed mirum est, Stephanum codicem Josephi habuisse, in quo gentile nomen invenit Ζιφαῖος, cum hodie variis in locis apud Josephum legatur Ζιφῆνος, ita enim ille libro sexto cap. XIV: Οἱ δὲ Ζιφῆνοι χαριζόμενοι τῷ Σαοὺλ. Et deinde ibidem: Γνοὺς γὰρ ὁ Δαβίδης τὸν τῶν Ζιφήνων ἐπιβούλευσιν. Et denique versibus nonnullis interjectis: ὡς δὲ τοῖς τῶν Ζιφήνων, ἐν πόλει Ε΄μμα.

[9] Ξάϊς, πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία.] In omnibus libris MSS & editis male Χάϊς legebatur, quod ipsius Stephani auctoritate correximus, ita enim ille: Θμοῦις, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Σάϊς Σαΐτης. Imo apud ipsum Strabonem, ex quo hanc sectionem confecit, etiam Σάϊς legitur.

[10] Ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ δὲ Σιβεννυτικὴν καὶ Φαθνιτικὴν ἑρμαπος.] Pessime hæc verba concipiebantur in omnibus editionibus, nempe: ὡς τοῦ μεσογαίου, λέγ τὸ Σεβεννυτικὴν καὶ Φατ. ὑπὸ. In MSS nihil auxilii superest, legebatur enim in Vossiano: Ἐν τοῦ μεσογαίου λέγ δὲ Σεβεννυτικὴ ἑρμαπος. Judicat Salmasius in literis ογ, quæ voci μεσογαίου adjunguntur, stadiorum numerum periisse. Verum enim vero, si nosmet conferamus ad Strab. lib. XVII, unde omnia hujus sectionis verba noster transcripsit, evidenter apparebit, ita legendum in Steph. quemadmodum correximus: Ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ τῆ Σεβεννυτικὴ καὶ Φαθνιτικὴ ἑρμαπος. Χάϊς ἐπὶ καὶ νῆσος· καὶ πόλις ὁμ τοῦ Σεβεννυτικοῦ ὁμοφ. Sed legendum in verbis Strabonis Φαθνιτικὴ.

[11] Ὁ πολίτης Σοΐτης.] Athanasius ΧΟΙΤΑRUM Episcopus subscripsit synodicæ Gennadii Tom. pr. Juris Græc. Rom.

[12] Ξοῦχις, πόλις Λιβύης.] Ex diversis terminationibus diversas urbes noster comminiscitur. Apud Strab. lib. XVII legitur Ζοῦχις, quam etiam suo loco & ordine memorat; apud Artemidorum Ξοῦχις, unde jam aliam urbem & sectionem fingit. Sed Ζοῦχις & Ξοῦχις nequaquam sunt diversa oppida.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Ξυχίτης, ὡς Αἰλιεύς.] In omnibus libris vitiose legebatur, ὡς Ἠλιεύς, quæ vox est nihili. Nos juxta Eudæmonis orthographiam reposuimus Αἰλιεύς, quod gentile optime convenit cum præcedenti Ξυνιεύς. Vide in pace Αἰλιεύς.

[14] Καὶ Ξυνιὰς λίμνη.] Hujus meminit Apollonius Rhod. lib. I.

— — — — ἔνθεν δὲ λίμνης
Ξυνιάδος κτυπέοντα διελεύσεσθαι ῥεέθροισι.

Ad quæ verba sic scribit Scholiastes: Ξυνιὰς, λίμνη ἡ Θετταλίας, πρὸς ἣν πόλιν πεφυκυῖαν τῇ Βοιβιάδι λίμνῃ. διὸ δὲ ἡ πόλις οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐκτεθῆναι φησὶν ἐκεῖ τὸν Ἀπόλλω. ἡ δὲ φασι Ξυνιάδα ὑπὸδος, λέγ τ' ἀπὸ τῆς ὕης τὸ κοινὸ. πάντων δὲ κοινὴ ὕπνη Θετταλίας ἐστὶ Βοιωτίας.

[15] Ἣν Βοιβιάδα φασί.] In Xylandriana transpositis literis legebatur Βαβιάδα. Sed legendum Βοιβιάδα, uti excudi curavimus, vel Βοιβιάδα. In MSS & vetustioribus editionibus male legitur, ὡς Βαβιάδα φασί.

[16] Ξυπέτη, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Hic demus Troia appellata fuit, teste Stephano in illa voce: Ἐστι Τροία πόλις τρωϊκὴ ὑπὸ Αἰνείᾳ, κείμη ὅπερ καὶ Ξυπέτη δῆμος Αἰγηΐδος τῆς ὑπὸ Αἰνείᾳ. Videatur porro Meursius de Demis Atticis

[17] Ὁ δημότης Ξυπετεών.] Occurrit hoc populare nomen apud Diog. Laertium lib. III in Plat. Ἦν, γάρ φησι Δημήτριος Ἐρυκανδεὺς Μαλληνεύς, τὸν γένος ἐκ Κολωνοῦ τοῦ Ξυπετεών. Male ibi legitur, quod monuere viri docti, Ξυπεταιών.

[1] Ξῆρις,

O. O.

Ὄα, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, τῆς Παιονιδῶν φυλῆς. Διονύσιος ὁ Τρύφωνός φησι, τὸ πληθυντικὸν Ὄεις λέγεσθαι αὐτούς, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ μέντοι δημότης, Ὄαθεν λέγεται· Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν, καὶ ὅτι τόπος, τὸ αὐτό. τὰ δ' ἄλλα, Ὄαζε, Ὄασε. λέγεται καὶ Ὄη. ἔστι δὲ Ὄη τὸ Οἰνηίδων φυλῆς. ὁ δημότης, Ὄηθεν.

A

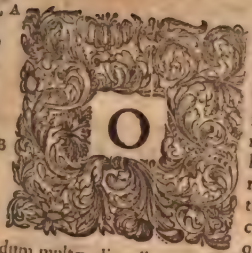

B

C

A, populus Atticæ Pandionidis tribus. Dionysius Tryphonis filius perhibet, eos numero multitudinis dici Oënses, quemadmodum multæ aliæ tribus. Popularis etiam dicitur ex Oa, uti Damon Damonidis filius ex Oa, quod idem etiam adverbium de loco est. Hinc & alia formantur adverbia, ad Oam denotantia. Dicitur quoque Oë. Est autem Oë Oeneidis tribus, cujus popularis ex Oë.

Ὄανος, πόλις Λυδίας· Διονύσιος ἐν τρίτῳ Βασταρικῶν.

D

OANUS, urbs Lydiæ, de qua Dionysius libro III Bastaricorum.

Ὄαξος, πόλις Κρήτης, Ἑλληνικὸς ἀπόρρως, καθὰ Ξένιος, ἀπὸ Ὄακαλλίδου, τοῦ Μίνωος καὶ Ἀκακαλλίδος. τὸ δ' ἐθνικὸν Ὄαξίτης καὶ Ὄαξιος. οἱ δὲ τὸν τόπον καλοῦσιν ὄαξον, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμόν. ὁ πολίτης Ὄαξίτης.

E

OAXUS, urbs Cretæ, non procul ab Eleuthera, uti Xenio auctor est, ab Oaxo filio Acacallidis, filiæ Minois, nomen habens. Alii vero nomen inde deducunt, quod locus sit præceps, hujusmodi enim locos ὄαξους appellant, quemadmodum nos ἄγμους. Civis, Oaxius.

Ὀβόδα, χωρίον Ναβαταίων· οὗ φησιν Ἀραβικῶν πέμπτῳ· ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεύς, ὃν θεοποιῆσι, τέθαπται. τὸν ἐθνικὸν Ὀβοδᾶνος, ὡς Δαχαρηνός.

F

OBODA, oppidulum Nabatæorum, de quo Uranius libro III Arabicorum. Ubi Obodes rex, quem divino honore afficiunt, sepultus est. Gentile, Obodenus, uti Dacharenus.

Ὀβολ-

Ὄαθι δημότης Οἰᾶθι.] Quemadmodum noster accuratissime distinguit inter Οὖ & Οἶ, & inter populare nomen Οἰᾶθι & Οἶαθι, sic illem differimen obtervamus in elegantissimis inscriptionibus nuperrime divulgatis, in quibus legimus ΕΤΠΑΙΔΕΙΟΣ ΟΑΘΕΝ. Et alio loco: ΛΥΣΙΚΛΗΣ ΒΙΟΤΤΟΥ ΟΗΘΕΝ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΟΙΝΗΙΣ ΦΥΛΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝΙΚΑ.

Ἑλλήσποντος ἡ πόρος.] Sic optime divulgavit Xylander, quem sequimur. In quibusdam MSS legitur, Ἑλλήσποντος ἡ πόρος. Pessime quoque in Alaina Juntinaque editione, Ἑλλήσποντος πόρος.

Τὸ Λακωνικόν.] Sic bene editum in Holtmanniana: male vero in prioribus editionibus & Aldina. Nolucrant librarii imperiti eandem syllabam repetere. Vide in Kudonia.

Τοὺς δ' ὄαξ τὸ κατακρημνισμένον εἶναι τὸν τόπον καλοῦσι &c.] Ita concipiebat hunc locum Salmasius in Plin. Exercit. & sui Stephani ora: qui in omnibus libris fœdissime depravatus circumferebatur· Τινὲς δὲ ὄαξ τὸ κατὰ χῶρον εἶναι τὸν τόπον, ὃ καὶ ἡμεῖς ἀγμὸν καλοῦσι καὶ ὄαξον ὑπάρχειν. καλῶς γὰρ &c. Censet Salmasius a glossatore adjectum, quemadmodum edi curavimus.

Ὀ πολίτης, Οἰάξιος.] Goltzius in Thesauro suo producit nummum cum inscriptione ΟΑΞΙΩΝ. Hinc forte. Οἰάξις, uti scribit Salm. ad Sol. pag. 984. & ad marginem sui Steph. pro quo poëtæ dicunt Οἰαξ, quod est apud Apollon. Rhod. lib. 1.

-- -- ἧς πορε νύκτα
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀπὸ στόμα, ἀκροτάτηπτο
Δερξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐκλάσσης.

Obiter hinc emendandus Etymol. Mag. Auctor, priorem ultimi versiculi partem citans, ubi pernibet τὸ Οἴαξις

Ο'ΒΟ'ΛΚΩΝ [a] Ο'βόλκων, πόλις. [A] ? τὸ ἐθνικὸν, Ο'βολκωνίτης.

Ο'ΓΚΑΓΑΙ, πύλαι Θηβῶν. Εὐφορίων Θρᾳκί. [b] Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ Φοίνικας.

Ο'ΓΚΕΙΟΝ, χωρίον Ἀρκαδίας, [B] ἀπὸ Ο'γκου δυναστεύσαντος, [c] ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. [d] ὁ οἰκήτωρ, Ο'γκειος καὶ ἠλυκῶς, Ο'γκεία.

Ο'ΓΧΗΣΤΟ'Σ, [e] ἄλσος Ο'μήρου,

Ο'γχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον ἄγλαον [C] ἄλσος.

κεῖται δὲ [f] ἐν τῇ τῶν Ἀλιαρτίων χώρᾳ, [g] ἱδρυθὲν δ' ὑπὸ Ο'γχήστου τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησιν Ἡσίοδος. [h] ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ, [i] καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. τινὲς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὴν Ο'γχηστὸν, μεταξὺ Ἀλιαρτίων [D]

OBOLCON, Obolconis, urbs, cujus gentile, Obolconita.

ONCÆÆ, portæ Thebarum, quarum meminit Euphorio in Thrace. Onca enim Minerva significat juxta Phœnicas.

ONCÆUM, castellum Arcadiæ, ab Onco, qui ei imperavit, nomen habens. Incola, Onceus, & genere fœminino Oncea.

ONCHESTUS, saltus, de quo Homerus:

Onchestumque sacrum, Neptuni splendidum nemus.

Situs est in Haliartiorum regione, plantatus ab Onchesto Bœoti filio, teste Hesiodo. Est quoque urbs Bœotiæ, de qua Pausanias libro IX, & Apollonius Rhodius. Nonnulli perhibent, Onchestum magnam urbem esse, inter Haliartios & Actæphios. Est quoque

---

Οἶξις factum per pleonasmum lit. I. pro Οἴξις, sic enim ille: Οἶξις, χωρίον Κεκροπίδος ὑψηλὸν· πρὸς δὲ ὅτι πλεοναστικὸς ἐν τῷ ι. Οἴξις γὰρ ἐλέγετο. Δοκιμάσιος γάρ Οἰξίδος. Legendum ibi, ut in Apollonio, cujus nomen reticetur, Δοκιμάσιος, nam sunt ipsissima Poëtæ verba.

[a] Ο'βόλκων, Ο'βόλκωνος, πόλις.] Sic exhibent libri omnes, sed quis non credat librariorum incuria, vel alio quodam casu, vocem Ἱσπανίας excidisse. Obulco enim haud ignobile Hispaniæ oppidum est inter Gienam ad ortum, & Cordubam ad occasum. Strabon. lib. III dicitur Ο'βόλκων, qui tradit Jul. Cæsarem, adversus Pompeii liberos properantem, XXVII die, quam Roma discessit, eo perveniss. Hirtius de Bello Alexand. *Obsiculam* vocat.

[b] Τὸ ἐθνικὸν, Ο'βολκωνίτης.] Latino ore OBULCONENSIS dicitur in veteri inscriptione apud Ludovicum Nonium in Hispaniæ desc.

[c] Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοίνικας.] Hujus vocis etymologia petenda est ex Selideno de Diis Syris lib. II cap. IV, & præterea ex Bocharto, lib. II cap. XII Georg. Sac.

[d] Ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ.] Apud Pausan. in Arcadicis absque diphthongo scribitur Ο'γκιον, ubi etiam de Onco heroë mentionem facit, sed ejus verba admodum sunt corrupta, & ideo emendanda: Ο' μὲν δὴ οἱ Ἀτλάντιός ἐστι κατὰ τὸν Φόρβαν, καὶ οὐ τῇ Θηβαΐδι αὐτὸ τὸ χωρίον ἰδιώσασθαι γ' Ο'γκιον. Sine dubio noster hæc Pausaniæ verba respicit, sed legendum: Ο' μὲν δὴ Ο'γκος Ἀτλάντιός ἐστι κατὰ τὸν Φόρβαν. *Oncum quidem Apollinis filium fuisse, fama proditum* &c. Hujus Onci etiam meminit eodem libro, versibus nonnullis interjectis: Ἠ̓γκλεῖα πελασσῶν Ἡλείοις αἰτίοισι παρ' Ο'γκα τὸν ἴππιον. Etymologici Magni Auctori hic Arcadiæ locus Ο'γκαι dicitur, sic enim ille: Ο'γκαι, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Ο'γκου τινὸς ἀνομασθεῖσα.

[e] Ο' ἐθνικὸς, Ο'γκειος.] Hujusmodi gentile apud Pausaniam non reperitur. Censeo locum hunc etiam Ο'γκαι fuisse dictum, unde Ο'γκειος, quod agnoscit Antimachus apud Paus. in Arcad.

Τόν ῥά τ' Ἀτλάντιος φιλὸν ἄλσος Ο'γκαίοιο
Αὐτὴ γαῖ' ἀνέδυκε σέθεν ἕνεκεν ἰδίηζ.

Hinc quoque apud eundem Paus. eodem loco aliud gentile deductum video, Ο'γκαιάτης scil. quod etiam ab Ο'γκαι commodissime formatur, meminit enim templum Apollinis Ογκαιάτα, ita enim ille: Ἐν ἀριστερᾷ μὲν ἔστιν Ἀτλάντιος Ο'γκαίοιο τοῦ ναός.

[f] Ο'γχηστὸς, ἄλσος Ο'μήρου.] Ab omnibus libris media vox abest, quam nobis exhibuit Vossianus codex. Imo centeo olim a Stephano fuisse scriptum: Ο'γχηστὸς, ἄλσος Βοιωτίας. Ο'μήρου. Quia sequitur, ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. Versiculus sequens a Nostro tranexcept est ex Homeri Bœotia, circa initium.

[g] Ἐν τῇ τῶν Ἀλιαρτίων χώρᾳ.] Sic legitur in omnibus editis, sed perperam in plurimis MSS Ἀλιαρτὸν χώρᾳ.

[h] Ἱδρυθὲν δ' ὑπὸ Ο'γχήστου.] In hactenus editis sine sensu legebatur, ἱδρυθέντος δ' ὑπὸ Ο'γχηστοῦ δ' Βοιωτοῦ. quod nos auctoritate Eustathii emendatum ivimus, ita enim ille ex Stephani Ethnicis legebat in Comment. ad Hom. pag. 270. Ο'γχηστὸς δὲ ἄλσος ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἱδρυθὲν ὑπὸ Ο'γχήστου παιδὸς Βοιωτοῦ. ἢ οὕτως.

[i] Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ.] Ex loco Pausaniæ, quem Noster allegat, satis liquet, oppidum & lylvam in eadem regione extitisse, sic enim ille: Ἀπὸ δὲ ἕρμης τούτου πόντι ἀκτὴν ἐς δύσιν τρέπουσιν πόλις Ο'γχηστὸς πόλεως Ο'γχηστοῦ. Ἐστὶ δὲ ἐμοὶ δοκεῖν τὸ μὲν ἄλσος, ὁ δὲ μὰ Ποσειδῶνος ἱλάσιμος Ο'γχηστὸς, καὶ τὸ ἄλσος, ὁ δὲ καὶ Ο'μήρου ἐπώνυμος.

[k] Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.] Ἰσὸς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὸν Ο'γχηστὸν.] Longe alio modo hæc legebantur in vulgatis & MSS Nam hujus loci verba, admodum ubique sunt contusa, male interstincta & hiulca: Ὡς Παυσανίας εἰπόντος. Ἀτλάντιος δὲ ὁ Ῥόδιος πόλιν μεγάλην φασὶ τὸν Ο'γχηστὸν. Pausaniæ verba supra retulimus: sed talsum est, Apollonium Rhodium aliquid de urbis magnitudine affirmasse, cum libro III duntaxat lucum Onchesti Hyantii memorat.

—— Ἢ κατ' ἄλσος Τ'ανταίου Ο'γχηστοῦ.

Nos integrum locum alio modo ordinavimus, & quæ desiderabantur addidimus, non auctoritate nostra, sed Archiepiscopi Thessalonicensis, qui pag. 270. ad Homeri Catalogum Stephani locum transcripsit: Ο'γχηστὸς δὲ ἄλσος· ἐν τῇ Ἀλιαρτίων χώρᾳ, ἱδρυθὲν ὑπὸ Ο'γχήστου παιδὸς Βοιωτοῦ. ὡς φασὶ δὲ τὴ ὕστερ, ἀπὸ Ποσειδῶνος ἱδρυσαμένου τοῦτο. Θεσσαλικὸς, ὡς τινες. ἢ κοσμικὸς δὲ ἱερουργοῦντων Θεσσαλικῶν, ὡς ὁ τὰ Ἰθυκὰ γεγραφὼς φησι. Hinc luce meridiana clarius

πῶν καὶ Ἀχραιφίων. [10] Ἔστι καὶ πόλις ἐν Θετταλίᾳ· ὁ πολίτης, Ὀγχήσιος· Παυσανίας ἐνάτῳ.

quoque fluvius in Thessalia. Civis, Onchestius, apud Pausaniam libro nono.

Ὀγχόη, πόλις Φωκίδος. [11] τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος, ὡς τῆς Οἰνόης Οἰνοαῖος, ἢ Ὀγχεύς.

ONCHOË, urbs Phocidis, cujus gentile Onchoæus, uti ab Oenoë Oenoæus, vel etiam Onchoënsis.

Ὀδησσός. [12] πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δ' ὄρος μέγα πρὸ Ὀδησσοῦ φησιν. [13] ὁ πολίτης Ὀδησσίτης, καὶ Ὀδησσεύς. ἐχρημάτισεν ἡ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος, καὶ Δημήτριος ὁ περὶ τὸ πατρίδος γράψας.

ODESSUS, urbs in Ponto juxta Salmydessum. Apollodorus vero ait Odessum esse montem magnum. Civis, Odessita, & Odessensis. Hoc nomine extitere Heraclides Historiographus, & Demetrius, qui de patria sua scripsit.

Ὁδιοπόλις, χωρίον Ἡρακλείας, ἡ πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας· ὁ πολίτης, Ὁδιοπολίτης.

HODIOPOLIS, castellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Callistratus libro VI de Heraclea. Civis, Hodiopolita.

Ὁδός, ἀφὸ τοῦ ἕδος, ἡ πεπατημένη τρίβος. [14] τὸ παραγώγιον ὁδίτης, καὶ ὁδεύω. καὶ ὁδίτης Ἑρμῆς.

HODOS, id est, Via: quæ vox deducitur ab ἕδος, id est, a pavimento, semita trita. Derivativum est *Hodios* & *Enodios*, ut *Mercurius Hodios*, id est, propter viam.

Ὀδόμαντοι, [15] ἔθνος Θρᾴκης· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. καὶ Ὀδόμαντις, [16] ὁ δομαυλαὶ, ὅτι ἐξ Ὀδομαυλικός.

ODOMANTI, gens Thraciæ, de qua Thucydides libro secundo. Dicitur quoque Odomantis, & Odomantice, quod fit ab Odomanticus.

Ὀδρύσαι, ἔθνος Θρᾴκης. [17] Στράβων ἑβδόμῃ. [18] λέγεται Ὀδρύσιος

ODRYSÆ, gens Thraciæ, de qua Strabo libro septimo. Dicitur etiam Odrysius

---

nius liquet, Eustathium alio modo hujus sectionis verba in suis codicibus invenisse, & nos Stephanum non incommode emendasse.

[10] Ἔστι καὶ πόλις ἐν Θετταλ.] Hujus fluvii mentio reperitur in Excerptis Polybii e lib XVII.

[11] Τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος.] Sic legitur in MSS, neque aliter in hactenus vulgatis, non tamen dubito, quin noster habuerit, τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαιεύς· quod ipsa ratio & analogia postulat. Sed uti in primo gentili, sic etiam in ultimo desideratur ο μικρὸν, fortassis itaque pro Ὀγχεύς, legendum Ὀγχοεύς.

[12] Ὀδησσός, πόλις ἐν τῇ Πόντῳ.] Media vocalis apud quosdam est ι, apud quosdam vero υ. Nostrum sequi veram & genuinam scribendi rationem, nummi veteres, testes in hoc negotio fidissimi, testantur. Urbs condita est a Milesiis, auctoribus Diodoro, Strabone, & Anonymo in Periplo Ponti Euxini.

[13] Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης.] Spanhemius, Patinus & alii produxere Caracallæ nummum cum inscriptione ΟΔΗCCΕΙΤΩΝ. Tristanus audivit nummum cum hac epigraphe, ΟΔΗΣΙΩΤΩΝ, cujus etiam meminit Valesius ad Ammianum, sed ibi aliquem latere errorem, quisque facile viderit.

[14] Τὸ παραγώγιον ὁδίτης, καὶ ὁδεύω. καὶ ὁδίτης Ἑρμῆς.] Derivativum ὁδεύω occurrit apud Theocritum Idyl. XXV.

Ἐκ δὲ ξύλα φόρτον ἀεράμενος ὦσε· ἰερεύσω
Ἕρμᾶν αἰζηὸν ὁδεύοντ' ὄπιν ἀτρεκέως.
Τὸν δ' φασὶ μέγιστα ἐπιφρονέοντ' ἀγαλοῖς
Σ' καὶ ἐδὲ ζωρεῖον ἀπηνήσασθ' ἐπὶ θύρτῳ.

Mercurius ὁδεύω vel ὁδίτης viarum præses est, qui deorum cœlestium maxime inscitur, si quis viatori, quem itineris faciundi magna necessitas urget, viam quærenti, viam indicare nolit. Hinc Græci lapidum cumulos in honorem Mercurii congestos appellant Ἑρμαῖα, Ἑρμαίους λόφους, & Ἑρμακας. Plura de hoc ritu inveniuntur apud Hesychium, Etymologici Mag Auctorem, Suidam, Eustathium & Pseudo-Didymum ad Odyss. Π.

[15] Ὀδόμαντοι, ἔθνος Θρᾴκης.] Bene noster ex Thuc. hanc terminationem produxit; in Suida vero est Ὀδόμαντις, ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἀλεξάνδρου, ὡς τῶν Ὀδομάντων τὴν πόλιν λαπτηρίσαντι. αὐτὴ δὲ ἁπλᾶ. Sed ex Aristophanis ad testimonium allegatis verbis non liquit, in recto debere dici Ὀδόμαντες. De Odomantis videsis dissertationem elegantissimam, quam Cl. Molinus conscripsit ad Huetium Regii Delphini a studiis proximum.

[16] Ὁ Ὀδομαυλαὶ.] Apud Livium lib. XLV occurrit ejus mentio: *Paullus Æmilius Consul quum castra, ut supra dictum est, ad Siren terra Odomantica haberet.* Ptolomæus lib. III cap. XII *Odomanticam* & *Edonidem* eandem statuit. Sed ex Herodoto lib. VII argumenta satis valida peti possunt, ut adstruamus *Odomantos* & *Edonos* non esse eosdem, sed finitimos.

[17] Στράβων ἑβδόμῃ.] In omnibus libris pessimo errore legitur Στρ. ἐπαναδιπλώσῃ, quo libro Odrysarum memoria celebrari non poterat, sed septimo, ubi Thracia & Macedonia describuntur. Sed cum liber septimus hac in parte non sit integer, Odrysarum descriptio ex Thucyd. petenda est, quem vide lib. II.

[18] Λέγεται Ὀδρύσαι, ἢ Ὀδρυσία.] Martis *Odrysii* meminit Ausonius Epig. I:

Sed carmen non molle modis, bella horrida Matris
Odrysii, Thressaque viraginis arma retractat.

στος, καὶ Ὀδρυσία, καὶ Ὀδρυσίδαι· καὶ Ὀδρυσιάδες ἡλυκῶς. [21] ᾗ Ὀδρυσῆς. ἔστι καὶ Ὄδρυζα πόλις αὐτῶν. καὶ Ὀδρυσία λέγεται. [22] ᾗ Ὀδρύσης λέγεται, ᾗ Ὀδρυσίτης.

sius & Odrysia & Odrysidæ, & Odrysiades genere fœminino & Odrysis. Et urbs eorum appellatur Odrysa & Odrysia. Dicitur præterea Odrysæ & Odrysita.

Ὀδυσσεῖς, [27] πόλις Ἰβηρίας θρεπτικῶς. καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. ἀρσενικῶν ᾗ, ὡς Ἀτερνεῖς ᾗ Διπαιεῖς.

ODYSSENSES, urbs Iberiæ genere masculino. Gentile idem est. Genere masculino gaudet, uti Atarnenses & Dipænenses.

Ὀζόλαι, [28] Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσὶν· Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ καὶ Ὀπούντιοι, ὧν ἓν Αἴας· οἱ ᾗ, Ὀζόλαι. λέγεται καὶ Ὀζολὶς ἡ χώρα.

OZOLÆ, tres sunt Locrorum partes. Epicnemidii, Epizephyrii, qui etiam Opuntii dicuntur, qui Ajacem tulere. Hi vero Ozolæ. Regio etiam Ozolis dicitur.

Ὄθρωνος, [29] πόλις. οἱ ᾗ νῆσος, ὡς νότον Σικελίας. Λυκόφρων,

Ἄλλοι Μελίτιον νῆσον Ὀθρώνιν πίλας.

ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος.

OTHRONUS, urbs: sed alii insulam esse perhibent ad meridiem Siciliæ. Lycophron:

Alii Meliten insulam juxta Othronum.

Incola, Othronius.

Οἰάνθη, [30] πόλις Λοκρῶν Ἐπικνημίδων Αἰσία. [31] Ἑκαταῖος δὲ Ἀσίᾳ. [32] Ἑλλάνικος ᾗ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησιν. [33] τὸ ἐθνικὸν Οἰανθεὺς. ἔστι καὶ ᾗ

OEANTHE, urbs Locrorum, de qua Hecatæus in Asia. Hanc Hellanicus Oeanthiam appellat. Gentile, Oeanthensis. Est quoque Ocan-

[21] Καὶ Ὀδρυσῆς.] De regione usurpatur hæc vox apud Cononem narrat. XLV: Ὃς Ὀρφέως ὁ Οἰάγρου ἐβασίλευσε Κικλείτης ἰσχὺν τῶν μυθῶν, ἰβασίλευε Μακεδόνων καὶ τῶν Ὀδρυσέων.

[22] Καὶ Ὀδρύσης λέγεται.] Sic non uno in loco appellatur Orpheus a Theodoreto lib. Græc. Affect. Serm. I: Καὶ τῶν Ἑλλήνων τοὺς πλείστους Ὀρφέως, ἀνδρὸς Ὀδρύσου εἰς τὰ Ἀθήνας ἐκμιστου. Et eodem Sermone circa finem: Τοῦτο οὖν τὸ Ἀγρίππα τὸ ἄγαλμα μοῦσαν ὁ Ὀδρύσης Ὀρφεὺς, εἰς τὸν Ἑλλάδα μετέλυσεν.

[27] Ὀδυσσεῖς, πόλις Ἰβηρίας.] Straboni lib. III dicitur Ὀδύσσεια, Solino *Ulysippo*, Plinio & Varroni *Olysippo*, Ptolem. lib. II. Ὀλισσὼν Ἰππὼν, pro quo in melioribus libris Ὀλισσὼν invenitur. Hujus descriptionem pete ex Ludovici Nonii Hispania cap. XXXV.

[28] Ὀζόλαι. Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν.] In Perusino codice legebatur, μοῖραι ΙΓ, quod haud dubie in suis invenere libris Aldinæ Juntinæque editioni præfecti, in utraque enim pessimo errore excusum est, Ὀζόλαι. Λοκρῶν μοῖραι τεσσαρακαίδεκά εἰσιν. Hæc lectio nullam verimoniæ speciem habet, ideoque merito repudiata Xylandro. Verum quia in sequentibus nihil absurdius dici potuit, quam Locros Epizephyrios etiam Opuntios fuisse dictos, Salmasius, ut bene consulat Stephano, sequentia verba levi trajectione ita constituenda censebat, Ἐπιζεφύριοι, Ἐπικνημίδιοι οἱ καὶ Ὀπούντιοι. Trajectionem hanc si admittimus, uti haud improbanda videtur, tres Locrorum partes habebimus, nempe Epizephyrios in Italia, Epicnemidios, alio nomine Opuntios dictos, & Ozolas in Græcia. Imo hanc Locrorum in Græcia divitionem antiquis temporibus obtinuisse, nempe in Epicnemidios & Ozolas, luculenter testatur Polybius in Exc. ex lib. XII de Virtutibus & Vitiis: Ἐπεὶ δὲ δύο ἴδια Λοκρῶν ἐστὶ, σχεδὸν πατρὶς καλὴ, καὶ σχεδὸν πᾶσας πόλεις τῶν ἐπὶμοι. Opuntios olim Epicnemidiis accensitos fuisse, liquet tum ex Strab. lib. IX, ubi Opunta facit Epicnemidiorum metropolim: Τὴν μεσογαίαν δ' ὀρεσσιφοῖς ὁ Παγασὸς Φωκικὴ πόλις, καὶ Τάρφη πόλις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων. Et præterea ex Stephano, qui in sequentibus etiam Opunta Locris Epicnemidiis attribuit. Sic quoque, uti noster Stephanus, tristariam dividebat Locros Pindari Scholiastes ad Od. XI Olym. Τῶν γὰρ Λοκρῶν ἐστι τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοί εἰσι Λοκροὶ οἱ τῇ Ἰταλίᾳ· οἱ δὲ Ὀζόλαι ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ τῆς Εὐβοίας. Deinde tamen Opuntii ab Epicnemidiis Locris separabantur, unde quatuor Locrorum partes in centum venere, quod manifestis verbis indicat Eustathius in Comment. ad Dionys. in Græcia Opuntios, Epicnemidios & Ozolas, & in Italia Epizephyrios collocans, ita enim ille: Ὧν τὰ συνεχῆ τοσάδε Λοκρῶν ἐστιν ἔθνη, τρία μὲν τούτων, τῆς Ὀπουντίας, καὶ τῆς Ἐπικνημιδίας, ᾗ τῆς Ὀζόλων πίστεως δὲ, τῆς Ἰταλικῆς, ἥτις τῆς Ἐπιζεφυρίας.

[29] Ὄθρωνος, πόλις.] Integra hæc lectio in omnibus libris MSS. & editis mutila admodum & corrupta circumferebatur. Xylandriana: Ὄθρων πόλις. ὁ δὲ τοῦτο, ὡσεὶ τὸν Σικελίας. ἄλλοι δὲ Μελίτης. ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος. In Aldina Juntinaque eodem ferme modo legitur, nisi quod pro ὁ δὲ τοῦτο legatur ὁ δὲ τοῦτον. Nos Lycophronis nomen auctoritate nostra addidimus, ex quo versiculum istum noster desumsit, cujus nomen vel Epitomator neglexit, vel alio quodam fato periit. Vide locum ipsum apud Lycoph. ac commentatorem ad illum locum, & videbis, nos hanc lectionem bene reparasse.

[30] Οἰάνθη, πόλις Λοκρῶν.] Primitivum hujus urbis nomen est Οἰάνθεια, quo utitur Hellanicus; sed qua ratione inde formetur Οἰάνθη, videndum in voce Ψυτάλεια, & aliis in locis. Uti Stephanus, sic etiam Mar. Capella oppidum appellavit. *In Ætolia Ozola, apud quos oppidum Oeanthe, in quo portus Apollinis.* Vide præterea Plin. lib. IV cap. III. Male apud Polybium lib. IV Οἰανθεῖται appellatur, quod an aliquis correxerit, alii inquirant.

[31] Ἑκαταῖος δὲ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησι.] An scripellaverit urbem Hellanicus vehementer dubito: nam ejus verba a Stephano in voce Χαλκίοι allegata hoc non docent, ibi enim sic legitur: Χαλκίοι, πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος δ' Εὐρώπην μὲν τὴν ἠπειρον καὶ Λοκροὺς, τὸ δὲ Χαλκίοι πόλις, τὸ δὲ οἱ Αἰγιαλοί. Vollius ad Melam. ultima verba corrigens, legit: τὸ δὲ Οἰάνθη πόλις. Sed legendum esset Οἰάνθεια πόλις, sic hæc lectione ex Hellanico veram scripturam Stephanus produxerit, de qua certissimi essemus, si Hellanici Europa superesset.

[32] Τὸ ἐθνικὸν, Οἰανθεύς. ἔστι δὲ καὶ Οἰάνθειον.] Ita hunc locum restituendum existimabam, qui in vulgatis mutilus & transpositus circumferebatur: Οἰανθεὺς δ' ἐστὶ, καὶ Οἰάνθειον. Gentile Οἰανθεὺς apud Thuc. lib.

ἡ καὶ Οἰάνθιον, καὶ Οἰανθὶς ἐξ οὗπερ, A Oeanthium & Oeanthis. Hinc Oeanthius. Οἰανθῖος.

ΟΙΔΑΝΤΙΟΝ, [11] πόλις Ἰλλυριῶν· Θεόπομπος φιλιππικῶν τεσσαρακοστῷ ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν Οἰδάντιος, ὡς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ Οἰδαντικὴ γῆ.

OEDANTIUM, urbs Illyriorum, de qua Theopompus libro octavo & trigesimo Philippicorum. Gentile, Oedantes, teste Hecataeo. Dicitur quoque terra Oedantica.

ΟΙΚΟΣ, Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ οἶκω, ὃ ἐστὶ κέκρυμμαι· δώματι ἢ εἶναι τὸ ἴδιον ἐκδιαίτημα, [12] παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, καὶ πλεοναζομένου τοῦ κ· ὡς ἔρος ὄρκος. ὁ οἰκήτης, οἰκεῖος, ὡς ἀστὸς ἀστεῖος, [13] καὶ οἰκεὺς παρὰ τὸ οἶκος, οἰκία, καὶ οἰκιάτης [14] καὶ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκήτης.

OECUS, id est *Domus*, quæ vox teste Herodiano deducitur ab οἶκω *fecedo*, in quam fecedimus. Potest quoque esse particularis quædam habitatio, quasi fieret a voce οἶος, id est, *solus*, unde addito K fit οἶκος: quemadmodum a voce ἔρος *terminus* fit ἔρκος *jusjurandum*. Hinc fit οἰκήτης *incola*, οἰκεῖος *domesticus*, uti ab ἄστυ *civis*, ἀστεῖος *urbanus*, & οἰκεὺς *famulus*. Ab οἶκος etiam fit οἰκία *domus*; unde per pleonasmum literæ K οἰκιάτης *servus domesticus*, quod deducitur ab οἰκία.

ΟΙΗΣ, πόλις Καρίας, ἧς ἐθνικὸν Οἰκήσιος, ἡ Οἰκησία, ἡ [17] Οἰκήσιον ἄγυ.

OECUS, oppidum Cariæ, cujus gentile Oecusius, & Oecusia, & Oecusium oppidum.

ΟΙΝΑ, πόλις Τυρρηνίας ἐχυρὰ λίαν· μέσον δὲ αὐτῆς λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τεσσάρων σταδίων, ἔχων ἄνω ὕδατα καὶ ὕλην παντοδαπὴν, [18] ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Θαυμασίοις ἀκουσμάτων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνάτης· οὐκ ἀλλότριος καὶ ὁ τύπος.

OENA, urbs Tyrrheniæ admodum munita. In ejus medio collis est altitudine triginta stadiorum, habens in vertice aquas & sylvam omnigenam, uti perhibet Aristoteles libro de Admirandis Auscultationibus. Gentile, Oenata, quæ forma regioni non est peregrina.

ΟΙΝΕΙΑΔΑΙ, [19] πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ, ἡ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος. [20] λέγεται

OENEADÆ, urbs Acarnaniæ ad Acheloum, quæ etiam Eryfiche appellata est. Gentile, Eryfichæus. Regio hæc etiam Oenias

lib. III exftat, fed inde noster produxit in Χάλκιον Οἰάνθιον.

11 Οἰδάντιον, πόλις Ἰλλυρίων.] Scylax hujus meminit, emendante Salmasio, capite de Illyriis: Κατ' Οἰδάντιον δὲ ἔστι τὸ Ἰλλυρικὸν ἔθνος, ὧν οἱ μὲν ἡ Ἐπίδαμνός ἐστιν. Sed Palmerius in Gr. antiquæ Defcriptione lib. I cap. XVII. hanc emendationem refutavit.

12 Παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, καὶ πλεοναζομένου τοῦ κ.] Hic locus admodum corruptus in MSS & vulgatis libris circumfertur. Salmafius teftatur ad oram fui Stephani in MSS inveniffe: παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, καὶ μονικῶς, fed duo ultima vocabula expunenda cenfet, quod etiam nobis placuit. Verum ab οἶος per pleonafmum literæ K formaretur οἶκος, quod nos in οἶος, & μόνος in μόνος mutatum ivimus, ut omnia eflent plana & perfpicua.

13 Καὶ οἰκεὺς παρὰ τὸ οἶκος.] Homerus Iliade E hac voce utitur:

Νῦν δ' ἐμὲ Λίγκηος θεὸς ἔρυτο Λήθονος
Ἐξ οὗπερ γοῦνα φίλως οἰκῆος ἐγείρει.

Quid proprie fit οἰκεὺς explicat hifce verbis Euftath. ad locum allegatum: Ἐντεῦθεν δὲ οἰκῆας, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἃ τοὺς δούλους ἀποστατεῖν λέγει, ὡσανεὶ ἀπὸ τοῦ οἶος τοῦ οἶκος, ὃς τοὺς οἰκέτας. διὸ καὶ φίλως οἰκῆας φησι. Multa alia apud Euftath. loca occurrunt, in quibus genuina vocis fignificatio ob oculos ponitur.

14 Καὶ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκήτης.] In omnibus hactenus vulgatis peffimo errore legebatur, καὶ πλεονασμὸν τοῦ κ. Sed veram, & quam nunc divulgamus lectionem, fuppeditarunt libri calamo exarati.

17 Οἰκήσιον ἄστυ.] Eft hemiftichium, quod noster desumsit ex Nicæneto Abderita vel Samio, cujus opera periere. Ex iftius poetæ operibus nonnulli verfus citantur a Parthenio in Erotices cap. XI, ubi illa verba occurrunt. Sed illi verfus cum fint corruptiffimi, eos emendatiores apponam:

Ἀνπὶς ἄρα στείρωσι κιὼν, Οἰκήσιον ἄστυ
Κίασατο. Τεσσαρίης δὲ μάλ' ἀνὸν ἴιχατο, παῖδα
Ἡ' ἐι Καῦνον ἵπποιν ἀεὶ φιλέοντ' ἔθρεψας.

18 Ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων.] Leguntur hæc hodie in libello allegato, fed urbis nomen ibi non eft Οἶνα, fed Οἰναρία, de quo nihil apud Cluverium legiffe memini. Ariftot. hæc funt verba: Ἔστι δέ τις ὑπὲρ Τυρρηνίας τοῖς Οἰναρίοις καλουμένη, ἐπὶ καθ' ὑποτροπολόφοις φασὶν ὀχυρὸν εἶναι· ἐν ᾧ μέσῳ λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς, τεσσάρων σταδίων αὐτὸν ἄνω, ἔχων ὕδατα καὶ ὕλην παντοδαπὴν κατὰ τὸ ὕδωρ. Fruftra vir doctus pro ἔχουσι ex Arift fubftituere in Steph. conatur ἔχειν, funt enim voces fynonymæ.

19 Οἰνειάδαι, πόλις Ἀκαρνανίας.] Mallem refcribere Οἰνιάδαι, ut ipfe Stephanus fcripfit in voce Ἐρυσίχη, & maxime fcriptorum pars, qui hujus urbis memoriam celebrant. Imo antiquarii adducunt nummum cum inscriptione ΟΙΝΙΑΔΑΝ, quod Dorice positum eft pro ΟΙΝΙΑΔΩΝ. Oppidum eft e regione Strati, in ipfo ore Acheloi amnis positum, ubi fe in mare præcipitat, cujus fitum graphice ob oculos ponunt Thucydides in fine libri fecundi.

20 Λέγεται ἡ Οἰνειὰς ἡ χώρα.] Thucydidis Scholiastes pro urbis nomine accepit, quæ nunc *Dragamefte* appellatur: Ἐξ οὗ Οἰνιάδης] Οἰνιὰς, πόλις ἐστὶ τῆς ἐμπὶ τῷ Ἀχελῴῳ, ἡ νῦν καὶ Δβραγαμέστη λεγομένη.

21 Ἐπι-

γατης ἡ Οἰνεὺς ἡ χώρα. ἔστι καὶ [41] ἐπέκεινα τῆς Οἰτικῆς πόλις, Οἰνειάδαι.

Οἴ ΝΕΩΝ, [42] Λεκελέδος λιμήν. Θουκυδίδης τρίτῳ. [43] τὸ ἐθνικὸν, Οἰνεωνέως.

Οἴ ΝΗ, πόλις Ἄργους. Ἑκαταῖος Ἰσθμοῦ πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῆος. Ὧρος δὲ Οἰνώλῳ αὐτὴν φησιν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰνωάτης· [44] καὶ θηλυκὸν, Οἰνωάτις Ἄρτεμις, ἡ [45] ἐν Οἰνόῃ τῇ Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Περσέως.

Οἰ ΝΟΆΝΔΑ, πόλις Λυκίας. Ἀλέξανδρος πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοανδεύς.

Οἰ ΝΟΉ, [46] μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοαῖος.

Οἴ ΝΟΥΣ, [47] πλίχνιον Λακωνικῆς, ὡς Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουντίος, καὶ Οἰνουντιάδης.

Οἰ ΝΟΥΣΣΑΙ, [48] νῆσος τῇ Χίῳ προσεχής. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουσαῖος, καὶ Οἰνούσιος.

Οἰ ΝΩ ΝΗ, [50] νῆσος μία τῶν Λιχαδῶν.

A Oenias vocatur. Est præterea aliud Oetæ oppidum, cui nomen Oeniadæ.

B OENEÔN, portus Locricus, de quo Thucydides libro tertio. Gentile Oeneonensis.

OENE, urbs Argorum, auctore Hecatæo libro primo Historiarum. Gentile Oenæus, Oenæa, Oenæum. Orus hanc Oenoën appellat, cujus gentile Oenoates, & genere fœminino, Oenoatis Diana, cujus simulacrum Oenoæ Argiæ a Præto positum est.

C OENOANDA, urbs Lyciæ, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Oenoandensis.

OENOË, una ex duabus urbibus Cariæ. Gentile Oenoæus.

D OENUS, oppidulum Laconicum, cujus meminere Androtio & Didymus. Gentile Oenuntius, & Oenuntias.

OENUSSÆ, insula Chio adjacens, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Oenussæus, & Oenussius.

E OENONE, insula una Æacidarum, cujus

[41] Ἐπέκεινα τῆς Οἰτικῆς.] Hujus memoriam Strabo celebrat lib. IX: Τὰς δ' Οἰτικὰς, ἃς ἡ Ἀνάφης ἐπὶ, ἃς Παραπανισὸς ἡ Οἰνειάδης, ἃς Λιτιμαῖα ὁμώνυμος τῇ ὑπὸ Λεκρῶν ὕστερον Ἐπικνημίδι.

[42] Οἰνέων, Λεκελέδος λιμήν.] In Veneta Florentinaque editione legebatur, Οἰνῶν, Λεκελέδος λιμήν. Θουκ. γ'. τὸ ἴδιον. Οἰνωνδές. Xylandriana exhibet, Οἰνῶν, & gentile Οἰνωνδές. Sed cum hodie in omnibus Thuc. codicibus legatur Οἰνέων, non potui, quin hanc scripturam Stephano redderem, ita enim Thucloco jam allegato: Μέλις τε ἐπὶ τὸν ἑαλωκότα ἦλθε καὶ τὸν Οἰνέωνα τῆς Λεκελέδος ἐπὶ θαλάσσῃ κατέφυγεν. Et paullo post: Καὶ παρελθόντες, Οἰνέωνα ἀφεῖσι αὐτῶν. Hinc etiam liquet, gentile nomen esse Οἰνεωνδές, uti correximus, non vero Οἰνωνδές, quod omnes editi repræsentant.

[43] Τὸ ἐθνικὸν Οἰνωνδέ. Οἰναῖος, Οἰνᾶιος.] Sic correxit Xylander, quem sequimur: pessime in duabus vetustioribus exhibetur: Τὸ ἐθνικὸν, Οἰνωνδέ. Οἰνδαῖος Οἰναῖος.

[44] Καὶ θηλυκὸν, Οἰνωάτις Ἄρτεμις.] Hiulcum hunc locum censet Portus ad Euripidem, suppletque, καὶ θηλυκὸν Οἰνωάτης· ἔστι Οἰνωάτις Ἄρτεμις. Sed mihi videtur, vulgatam lectionem stare posse, & nulla emendatione indigere. Diana Oenæ culta eodem modo ab Hesychio appellatur: Οἰνωάτην Ἄρτεμιν, τὴν ἐν Οἴνῃ τῇ Ἀργείας.

[45] Ἐν Οἰνόῃ τῇ Ἀργείας.] Male excusum erat in Veneta Florentinaque editione, ἐν νήῃ τῇ Ἀργείας, quod Holtmannus correxit, & nos sequuti sumus. Libri MSS pro Ἀργείας habent Ἀργίας. Et pro Οἰνόη nonnulli scribunt Οἰνίη, inter quos est Apollod. lib. I, ubi tradit, Diomedem Oenei cadaver in Argos transportasse, a quo urbi nomen impositum est, sic enim ille: Διομήδης δὲ τὸν πατρὸς εἰς Ἄργος κομίσας, ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνης Οἰνόη καλεῖται.

[46] Οἰνόη, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων.] Alterum Icariæ oppidum appellatur Δρύμαιον, quod in præcedentibus delcripsit Stephanus, & cujus memoria servatur in Euphorionis epigrammate inedito, quod penes me est.

Οὐχ' ὁ τροχὸς σε λιθῶδ' ἐσ' ὅπα κάλα καλύπτῃ
Οὐδ' ἡ Κυαίτου γεμίσσα λαβοῦσα πίτνῃ.
Ἀλλὰ σὲ μὲν δυσχὼς τε καὶ ἀστεῖος Δρυμαῖος
Ἰκάριον βροτέῃ κύμα κόνι κρυπτάλιξ.
Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξυνὸς πολεμιζόμενος ἡ κατὰ χθὼ
Ὠγυγίδιον Δρύοπα δύφρον ἐς βατιάσω.

Cæterum Oenoë descriptio petenda est ex Strabone lib. XIV. Hinc noster formavit gentile nomen Οἰναῖος, sed apud Athenæum lib. I Οἰνοεύς inveniturr Πορφυρογενέστης δέ, φησὶ, Σπαρτιάτης, ἡ ὁμοπλόος, ἡ τῶν Ἰκαρίων Πεμπώνιος Φρύνιχος, ὅστις τῶν ἡμῶν μέν ἐστιν, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοεῶν Διονυσιακός. Οἰνόη δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.

[47] Οἴνους, πλίχνιον Λακωνικῆς.] Oenus OEnuntis Laconicæ oppidulum est, non procul a Sellasia, quod sine dubio a flumine cognomine appellationem invenit. Liv. lib. XXXIV hujus fluvii meminit: Quintius ad Sellasiam jam omnibus paratis profectus ab stativis, die altero ad Sellasiam super Oenunta fluvium pervenit. Et tertio ad Oenuntem. Et Polyb. lib. II. Athenæus lib. I Deipnosop. prope Pitanen ponit, & ibidem nasci ait τὸν ἄνθον Οἰνουντιάδιον perhibet, quod nomen ab Oenunte oppido esse deductum, quivis facile viderit.

[48] Καὶ Οἰνουσσαί.] Igitur duplex gentile ab hoc oppido deducitur, in ῶδ & in ας definens, ultimum agnoscitur Athenæo lib. allegato. Sed dubito vehementer, an in Stephano non sit legendum, ἡ τῶν ἦλιον Οἰνουσσῶν, quod de regione & fœmina posset usurpari. Verum vulgata lectio satis idonea est, & nihil muto.

[50] Οἰνοῦσσαι, νῆσος τῇ Χίῳ προσεχής.] Licet editi & MSS simplici s vocem efferant, nobis tamen alterum adjungere placuit, aliorum scriptorum auctoritate Stephanum caulam non habuisse, quod non sit sequutus Herodoti & Thucydis auctoritatem, qui non unicam hoc nomine insulam, sed plures commemorant, quare in Stephano corrigit: Οἰνοῦσσαι, νῆσοι τῇ Χίῳ προσεχεῖς. Videis Herodot. lib. I, & Thuc. lib. VIII.

[50] Οἰνώνη, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν.] Libri MSS, Οἰνώνη

κιδῶν. οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρ. Ἡσίοδος Ἡρακλεῖ.

ΟΙΝΩΤΡΙΑ, χώρα τῆς Ἰταλίας. οἱ δὲ αὐτὴν τὴν Ἰταλίαν ἄτω φασὶ κεκλῆσθαι, ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Πέμπτος δὲ τέσσαρα δεκάτῳ, ἀπὸ δὲ οἴνου χρήσεως κεκλῆσθαι αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Οἰνωτρὸς, ὡς Θετταλὸς, καὶ Ἴων, καὶ Κίλιξ· λέγεται καὶ Οἰνωτρικός, ἀφ' οὗ καὶ Οἰνωτρίας γῆ. ὀξύνεται δὲ τὰ Οἰνωτρός.

ΟΙΟΝ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἐξ Οἴου, Ἀλεξις Ἀλεξίδος. ἐξ Οἴου Λεοντίς. ἐκ Οἴου, Οἰόνδε, εἰς Οἶον.

ΟΙΟΣ, πλίνθινον Τεγέας Αἰσχύλος Μυσοῖς. οἱ πλίνθοι, Οἰάτης. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

ΟΙΣΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης τετάρτῃ. ἡ νῦν Ἡμάθεια. τὸ ἐθνικὸν, Οἰσυμαῖος. ταύτῃ Ἀτόμῳ ὄμηρος ἔφη.

ΟΙΤΗ, ὄρος περὶ Τραχῖνα. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων. οἱ οἰκοῦντες, Οἰταῖοι, Σοφοκλῆς,

Ἐγὼ μὲν ὦ γλῶθλον Οἰταίᾳ πατρός.
καὶ ἥλυκον Οἰταίᾳ, καὶ Οἰτῆς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Οἰτοῦς, Οἰταιῆται, Οἰτῆς. ἔστι δὲ ὡς

Οἰνώνη, τῆσος τῶν Αἰακιδῶν, sine vocabulo μία. Fortassis legendum supplendumque, Οἰνώνη, τῆσος, ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰακιδῶν. Nam Æacidarum insulæ Geographis sunt incognitæ, & si hoc nomine quædam extiterint, habuerunt sine dubio hoc nomen ab Æaco & ejus posteris. Hinc apud Ovid. lib. VII. Metam. legimus:

--- --- Latere inde sinistro
Oenopiain Minos petit Æacidûm regna.

Vide nostrum in voce Αἴγινα.

[1] Ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ.] Illud Ἀρκάδος mihi videtur nomen gentile, & non ita est interpretandum, quasi fuerit OEnotri pater. Fuit enim Oenotrus Lycaonis filius natu minimus, qui, pellente Nyctimo acceptis, classe in Italiam transmisit, teste Pausania in Arcadicis, quem locum nostrum innuit: Οἰνωτρὸς δὲ ὁ τῶν παίδων νεώτατος ἀνάγκῃ μὲν ἀπῆρε τῆς ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν ἐκβολῆς, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν ἐκβιασάμενος, ἐκ δὲ ἀνάγκης ἀπῆρε τῆσδε ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία ἀπὸ τούτου ἔσχε τὸ ὄνομα. In magno fobolis vitio numero unica Lycaoni fuit filia Callisto nomine, cujus filius fuit Arcas, à quo Arcades, antea Pelasgi dicti, nomen accepere.

[2] Ἀπὸ τοῦ οἴνου χρήσεως.] In hac etiam opinione versatur Servius ad Æneid. lib. I. Oenotria dicta est vel a vino optimo, id est, ἀπὸ τοῦ οἴνου, quod in Italia nascitur: vel ut Varro dicit, ab Oenotro, rege Sabinorum. Alii patrem Itali Oenotrum, tradunt, ex Arcadia in Italiam venisse, & eam sibi cognominem fecisse.

[3] Ἀφ' οὗ καὶ Οἰνωτρικὸς γῆ.] Fortassis scribendum, ἀφ' οὗ καὶ Οἰνωτρίας γῆς. Lycophron in Alexandra:

A cujus incolæ Oenonæi, ut tradit Parthenius in Hercule.

OENOTRIA, regio Italiæ. Nonnulli vero ipsam Italiam sic vocatam esse perhibent ab Oenotro Arcade, teste Pausania libro VIII. Pisander libro tertio decimo B hanc sic nuncupatam tradit a vini usu. Gentile, Oenotrus, uti Thettalus, & Jon, & Cilix. Dicitur quoque Oenotrius, unde terra Oenotrias. Vox Oenotrus accentum gerit in ultima.

C OEUM, populus Leontidis tribus. Ab Oeo erat Alexis Alexidis. Ex Oeo Leontis. Hinc adverbia quæ in Oeo & ad Oeum denotant.

OEUS, oppidulum Tegeæ, cujus meminit Æschylus in Mysis. Oppidani Oeatæ. D Gentile eodem modo formatur.

OESYME, urbs Macedoniæ, de qua Thucydides libro IV, quæ nunc Emathiâ appellatur. Gentile Oesymæus. Hanc Homerus Æsymen appellavit.

OETA, mons circa Trachinem. Est E quoque urbs Melienfium. Incolæ Oetæi, apud Sophoclem:

Ego quidem ô progenies Oetæi patris.

Genere fœminino Oetæa, & Oeteis. Fortassis ab Oetieus fit Oetæetæ, Oeteis, Eodem modo

Τὸν δ' Αἰσίου τε βόσιμος ἡ βερχύβιλις
Οἰνωτρίας γῆς κυγχύτη βιβρωθέν.

Non tamen nego posse dici Οἰνωτρικὸς in casu recto.

[4] Ἐξ Οἴου, Ἀλεξις Ἀλεξίδου.] Male exhibet Florentina, ἐξ Ἰοῦ, Ἀλεξις Ἀλεξίδου. Salmasio omnia hæc & quæ sequuntur sunt suspecta, uti annotavit ad marginem sui Stephani. Vide Palmerii Exercit. pag. 191, & Harpocrat. & aliós.

[5] Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας.] In præcedentibus hæc urbs a Nostro Αἰσύμη ex Homero appellatur, & Thraciæ attribuitur. Apud veteres auctores hujus civitatis nomen corruptissimum esse, nempe apud Herodotum, Scylacem, & Marcianum Heracleotam, jam olim docuit Mauslacus ad Harpocrationem. In Polymnia Herodoti verba sunt: Παρασκευάζεται δὲ Ἐκβάνδικος τὰς δὲ πόλις, Τεγύριον, Ὑάλειαν, Σιγήλιον. Pro ultima voce Mauslacus ex conjectura Οἰσύμην legit. Sed toto cælo errat, vox satis sana est & urbs notissima.

[6] Οἶτη, ὄρος πρὸς Τραχῖνα. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων.] Corrigebat Salmasius hoc modo, cum in omnibus vulgatis legeretur Οἴτης, ὄρος πρὸς Τραχῖνα. Urbem juxta montem cognominem condidit Amphillus nympharum Dryopæ filius, teste Antonino liberali cap. XXXII: Ἐπεὶ δὲ ἔγημεν Δρυόπην ὁ Ἀπόλλων ὁ Οἰτύλου, γίνεται παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἄμφιλλος. Οὗτος ἐπεὶ τοσοῦτον ἐδυνάσθη, ὥστε ἐγκτίσαι πόλιν κεχρῆσθαι τῷ Οἴτῃ πόλει ὁμώνυμον τῷ ὄρει.

[7] Ἐγὼ μὲν ὦ γλῶθλον.] Interjectionem ὦ ex MSS revocavimus, quæ ab omnibus editis aberat. Et ita etiam nunc hic versiculus in Sophocle Philoctete legitur.

[8] Οἶτη.

[1] Ἀπὸ τὸ Κρηταῖος Κρηταιεύς. καὶ ἐθνικὸν, Οἰτυλαῖον. A modo uti a Cretæus Cretæensis. Et genere neutro Oetæum.

OETYLUS, trium syllabarum vox, uti dactylus, urbs Laconica, de qua Homerus:

——— *Quique Oetylum habitant.*

Sic dicta est ab Oetylo Heroë. Quidam censent τὸ οἱ articulum esse, & urbem Tylum appellari. Gentile, Oetylius.

OECHALIA, urbs, quam Homerus in Pelasgico Argo ponit, dicens:

Quique habitabant Oechaliam urbem Eurytι.

Recentiores vero hanc in Eubœa collocant. Est quoque Messeniæ Oechalia, & alia in Trachine, & in Thessalia, & in Arcadia. Civis, Oechaliensis, uti ab Æmonia Æmonensis, & Æmonis, ita quoque Oechalis, & Oechaliota, uti Ambraciota, & Siceliota. Linus enim historicus Oechaliota erat. Dicitur quoque Oechaliensis, & Οἰχαλίηθεν adverbium de loco est.

OCRICOLA, urbs Tyrrhenorum, de qua Dionysius libro octavo decimo Antiquitatum Roman. Gentile, Ocricolanus, quo idem utitur.

OCO-

OΚΩ-

[1] Ὀτυλος, τελευταῖος, ὡς δάκτυλος, πόλις Λακωνικῆς. Ὀμηρος, ——— [2] οἱ δ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο. [3] ἀπὸ ᾧ Οἰτύλαι ἥρως. [4] τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασι, καὶ τὴν πόλιν Τύλον· τὸ ἐθνικὸν Οἰτύλιος. ΟΙΧΑΛΙΑ, πόλις, ἣν Ὅμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει πάσει, λέγων, Οἵτ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου. -- [5] οἱ δὲ νεώτεροι, τιθέασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. [6] ἔστι καὶ Μεσσηνίς Οἰχαλία, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὁ πολίτης, Οἰχαλιεύς, ὡς τὸ Αἰμονία Αἰμονιεύς, καὶ Αἰμονὶς, ἕτω καὶ Οἰχαλὶς καὶ Οἰχαλιώτης, ὡς Ἀμβρακιώτης, καὶ Σικελιώτης. [7] Λῖνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. λέγεται καὶ Οἰχαλιεύς. [8] καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ πόλεως.

ΟΚΡΙΚΟΛΑΙ, [9] πόλις Τυρρηνῶν. Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [10] τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός, ὡς αὐτὸς φησιν.

[1] Ὀτυλος, τελευταῖος, ὡς δάκτυλος, πόλις Λακωνικῆς.] Ita refiniximus totam hanc sectionem, non auctoritate MSS codicum, sed Eustathii: in omnibus enim libris corrupte & mutile hunc in modum circumscribebatur: Ὀτυλος, πόλις Λακωνικῆς. ὁι δὲ Ὀτυλοι, ὡς δάκτυλοι, ἀπὸ ᾧ Οἰτύλαι ἥρως· τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασι· τινὲς τὴν Ἰθωμὴν Ὄτυλον. Dixi, me Eustathii auctoritate esse permotum, ut hunc locum refingerem, cujus verba addam, ut cuivis appareat, me non temere emendationem ejus tentasse, ita enim ille ad Iliad. B pag. 295. Οἰτυλος δὲ τελευταῖος, ὡς δάκτυλος. ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος, ὡς ὁ τοῦ Ἐθνικοῦ γράφει φησί. ἴσως δὲ τὸ, Οἰτυλοι ἀμφενέμοντο, ἐν ἑνὶ μεριζῇ λόγῳ ἀκαιρολογίαν ἀρξῃ· μὴ πλέοντες γὰρ οἱ πάλαι τὸν Τύλον ἴσα λέγῃ ὅτι καὶ οἱ τὸν Τύλον ἀμφενέμοντο. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο ἀκριβείας.

[2] Οἱ δ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο.] Hemistichium hoc desumtum est ex Iliade secunda, cujus partem nostet etiam citavit in voce Αἰ. Hodie tamen in Homeri vulgatis legitur, οἱ δ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο.

[3] Ἀπὸ ᾧ Οἰτύλαι Ἥρως.] Hujus Herois & oppidi ab eo denominati meminit Pausanias in Laconicis.

[4] Τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασὶ, καὶ τὴν πόλιν Τύλον.] Salmasius in margine sui Stephani monebat legendum, τινὲς τὸ οἱ ἄρθρον φασὶ, ut Τύλος esset nomen urbis. Sed ignoscendum, quia hoc festinantur margini allevit, non consulto Eustathio, cujus verba supra transcripsimus, neque etiam Strabone, qui lib. VIII perspicue docet, veteres diversimode OEtylum & Tylum hoc oppidum appellasse, ita enim ille: Μαλιεῖς δ' λέγουσι τῶν Θερμίων ἀρξαμένους, ἑ Τύλου ἐσί. καλεῖται δ' ὑπὸ τινων Οἴτυλος. Sic quoque docet Eustathius, quod dam e veteribus in Homeri versiculo legisse Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, alios vero, abjecto οἱ, Τύλον ἀμφενέμοντο. Hunc verum & genuinum judico hujus loci esse sensum, in quem nemo facile penetrasset, nisi integram sectionem, nonnullis ex Eustathio additis, reparassem.

[5] Οἱ νεώτεροι, τιθέασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ.] Quemadmodum noster aliis in locis aliquando Scholiis in Apoll. Rhodii Argonaut. usus est, ita etiam nunc evidentissimum est, hæc inde transcripta esse, ita enim Scholiast ad versum 86 lib. I. Οἰχαλίης ἐπώνυμοι οἱ ἐν Ἀλησπᾷ παῖδες Οἰχαλιῆος· δύο δὲ οἱ πάντες· ὁ Εὐβοίας φασὶν εἶναι, Ὅμηρος δὲ ὁ τῆς Πελασγικῆς Ἄργους καλεῖται.

[6] Ἔστι καὶ Μεσσηνὶς, Οἰχαλία.] Eustathius ex nostro transcripsit, ἔστι δὲ Μεσσηνὶς, quod eodem redit. Sed totum locum ex Comment. ad Iliad. B transcribam: Κατὰ δὲ τὸν ἀναγνωσκόμενον παρ' Ἐθνικῷ, καὶ ἔστιν ἡμῖν πάντα ἴσα Οἰχαλίαι. λέγει γὰρ ὅτι Οἰχαλία, ὧδ' Ὅμηρος· οὓς τῷ Πελασγικῷ Ἄργει πάσεσι· οἱ δὲ νεώτεροι, τιθέασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. ἔτι δὲ φασὶ καὶ Μεσσηνὶς, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ πόλιτης καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ πολίτης καὶ Οἰχαλίας, Οἰχαλιεύς, καὶ Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχαλιεύς. Hæc Messeniæ urbs alio nomine Andania dicebatur, uti testatur Etymologici Mag. Auctor in illa voce.

[7] Λῖνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν.] Idem ex nostro de Lino perhibet Eustathius paullo post verba jam allegata: Ἄλλοι δὲ λέγουσι τοῦτον καὶ πόλεως ἦν ἡ Λῖνος. φησὶ γὰρ ὁ ἱστορικὸς, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λῖνος, Οἰχαλιώτης ἦν.

[8] Καὶ Οἰχαλιῆθεν ἐκ πόλεως.] Utitur isto adverbio Homerus Iliad. B.

Οἰχαλίηθεν ἰοῦσα πατρὸς Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

[9] Ὀκρίκολαι, πόλις Τυρρηνῶν.] In omnibus libris Τυρρήνων legebatur: quod subituimus multo utitatius est, & sic etiam legebat Cluverius, qui nescit, an tius est, & sic etiam legebat Cluverius, qui nescit, an ipsi Dionysio oppidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολαι, item an Tyrrhenorum id ille fecerit oppidum. Imo veretur, ne Stephanus de suo id gentis nomen adjecerit, cujus ætate Umbria etiam sub Etruriæ, sive ut tum appellabant, Tusciæ titulo comprehendebatur.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀκρικολανός.] Cicero in Orat. pro Milone utitur hoc gentili: *Arma in villam Ocricolanam devecta Tiberi: domus in clivo Capitolino fœnus referta.*

[11] Βάλα-

Ὄ Κ Ω Λ Ο Ν, χωρίον Ἐρετριέων. A

OCOLUM, castellum Eretriensium, de quo Theopompus libro quarto & vigesimo Philippicorum. Gentile, Ocolius.

Θεόπομπ. φιλιππικῶν εἰκοστῷ πεμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀκώλιος.

Ὄ Λ Β Η Λ Ο Σ, πόλις Μακεδονίας, [68] Βάλαρος Μακεδονικῆ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβηλιος.

OLBELUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Balager in Macedonicis. Gentile, Olbelius.

Ὄ Λ Β Ι Α, πόλις Λιγυστική. [69] ὁ πολίτης, Ὀλβιοπολίτης. [70] οἱ Ὀλβιανοί, ὡς Ἀσιανοί. ἔστι δὲ καὶ πλησίον αὐτῆς ὄρος Ὀλβιανόν. [71] δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη, Βιθυνίας, ἀπὸ Ὀλβίας νύμφης. [71] τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων. οὐκ ἔστι δὲ Παμφυλίας, ἀλλὰ τῆς τῶν Σολύμων γῆς, καὶ ἄδει Ὀλβία, [71] ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται. οἱ πολῖται Ὀλβαῖοι, [72] οἱ Ὀλεῖος, οἱ Ὀλβία. [71] πέμπτη, Γ' Ἑσπερίας. [70] ἕκτη, Σαρδοῦς. ἑβδόμη, Γ' Ἰλλυριδος. ὀγδόη, Ε' Ἑλλησπόντου. [73] ἐνάτη, Κιλικίας. [70] δεκάτη, Ὀλβιανός, οἱ Ὀλβιακὸς, οἱ τὸ ἡλυκὸν, Ὀλβιακή.

OLBIA, oppidum Liguriæ, cujus oppidanus Olbiopolita, & Olbiani, uti Asiani. Est vero prope eum mons Olbianus. Secunda, urbs in Ponto. Tertia, Bithyniæ ab Olbia Nympha sic dicta. Quarta, Pamphyliæ, uti Philo perhibet. Sed non est Pamphyliæ oppidum, sed terræ Solymorum, neque etiam Olbia, sed Olba appellatur, & cives Olbæi, & Olbius & Olbia. Quinta, Iberiæ. Sexta, Sardiniæ. Septima, Illyridis. Octava, Helleſponti. Nona, Ciliciæ. Dicitur quoque Olbenus, & Olbiacus, & genere fœminino Olbiaca.

Ὀ Λ Β Ί-

OLBI-

[68] Βάλαρος Μακεδονικῆ.] Peſſimo errore in Venetâ Florentinaque editione exhibetur Βαλαρος Μακεδ. Vide in voce Δυβρέαγοι, ubi etiam Βάλαρος ὁ Μακεδονικὸς allegatur, quod magis placet quam Μακεδονικῆ.

[69] Ὁ πολίτης Ὀλβιοπολίτης.] Anaqabulo ὀλβία, quod eſt nomen urbis Ligyſticæ, cujus meminit Strabo lib. IV aliique, non poteſt deduci Ὀλβιοπολίτης, niſi ipſum oppidi nomen ſit Ὀλβιοπολις. Inveniuntur tam *Olbiopolita*, ad iſtam urbem non pertinentes, apud Herodot. lib. IV: Ἀπὸ δὲ πισσης, ἀνθρωποι οἰκεῦσι παρύμνοι καλεῦνται Βορυσθενῖται· ἔθνος δὲ αὐτοὶ, Ὀλβιοπολῖται καλεόμενοι. Apud Plinium lib. IV. cap. XII *Olbiopolis* & Olbia occurrit: *Et a Tyra centum viginti millibus paſſ. flumen Boryſthenes, lacuſque & gens eodem nomine, & oppidum a mari recedens quindecim millibus paſſuum Olbiopolis & Miletopolis, antiquis nominibus.* Et paucis verſibus interpoſitis ſequitur: *Quidam Panticapen conſtituere infra Olbiam cum Boryſthene tranſeunt, diligentiores Hypanim.* Adeo ut veriſimile ſit, Stephanum de voce compoſita in genuino opere aliquid retuliſſe.

[70] Καὶ Ὀλβιανοί.] Latini etiam uſurparunt iſtam vocem. Mela lib. I cap. XIX: *Duo ſunt inde modici ſinus. alter ſine nomine Cian amplectitur, Phrygia haud longe lacuoſis oppetunſſimum emporium: alter Olbianus.* Non poſſum reticere, invenire etiam gentile ΟΛΒΙΑΤΗΣ, quod Syneſius a viro quodam, cujus ſitum non indicat, deduxit, ita enim ille Epiſt. LXXVI: Ὀλβιάτης (ἔστι δὲ δῆμος ἐσχατιᾶς) εἰλικρῶς Ὀλβιάτης ἐστί. Et in fine ejuſdem epiſt. Τότε ἐγὼ Ὀλβιάτης ὤφθη τοῖς ἐν ἀγορᾷ. In Concilio Chalched. mentio fit de *Olbia*, Ægypti Epiſcopatu, unde forteſſis hi *Olbiatæ* formantur.

[71] Δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη Βιθυνίας.] Hanc ſecundam & tertiam, etiamſi noſter diſtinguat, eadem cenſeo: nam Ponti & Bithyniæ confinia frequenter a geographis confunduntur.

[72] Τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων.] In omnibus editis legebatur, ὡς Φιλόξενος, ſed ex Voſſiano & Palatinis revocatum eſt, ὡς Φίλων, quod etiam ſequutus eſt Salmaſius ad Sol pag. 619, addens Stephanum nugari, & male Philonem reprehendere: nam Ὀλβία Παμφυλίας *Olbia Pamphylia*, & Ὄλβα ſive Ὀλβία Ciliciæ, diverſa ſunt oppida, ut plurimis docet Salmaſius dicto loco. Sed ante Salmaſium Caſaubonus in ſuis ad Strab. comment. etiam obſervavit, hanc Stephani reprehenſionem iniquam eſſe, cum a Philone ſtent. Strabo. Ptol. & Plinius. Eum videſis ad lib XIIII.

[73] Ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται.] Utraque terminatione *Olbia* & *Olbe* oppidum dicitur, quod Ciliciæ adſcribitur. Strabo lib XIV: Γ' ἀπὸ τούτου τοῦ τῶν Σολύμων ὄρους ἐστὶ, ὃν ἡ Ὄλβη πόλις, Διὸς ἱερὸν ἔχουσα, Διοσκόρου ἱδρυμα καὶ Τέκμησσα. Nomen illud nondum deſiderat Valentin. & Marcian. Impp. Nam Conc. Chalcedon. inter alios ſubſcripſit Διαθησίου ἐπισκόπου πόλεως Ὄλβης, ἐξάρχου ὑπάτης φύλης. Vide Concil. General. Tom. VIII pag. 1401.

[74] Καὶ Ὀλβιανός.] Occurrit idem gentile apud noſtrum in Κλήμασι, quam Lyciæ urbem & Olbiorum coloniam eſſe perhibet. Πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων.

[75] Πέμπτη Ἰβηρίας.] Olbiæ Ibericæ meminit Ptol. lib. II cap. VI, ſed male in vulgatis Ὀλόη legitur, ita enim ille: Ὑπὸ δὲ τὰς Ἀντιχρήστας Βηγώνες. οἷς ὑπὸ πόλεις.

Τρίτον μάτιλον.
Ὀλβία. Sed legend. Ὀλβία.
Odagla.

[76] Ἕκτη, Σαρδοῦς.] Theſpienſes, duce Jolao, in Sardiniam contendentes, Olbiam munierunt, teſte Pauſan. lib X: Τιμήσει δὲ μοίρᾳ Ἰόλεω Θεσπιεῦσιν τῶν ἐκ τῆς Ἀθηνῶν στρατιᾶς κατῆρξε ἐς Σαρδῶ, καὶ Ὀλβίαν μὲν πόλιν ἐτείχισαν. Vide præterea Cluv. in Sardiniæ deſcript.

[77] Ἐνάτη, Κιλικίας.] Noſter in voce Σελεύκεια· σαφέστερον δὲ Ὀλβία ὀνομάζει, ἡ Ὑγεία. οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑγείας, Ὑγειεῖς, ἢ τὸ Ὀλβίας Ὀλβιανοί.

[78] Δεκάτη καὶ Ὀλβιακή.] Quanquam in Ἀγγελίᾳ inveniatur Ὀλβιακὸς, non tamen illico τὸ Ὀλβιακὸς ad iſtam formam mutandum eſt: potuit enim fieri ab Ὄλβη, vel ab Ὄλβα, habita ratione idiomatis Adduximus præterea Ὀλβιάτης ex Syneſio, & apud Ciceronem Lat. ore OLBIENSIS reperitur, ita enim ille in Epiſt. ad Quint. lib. II Epiſt. III: *At poſſ illam Olbienſem epiſtolam nullas literas accepi.* Et in Concil. Calch. Act. VI pag. 340 *Publius Olbienſis* inter convocatos Epiſcopos recenſetur.

Ο᾽ΛΒΙ᾽ΣΙΟΙ, [79] ἔθνος ἀπὸ Ἡ᾽ρακλείων στηλῶν. καὶ Ο᾽λβισίνιοι ἀλλό. A

OLBISII, gens juxta Herculeas columnas. Et alia gens cui nomen Olbisinii.

Ο᾽ΛΙΖΩ᾽Ν, [80] πόλις Θετταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [81] κλίνεται ὁ Ὀλί ξ ω, καὶ ὀξύνεται.

OLIZÔN, urbs Thessaliæ, de qua Hecatæus in Europa. In casu obliquo retinet ω, & accentu in ultima notatur.

[81] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ο᾽λιζῶνα τραχεῖαν. B

Et Melibœam habitabant & Olizonem asperam.

ὀξύνεται ὁ [82] πρὸς ἀνταναπλῶ ξ ὀλίζων

In ultima gerit accentum, ut differat a voce ὀλίζων, quod est in illo:

---[84] Λαοὶ δ᾽ ὑπ᾽ ὀλιζόνες ἦσαν.

— Viri autem pauci, ὀλίζονες, supererant.

ὠνομάσθη ὁ ἀπὸ ξ μικρᾶ εἶναι. Θεόπαλοι γὰρ, ὡς ἱστορεῖ [83] Δημοσθένης ἐν πρὶ στεφ., τὸ μικρὸν ὀλιζον καλοῦσι. [86] τὸ ἐθνικὸν, Ο᾽λιζώνιος. C

Urbs sic dicta est, quod parva sit. Thessali enim, uti perhibet Demosthenes in libro de Originibus urbium, parvum ὀλιζον appellant. Gentile, Olizonius.

Ο᾽ΛΚΑ᾽ΔΕΣ, ὡς Ἀρκάδες, ἔθνος Ἰβήρων, τῶν ἐντὸς Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ. Πολύβιος ἐν τρίτῳ.

OLCADES, uti Arcades, gens Iberica, intra Iberum fluvium, de qua Polybius libro sexto.

Ο᾽ΛΚΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας. Πολύβιος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ο᾽λκιῆται, καὶ Ο᾽λκιεῖς. D

OLCIUM, urbs Tyrrheniæ, de qua Polybius libro sexto. Gentile, Olcietæ, & Olcienses.

Ο᾽ΛΜΙΟΝ, [87] πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ο᾽λμιεύς.

OLMIUM, urbs Bœotiæ, cujus meminit Epaphroditus in Homericis. Gentile, Olmiensis.

Ο᾽ΛΜΟΙ, πόλις τραχείας Κιλικίας, E [88] ὅπερ

OLMI, urbs asperæ Ciliciæ, ubi antea habita-

[79] Ὀλβίσιοι, ἔθνος ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν.] In omnibus MSS exhibetur, Ὀλβύσιοι λὸν Ἡρακλείων στηλῶν, & etiam in Veneta Florentinaque editione. Illud Ὀλβύσιοι magis probo, quam si in medio collocetur jota, sed λὸν omnino improbandum cum Xylandro, pro quo ἀπὸ reposuit, quod sequimur. Puto esse Hecatæi Ἐλβισίνης, & Herodori Ἐλβυσινίτης, de quibus quid statuendum sit, videsis in comment. ad vocem Ἴβηρία pag. 480.

[80] Ὀλίζων, πόλις Θετταλίας.] Urbs hæc Magnesiæ attribuitur Straboni lib. IX, Plinio lib. IV cap. IX, & etiam Scylaci. At ob viciniam Thessaliæ assignat Stephanus. Sed toto cœlo erravit Suidas, tradens Olizonas gentem esse Thracicam: Ὀλιζῶνες, ἔθνος Θρᾳκικόν. Sine dubio legendum Θετταλικόν. Præterea idem Suidas errorem reprehensione dignissimum commisit, quod urbem hanc Olizona Melibœum vocaverit, ita enim ille: Μελίβοιον, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν. Ubi tamen, si veritati convenientia pronuntiasset Suidas, Μελίβοιαν, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν legendum foret.

[81] Κλίνεται δὲ Ὀλί ξ ω, καὶ ὀξύνεται.] Idem testatur de hac voce Eustathius ex Apione & Herodoro in comment. ad Iliad. B pag. 329. Η᾽ δὲ Ὀλίζων, καὶ ὀξύνεται καὶ φυλάσσῃ τὸ ω ὡς ὅλη τῇ κλίσει. φασὶν οὖν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, Ὀλιζῶνα ὡς Μιδιῶνα.

[82] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον.] In omnibus Homeri editionibus hoc modo iste versiculus concipitur, & qua de causa Stephani codices exhibeant, καὶ Πιτύοιαν ἔχον, rationem nullam video, & ideo summo jure illam vocem corriximus.

[83] Πρὸς ἀνταναπλῶ ξ ὀλίζων.] Nisi addas ultimam vocem, quæ scribarum incuria exciderat, sensus non erit satis commodus. Imo Eustathii auctoritate probari potest, hanc vocem esse necessariam, & quondam in Stephani codicibus extitisse, sic enim ille ad Iliad. B. post verba supra allegata: Ὀξύνεται δὲ φασὶ καὶ Ὀλίζων, ἀπὸ τοῦ διπλοῦ ξ ὀλίζων, ἤτοι ὀλιγ- ὡς τὸ, λαοὶ δ᾽ ὑπ᾽ ὀλιζόνες ἦσαν. Θετταλοὶ γὰρ φασὶ τὸ μικρὸν, ὀλιζον καλοῦσι· ὅθεν καὶ ἡ πόλις καλεῖται, Ὀλί ξ τὸ μικρὸ ὄνομ. ὁ σχολιαστὴς γράφει, Ὀλιζόνες,

[84] Λαοὶ δ᾽ ὑπ᾽ ὀλιζόνες ἦσαν.] Est hemistichium desumtum ex Homeri Iliade Σ, ubi in omnibus exemplaribus voce composita legitur, ὑπολίζονες. Sed ex verbis jam nota proxima allegatis, & ex Eustathii ad illum locum commentariis, manifeste liquet, legendum esse, quemadmodum nostra jam exhibet editio.

[85] Δημοσθένης ἐν πρὶ στεφ.] Non opus est emendari in πρὸς στεφ.: nam Attica declinandi ratio in medio ittiusmodi casuum admittit. Heraclides apud Eustath. ad Hom. pag. 1643 perhibet, Jones recentiores ista voce uti: Ἔστι γὰρ ἴσον τὸ ὀλίγον, ὀλίζον καὶ Ἡρακλείδης Ταντος φησὶν ὁ νεώτερος· τῇ ζ γράψας αὐτὸ ἢ γ κλινόμενον. καὶ τὸ μὲν φύσει φύζῃ λέγοντες. Alii censent ἡβῶμεν. καὶ τὸ μὲν φύσει φύζῃ λέγοντες. Alii censent ἡβῶμεν factum esse ab Æolica voce ἤλικοι. Etymologici Mag. Auctor hoc docet in voce Διάσημα. οἱ μὲν Αἰολεῖς τὸ δύο ἐκ τοῦ ζ γράφουσι. ὅτου γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν Αἰολεῖς τὸ δύο ἐκ τοῦ ζ γράφουσι. ὅτου γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν Αἰολεῖς τὸ δύο ἐκ τοῦ ζ γράφουσι. ὅτου γὰρ ἐστὶ τὸ μικρὸν ἐστὶ τὸ μέγας, μέζων φασὶ τὸ μείζων. ἐκ τοῦ ἐλίσσω, λοιπὸν ἐλίγ-, ὀλίζων.

[86] Τὸ ἐθνικὸν, Ο᾽λιζώνιος.] Sic bene exhibetur in Xylandriana, pessime vero & præter mentem Stephani in Veneta Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν, Ο᾽λιζών-. Eustathius in supra allegatis verbis idem gentile per ω scriptum agnoscit.

[87] Ο᾽λμιον, πόλις Βοιωτίας.] Extitere olim in Bœotia Permessus & Olmejus, duo flumina ex Helicone confluentia in Copaidem paludem teste Strabone lib. IX, cui etiam ultimus sine diphthongo Ο᾽λμιος dicitur. Hujus etiam meminit Hesiodus in principio Theogon.

Ἠ Γ᾽ηπαικερόεντ᾽, ἠ Ο᾽λμειῆ ζαθέοιο

Ad quem locum sic scribit Scholiast. Καὶ Ο᾽λμειὸς πεδιάς ἐν Ἑλικῶνι ἡ Βοιωτίας, ἀπὸ Ο᾽λμείου τοῦ Διὸς καὶ Θεσπιάδος. Hinc facile mihi persuadea, urbem ejusdem nominis ad hoc fluvium fuisse sitam. Dubito tamen, utrum Ο᾽λμιον & Ο᾽λμειὸς, de quo vico Bœotiæ mox aget, diversa sint loca, & an non Stephanus antiquorum codicum fide sit deceptus, in quibus unum idemque oppidum variis modis exaratum invenerit.

[88] Ο᾽περ

[88] ὅπερ πρόπερον ὤκουν οἱ νυῦ Σελευκεῖς. τὸ ἐθνικὸν Ὁλμεῖς, [89] ὡς Ταρσεῖς.

Ὁ ΑΜΩΝΕΣ, [90] κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὁλμοῦ τοῦ Σισύφου. Παυσανίας ἐννάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁλμωνεῖς.

Ὁ ΛΟΒΑΓΡΑ, πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. [91] τὸ ἐθνικὸν, Ὁλόβαγρος.

Ὁ ΛΟΟΣΣΩΝ, [92] πόλις Μαγνησίας. Ὅμηρος,

-- Πόλιν τ' Ὁλοοσσόνα λᾶϊνλεύ.

οἱ πολῖται Ὁλοοσσόνιοι, καὶ Ὁλοοσσονίηθεν ἴπποπρημα.

Ὁ ΛΟΤΡΟΣ, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ἀ πόρρω Πελλήνης, [93] ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁλεῖος.

Ὁ ΛΟΤΣ, πόλις Κρήτης. Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. ὁ πολίτης Ὁλουντῖος, ὡς Σελινουντῖος.

Ὁ ΛΟΦΥΞΟΣ, [94] πόλις ἐν Θράικῃ πρὸς τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὁλοφύξιος. Ἡρόδοτος, περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν γράψας.

Ὁ ΛΠΑΙ, φρούριον κοινὸν Ἀκαρνάνων [95] καὶ Ἀμφιλοχίων δικαστήριον· θχωδίδης τετάρτῳ, [96] ὁ οἰκήτωρ, Ὁλπαῖος, καὶ ἡλικῶς, καὶ ἐθνικῶς.

ΟΛΥΚΑ

A habitabant qui nunc Seleucenses appellantur. Gentile, Olmenses, uti Tarsenses.

OLMONES, vicus Bœotiæ, ab Olmo Sisyphi filio sic dictus, cujus meminit Pausanias libro nono. Gentile, Olmonenses.

B OLOBAGRA, urbs Macedoniæ, de qua Theagenes in Macedonicis. Gentile, Olobagrus.

OLOOSSON, urbs Magnesiæ de qua Homerus:

—— *Urbemque Oloossona album.*

C Cives, Oloossonii. Hinc quoque advertbium de loco Ὁλοσσ. formatur.

OLURUS, oppidulum Achaiæ, non procul a Pellene, teste Xenophonte libro septimo. Gentile, Olurius.

D OLUS, oppidum Cretæ, de quo Xenio in Creticis. Oppidanus, Oluntius, uti Selinuntius.

OLOPHYXUS, urbs Thraciæ circa Athon, cujus civis Olophyxius, teste Herodoto, qui de Nymphis & Diis scripsit.

E

OLPÆ, castellum, quod est Acarnanum & Amphilochiorum commune prætorium, de quo Thucydides libro tertio. Incola, Olpæus, cujus fœmin. & neutrum in usu est.

OLYCA

[88] Ὅπερ πρόπερον οἱ νυῦ Σελευκεῖς.] Hæc noster transcripsit ex Strabone lib XIV: Εἰς Ὁλμεῖς ὅπερ πρόπερον ἦκουν οἱ νυῦ Σελευκεῖς. κἀνθένδε δὲ ἐστὶ τὸ Καλυκαδὴν ἀπὸ Σελευκείας εἰπεῖ μετωκίσθησαν. Hoc est quod ait Plinius lib. v cap. XXVII, *a mari relatam esse Seleuciam, ubi vocabatur Holmia.* Vide Salmasium ad Solinum pag. 619.

[89] Ὡς Ταρσεῖς.] In vetustioribus editionibus cum aspiratione, ὡς Θαρσεῖς legitur.

[90] Ὁ Ὁλμωνεὺς, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὁλμοῦ τοῦ Σισύφου.] Antequam varias hujus loci appellationes enumerem, adducam verba Pausaniæ ex Bœoticis, quæ περὶ τοῦδε τοῦ χωρίου ἀφίκομαι, κώμαι δύο ἐστὶν ἐν τῇδε τῇ γῇ Ὁλμωνεὺς καὶ Ὁλμῶνες. In hisce verbis exhibetur vici nomen & gentile, ac deinde ibidem Ὁλμῶνες celebratur, qui perperam in MSS Stephani Ὁλμεῖς τοῦ Σισύφου dicitur. Idem mihi videtur oppidum, quod Epaphroditus in commentariis Homericis *Olmum*, noster in antecedentibus *Almona*, & Hellanicus male ex sententia Stephani *Salmum* appellavit, de quibus nominibus suo loco videndum.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Ὁλόβαγρος.] Illud gentile videtur vitiosum, legendum fortassis, τὸ ἐθνικὸν, Ὁλοβάγρηθεν, vel Ὁλοβαγρεύς. In Veneta & Flor. editione urbis nomen Ὁλοβαγρὰς dicitur.

[92] Ὁ Ὁλοσσὼν, πόλις Μαγνησίας.] In Aldina Juntinaque, ut & MSS Palat. nomen urbis est Ὁλοσσὸς, sed male, ut ex allato Homeri testimonio liquet. Confer etiam ex Eustathio, istam terminationem olim in Steph codicibus extitisse, ita enim ille ex Nostro ad Iliad. B. pag 333: Ἡ Ὁλοσσών, ἡ ἓξ λόγου πρωτοπαθὲς ὡς ἀπὸ ἑλλὴν ἑλλήνη, οὕτω φ' Ὁλοσσεὺς Ὁλοσσών καὶ τὸν μαγνησσῆα ὧδε. ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἐθνικοῖς οὐδαμοῦ

[93] Ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ.] In omnibus libris constanti scriptura legitur, ἑκκαιδεκάτῳ, & ideo dubitat Xylander, cum modo septem hodie Xenophontis Hellenicorum libri prostent, hanc sectionem isti auctori adscribere. Sed vel Stephani error est, vel scribarum; nam libro VII, quemadmodum emendavimus, Xenophon perhibet, Arcades Olurum Achaiæ oppidum, non longe remotum a Pellene, cepisse, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ ἡ ὥρα τοῦ ἔτους ἐγίγνετο ὀπώρα, ἐξῆλθον οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ τὴν Ὁλοῦντα. ἐπειδὴ δὲ προσέβαλλον, ἐξ τοῦ αὐτοῦ πόλει Παλλαντίου ἀπέλιπον. ἐν τούτῳ δὲ ἐπολέμουν τοῖς ἐν Ὁλοῦντι Ἀχαιοὶ τε καὶ τῶν πολιτῶν τινες, οἳ ἐβοήθουν. Ἐπεὶ δὲ ἐκράτησαν οἱ Ἀρκάδες, ἐξῆλθον οἱ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ τῶν πολιτῶν οἱ βοηθοῦντες, καὶ ἐγένοντο ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ ἐμάχοντο ἐπὶ πολὺ, καὶ ἐνίκων ἑκάτεροι. Sed apud Thucyd. lib. IV etiam legitur Ὁλοφύξιον, uti heic apud Steph.

[94] Ὁ Ἄθως.] Suidas, qui hunc locum transcripsit, habet Ὁλοφυξὶς, & sic quoque apud Phavorinum inveni. Suidæ verba sunt: Ὁλοφυξὶς· Θράικης πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ· ἧς πολίτης Ἡρόδοτος· Ὁλοφύξιος, περὶ νυμφῶν, ὡς φασι γράψας ἐν ἰαμβείοις. Ὁλοφύξιος.

[95] Ὁ Ἄλπος, φρούριον κοινὸν Ἀκαρνάνων καὶ Ἀμφιλοχίων δικαστήριον.] In omnibus vulgatis mutile legebatur: Ὅλπη, φρούριον Ἀκαρν. καὶ Ἀμφιλόχων δικαστήριον. Vocem κοινὸν ex MSS revocavimus, & pro Ἀμφιλόχων rescripsimus Ἀμφιλοχίων, ratione sic suadente & Thucydide ipso, apud quem libro III hæc leguntur: Καὶ ἐπιβαθέντες (scil Ambraciotæ) ἐς τὴν Ἀργείαν, κρίλαλαμβάνουσι Ὅλπας, τεῖχος ἐπὶ λόφῳ ἰσχυρῷ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ· ὃ ποτὲ Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι, κοινὸν ἐποιήσαντο ἐρύμα.

[96] Ὁ ἡικητὴς, Ὀλπαῖος.] Eodem libro apud Thu-

Ο Ὀ ΛΥΚΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος πέμπτῳ φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκαῖος. A

Ο Ὀ ΛΥΚΡΑΙ [97], πόλις περὶ Ναύπακτον· Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκρεῖος.

Ο Ὀ ΛΥΜΠΗ, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἑβδόμῳ περὶ Ἡρακλείας· τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπαῖος, ἢ Ὀλυμπηνός. B

Ο Ὀ ΛΥΜΠΙΑ [98], ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη· ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς ἀφ' οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών. ἡ συλλαβὴς τὰ πτωτικὰ, Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε. [99] λέγεται καὶ Ἀρπίνα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός. C

Ο Ὀ ΛΥΜΠΙΕΙΟΝ, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, D Νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσιν πεντακαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπιεύς, ἢ Ὀλύμπιος, ὡς Βυζάντιος.

Ο Ὀ ΛΥΜΠΟΣ, ὄρος Μυσίας· Ἀρριανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῳ. οἱ οἰκοῦντες, Ὀλυμπηνοί. ἔστι καὶ πόλις Παμφυλίας· Στράβων δεκάτῃ καὶ δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. E

OLYCA, urbs Macedoniæ, de qua Theopompus libro quinto Philippicorum. Gentile, Olycæus.

OLYCRÆ, urbs circa Naupactum, de qua Hecatæus in Europæ Periegesi. Gentile, Olycræus.

OLYMPA, urbs Illyriæ, de qua Domitius Callistratus libro VII de Heraclea. Gentile, Olympæus, vel Olympensis.

OLYMPIA, quæ ante dicta fuit Pisa, ubi Jupiter Olympius colitur, unde Olympia, certamen. Localia formantur addita syllaba, quæ ex & ad Olympiam denotant. Appellatur quoque Arpina, uti perhibet Nicanor, quod nomen ei urbi ab Oenomai matre est impositum.

OLYMPIEUM, locus in Delo, quem Athenienses sumtibus Adriani conditum Novas Athenas Adrianas appellavere, uti Phlegon Olympiade quinta decima perhibet. Gentile, Olympiensis, vel Olympius, uti Byzantius.

OLYMPUS, mons Mysiæ, de quo Arrianus libro primo Bithyniacorum. Incolæ, Olympeni. Est quoque urbs Pamphyliæ, de qua Strabo libro quarto decimo. Gentile idem est.

Ο Ὀ ΛΥΝ-

---

[97] Ὀλύκραι, πόλις περὶ Ναύπακτον.] Mirum est profecto, nostrum auctorem in conficiendo suo Onomastico geographico, oculis & ingenio adeo hebetem fuisse, ut non perceperit in Hecatæi codicem vitium irrepsisse, & ab urbis nomine τ' M. in principio abesse. Est itaque idem oppidum, quod Straboni Μολυκρεία, & Thucyd. Μολύκριον dicitur, de quo in præcedentibus egit. Verum ut hoc ex situ clarius pateat, addam locum Thucyd. lib. III: Γενόμενοι δὲ ἐπὶ τῇ Ναυπακτίᾳ, ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι ἦρχον τῶν ἐπιβοηθησάντων ἐπὶ τὸν τῶν Αἰτωλῶν γῆν, ἧ τὰ ἀφεστῶτα αὐτοῖς ἐν Αἰτωλίᾳ ἐν τῷ Μολύκρίῳ ἱδρύσατο, τὸν Κορινθίων μὲν ναυτικὸν Ἀθηναίων δὲ πεζὸν ἐπῆγεν.

[98] Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη.] Non exprimitur an fuerit urbs, neque etiam in qua regione fuerit sita, sed in sequentibus noster tradit, Pisam fuisse urbem & fontem Olympiæ. Quemadmodum inter veteres existunt, Olympiam a Pisa distinguentes, sic etiam nonnulli inveniuntur Olympiam & Pisam eadem loca esse asseverantes. Hinc in recentioribus Scholiis οἱς τὰ τῶν ὀλυμπίων εἶδον Pindari legimus pag. 130, Ὀλυμπία, Πίσα, ἧ Ἦλις τὸ αὐτό. Sic quoque in vetustioribus scholiis traditur, quosdam non rectæ Pisam & Elida confundere, ita enim Scholiast. pag. 4. Ἔνιοι δὲ ὑπονοοῦσιν τὸν Πίσαν ἧ τὴν Ἦλιν. εἰσὶ δέ τινες οἱ διέσπασαν τὸ ἀπ' ἀλλήλων τὰ χωρία, τινὲς πανέντες. Sed apud Grammaticos & scholiastas geographica veritas rarius invenitur. Eorum sententia magis amplexanda videtur, qui statuunt, Olympiam & Pisam, vicina quidem, sed nihilominus diversa fuisse loca, quod Geographorum testimoniis evinci possit. Juxta Orum hic locus nomen habet ab Olympia Arcadis, quam Pisus uxorem duxit, sed hanc opinionem refellit Etymologici Mag. Auctor: Ὀλύμπια, ὁ ὁ Ἦλις τόπος· φασὶ γὰρ τὸν Δία νεῖσθαι πρὸ πάντων, ἐπειδὴ ὁ μὲν Ἦλις ἐφ' ἑαυτοῦ κατέσχεν· ὁμοπάτριος ὢν τούτοις ὁ ἑρμῆς τὸν πόντον ἀπέφηνεν· ἀφ' οὗ καὶ ὁ Ὀλύμπιος ἀστεροφεγγὴς. ὁ δὲ ὁ δίσκος τὸν λιχνεῖαν ὑπομιμνῄσκει τὸν πόντον ὅτι Ὀλυμπίας ἐν Ἀρκαδίᾳ, ὃν ἔγημε Πίσος. Ω Ὀ Ῥ.

[99] Λέγεται καὶ Ἀρπίνα.] Hæc noster sine dubio desumsit ex Pausaniæ Eliacis posterioribus, quanquam ibi Pisa & Arpina non sint eadem oppida, ita enim ille: Ἔστι δὲ ἡ ἄκρα Ἀρπίνη καλουμένη πυθμὴν, ἡ δὲ πολὺ μᾶλλον ἡ πόλιος πλησίον, Ἀρπίνης ἄκρα τι ἐρεπτή, ἡ δὲ ἔσω μᾶλλον τῆς μητρὸς λέγουσι Ἀρπίνης. Sic quoque Strabo lib. VIII Olympiam ab Arpina distinguit, sic enim ille: Παρὸ δὲ τὸ Ὀλυμπίαι ἐφ' ἑ Ἔρπα (Leg. Ἄρπα) ἡ αὐτὴ τῶν ἐκεῖ, ὅτι ἦς ῥεῖ ταύτῃ Παρθένιος, ὃς εἰς Φιγαλίαν ἵστησι. Sic emendabat Salmasius in margine sui Stephani, unde egregie quoque fulcitur conjectura Casauboni, qua suspicabatur olim Ἀρπίνα in Strabonis codicibus fuisse exaratum.

[100] Νέας Ἀθήνας Ἀδριανάς.] In Delo Athenienses fuisse, non duntaxat probatur hoc Stephani loco, sed quibusdam inscriptionibus apud Gruterum pag. 405, ubi legitur ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΔΗΛΩι, & ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩι, quibus addi potest inscriptio nuperrime ex Delo in Chium insulam delata, & inde Constantinopolim, ubi nunc est apud Gallia, Legatum, in qua legitur ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, quod opportune de Athenensibus in Delo interpretatus est vir doctus in Miscel Eruditæ Antiq. pag. 345.

[101] Ὀλυμπος, ὄρος Μυσίας.] Scholiastes ad lib. I Apollon Rhodii sex hoc nomine montes enumerat in variis regionibus positos: Ὄλυμποι δὲ εἰσὶ ἓξ. Μακεδονίας, Θεσσαλίας, οὗ ἦ ἧς Ὀλύμπια φασὶν Ἀσκληπιάδης, ἄλλος, Μυσίας, Κιλικίας, Ἡ Λιβύης, Ἀγχιάλης, Μυσίας, Κιλικίας, Παμφυλίας, ἧ τὴν Πυρίνναν, ἧς τὴν Γλαφύραν φ' Ἑκαταῖος, ἧς τὴν Ἀκτὴν τὴν Μακεδονικὴν ἧ Ὀλύμπιον, ἧς τὸν Ἄθω, ἧς τὴν Ἡπει-

ρω

Ὄ ΛΥΝΘΟΟΣ, πόλις Θρᾴκης, πρὸς τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους. ὁ πολίτης, Ὀλύνθιος, καὶ Ὀλωσθία.

A OLYNTHOS, urbs Thraciæ juxta Sithoniam Macedoniæ, quæ ab Olyntho Herculis filio nomen habet. Civis Olynthius & Olynthia.

Ὄ ΜΑΝΑ, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας· Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῶν Ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Ὀμανός, ὡς Τυανεύς, Κομανεύς.

OMANA, urbs Arabiæ felicis, de qua Glaucus libro secundo Antiquitatum Arabicarum. Gentile, Omanensis, uti Tyanensis, Comanensis.

Ὀ ΜΑΡΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. Θεόπομπος φιλιππικῶν ἑνδεκάτῳ δευτέρῳ· ἐν ταύτῃ τιμᾶται Ζεύς, καὶ Ἀθηνᾶ. τὸ ἐθνικὸν Ὀμάρειος, Ὀμαρεύς.

OMARIUM, urbs Thessaliæ, de qua Theopompus libro secundo & vigesimo Philippicorum. In hac colitur Jupiter & Minerva. Gentile Omarii, & Omarensis.

Ὄ ΜΒΟΙ, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ὀμβίτης.

OMBI, urbs Ægypti juxta Libyam, de qua Alexander libro primo Ægyptiacorum. Gentile, Ombitæ.

Ὄ ΜΒΡΙΚΟΙ, ἔθνος Γαλατικὸν, περὶ τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον, μεταξὺ Πάδου καὶ Πικεντίνου. λέγονται καὶ Ὄμβροι. ἔστι καὶ ποταμὸς Γαλατίας Ὄμβρος. λέγονται οὖν Ὄμβροι καὶ οἱ Γαλάται συγγραφεῖς. καὶ τόπος ἱερεῖ Ἀρτεμιδώρῳ ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ὅτι τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτει τὰ βοσκήματα, καὶ τὴν καρπὸν πολλαπλασίονα τὴν γῆν ἀνιέναι τῶν

OMBRICI, gens Italica circa sinum Adriaticum, media inter Padum & Picenum. Appellantur quoque *Ombri*. Est præterea Italiæ fluvius *Omber*. Nuncupantur etiam *Umbri* ab Italicis scriptoribus. Aristoteles in libro de Admirandis Auscultationibus perhibet, apud eos pecora singulis annis ternos fœtus edere, atque terram, cui semina sunt mandata, copiosissimos fructus ferre: quin

---

ρα τὰ Ἀτραμυσήνια. Ubi male legebatur, Ἐτεοκλέους. Hic enim mons Strab. & Ptolemæo dicitur ὁ Γέρβιβα.

[1] Ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους.] Juxta alios Olynthus fuit Strymonis Thracum regis filius. Conon Narrat. IV: Ἡ τίνων πέμπτη διήγησις, τὰ περὶ Ὀλύνθου τοῦ Στρυμόνος, ὃς Θρᾳκῶν βασιλεύσας, &c. Deinde additur, Olynthum cum leone in venatione congressum periisse, quem frater Brangas deplorans, eodem quo occiderat loco sepeliendum curavit. In Sithoniam vero delatus, urbem condidit, quam Olynthum de pueri nomine appellavit. Plura de hac urbe vide apud Lud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græc.

[2] Ὄ πολίτης, Ὀλωσθία.] Passim apud scriptores hoc civis nomen occurrit, conspicitur que etiam in numismatibus hæc epigraphe, ΟΛΥΝΘΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΝΑΙΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

[3] Ὄ Ὀμανὸς, πόλις ἐν Ἐυδαίμονι Ἀραβίας.] Ab hoc oppido, quod fuit in mediterraneis Arabiæ felicis prope Mariabam & Nagaram, noster deduxit Ὀμανίτας, & numero multitudinis Ὀμανεῖς, qui Ptolemæo dicuntur ΟΜΑΝΙΤΑΙ, juxta terminationem regioni solitum, ita enim ille lib. VI: Καὶ Ὀμανίται· ὧν ἀκρωτήριον Καρβάνιον, μάλιστα τῶν Ἀσαβῶν ἐρῶν. Horum emporium appellat Prol. Ὀμανὸν neutro genere & numero sing. Est præterea in Carmania oppidum Ὄμανα sive Ὀμανὸν, juxta montem Semiramidem, qui est ultra fretum Persici sinus, quod inter montes Alaba & Semiramidem decurrit, cujus circumjacens regio Ariano in Periplo maris Erythræi Ὀμανίτικα dicitur. Μεσόγειοι δὲ τῶν Ὀμανιτικῶν χωρῶν ἀρώμιοι, ἢ παρ' ἄλλοις παρίκιοι) βασιλείας ἔστιν ἡ κλπ. τῶν Τερμιλῶν λεγομένων. Carmaniæ Omana etiam memorat Marcianus Heracleota in Carmaniæ Periplo, in quo capite multa sunt emendanda, quæ jam in aliud tempus & occasionem differam.

[4] Ὄ Ὄμβοι, πόλις Αἰγύπτου.] Integra hæc sectio in hactenus vulgatis collocatur post vocem Ὀλωσθία, contra elementorum ordinem, legebaturque hunc in modum: Ὄλβοι, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβίτης. Eandem hanc periocopen ego in Vossiano codice calamo exarato inveni post vocem Ὀμβρικοί, quod etiam de vetustiori Palatino testatur Salmasius ad oram sui Steph. Sed tunc etiam isti Ὄλβοι, literarum seriem turbantes, ad hunc locum non pertinent. Ego unicam mutavi literulam in oppidi nomine & gentili, scilicet β in μ, & audeo dicere sic legendo omnia esse plana, & pristinæ sanitati restituta: nam Ὄμβοι literarum ordini non adversantur, & urbs ista appellatione, ut & gentile prisci scriptoribus satis cognita sunt. Ptol. lib. IV *Ombos* juxta Syenen collocat, qui male in vulgatis *Ombri* appellantur, ita enim illo: Θηβῶν τοπάρχης ἡ μητρόπολις. Διὸς πόλις μεγάλη· ἴσιν Τεφιον· ἴσιν Χνουβὶς· ἴσιν Ἐιλειθυίας πόλις· ἴσιν Τόμῳ μικρόν. ἴσιν Ὄμβοι· ἴσιν Συήνη. *Ombites nomos* est apud Plin. lib. V. cap. IX, & *Ombita* apud Ælian. de Animal. lib. X cap. XXI crocodilos vehementer colere perhibentur: Τὰς κροκοδείλους Αἰγυπτίων οἱ ἱερεῖς σέβουσι, ὡς Ὀμβίταις ἱεραῖς οὔσας, ἡ μὴ τοι ἡ ὑπακοὴ καλύπτουσι αὐτοὺς οἱ τεθραμμένοι τοῖς λίμναις τοῖς ὑπ' αὐτῶν πεποιημέναις. Hinc egregie illustrari possunt verba Stephani in Διὸς πόλις, quibus perhibet, crocodilos ibi cicurari & in puteis coli. Vide locum ipsum, si rem tanti feceris.

[5] Περὶ τῶν Ἀδριακῶν κόλπων.] Sic legebatur in vetustiori Palat. quod revocavimus. In hactenus vulgatis conspicitur Ἀδεμανῶν, minus bene. Salmasius hunc Stephani locum in Plin. Exercit. pag. 68. allegans, etiam legebat, quemadmodum edi curavimus.

[6] Λέγονται Ὄμβροι.] Codices MSS exhibent, λέγονται καὶ Σύμβροι. Multo pejus editio Veneta Florentinaque, λέγονται Σίμβροι παρὰ τοῖς Γαλατοσυγγραφεῦσι.

9 πλὴν καβαλλομένην, καὶ τὰς γυναῖκας εὐπαῖδ πλυγένης. στασίνος γὰρ ἐν πίλῃσι. τὰς δὲ πλείστας, δύο, ἢ τρία.

quin imo mulieres ibidem esse fœcundissimas, utpote quæ rarius unos, sed plerasque geminos vel tergeminos fœtus enitantur.

Ο'ΜΗΡΙΤΑΙ 10, ἔθνος Αἰθιόπων· 10 Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ α.

HOMERITÆ, gens Æthiopica, de qua Marcianus libro primo Peripli.

Ο'ΜΟΛΗ, ὄρος Θετταλίας. 11 Παυσανίας ἐννάτῳ. λέγεται καὶ Ὁμολος. οἱ οἰκοῦντες, Ὁμολοεῖς. 11 καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι· 12 καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ.

HOMOLE, mons Thessaliæ, de quo Pausanias libro nono. Appellatur quoque Homolus. Incolæ, Homoloënses. Et Thebarum juxta montem Homoloides portæ. Colitur quoque Jupiter Homoloius in Bœotia.

Ο'ΜΟΛΙΟΝ, πόλις 13 Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας· Στράβων ἐβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁμολιεύς. 14 τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τὸ κλητικόν ἐστι, καὶ πλεονασμὸν ἔχει.

HOMOLOIUM, urbs Macedoniæ & Magnesiæ, de qua Strabo libro VII. Gentile Homolienſis. Homoloius vero possessivum est, per pleonasmum literæ ω.

Ο'ΜΦΑΚΗ, πόλις Σικελίας· φίλιος Σικελικῶν πιπάτρων. τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφακῖνος. 17 ἔδει δὲ Ὀμφακῖνον, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

OMPHACE, urbs Siciliæ, de qua Philistus rerum Sicularum libro quarto. Gentile, Omphacæus, sed oportebat esse Omphacinus juxta regionis formam.

OM-

9 Τὴν καβαλλομένην.] In omnibus vulgatis legebatur, τὴν καβάλλομένην sine sensu, & quanquam in Aristotele eodem modo excusum sit, codicum MSS lectio mihi potior videbatur, quam nunc Stephano reddidi, & etiam Aristoteli reddi oportebat. Καβάλλεσθαι & καβάλλεσθαι antiquis Græcis elbusitatissimum.

10 Ὁμηρίται, ἔθνος Αἰθιόπων.] Vel non satis attenta mente Marcianum consideravit Stephanus, vel alio quodam fato Αἰθιόπων pro Ἀράβων irrepsit; nam nunquam illius scriptoris testimonio confirmabitur, Homeritas esse gentem Æthiopicam, qui eos satis manifeste in Arabia Fel. ad oceanum collocat ab Arabico sinu usque ad Persicum, atque ut hoc constet addam Marciani verba: Πλοῦς τῶν τὰ Ἀράβια κόλπα, τὰ ἀριστερὰ ἔχοντι τὴν ἤπειρον, ἀρχὴ μὲν ἔστι ἡ Εὐδαίμων Ἀραβία (male invulgatis Ἀράβιος) ἔθνη ἔχει τὰ Ἀράβια ὀνόματα κόλπου, μάλιστα δὲ ἀπὸ βηρίτου Ἀράβια κόλπα ονδίγξ, ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα &c. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μήκει θαλάσσης, καὶ τῶν Ὁμηριτῶν ἔθνῶν τυγχανόντων τῶν Ἀράβιων ὑπάρχει γῆς μάχιμος ἡ χώρα ἡ Γεσιηνὴ ἄπαν πλάγιος. Ergo hinc liquet erraſſe Stephanum, quod etiam ex Plinio lib. VI cap. XXVIII, ex Arriani Periplo maris Erythræi, & ex Prol. lib. VI cap. VII manifeste satis evinci posset. Homeritæ olim Sabæi appellabantur, teste Philostorgio, ad quos ille perhibet Constantium legatos mississe, ita enim ille lib. III cap. IV: Οἱ Κωνσταντίου φυλὴ Δομαγισθβόσιος ἀφῖξε τοὺς πάλαι μὲν Σαβαίους, νῦν δὲ Ὁμηρίτας καλουμένους· ἐπὶ δὲ τ' ἔθνη τῶν ὑπὸ Χριστῷ τῶν Ἀρειανὰ φρονούντων. πάντα δὲ χρόνῳ μαλιστα τὰ Ἀράβια καλεῖται καὶ Εὐδαίμονα ἀφ' ὧν Ἑλλησι· καθήκει δὲ ἐπὶ τὸν ἐξατμὸν ἀκεανὸν, ἢ μητρόπολις ἡ Σαβᾶ. Æthiopes, ut hoc addam, habitabant e regione Homeritarum, & Sabæorum, interpolito rubro mari, quod clare evincitur verbis Procopii Cæsariensis lib. I de Bello Persico: Ὁμηρίται δὲ αὖλιοῦ μάλιστα τὸ τῆ αὐλιστέρᾳ ἠπείρῳ Αἰθίοπες οἰκοῦσι, οἱ Αὐξωμῖται καλοῦνται. Cum quo etiam consentit Procopius Gazensis in I Reg. Ὁνομάζονται δὲ οὗτοι Ὁμηρίται, κατ' ἀσπαρὸν δὲ εἰσὶ τῶν Αὐξωμιτῶν, μίαν δὲ τάττει κακείνων ἡ βασιλεία.

11 Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio respicit hæc Pausaniæ verba: Τετράφθαι δὲ τὰ Θεσσαλικὰ, κατακαυθέντα ὑπ' Ὁμόλῃ, ἐρῶν τῶν Θεσσαλικῶν, ἐ ἄγγιον μάλιστα ἐ ὕδατι ἐπιῤῥεομένῳ. Erat hic mons omnium Thessalicorum maxime fertilis & aquis irriguus.

11 Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι.] Ultima vox scribarum incuria exciderat, quam nos reduximus, auctoritate Pausaniæ, qui loco jam allegato etiam de hisce portis mentionem facit: Τὰς πύλας λέγ' αὐ τὰς πρὸς τὰ ἱππόδρομα λεγόμενα ὑπὸ τῷ Ὁμόλῃ, ὀνομάζουσι Ὁμολοΐδας. Plures scribunt Ὁμολοΐδες per ω in medio. Apollod. lib. III. septem Thebarum portas describens: Καὶ πυλὰς ἑπτὰ ὕστερ, Ἀθηνᾶς μὲν ἐπὶ τοῖς Ὁμολοΐσιν πύλας ἔτι. Sic quoque Lycophronis Schol. Ὁμολαὶς δὲ πύλαις παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ Ὁμολοΐδος ἢ Νύσσης θυγατρός. Ὁμολοΐδες γὰρ πύλαι Θηβῶν. Nihil tamen in Stephano mutare sustineo, cum certum sit, Hesychium eodem modo scripsisse: Ὁμολοΐδες, πύλαι αἱ Θῆβαι. Ὁμολοῖ· Ζεύς, Θεσσαλοὶ κατὰ συγκοπήν· ὁ Ζεύς, sic legendus ille locus, non Ὁμόλῃ· Ζεύς.

12 Καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος.] Suidas in medio habet ω, & duas illius appellationis etymologias adfert: Ὁμολώϊος Ζεὺς ὁ Θῆβαις, ἢ ὃν ἄγουσι πόλις Βοιωτικὴ· ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ· λέγεται Ὁμολώϊος σοφιστὴς ἐ Ἕλλησι. διὰ σοφίαν ἢς Διὸς πεμφθεὶς ὡς Ἀρίστιππος ὑπὸ Διονύσου ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἔστι δὲ ὁ τῇ 18 τῶ εἰσαγωγῶν ὑπὸ Θηβαίων. ἢ ὅτι ἐν τῇ ἱερωσύνῃ ἢ ἐμπύρῳ ἐ σπανδ' Αἰολεῖσι τὸ ὁμοφωνικὸν ἢ ἱερωσύνῃ, ὁμόλαι λέγουσι· ἢ ὅτι ἢ Δημήτης Ὁμολοΐα ἐν Θήβαις. Institutum fuit quoque festum in honorem Jovis Homoloi: & Cereris Homoloiæ, quod Ὁμολοΐα dicebatur, teste Schol. ad Theocritum Idyll. VII: Καὶ Ἀλεξίδαμος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς φησὶ τὸ ἱερὸν τῶν Ὁμολωΐων. Sic ibi legendum, cum mole hodie in vulgatis excusum sit, φησὶ τὸ ἱερὸν τῶν Ὁμόλων.

13 Μακεδονίας ἢ Μαγνησίας.] In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adversativam mutavimus, quia ipse Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magnesiæ fit adscribendum. Urbis nomen utroque modo effertur, & Ὁμόλιον & Ὁμόλη, uti docet ibidem Geographus libro citato circa finem.

16 Τὸ δὲ Ὁμολώϊος κλητικὸν ἐστι.] In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολοῦς πεμπτικὸν ἐστι. Quod nos correximus ratione & sensu sic requirente.

17 Ἔδει δὲ Ὀμφακῖνον, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.] In omnibus libris scriptis & editis pessimo errore legebatur, ὧδ'

Ο'ΜΦΑ'ΛΙΟΝ[18], πόπ@· Κρήτης, πλησίον Θενῶν καὶ Κνωσσοῦ. [20] ἔστι καὶ Θεσσαλίας. [21] τὸ ἐθνικὸν, Ο'μφαλίτης.

OMPHALIUM, locus Cretæ prope Thenas & Cnossum. Est quoque Thessaliæ oppidum. Gentile, Omphalita.

Ο'ΝΕΙΑΒΑ'ΤΗΣ, πόλις Αἰγύπτ. Ἑκαταῖ@· βεβιωκὼς Λιβύης. [22] ὁ πολίτης, Ο'νειαβάτης τῶ τῆς χώρας ἔθ.

ONIABATES, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegesi. Civis Oniabates juxta regionis consuetudinem.

Ο'ΝΘΥ'ΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλικὴ πρὲς τὴν Α'ρνην. τὸ ἐθνικὸν, Ο'νθυρι@ς· Γιανὸς ὁ δόμ.

ONTHYRIUM, urbs Thessalica circa Arnem. Gentile, Onthyriensis apud Rhianum libro VIII.

Ο'ΝΝΗ, ἐμπόριον τῆς Εὐδαίμον@ Α'ραβίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν Ο'ννα@, ὡς Ε'νναῖ@.

ONNA, emporium Arabiæ felicis, cujus meminit Marcianus in Periplo. Gentile, Onnæus, uti Ennæus.

Ο'ΝΟΥΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτ, ἀδόκ ἄγνως@· ὁ πολίτης, Ο'νυφίτης.

ONYPHIS, oppidum Ægypti, non ignobile, cujus oppidanus Onyphita.

Ο'ΝΥΧΙΟΝ, πόπ@· Κρήτης, [23] ἀπὸ ὄνυχ@· ἀγκύρας, ἐσχεθείσης ἐν αὐτῷ, τῶν Α'μυκλαίων ἀποικησάντων.

ONYCHIUM, locus Cretæ, sic dictus ab ungue anchoræ, qui ibi inhæsit, cum eo coloniam Amyclæi deducerent.

Ο'ΞΥ'ΒΙΟΙ, μοῖρα Λιγύων. Κυάδρατ@· πεταρεσκαιδεκάτῳ Ρ'ωμαϊκῆς Χιλιαρχίας.

OXYBII, pars Ligurum, cujus meminit Quadratus libro quarto decimo Chiliarchiæ Romanæ.

Ο'ΞΥΔΡΑ'ΚΑΙ, ἔθν@· Ι'νδικὸν, ὑφ' ὧν σώσας Α'λέξανδρον Πτολεμαῖ@, σωτὴρ ἐκλήθη. [24] οἱ δὲ, ψεῦδ@· τὸ πρᾶ τῶν Ο'ξυδρακῶν.

OXYDRACÆ, gens Indica, a quibus cum Alexandrum servasset Ptolemæus, *Soter*, id est, Servator appellatus est. Alii vero hoc de Oxydracis falsum esse perhibent.

Ο'ΞΥ'ΡΥΓΧΟΣ[25], πόλις Αἰγύπτ, πμῶ-

OXYRYNCHUS, urbs Ægypti, quæ

ἴδη δὲ Ο'μφακηνὸς, τῇ πίστ τ χώρᾳ. Quot modis Siculi gentilia sua formare soleant, diximus ad vocem Α'κκαῖαι. Illa quæ adduci possent, ex Xylandria & aliis editionibus ad formationem in φ@· Siculis adscribenda, omnia sunt corruptissima, & quibus ista in φ@· sit usitata & solita, ad vocem Πλάκια, & aliis in locis inculcamus.

[18] Ο'μφάλιον, τόπ@· Κρήτης.] Propriam hujus loci nomen videtur fuisse Ο'μφαλὸς, unde facile deducitur Ο'μφάλι@, & neutro genere Ο'μφάλιον, quod est apud nostrum, ubi tamen πολίτ subintelligi velim, ut me docuit Diod. Siculus, qui plane eo modo loquutus est, ita enim ille lib. V: Φιλοφρόν@ βρ' ὑπ' ἐκ τῶν τὸν ὁμφαλὸν ἐβοί τὸν πρῶτον, τὸν πρυτάνεων Τέτταν@· Ο'μφαλὸν ἀφωσιωμένην, ἐκ τ' ἐθνικὸν πολίτ ὁμοίως Ο'μφάλιον. Ergo locus ipse Ο'μφαλὸς dicebatur, & ager circumjacens Ο'μφάλιον. Liquet hoc etiam ex Callimacho Hym. in Jovem, unde nostrer sine dubio, licet nomen poëtæ reticeatur, hanc lectionem confecit.

Ἔστι Θενὸς ἀπείρονα, ἐπὶ Κνωσσὸς φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, Θενὼ δ' ἔπλε ἰγνοῦσι Κνωσσῷ,
Τυτθὸς τις πέτ βαίμων ἀπ' ὀμφαλὸς· ἔνθεν ἀνάπτω
Ο'μφάλιον μαντοσύν πάλιν κυκλάς Κάδμος.

[19] Πλησίον Θενῶν.] In Xylandriana duplici N legitur, Θενῶν, & sic quoque in præcedentibus suo loco exhibetur, quod tunc non advertimus. Sequimur nunc fidem MSS codicum, atque etiam Venetam Florentinamque editionem, in quibus manifeste πλησίον Θενῶν exculum est.

[20] Ἔστι καὶ Θεσσαλίας.] Rhianus libro IV Thessalicorum apud nostrum in voce Παγασαὶ hujus urbis meminit, cum ejus incolas appellat ἀμόμους Ο'μφαλιώτας.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Ο'μφαλίτης.] Apud Goltzium in Thes. pag. 224. invenitur nummus cum inscriptione ΟΜΦΑΛΙΤΩΝ.

[22] Ο'νειαβάτης, Ο'νιαβάτης.] In libris scriptis & editis oppidani nomen erat vitiatum, in quibus legebatur Ο'νειαβάτης. Variis in locis noster docet urbis nomen & gentile idem esse, sic in præcedentibus loquitur, Διοσπόλις, κώμη Αἰγύπτ, ἣν ἡ πάροικος Ο'σιρεὶς ἐθνικὸν τ' αὐτὸ, Διοσπόλ. Sic quoque in alia regione: Ε'γγελίς, ἔθν@· Ι'λλυρικὸν, οἱ οἰκοῦντες Ε'γχελεῖς.

[23] Α'πὸ ὄνυχ@· ἀγκύρας.] Historia hæc de anchoræ ungue, attractione ex saxosis locis abrupto, legitur apud Plutarchum de Virtutibus Mulierum, sed circumstantiis maxime diversis, nam Amyclæorum nulla ibidem fit mentio.

[24] Οἱ δὲ ψεῦδ@· τ' πρᾶ τῶν Ο'ξυδρακῶν.] Arrianus lib. VI de Exp. Alex. Magni refert, vulgatam esse opinionem, infortunium hoc Alexandro in Oxydracis contigisse: ille tamen in alia versabatur opinione, nempe Alexandrum a Mallis, Oxydracis vicinis, ictum fuisse, ita enim ille: Αὐτίκα δὲ Ο'ξυδρακίων τὸ πεζικὸν τοῦ Μακεδόνος Α'λεξάνδρ, ὁ πρὸς λογ@· κρατηθὲν, τ' δὲ ἐν Μακεδόσι ἔθνη ἀκούσαν[τ]ες Ι'νδικὰ ξυνόδου, ἢ ἐπὶ πόλις Μαλλῶν ἐλθ, ἢ οἱ βαλόντες Α'λέξανδρον, Μαλλοί. Addit deinde rationem, quare hoc fieri non potuerit, nempe, quia Malli statuerant Oxydracis sese conjungere, atque ita prælium inire; sed Alexander, itinere per arida & siticulosa loca facto, eos præverterat, priusquam aut Malli Oxydracis, aut Oxydracæ Mallis adjumento esse possent.

[25] Ο'ξύρυγχ@· πόλις Α'ιγύπτ.] Male in Aldina Juntinaque legitur Ο'ξυρυγχ@·, & gentile nomen eodem modo Ο'ξυρυγχίτης. Perperam quoque in Comment. Eustathii ad Dionys. pag. 37. hæc urbs Ο'ξύρυγχ@· dicitur. Ex Strabone hæc videntur hausta, apud quem libro XVII legimus: Ε'ν τῇ περαίᾳ Ο'ξυρυγχ@·

πιῶσα τὸν ὁμώνυμον ἰχθῦν. [25] ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.

Ὀ ΠΙΚΟΙ, ἔθνος Ἰταλίας. Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου, [27] γλώσσας συνέμιξαν. οἱ δὲ, ἀπὸ Ὀφιωνέως τοῦ τῶν ὄφεων.

Ὀ ΠΟΕΙΣ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, [28] ἀπὸ Ὀπόεντος. τὸ ἐθνικὸν, Ὀπόεις, Ὀποΐσιος. λέγεται καὶ Ὀπᾶς Ὀπουντος, καὶ κρᾶσιν. ἔστι καὶ Ὀπᾶς πόλις Ἀχαΐας, [30] καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη. [31] οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι.

Ὀ ΡΒΙΤΑΙ [32], ἔθνος Ἰνδικὸν, [33] ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας.

Ὀ ΡΑΘΑ [34], πόλις ἡ ἐν Τίγρῃ Μεσήνης. Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀραθηνός.

Ὀ ΡΓΑΛΗΜΑ [35], πόλις ἀπὸ τοῦ Ἴστρου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. εἰσὶ καὶ Ὀργομεναὶ πόλις Ἰλλυρίας. [36] τὸ ἐθνικὸν, Ὀργομεναῖος. καὶ τῆς διαλέκτου, Ὀργομένιος.

A quæ ejusdem nominis piscem colit. Civis, Oxyrynchita.

OPICI, gens Italiæ, de qua Eudoxus libro sexto de terræ circuitu. Linguas commiscuerunt: alii vero Ophicos dictos volunt ἀπὸ τῶν ὄφεων, a serpentibus.

B OPOEIS, urbs Locrorum Epicnemidiorum, sic ab Opoënte dicta. Gentile, Opoïsius, Opoïlia. Dicitur quoque Opûs Opuntis per crasin. Est quoque Opûs urbs Achaiæ, & Elidis alia. Cives, Opuntii.

C ORBITÆ, gens Indica circa Alexandriam, cujus meminit Apollodorus libro secundo.

ORATHA, urbs Mesenæ, quæ est juxta Tigrim, cujus meminit Arrianus libro sexto decimo Parthicorum. Gentile, Orathenus.

D ORGALEMA, urbs ad Istrum, de qua Hecatæus in Europa. Sunt quoque Orgamenæ urbs Illyriæ. Gentile, Orgomenæus. Et alterius urbis Orgomenius.

ORGON

ὀξυρυγχος πόλις, ᾗ νομὸς ὁμώνυμος· πιῶσα δὲ τὸν ἰξύρυγχον, ᾗ ἐστι ἀυτοῖς ἱερόν Ὀξυρυγχα. Vide præterea Plutarchum de Iside & Osir. & Ælian. de Animal lib. x cap. XLVI.

[25] Ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.] Gotzius adduxit nummum Domitiani cum hac inscriptione: ΟΞΥΡΥΓΧΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠ. Concil. Constantinopol. inter alios Episcopos subscripsit *Dorotheus Oxyrinchites*. Vide tom. III Concil. General. pag. 364. Et in Conc. Calched. tom. VIII. Concil. pag. 340 occurrit *Petrus Oxyrinchitanus*, quod gentile Latino ore formatum est.

[27] Γλώσσας συνέμιξαν.] Cluverius libro III cap. IX Ital. Antiq. manifestam hic notavit lacunam, in qua reddenda erat ratio, cur dicti fuerint Opici, nihil tamen adferens, quo hæc lacuna in nostro repleatur. Sunt qui lacunam hunc in modum replere conantur: Οἱ μὲν, ὅτι γλώσσας συνέμιξαν· οἱ δὲ ὅτι Ὀφιωνέως, ἀπὸ τῶν ὄφεων. Verum si ita hanc lacunæ suppleas, non tamen constabit, unde Ὀπικοὶ nominis originem deducunt. Censeo itaque totum locum ita debere emendari atque impleri: Οἱ μὲν, ὅτι γλώσσας συνέμιξαν, ἀπὸ δὲ ἄλλης. οἱ δὲ, ὅτι Ὀφιωνέως ἀπὸ τῶν ὄφεων. Hi Opici, qui sese lingua cum Ausonibus & Auruncis permiscebant, ἀπὸ δὲ ἄλλης, id est, a voce sive lingua nomen invenere: alii tamen eos *Ophicos* appellant, quia eorum regio serpentibus abundat. Servius ad lib. VII Æneid. *Osci eorumque mores. Capuenses dicit, qui ante Ophici appellati sunt, quod illic plurimi abundavere serpentes: nam Græce ὄφις, dicitur serpens.*

[28] Ἀπὸ Ὀπόεντος.] Herois nomen idem est ac urbis nomen, Ὀπόεις Ὀπόεντος & per crasin Ὀπᾶς Ὀπᾶντος. Hunc Eleum fuisse perhibet Schol. Apoll. Rhodii ad lib. I. Argon. Ὀπᾶς πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ἠλείου. Sed Scholiastes Pindari Locri & Protogeniæ filium fuisse tradit pag. 87. ad IX od. Olymp. Quia autem hujus urbis insignem descriptionem reliquit Palmerius, plura addere supervacaneum existimo.

[29] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀπούντιος.] Eodem modo formavit illud gentile Eustathius in comment. ad Iliad. B. pag. 277. Ἐθνικὸν δὲ Ὀπόεις, Ὀπούντιος, ὡς Σιμόεις Σιμούντιος. ὅπερ δὲ Πλακίης ἐς ὁ συνιζήσας Πλακιεύς, ἐς Σιμόεις Σιμοεύς, οὕτω καὶ Ὀπόεις ὁ πλείστης Ὀποεύς. ἐφ᾽ ἑνὸς δὲ ἐξ ἀυτῶν Ὀπόεις.

[30] Καὶ ἡ Ἠλείας ἄλλη.] Male in Aldina Juntinaque exhibetur, καὶ ἡ Ἠλιὰς ἄλλη. Hujus oppidi meminit Strabo lib. IX: Λείπεται δ᾽ Ὀπούντιοι πρὸς τῷ κόλπῳ φασὶν, ὃν οἱ ἀπὸ Ἀξίου μαρτυροῦσι, πολλὴν ὑπ᾽ συμβαίνειν ἀυτοῖς ἐξανατοπὴν πρὸς Ὀπουντίους ὑπάρχουσαν.

[31] Οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι.] Passim apud scriptores antiquos hoc civis nomen est in usu: verum apud Goltzium aliosque antiquarios prostant nummi cum inscriptione ΟΠΟΝΤΙΩΝ.

[32] Ὀρβῖται, ἔθνος Ἰνδικόν.] Eadem est gens, quæ supra nostro appellatur Ἀρβῖται & Ἀρβίται habitantes ad fluvium Indicum, cui nomen Ἄρβις & Ἄρβιος.

[33] Ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας.] Hæc in omnibus libris sine ulla distinctionis nota circumferuntur, quasi intelligeretur opus, quod Apollodorus de Alexandria composuerat: Sed nostrum vult Orbitas circa Alexandriam fuisse sitos, & quidem circa Alexandriam, quod in ista voce quarto loco recenset.

[34] Ὀ ῥαθα, πόλις ἡ ἐν Τίγρῃ Μεσήνης.] Facile adducor, ut credam esse antiquorum τὰ Ur Chaldæorum, cui Græci scriptores solitam terminationem affinxere. Plinio, mutatis mutandis, dicitur *Ura* lib. V cap. XXIV: *Ita fertur* (nempe Euphrates) *usque Uram locum in quo conversus ad orientem relinquat Syriæ Palmyrenas solitudines.* Quæ autem sit Μεσήνη ἡ ἐν Τιμυρέναις solitudines. Quæ autem sit Μεσήνη ἡ ἐν Τιμυρέναις solitudines. Quæ autem sit Μεσήνη ἡ ἐν Τιμυρέναις solitudines docet Stephanus in Ἀπάμεια, ἢ ἐπὶ Μεσήνῃ τῇ πρὸς Τίγρητι συμπεσούσῃ

Ο'ΡΓΩ'Ν", νῆσος παρὰ τὸ Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ὀργώνιος, ὡς Ἀντρώνιος. A

ORGO, insula prope Tyrrheniam. Gentile, Orgonius, uti Antronius.

Ο'ΡΔΑΙΑ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Ο'ρδοι. Ἱ λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος.

ORDÆA, urbs Macedoniæ. Gentile, Ordi. Appellantur etiam Ordæi, uti Nicander perhibet.

Ο'ΡΕΣΘΑ'ΣΙΟΝ", πόλις Ἀρκαδικὴ, ἀπὸ Ὀρεσθέως τοῦ Λυκάονος. Παυσανίας ὀγδοῳ. ὁ πολίτης, Ὀρεσθάσιος. B

ORESTHASIUM, urbs Arcadica, quæ ab Orestheo Lycaonis filio nomen invenit, auctore Pausania lib. VIII. Civis, Oresthasius.

Ο'ΡΕΣΤΑΙ", Μολοσσικὸν ἔθνος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. " Θεαγένης ἐ Μακεδονικῶν φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μὲν C τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν, καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην· ἃ δὲ ἔπαθον, ἐκλήθησαν Ὀρέστου. αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς, θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, " τὸ λεγόμενον Ὀρέστειον " λέγεται καὶ ἡλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιάς· ὡσαύτως Θεαγένης, D καὶ " Διονύσιος δὲ τρίτῳ Γιγαντιάδος.

ORESTÆ, gens Molossica, de qua Hecatæus in Europa. Theagenes libro v rerum Macedonicarum inquit, Orestem, post quam a furore fuit liberatus, præ pudore cum Hermione fugientem, in istam regionem venisse, atque filium Orestem habuisse, quo imperante Orestæ nomen accepere. Ipse vero a vipera morsus, moritur in Arcadiæ munimento, cui nomen Orestium. Dicitur quoque genere fœminino Orestis & Orestias, quemadmodum ipse Theagenes perhibet, & Dionysius libro secundo Gigantiadis.

Ο'ΡΕ'ΣΤΗ", πόλις Εὐβοίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπης περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Ὀρέστης ὁμοίως.

ORESTE, urbs Eubœæ, auctore Hecatæo in Periegesi. Gentile, Orestæ, eodem modo.

Ο'ΡΕΣΤΙ'Α, πόλις ἐν Ὀρεστῖς, ἐν ὄρει ὑπερκειμένῳ τῆς Μακεδονικῆς γῆς, " ἐξ E ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ πρῶτος βασιλεύσας Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ὀρεστιάδης. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρεστία, ἣν Εὐδαίμονα καὶ Ὦρον Διὰ τοῦ ο διφθόγγου γράφουσι, " τὴν Ὀρέστιδα.

ORESTIA, urbs apud Orestas in monte qui Macedoniæ adjacet, cujas erat Ptolomæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Civis, Orestiæus. Est quoque alia Arcadiæ Orestia, quam Eudæmon & Orus per ω diphthongum scribunt & Orestæam appellant.

μαῖος, unde non incommode emendari posset Ὀρεμαῖος.

17 Ὄργων, νῆσος Τυρρηνίας.] Aldina Juntinaque exhibent: Ὄργυρ & gentile Ὀργύριος. Sed potior mihi videbatur Xylandriana lectio, quam expressimus. Censet Cluverius Ital Ant. lib. II, esse insulam cui nomen Urgo, inter Capreariam & Mactæ fluminis ostium, memoratam Melæ, Plinio ac Martiano Capellæ. Vulgo nunc Gorgona dicitur, quod vocabulum jam multis abhinc seculis obtinuit, unde apud Rutilium in Itinerario:

Adsurgit Ponti medio circumflua Gorgon
Ister visanum Cyrnaicumque latæ.

Ἄργυννα ἐ Ὀρδαῖοι.] Sine dubio iidem sunt populi, qui supra Ἐορδαῖοι & Ἐορδοί, præfixa fecunda vocali, ab Herodiano appellantur.

19 Ὀρεσθάσιον πόλις Ἀρκαδίας.] Utroque genere, fœminino & neutro oppidi nomen a Pausania libro octavo effertur: Ὀρεσθὶς δὲ Ὀρεσθάσιοι, Φιγαλίαν δὲ ἐκλείπουσιν Ὀρεσθασία τὸ ἔχωσι καθειλκύσαντι τὸ ὄνομα.

20 Ὀρέστης, Μολοσσικὸν ἔθνος.] Oretæ sine figma, & Orestæ populi sunt diversi, uti docet Eustathius in comment. ad Dionysii Ὀρισμοὺς μὴ Συνορεστῶν εἰσὶ δὲ οἱ Ὀρεσταὶ πλανήτορες ἐκφεύγοντες Κιμμερίους, καὶ Ὀρέστης, ὅμως δὲ σ· ἢ ἀφ' ὧν δ σ Ὀρέστης ἔσωσε εἰσὶν Ἐορδαῖοι, Μολοσσικὸν· λέγει δ' Ἀλεξανδρινὸς Ὀρέστου ἀκολουθεῖν.

21 Θεαγένης ὁ Μακεδονικῶν φ.] Sic emendavit Salmasius in margine sui Stephani, quod nobis magis arridebat, quam quod in vulgatis exhibetur, Θιαγένης ὁ Μακ. φησίν.

22 Τὸ λεγόμενον Ὀρέστειον] Euripides in Oreste hunc locum appellat Ὀρέστεον, ex quo sequentes versiculos adducit Salmasius:

-- -- Σὲ δ' αὖ χρὴ
Ὀρέστα, χωλὸς ἢν ὑπερβαλὼν ἔρημα
Παρῴδιστον διαῦλα δάπεδα, σώσαντ' κυκλεῖ.
Καὶλάσῃ) δι' ἐπὶ φυγῆς ἱππήλατον,
Ἀζόμενι, Ἀρκαδίᾳ τ' Ὀρέστειον κλεινόν.

23 Αἰγὸς ἐ θηλυκὸν Ὀρστὶς καὶ Ὀρεστιάς.] Addam verba Solini, ex quibus patebit, hanc regionem Orestidem fuisse appellatam: *Populi sunt, qui ut Oreste discerentur, inde cœptum. A Mycenæ profugus matricida, cum absessus longius destinasset, natum sibi in Æmathia parvulum de Hermione, quam in omnes casus sociam adsciverat, hic mandaverat oculendum. Adolevit puer in spiritu regii sanguinis, nomen patris sui referens: occupatoque quicquid est quod procedit in Macedonicum sinum & Adriaticum salum, terram cui imperaverat Orestidem dixit.* Atrianus in Indicis sic quoque vocavit hanc regionem: Ἐκ δὲ Ὀρεστίδος, Κεφαρῆς τε ὁ Ἀλεξάνδρου. Illud Ὀρεστὶς quod sequitur, occurrit apud Strab. lib. VII: Καὶ δὴ ἐ τὰ ἐπὶ Δογκηστὴν, ἐ Πελαγονίαν, ἐ Ὀρεστίδα, ἐ Ἀτιντανὸν τὸν ἀπὸ Μακεδονίας ὁδεύειν.

24 Καὶ Διονύσιος Δ΄στ. Γιγ.] Conjunctionem ἐ inserendam putavi, vult enim Theagenem & Dionysium ista fœminina usurpasse.

25 Ὀρέστη, πόλις Εὐβοίας.] Ultima vox abest ab omnibus libris MSS & editis: eam auctoritate Hesychii revocavi, apud quem legitur, Ὀρέστη, χωρίον Εὐβοίας. Deinde vidi, sic quoque emendasse Salmasium ad oram sui Stephani.

26 Ἐξ ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λαγοῦ] Omnes editi exhibebant, ἐφ' ἧς Πτολεμαῖος. Libri MSS Palatini, ἐξ ἧς ἐ ἐφ' ἧς Πτολεμαῖος. Sed Vossianus calamo exaratus, ἐξ ἧς Πτολ. ὁ Λαγοῦ, quod in hac editione excudi curavimus.

27 Τὴν Ὀρέστιδα.] In omnibus editis male impressum erat τὴν Ὀρέστην, quod correctione indigebat.

Π. P.

ΠΑΛΙΚΗ, Α πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δὲ ἐν ἐνδεκάτῳ φθινηρίσεως Σικελίας, Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι. Β πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, ὧς Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις C γηγενεαλογεῖ. Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου. Σιληνὸς δὲ ἐν δευτέρῳ, Αἴτνης, τὸ Ὠκεανοῦ καὶ Ἡφαίστου, κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικούς, ἀφ' οὗ δὶς ἀναπνεύσαντας πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἰέναι. ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν D Παλικοῖς τῆς Σικελίας, ὑφ' ὧς δεκάπηχυν. αὕτη δὲ ἀναβρίπτει ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις

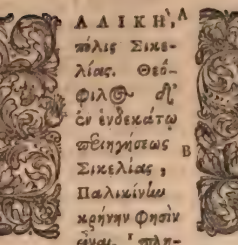

ALICE, urbs Siciliæ. Theophilus libro undecimo descriptionis Siciliæ, Palicinum fontem commemorat, prope quem Palicorum templum est, qui dæmones quidam sunt, quorum genealogiam Æschylus in Ætna deducit a Jove & Thalia, quæ Vulcani filia fuit. Verum Silenus libro secundo perhibet, esse filios Ætnæ, Oceani filiæ, & Vulcani. Appellatos autem Palicos ajunt, ὅτι δὶς πάλιν ἀνέπνευσαν, quod quum mortem obiissent, ad homines redirent. Est quoque fons quidam in Palicis Siciliæ, cujus spatium decem accubantium capax est. Ipse aquam ejicit ad altitudinem sex cubitorum, ut ad-

Πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν.] Pessimo errore in Veneta Florentinaque excusum est, ἱερὸν Παλικῶν, quod, cum correxit Xylander, tuto sequimur. Fanum hoc antiquitate & veneratione pre cæteris eminebat, imo porticibus & aliis diversoriis erat instructissimum. Hinc apud Diod. Sic. lib. XI legimus: Μυθολογοῦσι δὲ, τὸ τέμενος τοῦτο ἀφιδρύσασθαι μὲν ἐκ παλαιοτάτου χρόνου βασιλεῖς, πολλῶν δὲ αὐτοῦ πεφιλοτιμῆσθαι. Et paucis interjectis versibus: Ἐστι δὲ καὶ τὸ τέμενος ἐν πόλει μεγίστῃ κείμενον, καὶ πολὺς ὁ τῶν ἄλλων κοσμοῦντων ἱερῶν πλοῦτος.

[1] Αἰσχύλος δὲ Α'ίτναις.] Placuit nobis lectionem MSS codicum, & ab Aldo & Junta divulgatam amplecti: imo rationem nullam video, quare Xylander ex Αἰτναίοις ediderit. Hoc dramatis nomen utroque numero invenitur, & apud Macrob. lib. v Satur. cap. XIX singulari occurrit, sic enim ille: *Sed hæc quæ diximus auctoritatibus approbanda sunt. Æschylus tragœdia est, quæ inscribitur Ætna, in hac sum de Paliciis loqueretur sic ait:*

Τί δῆτα αὐτὸς ὄνομα τῇδε φωτὶ βροτῶν;
Σημοῦς Παλικὸς Ζεὺς ἐφίστωρ κρανῶν,
Ἢ ἐξ Παλικῶν ἐπώνυμος ῥύμη φάνη,
Παλὼ γὰρ ἔκτο' ἐκ σπορᾶς, τ' ἐξ ἐς φῶς.

Hos versus non transcripsissem, nisi Stephanum eosdem in genuino opere habuisse mihi persuaderem. Apud Hesychium aliquoties Æschyli Ætna allegatur, sed de ea re consulendus Pricæus in Ind. ad illum auctorem.

[2] Διὸς καὶ Θαλείας.] Eadem hæc habet Macrobius ex Æschylo lib. v. Sat. capite allegato: *In Sicilia Symethus fluvius est: juxta hanc nympha Thalia compressa Jovis gravida, metu Junonis optavit, ut sibi terra dehiscaret. Factum est. Sed ubi venit tempus maturitatis infantium, quos alvo illa gestaverat, recluſa terra est, & duo infantes de alvo Thaliæ progressi emerserunt; appellatique sunt Palici* Κἀκ δὲ πάλιν ἀνέπνευσαν; *quoniam prius in terram mersi, denuo inde reverſi sunt.*

[3] Ὡς δεκάπηχυν.] In Alaina Juntinaque ultima vox legitur cum majuscula, adeo ut editores hanc vocem pro aliquo scriptoris nomine accepisse videantur. Apud Aristot. de Adm. Auscult. eadem hæc de Palicorum fonte perhibentur, & uti hcic apud Steph. sic etiam apud Aristot. vox δεκάπηχυν occurrit, & totus locus sic vertitur: *Est Fons in Palice Siciliæ, amplitudine decalini.* Cluverius transtulit: *Fons lia, amplitudine decalini.* Cluverius transtulit: *Fons amplitudine decacinus.* Verum ista interpretatione Græcarum literarum experies, non facile acquieturi, quanquam sciam aliquando Latinos hujusmodi vocabula usurpasse, ut Martial. lib. IX Epig. LX.

Et testudineum tensus quater hexaclinon,
Ingemuit citro non satis esse suo.

Apud Athenæum lib. v. in elegantissima thalamegi navis descriptione huic non dissimiles voces leguntur ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἐστιατόρια ἑπτὰ, ἐξαίκλινον, & ἀνακλιτήρια ἑπτὰ καλὰ, id est, *cubicula septem lectis quinque, cum lectis septem, & cœnaculum cum lectis novem.* Imo ἑξαίκλινον septem, & cœnaculum cum lectis novem. Imo apud eundem Athenæum lib. XII celebratur ἐξαίκλινον ἐπιστόλιον, *ædes centum lectis instructa.* Apud Aristot. lib. allegato circa principium de Bolinthi terrigore legitur, ὅτου συβαίνῃ τ' ἐξαίφνης κατὰ τόπον ἐπιπολαίου, *ubi fuerit delumtum, locum ubi accubantium occupare.* Et eodem libro de loco prope Apolloniam Taulanticam accolæ perhibent, ignem jugiter ardem loco

κῆς, ᾿Ὥστε ὑπὸ τ῀ θεωρούντων νομίζεσθαι καθαπλυθήσεσθαι τὸ πεδίον, καὶ πάλιν εἰς ἑαυτὸ καθίστασθαι. ἔστι δ᾽ ὁ ὅρκος ἄγιος· αὐτόθι ὅσα δ᾽ ὀμνύῃ τις εἰς πνάκιον χράψας, ἔβαλε αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ. ἐὰν μὲν ἐυῶ ὀμόσῃ, βλαπλάζῃ, ἐὰν δὲ μὴ ὀμόσῃ, ᾿ τὸ μὲν πνάκιον ἀφανίζεται, ᾿ αὐτὸς δὲ πίμπρασθαι. ᾿ὁ πλίτης, Παλικῖνος, ὡς τῆς Ἐρύκης Ἐρυκῖνος, καὶ τὸ θηλυκὸν, Παλικίνη.

adspicientes existimant, campum omnem inundatum iri: sed iterum ad se revertitur. Ibidem etiam est sanctum jusjurandum: quicunque enim aliquid jurat, id tabellae inscriptum in aquam conjicit: quod si bona fide juret, tabella innatat; si vero pejeraverit, eripitur ex oculis, ipse vero perjurus comburitur. Civis, Palicinus, uti ab Eryce Erycinus, & genere fœminino Palicina.

ΠΑΛΙΜΒΟΘΡΑ, πόλις Ἰνδική. ὁ πολίτης, Παλιμβοθρηνός.

PALIMBOTHRA, oppidum Indicum, cujus oppidanus Palimbothrenus.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΑ[10], πόλις Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Παλλάντιος.

PALLANTIA, Iberiæ civitas, cujus civis Pallantius.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΟΝ[11], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἑνὸς τ῀ Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος. [11] τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος. τινὲς δὲ Παλλαντιάδα καλοῦσιν, ὡς ἐκ τῶ αὐτῶ Ἐστιαίας εἰρηκότος.

PALLANTIUM, urbs Arcadiæ, sic dicta a Pallante, qui unus fuit ex Lycaonis filiis, uti Hesiodus perhibet. Gentile, Pallantius. Quidam vero Pallantiadem vocant, uti in voce Hestiæa dictum est.

loco minime amplo, ut qui *pentaclini ſtratum* complectatur, quod ibi ſic Græce concipitur: ὁ δὲ κατάκλιτος πέντε, ἔστι δὲ πόλις, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ ὅσου μόλιστα πενταπλάσιος τ᾽ μείζων. Ex ultimis iſtis locis manifeſtiſſime liquet, hujuſmodi vocabula a Græcis, non accurati? mo modulo & pede aliquid metientibus, fuiſſe adhibita, atque variorum locorum & rerum ſpatiis attributa. Stephanus igitur aliique veteres, hunc Palicorum fontem λιμνάκιον deſcribentes, non volunt ibi cubicula tot lectis inſtructa fuiſſe, ſed duntaxat ejus ſpatium & amplitudinem a decem accubantibus poſſe occupari. Idem eſt ac ſi dixiſſent, ἔστι δὲ ὁ κρήνη τ᾽ μείζων ὡς κλισῶν λόγῳ, & ſic plenarie loquebantur veteres, uti liquet ex Polyæno lib. IV, ubi Alexandri Mag. tabernaculum deſcribitur, ᾧ σκηνὴ τ᾽ μείζων ὢ κλισῶν ὑπῆρξε. *Tabernaculum amplitudine tantum erat, ut centum menſas poſſet capere.* Salmaſius non contentus vulgata ſcriptura, ad oram ſui Stephani διηκόντων emendare conatur, licet in MSS λεγομένων invenerit: ſed cum veteres nuſquam tradiderint, Palicorum fontem decem ſtaturgines habuiſſe, e quibus aqua proſiliebat (quemadmodum Calirrhoe apud Athenienſes, quæ ideo dicebatur Ἐννεάκρουνος, quia e novem ſiſtulis aquam fundebat) iſtam emendationem, ut ab aliis exactius examinetur, heic duntaxat propoſuimus.

[7] Ὧν ἡ ὑπὸ τῶν θεωρούντων νομίζεσθαι καθαπλυθήσεσθαι τὸ πεδίον.] In omnibus libris MSS & vulgatis ſenſu parum integro legebatur, νομίζῃ καθαπλυθήσεσθαι, ſed Ariſtotelis auctoritate νομίζεσθαι repoſuimus. Efficaciori ſenſu hæc leguntur apud Sotionem ex Iſigoni lib. II de Incredibilibus: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἧς εἰς ὕψος ἀναβλύζει τὸ ὕδωρ πηχέων ιζ, ἐμφατο πεῖσαι μεθυσθέντας τοὺς ὑποκείμενος τούτῳ, καθάπερ ὑπ᾽ ἐκ ὑπερεχόντων ὄντων.

[8] Βλαπλ αὐτοῦ.] Vitium eſt in omnibus libris: vel legendum, βλαπλ ἀυτῶ, ut reſpiciat ad ὅσα, vel βλάπλ αὐτοῦ. Et hic ſenſus erit integer.

[9] Τὸ μὲν πνάκιον ἀφανίζεται.] Tabella evaneſcit, depreſſa pondere ſuo, & in aquis demerſa, & hoc vult Ariſtot jam toties allegatus, cum inquit: Τὸ μὲν πνακίδιον, βαρὺ ὂν τῷ μόλιβδον ἀφανίζεται.

[10] Παλλάντιον, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος.] Elementorum ordo, & auctoritas aliorum ſcriptorum, de hac urbe mentionem facientium, duplex & poſtulabat, quod a præcedentibus editionibus aberat. Mela lib. II cap. VI: *Urbium in mediterraneis in Tarraconenſi clariſſima fuerunt Pallantia & Numantia.* Vide præterea Strab. Appian. & alios.

[11] Παλλάντιον, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος.] Et hoc loco contra fidem MSS alterum A interendum eſſe, multis docuit & probavit Salmaſius ad Solinum pag. 13 & pag. 140.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος.] Præter hoc gentile etiam invenitur Παλλαντιάδης, & poſſeſſivum Παλλαντιακὸς, quod ultimum uno in loco, primum vero aliquoties apud Pauſaniam in Arcadicis occurrit, ita enim ille: Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον Χῶμα, ὅσῳ Μεγαλοπολίταις τῆς χῆς ἐστὶ Τεγεάτῶν ἐς Παλλαντιακὸν εἶσι· καὶ τὸ Παλλαντιακὸν πεδίον ἔστι ἐκτεταμένον ἐς ὁρίσαντι ἀπὸ τ῀ Χώματος.

ΠΑΛΛΗ'ΝΗ[11], πόλις Θρᾴκης, [14]Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μέν ἐκατὸν, [15] κλείτε δὲ γυναικός, ὡς Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. [16] καὶ Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. καλεῖται δὲ φλέγρα τὸ παλαιὸν, καὶ ὠικῆσθαι ὑπὸ Γιγάντων. καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν Γιγάντων μάχη ἐντεῦθεν μυθεύεται γενέσθαι. [17] Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὕτω ἐντεῦθεν φησὶ τὸν περὶ Παλλήνης ἔθνους λόγον· τὴν μὲν γῆν ταύτην κεκλῆσθαι φλέγραν, τοὺς δ' ἐνοικοῦντας γίγαντας· οὓς Ἡρακλέα καταχθόντα, τὴν τῆς ὕβρεως αὐτῶν, καὶ τὴν μισανθρωπίαν ἐκπλαγῆναι. ἐπεὶ δὲ καὶ μάχης ἤρξαντο, πρὸ σωτηρίου ὅπλα εἰς χεῖρας λαβόντες, ἔπειθον πενιᾷ σθένος, κλείνοντα τοὺς πόλεμον αὐτοῖ ξένια δ' καταπλέ σθαγόντας. γενέσθαι δ' ἐν τῇ μάχῃ βροντὰς πυρὸς, καὶ πρηστῆρας, ἀφ' ὧν ἡ τῶν θεῶν μάχη πρὸς

PALLENE, urbs Thraciæ, sic dicta a Pallene Sithonis filia, sed Cliti uxore, uti Hegesippus in Palleniacis auctor est. Pallene quoque est peninsula triangularis, quæ viam (qua in continentem itur) ad meridiem versam habet. Vocabatur autem antiquitus Phlegra, & a gigantibus habitabatur: imo bellum Deorum cum gigantibus heic gestum fabulantur. Theagenes in Macedonicis non ibi de Pallene sermonem instituit: inquit enim istam regionem Phlegram, & incolas gigantes fuisse appellatos. Contra quos cum Hercules bellum suscepisset, eorum contumeliam & inhumanitatem obstupuit. Sed post quam, consuetis armis arreptis, prælium sunt auspicati, omnibus viribus eos est prosequutus atque neci dedit, qui ei bellum, tanquam donum, quod ad eos navigasset, obtulerant. Inter pugnandum vero tonitrua fulminaque mittebantur, unde Deorum pugna adversus eos con-

11) Παλλήνη, πόλις Θρᾴκης.] A Macedonibus, qui π & φ in β mutare solent, hæc urbs Βαλλήνη appellatur, teste Eustathio ad Homeri Odyss. 1. pag. 1618. Νῦν δὲ, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν τὸ Φίλιππος Βίλιππος, καὶ τὸ Παλληνικὸν βάλτον, ἤγουν Βαλληνικὸν ὄρος Παλλήνης τῆς κατὰ Θρᾴκην ἢ καὶ Βαλλήνης. Et mox sequitur: Λέγεται δὲ ὅτι τὰ εἰς γλῶτταν ἴσα ἐ βίλιππος· αὐτὸ δ' Φίλιππος, τὸ αὐτὸς καὶ τὸ Βαλλήνη, ὡσὶ δ' Παλλήνη, καθ' ὅν ἄγγελος ἰβίλιν οἱ Παλλήνιοι.

14) Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σιθωνος μὲν ἑκατὸν.] Multa sunt quæ me movent, ut nihil mutandum censeam, quanquam summo jure in dubium vocari possit, an in obliquis casibus pro ε parvum, vel per ω magnum τῆς Σίθωνος inflecti debeat. Noster regionis Σιθωνίας meminit, ut & Herodotus lib. VII cap. CXXII. His addam loca quædam corrupta, unde tamen constabit, Stephani lectionem vitii immunem esse. Eustath. in Com. ad Dionys. de Situ Orbis, de Pallene sic scribit: Παλλήνη πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης ἑκατὸν τῆς Σιθωνος. Ubi ex mente Stephani corrigendum Σίθωνος. Sed idem illud nomen multo magis vitiatum occurrit apud Cononem Narratione X his verbis: Ὡς Οἶτος ὁ Ποιμάντου καὶ Ὀτρηρὸς τῆς Θρηκίας Χιβύνης βασιλεύς. ἦσαν ἑκατὸν παῖδες Παλλήνης καὶ Μυθοδίδης νύμφης. ὧν πάντων μνηστευομένων, ἄλλου ἄλλῃ τῆς μάχης κεκτημένου Οἶτον, ἡ τῶν κούρων ἔχει ἡ τῶν βασιλέων. Ubi mutatione unius literulæ emendandum Σίθων, & in secundo casu Σίθωνος. Verum quemadmodum multa sunt me moventia, ut nihil mutem, sic etiam non nulla sunt, quæ in obliquis casibus ο parvum exigunt, uti auctoritas Virgilii, syllabam istam Eclog. X corripientis:

Nec sic frigoribus mediis Hebrumque bibamus,
Sithoniasque nives hyemis subeamus aquosæ.

Deinde tres editiones Erotic. Parthenii consulens, qui perinde ac Stephanus ex Hegesippi Palleniacis hanc de Sithone historiam pertexuit, in media voce ο parvum exaratum cap. VI inveni hoc modo: Λέγεται δὲ Σίθωνα τὸν Ὠδομαντῶν βασιλέα γήμαντα θυγατέρα Παλλήνην, καλέσαι δὲ καὶ ἐπὶ ξένια. Adeo ut Virgilii & Parthenii auctoritas Stephani scripturam evertant, & ego dubuis sim, quidve probem, quidve vituperem.

15) Κλείτε δὲ γυναικός.] Veneta Florentinaque cum aspiratione, Κλείτε exhibent. Apud Parthenium loco allegato etiam Κλείτος legitur, & apud Cononem Narrat. X Κλείτος sine diphthongo: Παλλήνη τῆ Κλείτου τοῦ βασιλέως Ἐνδίκητος.

16) Καὶ Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα &c.] Ab est ab omnibus libris copulativa ε, quam ex Eustathio revocavimus, sic enim ille ad Iliad. B. pag. 291. Ἡ μὲν τοῦ Παλλήνη ἀφ' ἧς ἐστὶν, πόλις ἐν Θρᾴκης· ἢ Χερρόνησος δὲ τρίγωνος, ἣ καὶ Φλέγρα λεγομένη. Et sic quoque loquitur in comment. ad Dionys. pag. 47. Præterea in omnibus MSS & prioribus editionibus legebatur, Χερρόνησος τρίγωνος τὴν βάσιν ἔχουσα, quod Xylander emendavit & nos sequimur. Per *basin* hoc loco intelligo istam terræ particulam, sive viam, qua ex Chersonesio in continentem pergitur, quæque proprio nomine *isthmus* appellatur. Marc. Heracleota, sive potius Scymus Chius:

— — μοῦ δὲ τὴν Ὀλωσσὸν
Ἀφίκοντο, Παλλήνη τ' ἐπ' ἰσθμῷ κειμένη.

Porro βάζω isto gaudere significatu, & sumi posse pro via, ex magistris Græcis satis apparet. Hesychius: Βάζει, ὁ ῥυθμός· δηλοῖ δὲ ἐπὶ τοῦ πορεύου, καὶ βάσιν, καὶ ὁδόν.

17) Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς, οὕτω ἐντεῦθεν δὲ τὸν περὶ Παλλήνης ἔθνους λόγον· φασὶ γὰρ, τὴν &c.] Hæc in omnibus libris tam pessime erant depravata, ut mirer, alios illa tam sicco pede potuisse transilire & aliquem sensum affingere, legebatur enim hoc modo: Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὕτω ἐν τούτῳ δὲ τὸν περὶ Παλλήνης ἔθνους λόγον· φασὶ γὰρ, τὴν μὲν γῆν &c. Nos corrigenda correximus, & ordinem concinnum orationi reddidimus. Quantum igitur, Theagenis Macedonicis hodie non prostantibus, conjectura assequor, noster hoc vult, Theagenem historiæ fidem de bello giganteo aliter prodidisse, eique locum non ad Pallenem, sed ad Phlegram (quasi hæc duo diversa fuissent loca) assignasse. Et hoc ex veterum scriptorum monumentis satis clarum est, bellum illud giganteum diversis locis fuisse adscriptum. Sunt enim, qui Deos in Galliis Massiliam inter & Rhodani ostia, cum gigantibus manus conseruisse velint: alii vero in Italia prope Vesuvium Campaniæ montem: nonnulli in Phlegræis campis dimicatum statuunt, quos alii Pallenæ peninsulæ, alii qui

ποὸς αὐτὸς μεμυθολόγηται. [12] τὸ ἐθνικὸν, Παλμήνι-ος. ἔστι δὲ καὶ δῆμος Αἰγηΐδος τῆς Αἰγηοχίδος φυλῆς, ἄτω λεγόμενος Παλλήνη. ὁ δημότης, Παλληνεύς.

ΠΑΛΜΥΡΑ [13], φρούριον Συρίας, ὃ μέμνηται Οὐρανίος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ [14] τὸ ἐθνικὸν, Παλμυρηνός. οἱ δὲ αὐτοὶ, Ἀδριανοπολῖται μετωνομάσθησαν, ὑπὸ Ἀδριανοῦ τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

PALMYRA, castellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro secundo Arabicorum. Gentile, Palmyrenus. Iidem etiam Adrianopolitæ appellati sunt, civitate ab Imperatore instaurata.

ΠΑΛΤΟΣ, πόλις Συρίας· [15] Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. [16] ὁ πολίτης Παλτηνός, ὡς Δαμασκηνός.

PALTUS, urbs Syriæ, de qua Artemidorus in Epitome. Civis, Paltenus, uti Damascenus.

ΠΑΜΒΩΤΑΔΗΣ [17], δῆμος Αἰγηΐδος, Ἐρεχθηΐδος φυλῆς ὁ δημότης, Παμβωτάδης τὰ τοπικὰ, εἰς Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων. Ἀριστοφάνης.

PAMBOTADES, populus Atticus Erechtheidis tribus. Popularis, Pambotades. Localia sunt, ex Pambotadis, ad Pambotadas, in Pambotadis. Aristophanes.

ΠΑΜΦΥΛΙΑ, χώρα μεσογείος τῆ Ἰσαυρίᾳ, [18] ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥαχίου καὶ Μαντοῦς [19] οἱ κατοικοῦντες, Παμφύλιοι. τὸ κλητικὸν Παμφυλιακὸς, ὡς τὸ Κυπρος Κυπελακὸς, Βοιώτιος Βοιωτιακός. ἔχρην δὲ τὸ Πάμφυλις μεσοπροπαροξυνθῆναι, [20] ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις, διὰ τὸ ὕ μῆκος. τὰ δὲ σωιεσταλμένον ἔχοντα τὸ υ, ὀξύνεται· πηγυλίς.

PAMPHYLIA, regio Isauriæ vicina, a Pamphyle Rhacii & Mantûs filia nomen habens. Incolæ, Pamphylii. Possessivum, Pamphyliacus, ut a Cyprius fit Cypriacus, & a Bœotius Bœotiacus. Vox Pamphylis in antepenultima accentu erat signanda, quemadmodum vox Agrylis, propter υ longum. Quæ enim habent breve accentu in ultima notantur, uti in voce πηγυλίς:

—— νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πίσυνγ

Πηγυλίς. ——

—— *Nox enim ingruit mala Borea cadente*

Πηγυλις, id est, *gelida.*

Θηγυ-

qui Macedoniæ, & alii Thraciæ attribuunt. Videsis Diod Sicul. lib. IV & V: Strab. lib. V, & Pomp. Mel. lib. II cap. V.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Παλμήν-ος.] Ista gentili utitur Diod. Sic. lib. XII: Γενομένης δὲ μάχης ἀξίας τῶν ἱδρυμένων τὴν Παλμύραν. Juventur præterea Παλμηνὸς apud Scymnum Chium pag. 26. Fœmininum Παλμηνὶς in situ est apud Herodot. lib. I, qui templi Παλμηνὸς Ἀθηναίης meminit, quanquam fatendum hoc a demo derivari.

[13] Παλμύρα, φρούριον Συρίας.] Aliis urbs dicitur, non vero castellum, & olim cum Salomone eam ædificasse Thadamora appellabatur, teste Josepho lib. VIII Antiq. Jud. Ταυτην δε την πολιν ὑκοδομησαι, & τειχεσιν ὑχυρωσαι Θεοδαμορην ὀνομασαι, & τυτην μεγαλην ουσαν παρα τοις Συροις. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀνεπιστρεπτως ειπον, Παλμυραν. Sed alii auctores in medio penultimam vocalem agnoscunt, sive Græci sint, sive Latini.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός.] Apud Goltzium in Thesauro Elagabali nummus conspicitur cum inscriptione ΠΑΛΜΥΡΗΝΩΝ. Apud Treb. Pollionem etiam illud gentile invenitur in Gallienis: *Gallieno & Saturnino Cos. Odenatus rex Palmyrenorum obtinuit totius orientis imperium.* Et apud Vopi. in Aureliano: *Nam PALMYRENI qui jam victi atque contusi fuerant &c. non mediocriter rebellant.*

[15] Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ.] Verba Artemidori, in quibus Palti memoriam celebrat, inveniuntur in voce Κάρρα, quæ ibi citantur ex libro X: Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ Ἄνατολῇ φησιν. Ἔστι Κάρρα, & σωιεται Πάλτος πόλις. Strabo lib. XVI etiam hujus urbis meminit, & eadem ei cum Artemidoro vicinas urbes adjungit: Τῆ δὲ Λαοδικείᾳ παραπλησίως κεῖται Παστεδιον, & τὸ Ἡφαιστιον, & τὸ Γαβαλα· εἶτ' ἤδη ἡ τῶν Ἀραβίων παλαια Πάλτος, ἡ Βαλαναια, ἡ Κάρρα· τὸ ἐντεῦθεν τῆς Ἀραβίας, λαμπτέον ἐχρ. Sed obiter monendum pro Κάρρα in Strabone corrigendum Κάρος, quod est apud Artemidorum & Steph. nostrum.

[16] Ὁ πολίτης Παλτηνός.] In Conc. Calchedon. Act. VII Concil. General. celebratur memoria Σαββᾶ τοῦ ἁγιωτατου ἐπισκοπου τῆς Παλτηνῶν πολιτων. Latino ore hinc formarunt PALTENSIS. Quod gentile corruptissimum est in subscript. Concilii Constantini. I. Tom. III Conc. Gen. pag. 364, ubi inter Episcopos provinciæ Syriæ Cœles subscribentes, recenseitur *Severus Paltrensis* Ubi *Paltensis* legendum: nam *Patrensis* ab Achaiæ oppido deducitur.

[17] Παμβωτάδης, δῆμος Ἀττικῆς.] In MSS δῆμος Ἀττικῆς Meursius censet in Stephano legendum Παμβωτιδῶν. Sed ego nihil muto: nam aliis in locis nomen τοῦ δήμου τοῦ δημότου idem est.

[18] Ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥαχίου & Μαντοῦς.] Eustathius in Comment. ad Dionysium Pamphyliæ nomen deducit, vela muliere Pamphyle, vel a quodam Pamphylo. Οὕτω δὲ Παμφυλία χωρὸς ἀπὸ γυναικὸς Παμφύλης, ἢ ἀπὸ Παμφύλου ἀνδρός, ἢ τοῦ ὁ Λυκίφρων μέμνηται).

[19] Οἱ κατοικοῦντες Παμφύλιοι.] Apud Goltzium prostat nummus Caii Cæsaris cum hac inscriptione ΠΑΜΦΥΛΙΩΝ. ΚΟΙΝΟΝ. Sed dicitur etiam ΠΑΜΦΥΛΟc, demto iota, uti circa finem hujus sectionis liquet, & præterea ex Eustathio ad Dionys. pag. III: Ὁ τῶν ἔθνους Πάμφυλος & Παμφυλὶς τὸ ἐθνικὸν, & Σύρος Συρος, ὕτω δὲ Λυδὸς Λυδός.

[20] Ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις.] Quid sit τὸ Ἄγρυλις, divinandum. Censeo esse fœmininum, quod ab Ἀγρύλ-

Θηγυλὶς, Μίνερβα Ἀθήνας. [17] γογγυλὶς τὸ ἢ Παμφυλὶς ἐθνικὸν, ὀξυτόνως, ὡς Αἰολὶς, Αἰτωλὶς καὶ τὰ ὅμοια, [18] ὁ Φυλέτης, Πάμφυλος, ἀλλὰ καὶ Παμφύλιος. ἔστι δὲ καὶ Παμφυλία πόλις Μακεδονίας.

A Et ut Thegulis, Minervæ epitheton, & gongylis *rapa*. Vox vero Pamphylis gentile, accentu in ultima notatur, uti Æolis, Ætolis & similia. Tribule nomen est Pamphylus & etiam Pamphylius. Est quoque Pamphylia, urbs Macedoniæ.

ΠΑΝΑΙΟΙ [19], ἔθνος Ἠδωνικὸν, ἀπὸ πόρρω Ἀμφιπόλεως.

B PANÆI, gens Edonica, non procul ab Amphipoli.

ΠΑΝΑΙΟΤΡΑ, πόλις Ἰνδική, πρὸς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. τὸ ἐθνικὸν, Παναιυρδὸς, καθ' ὁμοιότητα δὲ Κίνυρα Κινυρδὸς, Κυνόσουρα Κυνοσυρδός. [20] ἢ ὡς Βῦρα Βυραῖος, Παναιῦρα Παναιυραῖος. [21] καὶ Ἄργυρα Ἀργύρειος, Παναιύρειος.

C PANÆURA, urbs Indica, circa Indum amnem. Gentile, Panæurensis, ad similitudinem vocis Cinura Cinurensis, Cynosura Cynosurensis. Et uti Bura Buræus, Panæura Panæuræus, & Argura Argurius, Panæurius.

ΠΑΝΑΚΡΑ, ὄρη Κρήτης. [22] Καλλίμαχος,

Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἀπὸ κλέος Πάνακρα.

D PANACRA, montes Cretæ, de quibus Callimachus:

Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖος. τὸ θηλυκὸν, Πανακρὶς. [23] ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου. τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος, ἢ Πανάκριος.

Gentile, Panacræus. Fœmininum, Panacris. Est quoque Panacrum urbs Cypri, cujus gentile Panacræus vel Panacrius.

E

ΠΑΝΑΚΤΟΝ [24], φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος.

PANACTUM, castellum Atticum, cujus meminit Androtio libro III Atthidis.

ΠΑΝΔΑΙ [25], ἔθνος Ἰνδικὸν, κατὰ Διονύσου μὴ δηλαδὴ στρατευσάμενον, καθὼ Διονύσιος.

PANDÆ, gens Indica, quæ contra Bacchum cum Deriade bellum gessit, teste Dionysio.

F

ΠΑΝΔΟΣΙΑ [26], φρούριον Βρεττίων, [27] ἐρυμνὸν καὶ τειχήρυφον, [28] πρὸς ὃ ἐφάπτει Ἀλέξαν-

PANDOSIA, castellum Brettiorum munitum & tres vertices habens, circa quod Alexan-

[17] Γογγυλὶς.] Ut aliis in locis, ita heic quoque appellativa propriis immiscet noster. Quid sit τὸ γογγυλὶς, nemo melius neque doctius explicuit, quam Henr. Stephanus in Ling. Græc. Thesauro, quo lectorem remittimus.

[18] Ὁ Φυλέτης Παμφύλιος.] Hæc oscitanter admodum Epitomator in compendium redegit, nam cum heic de tribulium nomine agatur, necesse erat quædam præcessisse de ipsa tribu Doriensium, de qua in præcedentibus capitulo Δυμᾶν egerat, ita enim ibi: Δυμᾶν, φῦλον Δωρικὸν· ὅτου δὲ τρεῖς, Υλλεὶς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλείδης. Cæterum certum est, veteres olim dixisse Πάμφυλος & Παμφύλιος, teste Eustathio ad Dionysi pag. 112. Περὶ δὲ Λυκίων καὶ τῶν ἐν βακτριάνοις Τάυρα ὄρεσι φαίνεται μίσγειν Παμφύλων, ὅπου Παμφυλίαν, ὅπερ ἐν ἐστὶ φῦλον γενικὸν, ὡς εἰρήκαμεν.

[19] Παιονίοι, ἔθνος Ἠδωνικὸν.] Hi ab Hesychio & Phavorino Πάονιοι appellantur atque Thraciæ adscribuntur. Sed puto τ', voci male adhærere.

[20] Καὶ ὡς Βῦρα Βυραῖος.] Male in hactenus vulgatis, ἢ ὡς Βαῦρα Βαυραῖος excusum est, legendum enim quemadmodum emendavimus

[21] Καὶ Ἄργυρα Ἀργύρειος.] Pessime & hunc locum tractarunt librarii: in omnibus enim vulgatis conspicitur Ἄργος Ἀγγεῖος. Vide in illa voce

[22] Καλλίμαχος.] Versiculus allegatus reperitur Hymno in Jovem, ut & fœminium Πανακρὶς.

Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν· ἔχει μυλίσσας Ἰδαίους ὀρέων, πὰ τι κλέος Πάνακρα.

[23] Ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου.] Hujus meminit Nonnus in Dionys. lib. XIII.

Οἵ τ' ἔχον ὑδατόεν τε πέδον, καὶ ἰδύιλιον Σοτῆ, Καὶ Τάμασσον, καὶ Τιμβρηγ, Ἐρυθραίῳ τε κολώνῃ, Καὶ πτόλιν βαθυδένδρεον ἱμερόεσσαν Πανάκρου.

Sed male ibi appellatur Πάνακρον, cum verum nomen sit Πάνακρος, adeoque ibi legendum Πανάκρου.

[24] Πάνακτον, φρούριον Ἀττικὸν.] Locus hic ab origani copia hanc appellationem accepisse videtur, nam teste Hesychio Πάνακες, τὰ ἐρίζακα, καὶ τὸ ὀρίγανον τῇ Ἀττικῇ. Vide præterea Suidam & Harpocrationem, quibus idem locus Πανακτὸν dicitur.

[25] Πάνδαι, ἔθνος Ἰνδικὸν.] Arrianus in Indicis ex Megasthene perhibet, Pandæam regionem sic appellatam esse a Pandæa Herculis Indici filia. Vide Salm. ad Solinum pag. 995, qui plura de *Pandis* sive Pandæis congessit, huc non repetenda. Sed obiter admonendum, hanc sectionem in vetustioribus editionibus variis modis mutilam circumferri: Πανδαὶ ἔθνος Διονύσου μὴ δηλαδὴ στρατευσάμενον, καθὼ Διονύσιος. Sed optime eam refecit Xylander, quem nos sequuti sumus.

[26] Φρούριον Βρεττίων.] In Aldina Juntinaque editione Φρούριον Βριττίων legitur, quod emendavit Xylander, & sic olim scripsisse nostrum, supra in illa voce liquet.

[27] Ἐρυμνὸν καὶ τειχήρυφον.] Voculam copulativam inserui, quam ab omnibus libris abesse video.

[28] Πρὸς ὃ ἐφάπτει Ἀλέξανδρος ὁ Αἰακίδης.] Integram sectionem Noster confecit ex Strab. lib. VI, ubi de hoc Bruttiorum castello sic loquitur: Μικρὸν δ' ὑπὲρ τούτων Πανδοσία, φρούριον ἰσχυρὸν, πρὸς ὃ προσβάλλει Ἀλέξανδρος ὁ Μο-

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ξενικοῦ πίστεως.

Alexander Ætolus periit, ab hujuscemodi oraculo deceptus:

[39] Παδοσίη τρεῖς κολώνας, πολλὰ ποτὲ λαὸν ὀλέσασα.

Pandosia tres colles habens, multum aliquando populum perdes.

ἔδοξε γὰρ τὸ πλεμίων, τὸν οἰκείων φθορὰν δηλοῦσθαι. [40] καὶ Ἠθνικὸν, Παδοσῖνος, ἀλλὰ καὶ Παδοσιανός. [41] ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας. [42] τὸ ἐθνικὸν, Παδοσιδής.

Existimavit enim hisce verbis hostium, non vero suorum cladem indicari. Gentile, Pandosinus & Pandosianus. Est quoque urbs Thesprotiæ, cujus gentile Pandosiensis.

ΠΑΝΕΑΣ [43], πολίχνιον Φοινίκης. ὁ πολίτης, Πανεάτης.

PANEAS, oppidulum Phœniciæ, cujus oppidanus Paneates.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ [44], οἱς Πανάχαιοί, [45] ἀπὸ μέρους δέ που * τῆ πη-τῆ, ὡς

PANHELLENES, sicuti Panachæi, a parte * apud Poëtam, ut

—— [46] Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
Ἕλληνες γὰρ παρ' αὐτῷ, οἱ τὴν Φθιῶτιν Ἑλλάδα κατοικοῦντες.

—— *Leleges & Troës occidere.*
Hellenes enim apud ipsum sunt Phthiotin Hellada incolentes.

[47] Μυρμιδόνες δ' καλοῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Myrmidones vero vocantur, & Hellenes & Achæi.

ΠΑΝΕΛΟΣ χερσονησώδης, πόλις περὶ τὸ Πόντον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τινος τῶν Ἡρακλεω-

PANELUS, genere masculino, urbs circa Pontum. Sic dicta est a quodam ex Heracleo-

[39] Παδοσίη τρεῖς κολώνας &c. Sed mirum est Stephanum scripsisse ὁ Αἰτωλὸς, cum Strabo non tantum, sed etiam alii hanc Alexandrum Molottum appellavere. Aul. Gellius lib. XVII cap. XXI: *Alter autem Alexander, cui cognomentum Molosso fuit, in Italiam venit bellum populo Romano facturus.* Et deinde sequitur: *Eum Molossum, cum in Italiam transiret, dixisse accepimus*, se quidem ad Romanos ire quasi in ἀνδρωνίτιν; Macedonem esse ad Persas, quasi in γυναικωνίτιν. Fortassis Ætolia tam late se extendebat, ut etiam Molottiam comprehenderit.

[40] Παδοσίη τρεῖς κολώνας.] Male in Veneta Florentinaque: Παδοσίη τρεῖς κόλπους. Sic quoque illud oraculum citatur a Strabone, quod tamen alii hunc in modum proferunt.

Αἰτωλὲ φθείλαο μολὼν Ἀχερουσίου ὕδωρ,
ἐν δυσὶν ἢ τρισὶ νυξὶ μετοικήσεις πατρηΐδ' ἐπὶ.

Historiam vide apud Strab. dicto loco, apud Liv. lib. VIII. & apud Justin. lib. XII.

[41] Τὸ ἐθνικὸν, Παδιδής.] Corruptum erat hoc gentile in omnibus libris: legebatur enim Παδιανὸς, quod in Παδιδής mutavimus, quæ forma Italis est vernacula & Siculis incolis. Imo nostram emendationem esse certissimam, abunde liquet in voce Ταλαγία, Δαλιδής, ὁ Πλανητής. Παρ' ἐμοὶ δὲ ὁ Παδιδανὸς Παραδιδής, ὁ Ταλαγιδής, ὡς ὁ Παδιδανὸς Παραδιδής, ὁ Πλανητής.

[42] Ἐστὶ καὶ πόλις Θεσπρωτίας.] Hujus meminit Hesychius, Suidas, Harpocration Plinius & alii. Urbem fuisse Cassiopæ liquet ex Demosth. Orat. de Haloneso: Τὰς δὲ ἁλοὺς τὰς Καστανίτιδας, Παδιδανὸν, καὶ Βαρκῶν καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας, τὰς ἐπὶ τῷ χώρᾳ, τῇ ἐκείνου τῇ ἐσπέρᾳ, ἐλάβετε. Sed Demosthenis optionem refutavit Theopompus, asseverans in Cassiopæ quatuor extitisse urbes, qua de re consule Palmerium Gr. Antiq. pag. 288.

[43] Πανεάς.] Apud Goltzium in Magna Græcia inveniuntur nummi cum inscriptione ΠΑΝΔΟΣΙΕΩΝ. Errat Hardvinus, cum statuit Pandosiæ oppido Italiæ debere adscribi, quia in Stephano juxta formam Italicam Παδιδανὸν legi debeat, uti supra diximus. Verum tamen est, male Goltzium Pandosiensium nummos Italiæ attribuisse.

[44] Πανελλῆνες, πολίχνιον Φοινίκης.] Alio nomine *Cæsarea Philippi* dicebatur hæc urbs (quæ ad pedes Panei montis sita erat) sed a Phœnicibus *Paneas*, cujus rei testem habeo Eusebium lib. XII Hist. Eccl. cap. XVII: Ἐπὶ τῆς Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες πρὸς ὑπωρείαις τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους πτίζουσι, ἐξ οὗ καὶ τὸν Ἰορδάνην ἀφίησιν. Hinc apud Spanhemium in præclaro M. Aurelii nummo Medicco legitur: ΚΑΙΣ. CEB. ΙΕΡ. ΚΑΙ ΑΣΥ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæsarea Augusta Sacra & inviolabilis sub Paneo.* Adeo ut cum illustri viro statuendum sit, urbem hanc id nomen fuisse fortitam, non ob cultum Panis simulacrum, neque a vicino fonte Paneade, sed a monte ipso sub quo jacebat dicto Panio, juxta Josephum de Bello Jud. lib. I cap. XVI. Eusebium, & secundum superioris nummi scripturam.

[45] Πανέλληνες, ὡς Παναχαιοί.] Quanquam vox composita sit ex πᾶν & Ἕλληνες, non tamen vertendum *Universi Græci*, sed simpliciter Græci Πανέλληνες enim, ut bene observat Cl. Gravius in lection. Hesiod. tempore Henodi, Homeri, Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων proprie sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ rex fuit. Hi itaque cum proprie dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucyd. procœmium, Strab. lib. VIII, Apollod. lib. I Bibioth.

[46] Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.] Hemistichium hoc desumtum est ex Homeri Iliad. Υ, ubi hodie ἐναίρειν legitur, quod reddidi Stephano, pro ἐναίρειν, quod in omnibus libris conspiciebatur. Sed vox Πανέλληνες, quæ hanc sectionem conficit, apud Poëtam inventur Iliad. Β.

Ἐγχείῃ δ' ἐνάριζε Πανέλλησιν καὶ Ἀχαιοῖς.

Ad quem locum vide Eustathium

[47] Μυρμιδόνες δ' καλεῦντο.] Libri omnes καλοῦντο. Sed quod reposuimus in Homeri edtis reperitur, & apud Apollonii Scholiast. ad lib. I. Argonaut ad v. 284.

κλεωτῶν, ὃς ἀφίκετο ἐκ Βοιωτίας, ἀπόγονος ὢν Πηνέλεω τοῦ στρατηγήσαντος ἐπὶ Τροίαν.

ΠΑΝΙΑ, ὄρυγμα Κιλικίας περὶ τὸ Ἀλήιον πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Πανιεὺς, καὶ τὴν θηλυκὴν, Πανιάς. [48] ἔστι δὲ Πάνιον σπήλαιον Παλαιστίνης, [49] ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης. ὁ πίτης, Πανιεύς.

ΠΑΝΙΩΝΙΟΝ, τίμενος καὶ πόλις ἐν τῇ Ἀβυδηλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. ὁ πολίτης Πανιώνιος. ἔστι δὲ καὶ ἄδεσπον τὸ Πανιώνια. ἔστιν οὖν [50] ὡς Βυζάντιος Βυζάντιος, Ἀνακτόριον Ἀνακτόριος. τὸ κτητικὸν Πανιωνικός.

ΠΑΝΑΤΕΡΙΑ [51], νῆσος, [52] ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων. [53] τὸ ἐθνικὸν Πανλατερῖνος, καὶ Πανλατηριανός.

ΠΑΝΟΠΗ [54], πόλις Φωκίδος. κέκληται ἢ ἀπὸ Πανοπέως ἢ Φώκου παιδός. τὸ ἐθνικὸν οὖν Πανοπεύς, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ.

πανω-

A racleotis, qui ex Bœotia advenit, nepos Penelei, qui in Trojam dux fuit.

PANIA, navale Ciliciæ, circa Aleium campum. Gentile Panienſis, & fœmineo gen. Paniar. Eſt quoque Panium ſpelunca B Palæſtinæ, unde Jordanes effluit. Loci incola Panienſis dicitur.

PANIONIUM, lucus & urbs in littore Epheſiorum & Samiorum. Civis, Panionius, unde neutrum plurale Paniohia. Formatur eodem modo, ut a Byzantium Byzantius, & ab Anactorium Anactorius. Poſſeſſivum, Panionicus.

PANLATERIA, inſula, in quam Tiberius Nero uxorem Agrippin am relegavit. Gentile, Panlaterinus & Panlaterianus.

D

PANOPE, urbs Phocidis, quæ Panopeo Phoci filio ſic dicta eſt. Gentile igitur eſt Πανοπεύς, Panopenſis, quod primitivo ſimile eſt.

quæ

[48] Ἔστι δὲ ἓν Πάνιον σπήλαιον Παλ.] Locum hoc nomine invenies apud Joſeph. lib. 1 de Bel. Jud. Ὁ δὲ, καὶ πάσην ταύτην ἄνωθεν λίμνας μεγάλην καλλιῤῥοῦν παρὰ τὴν Ἰερειχοῦντα πηγὰς καλεῖται. ἔστι Πάνιον ὁ τόπος.

[49] Ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης.] Juxta Stephanum igitur Jordanes fluvius unicum haberet fontem, ſcilicet Panium, unde ejus aquæ erumpunt, quod fortaſſis noſter hauſit ex Joſepho lib. 1 de Bel. Jud, cujus verba commentario præcedenti allegavimus. Sed Joſephus lib. III de Bel. Jud. ſcaturiginem hujus fluvii accuratius examinans, perhibet, Panium quidem Jordanis fontem videri, ſed revera non eſſe, ejuſque aquas in loco, cui *Phiala* nomen, a Cæſarea 120 ſtadia remoto, erumpere. Hujus rei minime dubium experimentum fecerat Philippus Trachonitidis Tetrarcha, qui injectis paleis in Phialam, eaſdem apud Panium reditas invenit. Sed veteres omnes, qui de caput hujus fluvii poſteris aliquid tradidere, ei duos fontes attribuunt ex radicibus montis Libani (ſeu potius Antilibani, ſi Ptolemæi mappis eſt fidendum) erumpentes, quorum alter per Panium fluens veteri nomine *Dan*, alter vero *Jor* inſignitur, a Dan 160 ſtadia diſtans. Hi ubi in plana ſeſe præcipitavere, deinde confluunt, & *Jordanem* maximum fluvium conficiunt. Qua de re inſignis eſt locus Johannis Antiocheni apud Salmaſium in Plin. Exercit. qui deinde in ſupplementis Philoſtorgianis excuſus eſt. Sed ut aliorum quoque teſtimonio evincatur, *Jordanem* non ex uno fonte erumpere, addam verba Chryſoſtomi ex Oratione in Jordanem tom. VII pag. 354. Ὁ Γεροβοὰμ ποιεῖ πόλεις τοῖς τοῦ μόσχους δύο βάλλει ἐπὶ πηγῶν· ἐπὶ δὲ τῷ μέρει τῷ πρὸς νότον εἰς τὸν Πανεάδα· τὸν δὲ ἕτερον πλησίον τῆς Πανεάδος· ἔστι δὲ μία πηγὴ καλεῖται Ἰάρ, ἡ δὲ ἑτέρα Δάν. Hiſce haud diſſimilia leguntur apud Eugeſippum de Diſtantiis locorum Terræ Sanctæ: *Ad radicem Libani civitas Paneas ſita eſt, id eſt* ✶ *Helyman, qua & Cæſarea Philippi. Ad radicem Libani, Dan & Jor oriuntur, fontes illi duo, de quibus ſub montibus Gelboë, Jordanis conficitur.*

[50] Ὡς Βυζάντιος.] Male in omnibus libris editis, ὡς Βυζάντιος Βυζαντινός. Reſtituimus Βυζάντιος quod in MSS repræſentatur.

[51] Παλατερία, νῆσος.] Sic legitur in libris MSS & vetuſtioribus editionibus, quod aſſumſimus. Imo veriſſima hæc eſt lectio, quamvis male hanc inſulam ſic appellaverit Stephanus, confuſione literarum Λ & Δ deceptus. Ferrarius in Lexico Geograph. ex vetuſta quadam Stephani editione citavit *Palateria*, cum citare debuiſſet *Panlateria*. Ad quem locum ab alio additum eſt, *quid ſit Palateria ignoratur; non enim reperitur apud Stephanum.* Conſuluit hic ſine dubio Xylandrianam editionem in quo Παλατερία legitur, quod quidem eſt genuinum inſulæ nomen, ſed nequaquam hujus loci cenſendum, quia elementorum ſeriem non ſervat. Inſulæ ſitus non indicatur, quem Epitomator ſtocci feciſſe videtur. Inſula eſt maris Tyrrheni in ſinu Puteolano, Pontiæ finitima.

[52] Ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων.] In Aldina Florentinaque male exhibetur Τιβερίου Νέρωνος, quod correxit Xylander. Noſter in hiſtoria Romana ſe imperitiſſimum hoc in loco prodidit. Nam Tiberius non uxorem, ſed nurum, ut bene obſervat Salmaſius in margine ſui Stephani, in hanc inſulam relegavit. Suetonius in Tiberio: *Nurum Agrippinam, poſt mortem mariti, liberius quiddam queſtam, mana apprehendit.* Deinde additur: *Noviſſime calumniatus, modo ad ſtatuam Auguſti, modo ad exercitus confugere velle, Pandateriam relegavit.*

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Πανλατερῖνος.] Aldina Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν Πανλατηριανός. Sed gentilia in ινος non admittunt Itali. Vide quæ ſupra ad vocem Παιονία diximus.

[54] Πανόπη, πόλις Φωκίδος.] Rariſſime hæc urbs a Græcis iſta terminatione effertur. Heſychius: Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Sic quoque Ovidio dicitur lib. III Metam. ubi de bove canit, quæ Cadmo juxta Apollinis oraculum viæ dux erat:

Jam vada Cephiſi, Panopesque evaſerat arva:
Boſſetis. -- --

Panopea, ſive Panope alioquin eſt Nympha marina, Nerei & Dordis filia, de qua Homerus Iliad. Σ, & Virgil. lib. 1 Georg. *Vela-*

ΠΑ'ΝΟΡΜΟΣ πόλις Σικελίας, ᾗ λιμὴν, ὡς Πολύβιος. [55] Οἱ καθοικοῦντες, Πανορμῖται. Ὁ δὲ ἐκ Σικελίας πολίτης, [56] Πανορμίτης. [57] Τὸ ἡλυκὸν, Πανορμίτης. Λέγεται δὲ καὶ Πανορμεύς.

A PANORMUS, urbs Siciliæ, & portus, ut Polybius. Incolæ, Panormeni. Civis vero ejus, qui in Sicilia, Panormita. Fœm. Panormitis. Dicitur vero etiam Panormeus.

ΠΑΝΟ'Σ [58] κώμη, κώμη πρὸς τῷ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἥτις καὶ Πανὼν λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πανοκωμίτης.

B PANOS vicus, vicus circa mare rubrum; qui etiam *Panon* dicitur. Gentile, Panocomites.

ΠΑΝΟ'Σ [59] πόλις, πόλις Αἰγύπτου. Ἔστι δὲ καὶ θεῖον ἄγαλμα μέγα, ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους· ἀπαίρει τι μάσιγας τῇ δεξιᾷ [60] σελήνῃ, ἧς ἐδωλὸν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα. Ὁ πολίτης, Πανοπολίτης.

C PANOS urbs, urbs Ægypti. Est vero etiam Dei magnum signum, quod habebat pudendum arrectum circiter septem digitorum: dexteraque flagellum intentat lunæ, cujus idolum ajunt esse Panā. Civis, Panopolites.

ΠΑΝΤΙΚΑ'ΠΑΙΟΝ [61], πόλις μεγίστη, ἣ κεῖται Βόσπορον μητρόπολις. Οἰκίσθη δὲ [62] ἀπὸ Αἰήτου παιδὸς, λαβοῦσα τὸν τόπον ἀπὸ Ἀγαήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσασα τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παρῤῥέοντος [63] ποταμοῦ Παντικάπου. Ὁ πολίτης Παντικαπαιδὸς. Λέγεται καὶ Παντικαπάτης. Ἔστι δὲ Παντικαπαιδὸς, [64] ὡς Σινώπη Σινωπεύς. [65] Τὸ δὲ Παντικαπάτης, κεῖται ἀπὸ Εὐσταθίου.

D PANTICAPÆUM, urbs maxima earum, quæ juxta Bosporum, metropolis. Condita verò fuit ab Æetæ filio, qui ab Agaëte Scytharum rege locum acceperat, atque à prætereunte fluvio Panticapa civitatem appellavit. Civis, Panticapæus. Dicitur etiam Panticapiates. Est verò Panticapæus, ut Sinope, Sinopeus, Panticapiates verò invenitur apud E Eustochium.

ΠΑΝ-

Votaque servati solvent in littore nauta
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.

Sed antiquis temporibus hoc oppidum appellabatur Παντικός, quæ appellatio etiam ætate Homeri & Scylacis in usu fuit; sed ætate Strabonis parum immutatum est hoc nomen, & appellabatur Φανταϊδές, uti testatur lib. IX hisce verbis: Παντικὸς δὲ ὁ νῦν Φανταϊδὴς, ὅρμος τῆς ἀπὸ Λιλυβαίου τύπου, ἐν ᾧ ἐστὶ πόλις, ἣ τὸ πρὶν Τυρίτης ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων μυθολογοῦσι. Imo ipse Stephanus urbis Φανταϊδές ex Thucydide lib. IV meminit, quæ tamen, etiamsi eam distinguat & à Panope sive Panopeo diversam statuat, eadem est censenda, quemadmodum ad illum locum docebimus.

56 Πανόπη.] Scio quidem Πανοπεὺς non Πανοπίτης hanc urbem à Strabone dici. Sed non tamen propterea sic legendum est Πανοπαιὸς contra librorum veterum consensum. Id nihil pertinaciter viri docti ex ipsis ea de re monumentis Panopæis ἀμαλίας τῆς πρωτοτύπου. Salm.

57 Οἱ πρωτοκτίστης, Πανορμεῖοι· ἐστὶ δὲ ὁ ἐκ Σικελίας πολίτης, Πανορμίτης.] Mirum est editores in hisce verbis lacunas duas non subolfecisse, ante οἱ πρωτοκτίστης quædam excidere, & post ὁ ἐστὶ δὲ. Nam Panormi Siciliæ incolæ, ut alias sæpe inculcavimus, non possunt dici *Panormeni*. Itaque facile crediderim heic nonnulla excidisse, vel Epitomatorem in concinnanda hac epitome admodum negligentem fuisse. Portus hoc nomine celebratur in Scholiis ad Apol. Rhod. Argon. lib. I. Λιμένα ὑπείδεκε] Πανορμεῖον, λιμένα ἐν Κυζίκῳ, ἢ ὁμώνυμον πόλει ἐν Σικελίᾳ. Hinc posse deduci τὸ Πανορμεῖος, manifeste liquet ex nostro, quia vicinæ urbes isthac ἐθνικῶς gaudeant forma; ita enim ille in Ἀντιόχεια. Τὰ δὲ Ἀντιόχεια, Ἀντιόχειαι, ἐπὶ τὸ πλεονάσαν, Κυζικηνὸς, ἐπὶ δὲ τὸ ἀκριβὲς, Κυζικηνὸς, καὶ τὸ ὁμοῖον. Quod ad alterum lacunam attinet, ibi vel Πανόρμιον, vel πολιχνίον excidit, & locus sensu caret, nisi alterutram vocem addideris. Tota igitur hæc sectio, hunc in modum videtur refingenda atque supplenda: Πανορμεῖον, πόλις Σικελίας ἐν ἐμοὶ, ἐκ Πολυβίου. Ἔστι δὲ λιμὴν Κυζικηνὸς, καὶ πρωτοκτίστης, Πανορμεῖος· ὁ δὲ ἐκ Σικελίας πολίτης, Πανορμίτης. Cluverius in Sicilia Ant. de Panormo agens, Stephani verba adducit, & quanquam de iis nihil statuat, liquet tamen ex versione verborum Stephani, ipsum pro *Panormeus* voluisse *Panormius*, aliosque in ista verborum interpretatione admisisse errores, de quibus jam non agam.

56 Πανορμίτης.] Apud idoneos scriptores hoc gentile in usu est. Diod. Sicul. lib. XXII in eclogis legat. Ὁ δὲ Ποσειδὼν ἦκεν ἐπὶ τὴν Πανορμίτιδα πόλιν. Latino ore dixerunt PANORMITANUS, quod est apud Ciceronem & alios.

57 Τὸ ἡλυκὸν, Πανορμεῖος.] Sic exhibent Aldina Juntinaque, quod sequuti sumus: male enim Xylandriana, τὸ ἡλυκὸν Πανορμίτης. Apud Polybium lib. I secundus & quartus hujus vocis casus occurrit: Ἀναχθέντες ἐκπερασάντων ἐπὶ τὸν ὅρμον τὸν Πανορμίτην. Et alio in loco: Ἀμίλκας κατῆρε πρῶτον τὴν ἄκραν τὴν Πανορμίτιν.

58 Πανὼν κώμη, κώμη πρὸς τῷ &c.] Vocem κώμη, quæ ab omnibus libris abest, inferendam esse satis liquet ex gentili Πανοκωμίτης. Eodem prorsus modo in antecedentibus legitur, Κυπῶν πόλις, Αἰγυπτία πόλις, & Καρχηδόνιον πόλις, πόλις ἐν τῇ Μαιωτίδι.

59 Πανὸς πόλις.] Et hoc loco vocem πόλις restituendam, quæ in aliis editis non conspicitur. In MSS. legebatur, πόλις Αἰγυπτίη, quod eodem redit.

60 Πανὸς.] Vide in voce Μάνδης. Vide ejus imaginem apud Kirch. pag. 222. Quare flagellis lunæ minitatur? fortassis ne illicitos concubitus, qui lucente luna & nocte instituuntur, aperiret. Vel tale quid comminiscendum. Pan enim omnis salacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter describit in Hieroglyph.

61 Πανὶς πόλις.] Dictam etiam Χίμαιρα testatur Diodorus lib. I. Τέτταρ δὲ Παὶ τὰς ἐγχωρίους ἃ μόνοι ἀφάλακτα πυκνοκάτοπα κρὰ τὰ ὄρη, ἀλλὰ & πόλιν ἐκπύργωσε κρὰ τὸ Θεσσαλὸν καλούμενον ὄρος ἐπὶ τῆς ἐγχωρίου Χίμαιρα, ἣ Χίμαιρα, μυθολογουμένου δὲ Πανὸς πόλιν. Salm.

60 Σελήνῃ.] Σελήνῃ habent MSS. Salm.

61 Παντικάπαιον.] Eustath. in Dion. pag. 45.

61 Παντικάπαιον.] In uno MS Palatino Παντικαπαιον legitur, & Παντικαπτα, quod eo libentius notavi, quod summus vir II Casaubonus quoque Strabonis in plerisque MSS inveniri testatur. Salm.

62 Ἀπὸ Αἰήτου παιδὸς.] Locus hic mihi suspectus, & legendum puto ἐκ Περσηΐδος. nullum enim Æetæ filium fuisse præter Absyrtum notissimum. Salm.

63 Ποταμοῦ Παντικάπου.] In uno MS. Palat. legitur παντικάπα, quod notandum esse duximus. Salm.

64 Ὡς Σινώπη Σινωπεύς.] Claudicat similitudo.

65 Τὸ δὲ Παντικαπάτης &c.] Τὸ δὲ Παντικάπης κεῖται ἀπὸ

ΠΑΝΤΟΜΑ'ΤΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Παντομάτριος, ὡς Βυζάντιος. Ἡ Παντοπαλειάδις, ὡς [66] Βυτρασιανὸς Βυτρασιάδις, ἢ Δολίχιον Δολιχιάδις.

ΠΑΠΙ'ΤΙΟΝ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ.

ΠΑΠΡΙΜΙ'Σ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παπριμίτης.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, πόλις Συρίας. [67] Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας παρὰ Διοδώρῳ λεγομένη.

ΠΑΡΑΙΓΙΑΛΙ'ΤΑΙ, ἰχθύες οἱ τὸν αἰγιαλὸν διερχόμενοι, ὥσπερ [68] Ἀχελωΐται, ἢ Παρωκεανίται.

ΠΑ'ΡΑΙΣΟΣ οἱ ἦς Ἠρωδιανὸς ἐν ὀγδόῳ. Τὸ μὲν τι [69] Πάραισος [70] ὀξύνεται. Ἐγένετο δὲ ὁ Πάραισος Μίνῳ συγγενὴς, ἀφ' οὗ καὶ πόλις ἡ Πάραισος, ὁμοπάτριος τῷ οἰκιστῇ.

ΠΑΡΑΙ'ΤΑΚΑ [71], πόλις Μηδική. Τὸ ἐθνικὸν Παραιτακηνὸς, ὡς Γέρασα Γερασηνὸς, Ζόαρα Ζοαρηνός. Καὶ κατὰ μετάπτωσιν Παραιτακηνὸς, ὡς ἡ Ἀρτάκη Ἀρτακηνός.

ΠΑΡΑΙΤΟ'ΝΙΟΝ [72], πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣν [73] Ἀμμωνίαν καλοῦσι.

ΠΑ'ΡΑΛΟΣ [74], ἐν Θεσσαλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Παράλιοι. [75] Ἔστι δὲ καὶ Παραλία τῆς Ἀττικῆς. Οἱ οἰκήτορες λέγονται καὶ Παράλιοι.

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙ'Α [76], πόλις Φωκίδος. Ὁ πολίτης, Παραποτάμιος.

ΠΑΡΑΤ'ΑΙΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν πεμπτῳ Θεσσαλικῶν.

Σὺν δὲ Παραυαίοις καὶ ἀμύμονας Ὀμφαλιῆας.

Καλέονται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄυου ποταμοῦ οἰκοῦσαν.

ΠΑΡΑΧΕΛΩΙ'ΤΑΙ [77], ὡς Παρωκεανίται, καὶ Παρασώποι, διττὸν ἔθνος. Διττὸς γὰρ καὶ Ἀχελῷος· ὁ μὲν Φθιώτης, ὁ δὲ Αἰτωλὸς· Καὶ οἱ περοικοῦντες, ὁμοίως Παραχελωΐται.

ΠΑ'ΡΕΔΡΟΣ [78], τῷ βασιλεῖ συγκαθήμενος, ἀπὸ τοῦ ἕδρᾳ, ἢ τις ἀπὸ τοῦ ἔδους τοπικῶς

PANTOMATRIUM, urbs Cretæ. Civis Pantomatrius, ut Byzantius. Vel Pantomatrieus, ut Bupraſius, Bupraſieus, & Dolichium, Dolichieus.

PAPITIUM, urbs Paphlagoniæ. Gentile, ſimile primitivo.

PAPRIMIS, urbs Ægypti. Civis, Paprimites.

PARADISUS, urbs Syriæ. Eſt etiam vicus Siciliæ ſic dictus.

PARÆGIALITÆ, piſces, qui in litore inveniuntur, ut Acheloitæ, & Paroceanitæ.

PARÆSUS, de qua Herodianus lib. 8. *Paræſus quidem acuitur. Erat vero Paræſus Minois cognatus, à quo urbs Paræſus eodem accentu, ac conditor.*

PARÆTACA, urbs Medica. Gentile, Parætacenus, ut Geraſa, Geraſenus. Zoara, Zoarenus. Et ab Paræace, Parætacenus, ut ab Artace, Artacenus.

PARÆTONIUM, urbs prope Alexandriam, quam Ammoniam vocant.

PARALUS, urbs in Theſſalia Melienſium; cujus cives Paralii. Eſt etiam Paralia Atticæ. Incolæ dicuntur quoque Paralii.

PARAPOTAMIA, urbs Phocidis. Civis, Parapotamius.

PARAUÆI, gens Theſſprotica. Rhianus lib. 4 Theſſalicorum.

Cum Paraueis verò & irreprehenſibiles Omphalienſes.

Sic verò vocari fuere, quod juxta fluvium Auon incolerent.

PARACHELOITÆ, ut Paroceanitæ, & Paraſopii, duplex gens. Duplex enim etiam Achelous, alter quidem Phrhiotes, alter verò Ætolus. Et qui juxta habitant, ſimiliter Parachelotiæ.

PAREDRUS, qui unà cum rege aſſidet a voce ἕδος i. e. ſella, quæ ab ἕδω, i. e. *pavi-*

---

66 Βυτρασιανὸς.] Leg. Βυτράσιος. ut conveniat.

67 Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας.] Diod. Sic. pag. 100.

68 Ἀχελῶται.] Παρωκεανίται. Ita legendum hoc loco

69 Πάραισος.] Vide Schol. Sophocl. pag. 289.

70 Ὀξύνεται.] Accentus male eſt collocatus, vel ſcribendum eſt περισπωμένη. Vide in voce Σπίλος.

71 Παραιτακηνὸς.] Salm ad Solin. 1194. Vide Herodotum. ibi ni fallor Παρίτακα ſcribitur.

72 Παραιτόνιον πόλις.] Ægypti. Vide Spanh. pag. 779.

73 Ἀμμωνίαν.] Titi Nummus à Th. Golt. 224. inferioris Libyæ urbs, hodie Raxa.

74 Πάραλος.] Vide in voce Ἔστιαία.

75 Ἔστι δὲ καὶ παραλία.] Vide in voce Ἀτθίς.

76 Παραποτάμιος.] Sic Παραπαφλαγὼν & Παραπασσαρηνὸς. Apud Livium Parorium eam Macedoniæ partem, quæ montibus erat propinqua Sic ieem *Paraſtrymonium*, ubi male hodie legitur *Paraſtrymonium Salm.*

77 Παραχελωΐται.] Vide Strabonem lib IX pag 434. ul. Edit p 409 prio Ed.

78 Πάρεδρος.] Reges & Archontes habuere ſuos Παρέδρους, ut & Polemarchi apud Athenienſes Pollux lib. VIII cap. VIII. Πάρεδρον δ' ὀνομάζουσι τὸν αἱρετὸν ἄρχοντα

πτικῶς εἴρηται. Ἦσαν δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις συναρχοντες οἱ Πάρεδροι. Ἐκ τούτου καὶ τὸ παρεδρεύειν, ὡς δ' Ἔφεδρος τὸ ἐφεδρεύειν.

pavimentum, localiter dicta est. Erant autem & apud Athenienses collegæ in magistratu Paredri. Hinc & verbum παρεδρεύειν, ut ab Ephedrus, verbum ἐφεδρεύειν,

ΠΑΡΕΜΦΙΣ [79], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παρεμφίτης.

PAREMPHIS, urbs Ægypti. Civis, Paremphites.

ΠΑΡΕΝΤΙΟΝ, πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Τυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρεντίνος. Τὸ θηλυκὸν, Παρεντίνα.

PARENTIUM, urbs, & portus prope Istriam. Gentile, Parentinus. Fœmin. Parentina.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας. Ἔστι καὶ Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παρθένιος, καὶ Παρθενεύς.

PARTHENIUM, urbs Eubœæ. Est vero etiam Thraciæ. Gentile, Parthenius, & Partheneus.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ [81], ποταμὸς ἐν μέσῃ τῇ Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. Ἐκλήθη δ' ὅτι συνεχῶς θεὶ αὐτὸν τὸν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγέτιν. Ἢ ἀπὸ [82] τοῦ ἐρημαίου καὶ παρθενώδες δ' ῥεύματος,

PARTHENIUS, fluvius, qui per mediam Amastrianorum urbem fluit. Sic verò vocatus fuit, quod assidue circa ipsum Diana *Virgo* venaretur. Vel quod ejus fluentum esset quietum & *virginale*.

Sic quiete profluens, ficut mollis virgo incedit.

Ὡς [83] ἀκαλὰ ῥοάων, ὡς αἴρῃ παρθένος εἶσι.

Quod in eum ceciderit Parthenos, alicujus quondam regis filia. Et hæc quidem illic obierit, fluvio verò accolæ nomen Parthenium imposuere de virginis eventu. Est etiam promontorium prope Heracleam, cujus meminit Artemidorus lib. sexto Geographicorum. Est etiam Parthenia vicus prope Pontum.

[84] Οὗπερ δὲ αὖτις ἔπεσεν ἡ παρθένος, [85] Παλαιᾶς βασιλέως θυγάτηρ. Καὶ τὸν μὲν πλαδῆσαι ἐκεῖ, [86] τῷ δὲ ποταμῷ Παρθένιον ὄνομα τὴν προχώρησιν δοῦναι, διὰ τὸ παθεῖν τὴν Παρθένον. Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, ὃ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ἕκτῳ γεωγραφουμένων. Ἔστι καὶ Παρθενία κώμη, πόλις πλησίον.

PARTHENOPE, urbs in Opicis Italiæ, à Rhodiis condita. Civis Parthenopæus, ejusdem proprio nominis.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗ [87], πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων. Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΟΛΙΣ [88], Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων [89] Γεραιστοῦ καὶ Μύγδονος παίδων, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων, διὰ τὸ ἀγροικον αὐτῶν καὶ ἀθάπτως, καὶ τὸ ἄμικτον, ἐκλιπόντων τὴν πόλιν, ἧπερ ἐπὶ γοῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. Ὁ πολίτης, Παρθενοπολίτης.

PARTHENOPOLIS, Macedoniæ urbs, à filiabus Geræsti, Mygdonis filii, ut Theagenes in Macedonicis. Ab filiabus autem cum agrestes vita esset, ac ab hominum consortio abhorrerent, urbem condidit, quæ etiamnum propter eas *Parthenopolis* vocata fuit. Civis Parthenopolites.

ΠΑΡΘΕΝΟΥ ἱερὸν, τόπος καὶ ἄκρα καὶ χέρρονησος πόλεως Βοσπόρου, ὡς Στράβων. Ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον, καὶ ἄκρα, καὶ νεὼς, καὶ τὸ [90] ξόανον, ἔχον στάδιους ἑκατόν. Ὁ δὲ χημαιζμὸς, ἀπὸ δύο ἐν

PARTHENU hieron, locus, & promontorium ante Cherronesum urbem Bosporiri, ut Strabo. Est autem Dæmonis cujusdam cognomen, & promontorium, & templum, & simulachrum, habens centum stadia. Nomi-

nis

[79] Πάρεμφις.] Goltz. 224.

[80] Παρεμφίτης.] Παρεμφούθις MS. P. *Salm.*

[81] Παρθένιος.] Leg. Παρθενιώτης. Circa Elidem in voce Θωμαίος.

[82] Παρθένιος ποταμὸς ἐν μέσῃ τῇ Ἀμαστριανῶν πόλεως Παρλαγονίας Apol. Schol. vid. p. 340. Fontes Parthenii sunt in monte Pompeiopoli. Vide in illa voce.

[83] Τὸ ἐρημαῖον.] Apollonius lib. 2. Καὶ δὲ Παρθένιος ῥοὰς ἀλμυρηστῆρος Περιῤῥύτε ποταμοῖο παρημεσίησιν. *Salm.*

[84] Οὗπερ δὲ αὖτις ἔπεσεν.] MS. πρὶς ἔπ εἰ αὐτῇ ἐπέζει.

[85] Παλαιᾶς βασιλέως.] Lege: ὅπ εἰ αὐτῇ ἐπέζει ἡ παρθένος πόλεως βασιλέως θυγάτηρ, & omnino ita legendum est. *Salm.*

[86] Τῷ δὲ ποταμῷ.] Accuratissimum hujus amnis situm habemus apud Scholiast. Apollon. p. 235. & nominis originem.

[87] Παρθενόπη.] Παρθενοπὶς est in voce πολιάτης.

[88] Παρθενόπολις.] Nervæ nummus è Thes. Goltz. hæc Plinii est lib. v cap. xl iii. Const. Por. 1, v pag. 26. non altera Macedoniæ Parthenopolis. Harduinus.

[89] Γεραιστοῦ δὲ Μύγδ.] Γεραιστοῦ δὲ Μύγδονος παῖδες. ita MSS. *Salm*

[90] Ξόανον ἔχον σταδίους.] MS. ἐπὶ δὲ δαίμονος τινὸς ἐπώνυμον

Kkkk 2

θνικὸν παρὰ τὸ ἀγωγόν. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μόψα ἡ ἑστία παρήχθη τὸ Μοψεάτης, ἀπὸ μόνου τοῦ Μόψου εἴρηται καὶ ἀπὸ τοῦ παρθένια καὶ ἱερὸν, ἢ ἄκρας, ἢ ξοάνου, ὁ οἰκήτωρ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιος, ἀπὸ δὲ παρθένια μόνα ὀνόμασται.

ΠΑΡΘΟΣ [91], πόλις Ἰλλυρική. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς. Λέγεται δὲ καὶ θρασυνικῶς, ὡς, Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν, [92] Παρθυαῖος.

ΠΑΡΘΥΑΙΟΙ [93], ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ Φυγὸν, [94] ἢ μεταστάσαν [95] ἀπὸ Μήδων. Κληθὲν δ' οὕτω ἀπὸ Μήδοις, διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτῶν δεξαμένης χώρας, ἐλώδους καὶ [96] ἀγκώδους ἔσης. Ἢ διὰ τὴν φυγὴν, καθὼς οἱ Σκύθαι τοὺς φυγάδας Πάρθους καλοῦσι. Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Παρθηναῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνὴ, καὶ [97] Παρθύαιος. Καὶ [98] Παρθὶς, ἡ χώρα Μακεδονίας.

ΠΑΡΙΚΑΝΗ [99], πόλις Περσικὴ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, Ἐν δὲ αὐτῇ πόλις Παρικάνη οὔνομα. Τὸ ἐθνικὸν Παρικάνιοι λέγονται, καὶ Παρίκανοι.

ΠΑΡΙΟΝ [100], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Πάριδος τοῦ Ἰασίωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Πάριος. Ὁ πολίτης, [1] Παριανός. Καὶ τὸ ἡλυκὸν, Παριανή. Λέγονται καὶ Παριανεῖς, ἀπὸ τοῦ Παριανδὸς θέσεως.

ΠΑΡΜΗ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρμαῖος, ἢ Παρμανὸς, ὡς [2] Ἀλξανός.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ, ὄρος Δελφῶν. Ὁ ὄρειος, Παρνάσιος. Τὸ ἡλυκὸν Παρνασσία, καὶ Παρνασσὰς, ἀπὸ τοῦ Παρνάσσου, ὡς Ἑλικωνιάς. Καὶ τὸ θέτερον, Παρνάσσιον. Λέγεται καὶ Παρνασσὶς, ἀπὸ τοῦ Παρνασσὸς, ὡς τὸ Τόμιος Τομίσις. Καὶ Παρνασσιάς. Τὸ κλητικὸν [3] Παρνασσιακὲ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάρναξος, [4] διὰ τὸ τῶν Δουκαλίωνος λάρνακα αὐτόθι σωθῆναι. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀπὸ Παρνασσοῦ Παρνασσὸν τύραννα λαβεῖν, ὃν καὶ μαθόντα περὶ Πυθοῦ

nis verò forma ex duobus unum derivatum. Ut enim à Mopso, & *hestia*, deductum est Mopseates, à solo Mopso: sic à Parthenu & hieron vel promontorii, vel simulachri nomine deducitur tantum Parthenius, habitator, à solo Parthenu nomine.

PARTHUS, urbs Illyrica. Apollodorus in Chronicis. Dicitur vero etiam in gen. mascul. ut Polybius. Gentile, Parthenus.

PARTHYÆI, gens olim Scythica, quæ deinde fugit, vel emigravit Medo duce vel tempore Medi. Sic verò à Medis vocata fuit ex natura terræ, quæ eos excepit palustris, & cava: vel à fuga, quoniam Scythæ *Parthos* vocant exules. Dicuntur vero etiam Parthi, & Parthii, & Parthyæi. Et regio, Parthyæa, & Parthyene, & Parthyenus, Et Parthis, regio Macedoniæ.

PARICANE, urbs Persica. Hecatæus Asia. *Est verò apud eos urbs Paricane nomine.* Gentile, Paricanii dicuntur, & Paricani.

PARIUM, urbs in Hellesponto, sic vocata à Pario Jasionis filio. Gentile, Parius. Civis, Parianus. Fœm. Pariana. Dicuntur etiam Parianenses, à Parianensis nominativo.

PARMA, urbs Italiæ. Gentile, Parmæus, vel Parmanus, ut Alxanus.

PARNASSUS, mons Delphorum: Montanus, dicitur Parnassius. Fœm. Parnassia, & Parnassias, à Parnassius, ut Heliconias. Et neut. Parnassium. Dicitur etiam Parnassis, à Parnassus, ut à Teumissus. Teumissis. Et Parnasseus. Possessiv. Parnassiaci. Vocabatur verò antea *Larnassus*, quod Deucalionis arca illuc appulisset. Nonnulli verò dicunt Parnassum à Parnasso nomen accepisse, qui primus in Pytho vaticinatus est, ut Alexander inquit in pri-

μαι ἐ ἄκρα ἐ ὁπλὸς ἐ τὶ ξύλου παρῆκται ἴχνος σωθὲν ἐσθῆτος. Salm.

91 Πάρθος.] Vide Palm. G. A. pag. 129.

92 Παρθυαῖος.] Παρθυαῖοι dicuntur Straboni, ubi legendum Παρθυαῖοι. Βυλίνιος δὲ καὶ Τουλάνιος Παρθυαῖοι. Salm.

93 Παρθυαῖοι.] Παρθῖοι Polyb. & Dio. Vid. Casaub. ad Strab. 123. vide Ursin. ad Pol. leg. 251. Παρθῖοι est in voce Βριγάκιοι. Ergo plures habuit Parthene urbes sub sua ditione.

93 Παρθυαῖοι.] Vide Salm. ad Solin. pag. 241 & 1196.

94 Ἢ μεταστάσαν ἀπὸ Μήδων.] Lege ἢ μεταστάσιον ἀπὸ Μήδων. Salm.

95 Ἀπὸ Μήδων.] Eustath. ad Dionys. pag. 130.

96 Ἀγκώδης.] Vide Justinum. Vide etiam Salm. ad Tertull. de Pallio. ibi insignis Tert. locus.

97 Παρθυηνὸς.] Et Παρθυηνὸς, unde Quadratus Παρθυηνοὶ scripserat. *Salm.*

98 Παρθὶς.] A quâ Παρθῖοι dicuntur Straboni & aliis. *Salm.*

99 Παρικάνη.] Vide Boch. de Animal. pag. 641.

100 Πάριον.] Vide Eustat. ad Dionys. pag. 74. ΠΑΡΙΑΝΩΝ Num. è Thes. Goltz. 224.

1 Παριανὸς.] Est gentile à gentili formatum. Vide in Ἀγκυρα, & Spanhem. in numis. pag. 844.

2 Ἀλξανὸς.] Videndum, unde Vocabulum illud formatur.

3 Παρνασσιακὲ.] Παρνασσιάδες in Ms.

4 Ἐκαλεῖτο.] Vide Apoll. schol. pag. 214.

5 Διὰ τὸ τῶν Δευκαλίωνος.] De appulsu Deucalionis ad Parnassum, vide Ovid. Metam. & Juven. Falcon. Dissert. de Nummo Apamensi pag. 141.

6 Ἐν-

Πυθοῦ πρῶτον, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν [6] ἐν πρώτῳ [7] περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ.

A primo lib. de Delphico Oraculo.

ΠΑΡΝΗΣ, Παρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο δὲ ἀρσενικῶς λέγεται [8] Ἐμφανὴς ἐν Πυραυνῷ, [9] ἐς κόρακας [10] ἥξω, Φέρων δάφνο τὸν Παρνηθιον ὄλον. Καὶ θηλυκῶς, ὡς παρὰ Ἀριστοφανεῖ ἐν [11] Νεφέλαις.

PARNES, Parnethis, mons Atticæ. Hic & in gen. masculi. dicitur. Emphanes in Pyrauno, *ad corvos accedam ferens huc totum Parnethem.* Et in genere fœminino sicut apud Aristoph. in Nebulis.

Βλέπε νυν δεῦρο πρὸς τὴν Παρνηθα.

Aspice nunc huc ad Parnethem.

Τὸ τοπικὸν, [12] Παρνήθιος λέγεται καὶ ἀπὸ τῆς Παρνηθος θηλυκῆς, τὸ θηλυκὸν Παρνήθιος.

Locale, Parnethius dicitur. Et à genitivo Παρνηθος, fœmininum Parnethis.

ΠΑΡΟΙΤΑΙΑ, χώρα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης πλησίον, ἧς οἱ οἰκήτορες Παροίταιοι.

PAROETÆA, regio prope mare rubrum, cujus incolæ, Paroetæi.

ΠΑΡΟΠΑΜΙΣΣΟΣ [13], πόλεως [14] ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' ἧς [15] Παροπαμισαδαῖοι παροικοῦντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ θεῶν, ἀπ' αὐτῶν φησι τὸ ὄρος κεκλῆσθαι. Οἱ δὲ τῶν κατοικοῦντες, Παροπαμισάδαι.

PAROPAMISSUS, mons urbis Indicæ, à quo, qui juxta-habitant *Paropamissadæ* dicti. Apollodorus autem secundo de terra, ab ipsis ait montem esse appellatum. Qui verò hunc incolunt, *Paropamissadæ* dicuntur.

ΠΑΡΟΣ, νῆσος. Ἰωσὶ δὲ πόλιν Ἀρχίλοχος, αὐτὴν καλεῖ ἐν τοῖς Ἐπῳδοῖς. Οἰκεῖται δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν, καὶ πάνυ Ἀρκάδων ὀλίγων. Τὸ νόμα μὲν λέγεται ὑπὸ Πάρου, ἧς Παράσιος, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος. Νικάνωρ δὲ ἐν τῇ Μετονομασίας, κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν [16] Πακτίαν, Δημήτερος δὲ, Ζάκυνθον, Τέριαν, Τλλήσσαν δὲ [17] Μινώαν, τὴν δὲ Καβάρνιν, [18] δοθ' ὑπὸ [19] Καβάρνου ἧς μιγυσσα θυγατρὸς τοῦ Δημήτερος τῆς θυγατρός. Ὁ πολίτης, Πάριος. [20] Εἰκῆ πίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ Τεχνικὸς, [21] Ἀπολλώνιος Παριανὸς ἱστόρει, ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὕτω γράφων. [22] Τῶν δὲ δεύτερα ἀπὸ τοῦ Ζυγοῦ Ζυγιανὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ Πάρου Παριανὸς, Λεοντιανὸς, Ταυριανός. [23] Ἀπὸ ταύτης λέγεται παροιμία τὸ Ἀναπελάζειν, ὡς

PAROS, insula; quam urbem etiam Archilochus in Epodis vocat. Habitabatur verò primùm à Cretensibus, ac nonnullis paucis Arcadibus. Nomen verò dicitur habuisse à Paro, Parasii filio, Arcade viro, ut Callimachus. Nicanor verò in Metonomasiis, *Pactiam* vocatam fuisse affirmat, nec non *Demetriadem*, *Zacynthum*, *Hyriam*, *Hyleessam*, & *Minoam*, & *Cabarnim*, à Cabarpo, qui Cereri raptum filiæ prodidit. Civis Parius. Temere igitur gentile Pari, Apollonius Technicus, *Parianus* dixit, in lib. de derivativis sic scribens: *Secundi verò à Zygo Zygianus, & à Paro Parianus, Leontianus, Taurianus.* Ab hac dicitur parœmia τὸ ἀναπελάζειν, i. e. *more Pariorum pacta frangere*

[6] Ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ.] Lege ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ. Ita enim Mss. habent. *Salm.*

[7] Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ.] Περὶ δὲ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρησμοῦ. Ita legitur in Ms. Vossiano.

[8] Ἐμφανὴς ἐν Πυραυνῷ.] Alexis apud Athenæum lib. 13 citatur ἐν Πυραυνῷ. Scholastes Aristophanis citat hunc locum. Quis hic sit ἐμφανὴς, omnino mihi obscurum & ἄφατον; tam male mihi notus atque ille nescio quis ἄφατος, cujus meminit Athenæus lib. 7, quem librum edidisse narrat de Aristone doctore suo. Sed legendum Εὐφανὴς. Athenæus lib. 8 citat Euphanem in Musis. Εὔφανος, inquit, ἐν Μούσαις. Potest etiam legi Εὐφρανὴς, quem Pollux citat ἐν τραγῳδολοιδορίᾳ. lib. 10 cap. 11. Corruptum censuit titulum eruditissimus Xylander. Falsò. Πυραυνὸς est furnus; idem quod κερίαυνος. Pollux, ζυμουργὸς, ἰτυηρὸς, λάκκος, χαλκεὺς, κεραμεὺς, βωμὸς, πυρφόρος. καὶ ἀγγεῖα, ὅς τὸς ἐμπύρους ἀνθρακας ὑποδέχεται. Ἐμφανὴς legendum. *Salm.*

[9] Ἐς κόρακας ἥξω, φέρων δάφνην τὸν Πάρνηθα ὅλον.] Lege ex MS. Ἐς κόρακας ἥξω φέρων δάφνην τὸν Πάρνηθ' ὅλον. Salm.

[10] Ἥξω, φέρων.] Non est ponenda distinctio post vocem ἥξω, sed post φέρων. Nota Phrasin ἥξω φέρων. Vide Con.

[11] Νεφέλαις.] Vide Aristoph. & ejus Scholiast. p. 144. ad νεφέλας.

[12] Παρνήθιος.] Lege Παρνήθιος. Salm.

[13] Παρνήθιος.] Legerem Παρνήθις

[14] Παροπαμισσος.] Salm. ad Sol. pag. 787 & 788.

[15] Ὄρος.] Vide Agath. pag. 54.

[16] Παροπαμισσαδαῖοι.] Lege Παροπαμισσάδαι οἱ Salm.

[17] Παροπαμισσαδαῖοι.] Vide Agath. pag. 51.

[18] Πακτίαν.] Forte legendum Ἐπακτίαν, quasi littoralem. *Salm.*

[19] Μινώαν.] Unde hoc nomen habet. Vide in Apol. Bib. pag. 335. Ed. Gale.

[20] Ἀπὸ Καβάρνου.] Vide Epistolam Cuperi adscriptam, & Bochartum 447. Geog. S.

[21] Καβάρνου.] De Cabarno nihil me legisse memini an legendum καβάρου. Suadent hoc Hesychii glossæ, quæ annotant Καβαροὺς Cereris esse sacerdotes Καβαροὶ ἱερεῖς Δήμητρος. nihil tamen ausim affirmare. Sed & Καβαροὶ dicebantur eodem Hesychio auctore. Καβαροὶ οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς πεδήσοι. Salm.

[22] Εἰκῆ πίνυν.] Refutandus est error Nupertini Observatoris Cuperi pag. 83. ubi distinguit inter Apolloni. Dyscol. Alexand. & Apol. Parianum, qui in rerum natura non fuit. Pudet me & nollem factum.

[23] Ἀπολλώνιος Παριανὸς.] Πάριος Mss. sed corrupte. *Salm.*

[24] Τῶν δὲ δεύτερα.] Vide in voce Ἀναπελάζειν.

[25] Ἀπὸ ταύτης.] Lege Eustat. ad Dionys. pag. 76.

ὡς Ἔφορος δὲ δεκάτῳ. Ὁ δὲ Μιλτιάδης, τὰ μὲν ἄλλων νήσων τινὰς δοκαιάσεις ποιησάμενος, ἐπορθησε. Πάρον δὲ δαιμονιωτάτην μεγίστην οὖσαν τότε τῶν Κυκλάδων, καὶ προσβαλὼν ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῷ θαλάττῃ ἔργων, [24] καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα ἄγων. Ἤδη τῶν τειχῶν πιπτόντων, [25] καὶ ὅτι τὴν παράδοσιν τῇ πόλει διωμολογημένων, ὕλης τινὸς ἐξ αὐτομάτου φερομένης ἐκαφθείσης, οἱ μὲν Πάριοι τὰ δόξαντα αὐτοῖς πυρσεύειν ὑπελάβοντες, ἐψεύσαντο τοὺς ὁμολογίας, καὶ τὴν πόλιν οὐκέτι τῷ Μιλτιάδῃ παρέδοσαν. Ὅθεν φασὶν, ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν χρῆσθαι τῇ παροιμίᾳ, τοὺς ψευδομένους πρὸς ὁμολογίας ἀναπερελάζειν φάσκοντας. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὡς φησι [26] Σκύμνος ὁ Χίος, ἐν πρώτῳ περιηγήσεως.

ΠΑΡΠΑΡΩΝ, [27] χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικὴ, ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ. Τινὲς δὲ [28] Περίνθιν τὴν καλοῦσιν. Ὁ δὲ πολίτης Παρπαρώνιος, καὶ [29] Παρπάρωνος γυνικῆς. Τὸ θηλυκὸν, Παρπαρωνία. Ἀνδροτίων δέ φησιν ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος, Παρπαρωνιώτας φησίν. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παρπασία, ὡς Θεσσαλία Θεσσαλιώτης, Ἑσπερία Ἑσπεριώτης.

ΠΑΡΡΑΣΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Οἱ μὲν ἀπὸ [30] Στύμφηλον καὶ Παρράσιον ἐνέμοντο. Κέκληται δὲ Παρράσιος, ἀπὸ τοῦ Λυκάονος παίδων Χάραξ δὲ κτίσμα Πελασγοῦ, ἐν πρώτῳ χρονικῶν φησι [31] Πελασγὸς Ἀρίστορος παῖς, τοῦ Ἐκδάσου, τοῦ Ἄργους, μετοικήσας ἐξ Ἄργους εἰς, ἀπ' ἐκείνου μὲν ἐπὶ τοῦ [32] Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν. ἐβασίλευσεν ἐτῆ εἴκοσιπέντε, καὶ πόλιν Παρράσιαν ἔκτισε Νικάνωρ δὲ Παρμασίαν φησὶν αὐτῷ κεκλῆσθαι, διὰ τὸν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν. Οἱ πολίται Παρράσιος, καὶ Παρράσιος, καὶ Παρράσιος.

[33] Δέξονται Φιλορρόης ὕρεα Παρρασίδος. Καὶ Παρράσιος.

ΠΑΡΩΡΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Λέγεται

gere, ut Ephorus lib. decimo. *Miltiades verò alias quidem insulas cum exscensiones ad eas fecisset, vastavit, Parum verò felicissimam, ac maximam eo tempore Cycladum diu obsidione cinctam oppugnabat; commeatus, qui ei mari poterant inferri, arcebat, ac terra tormentis premebat. Jam verò cadentibus muris, ac pacisscentibus urbem tradere, sylva quadam fortuitò circa Myconum incensa, Parii existimantes Datim ipsis igne signum dare, ne urbem traderent, pacta mentiti sunt, ac urbem Miltiadi non tradidere, unde ajunt nos adhuc paræmiâ uti dicentes de eis, qui pacta mentiuntur, eos ἀναπερελάζειν, i. e. Parios imitari.* Est etiam alia Paros, insula Liburnorum, ut inquit Scymnus Chius lib. 1 Periegeseos.

PARPARON, regio in Asia Æolica, ubi referunt Thucydidem obiisse, ut Apollodorus Chronicorum lib. 2. Aliqui verò *Perinam* hanc vocant Civis, Parparonius à genitivo Parparonis. Fœmininum Parparonia. Androtion autem tertio Atthidis *Parparoniotas* eos vocat. Est id autem quasi à Parparia, ut à Thessalia Thessaliotes, Hesperia Hesperiotes.

PARRHASIA, urbs Arcadiæ. Homerus; *Stymphelum & Parrhasiam incolebant.* Vocata fuit à Parrhaso uno Lycaonis filiorum. Charax verò conditam fuisse dicit à Pelasgo primo Chronicorum sic. *Pelasgus filius Aristori, filii Ecbasi, filii Argi, cum Argis migrasset in regionem illam, quæ tunc quidem ab eo* Pelasgia, *postea verò* Arcadia *vocata fuit, inibi regnavit annos* XXV, *ac urbem* Parrhasiam *condidit.* Nicanor autem *Parmasiam* vocatam fuisse affirmat, propter impietatem Lycaonis in Jovem. Civis, Parrhasius, & Parrhasieus & Parrhasis:

Recipient placide-fluentis montes Parrhasidi.

Et Parrasica.

PAROREA, urbs Arcadiæ. Dicitur ve-

[24] Καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα ἄγων.] MSS. habent καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα ἐ ἄγων. Unde legendum suspicor ἐ κατὰ γῆν μηχανήματα ἄγων. Τῶν Παρίων διωμολογημένων. Salm.

[25] Καὶ ὅτι τὴν παράδοσιν τῇ πόλει διωμολογημένων.] Καὶ ἀπὸ τοῦ παραδίδοναι τῇ πόλει τὸ Παρίων διωμολογημένων. Ita habet codex Vossianus

[26] Σκύμνος ὁ Χίος.] Lege ex MSS. Σκύμνος ὁ Χῖος. Salm.

[27] Σκύμνος ὁ Χίος.] In MSS. est Χῖος.

[27] Χώρα.] Forte Χωρίον.

[27] Χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ.] Χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῶν. Ita legunt. Salm.

[28] Περίνθιον.] An Περίνθιον?

[29] Παρπαρωνίδος.] Fort. leg. Παρπαρωνίδος, licet aliter ex sequentibus liquet.

[30] Στύμφηλον ἐ Παρράσιον εἰσήνεγκε.] Ἐξῆν deest.

[31] Πελασγὸς Ἀρίστορος παῖς, τοῦ Ἐκδάσου.] Lege Γάστου. Vide Palm Gr Antiq 43.

[32] Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν.] Πελασγία a Nicolao. Vide in Ἀρκαδία.

[33] Δέξονται φιλορρόης.] Legendum φυλόης. Vide infra Ovidius.

Testis erat Pylos, testes Stymphalides undæ,
Quique citis ladon in mare currit aquis. Salm.

[34] Ne-

γατη ἡ καὶ Παρωραία. Οἱ πλῆτυ Παρωρεῖς. [14] Νικόλαος δὲ Παρωραίτας φησίν. Ἔστι [15] καὶ Μακεδόνων πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Παρωραῖος. Ἀλλὰ καὶ Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχίτας, καὶ Σαμαρείτας.

A vero etiam Paroræa. Cives, Parorenſes; Nicolaus verò Παρωραίτας vocat. Eſt etiam Macedonum urbs. Gentile, Paroræi. Sed & Paroritas, ut Dicæarchitas, Samaritas.

ΠΑ΄ΣΣΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαῖος, ὡς Ἰασαῖος, ἢ Ἴασος. Ἔστι καὶ Πασσάνδα χωρίον ὑπὲρ Ἀδραμύτειον πόλιν, καὶ [16] Κισθήνη. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσανδεύς, τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος, ὀλίγοι δέ τινες οἱ τὴν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον.

PASSA, urbs Thraciæ. Gentile, Paſſæus, ut Iſlæus ab Iſla. Eſt etiam Paſſanda caſtellum juxta Adramytium urbem & Ciſthenen. Gentile, Paſſandeus, regionis typo. Ephorus, Pauci verò aliqui ad Paſſandeorum caſtellum fugerunt.

ΠΑ΄ΣΣΑΛΑ, Μυλασέων ὅπλιτικον. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαλεύς.

PASSALA, Mylaſſeorum navale. Gentile, Paſſaleus.

ΠΑΣΣΑΡΓΑ΄ΔΑΙ [17], πόλις Ἰηλυκῶς. Διότιμος ἐν ἐξηκοστῷ πέμπτῳ πανηδαπῶν ἀναγνωζμάτων, Ἀθαλήμενος [18] Ἀναξιμένην ὁ μεταλλαγὰς βασιλέων ἕτω γράφοντα. Τὰς δὲ Πασσαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος, ἐφ' ᾧ ὅπου ἀφανισθείη Ἀστυάγην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευόμενα, Περσῶν στρατόπεδον. Ἀπόλλωδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ Φησὶν Ἔοικε δὲ θηλυκῶς ἀρθρῶν. [19] Τάχα δέ, ὅπερ ἄμεινον, ὅτι μὲν ἡ πόλεως θηλυκῶς, ὅτι δὲ τῶν οἰκητόρων ἀνδρωνύμως

PASSARGADÆ, urbs fœminini generis. Diotimus lib. LXV omnigenarum lectionum qui citat Anaximenen in mutationibus regum ſic ſcribentem. Paſſargadas verò condidit Cyrus, in illo loco, ubi prælio Aſtyagen vicit. Vocatur verò urbs, ex interpretatione ejus vocabuli, Perſarum caſtra. Apollodorus autem in genere maſculino uſurpat. Videtur verò & in genere maſculino & fœminino dicta eſſe. Fortaſſis verò, quod melius, cum de urbe dicitur, fœmininum; cum de incolis, virile nomen eſt.

ΠΑΣΤΕΡΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Ὁ πολίτης Παστερίτης, καθὼς τὸ Ἀστερὶς Ἀστερίτης.

PASTERIS, Ægyptia urbs. Civis, Paſterites, quemadmodum Aſteris Aſterites.

ΠΑ΄ΤΑΛΑ [20], πόλις Ἰνδική. Λέγεται καὶ Πατάλη. [21] Τὸ κτητικὸν, Παταλικός. Λέγεται καὶ [22] Παταλαῖος.

PATALA, urbs Indica. Dicitur etiam Patale. Poſſeſſivum Patalenicus. Dicitur etiam Patalæus.

ΠΑ΄ΤΑΛΟΣ, νῆσος βραχεῖα τῇ Καρίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Παταλεύς, τὸ δὲ κτητικὸν Παταλικός, τὸ θηλυκὸν Παταλική, ὡς Βασιλεύς.

PATALUS, inſula, Cariæ adjacens. Gentile, Patalius. Et velut ab Pataleus, fœmininum Pataleis, ut Baſileis.

ΠΑ΄ΤΑΡΑ [23], πόλις Λυκίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πατάρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόρην ἐξ Ὀφιονίδος φησὶ φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι [24] ἐν Πατάροις. [25] Ἔστι δὲ πῶνα πέμματα, [26] λύρα τε, καὶ τόξα, καὶ βέλη, οἷς παίζειν νηπίους ὄντας. Θεῖναι δὲ τὸν

PATARA, urbs Lyciæ. Hecatæus in Aſia. Vocata verò fuit à Pataro, filio Apollinis & Lyciæ Xanthi filiæ. Alexander inquit Salaciam puellam ex Ophionide ferre ſacra Apollini in Pataris. Ea autem ſunt bellaria, lyræ, arcus, & ſagittæ, quibus ludere pueros; ſed quum depoſuiſſet vas, requie-

[14] Νικόλαος.] Herodot. in Melpom.

[15] Καὶ Μακεδόνων πόλις.] Hujus meminit Livius. Παρώραια & Παρωρεία dicitur, unde Παρωραίτας & Παρωρείτας. Sic & in multis εια pro ια. Sic Δικαιαρχεῖτας ſcribitur & Δικαιαρχῖτας. Sic φωκαΐδες & φωκεῖδες, φῶκαια & φώκεια. Callimachus φωκεῖον pro φωκαῖον. Salm.

[16] Κισθήνη.] Vide Valeſium ad Harpocr. pag. 45.

[17] Πασσαργάδαι.] Salm. ad Sol. 1200 & 1202.

[18] Ἀναξιμένης.] Athenæus ejus meminit & Diodorus ejus hiſtoriæ argumentum explicat.

[19] Τάχα δὲ.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 132.

[20] Πάτταλα.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 134. Curtius Raderi 611.

[21] Τὸ κτητικὸν Παταλικός.] Aliquid deeſt. Lege τὸ ἐθνικὸν Παταλικός. καὶ οὕτως ἡ Παταλαῖος. τὸ κτητικὸν Παταλικός. Omnino ita legendum. Salm.

[22] Παταλαῖος.] Vide Marc. Heracl. pag. 55, cujus locum emenda.

[23] Πάταρα.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 22 col. 1. Vocata fuit Ἀ΄γασσα. Vide Strab. pag. 498.

[24] Ἐν Πατάροις.] MS. ὁ Πατάρα. unde legendum ὡς Πατάρων. Salm.

[25] Ἔστι δὲ πῶνα πέμματα.] Salm ad Sol. 1123 emend.

[26] Λύρα τε.] MS. λύρας τε ἢ τόξα. Pro πέμματα legendum

τὸ ἄγγος, ἀναπαύεσθαι τῇ τῶν ὁδόν. Ἀνεμον δὲ βλάπτουσαν, εἰς τὴν θάλασσαν βαλεῖν τὴν Πατάρων. Κλαύσασαι δὲ τὴν παῖδα, εἰς τὸ οἶκον ἐλθεῖν. [47] Τὴν δὲ Πατάρων τῇ Λυκίων χερρονήσῳ καπνεχθῆναι. Περιτυχόντα δέ τινα τῶν ἐκ τῆς Σαλακίας Φυγόντων, τὴν Πατάρα τὰ ἐν αὐτῇ πίμπλα πάντα καλλιχαῦσαι, καὶ τὴν χερρόνησον ἱερὰν Ἀπόλλωνος εἶναι. Ὠνομάσθαι δὲ τὴν χώραν ὑπὸ τῆς ἀγγους τῆς Πατάρας, Πατάρα. Μεθερμηνεύεται δὲ τὴν πατάραν ἐλλιπῆ [48] κίστην. Οἱ πολῖται, Πατάρειοι. Τὸ ἐθνικὸν Πατάρης. ὡς Βασιλῆς. Τὸ κτητικὸν, [49] Πατάρειον ὕδωρ.

ΠΑΤΟΤΜΟΣ, πόλις Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πατόμιος, μᾶλλον δὲ Πατομηνὸς, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ΠΑΤΡΑ [50], ἐν τῇ τρισὶν τῇ παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλέμεν πάτρας. [51] Φρατρίαν, Φυλὴν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μεταβασιν ἐλθόντων, ἡ δὲ μόνας ἑκάστῳ πρότερον ἦσαν συγγένεια, ὅτι δὲ πρεσβυτάτη ἡ μάλιστα ἰσχύουσα ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν, οὗ ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποιμεν ἄν. Παλαίαν δὲ σωθεῖσαν λέγασα, καὶ Φρατρίαν, ἐπειδὴ τινες εἰς ἑτέραν φράτραν ἐδίδοσαν θυγατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν παλαιολικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἡ δοθεῖσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαοῦ σύνοδον αὐτὴ συνεπλήρου πάτραν. Ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς Σωσθῆναι γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφᾷ, ἑτέρας ἱερῶν ἐπιθυμίαι γυναικὶ σύνοδον, ἣν δὴ παλαίαν ὠνόμαζον. Καὶ πάλιν, ὥστε πάτρα μὲν, ὅπερ εἴπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα πᾶσι γενέαν σὺν τέκνοις, καὶ τέκνα σὺν γονεῦσι. Φρατρία δὲ, ἐκ τῶν ἀδελφῶν· φυλὴ δὲ, καὶ φυλὴ πρότερον ὠνομάσθησαν, ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη σύνοδος γνομένης. Ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι. Οἱ οἰκήτορες, Πάτριοι.

ΠΑΤΡΑΙ [52], πόλις Ἀχαΐας, ἀπὸ πινος Πατρέως. Οἱ πολῖται, [53] Πατρεύς.

ΠΑΤΡΑΣΙΣ, [54], πόλις Ποντικὴ. ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατρασίτης, καὶ Πατράσιος, καὶ Πατρασιεύς.

A quievisse in itinere. Adflantem igitur ventum in mare dejeciisse Patararn. Ac puellam flentem domum rediisse. Patararn verò ad Lyciorum Chersonesum delatam fuisse. Quemdam verò illorum, qui ex Salacia fugerant, Patararn inventam, atque omnia bellaria, B quæ in ea erant cremavisse, itaque Chersonesum Apollini sacram esse. Regionem verò à vase, Patara, *Patara* nominatam fuisse. Interpretari verò pataram Græce *cistam*. Civis Patareus. Fœmininum Patareis, ut Basileis. Possessivum Patarcia aqua. C

PATUMUS, urbs Arabiæ. Gentile, Patumius. Potius verò Patumenus regionis consuetudine. D

PATRA, una ex tribus apud Græcos consortii speciebus, ut Dicæarchus, quas vocamus patram, phratriam, tribum: Vocata verò fuit patra quidem eorum, qui ad secundum gradum veniebant, quæ singulis seorsum prius erat cognatio, ab antiquissimo ac maximè valido in genere cognomen accipiens, quomodo aliquis dixerit Æacidas, vel Pelopidas. *Patria* verò & *phratria* dictæ sunt, quum aliqui in aliam phratram suas E dedere filias. Non enim amplius patriotieorum sacrorum erat particeps sic elocata, at in patram accipientis conferebatur. Adeo ut prius desiderio synodi factæ sororibus cum fratre, alia quædam sacrorum consors constituta synodus sit, quam *patriam* nominabant. Ac rursus, ut patra quidem, quemadmodum diximus, fiebat maximè ex cognatione parentum cum filiis, ac filiorum cum parentibus; Phratria verò ex fratrum cognatione. Tribus verò, & tribules prius vocati fuere ex Synodo quæ fit in urbes & F in eas, quæ *gentes* vocantur. Unumquodque enim ex eis, quæ conveniebant, *tribus* dicebatur esse. Incolæ, Patrii.

PATRÆ, urbs Achaiæ, à quodam Patreo. Civis, Patreus. I

PATRASIS, urbs Pontica, ut Hecatæus in Asia. Gentile Patrasites, & Patrasius, & Patrasieus.

PA-

---

dum παίγμαλα aut fane πίμπλα est à πίμπλω. Explicat Eustathius πίμπλα τὰ ὡς χαμαὶ κύρμα ἐ βαλόν ἐ πεσόν. Vide Suidam in voce Δρακόντιον. Λύρα vocata est πίμπλα. Salm.

[47] Τὴν δὲ Πατάρων.] Salm. ad Sol. 783. Vide Voss. ad Melam contra Salm. pag. 78.

[48] Κίστ.] *Κίστλα* Ms. *Salm.*

[49] Πατάρειον ὕδωρ.] Vide Trist. t. 2 pag. 512. & Patin. pag. 375.

[50] Πάτρα.] Vide Plut. tom. 1 pag. 287.

[51] Φρατρίαν.] Vide in Φρατρία.

[52] Πάτραι.] Οἱ ἐκ Πατρῶν Lucian. in Per. pag. 48. Vide Etym. Mag. in Ἀχαΐα & Steph. in illa voce. ΠΑΤΡΕΩΝ sic legunt alii, non vero ΠΑΤΡΩΝ, ut apud Spanh. 564.

[53] Πατρεύς.] Vide Seguin. pag. 103. Colonia Augusta Patrensis in notis Lud. Nonnii ad Goltzium an. Græc. pag. 44[illegible].

[54] Πάτρασις.] Πατρανὶς legunt. & Πατρασίνης & Πατρασίνιος

ΠΑΤΡΙΑΓΑ΄ΔΑΙ, Περσικὸς τόπος. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως Παλεμαχάδαι. A

PATRIAGADÆ, locus Persicus, Incolæ, eodem modo Patriagadæ.

ΠΑΤΡΙ΄Σ, ἡ πάλαι ὄθεν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ὤφελε Παλεήτης· Ἀμείνων δὲ ὁ Παλειώτης.

PATRIS, a patre urbs. Gentile, debebat esse Patrites. Sed melius est Patriotes. B

ΠΑΤΡΟ΄ΚΛΟΥ νῆσος. Ὡς Προκονήσιος, οὕτω Πατροκλονήσιος ἀπὸ τοῦ Ἀττικοῦ.

PATROCLONESUS, Patrocli insula. Ut Proconesius, sic Patroclonesius, juxta Atticam.

ΠΑΤΥΚΟ΄Σ, πόλις Οἰνωτρῶν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατυκίτης.

PATYCUS, urbs Oenotrorum in mediterranea. Gentile, Patycites.

ΠΑΙΣΑ΄ΡΚΑΙ[55], ἔθνος ὑπὸ τὸν Καύκασον. C

PÆSARCÆ, gens sub Caucaso.

ΠΑΙΤΑΛΙΑ΄[56], μοῖρα Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παιταλιώτης.

PÆTALIA, pars Thraciæ. Gentile, Pætaliotes.

ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑ, [57] ἀπὸ Παφλάγος τοῦ Φινέως παιδός.

PAPHLAGONIA, a Paphlago Phinei filio. D

ΠΑ΄ΦΟΣ[58], πόλις Κύπρου. Οἱ πολῖται, Πάφιοι.

PAPHUS, urbs Cypri. Cives, Paphii.

ΠΑ΄ΧΥΝΟΣ[59], ἀκρωτήριον Σικελίας· Τὸ ἐθνικὸν, Παχυνίτης.

PACHYNUS, promontorium Siciliæ. Gentile, Pachynius.

ΠΕ΄ΔΑ, πόλις Αὐσονικὴ· Τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός. E

PEDA, urbs Ausonica. Gentile, Pedanus.

ΠΕΔΙΕΙ΄Σ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως, ὡς Ὀδυσσεύς· Ἢ Πεδιέτης, ὡς Ἀτερνέτης.

PEDIEIS, urbs Cariæ. Gentile, parl nomine, ut Odysseis. Vel Pedietes, ut Atarnetes.

ΠΕΔΙ΄ΟΝ, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. Τὸ τοπικὸν, πεδιῶς. Ἔστι δὲ καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Ἀττικῆς. F

PEDION, locus latus & planus. Locale, Pedicus, Est vero etiam Pedias tribus Atticæ.

ΠΕΔΝΙΛΙΣΣΟ΄Σ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πεδνιλισσεύς· Ὡς Τελμισσεύς, ἀπὸ τοῦ Τελμισσός. G

PEDNILISSUS, urbs Pisidiæ. Gentile, Pednilisseus. Ut Telmisseus, a Telmissus.

ΠΕΙΓΕ΄ΛΑΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πιγελασσεύς.

PIGELASUS, urbs Cariæ. Gentile, Pigelaseus.

ΠΕΙΡΑΙ΄Ο΄Σ[60], ἔστω ἐκλελειπὼς ὁ λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. Πειραιὸς δὲ καὶ τὸ ἐθνικὸν. Τέταρτον δὲ [61] Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πειραιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Πειραιῶς, [62] εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιᾶ, καὶ Πειραιοῖ. Λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς, μετὰ συναλοιφῆς τοῦ α. Ἔστι καὶ τῆς [63] Κοιλησυρίας λιμήν. Λέγεται καὶ H

PIRÆUS, sic vocabatur portus Atticæ. Piræus etiam est gentile. Postea vero Piræus, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Piræus. Localia, ex Piræo, ad Piræum, in Piræo, & Piræi. Dicitur & possessive Piraicus, per systolen literæ a. Est etiam Corinthiæ portus. Dicitur etiam I

--- Περηΐδου ἱερὸς ὄρνις,

—— Piretidûs sacra avis.

Ὡς ἀπὸ τοῦ πειρήτης ἐρετικῶς. Ἔστι δὲ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιᾶ Πειραιάτης, καὶ Πειραιεύτης,

Tamquam a Piretes masculino. Est vero manifestum, quod a Piræa dicitur Piræates, & Pi-

---

[55] Παισάρκαι.] Ordo literarum docet hoc loco legend. Παιονίρκαι. *Salm.*

[56] Παιταλία.] Ordo literarum exigit legend. hoc loco Παιτωλία. Apparet hoc etiam ex Spanhem. 184. Tristan. T. 1. pag. 670. Vide Holsten. ad S. Paul. pag. 124.

[57] Ἀπὸ Παφλάγος.] Aliis Παφλαγὼν dicitur, non Παφλαγὼν. Et nescio an sic reponendum sit ἀπὸ Παφλαγόνος τοῦ Φινέως παιδός. Nihil tamen mutavi. Vide Scholiasten in Apollonii Argonautica. *Salm.*

[58] Πάφος.] Conditorem habemus apud Apollod. lib. III. pag. 193. Vide in Ἐρυθεύς.

[59] Πάχυνος.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 67.

[60] Πειραιεύς.] Vide Grent. observ. ad illum locum pag. 35.

[61] Πειραιεὺς δῆμος.] Manifeste deest aliquid. & legendum ὕστερον δὲ Πειραιεὺς ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς. Salm.

[62] Εἰς Πειραιᾶ.] Εἰς τὸ Πειραιᾶ, dubito, an articul. non sit tollend. Poly. exc. leg. 3 pag. 1092.

[63] Κοιλησυρίας λιμένος.] Xenop. lib. 4 Ἑλλ., p. 305. *Salm.*

της, καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ φ διφθόγγου Πειραίτης. A Pirætes, & adempta diphthongo ei Piræteus.

ΠΕΙΡΑΣΙΑ[64], πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πειρασιεὺς, ὡς Τ' δελεύς, καὶ Τ' πεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πειρασὶς. Λέγε) Ε Πειρέσ.

PIRASIA, urbs Magneſiæ. Gentile, Pirafieus, ut Hydrieus, & Hyſieus. Fœmininum Pirafis. Dicitur etiam Pireſius.

ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ, [65] χώρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελαγονεῖος.

PELAGONIA, regio Siciliæ. Gentile, Pelagonæus. B

ΠΕΛΑΣΓΙΑ[66], ἡ χώρα καὶ Ἄργος, καὶ ἡ γυνή. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελασγικὸν καὶ λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν ἄρρεν, ἀλλ' ὁμώνυμον τῷ κλίσει Πελασγός. Πελασγιῶτις δὲ θηλυκὸν, καὶ Πελασγία. καὶ

---- Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

Καὶ Πελασγιακὸν. Καὶ Πελασγιώτης, ἀπὸ τοῦ Πελασγία.

PELASGIA regio Argi, & mulier. Notandum vero eſt, Pelaſgius non dici. Gentile maſculum, ſed ejuſdem conditori nominis Pelaſgus. Pelaſgiotis vero fœmininum & Pelaſgia & C

—— *Pelaſgicum Argos incolebant.*

Et Pelaſgiacum, & Pelaſgiotes, a Pelaſgia.

ΠΕΛΕΘΡΟΝΙΟΝ[67], ὄρος Θεσσαλίας. Οἰκήτωρ, Πελεθρόνιος. D

PELETHRONIUM, mons Theſſaliæ. Incola, Pelethronius.

ΠΕΛΗ[68], πόλις Θεσσαλικὴ διπλῆ. Μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. Ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ Πελη Πέλεια, ὡς Ζέλη Ζέλεια. Τὸ ἐθνικὸν, Πελεύς.

PELE, urbs Theſſalica duplex. Una ſub Eurypylo, altera vero ſub Achille. Eſt igitur a Pele, Pelea, ut Zele, Zelea. Gentile Peleus.

ΠΕΛΙΝΝΑ[69], πόλις Θεσσαλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελίνου τοῦ Οἰχαλιέως. Ἔστι δὲ καὶ Πελλαῖον, ὄρος Χίου. Καὶ τὸ κτητικὸν, Πελλναῖος. E

PELINNA, urbs Theſſaliæ in Phthiotide. Sic vocata fuit a Pelino Oechaliei filio. Eſt etiam Pellenæus mons Chii. Et poſſeſſivum Pellenæus.

ΠΕΛΛΑ[71], πόλις Μακεδονίας, [72] Θεσσαλίας, Ἀχαΐας, [73] κοίλης Συρίας, ἡ Βῆρις λεγομένη. [74] Ὁ δὲ Μακεδονίας, [75] Βυνόμου τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ Βυνόμεια Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πέλλα τοῦ κτίσαντος. [76] Ὁ πολίτης, Πελλαῖος. Τὸ ἐθνικὸν Πελλωεὶ, ὡς ἔπτρωεὶ τῆ Κάρα, καὶ Ἐδέσσοι, πλὴν μὲν Ἐδεσσαῖος, πλὴ δὲ Ἐδεσσηνός. Ἔστι καὶ [77] Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας. F G

PELLA, urbs Macedoniæ, Theſſaliæ, Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ *Bηρὶς* dicebatur. Macedoniæ vero urbs, *Bunomus* prius vocabatur, & *Bunomia*. Vocata vero fuit a Pella conditore. Civis, Pellæus. Gentile, Pelleni, ut diximus, a Cara, & ab Edeſſa aliquando quidem Edeſſæos, aliquando autem Edeſſenos. Eſt quoque Pella mons Æthiopiæ.

ΠΕΛΛΗΝΗ, πόλις Ἀχαΐας. Λέγεται καὶ [78] Πελλίνα, ὡς [79] Μιτυλίνα. Ὁ πολίτης, Πελλωεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πελλωὶς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Παλλωὴ καὶ Πελλωὴ, [80] ἐνὶ

PELLENE, urbs Achaiæ. Dicitur & Pellina, ut Mitylina. Civis, Pelleneus. Fœmininum Pellenis. Notandum vero eſt, Pallene & Pellene una ſola littera differre. H

[64] Πειραϊκὸν.] Vid. Apol. Schol. pag. 59 & poſt ipſum Holſt. notas pag. 363.

[65] Χώρα Σικελίας.] Non Siciliæ. Vide Caſaub. notas ad Strab. pag. 123.

[66] Πελασγία.] Vide Apoll. Schol. pag. 58. Exigua mutatione ab Athenienſibus Πελαργοὶ, id eſt, Ciconiæ dicebantur. Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 49. . . . Pelaſgi ſunt diſperſi. Vide Morini epiſt. 5 novem. 1676.

[67] Πελεθρώνιον.] Hic prius artem domandi vel frenis moderandi equos invenerunt incolæ. Varius.

Frena Pelethronii Lapithæ gyroſque dedere
Impoſiti dorſo atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo & greſſus glomerare ſuperbos.

Vide Torrent. ad Horat. pag. 34.

[68] Πέλη.] Μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ. Ita MS. P. *Salm.*

[69] Πέλιννα.] Salm. ad Sol. 865. Pind. Πελιναῖον. Pag. 852 urbem appellat.

[70] Πελλωαῖον.] Lege Πελιναῖον. Salm.

[70] Πελλωαῖον.] Scribe Πελιναῖον. Vide Spanh pag 902. ΠΕΛΙΝΝΑΙΟΝ prodit ex Cimel reg. Gal. cum noctuæ effigie urnæ inſidentis, & capite Palladis galeato ex parte averſa.

[71] Πέλλα.] Urbs iſta non multum erat celebrata & nobilis, ut colligere poſſumus ex iſtis Ariſtidis, qui ſic ait in Panathenaica oratione. Πέλλη μὲν γὰρ ἡ ἐκεῖ ἐν Φιλιππείῳ τοσαυτηνὶ ἔδει Αἰγαῖς &c. De qua vero Pella debeamus accipere, omnino incertum, & dubitamus num legendum ſit Πέλλα, & de illa urbe Theſſaliæ intelligamus, quam hic noſter meminit paulo ſupra *Salm.*

[72] Πέλλα πόλις Μακεδονίας.] Unde nomen habet, vide apud Etymol. Mag. in Πέλλα.

[73] Θεσσαλίας.] Vide Arrian. pag. 19. Lucianum in Pſeudomante. ubi ſcriberem Πέλινναι Θεσσαλίας. Arrianus. Κοίλης Συρίας.] Vide Euſt ad Dionyſium, unde hoc oppid. nomen habeat pag 118. & Vol. ad M 142.

[74] Ὁ δὲ Μακεδονίας.] Η δὲ Μακεδονίας legend. Vide Livium lib. 45.

[75] Βυνόμου.] Vide in voce Αἰγαί.

[76] Ὁ πολίτης Πελλαῖος.] Lucia. in Pſeudomante pag. 536. Pellæus draco.

[77] Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας.] Cavæ Syriæ meminit Plinius lib. v: xvii & Pella etiam Apamea appellatur Stephano. Vide Plutarch in Pyrrho pag. 401. Ibi Galli monumenta regum aperiunt.

[78] Πελλίνα.] Pro Πελλήνα, ut Μιτυλίνα pro Μιτυλήνα Salm.

[79] Μιτυλίνα.] Vide quæ diximus ad vocem Βιαγίνας.

[80] Ἐνὶ

[a]ἐνί μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν Are. Et Pellene quidem duo sola gentilia habet, scilicet in eus, & in ius. Pallene vero per a, quatuor; Palleneus, Pallenius, Pallenæus, Pallenites.

ΠΕΛΟΠΗ, κώμη Λυδίας πρὸς τῇ Φρυ- B γίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πελοπεύς.

PELOPE, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, [81] τρεῖς ἐπωνυμίας. [82] Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος καὶ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία. Ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ, Πελασγία. Ἐπὶ δὲ Ἄργους, ὁμωνύμως Ἄργος. C Ἐπὶ δὲ Πελοπιδῶν, Πελοπόννησος. Οἰκήτωρ, Πελοποννήσιος. [83] Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον φυλάττουσι λέγειν. Λεγέσθαι δὲ Πελόπειος, διὰ διφθόγγου, [84] ἀπὸ Πέλοπος. Τὸ �θνικὸν, Πελοπίς καὶ Πελοπίτις.

PELOPONNESUS, tria [*habuit*] nomina. Imperante enim Apie Phoronei filio, vocabatur *Apia*. Sub Pelasgo vero, *Pelasgia*. Sub Argo autem simili nomine *Argos* vocabatur. Sub Pelopidis vero, *Peloponnesus*. Incola, Peloponnesius. Peloponnesiacum vero bellum observant dicere. Dicitur etiam Peloponeus per diphthongum, a Pelope. Fœmininum Pelopia, & Pelopeis.

ΠΕΛΤΑΙ, πόλις Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελτηνός.

PELTÆ, urbs Phrygiæ. Gentile, Peltenus.

ΠΕΜΠΤΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης [85] Πεμπίτης, καὶ νόμος Πεμπίτης. E

PEMPTE, urbs Ægypti. Civis Pemptites, & Nomos Pemptites.

ΠΕΝΕΣΤΑΙ [86], ἔθνος Θεσσαλικόν. Ὁ πένης βαρὺς, ὡς [87] Ὀρέστης, Θυέστης.

PENESTÆ, gens Thessalica. Tonus gravis, ut Oreſtes, Thyeſtes.

ΠΕΝΘΙΛΗ, πόλις Λέσβου. Οἱ πολῖται, Πενθιλεῖς, ἀπὸ Πενθίλου.

PENTHILE, urbs Lesbi. Cives, Penthilei, a Penthilo.

ΠΕΝΤΕΛΗ [88], δῆμος Ἀντιοχίδος τῆς F Φυλῆς. Ὁ δημότης, [89] Πενταλεὺς θύς. Ἔστι δὲ ἠθνικὸν τὸ ὄνομα τοῦ δήμου. Τὸ κληθικὸν, [90] Πεντελικός. Τὸ ἠθνικὸν, Πεντελική.

PENTELE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Pentelcteus. Eſt vero fœmineum nomen populi. Poſſeſſivum Pentelicus. Fœmininum Pentelica.

ΠΕΠΑΡΗΘΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Ὁ πολίτης, Πεπαρήθιος. Τοῦτο τὸ ἠθνικὸν [91] Πεπαρηθίς,

PEPARETHUS, insula una Cycladum, habens urbem ejusdem nominis. Civis, Peparethius. Hujus fœmininum Peparethis.

ΠΕΡΑΙΑ, πλίνθιον [92] Συρίας. Ἔστι καὶ χώρα Κορίνθου. Τὸ ἐθνικὸν, Περαιεύς.

PERÆA, oppidulum Syriæ. Eſt etiam regio Corinthi. Gentile, Peræeus.

ΠΕΡΑΝΤΙΑ, πόλις Αἰτωλίας, H

PERANTIA, urbs Ætoliæ.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, πόλις Ἀσίας. Ὁ πολίτης, Περγαμηνός.

PERGAMUS, urbs Asiæ. Civis, Pergamenus.

ΠΕΡ-

PER-

[81] Τρεῖς ἐπωνυμίας.] Lege τρεῖς ἐπὶ ἐπωνυμίας. Totus hic locus potest restitui ex Constantino de Thematibus lib. secundo them. sexto. quidem quatuor. nam ab Ægiali Ægialea etiam dicta fuit.

[82] Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος.] Legendum Ἄπιος δὲ non Ἄπιος. Nam Apis filius erat Phoronei. sed forte nihil mutandum. Nam Ἄπιος Ἄπιος dicebatur & Ἄπις Ἄπιδος, ut ἀδῖνος ἀδῖνες & ἄδινος ἀδῖνος. Quare nihil mutemus. Notat sane κλίζω Eustathius. ὅτε δὲ ὁ τὸ Ἄπις τὸ κύριον ὀνόματος ἐκφέρει Ἀττικῶς λέγει οἱ μὲν ἀφ' οὗ ἔλαιον Ἄπιδος ὡς Πάριδος. οἱ δὲ κατὰ τοῦ ἄπιος κλίνουσι τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἄπιος κλίνεται Ἄπιος. ita ille docte. Eustathium tamen falli puto qui Ἄπιος genitivum λέγει ἀφ' οὗ ἄπιος dicit signi. nam ἄπις aliud est. non enim κλίνεται ἄπιος. Verum omnino est Ἄπιδος Ἄπιος & Ἄπις Ἄπιδος. Sic Ἄδινος Ἀδῖνος, & Ἄδινος Ἀδῖνος. Salm.

[83] Πελοποννησιακὸν.] Quod Thucydides conscripsit.

[84] Ἀπὸ Πέλοπος.] Vide Eust. ad Dion. 57. Dicitur Peloponesius esse similis platani folio. Vide Agath. 15.

[85] Πεμπίτης.] Vide Syrianum ad Anton. Itin. pag. 318.

[86] Πενέσται.] Ut Εἵλωτες Lacedæmoniis. *Salm.*

[87] Ὀρέστης, Θυέστης.] In Πλούτῳ, Δίῳ, Ὀρέστῃ.

[88] Πεντέλη.] Vide annotationes post Plutarch. t. p. pagina undecima.

[89] Πενταλεὺς θύς.] Lege ὁ δημότης Πεντελῆθεν. Est & Pentelia mons Arcadiæ, unde Ladon defluit *Salm.*

[90] Πεντελικός.] Legend. vel Πεντελῆθεν vel Πεντελεύς.

[91] Πεπαρηθίς.] Hoc nomine marmor insigniebatur. Vide in voce Ἄπιος.

[92] Πέραια.] Gent. apud Philost. 641. ΠΕΠΑΡΗΘΙΩΝ nummus Augusti apud Goltz. Tab. XIII. insularum Græciæ. Plin. lib. IV. XXIII. Quondam Euœnos dicta, hoc est vino fertilis. Heracl. lib. de Pol. vide. Hodie Piperi in Ægæo mari.

[93] Συρίας.] Meminit Perææ in voce Callipolis. Nisibis.

ΠΕΡΓΑ΄ΝΤΙΟΝ, πόλις Λιγύων. Τὸ Α ἐθνικὸν Περγάντιος, ὡς [91] Α΄λάντιος, Βυζάντιος.

PERGANTIUM, urbs Ligurum. Gentile, Pergantius, ut Alantius, Byzantius.

ΠΕΡΓΑΣΗ΄, ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περγασεύς. Ἔστιν δὲ Περγασῆθεν, καὶ Περγασιώδε. Ἐν τόπῳ δή, Περγασῆσι.

PERGASE, accentu acuto, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Pergaseus. Dicitur tamen etiam ex Pergase & ad Pergasen. In loco vero in Pergasis.

ΠΕ΄ΡΓΗ [92], πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περγαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Περγαία. Καὶ [93] Περγασία Α΄ρτεμις.

PERGE, urbs Pamphyliæ. Gentile, Pergæus. Fœmininum Pergæa. Et Pergasia Diana.

ΠΕΡΔΙ΄ΚΙΑ, ὑδέτερος, χώρα καὶ λιμὴν Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περδικιώτης.

PERDICIA, neutro genere, regio & portus Lyciæ. Gentile, Perdicieus.

ΠΕΡΙΘΟΙ΄ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Περιθοίδης· καὶ ὡς ἐκ τόπου, ἐκ Περιθοιδῶν· Ἐν τόπῳ, ἐν Περιθοιδῶν.

PERITHOEDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Perithœdes. Ac tamquam ex loco, ex Perithœdarum. In loco, in Perithœdarum.

ΠΕ΄ΡΙΝΘΟΣ [96], ἀπὸ Περίνθου Ἐπιδαυρίου, ὃς μετὰ Ὀρέστου στρατεύσαμένου. Ἔστι δὲ πόλις Θράκης. Ὁ πολίτης, Περίνθιος. [97] Τὸ θηλυκὸν, Περινθία.

PERINTHUS, a Perintho Epidaurio, qui cum Oreste militavit. Est vero urbs Thraciæ. Civis, Perinthius, fœmininum Perinthia.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ΄, πόλις Φοινίκων. Τὸ Ε ἐθνικὸν, Περιστερίτης.

PERISTERE, urbs Phœnicum. Gentile, Peristerites.

ΠΕΡΚΩΤΗ [98], ἡ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρωάδος. Ὁ πολίτης, [99] Περκώσιος.

PERCOTE, & olim *Percope*, urbs Troadis. Civis, Percosius.

ΠΕ΄ΡΝΗ, πόλις Θράκης ἀνάκρου Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν Περναῖος, καὶ Περναία.

PERNE, urbs Thraciæ e regione Thasi. Gentile, Pernæus, & Pernæa.

ΠΕΡΟΥΣΙ΄Α, πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Περουσίτης. Δύναται δὲ καὶ Περουσεύς, ὡς τὸ Θεοδοσίας Θεοδοσιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Περυσινός. Γράφεται διχῶς, καὶ Περῦσσα, καὶ δίχα τοῦ σ.

PERUSIA, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Perusiates. Potest vero & Perusieus, ut a Theodosia, Theodosieus. Est etiam Perysinus. Scribitur duobus modis, & per σ, & sine eo.

ΠΕΡΡΑΙ΄ΒΟΣ [100], πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περραιεᾶται. Τὸ θηλυκὸν κοινότητα, ἡ Περραιεία, καὶ Περραίβη ἡ Περραιΐς. Λέγεται καὶ [1] Περραιβίτης.

PERRHÆBUS, urbs Theſſaliæ. Gentile, Perrhæbæi. Fœmininum communiter Perrhæbus, & Perrhæbe, & Perrhæbis. Dicitur etiam Perrhæbites.

ΠΕΡΡΑΙ΄ΣΙΟΝ, πόλις μία τῶν δυοκαίδεκα τῶν ὑπὸ τοὺς Τυρρηνοὺς ἀρχηγετίδων καλουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Περραισιώτης, ὡς ἡ Α΄στωμλος τὸ Α΄στωμλώτης.

PERRHÆSIUM, urbs una ex duodecim, quæ apud Tyrrhenos *Archegetides* vocabantur. Gentile, Perrhæsenus, ut ab Assorium, Assorenus.

ΠΕΡΡΙ΄ΔΑΙ [2], δῆμος τῆς Α΄ντιοχίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, ἐκ Περριδῶν, εἰς Περριδῶν, ἐν Περριδῶν.

PERRHIDÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, ex Perrhidarum, ad Perrhidarum, in Perrhidarum.

ΠΕΡΣΑ [3], πόλις θηλυκῶς, ἀφ' ἧς Εὐφρά-

PERSA, urbs fœmininо genere, juxta Eu-

[91] Α΄λάντιος.] Βαβυλώνιος, Παλαίστιος, Α΄κάνθιος.

[92] Πέργη τέλις Παμφυλ.] Μυτιληναῖος Παμφυλίας nominat Scholiastes Callimachi. *Salm.*

[93] Περγη.] Vide Melam pag. 17 cap. XIV. lib. prim.

[95] Περγασία Α΄ρτεμις.] Falsa lectio. nam Περγασία pertinet ad superiora. *Salm.*

[95] Περγασία Α΄ρτ.] Vide Spanhem. pag. 781, 855. Trist. Tom. 1 pag. 365.

[96] Πέρινθος.] Vide Spanhem. pag. 897 & 826. Vide Syritam ad Ant. Itiner. pag. 299 & pag 480. Hodie Pantiro dicitur apud Goltz. num. tab. XXVI. Ἡρακλῆς Πέρινθος apud Balsamonem. Hercules clavæ innititur.

[97] Τὸ Θηλυκὸν κοινὸν κοινότητα.] Τὸ ἐθνικὸν κοινὸν κοινότητα ὁ Περραιεὺς ἐκ Περραιείας ἐκ Περραιΐδος. Ita in uno exemplari MS. invenimus. *Salm.*

[98] Περκώτη.] Apol. Schol. pag. 96. Herod. pag. 378.

[99] Περκώσιος.] Vide in Demosth. ubi Demosth. in Bithyn. eodem utitur. Eo gentili utitur Apol. Schol. pag. 101.

[100] Περραιβός.] Plura hic invenit Eustath. ad Homer. pag. 335.

[1] Περραιβίτης.] Falc. ad Non. pag. 873.

[2] Περρίδαι δῆμος τῆς Α΄ντιοχίδος.] Hesychius Περρίδαι δῆμος τῆς Α΄ντιοχίδος ὃν Α΄φύδνας. Aphydnæ autem erant δῆμος τῆς Α΄ντιοχίδος ὃν Α΄φύδνας. Λεω-

Φερήτη Σαμοσάτης. Τὸ ἐθνικὸν, Περσαῖος. Δωσαλὲν ἢ ἀπὸ Περσωλίου εἰπεῖν, εἴγε σῴζοι τὸν Μόσλιν Μεσλιὼς ἢ Μεσλιὴν λέγοδ' ὅρομεν.

ΠΕΡΣΑΙ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ Πέρσου τῆς Μηδείας. Λέγεται καὶ Πέρσης ὄνομα. Καὶ ἔστι μὲν κυρίᾳ ἡ κλῆσις, κατ' ὕφεσιν δὲ σ· ὡς τὸ, Ὦ Πέρση.

Τὸ δὲ ἐθνικὸν, καὶ μεταποιῶν τὸ η εἰς α, ὦ Πέρσα, ὦ Σκύθα. Λέγεται δὲ καὶ Περσὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικὸν, ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. Καὶ κλῆσις, Περσικόν. Καὶ Περσικὴ, εἶδος ὑποδήματος. Ἔοικε δὲ γυναικεῖον εἶναι. Λέγεται καὶ Περσίζειν, ὡς τὸ Σκύθης σκυθίζειν. Ἀφ' οὗ τὸ Περσιστὶ βάρβαρον, ὡς τὸ δωρίζω δωριστὶ, καὶ Σκυθιστί.

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ, πόλις Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Περσεπολίτης. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον ἰδίᾳ Τηλεμάχου.

ΠΕΡΣΕΥΣ, πόλις Ἀττικὴ, καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, ὃν ἔκλεισαν Ἀθηναῖοι. Οἱ πολῖται, Περσῆς.

ΠΕΣΣΙΝΟΥΣ, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τινος Γάλλα Πεσσινοῦντος. Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς ῥεύσεως καὶ λόφου, τοῦ ὑπὲρ ὧ ἐπέκειτο Μαρσύας. Τὸ ἐθνικὸν, Πεσσινούντιος.

ΠΕΤΕΩΝ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν. Πετεώνιος. Καὶ τὸ ὐδέτερον, Πετεώνιον.

ΠΕΤΗΛΙΑ, πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν, Πετηλινός.

ΠΕΤΟΡΣΟΙ, Λιβύης ἔθνος μέγα καὶ πολυάνθρωπον.

ΠΕΤΡΑ, πόλις νῦν ἡ τρίτης Παλαιστίνης. Οἱ πολῖται, Πετραῖος.

ΠΕΤΡΟΣΑΚΑ, χωρίον Ἀραβίας. Οἰκήτωρ, Πετροσακαῖος.

ΠΕΤΡΟΣΣΑ, νῆσος Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετροσσαῖος.

A Euphratem & Samosata. Gentile, Persæus. Potest vero & Persene dici, siquidem a Mese, Mesenus & Mesene dici invenimus.

PERSÆ, natio, a Perse Medeæ filio. Dicitur & Perses nomen. Et proprii vocativus per ademptionem literæ ſ. ut illud,

Ω Πέρση —

Gentilicii vero etiam mutatione η in α, ô Persa, ô Scytha. Dicitur etiam Persis regio, & fœmina. Et Περσίδιον, diminutivum pro Persicon. Et possessiv. Persicum. Et Persicæ, species vilis calceamenti. Videtur vero mulſebre esse. Dicitur etiam Περσίζειν, ut ab Scytha, *Scythizare*. Unde adverbium Περσιστὶ, ut a verbo Δωρίζω, Δωριστὶ & Σκυθιστί.

D

PERSEPOLIS, urbs Persidis. Gentile, Persepolites. Est etiam nomen proprium filii Telemachi.

PERSEUS, urbs Attica, & portus ejusdem nominis, quem Athenienses condidere. Cives, Persei.

PESSINUS, urbs Galatiæ, a Gallo quodam Pessinunte. Aliqui vero ab profluente collis ejus, in quo Marsyas sepultus est. Gentile, Pessinuntius.

PETEON, urbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius, & neutrum Peteonium.

PETELIA, urbs Italica. Gentile, Petelinus.

PETORSI, Libyæ gens, magna ac hominibus frequens.

PETRA, urbs nunc tertiæ Palæstinæ. Civis, Petræus.

PETROSACA, oppidulum Arabiæ. Incola, Petrosacæus.

PETROSSA, insula Ciliciæ. Gentile, Petrossæus.

ΠΕΤ-

PEU-

Λεοντίδος φυλῆς. Sed hæc alibi. *Salm.*

3 Πίσσα.] Eustath. ad Dionys. pag. 131.

4 Ἀπὸ Πέρσου δὲ Μηδείας.] Πίσσα ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μήδου. Ita habet Eustathius. Lege. Ἀπὸ Πέρσου υἱοῦ Ἀνδρομέδας, non *Medeæ*. Medius quidem filius Medeæ, a quo dicta Media. Sed Περσῆς filius Andromedæ ex Perseo, unde Persæ dicti sunt. *Salm.*

5 Ὦ Πέρση.] Apud Hesiodum μάχαι ἠπὶ Πέρσῃ. Salm.

7 Ὦ Πέρση.] Puto esse initium versus Hesiodi ex op. & D. pag.

6 Τὰ δὲ ἐθνικὰ.] Vide hanc distinctionem apud Etym. magn. in voce Πελασγός.

7 Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν.] Lege, ἀντὶ τοῦ Περσῆς κόρη. Inepta enim lectio ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. MS. p. καὶ Περσικῶν ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. Lege. καὶ Περσιδικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν Θρημματικόν. Hoc sane non est ὑποκοριστικὸν. Omnino legendum puto Περσίδιον ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. λέγει δὲ Περσίδος. Περσίδιον, ut λέγει δὲ ψωφίδος & ψωφίδιον & similia. *Salm.*

8 Ὑποκοριστικὸν.] Polyæn. pag. 537.

9 Καὶ Περσικὴ.] Vide Schol. Aristophanis pag. 32 & in sacra Cerer. celebrant.

10 Περσῆσι.] Est apud Strab. pag. 498.

11 Τηλεμαχίχου.] Πηρίους alibi vocatur. *Salm.*

12 Πεσσινοῦς.] Salm. ad Solin. 826.

13 Ἀπὸ τοῦ Γάλλα.] Vide Herodianum qui nominis originem aliter describit: pag. 34.

14 Ῥεύσεως τοῦ λόφου.] Ῥεῦσαν τὸ λόφον vocat, quod vulgo vocamus pendens montis. *Salm.*

15 Πεσσινούντιος.] Vide Bochart geog. p. 17. Πεσσινοῦσιν M. Aurelii apud Oecon. pag. 296.

16 Πετηλία.] Vide Herodianum in num. p. 402. & 488. Τὸν λεγόμενον Πετῆλον τοῦ Καυδίου meminit Olympiodorus pag. 45. ubi Ptol. XL. annor. spatio astronomiæ operam dediſſe affirmat.

17 Πετραῖος.] Vide Josep. vers. pag. 95 & 88. Vide Suidam in ἐπιφάνιος.

ΠΕΥΚΕΤΙ'ΑΝΤΕΣ[19], ἔθνος πρὸς Οἰνώτροις πρόσοικες, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΠΕΥΚΕ'ΤΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Τὸ ἐθνικὸν Πευκέλιος, ὡς τὸ Δυλίχιον τὸ Δυλιχιεύς. [20] Ἡρόδωρος δὲ Πευκήλιος αὐτὸς καλεῖ. Καὶ ὅπη ἑλληνικῶς, Πευκήτιος.

ΠΕΤ'ΚΗ[21], νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ. Οἱ οἰκήτορες, [22] Πευκῆνοι.

ΠΕ'ΦΝΟΝ, πόλις Λακωνική, ὑδετέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Λέγεται δὲ καὶ ἑλληνικῶς, καὶ ἑδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Πεφνίτης, ὡς ἀπὸ Λίκνου Λικνίτης· τὸ δὲ ἑλληνικὸν Πέφνιος, ὡς Σίφνιος· Ἄλλα καὶ Πεφναῖος, ὡς ἀπὸ νῆσος Νησαῖος· Καὶ Πεφναία τὸ θηλυκόν.

ΠΗΓΑΙ, παροικία Μεγαρέων. Οἱ οἰκήτορες, Πηγαῖοι. [23] Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν [24] Κυρηνίᾳ τῇ Κύπρου.

ΠΗ'ΔΑΣΑ[25], πόλις Καρίας καὶ Πηδασεύς, τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ διὰ δύο δ γράφειν Πήδασα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασα. Οἱ πολῖται, [26] Πηγασεῖς. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πηδασος ὑστέρα πρὸς Ἴδῃ, ὑφ' Ἀχιλλέως ἐπορθήθη. Ὁ πολίτης, Πηδασεύς· Καὶ παρωνυμικῶς, [27] Πηδασίδης.

ΠΗΛΑΓΟΝΙ'Α, μέρος Μακεδονίας. Οἱ οἰκήτορες, Πηλαγόνες. Ἔστι δὲ καὶ [29] ὄνομα κύριον. Ἔοικε δὲ χαρακτὴρ τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα μὲ τοῦ ἐθνικοῦ, καὶ πρὸ δύο ἐν συλλαβῇ διὰ τοῦ α. [30] Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, μόνον διὰ τοῦ ε.

ΠΗ'ΛΗ, μικρὰ νῆσος, βαρύνεται δὲ. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλη δισύλλαβα, βαρύνεται Ἥλη, [31] ἐὰν μὴ δασέως ἀρχῇ) συμφώνου· οἷον Μήλη, Στήλη. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλαῖος.

ΠΗ'ΛΗΚΕΣ, δῆμος Λεωνίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πήληξ. Τὰ τοπικὰ, ἐν Πήληκι, εἰς Πήληκα, ἐκ Πηλήκων. Καὶ ἰωνικῶς

PEUCETIANTES, gens Oenotriæ vicina, ut Hecatæus in Europa.

PEUCETII, gens circa Ionium pelagus. Gentile, Peucetieus, ut Dulichium, Dulichieus. Herodorus vero & *Peucetes* eos vocat. Et adjective Peucetius.

PEUCE, insula in Istro. Incolæ, Peuceni.

PEPHNON, urbs Laconica, neutro genere. Apollodorus vero insulam eam dicit. Dicitur & fœminino & neutro genere. Gentile Pephnites, ut Licnon, Licnites. Ab fœminino autem Pephnius, ut Siphnius. Immo etiam Pephnæus, ut Nesos, Nesæus. Et Pephnæa fœmineum.

PEGÆ, habitatio Megarensium. Incolæ, Pegæi. Est etiam urbs in Cyrenia Cypri.

PEDASA, urbs Cariæ. Et Pedaseus, gentile. Scribendum vero est non per *d* Pedasa, sed per *g* Pegasa. Cives, Pegasei. Est & alia Pedasus supra Idam, quam Achilles diruit. Civis, Pedaseus. Et patronymice, Pedasides.

PELAGONIA, pars Macedoniæ. Incolæ, Pelagones. Est etiam nomen proprium. Videtur vero scribendum esse regionis nomen, & gentile in secunda syllaba per *a*; Herois vero tantum per *e*.

PELE, parva insula; notatur vero accentu gravi. Disyllaba enim per ἡ accentu gravi gaudent, nisi incipiant consonante densa; quale Mele, Stele. Gentile, Pelæus.

PELECES, populus Leontidis tribus. Popularis, Pelex. Localia, in Pelece, ad Pelecem, ex Pelecibus. Et hoc mirandum, po-

[19] Πευκετιάντες.] Πευκαῖοι in voce χαλκίς.

[20] Ἡρόδωρος.] In MSS. legitur Ἡγήσιππος.

[21] Πεύκη.] Vide Eust. in Dionys. 42.

[22] Πευκῆνοι.] Vide Salm. ad Trebell. Pollionem pag. 329. Strab. pag 212. Πεύκιοι & Casaub. ad illum locum.

[23] Ἔστι δὲ πόλις ἐν Κυρηνίᾳ.] MS. ἐστὶ δὲ πόλις ἐν κερωνείᾳ τῆ Κυπρ. Salm.

[24] Κυρηνίᾳ.] Fort. κυδωνίᾳ.

[25] Πήδασα.] Lege ex MS Πέδασα πόλις Καρίας. ἐδήμευε· τὴν Πεδασέων τὸ ἰδ. Pomponio Melæ Pedalium promontorium, & Straboni Πεδάλιον πολίχνιον. Sed apud utrumque id parum emendate scriptum legunt. Nam in Pomponio legitur Πεδάλιοι in Strabone Πήδασοι. Neque autem id mirum videatur Pedala urbem vocare Stephanum & Melam promontorium. Sic Nera promontorium etiam vocat Mela, quæ Stephano urbs est. *Salm.*

[26] Πηγασεῖς.] Vide in voce Ἀζηνοί hoc gentile, & Δαιδάσιος.

[27] Πηδασίδης.] Vide Eust. ad Hom. pag. 77.

[28] Πηλαγονία μέρος Μακεδονίας.] Alias Pelagonia Πελαγονία, alia Πηλαγονία. Hæc pars Macedoniæ, illa Siciliæ, & male vir. præstantissim. mendosum Stephanum putabat in illis Πελαγονία Χώρα Σικελίας. Salm.

[29] Ὀνόματος κύριον.] Nam Πηλάγων Πηλάγου Hesychius. Πηλάγονες γαλαῖαι πηλαὶ γαλαῖαι, & ita scribendum quoque in Callimacho Πηλαγόνιον ἐλαστῆρος. & perperam hodie scribitur πηλογόνιον ut puto. *Idem.*

[30] Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, μόνον διὰ τοῦ ε.] Falsa est hæc distinctio. nam & herois nomen per *a* scribitur in secunda syllaba. Πηλάγων. non Πηλέων. Idem.

[31] Εἰ μὴ δασέως.] Εἰ μὴ διὰ δασέως. Ita MSS. habent.

[32] Κα-

θνημασὶν τῦτο, ὅτι ὁ δῆμος πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὸ τοπικόν.

ΠΗ'ΛΗΚΟΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλήκιτης.

ΠΗ'ΛΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλιεὺς, καὶ Πηλιώτης. Καὶ θηλυκῶς, Πηλιῶτις. Λέγεται δὲ καὶ Πηλία· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Πηλεύς. Καλεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Πηλέως ἑνικῶς. [12] Καλεῖται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Θέτιδος· ἡ πόλις· Καὶ τύτῳ [13] τὸ ἐθνικὸν, Πηλίτης. Τὸ δὲ ὄρος, Πήλιον. Τὸ ἐθνικὸν τὸ θηλυκὸν τῦ ὄρους, Πηλιὰς, καθὰ τὸ Ἴλιον Ἰλιὰς καὶ Ἰλιάς. Λέγεται καὶ κλητικὸν [14] Πηλιωῖνον, ἀπὸ τῦ Πηλιώτης. Ἔστι δὲ καὶ Πηλίον Ἴλιον [15] πόλεως, ἧς μέμνηται Κυάδρατος. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλιώς.

ΠΗΛΟ'ΤΣ, [16] νῆσος πρὸς Χίον. Τὸ ἐθνικὸν Πηλῶσιος, ὡς Ῥαμνέσιος.

ΠΗΛΟΤ'ΣΙΟΝ [17], πόλις Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἐκρεῖ τὸ πρῶτον [18] στόμα. Τὸ ἐθνικὸν Πηλωσιώτης, ὡς Ζεφυριώτης. Ἀλλὰ καὶ Πηλούσιος, καὶ [19] Πηλουσιακὸς. Ἔστι καὶ Πηλούσιον λιμὴν Θετταλίας.

ΠΗ'ΡΑ, πόλις Παμφίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηραῖος.

ΠΗΡΕΙ'Α, Θεσσαλίας χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πηρεύς.

ΠΙ'ΑΚΟΣ, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται, Πιακηνοί.

ΠΙΑΛΙ'Α, πόλις Θεσσαλικὴ [40] ὑπὸ τὸ Κερκετιὸν ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιαλεύς.

ΠΙΑ'ΣΤΑΙ [41], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικὰ δὲ εἶναι ἔθνη καὶ οἱ Πιασταί. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἔφησι καὶ τὰς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαίνουσι τοῖς Διέσταις, καὶ Ὀρέσταις.

ΠΙ'ΓΙΝΔΑ, ὡς [42] Ἀλίνδα, [43] Δάραγδα, δῆμος Καρίας. Οἱ δημότης Πιγινδεῖς.

ΠΙΕΡΙ'Α, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. Ὁ πολίτης, [44] Πιερεώτης, καὶ Πιερέτης, καὶ Πιερεύς.

ΠΙΘΗΚΟΥ'ΣΣΑΙ [45], νῆσοι πρὸς Τυρρηνίαν. Οἱ οἰκήτορες, Πιθηκουσσαῖοι.

ΠΙΘΗ'ΚΩΝ κόλπος, λιμὴν ἐν τῇ Αἰ-

A populum pluraliter dici, singularie vero localia.

PELECUS, urbs in Libya. Gentile, Pelecites.

PELION, urbs Thessaliæ. Gentile, B Pelieus, & Peliotes. Et fœminine Peliotis. Dicitur vero etiam Pelia. Et gentile, Peleus. Vocatur autem quoque Peleis plurali numero a Peleus singulari. Vocatur autem a Thetide urbs. Et hujus gentile, Pelites. Mons vero, Pelion. Gentile montis fœmineum, Pelias, ut Ilion, Ilieus, & Ilias. Dicitur etiam possessivum Peliaticum a Peliotes. Est vero etiam Pelion, Illyriæ urbis, cujus meminit Quadratus. Gentile, Pelenus.

D

PELUS, insula circa Chium. Gentile, Pelusius, ut Rhamnusius.

PELUSIUM, urbs Ægypti, in quam effluit primum ostium. Gentile, Pelusiotes, ut Zephyriotes. Sed & Pelusius, & Pelusiacus. Est etiam Pelusium portus Thessaliæ.

PERA, urbs Pisidiæ. Gentile, Peræus.

PEREA, Thessaliæ regiuncula. Gentile, Pereus.

PIACUS, urbs Siciliæ. Cives, Piaceni.

PIALIA, urbs Thessalica sub monte G Cercetio. Gentile, Pialeus.

PIASTÆ, gens juxta Pontum. Accentu gravi notatur, ut Orestæ. Similiter autem & Diestæ. Sunt vero gentes Macedonicæ, & Piastæ, [accentu in ultima] Oportet vero scire eum non dicere & Piastas [accentu in secunda] esse Macedonicam gentem, sed eodem gravi accentu notatos Diestis & Orestis.

PIGINDA, ut Alinda, Daranda, populus Cariæ. Populares Pigindeis.

PIERIA, urbs in regiuncula ejusdem I nominis. Civis, Pieriotes, & Pierites, & Pierieus.

PITHECUSSÆ, insulæ circa Etruriam. Incolæ, Pithecussæi.

PITHECON colpos, portus in Libya

[12] Καλεῖται δὲ καὶ ἀπὸ Θέτιδος.] Nempe Θετιδῆον. Salm.
[13] Τὸ ἐθνικὸν πηλίτης.] Forte legendum est: Τὸ ἐθνικὸν πηλίδης, καὶ πηλιώνης ὁ ὄρυς.
[14] Πηλιώϊνον.] Et Πηλιακὸς, unde Πηλιακὸν δόρυ in Epigrammat. Salm.
[15] Πήλιος.] Lege πόλις.
[16] Νῆσος πρὸς Χίον.] Περὶ Χίου. Ita MS. Salm.
[17] Πηλούσιον.] Vide Salm. ad Sol. pag. 477 & 478.
[18] Στόμα.] Στόμα δ' Νείλου. Ita habent MSS. Codices.
[19] Πηλουσιακὸς.] Eustath. ad Dionys. pag. 38.
[40] Ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος.] MS. ὑπὸς τὸ Κερκάϊον ὄρος. Aliud MS. ὑπὸς τὸ Κερκέτιον ὄρος. Salm.
[41] Πιάστ.] In voce πιάστ legimus Ὀρέστ, Θυέστ, sed corrupte ut puto.
[42] Ἀλίνδα.] Male, ἄλλων suo loco.
[43] Δάραγδα.] Δάραιδα legendum est sine dubio.
[44] Πιερεώτης.] Suid. in Κρίτων.
[45] Πιθηκοῦσσαι.] Vide Holst. ad Cluv. pag. 246.

[40] Ἀλιά-

Λιβύη πρὸς Καρχηδόνα. Τὸ ἐθνικὸν, Πιθηκοκολπίτης. A bya circa Carthaginem. Gentile, Pithecocolpites.

ΠΙΘΟΣ, ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος Φυλῆς. Κέκληται ἢ ἀπό τινος Πίθυος, ἢ πίθων αὐτόθι γιγνομένων. Ὁ δημότης, Πιθεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ B Πιθέων, εἰς Πιθέων, ἐν Πιθέων. PITHOS, ejusdem dolio nominis, populus Cecropidis tribus. Sic vero vocatus fuit a quodam Pithe, cum dolia illic fierent. Popularis, Pitheus. Localia, ex Pitheis, ad Pitheos, in Pitheos.

ΠΙΚΕΝΤΙΑ, πόλις Τυρρηνίας. Φλέγων ἢ Πίκενον αὐτὴν καλεῖ. Οἱ ἐνοικήτορες, Πικεντῖνοι· Καὶ τὸ ἡλυκὸν, Πικεντινή. PICENTIA, urbs Etruriæ. Phlegon vero *Picenum* eam vocat. Inhabitantes, Picenteni. & fœmininum Picentene.

ΠΙΚΙΑΝΤΕΣ, ἔθνος Ἰταλίας. C PICIANTES, gens Italiæ.

ΠΙΛΩΡΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν Πιλωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης. PILORUS, urbs circa Athon. Gentile, Pilorites ut Alorites.

ΠΙΜΩΛΙΣΑ, ἐδέπρον, Φρύγιον τῆς ἐντὸς Ἁλυος Πανλικῆς, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Πιμωλισινή. Ὁ καθοικῶν τὴν πόλιν Πιμωλισινὸς, ὡς Ἐμισὰ Ἐμισινός. PIMOLISA, neutrum, castellum Ponticæ intra Halyn, a quo regio Pimolisene. Qui incolit urbem, Pimolisenus, ut Emisa, Emisenus. D

ΠΙΝΑΜΥΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Πιναμύτης, ὡς Αἴγυπτος Αἰγύπτης· Ὁ ἢ τύπος Αἰγύπτιος. PINAMYS, urbs Ægypti. Gentile, Pinamytes, ut Ægyos Ægytes. Hæc vero forma Ægyptia.

ΠΙΝΑΡΑ, πόλις μεγίστη, ὑπερκειμένη τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιναρεὺς, ὡς Μεγαρεύς. E PINARA, urbs maxima, sita supra Cragum montem Ciliciæ. Gentile, Pinareis, ut Megareis.

ΠΙΣΑ, πόλις ἐν Κρήτῃ ἢ Ὀλυμπίας. Ἔστι ἐν Χίῳ, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν πλεῖται. Τὸ ἐθνικὸν, Πισάτης. Τὸ ἡλυκὸν Πισᾶτις· Λέγεται ἐν Πισαιᾶς. Τὸ πρῶτον ἐν τῷ δεῦτερον τῆς Πίσης μακρᾷ ἐστι. PISA, urbs & fons Olympiæ. Est etiam regiuncula, in qua Iovis templum situm & Olympiacum certamen celebratur. Gentile, Pisatæ. Fœmininum Pisatis. Dicitur etiam Pisæus. Prima & secunda syllaba *hujus nominis* Pisæ est longa. F

ΠΙΣΙΔΙΑ. Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς ἐν Χαλδαίοις. Ἔστι ἢ ἔθνος βάρβαρον, κατοικοῦν πρὸς τῷ Ἀσπένδου ἐν τῇ Κιλικίαι. Εἴρηται ἢ ἀπὸ Πισίδου. Αἱ δεύτεραι ἐν πρώτῃ συλλαβαὶ. Λέγεται ἐν Πισιδικὴ, καὶ Πισιδικὸν, καὶ Πισιδεὺς μετὰ σκληρίζεως τοῦ ι. PISIDIA. Pisidæ prius Solymi, a Solymo Iovis & Chaldenæ filio. Est vero gens barbara, habitans juxta Aspendum & Ciliciam. Sic vero dicta est a Pisida. Secunda & prima syllabæ corripiuntur. Dicitur etiam *Pisidice*, & *Pisidicum*, & *Pisideus* producta *i*. G H

ΠΙΣΙΣ, πόλις ἐν ὄρει Ἀρμενίας, ἢ Σουσιανῆς. Ὁ πολίτης Πισιδεύς, ὡς Χαλκιδεύς. PISIS, urbs & mons Armeniæ vel Susianæ. Civis, Pisideus, ut Chalcideus.

ΠΙΣΑΟΝ, Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πισαῖος. PISAUM, Pelagoniæ. Gentile, Pisæus.

ΠΙΣΤΙΡΟΝ, ἐμπόριον Θρᾴκης. Τὸ ἐθνι- PISTIRUM, emporium Thraciæ. Gen-

---

48 Ἀπὸ πόλ. Πίθ.] Lege, κέκλ. ἢ ἀπὸ τοῦ Πίθυ. Salm.

47 Πικεντῖνοι.] Ἀπαιτεῖται Πικεντῖνος, ut a Πλακεντία Πλακεντῖνος. Idem.

48 Πικιανοὶ ἔθν. Ἰταλίας.] In MSS. tantum legitur ἔθν. Ἰταλίας loco vacuo relicto. In uno tantum spatium illud repletum est. sed aliena manu Πικάνιοι, & valde dubito an hæc vera sit lectio, & sane non puto esse. Πικάνιοι quis veterum illos ita vocat. Πικῆνοι Straboni vocantur & Πικῆνοι, apud eundem Πίκηνοι. Et notandum est illud ἔθνικὸν quod facit Stephanus Πικεντῖνοι esse a Πίκεντος, quomodo illam urbem vocat Phlegon. At Πικεντῖνος omnino σχετάτατον & inde Πικεντῖνα & Πικεντῖνοι a Πικένοι. & si istud etiam legit, certe Πικῆνοι hic libenter substituerim pro Πικάνιοι. Idem.

49 Πίναρ.] Salm. ad Sol. pag. 801.

50 ὡς Μεγαρεύς.] Scribe λυκίας. vide in Ξάνθιος.

51 Πίσα.] Vid. Etym. Magn. & Pasch. de Coron. pag. 347. De Pisa multa apud Schol. Pind. pag. 4.

52 Τελεύτης.] Ἐκκαιδεκάτης in MSS.

53 Πισσᾶτις.] Lege Πισᾶτις. Πισσᾶτις Phleg. Tral. 139. Πισσᾶς apud Polyb. Vide in Λάϊος. & Pausan. El. pri.

54 Πισιδία.] Liv. pag. 740.

55 Πισιδική.] Vide Ursini notas ad Pol. leg. pag. 272.

56 Πισσαῖος.] Litterarum ordo scribendum docet Πισσαῖος. Vel potius πόλις ὄρους Πελαγονίας. Vide Holstenii notas in Apol. Rhod. pag. 364.

57 Πισσεύς.] Quomodo Πισσεὺς a Πίσσαι esse possit, non video. Omnino legendum Πισσεύς, ut Πισσεὺς a Πίσσαι quod infra legitur. *Salm.*

58 Πίσσαι.] In voce Bistirus, habet Πίσσα.

59 Ὀλγί-

ἐθνικὸν, Πισηρίτης. Ἐστὶ δὲ ὡς Σκίρων, Σκιρίτης.

ΠΙΣΥΗ, πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πίσυη. Τὸ ἐθνικὸν, [59] ὁμοίως Πισυήτης.

ΠΙΤΑΝΗ, πόλις Αἰολίδος. Ὁ πολίτης, [60] Πιτανεύς, καὶ Πιτανίτης χώρα, καὶ Πιτανίτης Νύμφη, ἢ Πιτανάτις.

ΠΙΤΑΟΝ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Πιτάου. Πίταος δὲ ὁ Φρύξ, Μίδου φίλος. Τὸ ἐθνικὸν, Πίταος. Ἐστὶ δὲ ἄτου δυοῖν ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ Μόψου ἐστὶν, Μοψεάτης.

ΠΙΤΝΙΣΣΑ [61], πόλις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιτνισσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιτυασσαῖος.

ΠΙΤΥΕΙΑ [62], πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτυεὺς καὶ [63] Πιτύεια.

ΠΙΤΥΗ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πιτυάται. Καπίτων δὲ [64] αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει, Πιτύσσαν.

ΠΙΤΥΟΤΣΣΑΙ [65], νῆσοι διὰ Φορβάδος, ἃς Πιτυούσσας καλεῖ Ἀλκμάν. Τὸ ἐθνικὸν, [66] Πιτυόεις.

ΠΛΑΔΑΡΑΙΟΙ [67], ἔθνος πρὸς ἄρκτῳ κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς [68] Πλαδαραῖος καὶ Πλαδαρίτης.

ΠΛΑΚΕΝΤΙΑ, πόλις Λιγύρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πλακεντῖνος.

ΠΛΑΚΗ [69], πόλις Ἑλλησποντίας. Ὁ πολίτης, Πλάκιος. Τὸ ἐθνικὸν Πλακιανός.

ΠΛΑΜΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πλαμεύς, τῷ χαρακτῆρι τῆς χώρας.

ΠΛΑΡΑΙΟΙ, ἔθνος Ἠπείρου. Λέγονται καὶ Πλάριοι.

ΠΛΑΡΑΣΣΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [70] Πλαρασσεύς.

ΠΛΑΤΑΙΑΙ [71], πόλις Βοιωτίας. Οἱ μηνὸς ἐνίκων,

Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον. ——

Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδῳ, πληθυντικῶς. Πλαταιὰς δὲ διὰ τὸ πάρος καὶ πρόπαια ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔχειν, ἢ τὴν ἐλληνίδα γῆν ἐλευθερῶσαι.

A Gentile, Pistiritæ. Est vero, ut Scirus, Scirites.

PISYE, urbs Cariæ. Dicitur etiam Pitye. Gentile, similiter Pisyetes.

PITANE, urbs Æolidis. Civis, Pitanæus, & Pitanitis regio, & Pitanitis Nympha, & Pitanæa.

PITAUM, urbs Cariæ, a Pitao. Pitaus vero Phryx, Midæ amicus. Gentile, Pitaeis. Est vero sic duorum gentile, ut a Mopsi Hestia, Mopseatæ.

PITNISSA, urbs Lycaoniæ. Gentile, Pitnissæus, ut Scotussæus, Pityussæus.

PITYEA, urbs inter Parium & Priapum. Gentile, Pityeus & Pityea.

PITYE, urbs Cariæ. Cives, Pityatæ. Capito vero eam scribit per duplicem σ, Pityssam.

PITYUSSÆ, diversæ insulæ, quas Pityodes vocat Alcman. Gentile, Pityussius.

PLADARÆI, populus ad septentrionem situs. Gentile secundum nos Pladaræus & Pladarites.

PLACENTIA, urbs Ligurum. Gentile, Placentinus.

PLACE, urbs Hellespontia. Civis, Placius. Gentile, Placianus.

PLAMUS, urbs Cariæ. Gentile, Plameus, regionis charactere.

PLARÆI, populus Epiri. Dicuntur vero etiam Plarii.

PLARASSA, urbs Cariæ. Gentile, Plarasseus.

PLATÆÆ, urbs Bœotiæ. Homerus singulari numero,

Quique Plataam habebant. ——

Eudoxus in terræ Periodo plurali. *Plataas vero eo quod sepulchra & tropea virorum bonorum haberent, qui Græciam terram in libertatem*

[59] Ὁμοίως.] Quid sibi vult ὁμοίως?

[60] Πιτανεύς.] Vide in Βοῖον aliud gentile.

[61] Πιτνισσᾶν.] Πιτνισσὰν nominat Strabo. Ptolemæus Πιτνισσὸν. Sed tamen legendum centeo in Strabone Πιτνισσὸν. Salm.

[62] Πίτυεια.] Vide Apollon. Schol. pag. 96.

[63] Πιτύεια.] Vide Apoll. Schol. pag. 96.

[64] Πιτνίσσα.] Πιτνίσα πολ. Θεσσ. Heych.

[65] Αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει Πιτύσσαν.] Perperam: Lege διὰ δύο σ λέγει Πιτύσσα vel Πιτύδα. neque aliter scripti codices. Salm.

[66] Πιτυόεις.] Πιτυόδης in voce χαλκίης. Aliud gentile invenitur in voce Ἀχαιΐσσα. Vide in Πίτνισσα. Sic etiam Chios appellata fuit Strab. pag. 405. vide Salm. ad Sol. 280.

[67] Πλαδαραῖοι.] Ficus, laudat Plin. vide Boch. 705.

[68] Πλαδαραῖος ἢ Πλαδαρίτης.] In MS. legitur Πλαρασσεύς καὶ Πλαρασσίτης. Salm.

[69] Πλάκη.] Vid. Scyl. pag. 33. contractum est pro πλακώδης. Sic γλαυκὴ γλαυκία, de quo in præced. vide ad illum locum gentilia.

[70] Πλαρασσεύς.] Hoc gentili utitur Epaphroditus in χρυσοεργίς.

[71] Πλαταιαί.] Vide in voce Βυκίρνα apud Etymolog.

Ἠρωσθενίων, καὶ τὸ Βασίλειον στράτευμα ἀθλω- A
σθενίων. Τὸ πληθωντικὸν, ὀξύτονον. Ἡ Ῥω-
δανὸς δὲ ἀπὸ τοῦ βαρυθμοῦ βαρυτικήν. Εἰ μέν
τοι μεταβάλλῃ τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν τόνον μετα-
βάλλῃ. Κέκληται δὲ [71] ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώ-
πης, ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ καταλόγου, B
[72] ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροι-
κοῦντας λίμνας Βοιωτοὺς πλοῖα πρεύεσθαι
ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν ἀπὸ τοῦ πλατεῖ
καὶ τοῦ κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. Οἱ πο-
λῖται, [74] Πλαταιεῖς καὶ συναίρεσιν. Ἀττικῶς C
τοὺς Πλαταιέας. Καὶ Πλαταιάτης τὸ θηλυ-
κὸν, [75] καὶ Πλαταιΐς. Ἔστι καὶ νῆσος περὶ τὴν Λι-
βύης. Ταύτης οἱ πολῖται, [76] Πλαταιεῖς. Καὶ
ἡ χώρα, [76] Πλαταϊκή. Δεῖ δὲ τὸ πρῶτον
τὸν ἐθνικὸν συμπεροξύνειν. Πλάταιαν, ὡς D
Λίμναιαν, Ὑσίαιαν, Δίκαιαν. Τὸ δὲ τό-
πικὸν ἐπίρρημα, Πλαταιόθεν. Καὶ εἰς πόπον,
Πλαταιάζει.

ΠΛΑ΄ΤΑΝΟΣ, πόλις Φοινίκης. Τὸ
ἐθνικὸν, Πλατανεύς. E

ΠΛΑΤΕΙ΄Α [77], νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνι-
κὸν Πλατειάτης, καὶ Πλατείτης, ὡς Ζελείτης.

ΠΛΑΤΗΙ΄Σ, νῆσος ἀπὸ τῆς Λυκίας.
Τὸ ἐθνικὸν Πλατηΐδης, [78] ἀπὸ τοῦ χαίρειν τοὺς F
Κάρας τῷ εἰς ὃς τύπῳ.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΙ΄Α, πόλις Καρίας, ἥ
τις ἐστὶ πρότερον ἢ ὕστερον Ἡράκλεια ὠνομά-
σθη. Τὸ ἐθνικὸν, Πλειστάρχιος.

ΠΛΕΥΡΩ΄Ν, πόλις Αἰτωλίας. Οἱ πο-
λῖται, Πλευρώνιος, καὶ Πλευρωνία, καὶ Πλευ- G
ρωνιώτης. Καὶ εἰς πόπον, Πλευρώναδε.

ΠΛΗΜΥ΄ΡΙΟΝ, φρούριον Συρακου-
σῶν. Οἰκήτωρ Πλημυριάτης, καὶ Πλημυ-
ριάτης.

ΠΛΙΝΘΙ΄ΝΗ [79], πόλις τῆς Αἰγυπτίας, H
καὶ τῆς Σαμαρείας. Οἱ πολῖται, [80] Πλινθι-
νίτης.

ΠΛΟΤΙ΄ΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Τυρ-
ρηνῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν [81] Πλωτῖνος.

ΠΛΥΝΕ΄ΑΙ [82], νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. I
Τὸ ἐθνικὸν Πλυνεαῖος, καὶ Πλυνεάτης.

ΠΛΩ΄ΘΕΙΑ, δῆμος Αἰγηΐδος Φυ-
λῆς. Οἱ δημόται, Πλωθειεύς, καὶ Πλωθεύς.
Τὰ πτωτικὰ, Πλωθειάθεν, Πλωθειάζε,
Πλωθειῆσι. K

ΠΝΕ-

tem asserere, ac regium exercitum subegerunt. Plurale, accentu acuto notatur. Herodianus vero propter id quod accidit numero approbat. Si quidem tamen mutat numerum, etiam accentum mutat. Vocata vero fuit *a palmula remi*, ut Apollodorus primo catalogi; Quum ab paludibus inundata esset Bœotia, qui juxta paludes habitant, Bœotios navigatione vectos ad invicem. Unde a palma & a remo vocatas fuisse urbes. Cives Platæeis per synæresin; Attice, Πλαταιέας. Et fœminium Platæatis, & Platæis. Est etiam insula ante Libyam. Hujus cives, Platæeis. Regio, Plataica. Prototypum vero gentile in antepenultima acui debet Platæa, ut Limnæa, Histiæa, Dicæa. Adverbium ex loco, ex Platæa, & ad locum, ad Platæam.

PLATANUS, urbs Phœnicæ. Gentile, Plataneus.

PLATEA, insula Libyæ. Gentile, Plateates, & Platites, ut Zelites.

PLATEIS, insula juxta Lyciam. Gentile Platæeus, eo quod Cares forma in *eus* gaudent.

PLISTARCHIA, urbs Cariæ, quæ ante & postea Heraclea nominata fuit. Gentile, Plistarchites.

PLEURON, urbs Ætoliæ. Civis, Pleuronius, & Pleuronia, & Pleuroneus. Adverbium ad locum, ad Pleuronem.

PLEMYRIUM, castellum Syracusarum. Incola, Plemyriates, & Plemyrates.

PLINTHINE, urbs Ægyptia, a Samaria. Civis, Plinthinites.

PLUTIUM, ut Rhegium, urbs Tyrrhenorum, cujus gentile, Plutinus.

PLYNEÆ, insula in Nilo. Gentile, Plyneæus, & Plyneates.

PLOTHIA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Plothieus, & Plotheus. Localia, ex Plothia, ad Plothiam, in Plothia.

PNE-

[71] Ἀπὸ τῆς πλάτης &c.] Vide hac de re Eustath. in Homer. pag. 267.
[72] Ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας.] MS. habet συμπεποθείσης, quod mirum est. *Salm.*
[74] Πλαταιεῖς.] Vide ad vocem Κῶπη.
[75] Καὶ πλαταιὶς.] Herodot. pag. 521.
[76] Πλαταϊκή.] Herodot. pag. 521.
[77] Πλατεῖα.] Herodot. lib. IV pag. 312.
[78] Διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κάρας.] Idem canon in Ἄδης.
[79] Πλινθίνη.] Emend. Vossi ad Scyl. pag. 20, & Casaub. ad Athenæum pag. 74.
[80] Πλινθίνης.] Vide Joseph. pag. 446.
[81] Πλωτῖνος.] Vide ad vocem πλωτίζειν.
[82] Πλυνεῖαι.] Vide Herod. lib. IV pag. 317.

[83] Ἐπὶ

ΠΝΕ'ΒΕΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτ. Ὁ πολίτης, Πνεβεβίτης, ὡς πάντα τὰ εἰς ις Αἰγύπτια ὀνόματα *

A PNEBEBIS, urbs Ægypti. Civis, Pnebebites, ut omnia in is nomina Ægyptia .....

ΠΝΥ'Ξ, τὸ παρ' Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ ὃ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν ἤτοι * [81] Ἔστιν δὲ Πύκνη * κυρ * ἡ δύναλλαγὴ τοῦ καταλήξαι, καὶ ὑπερεῖδεν τὸ ν. καὶ ἐτέρωθι τὸ κ εἰς ξ, Πυῦξ. Γ' παρέδειτον ἄρα ἔχει λήξει τὸν κατάληξιν. Ἐν δὲ τῇ ῥητικῇ ἀπέλαβε τὸν πρῶτον μ' ξ κ, Πυῦξ Πνυκὸς. Τῆς Πνυκὸς [82] παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἀριστοφάνης. Τὸ λίθος πρώτη Πυκνὶ, καὶ Πυκνά. Κέκληται δὲ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι πάλαι συνοικιζομένων οἰκιῶν. Ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, Πυκνίτης λέγεται, καὶ Πυκναία. Διδυμος δέ φησιν, ὅτι τὸν Πύκνα ἀν εἴη λέγων. Τὸ δὲ Πυκναία, ὅτι ἀπὸ Πυκνῆ παρῆκται, ὅπερ οὐκ ἔρηται. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε παραγωγικῶς, ἢ κυρίως τὸ Πυκνῆ. Τὰ γὰρ πλεῖστα ὡς εἶπεν ἀπὸ μακροκαταλήκτων ἀφῄρηται, οἷον εὐναία, γωρὴ γωρία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Τὸ δὲ [83] ἅμαξα Ἀμαξαία, καὶ τὸ κέρα κερεία.

A PNYX, tribunal apud Athenienses, de quo inquit Herodianus de affectibus dictionum sic. *Est igitur πύκνη, * κυρ * Non potest vero desinere, & superposita est litera n. Et versa est k in x Pnyx. Superpositionem autem habet terminationis caussa.* In genitivo autem recepit ordinem cum litera k Pnyx, Pnycis; ut *Pnycis habenas* Aristophanes. *Lapidis huic Pycni.* Et *Pycna.* Sic vero vocatum fuit a densitate domorum illic olim ædificatarum. Qui in eo loco habitat, dicitur Pycnites, & Pycnæa. Didymus vero inquit, Pycna debere dici. Pycnæa autem a Pycne deductum est, quod non dicitur. Nullus enim dixit, vel appellative vel proprie Pycne. Hujusmodi enim nomina, ut plurimum deducuntur a desinentibus in longa, ut *Δὴ εὐναία, γωρὴ γωραία, ἀνάγκη ἀναγκαία.* Illud ut plurimum, dicitur propter voces *ἅμαξα ἁμαξαία* & *κέρα κεραία.*

ΠΟΔΑ'ΛΕΙΑ, πόλις [86] Λυδίας, πλησίον Λιμύρων. Ὁ πολίτης, Ποδαλεώτης. Εἰσὶ δὲ καὶ Ποδαργοὶ ἔθνος Θρᾴκης.

PODALEA, urbs Lydiæ, prope Limyra. Civis, Podaleotes. Sunt vero etiam Podargi, populus Thraciæ.

ΠΟΙΗ'ΕΣΣΑ, πόλις [87] Κέω. Ὁ πολίτης, [88] Ποιηέσιος.

POEESSA, urbs Ceï. Civis, Pœeessius.

ΠΟΙΜΑ'ΝΙΝΟΝ, πόλις, ἢ καὶ Φρούριον. Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

POEMANINON, urbs, vel castellum. Est etiam regiuncula Cyzici. Gentile, simili modo.

ΠΟΙΜΗ'Ν [89], ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταῤῥεῖ ὁ Παρθένιος, χίζων τὴν Ἀμάστριν. Οἱ οἰκοῦντες [90] Ποιμαηνοί. Ἔστι καὶ ὄρος Ποιμαήνιον ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ κατοικοῦντες, ὁμοίως Ποιμαήνιοι.

POEMEN, mons Ponticæ, unde defluit Parthenius dividens Amastrin. Incolæ, Pœmænii. Est etiam mons Pœmænium in Macedonia. Incolæ similiter Pœmænii.

ΠΟΙ'ΜΝΗ, ὡς αὐλή· Ποιμνίτας ὑμεναίους, καὶ Ποιμνιώτας.

POEMNE, ut Aule. Pœmnitas Hymenæos, & Pœmniotas.

ΠΟ'ΛΑ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολάτης. Καὶ ἀκρωτήριον Πολατικὸν, καὶ τὸ Πολεατικὸν.

POLA, urbs Illyriæ. Gentile, Polates. Et promontorium Polaticum, & Poleaticum.

ΠΟΛΕΜΩ'ΝΙΟΝ, ἐν Πόντῳ λιμὴν, καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πολεμωνίτης, καὶ Πολεμωνιεύς.

POLEMONIUM, portus in Ponto, & urbs. Gentile, Polemonius, & Polemonieus.

ΠΟΛΛΗ'ΣΙΟΙ [91], πόλις [92] καὶ οἱ πολῖται,

POLLESII, urbs & cives, ut Lo-

[81] Ἔστι οὖν πύκνη.] Hæc est lectio MS. Salm.

[82] Τοὺς λοιποὺς.] Juvenalis. *& pleni moderantem frena theatri.* Idem.

[83] Ἅμαξα ἁμαξαία.] Lege ἄμαξα, ἁμαξαία, non ἅμαξα. Hoc leve est μακρογραμματικόν, at illa διδάσκαλοι in macrocatalectis fieri ostendit ὁ γωρὴ γωραία, tamen hic diffentiunt veteres libri. *Idem.*

[86] Λυδίας.] Lege Λυκίας.

[87] Κέω.] Voss. ad Scyl. pag. 8. Cea Latinis dicitur. Plin.

[88] Ποιηέσιος.] Vide Suidam in Βακχυλίδης.

[89] Ποιμήν.] Vide in Παρθένιος.

[90] Ποιμαήνιοι.] Ποιμάριοι aut Ποιμαίριοι. Ἔστι δὲ Ποιμάνιον ὄρος. Salm.

[91] Πολλήσιοι.] Vide Holst. ad Cluv. pag. 142. Πολλήνη.

[92] Καὶ οἱ πολῖται, ὡς Λουκοὶ &c.] Quomodo distinguit hoc loco τὰς οἰκοῦσας ἐπὶ τῇ πολιτικῇ? Sane aliud. Τὸ ἐθνικὸν aliud non idem cum πολίτης facit. at οἰκήτωρ quid est aliud quam πολίτης? Sane οἰκήτωρ πόλεως, ut πολίτης sit. Omnino legendum esse puto. Πολλήσιοι πόλις

λῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοί. Οἱ οἰκήτορες, Ἀμοίως. Locri, Delphi. Incolæ, eodem modo.

ΠΟΛΙΕΙΟΝ[91], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σίρις καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Πολιεύς, ὡς τὸ Σίγειον τὸ Σιγειεύς. POLIEUM, urbs Italiæ, quæ prius *Siris* vocata. Gentile, Polieeus, ut Sigeum, Sigeeus.

ΠΟΛΙΟΝ[92], ἐν Λέσβῳ πόπος, ὅπου τὸ ἡρῶον Ταντάλου. Λέγεται καὶ ὁ πολίτης, Πολιεύς. POLIUM, locus in Lesbo, ubi erat Tantali fanum. Civis dicitur, Poliens.

ΠΟΛΙΣ, ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας. Οἱ οἰκήτωρ πολίτης, καὶ πολιεύς. [93] Οὕτω γὰρ πᾶσιν [97] ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ πόλις ὠνομάσθη, καὶ τροπικῶς ος εἰς ους. Τὸ δὲ [98] ἡλικὸν ος πολιεύς, Πολιάς. Λέγεται καὶ ἄλλο ἡλικῶς Πολιὰς, ὡς [99] Σηνιάς. POLIS, nomen urbis Ægyptiæ. Incola, Polites, & Polieus. Sic enim Jupiter colitur, a genitivo πόλις, verso *is* in *eus*. Cujus nominis fœminine Poliea. Dicitur etiam aliud fœminine Polias, ut Sunias.

ΠΟΛΙΤΕΙΑ, πόλις Ἀχαΐας. POLITEA, urbs Achaiæ.

ΠΟΛΙΤΩΡΙΟΝ[100], πόλις Λατίνων, ἣν ἑλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς, μετήγαγον εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Πολιτωριώς. POLITORIUM, urbs Latinorum, quam captam Marcius rex Romam transtulit. Gentile, Politorenus.

ΠΟΛΙΧΝΑ, πόλις τῆς Τρωάδος. Οἱ πολῖται, Πολιχναῖοι. Ἔστι καὶ Κρήτης πόλιχνη πόλις, ἧς ὁ πολίτης πολιχνίτης. POLICHNA, urbs Troadis. Cives, Polichnæi. Est etiam Cretæ urbs Polichne, cujus civis Polichnites.

ΠΟΛΛΕΝΤΟΣ, ὡς [2] Σωρεντῖνος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐθνικὰ, τὸν ἕνα λόγον ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος. POLLENTUS, ut Sorentus, vel Pollentium, ut Regium. Horum enim gentilia, unam formam per *inus* habent, ut Reginus, Sorentinus.

ΠΟΛΥΑΡΑ, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Πολυαρεύς. POLYARA, urbs Cariæ. Civis, Polyareus.

ΠΟΛΥΔΩΡΑ, [3] νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυδωρεύς. POLYDORA, insula juxta Cyzicum. Gentile, Polydoreus.

ΠΟΛΥΠΟΔΟΤΣΑ, νῆσος τῆς Κνιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυποδουσαῖος. POLYPODUSA, insula Cnidiæ. Gentile, Polypodusæus.

ΠΟΛΥΡΡΗΝ[4], πόλις Κρήτης, ἀπὸ πολλὰ ῥώεια, τοῦτ' ἔστι πρόβατα ἔχειν. Ὁ πολίτης, Πολυῤῥήνιος. POLYRREN, urbs Cretæ, ab eo quod habeat multas oves. Civis, Polyrrenius.

ΠΟΜΠΗΙΟΥΠΟΛΙΣ[5], πόλις Παφλαγονίας. Τινὲς δὲ διχῶς φασι, Πομπηϊόπολιν λέγουσι, καὶ Πομπηϊοπολίτης. POMPEIUPOLIS, urbs Paphlagoniæ. Aliqui sine *y* psilon dicunt Pompeiopolin, & Pompeiopolites.

ΠΟΝΗΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἐν Θράκῃ. Ὁ πολίτης, [6] Πονηροπολίτης. PONEROPOLIS, urbs in Thracia. Civis, Poneropolites.

ΠΟΝΤΟΣ[7], ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος. Τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, καὶ [8] Ποντία, καὶ Ποντιὰς. Καὶ τὸ PONTUS, proprie Euxinus. Gentile, Pontius, & Pontia, & Pontias. Et possessivum

---

[91] Οἱ πολῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοὶ, καὶ οἰκήτορες ὁμοίως. Nihil verius aut certius hac lectione. vel etiam Πολιεῖς Πολιάς a Πόλιεύς. Salm.

[92] Πολίου.] Vide Salm. ad Sol. pag. 57. & Lycoph. Schol. pag. 155.

[93] Πόλιον.] MSS. ita habent. Πόλιον ὡ Λέσβῳ πόπος, ὅπου τ' ἦρων Ταντάλου. λέγεται δὲ Ζεὺς πολιεύς. In alio recentiori. λέγεται δὲ πολιεύς. Salm.

[97] Πολιεύς.] Ζεὺς Πολιεύς. In voce Ἀλαλκομένιον.

[98] Οὕτω γὰρ πᾶσιν.] Vid. Paf. de Coron. 489.

[99] Ὁ Ζεύς.] Vide Holft. not. ad Steph. pag. 216. in Mytil.

[98] Θηλικὸν.] Vide Trift. T. P. pag. 192.

[99] Σηνιάς.] Vide Πολιμήνιος gent. in Ἰάλις.

[100] Πολιτώριον.] Vide Livium lib. 1. *Salm.*

[1] Ἡ ἴλλυ.] Corruptiſſime in MSS. Pal. Ὧν ἀρὼν Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς μετήγαγον εἰς Ῥώμην. Idem.

[2] Σώρεντ-.] Leg. Λώρεντ- ſive Λώμεντ-.

[3] Νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] MS. νῆσος ἐπὶ τῇ κυζίκῳ. Salm.

[4] Πολύῤῥην.] Vide Spanh. pag. 902.

[5] Πομπηϊόπολις.] Vide in voce Σάλυς. Vide Spanh. pag. 528. Deeſt ἰδικῶς ſive πολίτης. Vide Spon. pag. 452.

[6] Πονηροπολίτης.] Vide Palm. pag. 86.

[7] Πόντος ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος.] Forte. Πόντος Ποντιὰς ἡ Εὔξεινος. Nihil tamen mutandum cenſeo. Corrupte in MS. Πόντος ἰδικῶς ὁ εὔξεινος. Salm.

[7] Πόντος.] Vide in Σκυθία apud Etymol. M. Auct.

[8] Ποντία.] In epig. inedito Damagetu pag. 17.

[9] Πο-

τὸ ἐθνικὸν, Ποντικός. Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.

A vum Ponticus. Est etiam Pontus Polemoniacus præfectura.

ΠΟΠΛΩΝΙΟΝ[8], πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ποπλώνιος, τῷ τ χώρας ἐθν.

POPULONIUM, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Populonius, regionis consuetudine.

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗΝΗ[10], νῆσος πρὸς τῷ Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ὁ πολίτης, Πορδοσελήνιος. Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον καὶ ὀνόματος, [11] Πορσοσελήνιον καλέσαν.

B Lesbum, ejusdem nominis urbem habens. Civis Pordoselenites. Aliqui fœditatem nominis evitantes *Porofelenen* vocavere.

ΠΟΡΘΜΙΑ, καὶ Πορθμίον, κώμη ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Πορθμιεύς, ὡς Σουνιεύς, καὶ Πορθμήτης.

C in ostio Mæotidis paludis. Gentile, Porthmieus, ut Sunieus, & Porthmites.

ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ[12], πόλις Φοινίκης. [13] Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης.

PORPHYREON, urbs Phœnicæ. Gentile, Porphyreonius, & Porphyreonites.

ΠΟΡΦΥΡΙΤΗ, πόλις Ἀραβίας κατὰ Αἴγυπτον.

D PORPHYRITE, urbs Arabiæ versus Ægyptum.

ΠΟΣΙΔΕΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδεεύς.

POSIDEUM, urbs inter Ciliciam & Syriam. Gentile, Posideeus.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν [14] Ποσειδωνιάτης, καὶ Ποσειδώνιος.

E POSIDONIA, urbs Italiæ. Gentile, Posidoniatæ, & Posidonius.

ΠΟΤΑΜΟΣΑΚΩΝ, Σάκων ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ ποταμὸς καὶ νῆσος τῆς Αἰολίδος.

POTAMOSACON. Sacon nomen proprium. Est vero fluvius & insula Æolidis.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ[15], πόλις Θρᾴκης. Ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ [16] Κασάνδρεια. Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς.

F POTIDÆA, urbs Thraciæ. Quæ ipsa vocata fuit quoque *Casandria*. Civis, Potidætes, & Potidæei.

ΠΟΤΙΔΑΝΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης.

POTIDANIA, urbs Ætoliæ. Gentile, Potidaniates.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ[17], πόλις Τυρρηνίας, κλῆσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. Τὸ ἐθνικὸν Ποτιολεῖς, καὶ [18] Ποτιολήσιοι.

G POTIOLI, urbs Tyrrheniæ condita a Samiis, quæ etiam *Dicæarchia*. Gentile, Potiolei, & Potiolesii.

ΠΟΤΝΙΑΙ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, [19] Ποτνιάς. Λέγεται καὶ Πότνιος. Καὶ τὸ κλητικὸν Ποτνιαχὸς, καὶ Ποτνιακή.

POTNIÆ, urbs Bœotiæ. Gentile, Potnieus. Et fœmineum, Potnias. Dicitur etiam Potnius. Et possessivum Potniacus, & Potniaca.

ΠΡΑΑΣΠΑ, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πραασπηνός.

PRAASPA, urbs Atropatenæ. Gentile, Praaspenus.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ[20], πόλις Ἰταλίας, [21] ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου, ἢ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης ὑΐδ. Ὁ πολίτης, Πραινεστῖνος.

PRÆNESTUS, urbs Italiæ a Prænesto filio Latini, filii Ulyssis & Circes. Civis, Prænestinus.

ΠΡΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης, θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Πραίσιος, [22] καὶ Πραῖσσος.

I PRÆSUS, urbs Cretæ, fœminine. Gentile, Præsius, & Præsus.

ΠΡΑΙΤΕΤΙΑ, χωρίον ἀπὸ τοῦ Ἀδρίου. Ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτετιανὸς, καὶ Πραιτετιακή.

PRÆTETIA, regiuncula, ab Adria. Cujus incola, Prætetianus, & Prætetiana.

PRA-

[8] Ποπλώνιον.] Aristoteles περὶ θαυ. ἀκουσ. Χερσὶν δὲ ἐπλεῖσθαι πολὺ φασὶν εἶναι τοῦτο μεταξὺ σίδηρον, ἢ καὶ ἐν Χερσῖ) Τυρρηνοὶ οἱ τὸ κοίλυβδον Ποπλώνιον ὀνομάζοντες. Usi interpres legit. *Salm.*

[9] Ποπλώνιον.] Salm. ad Sol. pag. 816.

[10] Πορδοσελήνη.] Πορδὴ crepitus ventris.

[11] Πορσοσελήνιον.] Ptolomæus pag. 136.

[12] Πορφυρεών.] Le Moyne pag. 828.

[13] Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος.] Scripti codices. Τὸ ἐθνικὸν πορφύριος ἢ Πορφυρεωνίτης. Bene tamen in vulgatis. *Salm.*

[14] Ποσειδωνιάτης.] Indocte & imperite. *Idem.*

[15] Ποτίδαια.] Vide Paus. 333 & not. 760.

[16] Κασσάνδρεια.] Marc. Heracl pag. 26.

[17] Ποτίολοι.] Vide Pausan quare aqua fieret pag. 285.

[18] Ποτιολήσιοι.] Ποτιολήσιοι Latino ore Puteolani.

[19] Ποτνιάς.] Vide Etym. Mag.

[20] Πραίνεστος.] Vide Sal. ad Sol. pag. 63.

[21] Ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου &c.] Non bene formatur hæc genealogia. Vide Cal.

[22] Καὶ Πραῖσσος.] Καὶ Πρεῖσος MSS. *Salm.*

ΠΡΑΚΙΑΙ, ἡ Περάκης, ἔθν. [21] ἀπὸ Περακὸς ὃ ἐξ Ἠπείρου μὲν ὁρμώμενος, οἰκήσαντα δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Περάκης, καὶ Περακιωνοί.

ΠΡΑΚΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πρακνιοι.

ΠΡΑΞΙΑΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [22] Πραξίλιος.

ΠΡΑΣΙΟΙ [23], ἔθνος Ἰνδικὸν, Διονύσῳ πολεμήσαν.

ΠΡΑΣ, ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς. Περασαῖος, καὶ ἀπεπουσυλλάβως κλίνεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πράντες.

ΠΡΑΣΙΑΙ, δῆμος Ἀθήνησι Παιονιδῶν φυλῆς. Ὁ δημότης, Πρασιεύς· καὶ Πρασιάδην τὸ τοπικὸν, Πρασιάσι, καὶ Πρασίησιν. [24] Ἔστι καὶ Λακωνικὸν πολίχνιον, οὗ ὁ πολίτης ὁμοίως Πρασιεύς.

ΠΡΑΣΟΝ, ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ οἰκήτορες, Πράσιοι.

ΠΡΑΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν.

ΠΡΕΤΑΝΙΚΗ, νῆσος, [25] ἤπειρον μιμουμένη [26] ἀπὸ τῆς Κελτικῆς. Οἱ πάλαι οἰκήτορες, Πρεττανοὶ καλούμενοι.

ΠΡΙΑΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριάσιοι, καὶ [27] Πριασιεύς.

ΠΡΙΑΠΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας, θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Πριαπωνὸς, καὶ Πριαπηνή. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Πριήπιος, καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς· Καὶ ἡ χώρα, Πριαπίς.

ΠΡΙΗΝΗ [28], πόλις [29] Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Πριηνεὺς, καὶ Πριηνιάς, καὶ Πριηνιάς.

ΠΡΙΝΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [30] Πρινασσεῖς.

ΠΡΙΟΛΑ [31], πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, [32] Πριολαεύς.

ΠΡΙΟΥΕΡΝΟΣ, Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Πριουερνάτης.

ΠΡΟΑΡΝΑ [33], πόλις Μηλιέων, ὑδατήρους. Οἱ οἰκήτορες, Προάρνιοι.

PRACIÆ, & Praces, populi a Prace, qui ex Epiro quidem profectus, Laconicam vero incoluit. Gentile, Praces, & Praceni.

PRACNUS, urbs Illyriæ. Gentile, Pracnii.

PRAXILUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Praxilius.

PRASII, gens Indica, quæ contra Bacchum militavit.

PRAS, nomen urbis Perrhæbicæ. Circumflectitur, & imparisyllabice declinatur. Gentile, Prantes.

PRASIÆ, populus Athenis Pandionidis tribus. Popularis, Prasieus. & locale, ex Prasiis, ad Prasias, & in Prasiis. Est etiam Laconicum oppidulum, cujus civis similiter Prasieus.

PRASUM, promontorium circa mare rubrum. Incolæ, Prasii.

PRASSÆBI, populus Thesproticus.

PRETANICE, insula continentem imitans, a Celtica. Qui hanc incolunt, Pretani vocantur.

PRIÆSUS, urbs Cretæ. Cives, Priæsii, & Priæsieus.

PRIAPUS, urbs Hellespontiæ, fœminine. Civis Priapenus, & Priapena. Est etiam aliud gentile, Priepus, & Priapeis pluraliter, & regio, Priapis.

PRIENE, urbs Ioniæ. Gentile, Prieneus, & Prienius, & Prienias.

PRINASSUS, urbs Cariæ. Gentile, Prinasseis.

PRIOLA, urbs prope Heracliam. Gentile, Priolaeus.

PRIVERNUS, Italiæ urbs. Gentile, Privernatæ.

PROARNA, urbs Melienſium, neutraliter. Incolæ, Proarnii.

ΠΡΟ-

PRO-

[21] Καὶ Περάκης.] Incidit in mendosum codicem, quod sæpius observatum nobis; nam infra etiam habet Περάκιος.

[22] Ἀπὸ Περακὸς.] Περακὸς non placet. & fortasse legendum Πρίας . . . contra codices. Ὃ ἐξ Ἠπείρου ὁρμώμενος, οἰκήσαντα δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ita legendum. Salmasius.

[24] Πρασιάδης.] Vide Steph. in Γερήνιος.

[23] Πρασιοι.] Prasia gens Solino, qui Palibotran urbem incolunt. Salm.

[26] Ἔστι καὶ Λακωνικὸν &c.] Idem videtur oppidum quod in præcedent. appellavit Πρασιὰς auctoritate Pausaniæ.

[27] Ἠπειρον μιμουμένη ἀπὸ τῆς Κελτικῆς.] Sequitur hic antiquam scripturam Steph. nam Eustath. in Dionys. ita inquit, τὴν Ἀμοργὸν οἱονεὶ οἱ ἀρχαιότεροι, ὡς ἔστι καὶ ἄλλη Ἀμοργὸς ἐν τῇ Κιλικίᾳ, ἀπὸ τοῦ ἀμόργου, σχεδιαστικῶς pag. 70.

[28] Ἀπὸ τῆς Κελτικῆς.] MSS. ἀπὸ τῆς Κιλικῆς. Salm.

[29] Πριαν(εύς.] Vide in Περαῖος. Vide Marm. Arund. pag. 122.

[30] Πριηνεὺς Ἰωνίας.] Nisi fallor est Joniæ oppidum. Primum gentile habet antiqua inscriptio lapidis in Marino agro inventi, & apotheosin Homeri exprimentis ΑΡΧΕΑΓΟΣ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΠΡΙΗΝΕΥΣ ΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΟΝΙΟΥ Kirch. in Latio pag. 80. Unde originem habeant, vide apud Strab. pag. 265.

[31] Ἰωνίας.] Salm. ad Solin. 836. Καρίας apud ipsum.

[32] Πριαν(εύς.] Vide Palm. ad Polyb. pag. 390.

[33] Πρίολα.] Salm. ad Sol. 884. Eadem habes apud Apollon. Schol. pag. 221.

[34] Πριολαεύς.] Scol. in Nicand. Alexiph. pag. 52.

[35] Περίαρνα.] Liv. & Str. Περίαρνα.

[36] Περ-

ΠΡΟΒΑΛΙΝΘΟΣ[36], δῆμος Παιονίδος Φυλῆς. Ὁ δημότης, Προβαλίνθιος. Τὰ τοπικὰ, Προβαλινθόθεν, Προβαλινθόνδε, Προβαλινθεῖ.[37] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.

A PROBALINTHUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Probalinthius. Localia, ex Probalintho, ad Probalinthum, in Probalintho. Dicitur vero fœminine popularis.

ΠΡΟΓΑΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ ἡγησαμένου Μελάμπους. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεύς.

B PROGASIA, urbs Lydiæ, a Progaso Melampi filio. Gentile, Progaseus.

ΠΡΟΚΛΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προκλαῖος.

PROCLE, urbs Lydiæ. Gentile, Proclæus.

ΠΡΟΚΟΝΗΣΟΣ[38], μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης,[39] Προκονήσιος.

PROCONESUS, una Sporadum in Propontide. Civis Proconesius.

C PRONASTÆ, gens Bœotiæ. Bœotorum vero aliqui antiqua gens Pronastæ vocantur.

ΠΡΟΝΑΣΤΑΙ, ἔθνος Βοιωτίας.[40] Βοιωτῶν δέ τινες παλαιὸν ἔθνος Προνάστην καλοῦντες.

PRONECTUS, urbs Bithyniæ, juxta Drepanen, quam condidere Phœnices.

ΠΡΟΝΕΚΤΟΣ, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες.

D PROPALÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Propalæus. Est vero ut Epipolæus.

ΠΡΟΠΑΛΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προπαλαῖος. Ἔστι δὲ ὡς Ἐπιπολαῖος.

PROXENUPOLIS, circa Naucratiam. Civis, Proxenopolites, ut Hermopolites.

ΠΡΟΞΕΝΟΠΟΛΙΣ, περὶ[41] Ναυκρατίαν. Ὁ πολίτης Προξενοπολίτης, ὡς Ἑρμοπολίτης.

E PROPONTIS, mare ante Euxinum Pontum, & Byzantiorum terra. Incola, Propontites, & Propontius, & Propontis mare.

ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ, ἡ ἀπὸ τοῦ Πόντου τοῦ Εὐξείνου θάλασσα, καὶ γῆ Βυζαντίων. Ὁ οἰκήτωρ, Προποντίτης, ἢ Προπόντιος. Καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα.

PROSELENI, Arcades. Et Proselenia fœmineum.

ΠΡΟΣΕΛΗΝΟΙ[42], οἱ Ἀρκάδες. Καὶ[43] Προσελληία, τὸ θηλυκόν.

F PROSPALTA, vicus Acamantidis tribus. Popularis, Prospaltius. Localia, ex Prospalta, ad Prospaltam, in Prospalta.

ΠΡΟΣΠΑΛΤΑ[44], δῆμος Ἀκαμαντίδος Φυλῆς. Ὁ δημότης, Προσπάλτιος. Τὰ τοπικὰ Προσπαλτόθεν, Προσπαλτάδε,[45] Προσπαλτοῖ.

G PROSTROPÆA, urbs Siciliæ, neutraliter. Gentile, Prostropæus.

ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΑ, πόλις Σικελίας, ἀδελφὸς τῆς Ἐγύης. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος.

PROSYMNA, pars Argi. Incola, Prosymnæus.

ΠΡΟΣΥΜΝΑ[46], μοῖρα τοῦ Ἄργους. Ὁ οἰκήτωρ, Προσυμναῖος.

H PROSCHIUM, regio Ætoliæ. Gentile, Proschieus, ut Sunium Sunieus.

ΠΡΟΣΧΙΟΝ, χώρα Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν Προσχιεύς, ὡς Σούνιον Σουνιεύς.

H PROSOPIS, urbs Ægypti. Gentile, Prosopites, ut Naucratites, & quæcumque talia dicuntur. Et Prosopitis.

ΠΡΟΣΩΠΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγεται. Καὶ Προσωπίτης.

I PROSOPUM, insula non procul a Carthagine. Gentile, Prosopites, vel Prosopius.

ΠΡΟΣΣΟΠΟΝ, νῆσος ἡ πόρρω Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ἢ Προσωπῖος.

PRUSA, a Prusiade differt. Prusias enim est

ΠΡΟΥΣΑ[47], ἡ Προυσιάδος διαφέρει.

[36] Προβάλινθος.] Vide in Τετράπολις.

[37] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.] Ὁ δημότης ΑΘΑΛΑΣΣΟΚΡΑΤΙΟΣ MS. P. Legendum Προβαλίθιος, ὡς Τετραπωλῖθος, πεποίηκε δὲ Στέφανος. Omnino ita legend. & ut ἀναλεγόμενος ut alter dixit Stephanus. Salm.

[38] Προκόνησος.] Vide Etym. Mag. 689.

[39] Προκονήσιος.] Proconnensis gemma apud Solin. pag. 66.

[40] Βοιωτῶν.] Alicujus Historici nomen excidit.

[41] Ναυκρατίαν.] Τάττος vel πόλις est omissum. Vide Calep.

[42] Προσήλωοι.] Lege Προσέληοι. Salm.

[43] Προσελληία.] Προσήλωοι in MS. Vide Apol. Sch. pag. 410.

[44] Προσπαλτα.] Προσπαλτὸς in MS.

[45] Προσπαλτάδε.] Vide Etym. Mag. in Δρυοπαλτίς. pro Θυωδὴς βυτιδέως.

[46] Προσυμνα.] Vide Casaub. ad Strab. 135 ad lib. VIII

[47] Προῦσα τῆ Προυσιάδος διαφέρει.] Ptolemæus duas agnoscit Προύσας, alteram ἀπὸς τῷ Ὀλύμπου, alteram ἀπὸς τῷ Γαννίου, quod etiam observant bene doctissimum Sed idem non animadverterunt mendum certe gravissimum in Ptolemæo & legendum ἀπὸς τῷ Γαννίου. Scripti codices Ptolemæi habent ιαννιου cum simplice ν, quod prorsus ad veram lectionem accedit ιαννιου. Sine ulla dubitatione ita legendum est. Hypius fluvius ἀπὸς Παιονίαν Ἡρα-

Ἡ μὲν γὰρ Προυσὰς, Βιθυνίας, ἀπὸ Προυσίου [48] τοῦ Ζιήλατος Βιθυνῶν βασιλέως, [49] ἡ δὲ Κίος πρότερον ὀνομαζομένη. Ἧς ὁ πολίτης, Προυσαεύς. [50] Ἡ δὲ Προῦσα, κατὰ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας, κλίσμα. [51] Προυσίᾳ δὲ Κῦρον πολεμήσαντος. Ταύτης τὸ ἐθνικὸν [52] Προυσαεὺς, ὡς τὴν [53] Νύσσαν [54] Νυσσαεύς.

ΠΡΟΧΥΤΗ [55], νῆσος πρὸς τῇ Σικελίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυταῖος.

ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμας θος. Τὸ ἐθνικὸν Πρυμνησσεύς, ὡς Θεοδοσεύς.

ΠΡΩΑΝΑ, πόλις Θεσσαλικὴ, ἀδελφέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Πρωανεὺς, ὡς Τυανεὺς, Ἀδανεύς.

ΠΡΩΤΗ, ὀξυβένως, νῆσος [57] ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλης. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωταῖος.

ΠΤΕΛΕΑ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάσιος. Τὰ πτικὰ, Πτελεάθεν, Πτελέαθε, [58] Πτελεάσιν. Ἔστι καὶ πόλις ἄτιμος ἡ Ἔφεσος σκαλῶπτ. Τὸ ἐθνικὸν, [59] Πτελαῖος.

ΠΤΕΛΕΟΝ, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρωάδος, καὶ τῶν Θεσσαλιωτῶν Ἀχαιῶν, ἀδελφέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, καὶ Πτελεώτης. Καὶ Πτελεῆς, ὡς Φενεῆς.

ΠΤΕΡΙΟΝ [60], πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ [61] Πτερὰ ἀδελφέρως, τὸ [62] ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος. Λέγει καὶ Ἡγήλυκος ἡ [63] Πτερία. Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτεριεὺς ὁ σὺν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΣ [64], πόλις Φοινίκης. Ἐκα-

est urbs Bithyniæ, à Prusia Zielæ filio, Bithynorum rege, quæ prius *Cius* vocata. Cujus Civis, Prusieus. Prusa vero & ipsa quidem urbs Bithyniæ parva a Prusia, qui cum Cyro bellum gessit, condita. Hujus gentile, Prusaeus, ut a Nyssa, Nyssaeus.

PROCHYTE, insula ante Siciliam. Gentile, Prochytæus.

PRYMNESIA, urbs Cariæ, quam condidit Mimæthus. Gentile, Prymnesieus, ut Theodosieus.

PROANA, urbs Thessalica, neutraliter dicta. Gentile, Proaneus, ut Tyaneus, Adaneus.

PROTE, accentu acuto, insula ab Sphacteria, & Pylo. Gentile, Protæus.

PTELEA, populus Oeneidis tribus. Popularis, Pteleasius. Localia, ex Ptelea, ad Pteleam in Prelea. Est etiam urbs. Sic enim, Ephesus vocabatur. Gentile, Ptelæus.

PTELEUM, urbs Joniæ, & Troadis, & maritimorum Achæorum, neutraliter. Sic vero vocatur, quod multas habeat *ulmos*. Civis, Pteleates, & Pteleusius, & Pteleeis, ut Pheneeis.

PTERIUM, urbs Medorum. Aliqui vero Ptera, neutraliter arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria fœminine. Est etiam Pteria, urbs Sinopæ. Gentile Medicæ, Pterienus. Ejus vero quæin Sinope, Pterius.

PTOLEMAIS, urbs Phœnicæ. Prius vero

Ἡμαχλείων. Memnon. ἡ Προυσὰς πόλις μεγάλη ἀπὸ Προυσίου τοῦ πατρὸς τοῦτο τοῦ Κίου τοῦ Σκαλοῦς. Εἰ δὲ τῆς Βιθυνίας βασιλεὺς ἦν Ἡμαχλείων πολλῶν ἀριθμῶν ἐξ ἑαυτῆς μετωνόμασεν. Etymol. M. Προῦσα vel Προυσιάδα vocat & eandem putat. ἡ δὲ κῶμη, inquit, ὅτι πόλις ἡ νῦν Προυσιὰς ἡ Προῦσα. Præferam vulgo ἐ νῦν Προυσίας ἡ Προῦσα. Duas Prusias memorat Ptolemæus, non Προυσιάδα. quod non videntur animadvertisse doctissimi viri, & nuper de illis Prusiis Scaliger (Strabo duas Prusias enumerat, Prusiadis non meminit.) Προῦσα ἀπὸ τοῦ Υπίου πόλεμος ἡ Προῦσα ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ὄρους. Sed & Prusiadis meminit, ἡ Λυκαονία λίμνη Προυσιὰς Δικαιόλιον. Salm.

47 Προῦσα.] Salm. ad Sol. pag. 877 & 878.

48 Τοῦ Ζιήλατος.] Lege, ἣν Ζιήλα ἣν Βιθυνῶν βασιλέως. Hujus supra meminit in voce Ζήλα, & Ζιήλας nominat, non Ζιήλατον. Salm.

49 Ἡ Κίος ὡσαύτως ὀν.] Non aliter habetur in duobus cod. Palatinæ bibliothecæ. alii κίσσος vocant. Strabo Κίον. Supra Stephanus Κισσὸν urbis meminit in Thessalia quæ prius Κισσὸς vocabatur. δεύτερα πόλις Θετταλίας ἔστιν ἡ Βοιβηὶς ἡ κίσσος καλεῖται. Κίος legit Eustathius. καὶ φασὶ τὴν Προυσιάδα ταύτης Κίον καλεῖσθαι, quam lectionem alteri præferimus. Κίον urbem hic vocat, cujus & alibi meminit, ut in Βοιβηὶς. Βοιβηὶς, inquit, πόλις ἐν τῇ Περραιτικῇ, Ἐφορος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ Κίον αὐτὴν φησὶν εἶναι. Sane hujus urbis quæ vocatur Κίος, alibi mentionem non reperi quam apud hunc auctorem. *Idem.*

50 Κίος ὡσαύτως ὀνομαζομένη.] Vide Tristan. tom. 2 pag. 303 & 305. Vid. & Spanh. pag. 77. Apud Memnonem in Excerpt. pag. 35 in versione.

51 Ἡ δὲ Προῦσα.] Vide Memnonem pag. 91.

52 Προυσιὰς δὲ Κῦρος Πολεμήσαντος. In Strabone legitur Κτίσμα. *Salm.*

53 Νύσσαν.] Palmerius pag. 337 emendat. Vide Strabonem lib. XII pag. 388.

53 Νυσσαιεύς.] Νυσσαιεὺς apud Mem. pag. 103. Vide Seguin. pag. 168 Νυσσαιεύς. vult & apud Spanh. pag. 892. Νυσσαιεὺς est exculum in Nummo apud Patin. in Thesauro pag. 183.

54 Νύσσας νυσσαεύσας.] In MS. Νύσσα Νυσσαιεύς.

55 Νυσσαιεύς.] Νυσσαιεὺς ita MSS. & ita legendum. *Salm.*

56 Προχύτη.] Vide Plinium pag. 46. Str. lib. v. olim Æthalia dicebatur. Vide Voss. ad Melam, qui hanc insulam describit pag. 220.

57 Ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλης.] Vide in voce Χαλκίτης.

58 Πτελεάσιν.] Vide Plinium lib. v cap. XXIX.

59 Πτελαῖος.] Leg. Πτελεαῖος.

60 Πτέριον.] Bochart. pag. 262.

61 Πτερά.] Hesychius. Πτερὰ Πτέρυγες ἢ οἰκοδομήματα ἐμπροσθεν τῶν πύλων. Salm.

62 Ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος.] MSS. τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνα, mendose ut quidem puto. *Idem.*

63 Πτερία.] Vide Herod. pag. 31 lib. I.

64 Πτολεμαὶς.] Phocas Ἀκκὼ pag. 10. Vide Fl. storiam in Ἀκκώ.

65 Πτε-

Ε'κάλειτο δ' ὁ πρότερον Ακή, ἀπὸ τῆς ἰάσεως τῆς A ἡμένης ὑπὸ τοῦ ὄφεως. Ο' πολίτης Πτολεμαίτης, καὶ [66] Πτολεμαιεύς.

vero Ace vocabatur, a curatione morsus inflicti Herculi a serpente. Civis, Ptolemaites, & Ptolemæus.

ΠΤΥΧΙΑ, νῆσος ἐπὶ τῇ Κερκύρᾳ. Το' ἐθνικὸν Πτυχιεύς, ὡς Υ'ρία Υ'ριεύς.

PTYCHIA, insula juxta Corcyram. Gentile Ptychieus, ut Hyria Hyrieus.

ΠΥ'ΓΕΛΑ [67], πόλις Ἰωνίας. Ο' πολίτης, [68] Πυγελεύς. B

PYGELA, urbs Joniæ. Civis, Pygeleus.

ΠΥΓΜΑΙΟΙ, ἔθνος, ἀπὸ Πυγμαίου καὶ Δώρης, [69] ἀπὸ Ε'πάφου.

PYGMÆI, gens sic dicta a Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

ΠΥ'ΔΗΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας. Το' ἐθνικὸν Πυδήσιος, ὡς Φαγρήσιος, καὶ Μαγνήσιος· [70] Οὗ τὸ Μαγνησία. C

PYDES, urbs & fluvius Pisidiæ. Gentile, Pydesius, ut Phagresius, & Magnesius. Cujus Magnesia.

ΠΥ'ΔΝΑ [71], πόλις Μακεδονίας. Ο' πολίτης, Πυδναῖος.

PYDNA, urbs Macedoniæ. Civis, Pydnæus.

ΠΥΗ'ΝΙΣ [72], πόλις Κόλχων. Το' ἐθνικὸν, Πυηνίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις ληγόντων. D

PYENIS, urbs Colchorum. Gentile, Pyenites, ratione eorum, quæ in is desinunt.

ΠΥ'ΘΙΟΝ [73], τὸ πάλαι μεσαίπεπτον ἐν Κρήτῃ Γορτύνης. Οἱ κατοικοῦντες Πυθεῖς, καὶ οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες, ἐν ᾧ Α'πόλλωνος ἱερόν ἐστι. Καὶ Μακεδονίας Πύθιον, ἐν ᾧ καὶ τὰ Πύθια ἐτελεῖτο. Πύθιος οὖν τὸ ἐθνικὸν· [74] Καὶ Πύθιον πλησίον τοῦ Α'σκληπιοῦ κόλπου· [75] Οἱ κατοικοῦντες, Πυθιανοὶ καλοῦνται, καὶ Πυθιανὰ ποτήρια. E

PYTHIUM, maxime medius olim Gortynæ in Creta locus. Incolæ, Pythieis, & Pythium incolentes, in quo Apollinis templum est. Etiam Macedoniæ Pythium, in quo Pythia celebrantur. Pythius igitur gentile. Etiam Pythium prope Astacenum sinum. Incolæ, Pythiani vocantur, & Pythiana pocula.

ΠΥΘΟ'ΠΟΛΙΣ [76], Καρίας πόλις, ἡ μὴ πρῶτα κληθεῖσα [77] Νύσα. Πυθόπολις, ἀπὸ Πυθοῦς μεταπεμφθείς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ε'ρμοῦ γένους Ε'ρμόπολις. Ο' δὲ Πυθὴς πλεῖστον [78] πλουτήσας ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἀποδεξάμενος, ἑκάστῳ τῶν γαλατῶν ἀνὰ ἓξ Δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν. Ο' πολίτης, Πυθοπολίτης. [79] Ε'στι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας. F

PYTHOPOLIS, Cariæ urbs, postea Nyssa vocata. *Pythopolis* ἀπὸ Πυθοῦς, accentu circumflexo, ut ab Ε'ρμοῦ genitivo, Hermopolis. Pythes vero adeo ditissimus erat, ut cum Xerxem hospitio excepisset, unicuique militum sex Daricos aureos præbuerit. Civis, Pythopolites. Est etiam alia Pythopolis Mysiæ. G

ΠΥΘΩ' [80], ἡ τοῦ Α'πόλλωνος πόλις.

PYTHO, Apollinis urbs.

—— [81] Πυθοῖ ἐν [82] ἠγαθέῃ.

Pytho in divina.

Τὸ ἐθνικὸν [83] Πυθῶος, ὡς Λητὼ Λητῶος· Καὶ Πύθιος, καὶ Πυθία, καὶ Πυθιὰς, ὡς Ε'λικωνιάς· Καὶ Πύθιον, [84] καὶ πυθαίζειν· Α'πὸ τοῦ Πυθαῖος Δαλύσεως ἡμομένης, καὶ [85] Πυθαϊστής. H

Gentile, Pythous, ut Leto, Letous. Et Pythius, & Pythia, & Pythias, ut Heliconias. Et Pythium, & Pythiazare. Ab Pythæus facta diphthongi solutione, & Pythaïstes. Et locale

---

[65] Η'ρακλῆ.] Leg. ἡρακλεῖ. Vide Spanhem. pag. 912.

[66] Πτολεμαιεύς.] Vide Camerar. in Commentar. utriusque ling. pag. 386. 10.

[67] Πυγέλα.] Vide Camerar. in Commentar. utriusque ling. pag. 386. 10.

[68] Πυγελεύς.] Vide Etym. Mag.

[69] Τῆ ἐπάφου.] Κυπρίου vide in Δωρ. Obiter etiam emendandus Ant. Liberalis Fab. XVI de Pygmæis. Inscriptio habet Οὐόη male, pro quo scribendum Γήρυια. Vide Eustath. ad Iliad. Ψ pag. 1322: 49. Vide Ælian. de Animal. ibi etiam Γηρύνια pag. 906.

[70] Οὗ τὸ μαγνησία.] Lege ὁ μαγνὴς μαγνησία.

[71] Πύδνα.] Marc. Herac. pag. 26.

[72] Πυήνις.] MSS. Πυλοῖα sive Πυλοῖος. Salm.

[73] Πύθιον.] Voss. ad Scyl. pag. 14. forte eadem est quæ a Stephano πόλις dicitur.

[74] Πύθιον.] Πύθιον Ptolemæus vocat, non Πύθιον. MSS. τὸ Κρήτης γραπτὸν, non γραπτὸν, uterque autem & τὸ Πύθιον ἐπεί. Salm.

[75] Πύθιον.] Vide Trist. t. 1. p. 279.

[76] Καὶ Πύθιον πλησίον.] Scrip. ἐπὶ τῷ Πύθιῳ πλησ. τοῦ Ασ. κ. Salm.

[77] Νύσα.] Vide quæ diximus ad voc. Νύσση.

[78] Πλουτήσας.] MS. Πλουτῶν. mendose. *Salm.*

[79] Ε'στι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας.] Vide Arist. de Admaud. pag. 111.

[80] Πυθὼ ἡ τοῦ Α'πόλλωνος πόλις.] Πύθιον etiam dicta fuit, ut supra, & apud Hieronymum semper Pythium, ac Ptolemæo Πυθία, cujus hæc sunt verba. Φωκίδος Πυθία Δελφοί. Omnino non aliam intelligit, neque aliam intelligere potest. *Salm.*

[81] Πυθοῖ.] Vide Apol. Schol. pag. 23.

[82] Η'γαθέῃ.] Falcob. ad Nonn. 889.

[83] Πυθῶος.] Scripti codices ἀγαθέῃ. *Salm.*

[84] Πυθάζειν.] MSS. ὡς Λητὼ Λητῶος. Forte legendum. τὸ ἐθνικὸν Πυθοῦς ἐ Πυθοῦ, ὡς Λητὼ Λητῶος. Idem.

[85] Καὶ Πυθαΐζειν.] Lege καὶ Πυθαΐζειν. Idem.

[86] Πυθαϊστής.] Πυθαϊστὴς melius legeretur. *Idem.*

θαιεὺς. Καὶ τὸ τοπικὸν, [86] Πυθῶθεν, Πυθῶ ὦ, ὡς Κρωθῶθεν· Καὶ μὴ συναλοιφῆς, Πυθόθεν, ὡς Λεσβόθεν. Καὶ Πυθοῖ, τὸ ἐν τάπῳ. Καὶ Πυθοῖ τῷ Πυθῶ Πυθοῖς, ὡς Ἐνιὼ Ἐνυοῖς. [87] Καὶ ἀπὸ τῆς Πυθῶνος γωνικῆς Γωνικῆς, Πύθιος, ἐξ ἧς τὸ Πυθιωνικὸν. [88] Κληκὸν. Καὶ Πυθαιεὺς, ἢ Πυθαεὺς, ὡς Κρηταεύς.

cale Πυθῶθεν, *ex Pythia*, per *o* mega, ut Κρωθῶθεν, *ex Crisa*. Et per syſtolen Πυθόθεν, *ex Pythia*, ut Λεσβόθεν, *ex Lesbo*. Et in loco Πυθοῖ *in Pythia*. A Pytho etiam dicitur Pytheus, ut Enyo, Enyeus. Et a genitivo Jonico Πυθίωνος dicitur Pytheus, ex quo Pytheius poſſeſſivum. Et Pythæus, & Pythaeus, ut Creraeus.

ΠΥΛΑΙ [89], πόλις Ἀρκαδίας, ἢ Πυλαία. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαίτης. Λέγεται ἢ Πύλαια τὸ ἐθνικὸν, ὅτι ἡ [90] θυσίας. Καὶ τὸ πρόπυργημα, Πυλαιόθεν. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλάτης. Τὸ ἠλυκὸν, Πυλάπις.

PYLÆ, locus Arcadiæ, etiam *Pylæa* Gentile, Pylætes. Dicitur etiam Pylæa neutrum de ſacrificio. Et adverbium ex Pylis. Gentile, Pylates. Fœmininum Pylatis.

ΠΥΛΗΝΗ [91], πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Τὸ ἠλυκὸν, Πυλήνις.

PYLENE, urbs Ætoliæ. Gentile, Pylenius. Fœmininum Pylenis.

ΠΥΛΟΣ, πόλις ἐν Μεσσηνίᾳ. [92] Ἐκαλεῖτο ἢ Κορυφάσιον. Τὸ ἐθνικὸν, Πύλιος, ἢ [93] Πυλαῖος. Λέγει ἢ ἠλυκῶς, ἢ δρσενικῶς. Τρία πίνυξ ἐθνικά, Πύλιος, Πυλαῖος, [94] Πυλίων.

PYLUS, urbs in Meſſenia. Vocabatur vero Coryphaſium. Gentile, Pylius, & Pylæus. Dicitur & fœminine & maſculine. Tria igitur gentilia, Pylius, Pylæus, Pylion.

ΠΥΞΙΣ, πόλις ἐν μεσογείᾳ τῶν Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πύξιος.

PYXIS, urbs in mediterranea Oenotrorum. Gentile, Pyxius.

ΠΥΞΟΥΣ, πόλις Σικελίας, [95] κλῖσμα Μιάνθε. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος.

PYXUS, urbs Siciliæ, a Miantho condita. Incola, Pyxuntius.

ΠΥΡΑΙΑ [96], μοῖρα Θεσσαλίας ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος.

PYRÆA, pars Theſſaliæ vocata a Pyra. Incola, Pyræus.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ [97], ὄν Αἰγύπτῳ κλῖσμα, εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ τυρᾶ πάλαντα μύρια πεντακόσια. Ὀνομάσθησαν ἢ πυραμίδες, ἀπὸ τῶν πυρῶν, ὃς σπεῖρ σωαγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἐνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν Αἴγυπτον.

PYRAMIDES, opus in Ægypto, in quod dicuntur conſumpta fuiſſe ceparum & alliorum & caſei decem millia & quingenta talenta. Vocatæ vero Pyramides fuere ἀπὸ τῶν πυρῶν, *a tritico* illic a rege congregato, quare penuria frumenti in Ægypto accidit.

ΠΥΡΑΜΟΣ, ποταμὸς ἐν [99] Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. Ἐκαλεῖτο ἢ πρότερον Λευκόσυρος.

PYRAMUS, fluvius in Mallo Ciliciæ. Vocabatur vero prius Leucoſyrus.

ΠΥΡΑΝΘΟΣ, πόλις μικρὰ, ἢ κώμη Κρήτης πρὸς Γόρτυνα. Οἱ κατοικοῦντες, Πυρανθιοι.

PYRANTHUS, urbs parva, vel vicus Cretæ circa Gortyna. Incolæ, Pyranthii.

ΠΥΡΑΣΟΣ, πόλις [100] Φθίας. Κέκληται

PYRASUS, urbs Phthiæ. Sic vocata, quod

[86] Πυθῶθεν.] Eſt etiam adverbium ad locum, Πυθοῖ ἰόντι. Diog. Laërt. not. Menag. pag. 51.

[87] Καὶ ἀπὸ ἧς Πυθίωνος &c.] MSS. Καὶ ἀπὸ ἧς Πυθῶς γωνικῆς Γωνικῆς Πυθίωνος, ἐξ ἧς τὸ Πυθιωνικὸν, quæ ſine dubio vera eſt lectio. Salm.

[88] Κτηλικόν.] Vide Meurſ. lect. Att. pag. 170.

[89] Πύλαι.] Πυλαίπολις ἄστρον in voce Νυσσα.

[90] Θυσίας.] Meurſ. Gr. feriat. pag. 248 & lect. Att. pag. 170.

[91] Πυλήν.] Πυρλὼν apud Schol. Heſiod. pag. 24.

[92] Ἐκαλεῖτο δὲ κορυφάσιον.] Vide Ovidium ubi ex perſona Neſtoris loquitur. Vide in Τεμισός & Κορυφάσιον. An hoc verum ſit, vide apud Pauſ. pag. 285.

[93] Πυλαικὸς ἀπὸ Πύλη Ρας . . . Πύλη eſt etiam dicta. Strab. αἱ δ' ἐς ἑσπέρας τὸ Κορυφάσιον ἢ πρὸ τοῦ καλουμένου Πύλου. Salmaſius.

[94] Πυλίων.] Πυλίων in Nummis apud Golt. unde Πύλιοι.

[95] Κλῖσμα Μιάνθε.] MS. κλῖσμα Μιλήθε, non Μιάνθε. Salm.

[96] Πυραία.] Πυραία μοῖρα Θεσσαλίας ἀπομαστομένη ἀπὸ Πύρας. Sed ut ingenue fatear, ordo literarum legendum eſſe poſtulat, ut habetur in vulgatis. Sed omnino tamen legendum Πυρραία in Strabone. Rhianus apud Scholiaſten Apollonii

Πύρραι δὲ ποτε πρὸ τοῦ παλαιστραι καλέοντο
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ' ὀρεσκῴου κλείοντο
Αἰμονίης ἐξαίτις ἀπ' αἴματος, ὃν ῥα Πελασγὸς
Τεύκρῳ φίλοτητι ἐν δ' αὖ τόκος Θεσσαλὸν Αἷμον
Τῷ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην αὐτὴν μετωνομάσθη.

Qui verſus hic adſcribi merentur tum ipſius auctoris gratia, tum Straboniis. *Item.*

[97] Πυραμίδες.] Imo tota Theſſalia ita appellatur. Vide Scaliger poſt Euſeb. pag. 19 ex verſu Rhiani. Sed debet emendari. Vide etiam in voce Αἰμονία & Schol. Apoll. pag. 357.

[98] Πυραμιδῆς.] Meurſ. ad Antigonum pag. 184.

[99] Μάλλῳ.] In MSS. eſt ὑμάλῳ.

[100] Φθίας.] Legerem Φθιώτιδος nam non recte dicitur πόλις Φθίας, id eſt, oppidum urbis Phthiæ, poſtea Clariſ. Gronov. mihi ex aliis, puta Polybio & Livio demon-

πω ἢ Ἀλφὸ τὸ πλὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν Πυργασσαῖος.

ΠΥ΄ΡΓΗΣΣΑ, πολίχνιον Ἰταλίας. Ὁ πολίτης, Πυργησσαῖος.

ΠΥ΄ΡΓΟΙ, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, [1] Πυργίτης.

ΠΥΡΗ΄ΝΗ [2], ὄρος Εὐρώπης. Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος.

ΠΥ΄ΡΙΝΘΟΣ, πόλις [3] Καρίας. Τὰ εἰς ος καὶ εἰς α, εἰς ους ἔχει τὸ ἐθνικόν.

ΠΥ΄ΡΝΟΣ, [4] ὡς Οὔρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι.

ΠΥ΄ΡΡΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ. Ὁ πολίτης, Πυρραῖος. Ἔστι καὶ κώμη Λιγυστική. [6] Ἔστι καὶ νῆσος.

ΠΥΡΩΝΑΙ΄Α, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ Πυρωναῖαι νάπαι.

ΠΩ΄ΛΙΣ, καὶ Σῆνος, πόλις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν πολίτης, ὁ δὲ [8] Σηνικός.

A quod regio sit tritici ferax. Gentile, Pyræus.

PYRGÆSSA, parva civitas Italiæ. Civis, Pyrgessæus.

B PYRGI, urbs Messenæ. Gentile, Pyrgitæ.

PYRENE, mons Europæ. Et Pyrenæa, urbs Locridis.

PYRINTHUS, urbs Cariæ. Quæ in os & in a desinunt, in eus habent gentile.

C PYRNUS, ut Urnus, urbs Cariæ. Cives, Pyrnii.

PYRRHA, urbs in Lesbo. Civis, Pyrrhæus. Est etiam vicus Liguriæ. Est etiam insula.

D PYRONÆA, urbs Locridis, a Pyrone.

Locrorum viæ, & Pyrenæa silva.

POLIS, & Senus, urbs in insulis. Alter quidem Polites, alter Senicus.

monstravit, hanc phrasin valere; Nam est etiam Φθία πόλις Θετταλίας, uti Steph. in voce Φθία inquit.

[1] Πυργίτης.] Apud Strab. sunt Πυργῖται pag. 240.

[2] Πυρήνη.] Lege Πυρήνη. vide Eust. ad Dion. pag. 41. a Pirene nomen habet teste Silio. Emendandus Agathemerus pag. 54. pro τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν legendum est τὴν Ἰβηρικήν.

[3] Καρίας.] Emend. ad vocem Ὀλυμπος.

[4] Ὡς Οὔρνος.] Ὡς Κύρνος.

[6] Ἔστι καὶ νῆσος.] Insula hæc est Astypalæa, de qua vide Steph. in illa voce.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι.] Λοκρὸς ἀγυιαὶ & Πυρωναῖοι. ita MSS. *Salm.*

[8] Σηνικός.] Lycophron, ni fallor.

P.

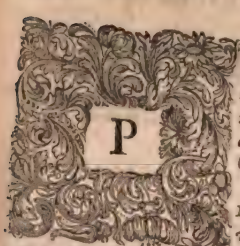

Ἀ΄ΒΑ, πόλις A πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βαββαβαῖος.

B ΡΑΒΑ΄ΘΜΩΜΑ [1], πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, [2] Ῥαβαθμωμληνός.

C ΡΑΒΒΑΤΑ΄ΜΜΑΝΑ [3], πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ ἑτέρως. Τὸ ἐθνικὸν [4] Ῥαββαταμμηνός.

ΡΑ΄ΒΕΝΝΑ [5], πόλις Ἰταλίας. Ἑρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥέννιαν αὐτὴν καλεῖ. D Διονύσιος δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἀφὸ ἑνικῆς

R.

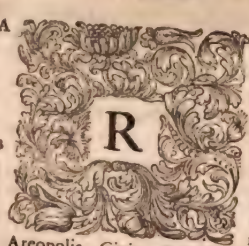

ABA, urbs ad Jonium sinum. Gentile, Rabæus, ut Babba, Babbæus.

RABATHMOMA, urbs tertiæ Palæstinæ, quæ nunc Areopolis. Civis, Rabathmomenus.

RABBATAMMANA, urbs Arabiæ montanæ. Dicitur autem neutraliter. Gentile, Rabbatammenus.

RABENNA, urbs Italiæ. Hermippus Berytius Ruennam eam vocat. Dionysius vero libro XVI Romanæ antiquitatis, & pluraliter & per ετα, & per unum ν scribit. Uterque

[1] Ῥαβάθμωμα.] Scr. Ῥαβάθμωσα. Vide Boch. præf. ad Geog. sac. pag. 12.

[2] Ῥαβαθμωμληνός.] Samf. pag. 56. P. P.

[3] Ῥαββατάμμανα.] Vide Polyb. pag. 414 & 415.

[4] Ῥαββαταμμηνός.] Vide Boch. præf. ad Geog. sac. pag. 12.

[5] Ῥάβεννα.] De nominis origine lege si vacat Photium, vel notas Labbei T. P. histor. Byzant. script. pag. 88.

[6] Φλα-

καὶ δι' ἑνὸς ν. Ἀμφότεροι ἁπλῶτοι[6] φλαμίνιοι δὲ τὸ καλούμενον Ῥαβεννών. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης· παρὶ Πολύβιος, Ῥαβεννήσιος.

Ῥάγα[7], πόλις ἐν Μηδίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁ μὲν Ῥαγὸς Ῥάγιος, ἡ δὲ[8] Ῥάγας Ῥαγαῖος, ὡς Καρρῶς. Ἐκλιζμένη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπὸς. Μεταονομάσθη δὲ καὶ Ἀρσάκη, ὑπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Περσῶν. Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥάξ, ἀλλὰ πόλεως μὲν τὸ ἐθνικὸν Ῥάγιος· τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγαῖος.

Ῥαδανοτσία[10], πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανησιώτης.

Ῥαία, πόλις μεταξὺ Σκυθίας καὶ Τρωκανείας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαιαῖος.

Ῥαιτοὶ[11], Τυρρηνικὸν ἔθνος.

Ῥάκηλος[12], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακήλιος.

Ῥακῶτης[13], ἔτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Οἱ οἰκήτορες, Ῥακωλίτης.

Ῥαμνοῦς[14], δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος, καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσίς. Τὰ πικὰ, Ῥαμνούσια· Ῥαμνουσίαθεν, Ῥαμνουσίαδε, καὶ Ῥαμνούνδε.

Ῥάπται[16], μητρόπολις ἐν τῇ Αἰθιόπων. Οἱ οἰκήτορες, Ῥάψιοι. Καὶ Ῥάπεσα ὄρμος, καὶ Ῥάπος ποταμός. Ἔστι καὶ Μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας, τὸ Ῥάπτα καὶ αὐτὴ καλουμένη.

Ῥάρεντος, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαρεντῖνος.

Ῥάριον[18], πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ. Καὶ Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ.

Ῥάτκος, πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος, καὶ Ῥαυκία.

Ῥα-

que obviam iere Flamio circa Rabenum. Gentile, Rabennates, apud Italos Rabennesius.

RAGA, urbs in Media. Gentile, quidem ab Ragis, Ragius: a Raga, Ragenus, ut Carrenus. Condita a Seleuco Nicatore. Vocabatur vero Europus. Transnominata vero est etiam Arsace, ab Arsace rege Persarum. Est insula Lyciæ Rax, sed hujus quidem gentile, Ragius; urbis vero Ragenus.

RADANUSIA, urbs Massiliæ. Gentile, Radanusicus.

RÆA, urbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Gentile, Rææus.

RÆTI, populus Tyrrhenicus.

RACELUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Racelius.

RACOTES, sic Alexandria prius vocabatur. Incole, Racotites.

RAMNUS, populus Æantidis tribus. Popularis, Ramnusius, & Ramnusia, & Ramnusis. Localia, ex Ramnunte, ad Ramnuntem, & Ramnunte.

RAPTÆ, metropolis urbium Æthiopum. Incolæ, Rapsii. Et Raptra, statio, & Raptus fluvius. Est etiam Metropolis Barbariæ, Raptra *neutro plurali* & ipsa vocata.

RARENTUS, urbs Italiæ. Gentile, Rarentinus.

RARIUM, campus in Eleusine. Et Raria terra. Et Rarias Ceres.

RAUCUS, urbs in mediterranea parte Cretæ. Gentile, Raucius, & Raucia.

RA-

6 Φλαμίνιος.] MSS. habent φλαμίνιον. Salm.

7 Ῥάγα.] Strabonі Ῥαγάδαι. Vide lib. 1 p. 41. *Idem.*

7 Ῥάγα.] Bochart. pag. 107. Vide Steph. in voce Ὦρωπός Samion. pag. 13. p. 5.

8 Ῥαγαῖος.] Ῥαοῦσιος MS. P. *Salm.*

9 Νικάτωρ.] Salm. ad Sol. 1197.

10 Ῥαδανοῦσια πόλις Μασσαλίας.] Hæc eadem videtur urbs, quæ a Steph. Ῥοδανουσία appellatur.

11 Ῥαιτοί.] Ῥωμαῖοι a Romanis vocabantur. *Salm.*

12 Ῥάκηλος.] Lycoph. Ῥάκηλος. Vide pag. 184 & 183.

13 Ῥακῶτης.] Ῥακωτὶς in Cedreno legitur. *Salm.*

13 Ῥακῶτης.] Vide Boch. pag. 756 de animal. juxta lacum Mareotin. Vide Pintian. ad Plin. 48. Scribe Ῥακῶτις ex Stephano ipso in Alexand. & Strabonis xvii. plurima Ægypti oppida in ις exeunt uti Memphis, Naucratis &c. Scribendum est, ut ad vocem Ἀλὼξ diximus, Ῥακῶδις, qua terminatione hæc civitas etiam Plinio est cognita. Hanc Cedrenus Ῥακωτὶν appellavit. Ὁ μὲν πρῶτος Ἀλέξανδρος κτίσε τὴν ἀπὸ βορρᾶ κώμην ὑποφαῦλον, καλουμένην τότε Λίγυπτον, κτίζει τῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τοῦ ὀνόματος, πόλιν Ῥακωτὶν λεγομένην. Clem. Alexand. in Protrept. Δεξάμενος δὲ ἀνδριάντα κατάλυσιν ἐπὶ τῷ ἄκρῳ, ὃν νῦν Ῥακῶτιν καλοῦσι, ὑπὲρ ὃ νῦν ἱερὸν πτίσμα Σ Στεφά-

νου. Hinc videtur fuisse promontorium &c. Locus est apud Boch. de anim. fac. pag. 339. p. 1.

14 Ῥαμνοῦς.] Quemadmodum plures Demi a copia fructuum in Attica nomen accepere, sic etiam hica *rhamne*, cujus herbæ deleriptionem legimus apud veterem poetam, qui agit de plantis sacris, cujus partem Cl. Vossius publicavit:

Ῥάμνος τοῦ πικάμβα σὺ ἄκρῳ τῷ πικρῷ
Φυσιφόβῳ φερόμενος, ἄνωθεν δὲ πτιλόεσσα.
Ὧ ρα σὺ ἐσ ἔτι φυᾶς πρὸ, σύμπασαι ἐσ βορρᾶν
Βαθυζώνοι πάντ ἄμυνον, ὅπως φθίσεται σκέλεα
Δίκερῳ πάντοσι Δαφνὶς καὶ μακεδὼν ὀλόμενον
Κρημνάμενον. Δαφνὶς] ἡ δάκτυλος ηρινθος
Φαεμακίδων τι κρέκει ἐ βατικὰ φύλ' ἀμβάσιον.

15 Ῥαμνοῦντος.] Vide inscriptionem apud Oct. Falconerium pag. 132, ubi hoc primum adverbium exstat.

16 Ῥάπται.] Salm. ad Sol. 798. Agathem. pag. 64.

17 Ῥάψιοι.] Legge Ῥάπτιοι, non Ῥάψιοι, quod est vitium scripturæ pro Ῥάπτιοι. nam π & ψ & π simili motium scripturæ pro Ῥάπτιοι. nam π & ψ & π similiter pronuntiantur sequente ι. Itaque non multum interest, utro modo legas Ῥάπτιοι an Ῥάψιοι. illud est διάλογος, hoc ex vitio scripturæ natum est. Sed placet legi Ῥάπτιοι. Salm.

18 Ῥάριον.] Pausan. in Atticis & Hesychius. ὁ Ῥα-

Ρ'ΑΦΑΝΕ'ΑΙ, πλίχνιον Συρίας. Ο'Α
πλίτης, [19] Ρ'αφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πλεῖστα τὸ ι ποιοῦσι. Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπίνια ἢ πόα, ἢ χελιδόνιον παρὰ τὸ ει συγκλίνεσθαι, Ηρακλεώτης, ἔτω καὶ Ραφανεώτης.

RAPHANEÆ, oppidulum Syriæ. Civis, Raphaneotes. Pleraque gentilium, in *otes* desinentium, *i* ante *o* mega habent. Ut Peliotes, Phthiotes. Rara *e*, ac fere a diphthongo *ei* correpta. Ut Heracleotes, sic etiam Raphaneotes.

Ρ'ΑΦΕΙΑ [20], πόλις Συρίας. Ο' πολίτης, Ρ'αφιώτης. Ε'κλήθη ἢ ἀπὸ τῆς ἱερείας, ἣν ποτὲ [21] Διόνυσον.

RAPHEA, urbs Syriæ. Civis, Raphiotes. Sic vero vocata fuit ab historia Bacchi.

Ρ'ΕΑ'ΤΙΟΝ, πόλις Ι'ταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ρ'εατῖνος, ὡς ἀπὸ Ρ'ήγιον Ρ'ηγῖνος.

REATIUM, urbs Italiæ. Gentile, Reatinus, ut Regium Reginus.

Ρ'ΕΜΟΥ'ΡΙΑ, πόλις πλησίον Ρ'ώμης. Τὸ ἐθνικὸν Ρ'εμυρεάτης, καὶ Ρ'εμυρεανός.

REMURIA, urbs prope Romam. Gentile, Remuriates, & Remurianus.

Ρ'ΕΣΑ'ΛΑ, πόλις Ο'μβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ρ'εσαλῶτης, τῷ τ χωρεῖς ἐφ.

RESALA, urbs Umbricorum. Gentile, Resalenus, regionis consuetudine.

Ρ'Ε'ΣΙΝΑ [22], πόλις πρὸς τῷ Α'βόρου ποταμοῦ. Καὶ ἡ μὲν ὡς Αἴγινα πεπηθάμη, τὸ ἐθνικὸν Ρ'εσινάτης· Εἰ δ' ὡς Τέρενα, Ρ'εσιναῖος· [23] Ρ'εσινάτης δ' ἄμεινον.

RESINA, urbs circa Aborum fluvium. Et hæc quidem ut Ægina accentum habuerit; gentile, Resinates. Quod si, ut Terina, Resinæus. Resinates vero melius.

Ρ'Η'ΒΑΣ [24], πολίχνιον πρὸς τῷ Πόντῳ. Ε'στι δὲ χώρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν [25] Ρ'ηβαῖοι.

REBAS, fluvius juxta Pontum. Est etiam regio, cujus gentile, Rebæi.

Ρ'Η'ΓΙΟΝ [26], πόλις Ε'λληνίς. Ο' πολίτης, Ρ'ηγῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Ρ'ηγίνη· Καὶ Ρ'ήγινον, τὸ διάστημα.

REGIUM, urbs Græca. Civis, Reginus, fœmineum, Regine. & Reginum neutrum.

Ρ'Η'ΓΜΑ [27], πόλις, ὡς Α'ρμα. Καὶ κόλπος Ρ'ῆγμα, πρὸς τ Περσικὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν Ρ'ηγματίτης.

REGMA, urbs, ut Harma. Et sinus Regma, circa Persicum sinum. Gentile, Regmatites.

Ρ'Η'ΝΗ [28], νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου. Λέγεται καὶ Ρ'ήνεια, καὶ Ρ'ηναία, καὶ Ρ'ηναῖος, καὶ [29] Ρ'ήνιος.

RENE, insula parva prope Delum. Etiam Renis, & Renæa dicitur, & Renæus, & Renius.

Ρ'Η'ΝΟΙ [30], ἔθνος περιοικοῦν τῷ Ρ'ήνῳ ποταμῷ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενοι.

RENI, gens, fluvium Renum accolens; & ab ipso nomen sortita.

Ρ'ΗΓΙ'ΛΛΟΣ [31], Σαβίνων πόλις.

REGILLUS, Sabinorum urbs.

Ρ'ΙΖΗΝΙ'Α, πόλις Κρήτης. Ο' πολίτης, Ρ'ιζηνιάτης.

RIZENIA, urbs Cretæ. Civis, Rizeniates.

Ρ'Ι'ΖΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ὑπὸ οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ καλοικοῦντες, Ρ'ιζῖται· Καὶ Ρ'ιζις, Ρ'ιζῖος, [32] Ρ'ιζιανός, ὡς Φασιανός.

RIZIS, promontorium magnum, quod habitant Troglodytæ. Incolæ, Rizitæ. Est & Rizis, Rizius, Rizianus, ut Phasianus.

Ρ'ΙΖΟΥ'Σ, πόλις Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ρ'ιζουσῖος.

RIZUS, urbs Thessaliæ. Gentile, Rizuntius.

Ρ'Ι'ΖΩΝ [33], πόλις τ Ι'λλυρίας, καὶ ποταμὸς

RIZON, urbs Illyriæ, & fluvius ejus.

[19] Ραφανεώτης τ εἰς ωτης &c.] Similem exhibet canonem in voce Α'ίνεια.
[20] Ρ'αφία.] Vide in Α'ζωτος.
[21] Διόνυσον.] Vide Trist. tom. pr. pag. 733. Vide Palmer. ad Pol. pag. 388 & Etymol. Mag. auct. in Ἐρινύα.
[22] Ρ'έσινα.] Vide an non sit eadem, de qua Spanh. pag. 713 & 899.
[23] Ρ'εσινάτης &c.] Vide Trist. tom. 2 pag. 591. Vide etiam Golii notas ad Alfrag. pag. 243. Antiochus Resinatensis Conc. Nicænum pag. 212. tom. II.
[24] Ρ'ῆβας.] Eust. ad Dionys. pag. 105.
[25] Ρ'ηβαῖοι.] Ρ'ηβαῖος vide in Α'βύδος.
[26] Ρ'ήγιον.] Eust. ad Dionys. pag. 48.
[27] Ρ'ῆγμα.] Vide Heideggerum pag. 692.
[28] Ρ'ήνη νῆσος.] Urbem vocat Hesychius. Ρ'ήνη πόλις, ita apud eum legend. *Salm.*
[29] Ρ'ήνιος.] Vide Trist. tom. 2 pag. 456. & Schol. Theocriti pag. 137.
[30] Ρ'ῆνοι.] Vide quoque Cas. ad Athen. pag. 307. 33.
[31] Ρ'ῆγιλλος.] Ρ'ῆγιλλοι ut ἴφιοι, qui Istrum accolunt. *Salmasius.*
[32] Ρ'ιζιανός.] Vide Julian. Apost. pag. 181.
[33] Ρ'ιζών.] Ρ'ιζόνιον Philost. vide Paul. pag. 834.

Ζωμὸς ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης.

ΡΙΘΥΜΝΙΑ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν [34] Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος.

ΡΙΝΟΚΟΥΡΟΥΡΑ [35], πόλις Αἰγύπτιε, ἀπὸ τῶν εἰσαχιζομένων ἐκεῖ τοπαλαιὸν ἀνθρώπων, [36] τῶν ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, ἅτινα καλεμένη Τὸ ἐθνικὸν Ῥινοκορουρεύς, καὶ [37] Ῥινοκορουρείτης.

ΡΙΟΝ [38], πόλις Μεσσηνίας, ἡ Ἀχαίας. [39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία καλεῖτο.

ΡΙΠΑΙΑ [40], ὄρος Τῶν Περιβορείων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥιπαῖος, ὃ ἔστιν ἀγαγεῖν τὸ [41] Ῥιπαικός.

ΡΙΠΗ, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος ὁμοίως.

ΡΟΒΕΙΑ [42], παρ' ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβεάτης, καὶ Ῥοβείτης. Καὶ κατ' ἀφαίρεσιν, [43] Ῥοβήτης.

ΡΟΔΑΝΟΥΣΙΑ [44], πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ῥοδανούσιος: Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ῥοδανουσία.

ΡΟΔΑΙ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαιάτης.

ΡΟΔΗ [45], πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδαῖος, ὡς Μενδαῖος, Ἰουδαῖος.

ΡΟΔΙΑ [46], πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥόδιος, Ῥοδίδης· καὶ τῆς Ῥόδης, Ῥοδεύς. Ἄμεινον δὲ τὸ Ῥόδιος.

ΡΟΔΟΗ [47], πόλις Ἰνδικὴ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοήτης, ὡς Ἀρσινοήτης.

ΡΟΔΟΠΗ [48], πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοπεύς, ὡς Σινωπεύς.

ΡΟΔΟΣ [49], νῆσος ὀνομαστάτη. Ἐκαλεῖτο

A ejusdem nominis. Civis, Rizonites.

RITHYMNIA, urbs Cretæ. Gentile, Rithymniates, & Rithymnius.

RINOCURURA, urbs Ægypti, sic vocata ab hominibus, qui illuc olim in coloniam missi fuere, nares mutilati. Gentile, Rinocururæus, & Rinocururites.

B

RIUM, urbs Messenæ, vel Achaiæ. Et alia Ætoliæ, quæ etiam Molycria vocabatur.

C

RIPÆA, mons Hyperboreorum. Gentile, Ripæus, cujus derivativum Ripæeus.

RIPE, Arcadica urbs, accentu gravi. Gentile, Ripæus, similiter.

D

ROBEA, a qua gentile, Robeates, & Robetes. Et per dialysin, Robeites.

RODANUSIA, urbs in Massilia. Civis, Rodanusius. & fœmineum, Rodanusia.

E

RODÆ, urbs Italiæ. Gentile, Rodæates.

RODE, urbs Iberiæ. Gentile, Rodæus, ut Mendæus, Judæus.

RODIA, urbs Lyciæ. Gentile, Rodias, Rodieus. Et Rodæ, Rodeus. Sed melius, Rodiæus.

F

RODOE, urbs Indica. Gentile, Rodoëtes, ut Arsinoëtes.

RODOPE, urbs Joniæ. Gentile, Rodopeus, ut Sinopeus.

G

RODUS, insula clarissima. Vocabatur Ophius-

[34] Ῥιθυμνιάτης.] In voce Νικαία est Ῥιθυμνάτης.

[35] Ῥινοκόρουρα.] Schottus ad Photii Bib. emendat & supplet locum. Cedreno etiam urbs Ægypti pag. 11.

[36] Τῶν Ῥίνας.] Vide Strabonem & Syrianum ad Anton. Itin. pag. 313.

[37] Ῥινοκορουρείτης.] Vide Herculem Ῥινοκολούζω apud Paus. pag. 578.

[38] Ῥίον.] In Peloponneso Ῥίον & Ἀντίρριον. emend. Agathemerus pag. 16.

[39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ ἐ Μολυκρία.] MSS PP. ἡ ἐ Μολυκρίων ἐκαλεῖτο. Lego Μολυκρεῶν, non Μολυκρίων, ut etiam Strabo appellat. Sed hic omnino sciendum, an duo fuerint Ῥίον, Ῥίον Achaiæ & Ætoliæ. Rium Ætoliæ ut distingueretur ab Achaico, vocabatur Ἀντίρριον & Ῥίον Μολυκρεῶν ab urbe vicina Molucria. Apud Strabonem lib. 8. illud Ætoliæ Ἀντίρριον, Ῥίον Μολυκρεῶν esse vocatum scribit Μολυκρίας & Μολυκρεῶν, sed conjunctim Μολυκρεῶν Ῥίων & Μολυκρεῶν Ῥίον idem, & hinc apparet, quam falsa sit vulgata lectio. Forte etiam apud Strabonem legendum Μολυκρεῶν. Hæc non satis sana sunt & sincera. Annotat Ῥίον esse. Urbs Ætoliæ non Ῥίον sed Ἀντίρριον vocabatur, ἐν μεσογείᾳ τῆς Αἰτωλίας teste Strabon. lib. 8. Sed non dubium est, quin vetus lectio vera sit, καὶ Μολυκρεῶν. falsa autem vulgata Μολυκρία. nec enim videtur eadem Rhium & Μολυκρία, imo Μολυκρεῶν prope Ῥίον collocat Strabo, ut omnino non possit esse eadem. *Salm.*

[40] Ῥιπαία.] Vide Salm. ad Sol. pag. 206.

[41] Ῥιπαικός.] Ῥίπης in ling. Soph. Schol. 140.

[42] Ῥόβεια.] Nihil Epitomator, an urbs, an regio, an castellum vel aliud aliquid sit: nos tamen conjicimus esse oppidum, ab Assyre conditum. Geor. Cedrenus in Epit. Hist. Ἐκ τούτου γέγονεν Ἀσσὺρ, ὃς οἰκοδομεῖ τὴν Νινευΐ, καὶ τὴν Ῥοβωθ, καὶ τὴν Χαλαὴς πόλιν.

[43] Ῥοβήτης.] Lege ἐκ τοῦ Ἀφαίρεσις Ῥοβείτης. Salm.

[44] Ῥοδανουσία.] Πόλις Μασσαλίας ut scribit in Ῥοδανουσία. Vide Meurs. Crit. part. 2. pag. 7.

[45] Ῥόδη.] Scaliger alicubi notat Stephano dici Ῥόδη, quam Ῥόδην Latini Rodiam vocant. Strabo autem Ῥοδανοῦσίαν πόλιν. An ita hic legerit, an potius sit ejus μνημονικὸν ἀμάρτημα, nescio. In numero multitudinis fere hujus urbis nomen exprimitur *Rudia*. Inde Ennius Rudinus & Rudius dictus. *Salm.*

[46] Ῥόδια.] Vide Spanh. pag. 784 & 279. Diodor apud Meurs. in Rhodo pag. 11. κατασκάπτουσι δὲ τὴν Ῥόδιαν τῶν λιθων.

[47] Ῥοδόη.] Hujus meminit Dionys. Bas. lib. III. Vide in voce ῥαίζω. & Nonnus lib. XXV. pag. 446.

[48] Ῥοδόπη πόλις Ἰωνίας.] Thraciæ apud Philost. pag. 652.

[49] Ῥόδος.] Vide hujus loci insignem descriptionem apud Eustath. in Dionys. pag. 72.

Ophiu-

καλεῖται[49]. Ὁ Φίγκα, ᾧ Αἰθραία. Οἱ καὶ Ἰοικῶντες, Αἰθραῖοι, ᾧ Ῥόδιοι, ᾧ Ῥόδια.

Ῥ΄ΟΔΟΥΝΤΙΑ, χώρα πλησίον[50] Οἴτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδούνλιος. Τὸ ἐδέπερον, Ῥοδούνλιον ἔπος.

Ῥ΄Ο΄ΔΟΥΣΣΑ[51], πόλις τῆς Ἀργείας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδώσιος, ὡς Πιτυώσιος, ᾧ Ῥοδωσαῖος.

Ῥ΄ΟΙΞΟΣ, πλοῖον Κιλικίας πλὴν τῶν ἐκβολαίων[52] ᾧ Σάρου πόλεως. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίξιος, ᾧ Ῥοιξίτης.

Ῥ΄ΟΙΤΕΙΟΝ[53], ὄρος ἄκρον εἶναί φησι. Καὶ πόλις δέ ἐστι Τρωάδος. Ὁ πολίτης Ῥοίτειος, ᾧ Ῥοίτειος, ᾧ Ῥοίτις Ἀλᾶ τοῦ ι.

Ῥ΄ΟΙΤΙΑ, πόλις Βακτρων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίτιλως, ὡς Ἀγέλως· Καὶ Ῥοίτιανός, ὡς Βακτριανός.

Ῥ΄ΟΝΔΑΙΟΙ[54], ἔθνος Θρᾴκιον.

Ῥ΄ΟΞΟΝΟΚΑΙ΄Α, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοξονοκαῖος, ᾧ Ῥοξονοκαίτης, ᾧ Ῥοξονοκαιανός.

Ῥ΄ΟΠΕΙΣ[55], ἔθνος, ὃ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν Ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφυλίας.

Ῥ΄ΥΒΔΟΣ, φρούριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥύβδιος.

Ῥ΄ΥΓΧΑΙ, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥυγχαῖος.

Ῥ΄ΥΜΗ, ὁ στενωπός. Τὸ τοπικὸν, Ῥυμαῖος. ᾧ Ῥυμίτης.

Ῥ΄ΥΝΔΑΚΟΣ[56], πόλις μεταξὺ Φρυγίας ᾧ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥωνδακεῖς, ὡς Κυζικηνοί. Λέγεται καὶ παρ' ᾧ Ῥύνδακος. Ἡλυκὸν Ῥωνδακὶς, ᾧ Ῥωνδακίτης.

Ῥ΄ΥΠΑΙ[58], πόλις Ἀχαικὴ. Λέγεται καὶ Ῥυπαίη, ἐξ οὗ τὸ Ῥυπεῖος. Ὁ πολίτης, Ῥύψ. Τὸ κλητικὸν[59] ὦ παρ' ᾧ Ῥύπες Ῥυπικόν.

Ῥ΄ΥΤΙΟΝ[60], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥύλιος, Τῆς ᾗ Ῥυλιάτης, Ῥύλιασσός, ὡς Ἁλικαρνασσός.

Ῥ΄ΩΓΑ΄ΝΗ[61], πόλις ἐν τῇ Γυδικῇ.

Ῥ΄Ω΄ΓΗ, νῆσος πλὴν τῆς Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγαῖος.

Ῥ΄ΩΓΜΟΙ, Κιλικίας πλοῖον. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγμίτης.

Ῥ΄Ω-

A Ophiussa, & Æthræa. Incolæ, Æthræi, & Rodii, & Rodia.

RODUNTIA, regio prope Oeten. Gentile, Roduntius. Neutrum Roduntium carmen.

B RODUSSA, urbs Argiæ. Gentile, Roduſſius, ut Pityuſſius, & Roduſſæus.

ROEXUS, navale Ciliciæ ad oſtia Sari fluvii. Gentile, Rœxius, vel RœxiC tes.

ROETEUM, Orus promontorium aît eſſe. Et eſt vero urbs Troadis. Civis, Rœteeus, & Rœteas, & Rœtis per *i*.

ROETIA, urbs Bactrorum. Gentile, D Rœtienus, ut Arienus. Et Rœtianus, ut Bactrianus.

RONDÆI, gens Thracia.

ROXONOCÆA, urbs. Gentile, Roxonocæus, & Roxonocæates & RoxonoE cæanus.

ROPEIS, gens, cujus meminit Phavorinus in Epitome quarta Pamphyliæ.

RYBDUS, caſtellum Siciliæ. Gentile, Rybdius.

F RYNCHÆ, regiuncula Eubœæ. Gentile, Rynchæus.

RYME, angiportus. Locale, Rymæus, vel Rymites.

RYNDACUS, urbs inter Phrygiam, G & Helleſpontum. Incolæ, Ryndaceni, ut Cyziceni. Dicitur etiam a Ryndacus, fœmininum Ryndacis, & Ryndacites.

RYPÆ, urbs Achaïca. Dicitur etiam Rypæe, unde Rypæus. Civis Ryps. Peſſeſſivum H a Rypes, Rypicum.

RYTIUM, urbs Cretæ. Civis, Rytieus. A Rytiaſſus autem Rytiaſſeus, ut Halicarnaſſeus.

ROGANE, urbs in India.

I ROGE, inſula ad Lyciam. Gentile, Rogæus.

ROGMI, Ciliciæ navale. Gentile, Rogmites.

RO-

[49] Ὀφίουσα.] Vide Euſeb. pag. 100 & Scal. ad ipſum pag. 22.

[50] Οἴτης.] Οἴτης eſt caſus rectus.

[51] Ῥόδουσα.] Citatur hæc urbs in voce Σάρος. [52] Τῶν Σάρου &c.] De fluvio illo etiam eſt mentio in Ἅλυς, niſi fallor.

[53] Ῥόιτειον.] Vide Schol. Apol. pag. 95.

[54] Ῥόνδαιοι.] Iidem videntur Γώβρυαι appellari a Steph. Vide illam vocem.

[55] Ῥόπεις.] Ῥόπεις eſt in Ἐτέη. Videtur hinc illorum urbem Ἐτέη dictam.

[56] Ῥύνδακος.] Apol. Sch. pag. 120.

[58] Ῥύπαι.] Vide Etymol. Magnum in voce Ἄ΄ρυπες. & Salm. poſt Steph. ſuum pag. 335.

[59] Ἀπὸ οὗ Ῥύπες Ῥυπικόν.] Lege Ἀπὸ τοῦ Ῥύπος Ῥυπικόν. Salm.

[60] Ῥύτιον.] Vide Falcob. ad Nonnum pag. 879, 237. 19.

[61] Ῥωγάνη.] Ῥξάνη apud Marc. Herac. pag. 62.

[62] Ῥά-

Ρ'Ω'ΜΗ [60], ἡ μητρόπολις τῆς Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ρ'ωμαῖος, ὡς Θηβαῖος. Καὶ Ρ'ωμαῖα, καὶ Ρ'ωμαΐς. A

Ρ'ΩΜΥΛΙ'Α, ἡ ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ρ'ωμυλιάτης.

Ρ'Ω'Ν [61], πόλις τῆς Γαυδαρικῆς Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν Ρ'ώνιος, ἢ Ρ'ωνίτης, ὡς Θεωνίτης. B

Ρ'Ω'ΣΟΣ, τὸ ἐθνικὸν, Ρ'ώσιος· Ἀλλὰ καὶ [64] Ρ'ωσεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ταρσὸς Ταρσεύς. Καὶ τὸ κλητικὸν, Ρ'ωσικὸς· [65] Ρ'ωσικὸς Σκόπελος.

ROMA, celeberrima urbs Italiæ. Gentile, Romanus, ut Thebanus. Et Romana & Romaïs.

ROMYLIA, Samnitum in Italia urbs. Gentile, Romyliates.

RON, urbs Scythiæ Gandaricæ. Gentile, Ronius, vel Ronites, ut Theonites.

ROSUS. Gentile, Rosius. Sed & Roseus, ut a Tarsus, Tarseus. Et possessivum Rosicus. Rosicus Scopulus.

[60] Ρώμη.] Salm. ad Solin. vocis originem refert pag. 6. Vide Triftan. pag. 273.

[61] Ρ'ὼν.] Ρ'ώσσα Ρῶς Russia Russe Const. de administ. Imperii pag. 8, 9.

[64] Ρ'ωσεύς.] Vid. Holst. ad Paul. pag. 187.

[65] Ρ'ωσικός.] Ρ'ώσπορος portus apud Polyæn. pag. 286. Apud Strab. Ρ'ωσεῖς. Vide pag. 517. lin. 26. Vide Athenæum.

Σ. S.

ΣΑΒΑΙ' [1], πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, τῆς πόλεως καὶ τῆς Φρυγίας Σαβαῖοι· Καὶ ἡλυκῶς Σαβαία. [2] Καὶ τὸ κλητικὸν Σαβαϊτικὸν, ὡς ἀπὸ τῆς Σπάρτης Σπαρτιακὸν. A B C

SABÆ, urbs magna prope mare rubrum, & castellum. Gentile, urbis & castelli, Sabæi. Et fœminine Sabæa. Et possessivum Sabaïticum, ut ab Sparta, Spartiacum.

ΣΑΒΒΑΤΙ'Α, κώμη Κελτικὴ. Τὸ ἐθνικὸν Σαββαϊανὸς, καὶ Σαββάτιος.

SABBATIA, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, & Sabbatius.

ΣΑΒΙ'ΝΟΙ [3], Ἰταλικὸν ἔθνος. Τὸ ἡλυκὸν Σαβίνη, καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν, καὶ ἐπὶ τῆς χώρας. D

SABINI, Italica gens. Fœmininum Sabina, & de muliere, & de regione.

ΣΑ'ΒΟΙ [4], ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ ἀπὸ τοῦ Βάκχου Βάκχοι καὶ Φρύγες.

SABI, gens Phrygiæ. Dicuntur etiam pro Bacchis apud Phrygas.

ΣΑ'ΒΩ [5], πόλις μεγάλη πέραν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, [6] Σαβαῖοι. E

SABO, urbs magna ultra mare rubrum. Cives, Sabæi.

ΣΑΓΑ'ΛΑΣΣΟΣ [7], πόλις Πισιδίας. [8] Λέγε-

SAGALASSUS, urbs Pisidiæ. Dicitur

[1] Σαβαί.] Videtur distinguere τὸ πόλις & τὸ φρούριον. tamen ex iis Agatharchidæ colligas non esse diversa. nam urbs in colle non magno sita erat, τὸ δὲ τῆς Σαβαίων ἐστὶ φρούριον ὀλίγον ἐπ' ὀκτὼ ἐπὶ μεγάλου πολὺ κρημνοῦ τῆς κορυφῆς τοῦ Λιβάνου, ὃ καλεῖται Σάβας. Salm.

[2] Σαβαΐ &c.] Cedrenus Σαβαά. Vide in Μεγίη. Vide Salm. ad Sol. pag. 491. Hæc de Arabico sive Æthiop. oppido sunt accipienda Salm. pag. 492.

[3] Καὶ τὸ κλητικόν.] Salm. ad Sol. pag. 492.

[4] Σαβῖνοι.] De Sabinorum nomine, genere ac finibus lege Cluverium It. ant. lib. II.

[5] Σαβοί... Βάκχοι καὶ Φρύγες.] Hesychius. Φρὺξ δ' ὁ Σαβάζιος. Eustathius ex hoc loco. Ἤτοι δὲ ἐθνικῶς Θρᾳκικῶν Σαβοὶ ὄντες τοὺς Βάκχους ἐκάλουν φρυγικῶς Δημόσθενες, ἢ ὅτι ὁ Διόνυσος ἐοικε Σαβάζιος λέγεσθαι. Sed hæreo, quare nominat ἐθνικῶς Θρᾳκικῶν, si sunt Phrygiæ. Sane eum neminat ἐθνικῶς Θρᾳκικῶν, si sunt Phrygiæ. Sane eum neminat Δημόσθενες, inquit, τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι, καὶ Σαβοὺς τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ. Salm.

[6] Σαβοῖοι.] Vide Casaub. ad Strab. lib. x pag. 161. pro edit.

[7] Σαβαλασσεῖς.] Salm. ad Sol. pag. 491.

[8] Σαβαλασσεῖς.] De gentilibus vide in Βαῖτος & Κάσσος & Χωμηλά.

[8] Λέγε-

[1] Λίγελα καὶ Σέλγησσος. Τὸ ἐθνικὸν, [2] Σαγαλασσεύς, καὶ [3] Σαγαλασσηνός.

Agelassus etiam Selgessus. Gentile, Sagalasseus, & Sagalassenus.

ΣΑΓΑΡΤΙΑ, χερρόνησος [4] πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγάρτιοι.

SAGARTIA, Chersonesus juxta mare Caspium. Gentile, Sagartii.

ΣΑΓΓΑΡΙΟΣ [5], [6] ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγγάριος. πρόσφθη γὰρ ὁ τύπος καὶ παρὰ τοῖς πρώτοις καταληφθείς.

SANGARIUS, fluvius inferioris Phrygiæ. Gentile, Sangarius. Nam forma primitivi jam ante continebat.

ΣΑΓΟΥΝΤΟΣ [7], πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ. Οἱ πολῖται, Σαγουντῖνοι.

SAGUNTUS, urbs in Hispaniis. Cives, Sagunteni.

ΣΑΔΑΛΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαδαλίτης.

SADALIS, urbs Ægyptia. Gentile, Sadalites.

ΣΑΙΔΗΝΟΙ [8], ὄρος Κύμης. Τὸ ἐθνικὸν Σαιδηνὸς, ἡ Σαιδηνὴ χώρα.

SAXI, gens prope Pontum.

SÆDENE, mons Cumæ. Gentile, Sædenus, & Sædena regio.

ΣΑΞΑΙ [9], ἔθνος πρὸς τῷ Ἴστρῳ.

SÆXÆ, gens ad Istrum.

ΣΑΪΣ [10], πόλις Αἰγύπτου· Κλίνεται δὲ Σάεως, ὡς Μέμφεως. Καὶ κληθικὸν, Σάϊος, καὶ Σαΐα, ἡ Σαΐτης νομὸς, καὶ ὁ πολίτης. Καὶ κληθικὸν, Σαϊτικόν· Τὸ δηλυκὸν, Σαΐτις, καὶ Σαϊτιδὸς.

SAIS, urbs Ægypti. Declinatur autem Saëos, ut Memphcos. Et possessivum Saïus, & Saïa, & Saites Nomus, & civis. Et possessivum Saiticum. Fœmininum Saitis, & Saitenus.

ΣΑΚΑΙ, ἔθνος· Τὰς Σκύθας οὕτω φασὶ. Τὸ δηλυκὸν, [11] Σάκις.

SACÆ, gens. Scythas sic vocant. Fœmininum Sacis.

ΣΑΚΟΣ, κώμη τῆς ἐν Λακεδαίμονι Πιερίας, ἀπὸ Σάκλου, ὅτι αὐτὴν εὗρε πρῶτος. Τὸ ἐθνικὸν, Σάκιος.

SACUS, vicus Pieriæ in Lacedæmone, ab genere armorum, quod ipsi istud invenerunt. Gentile, Sacius.

ΣΑΚΧΗΝΟΙ [12], ἔθνος Ἀραβίου.

SACCHENI, gens Arabica.

ΣΑΛΑΜΙΟΙ, ἔθνος Ἀραβίων. Σάλαμα δὲ, ἡ εἰρήνη. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ [13] ἐναντίους γεγονέναι [14] τοῖς Ναβαταίοις.

SALAMII, gens Arabum. Salama vero, pax. Vocati vero sunt, quod fœderati Nabatæis fuerint.

ΣΑΛΑΜΙΣ [15], ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, καὶ πόλις. Ὁ πολίτης Σαλαμίνιος, καὶ Σαλαμινία.

SALAMIS, insula juxta Atticam, & urbs. Civis, Salaminius, & Salamina.

ΣΑΛΑΓΓΟΣ, ὡς πέλαγος, ἔθνος Ἰταλίας. [16] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.

SALANGUS, ut Pelagus, gens Italiæ. Est & alia gens Indica.

ΣΑΛΑΡΣ, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν [17] Σαλάρσιος, ὡς Τιρύνθιος.

SALARS, ut Macars, insula Libyæ. Gentile, Salarsius, ut Tiryntbius.

ΣΑΛΓΑΝΕΥΣ [18], μὴ τὴν Χαλκίδα ἧς

SALGANEUS. *Post Chalcidem est Sal-*

---

[1] Λίγελ] Ἐ Σίλγησσος.] Forte legendum λίγελ ἐ Σιγαλασσός. Salm.

[2] Σαγαλασσεύς.] Lucian. pag. 688.

[3] Σαγαλασσηνός.] Vide Ursin. notas ad Pol. leg. pag. 285.

[4] Παρὰ τῇ Κασπίᾳ.] Ἀπὸ MS. *Salm.*

[5] Σαγγάριος.] Sami Σαγγάριος quidam nominatur, ut ex Etym. Magno discere licet. *Idem.*

[6] Σαγγάριος.] Agathem. male, ut puto, Σάγγαρις pag. 55.

[7] Ποταμὸς &c.] Fluvii descriptionem accuratam vide apud Livium lib. xxxvii. Strab. lib. 12. ejus etiam meminit Themistius orat. vii. Eust. ad Dionys. pag. 105, 107.

[8] Σάγυντος.] Pro Σάγυντος Boch. de Animal. 384.

[9] Σάξαι.] Σάξαι habet MS. *Salm.*

[10] Σαΐτης.] Σαΐτης MSS. & ita legendum. *Idem.*

[11] Σάκις.] Tzet. Hist. Chil. pag. 92.

[12] Σάκις.] Lege Σακὶς. *Salm.*

[13] Σάκις.] Clypeum in vico illo Laconico invenerunt, cui solebant inscribere A primam suæ regionis literam. Eustath. ad Iliad. B ἱστέον δὲ ὅτι Λακεδ. Vide Meurs. Lac. 96.

[14] Σάκχλοις.] Saccuni dicuntur in vetustis barbarolat. pro *Sacchenis*. nam ita ille barbarus solet mutare c in i, ut Crita pro Creta. *Salm.*

[15] Σάκχλοις] Vide in voce Ἀ'κχλοις.

[16] Ἔ'στι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Scripti codices Ἔ'στι δὲ ἕτερον ἔθνος ἐ Ἰνδικόν. Quid illud ἐ velit, nescio, nisi etiam videatur tertiam gentem appellare. καὶ ἕτερον ἔθνος ἐ Ἰνδικόν. Salm.

[17] Ἔ'στι δὲ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Nonnus mem. pag.

[18] Σαλάρσιος.] Σαλαρσίου habent MS. Sed probamus Σαλάρσιος, non Σαλαρσίου, & ita omnino legendum. *Salm.*

[19] Σαλγανεύς &c.] Auctoris & regionis nomen excidisse videtur.

ἔστι ὁ Σαλγανεύς, σωάπτων τῷ Εὐρίπῳ. Ἔστι A
ἡ πόλις Βοιωτίας. Ὁ οἰκήτωρ, Σαλγάνι-
ος. Δύναται καὶ [10] Σαλγανεάτης, καὶ Σαλγανεὺς
Ἀπόλλων.

Σάλγας πόταμος, καὶ πόλις Σάλγα, ἡ
Μαυρεταντίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλγαῖος, ἢ B
[27] Σαλγανεύς.

Σαλήσιοι, μοῖρα Παιόνων. Σαλησίοις δ' ἔπεται καὶ αὐτὴ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσι.

Σαλλεντία, πόλις Μεσσαπίων. C
Τὸ ἐθνικὸν, Σαλλεντῖνος.

Σάλυες [28], ἔθνος δυσικὸν, πολεμήσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ χρονικῶν.

Σαλμακίς, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμακίτης, καὶ Σαλμακεύς, ἀφ' οὗ τὸ [29] Σαλμακώμιον.

Σαλμηνοι [30], ἔθνος μοναδικὸν. ὡς φησι Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίᾳ. D

Σάλμος [31], πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμόνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνίας. E

Σαλμυδησσός [32], κόλπος τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμυδήσιος, καὶ Σαλμυδησσεύς, καὶ Σαλμυδησσός. Ἡ ἀπὸ τόπου κτίσις, Σαλμυδησσόθεν. F

Σάλμυκα [33], πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Σάλμυκος, Σαλμυκηνὸς, ὡς Ἐρυκήνιος.

Σαλμωνή [34], πόλις τῆς Παιονίας, καὶ κρήνη ὁμωνύμως, ἀπὸ τοῦ [35] Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Σαλμωνεύς, ἡ [36] Σαλμωνείτης, ὡς Ἀπαρνείτης. Τὸ θηλυκὸν, Σαλμωνῆτις. G

Σάλωνα [37], πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλωνίτης. Εἰσὶ καὶ Σαλῶναι πόλις Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, [38] ὡς Περίνθιος ἐν ἕκτῳ. H

ΣΑ-

Salganeus, adhærens Euripo. Est vero urbs Bœotiæ. Incola, Salganius. Potest etiam Salganeites, & Salganeus Apollo.

SALGAS, fluvius, & urbs Salga, Mauritaniæ. Gentile, Salgæus, vel Salganus.

SALESII, pars Pæonum. *Salesii vero, siquidem & ipsi pars Pæonum sunt.*

SALLENTIA, urbs Messapiorum. Gentile, Sallentenus.

SALYES, gens occidentalis, quæ cum Romanis bellum gessit, ut Charax in decimo Chronicorum.

SALMACIS, urbs Cariæ. Gentile, Salmacites, & Salmaceus propter regionis consuetudinem.

SALMENI, gens solitaria, ut inquit Glaucus in Arabicorum antiquitate.

SALMUS, urbs Bœotiæ, cujus cives, Salmonii, ut Hellanicus in secundo Deucalioniæ.

SALMYDESSUS, sinus Ponti. Gentile, Salmydessius, & Salmydessi, & Salmydesseni. Forma ex loco, ex Salmydesso.

SALMYCA, urbs circa Herculis columnas. Gentile, a Salmycos, Salmycenus, ut Erycenus.

SALMONE, urbs Pisatidis, & fons ejusdem nominis, a Salmoneo rege. Civis, Salmoneus, vel Salmonites, ut Atarnites. Fœmininum, Salmonitis.

SALONA, urbs Illyriæ. Gentile, Salonites. Sunt etiam Salonæ urbs Dalmatiæ, quarum gentile, Saloneus, ut Priscus in sexto.

SA-

[26] Σαλγανεύς & Σαλγανδεύς.] Sic etiam Ἀπαρνεύς Ἀπαρνείτης.

[27] Σαλγανεῖς.] Σάλγανοι sunt apud Non pag. 446. sed hunc l. non pertinent.

[28] Σάλυες.] Vide Plut. in Numa. Salm. ad Flor. pag. 138.

[29] Ἐπιχώριον.] Apud Arrian. lib. 1 pag. 66 ἄκρα vocatur. Οἱ δὲ τὴν Σαλμακίδα ἄκραν ἵστασι κληρῶσαι. Fons miræ virtutis in illa urbe. Vide Epigr. Gr. pag 89.

[30] Ἔθνος μοναδικὸν.] Lege τερμαδικὸν non μοναδικὸν. Sed leve mendum. Puto esse eosdem cum iis, qui infra σαμιλωνὶ dicuntur, qui sunt & ipsi etiam τερμαδικοὶ & ἀραβικοὶ. Salm.

[31] Σάλμος.] Vide in voce Ἅλμων.

[32] Σαλμυδησσός.] Σαλμυδίζειν Lycoph. Schol. pag. 190.

[33] Σάλμυκα.] Σαλμυκίδα πάτρην vide Exeg. M. notas Gothof. pag. 45.

[34] Σαλμωνή.] Etiam Cretæ promontorium Melæ Salmoneum, sed non in vulgatis, in quibus Samoium pessime legitur. Ita igitur corrigi debet Mela: *Ingens & centum quondam urbibus habitata Crete ad orientem promontorium Salmonium.* Σαλμωνίαν vocat Diodorus Siculus lib. 4. Sed & perperam apud Strabonem magna editio. legitur Σαμώνιον pro Σαλμώνιον. Lib. 10 Σαμώνιον ἀκρωτήριον τῆς Κρήτης ἐν πόλει τῇ Ἁλικαρνασσῷ. Salm.

[35] Σαλμωνέως.] Vide Strab. lib VIII pag. 345.

[36] Σαλμωνείτης.] De Salmoneo lege Tzet. Chil VII hist. 107.

[37] Σαλωνεῖτις.] Forte urbis nomen est Σαλωνεῖς, uti Ἀπαρνεῖς, a quo fit Ἀπαρνίτης.

[38] Σάλωναι.] Videtur sensisse hic stephanus, quod etiam ante nos admonuit diversas esse urbes Σαλώνας & Σαλόναν. Sed fallitur. Σαλόνας vocat Ptolemæus, quam Strabo Σαλόναν. Salm.

[39] Σάλωνα.] Vide Trist. tom. prim. pag. 546.

[40] Ὡς Περίνθιος ἐν ἕκτῳ.] Vide Voss. de Hist. Græc. pag.

ΣΑΛΩ'ΝΕΙΑ [19], πόλις Βιθυνίας, καὶ τόπος Σάλων Σάλωνος. Ὁ κάλοικῶν, Σαλωνίτης. Οὐκ ἔστι δὲ Σάλωνος ὁ Σαλωνίτης, ἀλλὰ τῆς Σαλωνίας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος.

A SALONIA, urbs Bithyniæ, & locus Salon, Salonis. Incola, Salonites. Non est vero a vocabulo Salonis, Salonites, sed Saloniæ. Dicitur etiam Salonæus.

ΣΑΜΑ'ΡΕΙΑ [20], πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, καὶ πρῶτον συλλαβὴν ἐμήκυνεν. Ὁ δὲ Ἀντίοχος, [21] Σαμαρείτης.

B SAMARIA, urbs Judææ, quæ Neapolis vocata fuit. Et Epaphroditus quidem ejus gentile Samareus dixit, & primam syllabam produxit. Antiochus vero Samarites.

ΣΑ'ΜΒΟΣ, πόλις Ἀραβίων. Καὶ ἐνικῶς μὲν ἡ πόλις, πληθυντικῶς δὲ οἱ πολῖται Σάμβοι, καὶ Σαμβῖται.

C SAMBUS, urbs Arabum. Et urbs quidem singulariter, pluraliter autem cives, Sambi, & Sambites.

ΣΑΜΗΝΟΙ, νομάδων Ἀραβίων ἔθνος.

SAMENI, gens Nomadum Arabiorum.

ΣΑΜΙΚΟ'Ν, ἀδελφεῶς, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμικὸς, ὡς ἀπὸ δὲ ἀδελφεῶν· Ἡ Σαμικὸν, ὡς Ἀττικὸν, ἢ Ἀττικῆς.

D SAMICUM, neutraliter, Triphyliaca urbs. Gentile, Samiceus, tamquam a neutro. Vel Samicum, ut Atticum, Atticæ.

ΣΑ'ΜΝΙΟΝ [21], πόλις Βρεταννίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σάμνιος, καὶ Σαμνίτης· καὶ Σαμνικὸς κ' ηλικός.

SAMNIUM, urbs Bretaniæ. Gentile, Samnius, & Samnites. Et possessivum Samniticus.

ΣΑΜΟΘΡΑ'ΚΗ [22], νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πολιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σαμίων καὶ Θρακῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [23] Δαρδανία. Τὸ ἐθνικὸν, [24] Σαμοθρᾷξ, καὶ Σαμοθρᾴκιος.

E SAMOTHRACE, insula juxta Thraciam, urbem ejusdem nominis habens. Vocata vero fuit a Samiis & Thracibus. Antea vero Dardania vocabatur. Gentile, Samothrax, & Samothracius.

ΣΑ'ΜΟΡΝΑ [25], καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος· καλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν τῆ Σαμόρνης, Σαμορναῖος· Τῆς δὲ Σάμορνος, Σαμόρνιος.

F SAMORNA, & Samornus, Ephesus vocabatur. Gentile Samornæ, Samornæus. Samorni autem, Samornius.

ΣΑ'ΜΟΣ [26], ὑπὸ Φανῆς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος. Ἐκλήθη δὲ πρότερον [27] Παρθενία, καὶ [28] Δρύουσα, [29] καὶ [30] Ἀθέμουσα, καὶ [31] Μελαμφυλος. Τὸ ἐθνικὸν, [32] Σαμαῖος, καὶ [33] Σάμιος, καὶ Σαμία, καὶ [34] Σαμιακός.

G SAMUS, illustris juxta Cariam insula. Antea vero vocata fuit *Parthenia*, & *Dryusa*, & *Athemusa*, & *Melamphylus*. Gentile, Samæus, & Samius, & Samia, & Samiacus.

pag. 548. Vide Ant. Itin. Syrit. pag. 432. Excerpta ex historia Prisci exstant etiamnum hodie: inter historiæ Byzantinæ scriptores numeratur. Vide corpus Hist. Byzant. tom. 1. Vixit sub Theodosio juniore ante annum 550. Ejus etiam meminit Euagrius lib. 2 Hist. Ecclesiasticarum. Vide Valesii notas ad Prisci excerpta.

[19] Σαλώνα.] Tristani Numism. tom. prim. pag. 546. Vide etiam in Σαλών. ibi gentile Σαλώνιος.

[20] Σαμαίτα.] Vide Spanh. pag. 770.

[21] Σαμαρείτης.] In Græco lynt. Σαμαρείτης ἀκύρ. Apud Joseph. Gr. ed. pag. 727 & 735. fœm. Σαμαρεῖτις apud Joseph pag. 671.

[22] Σάμιος πόλις Βρεττίας.] Ita quoque habent MSS. Σάμιος πόλις Πελοποννήσου. Sane Βρεττίας hic accipias pro Bruttium, ut & Brettium. Βρεττανίαν enim pro Βρεττίαν ponebant illi infimæ vetustatis scriptores. Olympiodorus in excerptis apud Photium. ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ μητροπόλις ἐστὶ Βρεττανίας, ἣν ὁ Φάσις ὁ ἱστορικὸς Ἀλαμανῶν ἐπὶ Σικελίαν βαλόμενον περαιοῦσθαι ἐπιχειρῆσαι. Salm.

[23] Σάμιος.] Vide Salm. ad Solin. pag. 321.

[24] Σαμοθρᾷκη.] Vide Apol. Schol. pag. 94.

[25] Δαρδανία.] Aristoteles ἐν τῇ Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ Δάρδανον ullum vocatam esse tradidit. Salm.

[26] Δαρδανία.] Quare Dardania sit appellata, legimus in Δαρδανός.

[27] Σαμοθρᾷξ ὁ Σαμοθρᾴκιος.] In scriptis cod. Σαμοθρᾷξ ὁ Σαμοθρᾳκιος. Salm.

[28] Σάμορνα.] In Hesychio legendum Σαμορνία· ἡ Σαμορνία· ἡ Ἔφεσος. Idem.

[29] Σάμος.] Vide Apollon. Scholiast. pag. 229. cujus locus emendandus. Vide in Ἀνθηδών.

[30] Παρθενίαν.] Vide Hygini fab. XIV. Vide notas Valesii ad Harpocrat. pag. 107.

[31] Δρύουσα.] Δρυοῦσα Joniæ insula.

[32] Καὶ Ἀθήμουσα.] Καὶ Ἀνθήμουσα. Eustathius ὁ ἀνθημίς: Utram præteram lectionem nescio. Utraque enim ferri potest. Salm.

[33] Ἀνθημοῦσα.] Apol. Schol. Ἀνθημοῦσα. Vide & Eustath. in Dionys. pag. 77 & 78. ubi inter gentilia distinguit, ostenditque unde nomen habeat. Unde Samus nomen habet vide Const. de Them. Them. 16. Tristan. tom. 1 pag. 737. Σαμίων in nummis. De gentili vide Sylburg. ad Etymol. Mag. pag. 30. vers. 1.

[34] Μελαμφυλος.] Legendum Μελάμφυλος. Vide Jamblichum de vita Pythagoræ. Pro Μιλάμφυλος. habet Μιλάνθημος Sophocles. Παρθενία δὲ ἡ Σάμος. ἐκλήθη δὲ πολλοῖς ὀνόμασι, καὶ ἡ Μελανθήμος. ἐκ Παρθενίας καὶ ἀνθημούσης συκῆσιν. Salm.

[35] Σαμαῖος.] Gentile Σαμαῖος videtur esse potius ab Σάμη, quam a Σάμος. Hoc loco positum miror. Itaque fine dubio hic aliquid deest post illa ἐκ Μελαμφυλος, de Samo vel Same Itaces agro ait Stephanus. ab illa Σάμης ἴσως Σάμιοι dicuntur, quod annotat Strabo. πολλαὶ μὲν γὰρ ἴσως Σάμοι εἰσὶν ἐν τοῖς ὑπὲρ Ἠπείρου τόποις. Ἴσως δ' αὐτῶν ἐστι Σάμη καὶ αἱ ἐν τῇ Ἰθάκῃ παρθένοι. οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Idem.

[36] Σαμιακός.] Vide Spanh. pag. 911.

ΣΑΜΟΣΑΤΑ[57], πόλις Κομμαγληνῆς ἀπὸ τῶ Εὐφράτη. Ὁ πολίτης, Σαμοσατεύς. A

SAMOSATA, urbs Commagenæ juxta Euphratem. Civis, Samosateus.

ΣΑΜΥΔΑΚΗ[58], πόλις Καρμανίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμυδακλεώς, ὡς ἀπὸ Ἀρτάκης Ἀρτακλεώς.

SAMYDACE, urbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus, ut Artacæ Artacenus.

ΣΑΜΥΛΙΑ, πόλις Καρίας,[59] Μοτύλη κλίσμα, ἧ τὴν Ἑλένην καὶ Πάριν ὑποδεξαμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμυλιανός. B

SAMYLIA, urbs Cariæ, Motyli opus, qui Helenam & Parin hospitio excepit. Gentile, Samylianus.

ΣΑΜΦΗ[60], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμφαῖος.

SAMPHE, urbs Phœnicæ. Gentile, Samphæus.

ΣΑΜΨΑ[61], κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμψηνός. Σάμψα δὲ, παρὰ τοῖς Ἀραμαίοις[62] ἥλιος. C

SAMPSA, vicus Arabiæ. Gentile, Sampsenus. *Sampsa* vero apud Arabas *Sol.*

ΣΑΜΨΕΙΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψειρεώτης, ὡς Μαρεώτης, καὶ Σαμψειρίτης.

SAMPSIRA, urbs Ægypti. Gentile, Sampsireotes, ut Mareotes, & Sampsirites. D

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ[63], Πισιδίας χωρίον. Ὁ τοῦτο οἰκῶν, Σανδαλιεύς.

SANDALIUM, Pisidiæ regiuncula. Qui hanc habitat, Sandalieus.

ΣΑΝΔΩΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σανδώνιος, ὡς Αὐλώνιος. [63] Σαλώνιος. E

SANDON, urbs Italiæ. Gentile, Sandonius, ut Aulonius, Salonius.

ΣΑΝΕΙΑ, πόλις Ἰνδικὴ, ὡς Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν [64] Σανεύς.

SANIA, urbs Indica, ut Adrianus Alexandriadis septimo. Gentile, Saneus.

ΣΑΝΗ[64], πόλις Θρᾴκης μεταξὺ Ἄθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται Σάνιοι, καὶ Σηναῖοι, καὶ [65] Σανταῖοι. F

SANE, urbs Thraciæ inter Athon & Pallenen. Cives, Sanii & Senæi, & Sanæi.

ΣΑΝΙΝΑ, πόλις ἐπὶ ἐρυθρᾷ θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Σανιναῖος, ὡς Κωνσανλιναῖος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ ης χαίρουσι τόπῳ, γίνεται Σανιν῀της. G

SANINA, urbs ad mare rubrum. Gentile, Saninæus, ut Constantinæus. Sed quoniam forma definentium in ês gaudent, fit Saninites.

ΣΑΝΝΙΓΑΙ[66], ἔθνος Σκυθίας, πρὸς Ἀβασγοῖς κατῳκισμένον.

SANNIGÆ, gens Scythiæ, Abasgis apposita.

ΣΑΝΤΙΣ, πόλις Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαντίτης ὡς Λέπτις Λεπτίτης.

SANTIS, urbs Celtica. Gentile, Santites, ut Leptis, Leptites.

ΣΑΝΤΩΝΕΣ[67], ἔθνος. [68] Ἀκυτανίας. H

SANTONES, gens Aquitaniæ.

ΣΑΞΟΝΕΣ[69], ἔθνος οἰκοῦν ἐν τῇ Κιμβερικῇ[70] χερρονήσῳ.

SAXONES, gens habitans in Cimbrica Chersonesо.

ΣΑΟΣ[71], ἡ τῶν Σαίων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν [71] Σάιος. I

SAUS, insula Saiorum. Gentile, Saius.

SA-

[57] Σαμόσατα.] Vide Trist. pag. 607. tom. 1. Vide in voce Πέρσαι. Gen. fem. Josephi vers. pag. 838.

[58] Σαμυδάκη.] Vide Marc. Her. pag. 53.

[59] Μοτύλη κλίσμα.] In Διξκαιάρχῳ reperio *Μοτύλα.*

[60] Σάμφη.] Vide Spanh. pag. 898.

[61] Σάμψα.] Samsa legisse videtur Gyraldus, quam lectionem unde susceperit, ignoro: neque ullæ antiquæ editiones hanc lectionem præferunt. Sed forte in Gyraldo *Sampsa* legendum. *Salm.*

[62] Σαμψηνὸς.] Vide in voce Βαλσαμψα.

[63] Σαλώνιος.] Vide Salm. ad Sol. pag. 612 ex Epiphan.

[64] Σανεύς.] Sic Lacedæmone locus erat hoc nomine. Vide Ptol. Hephæst. pag. 319.

[65] Σαλώνιος.] Fort. Ἀλμώνιος legendum.

[64] Σανταῖς.] An non Σανεσῖς?

[64] Σάνη.] Thucyd. in monte urbem hanc collocat pag. 352.

[65] Σανταῖοι.] Σάνη, πόλις Κελτικὴ, ὁ πολίτης Σανεῖος.

[66] Σάνιγαι.] Sannegæ Memnoni dicuntur Σανίγας ἐκ Λιμζῆς ἔπαινος εἶχεν τὰ χωρία. Lege Σάνιγας. Sannigias vocat illud Excerpta Barbaro-Latina, & eoldem cum Sannis facit. Sanni dicuntur qua qui Σάννης & Sannigii dicuntur. Si accepit a Græco, omnino Σάνιοι οἱ ἐκ Σανίγης ἐκαλοῦντο, quæ aut Africani sunt aut Eusebii. *Salm.*

[67] Σάντωνες.] Marc. Herac. pag. 79. cujus verba emendavimus in Μισθωλάτιον.

[68] Τῆς Ἀκυτανίας.] Τῆς Ἀκυιτανίας habent MS. *Salm.*

[69] Σάξονες.] Vide eundem pag. 87.

[70] Χερρονήσῳ.] Vide Cluv. Germ. Antiq. pag. 88. lib. 3.

[71] Σάος.] Eust. in Dionys. pag. 78.

[71] Σαῖος.] Vide de Saiis Strabonem lib.

ΣΑ-

ΣΑ'ΠΑΙ[71], ἔθνος Θράκης. Λέγονται δὲ[71] Σάπαιοι, καὶ[71] Σάποι. Καὶ τὸ κτητικὸν, Σαπαικὸν, καὶ Σαπαϊκή.

SAPÆ, gens Thraciæ. Dicuntur autem Sapæi, & Sapii. Et possessivum Sapaicum, & Sapaica.

ΣΑ'ΠΕΙΡΕΣ[77], ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τοῦ Πόντου, οἱ νῦν λεγόμενοι[78] Σάβειρες.

SAPIRES, gens in mediterranea Pontica, qui nunc per b dicti Sabires.

ΣΑΠΦΕΙΡΙ'ΝΗ[79], νῆσος ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ. Ἐκ ταύτης ὁ Σάπφειρος λίθος.

SAPPHIRINE, insula in sinu Arabico. Ex hac Sapphirus lapis.

ΣΑ'ΡΑΚΑ[80], χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί.

SARACA, regio Arabiæ post Nabatæos. Incolæ, Saraceni.

ΣΑ'ΡΑΠΙΣ, νῆσος ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαραπίτης.

SARAPIS, insula in sinu Indico. Gentile, Sarapites.

ΣΑ'ΡΑΠΤΑ[81], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Σαρεπτηνός, καὶ[81] Σαρεπτία, καὶ Σαρεπτηνός.

SARAPTA, urbs Phœnicæ. Civis Saraptius, & Saraptia, & Saraptenus.

ΣΑ'ΡΓΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαργανθηνός.

SARGANTHA, urbs Iberiæ. Gentile, Sarganthenus.

ΣΑ'ΡΓΑΝΤΙΣ, πόλις καὶ Φυλακὴ Αἰγυπτία. Ὁ πολίτης Σαργανίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

SARGANTIS, urbs & custodia Ægyptia. Civis, Sargantites, ut Naucratites.

ΣΑ'ΡΔΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Ἀσωπὸν. Τὸ ἐθνικὸν Σαρδαῖος, καὶ[83] Σαρδαϊκός.

SARDÆUM, mons circa Asopum. Gentile, Sardæus, & Sardæus.

ΣΑ'ΡΔΗΣΣΟΣ[84], πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, Σαρδήσσιος. καὶ Σαρδήσσιος Ζεὺς πάτριος.

SARDESSUS, urbs Lyciæ, juxta Lyrnessum. Incola, Sardessius. Et Sardessius Jupiter colitur.

ΣΑ'ΡΔΙΣ[85], πόλις Λυδίας. Ὁ πολίτης, Σαρδιανὸς, καὶ Σαρδιακή. Τὸ κτητικὸν, Σαρδιανικὸς, καὶ Σαρδιανική.

SARDIS, urbs Lydiæ. Civis, Sardianus, & Sardiana. Possessivum Sardianicus, Sardianica.

ΣΑ'ΡΔΟΣ, ὡς Πάρθος, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται, Σαρδηνοί.

SARDUS, ut Parthus, urbs Illyriæ. Cives, Sardeni.

ΣΑΡΔΩ[87], ἡ νῆσος. Ὁ Σαρδὼν ὢν τῇ Σαρδοῖ ἀναλόγως. Λέγεται καὶ[88] Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ ἡ Δελφίς τὸ Πύθων. Ἐκαλεῖτο δὲ[89] Ἰχνοῦσα, διότι εἰκυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει. Ὁ καλοικὸς, [90] Σαρδώνιος, καὶ Σαρδωνία, καὶ

SARDINIA, insula. Sardus igitur analoge vocabulo Σαρδοῖ. Dicitur etiam *Sardon*, quemadmodum Πυθοῖ adjacet Python. Vocabatur autem Ichnusa, quod similis esset hominis vestigio. Incola, Sardonius, & Sardonia, & Sardonia.

[71] Σάπαι.] Ab Archilocho Σάπαι vocabantur, qui postea Σάποι dicti sunt. Vide Eustathium Scholiis in Dionys. de situ orbis. *Salm.*

[74] Σάπαιοι & Σάποι.] Lege & Σαπαῖοι & Σαποῖ pro Σαπαῖοι. Idem.

[75] Σάποι.] Leg. Σάπαιοι.

[76] Σαπαικὸν.] Lege Σαπαϊκὸν.

[77] Σάπειρες.] Orpheus hujus gentis meminit. Vide & notas post tom. 1 hist. Byzant.

[78] Σάβειρες.] Σαβῖρες vocat Βυζ. Theophanes. Et male quidam corrigunt Σάπειρες. Salm.

[78] Σάβειρες.] Vide Βύζηρ. Apoll. Rhod. Argon. pag. 185.

[79] Σαπφειρίνη.] Notanda est veteris libri scriptura, quæ habet Σαπφειρὸν, & ἐκ ταύτης ὁ Σάπφειρος λίθος. Salm.

[79] Σαπφειρίνη.] Salm. ad Solin. 1084.

[80] Σάρακα.] De origine hujus vocis lege Hottingerum pag. 9 & 10. hist. Orientalis. Vide quoque Sal. ad Sol. pag. 485. Bochart. pag. 241 Geog. Sac. Vide Scal. ad Euseb. pag. 16.

[81] Σάρεπτα.] Hujus urbis meminit Lucas cap. 4. & illic Σάρεπτα nominat, ad quam missus est Elias ad viduam mulierem. *Salm.*

[83] Σαρδαϊκός.] Σαρδαϊκὸς. Salm.

[84] Σαρδησσὸς πόλις Λυκίας.] Lege πόλις Κιλικίας. Pomponio Melæ Sardemissus dicitur, & nescio an apud eum legendum Sardessus in hoc loco. Præterea montem vocat, non urbem. *Idem.*

[85] Σάρδις.] Habent antiquitus MSS. καὶ Σαρδιανὸς post Σαρδιανική. Idem.

[87] Σάρδις.] Bisetus hunc locum ad Aristophanis comment. aliter paulo legit pag. 376. Ita in Nummis Vide Seguin. pag. 22. Vide etiam Spanhem. pag. 283.

[88] Σαρδωνικὴ.] Aristoph. emendand. in Ἀχαρν. pag. 108 vers.

[89] Σαρδὼ.] Dicitur & Σαρδὼν, a quo Σαρδωνικὸς gentile esset. *Salm.*

[87] Σαρδὼ.] Vide Salm. ad Sol. pag. 99.

[88] Σαρδὼν.] Vide Eustat. ad Dion. pag. 17 col. 2 & 66 col. 2.

[89] Ἰχνοῦσα.] Vide Eustath. ad Dionys. pag. 26 col. pr. & 66. Hyginus fab. CCLXXV. Emend. Agathem. pag. 13.

[90] Σαρδώνιος.] Σαρδώνιος γέλως unde originem habeat,

καὶ Σαρδῶος· καὶ Σαρδωνικὸς, καὶ Σαρδωνική. A & Sardonia, & Sardous, & Sardonicus, & Sardonica.

ΣΑΡΙΧΑ, πόλις Καππαδοκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαριχηνὸς, ἢ Σαριχεὺς, ὡς Τυανεύς. SARICHA, urbs Cappadociæ. Gentile, Sarichenus, vel Saricheus, ut Tyaneus.

ΣΑΡΜΑΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν· ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία, καὶ Σαρματικὸν ὄρος. B SARMATÆ, gens Scythica. Eorum regio Sarmatia, & Sarmaticus mons.

ΣΑΡΝΟΣ, ὡς Μυὸς, πόλις Ἰλλυρική. Τὸ ἐθνικὸν [91] Σαρνήσιος, ὡς Μυήσιος. SARNUS, ut Myus, urbs Illyrica. Gentile, Sarnusius, ut Myusius.

ΣΑΡΠΗΔΩΝ [92], πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, [91] Σαρπηδόνιος, καὶ Σαρπηδονία. C SARPEDON, urbs Thraciæ. Gentile, Sarpedonius, & Sarpedonia.

ΣΑΡΤΗ, πόλις περὶ τὸ Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρτεύς. SARTE, urbs circa Athon. Gentile, Sartæus.

ΣΑΡΩΝ [93], τόπος Τροιζῆνος. Σαρώνιος οὖν, καὶ Σαρωνία, καὶ Σαρωνικὸς, καὶ Σαρωνική. SARON, locus Trœzenis. Saronius, igitur, & Saronia, & Saronicus, & Saronica. D

ΣΑΤΡΑ, πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ἐλεύθερνα. Ὁ πολίτης, Σατραῖος. SATRA, urbs Cretæ, quæ postea vocata fuit Eleutherna. Civis, Satræus.

ΣΑΤΟΡΝΙΑ, ἡ Ἰταλία πρῶην ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σατορνῖνος· Καὶ τὸ κύριον ὁμοίως. SATORNIA, Italia prius vocabatur. Gentile, Satorninus. Et nomen proprium similiter. B

ΣΑΤΑΛΑ [94], πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαταλεύς. SATALA, urbs Armeniæ, ut Alexander in Asia. Gentile, Sataleus.

ΣΑΤΙΚΟΛΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλικολανὸς, ὡς [96] Μεδιολανός. SATICOLA, urbs Italiæ. Gentile, Saticolanus, ut Mediolanus. F

ΣΑΤΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. SATRÆ, gens Thraciæ, ut Hecatæus in Europa inquit.

ΣΑΤΡΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατρεανὸς, ὡς Διονύσιος. SATRIA, urbs Italiæ. Gentile, Satrianus, ut Dionysius.

ΣΑΤΡΟΚΕΝΤΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. G SATROCENTÆ, gens Thracia, ut Hecatæus in Europa.

ΣΑΤΥΡΙΟΝ [97], χώρα πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Σατυρῖνος, καὶ Σατύριος. SATYRIUM, regio prope Tarentum. Gentile, Satyrinus, & Satyrius.

ΣΑΥΑ [98], ἀδελφὸς, κώμη τῶν Δαιμόνων Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται, Σαυλωεί. Ἔστι δὲ καὶ [99] Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ [100] αἰτιατικὴ Σαῦνιν. H SAUA, neutraliter, vicus felicis Arabiæ. Incolæ, Saueni. Est vero etiam Saunis urbs Arabiæ, cujus accusativus Saunin.

ΣΑΥΝΙΤΑΙ, οἱ Ἰαπύγων ὅμοροι. Τὸ ἡλικὸν, [1] Σαυνῖτης. Τὸ κτητικὸν, Σαυνιλικός. SAUNITÆ, Japygibus contermini. Fœmininum Saunitis. Possessivum Sauniticus.

ΣΑΥΡΑ, πόλις Σαυνιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σαυρανῶν οἱ, οἱ κορυφαιότεροι. I SAURA, urbs Saunitarum. Gentile, *Sauranorum vero eminentissimi.*

ΣΑΥ-

SAU-

beat, apud Lycoph. Scholiast. pag. 116. Lege ibi etiam de herba mirabili & apud Procop.

91 Σαρνίζιος.] Σαρνίζιος & Σαρνύσιος. nam utroque Polyænus utitur. *Salm.*

92 Σαρπηδών.] Vide Apol. Schol. pag. 24.

93 Σαρωνικὸς.] Holst. post Apol. pag. 364.

94 Σαλα.] Vide in Τροιζήν.

95 Σάτραι.] Vide Spanhem. pag. 899. Vide Ant. Itin. 347.

96 Μεδιολανός.] Vide in illa voce.

97 Σατύριον.] Oraculum Phalanto redditum, quod apud Strabonem legitur, ita corrige.

Σατύριον τοι δίκης Τάραντα τε πίονα δῶσω,
Οἰκῆας δ' ἀνιμβὸ Ἰαπύγιαι γλωσσῆς.

Perperam vulgo legitur πλησίον Ἰαπύγων. *Salm.*

98 Σαῦα.] Salm. ad Sol. pag. 491.

99 Σαῦνις πόλις Ἀραβίας.] Ex qua Σαυνίτης fortasse dicti sunt & Σαῦνοι apud Procopium. at nos reponebamus Σάυνοι) & Σαύνιοι, cujus sententiæ me nondum pœnitet. *Salm.*

100 Αἰτιατικὴ Σαῦνιν.] Vide Boch. de Animal. pag. 835.

1 Σαυνῖτης.] In MSS. Σαυνῖτης.

2 Σα-

ΣΑΥΡΟΜΑ'ΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθνος. Καὶ Σαυρομάτης, ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. A SAUROMATÆ, gens Scythica. Et Sauromatis, mulier & regio.

ΣΑΧΑΛΙ'ΤΑΙ[1], ἔθνος Ἰνδικόν· Καὶ Σαχαλίτης κόλπος. Κατὰ τοῦτον ἑπτὰ[2] Σαχαλίτου κόλπου κεῖνται πλάγιοι νῆσοι ἱεραί. SACHALITÆ, gens Indica. Et Sachalites sinus. Juxta hunc Sachaliten sinum jacent septem maritimæ insulæ. B

ΣΕΒΑΣΤΗ[3], πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν Σεβασία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος. Ἔστι καὶ ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβαστηνός. Λέγεται καὶ ἡ[4] πρὸς τῇ Κόρυκι[5] χερρόνησος οὕτω. SEBASTE, urbs Armeniæ, quæ nunc Sebaſſia vocatur, ut Alexander Ephesius. Est etiam in Samaritide oppidulum. Gentile, Sebastenus. Sic etiam dicitur juxta Corycem Chersonesus.

ΣΕ'ΒΕΔΑ, λιμὴν Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Περίπλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σεβεδεύς. C SEBEDA, portus Lyciæ, ut Alexander in Periplo. Gentile, Sebedeus.

ΣΕΒΕ'ΝΝΥΤΟΣ[6], πόλις Αἰγύπτου, καὶ λίμνη, καὶ ποταμός. Καὶ Σεβεννύτης νομὸς καὶ πόλις· Καὶ Σεβεννυτικὸν στόμα. SEBENNYTUS, urbs Ægypti, & lacus, & fluvius, & Sebennytes Nomus & civis. Et Sebenniticum ostium.

ΣΕΓΙ'ΔΗ[7], πόλις Κελτιβήρων. Τὸ ἐθνικὸν Σεγιδαῖος. D SEGIDE, urbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus.

ΣΕ'ΘΡΟΝ[8], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Σεθροΐτης, ὡς Ἀρσενοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν. SETHRUM, urbs Ægypti. Civis, Sethroites, ut Arſenoites. Alexander Ægyptiacorum tertio.

ΣΕΙΡΗΝΟΥ'ΣΣΑΙ[9], νῆσοι ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ τὸ πρῶμον ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας κείμεναι, ἃς ἱστορεῖ Ἀκόστης τοῦτο, καὶ[10] Ἀλαλαμβάνουσαι πῆς κόλπος τοῦ περιέχοντος Κύμην, τὸ διαλαμβάνουσι τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾗ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ πρωῖλαι καθ' ὑπερβολήν. [11] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν, Παρθενόπη, [12] καὶ Λευκωσία, καὶ[13] Λίγεια. Τὸ ἐθνικὸν Σειρηνοῦσιος, καὶ Σειρηνασαῖος. E SIRENUSSÆ, insulæ in Italia circa fretum sitæ ad ipsum promontorium loci delapsi, & suis finibus dirimentis illum qui circumdat Cumam, qui dirimit dictam Posidoniam, in quo etiam earum templum collocatum est, ac eximie coluntur. Quarum nomina hæc, Parthenope, & Leucosia, & Ligia. Gentile, Sirenuſſius, & Sirenuſſæus. F

ΣΕ'ΚΕΛΑ, πόλις Παλαιστίνης, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σεκελοί. SECELA, urbs Palæſtinæ, ut Josephus. G Gentile, Secelī.

ΣΕΛΛΑ'ΣΕΙΑ[14], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεύς, ὡς τῆς Πειρασίας Πειρασιεύς. SELLASIA, urbs Laconicæ. Gentile, Sellaſicus, ut Piraſiæ, Piraſicus.

ΣΕ'ΛΓΗ[15], πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακεδαιμονίων. Οἱ πολῖται, [16] Σελγεῖς· Καὶ Σελγικὴ κληθικόν. H SELGE, urbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Cives, Selgeis. Et poſſeſſivum Selgice.

ΣΕΛΕΥ'ΚΕΙΑ, πόλις[17] ὑπὸ Κιλικίᾳ, πρὸς SELEUCIA, urbs ad Ciliciam, Trachea,

---

[1] Σαχαλίτης.] Vide Vallef. ad Ammian. Marc. pag. 265.

[2] Σαχαλίτου.] Marcian. Heracl. pag. 44. Promiſcue gens appellatur & ſinus Ἀχαλίτης & Ἀχαλίτης. Σαχαλίτης & Σαχαλίτης. Vide in voce Ἀχάτης.

[3] Σεβαστή.] ſalm ad Solin pag. 576 & 577. delenda quæ ad hunc locum ſcripſimus.

[4] Ἑπτὰ Σαμοθρᾴκης.] Vide Spanh. pag. 770. Vide in voce Σαμοθρᾴκη 771.

[5] Πρὸς τῇ Κόρυκι.] Πρὸς τῇ Κωρύκῳ. MSS. ὧν ὁ ὡς ſpatio vacuo relicto. Poſtea alter ὡς τῇ Κορυζ. Salm.

[6] Κεβέννυτος.] Gent. apud Joſeph. pag gr. 604.

[7] Σεγίδυντος.] In voce Βαρυτὶς ſcribitur cum ſimplici N.

[8] Σεγίδη.] Appianus Alexand. Σεγίδη urbem appellat in Hiberico.

[9] Σέθρου.] Lege Σεθρῖτης. & ita legendum. Gentile enim Σεθρῖτης a Σέθρου, ut Ὀρσωνῖτης ab Ὀρσωνόη, alioqui a Σέθρου venit Σεθρῖνος. ſalm.

[10] Σειρηνούσσαι.] Apud Ariſtotelem omnia hæc verba Stephanus tranſtulit paucis immutatis. Φασὶ τὰς Σειρηνούσσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ πρὸς πρῶμαν ἐπ' αὐτῆς ἄκρας, ἃς κτίσαι φασὶ Σειρηνικοῦ τινος ἐκ Δελφῶν ἀναπλεύσαντος· τοῦτο δὲ περιέχειν τὸν Κυμαῖον ἕως τῆς καλουμένης Ποσειδωνίας. Quod utrum emendare melius ſit, nos alibi videbimus. *Idem.*

[11] Διαλαμβάνουσι δὲ &c.] Hunc locum Sal. ad Sol. emendavit pag. 61.

[12] Ὧν ἐστι τὰ ὀνόματα ταῦτα.] Ὧν ἐστὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, in MS. Voſſiano.

[13] Καὶ Λεύκωσία.] Salm. ad Sol. pag. 69.

[14] Λίγεια.] Una ex Amazonibus in Τέρεια.

[15] Σελγαί.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 113.

[16] Σέλγαι.] Vide in Ἐλγεῖς. Vide etiam Urſini notas ad Polyb. leg. pag. 328. Vide Etym. in Ἀσέλγεια. Vide Spon. pag. 440 & 441 t. 1.

[17] Ἐπὶ Κιλικίᾳ πρὸς τραχείᾳ.] Cilicia Trachea Victor. ſalm. ad Solin. 619.

τραχεία, λεγομένη. Ὀνόμαστ ἡ Σελεύκεια αὐτὴν [20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι. Πρότερον ἡ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, καὶ Τέλα. Οἱ πολῖται δὲ τὸ Τέλας Τελεῖς, καὶ τὸ Ὀλβίας Ὀλβιανοὶ, καὶ ἀπὸ Σελευκείας [21] Σελευκεῖς, καὶ Σελευκεὺς, καὶ [22] Σελευκιεῖς, καὶ [23] Σελευκὶς ἡ χώρα. Ἔστι καὶ πληθυντικὸν, Σελευκὶς, ἀπὸ Σελεύκου.

chea dicta. Quam Seleucus Nicator Seleuciam vocavit, ut Alexander inquit. Ante Olbia, & Hyria vocabatur. Cives, ab Hyria, Hyricis, & ab Olbia, Olbiani, & a Seleucia, Seleuceis, & Seleuceus, & Seleucenus & Seleucis regio. Est etiam Seleucis species poculorum, a Seleuco.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ [24], πόλις πλησίον τῆς ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείας, ἀρσενικῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης, [25] Σελευκήτης.

SELEUCUS, urbs juxta Apameam in Syria, masculine dicta. Civis, Seleuceïtes.

ΣΕΛΕΥΚΟΒΗΛΟΣ [26], πόλις Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης, Σελευκοβηλίτης, καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί.

SELEUCOBELUS, urbs prope Syriam. Civis, Seleucobelites, & Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleuceus ad Belum. Sic enim Pausanias in libro de Antiochia inquit.

ΣΕΛΗΝΗ [27], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σελληνοπολίτης. Καὶ ἄλλαι μεγάλαι, μία τῶν ἑκατὸν νήσων. [28] Ἔστι καὶ Σελλήνη πεδίον ἀστρῳ ὅμοιον πεπλησίακεν. Ὁ οἰκήτωρ [29] Σελληνίτης, καὶ [30] Σελληναῖος.

SELENE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Et alia magna, una ex centum insulis. Est etiam Selene placenta quædam astro similis. Incola, Selenites, & Selenæus.

ΣΕΛΙΝΟΥΣ [31], πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης [32] Σελινούντιος, καὶ Σελινήσιος, καὶ [33] Σελινουσία.

SELINUS, urbs Siciliæ, masculine & fœminine dicta. Civis, Selinuntius, & Selinusius, & Selinuntia.

ΣΕΛΛΑΣΙΑ [34], πόλις Λακωνική· Θεόπομπος ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν. Ὁ πολίτης Σελλάσιεύς, ὡς Ἀπεύς.

SELLASIA, urbs Laconica. Theopompus in quarto Hellenicorum. Civis, Sellasieus, ut Apieus.

ΣΕΛΛΟΙ, οἱ Δωδωναῖοι.

SELLI, Dodonæi.

—— [35] Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ.

—— *Circum vero Selli*

Σοὶ ναίκσ' ὑπὸ φῆγμ. ——

Te habitant vates ——

Λέγεται καὶ νίκα δ σ, Ἐλλοί.

Dicitur etiam fine *s*, Elli.

ΣΕΝΝΟΝΕΣ [36], ἔθνος Γαλατικὸν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ.

SENNONES, gens Galatica, ut Uranius in Arabicorum primo.

SE-

[20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ.] Alii Νικάτωρ scribunt. Seleuciæ, quam Nicanor condidit, insignem lege descriptionem apud Theophylactum lib. v c. vi t. i hist. Byzant.

[21] Σελευκεῖς.] ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΚΑΔΝΩ. Vide Spon. recherches d'Antiq. 184.

[22] Σελευκιεῖς.] Forte Σιλουκιεῖς.

[23] Σελευκὶς.] Apud Plutarch. Σιλουκὶς pag. 564.

[24] Σέλευκος.] Hanc in voce Φαλγα Seleuciam Mesopotamiæ videtur appellatur Hol.

[25] Σελευκήτης.] Vide Trist. tom. p. pag. 425.

[26] Σελευκοβηλαῖος.] Salm. ad Sol. pag. 618, 619.

[27] Σελήνη.] Vide, num hæc sunt intelligenda de Selene, cujus meminit Chron. Alexand. pag. 97.

[28] Ἔστι δὲ Σελλήνη πέπλον.] Vide Grammaticos. Euripides Erechtheo. καὶ μοι πολὺν μὲν πίλναιο ἐκπίπτων δόμων Φοιβου Σελλαίας πρὸς δὲ πυρίμνοι χλόης. Lege πρὸς ἄστρα πεπλωκότ' ἴον. Σελλοῖται etiam gens Arcadiæ quædam apud veterem Apollonii Scholiasten. καὶ ἔθνος ἐν Ἀρκαδίᾳ Σελλοῖται, quod ideo notavi, quia pauci eorum meminerunt. Salm.

[29] Ἔστι δὲ Σελλήνη πέπλωκεν ἄστρῳ ὅμοιόν τι.] Vide insignem & præstantissimum locum apud Athenæum lib. xi pag. 489. Vide Hesy. h. in Σελλοῖς. Alciphron epistol. ultima πίμπλημι Σιλίνης. Vide Suidam in Βῶς πῶλον & voce Σελλὴ & Πέπλον. Spanh. de Numis. antiq. in Nicolai. & Eustat. ad Iliad. Σ pag. 1165 lin. 6. Vide Hesych. in voce Βῶς pag. 197 & in Βῶς πῶλον. Vide Etym. Mag. auct. voce Βῶς pag. 204. Quære etiam τὸ θυμα in Constant. Lexico. Πέπλωκε πολυέμφατον vide Reines. Var. lect. 101. Vide quoque Voss. ad Mel. pag. 78, ubi πίμπλημι πτε οὐ χίμαιραι λύραις ἐ πέζαι ἐ βιλῶν, placentulæ in formam arcus, lyræ. Μύκητες erant placentæ formam pudendi muliebris referentes. Vide Meurs. Græc. Feriatam pag. 154.

[30] Σελληναῖος.] In voce Ἀμφὶ gentilitium est Σελληνίτης.

[31] Σελινοῦς.] Vide Xiphilinum apud Ortelium.

[32] Σελινούντιος.] Vide in Ταμυράδης.

[33] Σελινουσία.] Nomen habet ab adjacente fluvio. vide Ἀγεμαχίδης.

[34] Σελλασία.] Aut hæc exstirpanda est aut altera, de qua in præcedentibus.

[35] Ἀμφὶ δὲ Σελλοί.] Vide notas Casaub. ad Strab. pag. 25.

[36] Σέννονες.] Varie apud auctores, gentis nomen scribitur. Vide Cluv. Ital. ant. pag. 309. hæc mihi sunt suspecta.

[37] Ἔ-

ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ, ἔθνος Ἰταλικὸν, ὡς Πολύβιος ἐν τρίτῳ.

SENOESSANI, gens Italica, ut Polybius in tertio.

ΣΕΜΦΗ, ὡς Τύμφη, πόλις τῆς Εὐφρατησίας Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεμφαῖος, καὶ Σεμφηνός.

SEMPHE, ut Tymphe, urbs Arabiæ juxta Euphraten. Gentile, Semphæus, & Semphenus.

ΣΕΡΙΦΟΣ, μία τῶν Σποράδων, ἐξ ἧς καὶ ὁ βάτραχος Σεριφίος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Σεριφία, καὶ Σεριφαία.

SERIPHUS, una Sporadum, unde & Seriphia rana. Et fœmininum Seriphia, & Seriphæa.

ΣΕΡΜΥΛΙΑ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖος. Ἔοικε δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Σερμύλιον, τὸ ἐθνικὸν, Σερμυλιαῖος, καὶ Σερμυλία, καὶ Σερμυλιώτης.

SERMYLIA, urbs circa Athon, ut Hecatæus. Videtur vero tamquam a Sermylium, gentile, Sermyliæus, & Sermylia, & Sermylieus.

ΣΕΡΡΕΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σερρεώτης, καὶ Σερρεώτης, ὡς ἀπὸ Λαυρεώτου Λαυρεώτης. Καὶ Σερρεάτης, ὡς Λεπρεώτου Λεπρεάτης. Καὶ Σέρρειον τεῖχος. Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σερρειοτειχίτης. Καὶ ἀπὸ τοῦ Σέρρεια ὄρη, οἱ Σέρρειοι ἐθνικόν. Λέγεται καὶ Σέρρα, ἧς ἡ γυνὴ κατ' Ἴωνας Σέρρης· καὶ Σερραλεκίτης.

SERRHEUM, promontorium Thraciæ. Est etiam urbs Samothraciæ. Gentile, Serrheus, & Serrhgotes, ut Laureum, Laureotes; & Serrheates, ut Lepreum, Lepreates. Et Serrheum Tichos. Cujus gentile, Serrheotichites, & hinc Serrhei montes. Gentile Serrheus. Dicitur etiam Serrha, cujus genitivus secundum Jonas, Serrhes, & Serrhatichites.

ΣΕΣΑΡΗΘΟΣ, πόλις Ταυλαντίων, ὡς φησιν Ἑκαταῖος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σεσαρήθιος.

SESARETHUS, urbs Taulantiorum, ut inquit Hecatæus. Et gentile, Sesarethius.

ΣΕΣΙΝΔΙΟΝ, πόλις Ἰνδικὴ. Τὸ ἐθνικὸν Σεσίνδιος, ὡς τὸ Ἴνδιον Ἰσίνδιος.

SESINDIUM, urbs Indica. Gentile, Sesindius, ut Isindi, Isindius.

ΣΕΣΤΙΟΝ, πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σεστιεύς, ὡς πὰ εἰς ον ἐδέπερα.

SESTIUM, urbs in mediterranea Oenotrorum. Gentile, Sestieus, ut neutra in on.

ΣΗΚΟΑΝΟΣ, ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σηκοάνιοι, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ.

SECOANUS, fluvius Massilienfium, a quo gentile, Secoani, ut Artemidorus in prima.

ΣΗΛΥΜΒΡΙΑ, πόλις Θρᾴκης, Κεκλημένη ἀπὸ Σήλυος. Βρία γὰρ ἡ Θρᾴκων πόλις, ὡς Πολτυμβρία, ἡ Πολτυπόλις. Οἱ πολῖται, Σηλυμβριανοί.

SELYMBRIA, urbs Thraciæ. Vocata vero fuit a Selye. *Bria* enim fecundum Thraces urbs, ut Poltymbria, Poltyis urbs. Civis, Selymbrianus.

ΣΗΜΑΧΙΔΑΙ δῆμος Ἀττικὸς, ἀπὸ Σημάχου, ἀφ' ἧς καὶ τὴν γυναῖκα ἐπηξενώθη Διόνυσος. Ἀφ' ὧν αἱ ἱερεῖαι αὐτῷ. Ἔστι δὲ καὶ Ἀντιοχίδος φυλῆς φιλόχορος. Ἐν δὲ τῇ Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Οἱ δημότης, Σημαχίδης.

SEMACHIDÆ, populus Atticus, a Semacho, cujus etiam filiæ Dionysum hospitio excepere. Unde ipsius Sacerdotes. Est vero Antiochidis tribus. Philochorus autem Epacriæ ait populum. Popularis, Semachides. Localia,

---

17 Ἐν τρίτῳ.] Vide Holsten. Geog. notas ad Cluv. pag. 224.

18 Σεμφη.] Si literarum ordinem respicis, non debet hic esse Σεμφη. Sine dubio Σίμφη positum est pro Σίκφη. Sic supra pro Σαπφειρίνη quod est in vulgatis, manu exarati habebant Σαωφειρίνη. Veteres Græci raro π & φ conjungebant. In quibusdam veteribus Σαμφὼ pro Σαπφὼ & Σάμφος pro Σάπφος, quod est notatu dignum. Salm.

19 Σίφος.] Hyg. fab. LXXXIII.

20 Σερμυλια.] Forte Σερμυλιεία.

21 Σήφ(ος.) Vide Holsten. ad Car. a S. Paul. pag. 113 & 155.

22 Σισάρη.] Hecatæi locum vide in voce Χαλιβ.

23 Ἐκαῖος.] Cas. ad Strab. 123. Vide quoque Palmerii Græciam pag. 191 edita.

24 Σισδίς.] Lege Σισδίς.

25 Σικόανος ποταμός.] MSS. Σηκόανος πόλις Μασσαλιῶν. τὸ ἐθνικὸν Σηκόανοι. Salm.

26 Σηλυμβρία] Καὶ τὸ τοῦτο τὸ ἐπὶ Θρᾴκης ἐν Σηλυβρίᾳ ἐν Βυζαντίοις. Herod. in Erato. *Idem.*

27 Σηλυμβριανός.] In voce Ἄγκυρα invenitur Σηλυμβρίᾳ, sed qua ratione.

28 Σημάχου.] Vide Scal. ad Euseb. 33. Simf. 46. p. 1.

29 Οὗ δὲ πᾶς ἠγαλεφίσ.] MSS. ἧς δὲ πᾶς ἠγαλεφίσ ἐπηξενώθη, & ita omnino legendum censeo. Eusebius quoque scribit Herculem Semacho hospitio receptum fuisse καθὼς Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος· ὃν πρὸς φασὶ Διόνυσον εἰς τὸν Ἀττικὸν ἐλθόντα ἐπηξενωθῆναι Σημάχῳ. Salm.

30 Ἐπακρίας.] Vide in illa voce.

δης. Τὰ τοπικὰ, ὀν Σημαχιδῶν, ὃ Σημαχιδῶν, ὡς Σημαχιδῶν.

A calia, ex Semachidis, in Semachidis, ad Semachidas.

ΣΗ'ΝΗ [11], πόλις Κιλικία. Ὁ πολίτης Σηνεὺς, καὶ [12] Σήνων.

SENE, urbs Celtica. Civis, Senæus, & Senon.

ΣΗ'ΝΟΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος ἐν αὐτῆς περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Σηνικός.

SENUS, urbs Ægypti. Hecatæus in ejus Periegesi. Civis, Senicus.

ΣΗ'ΡΕΣ [13], ἔθνος Ἰνδικὸν, [14] ἀσώματοι ἀνθρώποις, ὡς Οὐρανίων ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν.

SERES, gens Indica, ab hominum consortio aliena, ut Uranius in Arabicorum tertio.

ΣΗ'ΣΑΜΟΝ [15], πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ὤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Δίδυμος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν [16] Σησαμινοὶ, καὶ Σησαμίτης.

SESAMUM, urbs Paphlagoniæ, in qua habitavit primus Phineus. Didymus vero insulam esse ait. Gentile Sesamini, & Sesamites.

ΣΗΣΤΟ'Σ [17], πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. Λέγεται δὲ Ἠρσηνικῶς παρ' Ἐφόρῳ. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, [18] ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Ὁ πολίτης. Σήσιος· Ἔστι δὲ, ὡς φαῖς· Φαίσιος.

SESTUS, urbs ad Propontidem. Usurpatur autem masculine apud Ephorum. Athenienses vero *in illa Sesto* dicunt. Civis, Sestius. Est vero, ut Phæstus Phæstius.

ΣΗΤΑΓΟΝ χωρίον πρὸς Σύβαρι, ἔνθα [19] Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, [20] αὐτὴν ἐσώσαμεν. Τὸ ἐθνικὸν, Σηταῖος.

SETÆUM, regio circa Sybarin, ubi Setæam, unam captivarum, quæ aliis persuaserat Græcorum naves comburere, cruci affixere. Gentile, Setæus.

ΣΗΤΙ'Α, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [21] Σητῖνοι. Ἔστι δὲ καὶ Σητὶς πόλις. Τὸ ἐθνικὸν τῶν Σητῶν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ, Σήταιος. Λέγονται καὶ Σητοὶ, ὡς Δελφοὶ, καὶ Λοκροί.

SETIA, urbs Italiæ. Gentile, Setini. Est vero etiam Sete urbs. Gentile Setarum, quæ in Bithynia, Setæus. Dicuntur etiam Seti, ut Delphi, & Locri.

ΣΙΑΓΑΘΟΥΡΓΟΙ [22], ἔθνος, περὶ οὗ φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ Σαρματίας.

SIAGATHURGI, gens, de qua loquitur Marcianus in Periplo Sarmatiæ.

ΣΙ'ΒΑΙ [23], Ἰνδικὸν ἔθνος, ἅμα Δηριάδῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ. καθά φησι Διονύσιος.

SIBÆ, Indica gens, quæ pugnavit una cum Deriade contra Dionysum, ut inquit Dionysius.

ΣΙ'ΒΔΑ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Σιβδάται. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβδαῖος, καὶ Σιβδίτης.

SIBDA, urbs Cariæ. Cives, Sibdatæ. Gentile, Sibdanus, & Sibdites.

ΣΙΒΕΡΗΝΗ', πόλις Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβερληνός· Προκαλεληφθη γὰρ ὁ τύπος τῷ πρωτοτύπῳ.

SIBERENE, urbs Oenotrorum. Gentile, Siberenus. Jam enim ante comprehensus typus in primitivo.

ΣΙ'ΒΥΡΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιβύρτιος, ὡς Πολύβιος ἐν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ.

SIBYRTUS, urbs Cretæ. Gentile, Sibyrtius, ut Polybius in tertio decimo.

SI-

---

[11] Σήνη.] Sine est in Thracia apud Plut. t. 2 pag. 298.

[12] Σήνων.] Gentile Σήνωνος habes in Σάνη.

[13] Σῆρες.] De iisdem Dionysius de situ orbis, & ejus Scholiastes Eustathius. *Salm.*

[14] Σῆρες &c.] Anonymus in descriptione totius orbis hanc gentem Σῆρας & non Σῆρις nominat. Vide pag 3. Eust. in Dionys. de situ orbis pag. 99.

[15] Σῆρις ἔθνος Ἰνδικὸν.] Seres ab occidentali latere Scythis extra Imaum montem annectuntur; septentrionali & orientali terræ incognitæ ac nivosæ solitudini cohærent. Agathemerus lib. II cap. VI. Μεθ' ὃν σύμπασαν Σκυθίαν ἐφεξῆς ἡ Σηρικὴ, τὸ ἀνατολικώτερον κατειλημμένη τοῦ ἀναγωγοτέρου. Sed qua meridiem spectant, ad Indiam & Gangem porrecti sunt. Hinc itaque manifeste constat Sericam mediam inter Scythiam & Indiam esse sitam, & hæc causa est, quare Seres ab antiquis nunc Indiæ, nunc Scythiæ populis annumerentur. Clemens Alexandrinus Σῆρας Ἰνδικοὺς vocat: Sed Eustathius ad Dionys. ἔθνος βάσκασι Σκυθικὸν esse retert.

[16] Ἀσωμάτοις ἀνθρώποις.] Pom. tradit Seras rebus in solitudine relictis abientes peragere commercia. Vide ad illud ἀσωμάτοις ἀνθ. Urfinum in Trat de Seribus pag. 381.

[17] Σέστος.] Apol. Schol. pag. 235.

[18] Σηστῷ.] Vide Eust. ad Hom. pag. 362.

[19] Σηταίαν.] Vide Eust. ad Dionys. 73. Attice fem. generis est.

[20] Ἐν τῇ Σηστῷ.] Ad hunc locum respexit Eustathius. Περὶ Εὐρώπης δὲ ἴσως εἰπεῖν ἐστι πόλις λεγομένη Ἀτλικὸς ἐν τῇ Σηστῷ, ὅθεν καὶ Ἔφορός φησι Σηστὸς. Salm.

[21] Σητῖνοι.] Vide Theocriti & Lycophronis commentatores.

[22] Αὐτὸν ἱστορεῖ.] Lege ex MS. αὐτοὶ ἱστοροῦσι, & ita legendum est Hellenismo postulante. *Salm.*

[23] Σητῖνοι.] Σητῖνοι scribit Cluv. pag 1021.

[23] Σιβδαῖος.] Vide Voss. ad frag. Perip pag 31.

[23] Σίβαι.] Clavam gestant Sabæ & bubus clavæ notam inurunt. Arrianus, Ἐν δὲ ἐκατέρᾳ τῇ οἰκήσει τῶν Σαβαίων καὶ τοῖς βουσὶν αὐτῶν βάκτρου ἐστὶν εἰκὼν ἐμπεπυρισμένη. rerum Indicarum lib. I pag. 171. Sibas etiam vocat Strabo, & eos appellat Χατραίους τῆς Ἡρακλείου ἐκφαλδοποίησεν. quod non Herculi sed Dionyso videtur attribuere noster. Hic Dionysius quem

ΣΙΓΑΘΑ, πόλις Λιβύης, ὡς Στρά- A
βων ἑπτακαιδεκάτη. Ὁ πολίτης, Σιγαθεύς.

SIGATHA, urbs Libyæ, ut Strabo septima decima. Civis, Sigatheus.

ΣΙΓΓΑ, ὡς Πολυβ. δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγαῖος.

SINGA, ut Polybius duodecimo. Gentile, Singæus.

ΣΙΓΓΑΡΑ[66], πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσῃ, ὡς Οὐρανίος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης, Σιγγαρηνός. B

SINGARA, urbs Arabiæ ad Edeſam, ut Uranius in Arabicorum primo. Civis Singarenus.

ΣΙΓΓΟΣ, πόλις περὶ Ἄθων· Τὸ ἐθνικὸν, Σίγγιος· Καὶ Σιγγικὸς τὸ κλητικὸν, καὶ[67] Συγγαῖος.

SINGOS, urbs circa Athon. Gentile, Singius. Et poſſeſſivum Singicus, & Singæus.

ΣΙΓΓΥΑ, πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγυάτης, ὡς Αἴγυας Αἰγυάτης. C

SINGYA, urbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates, ut Ægyæ, Ægyates.

ΣΙΓΕΙΟΝ, πόλις Τρῳάδος, ὡς Στράβων τρίτῃ· Ὁ πολίτης, Σιγειεύς. Τὸ ἡλικὸν Σιγειάς, καὶ Σιγειακός. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος.

SIGEUM, urbs Troadis, ut Strabo tertia. Civis, Sigeeus. Fœmininum Sigeas, & Sigeacus. Eſt etiam aliud gentile, Sigeus. D

ΣΙΓΗ, πόλις Τρῳάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιγίτης.

SIGE, urbs Troadis, ut Hecatæus Aſia. Gentile, Sigites.

ΣΙΓΝΙΝΑ[67], πόλις Ἰταλίας, ὡς Στράβων τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίγνινος.

SIGNINA, urbs Italiæ, ut Strabo tertia. Gentile, Signinus.

ΣΙΓΡΙΟΝ[70], Λέσβου λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Σιγρεύς, καὶ Σίγρειος. E

SIGRIUM, Lesbi portus. Gentile poteſt & Sigrieus, & Sigrius.

ΣΙΓΥΝΟΣ, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κλησίας ἐν πρώτῳ περίπλων. Οἱ πολῖται, Σίγυνοι.

SIGYNUS, urbs Ægypti, ut Cteſias in primo circumnavigationum. Cives, Sigyni.

ΣΙΔΑΚΗ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Σιδάκης τοῦ Ἀμισοδώρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδακηνός, καὶ Σιδακληνὴ, καὶ Σιδακληνὸν, καὶ Σιδακεὺς τῷ τῆς χώρας ἔθει. Χαίρουσι γὰρ τῷ τύπῳ. F

SIDACE, urbs Lyciæ, a Sidaca Amiſodori. Gentile, Sidacenus, & Sidacena, & Sidacenum, & Sidaceus regionis conſuetudine. Gaudent enim hoc typo.

ΣΙΔΑΡΟΥΣ[71], πόλις καὶ λιμήν· Τὸ ἐθνικὸν, Σιδαρήνιος. Ὡς Τραπεζούντιος. G

SIDARUS, urbs, & portus. Gentile, Sidaruntius, ut Trapezuntius.

ΣΙΔΗ[72], πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ Κεκλῆσθαι δὲ[73] ἀπὸ Σίδης, τῆς θυγατρὸς Μενταύρου,[74] γυναικὸς δὲ Μώλου, ἀφ' ἧς νῆσος. Ὁ πολίτης,[75] Σιδήτης. Τὸν δὲ δισύλλαβον συναιρεῖ ἐχῇ λέξει ἡ, λέξει δὲ βαρύνει τὴν πρωτοτυπικὸν τόνον. Τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα διὰ συλλαβῆς, περισπᾶται, ὀξυνόμενα μέν, λέξει δὲ τὸ περίγωνον ἀποφέρει. Φυλὴ Φυλέτης.[76] Διὸ δὲ καὶ η βαρυνόμενα, Κώμη Κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης. H

SIDE, urbs Pamphyliæ, ut Hecatæus Aſia. Eſt autem vocata a Sida filia Mentauri, uxore vero Moli, a quo inſula. Civis, Sidetes. Secundam ſyllabam habet per eta, propter accentum prototypi gravem. Diſyllaba enim primitiva, in eta deſinentia, habentia quidem accentum acutum, per ε pſilon derivativum efferunt. Ut Phyle Phyletes. Quæ vero accentum gravem habent per *eta*, ut Come Cometes, Pyle Pyletes, & Pylates.

I

ΣΙ-

quem citat Strabo. Porro hos Γαῖος vocat, cum apud eum sit scribendum Σιδαῖος. Salm.

66 Σιδὴ.] Salm. ad Sol. pag. 995.

64 Σίγμεα.] Vide Seguini Numiſmata pag. 173 ubi nomen urbis.

65 Σιγραῖος.] Lege Σιγραῖος.

66 Σιγῆς.] Vide Parrhas. ad Claud 247.

67 Σίγνια.] Straboni lib. v Σιγνία, & ita vult hic legendum eſſe Rhod. in Scrib. larg. pag. 175.

68 Σπαθοντρίτη.] Ita libri quoque veteres Γ. ſed legendum eſſe conſtat παπῇ. Σιγρ. in Strabone legitur & Σιγρ. οὐ, non Σιγνι. Salm.

69 Σιγνι.] Accentus male eſt collocatus.

70 Σίγριον.] Vide Agath. pag undecima. Vide in Nicæa.

71 Σιδαροῦς πόλις.] Lege Σιδαρῆς πόλις Λυκίας ἢ λιμήν. Voſſium vide ad Seyl. pag. 18.

72 Σίδη.] Vide omnino Arrianum lib. 1 de expeditione Alexandri pag. 16 ed. Henr. Stephani. Salm.

73 Σίδη.] Vide Caſ. ad Ath. pag. 927. Vide Spanh. pag. 897. Patin. theſ. pag. 18.

74 Ἀπὸ Σίδης.] Vide Apollo. Arg. 1, & ejus Schol. Salm.

75 Γυναικὸς δὲ Μώλου.] Lege γυναικὸς δὲ Κιμώλου. ἀφ' ἧς ἡ νῆσος. Ita legendum ex MSS. & ſane a Cimolo Cimolos inſula. Nulla eſt autem inſula Molus. Idem.

76 Σιδήτης.] Σιδήτης apud Arrian. pag. 68.

77 Διὸ δὲ καὶ η βαρυνόμενα.] Διὸ καὶ η τὸ περίγωνον ἀποφέρει.

SI-

ΣΙΔΗ'ΛΗ, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαλεῖτο Α Σίδηλις. Ὁ πολίτης, Σιδηλίδης.

SIDELE, urbs Joniæ. Hecatæus Asia. Civis, Sidelenus.

ΣΙΔΗ'ΝΗ, πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιδήνιος, ὡς Σοφίνης.

SIDENE, urbs Lyciæ, ut Xanthus in Lyciacorum quarto. Gentile, Sidenus, ut Sophenus.

ΣΙΔΟΥ'Σ[77], κώμη Κορίνθου, ἡ Μεγαρίδος ναύσταθμον. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδούνιος. Ἔστι καὶ πλησίον κλαζομενὰς κώμη, καὶ ἄλλη τῆς Ἐρυθρᾶς, καὶ πόλις τῆς Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδήσιος. B

SIDUS, vicus Corinthi, vel Megaridis navale. Gentile, Siduntius. Est etiam circa Clazomenas vicus; & alius maris rubri, & locus Pamphyliæ. Gentile, Sidusius.

ΣΙΔΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰωνίας. Ἐκαπαῖος Ἀσίᾳ· Ἐν ᾗ Σίδουσα πόλις. C

SIDUSSA, urbs Joniæ. Hecatæus Asia. *Inest vero Siduſſa urbs.*

ΣΙΔΥΜΑ[78], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ἐκλήθη ἀπὸ Σιδύμου. Ὁ πολίτης, Σιδυμεύς.

SIDYMA, urbs Lyciæ, ut Alexander Lyciacorum primo meminit. Vocata vero fuit a Sidymo. Civis, Sidymeus.

ΣΙΔΩ'Ν[79], πόλις Φοινίκης. Ἐκαπαῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιδώνιος, Διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ Διὰ τοῦ ο μικροῦ. Καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκόν· Ἀλλὰ καὶ[80] Σιδὼν ἐθνικόν. D

SIDON, urbs Phœnicæ. Hecatæus Asia. Civis, Sidonius per o magnum, & per o breve. Et fœmininum Sidonis. Sed etiam gentile, Sidon.

ΣΙΔΩΝΙ'Α, πόλις Τρῳάδος. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδώνιος· Προκαλεῖται γὰρ τὸ[81] πρωτότυπον. E

SIDONIA, urbs Troadis. Gentile, Sidonius. Occupavit enim primitivum.

ΣΙΘΗΝΟΙ', ἔθνος παροικοῦν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

SITHENI, gens adjacens mari rubro, ut Marcianus in Periplo.

ΣΙΘΩΝΙ'Α, μέρος Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Σιθώνιος, καὶ[81] Σιθωνίη. F

SITHONIA, pars Thraciæ. Gentile, Sithonius, & Sithonia.

ΣΙΚΑ'ΝΗ, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σικάνιος.

SICANE, urbs Iberiæ, ut Hecatæus Europa. Gentile, Sicanius.

ΣΙΚΑΝΙ'Α[82], ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. Καὶ πλησμὸς Σικανὸς, ὡς Φησὶν Ἀπολλόδωρος. G

SICANIA, regio circumpoſita Agrigentinis. Et fluvius Sicanus, ut inquit Apollodorus.

ΣΙΚΕΛΙ'Α[83], ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σικελοὶ, καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ ἐποίκου τινὸς ἐπικτήτου χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς[84] Κίλικες ἀπὸ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία· Ὡς Θετταλοὶ ἀπὸ Θετταλοῦ, οὗ καὶ ἡ Θετταλία. Καὶ Φρυγὸς, Φρύγες, οὗ καὶ Φρυγία. Οἱ δ' ὑπογενόμενοι, καὶ τὴν χώραν ἀρόντες πρωκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν· ὡς ἀπὸ τοῦ Φθίας Φθιῶται, ἄτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ[85] Σικελιῶται· Καὶ Σικελὸς, καὶ H I

SICILIA, regio, & insula. Gentile, Siculi, & Siceliotæ. Illi quidem a conditore & primo duce regionis, a quo etiam regio, ut Cilices a Cilice, a quo & Cilicia. Ut Thessali, a Thessalo, a quo Thessalia. Et a Phryge, Phryges, a quo Phrygia. Qui autem post advenerunt & regionem invenientes prius appellatam, cognominati fuere; ut ab Phthia Phthiotæ, sic ab Italia & a Sicilia Italiotæ & Siceliotæ. Et Siculus, & Sicula. Est & alia Sici-

[87] Σι-

[77] Σιδοῦς.] Vide Spanhem. pag. 285.

[78] Σίδυμα.] Vide Holst. ad P. pag. 148.

[79] Σιδών.] De urbis conditore legimus apud Cedrenum. φησὶ δὲ ὅτι ὁ Μιλησιάδης Σιδὼ βασιλεὺς, ἀφ' οὗ Αἰγύπτιοι, ὃς ἐκτίσε Σιδῶνα πόλιν. Quod gentile ſcribatur per O mag. & parv. hinc fit quod πρωτότυπον in genit. habet Σιδοῦς. & Σιδῶνος. patet hoc ex verſu periegetæ Dionubi verſiculo.

[80] Σιδὼν ἐθνικὸν.] Vide Triſt. Num. ibi cum Ω ſcribitur. 126 & 227. Cuperi Apoth. Hom. 251.

[81] Πρωτότυπον.] Primitivum ponitur pro derivativo. Vide Cataub. ad Perſ. pag. 448.

[82] Σικανία.] Vide in Pallene. Cononem pag. 272. a Sythono Odomantorum Rege.

[83] Σικελία.] Lycoph. Schol. pag 154. Cataub. ad Athen. pag. 87. Sicania & communis eſt univerſæ Siciliæ appellatio, & peculiare nomen cujuſdam particulæ. ſicut Aſia & partem οἰκουμένης modo latius modo anguſtius ſignificat, & præterea minimam Aſiæ partem, unde Ἀσίσθ' λειμὼν apud Poëtam &c. Vide locum.

[84] Σικελία ἡ χώρα.] Forte intelligit Siciliam in Mauritania, Triſt. t. 2 pag. 292. Non intelligit Stephanus hoc vocabulo Siciliam, ſed partem quandam Italiæ, quæ antiqui temporis Sicilia dicta fuit.

[85] Κίλικες.] Vide Conſt. Porphyrog. de Them. Them. Sicilia.

[86] Σικελιῶται.] Ariſtid. pag. 42 tom. 2.

87 Σι-

[87] Σικελή. Ἐστι καὶ ἄλλη [88] Σικελία, κατὰ τὸν A Sicilia juxta Peloponnesum.
Πελοπόννησον.

ΣΙΚΗΜΟΣ [89], πόλις Ἀραβίας, καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν Σικήμιος, καὶ Σικημίτης. Τὸ δὲ Σίκημα τὸ ἐθνικὸν, [90] Σίκημοι.

SICEMUS, urbs Arabiæ, & Sicema. Gentile, Sicemius, & Sicemites. A Sicema vero gentile, Sicemi.

ΣΙΚΗΝΟΣ [91], νῆσος πρὸς τῷ Κρήτῃ, ὡς Στράβων δεκάτῃ. Αὐτὴ Οἰνόη πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ [92] Σικηνίτης, ὡς νήσου νησίτης. B

SICENUS, insula circa Cretam, ut Strabo decima. Ipsa prius Oenoë vocabatur. Incola, Sicenites, ut Nesus Nesites.

ΣΙΚΥΩΝ [93], πόλις Πελοποννήσου. Λέγεται καὶ ἡ λυκῶς καὶ θηλυκῶς. Ἡ δὲ αὐτὴ C ἐκλήθη καὶ [94] Μήκων, καὶ Τελχινία. Ὁ πολίτης Σικυώνιος, καὶ [95] Σικυώνιος.

SICYON, urbs Peloponnesi. Dicitur fœminine & masculine. Eadem & Mecon, & Telchinia vocata fuit. Civis Sicyonius, & calcei Sicyonii.

ΣΙΛΙΝΔΙΟΝ, πλίσμα πρὸς τῇ Ἴδῃ, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τῆς Τρωικῆς Διηγήσεως. Οἱ πολῖται Σιλινδίται, καὶ Σιλινδῖται. D

SILINDIUM, urbecula circa Idam, ut Demetrius Scepsius in sexto decimo Trojanæ ordinationis. Civis, Silinditæ, & Silindiotæ.

ΣΙΛΛΥΟΣ [96], πόλις Ἰωνίας, πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιλλυεύς.

SILLYUS, urbs Joniæ juxta Smyrnam. Gentile, Sillyeis.

ΣΙΜΑΝΑ, πόλις Βιθυνίας, μεταξὺ δύο ποταμῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιμανεύς, καὶ [97] Σιμανδρίς. E

SIMANA, urbs Bithyniæ inter duos fluvios. Gentile, Simanæus, & Simaneus.

ΣΙΜΗΝΑ, πόλις Λυκίας, ἰδιότροπος. Οἱ κάλοικοῦντες Σιμηνεῖς, ὡς Σιδυμεῖς.

SIMENA, urbs Lyciæ, neutraliter. Incolæ, Simeneis, ut Sidymeis.

ΣΙΜΟΕΙΣ [98], καὶ Σιμῶς, ὡς Ὀπόεις Ὄπως· Παρήγαγον, Σιμόεν Σιμῶν. Καὶ θηλυκὸν, [99] Σιμωνίς. F

SIMOIS, & Simus, ut Opois Opus. Derivativum Simuntius. Et fœmininum Simuntis.

ΣΙΜΥΡΟΣ [100], πόλις Συρίων. Ἔφορος δέ, Σίμυρα ἰδιοτρόπως αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμυρεύς, καὶ ἰδιοτρόπως Σιμυρδής.

SIMYRUS, urbs Syriorum. Ephorus vero Simyra neutraliter eam vocat. Gentile, Simyrius; a neutrali autem, Simyreus.

ΣΙΝΑΙ, μητρόπολις τῶν Σίνων, ὡς φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. G

SINÆ, metropolis Sinarum, de quibus inquit Marcianus in circumnavigationibus.

ΣΙΝΔΗΣΣΟΣ, ὡς Τελμισσός, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινδησσεύς, καὶ Σινδησσίτης.

SINDESSUS, ut Telmissus, urbs Cariæ. Gentile, Sindesseus, & Sindessius.

ΣΙΝΔΙΑ [1], πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίνδιοι. H

SINDIA, urbs Lyciæ. Hecatæus Asia. Gentile, Sindii.

ΣΙΝΔΑ [2], πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθεν οἱ καλούμενοι Σίνδαι.

SINDA, urbs prope magnum Indiæ sinum, unde appellati Sindæ.

ΣΙΝ-

SIN-

[87] Σικελή.] Σικελὴ est apud Theocritum Eid. 1 versu 125 ad quem locum vide Scholiast.
[88] Σικελία.] Procul dubio intelligit Naxum, de qua apud Agathemerem his verbis. Τῶν δὲ Κυκλάδων κειμένη ἐστὶν ἐναντίον, διὸ μικρὸν λείπει Σικελίᾳ. Boch. 447.
[89] Σίκημος.] Forte Sichem pag. 111 in Allat. symmictis.
[90] Σίκημοι.] Vide Joseph. lib. Cap. cap. 11. Spanh. pag. 770.
[91] Σίκηνος.] Aliis Σίκινος dicitur. Σίκηνος δὲ τῆσός ἐστι τῆς Κρήτης, ἣ πρότερον οἰνόη ἐκαλεῖτο. Vocata est autem a Sicino Thoantis & Medeæ filio. Vide Apoll. Scholiasten. Salm.
[92] Σικήνιος.] Etymol. Mag. in Σίκινος.
[93] Σικυών.] Vide in Τελχινία. Samf. pag. 26 p. 1.
[94] Μήκων.] Vide Spanh. pag. 912.
[95] Σικυώνιος.] Vide in Τελχινία.
[96] Σίλλυος.] Salm. ad Sol. pag. 781.
[97] Σιμανεῖς.] In MSS. est Σιμαναῖς.
[98] Σιμόεις.] Magna Epitomatoris oscitantia (quam Steph. imputare nefas sit) quod situm hujus loci non expressit.
[99] Σιμωνίς.] Vide illud fœm. apud Eurip. in Electra pag. 595. in Hecub. pag. 39.
[100] Σίμυρος.] Forte eadem quæ Σίνυρα. Vide Antonin. Itin. pag. 371. vide Ἴμυρα.
[1] Σίμυρα ἰδιοτρόπως] Simyram vocat Pomponius Melam apud quem male quidam corrigunt. Ἴμυρα est alio loco hujus auctoris. Ἴμυρα πόλις Φοινίκης. Salm.
[2] Σινδία.] Idem quod Isindos & Isindia.
[3] Σίνδα.] Salm. ad Sol. pag. 781.

ΣΙΝΔΟΙ[4], ἀπὸ μετοικεσίας τῶν Μαιώτιδος λίμνης. Ἔνιοι δὲ τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι Μαιωτῶν ἀπόσπασμα. Λέγεται δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον.

A SINDI, a meridie Mœotidis paludis. Nonnulli vero etiam Sindicam gentem ajunt esse Mœotarum reliquias. Dicitur quoque pudendum fœmineum.

ΣΙΝΔΟΝΑΪΟΙ, Θρᾴκιον ἔθνος, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

B SINDONÆI, Thracius populus, ut Hecatæus Europa.

ΣΙΝΗΡΑ[6], πόλις Φοινίκης, ἡ τὸ ἀπὸ Φοινίκης καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σινηρεύς.

SINERA, urbs Phœnicæ, earum, qui a Phœnice & Syria. Gentile, Sinereus.

ΣΙΝΘΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ· ἡ ῥοδοδάφνη ἑβδόμη. Τὸ ἐθνικὸν Σίνθιος.

C SINTHUS, urbs juxta Thermæum sinum. Herodotus septima. Gentile, Sinthius.

ΣΙΝΟΈΣΣΑ[8], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινοεσσαῖος, καὶ Σινοεσσηνός.

SINOESSA, urbs Siciliæ. Gentile, Sinoëssæus, & Sinoëssenus.

ΣΙΝΤΙΑ[10], πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ γῆς περιόδου. Οἱ οἰκοῦντες, Σιντοὶ ὀξυτόνως. Σίγεται δέ τι θαυμαστὸν περὶ αὐτῆς, ὡς φησιν Ἀρίστοτέλης. Πάθημόν τινα εἶναι [11] Πόντου παραφερόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καιόμενοι τέναυλον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακι. Ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ, ἀποσβέννυνται ταχέως· τὸ δὲ καὶ ῥαινόμενοι, ἀναπίπτουσι. Ὀσμὴν δὲ καίονται πονηρὸν ὀζουσι, καὶ θερμοτάτοις ἀσφάλτῳ· καὶ τοῦ ὁσμοῦ ἄτῳ δρυμαίαν ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑποφέρειν καιομένων αὐτῶν. Λέγονται δὲ [12] Σίνλοι, καὶ Σίνλιον τὸ [13] αἰδοῖον.

D SINTIA, urbs Macedoniæ, prope Thraciam, ut Eudoxus in quarto terræ periodi. Incolæ, Sinti cum accentu acuto. Fit vero quid mirandum apud eos, ut inquit Aristoteles. *Fluvium quemdam esse nomine Pontum, in quo deferri quosdam lapides, quibus accensis contrarium accidit quam prunis ex ligni. Etenim vento perflati cito extinguuntur. Aqua vero aspersi accenduntur. Cum comburuntur autem, grave olent, & asphalto simile. Et odorem adeo acrem habent, ut nullum reptile sustineat ipsis ardentibus.* Dicuntur etiam Sintii, & Sintium neutrum.

E

F

ΣΙΝΤΟΙΟΝ, Φρυγίου Ἀρμενίας, κῶμα Γαλατῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιντοεύς.

SINTOEUM, castellum Armeniæ, Galatarum opus. Gentile, Sintœeus.

ΣΙΝΩΠΗ[14], πόλις Ἀφροδισιάτης ἐν Πόντῳ, [15] κῶμα Μακρίης κώας, ὡς φησι Φλέγων. Ὁ πολίτης Σινωπεύς, καὶ Σινωπήτης, καὶ Σινωπίτης, καὶ Σίναψ, ἀπὸ δὲ Σινωπεύς· Καὶ [16] Σινωπικόν.

SINOPE, urbs Ponti celeberrima, a Macritio Coo condita, ut inquit Phlego. Civis, Sinopeus, & Sinopites, & Sinopitis, & Sinopis, a Sinopeus. Et Sinopicum.

G

ΣΙΞΟΣ, πόλις Μασιλιωτῶν. Ἑκαλεῖτο Μεπὶ δὲ Σίξος πόλις.

SIXUS, urbs Mastienorum. Hecatæus. *Post vero Sixus urbs.*

H

ΣΙ-

SI-

[4] Σινδοί.] Et Scholiastes idem ait, male qui solet acuere. Acuunt tamen MSS omnes. quidam inter quos Herodianus ὡς τῆς ἴσης τῇ κρήνῃ ait gravi accentu notari oportere. Hellanicus in lib. de gentibus Βάσπορος δὲ παλαιστὴν. ἄπω δὲ ἐντάτου μαλάττων Σινδών. Salm.

[4] Σινδοί.] Alio nomine Ζιγοὶ dicuntur ab Eust. in Dionys. pag. 42.

[5] Γυναικεῖον αἰδοῖον.] Hesychius Σινδικὸν λέγεται τὸ γυναικεῖον. Idem Σινδὼν, περίζωμα interpretatur. ex Hipponacte hæc habet Hesychius, cujus hæc verba sunt ὡς τὸ Σινδικὸν λεγόμενον. Salm.

[6] Σίνηρα.] Vide Casaub. ad Strabonem pag. 213 E.

[7] Τῶν ἀπὸ Φοινίκης.] Thermæus sinus in Thracia est.

[8] Θερμαίου κόλπου.] Thermæus sinus in Thracia est.

[9] Σινοεσσά.] Anton. de se ip. ad se ip. ex edit Xylandr. pag. 165.

[10] Σιντία.] Vide Salm. ad Solin. 253 emend. Vide num Heraclea dicta sit. Vide Ant. It. Syriæ 475. Antigonus Caryst ius.

[11] Πόντου παραφερόμενον.] Hujus fluvii meminit Nicander in Theriacis. *Salm.*

[12] Σινθοί.] Σινθοὶ vel Σιντοὶ. ita illi appellantur. Σίνθιος vocat Hesychius. Σίνθιος, inquit, ὄφεως ἢ χθονὸς. οἱ δὲ τὸν λίμνην οἰκοῦντες. Idem.

[13] Σίνθιον.] Vide Apol. Schol. pag. 61.

[14] Σινώπη &c.] Alium urbis conditorem apud Plutar. pag. 506. & apud Schol. Apollon. Rhod pag. 236. Vide etiam Polybium lib. IV. Vide etiam Eust. in Dionys. pag. 103.

[15] Κῶμα Μακρίης Κώας.] Lege ex MSS πόλισμα Κρατίης Κώας, non Μακρίης mendosum. & nos ita olim emendavimus ex Eustathio scholiis in Dionysium. Σινώπη ἐν Σινωπικῷ πόλισμα πρὸς τοῖς Κρατίης Κώας. Cum vero Diodorus, Xenophon, Strabo & alii Sinopen a Milesiis conditam notent, omnino mihi sit verisimile hunc Critium Coum coloniæ illius Milesiorum ductorem fuisse. Omnino adhæsit ex fine prioris dictionis syllaba μα, ut desinant, Macritius ille qui sit, quærere docti. *Salm.*

[16] Σινωπικόν.] Vide etiam Vossium ad Justin. pag. 6.

[17] Σι-

ΣΙΠΟΥΣ [17], πόλις Δαυνίων. Τὸ ἐθνικὸν, [18] Σιπάντιος. A SIPUS, urbs Dauniorum. Gentile, Sipantius.

ΣΙΠΥΛΟΣ [19], πόλις Φρυγίας· Ἑλλάνικος [20] Ἱερειῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν [21] Σιπυλαῖος, καὶ [22] Σιπυλλωεύς. SIPYLUS, urbs Phrygiæ. Hellanicus sacerdotum primo. Gentile, Sipylenus, & Sipyleni.

ΣΙΡΕΣ, ἔθνος Θράκης [23] ὑπὲρ τὴς Βυζαντίους, ὡς δεδείκται [24] ἐν τῷ περὶ [25] Νίψων. B SIRES, gens Thraciæ supra Byzantios, ut ostensum est in loco de Nipsis.

ΣΙΡΒΩΝ, ἡ Σιρβωνὶς, λίμνη [26] πλησίον ἡ Κασίου. Τὸ κτητικὸν Σιρβώνιος, ἀπὸ τοῦ Σίρβωνος ἡμικῆς, ὡς Κιθαιρώνιος, καὶ Ἀργανθώνιος. SIRBO, & Sirbonis, palus juxta Casium. Possessivum Sirbonius, a genitivo Sirbonis, ut Citharonius, & Arganthonius.

C

ΣΙΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον ἡ [27] Μεταπόντιον, καὶ ποταμός. Μεταναμάσθη δὲ καὶ [28] Πολίειον, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἰλίῳ [29] Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ὁ πολίτης, Σιρίτης, ὡς Σύβαρις Συβαρίτης. Τὸ ἡλικὸν, Σιρίτις, καὶ Σιρίνος. Ἔστι καὶ Σίρις ὁ Παιονίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ ἡμικῆς Σιριοπαίονες. SIRIS, urbs Italiæ prope Metapontium, & fluvius. Post vero etiam Polieum appellata fuit, a Minerva Poliade in Ilio. Civis, Siritis, ut Sybaris, Sybarites. Fœmineum Siritis. Et Sirenus. Est etiam Siris in Pæonia, cujus gentile, a genitivo Siriopæones. D

ΣΙΡΜΙΟΝ [30], πόλις [31] Παιόνων. Τὸ ἐθνικὸν Σιρμιεύς, ὡς τὸ Σούνιον Σουνιεύς. SIRMIUM, urbs Pæonum. Gentile, Sirmieus, ut Sunion Sunieus.

ΣΙΡΡΑ [32], πόλις Θράκης· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιρραῖος. E SIRRHA, urbs Thraciæ. Theopompus in Philippicorum vigesimo. Gentile, Sirrhæus.

ΣΙΣΙΓΥΓΑΙΣ, πόλις μεγάλη πλησίον Κελτικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Σισιγυλίτης. SISIGYLIS, urbs magna prope Celticam. Gentile, Sisigylites.

ΣΙΣΥΡΒΑ, μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρβης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν, [33] Σισυρβίτης. F SISYRBA, pars Ephesi, a Sisyrbe Amazone. Gentile, Sisyrbites.

ΣΙΦΑΙ [34], ὄρυγμα τῶν Θεσπιακῶν. Καὶ ἐνικῶς, Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Κρηταιεύς, ἕτω Σιφαῖος. [35] Σιφαεύς. SIPHÆ, navale Thespiacæ. Et singulariter Siphe. Est vero, ut a Cretæus Cretæus, sic Siphæus Siphæus.

ΣΙΤΙΚΟΝ [36], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιτικηνοί. G SITICUM, urbs Italiæ. Gentile, Siticeni.

ΣΙΤΑΚΗ [37], πόλις Περσικὴ, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιτακηνός. Καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή. SITACE, urbs Persica, ut Hecatæus Asia. Civis, Sitacenus. Et regio, Sitacene.

ΣΙΦΝΟΣ [38], περὶ τῶν Κρήτων νῆσος, ἀπὸ H SIPHNUS, insula circa Cretam, a Siphno

[17] Σιπῦς.] Cluverius 1212.

[18] Σιπούντιος.] Ant. Itin. pag. 471.

[19] Σίπυλος.] Salm. ad Sol pag. 863. Tristan pag. 418. t. 2.

[20] Γαργαῖα περάτων.] Vide ad Nicæam.

[21] Σιπυλαῖος.] Marm. Arundel. pag. 12, 13.

[22] Σιπυλλωεύς.] Μητέρα τῶν Σιπυλλωέων Trist. cod. loco pag. 429. Σιπυλλεύς est apud Holst. in Steph. pag. 195.

[23] Ὑπὲρ τὴς Βυζαντίους.] Siras Odomanticæ reg. apud Livium lib. 45.

[24] Ἐν τῷ περὶ Νίψων.] Ἐν τῷ περὶ Νιψῆς aut Νιψαίων. Nipsæ est urbs Thraciæ, quomodo eam supra ἀναγεγράφ. Salm.

[25] Νίψων.] Nulla ibi de hac re fit mentio.

[26] Πλησίον ἡ Μεταποντίου ἐστὶ ποταμός.] Πλησίον ἡ Μεταποντίου ἐστὶ ποταμὸς. ita Mss. *Salm.*

[27] Μεταπόντιον.] Vide Stephani notas ad Plutar. pag. 67. Vide Lycoph. Schol. 155.

[28] Πολίειον.] Corruptum hoc nomen. est enim a πολιὰς πολιάδος, πολίδεος vel πολιάδεως, ut ἀπὸ Ἰητίδεως. Legendum igitur hic & ubique Polideum. Polydeon quoque vocat Solinus, sed apud eum mendose scriptum Polyden. Salm.

[29] Πολιάδος.] Legendum apud Strabonem. ἀπὸ τῆς Τρῳάδος πρωτίστης πεπιστευμένου τὸ ἀφ' Ἑλλάνικος Πολιάδος ξόανον ἱδρυμένον ἐν Ἴλιῳ. Idem.

[30] Σίρμιον.] Vopiscus Sarmium. Sarmiensis dicitur Probus. Vide Cas. ad Strab. 118. ad lib. 7. Frequens hujus oppidi mentio exstat in excerptis ex Menandri historia, & Justinus in legatione ad Persas Sirmii meminit Suidas in ἡγεμόν. Ptol. pag 83. ult. ed. Σιεμιον. sed vide an eadem sit urbs.

[31] Παιόνων.] Lege Παννονίων. Salm.

[32] Παιόνων.] Παννονίων leg. vide Lamb. Bib. tom. ult. 207. docet esse antiquum errorem.

[33] Σισυρβίτης.] Dubito an non Sires & Sirrha eodem loco colloc.

[34] Σιφαῖ.] Vide Strab. lib. XIV.

[35] Σίφαι.] Vide Voss. ad Scyl. pag. 6.

[36] Σιφαεύς.] Vide Apol. Rhod. lib. 1 versu 105. Σίφια apud Hesychium in οἰδαλέην.

[37] Σίκελοι.] Extra ordinem. legimus de Sicia alibi.

[38] Σιτάκη.] Vide Casaub. ad Strabon. pag. 210 & 211.

[39] Σίφνος.] In hac insula fuit urbs Apollonia dicta. Vide in illa voce.

ἀπὸ Σίφνω τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ φησίν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [39] Μερόπη. Τὸ ἐθνικὸν, Σίφνιος· καὶ Σίφνιον ποτήριον, καὶ Σιφνιάζειν. A phno Sunii filio, ut Nicolaus quinto. Vocabatur vero prius Merope. Gentile, Siphnius. Et Siphnium poculum, & Siphniazare.

ΣΙΩΝΙΑ [40], πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν, Σιωνίτης· καὶ Σιωνίτης, τὸ ἡλυκόν. B SIONIA, urbs Pontica. Gentile, Sionites. Et Sionitis fœmininum.

ΣΚΑΒΑΛΑ, χώρα Ἐρετριέων. Θεόπομπος ὀγδόῳ καὶ εἰκοστῷ πάρεργα Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαβαλαῖος. SCABALA, regio Eretriensium. Theopompus Philippicorum quarto & vicesimo. Gentile, Scabalæus.

ΣΚΑΙΟΙ [41], ἔθνος μεταξὺ Τρῳάδος, καὶ Θράκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπης. C SCÆI, gens inter Troadem & Thraciam, ut Hecatæus Europa.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ποταμὸς Τρωϊκὸς, ἀπὸ Σκαμάνδρου. Τὸ ἐθνικὸν. Σκαμάνδριος, καὶ Σκαμανδρία· καὶ Σκαμανδριανὸς, ὡς ἀπὸ Καρδίας Καρδιανός· καὶ Σκαμανδρινός. SCAMANDER, fluvius Trojæ, ab Scamandro. Gentile, Scamandrius, & Scamandria, & Scamandrianus, ut Cardia, Cardianus. Et Scamandrienus.

ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΑΙ, δῆμος Ἀντιοχίδος Λεοντίδος φυλῆς. Τὰ πτωτὰ, ὁ Σκαμβωνιδεύς, καὶ ἐκ Σκαμβωνιδῶν, καὶ εἰς Σκαμβωνιδῶν. D SCAMBONIDÆ, populus Atticus Leontidis tribus. Localia, ex Scambonidis, in Scambonidis, & ad Scambonidas.

ΣΚΑΝΔΕΙΑ [42], ὄρνεον Κυθήρων, ὡς [43] Παυσανίας φέρω. SCANDIA, navale Cytherorum, ut Pausanias tertio.

ΣΚΑΠΤΗΣΥΛΗ, πόλις Θράκης μικρὰ, ἀνάκρου [44] Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν, [45] Σκαπτησυλίτης. E SCAPTESYLE, urbs Thraciæ parva, e regione Thasi. Gentile, Scaptesylitæ.

ΣΚΑΡΟΙ, πόλις Λυκίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἱερὰ, ἣν κατ' εὐχὴν ἐμβάλλειν πνάς. SCARI, urbs Lyciæ, cujus gentile similiter. Est vero etiam fons sacer, quo ex voto F aliquos injicere.

ΣΚΑΡΦΕΙΑ [46], πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκαρφείας. Τὸ ἐθνικὸν [47] Σκαρφεὺς, καὶ Σκαρφιεὺς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ [48] Σκάρφιος. SCARPHIA, urbs Locridis prope Thermopylas. Sic vocata est ab Scarphia. Gentile, Scarpheus, & Scarphieus, & Scarphæus, & Scarphius.

ΣΚΕΜΨΑ, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σκεμψαῖος· [49] καὶ Σκέψιοι [50] Δαυνοτιχίται. G SCEMPSA, urbs Thraciæ. Gentile, Scempsæus. Et Scepsii Daunotichitæ.

ΣΚΗΝΑΙ, πόλις ἀξιόλογος Περσική, ὡς Στεφάνων ιε. Οἱ πολῖται, [51] Σκηνῖται. SCENÆ, urbs celebris Persica, ut Strabo xvi. Cives, Scenitæ.

ΣΚΗΨΙΣ, πόλις Τρωϊκὴ· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν τρίτῳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σκήψαος τοῦ Ῥέας ἀντὶ παιδὸς λίθον τικτεῖν. Τὸ ἐθνικὸν, [52] Σκήψιος. H SCEPSIS, urbs Troica, Xenophon Hellenicorum tertio. Sic autem vocata est, ab fingente Rhea se lapidem pro filio peperisse. Gentile, Scepsius.

ΣΚΙΑΘΟΣ [53], νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, [54] Σκιάθιος. I SCIATHUS, insula Eubœæ. Gentile, Sciathius.

ΣΚΙΑ-

[39] Μερόπη.] Leg. fort. Μερόπη. vide in illa voce. Vide etiam in voce Κῶς.

[40] Σιωνία.] Fort. Σίνωπα Strab. Plut. Ὦνα.

[41] Σκαιοί.] Σκαῖς vocant Hesychii glossæ, non Σκαιούς Σκαιοὶ πολεμικοὶ ἱππεῖς, καὶ ἱππόται οἱ σφόδρα κίνησις. quin inde dicta Scandiaca mala de illdem, qui hic Σκαιοὶ vocantur, non esse dubitandum putamus. *Salm.*

[42] Σκάνδεια.] Lycoph. Schol ait esse urbem pag. 23.

[43] Παυσανίας φέρω.] Alia apud Agathem. pag. 45. & Marc. H. pag. 85.

[44] Θάσου.] Vide Καρδαμύλη.

[45] Σκαπτησυλίτης.] Theoph. de Lapid. pag. 10.

[46] Σκάρφεια.] Sigon. ad Liv. pag. 250.

[47] Σκαρφεύς.] Σκάρφη apud nostrum in Ἐπωνύμοις. sed non est eadem. Scarphe est apud Senecam in Troad. Vide Pal. Græc. pag. scrip. 403.

[48] Σκάρφιος.] Σκαρφαῖος epig. 81. 4 pag. 252.

[49] Καὶ Σκέψιοι Δαυνοτιχίται.] Καὶ Σίμψιοι Δαυνοτιχῖται. ita legendum ex MS. *Salm*

[50] Δαυνοτιχίται.] Lege Δαυνιοτιχίται.

[51] Σκηνῖται.] Harpoc. pag 319.

[52] Σκήψιος.] Inde Metrodorus Scepsius & Demetrius Scepsius dicti sunt: neque enim Σκήψιος est τὸ κίνημα, & miror Ovidium Scepsium dicere, cum de Metrodoro loquitur. *Movimus vexavit amores Scepsius Arsinoes adhuc vomarea est.* ac si diceret Atheniensem pro Solone & Cecrope. *Salm.*

[53] Σκίαθος.] Vide Apoll. Schol. pag. 59.

[54] Σκιάθιος.] Vide Palm. pag. 507. Insulæ meminit epigram. inedituum pag. 34. Sciathium vinum apud Athen. pag. 30.

[55] Σκιά-

ΣΚΙΑ΄ΠΟΔΕΣ '', ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Περιηγήσει Αἰγύπτου. A SCIAPODES, gens Æthiopica, ut Hecatæus in Periegesi Ægypti.

ΣΚΙΑ΄Σ, χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λεύκας Λευκάτης. Ἔστι καὶ Σκιὰ πολίχνιον Εὐβοίας, οὗ τὸ ἐθνικὸν Σκιάς. SCIAS, regio Arcadiæ. Et Sciates gentile, ut Leucas Leucates. Est etiam Scia oppidulum Eubœæ, cujus gentile, Scieus. B

ΣΚΙ΄ΘΑΙ, πόλις Θρᾴκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης, Σκιθικός, ὥς φησι Θεόπομπος. SCITHÆ, urbs Thraciæ, prope Potidæam. Civis, Scithæus, ut inquit Theopompus.

ΣΚΙ΄ΔΡΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου. SCIDRUS, urbs Italiæ: Gentile, Scidranus, ut Lycus in opere de Alexandro. C

ΣΚΙΛΛΟΥ΄Σ '', πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος, καὶ Σκιλλάντιος, καὶ Σκιλλάντις. SCILLUS, urbs Triphyliaca. Gentile, Scillusius, & Scilluntius, & Scilluntis.

ΣΚΙΡΙ΄ΤΙΣ, ἡ δωδεκάπολις τῆς Καρίας. Οἱ οἰκοῦντες, Σκιρίτης. D SCIRITIS, Dodecapolis Cariæ. Incolæ, Sciritæ.

ΣΚΙ΄ΡΟΣ '', Ἀρκαδίας κατοικία, πλησίον Μαναλείων καὶ Παρρασίων. Οἱ κατοικοῦντες, Σκιρίτης. Τὸ θηλυκὸν, Σκιρίτις. Ἔστι καὶ ἕτερον Σκίρον πέτρα Ἀττικῆς. Καὶ Σκιρωνίδες πέτραι, ἀπὸ Σκίρωνος. Ἡ μὲν ἀπὸ πέτρας, ὁ τόπος ἢ ἀπὸ Σκίρου ἥρωος. Ἐν ᾧ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθέζοντο. Ἴσως καὶ τὸ Σκιράφιον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον, εἰς ὃν οἱ κυβιστῶντες συνῆσαν. Καὶ ὁ Σκιροφόρος, ὁ σημαίνει τὸν ἀνήλαστον, καὶ κυβδιστῶν, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ ἁλισκομένων. Σκίρα δὲ κέκληται, πρὸς μὲν ὅτινας Σκίρῳ Ἀθήνησι θύουσι. Ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν μιγνυμένων ἱερῶν Δημήτερι καὶ Κόρῃ. Καὶ ἡ ἑορτὴ Σκίρα καὶ Σκιροφόρια. Ἐπίσκιρα κέκληται, ὅτι μὴ ἐν τῷ Σκίρῳ. Βαρύνεται δέ. Τὰ γὰρ εἰς ρον λήγοντα καθαρὰ, διὰ τοῦ α βαρυνόμενα, ἔχοντα πρὸ τέλους φύσει μακρὸν, βαρύνεται, ἐλάσσονα δὲ, ἐὰν μὴ τὸ πλεοναζον προσῇ. Δῶρος, Σπεῖρος, Σκῖρος. Εἰσὶ δὲ καὶ Σκῖροι SCIRUS, habitatio Arcadiæ prope Mænaleos & Parrhasios. Incolæ, Sciritæ. Fœminino, Sciritis. Est & aliud Scirum loci Attici. Et Scironides petræ, ab Scirone. Vel hic quidem a loco, locus vero ab Sciro heroë. In hoc autem loco meretrices sedebant. Fortasse & Sciraphium, quod locum significat, in quem aleatores conveniunt. Et Scirophorus, quod libidinosum & aleatorem significat, ab eis, qui in Sciro commorantur. *Scira* verò vocata fuere: ut aliqui putant, quod Athenis in Sciro immolentur: alii vero a sacris, quæ Cereri & Proserpinæ fiebant. Et ipsum festum *Episcira* vocatum fuit. Dicitur & Scirus & Scirium. Accentu vero gravi notatur. Disyllaba enim, quæ in *ron* purum desinunt, ac longam natura ante finem habent, gravi accentu gaudent, nisi per pleonasmum rejiciant genus. Doron, Spiron, Sciron. Sunt quoque Sciri po- E F G H

31 Σκιάποδες.] Hesychium vide.

30 Σκιὰ πολίχνιον.] An non eadem quæ Σκιάς? Vide.

37 Σκιάδος.] Vide ejus rudera apud Pausaniam.

30 Σκίρος.] Eustath. ad Dionys. pag. 73.

30 Πλησίον Μαναλείων.] MS. πλησίον Μαναλίων ἐν Παρράσιον, quæ mendosa est lectio. *Salm.*

60 Μαναλείων.] Vide Palmerium pag. 777.

61 Σκιρίτης.] Thuc. pag. 392.

62 Σκιρωνίδες.] Vide Strab pag. 271.

63 Ἡ δὲ ἀπὸ.] Ἡ ὅτινας in MSS.

64 Ἐν ᾧ δὴ τῷ τόπῳ &c.] Ubique fere terrarum loci quidam admittebantur olim, & nunc, ubi impune licebat meretricibus vitam agere. Apud Lydos fuit locus Ἀγνιάς, quo illorum virgines & uxores stuprandi gratia deducebantur. Athenæus lib. undecimo pag. 515. purpurilem illo vocabulo, quod matronæ stola, libertinæ toga, prostitutæ purpurea veste uterentur. Hol. Subura locus est in urbe Roma inter Esquilias & Viminalem, meretribus nobilis, quæ ibi prostabant. Vide Horat. epod. lib. pod. v. *Suburanæ canes.* Meretrices Corinthi habitabant in templo. Vide Strabon. lib. VIII & Arist. Schol. pag. 18. Χαμαιδυκεῖαι, lupanar apud Suidam. Vide & Hesychium.

65 Σκιροφόριον.] Pollux. Σκιροφόρια ἑορτὴ Σκιροφορίῳ Ἀθηναίοις ἐν τοῖς κυβδιστᾶσι. Salm.

66 Εἰς ὃν οἱ κυβιστῶντες] Εἰς ὃν οἱ κυβιστῶντες ita MS. lege κυβδιστῶντες. nam κυβιστᾶν aliud est. Et infra τὸν ἀνήλαστον ἐν κυβιστῷ, ita MS. MS. item ἐπὶ Σκίρῳ, non ἐπὶ Σκίρα, quam lectionem etiam habet MS. recentior P. *Idem.*

67 Κυβιστῶν.] Quid sit κυβιστᾶν, nondum scio. Forte scribendum est κυβδιστᾶν, uti inferius scriptum reperitur.

68 Σκίρα δὲ κέκληται.] Emendat hunc locum Meurs. Græc. ferist. pag. 254 & 112.

69 Καὶ Κόρῃ.] Intellige Proserpinam.

70 Καὶ ἡ ἑορτὴ &c.] Vide Vossium ad Melam pag. 88. Strab. lib. IX pag. 271.

71 Καὶ τὸ Σκίρεον.] Legendum ἐν τῷ Σκίρῳ, non Σκίρεον, quod ex sequentibus satis patet. *Salm.*

72 Διοσπόλεως.] Διοσπόλεως. Vide Palm.

73 Δῶρος, σπεῖρος, Σκῖρος.] Legitur in Mss. δῶρος, σπεῖ-

ροι Γαλατικὸν ἔθνος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρεὺς, καὶ Σκιρεύς. A populus Galaticus. Gentile, Scirieus, & Scireus.

ΣΚΙΡΤΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρτώνιος. SCIRTONIUM, urbs Arcadiæ, ut Pausanias octavo. Gentile, Scirtonius.

ΣΚΙΡΦΑ'Σ, πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος, καὶ Σκιρφαῖος, ὡς [74] Διοδωρίδας φησί. B SCIRPHÆ, urbs Phocica. Gentile, Scirphius, & Scirphæus, ut Dieuchidas inquit.

ΣΚΙΩ'ΝΗ [75], πόλις Θράκης, ἔνθα λέγεται τὰς Τρῳάδας αἰχμαλώτους, Διὸ τὸ μὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δουλείαν ἀπενεχθῆναι τὰς [76] αὐτῶν γυναικῶν, ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. Οἱ δὲ πλοίων ἀπορήσαντες, ἐξ ἀνάγκης κατέμειναν αὐτοῦ πόλιν Σκιώνην οἰκίσαντες. Ὁ πολίτης Σκιωναῖος, καὶ Σκιωνεύς. Ἔστι δὲ, ὡς ἔφη Σιγώπη Σινωπεύς. C SCIONE, urbs Thraciæ, ubi fertur Troianas captivas, ne a Græcis deportarentur, ut ipsorum uxoribus ancillarentur, naves incendisse. Illi vero navibus destituti necessario manserunt ibi urbem Scionen condentes. Civis, Scionæus, & Scioneus. Est vero, ut a Sinope, Sinopeus.

ΣΚΟ'ΛΙΣ [77], Ἀχαΐας πόλις. Ὁ πολίτης Σχολιεύς, ὡς Ῥιανὸς ἐν πέμπτῳ Ἀχαικῶν. D SCOLIS, Achaiæ urbs. Civis, Scolieus, ut Rhianus in quarto Achaicorum.

ΣΚΟΡΔΙ'ΣΚΟΙ, καὶ [78] Σκίλλοι, ἔθνος [79] Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι. SCORDISCI, & Scitii, populus Pæoniæ, ut Phlegon in Olympiade quintadecima.

ΣΚΟΡΠΙΑΝΟ'Σ [80], ἔθνος. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ζυγιανὸς, Ταυριανὸς, Σκορπιανός. E SCORPIANUS, gens. Herodotus septima. Zygianus, Taurianus, Scorpianus.

ΣΚΟΤΙΝΑ' [81], τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ πομπεύει Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. Ἴσως δὲ καὶ τῶν Ἑρμῶν ἕν τόπος ἐστὶν ὕλης δρυῶν πλήρης. Ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ, Σκοτινᾶ, διὰ τὸ πυκνοὺς τῶν δένδρων ἐπεῖναι, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν Σκοτινᾶς. F SCOTINA, locus Lacedæmone, in quo Jupiter Scotinas colitur, ut Pausanias decimo. *Euntibus vero ab Hermis est hic locus quercubus plenus; nomen vero regiuncula Scotina, quod non arborum densitas fecit, sed Jupiter cognomento Scotinas.*

ΣΚΟΤΟΥΣΣΑ [82], πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγίας. Καὶ πληθυντικῶς Σκότουσσαι. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος, καὶ Σκοτουσσαία. G SCOTUSSA, urbs & regiuncula Pelasgiæ in Thessalia. Et pluraliter Scotus. Et gentile, Scotussæus, & Scotussæa.

ΣΚΟΠΟΙ [83], πόλις Θράκης. Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς ἐπιτομῆς ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [84] Σκηπλιωεί. SCOPI, urbs Thraciæ. Lepidus in octavo historicæ epitomes. Gentile, Scopeni.

ΣΚΥ'ΒΡΟΣ, χωρίον Μακεδονικὸν, ὡς Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκύβριος. H SCYBRUS, regiuncula Macedonica, ut Theopompus. Gentile, Scybrius.

ΣΚΥ'ΔΡΑ [85], Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν, [86] Σκυδραῖος. SCYDRA, Macedonica urbs, ut Theagenes in Macedonica. Gentile, Scydræus.

ΣΚΥ'ΘΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον. Ἐκαλεῖτο δὲ I SCYTHÆ, gens Thracica. Vocabantur

---

[74] Σκίρφος, acuto accentu. Sed hæc in notis declarabimus. *Salm.*

[75] Διοδωρίδα.] Lege ὡς Διοδωρίδας. Idem.

[76] Διοδωρίδα.] In MSS. Διοδώρους.

[77] Σκιώνη.] Vide Gale ad Cononem pag. 104.

[78] Αὐτῶν γυναικῶν.] Omnino mendosa sunt hæc verba τῶν αὐτῶν γυναικῶν. Legendum forte τῶν ἄλλων γυναικῶν. Omnino aliud nihil elicere possumus, donec meliores codices nacti fuerimus. *Salm.*

[77] Σκόλις.] Forte nomen habet ab adjacente fluvio, Scollis dicto. Vide Strabon. lib. VIII.

[78] Σκίλλοι.] In MSS est Σκίελοι.

[79] Παιονίας.] Lege ἔθνος Παιονίας. Annotat hoc loco Stephanus Scitios & Scordicos dictos. tantum annotat Strabo Σκορδίσκους & Σκυθίσκους dici, & miror eum, cum hoc auferret, de hac appellatione nihil monuisse. Videor observasse Παίονας quoddam veterum vocasse, qui vere Pannonii dicebantur. Quare nihil mutandum. ut in aliis locis Παιονίαν pro Pannonia accipit. *Salm.*

[80] Σκορπιανός.] Vide Boch pag. 642 Hieroz.

[81] Σκοτινᾶ.] Vide Meurs. in Lacon. pag. 112 &c. Vide & Pasch. de coron. pag. 443.

[82] Σκότουσσα.] Nicias Scotussæus apud Paus. 352.

[83] Σκίπωνι.] Non servat hic locus justum ordinem Alphabeti.

[84] Σκηπλιωεί.] Vide du Fresne ad An. Comnen. pag. 297.

[85] Σκύδρα.] Salm. ad Flor. pag. 109.

[86] Σκυδραῖος.] In confiniis ad Drilonem amnem. Vide Holst. ad sanct. Paul. 32.

ἢ πρότερον [87] Νομάδοι. [88] Σκύθαι ἢ, ἀπὸ Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. [89] Τινὲς ἢ ἀπὸ σκύζεσθαι· Ὀργιλώτατοι γάρ. [90] Σκυθία πίνων, ἢ Σκύθαι, ἢ Σκυθικοὶ, ἢ Σκυθικὰ λέγεται, ἢ Σκυθικὴ. Ἔστι καὶ ὑποδήματος εἶδος, ὡς Περσικαί. Καὶ Σκυθὶς, καὶ Σκύθης ὄμιλος. [91] Καὶ Σκύθλον ἐς οἶμον. Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος. Ὅθεν [92] ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Ἢ κληλικὴ, ὦ Σκύθα ἐκκλῶ, οἷς Πέρσαι. Ἔστι ἢ Σκυθὴ, ἢ [93] Σκυθὶς τὸ ἡλυκόν. Καὶ Σκυθαίναι, ὡς Κυρηναίαι· καὶ Σκυθίζειν.

A tur vero prius Nomæi. Scythæ autem ab Scythe Herculis filio. Aliqui ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι iratsci; sunt enim iracundissimi. Scythia igitur & Scythæ, & Scythici, & Scythica dicitur, & Scythice. Est etiam calceamenti genus, ut Persicæ. Etiam Scythie, & Scytha cœtus, & B Scytham in viam. Et Scytha ferrum. Unde ἀποσκυθίσαι, ferro capillos secare. Vocativus debebat O Scytha, ut, Persa. Est vero Scythe, & Scythis fœmineum. Et Scythænam, ut Cyricænam, & Scythizare. C

ΣΚΥΘΗΝΟΙ, ἔθνος ὑπὲρ τὴν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως πέμπτῳ.

SCYTHENI, populus haud longe a Macronibus, ut Xenophon Anabaseωs quarto.

ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΣ [94], Παλαιστίνης πόλις, ἢ [95] Νύσης κοίλης Συρίας, ΣκυθῶνD πόλις, [96] πρότερον [97] λεγομένων Βαίσων ἀπὸ

SCYTHOPOLIS, Palæstinæ urbs, vel Nysæ Cœlesyriæ, Scytharum urbs, qui prius *Basi* dicti sunt a Bar-

[87] Νομάδοι.] Vide Eust. in Dion. pag. 28, 29.

[88] Σκύθαι.] Vide Herod. lib. IV.

[89] Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ Σκύζεσθαι.] Vide Eust. in Dionys. pag. 97.

[90] Σκυθία.] Vide Fab. epist. Crit. pag. 168.

Καὶ Σκύθλον ἐς οἶμον.] Salm. ad Sol. 826 & 7.

[92] Ἀποσκυθίσαι.] Ἀποσκυθίζειν ἀξυρᾶσθαι Græcæ Glossæ. Salm.

[93] Ἀποσκυθίσαι.] Vide Reinesii Var. lect. pag. 458.

Σκυθὶς,] Vide Arrian. de exped. Alexand. pag. 273. Vide Ath. lib. x. Etiam Scythissa est in usu apud Nepotem; pag. in Datam cap. 14. Σκυθὶς apud Æsch. contra Ktesip. 32. Meurl. lect. Att. pag. 361. Σκυθὶς apud Lærtium pag. 108. com. Σκυθιάδης a recto Σκύθης apud Pohyæn. pag. 535.

[94] Σκυθόπολις.] Scythopolis nomen habet a Scythis (si fabulis fides sit habenda) qui Iphigeniam perlequebantur a Thoante Scythiæ regulo missis. sic refert Cedrenus. Θόας δὲ τότε πεπέμφεις ὑπὸ Σκυθίας, ἵν' κρεμάσθωσιν ἐξ ὑπὸ τὸ ἄγαλμα Σκύθαι πολῖται ἀπίτης ἀπίτης· ἐπὶ ἐν εἰς Ταύκους ἐλθόντες, ἁμαρτὸν ζῶντα ὅσους τοὺς ἀναγράφους, ἐκεῖ ἥμισυαν· ἢ πολὺ τῶν λεγομένων Σκυθοπολιτῶν ἐγγὺς ὑπάρχειν. Ad hanc rem etiam egregie pertinere videntur verba Eusebii lib. I Chronicorum ἐξ κύτου κληθέντας Σκυθόπολιν. Ita legendus hic locus, ubi antea male Βικτὰ habebatur.

[95] Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσης κοίλης Συρίας.] Hæc sunt corruptissima, uti vidit Salmasius ad Solinum pag. 618. qui locum variis modis emendavit, primo Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσης κοίλ. Συρ. Sed quia Stephanus videtur aliquid velle de Nyssa dicere, correxit Σκυθ. Παλαιστ. πολ. ἢ Νύση κοίλης Συρίας. Hæc rejiciens rursum retexipsit, Παλαιστ. πολ. ἢ κοίλ. Συρίας. Sed quia Palæstinæ eam urbem asserunt strabo & Hieronymus; Plinius Decapolitanæ regioni Syriæ, quæ jungitur Judææ; & Ptolemæus in Cœle Syria ponit, hinc est, quod Salmasius existimet, Stephanum, adscripta utraque opinione, hæc verba ita expressisse: Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ τὸ κοίλης Συρίας. Vide etiam nihil habet Bochartus.

[96] Νύσης.] Nysa dicta fuit vel Nisa teste Plinio. Hoc commentariis addendum. Etiam Nysa dicta fuit a virgine hoc nomine ibi immolata. Cedrenus. καὶ ἐν ἀγγέλῳ Νύσαν ὀνόματι, ἣν ἐ ἐμνήσευσεν ἡρῴδιον. Vide etiam Plinium lib.

[97] Πρότερον λεγομένων Βαίσων.] Et hic locus est depravatissimus. Unicum mendum delevimus ex MSS. λεγομένων pro λεγομένων restituendo, quod omnes editiones exhibebant. Sed quid sibi vult vox Βαίσων? Xylander in suis ad Cedrenum commentariis putat hic rescribendum Βαίσων vel Βαίσων: sed falsam esse hanc conjecturam ostendit Salmasius, & ex Hieronymo & Josepho probat Βηθσὰν restitui debere. Hieronym. de interpretatione locorum Hebraicorum. *Bethsan. ex hoc oppido tribus Manasse accolas prisinos non potuit expellere, & nunc appellatur Scythopolis, urbs nobilis Palæstinæ, quam interdum Scriptura nominat Domum San, quod in nostra lingua interpretatur iniquus.* (an inimicus?) Josephus lib. v Antiq. Βήθσαλλα vocat: Πλησίον δὲ ἐστὶ Βηθσάνη, ἣ νῦν Σκυθόπολις καλεῖται. Hisce duobus locis tertium addam ex Eugesippo de distantiis locorum terræ Sanctæ, qui ita scribit: *Secundo milliario a Gelboë, contra Orientem Scythopolis civitas, Galilææ metropolis, quæ & Bethsan, id est, domus solis, vel civitas, cujus supra muros suspenderunt caput Saul.* In ipso nomine conveniunt Hieron. & Eugippus, sed variant circa significationem vocabuli *San.* (Hic adjecta est chartula, sed per alium conscripta, hoc exemplo:) Bethsan, accuratius Berhschan, quia in Heb. est שׁ schin, בֵּית שָׁן quod vertunt Domus dentis vel eboris, a שֵׁן schen, dens, ebur; quod a rad. שָׁנַן schanan, acuit. Exponentes per Domum hostis, legerunt per שׂ tin (quomodo & legi potest, cum scribitur sine punctis) a them שָׂנְאָה sanc, odio habuit. Reperitur quoque בֵּית שָׁאָה Bethschean, ac explicatur Domus vastationis vel tumultus, a שָׁאָה schaah, vastatus, tumultuatus fuit. Quid respexerint reddentes Domum solis, conjecturam facere nequeo; hoc enim Hebræi dicerent בֵּית שֶׁמֶשׁ Bethschemesch, vel בֵּית חַרְסִית Bethcheres, vel בֵּית חַמָּה Bethchamma. Joannes Corovicus in Itiner. Hierof. & Syriac. hanc annumerat urbibus clari nominis, quæ olim fuere in Galilæa p 329.

[97] Λεγομένων Βαίσων.] Forte legendum Βαίσαι, ἢ νῦν ἡ κοίλης Συρίας, quam emendationem veram puto. Eustathius scribit ex nescio quo auctore Justinum Imperatorem (Armeniam) in quatuor partes divisisse; primam quidem potuit Heptapolin, cujus metropolis Bazanis, quæ prius Leontopolis dicebatur. An hæc Bazanis ad hanc Bazan aliquid pertinet? Haud facile dixerim. Locus corruptissimus & profligatissimus, ut alii in hoc auctore infiniti, neque quidquam præhidii habemus in scriptis codicibus, a quibus tamen multum speramus. Qui sint illi Βαίσαι, nescio. Codex MS. Pal. habet Σκυθῶν πόλις πρότερον λεγομένη Βαίσαν, ut urbs intelligatur. Nam de Scythis qui unquam Βαίσαι dicti sunt? Nunc quæramus, quid si Βαίσαν? In Cedreno legitur, ὅτι ἡ Σκυθόπολις Βασιλὶς πρότερον. Alterutrum ex altero corrigendum esse apparet. *Salm.*

[97] Λεγομένων.] Λεγομένη in MSS.

ἀπὸ τ βαρβάρων. Ὁ πολίτης, [98] Σκύθης. Σκυθοπολίτης. A Barbaris. Civis, Scythopolites.

ΣΚΥΛΑΚΗ, πόλις περὶ Κύζικον. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σκυλακηνὸς, καὶ Σκυλάκιος. SCYLACE, urbs circa Cyzicum. Hecatæus Asia. Civis, Scylacenus, & Scylacius.

ΣΚΥΛΛΑΙΟΝ [99], ἄκρα, περὶ ἧς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλαῖος. B SCYLLÆUM, promontorium, de quo Hecatæus in Europa loquitur. Gentile, Scyllæus.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [100], πόλις Σικελίας, ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλητιωνοί. Τὸ κτητικὸν, Σκυλλητικός. SCYLLETIUM, urbs Siciliæ, ut Eudoxus sexta. Gentile, Scylleteni. Possessivum, Scylleticus. C

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [1], ὄρος Κρήτης. Οἱ περοικοῦντες, Σκυλλαῖοι· Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτόθι πρᾶτος, ἔνθα φασὶν ὑποδέξας τὸν Κρῆτας, μετ' [2] τ Σπερχειῶν, [3] τ Δία. SCYLLETIUM, mons Cretæ. Accolæ, Scyllæi. Scyllius enim Jupiter illic colitur, ubi Curetas cum Spartiatis Jovem deposuisse ferunt.

ΣΚΥΜΝΙΑΔΑΙ [4], ἔθνος περὶ Γέτας. Εὔδοξος τετάρτῃ γῆς περιόδου, Σκυμνιάδας καὶ Γέτας. D SCYMNIADÆ, gens cum Getis. Eudoxus quarta terræ periodo, *Scymniadas & Getas.*

ΣΚΥΡΜΟΣ [5], πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, Κυζικηνὸν πλησίον. Οἱ πολῖται, Σκυρμιοί. SCYRMUS, urbs in Dolionide, prope Cyzicum. Cives Scyrmii.

ΣΚΥΡΟΣ [6], νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν πέμπτῳ· Σκύρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ὤκησαν Πελασγοί τε καὶ Κάρες. Οἱ νησιῶται Σκύριοι, καὶ Σκυρία. E SCYRUS, insula, de qua Nicolaus in quinto, *Scyrum vero olim quidem habitabant Pelasgi & Cares.* Insulares, Scyrii, & Scyria.

ΣΚΥΤΟΠΟΛΙΣ, πόλις Λιβύης, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυτοπολίτης. SCYTOPOLIS, urbs Libyæ, de qua Polyhistor in Libycorum tertio. Gentile, Scytopolites. F

ΣΚΥΦΙΑ, πολίχνιον Κλαζομενίων, ὡς Ἔφορος ἐν τρίτῳ· Ἐν Σκυφίᾳ καλῴκει. Τινὲς δὲ Σκύφιον. SCYPHIA, oppidulum Clazomeniorum, ut Ephorus in tertio. *Scyphia habitabat.* Aliqui vero per p.

ΣΚΩΛΟΣ [7], πόλις Βοιωτίας. Ἀρσενικῶς δὲ, κώμητις. Ὁ πολίτης Σκώλιος, καὶ Σκωλιδεύς. SCOLUS, urbs Bœotiæ. Masculine autem vicus quidam. Civis, Scolius & Scolieus. G

ΣΜΙΛΑ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σμιλαῖος. SMILA, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, *Post vero Smila urbs.* Gentile, Smilæus. H

ΣΜΙΝΘΗ [8], πόλις Τροίας. Τὸ ἐθνικὸν Σμιν- SMINTHE, urbs Troiæ. Gentile, Smin-

[98] Σκυθοπολίτης.] Non opus est Xyland. ad Ced. videre.

[99] Σκύλλαιον.] Vide in voce Δία.

[100] Σκυλλήτιον πόλις Σικελίας.] Ita etiam MSS. sed forte male. Nam Scylletium non collocat in Sicilia Strabo, sed in Italia. Quam facile autem scripserint Σικελίας pro Ἰταλίας, omnes intelligunt. σ adhæsit ex fine præcedentis vocis & τ pro ς positum, quod crebro fit. nihil tamen omnino certum affirmare possumus, & lectionem vulgatam in suis sedibus securam manere jussimus. Scylletium autem, ut Scylaceum. *Salm.*

[1] Σκυλλήτιον.] In MSS. est Σκυλλῆν. Salm. ad Sol. pag. 169 hunc locum emendat.

[2] Σπερχειῶν.] Lege Σκίλλη, ut Δίκτη, Σκυλλαῖος. Σικελαῖος. Σκυλλαῖος certe mendosa vox, ut ex gentilibus, quæ apponit, apparet. omnino aliter legendum aut Σκύλλα, quod verum esse puto aut Σκύλλαι, non Σκυλλαῖος. Manifeste scriptum est in superiori Σκυλλαῖος, quæ urbs est Siciliæ. *Salm.*

[3] Τῶν Σπαρτιατῶν.] Σπαρτιατῶν hoc loco corruptum est; quod tamen ejus loco substituam non habeo. MSS. codices nihil a vulgatis differiunt nec uno quidem apice. Legendum forte Κουρήτων. ὑπὸ Φησὶ ὑποδέξας τοὺς Κρῆτας τῶν Κορυβάντων. Et sane veram hanc lectionem esse puto. Antiquitus forte legebatur Κερυβάντων. Frequenter Curetes cum Corybantibus junguntur. Ovidius.

Hic Curetes habent, hic Corybantes opus.

Forte Βακτριανῶν. Idem.

[4] Τὰν Δία.] Lege τ. Vide Meurs. in Lacon. 17.

[5] Σκυρμιάδας τοὺς αὐτοὺς Γέτας.] Ἔθνος αὐτὸ Γέτας omnino aliud genus loquendi notandum est. αὐτὸ Γέτας pro finitimum Getis aut aliquid tale. Si supra in MS. legere memini πόλις αὐτὸς Κυζίκου, in quo vulgati habent πόλις αὐτὸς Κυζίκου. Ita erit αὐτὸ Γέτας, αὐτοὺς Γέτας Salm.

[6] Σκύρος.] Vide in Doliones.

[7] Σκῶλος.] Quare hic locus ita vocetur, legere licet apud Eust. in Dionys. pag. 75. Grotii Excerpt. ex so. hoc. pag. 118. Dionys. capras in illa insula mirabiles esse. Rationem vide apud Ælian. de animal. pag. 171.

[8] Σμίνθη.] Eustath. ad Homer. 265.

Σμίνθα.] Apud Didym. Σμίνθος τόπος ἢ Τροικός. pag. 4.

9 Σμιν-

Σμινθαῖος, ὁ Σμινθεύς. Γεγράφεται καὶ διὰ τοῦ Ε, καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. A Sminthæus, & Smintheus. Scribitur & per e, & per æ diphthongum.

ΣΜΙΝΘΙΟΝ[9], ἄλσος. Στράβων τριακαιδεκάτῃ. Οἰκήτωρ, Σμίνθιος. Καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχίλλειον. Καὶ Σμινθήϊον. Καὶ θηλυκῶς, Σμινθία ἡ χώρα. B

SMINTHIUM, nemus. Strabo tertiadecima. Incola, Sminthius. Et per diphthongum, ut Achilleus. Etiam Smintheium. Et fœminine Sminthia regio.

ΣΜΥΡΝΑ, πόλις Ἰωνίας, ἣν πρώτην ἔκτισε καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ τότε μὲν Ναύλοχον, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ Σμύρνης Ἀμαζόνος, καταλαβούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν, Σμυρναῖος. Καὶ τὸ κλῆμα, Σμυρναϊκὸς κόλπος. C

SMYRNA, urbs Ioniæ, quam primam condidit & habitavit Tantalus. Ac tunc quidem Naulochum, postea vero Smyrna appellata fuit, ab Smyrne Amazone, quæ Ephesum obtinuit. Gentile, Smyrnæus. & possessivum, Smyrnaïcus sinus.

ΣΟΑΝΕΣ[11], ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Πλησίον δὲ οἱ Σόανες.

SOANES, gens strenua, ut Strabo quintadecima. *Prope vero etiam Soanes.*

ΣΟΓΔΙΑΝΗ, χωρίον περὶ τὴν Βακτριανήν. Ἧς οἱ οἰκήτορες Σόγδιοι,[12] καὶ Σόγδοι. D

SOGDIANE, regiuncula circa Bactrianam. Cujus incolæ, Sogdii, & Sogdi.

ΣΟΔΟΜΑ[13], μητρόπολις ἐν τῇ δεκαπόλεων, ἣ ἐν τῇ Ἀσφαλτίτιδι λίμνῃ κατεστράφησαν. Ὁ πολίτης, Σοδομίτης.

SODOMA, metropolis erat decem urbium, quæ in Asphaltitide lacu subversæ sunt. Civis, Sodomites.

ΣΟΛΚΟΙ[14], πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ. [15] Ἀπὸ Κάρβαλεως τοῦ Σολκέως. E

SOLCI, urbs in Sardinia, ut Artemidorus in Epitome. *A Carbali vero in Solcos.*

ΣΟΛΛΙΟΝ, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεύς, ὥσπερ Καλλίον Καλλιεύς, Σούνιον Σουνιεύς, Ἴλιον Ἰλιεύς. F

SOLLIUM, Corinthi oppidulum. Thucydides secunda. Gentile, Sollieus, ut Callium Callieus, Sunium Sunieus, Ilium Ilieus.

ΣΟΛΟΙ[17], Κιλικίας πόλις, [18] ἡ νῦν Πομπηίου πόλις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [19] Κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς [20] Εὐφορίων ἐν Ἀλε * Ἀνεκλίθη ὑπὸ Πομπηίου, καὶ μεταμοθη Πομπηιόπολις. Ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος. Τὸ θηλυκὸν, Σολεύλλα, ὡς ἀπὸ τοῦ Σολεὺς Σολεῦλλα. Διονύσιος δὲ ἐν τρίτῳ Βασταμο- G

SOLI, Ciliciæ urbs, quæ nunc Pompeiopolis; Hecatæus Asia. Vocata vero fuit a Solone, ut Euphorion in Ale... Instaurata fuit a Pompeio, ac Pompeiopolis transnominata. Civis, Soleus, & Solius. Fœminine Soluntis, ut ab Solûs, Soluntis. Dionysius vero in Bassaricorum tertio Soleam vocat, per o ma-

---

9 Σμινθίου.] Vide Lycoph. Schol. pag. 192.

10 Σμυρναϊκὸς κόλπος.] In nummis Σμυρναίων Trist. pag. 141.

11 Σόανες.] Θεόπ. Eustathio dicuntur & etiam Strabo. Salm.

12 Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Non est XV Strab. sed undecimo observante Hartungo.

13 Καὶ Σόγδιοι.] Hanc vocem habes in γραφικῷ ex Herodot.

14 Σόλκοι.] Vide Allat. ad Eustat. Hexam. 264.

15 Σολκοί.] Dicitur etiam Σολκεῖ.

16 Ἀπὸ Καρβαλέως.] Καρβαλέως non meminit Ptolemæus, sed apud eum legitur Κάρβιος, & puto sic legendum, ut alter ex alterutro corrigendus sit. Salmasius.

17 Καρβαλέως.] Forte Καλαρίου legendum. optima emendatio. Vide Antonin. Itin. & notas Syreræ pag. 245.

18 Σόλοι.] Σόλοι ἦσαν, ἀφ' ὧν τὸ Σολοικίζειν. Ἢ Σολοικισμός. Moicopulus. *Salm.*

19 Σόλοι.] Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σικελίας πόλις ἢ Κύπρου. Nempe quia Ciliciæ pariter & Cypri urbs fuit eodem nomine Σόλοι; Siciliæ vero Σολόεις, sive Σολοῦς: posterioris ævi grammatici, sive horum exscriptores, vocabula ea misere confuderunt absurdaque ac miras inde fabricarunt Chimæras. A Suida scriptum fuisse haud dubito, Σόλοι, Κιλικίας πόλις ἢ Κύπρου. Vide Salm. ad Sol. 777 etiam Menag ad Laertium pag. 17.

19 Ἣν νῦν Πομπηίου πόλις.] Dion. in Pomp. 5.

20 Κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος.] Qua occasione hæc civitas, quæ antea Æpea dicebatur, a Solone denominata fuerit, habes apud Plut. in Solone. Cum a populo Athenensi impetraverat Solon, ut sibi decennium abesse liceret, primo quidem in Ægyptum, inde in Cyprum navigavit, ubi summa in gratia fuit apud regem Philocyprum, cui erat auctor, ut urbem ad amœniorem locum transferret: διὸ καὶ τὴν Σόλωνι πεισθεὶς ἔκτισεν, Αἰγέαν πρότερον. Hoc est: Quare Soloni honorem habuit; & urbem antea Æpeam nominatam, ab ipso Solos appellavit.

21 Εὐφορίων ὁ Ἀλε.] Lege ὡς Εὐφορίων ὁ Ἀλεξάνδρου. ita MSS. PP. *Salm.*

22 Ἐν Ἀλε.] Ἐν Ἀλεξάνδρᾳ est in MSS. sed Menagius ad Diogenem Laërt. pag. 18 pro τὸ Ἀλεῖον. Hunc Auctoris librum citat Clem. Alexand. Strom. lib. 1. Posset etiam legi τὸ Ἄργος, uti in Ἀνάδει, quæ Tanaquilli Fabri conjectura est.

23 Σόλοι.] Vide in Ὠλαῖς.

Βασσαρικῶν, [14] Σώλεαν λέγε, διὰ δ ω τοῦ ο πεφθόγγου. magnum primam syllabam, & secundam per diphthongum.

ΣΟΛΟΤΣ [15], πόλις Κιλικίας, [17] ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Ὁ πολίτης Σολεύλιος, [18] καὶ Σολευλιανὸς μὴ διὰ ν, καὶ Σολευλιεύς, καὶ Σολευλίας, καὶ Σολευλᾶς.

SOLUS, urbs Ciliciæ, ut Hecatæus in Europa. Sed appellata fuit a Solunte pravo hospite, quem Hercules interfecit. Civis, Soluntius & Soluntinus cum n, & Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis.

ΣΟΛΓΕΙΑ, κώμη Κορίνθου, ὡς Θουκυδίδης πρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν εἶναι Σολυγεύς. Ἔστι δὲ καὶ λόφος Σολύγειος λόφος.

SOLYGIA, vicus Corinthi, ut Thucydides quarta. Gentile debebat esse Solygeus. Est vero possessivum Solygius collis.

ΣΟΛΥΜΑ, πόλις Ἀσσυρίων, ἣ τὴν ἄλωσιν διὰ ναὸς ἐν Ἱεροσολύμοις κλυσθεῖσα, ὡς Κυάδρατος ἐν τῷ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σολυμίλως.

SOLYMA, urbs Assyriorum, post templi in Hierosolymis excidium condita, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Solymenus.

ΣΟΛΥΜΟΙ [19], οἱ νῦν Πισίδαι Σολύμοις καλεμένοις [21] παρελθόντες Μαυσώλου.

SOLYMI, nunc Pisidæ. *Solymos votatos prateriens Mausoli.*

ΣΟΤΑΓΕΛΑ [21], πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος τοῦ Κάρος, ὡς δηλοῖ καὶ τὄνομα. Καλεῖται γὰρ οἱ Κᾶρες σῶρον τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης, Συαγελεύς.

SUAGELA, urbs Cariæ, ubi erat sepulchrum Caris, ut ostendit etiam nomen. Cares enim *suan* vocant sepulchrum, *Gelan* vero regem. Civis, Suageleus.

ΣΟΥΚΧΑΙΟΙ, ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δέξιππος χρονικῶν δεκάτῳ.

SUCCHÆI, populus Maurusius, ut Dexippus Chronicorum decimo.

ΣΟΥΜΑΤΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Σουμαπίου τοῦ Λυκάονος ἑνὸς παίδων. Γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ πρωτοτύπῳ ὁμώνυμον.

SUMATIA, urbs Arcadiæ, a Sumateo uno Lycaonis filiorum. Scribitur etiam per diphthongum Sumetæa. Gentile ejusdem primitivo nominis.

ΣΟΥΝΙΟΝ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὄμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ,

[11] Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον. ——

SUNIUM, populus Leontidis tribus. Homerus vero promontorium vocat.

Sed cum Sunium promontorium. ——

Ὁ δημότης, Σουνιεύς, ὡς Ἰλιεύς, Τὰ τοπικὰ, Σουνιόθεν, Σουνιόνδε, Σουνιοῦ. Τὸ ἡλικὸν, Συνιάς.

Popularis, Sunieus, ut Ilieus. Localia, ex Sunio, ad Sunium, in Sunio. Fœmininum Sunias.

ΣΟΥΡΑ, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, [14] ὅπου νῦν Φρίαρ παλαιὸς τόπος Σύρης καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν [17] Συρίως, ὡς Καρίως. Ἔστι καὶ Φοινίκης πόλις Σώρα. Τὸ ἐθνικὸν Σωρανὸς, ὡς Νωλανός.

SURA, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis inquit, ubi nunc puteus maris locus Surius vocatus. Gentile, Surenus, ut Carenus. Est etiam Phœniciæ urbs Sora. Gentile, Soranus, ut Nolanus.

ΣΟΥΣΑ [16], πόλις Περσικὴ, [17] Μέμ-

SUSA, urbs insignis Persica, Memnonis opus.

[14] Σώλεαν.] Vide Eustat. ad Dionys. pag. 116.

[15] Διφθόγγου.] Vide etiam Ursini notas ad Polyb. leg. 274. Σολαι τῆς Κιλικίας.

[16] Σολᾶς, πόλις Κιλικίας.] Absurda admodum hoc loco loquutio reperitur, nam nomen singularis numeri cum pluralis numeri verbo jungitur, ἣ Σολᾶς πόλις ὠκίσθησαν; id est, *Solas urbs vocati sunt.* Ubi dilertissime patet, Ciliciæ illam urbem τὰς Σόλας, vel ipsius epitomatoris, qui longe etiam absurdiora alias vel sexcenties habet, vel saltem exscriptoris ejus menti inhæsisse: eoque magis, quia ad dictæ in Cilicia urbis vocabulum hoc Siciliæ oppidum Σολῦς Σολῆνος memoratur. Vide Eust. ad Dionys. 116.

[17] Ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ.] At quomodo Ciliciæ oppidum Hecatæus memoravit in Europa? Mendis scilicet atque erroribus fœtere eum locum, vel hinc satis apparet. Corrigendus igitur in hæc verba. Σολᾶς, πόλις Σικελίας ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, κτλ. [sive ὀκλάδη] διὰ τὸν Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς.

[18] Καὶ Σολευλιεύς.] Lege ἐξ Σολυλιεὺς μὴ διὰ ν, ἐξ Σολυτλιεύς. Salm.

[19] Σολύμοι.] Vide Polyæn. pag. 670.

[20] Σόλυμοι.] Σόλυμοι ἔθνος Συρίας. Hesychius. Salm.

[21] Σόλυμοι.] Vide Pind. schol 98 versa.

[21] Παρελθὼν Μαυσώλου.] Legendum παρελθόντος Μαυσώλου. Salm

[22] Σωτάγελα.] Vide Strab & Casaub. ad illum locum pag. 187.

[23] Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον.] Οὐδ' ἂν, sed fieri posset, ut Stephanus ad posteriusreipexerit Hartungus.

[24] Ὅπου νῦν Φρίαρ παλ.] Mss. ita distinguunt, ὅπου νῦν Φρίαρ παλαιὸς τόπος Σύρης καλούμενος. Salmasius.

[25] Συρίως.] Vid. Samf. Chr. n. 2. pag 37.

[26] Σῦσα.] Eustat. ad Dionysium pag. 132. Bochart in Hieroz. pag. 96.

[27] Μέμ-

[37] Μέμνον@· κλίσμα. Κέκληται ἢ ἀπὸ τῶν κρί-
νων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκῃ ἐκείνῃ,
[38] σῶσιν τε αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι Οἱ μ-
λίται, Σάσοι· οὓς ἢ Κισίους φησὶ κεκλῆσθ-
ἀπὸ Κισίας τῆς μητρὸς Μέμνονος@. Καὶ Σουσα-
νὴ, ἡ χώρα, καὶ κώμη Σουσανή.

A opus. Vocata vero fuit a liliis, quæ multa in regione illa nascuntur, & *Susan* barbari vocant lilium. Cives, Susii. Quos etiam Cisios vocatos fuisse ait, a Cisia Memnonis matre. Et regio Susiana, & vicus Susianus.

B

ΣΟΥΤΡΙΟΝ, πόλις, ἡ πρότερον Τυρ-
ρηνῶν, ὕστερον ἢ Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Σου-
τρηνός.

SUTRIUM, urbs, quæ prius Tyrrhenorum, sed postea Romanorum. Gentile, Sutrenus.

ΣΠΑΔΑ[39], ἀδετέρως, κώμη Περσική,
ἐν ᾗ πρώτη εὐνοῦχος γέγονεν[40]· Ὅθεν καὶ Σπά-
δοι λέγονται. Τὸ ἐθνικὸν, [41] Σπαδονεύς.

SPADA, neutraliter, vicus Persicus, ubi primum Eunuchissimus contigit. Unde Spadi dicuntur. Gentile, Spadoneus.

C

ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ, πόλις Θρᾴκης. Ἐρα-
τοσθένης ἐν Γαλατικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν
Σπαρτάκιος@, ἢ Σπάρταξ@.

SPARTACUS, urbs Thraciæ. Eratosthenes in Galaticorum secundo. Gentile, Spartacius, vel Spartacus.

ΣΠΑΛΕΘΡΗ, πόλις Θεσσαλίας, D
Ἑλλάνικος ἢ [42] Σπάλαθραν αὐτὴν φησι. Τὸ
ἐθνικὸν, Σπαλαθρεὺς@.

SPALETHRE, urbs Thessaliæ, Hellanicus vero *Spalathram* eam vocat. Gentile, Spalathræus.

ΣΠΑΡΤΗ, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ
τῶν Κάδμου σπαρτῶν· Περὶ ὧν Τιμαγόρας
φησὶν, [43] Ἐκπεσόντας ἢ αὐτοὺς εἰς τὴν Λακω-
νικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Τὸ
ἐθνικὸν, Σπαρτιάτης· Τὸ θηλυκὸν, [44] Σπαρτιά-
της, ἢ Σπαρτιάς. Τὸ κτητικὸν, Σπαρτιατικός.
Τὰ τοπικὰ, ὅκ τόπε Σπάρτηθεν, εἰς τὸν
Σπάρτωνδε. Ἔστι καὶ Σπάρτον ὄρος@, ἢ Σπάρ-
τη κώμη, πλησίον ἢ Εὐξείνου Πόντου.

E

SPARTE, Laconica regiuncula ab Spartis Cadmi sociis, de quibus Timagoras inquit: *Irruentes vero eos in Laconicam, Spartam ab seipsis nominasse.* Gentile, Spartiatæ. Fœmininum Spartiatis, & Spartias. Possessivum Spartiaticus. Localia, ex loco, ex Sparta, in locum, Spartam. Est etiam Spartum mons, & Sparte vicus, prope Euxinum Pontum.

F

ΣΠΑΡΤΩΛΟΣ[45], πόλις Μακεδο-
νίας, ὡς Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν,
[46] Σπαρτώλιος@.

SPARTOLUS, urbs Macedoniæ, ut Thucydides secunda. Gentile, Spartolius.

ΣΠΑΣΙΝΟΥ[47] χάραξ, πόλις [48] ἐν
τῇ μέσῃ ἢ Τίγρητος Μεσοπ. Ἡ ἢ ἢ Σπασίνη
δίθεσα, Σπασίνης ἐστί. Τὸ ἐθνικὸν, Σπασίνη
χάρακ@· ῥητέον. Εἰ γὰρ τ συνήθη [49] τύπον
σκλάβωμεν, ἀνάγκη Σπασινοχαρακηνὸς
εἰπεῖν.

G

SPASINU Charax, urbs in media Tigridis Mesena. Spasinæ vero nominativus, Spasines est. Gentile, Spasinu Characos, dicendum. Quod si consuetum typum excipiamus, necesse dicere, Spasinocharacenus.

H

ΣΠΗΛΑΙΟΝ, τὸ ἄντρον. Οἱ οἰκῆν-
τες, [50] Σπηλαίτης Εἰσὶν ἢ ἀγάλματα Ἡρα-
κλέους,

SPELÆUM, antrum. Incolæ, Spelæitæ. Sunt igitur simulachra Herculis, Mercurii,

[37] Μέμνον@· κλίσμα.] Μέμνων Συσίων. τοῦ ἢ Μεμνόνιον ἄνθος καλεῖται. Salm.

[38] Σῶσιν τε αὐτὸ] Lege. Σῶσιν ἢ αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι. Neque aliter Eustathius, qui ut omnia ex hoc loco sumpsit. *Idem.*

[38] Σῶσιν τε αὐτὸ καλοῦσιν.] Theophrastus lib. de odoribus meminit unguenti, quod Σώσινον dicitur. Ἀπ' ἀνθῶν οἷον τὸ ῥόδινον & τὸ λευκόϊνον & τὸ Σώσινον, ἢ ῥ τοῦτο τὸ πολύτιμον. Hoc est, *E floribus; ut rhodinum, violaceum Susinum: hoc enim ex lilio fit.* Procul dubio Græcia Persica voce Σῶσιν Σώσινον formarunt, quo vocabulo etiam lilium indigitare videntur.

[39] Σπάδα.] Vide de Eunuchis Val. ad Am. Marc. pag. 25. si hoc verum sit, quod hic refert Stephanus, de Viris est accipiendum. Nam sexum muliebrem primus castravit Rex Lydorum. Vide Athenæum pag 515.

[40] Ὅθεν καὶ δοι.] Vel ἀπὸ τῶν ἀρῶν. convellitur enim nervus, qui genitalia erigit. Non memini legisse καὶ δοι. Salm.

[41] Σπαδονεύς.] A Σπάδα non recte formatur Σπαδονεύς, vel Σπαδώνης perfico τύπτω.

[42] Σπάλαθραν.] Etiam Plinius lib. 9 cap. 9.

[43] Ἐκπεσόντας ἢ αὐτοὺς.] Lege ἐκπεσόντες αὐτοὺς non ἐκπεσόντας. imo quin hæc videretur scriptio non addicentibus præsertim calamo exaratis libris. *Salm.*

[44] Ἐκπεσόντας.] Forge legend. ἐκπεσόντες. Vide Tol. Comt. in Pal pag. 173.

[45] Σπαρτώλιος.] Gen. fœm. deberet occurrere apud Philost. lib. 1. icon. pag. 775. καὶ Σπαρτώλιος ἱππομόλγου. legendum Σπαρτώλιός ἱππομόλγου. Euripid. in Androm. Σκύρου, γένους Σπαρτωλίδων κόρη.

[46] Σπαρτώλιος.] Emend. Harp. pag. 271.

[47] Σπασίνου.] Salm. ad Sol pag. 699. Vide Joseph. lib. 1 cap. 7 pag. 12.

[48] Ἐν τῇ μέσῃ ἢ Τίγρ. Μεσ.] Ἐν τῇ μέσῃ ἢ Τίγρητ@ Μεσόπ. ita legit MSS. codex P. P. *Salm.*

[49] Τύπον.] Τυπον legend.

[50] Σπηλαίτης.] Σπηλαίτης. Salm.

κλείας, Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος, Σπηλαίτης Acurii, & Apollinis, *Speleitæ* vocata. καλούμενα.

ΣΠΊΝΑ[31], πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὔδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος. [32] Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, ὡς ἀπὸ Βεμβίνα Βεμβινάτης. Ἔστι δὲ καὶ ποτα- B μὸς Σπῖνος καλούμενος.

SPINA, urbs Italiæ, ut Eudoxus & Artemidorus. Gentile, Spinates, ut Bembina, Bembinates. Est etiam fluvius Spinus vocatus.

ΣΠΟΡΓΙΛΟΣ, δῆμος Ἀττικός. Ὁ δημότης, Σπερχίλιος.

SPORGILUS, populus Atticus. Popularis, Spergilius.

ΣΤΑΓΕΙΡΑ[33], πόλις [34] ἑδετέρως, πληθυντικῶς. Ὁ πολίτης, Σταγειρίτης· Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης. C

STAGIRA, urbs neutraliter & pluraliter. Civis, Stagirites, Aristoteles Stagirites.

ΣΤΑΜΕΝΗ, πόλις Χαλύβων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σταμέναιος, καὶ Σταμένιος.

STAMENE, urbs Chalybum. Hecatæus Asia. Gentile, Stamenæus, & Stamenius.

ΣΤΑΣΙΣ[35], πόλις Περσικὴ ὅπου πέτρης μεγάλης, ἣν εἶχεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, Σταῖτης· τῆς δὲ χώρας, Σταηνός. D

STASIS, urbs Persica, in magna petra; quam Antiochus Seleuci filius habuit. Gentile, Stasites. Regionis vero, Stasenus.

ΣΤΕΙΡΙΑ, δῆμος Ἀττικὸς Παιονίδος φυλῆς, ἡλυκῶς καὶ ἑδετέρως. Ὁ δημότης [36] Στειριεύς, Στειριέως· Καὶ κατ' αἰ- E ρεσιν, [37] Στειριῶς. Τὸ κλητικὸν, Στειριακός. Τὸ τοπικὸν, Στειριάθεν, Στειριάδε, Στειριοῖ.

STIRIA, populus Atticus Pandionidis tribus, & fœminine & neutraliter. Popularis, Stirieus, Stirieus, & per synæresin, Stirius. Possessivum Striacus. Locale, ex Stiria, ad Stiriam, in Stiria.

ΣΤΕΝΥΚΛΗΡΟΣ[38], πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Στενυκλάριος. Τὸ θηλυ- F κὸν, Στενυκλαρία.

STENYCLERUS, urbs Messenæ. Gentile, Stenyclarius. Fœmininum Stenyclaria.

ΣΤΕΦΑΝΗ, πόλις φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανεύς.

STEPHANE, urbs Phocidis. Gentile, Stephanæus.

ΣΤΕΦΑΝΙΣ, πόλις [39] Μαριανδυνῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανίτης. G

STEPHANIS, urbs Mariandynorum. Hecatæus Asia. Gentile, Stephanites.

ΣΤΗΛΑΙ, πόλις Κρήτης, πλησίον Παγασιοῦ καὶ Ῥυθύμνης. Τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος· Ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγαλμαΐς τὸ λίθον ἀφ' οὗ καὶ [40] σηλιτεύω.

STELÆ, urbs Cretæ, juxta Paræsum & Rythimnen. Gentile, Stelæus, ut Lampe Lampæus. Sed etiam Stelites, ut ab agalmaïs, gemma. A quo etiam H Σηλιτεύω.

ΣΤΙΛΠΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στιλπαῖος.

STILPÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Stilpæus.

ΣΤΟΓΑΙ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος φθειρηνὴν αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Στοιήτης.

STOEÆ, urbs Libyæ, ut Hecatæus ejus Periegesi. Gentile, Stœetes.

ΣΤΟΙΧΑΔΕΣ, [41] νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ I Μασσα-

STOECHADES, tres insulæ prope Massi-

[31] Σπῖνα.] Vide de hac urbe Strabonem lib. v. Sed situm ejus multo exactius indicavit Scylax in Periplo. A quibus, quo tempore, & qua occasione condita sit, prolixa docet oratione Dionysius Halicarnasseus Romanar. antiq. lib. I. Et quomodo interierit ostendit eodem loco; Polybius vero lib. II; & Livius lib. XII. Verum de ejus potentia testatur Plinius lib. III. cap XVI.

[32] Τὸ ἐθνικὸν, Σπινάτης.] Apud Strabonem lib. V, oppidani vocantur Σπινάται, ut apud Stephanum in voce Βεμβῖνα Βεμβινάται.

[33] Σταγείρα.] Non accurate situm indicat. An urbs sit Macedoniæ, an vero Thraciæ, magna est inter scriptores dissensio: qua de re vide omnino Jo. Nunnesium in notis ad Vitam Aristotelis ex vetere translatione.

[34] Ἑδετέρως.] Mensgius ad Laërtium pag. 110. Apud Laërtium fœm. genere ὁ Σταγείρη in Aristot. Vita lib. V.

[35] Στάσις.] Vide Spanhem. pag. 286.

[36] Στειριεύς.] Alciph. in Epist. 6. Σωθίππῳ ὁ Στειριεύς. Philost Μειρακύλλης ὁ Στειριεύς pag. 642.

[37] Στειριῶς.] Vide in voce Ἐρετρίς.

[38] Στενυκληρος.] Apollodorus lib. I. καὶ Στενυκλήρου τοῦ Εἰρωμαίου. Δίκαιόν ἐστιν ἡμᾶς ἢ ἐμοὶ ἐμοὶ Θάλαττον. Legendum Στενυκλαρου. Salm.

[39] Στενυκληρος.] Hæc sunt restituenda.

[40] Μαριανδυνῶν.] Accentus non est bene collocatus. Vide pag. 192.

[41] Τὸ Σπηλαιτεῖον] εἶον MS. Salm.

[42] Νῆσοι τρεῖς.] Plinius earum nomina recensit lib. 3. c. 5.

[43] Ai-

Μασσαλία. Καλοῦνται ἡ καὶ [67] Λιγυστίδες. A Massiliam. Vocantur vero etiam Ligystides.

ΣΤΟΤΙ'ΝΟΣ, πόλις Λιγύρων. Οἱ πολῖται, Στεινοί. STUINUS, urbs Ligurum. Cives, Stuini.

ΣΤΡΑΤΙ'Α, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος. STRATIA, accentu gravi, urbs Arcadica, Homerus,

Ῥίπτων π, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν B *Rhipenque Stratienque, & ventosam Enispen.*

Ἐνίσπην.

Ὠνόμασται ἡ ἀπὸ Φυαλέος θυγατρὸς Φανεύς. Βαρυτόνητέον δὲ τὸ ὄνομα διὰ τὸ ἰδιότητα. Τρία δὲ σημαίνουσι φωνή, πόλιν, καὶ τὸ σύσημα τῆς [68] μὲν ἀπὸ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἀλλὰ τόνῳ διαφόρῳ. Ὀξύνεται γὰρ τὸ δηλωτικὸν τοῦ σώματος, βαρύνεται δὲ τὸ πόλεως βαρυνομένου. Τὸ ἀξίωμα στρατεία, καὶ διφθόγγῳ, καὶ βαρύνεται. Τὸ ἐθνικὸν Στρατεύς, καὶ Στρατιάτης. Vocata vero fuit a Phanei filia. Gravi autem accentu notanda sunt nomina ad proprietatem. Tria vero significat Stratia, urbem, & corpus exercitus cum eadem scriptura, sed tono differenti. Acuitur enim significans tale corpus, at urbem significans gravatur. Dignitas στρατεία & per diphthongum & gravatur. Gentile, Stratieus, & Stratiates. C D

ΣΤΡΑ'MBAI, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, [69] Στραμβαῖος. STRAMBÆ, urbs Thraciæ. Gentile, Stagiritæ Strambæi.

ΣΤΡΑ'ΤΙΟΝ, πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Στρατιώτης, καὶ Στρατῖος. STRATIUM, urbs Acarnaniæ. Civis, Stratiotes, & Stratius.

ΣΤΡΑΤΟΝΙ'ΚΕΙΑ [70], πόλις [71] Μακεδονίας, πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ [72] Στρατονίκης, τῆς Ἀντιόχου γυναικός. Ὁ πολίτης, Στρατονικεύς. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ [73] Ἀδριανοῦ, καὶ Ἀδριανοπολις ὠνομάσθη. Ἔστι καὶ ἕτερον πολίχνιον πρὸς τῷ Ταύρῳ. STRATONICEA, urbs Macedoniæ, prope Cariam. Vocata vero est a Stratonice Antiochi uxore. Civis, Stratoniceus. Ab Hadriano fuit instaurata, & Hadrianopolis vocata. Est etiam aliud oppidulum ad Taurum. E

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, πόλις Ἀκαρνανίας, θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης, Στρατῖος. STRATUS, urbs Acarnaniæ, fœminine & masculine. Civis, Stratius. F

ΣΤΡΕ'ΨΑ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρεψαῖος, καὶ Στρεψιανός. STREPSA, urbs Macedoniæ. Gentile, Strepsæus, & Strepsianus.

ΣΤΡΗ'ΝΟΣ, ἡ Ῥόδου ἑβδόμη, πόλις Κρητική. Τὸ ἐθνικὸν Στρήνιος, ὡς Φαῖστος Φαίστιος. STRENUS, Herodotus septima, civitas Cretica. Gentile, Strenius, ut Phæstus, Phæstius. G

ΣΤΡΟ'ΒΟΣ [74], πόλις Μακεδονίας. Ῥωμαίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, [75] Στρόβιος. STROBUS, urbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΗ, [76] μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ τοῦ σχήματος καλουμένη· Καὶ [77] Φλογὸς μὲν λεπτυνθείσης, φλεγμὸς δὲ μετέχουσα. Τὸ ἐθνικὸν Στρογγυλαῖος, ὡς τὸ Λιπάρας Λιπαραῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Λύκλῳ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τὴν χώραν εἶδος, Στρογγυλώδης. STRONGYLE, una ex Æoli insulis a figura vocata. Et flamma quidem carens, luminis vero particeps. Gentile, Strongylæus, ut Liparæ, Liparæus. Est & alia juxta Lyctum. Gentile, regionis consuetudine, Strongyleus. H

ΣΤΡΟΥΘΙΑ, πόλις Φρυγίας ἐν τοῖς ὁροις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [78] Στρουθώδης. STRUTHIA, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus.

[67] Λιγυστίδες.] Vide Spanhem. pag. 279. Agathem. pag. 3 quinque enumerat.

[68] Μεῖς δὲ ἀπὸ τῆς αὐτῆς γραφῆς.] Στρατὸς quidem ἐξωίστως, sed non est ἡ αὐτὴ γραφὴ, & Στρατεία βαρυτὸν. Salmasius.

[69] Στραμβαῖος.] Lege Στρυμβαῖος & σραμβαῖος. Idem.

[70] Στρατονίκεια.] Salm. ad Sol. 837.

[71] Μακεδονίας.] Legendum Μαιονίας. Nam totus ille tractus, qui est a Mileto & Stratonicea, vel Mæoniæ vel Joniæ adscribebatur. Mira impudentia Salmasii pag. 37. qui Ptolem. exagitat. Vide Paus. pag. 329. qui itaque Stratoniceam in Magnesia ponit ad Letheum fluvium, quæ & regio Chrysaoris appellatur.

[72] Στρατονίκης.] Στρατονικείας MS. sed male. *Salm.*

[73] Ἀδριανοῦ.] Vide Trist. tom. 2, 272.

[74] Στρόβος.] Vide Spanh. pag. 901.

[75] Στρόβιος.] Vide etiam Holsten pag. 113 ad S. Paul. Στρόβι, &c. Vide Con Calched. pag. 187 Nicolaus Stobenus.

[76] Μία τῶν Αἰόλου.] Μία τῶν ἄνω Αἰόλου ita habent MSS. Codices.

[77] Φλογὸς μὲν λεπτυνθείσης, φλέγμος δὲ μετέχουσα.] Eadem fere verba Eustathius. *Salm.*

[78] Φλέγμος.] Locus male ex Strabonis VI transcriptus est.

[78] Στρουθώδης.] Vide num bene sit formatum gentilitium.

ΣΤΡΟΓΓΟΛΑ[71], πόλις Λυδίας. Ξάνθ. A
Θ· ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στρογγολεύς.

STROGOLA, urbs Lydiæ, Xanthus in Lydiacorum secundo. Gentile Strogoleus.

ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ[76], νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν, Στροφαδεύς.

STROPHADES, insulæ duæ juxta Zacynthum. Gentile Strophadeus.

ΣΤΡΥΒΙΑ, νῆσος τῶν Σποράδων. Τὸ B ἐθνικὸν, Στρυβιαῖος.

STRYBIA, insula Sporadum. Gentile, Strybiæus.

ΣΤΡΥΜΗ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Ἀνδρολίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Στρυμλιώς, καὶ Στρυμήσιος, καὶ Στρυμιαῖος· Καὶ τὸ κλῆσιν, Στρυμαικός.

STRYME, urbs Thraciæ, ut Androtion septimo. Gentile, Strymenus, & Strymesius, & Strymiæus. Et possessivum Strymaicus. C

ΣΤΡΥΜΩΝ, ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ ὁ Βορέας.

STRYMON, fluvius Amphipolis, a quo Boreas.

[71] Στρύγολα.] Dubito vehementer an nomen non sit fortitum vel fictum a Στροβίλη. Vide in v. Ἀστύμηλος & Πιτάνη.

Strymonii Borea ——

77 Στρυμονίης Βορέαο. ——

Οἱ οἰκοῦντες,[78] Στρυμόνιοι. Οὕτοι Ἀλιζάντιοι εἰς τὴν Ἀσίαν, Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Καὶ ἀπὸ D τοῦ Στρυμόνος θηλυκῆς, τὸ θηλυκὸν Στρυμονὶς, καὶ Στρυμονία ἡ γῆ.

Accolæ, Strymonii. Hi transeuntes in Asiam, Bithyni vocati fuere. Et a genitivo Στρυμόνος, fœmininum Strymonis, & Strymonia terra.

ΣΤΡΩΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Στρωαῖος, ἢ Στρωΐτης.

STROE, urbs Libyæ, ut Hecatæus Asiæ Periegesi. Gentile, Stroæus, vel Stroites. E

ΣΤΥΕΛΛΑ[79], φρούριον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στυελλῶσιος, ὡς Ἐντελλῶσιος.

STYELLA, castellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellensis, ut Entellensis.

ΣΤΥΛΛΑΓΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Στυλλάγιος, καὶ Στυλλαγεύς.

STYLLAGIUM, urbs Triphyliæ. F Gentile, Styllagius, & Styllagicus.

ΣΤΥΜΦΑΛΟΣ[80], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ πεδίον ὁμώνυμον, καὶ πηγή. Ἡ πόλις θηλυκῶς καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Στυμφάλιος, καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ λίμνη καὶ γυνή.

STYMPHALUS, urbs Arcadiæ, & campus cognominis, & fons. Urbs masculine & fœminine. Gentile, Stymphalius, & Stymphalia Diana, & palus, & mulier.

ΣΤΥΡΑ[81], πλησίον Καρύστου, τῆς Εὐβοίας πόλις. Οἱ πολῖται, Στυρεύς. G

STYRA, prope Carystum, urbs Eubœæ. Civis, Styreus.

ΣΤΥΡΑΚΙΟΝ, ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐνοικοῦντες, Στυρακίτης· Στυρακίτης γὰρ Ἀπόλλων.

STYRACIUM, mons Cretæ. Incolæ, Styracitæ; Styracites enim Apollo.

ΣΤΩΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐν Θρᾴκῃ Βαρβαρικῶν, ἃς μετῳκίσαν ἐκ τῆς Ἠδωνῶν οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὰς αὐτῶν πόλεις. Τὸ ἐθνικὸν, Στώλιος. H

STOLUS, urbs una in Thracia barbaricarum, quas Chalcidenses ex Edonis in suas civitates transtulere. Gentile, Stolius.

ΣΥΑΓΡΑ[82], χωρίον Κιλικίας,[83] πλησίον Ἄδης καὶ Λαέρτης. Τὸ ἐθνικὸν, Συαγρεύς. I

SYAGRA, regiuncula Ciliciæ, juxta Aden & Laërten. Gentile, Syagreus.

ΣΥΑΛΙΣ, πόλις Μασυηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συαλίτης, τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς.

SYALIS, urbs Masyenorum. Gentile, Syalites communi ratione. Potest quoque Syaleus.

SYAS-

[76] Στροφάδες.] Vide Apoll. lib. 2 Argonaut. Salm.

[77] Στρυμονίης Βορέαο.] Est Callimachi versus. Callimach. Hemist. ex Hym. in Delum.

[78] Στρυμόνιοι.] Vide Herod. lib. VII pag. 466 ubi eadem Herodoti verba reperies.

[79] Στύελλα.] Forte hic locus intelligendus est de Castello agri Megarensis, cujus Thucyd. meminit lib. VI. Vide etiam quæ dicta sunt ad vocem Τύλλις.

[80] Στύμφαλος.] Vide Apol. Schol. pag. 246. In voce χαλκὶς. Vide an conveniat: non puto.

[81] Στύρα.] Στύραξ mons, non Στύρα, & ita legendum hoc loco puto. Hely. Στύραξ πόλις Εὐβοίας ἐ τῶν ἐπὶ τῷ Δίρφυος. Gentile esset Στυρακεύς. Salm.

[82] Συάγρα.] Vide Casaub. ad Strab. p. 188 ult. ed.

[83] Συάγρα.] Ex ferum venatione nomen habet, ut ex nominis compositione apparet.

[84] Συάσ-

[71] Πλησίον Ἄδης.] Lege mutato accentu Ἄδη. Salm.

ΣΥ΄ΑΣΣΟΣ[84], κώμη Φρυγίας. Ἐν ταύτῃ τῇ κώμῃ Φασὶ Κιμμερίους εὑρεῖν ἐν σιροῖς πεφυτευμένας μυριάδας πυρῶν, ἀφ' ὧν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ χρόνον διατραφῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Συασσεύς, διὰ τὸ εἰθισμένον τῇ χώρᾳ χαρακτῆρα.

SYASSUS, vicus Phrygiæ. In hoc vico ajunt Cimmerios in siris reconditas invenisse myriadas tritici, unde eos longo tempore sustentatos. Gentile, Syasseus, propter consuetum regioni characterem.

ΣΥ΄ΒΑΡΙΣ[85], πόλις Ἰαπιλίας, ἢ ποταμός. Ἡ ἡ πόλις ὕστερον ὠνομάσθη Θούριον. Ἡ λως ἡ ἐκ τῶν Κροτωνιατῶν, χρησμῷ δοθεῖσα αὐτοῖς.

SYBARIS, urbs Italiæ, & fluvius. Urbs vero postea Thurium vocata fuit. Sed a Crotoniatis capta est, reddito ipsis oracul.

Εὐδαιμον Συβαρῖτα πανόδαιμον, σὺ μὲν αἰεὶ
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος ἀθανάτων,
Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεὰ ἄνδρα πεδίζῃ,
Τρωϊκά σοι πολεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἥξει.

Felix Sybarita, penitus felix, tu quidem semper
In epulis Deorum colens genus immortalium.
At si virum mortalem prius Dea veneretur,
Tunc tibi bellum & domestica seditio veniet.

[86] Ἐγένετο δ' αὐτῶν ὀλεθρος κατὰ τὸ μαντεῖον ὧδε· Τῶν Συβαριτῶν τις οἰκέτην ἐμαστιγώκει ἐν ἀγρῷ. Τοῦ δὲ καταφυγόντος πρὸς τὸν θεὸν, ὁ δεσπότης ἐπίμενε παίων. Ὁ δὲ παῖς, ἐπεὶ οὐδὲν ὠφέλει, εὐθέως πρὸς τὸν βωμὸν ἔδραμε καταλήψας, [87] ἔτυχεν αἰδοῦς. Καὶ εὐθὺς ἀπεστράφη τὸ ἄγαλμα ἡ Ἥρας. Ὁ πολίτης, Συβαρίτης· Καὶ θηλυκὸν, Συβαρίτις· Καὶ Συβαρίτικὸς, καὶ Συβαριτικὴ συμφορά.

Accidit vero eorum ruina ex oraculo sic. Sybaritarum quidam famulum in agro flagellabat. Quo ad Deam confugiente, dominus perseveravit verberare. Famulus vero cum nihil prodesset, recta ad patris columnam evadens, reverentiam nactus est. Et illico Junonis statua aversa est. Civis, Sybarites. Et fœmineum Sybaritis. Et Sybariticus, & Sybaritica calamitas.

ΣΥ΄ΒΕΡΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Συβέριος, καὶ Συβερδὸς, καὶ Συβερείτης.

SYBERUS[88], urbs Illyridis. Gentile, Syberius, & Sybereus, & Syberites.

ΣΥ΄ΒΟΤΑ[89], νῆσος καὶ λιμήν. Ὁ νησώτης, Συβώτιος.

SYBOTA, insula, & portus. Insularis, Sybotius.

ΣΥ΄ΒΡΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Συβρίδης. Τὰ τοπικὰ, τὰ Συβριδῶν, τὰ Συβριδῶν.

SYBRIDÆ, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Sybrides. Localia ex Sybridis, in Sybridis.

ΣΥ΄ΕΔΡΑ[90], πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Συεδρεύς.

SYEDRA, urbs Isauriæ, ut Capito in Isauricorum tertio. Civis, Syedreus.

ΣΥΕΣΣΑ,[90] καλύβη τις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Συέσσης γραός τινος, ὑποδεξαμένης τὴν Λητώ. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσεύς, καὶ Συέσσιος. Καὶ Σύεσσα πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συεσσηνός.

SYESSA, tugurium quoddam in Lycia, a Syessa vetula quadam, quæ Latonam hospitio excepit. Gentile, Syessæus, & Syessius. Etiam Syessa urbs Tyrrhenorum. Gentile, Syessenus.

ΣΥΗ΄ΝΗ[91], [92] πόλις Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας,

SYENE, urbs Ægypti, & Æthiopiæ pro-

[84] Σύασσος.] Vide Boch. de animal. pag. 594.

[85] Σύβαρις.] De tempore quando sit condita, habes in synag. histor. post Euseb. Chron pag. 321. Vide Euseb. ad Dionys. pag. 52. Anton Liberal. pag. 20. Sybaris Jonica apud Philost pag. 631. sed fumitur ibi appellat. Vide Helych.

[86] Ἐγένετο δ' αὐτῶν ὀλεθρος κατὰ &c.] Melius hæc referunt ab Eust. ad Dionys. pag. 53.

[87] Ἔτυχεν αἰδοῦς.] Forte legendum ἔτυχεν ἐλέους. Salm. habent amplius Συβαρὶς πόλις Θετταλίας, τὸ ἀρχαῖον κάλλιον ἢ λιμήν. Νησῖτις vocat Strabo. Ms. habent Συβαρὶς πόλις Θετταλίας, τὸ ἀρχαῖον κάλλιον ἢ λιμήν. Νησῖτις vocat Strabo lib. 7. Εἰσὶ δὲ νησῖται καὶ Συβαρῖται

[88] Σύβερος.] Vide Salm. ad Sol. pag. 771 & ad Flor. pag. 383.

[89] Σύβοτα.] Salm. ad Sol. pag. 771 & ad Flor. pag. 383.

[90] Καλύβη.] Quid hic faciat hæc vox, non video. Καλύβη πόλις Θεσσαλίας.

[91] Συήνη.] Vide Salm. ad Sol. pag. 437. Vlitius ad Grat. Cyn. pag. 302.

[92] Πόλις Αἰγύπτου.] Πόλις μέση Αἰγύπτου &c, ita legitur in MSS. Ὁ μέσος, ὁ μεσαίτατος ἐστὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Αἰθιοπίας, ἐπὶ τοῦ καταράκτου τοῦ Νείλου, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ Συήνη, ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ ἀρχὴ τῆς Αἰθιοπίας

πίας, ὅθεν τῷ Νείλῳ. [91] Μεθ' ὃν ὠνόμασεν Σίριν. Μέμνηται τ πόλεως Παυσανίας. Κέκληται ἡ ἀπὸ Συήνης, Δαέτης παιδός. Ὁ πολίτης, [91] Συηνίτης. Τὸ κληνικὸν, [90] Συηνηνικόν.

ΣΥΙΑ, πόλις μικρὰ Κρήτης, ὅθεν Σύιος ὁ τῆς [97] Ἐλύρης. Ὁ πολίτης, Συιάτης, καὶ Συιεύς.

ΣΥΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τῇ αὐτῆς περιηγήσει. Καὶ νομὸς Συίτης.

ΣΥΚΑΙ, πόλις [98] ἀνάκρουσι τ νέας Ῥώμης, [99] ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱεσηνιακὴ προσαγορεύθεσα. [100] Στράβων ἐνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν. Οἰκιόπρων ἡ, ὡς λέγοντες, Συκῆ καλοῖντ' ἄν. Οἱ πόποι γὰρ ἀπὸ τ ἐν αὐτῆς ὄντων ὀνομάζοντες, Κυπάρισσον, Ἐλαία· Καὶ τύπῳ περιεκλικῶν, Σικυῶν, Μαραθών· Καὶ εἰς ως, Δαφνῶς, [1] Κεραλῆς, Φηγῶς, Μυρρινῶς, Ἀχερδῶς, Ἀγνῶς, Σελινῶς. Ἡ πόλις αὐτὴ καθ' ἑ τὸ ἐθνικὸς ἀνάθεν, [2] Ἀνθεῖον. Οὐδὲν τ πιστῶν [3] εἰς ἡ λήγει, Συκή, ἀλλ' ἐχρῶ ἡ Συκᾶς, ἡ [4] Συκιών, ἡ Συκοῦντα, ἡ Συκῶνα καλεῖσθαι. Καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν, ἡ Κιλικίας. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. [5] Φασὶν ἕνα τ Τιτάνων Συκέα διωκόμενον πρὸ μητρὸς Γῆς ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο. Ὁ πολίτης. ὦ Φιλὲ Συκαῖε. Ἔστι ἡ νῦν Συκαῖτις, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τ Συκαίου, ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης.

ΣΥΚΑΜΙΝΟΝ, πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, [6] Συκαμινίτης.

ΣΥΛΚΟΙ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων [10] κλῆμα.

ΣΥΛΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, πλησίον τ Δορυλαίου· Τινὲς ἡ Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [12] Συλεώς.

prope Nilum. Post quam fluvius vocatur *Siris*. Meminit urbis Pausanias. Vocata autem fuit a Syeno Daëtæ filio. Civis, Syenites. Postissimum Syeneticum.

SYIA, urbs parva Cretæ, Elyri navale. Civis, Syiates, & Syieus.

SYIS, urbs Ægypti, ut Hecatæus in ejus Periegesi. Et Nomos Syites.

SYCÆ, urbs e regione novæ Romæ, nostro ævo *Justinianæ* appellata. Strabo singulariter eam vocat *Sycen*. Sed magis proprie, ut dicuntur, Sycæ nominentur. Loca enim ab eis, quæ in ipsis sunt, nominantur, Cyparissus, Elæa; & forma eorum, quæ aliquid continent, Sicyon, Marathon: nec non in ûs, Daphnûs, Ceratûs, Phegûs, Myrrhinûs, Acherdûs, Agnûs, Selinûs. Ipsa hæc urbs ab generaliter florendo, Anthusa. Nulla hujusmodi in ν desinunt, Syce. sed oportebat, vel Sycas, vel Sycenen, vel Sycunta, vel Sycona vocari. Etiam alia Syce prope Syracusas, & Ciliciæ. Est & alia Alexandriæ. Ajunt unum Titanum Syceum fugientem suscepisse matrem Terram, atque plantam hanc protulisse. Civis debebat Sycæus. Est vero nunc Sycaites, quod est a Sycæus, ut Thebæus Thebaites.

SYCAMINUM, urbs Phœnicum. Gentile, Sycaminites.

SYLCI, urbs in Sardinia, Carthaginiensium opus.

SYLEUM, urbs Phrygiæ per ν diphthongum. Aliqui Pamphyliæ. Gentile, Syleeus.

SY-

[91] Μεθ' ὃν ὠνόμασεν Σίριν.] Eustat. ad Dionys. pag. 11, ubi male Σιλις legitur. Vide etiam pag. 33.

[90] Σιρις.] Vide Salm. ad Solin. pag. 420.

[91] Συλωίτης.] Σολωίτης in MSS.

[90] Συληνικόν.] Συλωίτων meminit Ælian. de animal. pag. 593. Vide in voce Ἀδρήτη. Ibi gentilitium est Σολωίτης.

[97] Ἐλύρη.] Ἐλυρῶν πόλις Κρήτης.

[98] Ἀνάκρουσι τ νέας Ῥώμης.] Quæ fit nova Roma, jam diximus ad vocem Βοζάντιον.

[99] Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱεσηνιακὴ προσαγορεύθεσα.] Sic Sycas etiam fuisse appellatas testatur Novella LIX. Δοκεῖ δὲ ἴσως τ ἐκεῖ τόπῳ, ᾗ τὸ πάρεργον Ἱεσηνιακὸν, ἴσως Συκᾶν, ἐπεὶ μὴ πεῖρᾳ ἐσήμανε.

[100] Στράβων ἐνικῶς αὐτὴν λέγει Συκῆν.] Strabonis verba quæ inuit Epitomator exstant lib. VII, & hunc in modum sonant: ἐστὶ τ ἐπὶ τῇ Συκῇ καλούμενον λιμένα.

[1] Οἱ πόποι γὰρ ἀπὸ τ ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζοντες.] Φυσῶν torte. Hesychius Milesius de Sycis ita scribit. Ἐνδεῖ δὲ τὰ Ἀχαϊκὰ χρηματίζει λυπῶν, Ἀμφίλοχον δὲ Ἕρμωνος τὸν πολὺ λαμπρότατον Συκεῖς ἀποδείκνυσι, ᾧ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τ συκοφόρων δένδρων ἐθέσθαι. Vide præterea hujus editionis paginam 24 comment. 45: ubi fusius de hac materia agitur.

[2] Ἀνθεῖον.] Sic Constantinop. appellatam fuisse ajunt. Vide Ortelium.

[3] Εἰς ᾱ λήγει Συκῆ.] MS. εἰς ις λήγει Συκίς. Vide Herodotum lib. 5. *Salm.*

[4] Συκιών.] Fortassis Συκελίων legendum.

[5] Φασὶν.] Vide Casaub. ad Athenæum pag. 156.

[6] Συκαμινίτης.] Vide Pint. ad Plin 48.

[10] Συλκίται.] Vide Syrit. ad Ant. pag. 311.

[12] Σύλλεοι.] Supra dicuntur Σολγοί, quod notandum. Ptolemæo dicuntur Συλλεῖοι, ut Mauri Mauritani, quos tamen proprie putant esse viri docti qui Straboni dicuntur Συαττεῖοι. sed hæc alias pluribus. Forte in Strabone legendum κρουσπάσιοι, ut sint, quos Ptolemæus vocat κρουσπάτιους, quod tamen non affirmamus. *Salm.*

[9] Σύλλεοι.] Dicitur item Σολγοί.

[10] Κλῆσμα.] Vide Syritam ad Ant. Itin. 245.

[11] Σύλλεοι.] Livius. Vide Sig. pag. 254. Const. Porp. lib. 1. Polyb. Σύλλεοι. Vide Urlin pag. 283.

[12] Συλεώς.] Συλαῖον Phryg. ut videtur, meminit Nicephori hist. Constantinop. pag. 22 t. 1 H. Byzant.

ΣΥΛΙΟΝΕΣ [11], ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν. [14] Συλίονες δ' εἵπονθ' ὁμῶ.

A SYLIONES, populus Chaoniæ, ut Rhianus in quarto Thessalicorum. *Sylionesque sequebantur simul.*

ΣΥΜΑΙΘΑ [15], πόλις Θεσσαλίας. Ὁ πολίτης, Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ.

SYMÆTHA, urbs Thessaliæ. Civis, Symætheus, ut Theopompus Philippicorum B secundo & vicesimo.

ΣΥΒΡΑ, ἀδετέρως, φρυγίας Φρύγιον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Συβρεανός.

SYBRA, neutraliter castellum Phrygiæ, ut Capito in Isauricorum secundo. Gentile, Sybrianus.

ΣΥΜΗ [16], νῆσος Καρικὴ, ὡς Στράβων πεντεσκαιδεκάτῃ. Καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ [17] Σύμης τῆς Ἰαλύσου. Καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταπόντις, εἶτα Αἴγλη. Τὸ ἐθνικὸν Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος. Λέγεται δὲ [18] Συμεύς.

SYME, insula Carica, ut Strabo quarta C decima. Et urbs ejusdem nominis. Appellata vero fuit a Syme Jalysi. Et ante quidem vocabatur Metapontis, postea Ægle. Gentile, Symæus, ut Cumæus, Dymæus. Dicitur quoque Symeus.

ΣΥΝΑΓΓΟΣ, Ἡρωδιανὸς ἕκτῳ φησὶ, [19] Σύναγγος πόλις φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συναγγίτης, ὡς Σιγγίτης.

SYNANGUS, Herodianus sexto inquit, *Synangus urbs Phœnicum.* Gentile, Synangius, ut Singius.

ΣΥΝΔΙΚΟΣ, πόλις μεσογαίη τῆς Σκυθίας, ἔχουσα λιμένα. Ἔνιοι δὲ Γοργιπίθη καλοῦσι.

SYNDICUS, urbs Scythiæ finitima, portum habens. Sed aliqui Gorgipen vocant.

ΣΥΝΝΑΔΑ [19], πόλις Φρυγίας. [20] Καὶ Δοκίμεια, κώμη ἐπίκοινα αὐτῆς. Οἱ δ' Ἐπιχώριοι Δοκιμῖται, καὶ [21] Δοκιμαῖοι. Λέγουσι δέ, [22] Ἀκάμαντα μὴ τὰ Τρωϊκὰ πλανηθέντα, ἐλθόντα εἰς Φρυγίαν, καὶ καταλαβόντα πλειόνων ἐπικρατοῦντα τῶν ἵππων δωράσασθαι, καὶ βουλήσασθαι αὐτὰ λαβεῖν χώραν, καὶ κτίσαι πόλιν. [23] Συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Μακεδόνων καὶ τῶν Ἀσίας, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸν ἀπὸ τῆς συναγωγῆς καὶ συνοικήσεως Συναία προσαγορεῦσθαι. Μετὰ δὲ ταῦτα παρεφθαρμένους ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων Σύνναδα κληθῆναι. Ὁ πολίτης, Συνναδεύς. Οὕτω γὰρ καὶ οὗτος παρόντα λέγεται.

SYNNADA, urbs Phrygiæ. Et Docimea vicus trans eam. Indigenæ Docimiten, & Docimæam. Dicunt autem, Acamantem, cum post Trojana erraret, in Phrygiam venisse, & cum regionis principem obsessum invenisset, ei suppetias tulisse, & regionem accepisse, ac urbem condidisse. Multis vero incolis ex Græcia Macedonibus, qui Asiam incolebant, congregatis, primum urbem a congregatione & cohabitatione Synæa appellatam fuisse. Postea vero a vicinis corrupte Synnada vocatam fuisse. Civis, Synnadeus; sic enim & in præsenti dicitur.

ΣΥΠΑΛΗΤΤΟΣ [24], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, [25] Συπαληττίος. [26] Ἐκ τόπου, Συπαληττόθεν. Ἐν τόπῳ, Συπαληττόνδε. Ἐν τόποις, Συπαληττοῖ.

SYPALETTUS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Sypalettius. Ex loco, ex Sypaletto, ad Sypalettum. In loco, Sypaletto.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ [27], [28] πόλις Σικελίας

SYRACUSÆ, urbs Siciliæ maxima, ut

[11] Συλίονες.] Vide Eustathium in Dionysium de situ orbis, ubi hunc Stephani locum producit pag. 108.

[14] Συλίονες δ' ἵπονθ' ὁμῶ.] Lege Συλίονες δ' ἵαντο ὁμῶ. ita MS. & ita sine legendum. *Salm.*

[15] Σύμαιθα.] Apud Theoc. nomen veneficæ occurrit Id. 11. Σίμαιθα. forte ibi scrib. Σύμαιθα. Mulieres Thess. veneficiis erant infames.

[16] Σύμη.] Totidem verbis hæc Eustathius ex nostro hausit. Vide ad Catal. pag. 518.

[17] Σύμης τῆς Ἰαλύσ.] Syme Jalysi filia. Athenæus lib. 7. *Salm.*

[18] Συμεύς.] Habet etiam gentile Σύμιος. Vide in Frag. Steph.

[19] Συνάδα.] Συνάδα πόλις Φρυγίας, Magnæ Phrygiæ. Vide Eustathium Scholiis in Dionysium. *Salm.*

[19] Συνναδα.] Vide Heinf. ad Hesiod. pag. 99. Vide Spanh. pag. 883.

[20] Καὶ Δοκίμεια, κώμη &c.] Sunt verba Strabonis e libro.

[21] Δοκιμαῖοι.] Vide Salm. ad Sol. 559.

[22] Ἀκάμαντα.] An non Athamas? nam ille errorem erravit.

[23] Συναθροίσαντα &c.] Vide Tristan. tom. 2 pag. 203.

[24] Συπαλήττιος.] Demost. contra Xenænotum.

[25] Συπαλήττιος.] Ἀφίκετο ἀπὸ Ἰωλκοῦ, ὦ ἄνδρες, Συπαλήττιος. aliquando cum duplice lambda scribitur.

[26] Ἐκ τόπου Συπαληττόθεν, Συπαληττόνδε.

[27] Συρακοῦσαι.] Unde hæc urbs nominis originem accepit, ostendit Stephanus in voce Ἀκραγαντῖνος, ubi testatur, quod Duris inquiat, plurimas Siculorum urbes a flumiaibus denominatas fuisse, inter quas etiam Συρακοῦσαν recenset. Attamen hic dicitur quod a Stagno quodam, ὃς καλεῖται Συρακὼ, nomen habet. Verum vulgare hoc est Græcis scriptoribus fere omnibus, qualvis paludes, quæ proprie Græce dicuntur τὰ ἕλη, etiam λίμναι vocan-

λίας μεγίση, [29] ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου, [10] ἀποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ, καὶ Ναξῷ ὁμόχρονος. Φασὶ δὲ [11] Μίσκελλον τὸν Κροτωνος οἰκιστὴν, καὶ τῶν ἀπὸ τούτου Ἀρχίαν Πυθοῖ χρησηριαζομένους, ἐρωτηθῆναι εἰ τὴν Πυθίαν, πότερον βούλοιτο πλοῦτον ἔχειν, ἢ ὑγίειαν καὶ Μίσκελλον μὲν ὑγιαίνειν, Ἀρχίαν δὲ πλουτεῖν εἰπεῖν. Καὶ τῷ μὲν, δῶρα κλίσαι [12] Συρακοσίων τῷ δὲ, Κροτῶνα. Καὶ συμβοῦσαι τὰς Κροτωνιάτας ὑγιεινὴν οἰκῆσαι τὴν πόλιν, καὶ [13] ἀθλητὰς εἶναι· Συρακούσας δὲ πλουτεῖν. Ὅθεν ποτέ τινες, ὡς ἡ παροιμία ἐκπέσειν [14] ὅθεν τὸ πολυτελῶν, τῶν, [15] εἰκὸς ἂν ἐκβλύσειν αὐτοῖς Συρακοσίων [16] δεκάτην. Τὸ ἐθνικὸν Συρακόσιος, ἡ Συρακοσία τὸ θηλυκόν. Καὶ λίμνη, ἣ πῖς καλεῖται Συρακώ· [17] Καὶ Συρακόσδες.

ΣΥΡΒΑΝΗ, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κυάδρατος ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, [18] Συρβανός.

ΣΥΡΙΝΘΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Συρίνθιος, ὡς Ὀλύνθιος. Τὸ θηλυκὸν, Συρινθία.

ΣΥΡΜΑΙΟΝ, πεδίον μεταξὺ Νομάδων τῶν Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν, Συρμαῖος.

ΣΥΡΜΑΤΑΙ, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ. Ποταμὸν δὲ Ταναΐδος Συρμάτας καλοικεῖν.

ΣΥΡΝΑ, πόλις Καρίας. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ποδαλειρίου. Ἐκπεσόντα γὰρ αὐτὸν ἐκ Καρίας, σωθῆναι ἀπὸ τινος αἰγοβοσκοῦ, καὶ ἀχθῆναι πρὸς Δαμασθὼν Καρίας βασιλέα, ὃς τὴν θυγατέρα Σύρναν πρόσωπον ἀπὸ τῆς πύγης, ὅπερ

ut Hecatæus Europa. Opus Archiæ Corinthii, colonia ejus, quæ in Sicilia, & Naxo tempore æqualis. Ajunt vero Miscellum Crotonis conditorem & Archiam hujus, cum oraculum Pytho consulerent, a Pythia interrogatos fuisse, utrum vellent divitias habere, an sanitatem; & Miscellum quidem valere, Archiam vero opibus affluere dixisse. Atque hunc quidem concessisse Syracusas condere; illi vero Crotonem. Et accidisse, Crotoniatas sanam coluisse civitatem, atque athletas esse. Syracusios vero adeo divites fuisse, ut proverbium exierit de sumptuosis hoc, *ne decima quidem Syracusanorum illis obvenit.* Gentile, Syracusius, & fœmininum Syracusia. Et lacus, qui Syraco vocatur. Et Syracoseus.

SYRBANE, insula in Euphrate, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Syrbanus.

SYRINTHUS, urbs Cretæ. Gentile, Syrinthius, ut Olynthius. Fœmininum Syrinthia.

SYRMÆUM, campus inter Nomadas & Nabatæos. Gentile, Syrmæus.

SYRMATÆ, Sauromatæ, ut Eudoxus primo. *Flurium Tanaidu Syrmatas incolere.*

SYRNA, urbs Cariæ. Condita est autem a Podalirio. Expulsum enim in Cariam a caprario quodam servatum, atque ad Dæmathum Cariæ regem adductum, cujus filiam Syrnam ex recto delapsam, ab eo sanatam

re; quæ vox proprie valet lacus majores simul & minores, quæ alias Latinis dicuntur flagna. Hinc Marcianus Heracleensis in Περιπλοῦ inquit

-- -- Ἀρχίας δὲ τυτὶς πεσόντας
Ὁ Κορίνθιος, μετὰ Δωριέων κατοικίζει
Ἀπὸ τ' ὄμφακ λίμνης λαβόντας τ' ὄνομα,
Τὰς τοῦ Συρακούσης παρ' αὐτοῖς καλουμένας.

Hoc est:

-- -- Hos Archias adsumens
Corinthius, cum Dorienjibus condidit eas,
Quæ a contermino flagno accepere nomen,
Nunc que Syracusæ ipsis dicuntur

Quinque universæ urbis fuere partes, nempe Epipolæ, Acradina Tucha, Neapolis, & Nasos. uti patet ex Livio partim lib. xxiv, partim lib. xxv. Qua de causa etiam exilimo semper plurali numero urbis nomen fuisse pronunciatum. Aliquando tamen etiam in singulari Συρακοῦσα, sive Συρακοῦσσα dicta fuit apud Diodorum lib. xiv & Constantinum imperatorem Themat. imperii orient. lib. ii themate Siciliæ. Hodieque singulari numero in colis vulgo *Saragusa* dicitur. De orta hujus urbis scribit Thucyd lib vi. Strabo lib. vi. Et apud Ciceronem in Verrem lib. iv elegantissimam Syracularum descriptionem legere licet. Conditæ sunt Syracusæ anno secundo Olympiadis xi, id est ante natum Iesum anno DCCXXV, uti computavit Cluverius.

[29] Πόλις Σικελίας μεγίση.] Pindarus urbem μεγαλοπτόλιας Συρακόσσας, id est, grandiurbes syracusas appellavit. Pythior. odâ 11. Vide etiam Theocritum Syracusanum Idyllio xvi & Silium lib. xiv. Qui plura vult, Cluverium adeat.

[10] Ὡς Ἑκαταῖος &c.] Iisdem pene verbis hanc historiam refert Strabo lib. vi. Vide etiam Eustat. ad Dionys. pag. 52.

[11] Ἀποικος τῆς ἐν Σικ.] MSS. legunt ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ & ita legendum esse alibi ostendimus. Oraculum quod Myscelo datum fuit, ita corrigo apud Strabonem lib. 6.

Μίσκελλε βραχύβιοι παροῖς σῆμ' ἄκλο μαντεῖον
Σὺ δ' ἄλλα γνώσεαι, ὅσσα σ' ἐν δῖ τε ἐκαιρεῖ

Omnino ita legendum in priore versu παροῖς σῆμ' reposuimus indubitata conjectura. σῆμ παροῖ intaudito σῆμ. In secundo ὅσσα σ' ὅν δῖ τε ἐκαιρεῖ, etiam procul dubio ita legendum. & simul allusit illud oraculum ad ipsum Myscelum qui erat βραχύβιος, neque ἐχθὲ & obiillud meus *Salm.*

[12] Μισκέλλου.] Vide Boch. de animal. pag 623.

[13] Συρακόσιος.] Συρακούσιος.

[14] Ἀθλητὰς.] Hieron. Mercurialis de arte gymnastica.

[15] Ἐπὶ τῆ πολυτελῶν.] MSS. habent ἐπὶ τῆ ἀπιθῶν, non ἐπὶ πολυτελῶν. Salm.

[16] Οὐκ ἄν.] Ὡς σὺκ ἄν in Ms.

[17] Διφύης.] Διφύης absque iota subscripto.

[18] Καὶ Συρμης σδες.] In Vossiano codice legitur ἐπὶ τῆ ἀπιθῶν, ἐπὶ σὺκ ἂν ἤθροιτο αὐτοῖς Συρακουσίων ἀνηρίθμων.

[19] Συρβανός.] Fortassis Συρβανηνός.

[20] Ὡς

Σπ' αὐτοῦ διεφθάρθαι. [39] φασὶ δ' ἔτως, ἀθυμήσαντα δ Δαμαιθὼ, τὴν Ποδαλείριον ἀφ' ἑκατέρας τὰς βραχίονων αἷμα ἀφελέσθαι, σώσαι τὸν παῖδα· τὴν δὲ γαμάσασθαι, σωσοικῆσαι αὐτῷ τὸν παῖδα, καὶ δέναι τὸν χερρόνησον. Ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαι, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς [40] Σύρνον, τὸν δ' ἑτέραν ἀπὸ δ σώσαντος. Τὸ ἐθνικὸν, [41] Σύρνιος· Τὸ θηλυκὸν, Συρνιάς.

Σῦ'ΡΟΙ [42], κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. Λέγονται δὲ Λευκόσυροι· Στράβων ἐκκαιδεκάτῃ. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Βαβυλωνίας [43] τὴν Σύρων τὸ ὄνομα διήκειν μέχρι δ Ἰσσικοῦ κόλπου. Ἀπὸ τούτου μέχρι δ Εὐξείνου κόλπου· Οἱ γὰρ Καππάδοκες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, οἵ τε πρὸς τῷ πόντῳ, μέχρι νυνὶ Λευκόσυροι καλοῦνται. Τὸ κλητικὸν, Συρικός.

Σῦ'ΡΟΣ [44], νῆσος Ἰωνική, ὡς Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τὸ [45] υ μακρόν. [46] Τὸ ἐθνικὸν, Σύριος· νῆσος Ἀκαρνανίας.

ΣΥΡΕ'ΝΤΙΟΝ [47], πόλις Τυρρηνίας, [48] ἡ Συρεντῖνος. [49] Τὸ ἐθνικὸν, Συρέντιος.

ΣΥΩ'ΠΙΟΙ [50], ἔθνος πρόσχες τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΣΦΑΚΤΗΡΙ'Α, ἀδέτερως. Ἔστι δὲ μέρος Ἠλείων, τὸ πρὸς Μεσσήνῃ χωρίον. Κέκληται δ' ἔτως, ὡς φησιν Ἐχεφυλίδης, ἀφ' οὗ τὸν αὐτοῦ [51] σφαγιζομένους τοὺς Ἡρακλείδας, πρὸς Ὄξυλον πολεμήσαντας σωθῆναι· ὅθεν Φιλίας ἡ ὁμωνύμως. Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτηρία, ἧς μνημονεύει [52] Παυσανίας ἐν τρίτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σφαγία, ὡς φαίνεται. Ἔστι καὶ Σφαγίτης ἄκρα Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ ἀναλογίας Σφακτηριεύς, καὶ Σφακτηριώτης· Καὶ Σφαγία Σφαγιεύς, ὡς Γυρία Γυριεύς.

ΣΦΕΝΔΑ'ΛΗ, δῆμος Ἱπποθοωνλίδος φυλῆς. Οἱ δημότης, Σφενδαλεύς. Τὰ τοπικὰ, Σφενδαλῆθεν, Σφενδαλιάδι, Σφενδαλῆσι.

ΣΦΗ'-

A tam esse. Sic vero ajunt animum desponente Damætho, Podalirium ab utroque brachio sanguine extracto puellam sanitati restituisse. Damæthum vero admiratum, ei filiam collocasse, ac dedisse Chersonesum. In qua duas condentem civitates unam ab uxore *Syrnum*, B alteram a pastore, qui eum servaverat. Gentile, Syrnium. Fœmininum Syrnias.

SYRI, commune nomen multarum gentium. Dicuntur quoque Leucosyri. Strabo sexta decima. *Videtur vero a Babylonia usque ad Issicum sinum Syrorum nomen pertinere. Ab hoc vero usque ad sinum Euxinum. Utrique igitur Cappadoces, & qui prope Taurum & qui prope Pontum, utique nunc Leucosyri vocantur.* D Possessivum Syricus.

SYROS, insula Jonica, ut Strabo duodecima. Τὸ υ longum. Gentile, Syrius. Insula Acarnaniæ.

SYRENTIUM, urbs Tyrrheniæ, & E Syrcentum. Gentile, Syrentius.

SYOPII, populus Liburnis vicinus, ut Hecatæus Europa.

SPHACTERIA, neutraliter: Est vero confinium Eleorum ad Messenæ regionem. F Sic autem vocata est, ut inquit Echephylides, quod in eo Heraclidæ mactatis hostiis amicitiæ & concordiæ pacta cum Oxylo fecerint. Est etiam insula Sphacteria, cujus meminit Pausanias in tertio Græciæ Periegeseos. G Vocabatur etiam Sphagia, ut Phavorinus. Est etiam Sphagites promontorium Scythiæ. Gentile, ab analogia Sphacterieus, & Sphacteriotes. Et ab Sphagia, Sphagieus, ut ab Hyria, Hyrieus.

H

SPHENDALE, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Sphendaleus. Localia, ex Sphendale, ad Sphendalen, Sphendalis.

SPHE-

[39] Φασὶ δ' ἔτως.] MS. Φησὶ δ' ἔτως. Salm.

[40] Σύρνον.] Συρναν.

[41] Σύρνιος.] Quare non potius Συρνιεύς?

[42] Σύροι κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν.] Hæc Strabonis verba etiam exstant apud Eust. in Dionys. pag. 102.

[43] Τὴν Σύρων.] Vide Scal. post Euscbium pag. 24.

[44] Σῦρος &c.] Uti observat Hartungus, non est in Strabonis XII sed in decimo pag. 487.

[45] Τὸ υ μακρόν.] Vide Menagii notas ad Laërtium pag. 43.

[46] Τὸ ἐθνικὸν Σύριος.] Male igitur in cod. Ciceronianis Pherecydes Syrus appellatur.

[47] Συρέντιον.] Oppidum est Tyrrheniæ maritimum in Campaniæ, quod incolis etiam hodie *Sorrento* dicitur. Ptolemæus vocem scribit cum diphthongo, & unico ρ, Σύριον: apud Diodorum lib. v, & Dionem sine libri LII geminato ρ, Συρρέντιον legitur; & ita quoque Strabonem scripsisse, ex libro primo apparet: Hinc Latini suum *Surrentum* formaverunt. Unde igitur Stephanus Συρέντιον il-

lud hauserit, nondum mihi compertum est, cum ejusmodi vocis forma apud Græcos non reperiatur.

[48] Καὶ Συρεντῖνος.] Lege confidenter Συρέντιος, vel Συρρέντιος.

[49] Τὸ ἐθνικὸν Συρέντιος.] Apud antiquos Græcos & Latinos gentilitium illud ilthac formatione non reperitur. Strabo lib. v ubi nobilissima Campaniæ vina enumerat, inquit: Ἡ δὲ ἐ ὁ Συρεντῖνος ἀνάμικτος κρᾶσιν] τίνος, παῦ πεῖραν ὅτι παλαιοῦ δέχεται. Id est: *Jam vero & Surrentinum his non cedit; quod ætatem ferre posse, nuper est exploratum.* Ita quoque Plinius lib. XIV cap. VI, & Martialis lib. XIII. epig ex Vinum Surrentinum commemorant. Scribendum igitur. Τὸ ἐθνικὸν, Συρρέντιος.

[50] Σύωπιοι.] Vide in Τέμψιτης.

[51] Σφαγιζομένους.] MS. Σφαγιασμένους & ψιλὸν spiritu aspero. Salm.

[52] Παυσανίας &c.] Non est in tertio, sed in fine libri quarti.

51 Σφα-

ΣΦΗΚΕΙΑ, πόλις Εὐβοίας Λυκόφρων, Οἱ πνπ πε Σφήκειαν εἰς Κεραστίδα. Οὕτω δὲ καὶ ἡ Κύπρος σκαλῆπ. Τὸ ἐθνικὸν, Σφῆκες, [11] Σφήκειαν δὲ, Κεραστείαν, τὴν Κύπρον.

SPHECEA, urbs Eubœæ. Lycophron, *Qui quinque circiter Spheceam in Cerastidâ.* Sic vero etiam Cyprus vocabatur. Gentile, Spheces. Spheceam vero Cerasteam, Cyprum.

ΣΦΗΤΤΟΣ, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφήττιος. Τὰ πτικὰ, Σφηττόθεν, Σφηττόνδε, Σφηττοῖ. Ὁ δῆμος καλεῖται ἀπὸ Σφήττου, ἢ Τροιζῶνος παιδός.

SPHETTUS, populus Acamantidis tribus. Popularis, Sphettius. Localia, ex Sphetto, ad Sphettum, Sphetto. Populus vocatur ab Sphetto Trœzenis filio.

ΣΧΕΡΙΑ [14], ἡ Φαιακία. Κέκληται, ὡς [15] Ἀριστοτέλης φησὶν, ἀπὸ τῆς Δήμητρας φοβουμένης, μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου προχέοντες ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθεῖσα τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποτρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα. Ἐπιχθέντων δὲ τούτων, [16] ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν, Σχεριεύς. Οἱ ἐνοικοῦντες, Σχέριοι, ἢ τοὺς Φαίακας.

SCHERIA, Phæacia. Vocata est, ut Aristoteles inquit, ab eo, quod Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes eam continentem facerent, Neptunum rogasset, ut fluviorum averteret cursus. Illis igitur repressis, pro Drepana Scheriam vocatam fuisse. Gentile, Schericus. Incolæ, Scherii, vel Phæaces.

ΣΧΙΝΟΥΣΣΑ, ὡς Ῥόδουσα, φοινικὴ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σχινουσος, καὶ Σχινουσαῖος.

SCHINUSSA, ut Rhodussa, Phœnica insula. Gentile, Schinussius, & Schinussæus.

ΣΧΟΙΝΟΥΣ [17], Ἀρκαδίας χωρίον, ἀπὸ [18] Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Ἐλώδης ἢ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τοῦ εὐπετῶς σχοινίων τὴν συσκηνίαν εἰληφέναι. Ὥσπερ καὶ τὰ δήμων, ἀπὸ τῶν αὐτῶν φυομένων, Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Μαραθῶνος. Ὁ τοῦ χωρίου οἰκῶν, Σχοινάνδιος, ὡς Σελινάνδιος. Καὶ [19] Σχοινοῦς πόλεμος, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὧδέ φησι· Τὰ εἰς ους λήγοντα παρώνυμα, ὑδέπλης [20] τῆς ὑμενοχῆς καὶ πεφλοτύπης μιᾶς πλεονάζει. Ὁ μὲν Φωκαεὺς, ἀπὸ τοῦ Φωκὼν γέγονε, ἀπὸ δὲ τοῦ Καλλιμάχου Ἐλλοπεὺς, ἀπὸ τοῦ Ἐλλοπίαν, ἀπὸ τοῦ Ἔλλοπος. [21] Ὁ δὲ παρὰ τὸν Σχοῖνον ποταμὸς, [22] Σχοινιεὺς καλεῖται, ἢ ἀπὸ τῆς Σχοινίδος, ἢ ἀπὸ τοῦ Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. [23] Ὁ πολίτης μὲν τοῦ Σχοινιεύς· Ὁ γὰρ ποταμὸς, καὶ ὁ οἰκιστὴς, Σχοινιεὺς, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς. Ἐκ τούτου, Σχοινόθεν.

SCHOENUS, Arcadiæ regiuncula, ab Schœneo Atalantæ patre. Palustris autem cum esset locus, a junctis, qui inibi nascebantur, denominationem sumpsit. Quemadmodum & populi ab eis, quæ inibi nascuntur, Rhamnûs, Phegûs, Myrrhinûs, Marathûs. Qui regiunculam incolit, Schœnuntius, ut Selinuntius. Et Schœneus fluvius, ab Schœneo Athamantis. Trypho in scripto de derivativis sic inquit: *Derivativa, quæ in eus desinunt, numquam genitivum primitivi una syllaba excedunt. Phocæus igitur, non a Phoco fit, sed a Phocea. Et iste apud Callimachum Ellopeus, ab Ellope, non ab Ellopea.* Fluvius vero, qui *Schœnum* præterfluit, *Schœneus* vocatur, vel a junctis, vel ab Schœneo Atalantes patre. Civis quidem Schœnicus. Fluvius enim, & conditor, Schœnicus, ut Tarsi Tarseus. Ex loco, ex Schœnunte.

Σῶβαλα, πόλις Καρίας, ἀδέσπρως. Τὸ ἐθνικὸν, Σωβαλεύς.

SOBALA, urbs Cariæ, neutraliter. Gentile, Sobaleus.

SO-

[11] Σφήκειαν Ν.] Lege Σφηκείαν ἢ ἐ κεραστείαν τὴν νῆσον. Salm

[14] Σχερία.] Κιερώνν χειρίον vocabat Callimachus.

Idem.

[15] Σχερία.] Vide in Κτημίνη.

[15] Ἀριστοτέλης.] Aristoteles ἐν τῇ καρικῇ πολιτείᾳ. Φασὶν γὰρ τὴν Δήμητρα φοβ μὴ οἱ ἐκ τ. ἠ. ἐκχεόμεν. ποτ. π. ωσ. π ὁ. π α. τ. τ. π. ῥ. ι. ο. ἀπὸ δρεπάνης χειρίον ἀνομασθῆναι. Τίμαιος δὲ ἐκ δρεπάνου φησὶν ἢ Ὁμηρικὸν ἢ αὐτὸν τὸ αἰδοῖα ὁ Κρόνος ἢ ὁ Ζεὺς τοῦ Κρόνου. Τότε γὰρ αὐτὸν καλῶς φασι. Salm.

[16] Ἀντὶ Δρεπάνης &c.] Vide Eustath. ad Odyss. E in princ.

[16] Ἀντὶ Δρεπάνης.] Vide in voce Δρεπάνη & in Φαίαξ.

[17] Σχοῦς.] Eust. ad Hom. 265.

[18] Σχοίνεως τοῦ Ἀταλάντης πατρός.] Etiam Apollodorus Atalantam illam Arcadiæ Schœnei fuisse filiam dicit. Ἀταλάντην, inquit, Σχοίνεως ἢ Ἀγκαίου. Alii Atracis fuisse volunt. at contra illam Arcadicam fuisse filiam. Salm.

[19] Σχοινοῦς πόλεμος.] Bœotiæ fluvius est Strab. lib. IX.

[20] Τῆς ὑμενοχῆς.] Τῆς χοιτῆς. Vide in Ἀγκίνη.

[21] Ὁ δὲ παρὰ τὸν Σχοῖνον.] Lege ὁ δὲ παραῤῥέων τὴν Σχοινοῦν πόλεμος. Salm.

[22] Σχοινιεύς.] Quare non Σχοινεύς?

[23] Ὁ πολίτης &c.] Vide Simil. Chron. p. 2. pag. 40.

[24] Σύ-

ΣΩ'ΖΟΥΣΑΙ[66], πόλις τρεῖς, Φοινίκης, Πισιδίας, Αἰθιοπίας. A

SOZUSÆ, urbes tres, Phœnicæ, Pisidiæ, Æthiopiæ.

ΣΩ'ΛΙΜΝΑ, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῳ Τοεθνικῶν Σωλιμναῖος.

SOLIMNA, urbs Indiæ, ut Herodianus in undecimo. Gentile, Solimnæus.

ΣΩΣΑ'ΝΔΡΑ, νῆσος πρὸς Κρήτῃ. Ἐκλήθη δ', ἐπειδὴ πλεῖ τὴν Λυκίων νυκλῳρ B ἐπελθόντων τῇ πόλει. Διῳκῶσαι λέγεται δ' τὰς εἰς ἑαυτὴν Οἰνησιώτης, Σωσανδρεύς.

SOSANDRA, insula circa Cretam. Sic vero dicta fuit, quod cum Lycii aliquando noctu civitatem invaderent, servasse dicatur eos ad ipsam. Insularis, Sosandrius.

ΣΩΦΗΝΗ[66]. χώρα τῆς Ἀρμενίας, ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. Παρὰ δὲ Ἀρριανῷ, Σωφανίνη τετρασυλλάβως. Οἱ καλοικοῦντες, C Σωφληνοί φησι γὰρ Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ, [67] Σωφληνὸς Ἀσσακης ἔχων τὰ νοτια μέρη. Ἀνῳκεῖται δὲ παρὰ τὴν ἡ Κομμαγήνη, ὅμορος ἔχει [68] τῇ Μελιτηνῇ.

SOPHENE, regio earum quæ prope Armeniam, ut Strabo undecima. Apud Arrianum vero Sophanine quadrisyllabice. Incolæ, Sopheni. Strabo enim in dicto inquit: *Sophenus Arsaces habens australes partes.* Huic vero exadversum sita est Commagena, contermina Melitenæ.

ΣΩΤΕΙΡΑ, πόλις Ἀγελωῶν, Ἀν D πόχῳ κλίμα δ' Σελεύκου. Τοεθνικον, Δελτίῳ χώραι, [69] Σωτειρηνός.

SOTIRA, urbs Arienorum, opus Antiochi Seleuci filii. Gentile, propter regionem, Sotirenus.

[66] Σόζουσαι πόλεις τρεῖς, Φοιν. &c.] In MS. πόλις Φοινίκης Πισιδίας & Αἰθιοπίας.

[67] Τὰς εἰς ἑαυτὴν.] Τὰς εἰς ἑαυτὸν. ita MSS. legunt. *Salm.*

[68] Σωφληνὸς] Vossius ad Melam pag. 62.

[69] Σωτειρηνός &c.] Videndus est Strabo.

[68] Τῇ M. Αὐτῶν.] Armeniæ finibus, non Syriæ, includenda est, quod confirmatur l. 5 de offic. Mag. Mil. ubi Σοφανη D l. 5. Σοφανηνὴν Ἀρμενίαν vocat Procop. lib. III de Ædif. Justin.

[69] Σωτήρηνος.] MS. ὑγρὸς δ' τ. βιβλίον ἀ. *Salm.*

T.

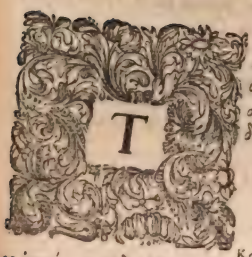

Α'ΒΑΙ', πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμὸς φησι πρὸς Πισίδας

Α'βαι, πόλις A

Ἄγετ Τάβων B
ἐλκυδες ἐ
λεύθερον
οἶκι ἐόν.

Καὶ Ἀπολλωνιέως ἐστὶν, Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτὰς εἰς Τα- C
βας καταγάγωσι. Βαρύνεται δὲ ὡς Σάβαι, κύριον, καὶ ἰαμβικόν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος, ἥρως. Οἱ δὲ Φασι, τὸ Κιβύραν καὶ Μαρσυαν ἀδελφὼ, τὸν μὲν πλείω, Κιβύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας. Καὶ καλέσαι ἀπὸ τοῦ D ὅτι πέτρας οἰκεῖος. Τάβαι γὰρ τὰς πέτρας Ἕλληνες ἑρμηνεύουσιν. Ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ταβέως Ἀργείου. Ὁ πολίτης, Ταβεώς. Ἡσίοδος,

——, Παρ' ἱπποδάμοισι Τερμιοῖς.

Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας Ταβαί. Καὶ τρί- E τη

Α B Æ, urbs Lydiæ, de quibus oraculum ad Pisidas inquit.

Urbem Tabarum gloriosam, liberam condi.

Et Apollonius nono. *Rogaverunt, ut eos Tabas deducerent.* Gravi autem accentu notatur, ut Sabæ, nomen proprium, & jambicum. Vocata vero fuit a Tabo. Tabus vero heros. Alii vero dicunt Cibyran & Marsyan fratres, illum quidem Cibyram urbem, hunc vero Tabas condidisse, & appellasse inde quod super petras poneretur. *Tabam* enim *petram* Græci interpretantur. Alii a Tabeno Argivo. Civis, Tabenus. Hesiodus,

—— *Apud Gerenos equorum domitores.*

Est & alia Cariæ urbs Tabæ. Et tertia, Pe-

ræa,

[1] Τάβαι.] Tabæ oppidum est in Paræacene ultima, Curtius lib 5 pag. 189. *Salm.*

[2] Τάβου &c.] Vide notas ad vocem Amblada, ubi promisi emendaturum me Stephan & ad vocem Γαγάδη.

[3] Μαρσύαν.] Stephanus in Πισιδίᾳ.

[4] Κιβύραν] Vide Const. Porp. pag. 44 them. Car.

[5] Γερμιοῖς] Lege Ταβηνοῖς. Nam vox Γερμιοῖς hic locum habere non potest. *Salm.*

[6] Γερμιοῖς] F. Ταβηνοῖς. Vide in Γερμία.

[7] Τάβαι.] Vide Valesii notas ad Polyb. exc. pag. 369.

τῇ τῆ Περσίδι, ἰδ Ἀλέξανδρ@ ἐν τῷ περὶ Συρίας ἑρμηνεύ{ ° ἀγαθόν.

ΤΑΒΗΝΟΙ, ἔθν@, κ᾽ πλ ἔρημον Καρμανίας οἰκοῦντες.

ΤΑΒΙΟΙ[7], πόλις Ἰταλίας,[8] ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Τάβιοι, ἀφ᾽ οὗ τὸν πρῶτον ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικῶς χαρακτῆρ@.

ΤΑΒΙΣ, πόλις Ἀραβίας. Ἑκαταῖ@ φιλιηγήσ[illegible] Αἰγύπτ. Ὁ πολίτης, Ταβηνός.

ΤΑΒΡΑΘΡΑ[9], πόλις Λιβύης. Πολ δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταβαδρηνὸς, [10] ἀφ᾽ οὗ χώρα.

ΤΑΪΝΝΟΙ[11], ἔθν@ ἀπὸ τ Σαρακηνῶν μεσημβρίαν, ὡς [12] Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς, κ Οὐρανί@ ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

ΤΑΪΝΑΡΟΣ[13], πόλις ἀπὸ Ταινάρ Γερασῆς μὲν ἀδελφός, Διὸς δ παιδός. Οὗς πλέων σὺν Καλάβρῳ τῷ ἀδελφῷ κ τόπον τ Πελοποννήσ καλαλαβὼν πνα, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἱδρύσατο ὁ καλέμ Ταίναρον. [14] Ἔστι κ Ταίναρ@ ὁ Ἰκαρίου υἱός· ἀφ᾽ οὗ καλεῖται [15] ἡ ἄκρα, κ ἡ πόλις, κ ὁ λιμήν. Λέγεται δ᾽ θρασυκῶς. κ ψιλυκῶς λέγεται κ Ἰαναέλ@, κ Ταιναερία, κ Ταινάερον. Εἰσὶ δ κ Ταιναέλοι Θῆβαι, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δευτέρῳ. Λέγεται κ [16] Ταιναερίζειν, ὡς Ἑρμιππ@ φησίν,

Καί σε τί χρὴ παραταιναερίζειν;

Ὥρ@ δὲ φησὶν ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, [17] Ταίναρον πεδίον τ Λακωνικῆς, κ Ταιναερίτ αἱ ἐν αὐτῷ.

ΤΑΚΟΜΨΟΣ[18], κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων κ [19] Αἰθιόπων, [20] πρὸς τῇ φιλίᾳ νήσῳ, ὡς Ἀγαθαρχίδας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

Ἀγαθὸν.] optime, toba enim bonum Hebraïce.

[7] Τάβιοι.] Vide Γάβιοι. Per summam imperitiam vocabulum illud ipse Stephanus, aut ejus Abbreviator, inter vocabula a T incipientia retulit. Scribendum igitur Γάβιοι. Vide illam vocem, ubi etiam de gentilitio agitur.

[8] Ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν.] Procul dubio hæc hausit Stephanus ex Dionysii lib. 1, ubi ita scribit. Ἠλικίᾳ δὲ ἦ τὰ πρῶτα γαλακτοτροφῆς ἀπολαύσαι καὶ παιδεία, διεθέσθαι φασὶ αὐτὸς τ περιφανῶς ἐς Γαβίους, πόλιν ἡ κρατοῦσι πάλαι ἡ Παλατίου κεφαλῆς, ὡς Ἑλλὰς παιδείαν ἐπαμήσατο. Hoc est: *Amotos a nutricis uberibus pueros, ajunt Gabios, oppidum haud procul a Palantio dissitum, a nutricis deportatos fuisse; ut Græcis ibi disciplinis imbuerentur.* Complures hoc tradiderunt auctores; Plutarchus in Romulo, Festus & alii.

[9] Ταβραθρα &c.] In Ms. Vossiano πόλις Λιβύης, Πολεμ@ 13 τὸ ἐθνικὸν Ταβρηνός.

[10] Διὸ τὴν χώραν.] Διὸ τὴ ἐπιχώριον legend.

[11] Ταΐννοι.] Tainnaii dicuntur in excerptis illis barbarolatinis, quæ edita sunt a magno Scaligero. Τάννοι ille manifeste in codice repererat. *Salm.*

[12] Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς.] Non est hoc Stephani manus

[13] Ταίναρ@.] Vide Apoll. Schol. pag. 20.

[14] Ἔστι δ᾽ κ Ταιναρ@.] Hæc Stephanus desumpsit ex Apoll. Scholiast. Vide pag. 11 & 370.

[15] Ἡ ἄκρα.] Vide Strab. lib. VIII, cujus locum citat. Toll ad Palæp. pag. 243. ubi forte pro ἀπὸ ἄκρα est rescribend.

[16] Ταιναερίζειν.] Est festum celebrare, quod Ταιναέλια vocabant Lacedæmonii, unde & Ταιναέλιοι dicebantur, qui illud festum celebrabant. *Salm.*

[17] Ταιναερίζειν.] Est festum celebrare, quod Ταιναέλια vocabant: Lacedæmonii inde Ταιναέλιοι dicebantur, quod illud festum celebrabant.

[17] Ταίναρον πεδίον.] Vide in Θαμυράθυς.

[18] Τάκομψος.] Accentus in ultima collocandus. Vide Steph. a Γαλήψος.

[19] Πρὸς τῇ φιλίᾳ νήσῳ.] Πρὸς τῇ φίλᾳ νήσῳ. ita legendum. Vide in φίλαι. Salm.

[20] Αἰθιόπων πρὸς τῇ φιλίᾳ νήσῳ.] Lege πρὸς τῇ φίλᾳ νήσῳ uti liquet in voce φίλαι.

Rææ, quam Alexander in scripto de Syria interpretatur bonam.

TABENI, populus juxta Carmaniæ desertum habitans.

TABII, urbs Italiæ, in qua Remus edoctus fuit. Gentile, similiter Tabii, propter anticipationem gentilitii characteris in primitivo.

TABIS, urbs Arabiæ. Hecatæus Ægypti Periegesi. Civis, Tabenus.

TABATHRA, urbs Libyæ. Polybius duodecimo. Gentile, Tabadrenus, propter regionem.

TAINNI, populus ab Saracenis ad meridiem, ut Ulpianus in Arabicis, & Uranius in Arabicorum secundo.

TÆNARUS, urbs, a Tænaro Gerasti quidem fratre, Jovis autem filio. Qui navigans cum Calabro fratre, atque locum Peloponnesi quemdam tenens Neptuni templum ædificavit, quod Tænarum vocatur. Est etiam Tænarus Icarii filius, a quo nominatur promontorium, & urbs, & portus. Dicitur autem masculine & fœminine. Dicitur etiam Tænarius, & Tænaria, & Tænarium. Sunt etiam Tænariæ Thebæ, ut Charax Hellenicorum secundo. Dicitur etiam Ταιναερίζειν, ut Hermippus in Diis.

Et quid refert te perperam Tanarizare?

Orus vero in Orthographia inquit, Tænarum campus Laconicæ, & Tænaritæ, ejus incolæ.

TACOMPSUS, vicus in confinio Ægyptiorum & Æthiopum, juxta Philam insulam, ut Agathargides in Ægyptiacorum primo.

τῷ. Τὸ ἐθνικὸν Ταχομψίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης, Πενταχοινος Πενταχοινίτης.

ΤΑΛΑΡΙΑ [21], πόλις Συρακουσίων. Θεόπομπος ἐν φιλιππικῶν τεσσαρακοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν Ταλαρῖνος, ὡς τὴ Παυδοσίας Παυδοσῖνος, καὶ Πλακεντῖνος. Σικελικῶς δὲ γράφεται [22] ἀμφότερα.

ΤΑΜΑΣΕΟΣ [23], πόλις Κύπρου, διάφορον ἔχουσα χαλκὸν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης, καὶ Ταμάσιος, ὡς Ἐφέσιος, Θάσιος. Ἐντεῦθέν τινες γράφουσιν,

[24] Ἐς Ταμέσιον μὲν χαλκὸν, ——

Ἄπολλώνιος. Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέσιον, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Πολύβιος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ, [25] Τεμεσίαν τὴν πόλιν καλεῖ. Τὸ πωτικὸν ἐθνικὸν, Τεμεσαῖος.

ΤΑΜΒΡΑΞ, πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμβρακῖνος. Διὰ δὲ τὴν χώραν, [26] Ταμβρακηνός.

ΤΑΜΙΕΙΟΝ, οἶκος, ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα [27] ἀπετίθεντο, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Ἴπνος, καὶ ἄλλοι. Φρύνιχος δὲ ἐν Σοφιστικῇ παρασκευῇ, καὶ ὅλως τῶν κακῶν φησι τὸ Ταμιεῖον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς Ταμίας. Ὁ δὲ [28] τοῦ Ταμίου εἰκότως, Ταμιεύς.

ΤΑΜΝΑ, πόλις Ἀραβικὴ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης, [29] Ταμνίτης.

ΤΑΜΥΝΑ, πόλις Ἐρετρίας. Στράβων δεκάτῃ. Καὶ πληθυντικῶς, εἰς τὰς Ταμύνας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυνεύς. Καὶ ἡμυκῶς, εἰς τὰς Ταμυνῆς. Ἐξ αὐτῆς λέγεται δὲ Ταμυναῖος. Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται [30] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ περιηγήσεως.

ΤΑΜΥΡΑΚΗ, πόλις Σαρματίας τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, [31] Ταμυρακηνός.

ΤΑΜΙΑΘΙΣ [32], πόλις Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ ἡμυκῶς. Ἡ ἡμυκὴ, [33] Ταμιαθεύς. Οὕτω [34] Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς, ἐν τῷ ὀνομαστικῷ.

ΤΑ-

A mo. Gentile, Tacompsites, ut Canobus Canobites, Pentaschœnus Pentaschœnites.

TALARIA, urbs Syracusanorum, Theopompus in Philippicorum quadragesimo. Gentile, Talarinus, ut a Pandosia Pandosinus, & Placentinus. Utraque enim more Siculo.

TAMASEUS, urbs Cypri, eximium habens æs, in mediterranea. Gentile, Tamasites, & Tamasius, ut Ephesius, Thasius. Hinc quidam scribunt

In Tamesen propter æs ——

Non probabiliter. Est enim etiam Tamese urbs Italiæ & fluvius. Polybius autem in primo Temesiam urbem vocat. Hujus gentile, Temesæus.

TAMBRAX, urbs Parthyæorum. Gentile, Tambracius. Sed propter regionem, Tambracenus.

TAMIEUM, domus, in qua necessaria reponebant, ut Aristophanes & Ipnus, & alii. Phrynichus vero in Sophistica præparatione & de malis dicit tamieum. Dicitur vero ἀπὸ τοῦ Ταμίου vel à quæstore. Tamii vero habitator Tamieus.

TAMNA, urbs Arabica, ut Alexander Polyhistor. Civis, Tamnites.

TAMYNA, urbs Eretriæ. Strabo decima. Et pluraliter ad Tamynas. Gentile, Tamyneus. Et fœmininum Tamineïs. Ex eo dicitur etiam Tamynæus. Sic enim Jupiter in ea colitur. Pausanias in decimo Periegeseos.

TAMYRACE, urbs Sarmatiæ Europæ. Gentile, Tamyracenus.

TAMIATHIS, urbs Ægypti. Dicitur etiam fœminine. Genitivus Tamiathes. Sic Georgius Chœroboscus in onomastico.

TA-

[21] Ταλαρία.] Quo situ Talaria fuit, incertum est; quando nulla alia ejus exstat memoria.

[22] Ἀμφότερα.] Plinio Talarenses. Vide Cas. ad Strab. 153.

[23] Ταμάσιος.] Lege Τάμασος. Unde Ταμάσιος. Κρέσσης. Lycophron. Ταμάσιοι κρατῆρες ἢ βουκέρω. Lege ἐς Ταμάσιον μὲν χαλκὸν. Temesea tamen æra vocant poetæ. Ovidius,

Temeseaque concutit æra. Salm.

[24] Ταμάσιος.] Τάμασος est legend. Const. Ταμασία. Strabo Τάμασσος. Goltz in Numm. Ταμασίτων.

[25] Ἐς Ταμέσιον &c.] Iliad. A.

[26] Τεμεσαῖος.] Cluv. ex hoc loco scripsit Τεμέσσα. Forte aliam editionem habuit.

[27] Ταμβρακηνός.] Parthorum typus, ut Lydorum, Arabum, Armeniorum, Syrorum, Lybium. Salm.

[28] Ἀπιήτης.] Jonice.

[29] Τῶ ταμίου.] Lege ταμιείου, non ταμίου. Salm.

[30] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ.] Libri scripti habent ια apertissime & etiam veteres editiones ἐνδεκάτῳ. nos tamen hodie librum illum non habemus, quem tamen vertisse etiam Romulum Amasæum, & ante eum Calpurnum quendam ex quorundam fide refert vir doctiss. Lilius Gyraldus *Idem.*

[31] Ταμυρακηνός.] Etiam Sarmatiæ typus Δ. Idem.

[32] Ταμιάθις.] Τὸ ἐθνικὸ non ponit, quod tamen manifestum est Ταμιαθίτης. Salm.

[33] Ταμιαθεύς.] Τὸ ἐθνικὸ non ponit, quod tamen manifestum est Ταμιαθίτης. Salm.

[34] Γεώργιος.] Gentile hujus urbis est apud Erymol.

ΤΑ'ΝΑΓΡΑ[35], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ὀμηρ. Γραῖαν καλεῖ, ἀφ' ὃ τὸ πλησίον εἶναι. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον[36] Ποιμανδρία. [37] Λυκόφρων,

Ἣν ἐς βαθεῖαν λαμπρὸς Ποιμανδρίαν.

Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τὸ Θηβαϊκὸν καλούμενον ἔδαφος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν Σὺν εἰς ἐστι καὶ Καλλίμαχος.[38] Ἀφετοπόλης δὲ Γραῖαν, τὴν νῦν Ὠρωπόν. Ἔστι δὲ πόλις τῆς Ὠρωπίων πόλεως, πρὸς τῇ θαλάττῃ. Ὁ πολίτης, Ταναγραῖος, καὶ Ταναγρεύς, ἀπὸ τοῦ Τάναγρα· καὶ τὸ Ταναγραῖον, καὶ Ταναγρικόν. Ἡρόδοτος πέμπτῃ, Ταναγρικὴ μοῖρα. Καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή.

ΤΑ'ΝΑΙΣ[39], πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ· Στράβων ἑβδόμῃ, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ· Καὶ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Ταναΐδος, πόλις Ἑλληνικὴ ἐκλήθη Ταναΐς, ἡ πρότερον ὀνομάζεται. Ὁ πολίτης, Ταναΐτης· Καὶ Ἡσύχιος, Ταναΐτης.[40] Τινὲς δὲ καὶ τὸ πλησίον Ἀκεσινὴν εἶναι, καὶ Ἀξάρτην· Ἑλλάνικος δὲ καὶ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων,[41] ὡς Νικάνωρ φησί.

ΤΑ'ΝΙΣ, πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης,[42] Τανίτης. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΤΑ'ΝΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τάνιος.

ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ[43], ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν Ταντάλιος, ὡς Φαρσάλιος.

ΤΑΞΙ'ΑΝΑ[44], νῆσος πρὸς τῷ Περσικῷ κόλπῳ[45] τοῦ[46] Συσίας νήσου. Τὸ ἐθνικὸν Ταξιανὸς, ὡς Ἀλανδὸς. Τῷ τύπῳ τῆς χώρας, [47] Ταξιανὴ νῆσος.

ΤΑ'ΞΙΛΑ, πόλις Ἰνδικὴ· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταξιλίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ, καὶ [48] Ταξιλεὺς· τῷ δὲ παρημῖν, Ταξιλός.

ΤΑ'ΟΧΟΙ, ἔθνος εὐδοτήρου καὶ πόντου· Καὶ

TANAGRA, urbs Bœotiæ, quam Homerus Græam vocat, quod prope esset. Vocabatur vero ante Pœmandria. Lycophron.

Quam in profundam decollans Pœmandriam.

Græam vero aliqui dicunt, quod nunc Thebaicæ vocatum solum. Nonnulli vero Tanagræam; quorum unus est & Callimachus. Aristoteles vero Græam vocat, quæ nunc Oropus. Est vero locus Oropiorum urbis ad mare. Civis, Tanagræus, & Tanagris, a Tanagra. Et Tanagræum, & Tanagrica. Herodotus quinta. *Tanagrica pars.* Et Menander, *Tanagrica mulier.*

TANAIS, urbs ejusdem fluvio nominis. Strabo septima, ut Alexander Polyhistor: *Juxta vero Tanaidu ostia, quibus intrat Maetim paludem, urbs Græca condita fuit Tanais, qua etiam emporium nominatur.* Civis, Tanaïtes. Et fœminine Tanaïtis. Nonnulli vero dicunt etiam fluvium Acesinen esse, & Jaxarten. Plurima vero barbaricorum nominum in Græcum redacta esse, ut inquit Nicanor.

TANIS, urbs magna Ægypti. Civis, Tanites. Gentile, idem.

TANUS, urbs Cretæ, ut Artemidorus in quarto Geographumenon. Gentile, Tanius.

TANTALUS, mons Lesbi, a Tantalo. Gentile, Tantalius, ut Pharsalius.

TAXIANA, insula circa Pelodem Susianæ sinum. Gentile, Taxianeus, ut Adaneus. Regionis formâ, Taxiane insula.

TAXILA, urbs Indica. Strabo quintadecima. Gentile, Taxilites, regionis formâ, & Taxilenus; nostra vero, Taxileus.

TAOCHI, populus interius in Ponto-

[35] Τάναγρα.] Salm. ad Sol. pag. 148.

[36] Ποιμανδρία.] Est vas quoddam sacrum ad sanguinem excipiendum quid aliter σφαγεῖον vocatur. Vide Canteri notas ad Lycop. pag. 133.

[37] Λυκόφρων.] Versu 327. Vide etiam Schol.

[38] Ἀφετοπόλης δὲ Γραῖαν &c.] In Voss. Cod. legitur Ἀφετοπόλης δὲ γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν.

[39] Τάναϊς.] Salm. ad Sol. 790. Tanaïs urbs cognominis fluvio. Est autem Græca civitas juxta ostium fluminis quo se in mæotidem paludem exonerat ædificata, & emporium vocatur.

[40] Τινὲς δὲ καὶ τὸ πλησίον Ἀκεσ.] Vide Eust. ad Dionys. 99 & Arrian. pag. 236.

[41] Ὡς Νικάνωρ φησί.] *Tanaïtes* apud Am. Marcel. 439.

[42] Ταν[ί]της.] Vide Ant. Itin. cum Syr. 315.

[43] Τάν[τα]λος.] Salm. ad Sol. pag. 863.

[44] Ταξ[ι]ανα.] Emendat Salm. ad Sol. pag. 1182 & 1193.

[45] Σ[υ]σίας κ[ό]λπ[ου].] MS. Συσιακὸς. Salm.

[46] Σ[υ]σίας κ[αὶ] νή[σου].] Τῆς Συσιακῆς fortassis legend. Vide de Marc. Herac. 48.

[47] Ταξιανὴ τ[ῆς] νῆ[σος].] Ταξιανεῖς.

[48] Ταξιλεύς.] Indorum etiam πάντων λαῶν. Taxili Dionysio poëtæ dicuntur ἐκ πέζιλαι ἀνδρες. Salm.

40 Ta-

καὶ ἡ χώρα ἄτω. Τάτιος πνὲς τάυς καλέ- A tum. Et regio eodem modo. Hos aliqui Taos
σιν, ὡς Σοφαίνε⟨τος⟩ ἐν τῇ ἀναβάσῃ φησί. vocant, ut Sophænetus in Anabasi inquit.

ΤΑΠΟΣΕΙΡΙΣ[49], πόλις Αἰγύπτε, [50] νῆσον πλησίον Ἀλεξανδρείας. Ὁ πολίτης, Ταποσειρίτης. TAPOSIRIS, urbs Ægypti, prope Alexandriam. Civis, Taposirites.

ΤΑΠΡΟΒΑΝΗ[51], νῆσος μεγίστη ἐν B TAPROBANE, insula maxima in
τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ mari Indico. Alexander qui & Lychnus.
Λύχνος,

[52] Νῆσον τετράπλευρον, ἀλισίφα- *Insula quadrilatera, mari coronata Ta-*
νον Ταπροβάνῃ, *probane.*

[53] Θηρονόμων πίαπληθεν εὐρρίνων ἐλε- C *Feras pascens plena fuit elephantis pulchros*
φάντων. *nasos habentibus.*

[54] Ἡ πάλαι μὲν ⟨κα⟩λεῖτο Σιμύνδα, [55] νυῦ δὲ Quæ olim vocabatur Simundu, nunc vero Sali-
Σαλική, [56] πλῦ μῆκος ἔσα ἐπάκις πυ χι- ce, navigationis longitudinem habens circiter
λίων σταδίων, πλάτος δὲ πεντακοσίων. Τὰ αὐτὰ septies millium stadiorum, latitudinem vero
δὲ καὶ Ἀρτεμίδωρος συνάτω[57] γεγραφυμένων. D quingentorum. Eadem vero Artemidorus nonò
Geographumenon.

ΤΑΠΥΡΡΟΙ, ἔθνος Ὑρκανίας ἔθν⟨ος⟩. Καὶ δεκτ⟨ικὸν⟩ Τάπυρρά φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Ταπυρραῖοι. TAPYRRHI, populus haud longe ab Hyrcania. Quadratus Tapurrha vocat. Gentile, Tapurrhæi.

ΤΑΡΑΝΔΡΟΣ[58], [59] χώρα Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταραν⟨δρεύς⟩. TARANDRUS, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius. E

ΤΑΡΑΣ[60], πόλις Ἰταλίας, ἧ πλησμὸς ὁμώνυμος· ἀλλὰ θαλασσαν· Ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν· Οὐδὲν γὰρ[61] εἰς ας θηλυκὸν εὑρίσκε⟨ται⟩· [62] Τάτα δ' εὕρη⟨ται⟩ καὶ θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Ταραντῖν⟨ος⟩. Καὶ ἀνεγράφησαν ἄτω πολλοὶ ζημαλίζοντες, μάλιστα Πυθαγό- ρειοι· [63] καὶ Ἀριστόξενος μουσικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμ⟨ος⟩, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρυθμίζων εἰς τὸ γελοῖον· φέρον⟨ται⟩ δ' αὐτοῦ δεκάμαζα τριακον- τοκτώ· [64] Καὶ Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς, ὅπ⟨ου⟩ δ' ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης ὀλυμπιάδ⟨ος⟩· μέμνη⟨ται⟩ τούτου ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ.[65] Τὸ ἐθνι- TARAS, urbs Italiæ & fluvius ejusdem nominis juxta mare. Masculine vero secundum analogiam. Nullum enim fœmininum in F ras invenitur. Hoc autem inventum est etiam fœminine. Civis, Tarentinus. Et sic recensentur multi appellati, maxime Pythagorici, & Aristoxenus musicus, Aristotelis familiaris, & Rhinthon Tarentinus Phlyax, qui tragica in ridiculum mutabat. Ejus autem triginta octo G fabulæ feruntur. Et Iccus Tarentinus medicus LXXVII Olympiade. Hujus meminit Plato in Protagora. Gentile, Tarentina, & Tarentinum neutraliter. Et Ταραντινίζειν, armatam & nomen.

[49] Ταπόσειρις.] Vide Strab. lib. VII. bis occurrit. alio loco dicitur Ταρόζειρις.

[50] Πλησίον Ἀλεξανδρείας.] Taphosiris unius diei itinere ab Alexandria distat, teste Procop. lib. VI de Æd. Ἐνταῦθα πόλις ἐστὶν ὁμώνυμα τῇδε Ἀλεξανδρείας ἀπέχουσα, Ταφόσειρις ὀνομα- ρυσ. ἐπὶ δὲ παραλίας τῆς Αἰγυπτίων ἴσον Ὀσειρίδι λέγουσιν.

[51] Ταπροβάνη.] Eustathius ex hoc loco ἐπὶ Ταπρο- βάνη τῇ ἐπὶ πολὺ σελήνη ὀνομασθείσῃ τῆς ἐπὶ πλαγίᾳ ἐπιπέδου Βρεττανίας καθὼς τῶν ἐπέκεινα πεπαιδευμένων ἱστο- ρεῖται πεπαιδεῦσθαι δίχα τοῦ ἀριθμοῦ. ἐν ᾧ ἐστὶ Λύχνος λεγόμενος. Sed illa sunt notanda, Eustathium dicere ὑ πὸτὴ πλαγίᾳ ὀνομασθεῖσα, Stephanum autem τῶν δὲ σελανῶν unde manifeste colligimus non amplius fuisse dictam Salicam Eustathii ætate. *Salm.*

[52] Ταπροβάνη.] Salm. ad Sol. 1113 emendat locum.

[53] Νῆσον πεπαιδευμένων.] Hos versus emendabis ex Eust. in Dionys pag. 84.

[54] Θηρονόμων.] Vide Salm. ad Sol. pag.

[55] Ἡ πάλαι μὲν &c.] Vide Agathem. pag. 52 emend. est, & Marcinus Heracleot. pag. 56, 32. Vide ad vocem Gangaria Salm. ad Sol. 1110.

[56] Νυῦ δὲ Σαλική.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 84.

[57] Πλοῦ μῆκος.] Salm. ad Sol. 1113. Vide Plin. lib. VI cap. XXII.

[57] Γεωγραφουμένων.] Vide Marc. Herac. pag. 39. Vide Thevenoti itineraria, ibi in Græc. Itine. Murini Topob.

[58] Ταράνδρου χώρα Φρ.] In MSS. Salm. invenit χῶρ⟨ος⟩ Φρυγίας.

[59] Χώρα Φρυγίας.] Lege, ut est in Ms. χῶρ⟨ος⟩ Φρυγίας, non χώρα. Salm.

[60] Τάρας.] Corrupte apud Diodor. lib. XII Ταραντῖνα legitur. De urbe Tarento lege Eustathium ad Dionysium de situ orbis pag. 53. Qui omnia ferme ex Stephano descripsit.

[61] Εἰς ας.] Legendum εἰς ας. Salm.

[62] Τᾶτα δ' εὕρη⟨ται⟩ καὶ θηλυκῶς.] Recte. ita enim apud Dionysium periegetem

-- -- Τάρας δ' ἀλὸς ἐξῆρξε πάλαι
Ἠδ' ὅσον Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο κυδιόωντο Λάκης. Salm.

[63] Τᾶτα δ' εὕρη⟨ται⟩ καὶ θηλυκῶς.] Recte. nam ita utitur Dionys. perieg.

-- -- Τάρας δ' ἀλὸς ἐξῆρξε πάλαι
Ἠδ' ὅσον Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο κυδιόωντο Λάκης.

[63] Καὶ Ἀριστόξενος &c.] Suidam lege.

[64] Φλύαξ.] Quid sibi vult φλυαξ; nescio hodie. Nisi scribendum sit φυλακοδραφος. ex Suida, qui ait ipsum auctorem φυλακοδραφίας. Vide in voce Ῥίνθων. Vide Cuperi observationes, qui hunc locum egregie illust. pag. 77.

[65] Καὶ Ἴκκος.] Vide Eust. ad Dion. 53.

[66] Τὸ ἐθνικὸν.] Τὸ θηλυκὸν.

ἐθνικὸν, Ταρανλίνη, ὁ Ταραντῖνον ἐδετέρως· Καὶ Ταρανλινίζειν, τὸ πρὸ ἐσόπλιον καὶ εἰς τὰς μάχας [67] χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύειν. Ἔστι δὲ καὶ Τάραντος ἐρατνικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἔνθα μάλιστα Ταραντῖνος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὕρηται καὶ παρὰ Ἕ δ, Δάραντος.

ΤΑΡΙΧΕ'ΑΙ [68], πόλεις πολλαί· Αἱ μὲν Μενδήσιαι, [69] αἱ δὲ Σκηνικαὶ, αἱ δὲ Κανωβικαί. Οἱ πολῖται, Ταριχεῦται, παρὰ τὸ ταριχεύω. Καὶ ὄφελε διὰ διφθόγγου. Ἔστι καὶ Ταριχέα, καὶ ἐνικῶς ὁ πληθυντικῶς λεγομένη, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταριχεάτης, ὁ Ταριχέα τὸ πρᾶγμα, παρὰ τὸ ταριχεύω.

ΤΑΡΚΥΝΙ'Α [70], πόλις Τυρρηνίδος, ἀπὸ Τάρκωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος, [71] ἢ [72] Ταρκυήσιος, ὡς Δυλιχιεύς, καὶ Βυπρασιεύς. Ποτὲ δὲ καὶ Ταρκυίται εἰσὶ, καὶ Ταρκυαῖοι, ἔθνος Ὑπερβορέων, [73] παρ' οἷς οἱ γρύπες τὸ χρυσὸν φυλάσσειν, ὡς Ἡρακλῆς ἐν τῇ Φιλίστορι.

ΤΑ'ΡΝΗ, [74] πόλις Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ, [75] Τάρνιος, καὶ [76] Τάρνια ἔργα.

ΤΑ'ΡΠΗ [77], πόλις Ἰταλίας· Καὶ Ταρπήιος ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρπῆιος, ὡς Ῥωμαῖος, Ἡρηφύς.

ΤΑ'Ρ'Ρ'Α [78], πόλις Λυδίας, ἀφ' ἧς [79] Λεύκιος ὁ Γραμματικός. Ἑτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταῤῥαῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Τάῤῥα παρὰ τὴν Καύκασον, Κρηθῶν ἀποικος. Λέγεται δὲ καὶ Τάῤῥης, ὁ Κρητικῆς πόλεως· Φέρεται δὲ τὰ τὰ περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄδηλα, ὁ περὶ [80] γραμμάτων, καὶ τεχνικὰ γλαφυρώτατα. [81] Τὸ ἠλεῖον καὶ ὅπου ὁ χώρας, Ταῤῥαῖα.

TARICHEÆ, hujus nominis multæ urbes, Mendesiæ, Scenicæ, Canobicæ. Cives, Taricheutæ a verbo Ταριχεύω. Et per diphthongum oportebat. Est etiam Tarichea, & singulariter & pluraliter dicta, urbs Judææ, ut Josephus. Gentile, Tarichеates, & Ταριχεία, opus, a verbo Ταριχεύω.

TARCYNIA, urbs Tyrrhenidis, a Tarcone. Gentile, Tarcynius, vel Tarcyneus, ut Dulichicus, & Buprasicus. Aliquando autem etiam Tarcynitæ sunt & Tarcynæi populus Hyperboreorum, apud quos gryphes aurum custodiunt, ut Hierocles in Φιλίστορι.

TARNE, urbs Achaiæ. Habitator, Tarnius, & Tarnia opera.

TARPE, urbs Italiæ. Et Tarpæus mons. Et gentile, Tarpæus, ut Romæus, tria habens genera.

TARRHA, urbs Lydiæ, unde Lucius grammaticus. Alia Cretæ, in qua Tarrhæus Apollo colitur. Est etiam alia urbs Tarrha ad Caucasum, Cretensium colonia. Lucius vero erat ex Tarrha Cretica urbe. Exstant vero hujus de paræmiis tres libri optimi, & de litteris, & technica venustissima. Fœmineum etiam de regione, Tarrhæa.

TAR-

[67] Χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύειν.] Lege χρήσιμον ἱππασίαν παιδεύειν. Ita in Voss. cod. & in Alu. & Florent. editione.

[68] Ταριχέαι.] Salm. ad Sol. pag. 578.

[69] Αἱ δὲ Σκηνικαί.] Forte legend. αἱ δὲ Τάνιναι ab ostiis Nili, & Κανωβικαί. Vide Strab. lib. VII. Vide etiam Stephan. dict.

[70] Ταρκυνία.] Ταρκυνίαν vocat Eustathius. Salm

[71] Ταρκυνίος.] Quin a Tarcone habet, ideo Eustath. urbem Ταρκυνίαν appellavit; ad. .

[72] Ἢ Ταρκυωδίς.] Lege ἢ Ταρκυνιδίς. Salm.

[73] Ταρκυωδῶν.] Lege Ταρκυνιδῶν.

[74] Παρ' οἷς οἱ γρῦπες &c.] Vide Ælian. de animal. pag. 213. simile quid apud Arrian. de expeditione Alex. pag. 538.

[75] Τάρνη πόλις Ἀχαΐας.] Locus suspectus. Hesychius Τάρνη πόλις Λυδίας. οἱ δὲ εἰς Μυσίαν, ὅθεν ἦν Ἐφεσίου ἀρετεπίσκοπος γενόμενος. Et Suidas Ἐφεσίου Λάρισα vocat, quem Hesychius Ταρσὸν. Strabo quoque libro nono εἰς Λυδὸς illam collocat, quod sequutum te hoc loco Stephanum nescire nescio. MSS. tamen nihil dissentiunt. Gentile etiam offendit corruptum esse urbis nomen. non enim Τάρνιος a Τάρνη sed Ταρνεὺς vel Ταρσεὺς, at nullum in-

de Τάρσος sine ope meliorum codicum id quicquid est vitii, emendare non possumus. Τάρνη est Ἀπόρρητος, ac supra ἀπόρρητον vocat Λυδίας & Μυσίας. Apud Suidam versum Hipponactia de hoc Hermia ita scribe.

Εὐσεβὴς ὢν ὁ δοῦλος ἦρχε Ἐφεσίων. . . . Salm.

[76] Τάρνη πόλις Ἀχαΐας.] Mendum latet, vel plures hoc nomine urbes reperiuntur. Vide Cas. ad Strab. 147.

[77] Τάρπη.] Sic βάκη βάκιος. Salm.

[78] Τάρρα.] Strabo 284.

[79] Τάρρα] Vide Cluv. It. ant. pag. 849 Dion. lib. III; Ryquius de Capitolio.

[80] Τάῤῥης.] Sallust. ut aves sacras vocavere Tarrhos n. p. Τάῤῥης. Salm.

[81] Λεύκιος.] Λύκιος alibi vocatur. A Scholiaste Apoll. Ταῤῥαῖος tantum vocatur. Τάῤῥης δὲ inquit πόλεως ἐστὶ Κρητικῆς κατὰ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ Δίκτυν καὶ Ἀστερίαν οἰκοῦσα γυναῖκες. Scholiastes Apollo vocat Ταῤῥαῖος semper libro I. πολλαὶ δὲ μοῦσαι - - - - ἐπιπλακεῖ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. Ait. Ὁ λεὼς ἐφεσίων ἔλαχεν ἔπος Ταῤῥαῖος. Idem.

[80] Γραμμάτων.] Citat hunc Grammaticum Schol. Apollon.

[81] Τὸ ἠλεῖον ὁ εἰκὸς ὁ χώρας.] In Voss. τὸ ἠλεῖον ἐπὶ ὁ χώρας.

[82] Ταῤ-

ΤΑΡ'Ρ'ΑΚΗΝΑ'[83], πόλις Γ'παλίας· Διονύσιος δὲ πεντεκαιδεκάτῳ Ρ'ωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακηνός.

A TARRHACENA, urbs Italiæ. Dionysius quintodecimo Romanæ antiquitatis, Gentile, Tarrhacenus.

ΤΑΡ'Ρ'Α'ΚΩΝ, πόλις δυσικωλέρα τῆς Ταρρακωνησίας χώρας. Ὁ πολίτης, Ταρρακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρρακωνίτης. ὡς Α'ζκαλὼν Α'ζκαλωνίτης, καὶ [84] Μάρων Μαρωνίτης, καὶ Καύκων Καυκωνίτης.

TARRHACO, urbs occidentalior Tarrhaconensis regionis Civis, Tarrhaconensius. Gentile, Tarrhaconites, ut Ascalo Ascalonites, & Maro Maronites, & Cauco Cauconites.

ΤΑΡ'Ρ'ΑΧΙ'ΝΗ [85], πόλις Γ'παλίας. [86] Φλέγων ἐλυμπάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ, [87] ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γεγονὸς τῇ ἐνάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως τῆς μετὰ [88] Ῥωμύλου ἀνάπαυσαν μετανοῆσαι. Ἐφ' οἷς τὸς μάντεις μετανοεῦσι ὅλεθρον. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρραχῖνος.

TARRACHINE, urbs Italiæ. Phlegon Olympiade prima & octogesima notat, infantem ex serva natum die nona & quadragesima nativitatis alloquentem rursus alloquutum fuisse: ob quæ vates perniciem prædixisse. Gentile, Tarrachinus.

ΤΑΡΣΗ'ΙΟΝ, πόλις μετὰ τὴν Η'ρακλείαις στήλαις. Πολύβιος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν ἔθνος Ταρσίτης, ἢ ταρσιώτης [89] Νῦν δὲ κοινῶς τὸ ὄνομα χωρίον [90] Ταρσωὶ λέγονται.

TARSEIUM, urbs ad Herculeas columnas. Polybius tertio. Gentile debebat Tarseites, vel Tarseiotes. Nunc vero pro regionis consuetudine Tarseni dicuntur.

ΤΑΡΣΟ'Σ[91], ὑφεστηκυῖα τῇ πόλις Κιλικίας ἣν λέγει ὁ ἐλεγεῖον Ταρσὸν ἄβαν τὸ πρὸς θαλάσσῃ, ὅ ἐστιν ἀναξηρανθῆναι. Τῶν γὰρ ὑδάτων κατὰ μικρὸν πρώτων συστάντων προχωρησάντων εἰς τὸ νῦν πελαγὸς φασιν ἀναφανῆναι πρῶτα τὰ [92] Ταυρικὰ ὄρη. [93] Διονυσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου λόγῳ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης. [94] Μέρος γὰρ τῆς πόδος Ταρσὸν καλεῖσθαι τὸ ἐκείνης χωλείας ὑπόμνημα παρὰ τῶν ἀρχαίων Α'λέξανδρος ὁ πολυΐστωρ, ἀπὸ τοῦ Πήγασον ἵππον εἶναι τὸν Ταρσὸν κλέ-

TARSUS, celebertima urbs Ciliciæ, quam per e dicebant Tersum ab verbo περσθῶσαι quod est exsiccari. Cum enim aquæ secundum primam constitutionem progrederentur in id quod nunc est pelagus, dicunt primos apparuisse Tauricos montes. Dionysius vero Thrax in scripto de Rhodo, a Bellerophontis lapsu. Partem enim quamdam pedis Ταρσὸν *plantam* vocari, ejus claudicationis memoriam facientibus veteribus. At Alexander Polyhistor, quod illic equo Pegaso plantam

---

[83] Ταρρακῆνα, πόλις Γ'παλίας.] Fuit Volscorum oppidum maritimum, cujus situm, & nominis originem Strabo lib. v hisce verbis accurate demonstrat. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς παραλίοις τοῖς Κιρκαίου ἡ Ταρρακίνα ἐν τραχεῖ κολωνῷ κειμένη, καὶ ἔχουσα λιμένα. Post C. stadia sequitur *ἡ Circeo Tarracina; antea Trachine dicta a re ipsa.* Stephani ætate ἡ ut i sonabat, & ita hanc literam hodierni quoque Græci pronunciant.

[84] Μάρων.] Hoc non est oppidi nomen, sed Herois, & dubium solvitur in vocabulo Καυκωνία.

[85] Ταῤῥαχῖνη.] Vide Salm. ad Sol pag. 83. Unum idemque oppidum est, quod Stephanus paulo ante sub nomine Ταρρακῖνα descripsit, cujus situm ibi ex Strabonis lib. v indicavimus.

[86] Φλέγων ἐλυμπάδι &c.] Hoc equidem oppidi vocabulum facile crediderim ita ipsum scripsisse Phlegontem: quia proxima hæc erat inclinatio ex primitivo illo Τραχὶνα. Plutarcho in C. Mario, & Julio Cæsare est aliquoties Ταῤῥαχὶνη; quæ apud Diodorum lib. XIV est Ταρακίνη, & Dioni lib. LXV, ac Zonaræ lib. VII Ταρακίνα. Latinis auctoribus Tarracina dicitur. Sed Livius, Ptolemæus atque Appianus hoc oppidi nomine plurali numero utuntur. Appian. Civ. bellor. lib. IV: Ὅ'τι αὐτῷ δέδοτο Ταρρακῖναι: *Quum esset circa Tarracinas.* Ptolemæus id vocabulum habet lib. III in descriptione Italiæ; & lib. VIII cum articulo οἱ Ταῤῥακῖναι; & Livius lib. IV: *Fabius quod maxime perebatur, Anxur oppugnandum, sine ulla populatione accessit. Anxur fuit, quæ nunc Tarracina sunt.* At ipse Livius numero singulari *Tarracinam* dixit lib. XXIV. Antea autem illud oppidum Anxur dicebatur, uti ex prædicto Livii loco apparet, & etiam ex Diodori lib. XIV, ubi inquit: Καθὸ δὲ τῶν Ἰταλίων ἐξεπολιορκήθησαν οἱ Γ'ωμαῖοι τὴν Οὐόλσκων πόλιν, ἣ τότε μὲν Α'ὶξουρ, νῦν δὲ ὀνομάζεται Ταρρακῖνη. *In Italia Romani Volscorum urbem, quæ tunc Anxur, nunc vero Taracina vocatur, expugnarunt.* Hinc est quod Plinius dicat lib. III cap. V. *Deinflumen Ufens: supra quod Tarracina oppidum; lingua Volscorum Anxur dictum:* Illo vocabulo maxime usi sunt poetæ Horatius Satyr. V lib. I. - - - Subimus Impositum saxis late candentibus Anxur. Vide & Martial lib. V epig. I. & VI epig. XLII Virgil Æneid lib. VII.

[87] Ὅ'τι παιδίον.] Eadem hæc narrantur ab Anonymo in Olymp. Anagraphe. pag. 337.

[88] Νῦν δὲ κοινῶς τὸ ὑπηκόοις Ταρσωὶ λέγουσι.] Salm. legend judicat, νῦν δὲ κοινῶς τὸ ὑπηκόοις Ταρσεῖοι λέγουσι.

[89] Ταρσωί.] Lege Ταρσεῖοι ita omnino legendum. & Ταρσωὶ, gentile est a Τάρσος & Τάρσον, non a Ταρσεῖον. Salm.

[90] Ταρσοί.] Vide Eustathium in Dionysium, qui singula hujus loci transcripsit.

[91] Ταρσὸς ὁ ὄφις.] Taurum montem. *Salm.*

[92] Διονυσιος.] Ferrarius in Lexico Geographico. Tarsus ab audacia nomen habet, uti Dionysius Afer tellatur. Sed si ita est, Tharsus scribi debet, nam audacia Θάρσος græce dicitur

Flexilis & Cydnus, dirimit qui flumine Tarson
Cui nomen posuit audacia Bellerophontis

[93] Μέρος γὰρ τῆς πόδος.] Ex iis potest expleri Eustathius Scholiis in Dionysium. *Salm.*

[94] Πήγασον.] Vide Spanhem. pag 236.

[91] Αλέ-

κλάσαντος, ἢ Βελλεροφόντου ἐν τῷ[97] Ἀλητίῳ πεδίῳ πλανηθῆναι. Ἄλλοι δέ φασι, διὰ τὸ μὴ ἅπαντα καταβρυχῆσθαι τὰς τότε τότε ἡ Κιλικίας πρώτας ἀναφανῆναι, ἐξ ἀναξηρανθῆναι· διὸ καὶ τὴν πόλιν Τερσίαν[98] ὀνομασθῆναι.

[97] Ἐρασοθένης ἡ Τερσὸν, [98] διὰ τὸ πρότερον ἐν τοῖς καρπῶν φθειρομένων [99] ἐν τῷ βραχμάζειν, τότε πρώτας σωαγαγόντας περαίαν, καὶ εἰς τὸ χειμῶνα ἀποθέσθαι τὴν τροφήν. Ἐκ ταύτης ἐγένετο Ἑρμογένης ὁ τὴν ῥητορικὴν γεγραφώς. Θαρσὸς ἡ Κραλεῖται, καὶ Θαρσεῖς οἱ Κίλικες, ὡς Ἰώσηπος ἐν ἀρχαιολογίᾳ. Ἐκαλεῖτο ἡ καὶ[100] Κρανία, ἀπὸ κρανίου. Ἐκλήθη ἡ καὶ Ἱερὰ Ἐκλήθη ἡ καὶ Ἀντιόχεια ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Ἔστι δὲ ἀπικὸν Ἀργείων. κλῆσμα Σαρδαναπάλου. Ταύτην διαῤῥεῖ πόταμος Κύδνος μέσος, ψυχρός τε καὶ καθαρὸς. Ὁ πολίτης Ταρσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ Ταρσῶν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν πάντως Ταρσεύς, καὶ Ταρσία. Δημοσθένης δὲ δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Ταρσείαν δέ φησι τὴν διὰ διφθόγγου τὴν πόλιν οὕτω. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρσεύς. Ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Ταρσὸς λεγόμενον. Καὶ Ταρσὸς κώμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κυάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν. Ἀπὸ δὲ Σαμοσατῶν μὲν ἐστὶν ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα σταδίους ἑκατὸν πεντήκοντα. Ταρσὸς κώμη πολυάνθρωπος ὠκεῖτο, ἄνω δὲ ποταμοῦ σταδίους πεντεκαίδεκα. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρσηνός.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ. Κράτης ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀέρα τινὰ παχὺ καὶ ψυχρόν φησι, καὶ ἀφώνησιν. Ὁ μὲν ὑπὸ γῆν οἶμαι τοὺς τόπους εἶναι τοὺς τοῦ Κρόνου καὶ ὑπὸ γῆν οὖσας. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Οἰκήτωρ, Ταρτάριος. Καὶ διὰ τῆς διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ. Καὶ τὸ κωμικὸν,

tam frangente Bellerophontes in Aleio campo erraverit. Alii vero ajunt, post diluvium hæc Ciliciæ loca prima apparuisse, atque exsiccata fuisse. Eratosthenes vero Tersum, eo quod, cum antea fructus corrumperentur languescendo in arboribus, hi primi collectos siccaverint, & ad hyemem alimentum reposuerint. Ex hac urbe fuit *Hermogenes* qui rhetoricam scripsit. Tharsus vero vocabatur, & Cilices Tharseis, ut Josephus in antiquitate. Vocabatur vero etiam Crania, a cranio. Vocata autem fuit etiam Hiera. Et Antiochia quoque, ab Antiocho Epiphane. Est vero Argivorum colonia, Sardanapali opus. Eam fluvius Cydnus medius perfluit, frigidus & purus. Civis, Tarseus, ut Halicarnasseus. Sed Eratosthenes etiam Tarsenum inquit. Est vero etiam alia Tarsus Bithyniæ. Hujus gentile, Tarsius, & Tarsia. Demosthenes in secundo Bithyniacorum, Tarseiam per ei diphthongum eam urbem novit. Gentile, Tarseius. Est etiam regiuncula Bithyniæ Tarsus dicta. Et Tarse vicus ad Euphratem, ut Quadratus in tertio Parthicorum. *Sed a Samosatis juxta alveum eunti circiter stadia centum quinquaginta Tarsa vicus hominibus frequens incolebatur, supra fluvium stadia quindecim.* Gentile, Tarsenus.

TARTARUS Crates sub polis aëremquemdam crassum, frigidum & obscurum; sed Homerus locum esse, qui continet Saturnum & qui sub terram sunt. Dicitur vero masculine, fœminine & neutraliter. Incola, Tartarius. Etiam per ei diphthongum apud Euripidem in Eurystheo Satyrico. Et comicum,

[97] Ἀλητίῳ.] Dupliciter scribitur hic ab ἄλη formatur. in Ἄλης ab illius voce.

[98] Ὀνομασθῆναι.] Georg Cedrenus refert nomen accepisse oppidum a Perseo, qui accepto oraculo, ut quo loco de equo defendens in planta pedis dolorem sentiret, ibi victoriam obtineret, atque urbem ædificaret: Tarsum a planta pedis dictam urbem condidit. Vide pag. 22 hist Byz. tom. 2.

[97] Ἐρασοθένης δὲ περὶ.] Omnino hic aliquid esse suspectabar, quam conjecturam postea confirmavit Eustathius, qui ex hoc auctore habet, quæ refert. Ita legit. Ἐρασοθένης φησὶ τὴν κλῆσιν τῇ πόλει οὕτω δὲ Διὸς Τερσίου ἢ ὅτι ἐφιλοῦντο. οἱ δὲ φασι Τέρσαν & ext. MSS. tamen nihil in hoc loco a vulgatis dissentiunt. *Salm.*

[98] Διὰ τὸ πρότερον.] Omnino necessaria vox est quæ in MSS. legitur. Διὰ τὸ πρότερον τοὺς καρποὺς φθειρομένους. Salm.

[99] Διὰ τὸ πρότερον &c.] In Voss cod. Διὰ τὸ πρότερον τοὺς καρποὺς φθειρομένους ἐν τῷ βραχμάζειν. Et ita etiam Salmas in scriptis codd. invenit. Sed legendum putat Διὰ τὸ πρότερον τοὺς καρποὺς φθειρομένους ἐν τῷ βραχμάζειν τότε τότε πρώτας σωαγαγόντας Τερσίαν. Optime Salm etiam suspicatus est, hic aliquid deesse; nam apud Eustath. hic locus ex Stephano deprompsus ita legitur. Ἐρασοθένης φησὶ τὴν κλῆσιν τῇ πόλει οὕτω δὲ Διὸς Τερσίου ἢ ὅτι ἐφιλοῦντο, οἱ δὲ φασι Τέρσαν &c.

[99] Ἐν τῷ βραχμάζειν] Lege ἐν τῷ βραχμάζειν Sed non dubito, quin illa consula sint. Ita igitur legimus. Διὸ τὸ πρότερον τοὺς καρποὺς φθειρομένους ἐν τῷ βραχμάζειν τότε τότε πρώτας σωαγαγόντας Τερσίαν. Quam lectionem nobis ex ipso auctore sic referri suspicatus est Eustathius, quam verum esse non dubitamus quam lectionem si non aliud potuisset, rerum ipsa natura suadere poterat. Habet Eustathius ἐξ ἧς χρωμένου κοσμεῖται τὰ περὶ. Salm.

[100] Κρανία.] Vide in voce Κράνιον sed hinc huc facit.

[1] Ταρσοὶ.] Ταρσὸς gentile est apud Constantinum in Basilio Macedone ἐὰν δὲ τῆς οἰκουμένης χρόνος ἀπωθήσῃς, καὶ πανδοκεῖα ἀποδέξασθαι ἢ Ταφρανεῖς, ἢ Ταρσοὶ ἢ ἄλλοι τινὲς ἀναπαύσεως χάριν. καὶ αὐθεντῶ ἐγχρῶ.

[1] Ταρσὸς &c.] Male in Voss. πρώτας ἢ ὑπὸ τῆς πολλοῖς &c.

1 Tar-

κὸν, Ταρ(ε)ειτης. Λέγε(ι) ἡ ἀφὰ τὸ παράσσειν, παρ(ε)ειζειν, τὸ περασεσθ.

ΤΑΡΤΗΣΣΟΣ', πόλις Ἰβηρίας, ἀπὸ ποταμοῦ ἔχουσα τὸ Ἀργυρῶ ὄρους ῥεύσ(ε)ι, ὃς πεδίον καὶ κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καλ(ε)ῖ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρτησσίτης, ἡ Ταρτησσία, καὶ Ταρτήσιος. Καὶ ἀδετέρως,

— Ταρτήσιον ὄλεσον ἄρυ.

ΤΑΡΦΑΡΑ', ἀδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οἱ πολίτης Ταρφαρηνὸς, ὡς Ζοαρα Ζοαρηνὸς, Αὔαρα Αὐαρηνὸς, ὡς Οὐρανίνος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

ΤΑΡΦΗ, πόλις Λοκρῶν ὑπ' Ὁμήρου, Τάρφῳ τε, Θρονίουν τε, Βοαγρίῳ ἀμφὶ ῥέεθρα.

Λέγουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς πρὸ αὐτῆς Φάρυγας κρήνης οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν ὕλης πυκνότητα. Τὰ πυκνὰ γὰρ, πέρφεα Ὅμηρος λέγει.

— Βαθείης πέρφεσιν ὕλης.

Καὶ τὸ ἐθνικὸν Ταρφαῖος, ὡς Στύμφη Στυμφαῖος.

ΤΑΡΧΙΑ, πόλις Σικελική· φίλις ἑβδόμῃ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης, καὶ Ταρχιανὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΤΑΡΧΩΝΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας, ἀπὸ Τηλέφου παιδὸς Τάρχωνος. Οἱ πολίται Ταρχωνῖνοι, ὡς Ἀσωρεῖνον Ἀσωρῖνον· ἢ Ταρχωνιδῆς, ὡς Ἱππωνιδῆς.

ΤΑΥΑ, πόλις Αἰγύπτου. Οἱ πολίται Ταυῖται, ὡς Ὧρος ἐν δευτέρῳ τῶν ἐθνικῶν.

ΤΑΥΑΚΑ πόλις Σικελίας φίλις ὀγδόη. Τὸ ἐθνικὸν Ταυακῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος.

ΤΑΥΓΕΤΟΝ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος,

Ἢ κῦ Τηΰγετον ὑπερμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Λέγεται καὶ ὀρθοτονούμενον, καὶ ὀξυτονούμενον, καὶ ἀδετέρως, ἀπὸ Ταϋγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, Ταϋγέτιος.

ΤΑΥΛΑΝΤΙΟΙ, Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετ' ἔτους, Ταυλαντίνους αὐτοὺς φησι παρὰ τὰ πίνειν ἐκ μέλιτος οἶνον γίνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν θαυμασίοις λέγων καὶ ἀδετέρως Ταυλάντιον, καὶ Ταυλαντὶς θηλυκῶς.

ΤΑΥΡΑΝΙΑ[12], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν,

[1] Ταρτησσὸς.] Salm. ad Sol. pag. 286. Lycoph. Schol. pag 106

[2] Καασίτερον.] Vide Eust ad Dionys. pag. 47 Marc. Heracl pag. 7 κασσίτερον scribend.

[3] Ταῖφαρα.] Philost. pag 28 dicitur Τάφαρος.

[4] Ὅμηρος &c.] Iliad 2

[5] Πλὴν Φαρύγας.] Vide in voce Φαρύγαι.

A cum, Tartarites. Dicitur etiam a verbo περάσσειν, περ(ε)ειζειν, quod est turbari.

TARTESSUS, urbs Iberiæ, a fluvio qui ab Argenteo monte defluit, qui fluvius stannum quoque in Tartesso defert. Gentile, Tartessius, & Tartessia, & Tartessis. Et neutraliter,

— *Tartesium beatum oppidum.*

TARPHARA, neutraliter, urbs felicis Arabiæ. Civis, Tarpharenus, ut Zoara Zoarenus, Auara Auarenus, ut Uranius Arabicorum tertio.

TARPHE, urbs Locrorum. Homerus,

Tarpheque, Thronumque, & Boagrii circa flumina.

Vocant vero eam a fonte circa Pharygas. Alii vero & ipsam, & locum propter lyvæ densitatem. Densa enim πέρφεα Homerus vocat.

— *Profundæ densis sylvæ.*

Et gentile, Tarphæus, ut Stymphe Stymphæus.

TARCHIA, urbs Sicula. Philistus septimo Siculorum. Gentile, Tarchiates, & Tarchianus, regionis forma.

TARCHONIUM, urbs Tyrrheniæ, a Telephi filio Tarchone. Civis, Tarchoninus, ut Assorium Assorinus: vel Tarchonieus, ut Hipponieus.

TAUA, urbs Ægypti. Civis, Tauites, ut Orus in secundo de gentilibus.

TAUACA, urbs Siciliæ. Philistus octavo. Gentile, Tauacinus, ut Erycinus.

TAYGETUM, mons Laconicæ. Homerus:

Vel juxta Tygetum prælongum, vel Erymanthum.

Dicitur & masculine & fœminine & neutraliter, a Teygeta Europæ matre. Gentile, Taygetius.

TAULANTII, Illyricus populus. Euphorion vero cum n Taulantinos eos vocat. Apud hos ex melle vinum fieri inquit Aristoteles in Mirabilibus. Dicitur etiam neutraliter Taulantium, & fœmininum Taulantis.

TAURANIA, urbs Italiæ. Gentile,

[8] Ὡς τύμφη τυμφαῖος.] Legendum ὡς τύμφη τυμφαῖος. salm

[9] Στύμφη &c.] Lege τύμφη τυμφαῖος.

[10] Ταῦα.] Vide Anr. Itiner cum Syriæ not 315.

[11] Ταυλάντιοι.] Procopius Ταυλαντίους eos nominat

[12] Ταυρανία.] Quum nulla usquam apud alios auctores reperiatur Italiæ urbs *Taurania*; omnino persuasum

ἐθνικὸν Ταυρανίνης, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ Ταυρανιανός.

ΤΑΥΡΙΚΗ[11], νῆσος μεγάλη, καὶ λίαν [12] Ἐπίσημος, καὶ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, καὶ περικλείουσα τῇ ἰδίᾳ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [13] Ἧς ἡ πολὺ διεστῶσα ἡ Ἀλωπεκεία ἐστὶ μικρά. Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο προσήκειν νῆσοι, Φαναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα. Λέγει δὲ, [16] Ὅσπερ σκεῦος ζεύξαι βόε, ἀρόσαι τὸν γῆν. Διὰ δὲ τὸ ζεύγος καὶ τὸν ταῦρον, τὸ ἔθνος κληθῆναι. Οἱ οἰκήτορες Ταυρικοὶ, οἷς Ἀγρικός. Τινὲς [17] Ταύναιν, οἱ δὲ Ἀλωπίκειαν, οἱ δὲ Μαιῶτιν αὐτὴν φασι.

ΤΑΥΡΙΣΚΟΙ[18], ἔθνος περὶ τὴν Ἀλπειαν ὄρη λέγον καὶ [19] Ταυρῖνοι, ὡς Πολύβιος τρίτῳ. Ἐρατοσθένης [20] Τεριλίσκους αὐτοὺς φησι, Δία δέ, [21] ἃ καὶ Τρῶσι λέγον.

ΤΑΥΡΟΕΙΣ[22], πόλις Κελτικὴ Μασσαλιητῶν ἀποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροένθιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι Ταυροφόρος ἦν ὁ ναῦς, ἣ ἀναθεμένους τὸ τῆς πόλιν κτίσαι, οἱ διαπρεφένες ἀπὸ δὲ τῆς τὸ φωκαέων, καὶ περιενεχθέντος αὐτόθι, ὅπου δὲ ἵδρυσε τὸ νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. [23] Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῆνοι.

ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΝ[24], πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται, Ταυρομενῖται, καὶ Ταυρομένιος.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΟΝ, ἐν Σάμῳ Ἀρτεμίδος ἱερόν. Στάδιον ποσαρεσκαιδεκάτη.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [27] Ταυροπολίτης.

ΤΑΥΡΟΣ[28], ὄρος Ἀσίας μέσης Ἀσίας διήκον· Διότι [29] Ταῦροι οἱ παλαιοὶ, πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπονομάζον, ἢ προσομοιοῦσι Ταύρῳ τὰ σὺς τῇ θαλάσσῃ αὐτὸ ἀπείκασι. Τὸ ἐθνικὸν [28] Ταυρεανὸς, πλεονασμῷ δὲ α, ὡς Ζυγιανός.

ΤΑΥ-

A Ale, Tauraninus, ut Placentinus, & Taurianus.

TAURICE, insula magna, ac valde insignis, multasque habens gentes, & situ circumcludens Mæotin paludem. A qua non multum distat Alopecea parva. Tauricæ vero adjacent duæ insulæ, Phanagora, & Hermonassa. Dicitur vero, Osirim illic junxisse boves, ac terram arâsse. A jugo igitur tauri, genrem appellatam esse. Incola, Tauricus, ut Atticus, aliqui *Taunaim*, alii vero
C *Alopeceam*, sed alii *Mæotim* eam vocant.

TAURISCI, populus circa montes Alpes. Etiam Taurini dicuntur, ut Polybius tertio. Eratosthenes Teriscos eos vocat per
D e, qui etiam Troï vocantur.

TAUROIS, urbs Celtica, Massiliensium colonia. Cives, Tauroëntii. Apollodorus in primo Geographumen inquit, navem, quæ vexit, qui urbem condidere, pro
E insigni gessisse taurum, qui a classe Phocæensium rejecti & illuc appulsi, urbem a navis insigni nominârint. Gentile, Taurini.

TAUROMENIUM, urbs Siciliæ.
F Civis, Tauromenites, & Tauromenius.

TAUROPOLIUM, templum Dianæ in Samo. Strabo quarta decima.

TAUROPOLIS, urbs Cariæ. Gen-
G tile, Tauropolites.

TAURUS, mons per mediam Asiam pertinens. Quod antiqui, omnia magna & violenta, tauros cognominabant. Vel effigiei tauri partes ejus, ad mare similes erant. Gentile, Taurianus, pleonasmo literæ a, ut Zygianus.

TAU-

habeo, scripsisse Stephanum Ταυρασία, Ταυρασῖνος, καὶ Ταυρασιανός. Ita eam Appianus in Hannibalicis nominat. Καὶ μικρὸν ἀπακτίζας, ἐστέβακτο Ταυρασίᾳ, πόλει Κελτικῇ. Cum aliquantulum quievisset; Taurasiam, Gallicam urbem bello petiit. Utrum autem Stephanus hanc Intellexerit Taurinorum urbem, an vero illud in Samnitibusoppidum, incompertum habeo. Postea vero, cum in Romanorum ditionem pervenit, deducta eo colonia *AUGUSTA TAURINORUM* vocari cœpit. Ptolemæus, Αὐγοῦστα Ταυρίνων. Ita etiam Plinius lib. III, cap. XVII. Et Tacitus lib. II Historiarum.

[11] Ταυρικὴ.] Diana Taurica.

[12] Ἐπίσημος &c.] Insig. Eurip. loc. apud Cluv. 927 It. Ant.

[13] Ἧς ἡ πολὺ διεστῶσα.] Sine negat. Mss. ἧς πολὺ διεστῶσα. Salm.

[16] Ὅσπερ.] Idem omnino ait Eustathius comm. in Dionys de situ orbis. *Idem.*

[17] Ταυναῖν.] Ταναῖν fine dubio legend. ex Ptolem. Vide in illa voce.

[18] Ταύρισκοι.] Strabo lib. 7. καὶ τοὺς Ταυρίσκους δὲ Λιγυστίνους ἢ Ταυρίσκους φασι. Sed ille locus Strabonis parum emendato legi mihi videtur, & ex hoc loco corrigi possit, & nisi me fallit augurium, ita videtur legendus ille Strabonis locus, ἢ τοὺς Ταυρίσκους Τριλίσκους δὲ ἢ Ταυρίσκους φασι. Salm.

[19] Ταυρῖνοι.] Eustath. apud Dionys. cum de Tauricis Scythiæ populis loquitur. οἱ μὲν τὴν Ταυρικὴν χερσόνησον Ταυρικοὶ. Ταυρίσκοι δὲ πρὸς τοῖς Ἀλπεσι ὄρεσι &c.

[20] Ταυρίσκοι.] Circa Alpes. Horum populorum regio appellatur a Steph. Ταυρίσκα in Τροσοί.

[20] Τερίσκους.] Cluverius hunc locum pag. 88 Ital. antiq. ita descripsit Τριλίσκους αὐτοὺς φησι.

[21] Οἱ δὲ Τρῶσι λέγουσι.] Lege οἱ δὲ Τρῶσι λέγουσι. nam omnino ita legendum. *Salm.*

[21] Οἱ δὲ Τρῶσι &c.] Οἱ δὲ Τρῶσι λέγουσι.

[22] Ταυρόεις.] De origine Anglorum pag. 72. Vide Marc. Heracl. 9. Vide Casaub. ad Strab. pag. 69.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῆνοι.] Hoc omnino falsum & ἀνόητον λόγον. nam a Ταυρόεις quomodo Ταυρῆνοι ἐθνικὸν? Salm.

[24] Ταυρομένιον.] Cluv. in Sic. pag. 90.

[25] Ταυροπολίτης.] Vide in Χρυσοπόλις.

[26] Ταῦρος.] Eust. ad Dionys pag. 112.

[27] Ταῦροι.] Toll. ad Palæphatum pag. 154.

[28] Ταυρεανὸς.] Ταυρῶνος etiam ἐθνικὸν ex Ταυρῶνα ὄρη. Salm.

[29] Ταύ-

ΤΑΥ΄ΧΕΙΡΑ [29], πόλις Λιβύης, ἡλυκῶς καὶ ἀδετέρως, ὡς Τάγειρα, [30] ἀπὸ Ταγείρας τῆς Αὐτάνδρα θυγατρός. Λέγεται δὲ καὶ [31] Ἀρσινόη. Ὁ πολίτης Ταυχείρης καὶ Ταυχείρου, καὶ Ταύχειρος. καὶ Ταυχειρίτης, [32] καὶ Ἀρσινοίτης, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτιας.

A TAUCHIRA, urbs Libyæ, fœminine & neutraliter, velut Tagira, a Tagira Autandri filia. Nunc vero Arsinoë dicitur. Civis, Tauchirius, & Taucherius, & Taucherus, & Taucheritæ, & Arsinoïtes ab Ægyptia.

ΤΑ΄ΦΟΣ [33], πόλις Κεφαλληνίας· Νυῦ δὲ Ταφίουσα [34] Ἔστι καὶ νῆσος, ἀπὸ τριακοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. [35] Καὶ ἔτερα. Οἱ πολῖται Τάφιοι τῆς δὲ Ταφιώσσης Ταφιωσσαῖος, ὡς Σκηψιοσαίος, Πιθηκουσσαίος.

B TAPHUS, urbs Cephalleniæ. Nunc vero Taphiussa. Est etiam insula triginta Italiis distans, Taphias vocata. Et alia Cives, Taphii. A Taphussa vero, Taphiussæus, ut Scotussæus, Pithecussæus.

ΤΑΦΟΣΙΡΙΣ [36], πόλις Αἰγύπτιας, ἐν ᾗ λέγεται Ὅσιρις τεθάφθαι.

C TAPHOSIRIS, urbs Ægypti, in qua dicitur Osiris sepultus.

ΤΑ΄ΦΡΑΙ [37], καὶ Ταφρηνικῶς, χώρα Θρᾴκης, ἣν τὸν Μαιώτην λιμνῶν, ἐπὶ δυσὶν ἢ δεξιοῖναις συμμιγῶσιν πρὸς τὸ πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τὸ δεξιὸν τῶν πολεμούντων τοῖς Θρᾳξὶν, ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, ὡς Καλλισθένης ἐν τρίτῳ. Ταύτην [38] τὴν χώραν κατοικῆσαι Σαπεχαίους. Οἱ εἰκαῖνες, [39] Σαπεχαῖοι.

D TAPHRÆ, & Taphre singulariter, regio fossa munita circa Mæotin paludem, a servis, qui cum dominorum uxoribus congressi fuere, tempore diuturni Scytharum belli, quam domini bellarent cum Thracibus, vel cum eis, qui intra Istrum sunt, ut Callisthenes in tertio. Hanc regionem incoluisse Satorchæos. Incolæ, Satorchæi.

ΤΑΧΕΜΨΩ, νῆσος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταχεμψίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

E TACHEMPSO, insula Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, Tachempsites, regionis forma.

ΤΕΑΝΟ΄Ν [40], πόλις Γαλατίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπὶ μέρους γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τεανεύς.

F TEANUM, urbs Italiæ, ut Artemidorus quarto geographumenon. Gentile, Teanus.

ΤΕ΄ΒΕΡΙΣ [41], ποταμὸς Γαλατίας ἔνθα ἡ Ῥώμη, καὶ ἡ τῶν Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος.

G TEBERIS, fluvius Italiæ, ubi Roma, & Latinorum est regio, ut Apollodorus.

ΤΕ΄ΓΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας.

Καὶ

Et

[29] Ταύχειρα.] Vide Casaubonum ad Strab. pag. 232 b.

[30] Ἀπὸ Ταγείρας.] Lege ἀπὸ Ταυχείρας. Salm.

[31] Ἀρσινόη.] Ἀρσινόη MS. & alius recentior Ἀρσινόη. Idem

[32] Καὶ Ἀρσινοίτης.] Καὶ Ἀρσινοΐτης in MSS legendum fortasse Ἀρσινοείτης. Idem.

[33] Τάφος.] Salm. ad Sol. pag. 714 hunc locum explicat.

[34] Ἔστι δὲ νῆσος.] Vide in Ἀκαρνάνια.

[35] Καὶ ἕτερα.] Καὶ ἄλλη Τάφιος Taphios quosdam in Ponto memorat Strabo lib. 7. μεθ' ὃν Καρκινῖτις πόλις, ἄνωθεν ποιὰ τῆς ἀρκτικῆς, ὅσον ἐπὶ χιλίους διὰ Τάφιου. Salm.

[36] Καὶ ἐτέρα.] Vide Apol. Schol. pag. 75. prope Cerynitin promontorium.

[37] Ταφραι.] Bis occurrit: alio loco Ταπισαι dicitur.

[38] Τὴν χώραν κατοικῆσαι Σαυροματῶν.] Salm. ad Sol. 986. Mela. Salm.

[39] Σαπεχαῖοι.] Satarchas nominat Solinus, Pomponius

[40] Τέανον.] Fere est Theniæ in Campania apud Vitruvium. Præter hanc etiam atque illam Cretenſem etiam urbsin Africa Tegea. Idem

[40] Τέανον.] Duo hoc nomine oppida in Italia inveniuntur, quæ plerumque a scriptoribus & Geographis cognomine distinguuntur. Alterum vocatur *Teanum Sidicinum*, estque in Campania situm; alterum vero *Teanum Apulum*. & Frentoni fluvio adjacet. Quia autem Stephanus hanc distinctionem non adhibuit, non potest affirmari, utrum intellexerit

[41] Τέβερις.] Τέβερις pro Τίβερις, ut Αἴβουσαι pro Αἶβουσαι. Apud Suidam Αἴβουσαι πόλεις πολλαὶ, & apud Festum Leparentes pro Liparentes. Festus, Leparentes Liparitani cives, hoc est, Liparentes, & eeniente alia. Hæc rursum sufficiat annotasse *Salm*

[41] Τέβερις.] Apud Festum legitur: *Tiberis fluvius dictus a Tiberino, rege Albanorum: quod in eo occidisset. Vel Tiberis a Tiberi, rege Tuscorum.* Ad hæc verba Cluverius in Italia Ant. pag. 697 ita inquit. Nescio, an non posteriora hæc legenda, *Teberis a Teberi, rege Tuscorum*, quia apud Stephanum est Τέβερις, πάντως Ἰταλίας, quam lectionem ibi approbare videtur. Verum a doctissimo viro hic dissentire cogor: licet enim vox Τέβερις recte interTιαβὶν & Τίγρα, cui xl. alia vocabula a Ti incipientia sequuntur, sit posita, tamen si mei arbitrii res foret, scribi rem Τίβερις, & ita quoque Stephanum scripsisse existimo, quia tota antiquorum turba Tuscorum regem Tiberim nominavit: Deinde quia Stephanus in voce Ἄλβα amnem Tiberis nomine insignivit, quod de *Tiberino* rege, & non de *Tiberi* deducit. Et quia de *Tiberis nomine anceps est historia*, uti affirmat Varro de Ling. Latina lib. 11, verisimile est, quod Stephanus illi opinioni adhæsit, quam in voce Alba refert; & aliam si amplexus fuisset sententiam, procul dubio hic aut alibi eam inseruisset. Verum quidem est quod hic posset objici, fluvii nomen ab epitomatore justo ordine non esse collocatum,

Καὶ Τεγέαν εἶχον, [41] ἢ Μαντινέαν ἐκά- A
λουν.

[41] Ὅ μὲν Καὶ Παυσανίας ἡ. [42] Μαντινεὺς, ἢ Τεγεάτης, ἢ [43] Μαντινεὺς Λέπιδος δὲ, [44] ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ, φεὶ Λακεδαιμονίων ἔτω φησὶ Χρεᾶ δὲ αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ' Ἀρκαδίαν ὧδε,

Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, μεγάλ' αἰτεῖς, ἔπι δώσω.

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, C

[47] Ἢς τ' ἄπο κωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ πι ἔπι μεγάιρω.

Δώσω πι Τεγέην ποσσὶ προσόλον ὀρχήσασθαι.

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖτο αὐτοῖς D τάδε·

Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λάϊφῶ ἐνὶ χώρῳ,

Ἔνθ' ἄνεμοι πνέουσι δύο κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης, E

Καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ' ὄπι πῆμα κέηται.

Ἔνθ' Ἀγαμεμνονίδην κατέχει [48] φυσίζοος αἶα.

Τὸν [49] σὺ [50] κομισάμενος Τεγέης F
ὄπαπτήρ ἔσσῃ.

Ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ, [51] ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης Τεγεάτης, ὡς Ἐλεάτης. Καὶ θηλυκὸν, Τεγεάτις. Ἦν δὲ μελοποιὸς [52] Αὐτὴ Τεγεάτις Λέγεται καὶ Τεγεάς, ὡς Ἰλιάς. G Ὀξυνέται, ὡς Σοφοκλῆς.

ΤΕΓΕΣΤΡΑ [53], ὐδετέρως πόλις Ἰλλυρίας, πρὸς τῇ Ἀκυλείᾳ. Ἀρτεμίδωρος δὲ ἐν ἐπιτομῇ Τένδενα, [54] Τέγεστρον αὐτὴν καὶ κώμην οἶδεν. Ἀπὸ Τεγέστρων κώμης, καὶ ὄμυ- H χος ὄπι τὴ Ἀδρίαν σταδίοις πενταχισχιλίοις ἑξακοσίοις ἐννέα. Ὁ πολίτης, Τεγεστραῖος.

ΤΕΓΗΣΣΟΣ, πόλις Κύπρου· Διονύσιος

Et Tegeam habebant, & Mantineam amicabilem.

Homerus. Et Pausanias octavo. Mantineus, & Tegeates, & Megalus, Tegeam condunt & Mantineam. Lepidus vero in primo compendii historiæ de Lacedæmoniis sic ait. Oraculum reddit ipsis Pythia de Arcadia hujusmodi:

Arcadiam me petis? magnum me petis; non tibi dabo.

Multi in Arcadia sunt viri glandibus vescentes

Et ab ea arcebunt; ego vero tibi non invideo.

Dabo tibi Tegeam pedum planfu saltare.

Iterum vero oraculum consuluere, & hujusmodi accidit eis responsum:

Est quædam Arcadiæ Tegea in loco non aspero,

Ubi venti spirant duo forti sub necessitate,

Et typus antitypus, & damnum post damnum jacet.

Ubi Agamemnonidem detinet alma tellus;

Quem tu recipiens Tegeæ auxiliator eris.

Est etiam Tegea in Creta, a Talthybio condita. Civis, Tegeates, ut Eleates. Et fœminino Tegeatis. Fuit vero poëtria Auge Tegeatis. Dicitur etiam Tegeas, ut Ilias. Acuitur, ut Sophocles.

TEGESTRA neutraliter urbs Illyriæ ad Aquileiam. Artemidorus vero in Epitome undecim *Tergestrum* eam & vicum agnoscit: *A Tergestro vico, & recessu in Adriam quinque millia novem viginti stadia.* Civis, Tegestræus.

TEGESSUS, urbs Cypri. Dionysius in

tum, si scribatur Τεῖρις; ast multa talia loca occurrunt, ubi ordinem alphabeticum non observat, uti videre licet in Ἀλίφοιλα, Ἀμαλθεῖα, Ἀνθηδών, Ἀρίδηλα, Βασιλῆες, & innumeris aliis locis: Quid mirum igitur, quod hic rectum ordinem non tenuerit? Porro qui hujus amnis accuratam descriptionem desiderat, adeat Dionysium Hal. lib. 1, Strabonem lib. v, & Plinium lib. III, cap. v.

[41] Τεῖρις] Non puto esse nomen antiquum fluvii. Nam hodierna appellationi consonat. Nunc enim *Tevere* vulgo dicitur.

[42] Καὶ Μαντινεὺς] In vulg. καὶ Μαντινέα.

[43] Ὁ μὲν Παυσ.] Homer. lib. 2 versu 607.

[44] Μαντινεὺς.] Totus Pausan locus lib. VIII pag. 458 ita legitur: Μαντινεὺς δὲ ἐς Τεγεάτης, καὶ Μεγαλοπολίτης ἐς Ἀρκαδίαν, πόλιν ἐνομασμένην τὸ ἀρχαῖον Μαίναλα, Τεγέα τε ἐς Μαντινέα κτίζουσι ἐς Μαντίνειαν.

[47] Μαίναλ.] Μαίνα. Salm.

[48] Ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ.] Lege ἐν ἱστορίας ἐπιτομῇ ut habet Ms. vetustius. *Idem.*

[49] Ἐν ἱστορίας &c.] Lege ἐν ἱστορίας ἐπιτομῇ uti Salm in vetustissimo cod invenit.

[47] Ἢς τ' ἄπο κωλύσουσιν &c.] In Voss. ὡς πανσιλάσσιν ἐγὼ δέ τοι ἔπι μεγαίρω.

[48] Φυσίζοος αἶα] In Voss. Φυσίζοος αἶα optime.

[49] Σὺ κομισάμενος Τεγέης.] In Voss. σὺ κομισσάμενος Τεγέαν. Mss. Τεγέας Salm.

[50] Κομισσάμενος Τεγέης.] Mss. Τεγέας Salm.

[51] Ὑπὸ Ταλθυβίου.] Fallum hoc est, si Vellejum Paterc. sequimur. vide pag 5

[52] Αὐτὴ] Lege Αὐτὼ, ut vult Leopardus pag. 53 in emendationibus

[53] Τεγεστρα] Vide Fust ad Dion 54

[54] Τέγεστρον αὐτὴν] Hunc locum intelligit Eustathius commentariis in Dionysium. Τοῦ δὲ Τεγέστρου λεγόμενου Τεγέστου πόλεως, ὡς φησὶ καὶ Στράβων ὁ ἱστορικὸς, Salmasius.

[51] Σὺ

νύσιος· ἐν Βασσαρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεγεσσιος, καὶ Τεγεατὴς.

ΤΕΓΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνα φασι γεννηθῆναι. [11] Σημεῖον δὲ τοῦ Δήλιος. πῶς Ἀπόλλων Δήλιος, οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δὲ ἐν Δήλῳ, οἱ δὲ ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν· Ὅθεν καὶ Τεγυρεὺς Ἀπόλλων. Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν, εἶναι μαντεῖά φησι, τὸ μὲν Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις, [12] τὸ δὲ Τροφώνιον ἐν Λεβαδείᾳ, τὸ δὲ ἐν [13] Ἀβαῖς λεγόμενον ἐν Φωκεῦσι· τὸ δὲ κυριώτερον ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστα Φασι μεμαρτυρηκέναι τῷ ἐν Τηγύρᾳ. [14] Τὸ κτητικὸν Τεγυρεύς, [15] οὗ [16] Τεγύειος· Καὶ Ἰωνικῶς, Τεγυρηΐος.

A in Bassaricorum tertio. Gentile, Tegessius, & Tegesseus.

TEGYRA, urbs Bœotiæ, in qua Apollinem natum esse dicunt. Sensus vero Delius: *Apollinis nativitatem alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zostere Attica, alii in Tegyra Bœotiæ ajunt. Unde etiam Tegyreius Apollo.* Callisthenes in tertio Hellenicorum, *Oracula*, inquit, *esse Ismenium Thebis, Trophonium in Lebadia, aliud quod in Abis dicitur, in Phocensibus, sed præcipuum Delphis, quod etiam maxime ajunt testimonio confirmásse ejus sacerdotem in Tegyra.* Possessivum Tegyreus, & Tegyrius, & Jonice, Tegyreius.

B

C

ΤΕΙΡΙΑ, πόλις Λευκοσύρων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [61] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεὺς, ὡς Στειριεύς.

TIRIA, urbs Leucosyrorum. Hecatæus Asia. Gentile, Tirieus, ut Stirieus.

D

ΤΕΙΧΙΟΕΙΣ [62], φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεὺς. Καὶ Ἠλυκὸν Τειχίεσσα.

TICHIOIS, castellum prope Trachinem. Gentile, Tichioëus. Et fœmininum Tichioëssa.

ΤΕΙΧΟΣ, φρούριον Ἀχαΐας. Οἱ οἰκήτωρ Τειχίτης, ὡς ἡ Γορδία τείχους Γορδιοτειχίτης.

E

TICHOS, castellum Achaiæ. Incola, Tichites, ut a Gordii Tichos, Gordiotichites.

ΤΕΚΜΩΝ, πόλις Θεσπρωτῶν. Ὁ πολίτης Τεκμώνιος.

TECMON, urbs Thesprotorum. Civis, Tecmonius.

ΤΕΚΤΟΣΑΞ [63], [64] ὡς Ἄτραξ, Ἀσφαξ. [65] Τεκτοσάγες, ἔθνος Γαλατικόν. Εὑρηται Τεκτοσάγης δ' ἔθνος, καὶ Τεκτοσάγαι· Ὡς γάλα [66] Καππαδόξ Καππαδόκης, ὅτω [67] Τεκτοσάξ Τεκτοσάγης.

F

TECTOSAX, ut Atrax; Asphax. Tectosages, populus Galaticus. Invenitur nominativus Tectosages, & Tectosagæ. Ut enim Cappadox Cappadoces, sic Tectosax Tectosages.

ΤΕΛΑΜΩΝ, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελαμώνιος, ὡς Καλυδώνιος.

G

TELAMON, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Telamonius, ut Calydonius.

ΤΕΛΑΝΗ, πόλις ἀρχαιοτάτη Συρίας, ἣν ὤκει Νίνος, πρὸ τῆς Νίνου κτίσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τελανεὺς· Καὶ ὁπιχωρίως, Τελανίους.

TELANE, urbs antiquissima Syriæ, quam Ninus habitabat ante conditam Ninum. Gentile Telanæus. Et regionis forma, Telanenus.

H

ΤΕΛΕΘΡΙΟΝ [68], ὄρος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας· Στράβων δεκάτῃ. Οἱ οἰκήτορες Τελεθρεῖς, ὡς Σουνιεῖς.

TELETHRIUM, mons Oechaliæ in Eubœa. Strabo decima. Incolæ, Telethriei, ut Sunicis.

TEL-

[11] Σημεῖον δὲ τοῦ Δήλιος.] Suidam corrige, qui sic habet. Σημεῖον δὲ τοῦ Δήλιος· ἐχρησμῴδησεν ἡ Δηλιακὴ Βασίλισσα ἡ. Lege Σημεῖον Δηλιος. Nec enim solius Deliaca scripsit, sed etiam Æsius fuit, ex illo corrupto Suidæ loco alii corruptius viri docti apud Strabonem lib. 15, ὡς τίθησι Σωφοκλῆς ὁ Μιτυληναῖος ἢ Δαλιακῶν. Corrigunt σημεῖον Δηλιος. Hoc si ita esset, hic tamen manifeste legendum potius Σημεῖον Δήλιος. Sed ille locus non eget illa emendatione apud Strabonem. *Idem.*

[12] Σημεῖον δὲ τοῦ Δήλιος.] Mendose apud Suidam legitur σημεῖος Λήθης.

[13] Τὸ δὲ Τροφώνιον &c.] Vide Aristophanis Scholiast. pag. 155 in Nεφέλαις.

[14] Ἀβαῖς.] Quare hic scriptum est Ἀβαῖς, cum dicatur abipso Steph. Aἶα? promiscue hujus vocis accentus scribitur. Vide.

[15] Τὸ κτητικὸν.] Lege τὸ θνητὸν πτῶσις in Voss. cod.

[16] Καὶ Τεγυρεύς.] Lege Ὁ Τεγύρειος.

[61] Τὸ ἐθνικὸν στειριεύς.] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεὺς. Idem.

[62] Τὸ ἐθνικὸν στειριος ὡς στειριεύς.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τειριεὺς ὡς στειριεύς.

[63] Τειχίοις.] In Vossiano cod. hic locus ita legitur. Τειχίοις Φρυγίας πλησίον τῆς Τραχῖνος· τὸ ἐθνικὸν Τειχιοῦλος, ὡς ταωσῖς ταωσῖδος. Τειχιοεὺς, πόλις Μιλησίας. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεῖς. καὶ Ἠλυκὸν Τειχίεσσα. Vide Athen. pag. 351.

[64] Τεκτόσαξ.] Vide Cæsarem lib. vi de bello Gallico.

[65] Ὡς Ἄτραξ.] In Voss. codice legitur ὡς Ἀτραξ, Ἀσφαξ βαρβάρων.

[66] Τεκτόσαγες.] De his vide Cæsarem lib. 8 de bello Gallico. *Salm.*

[67] Καππαδόξ &c.] Καππαδόκης Καππαδὸξ, at Τεκτοσάγης Τεκτοσάγης. Idem.

[68] Τελεθρεῖς Τεκτοσάγης.] Vide Sigon. ad Livium pag. 255.

[68] Τελέθριον.] Telethrii montis meminit Strabo lib. 20. Sed non meminit Oechaliæ. *Salm.*

ΤΕ΄ΛΜΕΡΑ [69], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελμερεύς. [70] Τερμίλλω δ' ἐξῆς θεραπήσομαι, ἐπείγειν ἔχοντα χαφλῷ, πλὴν αὐτῷ ὄντων, ὡς οἰκεῖα.

A

ΤΕΛΜΙΣΣΟ΄Σ [71], πόλις Καρίας. Ὡς ἡ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. [72] Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μεταξὺ Δαίδαλα. Ὁ πολίτης, Τελμισσεύς. Καὶ [73] δεκάμα Αἰσχυλίνης, [74] Τελμισσεῖς. Λέγει δὲ καὶ πλεοναστικῶς [75] Τελμισσεῖς, ὡς αὖθις ἐν αὖθις,

B

Ὡς ἄνθρ' ἀνήρ [76] ὅτι πίθοιο, ὡς [77] Τελεμισσεῖς.

C

Καὶ πάλιν,

Φέρε δὴ πίνω πάλιν ὅταν ἔλθῃ τὸ πιεῖν χρῆμ' ὦ Τελεμισσεῖς.

Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, ἧς πρὸ τῆς πλησπάσιος συλλαβῆς ἀνάπαιστος ὁ πάλαι), σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. Τὸ θηλυκὸν Τελμισσὶς, ὡς Βασιλὶς. Καὶ [78] Τελμίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Καὶ θηλυκὸν Τελμισσὰς, ὡς Ἑλικωνίς. τὸ Ἑλικωνιάς. Ἔστι καὶ ἄκρα Λυκίας ἥτις λεγομένη Τελμισσὰς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

D

E

TELMERA, urbs Cariæ. Gentilitium Telmereus. Termilen vero deinceps apponam, quæ alio modo scribitur, cum sit eadem, ut puto.

TELMISSUS, urbs Cariæ; ut vero Philo & Strabo, Lyciæ. Utriusque enim est limes post Dædala. Civis, Telmisseus. Etiam Aristophanis comœdia *Telmisseus*. Dicitur etiam quadrisyllabice, *Telemisseus*, ut idem in eadem;

Quasi quis igitur cum fecerit sicut Telemisseus.

Et rursus:

Agedum igitur hæc quando venerit aliquam facere,sem, ô Telemisseus.

Est vero metrum anapæsticum tetrametrum catalecticum, cujus ante ultimam syllabam anapæstus ponitur, rarissime vero spondeus. Fœmininum Telmissis, ut Basilis. Et Telmissius, ut Lyrnessius. Et fœmininum, Telmissias, ut ab Heliconius Heliconias. Est etiam promontorium Lyciæ sic dictum Telmissias, ut Artemidorus in decimo geographumenon.

ΤΕΛΦΟΥΣΣΑ [81], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης λεγομένης Τελφούσης, θυγατρὸς Λάδωνος. Ὁ οἰκήτωρ, [82] Τελφούσιος. Τὸ θηλυκὸν Τελφουσία. Λυκόφρων.

Δίκης ἐάσει πάρροθ' ὁ Τελφουσία.

Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον Στράβων ἐννάτῃ. Ἔφορος δὲ Τιλφωσσὸν ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. Πίνδαρος δὲ Κηφισίδα καλεῖ πωτίλην. Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τίλφωσσα κρουνὸς, καὶ ὄρος, ἀπὸ Τιλφούσης. Ἡρόδοτος δὲ Τίλφωσσά φησι.

E

F

G

TELPHUSSA, urbs Arcadiæ, a Nympha dicta Telphussa, Ladonis filia. Incola, Telphussius. Fœmininum, Telphussia. Lycophron.

Justicia sinet auxiliatrix Telphusia.

Est etiam Bœotiæ Telphussium. Strabo nona. Ephorus vero Tilphosensium montem in Alalcomenia. Pindarus autem Cephisida hanc vocat. Est etiam Tilphossa fons Bœotiæ, & mons, a Tilphussa. Herodianus vero Tilphossa inquit.

ΤΕΛΧΙ΄Σ, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, τῶν μὲν ἐθῶν καὶ χώρας Τελχίτης, τῷ δὲ κοινῷ χαρακτῆρι Τελχίνιος, ἀπὸ τοῦ γενικῆς. [83] Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη Τελχινία ἐλέγετο, καὶ οἱ Κρῆτες Τελχῖνες. [84] Λέγονται καὶ Τελχῖνες θηλυκῶς, αἱ ὑπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφορᾶς. Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Τελχίνιος.

H

I

TELCHIS, urbs Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, regionis quidem consuetudine, Telchites, communi autem charactere, Telchinius, a genitivo. Siquidem Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenses Telchines. Dicuntur etiam Telchines fœminine, delationes ex vulnere ad mortem. Telchinia vero etiam Sicyon vocabatur. Et gentile, Telchinius.

TEM-

[69] Τίλμερα.] Vide in voce Τίρμερα.
[70] Τερμίλλω.] Non exstat Τερμίλη.
[71] Τελμισσός.] Etiam appellatur θηλυκῶς. Salm. ad Sol. pag. 783.
[72] Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων.] Male in Voss. ἐν τῷ ἀμφότερα.
[73] Δεκάμα.] Emst. ad Dionys. pag 114.
[74] Δεκάμα Ἀριστοφάνης Τελμισσεῖς.] Citatur tamen aliquando Aristophanes ὁ Τελμισσεῖς, ut videatur Τελμισσεὺς quoque & Τελμισσεῖς fuisse ejusdem δήμωνος. Salm.
[75] Τελμισσεῖς.] Vide Spanhem. pag. 478.
[76] Τελεμισσεῖς.] Vide Holst ad S. Paul. 147 Τελεμισσέων.
[77] Ὅτι πιοῖσι.] In Voss. ἐν πιοῖσι.
[78] Τελμισσίος.] Habet Steph. etiam Τερμισσὸς urbs Pisidiæ.
[79] Τελμίσσιος.] Vide in voce Τελεσσῆται.
[80] Ἔστι δὲ ἄκρα.] Salm. ad Sol. pag 783.
[81] Τελφούσσα.] Strabo vocat Τιλφόσσαν, & Τελφόσσαν κρήνην. Salm.
[82] Τελφούσιος.] Vide Syl. notas post Pausaniam pag. 781.
[83] Ἐπειδὴ δὲ καὶ Κρήτη.] Vide notas post Call pag 216.
[84] Λέγονται δὲ καὶ Τελχῖνες.] Hanc historiam quam tangit Stephanus, fusius explicat Eustathius ad Ill. ad Homeri pag.

ΤΕ΄ΜΒΡΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. Χάραξ δὲ ὁ Τύμβριον αὐτὴν φησι. Μένανδρος δὲ ὁ Τεμβρίειον φησιν, ὡς [81] Γορδιεῖον. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμβριεύς.

TEMBRIUM, urbs Phrygiæ. Sed Charax Tymbrium eam vocat. Menander vero Tembrieum ait, ut Gordieum. Gentile, Tembrieus.

ΤΕ΄ΜΒΡΟΣ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ πύμηνη [86] Ἡλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν, Τέμβριος.

TEMBRUS, urbs Cypri, in qua Helates Apollo cultus fuit. Gentile, Tembrius.

ΤΕΜΕ΄ΝΕΙΑ [87], πόλις Φρυγίας πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμενεύς.

TEMENIA, urbs Phrygiæ prope Lycaoniam. Gentile, Temeneus.

ΤΕ΄ΜΕΝΟΣ [88], τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς, πρὸς ᾗ Συρακούσας Οἰκήτωρ, Τεμενίτης· Καὶ Ἡλυκῶς Δημοτικόν. Ἔστι καὶ Τεμενίτης λόφος ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πρὸς τῇ Τριβαλλῷ

TEMENUS, locus Siciliæ sub Epipolis prope Syracusas. Incola, Temenites. Et fœminine per i. Est etiam Temenites collis in Thracia juxta Triballum.

ΤΕΜΕ΄ΣΗ [89], πόλις Ἰταλίας. [90] Ὅμηρος·

Ἐς Τεμέσσην μὲν χαλκὸν, ἄγων ἐπ' αἴθωνα σίδηρον.

Ὁ πολίτης, Τεμεσαῖος.

TEMESE, urbs Italiæ. Homerus; *In Temesen propter as, duco vero splendidum ferrum.*

Civis, Temesæus.

ΤΕΜΜΙΞ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ Λυκόφρονι,

Ἄρεος παλαιᾶς ἔθνα Τεμμίκων πρόμοι.

TEMMIX, gens, quæ primum in Bœotia habitavit. Lycophron. *Arcæ veterum propago, Temmicum antesignani.*

Τὸ ἠλικὸν, [91] Τεμμικία, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, Οὗ Βομβύλεια κλιτὺς ἡ Τεμμικία. Καὶ Ἡλυκῶς, Τεμμικὶς· Καὶ Τεμμίκιος, τὸ κληθὲν. Μενέλαος δὲ ὁ Δημοτικὸν, Τεμμίκιον ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαϊδος.

Fœmineum, Temmicia apud eumdem: *Quem Bombylia declivitas Temmicia.* Et fœminine Temmicis. Et Temmicius possessivum. Menelaus autem per i Temmiciam urbem in primo Thebaidis.

ΤΕ΄ΝΔΗΒΑ, πόλις Καρίας ἀρχαία. Τὸ ἐθνικὸν Τενδηβᾶς.

TENDEBA, urbs Cariæ antiqua. Gentile, Tendebeis.

ΤΕΝΕ΄Α, κώμη Κορίνθου, [92] ἀπὸ Τέννου τοῦ Κύκνου. Κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τενεάτης. Λέγεται καὶ Τενέα, ἡ χώρα.

TENEA, vicus Corinthi; a Tenno Cycni filio. Jacet inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Dicitur etiam Tenea, regio.

ΤΕΝΕΒΡΙΟΝ ἀκρωτήριον· Καὶ κώμη Τενεβρία Ἰβηρίας. Ὁ κωμήτης Τενεβριανὸς, ὡς Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός

TENEBRIUM, promontorium. Et vicus Tenebria Iberiæ. Vicanus, Tenebrianus, ut Polytymbrianus, Mesembrianus.

ΤΕ΄ΝΕΔΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλλησπόντῳ. [93] Ἀπὸ Τέννου καὶ Ἀμφιθέας, ἢ Ἡμιθέας, τῶν Κύκνου παίδων, [94] οἱονεὶ Τεννήδους. [95] Ἐκαλεῖτο δὲ Λευκόφρυς. Ὁ πολίτης Τενέδιος, ὡς Ἀρκάδιος, Ῥόδιος. [96] Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Αὐ-

TENEDUS, insula Sporadum, ut Hecatæus in Hellesponto. A Tenne, & Amphithea, vel Hemithea, Cycni liberis, ac si *Tennuedos, Tenna sedes.* Vocabatur vero Leucophrys. Civis, Tenedius, ut Arcadius, Rhodius. Est etiam urbs Tenedos juxta Lyciam.

[81] Γόρδιον.] Lege Γορδίου. nam aliter claudicat similitudo.

[86] Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Ἡλάτης Ἀπόλλων, quasi dicas ἐλάτης, agitator Apollo, auriga; (*sed hæc sunt deinde inducta, & additum*) lege ὑλάτης, & vide infra in voce Υλα. Salm.

[86] Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Lege ὑλάτης Ἀπόλλων. Vide infra in voce Υλα, & ita habet cod. Voss.

[87] Τεμένεια.] Vide an idem sit oppidum, de quo Holst. ad Paul. pag. 140.

[88] Τέμενος.] Vide Sueton. Tiber. pag. 192 & 193.

[89] Τέμεση.] Vide Salm. ad Sol pag. 66. Lycoph. Schol. pag. 166. Vide & Cinnamum pag. 172, qui dicit a Vete-

ribus ita appellatam fuisse.

[90] Ὅμηρος.] Odyss. A versu 184 Tristani num. 218.

[91] Τεμμικία.] Lege τὸ ἠλικὸν Τεμμικίειον ex Voss cod.

[92] Ἀπὸ Τέννου.] Idem citatur in voce Τενέδος.

[93] Ἀπὸ Τέννου καὶ Ἀμφιθέας.] Lege Schol. Lycoph. pag. 47. Male Suidas Τέννης cum simpl. n.

[94] Οἱονεὶ Τεννήδους.] Lege οἱονεὶ Τέννου υἱοῦς, ut & alia parœmia Τενέδιος ἀνήρ. Vide Eustathium. *Salm.*

[95] Ἐκαλεῖτο.] Ita dicitur a Lycoph. versu 346. Vide ibidem Schol. etiam pag 47 Vide etiam Cataub ad Strab. ibi enim insignem Diodori locum producit pag. 187.

[96] Ἔστι καὶ πόλις.] In Ἀνέρασσος ab Hesychio Ciliciæ adscribitur.

[97] Τὴν

Λυκίᾳ. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητής, ὅτι τὰ ψεύδη μαρτυρέουσιν. [97] Τὸν γὰρ αὐλητὴν [98] φιλονόμην τὸν Κύκνον ἄγοντα, μαρτυρεῖσθαι ὅτι Τέννης αὐτὸν ἤθελε διαφθεῖραι. Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς, ὅτι τὰ ἁπλῶς, ἢ καὶ μᾶλλον σωλόμους, ἀποκτείνοντας τὰ ζητήματα, ἢ τὰ ἄλλα πράγματα. Καὶ [100] φησιν Ἀριστείδης, [1] καὶ ἄλλοι [2] τῶν ἐν Τενέδῳ, Ἀπόλλωνα πέλεκιν κεῖσθαι διὰ τὰ συμβάντα τοῖς ἐκεῖ Τέννῃ. Ἢ μᾶλλον, ὡς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτείᾳ, ὅτι βασιλεύς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε, τὸν καταλαμβάνοντα μοιχὸν, ἀναιρεῖν πελέκει ἀμφοτέρους. Ἐπειδὴ δὲ σωίσθη τὸν αὐτῷ καταληφθέντα μοιχὸν, ἐκύρωσε καὶ ἐκεῖνος παῖδας ἠρηθῆναι τὸν νόμον. Καὶ ἀναιρεθέντος εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν τὸ πρᾶγμα, ὅτι τὰ ὠμῶς πραττόμενα. Διὰ τοῦτό φησι, καὶ ὅτι δὲ νομίσμασιν τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι, ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν, ὅτι δὲ ἑτέρᾳ δύο κεφαλάς, εἰς ὑπόμνησιν δὲ τοῦ παῖδα παθεῖν τοῦτο. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, [3] Τενέδιος ξυνήγορος, ὀλέτειρα καὶ σκληρός. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῶν Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῶν νήσων Τενεδίους. Καὶ ἡλυκῶς, Τενεδία.

ΤΕΝΤΥΡΙΣ [4], πόλις Αἰγύπτου, καθαρικὴ τῶν κροκοδείλων. Οἱ πολῖται, Τενυρεῖται. Λέγεται καὶ Τένυρα ἡ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΤΕΡΑΨΗ, νῆσος πρὸς Καρχηδόνα, μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν, Τεραψαῖος.

ΤΕΡΒΗΤΙΑ [6], πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Τερβητῖνοι, ὡς Πλακεντῖνοι, ἀπὸ Πλακεντίας. Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ.

ΤΕΡΓΙΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεργίτης, ὡς τὸ Λέπτις, Λεπτίτης.

ciam. Apollodorus vero Pamphyliæ eam esse inquit. Et parœmia, *Tenedius tibicen*, de eis, qui falsa testantur. Tibicinem enim Philonome ad Cycnum duxit, qui testabatur Tennen voluisse ipsi vim inferre. Est etiam alia parœmia, *Tenedia securis*, de eis, qui vel amare, vel etiam potius concise abscidunt quæstiones, & alias res. Ac inquit Aristides & alii Tenedii Apollinem securim tenere, propter ea, quæ acciderunt Tennæ. Vel potius, ut inquit Aristoteles in Tenediorum republica, quod rex quidam legem in Tenedo tulerit, ut qui deprehenderet adulteros securi utrosque occideret. Quoniam vero accidit, ut ipsius filius deprehenderetur adulter, jussit etiam in suo filio legem servari. Et occiso in parœmiam rem venisse de eis, quæ crudeliter fiunt. Quamobrem inquit, & in nomismate Tenediorum sculptam fuisse, ex una quidem parte securim, ex altera duo capita in memoriam ejus, quod filio acciderat. Est etiam alia parœmia, *Tenedius patronus*, severus & durus. Apollodorus vero in navium catalogo inquit, cives quidem Pamphyliæ vocari Tenedeis, insulæ vero Tenedios. Et fœminine, Tenedia.

TENTYRIS, urbs Ægypti, fugatrix crocodilorum. Civis, Tentyrites. Dicitur etiam Tentyra urbs, ut Alexander in tertio Ægyptiacorum.

TERAPSE, *insula ad Carthaginem*; non magna. Gentile, Terapsæus.

TERBETIA, urbs Siciliæ. Cives, Terbetini, ut Placentini, a Placentia. Phlegon in Olympiadum quinto decimo.

TERGIS, urbs in Libya juxta Æthiopiam. Gentile, Tergites, ut a Leptis, Leptites.

TE-

[97] Τὸν γὰρ αὐλητὴν &c.] Hanc historiam omnibus suis circumstantiis refert Pausan. lib. x pag. 634. Vide etiam Eustathium in Dionys pag. 78.

[98] Φιλονόμην.] Phylonome aut Polybœa. ita enim etiam illam vocant. Φιλινόμη. ita quoque legit Eustathius. Sal.

[99] Φιλονόμην.] Hæc erat Tennæ noverca. Vide Heraclid. Pontic. pag. 515. sed Salm. in S. cod. Φιλονόμη invenit, & ita quoque Eustath. legit. de hoc nomine leg. Xylander ad Cedrenum pag. 9.

[100] Πιεῖσθαι δὲ μᾶλλον εἶπεν.] Puto hic deesse aliquid καλλιζοίλων vel πιεσμένων.

[100] Φησὶν Ἀριστείδης.] Historiam quam hic positam suspicor, ita explicat Eustathius. Λέγεται δὲ πότε τοῦτο περὶ μοιχείαν τινὰ αὐτοῦ ἐπιχειρήσαντος πλακοῦντος, ἐφευρόντα αὐτὸν τοῦ ἐπιτηδείου δὲ ἡλίσκεσθαι τοῦτο νόμῳ αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἑαυτῷ ὕστερον. Salm.

[1] Καὶ ἄλλοι τ.] Ita etiam habent Mss. sed mendosi. Procul dubio legendum. ἢ καὶ τ. ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα πέλεκιν κεῖσθαι.

[2] Τῶν ἐν Τενέδῳ.] Suspectus hic locus MSS. PP. habent τ. ἐν Τενέδῳ, ut etiam vulgati, mendose. Legendum enim ἐν φησὶν Ἀριστείδης ἐν ἄκρᾳ τ. ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα. Sminthea illum Apollinem vocatum fuisse quoque de Tenedo idem Eustathius innuit. Εἰσὶ δὲ ἐν πέλει Αἰολίδι ἐν λιμένι δύο, καὶ Σμινθίου ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Salm.

[3] Τενέδιος ξυνήγορος &c.] Suidas Τενέδιος ξυνήγορος· ἀντὶ τοῦ λάτομος ἐν σκληρός.

[4] Τεντυρὶς.] Sal. ad Sol pag. 447.

[5] Τέντυρα.] Vide Anton Iun. cum syritæ comm. pag. 322.

[6] Τερβῆτια.] Inter oppida incertæ positionis a Cluverio refertur.

[7] Λεπτῖται.] Habent tamen MSS. ἔστι δὲ ὁ φιλόσοφος ἱστορικὸς Λεπτίτης. Salm.

[1] Τερ-

ΤΕΡΗΔΩ'Ν, πόλις ἐπὶ τῇ Ἐρυθραίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τερηδόνιος, ὡς Ἀνθηδόνιος, Καρχηδόνιος.

A TEREDON, urbs ad Erythræam. Gentile, Teredonius, ut Anthedonius, Carchedonius.

ΤΕ'ΡΙΝΑ[8], πόλις Ἰταλίας, ἢ πλῆθος ὁμωνύμων, πλοῦμα Κροτωνιατῶν, ὡς φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη ἑλλάς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. [9]Τινὲς δὲ νῆσόν αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν. Ὡς [10] Λυκόφρων,

B TERINA, urbs Italiæ, & fluvius ejusdem nominis, Crotoniatarum opus, ut Phlegon. Vocabatur autem & magna Græcia, ut Apollonides Nicæus in scripto de parœmiis. Aliqui vero insulam ipsam, in quam Ligea Siren æstu maris ejecta fuit. Ut Lycophron.

Ligea vero in Terinam fluctibus ejicietur.

Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν ὠκεανοβλώσει.

Ὁ πολίτης, Τερειναῖος.

C Civis, Terinæus.

ΤΕ'ΡΜΕΡΑ[11], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης, Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ δὲ ἐξηγησάμενος ὁ περὶ αὐτῶν, Τερμελέας αὐτοὺς φησι.

TERMERA, urbs Lyciæ a Termero. Civis, Termereus. Herodotus vero Termilas eos vocat in primo. Oraculum autem de eis, Termeleas eos dicit.

ΤΕΡΜΙΣΣΟ'Σ[12], πόλις Πισιδίας. Ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἀποικία, ἣ αὐτὴ Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὡς ἡ πατρὶς μείζων. Τὸ ἐθνικὸν, Τερμισσεύς.

D TERMISSUS, urbs Pisidiæ. Est etiam alia hujus colonia, & ipsa Pisidiæ, minor vocata, ut prior, major. Gentile, Termisseus.

ΤΕΤΡΑ'ΠΟΛΙΣ[13], ἡ Ἀττικῆς, ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέτταρας, [14] Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ τετραπολιδὸς φησι πρὸ ἑνὸς δ. Αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς, καὶ Τετραπολίτης, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς.

E TETRAPOLIS Atticæ, habens populos & urbes quatuor, Oenoën, Probalinthum, Tricorythum, Marathonem. Sed Androtio Tetrapolidis per d inquit. Eadem prius vocabatur Hyttenia. Incolæ, Tetrapoleis, & Tetrapolitæ, ut Phavorinus in primo omnigenæ sylvæ historicæ.

ΤΕΤΡΑΧΩΡΙ'ΤΑΙ, οἱ [15] Βεζοὶ, ὡς Στράβων ἑβδόμῃ. Οὕτω λέγονται καὶ Τετράκωμοι.

F TETRACHORITÆ, Bessi, ut Strabo septima. Hi dicuntur etiam Tetracomi.

ΤΕΥΘΙ'Σ[16], πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν πατρωνυμικῶς, [17] Τευθίδης.

TEUTHIS, urbs Arcadiæ. Gentile, G patronymice, Teuthides.

ΤΕΥΘΡΑΝΙ'Α[18], Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τεύθρανος. [19] Ὁ Τεύθρας ὢν τὸν Αὐγὼ ἔγημε, καὶ τὴν Τήλεφον ἐπαιδοποιήσατο. Τὸ ἐθνικὸν Τευθρανίος, ὡς τὴν Παεσσὸς Παεσσίος. Λέγεται καὶ Τευθρανίδης. [20] Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ,

TEUTHRANIA, urbs Mysiæ, a Teuthrante. Teuthras autem Augen duxit uxorem, atque Telephum pro filio adoptavit. Gentile, Teuthranius, ut a Parasia, Parasius; dicitur etiam Teuthrantius, Euripides Lycymniâ.

H

Τευθρανίδου δ' ἄχθημα Μυσίας χθονός.

Teuthrantia vero figura Mysiæ terræ.

Τὸ θηλυκὸν Τευθρανὶς, ἀπὸ τῆς Τευθρανίδος. Θηλυκῆς.

Fœmininum Teuthrantis a genitivo Teuthrantis.

ΤΕΥΚΡΟΙ'[21], ὀξυτόνως οἱ Τρῶες, ἀπὸ Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Ἰδαίας νύμφης. Λέγε-

I TEUCRI, cum tono acuto, Troës, a Teucro Scamandri & Idææ nymphæ filio. Dici-

[8] Τέρινα.] Vide Cluv.

[9] Τινὲς δὲ νῆσον.] Vide Salm. ad Solinum pag. 62 & 63.

[10] Λυκόφρων.] Versu 716.

[11] Τερμερα.] Eustath. ad Hom. pag. 369.

[12] Τερμισσός.] Vide Eust. ad Dionys. 114. vide Spanh. pag. 478.

[13] Τετράπολις.] Vide notas post Plutarchum pag. 4.

[14] Οἰνόην.] Dubito de νησίδων. an non sit rescrib. εἰδῶν.

[15] Βεζοὶ.] Bessi sunt Æmi montis incolæ. Vide Suet. in August. circa initium.

[16] Τεύθις.] Salm ad Sol. pag. 60.

[17] Τευθίδης.] Strabo Τεύθρα. Cas. ad Strab. 128.

[18] Τεύθρανία.] Primus Teuth. ibi regnavit. Schol Pind. in Olymp. mons Teuthras in Mysia est, a quo urbs nomen habet. Vide post Herodotum 708.

[19] Ὁ Τεύθρας.] Vide Strabonem lib. XIII pag. 615.

[20] Εὐριπίδης Λυκυμνίᾳ.] Perperam. Legendum Λυκυμνίῳ. Etiam in Macrobio id reponendum pro *in Alcumeo*. Tragœdiam illam Λυκύμνιον vocatam esse, non Λυκομήδειαν, fidem fecerint hæ glossæ Hesychii Λυκυμνίοις, βακλοῖς, ἢ ἐκ τῆς Εὐριπίδου Λυκυμνίου μανηριώσεως καὶ ἵππος καμπύλος τὴν ἀψίδα· καμπυλομήτης. Salm.

[21] Εὐριπίδης Λυκυμνίῳ.] Lege Εὐριπίδης Λυκυμνίῳ. Vide Menag. ad Laërtium pag. 96. Hesych. Macrob. qui videtur emend.

[22] Τεύκρους.] Vide in vocabulis Ἀζανίδες & Αἰμωνία.

Λέγεῖ) καὶ [21] Τεύκρεις Ἰλιακῶς ἡ Τρῶϊα, καὶ Τεύκριον. A

Dicitur etiam Teucris fœminine Troia, & Teucrium.

ΤΕΥΜΗΣΣΟΣ [22], ὄρος Βοιωτίας. Ὅμηρος δὲ τῷ ὡς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ. Ἄσυ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν,

[23] Εἰς Μυκάλησσον ἰών, καὶ Τευμησσὸν B λεχεπίλου.

Ἐκλήθη δ' ὕτως, ὡς [24] Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,

Οὕνεκά οἱ Κρονίδης, ὡς [25] μέγα πᾶσιν ἀνάσσοι,
Ἄντρον ἐν σκιῇ τεύμησσοι, τοφράκτεν ἔδη
φοίνικος κέρα κεκαδμένα [26] ὅς ῥα μήτις,
Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ Φερσεπόνης τόδ' ἄνευθε.

TEUMESSUS, mons Bœotiæ. Homerus in hymno in Apollinem. Urbs, ut Demosthenes tertio Bithyniacorum:

In Mycalessum pergens, & Teumessum lecto facientem.

Sic autem vocata fuit, ut Antimachus primo Thebaidis:

Quoniam sibi Saturni filius, qui maxime omnium regnat
Antrum in umbra struxit, ut tandiu esset
Phœnicis filia abscondita, ne quis
Neque Deorum alius cogitet quid præter ipsum.

Οἱ καλοικουῦντες, Τευμήσιοι. Καὶ Τευμησσὶς ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ τῶν ὀρῶν. Καὶ τὸ οὐδέτερον Τεύμησσον. Καὶ τὸ ἐκ πεδίου, Τευμησσόθεν· Καὶ τὸ εἰς πεδίον, Τευμησσόνδε· Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

Incolæ; Teumessii, Et Teumessia vulpes, e monte. Et neutrum, Teumessium. Et adverbium ex loco, ex Teumesso. Et in locum, in Teumessum. Antimachus in primo Thebaidis.

ΤΕΥΤΛΟΥΣΣΑ [28], νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν Τευτλούσιος, ἢ Τευτλούσσιος.

TEUTLUSSA, insula Joniæ. Thucydides. Gentile, Teutlusæus, vel Teutlussius.

ΤΕΥΩΧΙΣ, πόλις Αἰγυπτία. Ἔστι καὶ λίμνη ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Τευωχίτης.

TEUOCHIS, urbs Ægyptia. Est etiam palus ejusdem nominis. Civis, Teuochites.

ΤΕΩΣ, πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ· Ἣν πρώτην ἔκτισεν Ἀθαμάς, ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Ἐκλήθη δὲ ὁ τὸ Ἀθάμαντος θυγατρὸς Ἀρᾶς. Σκεπτομένη γὰρ ὁ Ἀθάμας, [29] ἔνθα ἱδρύσῃ τὸν ναόν, [30] αὐτόρμου, εἶα δὴ παῖ, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγε. Ἕως σὺ χῶρον ἐσκέπτεις, πῶς ἐγὼ πόλιν σε ἐδειμάμην. Καὶ ἀφ' οὗπερ ἡ πόλις ὄνομα ἔσχεν. Τὸ ἐθνικὸν, Τήϊος. Ἔστι γὰρ πρῶτον Τέως, καὶ Τεὼς, καὶ Ἰωνικῶς, Τήϊος. [31] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήϊος, καὶ [32] Σκυθῖνος ἰαμβῶν ποιητὴς Τήϊος. Καὶ Ἰηλυκῶς, Τηΐα. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [33] ἐν [34] Διρδαΐς ἡ Σκυθίας,

TEUS, urbs Joniæ. Est autem media Joniæ, ut Herodotus in prima. Quam primam condidit Athamas, unde Athamantidem eam vocat Anacreon. Vocata vero fuit ab Ara, Athamantis filia. Considerante enim Athamante, ubi collocaturus erat templum, ludens ut pote puella, ex lapidibus domum construens, dicebat, *dum tu locum consideras, interim ego urbem tibi construxi.* Quamobrem urbs sic vocata fuit. Gentile, Teïus. Est enim primum Τέως, & Τεὼς, & Jonice Τήϊος. A quo Protagoras Teius, & Scythinus jamborum Poëta Teius. Et fœminine Teïa. Est etiam alia urbs in Dirbis Scythiæ,

[21] Τεύκρεις &c.] Apud Herodot. pag. 132: 24.
[22] Τεύμησσός] Vide Strab. lib. IX pag. 409.
[23] Εἰς Μυκάλησσον &c.] Vide Tollium ad Palæph. pag. 178.
[24] Ἀντίμαχος ὁ τὸν πρῶτον Θηβαΐδος.] Inepta insulsaque repetitio.
[25] Ὃς μέγα πᾶσιν ἀνάσσοι.] Ὃς ἐ πᾶσιν ἀνάσσοι. MSS ὃς μοῖρα πᾶσιν ἀνάσσοι. Salm.
[26] Ὃς μοῖρα &c.] MSS ὃς μοῖρα πᾶσιν ἀνάσσοι. Ita Salm. invenit. hic Antimachi locus in Voss. codice non exstat, neque in eo ulla de gentilibus fit mentio.
[27] Ὅς ῥα μήτις.] Lege. Ὅ τοι δὲ μήτις. Salm.
[28] Τεύτλουσσα] Joniæ insula circa Rhodum Seutlusa Plinio. du Fresne ad An. Commenan. 377.
[29] Ἔνθα ἱδρύσῃ.] Legend. forte, ἔνθα ἱδρύσῃ τὸν ναόν. male etiam Salm. in MSS. invenit ἔνθα ἱδρύσῃ τὸν ναόν.
[30] Τὸν ναόν.] MS. τὸ λαόν. Salm.
[31] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας.] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας non est nomen proprium, sed participium ab ἄφημι. Est igitur ludens. *Idem.*
[32] Ἀφ' οὗ Σκυθῖνος.] Est participium ab ἄφημι ludo, non nomen proprium, licet hic majuscula scriptum sit.
[33] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας.] Vide in voce Ἀβδηρα.
[34] Σκυθῖνος.) Citat hunc auctorem Diog. Laërt. in vita Heraclitι. exstat ejus ἐκ τῶν φυσικῶν fragmentum apud Stobæum in Eclogis Physicis cap. XI. Prætermisit ipsum magnus ille Vossius in catalogo de poëtis Græcis. Photium illidem pene verbis ἐν λόγοις ἱστορικοῖς ἀποδείξεων ἐκλογισμῶν ἑπτὰ συγγραφῶν, οὐ μὴ ἀνάγκη μὴ πάντα ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν

Θίας, ἐν ᾗ λέγεται λίμνῃ ἰχθύων ἔχεσθαι πλῆθος. Ἀφ' ὧν ἐλαίου θαυμαστοῦ γινομένης, ἐλαίου ἐπιπολάζοντος τοῦ ὕδατος, ὅσον χρόνον αὐτὴ χειρὶ εἰς σκάφος, καὶ ἀντλεῖν αὐτό.

A thiæ, in qua ajunt paludem esse piscium copia abundantem: ex quibus sereno tempore tantum olei innatat, ut hauriri manibus possit in navem, atque usui esse.

ΤΗΛΑΝΔΡΟΣ, πόλις Καρίας, καὶ Τηλανδρία ἄκρα. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ ἠδειπόρως τὴν πόλιν Τηλανδρίαν καλεῖ, ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Καὶ Τηλανδρίαν αὐτὴν. Τὸ ἐθνικὸν, Τηλανδρεύς. Τὸ δὲ Τηλάνδρια, Τηλανδρεῖον τὸ ἐθνικόν.

TELANDRUS, urbs Cariæ, & Telandria promontorium. Alexander vero polyhistor Telandrum neutraliter urbem vocat in primo Lyciacorum. Et Telandriam eamdem. Gentile, Telandreus. A Telandro vero gentile Telandrius.

ΤΗΛΕΒΟΙΑΙ, μοῖρα τῆς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Τηλεβόα, ἢ πρότερον Ταφίου ἐκαλεῖτο. Οἱ οἰκήτορες, Τηλεβόα. Ἔστι καὶ Τηλεβόας ποταμὸς, ὃς εἰς τὸν Τίγρητα.

TELEBOIS, pars Acarnaniæ, a Teleboa, quæ prius Taphion vocabatur. Incolæ, Teleboæ. Est etiam Teleboas fluvius, ad Tigridis fontes.

ΤΗΛΕΦΙΟΣ, δῆμος. Καὶ Τηλέφου κρήνη, Λυκίας. Μενεμαχμος γάρ φησιν, ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων Πατάρων, Τηλέφου κρήνη δείκνυται, ἀφ' ἧς τὸν Τήλεφον ἀπονίψασθαι σκεῦος τὸ ἱερεῖον. Θολερὸν δ' εἶναι. Ἔστι δὲ δῆμος. Τηλέφιος. Τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος, ἡ Τηλεφιάς.

TELEPHIUS, populus. Et Telephi fons, Lyciæ. Menemæchmus enim inquit, fontem Telephi ostendi septem stadiis a Pataris distantem, quod illic Telephus vulnus abluerit. Esse vero turbidum. Est vero populus Telephius. Gentile, Telephius, vel Telephieus.

ΤΗΛΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Τήλου οἰκιστοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀγαθοῦσα, ὡς Ἰάσων. Τὸ ἐθνικὸν, Τήλιος. Ἀγδρολίων ἔκλω. Ἀτθίδος.

TELUS, insula Cycladum, a Telo conditore. Vocabatur vero etiam Agathussa, ut Jason. Gentile, Telius. Androtion sexto Atthidis.

ΤΗΜΕΝΙΟΝ, χωρίον Μεσσήνης. Ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος. Οἱ οἰκήτορες Τημενιεῖς, ὡς Ἰλιεῖς.

TEMENIUM, regiuncula Messenæ, in quo Temenus sepultus fuit. Incolæ, Temenieis, ut Ilieis.

ΤΗΜΝΟΣ, πόλις τῆς Αἰολίδος. Ὅμαλλος γὰρ ἔλαβε χρησμὸν, ὅπως ἀνὸ ἅμαξαν ἄξων ἀφαλμηθῇ, πόλιν κτίσαι. Καὶ ἀφαλμηθέντος ἅξονος, κτίσαι τὸ πόλισμα. Οἱ πολῖται, Τήμνιος.

TEMNUS, urbs Æolidis. Homallus enim accepit oraculum, ubi currus axis dissectus fuisset, urbem condere. Et dissecto axe condit. Civis, Temnites.

ΤΗΝΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Τηνεάτης, ὡς Σουνιάτης καὶ Σιγειάτης.

TENIUM, urbs Achaiæ. Gentile, Tenieus, ut Sunieus, & Sigieus.

ΤΗΝΟΣ, νῆσος Κυκλάδων, ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου. Ἐκλήθη δὲ Τυδρόεσσα, ἀφ' ὕδατος πυρρὸν εἶναι, ἢ Ὀφιοῦσσα. Ἀριστοτέλης ἐν

TENUS, insula Cyclas, a conditore Tene. Vocata vero fuit Hydrussa, quod aquis irrigaretur, & Ophiussa. Aristoteles in de mira-

---

αὐτῆς ἐκ μέσης αὐτῆς σταφίδας ἢ ἐλαίου ἀπορρύπτειν ἐξεστιν. Salm.

31 Διξοῦς ἡ Σκυθίας.] Quomodo Διξοῦς ἡ Σκυθίας? Suspectus est hic locus de mendo. *supra* Δυρραχίου ἐστὶ πρὸς τοῖς βάλεσι &c. & Ctesias in excerptis apud Photium iisdem pene verbis ejusmodi stagni meminit. Λίμνη ἐστὶ τὸ αὐτοῦ τοῦτο ὀκτάστιον ἡ Σκυθία &c. Vide post Herodotum verbionem ultimæ partis hujus sectionis.

32 Ἀφῶν αὐτῶν.] Vide Apoll. Schol pag. 75.

33 Ταφίων.] Non videtur esse proprium viri, sed populi. Vide in voce Ἀπαλάθεια.

34 Οἱ οἰκήτορες Τηλεβόα.] Lege Τηλεβόαι. Salm.

35 Τηλεβοα.] Scribe Τηλεβόαι ex Voss.

36 Μενεμαχμος.] Legendum Μαιανδρίου. Legendum Μαιανδρος. Μενεμαχος etiam habent MSS. quod retinendum puto, non Μενεμαχμος. Est enim Μενεμάχμος Μενέμαχμος, nam ab ἄκμων tantum fieri potest Μενεμαχμος. Et ita sane hoc loco legendum esse putoSalm.

40 Μενεμαιχμος.] Sal. legend. censet Μαιανδρίου vel Μαιανδρος. MSS. etiam habent Μενεμαίχμος tandem, cum aliquoties dubitaverit, retinendum putat Μενεμαίχμος.

41 Τῆλος.] Ex τῆλε τόλμα ἢ ἐπὶ τηλεπόρῳ κτησθέντες. Herod. lib. 7, qui Polymnia inscribitur pag. 225 *Salm*

41 Τῆλος τῶν ἢ Κυκλάδων.] In Voss. Νῆσος ἢ Κυκλάδων μία. Herodotus lib. VII, ejus meminit.

41 Ἀγαθοῦσα.] Vide Boch. G. S pag. 401.

43 Τήλιος.] Vide Eustth. ad Hom pag. 326.

44 Ἀτθίδος.] Edit Ἀγαθῆς τῶν apud Stephanum.

45 Τήμνος.] Vide Trist. num. tom. 2 pag. 400.

46 Τημνίτης.] Vide Valef. ad excerp. Polyb. pag 373. apud Spon Τημνόπης pag 446.

47 Τῆνος.] Vide Apol. Sch. pag. 135 & Lycophronis Schol. pag. 96. & Eust. in Dionys. pag. 76, ex quo hic locus emendari potest.

48 Ἀπο οἰκιστοῦ Τήνου.] MS ἀπ' οἰκιστοῦ Τήλου. Salm.

49 Καὶ ὀφιοῦσσα.] Vide Spanhem. 194.

50 Ἀριστοτέλης.] Non est apud Aristotelem observ. Har-

ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων φησὶν, A mirabilibus auscultationibus inquit, in hac insula dici esse phialarum mistum, ex quo ignem accendunt facile. Et Athenæus in Dipnosophistarum secundo de eadem, in hac insula fontem esse, cujus aqua vino non misceatur. Est etiam urbs Laconica, una ex centum Tenos dicta. Civis, Tenius. Et fœmininum Tenia. A qua etiam Hermna Pœëtria Tenia. Dicitur etiam Teneus.

ὅτι ἐν τῇ νήσῳ Φασὶ φιάλων σύγκραμα εἶναι, ἐξ οὗ πῦρ ἀναπτύσσει πάνυ ῥᾳδίως. Καὶ Ἀθήναιος ἐν δωτίρῳ διαποσοφιστῶν περὶ αὐτῆς, ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρουνή ἐστιν, ἧς τὸ ὕδωρ οἴνῳ οὐ μίγνυται. Ἔστι δὲ πόλις Λακωνικὴ, μία B τῶν ἑκατὸν, Τήιος λεγομένη. Ὁ πολίτης, Τήιος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Τηία. Ἀφ' ἧς ἡ Ἑλληνα Τηία παιήτρια. Λέγεται καὶ Τήνιος.

ΤΙΒΑΡΗΝΙΑ, χώρα περὶ τὴν Πόντῳ, πόντικον Χάλυψι καὶ Μοσσυνοίκοις. Τὸ C ἐθνικὸν Τιβαρηνοὶ καὶ θηλυκὸν, Τιβαρηνίς. Φορικὸν δὲ πέμπτῳ φησὶν, ὅτι Τιβαρηνοὶ, καὶ τὸ παίζειν καὶ γελᾶν εἰσιν ἐζηλωκότες. καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν. Ὅμοροι δὲ τούτοις Χάλυβες, καὶ τὸ D Λευκοσύρων ἔθνος.

ΤΙΒΕΙΟΝ, ὄρος Φρυγίας, ἀπὸ Τιβείου τινός. Ἐκ τούτου καὶ Τιβείους τοὺς δούλους καλοῦσι.

ΤΙΒΕΡΙΑΣ, πόλις Γαλιλαίας, πρὸς E τῇ Γεννησαρητιδι λίμνῃ. Κτισθεῖσα ὑπὸ Ἡρώδου. Ἐκ πυτίας δὲ Ἰουστος ὁ Τιβεριάδων πολέμου τοῦ Οὐεσπασιανοῦ ἱστορήσας. Ὁ πολίτης, Τιβεριεύς. Γαλιλαῖος ὁ βασιλεὺς Τιβεριοπολιτῶν ἐπιγράψας. Καὶ δῆλον, ὡς F ἡ πόλεως καλουμένης Τιβεριάδος. Τὸ θηλυκὸν Τιβεριάς.

ΤΙΒΥΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας. Ἀρτεμίδωρος δὲ παράλογα γεγραφυμένων. Ἔστι δ' ἐν μεσογείᾳ καὶ Τιβυρσα πόλις Ἑλλήνις τῶν G

TIBARENIA, regio juxta pontum, vicina Chalybibus & Mollyœcis. Gentile, Tibareni, & Tibareni. Et fœmininum Tibarenis. Ephorus in quinto inquit, *Tibarenos studio ludendi & ridendi teneri, & maximam felicitatem hoc judicare. His vero finitimi Chalybes & Leucosyrorum natio.*

TIBIUM, mons Phrygiæ, a Tibio quodam. Ex hoc etiam Tibios servos vocant.

TIBERIAS, urbs Judææ, ad Genesaritidem paludem. Condita vero fuit ab Herode. Ex hac erat Justus, qui bellum Judaicum tempore Vespasiani gestum conscripsit, Civis, Tiberieus. Julianus autem Imperator Tiberiopolitas inscripsit; ac patet, tanquam urbe vocata Tiberiopoli. Fœmininum Tiberias.

TIBYRIS, urbs Italiæ. Artemidorus quarto geographumenon. *Est vero in mediterraneo etiam Tibyra urbs origine Græca, distans a Ro-*

tungo. Aristoph. Schol. pag. 75.

51 Οἱ ἐν τῇ νήσῳ φασί.] Corruptissime MS. ὅτι ἐν τοῖς τοῖν φασιν εἶναι φιάλοις συγκρασιν ἔχει. In alio ἐν τοῖς τῆ νόνω φιάλοις συγκραμα εἶναι. & hæc est vera lectio. Salmasius.

52 Οἱ ἐν τῇ νήσῳ κρουνή.] In Voss. ὅτι ἐν τοῖς Τήιοι κρουνὴ ἐστι.

53 Ἡ ἔαρα Τηία παιήτρια λέγεται &c.] Τήιοι apud Trist. tom. 2 pag 411 ἐρίζειν dicta est. In nummis olim Tenii serpentem ejecerunt. Nummus Trist addi potest.

54 Τιβαρηνοὶ.] Aegr. Βιβλιον 8. Salm.

55 Τὸ ἐθνικὸν Τιβαρηνοὶ.] Dicuntur etiam Τιβαγοὶ apud Euseb. præp. lib. prim. Τιβαγοὶ δὲ ζῶσιν κατὰ τοὺς ἑξῆς τόπους. *Tibari autem vicos præcipitabant eos, quibus imminebat senectus.* Vide etiam in voce Χοιράδες.

56 Τιβαρηνοὶ.] Memnoni dicuntur Τυβηνοὶ, mendose pro Τιβηνοὶ vel Τυβηνοὶ. Ita enim etiam vocati, ut Eustathius annotat ἀπὸ τῆς ἡλικίας. Salm.

57 Καὶ τὸ παίζειν &c.] Pompon. Mela eadem de iis refert. *Tibareni Chalybas attingunt, quibus in risu lusuque summum bonum est.* lib. prim. cap. x x.

58 Λευκοσύρων τὸ ἔθνος.] Horum populorum naturam & ingenium etiam expressit Schol. Apollon. pag. 142.

59 Τίβειον &c.] Palmerii pag. 575. Vide Salm. ad Sol. pag. 47.

60 Ἐκ τούτου &c.] Vide Lucian. Timon. pag. 115 Basil. edit. Arist. Schol.

61 Τιβεῖος.] Τιβεῖος nomen esse servile, ut Pyrrhias, ut Darus, Lucianus in Timone docet. Ἐκεῖνος μὲν ἔφη ὧν ἢ ποτὲ ἀργυραμοιβὸς μὲν αὐτὸν ἤλεγε σαφηνῶς ἐπὶ Ἄνω Ποππίου ἢ Δομιτίου ἢ Τιβερίου Μιχαλοῦς ἢ Μιχαλοῦς ἢ Περτινάκων ἢ Ἀντωνίνων ἢ Κομμόδων ἢ Σεουήρων. Aristophanes interpres Ἐκ δὲ τοῦ κωμῳδιοποιοῦντος ἔξεστιν, Τιβεῖος, Σωσίας, Δᾶος, Σίβος. Salm.

62 Τιβεριάς.] De Tiberiade quam ab Herode conditam ait etiam Cedrenus. Ἡ πρὸς τῇ Γαλιλαίᾳ ἢ πρώτη τῆς Παλαιστίνης πόλις ἢ νεοκτίστη ἢ τῶν Παρθίων ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ Ἀσκαλωνίτου. Paulo post tamen a Tiberio conditam esse ait. *Idem.*

63 Τιβεριάς.] Salm ad Sol. pag 578. Eugesippus. *Secundo militario a Magdalo, Cenereth, quæ & Tiberias a Tiberio Cæsare cognominata, quam in juventute sua frequentare solebat.*

64 Ἐκ τούτου &c.] Vide Suidam. errat Xylander qui Josephum intelligit.

65 Τιβεριοπολίτης.] Lege Τιβεριεοπολίτης.

66 Τίβυρις.] Plerique Græcorum hoc oppidi nomen pluralis numero appellarunt: præter Artemidorum & Nicanorem, quorum testimoniis utitur Stephanus, etiam Halicar Strabonem & alios habemus. hodie Dionysium Halicar Strabonem & alios habemus. hodie Dionysium Halicar Strabonem & alios habemus. hodie Dionysium

ἀρχὴν γέγονεν ἀπὸ Ῥώμης σταδίους ἑκατὸν τεσσαρακονταεπτά. Τὸ ἐθνικὸν, Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείας, Τίβυρα τοὔνομα καλεῖ. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβυρεῖνος, ὃ ἐστὶν ἀναλογώτερον. [66] Ἐν ᾗ Τιβυρείνιον τέμενος. [67] Αὕτη [68] πολυστέφανος ὠνομάζετο πρότερον.

a Roma stadiis centum septem & quadraginta. Gentile, Tibyrtinus. Nicanor autem Hermiæ, Tibura hanc vocat. Et gentile, Tiburinus, quod analogiæ convenientius. In qua Tibyrinius lucus. Eadem Polystephanus prius nominabatur.

ΤΙΓΓΙΣ [69], πόλις Μαυρουσίας. Ὁ πολίτης ἐθνικῶς Τιγγίτης, ὡς Μεμφίτης, Ζελείτης. Μαρκιανὸς δὲ [70] Μαυριτανίαν αὐτὴν λέγει. Τιγγιτανὸς ἂν, τὸ ἐθνικόν. Καὶ θηλυκὸν, Τιγγιτανή. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως [71] στάδια ὀγδοήκοντα. *

TINGIS, urbs Mauritaniæ. Civis debebat Tingites, ut Memphites, Zelites. Marcianus autem Mauritaniam eam vocat. Tingitanus igitur, gentile. Et fœmininum Tingitana. Sunt vero a Tinge stadia octoginta. *

ΤΙΓΡΑΝΟΚΕΡΤΑ [72], πόλις οὐδετέρως ταῖς Ἀρμενίαις· ἀπὸ Τιγράνη βασιλέως Ἀρμενίας. Κυάδρατος ἐννάτῳ, ᾧ ὤκησε τὰ Τιγρανόκερτα. Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Τιγρανοκέρτης. Ἡ Παρθυαίων φωνὴ, Τιγρανόπολις. Τὸ ἐθνικὸν, Τιγρανοκέρτης.

TIGRANOCERTA, urbs neutro genere, ad Armeniam; a Tigrane rege Armeniæ. Quadratus nono. *Et condidit Tigranocerta.* Id autem est Parthorum lingua Tigranis civitas. Gentile, Tigranocertæ.

ΤΙΘΟΡΑΪΑ, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ νύμφης Τιθοραΐας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ· Ἐνταῦθα ζηθος καὶ Ἀμφίων ἐτάφησαν. Ὁ πολίτης, Τιθοραεύς. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ Παρνασσοῦ.

TITHORÆA, urbs Bœotiæ, a nympha Tithoræa, ut Pausanias nono. Hîc Zethus & Amphion sepulti fuere. Civis, Tithoræus. Est autem in vertice Parnassi.

ΤΙΘΡΑΣ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τιθράσιος. Ἐκ πάτης, Τιθρασεντόθεν· εἰς πάτην, Τιθρασεντάδε· Ἐν πάτῃ, Τιθρασεῦσι.

TITHRAS, populus Ægeidis tribus. Popularis, Tithrasius. Ex loco, ex Tithrante. Ad locum, ad Tithrantem. In loco, in Tithrante.

ΤΙΘΡΩΝΙΟΝ, φωκικὴ πόλις. [73] Τὸ ἐθνικὸν, Τιθρωνεύς.

TITHRONIUM, Phocica urbs. Gentile, Tithroneus.

ΤΙΚΙΝΟΣ [74], πόλις Ἰταλίας πρὸς Ῥαύεννα, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. [75] Τὸ ἐθνικὸν, [76] Τικινός.

TICINUS, urbs Italiæ, circa Ravennam, & fluvius ejusdem nominis. Gentile, Ticinus.

Strabo lib. v; Horatius Carm. lib. II, oda VI. hisce verbis: *Tibur Argeo positum colono*; & Virgil. lib. VII cum inquit:

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt,
Fratrum Tiburti dictam cognomine gentem
Catillusque acerque Coras, Argiva juventus.

Ad hæc ita Servius: De Græcia tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tiburs vel Tiburnus: Hi simul omnes unam fecere civitatem; & eam de fratris majoris nomine Tibur appellaverunt. Lege etiam Plinium lib. XVI, cap. XLIV. Martianum Capellam lib. VI atque alios.

[66] Ἐν ᾗ Τιβυρείνιον τέμενος.] Nobilitata maxime urbs fuit *Templo Herculis*, compluribus auctoribus memorato. Apud Stephanum corrupto vocabulo legitur Τιβυρίνιον πέμπτῳ, pro Τιβυρεῖον, *fanum Tiburnum*: namque ait, Nicanorem gentilitium fecisse Τιβυρεῖον. Vide quoque Straboném lib. V: Juvenalem Sat. XIIII: Suetonium in Augusto, & aliis in locis: Aulum Gellium lib. XVIII, cap. V: & Appianum Civil. bellor. lib. V. Cluverus.

[67] Αὕτη Πολυστέφανος ἀνομάζετο πρότερον.] Ut innumeros passim alios, ita circa hanc urbem etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus; nam nemo Geographorum aut Historicorum unquam cogitavit, hoc oppidum Polystephanum appellare. Sed mendum illud Stephanus ex corrupto Strabonis codice, vel quod nimis incuriose ipsum evolverit, hausisse videtur. Ita enim scribit lib. V. Τίβυρα μέν, ἡ τὸ Ἡρακλέους Πρανεστὸν δ' ἐστὶν ἑκατὸν σταδίοις ὑπερκείμενον τραχείᾳ ὁδῷ. Ἀμφότερα δ' αἱ πόλεις αὗται τῇ αὐτῇ ἀποτόμῳ ῥαχώδει ὄρους διέχουσαι ὅσον ἑπτὰ σταδίους· ἡ δὲ Ῥώμης Πρανεστὸν πρὸ ἑκατὸν καὶ ἑβδομήκοντα, Τίβυρα δ' ὀλιγίστῳ· φασὶ δ' Ἑλληνίδα αὐτοῦτον Πελασγῶν τινὰ Πολυστέφανον κτίσαι ἀποτείχισμα. Hoc est: *Apud Tibura Herculis fanum est. Prænestus autem est, apud quam templum est Fortunæ & sortes ejus celebres. Utraque urbs ad unum idemque montis jugum condita est; distantque inter se stadiis C a Roma vero Prænestus alterum tantum: Tibura aliquantum propiora sunt: Græcanicam utramque tradunt esse urbem. Caterum Prænestum olim appellatam fuisse Polystephanum.* Strabo de duabus simul hoc loco urbibus differit, qua occasione fieri potuit, quod Stephanus non diligenter distinguens, aut depravatum codicem habens, in mendum hoc turpissimum inciderit.

[68] Αὕτη Πολυστέφανος.] Refutandus omnino error Carol. Patch. pag. 114 de Coronis.

[69] Πολυστέφανος.] Strabo Prænestæ urbem olim Πολυστέφανον dictam esse annotat. *Salm.*

[69] Τίγις.] Procopius Vandal. lib. II. Vide etiam de origine gentis Anglorum pag. 82.

[70] Μαυριτανίαν.] Locus est corruptus, legend. *Mauretaniæ.*

[71] Στάδια ὀγδοήκοντα.] Nihil præterea in MS. habetur, neque hiatus ulla suspicio. *Salm.*

[72] Τιγρανόκερτα.] Vide Memnonis Fragm. pag. 116.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνεύς.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τιθρονεύς.

[74] Τικῖνος.] Errat Stephan. nam a Ravenna distat 50 mil. pass. Ferraz. pag. 402.

[75] Τὸ ἐθνικὸν Τικινός.] Legendum Τικῖνος, neque dubitandum est, quin hæc sit vera lectio. *Salm.*

[76] Τικινός.] Lege Τικῖνος. Salm.

ΤΙΛΑΤΑΙ̃ΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Θυ- A
κυδίδης δευτέρᾳ.

TILATÆI, gens Thraciæ. Thucydides secunda.

ΤΙΛΦΩΣΣΑΙ̃ΟΝ, χωρίον Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιλφωσσαῖος ὁμοίως.

TILPHOSSÆUM, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus ſimiliter.

ΤΊΜΥΡΑ, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν, [77] καὶ ποταμὸς Ἰνδός. Τὸ ἐθνικὸν, [78] Τιμυραῖος. B

TIMYRA, urbs circa Iſauriam, & fluvius Indus. Gentile, Timyræus.

ΤΙΜΏΝΙΟΝ, φρούριον Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τιμωνίτης, καὶ τὸ θηλυκὸν Τιμωνίτις.

TIMONIUM, caſtellum Paphlagoniæ. Gentile, Timonites, & fœmininum Timonitis.

ΤΊΝΔΙΟΝ [79], πόλις Λιβύης· Ὁ πολίτης, Τινδανός. Ἐχρῆν δὲ Τινδιεύς, ὡς Σύνιεύς· Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς Τίνδα, Τινδανός. [80] Τὸ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον. Ἔστι καὶ Τίνδη [81] Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, [82] Τινδαῖος. C

TINDIUM, urbs Libyæ. Civis, Tindanus. Oportebat vero Tindieus, ut Sunieus. Sed potius a Tinda, Tindanus. A Tinda autem, Tindium. Eſt quoque Tinde Thraciæ Chalcidica urbs. Gentile, Tindæus.

ΤΊΟΣ [83], πόλις Παφλαγονίας τῆς Πόντου, ἀπὸ Τίου ἱερέως, τοῦ φίλου Μιλησίου, ὡς Φίλων. Δημοσθένης δ' ἐν Βιθυνιακοῖς φησι, κτίσαι τὴν πόλεως ἡγεμόνα Πάταρον, ἐλόντα Παφλαγονίαν· Καὶ ὁπὸ τοῦ πατρὸς τὸ Δία, Τίον προσαγορευθῆναι. Μέμνηται δὲ Μένιππος ἐν Παφλαγονίας περίπλῳ. [84] Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν, ἣ ποταμὸν Βίλαιον, σταδίοι τριακόσιοι, οἱ πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς Τίον πόλιν, ἣ ποταμὸν Βίλαιον, σταδίοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα. Καὶ πάλιν. Οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἀμαστριν, σταδίοι ὀκτώ. [85] Στράβων ἐν δυοκαιδεκάτῃ γεωγραφίας, καὶ τρισυλλάβως, τὸ Τίειον φησί. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ Τίου [86] Τιανὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κίου Κιανός. Λέγεται καὶ Τιανεύς. D E F

TIOS, urbs Paphlagoniæ Ponti, a Tio ſacerdote, genere Mileſio, ut Philo. Demoſthenes autem in Bithyniacis inquit, conditorem urbis fuiſſe Pataruin, capta Paphlagonia, & a colendo Jove, Tion appellaviſſe. Meminit etiam Menippus in Paphlagoniæ periplo. *A Pſylla regiuncula ad Tium urbem & fluvium Bilæum ſtadia* CCC. *Omnia ab Heraclia ad Tium urbem, & fluvium Bilæum, ſtadia* CCCLXX. Et rurſus: *Omnia a Tio ad Amaſtrin ſtadia viginti.* Strabo in duodecima neutraliter & triſyllabe, Tieum inquit. Et gentile, a Tio, Tianus, ut a Cio, Cianus. Dicitur etiam Tianeus.

ΤΙΠΆΝΙΣΣΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Καύκασῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. G

TIPANISSÆ, gens juxta Caucaſum. Hecatæus Europa.

ΤΊΡΙΖΑ [87], πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τίριζοι. [88] Κλησίας Τιριζιφανὰς αὐτὰς φησιν, ἐν τῷ δευτέρῳ· Ἐκ δὲ τῆς Ὀδρυσζῶν εἰς [89] Τιριζιβανὰς [90] οἰκοῦσιν ἐν πεδίῳ *

TIRIZA, urbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi. Cteſias *Tiriziphanos* eos vocat in ſecundo. *Ex Odryſiis vero in Tirizibanos habitantes in pa* *

ΤΊΡΣΑΙ, πόλις Μυγδονίας, ἐν Μακεδονίᾳ· Ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρσαῖος. H

TIRSÆ, urbs Mygdoniæ in Macedonia. A Tirſe, una ex uxoribus filii Mygdonis, ut Theagenes inquit. Gentile, Tirſæus.

ΤΊΡΥΝΣ [91], πόλις τοῦ Πελοποννήσου. I

TIRYNS, urbs Peloponneſi.

[91] Οἱ

Qui

77 Καὶ ποτ. Ἰνδ.] Lege ἐ ποτ. Ἰνδικός.

78 Τιμυραῖος.] Loc. ſuſpectus.

79 Τίνδιον.] Hujus urbis meminit Hellanicus in Ægyptiacis apud Athenæum lib. 15. Πόλις ἐπὶ ποταμοῦ πίνδου ὀνόμα, quod fruſtra quidam mutare conantur. Salm.

79 Τίνδιον.] Vide Athenæum lib. 15. Salm. ad Sol. pag. 534.

80 Τὸ δὲ Τίνδα &c.] Forte πρὸ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον.

81 Θρᾴκης Χαλκιδικὴ.] Καὶ forte inſer.

82 Τινδαῖος.] Voſſius ad Melam pag. 133.

83 Τίος.] Vide Stukium ad Arrian. pag. 130.

84 Ἀπὸ Ψύλλης.] Corruptiſſime MSS. ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς τὸν πόλιν ἐ ποταμὸν βίλαιον· σταδίοι τ ὀι πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς τὴν πόλιν ἐ ποταμὸν βίλαιον. Salm.

84 Ἀπὸ Ψύλλης &c.] Corruptiſſime in MSS. legitur ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν ἐ ποταμὸν βίλαιον σταδίοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα πάντες &c.

85 Στράβων &c.] Voſſius ad Scyl. pag. 16.

86 Τιανὸς.] Τιάνιον in Nummis. Vide Urſ. notas ad Polyb. pag. 306.

87 Τίριζα.] Vide Salm. ad Sol. pag. 162.

88 Κτησίας Τιριζιφανὰς.] In Voſſ. Κτησίας Τιριζιφανὰς αὐτὰς φησὶν & ita etiam deinde, ſed Salm. vult hic ſcribi Τιριζιφανὰς.

89 Τιριζιβανὰς.] Lege Τιριζοφάνους, quæ vera eſt lectio. Ex Παφλαγονίας. Salm.

90 Οἰκοῦσιν ἐν πε *] Φλαγονίᾳ.

91 Τίρυνς.] Pindari Schol. ad ζ ᾠδ. Olymp.

91 Οἱ

[91] Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά π Ἀ τειχιόεσσαν.

Illi autem Argosque habebant Tirynthaque munitam.

Ἀπὸ Τίρυνθος ἡ Ἄλω θυγατὸς, ἡ πὶς Ἀμφιτρύωνος ὢν ἀδελφή. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιεύειν ἐνταῦθα οἰκοῦντας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος, καὶ Β Τιρυνθιὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Τιρυνθὶς. Τὸ σχῆμα, Τιρυνθόθεν. Εἰς τόπον, Τιρυνθόνδε. Ὠφελε δὲ Τιρυνθίδε, ὡς πρὸς αἰτιαστικήν.

A Tirynthe Alôs filia, quæ Amphitryonis erat soror. Vocabatur autem prius Halieis, quod multi Hermionei piscantes illic habitarent. Gentile, Tirynthius, & Tirynthias fœmininum & Tirynthis. Ex loco, ex Tirynthe. In locum, in Tiryntium. Debebat vero in Tiryntha, tamquam ad accusativum.

ΤΙΣΙΑ, ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τισάτης, ὡς Ἀσιάτης· Καὶ Τισάτης θηλυκόν. C

TISIA, ut Asia, urbs Italiæ. Gentile, Tisiates, ut Asiates. Et Tisiatis, fœmininum.

ΤΙΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισε Τίσις. Ὁ πολίτης, Τισίτης.

TISIS, urbs Ægypti, quam condidit Tisis. Civis, Tisites.

ΤΙΣΣΑΙ[92], χωρίον Σικελίας· φίλιος ἐνταῦθα. [93] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος. D

TISSÆ, regiuncula Siciliæ. Philistus nono. Gentile, Tissæus.

ΤΙΤΑΚΙΔΑΙ[94], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτάκης τοῦ πεφόνευκε τὸν Ἀφίδναν τοῖς Διοσκούροις. Οἱ δημόται, Τιτακίδης ὁμοφώνως. Καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα ὡσαύτως.

TITACIDÆ, populus Antiochidis tribus, a Titaco, qui prodidit Aphidnas Dioscuris. Popularis, Titacides ejusdem vocis. Et localia adverbia similiter.

ΤΙΤΑΝΑ[95], χωρίον τῆς Σικυωνίας. Λέγεται καὶ ἐνικῶς, E

TITANA, regiuncula Sicyoniæ. Dicitur etiam singulariter.

—— [97] Τιτάνοιό π λῶπα κάρηά τε.

—— *Titanique candida capita.*

Τὸ ἐθνικὸν Τιτάνιος, καὶ Τιτανία. Νῦν δὲ Τεύτανιον καλεῖται.

Gentile, Titanius, & Titania. Nunc vero Teutanion vocatur.

ΤΙΤΑΡΩΝ, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιταρώνιος. Ἔστι καὶ [98] Τιταρήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιος. F

TITARON, urbs Thessaliæ, quam Titarum Lycophron vocat. Gentile, Titaronius. Est quoque Titaresius fluvius Thessaliæ. Gentile similiter, Titaresius.

ΤΙΤΩΝΕΤΣ, ὄρος. Διονύσιος Γιγαντιάδου πρώτῳ. Οἰκήτωρ, Τιτωνεύς. G

TITONEUS, mons. Dionysius Gigantiadis primo. Incola, Titoneus.

ΤΛΗΤΕΣ[99], ἔθνος. Ἰβηρικὸν, ᾠκισμένον τὰς Ταρησσίους· Θεόπομπος πεντεκαιεικοστῷ πέμπτῳ.

TLETES, gens Iberica, habitans circum Tartessios. Theopompus quinto & quadragesimo.

ΤΛΩΣ, πόλις Λυκίας, [100] ἀπὸ Τλῶ τῆς Τρεμύλης καὶ Πραξιδίκης νύμφης. Τὸ ἐθνικὸν Τλωεύς, καὶ Τλωΐς, καὶ Τλωΐτης. Ἔστι καὶ Τλῶς Τλωὸς τὸ ἐθνικὸν, ἀλλὰ καὶ Τλωΐος. Ἔστι καὶ ἄλλη Τλὼς πόλις Πισιδίας, τὸ κτητικὸν, Τλωικὸς, καὶ Τλωϊκή. H

TLOS, urbs Lyciæ, a Tloo Tremyli & Praxidicæ nymphæ. Gentile, dupliciter, & Tloeus, & Tloites. Est etiam Tlos, Tlous gentile, necnon Tloïus. Est etiam alia Tlos, urbs Pisidiæ, possessivum Tloicus, & Tloica.

TNYS-

[91] Οἱ δ' Ἄργος &c.] Hom. Il. β versu 559.

[92] Τίσσαι, χωρίον Σικελίας.] Oppidulum hoc eodem tui fuisse, quo nunc ad radices Ætnæ montis, apud Asinem five Cautaram amnem conspicitur oppidum vulgavocabulo *Randazzo*, placet Dominico Mario Nigro in dcriptione Siciliæ; cujus ego opinioni lubens accedo; ando ei loco convenit situs, quem Ptolemæus Tissæ Ætnam tribuit.

[93] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος.] Ciceroni Latinâ formatione t *Tissenses* in Verrina III. Plinio vero lib. III, cap. VIII *Tissenses*.

[94] Τιτακίδαι.] Sylb. in notis ad Etym. Mag. pag. 745.

[95] Τίτανα χωρίον τῆς Σικυωνίας.] Eustathius ταῦτὰ δὲ γράφει τὸ ἐθνικὸν ἐπιτηδειότατα δυχηρὰ ὡσαύτως οἰκοῦσι χωρίον ωνίας τὸ Τίτανα. Vide p. 332. *Salm.*

[96] Τίτανα.] Vide Sal ad Sol. pag. 60. de hoc loco Euh. Stephanum citat pag. 332.

[97] Τιτάνοιό π &c.] Ex Iliad. β.

[98] Τιταρήσιος.] Apud Apol. Rhod. lib. I versu 65.

[99] Τλῆτες.] Hoc loco notatur in MS. præsertim Palatino ὀλίγα βιβλία β'α. Salm.

[99] Τλῆτες.] Hæ literæ T & Γ sæpe permutantur a scriptoribus Γλῆτες. Vide Steph. & Vossium ad Melam pag. 227.

[100] Ἀπὸ Τλῶ &c.] MSS. ἀπὸ Τλῶ ᾗ Τελκτος. Legendum ἀπὸ Τλῶ ᾗ Τρεμιλητος. Τρεμιλης Τρεμιλητος. Hujus Tremileris superius etiam meminit. *Salm.*

[100] Ἀπὸ Τλῶ.] Forte ἀπὸ Τλῶν? Voss. cod ἀπὸ Τλῶ ᾗ Μιλητος & Πραξιδίκης νύμφης. sed optime in vulgatis ἀπὸ Τλῶ ᾗ Τρεμιλαι (nisi quod habeant Τρεμυλαι) nam uti ex Stephano apparet in voce Τρεμιλα, Tremilus Praxidicem uxorem duxit, ex eâque procreavit filios Tlous, Xanthus &c.

[1] Πόλις Πισιδίας.] Πόλις σιδίας. ita habent MSS. *Salm.*

[2] Τλω-

ΤΝΎΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τνυσσεύς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. A

TNYSSOS, urbs Cariæ. Hecatæus Asia. Gentile, Tnysseus, regionis typo.

ΤΟΛΈΡΙΟΝ[1], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τολερῖνος.

TOLERIUM, urbs Italiæ. Gentile, Tolerinus.

ΤΟΛΙΣΤΟΒΙΟΙ[2], ἔθνος Γαλατῶν B Ἑσπερίων, μεταναστάντων ἐκ τῆς Κελτογαλατίας εἰς Βιθυνίαν. Ἐξαπλασθέντες δ' ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν, Τολιστοβωγίους αὐτοὺς φησι.

TOLISTOBII, gens Galatarum occidentalium, qui ex Celtogalatia in Bithyniam migravere. Eratosthenes autem in primo Galaticorum Toliſtobogios eos vocat.

ΤΟΛΟΦΏΝΤΟΣ, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τολοφώνιος. Θουκυδίδης τρίτῃ. C

TOLOPHON, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Tolophonius. Thucydides tertia.

ΤΌΜΑΡΟΣ[3], ὄρος Δωδώνης, ὅ τινες Τομαρὸν· καὶ τοὺς κατοικοῦντας, Τομάρους. Οἱ δὲ, Τμάρους· οὗ τὸ ἐθνικὸν, Τμάριος. D

TOMARUS, mons Dodonæ, quem aliqui Tomarum; Et incolas, Tomuros. Alii vero, Tmaras. Cujus gentile, Tmarius.

ΤΟΜΕΎΣ, πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ· Στεφάνων ἑβδόμη. Ὠνομάσθη δ' ὕστερον, ἀπὸ τοῦ Ἀψύρτου [4] τοῦ Αἰήτου ὄντος υἱοῦ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ καταμεῖναι. Ἔστι καὶ E [5] Τομαῖον ὄρος· ἀπὸ τοῦ Κορυφάσιον τῆς Πύλης, ἐοικὸς ζοφερῷ. Ὁ πολίτης, Τομίτης· Καὶ Τομίτης τὸ ἠλυκόν. Ὠφελε δὲ, ὡς [6] Ἀτερνείτης, διὰ διφθόγγου γράφεσθαι.

TOMEUS, urbs prope Odeſſum. Strabo ſeptima. Sic vero vocata fuit, eo quod Apſyrtus Æetæ filius a Medea & Jaſone in fuga illic conciſus fuerit. Eſt etiam Tomæus mons juxta Coryphaſion Pyli, ſcalpro ſimilis. Civis, Tomites. Et Tomitis, fœmineum. Debebat vero ſcribi per diphthongum, ut Atarneites.

ΤΌΜΙΣΣΑ, χωρίον διορίζον Καππαδοκίαν ἀπὸ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισεὺς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας, καὶ Τομισεύς. F

TOMISSA, regiuncula dividens Cappadociam a Tauro. Gentile, Tomiſenus, regionis typo, & Tomiſeus.

ΤΌΞΙΟΙ[7], καὶ Τοξιανοὶ, ἔθνος Ταυρικόν· Ἡρωδιανὸς ἑβδόμῃ.

TOXII, & Toxiani, populus Tauricus. Herodianus ſeptima.

ΤΟΠΆΖΙΟΣ[8], νῆσος Ἰνδική. Τὸ G ἐθνικὸν, Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὡς εὑρίσκεται καὶ [9] ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ [10] λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ὅμοιον τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. [11] Διὰ δὲ τοῦ ξ δηλοῦται παρ' ἐνίοις τοῦ Φοῖβος. H

TOPAZIUS, inſula Indica. Gentile, Topazius. Alexander Polyhiſtor inquit, quaſi inveniri etiam in Topaziorum inſula lapidem ejuſdem inſulæ nominis, ſimilem recentis olei colori. Prius vero per x ſcribebatur.

TO-

[1] Τολήριον.] Fuit oppidum Priſci Latii inter Lavicos & proximos Æquanorum fines. Vide Dionyſium Halicar. lib. VIII.

[2] Τολιστόβιοι &c.] Salm. ad Sol. 877. A Plinio Toliſtobogi, & a Strabon. & Eratoſt. Toliſtobogii. Paul. Toſtoboci pag. 687.

[3] Τόμαρος.] Apud Solinum, quod adhuc animadverſum non eſſe miror, cum ita habeant veteres codices *Dodone ut Maro celſa eſt.* legend. *Dodone Tumaro celſa eſt. Tumaro* antique ſcriptum pro Tomaro. Omnino ita legendum eſt in Solino. *Salm.*

[4] Τόμαρος.] Vide Palm. Antiq. Græc. pag. 231.

[5] Οἱ δὲ Τμάρους.] Οἱ δὲ Τμάρους. ita MSS. omnes. Legebam tamen, οἱ δὲ Τμάρους. Conſtat enim Τόμαρος & Τμάρος per ſyncopen montem illum appellatum fuiſſe. Nihil tamen mutandum cenſeo. Nam Τμάριος ſunt οἱ κατοικοῦντες montis Tmari ſive Tomari, ut patet ex his, οἱ τοὺς κατοικοῦντας Τόμαρους, οἱ δὲ Τμάρους. Neque impediat quod ſequitur, ὃ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος, quaſi eſſet a Τμάρος. Sed docuimus τοὺς κατοικοῦντας diverſe plerumque efferri καὶ τὸ ἐθνικόν. Salm.

[6] Τμάρους.] Legend. Τμάρους.

[7] Διὸ τὸ Ἀψυρτίδης.] Eadem fabula eſt in Ἀψυρτίδες

[8] Τὸν Αἰήτου ὄντα.] In Voſſ. τῶν Αἰήτου ὄντων.

[9] Τομαῖον.] Vide Thuc. lib. IV & in κορυφάσιον.

[10] Ἀτερνείτης &c.] Vide Ovidium de Triſt. lib. III eleg. IX.

[11] Τοξῖοι.] An illi ſunt, quos Strabo ἔθνος aut Toſcos. *Salm.*

[12] Τοπάζιος.] Epiphan. Τοπάζη. Vide Salm. ad Sol. 240. Vide Salm. ad Sol. pag. 139 & 1083. Dubitavi an non fuerit ſcribend. Τόπαζος &c.

[13] Ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ.] MSS. habent ἐν τῇ τῶν Παζίων νήσῳ. Sed apparet decurtatum eſſe & eſſe vitium ſcripturæ. Quam lectionem videtur confirmare Heſychius, Παζίων· λίθος πολύτιμος. Si Παζίων dicitur, rectus manifeſte hic locus. Mox habent MSS ὅμοιον τῇ χροιᾷ τῇ τοῦ νέου ἐλαίου. Sed τὸ εἶναι παρὼν. Quare manifeſte expungendum, niſi legas ὅμοιον εἶναι, quod malo. *Salm.*

[14] Λίθον.] De hoc lapide & quomodo effodiatur, lege Euſt. ad Dionyſ. pag. 134.

[15] Διὰ δὲ τοῦ ξ &c.] ξ & ζ confunduntur. Vide in Σκύλαξ.

ΤΟΡΕ΄ΤΑΙ[16], ἔθνος Ποντικόν· Ἀπολόδωρος δ' δευτέρῳ περιηγήσεως.

TORETÆ, gens Pontica, Apollodorus secundo periegeseos.

ΤΟΡΡΗΒΟΣ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήβου τοῦ Ἄτυος. Τὸ ἐθνικὸν, Τορρήβιος· καὶ θηλυκὸν, Τορρηβίς. Ἐν ᾗ τῇ Τορρηβίδι ἐστὶ ὄρος Κάριον καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ Καρίου ἐκεῖ. Κάριος δὲ ἦν Διὸς παῖς καὶ Τορρηβίας, ὡς Νικόλαος τετάρτῳ· Οὗς πλανωμένους ποθί που λίμνην, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Τορρηβία ἐκλήθη, φησὶν ἡ Νυμφῶν ἀκούσας, ἃς καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδίδαξεν, καὶ αὐτὰς Λυδὰς ἐδίδαξε τὰ μέλη. Διὰ τοῦτο Τορρηβία ἐκαλεῖτο.

TORRHEBOS, urbs Lydiæ, a Torrhebo Atyis filio. Gentile, Torrhebii. & fœmininum Torrhebis. In regione autem Torrhebide est mons, qui Carius vocatur, & illic templum Carii. Carius vero fuit Jovis & Torrhebiæ filius, ut Nicolaus quarto. Qui cum circa paludem quamdam vagaretur, quæ ab eo Torrhebia vocata fuit, audita Nympharum voce, quas etiam Musas Lydi vocant, & musicam doctus fuit, & ipsos Lydos docuit carmina. Propterea Torrhebia vocabantur.

ΤΟΡΤΟ΄ΜΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνικὸν Τορτώμιος, ὡς Βυζάντιος.

TORTOMIUM, urbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, Tortomius, ut Byzantius.

ΤΟΡΩ΄ΝΗ[18], πόλις Θρᾴκης, [17] ἀπὸ Τορώνης τοῦ Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος, καὶ φοινίκης. Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη [18] μετὰ Τροίαν κλυσθεῖσα. Ὁ πολίτης, [19] Τορρωναῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας [20] Τόρρωνα, διὰ δύο ν, καὶ τὰ δύο ο μικρά. [21] Λέγεται καὶ Τορωναῖος πολίτης. Οὕτω δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Κασταιρώ, ἔως τοῦ Δέρρεως.

TORONE, urbs Thraciæ, a Torone Protei, vel Neptuni, & Phœnicæ filia. Est & alia Torone post Troiam condita. Civis, Torrhonæus. Est & alia urbs Siciliæ Torrhonna per duplex n, & per duplex o parvum. Dicitur etiam Toronæus sinus. Sic vero vocatur a Canastræo usque ad Derrhin.

ΤΟΤΡΑΙΤΑΝΙ΄Α[22], χώρα τῆς Ἱβηρίας, ἣ καὶ Βαιτική καλεῖται, ἀπὸ τοῦ Βαίτιος ποταμοῦ. Οἱ οἰκοῦντες, Τυρδιτανοὶ, [23] καὶ Τυρδόλοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ Τερτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Τέρτυς τοὺς οἰκήτορας, [24] καὶ Τερτυσσανούς.

TURDITANIA, regio Iberiæ, quæ etiam Bætica vocatur, circa Bætim fluvium. Incolæ, Turditani, & Turduli. Artemidorus vero Turtytaniam eam vocat, & Turtos, incolas, & Turtutanos.

ΤΡΑΓΑΣΑΙ[25], χώρα ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγάσου, ὃ εἰς χάσμα ὁ Ποσειδὼν [26] ἀλῶν πῆξιν ἐποίησεν· Ὅθεν [27] Τραγάσιοι οἱ ἅλες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον [28] Ἄλσιον καλεῖται. Οἰκήτωρ, Τραγασαῖος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

TRAGASÆ, regio in Epiro a Tragaso, in cujus gratiam Neptunus salis densationem fecit. Unde *Tragasi sales*, ut Hellanicus in Lesbiacorum primo. A quo & campus Halsius vocatur. Incola, Tragasæus. Aristophanes Acharnensibus.

TRA-

[16] Τορέται.] Toretæ Plinio, Straboni Τορετάται ut Pomponio Melæ. Hic legi posset Τορετάται. Τορέται etiam dicuntur Dionysio. Sed in eo perperam legitur Ὀρέται. Κεφαντοὶ Τορέται τε & ἀκόντιστες Ἀχαιοί. Cujus lectionis vitium non videt diligentissimus grammaticus. & sane frustra quæreras, qui sint illi Oretæ: apud nullum auctorem exstant. *Salm.*

[17] Τόρρηβ.] Idem sunt qui ὄρεται dicuntur Dionys. pag. 92.

[17] Δευτέρῳ περιηγήσεως.] Lege cum Ms. δευτέρῳ περὶ γῆς. Salm.

[17] Δευτέρῳ περιηγήσεως.] In Voss. δευτέρῳ περὶ γῆς. In meo τῷ δευτέρῳ περὶ γῆς.

[18] Νυμφῶν ἃς & Μούσας.] Virgilius,

Nympha noster amor Libethrides. Salm.

[19] Καὶ αὐτὰς Λυδὰς.] MSS. καὶ αὐτὸς Λυδὸς ἐδίδαξε & τὰ μέλη. Idem.

[19] Καὶ αὐτὸς Λυδός.] In Ms. & αὐτὸς Λυδός.

[20] Τορώνη.] Plin. & Ptolem. Macedoniæ attribuunt.

[21] Ἀπὸ Τορώνης.] Mss. uno consensu ἀπὸ Τορώνης τοῦ Πρωτέως & Ποσειδῶνος & φοίνικος, qua de lectione alias videremus. *Salm.*

[22] Μετὰ Τροίαν.] Post Trojam vel post Trojana tempora. *Idem.*

[23] Τυρδόλοι.] Τορτυλοὶ meminit in voce Ἀπόλλων.

[24] Τέρτυσσι.] Nihil de hac urbe scripsit Cluverius.

[25] Λεγόμενοι & Τραγασῖοι.] Λεγόμενοι & Τραγασικὸς κόλπος. ita Mss. & post, ὅτου δὴ τραγάσεως, non ὅτου. Salm.

[25] Λεγόμενοι & Τραγασῖοι κόλπος.] In Mss. Salm. λεγόμενοι & Τραγασικὸς κόλπος & ex ejusdem Viri opinione porro legendum esset ὅτου δὴ τραγάλεως &c.

[26] Ταχεῖαν.] Etiam Bætica dicitur.

[27] Βαίτιος.] Lege Βαίτιν.

[28] Καὶ Τυρδόλοι.] In Ms. καὶ Τυρδίλοι. vide Marc. Heracl. pag. 70.

[29] Καὶ Τυρτυλοὺς.] Mss. καὶ Τυρτυλούς. Lege Τύρδολοι. Alii Turdos, alii Turtos eos vocaverunt. Lege & Τύρτυς τοὺς οἰκήτορας, καὶ Τυρδίτους. Salm.

[30] Τραγασαῖ.] Vide Hesychium.

[31] Ἅλων πῆξιν.] Ἁλὸς πῆξιν Mss. *Salm.*

[31] Ἁλὸς πῆξιν.] Lege ἁλῶν πῆξιν.

[32] Τραγασαῖοι οἱ ἅλες.] An potius legendum Τραγασαῖοι quod verum esse puto. *Salm.*

[32] Τραγασαῖοι οἱ ἅλες.] Lege Τραγασαῖοι ἅλες.

[33] Ἄλσιον.] Vide in Ἄλσιον & leg. fortasse ἁλήσιον, pro ἄλσιον.

ΤΡΑΓΑΊΑ, νῆσος πρὸς τῇ Κυκλάδι, ἀπὸ Τραγαίου τοῦ Θεογείτονος ἀπελθόντος, Ἀριστοτέλους γράφοντος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ Τραγαῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὔπολις Δημ- ε ἐγράφη, καὶ [34] πληθωλικῶς [35] Τραγε- λαῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τραγαῖος, ὡς Τεγαῖος.

ΤΡΑΓΙΛΟΣ, πόλις μία τῶν ὑπὲρ Θρᾴκης, πρὸς τῇ χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ὁ Ἀσκληπιάδης, ὁ τὰ τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις. Ὁ πολίτης, Τραγίλιος. c

ΤΡΑΛΛΙΑ, μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας. Λέγονται καὶ Τράλλιοι, καὶ Τράλλεις παρὰ Θεοπόμπῳ. [36] Λέγεται καὶ [37] Τρωαλικίδα, ἢ Τράλλα. Ἔστι καὶ Τράλλιον Βιθυνίας, ἡ καθήκει πρὸς τὴν Ἀστακηνὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν τοῦτο, Τράλλιοι. D

ΤΡΑΛΛΙΣ [38], πόλις Λυδίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἡ πρότερον λεγομένη [39] Ἄνθεια, ἀφ' ἧς πολλὰ ἄνθη σκέπει πτυκτέναι. Ἐκαλεῖτο καὶ [40] Εὐρυμνά. Τὸ ἐθνικὸν, Τραλλιανός. E

ΤΡΑΜΠΗ, Ἰωνίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τραμπαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος.

ΤΡΑΜΠΥΑ, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον [41] Βυνίμων. Ὁ πολίτης Τραμπυεύς, καὶ Τραμπυέτης. F

ΤΡΑΝΣΑΛΠΙΝΟΙ [42], ἔθνη Κελτῶν, πέραν τῶν Ἄλπεων· [43] Τὸ γὰρ τρὰνς, σημαίνει πέραν.

ΤΡΑΠΕΖΑ, πόλις [44] Ἀρκαδίας, ἐγγὺς Τεγέας. Οἱ πολῖται, Τραπεζεῖς. G

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἀποικος. Ἐκαλεῖτο καὶ Οἰζωΐς. Ἐν ταύτῃ μέλι κατὰ τὴν φησιν Ἀριστοτέλης γίνεσθαι, ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, βαρύοσμον. Ἀφ' ὧν τοὺς φα- H γόντας ὑγιαίνοντας μὲν ἐξίστασθαι, τοὺς δὲ ἐπιληπτικοὺς αὖθις ἀπολλύεσθαι. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς, ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον Ἀρκαδικῆς κόλπου. Ὁ I πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος. Καὶ ἡ χώ-

TRAGÆA, insula juxta Cycladas, unde erat Theogiton peripateticus, Aristotelis familiaris. Est etiam urbs in Naxo, in qua Tragius Apollo colitur. Eupolis per e scribit, & pluraliter Tragetæ. Gentile, Trageates, ut Tegeates.

TRAGILUS, urbs una ex illis Thraciæ juxta Chersonesum & Macedoniam. Ex hac erat Asclepiades, qui res tragicas in sex libris scripsit. Civis, Tragileus.

TRALLIA, pars Illyriæ. Dicuntur etiam Tralli, & Tralles apud Theopompum. Dicitur etiam Troalicida, & Tralla. Est quoque Trallion Bithyniæ, quæ pertinet usque ad Astacenum sinum. Gentile hujus, Trallii.

TRALLIS, urbs Lydiæ, ad Mæandrum fluvium, quæ prius dicebatur Anthia, quod multi flores illic nascerentur. Vocabatur etiam Eurymna. Gentile, Trallianus.

TRAMPE, urbs Joniæ. Gentile, Trampæus, ut Lampe Lampæus.

TRAMPYA, urbs Epiri, prope Bunimos. Civis, Trampyeus, & Trampyetes.

TRANSALPINI, populi Celtarum trans Alpes. Trans enim significat πέραν.

TRAPEZA, urbs Arcadiæ, prope Tricolonum. Cives, Trapezeis.

TRAPEZUS, urbs juxta Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Vocabatur etiam Oezenis. In hac mel fieri ex buxo inquit Aristoteles in de admirabilibus Auscultationibus, graviter olens. Ex quo comedentes sani quidem, mente alienantur, epileptici autem statim liberantur. Est etiam Arcadiæ urbs Trapezûs, a Trapezunte Lycaonis filio, ut Pausanias octavo. Est etiam alia juxta Arabicum sinum. Civis, Trapezuntius, ut Selinuntius. Et regio Trapezuntia. Dicitur etiam Tra-

34 Πληθωλικῶς Τεγεατικ.] Lege ἐπληθωλικῶς Τεγεάτης. nam Τεγεατικὸν mendosum est. MSS. Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐγράφη ἐπληθωλικῶς Τεγεάτης. Ita enim legendum, non Τεγεατικ. genuinam omnem quoque lectionem esse nobis repræsentarunt MSS. *Salm.*

35 Τεγεατικ.] L. Τεγεάτης.

36 Λέγεται δὲ Τρωαλικίδα.] Hæc quoque sunt corruptissima. Lege. Λέγεται δὲ Τρωικὶς δὴ ἡ Τρῳάς. Τρωικὴν manifeste a Τρῳάς, quod apud Theopompum legi affirmat. Ita omnino legendum, etsi MSS. in illa falsa lectione retinenda conspirant. *Salm.*

37 Τρωαλικίδα.] Vide Palm. pag. 204.

38 Τράλλις.] Κάραξ dicitur etiam. Vide in illa voce.

39 Ἄνθεια.] Vide Plin. lib. v cap. 29 fol. 84 appellat Euantheam.

40 Εὐρυμνά.] Suspect. forte Δίμβια. Vide Polyb. pag. 1172.

41 Βυνίμων.] Legendum forte Βυλίμων vel Βυλλίων. Salm.

41 Βυνίμων.] Leg. fort. Βυλίμων vel Βυλλίων vel Βωνίμων. Vide Palm. Gr. pag. 239.

42 Τρανσαλπῖνοι.] Ex vocibus Latinis etiam posteriores scriptores Græca fecere: *Transdanubia* apud Marc. Heracres pag. 70.

43 Τὸ γὰρ τρὰνς.] Τὸ γὰρ τρὰν. ita MSS. *Salm.*

44 Ἀρκαδίας.] Hyginus errat, qui putat Arcadem hoc

10 Te-

ἡ χώρα Τραπεζεντία. Λέγε ὁ Τραπεζήσιος, ὡς Ἀμαθησίων.

Τραπεζεντία, Trapezuntia. Trapezusius, ut Amathusius.

ΤΡΑΒΑΛΑ, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραβαλεύς.

TRABALA, urbs Lyciæ. Gentile, Trabaleus.

ΤΡΑΥΧΕΝΙΟΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντου τῷ Εὐξείνου, ὅμορον Σινδοῖς.

TRAUCHENII, populus, circa Pontum Euxinum, Sindis vicinus.

ΤΡΑΥΣΟΙ, πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, ἐξ οὗ οἱ Ἕλληνες Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι.

TRAUSI, urbs Celtarum. Gens, quos Græci Agathyrsos nominant.

ΤΡΑΦΗ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφαῖος.

TRAPHE, urbs juxta Pontum. Gentile, Traphæus.

ΤΡΑΦΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ ἱερεῖα θρέμματος ἔχουσα. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφιος, ἢ Τραφιδεύς.

TRAPHIA, urbs Bœotiæ, multa pecora habens. Gentile, Traphius, vel Traphicus.

ΤΡΑΧΕΙΑ, ἔτως ἡ Γαυρία πᾶσα Στράβων παραλείπει δεκάτῃ. Κιλικίας δὲ ἔξω Ταύρου ἡ μὲν λεγομένη τραχεῖα, ἡ δὲ πεδιάς. Τὸ πρῶτον, Τραχειῶται. Ἀρχὴ δὲ αὐτῆς ἀπὸ Κορακησίου, ἡ πεδιὰς δὲ, ἀπὸ Σόλων καὶ Ταρσοῦ, μέχρις Ἰσσοῦ. Καὶ ἔστι τὸ πρότερον πρῶτον ἐπὶ τοῦ νῦν Πεδιαναί· Ὠφελον Πεδιᾶς, ὡς Σουνιεῖς.

TRACHIA, Aspera, sic Isauria tota. Strabo quartadecima. *Cilicia quidem extra Taurum pars una dicitur aspera, altera campestris.* Locale, Tracheotes. Ejus vero principium a Coracesio; campestris autem, a Solis & Tarso usque Issum. Et est hujus locale adhuc & nunc Pediani. Debebant Pedieîs, ut Sunieîs.

ΤΡΑΧΙΣ, πόλις Θεσσαλίας, ὑπὸ τῶν Οἰτῶν, ὑπὸ Ἡρακλέους κτισθεῖσα, καὶ ὀνομασθεῖσα διὰ τὴν τραχύτητα. Ὁ πολίτης, Τραχίνιος, καὶ Τρηχίνιος, καὶ Τραχυναῖος.

TRACHIS, urbs Thessaliæ, sub Oeta, ab Hercule condita, & sic nominata propter asperitatem. Civis, Trachinius, & Trechinius, & Trachinæus.

ΤΡΕΜΙΘΟΥΣ, χώμη Κύπρου. Καλεῖται Τρεμιθόσιοι, καὶ Τρεμιθοπολῖται. φασὶ δὲ ὅτι σθλεύσης Ἀφροδίτης εἰς τὸ πόντιον, διὰ τὴν παρουσίαν τὸ δαίμονος ὑπὸ τρόμου διαταραχθῆναι, διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κληθῆναι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ διὰ τὸ πολὺ τῶν πευκινῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὡς καὶ πλείστην ἄλλην διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς πλεονάζοντων φυτῶν. Ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπαρισσοῦντα καὶ Θρύον καὶ Ἐλαία.

TREMITHUS, vicus Cypri. Vocantur Tremithusii, & Tremithopolitæ. Ajunt vero, ascendente Venere in hunc locum, propter Deæ præsentiam præ tremore concussum fuisse, quare & Tremithunta vocatum esse. Mihi autem videtur, a terminthis, quæ illic nascuntur, quas Cyprii Tremithos vocant, ut & aliæ plurimæ a plantis quæ in ipsis abundant. In Attica quidem Rhamnûs, in Peloponeso autem Cyparissos, & Thryon, & Elæa.

ΤΡΕΜΙΛΗ, ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο ἔτως. Οἱ καλοιηδύπες, Τρεμιλεῖς, ἀπὸ Τρεμίλα, ὡς Πανύασις.

TREMILE, sic Lycia vocabatur. Incolæ, Tremileis, a Tremilo, ut Panyasis:

Ἔνθα

Hic

oppidum condidisse. Fab. CCLXXV. Apollod. a mensa quam Jupiter evertebat, ad epulum invitatus, in quo carnes humanæ exhibebantur.

45 Τὸ ἐθνικὸν Τραφιος.] Lege. Τὸ ἐθνικὸν Τραφιος ὁ Τραφιδεύς, ut Τεγεάτα Τεγεάτιδες. Male vulgo legitur Τραφιος ἢ Τραφιδεύς. Salm.

46 Τραφιος.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τραφιος, ἢ Τραφιδεύς.

47 Κορακησίου.] Forte legend. Κορακησίου. Vide Κοράκεσιον. Mons imminens Antiochiæ apud Xiphilinum.

48 Σουνιεῖς.] Vide in Ἀξιοπόλις.

49 Τῶν τῶν Οἰτῶν.] Conterminam esse Oeteis liquet ex Thucyd. lib. tert. pag. 235.

50 Καὶ ὀνομασθεῖσα.] Hoc Seneca in Hercule Oeteo clare demonstrat.

Ad Trachina vocor saxa rigentia
Et dumeta jugis horrida torridis
Vix gratum pecori montivago nemus.

51 Καὶ Τρηχίνιος.] MSS. vet. καὶ Τρηχίνιος. Lege Τρηχίνιος ὁ Τραχὺς ὁ Τρηχινιαῖος. Nam quid sit Τρηχίνιος: Salm.

52 Καὶ Τραχυναῖος.] In MSS. ὁ Τρηχίνιος.

53 Τρεμιθοῦς.] Ita MS. recentior. at vetustus Τρεμιθοῦς. Salm.

53 Τρεμιθοῦς.] Ferunt egressum Veneris fuisse hoc loco. Quare præsentia numinis terræmotu concussum fuisse, unde & Tremithunta vocari. Theopompus Tremithuntis Epist. Con. Const. 1 tom. 111 Con. Gen. pag. 365 Cedren. pag. 287 Spiridion.

54 Καλεῖται.] &c.] Deesse videtur οἰκισθείς, vel simile quid.

55 Ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸ πόντιον.] Lege ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸ τόπον φυομένου Τερμίνθου. Hac voce etiam usus Nicander. Καὶ Τερμίνθιον τὸ παλαιὸν κάρπον. Salm.

56 Τερμινθῶν.] MSS. Τερμίνθων. totum locum ita legit Salm. ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ τὸ τόπον φυομένων Τερεβίνθων.

57 Ἐν ἐμοὶ τῇ Ἀττικῇ &c.] Vide in voce Ἀγνοῦς.

58 Πανύασις.] Ant. Lib. 178.

Ἐνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἄ
ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ωγυγίην, ἣν Πραξιδίκην
καλέουσι,
Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ [19] παρὰ καλῷ ῥόῳ ὀι-
νηέντι, B
Τῆς δ' ἐλάτοι παῖδες, Τλώιος, [20] Ξάν-
θιός τε, Πίναρός τε,
Καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσης λη-
ΐζετ' ἀρούρας.

[21] Ἀλέξανδρος δ' ὁ [22] πλούτησας * τέτυκε δὲ C
τὸν Τρεμιλέα, Λυκίης Βελλεροφόντης ὠνόμασεν. [23] Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτὸς καλεῖ, ἐν πεμπτῳ γενεαλογιῶν.

Hic vero habitabat magnus Tremilus, uxoremque duxit filiam
Nympham Ogygiam, quam Praxidicam vocant,
Ad Sibrum argenteum, juxta vorticosum fluvium,
Ex qua exitiales filii, Tlous, Xanthusque, Pinarus,
Et Cragus, qui potens omnes pradabatur terras.

Alexander vero moriens..... hos autem Tremileos, Lycios Bellerophontes vocavit, Hecatæus Tremilas eos vocat in quarto Genealogiarum.

ΤΡΗΡΟΣ [24], χωρίον Θρᾴκης, καὶ Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος. Λέγει καὶ τρισυλλάβως D ἐν Καλλιμάχῳ ποιητῇ,

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Θεόπομπος δὲ Τεύρας αὐτοὺς καλεῖ.

TRERUS, regiuncula Thraciæ, & Treres, gens Thracica. Dicitur etiam trisyllabice apud Callimachum Poëtam:

Treretas viros ducens.

Theopompus Traras eos vocat.

ΤΡΙΧΙΣ [25], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θωνὶς, Σαΐς. Τὸ ἐθνικὸν, Τριχίτης. E

TRICHIS, urbs Ægypti, ut Thonis, Sais. Gentile, Trichites.

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ [26], ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν,

Ὄνομα δὲ τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάρων
Τίνες; [27] Μαραθωνοτριβαλλοί.

TRIBALLI, gens Illyrica: Aristophanes Avibus.

Nomen autem his barbarorum Deorum
Quodnam est? Marathonotriballi.

ΤΡΙΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον Ἴστρου· F Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

TRIZI, gens ad meridiem Istri. Hecatæus Europa.

ΤΡΙΗΡΕΣ, ἔθνος, ἀπὸ Τριήρους, ἢ Ὀμβριάρεω καὶ Θρᾴκης παιδὸς, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

TRIERES, populus, a Triero Ombriarei & Thraciæ filio, ut Arrianus in Bithyniacis.

ΤΡΙΗΡΗΣ, πόλις [28] Συρίας. Ὁ πολίτης, Τριηρήτης. G

TRIERES, urbs Syriæ. Civis, Trieretes.

ΤΡΙΚΑΛΟΝ [29], καὶ Τρίκαλα ἐθνικῶς, πόλις Σικελίας· φίλιος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαλῖνος, καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς·

TRICALON, & Tricala neutraliter, urbs Siciliæ. Philistus. Gentile, Tricalinus, & Tricalina fœminine.

ΤΡΙΚΑΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας. H Θεόπομπος πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαρανεύς.

TRICARANA, castellum Phliasiæ, Theopompus quinto quinquagesimo. Gentile, Tricaraneus.

ΤΡΙΚ-

[19] Παρὰ καλῷ &c.] Hom. Iliad. ε 485 de Xantho fluvio Lyciæ, qui idem est cum Σίβρῳ teste Strab. lib. xiv. Ferme eadem canit παρὰ τῷ Λυκίης Ξάνθῳ ἐπὶ δινηέντι. Emend. Boch. in Geog. sac. pag. 390.

[20] Ξάνθος τε Πίναρός τε.] Ξάνθος Πίναρός τε. ita lege. Salm.

[21] Ἀλέξανδρος &c.] Legerem Ἀλεξάνδρῳ δὲ πλουτήσαντι τέτυκε.

[22] Πλούτησας * τέτυκε.] Nihil amplius habent MSS. & corruptissime in uno legitur Ἀλεξάνδρῳ πλούτησας πάλιν τὸν λόγον βιώσαντι. Salm.

[23] Ἑκαταῖος Τρεμίλας.] In Voss. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτούς.

[24] Τρῆρος.] Hæc confusa ita leguntur in MSS. Τρῆρος Χωρίον Θ. κ. τ. ι. λ ε. τ. π. κιω (in alio legitur κριθίων) π. τῆ & post. τ. π. λ. ω. Θ. σ. τ. ι. τῆ. ὡσ. ἔχει. Θεοπ. τῆ. αὐτὸς καλεῖ. Salm.

[25] Τριχίς.] Lege Τρίκις. Idem.

[26] Τριβαλλοί.] Arrianus passim hujus gentis meminit pag. 11.

[27] Μαραθωνοτριβαλλοί.] Hartungus locum emendavit. Μαραθωνοτριβαλλοί. In Voss. Aristophanis verba extant pag. 189, sed in rectum ordinem sunt redigenda, cum in nulla editionum vulgatarum ita legatur.

[28] Συρίας.] Forte scribend. Λυκίας vide Voss. ad Melam pag. 78 & Pind. Schol.

[29] Τρίκαλον.] Etiam apud Ciceronem Tricalum legitur; sed apud Diodorum Τρίκαλοι, & ita quoque apud Silium:

Et mox servili vastata Tricala bello.

Nomen id habet oppidum λὸν τριῶν ἢ καλῶν; id est, a *tribus pulchris*, uti testantur excerpta Legationum e Diodori lib. xxxvi. Τρίκαλα δὲ τὸ φρούριον φασὶ ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τρία κριὰ ἐχεῖν· πρῶτον μὲν γὰρ ἀμφιλαβὲς ὑπάρχει τοῦτο, ἔπειτα τῇ γλυκύτητι· δεύτερον, παραπλήσιον χίῳ, ἀμφίβιον τῇ φύσει, καὶ γὰρ ἐν ξηρᾷ διατρέφεται καὶ ἐν ὑγρᾷ· τρίτον δὲ ἐκπληρῶν τὸ ἐν ἑκάστῃ τῶν ἐμπλήρων

ΤΡΙ'ΚΚΗ [70], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τ Πλωτεῦ ϑυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος.

A TRICCE, urbs Theſſaliæ a Tricce Penei filia. Gentile Triccæus.

ΤΡΙΚΟ'ΛΩΝΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Τρικολώνης παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικολωνεύς.

B TRICOLONI, urbs Arcadiæ, a Tricolono Lycaonis filio. Gentile, Tricoloneus.

ΤΡΙΚΟ'ΡΥΝΘΟΝ, ἑτέρως Δίδυμος, καὶ Διόδωρος· Διονύσιος μὲν ϑρασυνικῶς, Εὐφορίων ϑηλυκῶς. [72] Ἔστι δὲ δῆμος τ Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τρικορύσιος· Καὶ ϑηλυκὸν, [73] Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

C TRICORYNTHUM, neutro genere Didymus & Diodorus, maſculino Dionyſius, fœmineo Euphorion. Eſt autem populus Æantidis tribus. Popularis, Tricoryſius, & fœmininum Tricoryſia. Ariſtophanes Lyſiſtrate.

Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι λεμπὶς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία. Καὶ Τρικορυσθεν, ἢ Τρικορυσθόνδε, καὶ Τρικορυσιοῖ.

Non vides? non tipula hæc eſt Tricoryſia? Et ex Tricoryntho, & in Tricoryntho, & in Tricorynthum.

D TRINACRIA, Sicilia, eo quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus vero Cauſſarum prima Trinacrium pontum dicit. Sic vero vocata fuit, vel quod tria promontoria habeat, vel quod tridenti ſit ſimilis. Multæ vero regiones a ſimilitudine cognominatæ fuere: Lyrneſus, Brenteſium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ *

ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α [74], ἡ Σικελία, ἀπὸ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινακρεύς. Καλλίμαχος δὲ Αἰπῶν πρώτην, Τρινάκριον πόντον φησίν. Ἐκλήθη δ' ὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ [75] ὅτι Τρινακίᾳ ἐστιν ὁμοία. Πολλαὶ δὲ ἀπὸ τ ὁμοιότητος χωρία ἐπωνόμασθαι· Λυρνησσός, [76] Βρεντήσιον, Σαρδώ. Σιβύλλα δὲ Τρινακρον τ Ποσειδῶνος. [77] Σικελίας *

E TRINACRIA, Sicilia, quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus vero Cauſſarum prima Trinacrium pontum dicit. Sic vero vocata fuit, vel quod tria promontoria habeat, vel quod tridenti ſit ſimilis. Multæ vero regiones a ſimilitudine cognominatæ fuere: Lyrneſus, Brenteſium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ *

——— ἄρξαι
Τρινακρίης νήσου, ἣν ἔκλησε [78] Τρίνακρος ἥρως,
Υἱὸς πολυμήδεω [79] Ποσειδαῶνος ἄνακτος.
[80] Τ' ἔστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *

——— *imperaſſe*
Trinacriæ inſulæ, quam condidit Trinacrus heros
Filius ponto imperantis Neptuni regis.

Poſtea vocata fuit a Sicano *

TRINEMEIS, populus Cecropidis tribus. Diodorus & Didymus Trinemeis populum ſcribunt; Callimachus Hecale, Trinemeam. Popularis Trinemeus. Locale, ex Trinemea. In locum, in Trinemen. In loco in Trinemea.

ΤΡΙΝΕΜΕΙ'Σ, δῆμος τ Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος δὲ καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον· Καλλίμαχος δὲ [81] Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν. Ὁ δημότης, Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν, Τρινεμέαθεν. Εἰς τόπον, Τρινεμεΐδε· Ἐν τόπῳ, Τρινεμεάσι.

TRINESSA, locus Phrygiæ. Theopompus Hellenicorum quarto. Gentile, Trineſſæus.

ΤΡΙΝΗΣΣΑ, τόπος Φρυγίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν πεμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινησσαῖος.

TRIODUS, locus tres vias habens, a Trio-

ϑηματικῆς· τρίτης, ὑπερβάλλουσα ὀχυρότητα. ὡς ἂν ὕστερα μαρτυρήσεται ἀναλύτου. Hoc eſt: *Caſtellum autem inde nomen Triocala habere ajunt, quod in ſe tria* καλιὰ, *id eſt, Tria pulchra continet. Primum enim, aquis fontanis eximia dulcedinis abundat. Deinde agros habet adjacentes vinetorum olivetorumque plantationi, ac frugum culturæ mirum in modum idoneos. Tertio locus tam firmus eſt, uti nihil ſupra: utpote magna rupe atque inexpugnabili a natura inſtructus.*

[70] Τέμνη &c.] In Voſſ. Τρίκκη πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τ Πλωτεῦ ϑυγατρός. τὸ ἐθνικὸν Τρικκαῖος. Euſt. ad Hom. pag. 336. Tricæi Avieno. Vide Hyg. M. 154. Ibi.

[71] Τρικολώνη.] Vide in Τετράπολις ſed Τρικορυθ.

[72] Ἔστι δὲ δῆμος.] Vide in Τρικορυσία.

[73] Τρικορυσία.] Apud Ariſtoph. pag. 900.

[74] Τρινακρία.] Vide Lycoph. Schol. pag. Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[75] Ὅτι ϑρίνακι ἴση ὁμοία.] Hæc ὅτι ϑρίνακι ὁμοία. Ita habet Euſtathius. Poſt idem. Σιβύλλα δὲ φησι τὸν Τρινάκρου κληθῆναι. Salm.

[76] Βρεντήσιον.] Scribe Βρεντήσιον. Vide in voce illa.

[77] Σικελίας &c.] Vide Euſt. ad Dion. 67.

[78] Τρίνακρος ἥρως.] Τρίνακρος non Τρίνακρος illum vocabat Philoſtephanus, & Τρινακίαν non Τρινακίαν. In additamentis Servii. Sane Philoſtephanus ἀπὸ τ νήσου ſine ρ littera Τρινακίαν appellari ait, ὅτι Τρίνακος αὐτὴν ἀπὸ τ ἰωπαλδοῦσιν. Salm.

[79] Ποσειδαῶν.] In Voſſ. Ποσειδῶν.

[80] Τ' ἔστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *] Συκανία. Hæc non habent MSS. ſed tantum ἔστερον, & poſt ſequitur ſequens pericope. Poſt confuſa in Τρινακρίης legitur συκανίας ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ. Salm.

[81] Ἑκάλῃ.] MSS. Καλλίμαχος ἐκάλει Τρινέμειαν. Idem.

[82] Τριοδ.] Uſum trivii habemus apud Euſtat. κα-

ἀπὸ Τριόδης [83] Λυκηίδ⊙. Ἀπ' αὐτῆς [84] Τριοδίτης, ὡς τοπίτης, χωρίτης. Καὶ θηλυκὸν, Τριοδίτις. Οὕτω καὶ ἡ Ἑκάτη. Αὕτη καὶ ἐνοδία ἐκλήθη, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ εὑρέθη ὑπὸ Ἰνάχου. Τριοδίτης ᾗ, ὅτι ἐν ταῖς τριόδοις τιμᾶτ⊙. A Triodo Lyceidis. Ab eodem, Triodites, ut Topites, Chorites. Et fœmineum, Trioditis. Sic enim Hecate. Eadem & Enodia vocata est, quod in via ab Inacho reperta fuerit, Trioditis autem, quod in triviis coleretur.

ΤΡΙΟΠΙΟΝ [85], πόλις Καρίας, [86] ἀπὸ Τριόπα τοῦ Ἐρυσίχθονος [87] Ἐρυσιχθον⊙. Λέγει δὲ Τριοπία. Ἑλλάνικ⊙ δὲ ἐν τῷ Τρίοπι φησὶν αὐτὸν, ἀπὸ δὲ Τρίοπος. Τὸ ἐθνικὸν, Τριόπι⊙, [88] καὶ Τριοπίτης τὸ θηλυκὸν, καὶ Τριοπὶς, ὡς ἀπὸ μὲν Τριοπεὺς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Τριοπικός. Τριοπικὸν ἱερὸν, [89] Ἡρόδοτ⊙ πρώτῃ. B TRIOPIUM, urbs Cariæ, a Triopo Erysichthonis patre. Dicitur quoque Triopia. Hellanicus vero etiam Triopa eum vocat, a Triops. Gentile, Triopius & Triopitis fœmineum & Triopiis, tamquam a Triopeus. Et possessivum Tropicus. Tropicum templum, Herodotus prima. C

ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΣ [90], καὶ Τριποδίσκοι, κώμη τῆς Μεγαρίδ⊙. Λέγεται καὶ Τριποδίσκη. Ἡρωδιανὸς δυοκαιδεκάτῃ. [91] Ὁ πολίτης, [92] Τριποδίσκι⊙. Καλλίμαχ⊙ δ' ἐν αἰτίων, [93] πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. TRIPODISCUS, & Tripodisci, vicus Megaridis. Dicitur etiam Tripodisce. Herodianus duodecima. Civis, Tripodiscius. Callimachus vero in Caussis urbem eam esse inquit. D

ΤΡΙΠΟΛΙΣ [94], πόλις Φοινίκης, ἀπὸ τῶν ἐκ τριῶν πόλεων ἔχειν ἀποικίας, Ἀράδου, Τύρου, [95] Σιδῶν⊙. Ὁ πολίτης, [96] Τριπολίτης. Ἔστι καὶ ἑτέρα Μακεδονίας, καὶ ἄλλη Περραιβίας, καὶ ἄλλη Καρίας, ἡ νῦν Νεάπολις. Μεσσηνίας, καὶ Ἀρκαδίας, καὶ Ἠπείρου. Καὶ ἄλλη Ποντική. TRIPOLIS, urbs Phœnicæ, quod ex tribus urbibus habeat colonias, Arado, Tyro, Sidone. Civis, Tripolites. Est etiam alia Macedoniæ, & alia Perrhæbiæ, & alia Cariæ, quæ nunc Neapolis. Messeniæ, & Arcadiæ, & Epiri. Et alia Pontica. E

ΤΡΙΠΟΛΙΣΣΟΙ, ἔθν⊙ Θεσπρωτικὸν, ὃς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥιανὸς ἐν πεντκαιδεκάτῳ. TRIPOLISSI, gens Thesprotica, quos etiam Tripolissios vocat Rhianus in quintodecimo. F

ΤΡΙΣΠΛΑΙ, ἔθν⊙ Θρᾴκιον. Ἑκαταῖ⊙ Εὐρώπῃ. TRISPLÆ, gens Thracica. Hecatæus Europa.

ΤΡΙΤΑΙΑ [97], πόλις Ἀχαΐας. Στράβων ὀγδόῃ. Ὁ πολίτης, Τελλαιεύς. TRITÆA, urbs Achaiæ. Strabo octava. Civis, Tritæeus. G

ΤΡΙΤΕΙΑ, πόλις Τρωϊκὴ, Ἀσσυρίων κῦμα. Ὁ πολίτης, Τελλαεύς. [98] Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδ⊙ καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας ἄλλη, ἀπὸ δύο ττ. TRITEA, urbs Troïca, Arisbæorum opus. Civis, Triteeus. Est etiam alia inter Phocidem & Locres Ozolas. Est etiam alia Achaiæ per duplex tt.

ΤΡΙΤΗ, πόλις πρὸς τῇ Ἡρακλείᾳ ἐπὶ λας. Ἡ χρῆσις ἐν τῷ πρὸ [99] Σαμύκλα κεῖται. TRITE, urbs circa Herculeas columnas. Usus in loco de Samycla jacet. H

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, πολίχνιον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τελῶνι⊙. TRITONUS, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius.

TRI-

θεμιῶν ἧς ἐκάλεσαι εἰς τὰς Τριόδους ἰρίσοιβ. Et morem hunc multis explicat Harpocrat. in voce Ὀξυθυμία. Vide Calaub. ad Ath. lib. 6 cap. 16. Barth. adversus Erhard. in Petron. pag. 752. purgamentum calcasti in trivio.

83 Λυκηίδ⊙.] In Voss. Λυκείδ⊙.

84 Τριοδίτης.] Forte Τριοδῖτις legend. si Hecaten respiciat.

85 Τρίοπιον.] Voss. ad Scyl. pag. 17.

86 Ἀπὸ Τριόπα.] In Voss. ἀπὸ Τριόπης δ' παιρός.

87 Ἐρυσίχθον⊙.] A Lycophronis Schol. appellatur Ἐρυσίχθων pag. 203.

88 Καὶ Τριοπὶς θηλ. ἡ Τριοπίτ.] Lege ἡ Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν ἡ Τριοπῖτις Salm.

89 Καὶ Τριοπίτης.] Salm. conjicit debere legi ἡ Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν ἡ Τριοπῖτις.

90 Τριποδίσκ⊙.] Vide Cononis narrat. pag. 259. Τριποδίσκιοι apud Plutarch.

91 Ὁ πολίτης.] In Voss. ὁ παρώνυμος.

92 Τριποδίσκι⊙.] Τριποδίσκιοι apud Plutarch.

93 Πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι.] Vide Hol. pag. 201 locum Plut.

94 Τρίπολις.] Casaub. ad Strabonem pag. 213.

95 Σιδῶν⊙.] In MS. Voss. καὶ Σιδῶν⊙. Boch. Geog. Sac. 347.

96 Τριπολίτης.] In Nummis Τριπολείτων Trist. pag 226 & 517 tom. 1.

97 Τρίταια &c.] Vide Ursi notas ad leg. pag. 341.

98 Ἔστι δὲ ἄλλη μεταξὺ &c.] Hæc secundum Thucyd. lib. III pag 240 vocaretur Τρίτεια. Nam gentile inde deducitur Τελλαεύς. & Polyb pag. 452.

99 Σαμύκλα.] Ejus usus in voce Samycla exponitur, sed ibi ne quidem de ipsa voce, quam citat.

100 Τρι-

ΤΡΙΦΥΛΙ'Α[100], ἡ Ἦλις. Λέγονται καὶ Τρίφυλοι, ἀπὸ τοῦ οἰκεσθῆναι ἀπὸ τριῶν φυλῶν, ἢ ἀπὸ τριῶν πυλῶν, ἢ ἀπὸ Τριφύλης τῆς Κλυτίας μητρός. Ὁ οἰκήτωρ, Τριφύλιος. Καὶ θηλυκὸν Τριφυλὶς, ὡς Παμφυλίς.

A TRIPHYLIA, Elis. Dicuntur etiam Triphyli, eo quod a tribus tribubus conditi fuerint, vel a tribus portis, vel a Triphyle Clytii matre. Incola, Triphylius, & fœmininum Triphylis, ut Pamphylis.

ΤΡΙΧΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης[1] Τριχωνιεύς, ὡς Δυλιχιεύς. Καὶ Τριχόνιος εὑρὴς διὰ τοῦ ο μικροῦ. Λέγεται καὶ Τριχωνὶς. Ἔστι καὶ Τριχωνίτης, καὶ θηλυκὸν Τριχωνῖτις.

B TRICHONIUM, urbs Ætoliæ. Civis, Trichonieus, ut Dulichieus. Et Trichonius invenitur per o breve. Dicitur etiam Trichoncius. Est etiam Trichonites, & fœmininum Trichonitis.

ΤΡΟΙ'Α, χώρα Ἀσίας, ἡ πρότερον Ἰδαία, εἶτα Τεῦκρις, εἶτα Τροΐα,[2] ἀπὸ Τρωὸς τοῦ Βοιωτίας. [3] Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτιακὸν, ὡς Ἡρωδιανός. Τὸ ἐθνικὸν Τρῶς, ὁμόφωνον τῷ κλίσει, ὡς Ἀχαιὸς, Δαναὸς, Σικελός. Τὸ θηλυκὸν, Τρωὶς, καὶ Τρωιάς. Ἢ ἀπὸ τοῦ Τρώιος Τρωιὰς, ὡς Λέσβιος Λεσβιάς.[4] Ἔστι καὶ Τρῶα θηλυκῶς, καὶ Τρωὶς, καὶ Τρωιάς. Καὶ Τρωικὸν τὸ κλητικὸν, καὶ Τρωϊκὴ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροΐαι, ἐν Ἀττικῇ κώμη, ἡ πρὸς νυὶ Ξυπετὴ δῆμος καλεῖται. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κερκύρᾳ τῇ Χαονίας. [5] Ἔστι καὶ τὸ Αἰγύπτιος πόλις. Ὁ πολίτης, Τρωίτης. Ἔστι καὶ Τρωΐτης ποταμὸς, καὶ Τρωϊκὸν ὄρος Αἰγύπτιος. Ἔστι καὶ Τροία[6] πρὸς τῷ Ἀδριάτῃ τῇ Βενετίας. καὶ ἄλλη Λατίνων.

C TROIA, regio Asiæ, prius Idæa, postea Teucris, postea Troïa, a Troë secundum Bœotos. Vel potius, ut Bœotiacum, ut Herodianus. Gentile, Tros, ejusdem vocis ac conditor, ut Achæus, Danaus, Siculus. Fœmineum, Troïs, & Troïas. Vel a Troius Troïas, ut Lesbius Lesbias. Est etiam Troa fœminine & Trois, & Troïas. Et Troïcum possessivum, & Troïe. Sunt etiam aliæ Troiæ, in Attica vicus, qui nunc Xypete populus vocatur. Est etiam urbs in Cestria Chaoniæ. Est etiam Ægypti urbs. Civis, Troites. Est etiam Troites fluvius, & Troicus mons Ægypti. Est etiam Troia juxta Adriaticum Venetiæ. Et alia Latinorum.

D

E

ΤΡΟΙΖΗ'Ν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζοῦς τοῦ Πέλοπος. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, καὶ[7] Ἀνθανίς. [8] Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ Τροιζηνία, καὶ Τροιζηνίς. Καὶ ἑτέρως, Τροιζήσιος. Ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τῆς Ἰταλίας, ἣν Χάραξ Τροιζηνίδα χώραν φησί.

F

G

TROEZEN, urbs Peloponnesi, a Trœzene Pelopis filio. Vocabatur vero Aphrodisias, & Saronia, & Posidonias, & Apollonias, & Anthanis. Et gentile, Trœzenius, & Trœzenia, & Trœzenis. Et neutrum, Trœzenium. Est quoque alia Trœzen in Massilia Italiæ, quam Charax Trœzenida regionem vocat.

ΤΡΟ'ΚΜΟΙ[10], ἔθνος Γαλατικόν. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Τροκμηνοί.

TROCMI, gens Galatica. Vocabantur vero etiam Trocmeni.

ΤΡΟ'ΠΙΣ, νῆσος. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

H TROPIS, insula. Artemidorus in secundo geographumenon.

ΤΡΥ'ΧΑΙ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφέρουσι, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν

TRYCHÆ, urbs Eubœæ. Lycophron autem interpretans, Tryehanta vocat. Gentile,

[100] Τριφυλία.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 58.

[1] Τριχωνιεύς.] Apud Polyb. vide not. Grón. pag. 421.

[2] Ἀπὸ Τρωὸς.] In Voss. ἀπὸ Τρωὸς καὶ Βοιωτίας. ἢ μᾶλλον ὡς Ἡρωδιανός. τὸ ἐθνικὸν &c. Salmasio locus est suspectus.

[3] Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτιακὸν.] Locus hic mihi suspectus est. Salm.

[4] Ἔστι δὲ Τρῶα.] Lege ἐστὶ δὲ Τρῳὰς θηλυκῶς δὲ Τρωὶς & Τρωιάς. Lege δὲ Τρῳικὸν δὲ Τρωϊκὸν, non Τρωὶς δὲ Τρῶιος. Idem.

[5] Ἔστι δὲ Τρῶα θηλυκῶς &c.] Lege. ἔστι δὲ Τρωὰς θηλυκῶς. καὶ Τρωὶς, καὶ Τρωιάς. καὶ Τρωικὸς, τὸ κτητικὸν δὲ Τρωϊκή.

[6] Καὶ Τροΐα.] Videtur legendum. Nam Patronymica fœmin. duas habent formas, uti ostendimus in voce Αἰακίδης.

[7] Ἀνθανίς.] Quidam legunt Αἰθηρίς. Salm.

[8] Αἰθηρίς.] Lud. Nonnius ad Goltz. univers. Græc. Aethra, ex alio forte codice citat pag 53. sed nomen habet ab Antheo aliquo, qui ibi videtur habitasse. Vide in Ἀλικαρνασσός. Hoc nomen accepit ab Anthe, qui ibi habitavit, vide in Halicarnassus.

[9] Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήσιος.] MSS. τὸ ἐθνικὸν Τροιζήσιος, καὶ τὸ θηλυκὸν Τροιζήσια, καὶ Τροιζήσις. Goltz. in nummis Τροιζήσιος habet. Vide Paus. pag. Portus Trœzenis appellatur Πόρος. Vide Suidam in εἰς Τροιζῆνα.

[10] Τρόκμοι.] Vide Bochart. pag. 203.

[11] Τρωϊὰς

κὸν Τρυχεύς· Τὰ ἢ Τρύχαιλ@·, Τρυχάν- A tile, Trycheus. A Trychante vero, Trychantius.
τη@·.

ΤΡΩ΄ΓΙΛΟΣ, χώρα ἐν Σικελίᾳ. Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τρωγίλι@·, ἡ Τρωγιλία. Ἔστι καὶ Τρωγιλία ἡ Μυκάλης, ἣ λέγεῖ ἡ Τρωγίλιον. B

TROGILUS, regio in Sicilia. Est etiam regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius, & Trogilia. Est etiam Trogilia Mycalæ, quæ etiam Trogilion dicitur.

ΤΡΩΙΑ΄Σ[11], ἡ χώρα ἡ Ἰλίας, ἡ ἐκαλεῖτο Τέυκρις, ἡ Δαρδανία, ἡ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τρωαδεύς. Ἐντεῦθεν ἓν Ἡγησιάναξ γραμματικὸς, γράψας περὶ τῶν Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἓν, καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων· Ἦν ἢ Τρωαδεύς. C

TROIAS, regio Ilii, quæ vocabatur Teucris, & Dardania, & Xanthe. Gentile, Troadeus. Hinc erat & Hegesianax grammaticus; qui scripsit de Democriti dictione librum unum, & de Poëticis dictionibus. Erat vero Troadeus.

ΤΥ΄ΑΝΑ, πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, ὑποπεπωκυῖα τῷ Ταύρῳ, τῷ καὶ πὰς Κιλικίας πύλας. Οἱ πολῖτα Τυανεῦς, ὡς Ἀδανεῖς. Λέγεῖ καὶ Τυανίτης, ἡ Τυανίτις ἡ θηλυκόν. Ἐκαλεῖτο ἢ Θόανα, ἡ καὶ [12] Παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀρριανός. Ἔστι ἡ Τύανα πόλις Αἰγύπτου, ἣ μᾶλλον ἀναλογεῖ τὸ Τυανίτης, [13] ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων χώραν. D

TYANA, urbs media Ciliciæ & Cappadociæ, subjacens Tauro juxta Cilicias portas. Cives, Tyaneis, ut Adaneis. Dicitur etiam Tyanites, & Tyanitis fœmininum. Vocabatur vero Thoana, & juxta paragrammatismum Tyana, ut Arrianus. Est etiam Tyana urbs Ægypti, cujus ad analogiam magis accedit Tyanites, propter Ægyptiam regionem.

ΤΥ΄ΔΕΡΤΑ, πόλις Τυῤῥωνικὴ, ἐθνικὸν Τυδερτῖνο@·. Τὸ ἐθνικὸν, Τυδερτῖν@·. E

TYDERTA, urbs Tyrrhenica, neutro genere. Gentile, Tydertinus.

ΤΥΗ΄ΝΙΣ[14], πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυηνίδ@· πῶμ@·. Τὸ ἐθνικὸν, Τυηνίτης.

TYENIS, urbs Colchorum, a Tyenide fluvio. Gentile, Tyenites.

ΤΥΛΗΣΣΟ΄Σ, ὄρ@· Γαλλίας. [15] Τὸ πτικὸν, [17] Τυλήσι@·. Λυκόφρων, Ἄλλοι ἢ πρῶνας δυσβάτους Τυληστίων. F

TYLESSUS, mons Italiæ. Locale, Tylessius, Lycophron:

Alii vero cacumina aditu difficilia Tylessiorum.

ΤΥ΄ΛΙΣ[18], πόλις Θρᾴκης, ἧ Αἷμος πλησίον· Καὶ κλίνεῖ Τύλεως. Τὸ ἐθνικὸν Τυλίτης, ὡς Μεμφίτης.

TYLIS, urbs Thraciæ prope Hæmum. Et declinatur Tyleos. Gentile, Tylites, ut Memphites.

ΤΥΜΕ΄ΝΑΙΟΝ, ὄρ@· περὶ Φρυγίαν. Οἱ κατοικοῦντες, Τυμεναῖοι. G

TYMENÆUM, mons circa Phrygiam. Incolæ, Tymenæi.

ΤΥ΄ΜΗΝΝΑ, κώμη Λυκίας. Ἐκλήθη ἢ ἀπό τινο@· τράγου ἄτους ὀνομαζομένου, ὃς ἀπολλαζόμενο@· ἀπὸ ἧ αἰπόλιο, ἦλθεν ἐπὶ πώγωνα βεβρεγμένο@· [19]· ὧ καταχολησάμενοι, εὗρον πηγὴν ἐν τινι λόκμῃ. Καὶ πάντως, καὶ τὸ χωρίον ἄτου ἐκάλεσαν. Τὸ ἐθνικὸν Τυμιννεύς, [19] ὡς Πραρεύς, Πατρεύς· Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ τούτου. H

TYMENNA, vicus Lyciæ. Vocata vero fuit a quodam hirco hujus nominis, qui a grege caprarum discedens barba madente veniebat. Quem sequuti invenere fontem in quodam frutteto. Et hunc, & regiunculam sic vocavere. Gentile, Tymenneus, ut Prareus, Patareus. Gaudent enim Lycii hac forma.

ΤΥ΄ΜΗΣ[20], Τυμῆτ@·, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Τυμήσι@·, ὡς [21] Σφραγήσι@·, Μαγνήσιος. I

TYMES, etis, urbs Libyæ. Gentile, Tymesius, ut Sphragesius, Magnesius.

[11] Τρωΐας] Lege Τρωὰς ἡ Τρωϊάς. poëticum est aut ne quidem poëticum. nam nemo quod sciam ita usus est. *Salm.*

[11] Τρωΐας.] Lege Τρωὰς non Τρωϊάς, uti liquet ex gentili.

[12] Κατὰ τὰς κιλικίας πύλας.] MSS. κατὰ τὰς κιλικίας πύλας.

[13] Παραγραμματισμόν.] Hæc vox etiam occurrit in voce Βόαγρος & apud Arrianum pag. 4.

[14] Διὰ τῶν Αἰγύπτιων χώραν.] Forte leg. Διὰ τὴν Αἰγύπτιον τόπον sive χωρογραφίαν.

[15] Τυλῆσις] Forte eadem est urbs, quæ a Stephano Πυλῆσις dicitur.

[16] Τὸ πτικὸν.] Τοπικὸν & Πτικὸν idem. sæpe enim confundit. *Salm.*

[17] Τυλήσι@·.] Lycoph. pag. 156 cum dupl. λ, sed simplici figma.

[18] Τύλις.] Vide not. Valesii pag. 346 ad Polyb.

[19] Ὡς Πραρεύς &c.] Forte Πάτταρα Πατταρεύς.

[20] Τύμης.] Vide notam in Θώνα. Vide in Τωλος, est idem oppidum.

[21] Σφραγήσι@·.] Forte φαγήσι@·. Gentilia hic proba videntur.

[22] Τυμε-

ΤΥΜΝΙΣΣΟ'Σ [22], πόλις Καρίας, [23] ἀπὸ Τυμνίσσης ῥάβδου· Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον Τυμνίαν λέγουσιν. Ὁ πολίτης Τυμνισσεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν.

A TYMNISSUS, urbs Cariæ, a Tymnisso virga. Xanthii enim virgam Tymniam vocant. Civis, Tymnisseus, ut Alexander in primo Lyciacorum.

ΤΥ'ΜΝΟΣ [24], πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Τύμνιος· Ἀλέξανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ Καρίας δευτέρῳ.

B TYMNUS, urbs Cariæ. Civis, Tymnius. Alexander in secundo de Caria.

ΤΥ'ΜΦΗ [25], ὄρος Θεσπρωτικόν· Καὶ Τυμφαία, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τυμφαῖος· Καὶ Ἡλυκῶς, Τυμφαία. Καὶ κλητικὸν, Τυμφαϊκόν· [26] Καὶ [27] Τυμφαΐς, ὡς Ἀχαΐς.

C TYMPHE, mons Thesproticus. Et Tymphæa urbs. Gentile, Tymphæus. Et fœminine Tymphæa. Et possessivum Tymphaicus. Et Tymphæis, ut Achæis.

ΤΥ'ΜΩΛΟΣ [28], ὅτως ὁ Τμῶλος, καὶ μιηλικὸν [29] σχηματισμόν.

TYMOLUS, sic Tmolus, juxta poëticam formationem.

ΤΥ'ΝΗΣ [30], Τύνητος, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Τυνησαῖος, ὡς [31] Φρυγησαῖος, Γυμνησαῖος, [32] Ἀδρυμησαῖος.

D TYNES, Tynetis, urbs Siciliæ. Gentile, Tynesæus, ut Phrygesæus, Gymnesæus, Adrymesæus.

ΤΥ'ΠΑΙΟΝ [33], ὄρος Ἠλίδος· Παυσανίας [34] Ἠλιακῶν α.

TYPÆUM, mons Elidis. Pausanias Eliacorum primo.

ΤΥΠΑΝΕ'ΑΙ, πόλις Τελφουσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τυπανεάτης, [35] ὡς Φενεάτης.

TYPANEÆ, urbs Triphyliæ. Gentile, Typaneates, ut Pheneates.

E

ΤΥ'ΡΑΣ [36], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Καὶ ἐὰν θέλῃς Τύραν, Τυρέτην εἶναι τὸ ἐθνικὸν. [37] Ἔστι καὶ [38] Τυρίτης, ἀπὸ τοῦ Τύρις. Ὁ δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, [39] τοὺς δὲ πολίτας [40] Τυρανύς· Ἐκαλεῖτο δὲ [41] Ὀφιοῦσσα.

TYRAS, urbs & fluvius in Euxino Ponto. Et oportebat a Tyras, Tyratem esse gentile. Est etiam Tyrites, a Tyris. Polyhistor vero fluvium, & urbem Tyram, cives autem Tyranos. Vocabatur vero Ophiussa.

F

ΤΥΡΑΚΙ'ΝΑΙ, πόλις Σικελίας, μικρὰ μέν, εὐδαίμων δ' ὅμως. [42] Τὰ ἐθνικὰ Τυρακινᾶται, καὶ Τυρακινάτης ἠλυκόν. [43] Τυρακίνεον δ' αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ.

TYRACINÆ, urbs Siciliæ, parva quidem, sed tamen felix. Gentilia, Tyracinæi, & fœmineum Tyracinæa. Alexander vero in Europa Tyracenum eam vocat.

G

[22] Τυμνισσός.] Mela. Thyssamissa. Gelos & cum portu urbs quam complectitur Thyssamussa cognomen est. Lege Tymnissa. Salm.

[23] Ἀπὸ Τυμνισσοῦ.] Legendum, ἀπὸ Τομνίας. Idem.

[24] Τύμνος.] Thymnias apud eundem Melam legitur, ut & Tymnias. Idem.

[25] Τυμφη.] Etiam hujus montis nomen corruptum apud Strabonem lib. 7. Παραλείπει δὲ κἀντεῦθεν Ἀπολλώνιος ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορούμενος ἐν Σκύμνῳ τὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς αὐτὸν ἐλθόντα τοῖς ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἥρωσι. Lege Τυμφη. Helychius. Λευκόνιον· ὄρος πλησίον Στυμφαίου. Lege πλησίον Τυμφαίου. Mirum quam sæpe hoc nomen inveniatur corruptum. Helychius. Τυμφαῖον ἱδρῶτα. λέγει δὲ ἐπὶ τῆς Ἠπείρου. Sed verba Helychii mendota esse videntur, & legendum Θεσπρωτίδος ἱδρῶτα. Nam illic surreptit ἄγκων pro Θεσπρωτίδι consuetudine nota γη. sic ἀπὸ Ἀγκώνος. Salm.

[26] Τύμφη.] Vide Pal. Gr. ant. pag. 239.

[27] Τυμφαΐς.] Apud Callimachum male legitur Στυμφαΐς. Legendum ehim Τυμφαΐς ἐπὶ Τυμφαίδες τῶν ἐπιχωρίων, ubi interpres Στυμφαΐδες ἐπιφάνειαι. Στύμφη γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. Legendum Τυμφαΐδες & Τύμφη ex hoc Stephani loco. Salm.

[28] Καὶ Τυμφαΐς, ὡς Ἀχαΐς.] Vide Plin. pag. 751 lib. 35 cap. 17.

[29] Τύμωλος.] Salm. in MSS. καὶ μιηλικὸν μετασχηματισμόν.

[30] Σχημαλισμόν.] Μετασχηματισμόν. Ita legunt MSS. Salm.

[31] Τυήσ.] Lege Τυήσ, Τυήτος· τὸ ἐθνικὸν Τυησαῖος, ὡς Φρυγησαῖος, γυμνησαῖος, ἀδρυμησαῖος. Sane vulgo hæc corruptissime leguntur. Ita legendum esse, ut posuimus, ratio omnis evincit. Sic Τύμας, Τύμητος, Τυμησαῖος paulo supra, & sic sexcenta ejusmodi. Salm.

[32] Τυήσ.] Hæc sunt corruptissima etiam in MSS. lege. Est Africæ non procul Carthagine oppidum.

[33] Φρυγησαῖος.] Forte Φαρσησαῖος, a Φάρσης. etiam Φαρσησαῖος in illa voce.

[34] Ἀδρυμησαῖος.] Vide in Adrymes & Βίρης.

[35] Τύπαιον ὄρος Ἠλίδος.] Helych. Τύπαιον ὄρος Βοιωτίας. Salm.

[36] Ἠλιακῶν.] MSS. Ἰλιακῶν.

[37] Ὡς Φενεάτης.] Non quadrat primitivum, quod est Φενεύς.

[38] Τύρας.] Vide Perip. Pont. Eux. pag. 8. & Voss. not. pag. 12.

[39] Ἔστι δὲ Τυρίτης.] Vide Herod. lib. IV. pag. 241. fluvius ab illo Τύρης & gentile Τυρίτης.

[40] Τυρίτης ἀπὸ τοῦ Τύρις.] Τύρις enim dicitur etiam ille fluvius. Hesy. Τύρας ποταμὸς ἐκδίδως εἰς Βορυσθένη. Salmasius.

[41] Τὸν δὲ πολίτην Τυρανύς.] Lege τὸν δὲ πολίτην Τυρανίτην.

[42] Τυρίνης.] Lege Τυρανίτης. Salm.

[43] Ὀφιοῦσσα.] Vide Spanh. pag. 279.

[44] Τὰ ἐθνικὰ.] Ex Voss. legimus τὸ ἐθνικὸν Τυρακινᾶτης. Τυρακινάτης ἠλυκός.

[45] Τυρακίνεον.] Lege Τυρακίνεον. Salm.

[46] Τυρακίνεον.] Quare Salmasius ad marginem sui codicis

ΤΥΡΙΤΑΚΙ΄ΤΗ[44], πόλις Πόντ. Τὸ Α ἐθνικὸν [45] Τυριτακαῖος, ὁ Τυριτακώσιος τῷ συνηθεστέρῳ.

ΤΥΡΜΕ΄ΝΙΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος ναυτικώτατον· Ἑρμιωνέων ἢ Φυγάδες.

ΤΥΡΜΙ΄ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος Φυ- Β λῆς. Ὁ δημότης, Τυρμίδης. Τὸ πτηνὸν, ὁ Τυρμιδῶν, οἷς Τυρμιδῶν, ὁ Τυρμιδῶν.

ΤΥΡΕ΄ΔΙΖΑ[46], πόλις Θρᾴκης, μετὰ Σέρριον. [47] Ἑλλάνικος ἢ Τυρόδιζαν αὐτὴν φησιν, ὁ Περσικῶν δευτέρῳ· Τὸ ἐθνικὸν δεῖ C [48] Τυροδιζᾶνος, ὡς Γαζαῖος. Νῦν ἢ Τυροδιζηνοὶ λέγονται, ὡς Κεφαλῆνες ὁ τρίτῳ περὶ ψηφισμάτων.

ΤΥ΄ΡΟΣ[49], νῆσος ὁ τοῖς Φοίνιξι, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος. Ἔστι καὶ Τύρος ἡ [50] Λακωνικῆς, καὶ νῆσος [51] πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμίδωρος Τύλον, ἀφ᾽ οὗ Λ καλεῖ. D Ἔστι καὶ πόλις Ἰνδική, καὶ Λυδίας, καὶ Πισιδίας. Ἀρριανὸς ἢ τὰ [52] Ἀναβατικὰ Τύρον καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τύριος, καὶ Τυρία θηλυκόν· Καὶ τὸ Ε ἡδύσπαρον, Τύριον. Καὶ θηλυκὸν Τυριακός, ὡς Ῥοδιακός. [53] Ἐκλήθη ἢ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

ΤΥΡΡΗ΄ΝΙΑ[54], χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Τυρρηνοῦ. Ἔστι καὶ Τυρρηνία πό- F λις, ἡ λέγεται καὶ Τυρρήνη· | Καὶ Τυρρηνοί, οἱ πολῖται. Καὶ Τυρσηνὴ θάλασσα, καὶ Τυρσηνίς. Καὶ θηλυκὸν, Τυρσηνικὸς, καὶ Τυρσηνική, καὶ Τυρσηνικόν. Λέγονται καὶ Τυρρηνοὶ οἱ Ἀδριάται, ἀπὸ Τυρρηνοῦ τοῦ Δωρίδα βάλλοντος· G Ἀφ᾽ οὗ καὶ ἀφαίρεσιν, καὶ χάμμα[55] πρόσθεσιν, [56] τύραννος ἐκλήθη.

ΤΥ΄ΡΣΗΤΑ, πόλις [57] Σαυνιτῶν· Φίλιππος ἐνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυρσητῖνος.

ΤΥ΄ΣΚΛΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Λέγεται καὶ Τύσκλανον. Τὸ ἐθνικὸν, Τυσκλανός.

ΤΥΦΡΗ΄ΣΤΟΣ[58], πόλις ἡ Τραχῖνος, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ [59] πέφρας Ἡρακλέους, ἡ [60] ἀπὸ Τυφρηστοῦ, ὑὸς Σπερχειοῦ. Τὸ

TYRITACITE, urbs Ponti. Gentile, Tyritacæus, & Tyritacenus, consuetâ formâ.

TYRMENII, Scythicus populus navigandi peritissimus. Interpretantur vero fugitivi.

TYRMIDÆ, populus Oeneidis tribus, Popularis, Tyrmides. Locale, ex Tyrmidis, ad Tyrmidas, in Tyrmidis.

TYREDIZA, urbs Thraciæ, post Serrium. Hellanicus vero Tyrodizam eam vocat in Persicorum secundo. Gentile debet Tyrodizæus, ut Gazæus. Nunc vero Tyrodizeni dicuntur, ut Craterus in tertio de Pisephismatis.

TYRUS, insula in Phœnice, a Tyro Phœnice. Est etiam Tyrus Laconicæ, & insula juxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylum per l vocat. Est etiam urbs Indica, & Lydiæ, & Pisidiæ. Arrianus vero Anatha Tyrum vocat. Gentile, Tyrius, & Tyria fœmineum. Et neutrum Tyrium. Et possessivum Tyriacus, ut Rhodiacus. Vocata vero etiam fuit Palætyrus, & gentile, Palætyrius.

TYRRHENIA, regio juxta Adriam, a Tyrrheno. Est etiam Tyrrhenia urbs, quæ dicitur quoque Tyrrhene. Et Tyrrheni, cives. Et Tyrsenum mare, & Tyrsenis. Et possessivum Tyrsenicus, & Tyrsenica, & Tyrsenicum. Dicuntur etiam Tyrrheni, Adriatæ, a Tyrrheno juxta dialectum Doricam. A quo per ablationem & litteræ additionem, Tyrannus vocatus fuit.

TYRSETA, urbs Samnitum. Philistus undecimo. Gentile, Tyrsetinus.

TYSCLUS, urbs Italiæ. Dicitur quoque Tysclanum. Gentile, Tysclanus.

TYPHRESTUS, urbs Trachinis, dicta ab Herculis cinere, vel a Typhresto Sperchii filio. Gentile, Typhrestius. Et neutrum,

dicis volebat hic legi Τυρακίνιος, non video rationem. Puto vocem esse corruptam. Nam illud pro gentili posset fumi, & etiam vox Τυρακίδιος. Nam tali formatione gentilium gaudent Siculi. Vide in voce Ἀξακαῖος. Nisi quis dicat gentile cum suo primitivo convenire, uti aliquando contingit.

[44] Τυριτάκιτα.] In Vossiano codice Τυριτάκη legitur. Ergo sequentia se bene habent.

[45] Τυριτακαῖος.] Lege Τυριτακιζῶος ὁ Τυριτακίλιος. Salm.

[46] Τυρίδιζα &c.] Lege ὁ Τυριτακιζῶος, ὁ Τυριτακιτίλιος.

[47] Τυρόδιζαν.] Vide Herodot. lib. VII.

[48] Ἑλλάνικος.] In Vossiano Ἑλλάνικος ἐν Τυρσηνίδος αὐτὴν φησιν.

[49] Τυροδιζᾶνος.] Legerem Τυριδιζαῖος. Nam a priori formabat.

[50] Λακωνικῆς.] Vide Arr. pag. 488.

[51] Πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ &c.] Salm. ad Sol. 1023.

[52] Ἀναβατικὰ.] Ἀνάθα MSS Salm.

[53] Ἐκλήθη ἢ &c.] Vossius ad Scyl. pag. 20.

[54] Τυρρηνία.] Eust. ad Dion. pag 48.

[55] Τύραννος ἐκλήθη.] Olim pro rege, sed nunc pro Monarcha, qui subditis suis & aliis vim infert. Vide distinctionem apud Lycoph. Schol. pag. 92.

[56] Σαυνιτῶν.] Ταυνιτῶν habent MSS. Salm.

[57] Τυρσητός.] Vide Etymol. Mag.

[58] Τύφρης.] Τύφρης forte.

[59] Ἀπὸ Τυφρηστοῦ ὑοῦ Σπ.] Lege ἀπὸ Τύφρης Ἡρακλέους ὑοῦ Σπερχειοῦ. Sic supra φύκιος ὑοῦ. Τύφρης Τυφρηστός, ut Ὀσσαῖος Ὀσσαγέτης, quæ sunt nomina propria Salm.

[60] Τυ-

τὸ ἐθνικὸν, Τυφρήσιος. Καὶ τὸ ἐδέπρον. Παρθένιος, [60] Τυφρήσιον [61] ἔπος. Καὶ ὄρος ἀρσενικῶς, Τυφρησός.

Τύχη [62], πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν. Ἔφορος ἐν δυοκαιδεκάτῳ, νῆσον Τυχίαν φησίν. Ἔστι δὲ καὶ Τυχαῖον, ὄρος μεταξὺ Ἐρεσίας καὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν Τύχης, Τυχαῖος.

trum, Parthenius, Typhrestium carmen. Et mons masculine Typhrestus.

TYCHE, urbs Siciliæ, prope Syracusas. Ephorus in duodecimo insulam Tychiam inquit. Est vero etiam Tychæum, mons in Eretriam & Bœotiam. Gentile Tychæ, Tychæus.

[60] Τυφρήσιος ἔπος.] Lege Τυφρήσιον πῖπυ aut πῖπος, quod mihi magis placet. *Salm.*

[61] Ἔπος.] Εἶπε.

[62] Τύχη.] Vide Casaub. ad Strab. pag. 125. Vide etiam Trist. tom. 2 pag. 403. Vocabulum Τύχης, sive Τύχη, quod attinet, quod Latine formaveris *Tycha*, & *Tyca*; corruptum id esse apud Thucyd. lib. VI. in Σύκλῳ, ipsum historiæ filum docet. Apud Diodorum lib XI, quum scriptum esset in vulgatis exemplaribus Ἰνύκλῳ, maluerunt id viri docti corrigere in Τύκλῳ. Sed ibi Τύκλῳ esse legendum fidem facit Thucydidis auctoritas. Scilicet Jonicâ id fiebat dialecto, quæ Τύκη dicit, quod aliæ Τύχη seu Τάϊχη; & id genus alia. Apud Ciceronem in variis exemplaribus varie legitur; alias Græca formatione *Tyche*; alias Latina *Tucha*. In Livii vulgatis exemplaribus legitur ubique *Thica*: quæ adeo inepta est scriptio, uti, quid ipse scripserit Livius, colligere inde vix queam. *Cluverius.*

Υ.

Y.

Υ

ΑΙΑ, πόλις Λοκρῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Υαῖος. Θουκυδίδης τρίτῃ.

ΥΑΜΕΙΑ, πόλις Μεσσηνίας, ἡ πέντε μία. Ὁ πολίτης, Υαμείτης, διὰ διφθόγγου.

ΥΑΜΙΟΝ, πόλις Τρωϊκή. Τὸ ἐθνικὸν Υάμιος, ὡς Βυζάντιος. Καὶ Υαμιώς, ὡς Δουλιχιώς.

ΥΑΜΠΟΛΙΣ [1], πόλις Φωκίδος. Ὁ οἰκήτωρ, Υαμπολίτης.

ΥΑΝΤΕΣ [2], ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν. Λέγονται καὶ Ὑάνλιοι. Καὶ Ὑάνλα, καὶ Ὑαυλία, καὶ Ὑαυτῖνοι, ἡ Ὑαυλίνη γλυκῶς. Ἔστι δὲ Ὑαυλία πόλις Λοκρῶν.

ΥΑΠΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Ὑάπου. Ὁ πολίτης, Ὑαπεύς.

ΥΑΣΙΣ, πόλις Λιβύης. Λέγεται καὶ Οἴασις· καὶ ὁ πολίτης, Οἰασίτης, ὁ ποιητὴς Σωτήριχος, καὶ ὁ τὰ πάτρια γεγραφώς. Ὁ πολίτης, Ὑασίτης.

ΥΒΑ, ὅτως ὁ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Τινὲς δὲ τὸν δῆμον Ὑβάδαι λέγουσι. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ὑβάδων, εἰς Ὑβάδων, ἐκ Ὑβάδων.

ΥΒΕ-

Υ

ΑΙΑ, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Hyæus, Thucydides tertia.

ΥΑΜΙΑ, urbs Messenæ, una ex quinque. Civis, Hyameites per diphthongum.

ΥΑΜΙΟΝ, urbs Troica. Gentile, Hyamius, ut Byzantius. Et Hyamicus, ut Dulichieus.

ΥΑΜΠΟΛΙΣ, urbs Phocidis. Incola, Hyampolites.

ΥΑΝΤΕΣ, gens circa Alalcomeniam. Dicuntur etiam Hyantii; & Hyantius, & Hyantia, & Hyantini, & Hyantina fœminine. Est etiam Hyantia, urbs Locrorum.

ΥΑΠΕΙΑ, urbs Phocidis, ab Hyapo. Civis, Hyapeus.

ΥΑΣΙΣ, urbs Libyæ. Dicitur etiam Oasis. Et civis, Oasites, poëta Soterichus, & qui patria scripsit. Civis, Hyasites.

ΥΒΑ, sic populus Leontidis tribus. Aliqui vero populum Hybadæ dicunt. Localia, ex Hybadis, ad Hybadas, in Hybadis.

ΥΒΕ-

[1] Ἀκρῶν.] In Vóss. λοκρῶν τῶν ὀζολῶν.

[2] Ὑαμπολις.] Vide Palm. Græc.

[3] Ὑαυῖες.] Vide in voce Ἀλαλκομένιον. & Apollonii Schol. pag. 371. Vide vocem Ἀλαλκομένιον. & dubito, an hic non ita sit rescribendum.

[4] Οἰασίτης.] Videtur hic aliquid deesse. forte ὡς.

[5] Ὑασίτης.] Vide in voce Ἄασις.

[6] Τινὲς δὲ τὸν δῆμον &c.] Emendanda illa verba.

Τ' Β Ε' Α Η, πόλις περὶ Καρχηδόνα. [7] Ε'κατα῀ῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τ'ελίτης. A

Τ' Β Α Λ Ι, τρεῖς πόλεις Σικελίας· Η' μείζων, [8] ἧς οἱ πολῖται Τ'αλαῖοι· Η' μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται [9] Γαλεῶται, [10] Μεγαρεῖς· Η' δὲ ἐλάττων, Η'ρὰ καλεῖται. Ε'τι καὶ πόλις Γ'πελίας. [11] Τῶν Τ'Λων, * [12] ἀπὸ Τ'Λου τοῦ βασιλέως. Διὰ τοῦτο πολλὰς Τ'Λας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων. Τοὺς οἰκοῦντας, Μεγαρέας ἐκάλουν. Μία δὲ τῶν Τ'Λων Τίελλα καλεῖται, ὡς Φίλιστος πέμπτῳ Σικελικῶν. B C

Τ' Γ Α Σ Σ Ο Σ, πόλις Καρίας, ὡς [13] Βύβασσος, [14] Καρύασσος. Τὸ ἐθνικὸν Τ'γάσιος, ὡς Βυβάσσιος. Λέγεται δὲ Τ'γάσσιον πεδίον διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ Τ'γασσεύς.

Τ' Δ Α' Ρ Κ Α Ι, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἀνὰ πεξάμενον Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ. D

Τ' Δ Η [15], πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾤκει [16] Ο'μφάλη, δωρησάμενα Λυδῶν, Ἡρδάνου θυγατέρα, ὡς Α'πολλώνιος Καρικῶν πέμπτῳ. Ο'μήρου δὲ β λ.

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Τ'λη ἔνι οἰκία ναίων. E

Τὸ ἐθνικὸν, Τ'δαῖος. [17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνορ παρῳδηθήσεται μεταμορφώσεως τῷ αὐτῷ Τ'δῳ, ἐν Σάρδεσι φησίν. F

Τ' Δ Ι Σ Σ Ο Σ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Τ'δίσσου παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Α'στερίας, [18] θυγατρὸς Τ'δέως, ὡς Α'πολλώνιος Καρικῶν πέμπτῳ. Ἐξ ὧν ἐγένηθη Τ'δις· Ἐξ ἧς καὶ ἡ πόλις Τ'δισσός. Ο' πολίτης, Τ'δισσεύς, ὡς αὐτὸς Α'πολλώνιός φησιν. G

Τ' Δ Ρ Α [19], νῆσος Λιβύης, περὶ Καρχηδόνα, ὡς Ε'φορος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τ'δραῖος, ἢ Τ'δρείτης.

Τ' Δ Ρ Α Μ Ι Α, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται, Τ'δραμιεῖς, ὡς Μεγαρεῖς. H

Τ' Δ Ρ Ε' Α [20], νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι· Ε'κατα῀ῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Τ'δρεάτης· Οὕτω γὰρ ἐχρημάτιζεν Εὐάγης Τ'δρεάτης κωμῳ- I

HYBELE, urbs circa Carthaginem, Hecatæus Asia. Gentile, Hybelites.

HYBLÆ, tres urbes Siciliæ. Major, cujus cives Hyblæi. Parva, cujus cives Galeotæ, Megarenses. Minor vero, Hera vocatur. Est etiam urbs Italiæ. Hyblam, ab Hyblo rege. Propter hoc multas Hyblas vocari Siculorum urbium. Habitantes, Megarenses vocabant. Una autem ex Hyblis Tiella vocatur, ut Philistus Siculorum quarto.

HYGASSUS, urbs Cariæ, ut Bubassus, Caryassus. Gentile, Hygassius, ut Bubassius. Dicitur etiam Hygassicius campus per diphthongum, a quo etiam Hygasseus.

HYDARCÆ, gens Indica, quæ Libero Patri repugnavit, ut Dionysius Bassaricorum tertio.

HYDE, urbs Lydiæ, in qua habitabat Omphale Lydorum regina, Jordani filia, ut Apollonius Caricorum quarto. Homerus per l.

Coriariorum præstantissimus Hyla ædes habitans.

Gentile, Hydæus. Leander vero Nicanor exponit in Metonomasiis eamdem Hydam, & Sardeis vocat.

HYDISSUS, urbs Cariæ, ab Hydisso filio Bellerophontis, & Asteriæ, Hydei filiæ, ut Apollonius Caricorum quarto. Ex quibus natus est Hydis. Ex quo etiam urbs Hydissus. Civis, Hydisseus, ut ipse Apollonius inquit.

HYDRA, insula Libyæ, circa Carthaginem, ut Ephorus quinto. Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

HYDRAMIA, urbs Cretæ, ut Xenio, qui Cretica scripsit. Cives, Hydramieis, ut Megareis.

HYDREA, insula juxta Troezenem. Hecatæus Europa. Gentile, Hydreates. Sic enim nominabatur Euages Hydreates, comœdiæ

---

[7] Ε'κατα῀ῖος Ἀσίᾳ.] Dubito an non Λιβύῃ.

[8] Ἧς οἱ πολῖται Γαλαῖοι] Μεγαρεῖς.] In MSS. habetur ἧς οἱ πολῖται Τ'αλαῖοι Γαλεῶται, Μεγαρεῖς Salm.

[9] Γαλεῶται] Vide Steph. in voce Γαλεῶται.

[10] Μεγαρεῖς·] Virgilius Hybla vel est oppidum Siciliæ, quod nunc Magara dicitur &c. *Salm.*

[11] Τῶν Τ'Λων ἀπὸ Τ'Λου.] MS. unus πῶν ὕλων ἀπὸ ὕλης βασιλέως. sed mendose. Post idem legit ἀφ' τὸ πολλὰς ὕλας καλεῖσθαι, quæ vera est lectio. Mox tum legendum ἐξ οἰκούντων πόλεων τὰς οἰκοῦσας μεγαρίσι ἐκάλουν. Idem.

[12] Ἀπὸ Τ'Λου &c.] Vide Megara.

[13] Βύβασσος·] Lege Βύβασσος.

[14] Καρίασσος·] Legend. est Κρίασσος· sine dubio. Vide in illa voce.

[15] Τ'δη·] Vide Trist. t. 1. 353.

[16] Ομφάλη.] Vide in voce Αυδία. Vide in Greg. Nazz. testam. subs.

[17] Λέανδρος δ' ὁ Νικάνορος.] Ita etiam MSS. sed est mendosum. Lege. Λέανδρος δ' ὁ Νικάνορος παρῳδηθήσεται, ὡς οὐ μετονομασίαις τῷ αὐτῷ Τ'δῳ ἐν Σάρδεσι φησι. Salm.

[18] Λιστερίας τοῦ Τ'δέως.] Vide Valesium ad Harpocrat. pag. 85.

[19] Θυγατρὸς Τ'δέως.] Lege θυγατρὸς ὕδως. Τ'δις ὕδως, ut ἄστις ἄστως. Ἐξ ὧν ἐγένηθη ὕδις, nisi sit legendum ὕδης, ut ἄδης. Vel ἐξ ὧν ἐγένηθη ὑδατός Salm.

[20] Τ'δρα.] Vide Tollii notas ad Palæph. pag. 241. Τ'δραξ apud Synes. pag. 220. Sed ad hunc locum non pertinet.

[20] Τ'δρία.] Τ'δρα νῆσος· ἐν Ἄλλοις Δολίχαι. Hesy. ita vocat, quam Stephanus Τ'δρίαν.

Salm.

οι Τ'δρῆς,

μωδίας ποιητὴς, ὡς Διονύσιος ὁ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς μουσικῆς ἱστορίας· Ἦν δὲ ὁ Εὐάγης μιμητὴς παραμμάτων δηλαδὴ, καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δὲ ἀγαθὸς κωμῳδιῶν.

A diæ poëta, ut Dionysius tertio & vicesimo musicæ historiæ; *Erat autem Euages pastor quidam illiteratus scilicet, ac omnis eruditionis imperitus, comœdiarum autem poëta bonus.*

Τ῎ΑΡΔΡΕΛΑ, τὸ Καρίας· Ἐρατοσθένης τριακοστῷ ἕβδόμῳ Γαλατικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρηλεύς.

HYDRELA, Cariæ, Eratosthenes tertio & triceſimo Galaticorum. Gentile, Hydreleus.

Τ῎ΑΡΟΥΣΣΑ, φρούριον Δρεσνικῶς. Θεόπομπος τριακοστῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Τ῎ρύντιος, ὡς Σελινούντιος. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τ῎ρυσσαῖος, καὶ Τ῎ρύσσιος.

HYDRUS, caſtellum, maſculine. Theopompus nono & trigeſimo Philippicorum, Gentile, Hydruntius, ut Selinuntius. Eſt etiam urbs Italiæ. Gentile, Hydruſſæus, & Hydruſſius.

Τ῎ΗΤΤΟΣ, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Τήττου ἀνδρὸς Ἀργείου. Λέγεται δὲ Δρεσνικῶς. Ὠνόμασται δ᾽ ὕττω, διὰ τὸ καθυβρίζεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. Τὸ ἐθνικὸν Τήττιος, ὡς Τμήττιος. Τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Τήττιον καλοῦσιν.

HYETTUS, vicus Bœotiæ ab Hyetro viro Argivo. Dicitur etiam maſculine. Sic vero nominatus fuit, quod vehementibus imbribus compluatur. Gentile, Hyettius, ut Hymettius. Aliqui vero Aſpledonem Hyettum vocavere.

Τ῎ΘΜΙΤΑΙ, ἔθνος περὶ Λιβυρνοῖς καὶ Συωπίοις, ὡς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

HYTHMITÆ, gens prope Liburnos & Syopios, ut inquit Hecatæus Europa.

Τ῎ΚΚΑΡΟΝ, πόλις Σικελίας, ὡς φίλιος ὁ Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ χρονικῶν, πόλιν λέγει αὐτὴν τὴν Τ῎κκαραν. Μέμνηται τὸ λέξεως καὶ Θουκυδίδης. Τ῎κκαρα δέ, πλινθεῖα ἐστὶ τῆς Σικελίας, ἔνθεν φασὶ ῥᾳδίως καὶ [10] λαΐδα τὴν ἑταίραν. Τὸ ἐθνικὸν Τ῎κκαρώτης, καὶ κληθὲν Τ῎κκαρικός.

HYCCARON, urbs Siciliæ, ut Philiſtus Sicularum rerum primo. Apollodorus autem in ſecundo chronicorum, eam urbem vocat Hyccara. Meminit hujus nominis & Thucydides. Hyccara vero oppidum eſt Siciliæ, unde quoque meretricem Laïdem ortam narrant. Gentile, Hyccareus, & poſſeſſivum Hyccaricus.

Τ῎ΛΕΑ, χώρα Ποντικὴ, [11] Ἀσικὴ λεγομένη, τυγχάνει [12] Τλαία. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ [13] Πόντου.

HYLEA, regio Pontica, Abice dicta, hoc eſt, Silveſtris. Alexander in ſcripto de Ponto.

Τ῎ΛΑΜΟΙ, πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν δευτέρῳ τῶν Λυκίας. Εἶτα Διονύσιος φησὶ Τεβερμεὺν καὶ Τέρμερεν δύο ἀδελφὰς γῆμαι, καὶ γενέσθαι δέκα ἄρρενας ἑκάτερον. [16] Τλάμυς [17] δ᾽ τοὺς ϱ * πὺς φασί. Τὸ ἐθνικὸν, Τλαμίτης.

HYLAMI, urbs Lyciæ, ut Alexander Polyhiſtor in ſecundo de Lycia. *Deinde Dionyſius inquit, Tuberin & Termerin duas ſorores duxiſſe, atque utrumque decem mares genuiſſe,* Hylamos vero * ajunt. Gentile, Hylamites.

Τ῎ΛΗ [18], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων ἡμᾶται Τλάτης. Λυκόφρων,

HYLE, urbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur. Lycophro:

Καὶ [19] Σατραχον [20] βλώξαντις, Τλάτα π γλῶ. Ἔστι

Et Satrachum profecti, Hylateque terram.

Eſt

[21] Τῆβαι, ἡ ϵ πόλις Ἰταλίας.] Apud Melam *Hydrus mons, tum & Salentini campi*, ubi falſo corrigunt Hydruntum. apud eundem Melam corrige. *Et in Calabria Brundusium, Veretum*, non *valero*. Strabo lib. 6. Πεδία τὰ δὲ Ταραντῖνα ἐν τοῖς Βρεντεσίου μᾶλλον μὲν μάϵστ᾽ ἀπολίχνης χ τριῶν. καλοῦσι δὲ μάϵσαν οἱ τὴν Οὐάϵσαν. Verba Pomponii ita legenda ſunt. *Hydrus mons, tum & Salentini campi.* Montem vocat; quem Strabo στενὸν lib. 6. Τὸν δὲ Σαλεντῖνον Κεφαλὸν λεπτὸν φασὶ. εἰσβάλλει δ᾽ εἰς ϑ τὸ τ Ἀδρίαν ἱερὸν πόλισμα πατὴ τὸ ϕάραγξ, ϑ ὁ στενὸς ὃν καλοῦσιν ἄκρας Ἰαπυγίας σχηματίζων τὸ πλησίον τὰ πόλεις ἀπατηλὰς. Sine dubio στενὸν ſive promontorium intelligit Pomponius. *Idem.*

[22] Ἔστι ϵ πόλις Ἰταλίας.] Italica non dicitur ab epitom. Τῆβαι, ſed Τ῎ρυσσα. Vide in Ἄκρα. Conditores Italicæ civitatis inveniuntur id voce Βίτη.

[23] Τ῎ρυσσαῖος.] Τὸ ἐθνικὸ ὑφηνται non λέγ᾽ ἀλλὰ Τῆβαι, ſed λέγ᾽ ἀλλὰ Τ῎ρυσσα. Τ῎ρυσσα eſt λέγ᾽ ἀλλὰ Τῆβαι. *Salm.*

[24] Υμηττὸν.] Vide in Συάμεις.

[21] Υκκαρὸν.] Timæus apud Athenæum dicit Υ῎κκαρα ab Υ῎κκης piſce. *Salm.*

[25] Λαΐδα.] Syneſius apud Ariſtophanis interpretem. ὁ δὲ Δαΐς αὐδοχόστιδος ἐκ Καρικῆς ἐκ Σικελίας ἑταίρας. Legendum eſt manifeſte Υ῎κκαρικῆς. Idem interpres de eadem Laide. αὐτὴ ἐκ γνησίας ὑπερεύφημος ἦσα ἐξ ὑκκάρου τῆς Σικελίας ἐκ. Legendum ἐξ Υ῎κκάρου. Idem.

[27] Ἀσικὴ λεγομένη.] Ἀ῎σιοι ibi habitant; hinc Ἀσικὴ regio apud Stephanum voce Τλέα. Holſtenii obſerv. in Ortelii geographiam.

[28] Τλαία.] Vide Herodot. lib. IV pag. 227.

[29] Πόντου.] Adde Εὐξίνου, uti in voce Abii.

[30] Τλάμυς δὲ τοὺς ϱ * πὺς.] Lege. Τλαμὺς δὲ τοὺς καρπὺς ϕασι. In MS. ita legitur. Τλάμυς τοὺς ϛπὺς. Τλαμὺς autem in MSS. legitur, non Τ῎λαμυς. Salm.

[31] Δὶς τοὺς ϱ * πὺς.] Τοὺς καρπὺς forte legend.

[32] Τ῎λη] Vide Meurſ. Cyp pag. 79.

[33] Σατράχιον.] Σάτραχον MSS. *Salm.*

[34] Βλώξαντις.] Κλώσαντις. Idem.

[34] Βλάξαντις &c.] Κλώσαντις legend.

Ἔστι δὲ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Τλαῖος. Δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ Βοιωτίας ἐλθὼν Τλεύς. Ὅμηρος,

[31] Οἵ τ' Ἐλεῶν', εἶχον, ἠδὲ Τλον, καὶ Πετῶνα.

A Est etiam urbs Locrorum Ozolarum, cujus gentile, Hylæus. Constat vero etiam Bœotiæ esse Hylen. Homerus.

Quique Eleona habebant, vel Hylen, & Petcona.

Εἰρήκασι δὲ αὐτὴν ἀπὸ Τλης τοῦ Θεσπίως, ἤτοι ὑλώδης ἐστί. [36] Καὶ Τλη χωρίον, μεταξὺ τῶν Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως.

B Sed appellatam eam esse ab Hyle Thespiei vel quod silvestris sit. Etiam Hyle regiuncula inter Sabinorum & Romanorum urbem.

ΤΛΑΡΙΜΑ [37], πολίχνιον Καρίας ὑπὲρ [38] Θεσρωνικίας. Ὅθεν ὁ [39] Ἡρακλῆς, [40] ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ὀνομασθεὶς Φιλοσοφίαν ἀσκήσας. Ὁ πολίτης, Τλαρεμεύς.

C HYLLARIMA, oppidulum Cariæ, supra Thestronicam. Unde erat Hierocles; ab exercitationibus athleticis ad Philosophiam ductus. Civis, Hyllarimeus.

ΤΛΛΕΙΣ [41], ἔθνος Ἰλλυρικόν, ἀπὸ Τλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης τῆς Αἰγαίου ποταμοῦ, ὡς Ἀπολλώνιος πρώτῳ Ἀργοναυτικῶν. Ἔστι καὶ πόλις Τλη, ὡς αὐτὸς φησι. Τὸ ἐθνικὸν, [42] Τλεύς· Καὶ Ηλυκὸν, Τλίς. Καὶ Καλλιμάχῳ Τλις Τλίδος, ἀπὸ Ἀργείας μιᾶς τῶν νυμφῶν. Ἢ ἀπὸ Τλου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Δηϊανείρας. Ἔστι δὲ ὡς φασὶ Φωκεὺς, Αἰόλου Αἰολεύς, ὅτου Τλεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· [43] Τπὸ δὲ τὰς Τλας Λιθυρνοὶ, καὶ πύργοι Ἴδροι λεγόμενοι Θρᾷκες. Καὶ [44] τὸ Ηλυκὸν, [45] Τλις. Πρόκειται χερρόνησος ἠλίκη μάλιστα Πελοποννήσου, ὡς φασι, πεντκαίδεκα πόλεις ἔχουσα πεμμιγάδας οἰκουμένας. [46] Ἔστιν Τλις καὶ Φυλὴ Ἄργους, καὶ Δωρίων, καὶ Τροιζηνίων. Ὁ Φυλέτης, [47] Τλεύς. Χαράξ θ', Καὶ Παμφύλιοι καὶ Τλῆς.

D HYLLEI, populus Illyricus, ab Hyllo Herculis, & Melitæ filiæ Ægæi fluvii, ut Apollonius quarto Argonauticorum. Est etiam urbs Hyllæ, ut idem inquit. Gentile, Hylleus, & fœmineum, Hylleis. Apud Callimachum quoque Hyllis, Hyllidis, ab Argeia una Nympharum, vel ab Hyllo Herculis, & Deianiræ. Est autem, ut Phocus, Phoceus, Æolus, Æoleus, sic Hyllus, Hylleus. Apollodorus in secundo de terra; *supra autem Hyllos Liburni, & quidam ipsi dicti Thraces.* Et fœmineum, Hyllis. Præjacet Chersonesus magnitudine circiter Peloponnesi, ut ajunt, quindecim urbes habens peringentes habitatas. Est Hyllis etiam tribus Argi, & Dorensium, & Trœzeniorum. Tribulis, Hylleus. Charax nono; *Et Pamphylii, & Hyllei.*

E

F

ΤΛΟΤΑΛΑ, δῆμος Καρίας. Ἀπολλώνιος ἕκτῳ Καρικῶν· [48] Κάρης δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἔνθα Τλος ἀπώλετο, Τλάλαν ἐνόμασε, καὶ ἕδος ἐστῶσι τοῦ Ἀπόλλωνι. Καὶ νῦν ἔτι ἐστὶ τοῦ θεοῦ δῆμος ἐπὶ Τλαλάᾳ.

G HYLLUALA, populus Cariæ. Apollonius quinto Caricorum. Cares autem locum illum, ubi Hyllus periit, Hyllualam nominavit, & delubrum illic Apollini ædificavit, & nunc adhuc juxta Deum populus est Hylluala dictus.

Ala

[31] Οἵ τ' Ἐλεῶν' &c.] Iliad. β versu 500.

[36] Καὶ Τλη χωρίον &c.] Cluverius 1259. sed ex situ conjici potest non alium intelligere locum, quam qui ab Herodot. & Strabone Τλη appellatur. Eundem etiam in voce Ελεα: male ibi βῦλα nuncupat; Imo videtur eadem urbs, quam Stephanus alio loco Θύμβρα nominavit.

[37] Τλαρεμεύς.] Almendat Voss. ad Mel. pag. 81.

[38] Θεσρωνικίας.] Στρατονικίας legend.

[39] Ἡρακλῆς.] Ita supra minus emendate. Ἡρακλῆς is est fortasse, cujus habemus in Pythagoræ carmina commentarios. *Salm.*

[40] Ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων.] Vide Personum in Prolegom. ad Hierocl. em, hæc verba egregie explicat pag. 22. 23.

[41] Τλλεις.] Totam hanc de Hyllis aut Hyllensibus enarrationem in sua in Dionysii parecbolas transtulit Eustathius, nec aliunde quam ex hoc auctore sumpsit, qui tamen non nominatur. *Salm.*

[42] Τλεύς.] Hunc locum transcripsit Eustath. in comment. ad Dionysium pag. 55.

[43] Τπὸ δὲ τὰς Τλας.] Forte Τλεῖς legendum. sed occurrit apud Scymnum Chium. Vide Voss. ad Scyl. pag. 3.

[44] Τὸ Ηλυκὸν, Τλις.] Differt a priori Τλις. Imo procul dubio hic locus corruptus est. Eustatius habet τοῦτον δὲ σαφέστερον χαράσσουσι Τλις in Dionysium. Vide etiam Vossium ad Scylacem pag. 3. Τλικὸν legendum, non Ηλικὸν aut Τλις.

[45] Τλις. σαφέστερον χαράσσουσι ἄλλοι πρὸ αὐτῶν Πελοποννήσου. Hæc corrupta sunt. Eustathius habet, τοῦτον δὲ σαφέστερον χαράσσουσι Τλις. Salm.

[46] Ἔστιν Τλις &c.] Vide Pind. Schol. pag. 195.

[47] Τλεύς.] Vide Marc. Heracl. pag. 17.

[48] Κάρης δὲ τὸν τόπον.] Corruptissimus locus, quem tamen ex vestigiis antiquæ scripturæ facile emendamus. Lege Κάρες δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα Τλος ἀπώλετο Τλαλαν ὠνόμασαν καὶ ἵδρυσαν Τλιακοῦ Ἀπόλλωνος, ἔστι δὲ τοῦ θεοῦ ἔτι καὶ νῦν ἐπὶ τῇ Τλαλᾳ δῆμος ὁ τῶν Τλιακῶν. Salm.

[48] Κάρης.] Sed de Care quodam etiam meminit Stephanus in Alabanda, quem locum vide. Totus hic locus est corruptissimus, & parum juvant MSS. quippe Salmasius & nos in iisdem tantum posteriora hujus lectionis verba ita invenimus. Καὶ ἕδος ἐστῶσι Ἀπόλλωνος. Ex tenuibus hisce vestigiis veram lectionem conjectura elice-

λάλα λεγόμενον. [49] Ἄλλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἰρήκαμεν.

A Ala enim Cares equum vocant, ut etiam prius dictum est.

Τ῾ΜΗΤΤΟ῾Σ, ὄρος τῆς Ἀττικῆς· τὸ υ μακρὸν, καὶ βραχύ. Ὁ οἰκήτωρ, Τ῾μηττίος.

HYMETTUS, mons Atticæ; y longum, & breve. Incola, Hymettius.

Τ῾Ο῾Ψ, πόλις ἐν Ἰβηρίᾳ χερρονήσῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Τ῾οψ πόλις, ἧς ἡ Λεσυρὸς ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Τ῾οπαῖος καὶ Τ῾οπικῆς.

B HYOPS, urbs in Iberia Chersonesi. Hecatæus Europa; *Post vero Hyops urbs. Post autem Lesyrus fluvius*, Gentile, Hyopus, a genitivo.

Τ῾ΠΑΙΠΑ [50], πόλις Λυδίας, κλιθεῖσα ὑπὸ τῶν προκειμένων ὀρῶν, ὑπὸ τὸ Αἰπηνόν. Τὸ ἐθνικὸν, Τ῾παιπληνός. [51] Καλλίστας ἔχειν γυναῖκας τὴν πόλιν, δῶρον Ἀφροδίτης.

C HYPÆPA, urbs Lydiæ, condita sub adjacentem montem, nempe sub Æpos. Gentile, Hypæpenus. Pulcherrimas habere mulieres urbem, donum Veneris.

Τ῾ΠΑΙΛΟ῾ΧΙΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν· Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν.

HYPÆLOCHII, populus Mollossicus. Rhianus in quarto rerum Thessalicarum.

Τ῾ΠΑΝΑ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ὡς Πολύβιος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τ῾πανεύς.

D HYPANA, urbs Triphyliæ, ut Polybius quarto. Gentile, Hypaneus.

Τ῾ΠΑΝΙΣ [52], ποταμὸς καὶ πόλις μεταξὺ Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὅτι ὁ Τ῾πανις διχῇ χεόμενος, τὸ μὲν ἓν μέρος εἰς τὴν Μαιώτιν λίμνην βάλλει, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὸν Πόντον. Μητρόδωρος δὲ ἐν τετάρτῳ, καὶ πικρὸν εἰς αὐτὸν ἐγχεῖσθαι, καὶ ἄποτον ποιεῖν τὸν ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Τ῾πανίτης, [53] ὡς [54] Παναίτης.

E HYPANIS, fluvius, & urbs inter Pontum & Mæotim paludem. Sed Alexander Polyhistor inquit, Hypanim fluvium in duo divisum effundere unam partem in Mæotim paludem, alteram in Pontum. Metrodorus autem in quarto, fontem quoque quemdam amarum in ipsum immitti, & fluvium reddere potui inutilem. Gentile, Hypanites, ut Panaïtes.

F

Τ῾ΠΑ῾ΤΗ, πόλις Αἰνιάνων. Λέγει δὲ καὶ Τ῾πάτα. Ἔστι καὶ χώρα πλησίον Σαγγαρίου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Τ῾πάτιος, καὶ Τ῾παλαία, καὶ [55] Τ῾πάλις.

HYPATE, urbs Ænianum. Dicitur vero etiam Hypata. Est & regio prope Sangarium fluvium. Gentile, Hypatæus, & Hypatæa, & Hypateus.

Τ῾ΠΕΡΑΣΙΑ [56], πόλις, ἧς τὸ ἐθνικὸν Τ῾περασιεύς· Φλέγων ἐνάτῳ καὶ εἰκοστῷ περὶ τῶν Ὀλυμπιάδων.

G HYPERASIA, urbs, cujus gentile, Hyperasieus. Phlegon tertio vigesimo Olympiadis.

Τ῾ΠΕΡΒΟ῾ΡΕΟΙ [57], ἔθνος. Πρώταρχος δὲ φησὶν Ἄλπεις ῥίπαια ὄρη ἅτινα κατοικοῦσι· Καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας, Τ῾περβορέους ὀνομάζεσθαι. Ἀντίμαχος δὲ, τοὺς αὐτοὺς φησὶν [58] εἶναι τοῖς Ἀρμάσποις. [59] Δαμάστης δὲ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δὲ ἀνωτέρω [60] Ἀρμάσπους. Ἄνω δὲ Ἀρμ-

H HYPERBOREI, gens. Protarchus vero, Alpes Rhipeos montes sic appellatos esse: & omnes, sub Alpinis montibus habitantes, Hyperboreos nominari. Antimachus vero eosdem esse Arimaspis inquit. At Damastes in libro de gentibus, Supra Scythas habitare Issedones, superius vero Arimaspos. I Supra Arimaspos autem Rhipæos montes, ex qui-

elicere possumus. Quia hic habemus ἰδιώματα, procul dubio Κᾶρες, uti infra, & ὀνόματα hic quondam scriptum fuit. Itaque hunc locum ita lege: Κᾶρες δὲ τὸν ἵππον οὕτως ὕδρα Τ῾ΜΗ. ἀπολιθ. Τ῾ΠΑ. ἄλλα ὀνόματα, τὰ ἰδιώματα ἰδίωματα Ἀπίωνα.

[49] Ἄλλα.] Vide in voce Ἀλάβανδα.

[50] Τ῾παιπα.] Vide Spanh. pag. 896 Trist. t. 2 pag. 573.

[51] Καλλίστας ἔχειν.] Deest aliquid.

[52] Τ῾πανις.] Eustath. ad Dionys. 137.

[53] Ὡς Παναίτης.] Lege ὡς Ταναΐτης, vel quod verius esse puto, ὡς Ταναΐτης, & omnino ita legendum censeo. *Salm.*

[54] Παναίτης.] Lege Ταναΐτης. vel, quod idem esse puto, & magis huic loco conveniens, Ταναΐτης.

[55] Τ῾πάλις.] Vide Ursini notas ad Leg. pag. 259.

[56] Τ῾περασία.] Hæc ubi gentium sit, nescio, nisi sit eadem cum Τ῾περπία, quod verum esse putamus. Hyperasiæ regionis meminit Strab. lib. 8. συνάπτει δὲ ᾧ τὴν Τεγεατικὴν, τῷ ὄρει τῷ πρὸς τὴν Ἀρκαδίαν τὴν Τ῾περασίαν τὴν Τ῾περπτικὴν καλουμένην. Ab urbe Hyperesia prius fane tantum, formavit Strabo toti regioni nomen. *Salm.*

[57] Τ῾περβόρεοι.] Vide Cluv. Ital. antiq. pag. 319.

[58] Εἶναι τοῖς Ἀρμασποῖς.] Forte legendum est εἶναι αὐτοὺς τοῖς Ἀρμασποῖς.

[59] Δαμάστης.] Agathemero citatur, sed periplus pag. 2.

[60] Ἀρμασπούς.] Vide Cluv. in Germ. antiq. Locum emendat pag. 11.

Αρμαζοπῶν, τὰ Ῥίπαια ὄρη, [61] ἐξ ὧν τὸν Βορέαν πνεῖν χιόνα δι' αὐτῶν μηπόθεν ἐλπίειν. Ὑπὲρ ἣν τὰ ὄρη παῦται Ὑπερβόρεοι καλούμενοι, εἰς τὸν ἕτερον θαλάσσαν. Καὶ ἄλλοι ἄλλως. Ἑλλάνικος δὲ Ὑπερβόρεοι γράφει, ἀπὸ διφθόγγου.

A quibus boream flare, nivem vero nunquam eos deserere. Supra hos autem montes, Hyperboreos pertinere in alterum mare. Et alii aliter. Sed Hellanicus Hyperboreos scribit per diphthongum.

B

Ὑ ΠΕΡΔΕΞΙΟΝ, χωρίον Λέσβου, ἐν ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος. Καὶ Ὑπερδέξια Ἀθηνᾶ. Ὡς ἂν εἴποι τις Βυζαντίων Βυζάντιος, ἀπὸ τοῦ Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικὸν. Νικόλαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδέξιοι φησίν.

HYPERDEXIUM, regiuncula Lesbi, in qua Jupiter Hyperdexius. Et Hyperdexia Minerva. Ut igitur a Byzantio Byzantius, sic ab Hyperdexio Hyperdexius gentile. Nicolaus vero pluraliter Hyperdexios inquit.

C

Ὑ ΠΕΡΗΣΙΑ [62] πόλις τῆς Ἀχαΐας.

Οἱ θ' Ὑπερησίωτης, καὶ αἰπεινὰν Γόνοεσσαν.

HYPERESIA, urbs Achaiæ.

Quique Hyperesiamque, & altam Gonessam.

[61] Ὄμηρος. Καλῶς δὲ Θέων Ὑπέριαν αὐτὴν καλεῖ· [63] Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ [64] Μεσσίδος, [65] καὶ πόλις Σικελική. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπέρητος. [66] Λυκάονος υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας, Ὑπερησεύς· Καὶ Ἡλυκῶν, Ὑπερησίς, παρ' Ἡσιόδῳ. Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φησι, διὰ τοῦ α. Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρίνης, Ὑπερηίας Ἡλυκῶς ἡ εὐθεῖα· [68] Ἀφ' ἧς τὸ Ὑπερηιάδης, ἢ [69] Ἀρεθθόεις.

Homerus. Theon vero perperam Hyperiam eam vocat. Hyperia enim fons Messidis, & urbs Sicula. Vocata vero fuit ab Hyperete Lycaonis filio. Gentile Hyperesiæ, Hyperesieus. Et fœmininum Hyperesis, apud Hesiodum. Theopompus vero Hyperasieis vocat per a. Ab Hyperia vero fonte, fœminine nominativus Hypereias. A quo genitivus Hypereiadis, vel Arethusæ.

D

E

Ὑ ΠΙΟΣ [70], πλησμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὸν Πόντον Ἡρακλείαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. Λέγεται καὶ θηλυκῶς [71] καὶ θηλυκῶς. Ἔστι καὶ Ὑπία ὄρη αὐτόθι, ὡς Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας. Καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τοῖς ὄρεσι τούτοις Μυσοὺς φασι. Τὸ ἐθνικὸν [72] Ὑπίτης, ὡς Κίος Κιανός, Τῖος Τιανός.

HYPIUS, fluvius & urbs sub Heraclea Pontica, ut Domitius Callistratus in sexto librorum de Heraclea. Dicitur & masculine & fœminine. Sunt etiam inibi Hypii montes, ut Nymphis in primo Heracleæ. Et eos, qui habitant in his montibus, Mysos vocant. Gentile, Hypianus, ut Cius Cianus, Tius Tianus.

F

G

Ὑ ΠΟΘΗΚΑΙ [73], πύλαι ἔστω φασὶ τῆς [74] Πελίνης

HYPOTHECÆ, nonnulli sic ajunt Potnias

[61] Ἐξ ὧν.] Legend. forte ἐξ ὧν &c.

[62] Ὑπερησία.] Vide Apoll. Scholiast pag. 19.

[63] Ὄμηρος.] Iliad. β versu 573.

[64] Ὑπέρεια, πηγὴ Μεσσίδος.] Hesychius: Ὑπέρεια, ἡ τῶν Φωκέων πόλις ἢ κρήνη: fortasse hic interiit ultima vox Μεσσίδος. Suidas simpliciter: Ὑπέρεια, ὄνομα κρήνης. At ipse haud dubie Suidas, una cum Stephano & Hesychio, intellexit fontem illum Meleidis, Homero Iliad. lib. VI celebratum.

[65] Μεσσίδος.] Μεσσηίδος legend. Vide Paus. Hyperiam app.

[66] Καὶ πόλις Σικελική.] Quid de hac urbe statuendum sit, ostendunt commentatores Homeri Didymus & Eustathius. Didymus Ὑπέρεια· οἱ μὲν ὁ Σικελίας Καμαρίνης, οἱ δὲ κατὰ ἴδιόν τινα γεωγραφικόν, ἄνωθεν δὲ ὄντα ὑπὸ τὴν Κυκλώπων χώραν. Id est: *Hyperia, alii Sicilia ajunt esse urbem Camarinam: alii confictum sic nomen ab eo, quod ultra nobis cognitam terram situs sit locus: alii insulam fuisse putant prope Cyclopum terram.* Eustathius: Τὸν δὲ Ὑπέρειαν πολιν Σικελίας τινὲς φασι, τὴν ὑπερκειμένην Καμαρίνῃ· οἱ δὲ νῆσον κεῖσθαι τὴν τῶν Κυκλώπων χώραν. Hoc est: *Hyperiam quidam Siciliæ urbem ajunt esse, quæ postea Camarina dicta: alii vero insulam volunt, prope Cyclopum terram.*

[67] Ἀνωφλῶς.] Ποσιδῶν. Paus.

[68] Ἀφ' ἧς τὸ &c.] Salm. in MSS invenit. Ἀφ' ἧς τὸν ὑπερηιάδην ἢ Ἀρεθούσιον. Dubito an non sit legendus ille locus. Ὑπερηιάδης Ἡλυκῶς ἡ εὐθεῖα, ἀφ' ἧς τὸν ὑπερηιάδην ἢ Ἀρεθούσιον.

[69] Ἀρεθόεις.] Mendose hæc ita legunt. In notis & cast. nostris, ut legendum esse putamus, proponemus, MSS. ἀφ' ἧς τὸν ὑπερηιάδην ἢ Ἀρεθούσιον Salm.

[70] Ὑπῖος πόλις καὶ πόλις.] Alii Ὑπίαν urbem vocant, non Ὑπιον, & ipsum flumen ita appellatum esse volunt ἀπὸ Ὑπιου τινὸς ἥρωος ἢ παρὰ τὸ πολλαχοῦ εἶναι ὕδατος ἢ πόλις ὑπία καλεῖται· ὁ δὲ Ὑπῖος ὀνομάσθη ἀπὸ ἕτερου τοπωνυμίας ἀπὸ τοῦ Ὑπίου Ὄρους. In Ptolemæo legitur in descriptione Bithyniæ ὑπία πόλις ἐπὶ θαλάσσῃ. Veteres codices habent ὑπίου. omnino legendum Ὑπίου. alibi in eodem correximus ὑπὸς τοῦ Ὑπίου ὄρους, cum vulgo ὑπίου legatur. Et apud eundem. Κατέχουσι δὲ τὴν ἀπὸ ἕτερου πόλεως ὑπίαν ἢ πόλιν Χαλκηδόνα. Lege μοῖραν Ὑπίου. In Ptolemæi vulgatis odiosibus legitur ὑπὸς τοῦ ὑπίου ὄρους & ὑπὸς τοῦ Ὑπίου πεδίου. Ubique legendum Ὑπίου. In scripto Ptolemæi codice Palatino bibliotheceæ omnino legitur Ὑπίλα aut Ὑπιον & alibi Ὑπίλα. at Scaliger faciebat ὑπίου. omnino legendum Ὑπίου. Salm.

[71] Καὶ θηλυκῶς.] Schol. Apol. fœminino genere Ὑπίς dixit pag. 213. & ipse Apollon. mal.

[72] Ὑπῖτης.] Lege τὸ ἐθνικὸν Ὑπιεύς, ὡς κίος κιανός. Salm.

[73] Ὑπιανεῖς.] Lege Ὑπιεῖς.

[74] Πελίνης.] Ὑποθήκας lego. *Salm.*

[74] Ὑπο-

[74] Πεσνίας ἡ Βοιωτίας κεκλῆσθαι. Οἱ δὲ, πολίχνιόν τι, ἀφ' ἑνὸς τῶν ἐπωνύμων οὕτως ὀνομαζόμενον. Ὡς δὲ τὸ Υπχαλκίδα καλοῦσι, ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Χαλκίδα κεῖσθαι. Πολλοὶ δὲ καὶ μὴ πεφήκασι τόποι, Ἐπικνημίδιοι, Υπερβόρειοι, Περιπόταμιοι, Προποντίδες, Παροικεανῖται.

Potnias Bœotiæ vocatas fuisse, alii vero oppidulum quoddam, a loci situ sic nominatum, quemadmodum Hypochalcidem vocant, eo quod sub monte Chalcide jaceat. Multa vero loca etiam cum præpositione, Epicnemidii, Hyperborei, Peripotamii, Propontis, Paroceanitæ.

ΥΠΟΧΑΛΚΙΣ[75], πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐρώπην. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως τῷ ἁπλῷ Υπχαλκιδεύς.

HYPOCHALCIS, urbs Ætoliæ juxta Europam. Gentile, similiter simplici, Hypochalcideus.

ΥΡΙΑ[76], χώρα πλησίον Αὐλίδος· ἐν ᾗ καὶ πόντρον πλίδιον. Ἡσίοδος δ' ἐν Υρίᾳ πρὸ Αὐλιόπου φησὶ φυέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν Υσίαις. Ἔστι δὲ ἡμῖν Υρία πρὸς τῇ Εὐρίπῳ· Αἱ δὲ Υσίαι τῇ[77] Παρασωπίᾳ,[78] ὑπ' αὐτὴν τὴν Κιθαιρῶνα κείμεναι. Οἰκίτης, Υρεύς. Ὁ πολίτης, Υρίατης. Ἔστιν Υρία καὶ ἐν Υσωπείαις Σελεύκειαν, ἣ πρότερον ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνὸν τινες καλοῦσιν. Ἔστιν Υρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, Κρητῶν κλῆμα. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Υρεύς.

HYRIA, regio prope Aulidem, erat vero etiam prius oppidulum. Hesiodus autem in Hyria Antiopen natam inquit, sed Euripides in Hysia. Est vero Hyria quidem juxtà Euripum: Hysiæ autem Parasopiæ sub ipso Cithærone sitæ. Conditor, Hyrieus. Civis, Hyriates. Est etiam Hyria juxta Isauriam Seleuciam, quam Calycadnus alluit, quem Calydnum aliqui vocant. Est Hyria in Japygia, Cretensium opus. Herodotus septima. Gentile, Hyricus.

ΥΡΚΑΝΙΑ, πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν Υρκάνιος, ὡς Παρράσιος, Υρκάνιος. Καὶ Υρκανιάτης, ὡς Κυδωνιάτης. Ἔστι καὶ Υρκανία κώμη τῆς Παλαιστίνης, πλησίον τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Υρκανοῦ ἐξάρχου Ἰουδαίων. Ἔστι καὶ Υρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν πέμπτῳ Γαλατικῶν.

HYRCANIA, urbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius, ut Parrhasius, Hyrbanius. Et Hyrcaniates, ut Cydoniates. Est etiam Hyrcania vicus Palæstinæ, prope Judæam, ab Hyrcano Exarcho Judæorum. Est etiam Hyrcanius campus Lydiæ, ut Eratosthenes in quinto Galaticorum.

ΥΡΚΑΝΟΙ[84], ἔθνος[85] περοικὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Λέγεται καὶ Υρκάνιος, καὶ Υρκανία, καὶ Υρκανίς, ἐξ ἧς τὸ

— Ἐς[86] Υρκανίδα λίμνην·

Ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

HYRCANI, gens vicina mari Caspio. Dicitur etiam Hyrcanius, & Hyrcania, & Hyrcanis, ex quo illud;

—— *In Hyrcanida paludem:*

Ut Alexander in Asia.

ΥΡΜΗΝΗ, πόλις ἡ Ἠλιδος.

In quantum Hyrmine & Myrsinus extrema.

[87] Ὅζων ἐφ' Υρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

Μενέλαος δὲ τὸ πέμπτον Θηβαϊκῶν, Υρμιναν, ἀφ' ἧς φησι. Τὴν δὲ Υρμίνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὴς νῦν Ὁρμίνας. Ὁρμίνας δὲ καὶ τὰς Ἔπειὰς καλεῖσθαι. Ὁρμιναι δὲ δύο.

Menelaus vero quarto Thebaicorum Hyrminam per a inquit. Hyrminen vero Echephylida inquit nunc Horminas. Horminas autem & Epeos vocari. Horminæ vero duæ.

HYR-

[73] Υποθῆκαι.] Scribe Υποθῆσαι.

[74] Πεσνίας.] Vide etiam in voce Πεσνία.

[75] Υπχαλκίς.] Vide in voce Χαλκίς & Strab. lib. x pag. 310.

[76] Υρία.] Eustath. ad Homerum pag. 264 & 265, ubi Hesiodum citat, Υρία, Παῦρον etiam dicitur.

[77] Αἱ δὲ Υσίαι.] Hæc habet ex Strabone. Ἴσιαι δὲ πρὸς Υσίαις Υρίᾳ λέγουσι φασὶ τὰ παρασωπεῖα ἔσω τοῦ Κιθαιρῶνος πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἄπεισιν Υρίαν κῶμαι δ' Νύσσης πολίσματα πυκτίς Salm.

[78] Παρασωπίᾳ.] Παρασωπεῖα regio circa Asopum Bœotiæ fluvium. Holstenius.

[79] Τῷ αὐτῷ τῇ Καβασσῷ.] Strab. τοῦ τῆς Καβασσοῦς.

[80] Ἔστιν Υρία ἡ πρὸς Ἰσαυρίᾳ Σελεύκειαν.] Quidam MSS. ἐστὶν Υρία πρὸς Ἰσαυρίᾳ Σελεύκειαν, quæ vera est lectio. alii πρὸς Υσωπείαις Σελεύκ. Salm.

[81] Ἔστιν Υρία &c.] Vide Spanh. pag. 786. Salm. ad Sol. pag. 620 emend. πρὸς Ἰσαυρίᾳ Σελεύκειαν. Pal. ad Pol. pag. ἐστὶν δὲ Polyb.

[82] Ἔστιν Υρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ.] Cluv. 1212. & Eustath. ad Dionys. pag. 54 & Cluv. 1248.

[83] Υρκάνιος.] Forte Χοιράνιος vel ἀλσάνιος.

[84] Υρκανοί.] Vide Trist. tom. 2 pag. 762.

[85] Περοικὲς τῇ Κασπίᾳ.] Imo Hyrcania Caspia a Stephano in illa voce appellatur.

[86] Υρκανίδα λίμνην.] Caspium mare intelligit. Vide Caspia

[87] Ὅζων &c.] Ex Catal. Homeri.

Τ'ΡΝΙΘΙΟΝ, χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἀπὸ Τ'ρνιθος ἧς Τημενεθυγατρός. Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τ'ρνιθιάς, ὡς Βιθυνίας, ἀπὸ Βιθυνίου.

HYRNITHIUM, regiuncula in Epidauro, ab Hyrnitho Temeni filia. Pausanias secundo Periegeseos. Gentile, Hyrnithias, ut Bithynias, ab Bithynio.

Τ'ΡΤΑΚΟΣ, ἢ καὶ Τ'ρτακῖνος, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Τ'ρτακῖνος. Πολύβιος δὲ καὶ τὸ θηλυκὸν Τ'ρτακίνη, ἀπὸ τοῦ Τ'ρτακίνου ἐθνικῶς. Ἀπὸ Τ'ρτάκης ἢ, Τ'ρτάκιος.

HYRTACUS, vel etiam Hyrtacinus, urbs Cretæ. Civis, Hyrtacinus. Polybius vero fœmininum Hyrtacina, ab gentili Hyrtacinus. Ab Hyrtaco vero, Hyrtacius.

Τ'ΣΑΕΙΣ, γῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων. Ἑκαλεῖτο πρότερον Αἰγυπτία. Οἱ νησιῶται Τ'σαῖται, ὡς Ὀασῖται.

HYSAEIS, insula parva & magna Æthiopum. Hecatæus periegesi Ægypti. Insulares, Hysaïtæ, ut Oasitæ.

Τ'ΣΒΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Τ'σβαῖος, καὶ Τ'σβίτης.

HYSBE, urbs Lydiæ. Gentile, Hysbæus, & Hysbites.

Τ'ΣΙΑ, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Περὶ ἧς ὁ [83] Θουκυδίδης τρίτῃ. [84] Ἀποικία Τ'ρέων, κτίσμα Νυκτέως δὲ Ἀντιόπης πατρός. Ἔστι καὶ ἄλλη Παρθυαίων βασίλειον. Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικόν, Τ'σιος. [85] Ἔστι καὶ Ἀργείας κώμη Τ'σία, ὡς Θουκυδίδης. Χαράξ δὲ αὐτὴν πόλιν λέγει, ἐν ἐνάτῳ ἑλληνικῶν. Οἱ ἐξ αὐτῆς, Τ'σάται λέγονται. Καὶ θηλυκῶς, Τ'σαῖς. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ. [86] Ἔστι καὶ Τ'σία, πόλις Βοιωτίας.

HYSIA, urbs Bœotiæ, & singulariter & pluraliter. De qua Thucydides tertia. Colonia Hyreorum, opus Nyctei Antiopæ patris. Est etiam alia Parthorum regia. Artemidorus nono geographumenon. Gentile, Hysieus. Est etiam Hysii Argivus vicus, ut Thucydides. Charax vero eam urbem inquit in nono Hellenicorum. Qui ex ea, Hysiatæ dicuntur. Et fœminine, Hysiatis. Est etiam Arcadiæ urbs, ut Pherecydes primo. Est etiam Hysia, urbs Bœotiæ.

Τ'ΣΚΑΝΑ, πόλις Ἰλλυρίδος, οὐδετέρως. Πολύβιος ὄγδοῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τ'σκανεύς, ὡς Δανεύς, Τυανεύς.

HYSCANA, urbs Illyridis, neutraliter. Polybius octavo. Gentile, Hyscaneus, ut Daneus, Tyaneus.

Τ'ΣΤΑ'ΣΠΑΙ, ἔθνος Περσικόν. Νέστωρ δὲ ἐν πρώτῳ Ἀλεξανδρείαδος. *

HYSTASPÆ, gens Persica. Nestor vero in primo Alexandriadis *

Τ'ΤΕΝΝΑ, πόλις Λυκίας. Ὁ οἰκήτωρ, Τ'ννεύς.

HYTENNA, urbs Lyciæ. Incola, Hytenneus.

Τ'ΨΗΛΙΣ, κώμη Αἰγύπτου. Οἱ κωμῆται, Τ'ψηλῖται. Εἰσὶν Τ'ψηλῖται καὶ κατοικία Θρᾴκης.

HYPSELIS, vicus Ægypti. Vicani, Hypselitæ. Sunt Hypselitæ etiam habitatio Thraciæ.

Τ'ΨΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ.

HYPSUS, urbs Arcadiæ, ut Pausanias octavo.

Τ'Ω'ΠΗ, πόλις [87] Μασιλιωτῶν, πρόσχωρος τοῖς Γορδιείοις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ πόλις Τ'ωπή. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐσθῆτα φορέουσιν, οἵαπερ Παφλαγόνες. Τὸ ἐθνικὸν Τ'ωπικὸς, τῷ δασυντικῷ τύπῳ. Εἰ δὲ καθ' ἡμᾶς, Τ'ωπεύς, ὡς Σινωπεύς· Καὶ Τ'ωπίτης, ὡς Σινωπίτης.

HYOPE, urbs Mastienorum, Gordiis finitima. Hecatæus Asia, *Inest vero urbs Hyope, homines autem vestem gerunt, qualem Paphlagones.* Gentile, Hyopenus, regionis typo. Quod si juxta nos, Hyopeus, ut Sinopeus. Et Hyopites, ut Sinopites.

ΦΑ-

[83] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Non est apud Thucyd. tertio, sed apud Strabonem nono ad verbum pag. 404, uti observavit Hartungus.

[84] Ἀποικία Τ'ρέων, κτίσμα Νυκτέως.] Hæc sumpta sunt ex Strabone lib. 4. Sed apud eum legitur Τ'ρία non Τ'σία. Salm.

[85] Ἔστι καὶ Ἀργείας κώμη Τ'σία.] Straboni Τ'σια. ἐστὶ δὲ ἐν τῇ Ἀργείᾳ Τ'σία· οἱ δ' ἐξ αὐτῆς Τ'σιάται λέγονται). Prorsus hæc habet ex Strabone. *Salm.*

[86] Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας.] Sunt etiam mutilata hæc verba ex Strabone desumpta.

[87] Τ'ωπὴ πόλις Βοιωτίας.] Quo hæc pertineant, non video. neque alius fortasse quam inducet. Cur enim hæc repetit, quæ in primo posuit, Τ'σια πόλις Βοιωτίας. Sane consentienter hæc ejecebam, priusquam vetustos codices nactus essem, qui me longe aliter docuere. Legunt, ἐστὶ δὲ μυτιλήνη πόλις Βοιωτίας. Omnino ita legendum. *Salm.*

[88] Ἔστι καὶ Τ'σία.] Salm. legend. censet ἐστὶ καὶ Φύσια πόλις Βοιωτίας.

[89] Μασιλιωτῶν.] *Μασλιωτῶν* habent MSS. *Salm.*

1 Φα-

Φ.

ΦΑΒΙ'Α, πόλις Κελτογαλατῶν, κλίζεται Φαβία ἀφ' ἧς Ῥωμαίων Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φαβιάτης, ὡς Φαβιανός.

ΦΑΒΕΝΤΙ'Α, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαβεντῖνος, ὡς Πλακεντῖνος.

ΦΑ'ΓΡΗΣ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος λέγεται, ἢ Φαγρησαῖος.

ΦΑΓΡΩ'ΡΙΟΝ, πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς· Ἐξ ἧς σύνηθεν Φαγρωριοπολίτης, καὶ Φαγρωριοπολίτης.

ΦΑΙ'ΑΞ, καὶ Φαιακία, ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερείαν φησὶ Φαίακος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Κερκύρας τοῦ Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη καὶ Σχερία κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Φαιακίς· Οἱ ἐνοικοῦντες, Φαίακες.

ΦΑΙΣΤΟ'Σ, πόλις Κρήτης, ὀξυτόνως. Τὸ μὲν βαρύτονον, κύριον. Ἐκλήθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥωπάλου, Ἡρακλέους παιδός. Ὁ πολίτης Φαίστιος, καὶ Φαυστία, καὶ Φαίστιον, καὶ Φαιστιάς. Ἔστι δὲ Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος Λίσσης. Ὅμηρος,

Ἔστι δέ τις Λίσσης αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη.

Ἔστι καὶ Ἀχαΐας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Φαίστιος. Ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ Φαιστῖνος, Φαιστῖνιος. Ἔστι καὶ ἄλλη Φαῖστος Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη.

ΦΑ'ΚΙΟΝ, πόλισμα Θεσσαλίας· Θουκυδίδης δ'. Τὸ ἐθνικὸν Φακιεὺς, ὡς Καλλίου Καλλιεύς.

ΦΑ'ΚΟΤΣΣΑ, κώμη μεταξὺ Αἰγίνης,

Φ.

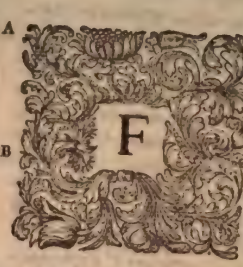

ABIA, urbs Celtogalatarum, opus Fabii Romanorum ducis. Apollodorus in secundo chronicorum. Gentile Fabiates, ut Fabianus.

FAVENTIA, urbs Italiæ. Gentile, Faventinus, ut Placentinus.

PHAGRES, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, & Thucydides secunda. Gentile, Phagresius dicitur, & Phagresæus.

PHAGRORIUM, urbs, ut Alexander Polyhistor in Ægyptiacis. Ex quo compositum Phagroriopolis & Phagroriopolites.

PHÆAX, & Phæacia, a Phæace. Hellanicus sacerdotum primo. *Phæax filius Nepturni & Cercyræ Asopidis, a qua insula Cercyra vocata fuit, prius & Drepane & Scheria vocata.* Gentile, Phæacis: incolæ, Phæaces.

PHÆSTUS, urbs Cretæ, acuto accentu. Gravi enim tono proprium. Condita fuit a Phæsto filio Ropali, filii Herculis. Civis, Phæstius, & Phæstia, & Phæstium, & Phæstias. Est Phæstiadis etiam qui dicitur Lisses. Homerus.

Est autem quidam Lisses, altaque in mare petra.

Est etiam Achaiæ, ut Rhianus in Achaicorum tertio. Gentile, similiter Phæstius. Est quoque a Phæstinus, Phæstinius. Est & alia Phæstus Peloponnesi, prius Phrixa vocata.

PHACION, oppidulum Thessaliæ, Thucydides quarto. Gentile, Phacieus, ut Callion, Callieus.

PHACUSSA, vicus inter Ægyptum & ma-

---

[1] Φαιάτης ὡς Φαιακίς.] Lege τὸ ἐθνικὸν Φαιάτης ἐ Φαιακίς, nam illud ὡς tunc foret ponere, cum simile ἐθνικὸν alicujus regionis ad exemplum adducit. *Salm.*

[2] Ὡς Φαιακίς.] Lege ἐ Φαιακίς.

[3] Φάγρος.] De gentilibus hujus loci vide in Βάγης, Τάμυς & Τίμνη.

[4] Φαίαξ.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 70.

[5] Φαιστῖνος.] Diodorus & Strab. a Minoe conditam censent.

[6] Ὀξυτόνως.] Sic plerumque gentilia & propria accentu diſtinguuntur. Vide in Γέφυρα & aliis locis.

[7] Λίσσης.] Vide Salm. ad Sol. pag. 169.

[8] Φάκουσσα.] A lente Φακός. Plin. lib. 4 cap. XXIII.

πλε, καὶ ἡ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Στράβων ιζ'. Ἑκαταῖος δὲ φάκασαν, καὶ φακάσσαις φησί· καὶ φακάσαι νῆσοι, καὶ φάκασοι. Τὸ ἐθνικὸν, φακάσιος.

ΦΑΛΑΊΣΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, φαλαισιεύς.

ΦΑΛΑΚΡΑΙ[9], ἄκρα τῆς Ἴδης, ἡ τὴν κόμην οὐκ ἔχουσα δένδρων, διὰ τὸ χιόνα καὶ τὴν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψιλῶσθαι. Καὶ πᾶσα ἡ περιψιλωμένη ὕλη, ἐλέγετο Φαλάκρα. Ὁ ἐκ τούτου, Φαλακρεῖος. [10] Λυκόφρων,

Σμερδαλέην κύνεγλιν ἢ Φαλακρεῖον κλάδον. Καὶ θηλυκῶς, [11] Φαλάκραι κόραι· Καὶ ἑδέτερον. Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλάκρα. Ἔστι καὶ [12] Φάλακρον, ἀκρωτήριον [13] Κερκύρας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πέμπτῳ γεωγραφουμένων φησί.

ΦΑΛΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἀπὸ Φαλάνθου. Τὸ ἐθνικὸν Φαλάνθιος, ὡς Ἀκάνθιος, Ὀλύνθιος.

ΦΑΛΑΝΝΑ, πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Φαλάννης τῆς Τύρρου θυγατρός. Λυκόφρων,

[14] Γόνον, Φαλάνναν, ἠδ' Ὀλοσσόνων γύας.

Ἑκαταῖος ἱερείων α', Ἱππίαν αὐτὴν καλεῖ. Καὶ Ἔφορος Φάλαννον αὐτὴν καλεῖ, ἐν τῷ θ' τῶν ἐπὶ Κρήτης, ἀφ' ἧς καὶ Φαναιὰς ὁ περιπατητικός. Ὁ πολίτης Φαλαννεύς, ἡ Φαλαννὰς καὶ Φαλαννὶς ἡ θηλυκός.

ΦΑΛΑΝΝΑΙΑ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Φαλαννεύς, ὡς Ἑραῖος Ἑραιεύς.

ΦΑΛΑΡΑ, πόλις Θετταλίας, πλησίον Λαμίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαλαρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

ΦΑΛΑΣΑΡΝΑ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησί.

ΦΑΛΓΑ[15], κώμη μέση Σελευκείας τῆς Πιερίας, καὶ τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ· Ἀρριανὸς δὲ ἐν Παρθικῶν. Ἡ δὲ φάλγα, γλώσσῃ τῇ Ἀττικῇ τὸ μέσον δηλοῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλγιώτης, καὶ Φαλγαῖος, ὡς Ἐδεσσιώτης καὶ Ἐδεσσαῖος, καὶ Καρρώτης καὶ Καρραῖος· Τὸ μὲν [16] κατὰ λόγον, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀττικώτερον.

ΦΑ-

mare rubrum. Strabo septimo decimo. Hecatæus vero Phacussæ, & Phacussis inquit. Et Phacussæ insulæ, & Phacæi. Gentile, Phacussius.

PHALÆSIA, urbs Arcadiæ, Pausanias octavo. Gentile, Phalæsieus.

PHALACRÆ, vertex Idæ, qui nullas habet plantas propter nivem & glaciem, sed glaber est. Et vero omnes montes glabri, dicebantur Phalacræ. Quiex loco, Phalacræus. Lycophron:

Solidam securim, vel Phalacræam ramum.

Etiam fœminine, Phalacræ puellæ. Et neutrum. Est etiam vicus Libyæ Phalacræ. Est quoque Phalacron, promontorium Corcyræ, ut Artemidoras ait in quinto geographumenon.

PHALANTHUS, mons, & urbs Arcadiæ. Pausanias octavo; a Phalantho. Gentile, Phalanthius, ut Acanthius, Olynthius.

PHALANNA, urbs Perrhæbiæ a Phalanne Tyri filia, Lycophron:

Gonum, Phalannam, & Olossonum jugera.

Hecatæus historiarum primo Hippiam eam vocat. Et Ephorus Phalannum eam dicit in nono. Est etiam alia Cretæ, ex qua erat Phaniades peripateticus. Civis, Phalannæus, & Phalannæa fœmineum.

PHALANNÆA, urbs Cretæ. Civis, Phalannæus, ut Heræa Heræeus.

PHALARA, urbs Thessaliæ, prope Lamiam. Gentile, Phalareus, ut Megareus.

PHALASARNA, urbs Cretæ, à Phalasarne. Civis, Phalasarnius, ut Xenio inquit.

PHALGA, vicus medius Seleuciæ Pieriæ, & ejus quæ in Mesopotamia, Arrianus in decimo Parthicorum. Phalga vero inquilina lingua medium significat. Gentile, Phalgenus & Philgæus, ut Edessenus & Edessæus, & Carrhenus & Carrhæus. Unum juxta rationem, alterum juxta regionis usum.

PHA-

Vide Herduinum in nummis 583.

[9] Φαλάκρα] Invenio etiam Φαλάκραι promontorium Eubœæ. Hesychius. Φαλάκραι ἄκραι τῆς Εὐβοίας. Salm.

[9] Φαλάκρα ἄκρα τῆς Ἴδης] Πάλακρα ὄρη Κρήτης. Steph.

[10] Λυκόφρων &c.] Vide Lycoph. pag. 175.

[11] Φαλάκραι κόραι] Hæc regula debet reparari: nam est pars versus cujusdam apud Lycoph. pag. 8.

[12] Φάλακρον ἀκρωτήριον Κερκύρας] Strabo lib. 7 videtur Φάλακρον Epiri promontorium agnoscere. *Salm.*

[13] Κερκύρας.] Monet Eustathius hanc insulam δηλῶ admittere & per ο & per ε. Nos in MSS. semper invenimus Κορκυραν, quam putamus esse antiquiorem scripturam, ut semper σχεδία & σχεδή, & Αμφρακία. Sed de his alias. *Idem.*

[14] Γόνον &c.] In Vul. Γόνον Φάλαννόν τ' Ὀλοσσόνων γύας. forte Ephorum secutus est Lycophron pag. 146

[15] Φάλγα] Vide Bochartum pag. 106. Φάλιγα dicitur Isidoro, qui emendari potest: habet enim A' ΔΔ pro A'ππα.

[16] Κατὰ λόγον.] Ex ratione artis.

[17] Φά-

ΦΑΛΕ'ΡΙΟΝ, ὡς Βυζάντιον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλέριος.

PHALERIUM, ut Byzantium, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Phalerius.

ΦΑ'ΛΗΡΟΝ[17], δῆμος τῆς Αἰγηΐδος Παυσανίας πρώτῳ μνημονεύει Ἑλλάδος. Καὶ πληθυντικῶς, τὰ Φάληρα Ξενοφῶν ἱππαρχικῷ. Ἀπὸ μὲν Φαλήρου, Φαλῆρεῖς ὀνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δῆμος ὁ Φαληρεύς. Λέγεται καὶ Φαληραῖος, καὶ θηλυκῶς Φαληρίς. Τὰ τοπικὰ, Φαληρόθεν, Φαληρόνδε, Φαληροῖ, καὶ Φαληρικόν. Ἔτι καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρὼ, ἡ καλεῖται Νεάπολις. Ἔστι καὶ Θεσσαλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥῆνος μὲν ἐπιῤῥεῖ, Φάλαρον λέγων, ἐ Φάληρον, μὲν ἐπιῤῥεῖ.

PHALERUM, populus, & navalè Atticæ. Pausanias primo periegeseos Græciæ. Et pluraliter Phalera. Xenophon Hipparchico. A Phalero enim, Phalereis vocantur Athenienses. Dicitur vero etiam populus, & populares, Phalereus. Dicitur etiam Phaleræus, & fœminine, Phaleris. Localia, ex Phalero, in Phalerum, in Phalero, & Phalericum. Est etiam urbs in Opicis, in quam impetu æstus maris ejecta fuit Parthenope Siren, quæ vocatur Neapolis. Est etiam alia Thessaliæ juxta Oeten, quam Rhianus per a scribit, Phalarum vocans, & Phalerum per eta.

ΦΑΛΙ'ΣΚΟΣ[18], πόλις Ἰταλίας, ἄποικος Ἀργείων. Καὶ Φαλίσκοι, οἱ οἰκήτορες.

PHALISCUS, urbs Italiæ, colonia Argivorum. Et Phalisci, incolæ.

ΦΑΛΩ'ΡΗ, πόλις Θεσσαλίας. Ταύτην Ῥιανὸς Φαλωρίαν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλωρεὺς, καὶ Φαλωρίτης, ὡς Μαρωνίτης.

PHALORE, urbs Thessaliæ. Hanc Rhianus Phaloriam vocat. Gentile, Phaloreus, & Phalorites, ut Maronites.

ΦΑΛΩΡΙΑ'Σ, πόλις Λοκρίδος. Ὁ ἐκ πόλιτης Φαλωρεὺς, ὡς Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεύς.

PHALORIAS, urbs Locridis. Civis, Phalorieus, ut Orthosieus, Aphrodisieus.

ΦΑΜΙΖΩ'Ν, κώμη τῆς Ἀμασείας, καὶ νοτιωτέρα Ἀμίσου, ἧς οἱ κωμῆται Φαμιζωνῖται. Ἡ χώρα, Φαμιζωνίτις, καὶ ἡ Νεάπολις λέγεται. Οὕτω γὰρ Πομπήιος πρὸς τοῦ ὠνόμασε.

PHAMIZON, vicus Amasiæ, & australior Amiso, cujus incolæ, Phamizonitæ. Regio, Phamizonitis, quæ Neapolis dicitur. Sic enim Pompejus hanc nominavit.

ΦΑΝΑΓΟΡΕΙΑ[19], πόλις. Ἀπὸ Φαναγόρου, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡ νῆσος Φαναγορία, καὶ Φαναγόρεια. Ἔστι καὶ ἐμπόριον τὸ Φαναγόρεια, ἀδιαφόρως. Τὸ ἐθνικὸν ἐπιχωρίως Φαναγορεύς, ὡς Ἀλεξανδρεύς, τῷ πλείονι λόγῳ. Ἐκράτησε δ' ὅμως Φαναγορείτης.

PHANAGORIA, urbs, a Phanagora, ut Hecatæus Asia. Insula Phanagore, & Phanagoria. Est etiam emporium Phanagoria neutraliter. Gentile debebat Phanagoreus, ut Alexandreus frequentiori sermone. Sed tamen obtinuit Phanagorites.

ΦΑ'ΝΑΙ, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ ξ' σταδίων ἀναφανείσης τῇ Δήλῳ τοῦ Δήλου. Οἱ οἰκήτορες Φαναῖοι, καὶ Φαναία τὰ θηλυκὸν. Ἔστι καὶ Φάνα ἐνικῶς, πόλις Ἰταλίας.

PHANÆ, promontorium Chii, eo quod illinc Latonæ Delus apparuerit. Incolæ, Phanæi, & Phanæa fœmineum. Est etiam Phana singulariter urbs Italiæ.

ΦΑΝΟΤΕΥ'Σ, πόλις Φωκίδος. Θουκυδίδης δ'. Λέγεται καὶ Φανότη, καὶ Φανότεια. Οἱ πολῖται Φανοτεῖς, ὡς Δελφοὶ, καὶ Θούριοι, τῷ εἰκιστῇ προσλαβόντες. Τινὲς δὲ Παιανότην Φασι.

PHANOTEUS, urbs Phocidis. Thucydides quarto. Dicitur quoque Phanote, & Phanotia. Cives, Phanoteis, ut Delphi, & Thurii, similiter conditori. Aliqui Panotiam dicunt.

ΦΑ'ΡΑΘΟΣ, πόλις τῆς Γαλιλαίας. Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Τὰ

PHARATHUS, urbs Galilææ. Josephus quinto Judaicæ antiquitatis. Gentile,

[17] Φάληρον.] Vide Holst. ad Cluv. pag. 239.
[18] Φαλίσκοι.] Φαλίσκοι cit apud Alciph. epist. Θουκυδίδης Σκηπλήσ.
[19] Φαναγορεία.] Forte deest τὸ πλησίον. Vide Lucian. 103 Halcyone. Clu. 1058. Sal. ad Sol. pag. 63.
[20] Φαναγορεὺς λέγων.] Vide Strabonem lib. 1 pag. 41. Salm.
[21] Φανάγορος.] Vide Spanh. pag. 907 & 6.
[22] Ἡ Νεάπολις &c.] Videtur aliquid deesse.
[23] Φαναγόρεια.] Urbis conditorem habemus apud Eust. in Dionys. pag. 80.
[24] Τὸ ἐθνικὸν &c.] Vide in voce Ταωγεύς.
[25] Ὡς Δελφοὶ &c.] Nullam video convenientiam. Locus itaque suspectus. Vide ad hunc locum Valet. not ad Polyb. ex. 368.
[26] Τινὲς Παιανότην Φασι.] Lege, τινὲς δὲ Παναπτὸν αὐτὴν φασι. Strabo enim lib 9 annotat Panopea Phanoten dictam. Παναπτὸς δ' ὁ νῦν Φανοτεύς, ὁρμος τῆς κατὰ Αὐλίδα τόπος. Salm.
[27] Παιανότην Φασι.] Vide in Παιάνη, & com. ad illum locum.

Τὸ ἐθνικὸν [28] Φαραθονίτης, καὶ Φηλυκῶς.

ΦΑΡΑΙ, πόλις Μεσσηνίας, [29] ὅθεν Φαραιεὺς ὁ Ἀφαρηΐδου. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας. Εἰσὶ καὶ Θεσσαλοί. Φηραί. Οἱ πολῖται Φηραῖος. Εἰσὶ καὶ Φεραὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φάρης Φάρητος. Ἔστι δὲ ἄλλη Κρήτης, ἀπωκισμένη ἐν Μεσσηνίᾳ, ὡς Φίλων. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίας, [30] Φαραῖτης, ὡς Θῆβαι Θηβαῖτης, καὶ Συκῆ Συκαίτης· τῆς δὲ ἐν Ἀχαΐᾳ, Φαραεῖς λέγουσι. Καὶ δῆλον, ὡς ἀφ' ἧς Φαραῖος Φαραιεύς, Κρητικὸς Κρηταιεύς, Κωπαῖος Κωπαιεύς· καὶ κληθήσεται Φαραϊκὸς, ἀπὸ τοῦ Φαραίου.

ΦΑΡΑΝ [31], πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρανίτης· καὶ κληθήσεται, [31] Φαρανηνικὸς ὅρος.

ΦΑΡΒΑΙΘΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Οἱ πολῖται, Φαρβαιθίτης.

ΦΑΡΒΗΛΟΣ [31], πόλις Ἐρετριέων.

ΦΑΡΙΣ, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Οἱ πολῖται, Φαρίτης, ὡς Παυσανίας· καὶ Φαριάτης, ὡς Σπαρτιάτης. Ὅμηρος,

Φάρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.

ΦΑΡΚΙΔΩΝ [34], πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ ὁ Φιλιππικῶν, Φαρκαδόνα λέγει καὶ Φηνίν. Οἱ πολῖται, Φαρκηδόνιος, ὡς Χαλκηδόνιος· καὶ Φαρκηδόνις, καὶ Φαρκηνίς.

ΦΑΡΜΑΚΟΥΣΣΑ [35], δύο νῆσοι πλησίον Σαλαμῖνος. Ἔστι καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μιλήτου, ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσσιος.

ΦΑΡΝΑΚΙΑ [36], χώρα καὶ πόλις Ποντικὴ, παρακειμένη τῇ Τραπεζοῦντι. Τὸ ἐθνικὸν Φαρνακεύς, ἀπὸ τοῦ Φάρνακος, ὡς Ἀντιόχου Ἀντιοχεύς, Σέλευκος Σελευκεύς. Ἔστι καὶ Φρυγίας Φαρνάκιον, [37] ὡς Ἀλέξανδρος περὶ Φρυγίας τρίτῳ.

ΦΑΡΟΣ, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. [38] Ἔστι δὲ [39] κύμα Φασείων, ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ. [40] Ἔστι καὶ πόλις

A tile, Pharathonites, & fœminine.

PHARÆ, urbs Messenæ, unde erant Apharetiadæ. Est etiam Achaiæ. Sunt etiam pereta, Pheræ. Civis, Pheræus. Sunt etiam Pharæ Bœotiæ. Gentile, Phares, Pharetis. Est & alia Cretæ, colonia ejus, quæ in Messena, ut Philo. Gentile ejus, quæ in Messena, Pharaites, ut Thebæ Thebaites, & Sycæ Sycaites. Ejus vero, quæ in Achaia, Pharæeis dicuntur. Et manifestum, ut a Pharæus Pharæeus, Cretæus Cretæeus, Copæus Copæeus. Et possessivum Pharaïcus, a Pharæus.

PHARAN, urbs inter Ægyptum & Arabiam. Gentile, Pharanites. Et possessivum Pharaneticus terminus.

PHARBÆTHUS, urbs Ægypti. Civis, Pharbæthites.

PHARBELUS, urbs Eretriensium.

PHARIS, urbs Laconicæ. Cives, Pharitæ, ut Pausanias. Et Phariates, ut Spartiates. Homerus,

Pharinque, Spartamque, abundantemque columbis Messen.

PHARCIDON, urbs Thessaliæ. Theopompus autem nono Philippicorum Pharcadonem per a inquit. Civis, Pharcedonius, ut Chalcedonius. Et Pharcedonis, & Pharcenis.

PHARMACUSSA, duæ insulæ prope Salamina. Est etiam alia supra Miletum, in qua Attalus occisus fuit. Gentile, Pharmacussæus, vel Pharmacussius.

PHARNACIA, regio & urbs Pontica, vicina Trapezunti. Gentile, Pharnaceus, a Pharnace, ut Antiochus Antiocheus, Seleucus Seleuceus. Est etiam Pharnacia Phrygiæ, ut Alexander de Phrygia tertio.

PHAROS, insula in mari Adriatico fluvium habens cognominem. Est vero Phariorum opus, ut Ephorus octavo & vigesimo. Est

[28] Φαραθονίτης.] Φαρεθονίτης ita legend. fort.

[29] Ὅθεν ἔστιν οἱ Ἀφαρηΐδου.] In Voss. ὅθεν ἔστιν οἱ Φαρηΐδου.

[30] Φαραῖτης.] Vide Vales. not. ad Polyb. exc. pag. 358. 9.

[31] Φαρεύς.] Salm. ad Sol. pag. 487.

[32] Φαρηνικὸς ὄρος.] Forte legend Φαρανιτικὸς ὄρος.

[33] Φαρβηλος πόλις Ἐρετριων.] Τὸ ἐθνικὸν Φαρβήλιος. In Voss. cod.

[34] Φαρκηδών.] Lege Φαρκηδών. Salm.

[35] Φαρκηδονιτικὸς.] In Voss. Φαρκηδονικὸς.

[36] Φαρμακοῦσσα.] Cataub. ad Sueton. pag. 7.

[37] Φαρνακία.] Arrian. in Peripl. Pont. Eux.

[38] Ὁ δὲ ἔστιν οἱ Ἀφαρηΐδου.] In Voss. ὁ δὲ ἔστιν οἱ Φαρηΐδου.

[39] Κύμα Φασείων.] Lege. ἐν Ἰλλυρικῷ Παρείων. Vide Strabonem lib. 7, quod etiam monet præstantissimus ex Strabone lib. 7, quod etiam MSS. habent. [Eratosthenes lib. 1 χώρα Θυρίδων. Μετὰ Ἰάπυγας τετάρτοι, οὓς τοῖς Θρᾳξὶ Φάσιοι ἀποικοι. Legendum Παρείοι ἀπὸ τοῦ Φάσιδος. Φασείων ἀποικοι. & ita quoque habent veteres libri. *Salmasius.*

[40] Ἔστιν Ἰλλυρικὸν Παρείων.] In MSS. ἐν Ἰλλυρικῷ Παρείων. Vide Holst. ad Cluv. pag. 17.

[41] Ἔστι δὲ πόλις &c.] Vide Agath. 15 pag.

[41] Τῆ

πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν Ἰλλυρικός, Φάριος. Ἔστι καὶ νῆσος ἡ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ἐφ' ἧς ὁ Σωσράτου Δεξιφάνους πύργος ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος. Φάρος δὲ ὁ πρῶτος Μενελάου, ὃν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἐτάφη. Φάρος δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια σκαλεῖται. Τὸ ἐθνικὸν Φάριος, καὶ Φαεὶς, καὶ Φάριον. Ἔστι καὶ πόλις Περραιβικὴ. Ἐθνικὸν τὸ αὐτό.

Est etiam urbs Illyriæ, ut Polybius tertio. Gentile, Pharii. Est etiam insula juxta Alexandriam, in qua turris Sostrati filii Dexiphanis eodem nomine dicta Pharos. Pharos autem, Menelai proreta in hac insula a serpente morsus sepultus est. Sed etiam Alexandria Pharos vocabatur. Gentile, Pharius, & Pharia, & Phariun. Est etiam urbs Perrhæbica. Gentile, idem.

ΦΑΡΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος Λιβυκὸν. Μέμνηται αὐτῶν Διονύσιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος.

PHARUSII, populus Libycus Meminit eorum Dionysius, & Artemidorus.

ΦΑΡΣΑΛΟΣ, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Φαρσάλου τοῦ Ἀκρισίου. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάλιος, καὶ Φαρσάλις, καὶ Φαρσαλία. Ἔστι καὶ Παμφυλίας πόλις. Λέγεται καὶ Φαρράλιος διὰ δύο ῥ, ὡς Μυρρίνη, καὶ Κορρήνη, καὶ ἀπὸ Κορρης.

PHARSALUS, urbs Thessaliæ, a Pharsalo Acrisii. Gentile, Pharsalius, & Pharsalis, & Pharsalia. Est etiam Pamphyliæ urbs. Dicitur etiam Pharralius per duplex rr, ut Myrrhine, & Corre, & in Corre.

ΦΑΡΥΓΑΙ, πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Ταρφὼ καλεῖ. Οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρυγίᾳ Ταρφῆς τὴν ὁμωνυμίαν ἐσχηκυῖαι· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ὕλης πυκνῆς τὰς κεκλῆσθαι. Οἱ πολῖται Φαρυγαῖοι, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Φαρυγίας Ἥρας.

PHARYGÆ, urbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat. Alii quidem a Tarphe in Phrygis nomen hoc; alii autem a densitate silvæ has vocatas fuisse. Cives, Phrygæi, ut patet ex Junone Phrygæa.

ΦΑΣΑΗΛΙΣ, πόλις τῆς Ἰδουμαίας, ἀπὸ Ἡρῴδου κλισθεῖσα, καὶ πρώτως βασιλέως τῆς χώρας, τῷ ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς Ἰώσηπος ἐν ἕ τῆς Ῥωμαϊκῆς πολέμου. Τὸ ἐθνικὸν Φασηλίτης, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ.

PHASAELIS, urbs Judææ, ab Herode condita, primo regionis rege, nomine fratris, ut Josephus in primo belli adversus Romanos. Gentile, Phasaëlites, ut idem in eodem.

ΦΑΣΗΛΙΣ, πόλις Παμφυλίας, ἡ πρότερον Πιτύουσα, καὶ ὕστερον Φασηλίς. Ὁ πολίτης, Φασηλίτης Θεοδέκτης δὲ ὁ γράψας Φασηλίτης, ὃς ἐπῆσε τραγῳδίας ν', καὶ Δημοφέρων. Ὃς ἐπῆσε τραγῳδίας ν', καὶ ῥητορικὰς τέχνας, καὶ λόγους ῥητορικοὺς ἐπῶν. Ἀπέθανε δὲ Ἀθήνησι, ἐπιγραφὴν αὐτῷ ἐλεγείου τοιάδε,

PHASELIS, urbs Pamphyliæ, prius Pityusa, & postea Phaselus. Civis, Phaselites. Theodectes vero erat genere Phaselites, filius Aristandri, pulchritudine excellens, qui tragœdias quinquaginta, & rhetoricas artes, & orationes rhetoricas versuum fecit: Athenis autem mortuus est, ac ipsi hæc nenia inscripta fuit.

Ἡ δὲ χθὼν κόλποισι Φασηλίτων Θεοδέκτου
Κρύπτει, ὃν ἤνεγκαν μοῦσαι Ὀλυμπιάδες.

Hæc terra sinu Phaselitem Theodectem
Tegit, quem foverunt Musæ Olympiades.

Ἐν

[41] Τῶν Δεξιφανοῦς] Vide Eust. in Dion. pag. 37 & 38.

[42] Φάρος δὲ ὁ πρῶτος] In Voss. Φάρος γὰρ ὁ πρῶτος. Descripsit turrim Euphanius Hagiopolita pag. 59. Καὶ ἐπὶ τῆς Ἀλεξανδρείας ἐστὶ πύργος ὁ λιθόκτιστος Φάρος (ita etiam interp.) τὸ πρῶτον θαῦμα ἐκ δὶ κεκτισμένος, κατὰ τοῦτο ἐ γελοῖος, ἔχων τε ὑψος πηχῶν ἑξακοσίων. Atque ad portum Alexandriæ structa turris est, quæ dicitur Pharus primum inter miracula. Est autem coagmentata vitro & plumbo in altitudinem trecentarum sex ulnarum. Vide etiam ea de re Voss. ad Melam.

[43] Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ] Gentile τὸ αὐτὸ, id est, Φάριος, quæ terminatio Ægyptiis non est solita. Nam Cæsar de B. C. pag. 35. Pharitæ.

[44] Φασηλίσιοι] Vide Casaub. notas pag. 48. Eorum meminit Dionysius ibid.

[45] Ὡς Μυρρίνη] Vide infra in Φάνελις.

[46] Οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς ἐν Φαρ. ταύρῳ.] MSS. οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρυγίαις πόλεως Ταρφῆς τὴν ὁμωνυμίαν. Ita manifeste legendum. Salm.

[47] Ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις Ταύφης.] Salm. & nos in MSS. legimus ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις, πόλεως Ταρφῆς τὴν ὁμων.

[48] Φασσηλὶς.] Salm. ad Sol. 1321.

[49] Φασηλὶς.] Eust. ad Dionys. pag. 112.

[50] Πιτύουσα.] *Pityusa* Melæ pro *Pityusa*, nam Græce Πιτύουσα; ut Solino *Phanutii* vel *Phanussi* (ita enim apud eum legendum est) qui Græcis Πανῶλαι. *Esse illic & Phanutiorum gentem, qui aures in tam effusam magnitudinem dilatentur.* Salm.

[50] Καὶ ὕστερον Φάσηλις.] Lege ἐ ὕστερον Φάσηλος, pro Φασηλὶς. Salm.

[51] Λόγους ῥητορικοὺς ἐπῶν.] Ita etiam in MSS. omnibus legitur. Omnino deest numerus. MSS habet ἐ λόγους ῥ. ἐπῶν καὶ. Salm.

[52] Ἐπῶν.] Τῶν ἐπῶν, quibus illi ῥητορικοὶ λόγοι constabant. Sic supra de Milesio Timotheo citharœdo, ὃς ἐπτάκις τὸν νόμων κιθαρῳδικὸν εἰς ἑπτὰ ἐπικυκλίων τὸ ἀριθμόν. Salmasius.

[53] Ἐπιγράφεται αὐτῷ.] Pasch. 320.

[54] Θρέψασα.] Hic est nutrivere, educavere. Sic Latini *maritare*, quod proprie est augere, pro nutrire dicunt & ale-

Ε'νῦχθων, ἱερεῖς τρεῖς καὶ δέκα ἀ- A
μίλλας,
Ο'κλω[55] ἀκηράτους ἀμφιθήμω στεφά-
νους.

Dum viverem, sacris tredecim certaminibus
Octo immortales circumposui coronas.

Ἡρωδιανὸς δὲ μόνον νῆσόν φησι, καὶ σεσπε-
ροξύνεσθαι. Τὸ μέν τι[56] αἰγεῖον οἱ ἐπ' Ἀλε- B
ξανδρείας ὀξύνουσι.

Herodianus vero solus insulam inquit, & accentum in antepenultima habere. Attamen vas Alexandrini acuunt.

ΦΑΣΗ'ΛΟΤΣΣΑΙ[57], δύο νῆσοι Λι-
βύης, πλησίον Σίρεως πλαμῶ. Ε'καλεῖτο
πρότερον Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φασηλεσσαῖοι,
ὡς Σκηψαῖοι. C

PHASELLUSSÆ, duæ insulæ Libyæ, prope Sirim fluvium. Hecatæus Libyæ periegesi. Insulares, Phaselussæi, ut Scotussæi.

ΦΑ'ΣΙΣ[58], πόλις Φ Αἴας, πρὸς τῷ Φά-
σιδι πλαμῷ ἐν Κόλχοις. Ε'κλήθη δὲ ὑπὸ Μι-
λησίων. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης, ὡς Ο'ασί-
της, Μεμφίτης. Η' Φασιάτης, πλεοναζούσης
α, ὡς καὶ λέγεται). [59] Τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης, D
καὶ Φασιανικὸς, καὶ Φασιανός. Α'ριστοφάνης ἐν
Ο'λκάσι. Καὶ Φασιανὴ ἡλυκὸν, καὶ Φασιανὸν
νάπος ἑδέπερως. Ε'στι καὶ ἄλλος πλαμὸς Φά-
σις, ἐν τῇ Ταπροβάνῃ.

PHASIS, urbs Ææ, juxta Phasin fluvium in Colchis. Sed ab Milesiis est condita. Gentile debebat Phasites, ut Oasites, Memphites; vel Phasiates, pleonasmo literæ a, ut etiam dicitur. Gentile Phasiates, & Phasiaticus & Phasianus. Aristophanes in Olcasi. Et Phasiana fœmineum, & Phasianum nemus, neutraliter. Est etiam alius fluvius Phasis in Taprobana.

ΦΑΣΤΑΙ'Α, πόλις ἐν Σάκαις. Τὸ E
ἐθνικὸν Φαστεῖος, καὶ [63] Φασαῖος διὰ τὸ τύπον.

PHASTÆA, urbs in Sacis. Gentile, Phastæus, & Phastæus propter typum.

ΦΑΝΤΙ'Α, πόλις Τρωϊκὴ, κλίσμα
Κυμαίων. Καὶ Φανῆς, ὡς Νεανδρεῖς, τὸ
ἐθνικόν.

PHANTIA, urbs Troica, Cumanorum opus. Et Phanteis, ut Neandreis, gentile.

ΦΑΤΡΙ'Α[61], ἐξ ἧς οἱ [61] Φράτορες λέ- F
γονται, οἱ ὄντες [62] Φαληρέας τῆς αὐτῆς ὄψεως,
ἃ ἐστι τρίτης Φυλῆς, [64] ὧν πνες τριττὸν λέγου-
σιν. Ε'λέγετο δὲ Φράτηρ, καὶ Φράτωρ· Αλλὰ τὸ
μὲν Φράτηρ, ὀξύτατον [65] μὴ τὸ αὐτὸ κλίσει Θ-
άτηρον ἡνιοχήρον. Λέγεται καὶ Φάτριον πό-
ον, G
ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς Φαληρέας συνήγοντο. Λέγεται καὶ
Φρατρικὸν, τὸ εἰς ταὐτὸν συνιέναι. Καὶ μετὰ τοῦ α,
Φατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Α'ττικοῖς. Φα-
τριάζειν ἔλεγον, τὸ ἐν τῷ Φαληρικῷ χεῖσθαι, ὅ ἐστι
τὸ τῆς Φρατρίας ἔθος. Καὶ κίνημα τῆς H
Ρωμαίοις, καὶ τοῖς τότων ἰσοτελέσι. Α'λλὰ καὶ
Φατριῆς καλοῦντο, οἱ ἐν αὐτῷ συνιόντες.[66] Ε'-
λέγοντο δὲ καὶ Φράτραι, καὶ Φάτραι· Α'λλ' ὁ
συνηθὴς τῷ Φαληρεῖ. Ὡς χαρ Τ'ρια Τ'ριεῖς,
Τ'ρια Τ'ρισῦς, ὕτω Φρατρία Φρατριεῖς. I

PHATRIA, ex qua Phratores dicuntur, qui sunt ex eadem Phatria, hoc est, tertia tribus parte, quam aliqui τριττὸν dicunt. Dicebatur vero Phrater, & Phratr. Sed Phrater quidem antiquum cum ejusdem declinatione. Alterum vero recentius. Dicitur etiam Phatrion locus, in quo homines ejusdem Phatriæ congregabantur. Dicitur etiam Φρατρικὸν, id est, in idem convenire. Et cum α, Φατριάζειν, quod Atticis familiare. Φατριάζειν, dicebant, in phatrio precari, quæ est phratriæ consuetudo. Et motus Romanis & horum historicis. Sed Phatrieis quoque vocabantur, in eodem congressi. Dicebantur vero etiam Phratræ, & Phatræ. Sed non consonat nomini Phatrieus. Ut enim Hyria Hyrieus, Hysia Hysieus, sic Phratria Phratrieus.

ΦΕ'Α,

PHEA,

---

alere. Varro. *Mola mactatus*, id est, hordeo saginatus Ovidius,

Lacte quis infantes nescit crevisse ferino,
Id est, lacte ferino nutritos esse. *Salm.*

[55] Ακηράτους.] Legendum ἀκηράσλους. Idem.
[56] Αἰγεῖον.] Παίγγαιον in voce Φύλλις.
[57] Φασηλεσσαι.] Vide Dionys. & Eustath. in eund. pag. 10.
[58] Φάσις.] Vide Eustath. ad Dionys. pag. 93.
[59] Τὸ ἐθνικὸν Φασιάνης.] Locus de mendo suspectus.
[60] Φασσαῖος διὰ τὸν τύπον.] Quare dicit ita? Sane Φασσαῖος ex arte magis est, quam Φασιᾶος, ut Τελέσσαι Τελεσσαῖοι, & alia ex centa quoque in σσ. Salm.
[61] Φατρία.] Hæc non habent MSS. Palatini, sed habent suo loco nimirum in Φρατρικὸν. Idem.
[62] Φρατρίας.] Contribules.
[63] Φασσαῖος.] Vide Fasoldi Hierologia pag. 64.
[64] Ὧν πνες τριττὸν λέγουσι.] Legendum ὧν πνες τρίττων λέγουσι, ut sit idem quod Latinis tribus; vel potius τριττύς. Τριττὺς ut τετραττὺς & similia. *Salm.*
[65] Μετὰ τοῦ αὐτῷ κλίσεως.] Μετὰ τοῦ αὐτῷ κλίσεως MSS. vitiose. *Idem.*
[66] Ελέγοντο δὲ καὶ Φράτραι, καὶ Φάτραι.] Μετὰ τοῦ αὐτῷ κλίσεως vitiose.
Ελέγοντο δὲ καὶ Φράτηρ καὶ Φάτηρ.] Lege Ελέγοντο δὲ καὶ Φράτηρ καὶ Φράτρα. Legendum ἐλέγοντο καὶ Φρατρίαν καὶ Φατρίαν. Sed illud Φράτηρ non bene convenit cum ἐθνικῷ Φρατριεῖς, quod potuit a Φρατρία, ut ὑελία ὑιεῖς & ὑιῆς. *Salm.*

ὁ Ο'μη-

ΦΕ΄Α, πόλις τῆς Ἠλείας. [67] Ὁ μηρ. Α PHEA, urbs Elidis. Homerus per i. Δ|δ Ζ ι.

Φειᾶς παρ' τείχεσι —
Τὸ ἐθνικὸν, Φειᾶ.

Pheæ juxta muros. —
Gentile, Phearus.

ΦΕΛΕΣΣΑΓΟΙ, ἔθν. ὅμορον τῆς Ὀμβρικοῖς πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, ὡς Εὔδοξ. Β ἕκτῳ.

PHELESSÆI, populus vicinus Umbricis juxta Japygiam, ut Eudoxus sexto.

ΦΕΛΛΕΥΣ [68], ὄρ. τῆς Ἀττικῆς. Τάχα δὲ ἀμόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ πᾶσος ζ πέτρα ἐχούσης. Σπιλῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ πάσης δ' γλῶ λιπαρεῖν καὶ πρὸς ἐλαιοφυ- C τείαν. Τὸ τικὸν, Φελλεὶς ἂν ἔη, ὡς τὸ [69] Ἀ΄ραρνεὺς Ἀ΄ραρνείης.

PHELLEUS, mons Atticæ. Forsan vero non solius Atticæ, sed cujuscunque loci habentis in superficie petras, super eam vero, terram pinguem & olivetis idoneam. Locale, esset Phelites, ut Atarneus Atarnites.

ΦΕΛΛΟΣ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας, [70] Φελλὸν καὶ Ἀντιφελ- D λον [71] Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης, Φελλίτης, καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ, καὶ Πολύχαρμος.

PHELLOS, urbs Pamphyliæ. Hecatæus Asia. Alexander Polyhistor in de Lycia, Phellum & Antiphellum Lyciæ esse inquit. Civis, Phellites, & Antiphellites, ut Alexander in citata, & Polycharmus.

ΦΕΝΕΌΒΗΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ πωϊθῇ χαρακτῆρι. Καὶ Φένε- E ζήτης. [72] ἕτω γὰρ * ὥρα πολλῶν ὁ Φιλόσοφος ἐχρημάτιζετο.

PHENEBETHIS, urbs Ægypti. Gentile, consueto charactere. Et Phenebethites, sic enim Horapollon philosophus cognominabatur.

ΦΕΝΕΟΣ [73], πόλις Ἀρκαδίας.
[74] Οἱ Φενεόντ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενόν. Λέγ. καὶ δεπενικῶς. Ἔστι δὲ ἡ πόλις [75] τῆς F Ἀζανίας. Ὁ μορεῖ δὲ ἐκ τ πρὸς βορρᾶν μερῶν τῆ Κλειτορίᾳ, ἐν δ τῷ πρὸς ἀρκτους [76] Αἰγιέρους καὶ Πελλωίτας, Ἀχαικὰς πόλεσι. Κεῖται δ' ὑπὲρ π ὄρ. τῶ Κυλλήνη. Ὁ πολίτης Φενεὸς, καὶ Φενεάτης, καὶ Φενεᾶτ. Καὶ θη- G λυκῶς, Φενεαία, καὶ Φενεάτον. Τὸ κτητικὸν Φενεατικὸς, καὶ Φενεατικὴ, καὶ Φενικὸς, καὶ Φενικὴ.

PHENEOS, urbs Arcadiæ.
Qui Pheneumque incolebant, & Orchomenum.
Dicitur etiam masculine. Est vero urbs Azaniæ. Sed adjacet Clitoriam ex partibus versus boream, in septemtrionali vero, Ægiris & Pelenæ, Achaicis urbibus. Sita autem supra montem Cyllenen. Civis, Pheneeus, & Pheneates, & Phenæus. Et fœminine Phenæa, & Phenæum. Possessivum Pheneaticus, & Pheneatica, & Phenicus, & Phenica.

ΦΕΡΑΙ [77], πόλις Θεσσαλίας.
Οἱ π Φεραὶς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην.
Ἀπὸ Φέρητ. [78] Ζ Κρηθέως, ἡ [79] Φερᾶς τῆς H Αἰόλου γυναικός. Ὁ πολίτης, Φεραῖ, καὶ Φεραία. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ δεκαέαι, τ γῶ Φερῶν ἀπέχουσαι σταδία ὀκτὼ εἰσὶ καὶ ἄλλαι Ἰαπυγίας, καὶ [80] Αἰτωλίας, καὶ Παρθυαίων. I Ἔστι καὶ [81] Δ|δ Ζ η.

PHERÆ, urbs Thessaliæ.
Quique Pheras incolebant juxta Bœbeida paludem.
A Pherete Crethei, vel a Phera Æoli filia. Civis, Pheræus, & Pheræa. Sunt etiam aliæ Pheræ antiquæ ab hodiernis distantes stadia octo. Sunt etiam aliæ Japygiæ, & Ætoliæ, & Parthorum. Est etiam per eta.

[67] Ὁ μηρ. Δ|δ Ζ ι.] Vide Eustath. p. 671. *Idem.*
[67] Ὁ μηρ. Δ|δ Ζ ι &c.] Iliad. η versu 135. lege Δ|δ Ζ ιι. Vide Steph. in voce Φια, ubi eadem Homeri versu citat.
[68] Φιλόχ.] Arist fol. 127.
[69] Ἀπερσὶς ἀπορεύτης.] Vide in Α΄ραρνα.
[70] Φιλλὸν & Ἀντίφιλλον.] Flor Antiphilon eodem modo.
[71] Λυκίας.] Χωρία videtur excidisse. Vide in Ἀντίφιλλον.
[72] Ὥτω γ' * ὥρα πολλῶν.] Forte legendum ἀφ' οὗπολλῶν. anc veram esse puto lectionem MSS. ὥτω γ' ὥρα πολλῶν, gendum ut indicavimus. *Salm.*
[73] Φενεὸς.] Φενεὸν vocat Callimachus fluvium,
. . . . Φόνιος δ' ὑπ' ὄρεσσι ῥεηθεὶς
Παῤῥάσιος. Φόνιος δ' ὁ ὄρεσι μετέπεσθαι Φενεοῖς.
Φενεὸς non accipi potest, nisi de fluvio, & tamen Phe-

Scholiastes, πόλις Ἀρκαδίας ὁμώνυμος. Salm.
[74] Οἱ Φενεόντ'.] Iliad. β. Homerus.
[75] Τῆς Ἀζανίας.] Vide in Ἀζανια.
[76] Αἰγιέρους & Πελλωίτας, Ἀχαικὰς πόλεσι.] Lege Αἰγιέρεσις & Πελλωίτης πόλεως Ἀχαικῆς πόλεσι. Salm.
[76] Αἰγιέρους & Πελλωίτας, Ἀχαικὰς πόλεσι.] Lege Αἰγιέρεις & Πελλώη πόλεως Ἀχαικῆς πόλεσι. Salm.
[77] Φεραί.] Hom. ιλ. β. Vide in Μελιβοῖα.
[78] Τῦ Κρηθέως.] In Vossiano Ζ Κρήθεως.
[79] Φερᾶς.] Vide Apoll. Schol. pag. 6.
[80] Αἰτωλίας.] Si accurate distinguamus, nulla urbs Ætoliæ Φεραὶ dicitur, sed Ἀκαρνανίας. Verum Ætolia & Acarnania sæpe confunduntur. Vide Vossium ad Scyl. pag. 6.
[81] Δ|δ Ζ η.] Lycophron schol. vide pag. 95.

[82] Φηρὰς π ζαθίας, ἡδὶ Ἀνθειαν βαθύλειμον.

Τὸ ἐθνικὸν, [83] Φεραῖος.

ΦΕΡΕΝΤΙ̃ΝΟΣ, πόλις Σαυνιτῶν ἐν Ἰταλία. Τὸ ἐθνικὸν, Φερεντῖνος. Λέγει καὶ Φερέντιος, ὡς Διονύσιος ιζ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΦΗΓΑΙΑ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. Ἔστι καὶ ἄλλος δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οἱ Φηγαιεῖς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. [84] Τὰ τοπικὰ, [85] ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων.

ΦΗΓΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φηγέως βασιλέως, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δ'. Φηγεὺς δὲ ὁ ἀδελφὸς τῆ Φορωνέως ἔκτισε πόλιν Φήγειαν, ἣ νῦν Ψῶφις ὠνομάσθη, ὡς ἐρῶμεν, ἀπὸ τῆς μητρός. [86] Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.

ΦΗΓΟΥ̃Σ [87], δῆμος Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγούσιος. Τὰ τοπικὰ, Φηγουσίοθεν, Φηγουσπάδε, Φηγουσίοι.

ΦΗΜΙ̃ΑΙ, πόλις τῆς Ἀραιάας, ἀπὸ Φημίας τῆ Ἀμπυκος. Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. [87] Τὸ ἐθνικὸν, Φημαῖος, καὶ Φημιεύς, καὶ Φημιάτης, ὧν οἱ τύποι εὔρηνται.

ΦΘΕΡΟΦΑ̃ΓΟΙ, ἔθνος. Στράβων ἐνδεκάτῃ.

ΦΘΙΑ, πόλις καὶ μοῖρα Θεσσαλίας. Παρμενίσκος ἡ χώραν αὐτὴν φησι, καὶ πόλιν· οὐκ ὀρθῶς. Ἐκλήθη δὲ [88] ἀπὸ Φθίας γυναικὸς, ἣ Φθίαν Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. [89] Στράβων δὲ εἰς πεντάρχας διαιρεῖ τὴν Θεσσαλίαν, Φθιῶτιν, Ἐστιαιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Πελασγιῶτιν. Ὁ πολίτης, Φθιώτης, ἡ Φθιώτις τὸ ἠθικὸν, καὶ Φθῖος, ἀφ' οὗ Φθῖοι καὶ Φθίες. Εὑρηται ἡ [90] Φθιὰς ἠθικῶς, παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ. Φθιὰς ὅμως.

ΦΘΙΡΑ [91], ὄρος Καρίας. Οἱ καλοικοῦντες, *Pheraſque divinas, & Anthiam profundi pratis.*

Gentile, Pheræus.

FERENTINUS, urbs Saunitarum in Italia. Gentile, Ferentenus. Dicitur etiam Ferentius, ut Dionyſius ſeptimo decimo Romanæ antiquitatis.

PHEGÆA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Phegæus. Eſt etiam alius populus Pandionidis tribus, Phegæis. Popularis, Phegæus. Localia, ex Phegærum, ad Phegærum, in Phegærum.

PHEGEA, urbs Arcadiæ, à rege Phegeo, ut Charax Hellenicorum quarto. *Phegeus vero frater Phoronei condidit urbem Phegeam, quæ prius Erymanthos vocabatur.* Poſtea autem Pſophis vocata fuit, ut dicemus, a matre. Cives, Phegeis.

PHEGUS, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Phegueſſius. Localia, ex Phegunte, ad Phegunten, in Phegunte.

PHEMIÆ, urbs Arnæ, a Phemio Ampycis. Hellanicus primo Deucalioniæ. Gentile, Phemæus, & Phemieus, & Phemiates quorum formæ inveniuntur.

PHTHEROPHAGI, natio. Strabo undecimo.

PHTHIA, urbs, & pars Theſſaliæ. Parmeniſcus vero regionem eam vocat & non urbem: non recte. Sic autem vocata fuit, a Phthii uxore, vel a Phthio Neptuni & Lariſſæ. Strabo autem in quatuor dividit Theſſaliam, Phthiotim, Eſtiæotim, Theſſaliotim, Pelaſgiotim. Civis, Phthiotes, & Phthiotis fœmineum, & Phthius, a quo Phthii, & Phthies. Invenitur etiam Phthias fœminine apud Euripidem in Andromacha: Phthias tamen.

PHTHIRA, mons Cariæ. Incolæ, Phthi-

[82] Φηρὰς π ζαθίας &c.] Hom Il. IX.

[83] Φεραῖος.] Scribend. exiſtimo Φηρεῖος. nam Φερεῖος ſupra a Φέρα deduxerat.

[84] Τὰ τοπικὰ.] Salm. ad oram libri ſcripſerat ἐκ Φηγαίων recte quidem, ſi dicendum Φηγαῖος. Quare legendum eſt ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων.

[85] Ἐκ Φηγαίων] Recte quidem, ſi diceretur Φηγαῖος. quare legendum eſt ἐκ Φηγαίων, εἰς Φηγαίων, ἐν Φηγαίων, neque quiſquam poteſt de hac menda dubitare. *Salm.*

[86] Οἱ πολῖται Φηγῆς.] Ὁμωνύμως igitur τῇ κλίσει. Sed legendum Φηγῆς. Φηγὰς Φηγῆς, ut πηνὰς πηνῆς, πηφεὰς πηφειδῆς. Idem.

[86] Οἱ πολῖται, Φηγῆς.] Salm. ad oram lib. ſcripſit Οἱ πολῖται, Φηγῆς, ὁμωνύμως igitur τῇ κλίσει. Sed legendum Φηγῆς. Φηγὰς Φηγῆς, ὡς πηνὰς πηνῆς. πηφεὰς πηφειδῆς.

[87] Φηγοῦς] Vide Steph. in voce Ἀγοῦς.

[88] Τὸ ἐθνικὸν Φθιαῖος.] Lege Φθιαιεῖς & Φθιεῖς. Si Φθία urbs illa vocaretur, ἐθνικὸν ſine dubio eſſet Φθιαῖος. Salm.

[89] Ἀπὸ Φθίας γυναικὸς] Legendum ἀπὸ Φθίας γυναικὸς ἢ Φθίας Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. Idem.

[90] Στράβων δὲ εἰς πεντάρχας.] Vide Apol. Schol. pag 357. Vide etiam Nonni comment. ad Goltzii Græciam univerſam pag 105.

[91] Καὶ Φθίας.] Pro καὶ Φθίας lege καὶ Φθιεῖς, quod ita indubitatum, ut nihil indubitarius. Eodem modo peccatum eſt infra in voce Φθῖος. Ubi enim legitur οἱ καὶ Φθιῶται Φθῖες, ſine dubio legendum Φθῖοι, quod ſatis oſtentis

κῶντες, Φθίρες· ἡ Φθιρεὰς ἠλυκῶς.

ΦΙΑ [94], πόλις τῆς πρὸς μάχλῳ Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Ὅμηρος,

[95] Φίας τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Τὸ ἐθνικὸν Φιεὺς καὶ Φιάτης, καὶ Φιαῖος.

ΦΙΓΑΛΕΑ [96], πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς ἐν ε Μεσσηνιακῶν·

Τὴν μὲν ἄνηγε' ἄκοιτιν ἐπὶ τρηχαλὺν Φιγάλειαν.

Μεσσηνομάθη ἡ Φιάλεια· ἔλιπε γ', ἀπὸ Φιάλεως τινός. Ἔστι καὶ [97] Φιάλεια Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν καὶ πατρίως Φιαλεὺς, καὶ Φιαλείτης.

ΦΙΔΗΝΗ, πόλις Ἀλβανῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Φιδηναῖος. Εἴοικε δὲ Φίδηνα λέγεσθαι, ὡς Ῥάβεννα· καὶ Φιδηνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης· οὕτω γὰρ Χάραξ κέκληκε Φιδηνάτης.

ΦΙΚΕΙΟΝ [98], ὄρος Βοιωτίας, διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ βραχέως τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν Φικιεὺς, ὡς [99] Βυδιεὺς, Ῥοδιεὺς, [100] Ἀργιεὺς, Σουνιεύς.

ΦΙΛΑ, πόλις Μακεδονίας, κῦμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδὸς, καὶ Γονατᾶ καλουμένου, ὃς ἔκτισε τῆς μητρὸς Φίλας ἐπὶ τῷ Πηνειῷ ἕλει πόλιν Φίλαν. Ἔστι καὶ νῆσος Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος πατρίαν, ἐπὶ τῷ πελάγει μεγάλῳ, ὄνομα Τελτῶν ἐστὶν, ἐκδιδοῦσα εἰς λίμνην μεγάλην Τελωνίδα. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλαῖος. Τῆς νήσου ἡ, [6]Φιλάτης.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ, πόλις Λυδίας, Ἀτταλικὸν κῦμα, καὶ Φιλαδέλφου. Ἔστι καὶ τῆς Κεκαυμένης, ἣν Μυσῶν καὶ Λυδῶν καλεχομένην Στράβων δυωκαιδεκάτῃ. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Αἰγύπτου. [8]Καὶ τρίτη, τῆς Συρίας ὑπὲρ Φαινης πόλις, ἡ πρότερον Ἄμμανα, εἶτ' [9]Ἀστάρτη,

A Phthires, & Phthirias fœminine.

PHIA, urbs, de qua pugnatum inter Messenios & Lacones. Homerus.

Phiæ muris Jardani circa fluenta.

B Gentile, Phieus, & Phiates, & Phiæus.

PHIGALEA, urbs Arcadiæ. Rhianus in quinto Messeniacorum.

Hanc quidem ducebat uxorem ad asperam Phigaleam.

C Postea vero vocata fuit Phialea, sine g, a Phialo quodam. Est etiam Phialea Bithyniæ. Gentile, prioris Phigaleus, & Phigalites.

FIDENE, urbs Albanorum. Gentile, Fidenæus. Videtur quoque Fidena dici, ut D Ravenna. Et Fidenates, ut Ravennates. Sic enim Charax usus est Fidenates.

PHICION, mons Bœotiæ, & per diphthongum, & per i breve. Gentile, Phicieus, ut Budieus, Rhœtieus, Argieus, Sunieus.

E

PHILA, urbs Macedoniæ, opus Demetrii Antigoni filii, qui Gonatas vocatus fuit, & de matris Philæ nomine ad Peneum condidit urbem Philam. Est etiam insula Ægypti. Herodotus quarta. *ad fluvium magnum, cui nomen Triton est, qui in paludem magnam Tritonidem effluit.* Gentile, Philæus. Insulæ vero Philates.

PHILADELPHIA, urbs Lydiæ ab G Attalo Philadelphi condita. Est etiam Catacecaumenes, quam Mysi & Lydi tenebant. Strabo duodecimo. Est etiam alia Ægypti. Et tertia Syriæ illustris urbs, prius Ammana, deinde Astarte, postea Philadelphia a Ptolemæo

pag. 368. Vide Boch. de animal. pag. 569.

[94] Φία πόλις τῆς πρὸς μάχλῳ] Eustath. legit πόλις τῆ πρὸς μάχλῳ & ita scrib. Vide Eustat. lib. 1 pag. 671. At MSS. habent Φία πόλις τῆ πρὸς μάχλῳ μεσσαίοις καὶ Λάκωσιν καὶ Λάκωσι. Vel etiam legendum Φία πόλις ἡ πρὸς μάχλῳ Μεσσηνίοις καὶ Μεσσηνίοις. Ita propius ad veteris scripturæ vestigia. *Salmasius.*

[95] Φία.] Φία, πόλις, ἧς πρὸς μάχλῳ τῆς Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν.

[96] Φίαι τείχεσιν.] Lege Φίας παῖ πίχεσιν. Eadem in voce Φία citantur.

[96] Φιγάλεια.] Casaub ad Athenæum pag. 900.

[97] Φιάλεια] Locus in levi mendo cubare videtur. Legerem, si mei arbitrii res foret: ἔστι δὲ Φιάλεια Βιθυνίας. Ipse Stephanus hunc locum ita videtur appellasse. Nam in voce Γωνατόπολις hæc leguntur. ἔστι δὲ γωνατῶν πολίσματα τῶν λεγομένων Φιδηνάτων τῶν μεταξὺ ἀπὸ τῆς θ Σωσθενίδι.

[98] Φίκειον] Vide Tol. ad Pal. 173 & Meurs. ad Lycoph. pag. 248.

[99] Βυδιεύς] A Βύδνα nullum deduxit Stephanus gentile, & cum Φίκειον non convenit.

[100] Ἀργιεὺς] F. Φιγιεύς.

[1] Φίλαι.] Diod. Sic. multit. numero.

[2] Πόλιν Φίλαν] Ἀτταλικὸν forte deest.

[3] Ἔστι δὲ τῆς Θ.] Vide Bochar. Ph. 304. in Reinef. Var. lect. 156

[4] Νῆσος Αἰγύπτου.] Philas vocant, non Philan omnes scriptores. *Salm.*

[4] Νῆσος Θ.] Φίλαι numero plurativo insula & oppidum est in Ægyptiorum finibus circa Elephantinem, ubi maximum erat Osiridis templum teste Scholiast. in Lycoph. sed male ib. Φίλαις Vide Vallesium ad tom. 1. hist Byzant. Unde habeat nomen, vide apud eundem Vallesium, ubi Procopium refutat.

[5] Ἐκδιδοῦσα Θ.] Ἐκδιδοῦσα legendum aut ἐκδιδὺς. Sed illud prius verius. *Salm.*

[5] Ἐκδιδοῦσα Θ.] Scribendum videtur ἐκδιδὺς. Salmasius.

[6] Φιλάτης.] Quare non Φιλίτης? Nam hoc modo canonem modo exhibitum sequeretur, & inconstantiæ non posset redargui Epitomator.

[7] Λυδίας.] Spanhem. pag. 896.

[8] Καὶ τρίτη τῆς Συρίας.] Vide Spanh. pag. 896. Vide & Boch. præt. ad geog. sac. pag. 12.

[9] Ἀστάρτη.] De Astart. vide Allat. ad Eust. Hexam. pag. 314.

τη, εἴτε Φιλαδέλφεια, ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ πολίτης, Φιλαδελφεύς. Τὸ ἐθνικὸν Φιλαδελφικὸς, ἐπιχωρίως. [10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος καὶ ἡ Ἰουδαϊκὴ ἀρχαιολογία. A

ΦΙΛΑΪΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαΐδου [11] τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσιδίκης, τῆς Κορωνοῦς τοῦ Λαπίθου. Ὁ δημότης, Φιλαΐδης. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαιδῶν, εἰς Φιλαιδῶν, ἐν Φιλαιδῶν. B

ΦΙΛΕΑΣ [12], χωρίον Βυζαντίου. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλεάτης· Τινὲς δὲ Φιλέαν, ἄλλοι δὲ Φινέαν γράφουσι. C

ΦΙΛΗΝΟΡΙΟΝ, πόλις ἐν Ἀρναίᾳ, χώρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Φιλήνορος τοῦ Αἰτωλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιληνόριος.

ΦΙΛΙΠΠΟΙ [13], πόλις Μακεδονίας, εἰ μὴ πρότερον Κρηνίδες. Ἀρξάμενος ὁ Φίλιππος τὸ ἔνδεκα, καὶ πολις Φίλιπποι ὀνομάσθη ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Κρηνίδες. Τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμουμένοις ὑπὸ Θρᾳκῶν, βοηθήσας ὁ Φίλιππος, Φιλίππους ὠνόμασεν. Ἔνθεν καὶ Ἀδραστος ὁ περιπατητικὸς Φιλόσοφος, Ἀριστοτέλης μαθητής. Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας, καὶ Γόμφοι Θετταλίας. Ὁ πολίτης, [14] Φιλιππεύς· Φιλιππικὸς δὲ, ὡς ἀπὸ Πολυβίου. D

ΦΙΛΙΠΠΟΠΟΛΙΣ [15], πόλις Μακεδονίας, Φιλίππου καὶ Ἀμύντου κτίσμα, [16] ἐν τῷ Εὔρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλιπποπολίτης. E

ΦΙΛΟΜΗΛΙΟΝ [17], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. [18] Στράβων δωδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Φιλομηλεὺς, [19] ὡς [20] Δορυαλεὺς, Κοτυαεύς. F G

ΦΙΛΥΡΕΣ [21], ἔθνος περὶ τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου. Τὸ θηλυκὸν, Φιλυρὶς, καὶ Φιλυρηΐς, πλεοναζούσης τῆς η. Δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ Φιλύρη Φιλυρήτης εἶναι. H

ΦΙΛΩΤΕΡΑ [22], πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρων κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ. Ἔστι καὶ κοίλης Συρίας Φιλωτέρα, ὡς Χάραξ ἐν ὀγδόῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Φιλωτέριος, ἀλλὰ καὶ τινὰς Φιλωτερίαν αὐτὴν ἀρνεῖσθαι τῆς Αἰ- I

Philadelphus. Civis, Philadelphenus. Philadelphenus vero juxta regionis consuetudinem. Sic enim Josephus vigesimo Judaicæ antiquitatis.

PHILAIDÆ, populus Ægeidis tribus, a Philæo filio Aiantis & Lysidæ filiæ Coroni filii Lapithæ. Popularis, Philaides. Locale, ex Philaidarum, ad Philaidarum, in Philaidarum.

PHILEAS, regiuncula Byzantii. Gentile, Phileates. Aliqui Phileam, sed alii Phineam scribunt.

PHILENORIUM, urbs in Arnæa, regione Bœotiæ, a Philenore Ætolo. Gentile, Philenorius.

PHILIPPI, urbs Macedoniæ, prius Crenides. Artemidorus in epitome undecimi *& urbs Philippi olim Crenides: Crenitis vero a Thracibus bello infestatis auxiliatus Philippus, Philippos nominavit.* Hinc erat Adrastus philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. Thebæ quoque Thessaliæ Philippi vocatæ fuere, & Gomphi Thesprotiæ. Civis, Philippeus. Philippenus vero apud Polybium.

PHILIPPOPOLIS, urbs Macedoniæ, opus Philippi Amyntæ filii, in Euro. Gentile, Philippopolites.

PHILOMELION, urbs magnæ Phrygiæ. Strabo duodecima. *Gentile*, Philomeleus, ut Doryaleus, Cotyaeus.

PHILYRES, gens juxta Pontum, a Philyra matre Saturni. Fœmineum, Philyris, & Philyreis, pleonasmo literæ η. Potest etiam a Philyre Philyretes esse.

PHILOTERA, urbs circa Troglodyticam, Satyri opus. Apollodorus vero Philoterida vocat. Est etiam Cœlesyriæ Philotera, ut Charax in octavo chronicorum. Hujus gentile, Philoterius, eo quod aliqui etiam eam Philoteriam dixere. Ægyptiæ vero Philote-

[10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηπος.] Locus eodem libro circa initium exstat. Vide Spanhem. pag. 910 & 911.

[11] Τοῦ Αἴαντος.] Quomodo vertendum.

[12] Φιλέας χωρίον Βυζαντίου.] Etiam hodieque Fillea vocatur. Cedrenus meminit τοῦ δι' αὐτοῦ χώρου ἐν Βυλγαρσι διὰ τῆς Φιλέα λάβρα τοῦ πυρὸς ἐπιβρίψαντος ἐως τῆς χρυσοῦ πύλης διέβησαν & cæt. ubi interpres vir alioquin eruditissimus fœdo errore vertit illa διὰ Φιλέα *duce Philea*, cum vertendum fuerit *per Phileam*. Salm.

[13] Φιλίππους Βυζαντίου.] Quomodo hic vertendum? Vide Spanh. pag. 57. Vocatur etiam Κρηνίδα

[14] Φιλιππεύς.] Gentile Philippensius reperitur in Polycarpii epistolæ inscriptione.

[15] Φιλιππόπολις.] Vide Anton. Itin. cum not. Syrit. pag. 298. Mentio est alicujus in hist. Byz. tom. 1 illinc ad Adrianopolis itur.

[16] Ἐν τῷ Εὔρῳ.] Forte legend. Ἐ<γγὺς> Εὔρου. Hoc est Ἐγγὺς Εὐρώτα, quam conjecturam omnino veram esse confido. *Salm*

[17] Φιλομήλιον.] Forte emend Procop. pag. 100.

[18] Στράβων.] Num. Μακεδονικὰ.

[19] Ὡς Δορυαλεύς.] Lege Δορυλαεύς, *a* Δορύλαον. Salm.

[20] Δορυαλεύς.] Lege Δορυλαεύς.

[21] Φίλυρες.] Vide Apol. Sch pag. 261.

[22] Φιλωτέρα.] Vide Voss. ad Melam.

Φλά-

δ' Αἰγυπτίας, φιλωτερίτης, ἀφ' τὸ σύνηθες ἔθος τῆς ἐπιχωρίας τύπης. A loterites, propter consuetam ejus regionis formam.

ΦΙΝΕΙΟΝ, τόπος ἔστι Πόντου, κλῆμα Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν Φινεύς, ὡς Σίγειον Σιγιεύς. PHINEUM, locus Ponti, Phinei opus. Gentile, Phineeus, ut Sigeum Sigeeus.

ΦΙΝΟΠΟΛΙΣ, πόλις παρὰ τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν, Φινοπολίτης. B PHINOPOLIS, urbs juxta Pontum, a Phineo. Gentile, Phinopolites.

ΦΛΑΝΩΝ [31], πόλις ἐν λιμένι παρὰ τὴν Ἀψυρτον νῆσον. Ἀρτεμίδωρος ἐν Ἐπιτομῇ τῶν μετὰ Ἄλωνα ἑνδεκα. Μετὰ δὲ Ἄλωνα, λιμένι ἐστὶ Φλάνων, καὶ πόλις Φλάνων. Καὶ πᾶς ὁ κόλπος ἔτος, C [31] Φλανωνικὸς καλεῖται. Ἀπὸ δὲ τῆς γενικῆς Φλάνων, Φλανωνίτης, ὡς [32] Νέβρων Νεβρωνίτης. PHLANON, urbs & portus circa Apsyrtum insulam. Artemidorus in epitome undecim. *Post Alonum vero, est portus Phlanon, & urbs Phlanon: & totus iste sinus, Phlanonicus vocatur.* A genitivo igitur Phlanon Phlanonites, ut Nebron Nebronites.

ΦΛΕΓΡΑ [33], πόλις Θρᾴκης, ἣν Εὔδοξος μὲν πρὸ τοῦ Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. D Ὁ πολίτης Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραῖα, καὶ Φλεγραῖον. Ἔστι καὶ Φλεγρὸς, καὶ Φλέγρα. Λυκόφρων. PHLEGRA, urbs Thraciæ, quam Eudoxus postea Pallenen ait vocatam esse. Civis, Phlegræus, & Phlegræa, & Phlegræum. Est etiam Phlegrus, & Phlegra. Lycophron.

ΦΛΕΓΥΑ [34], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἄρεος καὶ Χρυσῆς παιδός. [35] Ὁ E Ἄρεος καὶ Χρυσῆς παιδός. [35] Ὁ πολίτης Φλεγύας, καὶ Φλεγυεύς. Λέγεται δὲ [36] καὶ χώρα Φλεγυαηΐς, ὡς ἀπὸ [37] Θεσπιαδῶν γενικῆς. [38] Ἔστι δὲ Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα, καὶ [39] Φλεγύς. PHLEGYA, urbs Bœotiæ, a Phlegya Martis & Chrysæ filio. Civis Phlegyas, & Phlegyeus. Dicitur vero regio, Phlegyantis, tamquam a genitivo superantem syllabam habente. Est autem & Phlegyas, etiam Phlegyes rectus casus, & Phlegys.

ΦΛΙΟΥΣ [40], πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον [41] Ἀραιθυρέα, καὶ Ἀραντία ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Παυσανίας δὲ ἀπὸ Φλιασίου. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιάσιος, Φλιάσιος. [42] Φιλήτας δέ [43] φησι, Φλιοῦς πόλις ἐστὶ δὲ Διονύσου Φίλ * ὑὸς Φλιοῦς, ὃν αὐτὸς ἐδείμαλο λαμπρόφορον. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ Φλεῶν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τὰς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. [44] Ὃ Φιλεναζῶν δὲ ἀπὸ τοῦ Φλιοῦντος γενικῆς, Φλιάσιος. Πλεονασμῷ δὲ τοῦ α, Φλιάσιος. [45] Καὶ Τίμων [46] ὁ Φλιάσιος. PHLIUS, urbs Peloponnesi, prius Arethyrea, & Arantia, a Phliunte Dionysi & Chthonophylæ filio. Pausanias vero a Phliante. Et gentile, Phliuntius, vel Phliusius. Philetas autem inquit, *Phliûs urbs est Dionysi phil * filius Phliûs, quam ipse ædificavit albam crista gerens.* Vocata vero fuit ἀπὸ τοῦ Φλεῖν, *quod est fructibus abundare.* Lacedæmonii vero mensium unum Phliasium vocant, in quo terræ fructus vigere solent. Debebat autem a genitivo Phliuntis, Phliusius. Sed pleonasmo τοῦ α, Phliasius. Timon quoque, qui

[31] Φλάνων.] Θαλάμων Cedreno legitur. Male apud Ptolemæum legas Φλαυΐτα, & hæc jam pridem annotasse. incidi in summi viri Scaligeri animadversiones; qui idem notat, & amplius monet Φλαυΐτα apud Plin. corrupte legi. *Salm.*

[32] Ἄλωνα] Lege Ἀψυρτον, vel Ἀψαρον.

[33] Φλανωνικὸς] Lege Φλανωνίτικος. Salm.

[32] Νέβρων Νεβρωνίτης] Leg. fort Νεφρῶν, Νεφρωνίτης.

[33] Φλέγρα] Apoll Schol πρὸς pag 289.

[34] Φλεγύα] Vide Falconerium pag. 152.

[35] Ὁ πολίτης Φλεγύας] Vide Eustath. 433. Lege Φλεγῦος. Salm.

[36] Ἡ χώρα Φλεγυηΐς.] Est apud Pausan. pag. 596 in Bœot.

[37] Πλεονασμῷ δὲ τοῦ α] Πλεοναστικῶς δὲ MSS. *Salm.*

[38] Ἔστι δὲ τὸ Φλεγύας ἡ Φλεγύης ἡ Φλεγύς] Tres enim sunt εὐθεῖαι, Φλεγύας, ι, Φλεγύης ἡ Φλεγύς Φλεγῦος. Nam ex corrupta & vulgata lectione quid boni sensus erucre possis, non video Ita autem solere loqui, ἔστι Νικ, non ignorant, qui aures Hellenismo tritas habent. *Idem.*

[39] Φλεγύης.] Eadem habet gent. Eustath. ad Iliad. N. pag. 904 ed. Bas.

[40] Φλιοῦς.] Φλιοῦσσα vocat Scholiastes Apollonii. Mela quoque Phliusam. Sic enim legendum cit. *Circa Peloponnesum etiam nunc in Ægæo Phliusa.* male *Phrygia.* Salm.

[41] Ἀραιθυρέα] Vide Apoll. Sch. pag 12.

[42] Φιλήτας.] Versus Philetæ, qui valde confusi sunt & corrupti, ita lege & distingue.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐστὶ Διονύσου Φίλ * ὑὸς
Φλιοῦς, ὃν αὐτὸς ἐδείμαλο λαμπρόφορον.

Λαμπρόφορον autem appellat, ut hoc obiter admoneamus, a candida galea crista, ut Φοινικοστόλους a rubra, ut frequentius rubras gerebant. Sed hæc alibi fusius exploravimus *Salm.*

[43] Φησι, Φλιοῦς πόλις.] Lege & distingue cum Salm: Φλιοῦς· ἡ πόλις ἐστὶ. Διονύσου Φίλ * ὑὸς
Φλιοῦς, ὃν αὐτὸς ἐδείμαλο λαμπρόφορον.

[44] Ὃ Φιλεναζ.] Vide in Ἀναζηνοῦς.

[45] Καὶ Τίμων.] Vide Diogenem Laërt. pag. 264.

[46] Ὁ Φλιάσιος.] Lege ὁ Σίλλων in Voll. cod.

ωθεὶ σίλλων γεγραφὼς, [41] Φλιάσιος· ἐξ ἧς· Φλιάσι-
ος καὶ Φλιάσιος. Τὸ θηλυκὸν, Φλιασία, καὶ Φλιασίς.

ΦΛΥΓΟΝΙΟΝ, πόλις Φωκίδος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Φλυγωνία. Ὁ πολίτης Φλυγώνιος, καὶ Φλυγωνιώτης.

ΦΛΥΕΙΣ, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φλυεύς, καὶ Φλυῆθεν. Τὰ τοπικὰ, Φλύαθεν, Φλύαζε, Φλυῆσι.

ΦΟΙΒΙΑ, [42] πόλισμα Σικυωνίων. Τὸ ἐθνικὸν [43] Φοιβίας, ἡ Φοιβίανος.

ΦΟΙΝΙΚΑΙΟΝ, ὄρος Κορίνθου. Ἔφορος ἐνάτῃ καὶ δεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φοινικαῖος.

ΦΟΙΝΙΚΗ, ἡ χώρα, ἀπὸ τοῦ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Τηλεφάσσης, ὡς Κρὴς Κρητὸς Κρήτη, Λίβυς Λίβυος Λιβύη. [44] Ὁ δὲ Φοίνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς, ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Λιβύης. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαβδώθη, καὶ Κολπίτης. Τὸ ἐθνικὸν τῷ ὀνόματι Φοίνιξ ὁ Φοίνιξ, καὶ Φοινίκιος. Τὸ κτητικὸν, Φοινικικός. [45] Ἔστι καὶ Φοίνιξ ὁ πολὺν ἀπέχων Ῥόδου. Καὶ πλησμός ἐστι Φοινίξ.

ΦΟΙΝΙΚΟΥΣ[46], πόλις Κρήτης. [47] Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἔστι καὶ Φοινικὰς λίμνη Θουκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [48] Φοινικούντιος καὶ Φοινικουσσαῖος, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινουσσαῖος.

ΦΟΙΝΙΚΟΥΣΣΑΙ, δύο νῆσοι ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ πρὸς τῇ Καρχηδόνι, ὡς Ἑκαταῖος περιηγητὴς Λιβύης. Οἱ νησιῶται, [49] Φοινικουσσαῖοι. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκων τῶν ἐν Συρίᾳ Φοινικῶσσα, ὡς αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ.

ΦΟΙΤΙΑΙ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Φοίτιος, ἧς [50] Ἀλκμαίων, τοῦ Ἀμφιαράου Πολύβιος πατρῷον. Λέγεται καὶ Φοίτιον. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύς, καὶ Φοίτιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Τρωικοῖς.

ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ἀπὸ [51] Φολεγάνδρου τοῦ [52] Μίνω, ὃν Ἄρατος [53] Σιδηρίτην ὀνομάζει, [54] ἀπὸ τῶν τρα-

A qui de fillis scripsit, fuit Phliasius. Fœminînum Phliuntia, & Phliuntis.

PHLYGONIUM, urbs Phocidis. Dicitur etiam fœminine Phlygonia. Civis, Phlygonius, & Phlygonicus.

B PHLYEIS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Phlyeus, & ex Phlyensibus. Localia, ex Phlyensibus, ad Phlyenses, in Phlyensibus.

PHOEBIA, oppidulum Sicyoniorum. Gentile, Phœbias, vel Phœbianus.

C PHOENICÆUM, mons Corinthi. Ephorus nono decimo. Gentile, Phœnicæus.

PHOENICE, regio, a genitivo Phœnicis, ut Cres Cretis Crete, Libys Libyos Libye. Phœnix vero erat Agenoris filius, vel Neptuni, & Libyæ. Antea autem vocabatur Rhabbothin, & Colpites. Gentile nomine conditoris, Phœnix, & Phœnicius. Possessivum Phœnicicus. Est etiam Phœnix non longe a Rhodo distans. Est etiam fluvius Phœnix.

E PHOENICUS, urbs Cretæ. Est etiam insula juxta Lyciam. Est etiam Phœnicus palus. Thucydides octava. Gentile, Phœnicuntius & Phœnicussius, ut Selinuntius & Selinussius.

F PHOENICUSSÆ, duæ insulæ in Libyco sinu juxta Carthaginem, ut Hecatæus periegesi Libyæ. Insulares, Phœnicussæi. Est etiam urbs Phœnicum in Syria Phœnicussa, ut idem in Asia.

G PHOETIÆ, urbs Acarnaniæ, a Phœtio, filio Alcmæonis, nepote Amphiarai. Polybius quarto. Dicitur etiam Phœtium. Et gentile, Phœtieus, & Phœtii, ut Hellanicus in Troïcis.

H PHOLEGANDRUS, insula Sporadum, a Pholegandro Minois filio, quam Aratus Sideriam vocat, propter asperitatem. Civis,

[41] Φλιάσιος.] Epig. inedit. pag. 38.

[42] Πέλισμα.] MS. habet πόλισμα, more Poëtico. Salm.

[43] Φοιβίας.] Legendum Φοίβιος ὁ Φοιβιανός. MS. habet Φοιβία ἡ Φοιβιανός. recentius MS. P. Φοβίας. Lege Φοίβιος. Salm.

[44] Ὁ δὲ Φοίνιξ.] MSS. ὁ δὲ Φοῖνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς Ἐ Ποσειδῶνος Ἐ Λιβύης. Mirum vero si duos ille patres habuerit. Nos observavimus in MSS. τῷ pro ἢ & vicissim ἢ pro καὶ vitiose posita esse. Quare non dubitamus legere ἢ Ποσειδῶνος Ἐ Λιβύης. Salm.

[45] Ἔστι καὶ Φοίνιξ &c.] Hujus oppidi non obscura exstat mentio apud Nicephorum in breviario historico de rebus gestis post imperium Mauricii. Φησὶν ὁ χρονογράφος, ὡς ὁ τῶν Σαρακηνῶν ναύαρχος ἀπὸ Ἀλεξάνδρου πόλεως ἐπὶ τὴν Φοινίκα παραγίνεται, καταπτοήσεως ἕνεκεν κυκλοτερεστέως ἔτυχεν ἐν Ἁλιάσσοις σκάφη περικαλλέσιμα. σφαῖρά τε οὐ αὐτοῖς κρυσταλλίνη ἐν ᾗ ἡ χρῆσις ἦν τελουμένη Ὀλύμπου, καὶ ὡς τὴν ὑπερ τὴν Ῥόδον Λυκίαν. Hinc manifeste liquet Phœnicem Rhodo proximum fuisse.

[46] Φοινικοῦς.] Nomen habet ab amne prælabente. Vide in voce Ἀκραγαντῖνος.

[47] Ἔστι καὶ &c.] Forte hæc illa, quæ Φοινὶξ dicta est. Vide in Comt. ad Βισάνθην & Palm. observ. pag. 208.

[48] Φοινικουσσαῖος.] Vide Spanh. pag. 407.

[49] Φοινικουσσαῖοι.] De gentili vide in voce Ἐμπόριον. Periphrastica ibidem gentilis appellatio est.

[50] Ἀλκμαίων.] Vitiose MSS. ἡ Ἀλκμαίων. Salm.

[51] Φολεγάνδρου.] Hesychius Φολεγάνδρου, τοῦ ἰσημερινοῦ. Lege Φολεγάνδρου. Salm.

[52] Μίνω.] In MSS Palatinis semper scribitur Μίνως. Sic enim Μίνως dicebant Athen. & Ἀριστοφάνης. Sic & similia sunt. Vide Priscianum. Idem. Δρομίνα & similia sunt. Vide Priscianum. Idem.

[53] Σιδηρίτην.] Legendum fortasse Σιδηρίτου. sed nihil mutandum, Σιδηρίτην. Sic Σιδηρίτου ἀστερισμοῦ. Idem.

[54] Διὰ τὴν τραχύτητα &c.] Est enim prorsus deserta teste

ἡ αχύπης. Ὁ πολίτης, Φολεγάνδριος καὶ Φολεγανδρεῖνος· καὶ τὸ ἐθνικὸν Φολεγάνδριον. A vis, Pholegandrius, & Pholegandrinus. Et neutrum Pholegandrinum.

ΦΟΛΟΗ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φόλου τοῦ κενταύρου. Τὸ ἐθνικὸν [11] Φολοεύς, ὡς Λευκωνοεύς, Αὐτονοεύς, Μεροεύς. PHOLOE, urbs Arcadiæ, a Pholo centauro. Gentile, Pholoeus, ut Leuconoeus, Autonoeus, Meroeus.

ΦΟΡΒΑΙ, πόλις τῆς ἐν Θετταλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν [12] Φορβάνλιος, ἐπειδὴ Φορβάντιον ὄρος Τροιζηνίων. B PHORBÆ, urbs Achæorum in Thessalia. Gentile, Phorbantius, quoniam Phorbantium mons Trœzenis.

ΦΟΡΕΝΤΑΝΟΝ [13], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεντανός. Στράβων πέμπτῃ. FORENTANUM, urbs Italiæ. Gentile, Forentanus, Strabo quinta.

ΦΟΡΙΕΙΑ, κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν [14] Φοριαεύς, ὡς Ἔφορος ἐν ἕκτῳ τῶν ἱστοριῶν. C PHORIEA, vicus Arcadiæ. Gentile, Phoriaeus, ut Ephorus in sexto historiarum.

ΦΟΡΟΥΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης· Πολύβιος ἐνάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φορουννεύς, [15] ὡς [16] Οὐννεύς, [17] Πελιννεύς, Φαλαννεύς. PHORUNNA, urbs Thraciæ. Polybius nono. Gentile, Phorunnæus, ut Unnæus, Pelinnæus, Phalannæus.

ΦΟΡΟΒΡΕΝΤΑΤΙΟΝ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Φοροβρεντατῖνος. D PHOROBRENTATIUM, urbs Libyæ. Gentile, Phorobrentatenus.

ΦΟΥΝΔΑ, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Οἱ πολῖται, Φυνδανοί· Διονύσιος πενταεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. FUNDA, ut Nola, urbs Italiæ. Cives, Fundani. Dionysius quinto decimo Romanæ Antiquitatis.

ΦΟΥΡΝΙΤΑ, πόλις Λιβύης. Οἱ οἰκήτορες, Φυρνιτανοί· [18] Φλέγων πενταεκαιδεκάτῳ ὀλυμπιάδων. E PHURNITA, urbs Libyæ. Incolæ, Phurnitani. Phlegon quinto decimo Olympiadum.

ΦΡΑΑΣΠΑ, Μηδίας πόλις· Κλάδεκατος Παρθικῶν πάρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φραασπηνός, καὶ τὸ ἔθνος τὸ χώρας. PHRAASPA, Mediæ urbs. Quadratus Parthicorum quarto. Gentile, Phraaspenus, pro regionis more. F

ΦΡΑΓΓΟΙ [19], ἔθνος Ἰταλίας, τῶν Ἀλπίων ὀρῶν ἐγγύς. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς πρώτῳ. PHRANGI, gens Italiæ, juxta montes Alpes. Parthenius Phocaëus primo.

ΦΡΑΔΑ [20], πόλις ἐν Δραγγαῖς, ἣν Ἀλέξανδρος Προφθασίαν μετωνόμασεν, ὡς Χάραξ ἐν ἕκτῳ χρονικῶν. PHRADA, urbs in Drangis, quam Alexander Prophthasiam nominavit, ut Charax in sexto chronicorum. G

ΦΡΕΑΡΡΟΙ [21], δῆμος Αἰγηΐδος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, [22] ἀπὸ Φρεάρρου Ἀθηναίου ἡρωος. Ὁ δημότης, [23] Φρεαρρίος. Τὰ πατρικὰ, Φρεαρρόθεν, Φρεαρρόθε, Φρεαρροῖ. PHREARRHI, populus Athenis Leontidis tribus, a Phrearrho insigni heroë Athenis. Popularis, Phrearrhius. Localia, ex Phrearrho, ad Phrearrhum, in Phrearrho. H

ΦΡΕΓΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας, ἣ τὸ μὲν ἀρχαῖον ὑπὸ Ὀπικῶν, ἔπειτα Οὐολούσκων ᾠκίσθη. Τὸ ἐθνικὸν, Φρεγελλανός, ὡς Διονύσιος ἕκτῳ· οἱ δὲ πλεῖστοι. FREGELLA, urbs Italiæ, quæ quidem erat olim Opicorum, postea Volscorum fuit. Gentile, Fregellanus, ut Dionysius sexto Romanæ antiquitatis & alii plurimi. I

ΦΡΗΣ, Φρητοὶ, Φρῆτες, ἔθνος Λιβύης, ὡς Ἡρωδιανὸς πάρῳ. PHRES, Phreti, Phretes, gens Libyca, ut Herodianus quarto.

ΦΡΙ-

---

esse Hesychio: Φλέγανδρος. Lege, uti ante nos vidit alm. Φολέγανδρος ἢ Φολεγάνδριος. Epig. incd.

11 Φολοεύς.] Vide not. ad Polyæn.

12 Φορβάντιος.] Τὸ ἐθνικὸν manifeste ostendit aliud esse nomen urbis, non Φορβάς, quod hic positum est. Lendum Φορβάντιος πόλις τῆς Θετταλίας. Salm.

13 Φορεντανόν.] Hæc pericope non est in MSS. *Idem.*

14 Φοριαεύς.] Lege Φοριεύς.

15 Ὃ ἐθνικὸς Οὐννεύς.] Lege ὡς Οὐννεύς. Salm.

16 Οὐννεύς.] Fort. Ἐννεύς vel Οὐναῖος.

17 Πελιννεύς.] Lege Πελιναῖος. Salm.

18 Φλέγων πενταεκαιδεκάτῳ.] Ita habent etiam MSS em.

Φρήγιοι ἔθνος Ἰταλίας.] Puto huic loco idem contigisse, quod sexcentis aliis locis, ut Romano more loquar. nempe ut pro Γαλλίας nomen Italiæ poneretur, & omnino lego ἔθνος Γαλλίας τῶν. Idem.

61 Φρῆγοι.] Vide Spanh. Numis. pag. 752.

62 Φρᾶδα.] Vide Val. ad Am. Marc.

63 Φρεαρίοι.] In Hesychio legitur Φρεάσιοι δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς. Uter ex altero sit emendandus, nescio. Puto legendum esse, ut in Hesychio Φρεάσιοι. Cum enim a Φρέαρ dicti sint, manifesto sunt Φρεάσιοι. Salm.

64 Ἀπὸ Φρεάρρου.] Lege ἀπὸ Φρεάρρυ.

65 Φρεάρριοι.] Casaub. ad Laërt. 35 fol.

65 Φρε-

ΦΡΙΚΙΟΝ, ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν Λοκρικὸν, ἀφ' οὗ Φρίκιοι καὶ Φρικωνεῖς οἱ αὐτόθι οἰκήσαντες Αἰολεῖς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν ἱερείων Ἡραις β'. Καλεῖται καὶ [68] Φρικωνὶς ἡ Λάρισα, καὶ Φρικωνίτης· Ἐθνικὸν Φρικίδης. Καὶ τὸ ὠθνικὸν, Φρικιάς. [69] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου τοῦ κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. Οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνέες, καὶ [70] Φρικωνεῖς. Καλεῖται καὶ Φρίκειον, ὃ καὶ Δρέον ὠνομάζετο. [71] Λέγεται καὶ Φρικωνία, καὶ [72] Φρικωνίτης, καὶ Φρικωνιάτης. Κεῖται δὲ ὡς παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ [73] ἐν πρώτῳ ἰάμβων.

ΦΡΙΞΑ [74], πόλις. Ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα σταδίους λ'. [75] Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Τὸ ἐθνικὸν, Φριξαῖος.

ΦΡΙΞΟΣ, πόλις Λυκίας. [76] Ἔστι καὶ Φρίξα λιμὴν ὡς ἀπὸ τῶν σταλῶν τῆς πόλεως, ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ παραλίᾳ, [77] ὡς δέ [78] Νύμφις ἐν ᾗ ὡς Ἡρακλείας παιδὸς φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Φριξεύς· Εἰ μή τις τῶν ἐπὶ τῆς Λυκιακῆς τὸ ἐκεῖ, Φριξὸς εἴπει τὸ ἐθνικόν.

ΦΡΟΥΡΕΝΤΑΝΟΙ, ἔθνος Ἰταλίας. Ἀρτεμίδωρος πτερὶ τῶν γεωγραφουμένων.

ΦΡΥΓΙΑ [79], δύο χῶραι. Στράβων. [80] Φρυγία τοίνυν ἡ [81] μὲν καλὴ καὶ μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευσε· [82] καὶ τὰ ἄλλης μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον. Ἡ δὲ μικρὰ ἀφ' Ἑλλησπόντου, ἥτις τὸ Ὄλυμπον, ἡ ἡ Ἀδριανὴ λεγομένη. Οἱ ἐξ ἀκοῆς, [83] λέγουσι Φρύγας, καὶ Μυσούς. [84] Λέγουσι καὶ Φρίγας. Τὸ ἐθνικὸν, Φρὶξ

PHRICIUM, mons supra Thermopylas Locrenſis, a quo Phricanes, & Phricanenſes, inibi habitantes Æoles, ut Hellanicus ſecundo ſacerdotum Junonis. Vocatur etiam Phriconis Lariſſa, & Phriconitis. Debebat igitur Phricieus. Et fœmininum Phricias. Vocatus vero fuit a Phricio centauro, quem interfecit Hercules. Incolæ, Phriconeenſes, & Phriconenſes. Vocatur etiam Phricon, quod Drios etiam vocabatur. Dicitur etiam, Phriconia, & Phriconites, & Phriconiates. Jacet vero apud Parmenontem Byzantium in primo Jamborum.

PHRIXA, urbs. *Phrixa vero jacet quidem ab Olympia diſtans ſtadia triginta.* Pherecydes vero Arcadiæ eam ſcribit. Gentile, Phrixæus.

PHRIXUS, urbs Lyciæ. Eſt etiam Phrixi portus juxta os Ponti, in ulteriore Chalcedonia, de quo Nymphis in primo de Heraclea hæc inquit. Gentile, Phrixius. Niſi quis conſuetudine Lyciacæ linguæ, qua illic utuntur, Phrixeus dixerit gentile.

PHRURENTANI, populus Italiæ. Artemidorus quarto geographumenon.

PHRYGIA, duæ regiones. Strabo: *Phrygia enim alia quidem pulchra & magna, cujus Midas rex fuit. & alterius partem Galata tenuerunt. Alia vero parva ad Helleſpontum, circa Olympum, quæ etiam Epicteros dicta.* Utriuſque incolæ dicuntur Phryges, & Myſi. Dicuntur etiam Phriges. Gentile, Phrix, & Phrygius,

[68] Φρικωνὶς.] Φρικώπις male apud Herod. pag. 573.

[69] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου &c.] Locus videtur confuſus. Ita legerem. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου ἑνὸς Κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινε τὸν Ἡρακλῆς, ἃ δὲ Δρέον ὠνομάζετο. οἱ οἰκοῦντες Φρικ.

[70] Φρικωνεῖς.] Strab Φρικωνίζ. pag. 427.

[71] Λέγεται δὲ Φρικωνία δὲ Φρικωνίτης.] Fort. legend. καὶ Φρικωνιὰς δὲ Φρικωνίτης.

[72] Φρικωνίτης.] Φρικωνιὰς est apud Euſt. ad Hom. 357.

[73] Ἐν πρώτῳ ἰάμβων.] MSS. κεῖται δὲ ὡς παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἰαμβῶν: quam lectionem non rejicio. Nam forte Parmenon primo verſu Phricem ſtatis poluit; quod ut affirmare nolumus, ita injuſti ſumus. *Salm.*

[74] Φρίξα πόλις.] Vide in voce Φαιστός. forte hic Πλατωνικὸς excidit.

[75] Φερεκύδης.] Vide in Μάκιστος.

[76] Ἔστι δὲ Φρίξα λιμὴν παρὰ τὴν σταλὰν τῆς Πόντου.] De portu Phrixi etiam mentionem facit Hesychius Mileſius in Conſt. deſcript. ἔστι δὲ ὡς τὴν ἄκρα δὲ Παυλίνης γαλάσσης κειμένων νῆσοι, ὃν λίαν πασῶν τῶν ἀνδρῶν ἤτοι κυδίμων, καταπεπεμμένων ἀναγκῶν, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς Φρίξου λιμένος λιμὴν δὲ Λετιμανδὸν οἶκον ἀπολιπόντων. *Nam quod ad Propontidis promontorium eſt templum ab Jaſone olim duodecim diis conſecratum, dejectum reſtituavit, & in Phrixi portu eadem Dianæ renovavit.*

[77] Περὶ δὲ Νύμφις.] Verba Nymphios non apparent, quæ manifeſte poſuerat Stephanus. *Salm*

[78] Νύμφις ἐν ᾗ Ἡρακλείας παιδὶ φησι.] Hujus ſcriptoris verba non adduntur. Argumentum profecto infallibile nos integrum Stephanum non habere, & tantum epitomen eſſe ejus auctoris, cujus nomen tamen in fronte gerit

[79] Φρυγία.] Vide Apol. Schol. pag. 115. Ariſtoph. Schol. pag. 138.

[80] Φρυγία τοίνυν.] Procul dubio hic locus librariorum incuria eſt depravatus. Nam apud Strabonem lib. XII pag. 571 longe aliter exſtat. eum vide.

[81] Καλὴ δὲ μεγάλη.] Vide Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis pag. 107 & 108, ubi inquit tres Phrygias abantiquis commemorari.

[82] Καὶ τὰ ἄλλης.] MSc. καὶ τὰ κοίλης μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον. Salm.

[83] Λέγουσι Φρύγας.] Λέγουσι δὲ Φρύγας habent MSS. In Strabone legitur. ὁμοίως δὲ Φρύγας δὲ Βρύγας δὲ Βρύγας δὲ Φρύγας οἱ αὐτοί. At apud Euſtathium, qui ex Strabone habet, legitur Βρύγας δὲ Βρύγας δὲ Φρύγας, & ita omnino legendum in Stephano. λεγόμενοι δὲ Βρύγας. Et ita in Strabone quoque legendum Βρύγας δὲ Βρύγας δὲ Φρύγας. Sciendum vero Βρύγας, οἱ μὲν Φρύγες, οἱ δὲ Βρίγανται, quod etiam hodie in Βρίγα a Phrygibus dici ἐλευθεροι, quod etiam hodie in Gallia retinemus. Dicimus enim brigas liberorum hominum ſuffragia, & Brigada liberorum hominum cœtum & ſocietatem. Helychius Ἰσίας δὲ λαπραίνεται τὸν Λυδὸν Βρίγαν λεγόντος δὲ ἐλευθέρων, quæ verba ideo produximus, ut mendam ex iis tolleremus. *Salm.*

[84] Λέγουσι δὲ Φρίγας.] Ex Strab. XII pag. 550 videtur legend. Βρύγας. & vide Spanh. 77.

[81] Καὶ

Φρυξ ἡ Φρύγιος, [87] ἡ Φρυγία ἀνθρωπος. Καὶ Φρύγιον· Καὶ Φρυγικὸς κλητικὸν, ἡ Φρυγική, ὁ Φρυγικόν· Καὶ Φρυγίζειν, ἡ Φρυγισι. [88] Ἐστι καὶ Φρυγία [87] πόπος. Οἴτης, ἀπὸ ἧς ἐκεῖ περὶ Φρύγιος ἡ Ἡρακλέα. Ἔστι δὲ καὶ Φρύγια ἐθνικὸν, πόπος μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς. Τὸ κτικὸν Φρυγιεὺς, ὡς Μέγαρα Μεγαρεύς.

A gius, & Phrygia fœmina; & Phrygium; & possessivum Phrygicus, & Phrygica, & Phrygicum. Et Phrygizare, & Phrygicè. Est etiam Phrygia, locus Oetæ, quod illic Hercules cremátus fuerit. Sunt etiam Phrygia neutraliter, locus inter Bœotiam & Atticam. Locale, Phrygieus, ut Megara Megareus.

ΦΥΚΟΥΣ [88], πόλις Λιβύης. Κεῖται ἡ ὁ [89] φυκεὺς ἧς· τὸ Ταίναρον ἡ Πελοπόννησος. Ὁ πολίτης φυκεύς, ἐπειδὴ καὶ φυκεία ὁ λίμνη. Εἰσὶ καὶ [90] φυκέζουσι νῆσοι Λιβύης. Ὀνομάζονται δὲ, ἀπὸ τὸ φύκων εἶναι πλήρεις. Οἱ νησιῶται, φυκεοτᾶσοι, ἡ φυκέσιοι.

PHYCUS, urbs Libyæ. Jacet vero Phycûs adversus Tænarum Peloponnesi. Civis, Phycusius, siquidem & palus Phycusia. Sunt etiam Phycussæ insulæ Libyæ. Nominantur vero, quod algarum sunt plenæ. Insulares, Phycussæi, vel Phycussii.

ΦΥΛΑΚΗ [91], πόλις Θετταλίας.

[92] Οἱ δ' ἔχον Φυλάκλω, ἡ Πύῤῥασον ἀνθεμόεντα.

Ἀπὸ Φυλάκου δὲ Δηϊόνος. Τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν μὲν ἀπὸ τοῦ Φεραίου ἐκ Φυλάκης· Εἴρηται δ' ὅμως Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Καὶ τὸ ἐκ τόπου Ῥήμμα, Ἡλιόδωρος [93] ἐν Προπυλαίῳ,

PHYLACE, urbs Thessaliæ.

Qui autem incolebant Phylacen, & Pyrrhasum floridam.

Quidem a Phylaco Deionis filio. Gentile potest quidem per periphrasin, ex Phylace. Verumtamen dicitur Phylacesius, ut Ithacesius. Et adverbium ex loco. Heliodorus in Protesilao:

[94] Ἀργείων πλέεσσιν ὅσοι Φυλακῆθεν ἔπονλο.

Argivorum optimates quotquot ex Phylace sequebantur.

ΦΥΛΗ [95], δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς.

[96] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι,

Πόθεν ἀπὸ φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

[97] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι,

Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σοὶ φυλὴ κατέλαβες.

PHYLE, populus Oenеidis tribus. Aristophanes Acharnensibus:

Unde a Phylâ ceperunt Bœotii.

Et in Equitibus:

Ne memineris injuriarum, si tuam Phylam continet.

Οἱ δημῶται, [98] φυλάσιοι. Τὰ τοπικὰ ἐκ φυλῆς· Καὶ πληθυντικῶς, οἱ ἀπὸ φυλῆς, φυλωΐδε, φυλῆσιν. Ἔστι καὶ φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος τῶν περὶ Ἕλλησι κοινωνικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, φυλέτης. Καὶ κλητικὸν, φυλετικὸς, φυλετική.

Popularis, Phylasius. Localia, ex Phyla; & pluraliter, qui a Phyla, ad Phylam, in Phylis. Est etiam Phyle tertia species apud Græcos focialium. Gentile, Phyletes. Possessivum Phyleticus, Phyletica.

ΦΥΛΛΙΣ [99], χώρα Θρᾴκης. Ἡ ῥόδος ἑβδόμη, ἡ ἧ γῆ αὕτη πρὸς τὸ Παγγαῖον ὄρος καλεῖται φυλλίς. [100] Ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας φυλλὶς, ἧς φυλλὶς τὸ ἠλυκὸν. Οἱ οἰκήται.

PHYLLIS, regio Thraciæ. Herodotus septima. *Ipsa vero hæc terra juxta Pangæum montem vocatur Phyllis.* Est etiam fluvius Bithyniæ, Phyllis, cujus fœmininum Phylleis. Incolæ, Phyl-

[87] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος.] Forte legendum Φρυγιὰς ἄνθρωπος, quam veram esse lectionem putamus. *Salm.*

[88] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος &c.] Forte legend. καὶ Φρυγιὰς ἄνθρωπος.

[89] Ἔστι καὶ Φρυγία πόπος &c.] Vide Eust. ad Dionys. pag. 107.

[90] Πόπος ἡ Οἴτης.] Scholiastes Callimachi, ὄρος Τραχῖνος, ἐν ᾗ σπᾶται Ἡρακλῆς. Salm.

[91] Φυκεῖς.] Salm. ad Sol. pag. 318.

[92] Φυκεῖς κατὰ &c.] Vide Agathem. pag. 16.

[93] Φυκέζουσι νῆσοι.] Hetych. in illa voce ἀπερατίτιον.

[94] Φυλάκου.] Philost. pag. 651.

[95] Οἱ δ' ἔχον &c.] Iliad. β versu 696. Quomodo olim vocata fuerit, lege apud Dicæarchum p. 178.

[96] Ἐκ Προπυλαίῳ.] Quid Protesilaus fuerit, lege apud Dicæarchum ibidem 178.

[97] Ἀργείων πλέεσσιν.] Ἀργείων πλὴν optimates vocat Argivorum. *Salm.*

[98] Φυλῆς.] Justin. pag. 56.

[99] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.] Pag 420 Act. IV Scen. V.

[100] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι.] Totus hic locus est corruptus, quique mihi ita legend. & emendandus videtur. Καὶ ἐν Πλούτῳ, Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλὴν κατέλαβες. Ita hic locus apud Aristoph. in Pluto legitur, act. V sc. prima, pag. 109 in folio. Deinde vero in Vossiano codice ita invenimus. Καὶ ἐν Πλούτῳ, μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ φυλὴν κατέλαβες.

[98] Φυλάσιος.] Decreti Phylasii meminit idem Aristop. pag. 420 in Acharn.

[99] Φυλλὶς.] Lege Φύλις. Ita enim habent MSS. & vetus interpres Nicandri, Apollonii. *Salm.*

[99] Φυλλὶς.] MSS Φύλις & ita etiam Apol. interpres.

[100] Ἔστι δὲ πόλις.] Vide Apol. Rhod. lib. sec. pag 209. Vide notas Hoel. qui locum Strab. emendat.

[1] Φυλλεῖς.] Apollonius. Τῆς δ' ἀφ' ἑκὰς ἐπὶ πόντον Φυλλεῖδες. Salm.

οἰκήτορες, φύλλιοι, ἡ φυλλιᾶς· Ἀφ' ὃ πο- A Phyllii, vel Phyllienſes. A quo fœminino Phylleis.
θηλυκὸν φυλλής.

ΦΥΛΛΟΥΣ[1], πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ· PHYLLUS, urbs in Theſſalia. Strabo nona. Sed Rhianus Phyllum fœminine ſcribit in nono Theſſalicorum.
Στράβων ἐννάτῃ. Ῥιανὸς δὲ φύλλον θηλυκῶς
λέγει ἐν ἐνάτῳ Θεσσαλικῶν,
οἱ δ' ἄφαρ ὁπλισθέντες, ἵππον κραναὴν πὺξ φύλλον. B *Qui ſtatim armati venere ad aſperam Phyllum.*

Οἱ οἰκοῦντες, Φυλλεῖς. Incolæ, Phylleis.

ΦΥΛΟΝ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ τοῦ φυλῆς δηλονότι, ἢ ἀφ' ὃ ἡ φυλή. Σύνηθες, Ἐμφύλιος, καὶ Ἐμφύλιος, ὡς Βοιώτιος, καὶ [6]Κάπριος Κάπριος, καὶ Πάμφυλος Παμφύλιος. Λέγεται καὶ Φυλιακός, ἀνὰ τὸ ἓν. C PHYLON, gens, a tribu ſcilicet, vel a quo tribus, Compoſitum, ἐμφύλιος, & ἐμφύλιος, tribulis aut civilis, ut Bœotius, & Caprus Caprius, & Pamphylus Pamphylius. Dicitur etiam Φύλιος, ſine præpoſitione ἐν.

ΦΥΣΚΙΑ, πόλις Λυκίας, ἐφ' ὑψηλῷ ὄρους κειμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Φύσκιος. PHYSCIA, urbs Lyciæ, ſita ſuper altum montem. Gentile, Phyſcius.

ΦΥΣΚΟΣ, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀμφικτύονος, τοῦ Δευκαλίωνος. [7]Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος ἡ Καρίας. Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου. [8]Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος. Φύσκος δέ, ἀφ' οὗ οἱ Λελεγες, οἱ νῦν Λοκροί· Ῥιανὸς δὲ Φυσκέας αὐτοὺς καλεῖ. Λέγεται καὶ Φυσκεύς. Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Καὶ τὸ ἔθνος, Φύσκιοι, καὶ Λοκροί. Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. D PHYSCUS, urbs Locridis, ſic dicta a Phyſco filio Ætoli, nepote Amphyctionis, pronepote Deucalionis. Eſt etiam alia Phyſcus Cariæ. Eſt etiam portus Rhodi. Dicitur etiam maſculine Phyſcus. Phyſcus vero, a quo Leleges, qui nunc Locri. Rhianus vero Phyſceas eos vocat. Dicitur etiam Phyſceus. Eſt etiam alia Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Et gens, Phyſci, & Locri. Eſt etiam fluvius Phyſcus, ſicut inquit Sophænetus in Cyri adſcenſu. E

ΦΥΤΑΙΟΝ[9], πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φυταῖος. PHYTÆON, urbs Ætoliæ. Polybius undecimo. Gentile, Phytæus.

ΦΥΤΕΙΟΝ, πόλις [10]Ἠλίδος [11]τῆς κοίλης, [12]ἀπὸ φυλέως λέγων αὐτὴν ὀνομάζ- PHYTEUM, urbs Elidis cavæ, a * Phyteo dicens eam nominari. Iſter verò quarto Eliacorum. Gentile, Phyteates, ut Gytheates. Hæc enim forma Arcadibus conſueta. F G
ῆρος δὲ ὁ πατὴρ τῶν Ἠλιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φυτάτης, ὡς Γυθεάτης· Οὐ γὰρ τύπος Ἀρκάσι πανήγυις.

ΦΩΚΑΙΑ[13], πόλις Ἰωνίας· Ἡρόδοτος πρώτῃ. Λέγεται καὶ Φωκαίη, Δισσῶς ἡ η. Ἐκλήθη δέ, διὰ τὰς ἀκολουθήσας Φώ- PHOCÆA, urbs Joniæ. Herodotus prima. Dicitur etiam Phocæ per eta. Vocata verò fuit, quod multæ phocæ ſequerentur conditores. Civis, Phocæus, & Phocæeus, & Phocaites. Et fœminino Phocais. Eſt etiam alia urbs Cariæ in Mycale. Gentile, idem. H PHO-
κας τοῖς κλίναις. Ὁ πολίτης, Φωκαεύς, καὶ Φωκαιεύς, καὶ Φωκαΐτης· Καὶ θηλυκὸν, Φωκαΐς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις ἡ Καρίας, [14]ἐν τῇ Μυκάλῃ. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ΦΩ-

[1] Φυλλεῖς τὸ θηλυκόν.] Fœminino illo utitur Apol. loco citato ſed illa verba videntur redundare.

[2] Φυλλεῖς.] Epig ined. pag. 12.

[3] Φυλλεῖς.] Vide Cal. ad Strab. pag. 153.

[4] Κραναὸν πὸτ' Φύλλον.] Non legendum, quod eſt ποῦ Dorice. Salm.

[5] Φυλλεῖς.] Latini & Phyllæum fecerunt: hinc mons Phyllæus, de quo vide Hygini fab. 18.

[6] Κάπρος κάπριος.] Lege κύπρος κύπριος. Salm.

[7] Ἔστι δὲ ἑτέρα Φύσκος &c.] In Voſſ. ἔστι ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας.

[8] Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος.] MSS. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος, ὁ Φύσκος. Salm.

[9] Φύταιον.] Vide Palm. notas ad Polyb. pag. 386.

[10] Ἠλίδος τῆς κοίλης.] Salm ad oram libri ſcripſerat τῆς κοίλης. mendoſe: & nomen fortaſſe auctoris deſideratur. ſed de causa vide lege Strabonem lib VIII pag 369.

[11] Τῆς κοίλης.] Mendoſum. & nomen fortaſſe auctoris deſideratur ad quem referenda ſunt, quæ ſequuntur, διὰ Φυτέως λέγων αὐτὴν ὀνομάζ. Lege Φυτέως δ' Ἠλίδος τῆς κοίλης διὰ Φυτέως λέγει αὐτὴν ὀνομάζ Ἰέρος πατὴρ Ἠλειακῶν. Illud δ' eſt numeri nota, & utrumque poſitum δ' pariter & πατὴρ. Deinde poſui Ἠλειακῶν pro Ἰλιακῶν: nam Ἴλεια nihil ad hunc locum. Salm.

[12] Ἀπὸ Φυτέως λέγων &c.] Legerem διὰ Φυτέως λέγει αὐτὴν ὀνομάζ Ἰέρος ὁ πατὴρ Ἠλειακῶν

[13] Φώκαια.] Non ſola Φώκαια, ſed & Φώκη unde factum eſt, ut confunderentur Φωκὶς & Φωκαΐς: neque aliunde errorem illum natum eſſe puto, qui multos eoſque optimos auctores invaſit. Nam Φωκαΐνας pro Φωκαΐδας dixerunt, a Φώκη fuit dictum Φωκὶς ἡ χώρα, & Φωκαΐς ut Μασσαλία Μασσαλίτης. Salm.

[14] Φώκαια.] Salm ad Solin 863. Triſtan. tom. 2 pag. 447.

Ἐν τῇ Μυκάλῃ.] Excidit fortaſſis ἀφ' ὃς vel ſimile quid, niſi montem intelligas.

[15] Ἀπὸ

ΦΩΚΙ Σ, χώρα περὶ τὴν Παρναζόν. Ε- καλεῖ Εὐρώπη. [11] Α' ἀπὸ Φώκα υἱοῦ. Οἱ καλοικέντες, Φωκεῖς. Καὶ Φωκικὸς πόλεμος, καὶ Φωκική. Ἔστι γὰρ καὶ παροιμία, Φωκικὴ διάνοια, ἐπὶ τῶν ἀναλήθη βεβουλευμένων.

A PHOCIS, regio circa Parnassum. Hecatæus Europa: a Phoco quodam. Incolæ, Phoceis. Etiam Phocicum bellum. Et Phocica. Est enim quoque parœmia, Phocica desperatio, de eis, qui immitia consulunt.

ΦΩΡΙΑΜΟΙ, πόπος Ἠλίδος, [12] μεταξὺ Παρθενίης, ἐπιτήδειος εἰς ἐνέδρας, ἐν τόπῳ κείμενος.

B PHORIAMI, locus Elidis inter Parthenium, ad insidias aptus, in angusto situs.

ΦΩΡΜΑΝΟΙ, πόλις Ἰταλίας. Ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ χαρακτῆρος.

FORMANI, urbs Italiæ: Gentile idem, per anticipationem characteris.

C

ΦΩΤΙΝΑΙΟΝ, προπαροξυτόνως, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης.

PHOTINÆUM, accentu in antepenultima, urbs Thessaliæ, ut Hecatæus periegesi Europæ.

[11] Ἀπὸ Φώκ.] Vide Apoll. Sch. pag. 23.

[12] Μεταξὺ Παρθεν.] Videtur aliquid deesse.

X.

CH.

ΧΑΒΑΡΗΝΟΙ [1], ἔθνος. Εὔδοξος πρώτῳ γῆς περιόδου. Ὀνομάζουσι γὰρ καὶ Χαβαρηνοὺς, οἱ περὶ Χαλύβωνα οἰκοῦντες. Οἱ τῶν ξενικῶν γυναικῶν, ὧν ἴσως ἔτυχον πρότερον, τοὺς μὲν μαστοὺς ὠμοὺς ἐσθίουσι, τὰ δὲ παιδία καταβιβρώσκουσι.

A HABARENI, gens. Eudoxus primo terræ periodi. *Nominantur enim etiam Chabareni, qui circa Calyben habitant. Qui peregrinarum fœminarum, quibus forte potiti fuerint, mammas crudas edunt, pueruli autem devorant.*

B C

ΧΑΔΙΣΙΑ [2], πόλις Λευκοσύρων. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ. Ἡ δὲ Θεμισκύρη πεδίον ἐστὶν, ἀπὸ Χαδισίης μέχρι Θερμωδοντος. Μένιππος δὲ [3] Χαδίσιον κώμην, καὶ ποταμὸν ἐν αὐτῇ πλωτὸν δύο Πόντων φησὶν. Ἀπὸ δὲ Λυκάστου εἰς κώμην καὶ ποταμὸν Χαδίσιον, στάδια ἑκατὸν πεντήκοντα. Ἀπὸ Χαδισίης δὲ ἐπὶ Ἶριν ποταμὸν, στάδια ἑκατόν. Οἱ πολῖται Χαδίσιοι, καὶ Χαδισίη τὸ ἐθνικόν. [4] Ἀπολλώνιος δὲ β' * [5] νόσφι δ' ἀκόντων.

CHADISIA, urbs Leucosyrorum. Hecatæus genealogiarum secundo. *Themiscyre vero campus est a Chadisia ad Thermodontem usque.* Menippus vero Chadision vicum & fluvium in periplo duorum Pontorum vocat. *A Lycasto ad vicum & fluvium Chadision, stadia centum quinquaginta. A Chadisio ad Irim fluvium, stadia centum.* Cives, Chadisii, & Chadisia fœminino. Apollonius secundo * *seorsum autem jaculi.*

D E

ΧΑΔΡΑΜΩΤΙΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὴν Ἰν-

CHADRAMOTITÆ, gens circa In-

[1] Χαβαρηνοί.] Ab hoc usque in uno MSS. quædam erant correpta nimis quæ tantum nomina urbium & ἐθνικὰ continebant. *Salm.*

[2] Καταβιβρώσκ.] Vide Strab. pag. 222. Philippus Amyntæ filius pessimos ibi homines collocavit.

[3] Χαδισία.] Apollon. pag. 241. Vide in Χαλυσία.

[4] Χαδίσιον κώμην.] Non dubium igitur, quin Χαδισίης Λευκόζυγες dicti sint a Χαδισία regione, quod nescio an ignorare potuerit doctissimus ejus scholiastes, qui aliam ex Hecatæo etymologiam adfert, Χαδισίας δ' αὐτοὺς εἶπεν Ἑκαταῖος ἀπὸ τοῦ Χάδεσθαι. Χάδεσθαι autem est cedere. *Salm.*

[5] Ἀνευθ' ἑτ.] Ἀνυσία. Vide notas ad Θυμισκύρη. Vide quoque Apoll. Rhod. pag. 241.

[6] Ἀπολλώνιος β'.] Vide Apollon. lib. II versu 1002 pag. 241. sed locus & scholiasta emendandi.

[7] Νόσφι δ' ἀκόντων.] Lege, νόσφιν δὲ Λυκαστίας ἀμφιτίμωτο. Lege νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδισίης. MSS. Ἀπολλώνιος

Γνδικὸν κόλπον, τῷ Πέλοντι παροικοῦντες πο- A
ταμῷ, ? ὡς φησι Μαρκιανός.

Indicum sinum, Prionem fluvium accolentes, ut inquit Marcianus.

ΧΑΖΗΝΗ, σατραπία, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ τῇ Μεσοποταμίας. Ἀρριανὸς ἐν τρισκαιδεκάτῳ Παρθικῶν· Ἐν ταύτῃ τῇ Ὀλβίᾳ, καὶ τὰ πεδία τῆς Χαζηνῆς ? Σατραπείας, B
ὑπομήκιστον κοπεδαμένα.

CHAZENE, Satrapia, juxta Euphratem Mesopotamiæ. Arrianus in tertio decimo Parthicorum. *In hac Olbia etiam campi Chazenæ Satrapiæ, longissime porrecti.*

ΧΑΙΡΕΟΤ[10], πόλις Αἰγυπτία, κατ' ἔλλειψιν τοῦ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν[11] Χαιρεώτης, ὡς Νικεώτης.

CHAREI, urbs Ægyptia per ellipsin vocis *urbs*. Gentile, Chæreotes, ut Niceotes.

ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ[11], πόλις πρὸς ταῖς ὄρεσι Φωκίδος. Ἐκαλεῖτο Εὐρώπη· Ἐν ᾗ Χαιρώνεια πόλις, τὸ πρῶτον κέκληται, ὑπὸ Χαίρωνος. Ἀριστοφάνης[12] ὁ Βοιωτικῶν δευτέρῳ· Λέγει δ' οἰκιστὴν γηγενῆ τε σημαίνων Χαίρωνα. Τοῦτον ? μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ[13] Θηρᾶς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ ἱερειῶν Ἥρας· Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς ὅτε τοὺς[14] Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν, ὅτι Ὀρχομενοῖς καὶ Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρχομενῶν ἦλον. Ἐκαλεῖτο ἡ πόλις καὶ Ἀρ- E
γη τὸ ἀρχαῖον. Ὅθεν καὶ Ὅμηρος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸ ἀρχαιοπρεπὲς ἐχρήσατο ὀνομασίαις, καθότι Αἴγυπτον τὸ πολυμόν εἶπεν, ἐ Νεῖλον· Καὶ πανταχοῦ τοῖς ἀρχαιοπρεπεῖς ὀνόμασι κέχρηται. Ὁ οἰκήτωρ, Χαιρώνδης. Τὸ ἡλικὸν, Χαιρωνῖς. Καὶ κλητικὸν, Χαιρωνικὸς, καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δευτέρῳ. [15] Κατὰ τὴν μάχην, ὡς φασι, τὴν Χαιρωνικὴν. Μάτην ἦν τὸ Ἀρκαδικὸν· Τὸ τοπικὸν Χαιρωνι- G
κὴ, ὡς Μαντινική· Ἐκ γὰρ τοῦ Χαιρωνίς ἐστι Χαιρωνικός.

CHÆRONEA, urbs ad fines Phocidis. Hecatæus Europa: *Inde vero Charonea urbs; primum vocata fuit, a Charone.* Aristophanes in Bœoticorum secundo. Ferunt vero conditorem fuisse oppiduli Chæronem. Hunc autem fabulantur Apollinis, & Therûs filium, ut Hellanicus in secundo sacerdotum Junonis. *Athenienses, & post ipsos adversùm Orchomenizontes Bœotorum, post Orchomenos etiam Chæroneam urbem Orchomenorum cepere.* Vocabatur vero etiam antiquitus urbs Arne. Unde etiam Homerus, ut mihi videtur, antiquioribus usus est appellationibus, quippe Ægyptum fluvium vocavit, non Nilum. Et ubique antiquioribus nominibus usus est. Incola, Chæroneus. Fœmininum Chæronis. Et possessivum Chæronicus, & Chæronica. Apollodorus in chronicorum secundo. *In pugna, ut ajunt, Chæronica.* Frustra vero hoc per ει diphthongum scribit Arcadius. Locale, Chæronica, ut Mantinica. Ex Chæronis enim est Chæronicus.

ΧΑΛΑΙΟΝ[17], πόλις Λοκρῶν. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ· [18] Μετὰ ? Λοκροὺς, ἐν ᾗ Χάλαιον πόλις, ἐν ᾗ οἱ Ἀνθήπολοι. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλαῖος. [19] Θουκυδίδης γ'. [20] Μεταπίους,

CHALÆUM, urbs Locrorum. Hecatæus Europa: *Post vero Locros, inde autem Chalæum urbs, inde autem Anthepoli.* Gentile, Chalæus. Thucydides tertio: *Metapios, & Tri-*

1401,

πόλ. βτέρῳ δείκτ. Salm.

[8] Ὡς φησι Μαρκιανός.] Habent amplius excerpta, ὡς φησι Μαρκιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ. Idem.

[9] Σατραπεῖον.] Lege σατραπείας. Idem.

[9] Σατραπεῖα.] Lege σατραπείας, uti vult Salmasius.

[10] Χαιρὲν πόλις Αἰγύπτου.] Erat civitas prope Alexandriam, teste Procopio lib. VI de Ædif. Just. Νῦν δὲ πανταχοῦ τῆς χώρας, ἐς Ἀλεξάνδρειαν φυσίας, ἀπ' ἐς πόλιν ἐπηβόλους, ἢ ἐν Χαιρὲν ἐπιοικίζει, ἐπ' ἀριστερὰ τὸ λιμνῖτι ἴσπιν, ἔχει πόλιν Ἀλεξανδρίων λιμένος.

[10] Χαιρεώτης ὁ νικεώτης.] Vide in voce Ἀρχιοῦς & in Νικεὺς κώμη.

[11] Χαιρώνεια.] Χαιρώνεια quædam est in voce Κάρυα, sed forte nihil ad rem facit. Vide post Plut. Rualdum pag. 6

[11] Ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ.] Sic in Πλάτων δευτέρῳ. Vide A. Gellium.

[11] Θηρᾶς.] Dubito de hac voce. In Lat. quodam dict. *Apollinis & Therius.*

[12] Ὀρχομενίζοντας.] Qui stabant a partibus Orchomeniorum.

[13] Ἑλλάνικος &c.] Videtur hoc esse falsum. Nam antiquius nomen occurrit apud Lycoph. Schol. pag. 108, nempe Σπόνεσσα, quod refert ex Theseo neque mirum Neptuni Nutrici, ut liquet ex Etymolog. Mag. auctore. Ita enim ille. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας &c. Ἔστιν δὲ καὶ ἡ Νύμφη Σπόνεσσα κραλυθεῖσα.

[16] Κατὰ τὴν μάχην.] Clade Athenienses fuit memorabilis. Plin. lib. IV cap. VII.

[17] Χάλαιον.] Pessime depravatum occurrit gentile apud Herod. lib. VIII. ἐπιστρέψαι ἐ Δωριέων ἐ Αἰγιέων. Legend. fortassis Χαλαίων.

[18] Μετὰ δὲ Λοκροὺς &c.] Emendat hunc locum Vossius ad Melam pag. 157.

[19] Θουκυδίδης.] Præterquam quod hic Thucydidis locus in vulgatis aliter legitur, etiam ipsum ἐθνικὸν cum duplici λ ibidem reperitur. Ita se habet locus: Μεσσαπίους ἐ Τελαμῶνας, ἐ Χαλαίους, ἐ Ἡσσονας. Et ad marg. Ἡσσαίους ἐ Οἰνεάδας. pag. 240 Steph. & Thucyd. debent emendari.

[20] Μεταπίους.] In Μέτωπα Steph. notas post Dion. de Sit. orb. 153.

[21] Καὶ

πόλις, [21] ἡ Τελμίσις, ἡ Χαλαῖος, ἡ [22] Κολοφωνίς, [23] καὶ Ἰσίας, [24] ἡ Οἰαιθίς.

taos, & Chalaos, & Colephonios, & Hisios, & Oeanthios.

ΧΑΛΑ΄ΣΤΡΑ [25], πόλις Θράκης, πρὸς τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐν δὲ αὐτῇ Θέρμη πόλις [26] Ἑλλήνων Θρηϊκῶν, ἣν καὶ Χαλάστρη πόλις Θρηϊκῶν. Στράβων δὲ ἐν ἑβδόμῃ, Μακεδονίας αὐτὴν καλεῖ. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Χαλάστρης. [27] Ἔστι δὲ λιμὴν τῇ πόλει ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Χαλαστρεύς. [28] Λυκόφρων,

CHALASTRA, urbs Thraciæ, circa Thermæum sinum. Hecatæus Europæ: *In eo vero est Therme urbs Græcorum Thracum, inest autem Chalastra urbs Thracum.* Strabo vero in septima Macedoniæ eam vocat. Vocata vero fuit a Chalastra. Est vero portus ejusdem urbi nominis. Civis, Chalastræus, Lycophron,

Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαστρεὺς λέων.

Thesprotus ambo & Chalastræus leo.

ΧΑΛΔΙΑ, χώρα τῆς Ἀρμενίας, Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ δυσὶ Πόντων· [29] Τοῦ μέχρι τούτων τῶν βαρβάρων ἔστιν ἡ Ποντικὴ βασιλεία, ἣν καὶ Τιβαρηνὸν, καὶ Χαλδίαν, καὶ [30] Σανδικήν. Οἱ ἐν αὐτῇ κατοικοῦντες, Χάλδοι. [31] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.

CHALDIA, regio Armeniæ. Menippus in periplo duplicis Ponti: *Usque ad hæc loca est Ponticum regnum, & juxta Tibarianam, & Chaldiam, & Sandicam.* Habitantes in eâ Chaldi. Sic enim obtinuit.

ΧΑΛΔΑΙΟΙ [32], οἱ πρότερον Κηφῆνες, ἀπὸ Κηφέως τοῦ παιδὸς Ἀνδρομέδας. Ἀφ' ἧς καὶ Περσέως, τοῦ Δανάης καὶ Διὸς, Περσεῖς. Ἀφ' οὗ καὶ [33] Κηφῆνες, καὶ Χαλδαῖοι πρότερον ἐκλήθησαν, ὡς ἔφη) ἐπὶ τῷ θεῖ Κηφωνίας. [34] Ἑλλάνικος δὲ φησιν ἐν πρώτῳ Περσικῶν, ὅτι Κηφέως ἐκεῖσε ζῶντος, στρατεύσαντος ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἀνεχῶσαι ἐκ τῆς χώρας, [35] καὶ τὸν * Χοχὼν ἔχειν, ἐκεῖσε ἡ χώρα [36] Κηφωνίη καλεῖται, ἐόντ' ἀνδρῶπου οἱ ἐποικήσαντες Κηφῆνες, ἀλλὰ Χαλδαῖοι. Καὶ ἡ χώρα αὕτη πᾶσα νῦν Χαλδαϊκὴ καλεῖται. Ἐκλήθησαν δὲ ποτὲ Χαλδαῖοι ἴσως, ὡς [37] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ Ἑλλάδος βίου. Τούτῳ δὲ σωφρονεῖν καὶ δωροφόρον γενόμενον τὸν καλούμενον Νίνον, τὴν ὁμώνυμον αὐτοῦ συνοικίσαι πόλιν. Ἀπὸ τούτου πεμπτὸν ὅτι δέκα βασιλέα γενόμενα, ὧν τὸν μὲν Χαλδαῖον εἶναι λέγουσι, τὸν δὲ καὶ

CHALDÆI, qui prius Cephenes, a Cepheo Andromedæ patre. A qua & a Perseo, filio Danaæ & Jovis, Perseus. A quo Cephenes, & Chaldæi prius vocati fuere, ut dictum est in loco de Cephenia. Hellanicus vero in primo Persicorum inquit, mortuo jam Cepheo, ex Babylone militantes, ex regione migravisse, ac * Chochen tenuisse; non amplius regio Cephenia vocatur, nec incolæ Cephenes, sed Chaldæi. Et regio ista omnis nunc Chaldaica vocatur. Vocati vero fuere a quodam Chaldæo, ut Dicæarchus in primo de vita Græciæ. Huic autem intelligentia & potentia præstantem genitum eum, qui vocatur Ninus, civitatem condidisse sibi cognominem. Ab hoc vero quartum decimum regem cui nomen Chaldæum esse dicunt, quem ajunt & Babylonem celeberrimam urbem circa

[21] Καὶ Τελμίσις.] Secund. Steph. Τελμίσσις ex voce Τελμίσσα.

[22] Κολοφωνίς.] Scribe πολοφωνίς ex Thucyd. vide quoque Stephan.

[23] Καὶ Ἰσίας.] Lege ἡ Ἡσίας.

[24] Καὶ Οἰαιθίς.] Vide Steph. in Οἰάνθη & paret apud Thucyd. & hic.

[25] Χαλάστρα.] Χαλάστρη legitur apud Herodotum lib. 7. *Salm.*

[26] Χαλάστρα.] Vide Stephanum in Γαλάδρᾳ apud Herodot. lib. VII Χαλάστρα.

[27] Ἔστι δὲ λιμὴν.] Dele Θρηϊκῶν ex hoc loco. Otiosum enim & ineptum est, quod ex sequenti manifeste intertum est & repetitum. *Salm.*

[28] Λυκόφρων.] Versu 1441.

[29] Τοῦ μέχρι τούτων τῶν βαρβάρων.] Lege, ἡ μέχρι δὲ τῶν Τιβαρηνῶν ἐστὶ ἡ Ποντικὴ βασιλεία, vel ἡ μέχρι τῶν Τιβαρήνων. Nam Τιβάρηνοι & Τιβαρήνοι dicebantur. Pro Σανδικὴν lege Σανδικήν. Καὶ πρωτὰ Τιβαρίδα & Χαλδίαν & Σανδικήν. Nam ita omnino legendum. *Salm.*

[30] Σανδικήν.] Recte Salmasius judicat Σανδικὴν hic reponendum esse. Sannos agnoscit Strabo lib. XII pag. 540. hinc liquet esse legend. apud Step. Σανοικήν.

[31] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.] Οὕτως δὲ ἐπικεχώρηκε legunt MSS. *Salm.*

[32] Οὕτω γὰρ ἐπεκράτησε.] Ἡ συνήθεια. In MSS. ὕστερον ἐπικεχώρηκεν.

[33] Χαλδαῖοι.] Salm. ad Sol. pag. 606.

[34] Κηφῆνες.] Vide notas ad vocem Ἰσαν. ibi promittimus. Salm. ad Sol. 570. Eustath. ad Dionys. pag. 101.

[35] Ἑλλάνικος.] Salm. ad Sol. hunc locum emend. pag. 1226. Vide quoque in Χοχώ.

[36] Καὶ τὸν * Χοχὼν ἔχειν.] Sane legendum τὴν Χαλδίδα ἔχειν. Legendum ἐξαναχωρῆσαι aut μεταναχωρῆσαι vel etiam ἐκ τὴν ἀναχωρῆσαι ἔχειν. Salm.

[36] Κηφωνίη καλέεται.] MSS. Jonice habent καλίεται. Idem.

[37] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ Ἑλλάδος βίου.] Ita MSS. sed lege ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ Ἑλλάδος βιόλου. Idem.

[37] Δικαίαρχος.] Distinguendum est inter librum περὶ βιων,

καὶ Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαζομένην πόλιν θεῖ A ca Euphratem fluvium ædificasse, omnibus, qui Chaldæi vocantur, in unum congregatis. Dicitur etiam Chaldæa regio. Sunt vero etiam Chaldæi, gens prope Colchidem. Sophocles Tympanistis,

B

Colchusque, Chaldæusque, & Syrorum gens.

Curiosiores autem circa Babylonem ajunt eos habitare, ut ostensum est. Oraculum vero habere eos apud Barbaros, ut Delphi apud Græcos.

C

CHALIA, urbs Bœotiæ. Theopompus quinto & quadragesimo. *Chaliam vero & eam, quæ vocatur Hyria, quæ est a tergo illius Bœotiæ.* Gentile, Chalius. Idem. *Postea vero Chalidenses, bellum gerentes adversus Æolenses, & adversus Epirum habentes Chalios, & Bœotos, & Orchomenios, & Thebanos.*

D

CHALISIA, urbs Libyæ. Ephorus primo. *Hinc autem solventi urbs nominata Chalisia.* Est etiam alia ad Pontum, una Amazonum, cujus incolæ, Chalisii.

E

CHALCIA, urbs Libyæ. Polyhistor in Libycorum tertio, ut Demosthenes, quem increpans Polybius in duodecimo sic scribit. *Ignorat autem maxime & de Chalcia. Neque enim urbs est, sed æris officina.* Est etiam Cariæ Chalcæi, cujus gentile, Chalcæates, ut Cratero videtur.

F

CHALCE, urbs Libyæ. Post eam vero urbs Phœnicum Chalce. Est & alia Chalce Larissææ urbs. Thucydides sexta. *Abnavigavit in Chalcen, hinc vero in Amnum.* Theophrastus vero Chalcium eam vocat. Dicitur etiam pluraliter Chalcæ. Theopompus Philippicorum primo, & tertio. *Adhuc bellum una gesit profectus ex Chalcis Larissææ.* Accentu gravi notatur, ut Herodianus inquit. Gentile, Chalcæus, & Chalcites.

G

1

CHALCEDON, urbs Bithyniæ, ad os

Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς,

Κόλχῳ τε, Χαλδαίῳ τε, καὶ Σύρων ἔθνῳ.

[39] Οἱ μέν τι χαμαιέστεροι περὶ Βαβυλῶνα λέγουσιν οἰκεῖν αὐτούς, ὡς δέδεικ) [41] Μαλλῶν δ' ἔχειν αὐτὸς περὶ βαρβάρους, ὡς Δελφοὶ παρ' Ἕλλησι.

ΧΑΛΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Θεόπομπος μέν. Τὴν δὲ Χαλίαν, καὶ τὴν καλουμένην Τέλμαν, ἥτις ἐστὶν ὑφεξῆς ὀκείνης τῆς Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χάλιος. Ὁ αὐτὸς. Τέταρτον δὲ οἱ Χαλκιδεῖς πολεμήσαντες Αἰολεῦσι, τοῖς τὴν Ἤπειρον ἔχουσι Χαλίοις, καὶ Βοιωτοῖς, καὶ Ὀρχομενίοις, καὶ Θηβαίοις.

ΧΑΛΙΣΙΑ, πόλις Λιβύης. Ἔφορος πρώτῳ. Ἀναχθέντι δὲ καὶ τάυτην, πόλις ὀνομαζομένη Χαλισία. [42] Ἔστι καὶ ἄλλη περὶ τῷ Πόντῳ, [43] μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι.

ΧΑΛΚΕΙΑ, πόλις Λιβύης. Ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ, ὡδὶ γράφει, Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ περὶ τῆς Χαλκείας. Οὐδὲ γὰρ πόλις ἐστὶν, ἀλλὰ Χαλκουργεῖα. Ἔστι καὶ Καρίας Χαλκεία, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκαιάτης, ὡς Κρατερὸς δοκεῖ.

ΧΑΛΚΗ, πόλις Λιβύης. [44] Μετὰ δὲ αὐτὴν πόλις Φοινίκων Χάλκη. Ἔστι καὶ ἄλλη Χάλκη Λακεδαιμονίας πόλις. Θουκυδίδης ἕκτῃ. Ἀπέπλευσαν εἰς Χάλκην, ἐνθένδε δὲ εἰς Ἄμνον. Θεόφραστος δὲ Χάλκιον αὐτὴν λέγει) καὶ πληθυντικῶς Χάλκαι. Θεόπομπος πρώτῳ φιλιππικῶν, καὶ τρίτῳ. Ἔτι συνεπολέμησεν ὁρμώμενος ἐκ Χάλκης τῆς Λακεδαιμονίας. Βαρύνεται, ὡς Ἡρωδιανὸς φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκαῖος, καὶ Χαλκίτης

ΧΑΛΚΗΔΩΝ [47], πόλις Βιθυνίας, [48] ἡ

Curiosiores autem circa Babylonem ajunt eos habitare, ut ostensum est. Oraculum vero habere eos apud Barbaros, ut Delphi apud Græcos.

CHALIA, urbs Bœotiæ. Theopompus quinto & quadragesimo. *Chaliam vero & eam, quæ vocatur Hyria, quæ est a tergo illius Bœotiæ.* Gentile, Chalius. Idem. *Postea vero Chalidenses, bellum gerentes adversus Æolenses, & adversus Epirum habentes Chalios, & Bœotos, & Orchomenios, & Thebanos.*

CHALISIA, urbs Libyæ. Ephorus primo. *Hinc autem solventi urbs nominata Chalisia.* Est etiam alia ad Pontum, una Amazonum, cujus incolæ, Chalisii.

CHALCIA, urbs Libyæ. Polyhistor in Libycorum tertio, ut Demosthenes, quem increpans Polybius in duodecimo sic scribit. *Ignorat autem maxime & de Chalcia. Neque enim urbs est, sed æris officina.* Est etiam Cariæ Chalcæi, cujus gentile, Chalcæates, ut Cratero videtur.

CHALCE, urbs Libyæ. Post eam vero urbs Phœnicum Chalce. Est & alia Chalce Larissææ urbs. Thucydides sexta. *Abnavigavit in Chalcen, hinc vero in Amnum.* Theophrastus vero Chalcium eam vocat. Dicitur etiam pluraliter Chalcæ. Theopompus Philippicorum primo, & tertio. *Adhuc bellum una gesit profectus ex Chalcis Larissææ.* Accentu gravi notatur, ut Herodianus inquit. Gentile, Chalcæus, & Chalcites.

1

CHALCEDON, urbs Bithyniæ, ad os

Βίων, & Ἐλαιτῶν Βίν. ex primo opere sunt, quæ Plutarc. Sympos. VIII, 2, de Pythagora ex Dicæarcho citat Gel. lib. XIV cap. XI. Vide Menag. ad Laërtium pag 83.

38 Καὶ Χαλδαῖοι.] Vide in Ἀλύβη.

39 Τῆς πολυθρυλ. &c.] Salm. ad Sol. pag 570.

40 Οἱ μὲν τι χαμαίτεροι.] Τοὺς χαμαίζηλους τοὺς πολλοὺς opponit semper Aristoteles. Οἱ μὲν τι χαμαίτεροι ita legunt MSS. *Salm.*

41 Μαλλῶν.] Vide Selden. de diis Syris pag. 199.

42 Ἔστι δὲ ἄλλη περὶ τῷ Πόντῳ.] Vide in Χαλύβια.

43 Μία τῶν Ἀμαζόνων.] Lege, Ἀλλὰ μία τῶν Ἀμαζόνων, vel μία τῶν Ἀμαζονίδων sub τέλειον. Manuscripti tamen cum vulgatis consentiunt. *Salm.*

44 Χαλκῆ.] Vide ad hunc locum Salmas. ad Sol. pag 320.

47 Χάλκη πόλις Λιβύης. Mart.] Videtur hic auctoris nomen, ex quo Stephanus hæc excripsit, deesse. Vide Scyl qui urbem Χάλκη nominat pag 43.

48 Μετὰ δὲ αὐτὴν πόλις Φοινίκων Χάλκη.] Hæc verba sunt alicujus auctoris. Hujus meminit Seneca Tragicus in Octavo Hercule

Et vasta Chalce sonit, & voces Cyclas
Excepit omnis & patra Caphareides.

In quibus scriptum legitur *Chalce*, in aliis *Calpe*. Vera lectio est *Chalce*; nam *Calpe* omnino vitiosum est. Ita tamen habent plures scripti, ut testantur eruditissimi Viri. *Salmasius.*

49 Χαλκηδών.] Simocatta historia Mauricianæ lib. VIII cap. XIV. Χαλκηδὼν πόλις καθηρῆ ἐπὶ στόματι Πόντου ἐς

[48] ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τῆς Βυζαντίων. Ὁ πολίτης, Χαλκηδόνιος. Σπεύδουσι Χαλκηδόνιοι ὑπὸ τῆς περαίας ἱδρυμένοι, πλησίον * [49] μετοχῆς τῆς εὐφορίας πώτης. Τὸ θηλυκὸν, Χαλκηδονία, καὶ Χαλκηδονίς. Στρέφουσιν εἰς δωδεκάτην· Καλεῖται δὲ ἀριστερᾷ τοῦ Πόντου, πρὸς δὲ ἐν δεξιᾷ, Χαλκηδονίς. Καὶ [50] Μένιππος ἐν περίπλῳ Βιθυνίας· Ἀπὸ ἱερᾶς Διὸς ἀγορᾶς, καὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου [51] ἀριστερὸν ἔχοντι τὸν ἥπειρον, καὶ ὑπερπλέοντι εἰς Χαλκηδόνα πρὸς πόλιν, [52] εἰσὶ στάδια ἑκατὸν ἄκοσιν. Ἀπὸ δὲ πώτης ἕως τοῦ [53] Ἀκρίτα, στάδια ξ'. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ Χαλκίδος νήσου. [54] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χαλκιδος τοῦ ἐπωκισμένου πρῶτον, ὡς [55] οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντες φασι.

A os Ponti, e regione Byzantii. Civis, Chalcedonius. Strabo. *Chalcedonii in oppositi siti, prope* * *participes sunt hujus fertilitatis.* Fœmineum Chalcedonia, & Chalcedonis. Strabo in duodecima. *Vocatur vero in sinistra Ponti, quæ ad dexteram vero, Chalcedonis.* Et Menippus in periplo Bithyniæ. *A templo Jovis Urii, & ab ostio Ponti sinistram habenti continentem, & adnaviganti ad Chalcedonem urbem, sunt stadia* CXX. *Ab hac vero ad Acritam usque, stadia* LX. Idem meminit & Chalcitidis insulæ. Vocata vero fuit a Chalcide adjacente fluvio, ut historici omnes dicunt.

ΧΑΛΚΗΤΟΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Χαλκητόρειος. [56] Ἀπολλώνιος πεμπτῳ χρονικῶν· Μεθ' ὃ Χαρίδημος ὁ φυγὰς Χαλκητόρειος. Κεκρατηκὼς δὲ ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων, Χαλκήτορας αὐτοὺς φησι.

CHALCETORIUM, urbs Cretæ. Civis, Chalcetoreus. Apollonius quarto chronicorum. *Quicum Charidemus erat exul Chalcetoreus.* Craterus vero in opere de decretis, Chalcetoras eos vocat.

ΧΑΛΚΙΣ [57], πόλις Εὐβοίας. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ· Χαλκὶς πόλις ἐστὶν, [58] ἣ πρότερον Εὔβοια προσηγορεύθη. [59] Ἐκλήθη δὲ [60] ἀπὸ Χαλκιδος τοῦ χαλκεύσαντος, ὑγιαζούσης Ἀθηνᾶς. Τινὲς δὲ Χαλκιδᾶς φασι κληθῆναι, ἀφ' οὗ [61] χαλκουργεῖα πρῶτον περὶ αὐτῆς ἐφάνη. Τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος προσηγορεύετο, νυνὶ δὲ [62] Ἀλικάρνα. [63] Ἀλλὰ καὶ Γ' ποχαλκὶς, ἀφ' ὑποκειμένης ὁμωνύμου χαλκίδος. Μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ ὁ ποιητὴς, Χαλκίδα τ' Ἐρέτριάν τε, πολυσταφύλου τε Αὐλίδος.

CHALCIS, urbs Euboeæ: Hecatæus Europa, *Chalcis urbs est, quæ prius Euboea appellata fuit.* Vocata vero fuit a Comba, quæ Chalcis dicebatur, filia Asopi. Aliqui autem Chalcidenses vocatos ajunt, quod primum æris fodinæ apud eos visæ fuerint. Antiquitus vero Stymphelos vocabatur, nunc autem Halicarna. Sed & Hypochalcis, quod monti Chalcidi dicto subjaceat. Ejus vero meminit Poëta:

Chalcidem, Eretriamque, & uvis abundantem Histiæam.

Ὁ πο-

Civis

[48] Ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τῆς Βυζαντίων πολίσματος.] Chalcedon urbs est ad ostium Ponti sita ex adverso Byzantii. Strabo scripsit καλχηδών. Videndus Seguinus in Numism. pag. 145 & 146.

[48] Ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τῆς Βυζαντίων.] Simocatta hist. Maur. lib. VIII cap. XIV. Χαλκηδὼν πόλις καθίδρυ[ται] ἐπὶ στόματι Πόντου, ἐς τὸ αὐλιστήριος τῆς Βυζαντίων πολισματος. Byzantio tantum quatuor stadiis abest, uti scribit Eustathius ad Dionysium. Sed Philostratus Iconum lib. I, ubi de Bosporo loquitur, intervallum septem stadiorum facit. Vide etiam Strabonem, Plinium atque alios.

[49] Μετοχῆς.] Μετέχω lege. *Salm.*

[49] Μετοχῆς.] Lege μετέχω.

[50] Μένιππος.] Vide Marcian. Heracl. quem aliquando pro Menippo citat. Vide in Φάσις. De Menippo loquitur Marc. Heracl. pag. 99 & 96.

[51] Ἀριστερὸν ἔχοντι.] Ἀριστερὸν ἔχοντα τὴν ἤπειρον ἐπιπλέοντι εἰς Χαλκηδόνα πρὸς πόλιν. ita MSS. *Salm.*

[52] Εἰσὶ στάδια ἑκατόν.] Vide de hisce stadiis etiam in Χαλκίνος.

[53] Ἀκρίτα.] Vide Agat. pag. 11.

[54] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ πεφευκυίου πρῶτον.] Existimo hunc locum esse corruptum, vel Stephanum insigniter errare, affirmantem hisce verbis Chalcedonem ab adjacente fluvio Chalcide nomen accepisse, contra omnium scriptorum fidem. Insignis in hanc rem exstat locus apud Hesychium Milesium in Const. descriptione: Χαλκηδὼν δὲ ὀνόμασεν τὸ χωρίον, ὡς μὲν τινές, φασιν, ἀπὸ Χαλκηδόνος πατρὸς· ὡς δὲ ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ τῶν Μάστης, ὕστερον, τοῦ Τεγέας πλέμου γενομένου. ὡς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας ἀπίκων οἱκεῖ πεμπτῷ Λιβικοῦ ἔτους ἐπὶ ἐτῶν ἐξ τοῦ ἑβδόμου ἔτους ὁ ἐπὶ τοῦ Χαλκηδόνος πόλις τοῦ ἔρους ὧν Χαλκηδών. ἀφ' ὧν στρατὸς ἐβδομήκοντα πεντήκοντα ὁπλίτης Χαλκηδών. ἔστησε ἡ πόλις Δωρίων ἀπίκησαν ὕστερος ἔρους, ὁμώνυμος. χίλιοι τοῦ πεζοῦ. ex duobus, hisce locis sole meridiano clarius apparet, urbem ab amne Chalcedone, non vero a Chalcide nomen fortitam fuisse.

[55] Οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντες φασι.] Vide Orig. nom. apud Codin. pag. 11.

[56] Ἀπολλώνιος.] Vide Gale. ad Apollod. de dils in præfat. pag. 18.

[57] Χαλκὶς.] Vide Thucyd. schol. 71.

[58] Ἡ πρότερον, &c.] Eustath. ad Dionem pag. 100.

[59] Ἐκλήθη &c.] Eustath. ad Hom. lib. secund. pag. 279. ubi pro Κωμοῦς habet Κύμβης. perperam.

[60] Ἀπὸ Κωμοῦς.] Ἀπὸ Κυμοῦς. ita MSS. *Salmasius.*

[61] Χαλκουργεῖα.] Κακκεργεῖα MSS. vitiose. *Idem.*

[61] Χαλκουργεῖα.] Vide Bochart. in geograp.

[62] Ἀλικάρνα.] Vide in Ἀλικαρνασσός.

[63] Ἀλλὰ καὶ Γ' ποχαλκὶς.] Vide Strab. lib. X pag. 310.

[60] Χαλ-

Ο πολίτης [64] Χαλκιδεύς, ὡς ἀπὸ τῆς Χαλκίδος· ἡ θηλυκὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀρκάδος Ἀρκαδεύς, ἡ δὲ Τρωάδος Τρωαδεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὁμώνυμον τῇ πόλει, ὡς Φωκὶς, Λοκρὶς, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [65] Ἐλάνικος ἱερείων Ἥρας δευτέρῳ· Θεοκλῆς ἐκ Χαλκίδος μὲν Χαλκιδέων καὶ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτισε. Τὸ κτητικὸν, Χαλκιδικὸν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι,

Τοῦ πίθηκα τὸ [66] Χαλκιδικὸν ποτήριον.

Καλεῖται δὲ καὶ ἐν τῇ κώμῃ τῶν Σικελίας Χαλκιδέων. Οὗτοι δὲ ἀποικοί εἰσιν ἐξ Εὐβοίας. Ἔστι καὶ Χαλκιδικὸν ὄρος Σικελίας, ὡς Πολύβιος πρώτῳ· Ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν, καὶ καταστρατοπεδεύσας ἐν μέρει τῆς πρὸς Χαλκιδικὸν ὄρος καλουμένου. Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κοίλης Θρᾴκης. Τρίτη, Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς Ἀχελῷος ῥεῖ. [67] Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς,

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων, ὅσσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἔρπων.

Τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κληθεῖσα ὑπὸ Μονικοῦ τοῦ Ἄραβος. Τὸ πάτριον ἐθνικὸν, Χαλκιδηνός. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται. Ἔστι καὶ χώρα, Χαλκῖτις, ὡς Ἑρμείας ἐν βιβλιῳ δ'. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκῖτις ἐν Μεσσαπίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἑβδόμη, νῆσον ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λίστρῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς. [69] Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκὶς, ὡς Εὔδοξος πεμπτῳ· Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέχρι Παλλήνης, ἡ ὅλη διάπλους πεποίηκε κόλπον βαθὺν καὶ παλίρρουν, Χαλκίδα ἐπονομαζόμενον.

ΧΑΛΚΙΤΗΣ, νῆσος ἀνθρακῦς χαλκηδόνος, ἔχουσα χαλκὸν μέταλλον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. Ἀπὸ δὲ Ἀκρίτα [70] σταδίους, * εὖρον σταδίους ἑκατὸν δέκα, ἄκρα κεῖται Τρίλις καλουμένη, καὶ νῆσος πρώτη σταδίους πεντακοσίους, καὶ ἄλλη νῆσος καλουμένη Χαλκῖτις, καὶ ἄλλη Πρῶτα λεγομένη. Ἀπὸ δὲ πρώτης εἰς τὴν Χαλκῖτιν λεγομένην πόλιν, σταδίους παρασήκοντα. Τὸ ἐθνικὸν Χαλκῖτης, ὡς Προσωπίτης Προσωπίτης.

ΧΑΛΥΒΕΣ, περὶ τὸ Πόντον ἔθνος, ὅπου τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι, περὶ οὗ Εὔδοξος ἐν πρώτῳ· [71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκὸς χώρας ὁ σίδηρος,

Civis Chalcideus, tamquam a genitivo Chalcidis, ut Arcadis Arcadeus, & Troadis Troadeus. Et fœmineum ejusdem urbi nominis, ut Phocis, Locris, regio & fœmina. Hellanicus sacerdotum Junonis secundo. *Theocles ex Chalcide una cum Chalcidensibus & Naxiis in Sicilia urbes condidit.* Possessivum Chalcidicus. Aristophanes Equitibus:

Quid hoc agit Chalcidicum poculum?

Vocantur vero etiam, qui incolunt vicum Siciliæ Chalcidenses. Hi vero sunt coloni ex Eubœa. Est etiam Chalcidicus mons Siciliæ, ut Polybius primo. *Ex Syracusis faciebat iter, ac castrametatus ex altera parte circa montem nomine Chalcidicum.* Est etiam Chalcis urbs Corinthi. Tertia, Ætoliæ, a qua Achelous fluit. Dionysius Periegetes:

Insularumque diversarum, & quotquot a Chalcide serpent.

Quarta, urbs Syriæ, condita a Monico Arabe. Hujus gentile, Chalcidenus. Est etiam Chalcis urbs in Scythia, cujus cives, Chalcitæ. Est etiam regio, Chalcitis, ut Hermias in periegesi. Est etiam urbs Chalcitis in Messapia Italiæ. Septima insula habens urbem ejusdem nominis juxta Lesbum, cujus cives, Chalcidenses. Est etiam in Atho alia Chalcis, ut Eudoxus quarto. *Post autem Atho usque ad Pallenen, quæ ad alteram partem fecit profundum & amplum sinum, qui Chalcis cognominatur.*

CHALCITIS, insula e regione Chalcedonis, æris metallum habens. Artemidorus in undecimo geographicorum. *Ab Acrita vero prætervehenti* * *eurum stadia centum decem promontorium jacet Hyris dicta, ac insula huic adjacet Pityodes, & alia insula dicta Chalcitis, & alia dicta Prota. Ab hac vero ad urbem, quæ Chalcitis dicitur, stadia quadraginta.* Gentile, Chalcites, ut Prosopitidis Prosopites.

CHALYBES, gens circa Pontum, ad Thermodontem fluvium, de quibus Eudoxus in primo. *Ex æris autem regione ferrum, quod ad*

[64] Χαλκιδεύς.] Sed dicitur etiam Χαλκιδεύς, ut in voce Ἀθηναῖος liquet & in ἄδεσμος.

[65] Ἐλάνικος &c.] Cluv. Sic. ant.

[66] Χαλκιδικὸν ποτήριον.] Eustath. in Dionys. pag. 100.

[67] Διονύσιος.] Versu 496.

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων.] Cum ex Dionysio Periegete docere vellet Acheloum ex illa urbe Ætoliæ fluere, versum omittit, in quo Ἀχελῷος est mentio. *Salm.*

[69] Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ.] Vide Vossium ad Melam pag. 133.

[70] Πεντακοσίους] σταδίους.] Εὖρον falso notam asterisci appositit Xylander. Legendum enim εὖρον. Δοῦρον pro εὖρον, antiqua scribendi consuetudine, ut ἀνδρὸς ἀδρὸς & similia. *Salm.*

[71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκὸς] Lege ἐκ δὲ τῆς Χαλκίδος χώρας ὁ σίδηρος· ὁ καὶ ἐπὶ τοῦ. Sic habent MSS. Χαλκὸς. Idem.

[71] Ἐκ

ρ@, [72] ὁ ϖ̃ει τὰ ϛομώμαϛα ἐπαινεμένϖ@ ἐξάγει). Τύτϖς Ὅμηρ@ [73] Ἀλιζώνας Φησιν, ἐν τῷ μὴ τὰς Παφλαγόνας καλαλόγῳ,

Αὐτὰρ ἀλιζώνων Ὀδίϛιος καὶ Ἐπίϛροφος ἦρχον

[74] Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἠγαθὸς ἔϛὶ γιγνέθλη.

Ἢ ποι τῶν γραφῆς μεταπιθάνης ὀνόματος; — τηλόθεν ἐκ Χαλύβης, τὸ ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων, ἀνὰ μὴ Χαλύβων. Λέγει δὲ μὴ καὶ Χαλυβδικὸς τὸ κληϊκόν. Λυκόφρων,

Χαλυβδικῷ κνωδάλῳ. —

Καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγει). Καὶ Χάλυβοι παρ' Ἑκαταίῳ· Χαλύβοισι περὶ νότον Ἀρμένιοι ὁμοῦ ναίουϛι.

ΧΑΝΔΑ'ΝΗ, πόλις Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖ@ Εὐρώπῃ· Ἐν ᾗ Χανδάνη πόλις, μεθ' ἣν Πεύκαῖοι.

ΧΑΝΔΑΝΑ'ΚΗ, πόλις Περϛικὴ· Ἑκαταῖ@ Ἀϛίας περιηγήϛ. Τὸ ἐθνικὸν, Χανδανακλωΐς.

ΧΑΟΝΙ'Α, μέϛη τῆ Ἠπείρῳ. Οἱ οἰκήτορες, Χάονες. Ἑλλάνικ@ ἱερείων Ἥρας τρίτῳ· Ἀμβρακιώτας, καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες, καὶ Ἠπειρῶται. Καὶ ὁ Πρόξεν@ ἧ καλαλέγων αὐτὰς Φησι· Χάονες, Θεϛρωτοὶ, Τυμφαῖοι, [76] Ταραύλιοι, Ἀμύμονες, Ἄβαντες, Κασωπαί. Λέγει καὶ Χαόνιον. Εὐφορίων χιλιάϛι·

Διὸς Χαονίοιο πεϛομάντιες ἠυδάξαντο.

Καὶ Χαονίη τὸ ϛηλυκόν. Ἀλέξανδρ@ ὁ Ἐφέϛι@ ἐν Ἀϛίῃ, καὶ Λιβύῃ· Οἱ δὲ κάτω, Πελαζγίδα Χαονίλν. Καὶ Χαονῖτης. Λυκόφρων,

Τᾶ Χαονίτα νάμα [77] πολυάνθε δρέπων.

Καὶ ὀνόμ. Χάον@ Χαονίτης, ὡς Αὐσον@ Αὐσονίτης. [78] Ὁ αὐτὸς,

[79] Τὸν Αὐσονίτλν Πύργαμον δομήσει).

[80] Φηγγλὼ ἐδώλων Χαονιλικῶν ἄπο.

Καὶ Χαονικῶν, ὀνόμ. Χάον@. Ἑκαταῖ@ Εὐρώπῃ· Ὁ ᾗ κόλπ@ Κιρραῖ@, καὶ τὸ πεδίον, ἐν τῇ Χαονικῇ. Καὶ Χαονὶς τὸ ϛηλυκὸν, ὡς Αὐσονίς. Λέγει καὶ Χαονίδες.

ΧΑ'ΡΑΔΡΑ [81], πόλις Φωκίδ@, ἀπόῤῥω

[72] Ἐκ δὲ τῆ Χαλκῆς.] Legend. Χαλκῆδος vel Χαλκῶν.

[73] Ὁ αὐτὸ τὸ ϛομώμαϛα.] Salm. ad Sol. pag. 1085.

[74] Ἀλιζώνας.] Boch. Phal. p. 208.

[75] Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων.] Vide in voce Ἀλύβη & commentaries ad illum locum.

[76] Ὀμοῦ ναίουϛι.] MSS. habent ὁμῶς ἴϛιζι. Sine ulla dubitatione lege ὁμοῦ ναίουϛι etſi in alio MSS. invenio, non probaverim. *Salm.*

[77] Ταραύλιοι.] Sic dicuntur qui Straboni mendoſe appellantur Οὐκραύλιοι. Ταραύλιοι eſt apud eum legendum lib. 7. Οὐκραύλιοι δ' οἱ ὕϛερον ϛαλεύϛαν τὴν Ἀρδιαίων.

A *ad acumina laudatur, educitur.* Hos Homerus Halizonas vocat in catalogo poſt Paphlagones.

Sed Haliζonibus Hodius, & Epiſtrophus imperabant

Longe ex Alybibus, unde argenti eſt proventus.

Vel ſcriptura tranſpoſita ab illo *longe ex Chalybe*, cum hi homines primum Alybes dicerentur pro Chalybes. Poſſeſſivum Chalybdicus dicitur etiam cum d. Lycophron.

Chalybdico mucrone. ——

Dicitur etiam regio Chalybdica. Et Chalybi apud Hecatæum. *Armenii ſimul cum Chalybis ad Auſtrum habitant.*

D CHANDANE, urbs Japygiæ. Hecatæus Europa, *Ineſt vero Chandane urbs, poſt autem Peucai.*

CHANDANACE, urbs Perſica. Hecatæus Aſiæ periegeſi. Gentile, Chandanace-
E nus.

CHAONIA, media Epiri. Incolæ, Chaones. Hellanicus Junonis Sacerdotum tertio. *Ambraciotæ, & qui cum eis Chaones, & Epirotæ.* Et Proxenus vero eos recenſens inquit, *Chaones, Theſproti, Tymphæi, Tarauli, Amymones, Abantes, Caſopi.* Dicitur etiam Chaonius. Euphorion chiliadibus:

Jovis Chaonii vates prædixerunt.

F Et Chaonia fœmineum. Alexander Epheſius in Aſia, & Libya. *Inferiores vero Pelaſgidem Chaoniam.* Etiam Chaonitæ, Lycophron.

Chaonitæ fluentum floriferi carpens.

Et a genitivo Chaonis, Chaonites, ut Auſo-
H nis Auſonites. Idem.

Auſonitem Pyramum domabit.

Et in forma poſſeſſivi idem.

Vocem ab tranſtris Chaoniticis.

Et Chaonicus, a Chaonis. Hecatæus Europa,
I *Sinus autem Cirrhæus, & campus in Chaonica.* Et Chaonis fœmineum, ut Auſonis. Dicitur etiam Chaoneus.

CHARADRA, urbs Phocidis; non pro-

ἀπέχουϛα δ' αὐτὰς ὡς τῶν μεϛογαίων ὀνόμ. ἧ ϛηλαῖτις Ῥωμαῖοι λυμαϛογράφοις αὐτὰς λέγ. τῆ λεπτέλεια, καὶ ἠπαϛήκαϛι μακρᾶν. Idem.

[76] Ταραύλιοι.] An Τιλαβῖοι?

[77] Πολυάνθε.] Πελαϛγὴ@ MSS. *Salm.*

[78] Ὁ αὐτὸς, τῆ Αὐσονίτλν.] Verſus Lyc. nihil ad rem facit. debebat verſum producere, in quo erat Χαονίτης.

[79] Τὸν Αὐσονίτλν.] Lege παρ' Αὐσονίτλο. bene citatur in voce Αὐσων.

[80] Φηγγλὼ ἐδώλων.] Vocem e tranſtris Chaoni.

[81] Χάραδρα.] Herod. lib. VIII.

πόρρω Λιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαραδραῖος· [82] Ἐπὶγὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς, [83] Χαραδραίοις γάρ.

ΧΑΡΑΔΡΟΣ, λιμὴν, καὶ Πήνειον Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Μετὰ δὲ, [84] Χαραδρὸς ποταμός.

ΧΑΡΑΚΜΩΒΑ [85], πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν γεωγραφικαῖς, ἐν πέμπτῃ βιβλίῳ, [86] ἐν τοῖς [87] Ἀραβικοῖς· [88] Ἀξιόπιος δὲ ἀνὴρ τοιαῦτα. Σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι ἀκριβῶς τὰ τῶν Ἀραβίων. [89] Καὶ Μωβαχάρακτ φησίν. Ὁ πολίτης δὲ μὲν Χαρακμωβα, Χαρακμωβηνός. Ἐκ δὲ Μωβαχάρακτ, Μωβαχαρακηνὸς, ἐπεὶ δὲ [90] Χαράκτ Χαρακηνὸς, ὡς δέδεγμεν. Καὶ δὲ Μώαβα τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης. Γλαῦκος δὲ ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας πρώτῳ, Ἡσύχαζον δὴ ἐν τούτοις Χαρακμωβηνοί.

ΧΑΡΑΞ, [91] Ἀλεξανδρείας τοῦ πρὸς, περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος ὁ δὲ Φιλίππου ἱεραλωπεδύσατο. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρακηνός. Ἔστι δὲ Καρίας ἄλλη πόλις Χάραξ, ἡ νῦν Τράλλις. Ἔστι δὲ ἄλλος Χάραξ, ἐμπόριον μέγιστον ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ, πλησίον αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ, ὁμοίως. Ἔστι καὶ ἄλλος τόπος τῆς Ποντικῆς.

ΧΑΡΙΜΑΤΑΙ, ἔθνος περὶ τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἑβδόμῳ Τρωικῆς· Κερκεταίων ἔχον) Μόσχοι, δὲ Χαρίμαται δὲ Παρθενίᾳ κεκλῆσθαι εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. [92] Καὶ Ἑλλάνικος ἐν [93] κλήσεσιν ἐθνῶν δὲ πόλεων· Κερκεταίων δὲ ἄνω οἰκοῦσι Μόσχοι, δὲ Χαρίμαται, κάτω δὲ Ἡνίοχοι, ἄνω δὲ Κορυξοί.

ΧΑΡΙΣΙΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Χαρισίας παιδὸς Λυκάονος· Παυσανίας ἐγδόῳ. [94] Ὠνομάσθησαν δὲ *

ΧΑΡΜΑΝΔΗ, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Ἐπὶ δὲ τῆς Βαβυλωνίας πύλαις, πέραν δὲ Εὐφράτου, πόλις ὠκίσθη, ὄνομα Χαρμάνδη. Τὸ ἐθνι-

A procul a Lilæa. Gentile, Charadræus. Adducit enim Herodianus, *Charadræi enim.*

CHARADRUS, portus, & navale Ciliciæ. Hecatæus Asia. *Post vero, Charadrus fluvius.*

B

CHARACMOBA, urbs tertiæ nunc Palæstinæ, quam recenset Ptolemæus in geographicis, in quinto libro in Arabicis. Vir autem fide dignus in talibus. Diligentiam enim adhibuit ad inquirendum exacte Arabica. Et *Mobucharax* appellat. Civis a Characmoba quidem, Characmobenus. Sed a Mobucharax, Mobucharacenus, siquidem & a Charax, Characenus, ut ostendemus. Et a Moaba gentile, Moabites. Glaucus in Arabicæ antiquitatis quarto. *Quiescebant interea Characmobeni.*

C

D

CHARAX, Alexandriæ locus, circa Celænas Phrygiæ, ubi Alexander Philippi filius castrametatus est. Gentile, Characenus. Est etiam Cariæ alia urbs, Charax, quæ nunc Trallis. Est etiam alius Charax, emporium maximum in Nicomediæ sinu, juxta ipsam. Gentile ipsius, simile. Est & alius locus Ponticæ.

E

F

CHARIMATÆ, gens ad Pontum. Palæphatus in septimo Trojanæ: *Moschi Cercetæi vicini sunt & Charimatæ Parthenio potiuntur usque ad Euxinum Pontum.* Et Hellanicus de originibus gentium & urbium. *Supra Cercetæos autem habitant Moschi, & Charimatæ, infra verò Heniochi, supra autem Coraxi.*

G

CHARISIÆ, urbs Arcadiæ, a Charisio Lycaonis filio. Pausanias octavo. *nominati vero fuere.* *

H

CHARMANDE, urbs ultra Euphratem. Sophænetus in Cyri adscensu. *Sed juxta Babylonias portas ultra Euphratem, urbs condita fuerat, nomine Charmande.* Gentile, artis gramma-

I

[82] Ἐπὶγὰρ δὲ &c.] Eadem phrasi utitur in genuino opere.

[83] Χαραδραίοις γάρ.] Sunt verba auctoris Herodiano citati.

[84] Χαράδρου ποταμός.] Vide Holst. ad Car. a S. P. pag. 188.

[85] Χαρακμωβα.] Salm. ad Sol pag. 488.

[86] Ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς.] Lege ἐν τοῖς Ἀραβικαῖς. Ita omnino legendum. *Salm.*

[87] Ἀραβικοῖς.] Boch. de animal. pag. 485 & præf. ad geog. sac. pag. 12.

[88] Ἀξιόπιος δὲ.] Ptolemæum etiam Agathem. ob geographiæ peritiam laudibus cumulat pag. 17.

[89] Καὶ Μωβαχάρακτ φησίν. Salm.] MSS. καὶ βαχάρακτ φησιν.

[90] Χάρακτ.] Salm. ad Sol. 1202.

[91] Ἀλεξανδρείας τοῦ πρὸς.] MS. Ἀλεξάνδρου τοῦ πρὸς. Lege & ita distingue. Χάρακτ Ἀλεξάνδρου τοῦ πρὸς Κελαινὰς τῆς Φρυγίας. Salm.

[92] Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κλήσεσι.] Refutandus error Cyperi. Leg. est ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν &c. Vide comment. 95 pag. 19 in novâ nostra editione similis argumenti librum conscripsit Hippias Delius, qui citatur a scholiast. Apollon. Rhodii pag. 365.

[93] Ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν.] Litteræ mendum non vidit eruditissimus Xylander. Lege ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν ἢ πόλεων. Multi auctores κλήσεις πόλεων scripserunt. Sic omnino legendum ἐν τοῖς κλήσεσιν ἐθνῶν ἢ πόλεων. Nam κλήσεις non bene cum ἐθνῶν convenit. *Salm.*

[94] Ὠνομάσθησαν δὲ *.] Verba tantum transposita. Lege Χα-

ἐθνικὸν, τῷ μὲν τ῀ πίχνης λόγῳ [97] Χαρμανδαῖος, καὶ Χαρμανδίτης, ὡς Σιδήτης· τῷ δὲ τ῀ χώρας ἔθνει, Χαρμανδινός.

matice ratione, Charmandæus, & Charmandites, ut Sidetes. Sed regionis consuetudine, Charmandenus.

ΧΑΡΜΙΣ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, κῖσμα Καρχηδόνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρμίτης. [98] Παυσανίας δέ φησι δεῖν αὐτό. *

CHARMIS, urbs in Sardinia, Carthaginiense opus. Gentile, Charmites. Paufanias autem de eo inquit. *

ΧΑΤΡΑΜΩΤΙΤΗΣ, χώρα πλησίον τ῀ ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χατραμωλῖται. Στράβων πενθεκαιδεκάτῃ· Γερραῖοι δ' ἀς πρὸς Χατραμωλίτας. Καὶ πάλιν, Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωλῖται. Οὐρανίος δ' ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν, Χατραμωτὰς αὐτοὺς καλεῖ· Καμηλοκόμοι Χατραμῶται, [99] Σαββαῖοι, καὶ Ὁμηρῖται.

CHATRAMOTITES, regio prope mare rubrum. Cives, Chatramotitæ. Strabo quinta decima. *Gerrhæi vero in Chatramotiten.* Et iterum: *Ad orientem maxime Chatramotitæ.* Uranius autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat: *Camelorum altores Chatramotæ, Sabbæi, & Homeritæ.*

ΧΑΤΤΗΝΙΑ [98], χώρα τρίτη Γερραίων. Πολύβιος γ'· Ἔστι δὲ ἡ Χαττηνία πέλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκόμισται, [99] διὰ τὸ εὔκαιρον τ῀ Γερραίων· Οὔτοι γὰρ αὐτὴν νέμονται. Ἔστι δὲ τ῀ ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χαττηνοί· Ὡς αὐτὸς μὲν γὰρ παρήγγελε Φείδεσθαι τῆς τ῀ Χαττηνῶν χώρας.

CHATTENIA, regio tertia Gerrhæorum. Polybius XIII. *Est autem Chattenia aliqui gracilis, vicis vero & turribus ornata propter Gerrhæorum situs commoditatem. Hi enim eam colunt. Est autem marûs rubri.* Cives, Chatteni. *Ut enim idem quidem jussit parcere Chattenorum regioni.*

ΧΑΤΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν,

Κεφηνοὶ Χαῦνοί τε, καὶ αὐχένιες Ἐλινοί.

CHAUNI, gens Thesprotica. Rhianus quarto Thessalicorum

Cestreni, Chaunique, & jactabundi Elini.

ΧΑΤΩΝ [100], χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν· Ἡ δὲ Σεμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελαύνει, αὐτήτε, καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύωνα τῆς Μηδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαύονες.

CHAUON, regio Mediæ. Ctesias in Persicorum primo: *Semiramis vero hinc educit & ipsa, & exercitus, ac in Chauonem Mediæ pervenit.* Gentile, Chauones.

ΧΕΙΜΕΡΑ [1], πόλις Σικελίας. Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν πρώτῳ. Στρατεύονται δὲ ἐπὶ Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιᾶς, αἴρουσιν ἐν τρισὶ μησὶ δύο πόλεις Ἑλλινίδας, Σελινοῦντά τε καὶ Χίμηραν. Τὸ ἐθνικὸν, Χιμεραῖος, [2] ὡς Ἰμεραῖος.

CHIMERA, urbs Siciliæ. Xenophon Hellenicorum primo. *Exercitum autem ducentes in Siciliam decem myriadum, capiunt in tribus mensibus duas urbes Græcas, Selinuntem & Chimeram.* Gentile, Chimeræus, ut Himeræus.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΝ, ἄκρα Θεσπρωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χειμερεύς, ὡς Ἐλεθερεύς, Βιθυνεύς, Βυπρασιεύς.

CHIMERIUM, promontorium Thesprotiæ. Gentile, Chimerieus, ut Eleutherieus, Bithynieus, Buprasieus.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ [3], ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Σεσαρηθίων πρὸς βορέω οἰκέουσι Χελιδόνιοι. Εἰσὶ καὶ Χελιδονίαι πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν. [4] Δύο δέ εἰσι κεκλημέναι, ἡ μὲν Κορύδελα, ἡ δὲ Μελανίπ-

CHELIDONII, gens Illyrica. Hecatæus Europa. *Ad septemtrionalem partem Sesarethiorum habitant Chelidonii.* Sunt etiam Chelidoniæ petræ, quarum sæpe meminimus. Sunt autem duæ vocatæ, una quidem Corydela, alte-

Χαρσία, πόλις Λεκεδίας ὑπὸ Χαρσίου παιδὸς Λυκίου φονευθέντος. Παυσανίας ἐγγύθεν. Salm.

[97] Χαρμανδαῖος &c.] Non conveniunt hæc gentilia.

[98] Παυσανίας δέ φησι δεῖν αὐτό.] Ita etiam MSS. Legendum forsan. Paufanias δ' ἀπηγήσατο Ἐλαιάδος. Salm.

[99] Σαββαῖοι & Ὁμηρῖται.] Vide in voce Λεσκηνοί. Vide etiam Boch. geog. fac. pag. 112. qui εἰς Ὁμηρίτας.

[98] Χαττήνια.] Vide Polyb. fragm. 1523.

[99] Διὰ τὸ εὔκαιρον.] Διὰ τὴν εὐκαιρίαν, ita MSS. Salmasius.

[100] Χαῦων.] Salm. ad Solin. 693.

[1] Χίμαιρα.] Nihil quod sciam apud Cluverium. Videtur esse Himera. locus est apud Xenop. lib. 1. Sed in hodiernis libris legitur Ἴμηρα. Itaque Stephanus in depravatum codicem incidit. pag. 8 Xen.

[2] Ὡς Ἰμεραῖος.] Vide num potius huc referre Etymol. M. verba in Βασιλὰς, ubi de Chimæra loquitur.

[3] Χελιδόνιοι.] Χελιδόνιοι.

[4] Δύο δὲ εἰσί.] Tres alii enumerant, non tantum duas. Dion. τὰς δὲ μετ' αὐτοὺς ἐκδιδοῦσιν Χελιδονίας μεγάλας, τρεῖς οὔσας. Salm.

[4] Δύο δὲ εἰσί.] Dionys. Alexand. tres.

νίππεια, ὡς Φαβωρῖνος ἐν τῇς παντοδα- A altera vero Melanippia, ut Phavorinus in omnigenis.
πῇς.

ΧΕΛΩΝΙΤΑΙ [1], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Χελωνίτης. Προσεληφθη γὰρ τὸ ἐθνικὸν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

CHELONITÆ, insula in mari rubro. Gentile, Chelonites. Præoccupatum enim est gentile in prototypo.

ΧΕΜΜΙΣ [6], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος· Ἔστι δὲ καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νόμου τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς νέας πόλεως. [7] Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. [8] Ὁ πολίτης, Χεμμίτης. Κλίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εως, Χέμμεως. Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος, ἀπὸ τοῦ β, ἐν Βούτοις· ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου· Ἐν Βούτοις δὲ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς, ἔστι νῆσος Χέμβις ὄνομα, ἱερὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δὲ καὶ [9] νῆσος μεταρσία, [10] καὶ φερομένη ὑπὸ τοῦ ὕδατος, καὶ κινεῖται ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ὁ νησιώτης, Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος.

CHEMMIS, urbs Ægypti. Herodotus. *Est etiam Chemmis urbs magna præfecturæ Thebaicæ, prope Neapolim.* Ait vero idem & insulam esse Chemmin in ipsa. Civis, Chemmites. Declinatur autem per εως, Χέμμεως. Est etiam Chembis insula per b in Butis. Ut Hecatæus in periegesi Ægypti. *In Butis circa templum Latonæ, est insula Chembis nomine, Apollini sacra, est autem insula mobilis, & circumnatat, & movetur supra aquam.* Insularis, Chemmites, & Chemmius.

ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΣ [12], πόλις ἐν τῇ κατὰ Κνίδον Χερρονήσῳ. Καὶ Τριπολις, Ὁ πολίτης, Χερρονήσιος. Αἰλιανὸς ἐν πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως· Χερρονήσιοι δὲ ἀπὸ Κνίδου. [11] Ἔστι δὲ τρίτη πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χερρόνησος, ἣν ἡ Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτοῖς πόλις Χερρόνησος, ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. Καὶ τὸ πολίτικὸν Χερρονησίτης φησίν. Ἀθηναῖοι δὲ μεταμελείᾳ ὁμορέουσι Χερρονησίτῃσι ἀπὸ τοῦ πύργου ἐπιμηνιοῦσι τοῖσιν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός. Τούτους καὶ Χερρονησίους λέγει. Ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδης,

CHERRONESUS, urbs in peninsula juxta Cnidum. Et Tripolis. Civis, Cherronesius. Ælianus in primo historicæ dialexeos. *Cherronesi vero a Cnido.* Est secunda urbs in Thracia Cherronesus, de qua Hecatæus in Europa. *In illa vero urbs Cherronesus, in Isthmo Cherronesi.* Et civem Cherronesium vocat. *Apsinthiis ad meridiem conterminis Cherronesitæ ex turribus, quod fiebat, Athenienſibus significavere.* Hos etiam Cherronesios vocat, quorum fœmininum Euripides.

Οὓς τῶν ἀρίστων Χερρονησίαν πλάκα
Σπείρει. —

Qui optimam Cherronesiam planitiem Seminat. —

Ἔστι καὶ τρίτη, πόλις τῆς Ταυρικῆς. Ἡρόδοτος πέμπτην· Νέμεται τὰ Ταυρικὰ ἔθνεα μέχρι Χερρονήσου, τὴν τρηχείης καλεομένης. Τὸ ἐθνικὸν τούτης, [14] Χερρονησίτης. Τετάρτη Χερρόνησος [13] τῆς Κρήτης νῆσος, ἔχουσι πολίσματιον ὁμώνυμον. [16] Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς [17] με * τῶν Κρήτων· Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν πλοῦν καὶ Χερρόνησος κεῖται πρὸς τῇ θαλάσσῃ, μεταξὺ τοῦ τε Κνωσσοῦ, καὶ [18] τοῦ * Οἱ πολῖται, ὁμοίως Χερρονησίτης, καὶ Χερρονήσιοι, ὡς αὐτός φησιν. Ἔστι πέμπτη πόλις Λιβύης Χέρρα καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

Est etiam tertia, urbs Tauricæ. Herodotus quarta. *Habitat Taurica gens ad Cherronesum usque, quæ aspera vocatur.* Hujus gentile, Cherronesites. Quarta Cherronesus juxta Cretam insula, habens oppidulum ejusdem nominis. Xenio in opere de ipsa *Cretam. *Juxta idem vero latus jacet quoque Cherronesus ad mare inter Cnosum, & o * Cives, similiter Cherronesitæ & Cherronesii, ut idem inquit. Quinta est urbs Libyæ, Cherrura vocata: ut Alexander in Libycorum tertio. *Finitima est Cher-*

[1] Χελωνίται.] Vide quales sint Χελωνάται apud Agath. pag. 15.
[6] Χέμμις.] Vocatur etiam Πανὸς πόλις Diod. lib. 1.
[7] Φησὶ δὲ ὁ αὐτός.] Vossius ad Melam locum emendat. pag. 55.
[8] Ὁ πολίτης χεμμίτης.] Apud Herod. p. 122.
[9] Ἔστι Βούτις.] Voss. ad Melam pag. 54.
[10] Νῆσος μεταρσία &c.] Insula mobilis.
[11] Καὶ φερομένη ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὁ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος.] MSS. καὶ φερομένη ἐπὶ ὕδατος ὁ κινεῖται, quæ vera est lectio. Recentior tamen habet illam repetitionem ὕδατος. Salm.
[12] Χερρόνησος.] Χερρόνησος in voce Χίος.
[11] Ἔστι δὲ τρίτη πόλις.] Hæc Agathem. proprie Cherronesus dicitur pag. 44. Χερρόνησος ἀπὸ τῆς Κύπρου. Vide in Σιδηρᾶ. Χερρόνησος in Ἀλικαρνασσός.
[14] Χερρονησίτης.] Apud Philost 635.
[13] Καὶ τὸ Κρήτων νῆσος.] Νῆσον fortasse.
[16] Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς μν.] Subscripsit aliquis concilio Ephesino.
[17] Μν * τῶν Κρήτων.] MSc. μν τῶν Κρήτων. Ita omnino legendum. Salm.
[18] Τῆς ο ἀπὸ.] Fortasse, καὶ ἀπὸ Ὀαξου. Ὄαξος est urbs Cretæ. *Idem.*

τρι-

Ευκῶν τρίτῳ, Ἔχει] Χερρόνησος ὄνομα Χέρ- A *ronesus nomine Cherrura.* Civis, Cherrurius, ρυρα. Ὁ πολίτης, Χερρύριος, ὡς τὸ Ταύ- ut a Tauchira Tauchirius. Vel Chernesius juxta ρυρα. Ταυχείριος· Ἡ Χερνησὶς, ἡ πρὸς Corinthum. Est etiam aliud promontorium τῇ Κορίνθῳ. [19] Ἔστι καὶ ἄλλη ἄκρα Χερρόνη- Cherronesus in Lycia. Est & alia ad Corro- σος ἐν Λυκίᾳ, καὶ ἄλλη πρὸς τῷ [20] Κορρω- niten urbem. Hujus gentile, Chetronesius. νίτῳ πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Χερρονήσιος. B

ΧΗΝ [21], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὁ πολί- CHEN, urbs Laconicæ. Civis, Che- της, [22] Χηνιδεύς· Οὕτω γὰρ Μύσων εἷς τῶν nieus. Sic enim Myson unus ex iis septem, ἑπτὰ σοφῶν κεκλῆσθαι φησίν, Χηνιδὸς ἐκπεμφθείς. qui Sapientes judicati fuere, Chenieus nomi- Ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· nabatur. Sed etiam Chenæus, ut Plato in Pro- Τούτων τῶν ἀνδρῶν ὧν Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, καὶ C tagora. *Ex his viris erat Thales, & Pittacus,* Βίας, καὶ Κλεόβουλος, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, *& Bias, & Cleobulus, & noster Solon, &* καὶ Μύσων ὁ Χηνεὺς, καὶ ἑβδομος ἐξ αὐτῆς *Myson Chenæus, & septimus ex ipsa Lacedæmone* ἡ Λακεδαίμων. Χίλων. *Chilon.*

ΧΗΝΟΒΟΣΚΙΑ [23], πόλις Αἰγύπτου. CHENOBOSCIA, urbs Ægypti. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν. Ἀ- D Alexander in Ægyptiacorum primo. *Ex regio-* πικρὺ δὲ [24] Διοσπολίτης Χηνοβοσκίου, μηδὲν *ne vero Diopolitæ Chenoboscium, nihil ad ap-* εἰς τὸν περιηγεῖσθαι ἐμφέρουσα. Νομεὺς γὰρ *pellationem afferens. Anserum enim pascua nemo il-* χηνῶν οὐκ ἂν ἴδῃ τις ὕστερος, ἀπερεθίσθεις *lic viderit, sed eximiam circa crocodilum curam.* ὑπὸ τοῦ περὶ κροκοδείλε σπουδῆς. Τὸ ἐθνικὸν, *Gentile, Chenobosciates.* Χηνοβοσκιάτης. E

ΧΗΣΙΟΝ [25], Ἰωνίας πλησίον, ὡς CHESIUM, Joniæ oppidulum; ut Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ. Ὁ πολί- Apollodorus in chronicorum primo. Civis, της Χησιεύς, ὡς Ἴλιον Ἰλιεύς, Σούνιον Σου- Chesieus, ut Ilium Ilieus, Sunium Sunicus. νιεύς. Ὧρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὸ φησι. Καὶ Orus autem masculine eam dixit: & neque [26] οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον. F urbem, sed locum.

ΧΙΟΣ [27], ἡ ὀνομαζομένη νῆσος τῆς Ἰω- CHIOS, celeberrima Jonum insula, ha- νων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος bens etiam urbem ejusdem nominis. Hecatæus Εὐρώπῃ· Χίοι δ' Εὐυθρεῖς. Ἐν δὲ πόλις Europa. *Chii juxta Erythræ. Ineſt vero urbs* Χίος, ἀπὸ Χίε τῆς Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς χιό- *Chios a Chio Oceani filia, vel a nive, quæ il-* νος τῆς ἐκεῖ γινομένης πολλῆς, ἢ ἀπὸ νύμ- G *lic frequens eſt, vel a Nympha Chione.* Est & φης τῆς Χίου. [28] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Κα- alia urbs Cariæ Chios sub monte Pellenæo, ρίας Χίος, ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελλωνεῖον, sub pede. Est etiam alia juxta Triopion sita, ὑπὸ πίτυαν. Ἔστι καὶ ἄλλη κατὰ τὸ [29] Τριόπιον in Cherroneso. Et quarta in Eubœa. Primi- κείμενον, ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Καὶ τετάρτη, ἐν tivum vocabulum habet breve jota, ut illius, Εὐβοίᾳ. [30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ H ἔχει τὸ ι, ὡς Ξ

[31] Μή- In-

[19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα.] MSS. ἐστὶ δὲ ἀληθῶς ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ. Idem.

[19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα &c.] Vide in voce Τελμισσός.

[20] Κορρωνίτιον.] Dubito an non sit scribendum Κορυκίου. Vide Pind. Schol. 115.

[21] Χήν.] Vide Meurs. in Laconicis pag. 264.

[22] Χηνιδεύς.] Diog. Laërt. Χηνιδεὺς λέγει κομψῶς τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς Λακωνικούς. pag. 28. Vide quoque Menagii notas.

[23] Χηνοβοσκία.] Vide Anton. Itiner. & not. Syriæ pag. 328.

[24] Διοσπολίτης.] Διοσπολίτου.

[25] Χήσιον.] Vide Plin. ad Plinium pag. 49.

[26] Οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.] Scholiastes Callimachi, ἀκριβέστερον τὸ Σάμιν. Salm.

[27] Χίος.] Χίος etiam Ὀφιοῦσσα dicta est, quod hic observare omittit Stephanus. Theon in Aratum. αὐτὴ ἡ Χίος ἴσχι πλέθρων ἑξήκοντα, ὡς δὲ Δέξ τὸ περίμετρον αὐτῆς εἶναι Ὀφιοῦσσαν καλουμένην. Idem.

[27] Χίος.] Vide Plinium pag. 86. Vide ambitum insulæ apud Strab. & Agathem.

[28] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις &c.] Adde ex MSS. ἐστὶ δὲ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος· ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελλωνεῖον, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής, καὶ Χίος· ἀλλοδαπὸν Πελασγικὸν ὑπὸ πίτυαν. Male autem legitur in MSS. Πελλωαῖον, ut etiam in vulgatis Dionysii codicibus legitur ἐ Χίος· ἀλλοδαπὸν Πελασγικὸν ὑπὸ πίτυαν. Legendum est. Καὶ Χίος· ἀλλοδαπὸν Πελασγικὸν ὑπὸ πίτυαν, neque aliter Eustathius scholiis ad illum locum. *Salm.*

[29] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις.] Multa hic desunt, quæ ex MSS. addi possunt. Vide Salm. ad Sol. 865 & Eustath. in Dionys. 78. Vide Allat. de Hom. pat. pag. 260.

[30] Τριόπιον.] Cariæ oppidum.

[30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ ι.] Hoc quidem verum est. Lucianus.

Quas Sasima cautes & quas Chium asperat ingens.

Τὸ ἴσχιον vero longam habet. Horatius

Cæcuba vina ferens, Alcon Chium maris expers.

At exempla, quæ huic loco apponuntur, minime huic rei probandæ, de qua loquitur, sunt idonea. Quare hic lacunam - - - - - - sum creditum. *Salm.*

[31] Μήπ σ' ἰωίοχ⊙. —
Καὶ Θέπ·
[32] Πάντ' Θέπ καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τέκνῳ.

[33] Καὶ τᾶ μάτ. Θουκυδίδης ὀγδόῳ. [34] Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ἀποστῶσαι καὶ αὐτοὶ ἐπιμοι ὄντες. Καὶ Ἡρόδοτ⊙ πρώτῳ· Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατ' αὐτὰ διαλέγον⊙. Τὸ κληδικὸν Χιακὸς, ὡς τᾶ Ῥόδι⊙ Ῥοδιακὸς, Σάμι⊙ Σαμιακὸς. Οὗτοι ἦ πρῶτοι ἐχρήσαντο [35] δουλείαις, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἴλωσι, καὶ Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες [36] Δμωΐταις· Οὗπ περ αὐτοῖς ἐγένετο πρῶτον μέλας οἶν⊙.

ΧΙΤΩ'ΝΗ [37], ἄτως ἡ Ἄρτεμις. Λέγε⊙ καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ. [38] Ὁ Βυζάντι⊙, καὶ Ἐπίχαρμ⊙ ἐν Σφιγγί,
Καὶ τὸ τᾶς Χιωνίης αὐλήσαντο τίς μοι μέλος.

ΧΝΑ' [39], ἄτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο· Ὡ'ν ἐστι Λά, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, πώτης [40] Χνά⊙, ὡς τῆς Λά Λάος.

ΧΟΪ, ἔθν⊙ Βεχείρων ἔγγυς. Ἐκαλεῖτο Ἀσία· Ἐς μὲν τοῦτο ἡ Βεχειρικὴ, ἔχον⊙ δ' αὐτῶν Χοΐ. Καὶ πάλιν, Μέχρι μὲν τούτων, Χοΐ. Καὶ πάλιν, [41] Χοῖσι δ' ὁμορέουσι πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα [42] Δίζηρες.

ΧΟΙΡΑ'ΔΕΣ [43], πόλις Μοσσυνοίκων. Ἐκαλεῖ⊙ Εὐρώπη· [44] Τιβαρηνοῖσι δὲ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Μοσσύνοικοι ὁμορέουσιν, ὧν δ' αὐτοῖσι Χοιραάδες πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χοιραδεύς, ὡς τὸ Ἀρκαδίας Ἀρκαδεύς, καὶ τὸ Χαλκίδ⊙ Χαλκιδεύς, καὶ τὸ Τρωάδ⊙ Τρωαδεύς.

ΧΟΛΑΡΓΟΣ, ἄτω Δίδυμος καὶ Διόδωρ⊙. Διονύσι⊙ δ' [45] Χολάργοι, καὶ παλαιῶς * μαρτυρεῖ. Ἔστι δ' δῆμ⊙ τῆς Ἀκαμαντίδος Φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολαργεύς.

ΧΟΛΛΙ'ΔΑΙ, δῆμ⊙ τῆς Λεοντίδ⊙ Φυ-

A *Intelligentia vero auriga.* —
Et illius Θέπ,
Omnia pro vitâ servatâ munera Thetidi pulchricome offert.

Et illius μάτ. Thucydides octava. *Sed Chii, & Erythraei quoque ipsi rebellare parati.* Et Herodotus prima. *Chii quidem & Erythraei eâdem sermonis proprietate utuntur.* Possessivum Chiacus, ut Rhodius Rhodiacus, Samius Samiacus. Hi vero primi usi sunt famulis, ut Lacedæmonii Helotis, & Argivi Gymnesiis, & Sicyonii Corynephoris, & Italiotæ Pelasgis, & Cretes Dmoitis. Quod apud eos factum fuerit primum nigrum vinum.

CHITONE, sic Diana. Dicitur etiam Chitonia, ut apud Menippum. Byzantius, & Epicharmus in Sphinge.
Et Chitonia quis mihi tibia cecinerit melos.

CHNA, sic Phœnice vocabatur. Ut La, Laconica urbs. Gentile hujus, Chnaus, ut La, Laus.

CHI, populus juxta Bechires. Hecatæus Asia. *Huc quidem usque Bechirica, eis vero adhærent Chi.* Et rursus: *Ad hos usque Chi.* Et iterum, *Chis vero vicini sunt ad orientem solem Dizeres.*

CHOERADES, urbs Mossynœcorum. Hecatæus Europa. *Tibaris vero ad orientem solem vicini sunt Mossynœci, apud eos autem Chœrades urbs.* Gentile, Chœradeus, ut Arcadiæ Arcadeus, & Chalcidis Chalcideus, & Troadis Troadeus.

CHOLARGUS, sic Didymus & Diodorus. Dionysius autem Cholargi & pluraliter * testatur. Est vero populus Acamantidis tribus. Popularis, Cholargeus.

CHOLLIDÆ, populus Leontidis tribus. Po-

[31] Μὴπ σ' ἰωίοχ⊙.] Ex Iliad. Φ.
[32] Πάντ' ἦπ &c.] Ex Iliad. 18.
[33] Καὶ τᾶ μάτ.] Καὶ τᾶ μάτ. Ita MSS. *Idem.*
[34] Χῖοι &c.] Χίωντες reperitur apud Memnon. pag. 98.
[35] Θεραπεύ⊙.] Vide Arr. in Indicis pag. 519. Vide etiam Eustath. ad Dionys. de situ orbis 78. De servis apud Syracusanos Ἀσσίνῃ. Scrib. per τ simpl. apud Eust. in Hom. pag. 295. Καλακτεύσι apud Cretas. Maryandini Heracl. Pont. &c.
[36] Δμωΐταις.] Legendum μωΐταις, ut alibi dicuntur. Lege ἀφαιμωΐταις. Diu est cum legendum docuimus μωΐταις. Sed eadem mënda occupat Strabonis codices. *Salm.*
[37] Δμωΐταις.] Vide Salmas. post MS. codicem. scribitur apud auct. Δμωΐτης & ιωΐτης.
[37] Χιτώνη.] Vide Meurs. Græc. fer. pag. 280.
[38] Ὁ Βυζάντι⊙.] Ὡς Βυζαντίνε. Legendum Παρὰ τὸν ὁ Βυζάντι⊙. Omnino legerem ὡς παρὰ Παξιμένει Βυζαντίνῳ ἐν Ἰατρικοῖς ἐν σφιγγί. Salm.
[39] Χνά, ἄτως ἡ Φοινίκη.] Quis veterum ita vocatam esse Phœnicen dixit? Nemo hercule nemo. Putem legendum, Χνα, ἄτως ἡ Φοινίκης πόλις ἐκαλεῖτο, ὡς Λά ἡ Λακωνικὴ πόλις; vel ut non ita longe abeat, ἄτως ἡ Φοινικικὴ ἐκαλεῖτο, ut Λακωνικὴ πόλις. Idem.
[39] Χνά.] Vide Boch. de animal. pag. & geograph. sacram pag. 340 & 341.
[40] Χνά⊙ ὡς τ' Λά λάο⊙.] Simson. Chron. p. 1. pag. 13.
[41] Χοῖ⊙.] Voss. ad Scyl. pag. 14 emendat. 773.
[42] Δίζηρες.] *Dischori* Pomponio Melæ. Lege *Dizeri*, & postea Buxedi Byzeri. *Salm.*
[42] Διζηρές.] Βιζηρες forte legend.
[43] Χοιρα'δες.] Emend. hunc locum Is. Voss. in notis ad Scyl. pag. 15. Vide Lycoph. Schol. pag. 104.
[44] Τιβαρηνοῖ⊙.] Τιβαρηνοὶ etiam vocat alibi Hecatæus, ut nos annotavimus. *Salm.*
[45] Χολάργοι.] Χολάργαι MSS. καὶ παλαιῶς. Idem.
[46] Δια-

Φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολλίδης. [46] Διογένης δὲ ὁ Λαερτιεὺς [47] ἐν δευτέρῳ φιλοσόφων ἱστορίας, Χολλιδεὺς φησι. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Χολλιδῶν, εἰς Χολλιδῶν, [48] ἐν Χολλιδῶν. A Popularis, Chollides. Sed Diogenes Laërtius in secundo historiæ philosophicæ Chollideus inquit. Localia, ex Chollidarum, ad Chollidarum, in Chollidarum.

ΧΟΛΟΒΗΤΗ'ΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Ἀρριανὸς ἕκτῳ [49] Παρθικῶν· Τιγράνης δὲ ἡγόμενος, [50] ἄρχει σατράπης. Ἡ δὲ χώρα, ἧς ἐπῆρχεν, Χολοβητηνὴ ὀνομάζεται. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, ἀφὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τάξεως. B CHOLOBETENE, pars Armeniæ. Arrianus sexto Parthicorum. *Tigranes præfectus, imperat Satrapes; regio vero, cujus imperium obtinuit, Cholobetene nominatur.* Gentile simili modo propter anticipationem ejus in primitivo.

ΧΟΜΨΩ', νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Χομψοίτης, ὡς Σαβοίτης. C CHOMPSO, insula in Nilo, media Æthiopiæ & Ægypti, ut Herodotus secunda. Gentile, Chompsœtes, ut Sabœtes.

ΧΟΡΑΣΜΙ'Η, πόλις πρὸς ἕω Πάρθων. Ἐκαλεῖτο Ἀσίας πρότερον. Ἐν δὲ αὐτῇ πόλις Χορασμίη. Αὐτὴ δὲ Χορασμίοι, ὡς αὐτὸς φησι Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χορασμίοι οἰκέουσι. Καὶ Ἡρόδοτος τρίτῃ· [51] Πάρθοι δὲ, καὶ Χορασμίοι, καὶ Σόγδοι. Καὶ πάλιν· Τοῦτο πεδίον ἦν πρὸς Χορασμίων. D CHORASMIE, urbs ad orientem Parthorum. Hecataeus Asiæ periegesi, *In illis vero urbs Chorasmie.* Ipsi vero, Chorasmii, ut idem inquit, *Parthorum ad orientem solem Chorasmii habitant.* Et Herodotus tertia. *Parthi vero, & Chorasmii, & Sogdi.* Et rursus: *Hic campus erat aliquando Chorasmiorum.*

ΧΟΡΣΙ'Α [52], πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας δὲ ἐνάτῳ. Ἐκ δὲ Κυρτώνων ὑπερβάλλοντι τὸ ὄρος, πόλισμά ἐστι Χορσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χορσιεύς. E CHORSIA, urbs Bœotiæ. Pausanias nono. *Ex Cyrtonibus vero superanti montem, oppidum est Chorsia.* Gentile, Chorsieus.

ΧΟΡΤΑΣΩ', πόλις [53] Αἰγύπτου. * ὁ σχηματισμός. Ὡς γὰρ τὸ καλύψω ἡ Καλυψὼ, οὕτω καὶ τὸ [54] χορτάσω Χορξάσω. Γίγραπται γάρ, Κλεοπάτραν εἰς πόλεμον μὴ ἔχειν σῖτα, πρὸς δὲ οἰκοῦσι τὸν τόπον τοσούτων στρατοπέδων τότε τῶν ἀφρονίαν, ὡς τὸ χορτάσαι τὴν στρατιὰν, καὶ ὄνομα τῇ πόλει παρ' αὐτῆς G ἐκλιθῆναι πρώτως. F CHORTASO, urbs Ægypti. * forma. Ut enim a καλύψω, Καλυψὼ, sic etiam a χορτάσω, χορξάσω. Reperiunt enim, Cleopatram, cum ad bellum non haberet annonam, ab hujus loci incolis tantam accepisse, ut totus exercitus fatiaretur, atque hinc nomen urbi ab ipsa impositum fuisse.

ΧΡΥΣΑΟΡΙ'Σ, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον [55] Ἀδριὰς ὀνομασθεῖσα. [56] Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ Καρικῶν, καὶ ἀ, πόλιν τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Χρυσαορεύς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· Ταυροπολίται μὲν οὖν συνεμάχουν, καὶ Πλαρασσεῖς, ἔτι δὲ Χρυσαορεῖς δὲ. [57] Ἐπαφρόδιτος δὲ, τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγειν. H CHRYSAORIS, urbs Cariæ, postea Adrias nominata. Apollonius septimo Caricorum & primo, urbem a Lyciis conditam. Gentile, Chrysaoreus, ut idem in eisdem. *Tauropolitæ quidem auxiliabantur, & Plarassei, necnon Chrysaorei.* Epaphroditus vero Cariam totam Chrysaoridem vocari.

ΧΡΥΣΗ, [58] βαρυτόνως, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. [59] Σοφοκλῆς Λημνίοις, I CHRYSE, accentu gravi, urbs Apollinis, prope Lemnum. Sophocles Lemniis.

[60] Ω

O

[46] Διογένης ὁ λαερτιεὺς ἐν δευτέρῳ.] Videtur legend. in γ' pro ἐν β' nam lib. 1. non occurrit hæc vox, nisi aliter dilinxerit. Septimius Florens in Aristoph. Pacem existimat hic φιλοσόφων legend.

[47] Ἐν δευτέρῳ.] Lege ἐν τρίτῳ, aut cit μνημονικῶν ὑπομνημάτων. Salm.

[48] Ἐν Χολλιδῶν.] Vide Jonsi. de li. phil. pag. 271.

[49] Παρθικῶν.] Παρθηνικῶν. Salm.

[50] Ἀρχεται σατράπης.] Quid hæc sibi velint, nescio. *Idem.*

[51] Πάρθοι δὲ καὶ Χορασμίοι.] Παρθίοι δὲ καὶ Χορασμίοι MSS Idem.

[52] Χορσία.] Vide Vossium ad Scyl. pag. 6.

[53] Αἰγύπτου, * ὁ σχηματισμός.] MSS. habent Αἰγύπτου· ὁπὸ ἡμῖν σχηματισμός. Lege, αἰσὶ ἡμῖν χορτάσω ὁ σχηματισμός. Vult enim dictum καλύψω, a futuro verbi καλύπτω, quod est καλύψω, & omnino ita legendum. *Salm.*

[54] Χορτάσω Χορξάσω.] MS. ὕστως δὲ Χόρξω Χορξάσω. Idem.

[55] Ἀδριάς.] Scribe Ἰάδριάς. Vide Stephan. in illa voce.

[56] Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ.] Vide in voce Εὔρυμος.

[57] Ἐπαφρόδιτος.] Salm. ad Sol. pag. 837.

[58] Χρύση.] Vide L. Allatium de Patria Homeri pag. 128.

[59] Σοφοκλῆς Λημνίοις.] Λημνίων Sophoclis meminit etiam Scholiastes Apollonii. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίοις εἰς μαχόμενον ἡμῶν αὐτὸς σωκόψας φησίν. Salm.

[60] Ω Λῆ-

[60] Ὦ Λῆμνε, χρύσης τ' ἀγχιλέρμονες πάγοι.

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι,

Ταύτην ἐγὼ Κίλικά τε καὶ Χρύσην *

[61] Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρῦσαι ὁμώνυμοι πόλεις, καὶ πόποι πολλοὶ περὶ Σκῦρον. [62] Καὶ τῆς Λεσβίας πόπ. Καὶ [63] Παναφαυσία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον, πρὸς Τένεδον βλέπον. Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ περὶ Χαλκηδόνα, καὶ τῆς Καρίας. Καὶ ἐν τῇ Ἁλικαρνασσίδι Δώριον πεδίον. Καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλις μέση Ὀφρυνίου καὶ Ἀβύδου. Ὁ πολίτης, Χρυσεύς. [64] Ἔστι καὶ ἄλλη περιπεπλωμένος λεγομένη νῆσος, [65] Ὠκεανῖτις, ἣν ὕστερον καλεῖ Διονύσιος, ἀφὸ τοῦ χρυσοῦ ἔχειν μέτρα. Ἔστι καὶ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. [66] Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ, Χρυσῆ καλουμένη χερρόνησος.

ΧΡΥΣΙΠΠΑ, ἀδιαφόρως πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Χρυσίππου τοῦ κιτιέως. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσιππαῖος, ὡς τῆς Ἀργειλίππης Ἀργειλιππαῖος. Ἄμεινον δὲ Χρυσιππεύς. Πολὺς γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ εἰς ους τύπος.

ΧΡΥΣΟΠΟΛΙΣ [67], πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ, τὴν ἀνάπλουν πλέουσιν ἐν δεξιᾷ. Ἔφορος εἰκοστῷ τρίτῳ. Παραδοῦναι τῶν Χαλκηδονίων Χρυσόπολιν τοῖς συμμάχοις. Καὶ Θεόπομπος ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν. Ἀνήχθησαν εἰς Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον μὲν οὐ λοιπὸν στρατόπεδον, βουλόμενοι Χρυσόπολιν καθελεῖν. [68] Διονύσιος δὲ ὁ Βυζάντιος τὸν ἀνάπλουν οὗ Βοσπόρου γράφων, περὶ οὗ ὀνόματος αὐτοῦ τάδε φησί· Κέκληται δὲ Χρυσόπολις, ὡς μέν τινες φασιν, ὅτι τὴν Περσῶν ἡγεμονίαν, ἐνταῦθα πιεσμένων οὗ στρατιῶται ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμόν. [69] Οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσηίδος καὶ Ἀγαμέμνονος. Ἔστι καὶ ἄλλη [70] Κιλικίας Χρυσόπολις, ὡς Πολύστωρ. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσοπολίτης, ὡς οὗ Νικόπολις Νικοπολίτης.

O Lemne, Chrysaque contermini colles.

Et in Captivis:

Hanc ego Cillamque, Chrysamque. *

Sunt etiam aliæ Chrysæ ejusdem nominis urbes, & loca multa circa Scyrum. Etiam Lesbiæ locus. Et Panephæstia Lemni promontorium versus Tenedum spectans. Et in Bithynia, & circa Chalcedonem, & Cariæ. Et in Hallicarnalide Dorius campus. Et in Hellesponto urbs media Ophrynii & Abydi. Civis, Chryseus. Est etiam alia accentu circumflexo dicta insula Oceanitis, quam sic vocat Dionysius, quod aurifodinas habeat. Est etiam alia Cherronesus Indiæ. Marcianus in periplo. *Sed in India extra Gangem, Chryse vocata Cherronesus sita est.*

CHRYSIPPA, neutraliter urbs Ciliciæ, a Chrysippo conditore. Gentile, Chrysippanus, ut Argyrippæ, Argyrippanus. Sed melius Chrysippeus. Frequens enim apud eos forma in eus.

CHRYSOPOLIS, prope Chalcedonem in Bithynia renaviganti ad dexteram. Ephorus tertio & vicesimo. *Tradere Chalcedoniorum Chrysopolim socii.* Et Theopompus in rerum Hellenicarum primo. *Revecti sunt in Chalcedonem & Byzantium cum reliquo exercitu, volentes Chrysopolim obtinere.* Dionysius autem Byzantius Bosphori navigationem describens, de ejus nomine hæc inquit: *Vocata vero fuit Chrysopolis, ut quidem aliqui dicunt, tempore imperii Persarum illic colligentium aurum proveniens ex civitatibus.* Plures autem a Chryse, Chryseidis & Agamemnonis filio. Est etiam alia Ciliciæ Chrysopolis, ut Polyhistor. Gentile, Chrysopolites, ut Nicopolis, Nicopolites.

ΧΥ-

CHY-

[60] Ὦ Λῆμνε &c.] Corruptissime in MSS. P. ὦ Λημνεχεύες ἀγχιλερμοιος πάγοι. Idem.

[61] Εἰσὶ δὲ ἄλλαι &c.] Vide Eust. ad Hom. 77.

[62] Καὶ τῆς Λεσβίας.] Vide Meurs. spec. ad Theoc. pag. 79.

[63] Παναφαυσία.] Legendum περὶ Ἡφαίστου τὸ Λήμνου, & ita apud Eust. legitur. *Salm.*

[64] Ἔστι καὶ ἄλλη &c.] Salm. ad Solinum 995 & Eustath. ad Dionys. pag. 84 versu 589.

[65] Ὠκεανῖτις.] Lege νῆσος ὠκεανίτης. Salm.

[66] Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου.] Vide Tzet. Chil. VIII hist. 214.

[67] Χρυσόπολις.] Vide Etymol. M 815. E regione Constantinopoleos sita fuit *Χρυσόπολις*: navale quoddam fuit Byz. script.

[68] Διονύσιος ὁ Βυζάντιος.] Meminit Suidas. Διονύσιος Βυζάντιος ἱστορικὸς συγγραφεὺς οὗ περὶ οὗ τοῦ Βοσπόρου ἀνάπλου. Videtur innuere Suidas illam συγγραφὴν οὗ ἀνακτᾶσθαι scripsisse ἐμμέτρως, contra tamen atque hic videmus. *Salmasius.*

[69] Οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρυσοῦ παιδὸς Χρυσηίδος.] Inter illos etiam numerare possumus Hesychium Milesium, qui in Constant. descriptione ita refert. Διὰ τὸ ἀθροίσαι τοὺς τῶν περσῶν ἡγεμόνας τὰ χρυσία ἐνταῦθα, καὶ κρύψαι τοὺς ἀκόμπους τῶν Βοσπορέων ἀκόλουθοι δόντες, ἵνα ἀνέλωσιν τὸ πολυμόχθιον χρυσοῦν, ἀπὸ Χρυσοῦ τοῦ παιδὸς τοῦ Χρυσηίδος γεγονότος Ἀγαμέμνονος, φθόνῳ τοῦ Κυδωνιατῶν ἡγεμόνος μὴ τὸν ἐν πατρὸς ἀναιρεῖσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ τὸ Ἰφιγένειαν ζητεῖν ὑπογράφειν, μανθάνει τὸ ἐωλοῦ πορεῖν τῶν κτιλεκτῶν.

[70] Κιλικίας Χρυσόπολις.] Illa olim Δρύασα appellabatur. Vide illam vocem.

[71] Χυ-

ΧΥΤΟ'Ν [71], χωρίον Ἠπείρου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν καταῴκησαν τὴν Ἠπειρῶτιν τὸν Χυτῶνα καλούμενον. Τὸ ἐθνικὸν χυλίτης, ὡς Ὅπλον Ὁπλίτης, Λίκνον Λικνίτης.

A CHYTON, regiuncula Epiri. Ephorus nono decimo. *Qui vero ex Clazomenis regionem Epiri Chyton vocatam incoluere.* Gentile, Chytites, ut Oplon Oplites, Licnon Licnites.

ΧΥΤΡΟΙ, Κύπρου πόλις, ἰδιώνυμα μὲν Ξηναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου, τοῦ Ἀκάμαντος· Ὁ πολίτης, Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· Τὸν μὲν οὖν Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοις. [72] Καὶ πόλις· Εὐρυνόην δὲ Χυτριῶν βασιλέως ἔγημεν. Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρον ἐνικῶς, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος.

B CHYTRI, Cypri urbs, quam nominatam esse Xenagoras quidem inquit, a Chytro filio Aledri, nepote Acamantis. Civis, Chytrius, Alexander in scripto de Cypro. *Gordiam vero reddere Chytriis.* Et rursus: *Eurynoën Chytriorum rex uxorem duxit.* Analogiam vero gentile ad Chytron singulariter habet, ut Cyprius ad Cyprus.

ΧΥΤΡΟΠΟΛΙΣ, Θρᾴκης χωρίον. Θεόπομπος φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ· Παρῆλθεν ἡ Χυτροπόλις [73] χω * ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως. Τὸ ἐθνικὸν ἐξῆς ἐπάγει. Εἰσδεξαμένους δὲ τοὺς Χυτροπολίτας αὐτούς.

C CHYTROPOLIS, Thraciæ castellum. Theopompus Philippicorum secundo & viceſimo. *Pervenit Chytropolis cast * in quod colonia deducta fuit ex Aphyti.* Gentile deinde adducit. *Excipientibus vero Chytropolitis eum.*

ΧΩΛΟΝ [74] τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπολλώνιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Χωλοτειχίτης· Περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν.

D CHOLONTICHOS, urbs Cariæ, ut Apollonius octavo decimo Caricorum. Gentile, Cholotichites. De quibus sæpe diximus.

ΧΩΝΗ [75], πόλις Οἰνοτρῶν, ἧς Στράβων μέμνηται [76] ἐν ἑβδόμῃ, καὶ τὴν γῆν ὠνόμασε Χωνίαν. Καὶ Χώνη πόλις ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ πάντες [77] Χῶνες ἐκλήθησαν. Ἡ δὲ χώρα, χώνη. Λυκόφρων·

E CHONE, urbs Oenotrorum, cujus Strabo meminit in septima: *Et terram nominavit Chonen: Et Chone urbs super eam, a qua hujus incolæ Chones vocati fuere.* Regio vero, Chone. Lycophron:

Ἄρδων βαθεῖαν χωνίας πυκλήρεις.

Irrigans profundam Choniæ totam possessionem.

Οὐκοῦν καὶ χώνιος, ὡς Θρᾷξ Θρᾳκὸς Θρᾴκιος Θρακία, Τρῶς Τρωὸς Τρῳὰς Τρωία.

F Igitur quoque Chonius, ut Thrax. Thracis, Thracius, Thracia, Trus, Trvos, Trois, Troïa.

ΧΩΡΑ, ἡ μερικὴ γῆ, ἀφ' ἧς καὶ χώρημα· Ἀφ' ἧς καὶ χώρα, καὶ χθών, καὶ χωρικὴ γῆ, Ἀφ' ἧς καὶ χώρος, καὶ χώρα. Ὅθεν τὸ χωρίτης, ὡς ἔστι Μεσίτης, Τόπος. Τοπίτης. Ἢ ἀπὸ τῆς χώρας χωρίτης, ὡς ἀπὸ τῆς Ἕδρας Ἐδρίτης, Ἐσπέρας Ἑσπερίτης. [78] Σοφοκλῆς [79] Αἰγεῖ σκληρομένῳ,

G CHORA, particularis terra, unde χώρημα. A quo etiam, χώρα, & *terra*, & χωρικὴ γῆ. Unde etiam χῶρος, & χώρα. Unde χωρίτης, ut μέσος, μεσίτης, τόπος, τοπίτης. Vel a χώρα, χωρίτης, ut ab ἕδρα, ἑδρίτης, ἑσπέρα, ἑσπερίτης. Sophocles in Ægeo soluto.

H

Οὐκ ἐγὼ γε χωρίτου γ' ὄρους.

Non ego rusticum video.

Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ,

Et in Hercule:

Στρέφουσι κρίμνης φύλλα, καὶ [80] χωρίτου ὄφεως.

Flectunt sontis frondes, & rusticum serpentem.

I Καὶ [81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι,

Et Æschylus in Leone:

Σατυρικὸν *

Satyricum *

[71] Χυτὸν.] Vide Apol. Schol. pag. 102.

[72] Καὶ πόλις.] Lege, καὶ πόλει· Εὐρυνόῃ τῇ Χυτρίων βασιλέως ἐγημεν. Sæpe in MSS. recentium Græcorum σ pro ι, vicissim ι pro σ vitiose legas. *Salm.*

[73] Χω * ἀπῳκισμένον.] Lege ex MSS. Χάρων ἀπῳκισμένον ἐξ Ἀφύτεως. Idem.

[74] Χωλὸν τεῖχος.] Vide Suid. in Νέον τεῖχος.

[75] Χώνη.] Vide etym. mag. auct. pag. 816. Hesych. in voce.

[76] Ἐν ἑβδόμῃ.] Lib. VI. Vide Cluver pag. 1313.

[77] Χῶνες.] Χώνη Phrygiæ. Nil. Doxopatrius 260.

[78] Σοφοκλῆς.] Vide Pollux. lib. X cap. XXXVI, & Casaub. notas ad Athenæum pag. 482.

[79] Αἰγεῖ σκληρομένῳ.] Ita legit Xylander, quasi Sophoclis sit tragœdia Αἰγεὺς σκληρόμενος, quod nusquam invenimus. Legendum ex MS. σκληρόμενον οὐκ ἐγωγε χωρίτου γ' ὄρους. Salm.

[80] Χωρίτου ὄφεως.] Χωρίτης ὄφις terrestris serpens. In verbis Sophoclis οὐκ ἐγωγε χωρίτου γ' ὄρους, χωρίτου puto esse agricolam vel rusticum. Χωρίτης enim Græcis agrum significat. Χωρίτης ἀγρεὺς quoque idem esse videtur. *Idem.*

[81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι Σατυρικῷ.] Lege, ἐν Λέοντι Σατυρικῷ. Idem.

Ὁ δοιπορῶν δήλημα Χωρίτης δρακών. Καὶ Ἀπολλώνιος [82] ἐν τῷ Κανώβῳ,

Τρέψας ἦνιον ὁ γλυκύς σε Χωρίτης
Πλόον κομίζων δῶρα Νείλου πλησίον.

[81] Καὶ Χώριος ὁ σύνθετον, ἀλλὰ τὸ Ἐγχώριος, καὶ Ἐπιχώριος σύνηθες, ἐκ δὲ ἐν χώρᾳ, ἔστι χώρας· Ὡς δὲ ἐν τόπῳ, ἐντόπιος· καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκτόπιος. Τὸ ἐγχώριος, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κεῖται. Τὸ ἐπιχώριος, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων.

ΧΩΡΑΜΝΑΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν ἀγελίων ἀνθρώπων. Κλησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ. Οὕτω γὰρ ἰσχύς ἐστιν ὁ ἄγριος ἀνθρώπου, καὶ διώκων τὰς ἐλάφους καταλαμβάνειν· Καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι.

ΧΩΧΗ [84], κώμη πρὸς τῷ Τίγριδι ποταμῷ. Ἀρριανὸς δεκάτῳ· Καὶ βασιλεὺς δὲ ἐξελαύνει ἐκ Σελευκείας ὁ πρόσω δὲ πλησίον τοῦ Τίγριδος ἐς κώμην, ᾗ τινι Χωχὴ ὄνομα. Τὸ ἐθνικὸν δυνατὸν καὶ χωχλιώς, καὶ χωχαῖος, [85] ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καρρίλως, Βατναῖος Βατνίλως.

Iter faciens ruſticus draco pernicioſa reſ.

Et Apollonius in Canobo:

Flectet autem domum dulcis te ruſticus
Navigationis ferens dona Nili diviti.

Et χώριος non compoſitum, ſed τὸ ἐγχώριος, & ἐπιχώριος, in uſu eſt, quæ dici ſolent de eo, qui in regione, & de eo qui ex regione eſt. Quemadmodum de eo qui eſt in loco, dicitur, ἐντόπιος. Et de eo, qui ex loco eſt, ἐκτόπιος, τὸ ἐγχώριος, apud Sophoclem invenitur. τὸ ἐπιχωριος, ἐπιχωριάζειν, inveniuntur apud Platonem in de anima.

CHORAMNÆI, gens Perſica, horrainum agreſtium. Cteſias in Perſicorum decimo. *Adeo vero velox eſt agreſtis homo, etiam cervas perſequendo capere.* Et alia plura de eis inquit.

CHOCHE, vicus, ad Tigrim fluvium. Arrianus decimo. *Et rex educit ex Seleucia haud longe a fluvio Tigri in pagum, cui nomen Choche.* Gentile poteſt & Chochenus & Chochæus, ut adjacentia loca, Carrhæus Carrhenus, Batnæus Batnenus.

[82] Ἐν τῷ Κανώβῳ.] Vide Meurſ. Apoll. pag. 70. & Steph. Κίερος.

[83] Καὶ χώριος ὁ σύνθετον.] Hæc leviter trajecta. Legendum καὶ χώριος ὁ ἀλλὰ σύνθετον τὸ ἐγχώριος ἐπιχώριος. Ait enim non dici χώριος. Quod verum eſt. Neque enim χώριος neque τοπικὸς, ſed ἐγχώριος & ἐντόπιος, ut nec a κώμη κώμιος, ſed compoſitum ἐγκώμιος. Nihil verius hac emendatione. *Salm.*

[84] Χωχή.] Salm. ad Sol. 1226 & ad Julium Capitol. pag. 105 & hac ed. 426.

[85] Ὡς τὰ παρακείμενα χωρία.] Alias dicit ἀφ' ὧν πόλις χωρεῖ. Vide in Ἀντιόχεια. Ἀδδαρτικά.

Ψ. PS.

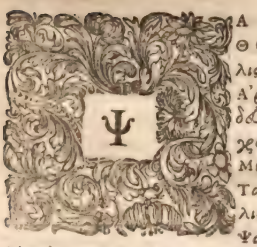

ΨΑΜΜΑΘΟΥΣ, πόλις Λακωνική. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων. Μετὰ γὰρ τὸ Ταίναρον, πόλις ἐκδέχεται Ψαμμαθοῦς. Τὸ ἐθνικὸν Ψαμμαθούνιος καὶ Ψαμμαθῆς, Τὸ ὡς Σελινούντιος Σελινήσιος.

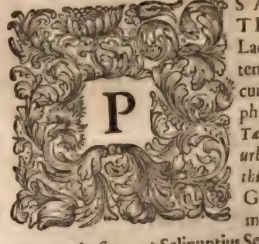

PSAMMATHUS, urbs Laconica. Artemidorus ſecundo geographicorum. *Poſt Tænarum enim, urbs Pſammathus ſuccedit.* Gentile, Pſammathuntius, & Pſammathuſius, ut Selinuntius Selinuſius.

ΨΕΒΩ [1], χώρα ἐνδοτέρα Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀγαθάρχης ἐν Εἰρυθραικοῖς πάσῃ γραφῇ. Οὔπω δὴ φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας [2] ὁδὸν πέντε καλουμένην Ψιβῶ. Ἀρτεμίδωρος ἀγδόῳ γεωγραφουμένων,

PSEBO, regio interior Æthiopiæ, de qua Ariſtagoras in Ægyptiacis hæc ſcribit. *Hi nempe dicunt eſſe regionem diſtantem ab Æthiopia itinerum quinque, nomine Pſebo.* Artemidorus octavo geographicorum, lacum eſſe in-

[1] Ψεβώ] Vide Salm. ad Sol. 380. Caſaub. ad Strab. 221. dicitur Strab. Ψιβώ.

[2] Ὁδὸν πέντε.] Mendum eſt in voce ὁδὸν. Forte legendum ἡμερῶν πέντε. MSS. ὁδὸν μὲν πέντε. Legendum ſine dubio, ὁδὸν ἡμερῶν πέντε, & facile fuit hæc divinare. *Salm.*

νων, λίμνλω εἶναι Φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ψεβοίτης, ὡς Σαβοίτης.

A inquit. Gentile, Pſebœtes, ut Sabœtes.

ΨΕΝΑΚΩ, κώμη Ἀτριβίτης νόμε, ὡς Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων. Οἱ καλοικοῦντες, Ψεναικῖται ἀνυκρεῶς λέγεσθαι.

PSENACO, pagus Atribitanæ præfecturæ, ut Artemidorus octavo geographicorum. Incolæ, Pſenacœtæ proprie dicerentur.

ΨΕΝΗΡΟΣ, Αἰγυπτία κώμη. Τὸ ἐθνικὸν Ψενηρίτης, τῷ τόπῳ τὴ χώρας.

B PSENERUS, Ægyptius pagus. Gentile, Pſenerites, regionis forma.

ΨΕΝΤΡΙΣ, Αἰγυπτία κώμη· Κλίνεται Ψέντρεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψεντρίτης, ὡς Λεπτίτης, καὶ Μεμφίτης Μέμφεως.

PSENTRIS, Ægyptius pagus. Declinatur Pſentreos. Gentile, Pſentrites, ut Leptites, a Lepteos, & Memphites, a Memphеos.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΚΗ, λόφος ἐν Σκυθίᾳ, μετὰ τὸ λεγόμενον ὄρος Ἄγιον. Τὸ τοπικὸν, Ψευδαρτακαῖος. Καὶ κατὰ πτῶσιν λέγεται Ψευδαρτακιώτης, ἀφ' ὃ καὶ τὸ πλησίοχωρα.

C PSEUDARTACE, collis in Scythia, post montem nomine Sanctum. Locale, Pſeudartacæus. Et juxta artem dicitur, Pſeudartacenus, propter adjacentia.

ΨΕΥΔΟΚΟΡΑΣΙΟΝ, αἰγιαλὸς μεταξὺ Κωρύκε καὶ τὴ Σελινοῦντος, τὸ παρὰ Γαῦρος. Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ γεωγραφουμένων. Παραλλάξας δὲ ταύτην, αἰγιαλὸς ἀλος σκιδιὰς πεδίον τριῶν, μίμοσσης, ὕφορμος, καλούμενος Ψευδοκορασίου.

PSEUDOCORASIUM, littus magnum inter Corycum & Seleuciam quæ in Iſauris. Artemidorus nono geographicorum. *Præterеunti vero hanc, littus aliud ſuccedit trium ſtadiorum, lunatum, ſtationi aptum, nomine Pſeudocoraſium.*

D

ΨΗΣΣΟΙ, ἔθνος τὸ Ταυρηνίας. Ἀπολλόδωρος ἐν δωδεκάτῳ φθειρήσας. Εἶτα δὲ Ἑρμώναξα, καὶ Κῆπος. Τυρρηνὸς δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.

E PSESSI, gens Taurinix. Apollodorus in ſecundo periegeſeos. *Poſtea vero Hermonaſſa, & Cepos, Tyrii verę Pſeſſorum gens.*

ΨΙΛΙΟΝ, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ περὶ Ἡρακλείας. Ἐνυκρεῶς καὶ ἀπὸ τὴ Σαγγαρίε, χωρίς, ἀπὸ τὴ Ψιλὶς ποταμοῦ. Ἔστι καὶ ἄλλος Ψιλὶς ποταμὸς τὴ Βιθυνίας ἐκρέων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Τὸ τοπικὸν, Ψιλίτης. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἐπεκράτησαν, ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τὰς οἰκήτορας Ψιλιανὰς καλεῖν.

F PSILION, fluvius inter Thyniam & Bithyniam. Domitius Callistratus in tertio de Heraclea. *Et cum dominaretur a Sangario caſtello, uſque Pſilion fluvium.* Eſt etiam alius Pſilis fluvius Bithyniæ effluens in Euxinum Pontum. Locale, Pſilites. In conſuetudine vero obtinuit utriuſque fluvii accolas Pſilianos vocare.

G

ΨΙΜΑΔΑ, χωρίον Γαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιμαδεῖς. Καπίτων πενθεκαιδεκάτῳ. Κόνανα δὲ παρόντα Ψιμαδία μεγαλως ἐφιλοφρονήσατο.

PSIMADA, regiuncula Iſauriæ. Gentile, Pſimadeis. Capito quinto decimo. *Cononem vero qui aderat, Pſimadeum, magna comitate proſequutus eſt.*

H

ΨΙΝΑΦΟΣ, Αἰγύπτιον πολίχνιον, ὡς Ἀλέ-

PSINAPHOS, Ægypti oppidulum, ut Ale-

---

3 Τίπτις.] Vide in Κίφανες.

4 Παρ' Ἰσιώσεως] Ἰσιώσεως MSS. archaia β in υ verſione. *Salm*

5 Μανωνίδες.] Hoc Manoides promontorium vocat Mela lib 1 cap 13. *Procul inde Manoides promontorium inter Pyramum Cydnumque fluvios jacet.* Qui Græce ſciunt, & legendo in Græcis Hiſtoricis & præcipue geographis verſati ſunt, non ignorant, ἀκτὴν, αἰγιαλὸν & ὄκρον ſæpe confundi, & pro eodem ſumi, de quo etiam alibi monuimus. Quin autem eandem intellexerit, nullus dubito; ut hodie inſigni mendo legatur in vulgatis Pomponii codicibus *ammoides* Idem.

6 Τ' ὑφορμ.] Legendum ὕφορμ. Poſt, ὕφορμ. Idem.

7 Ψησσοί] Vide in Ταυρήνιος.

8 Ταυρηνίας.] Ταυρηνίε.

9 Ἐν δωδεκάτῳ πεσυηγήσεως.] Ἐν β' περὶ γῆς. Ita MSc. & ita omnino legendum. *Salm.*

10 Κῆπ.] Alibi apud Scyl. niſi fallor. Cepos in Thracia collocat Cedrenus pag. 565 circa littus, ubi Mæander

fluvius in mare illabitur. Non puto ad hunc locum pertinere.

11 Τυρρ.] Τυρρηνὸς vel Τυρσηνὸς in hoc tractu collocant hiſtorici. *Salm.*

11 Τυρρ. δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.] Cod Voſſ. τρίτῳ δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.

12 Ἐν κυρείοσαι.] Apparet pridem eſſe, cum hæc corrupta ſunt, neque hodie atque heri id factum eſſe ſcribi Codices ἐνκυμασσοσαι monent. ſed ſine accentu, quod in corruptis nominibus fere ſolet obſervari, ut ſine accentu legantur. Ita autem diſtinguunt eidem Manuſſ. λέγ' δ' σαγγαρίε χωρίς ἀπὸ δὲ Ψιλὶς ποταμοῦ. Salm.

13 Ἐν κυρείοσαι.] In Voſſ. ἐν κυρειόσαι.

13 Ἐν δὲ Ψιλὶς ποτ.] Legendum εἰς τὸν Ψιλὶν ποταμὸν. Niſi fallor, alibi hunc fluvium Φυλλὶν vocavit. ἐν δὲ ποταμοῖς Βιθυνίας Φύλλις, ὃ Φυλλὶς τὸ ἐθνικὸν aut ſi alius eſt, diverſi erunt fluvii Pſilium, Pſilis & Phyllis. *Salm.*

14 Ἐ σπ δ' ἄλλος Ψιλὶς.] Salm. ad Sol 879. Vide etiam Perip. Pont. Eux pag. 10 & Marc. Herac. pag. 104.

15 Κόνανα] Cod. Voſſ. Κόνονα.

Ἀλέξανδρος ἐν Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιναφίτης. A

Alexander in Ægyptiacorum secundo. Gentile, Psinaphites.

ΨΙΝΕΚΤΑΒΙΣ, κώμη Αἰγυπτία. Κλίνεται Ψινεκτάβεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψινεκταβίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις, καὶ τῷ τύπῳ τῶν χάρακος.

PSINECTABIS, vicus Ægyptius. Declinatur, Psinectabeos. Gentile, Psinectabites, ratione exeuntium in is, & forma regionis.

ΨΙΤΤΑΚΗ, πόλις ἀπὸ τῆς Τιγριδι, ἐν ᾗ τὸ Φυτὸν τὸ Ψιττακίων, ὡς Δαμόφιλος. Ὁ πολίτης, Ψιττάκιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Ψιττακίας καρποῦ. Τὸ κυριώτερον ἡ ἐθνικὸν Ψιττακινὸς, [16] Διὰ τὸ [17] Ἐπικρατεῖ * Ψιττακινὴ ἡ χώρα, ἧς καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν τοῖς Θαυμασίοις. B C

PSITTACE, urbs juxta Tigrim, in qua Psittaciarum planta, teste Damophilo. Gentile, Psittacius, tamquam a Psittaciæ fructu. Gentile magis proprium Psittacenus propter Ἐπικρατεῖ * Psittacene regio, cujus etiam Aristoteles meminit in Mirabilibus.

ΨΙΤΤΑΧΕΜΜΙΣ, κώμη τῆς Αἰγυπτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιτταχεμμίτης, καὶ τῷ τύπῳ [18] τῶν εἰς ης, καὶ ὅπου τὸ ἀπλοῦν τὸ Χέμμις. Τὸ ἐθνικὸν Χεμμίτης. Κώμη δέ ἐστι καὶ αὐτὴ Αἰγυπτία. D

PSITTACHEMMIS, vicus Ægyptiæ. Gentile, Psittachemmites, & formâ exeuntium in ēs, & quoniam simplicis Chemmis. Gentile, Chemmites. Vicus vero est & ille Ægyptius.

ΨΥΚΤΗΡΙΟΣ, τόπος ἐν Θράκῃ, ὅπου Ἡρακλέης ἀναψύχαι φησὶ τὸ ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπαλαίσαι τὸν Ἀδραμύλλῳ, καθὼς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Κνίδῳ λήσας. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως ἀπὸ τοῦ προκαταληφθῆναι τὸ προϋπάρχον, ἔχον αὐτὸν τὸν τύπον. [19] E

PSYCTERIUS, locus in Thracia, ab Hercule sudorem abstergente, postquam lucta vicit Adramylen, ut inquit Apollonius in Cnidi constructione. Gentile, eodem nomine, eo quod præoccupaverit protocypum, habens eundem typum.

ΨΥΛΛΑ [20], χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας, καὶ τοῦ Πόντου. Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ Πόντου. [21] Ἀπὸ [22] Κρωμιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια εἴκοσιν. Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδια π. Τὸ ἐθνικὸν, [23] Ψυλλάτης. F

PSYLLA, castellum inter Heracleam, & Pontum. Menippus in periplo Ponti. *A Cromidu in Psyllam castellum stadia viginti. A Psylla castello in Tium urbem, & fluvium Bilæum stadia octoginta.* Gentile, Psyllates.

ΨΥΛΛΟΙ [24], καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ. Ἑκαταῖος φερωνύμως Λιβύης. Ὁ Ψυλλικὸς κόλπος μέγας, καὶ βαθὺς, τριῶν ἡμερῶν πλοῦς. Περὶ δὲ Ψύλλων, Ἡρόδοτος τετάρτῃ, Νασαμώνων [25] ὅμοροί εἰσιν οἱ Ψύλλοι. Λέγει δὲ ὅτι Ψύλλοι. Οὔτι λέγουσι πᾶσι θηρίοις καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι, ἀβλαβεῖς διαπλέειν. G H

PSYLLI, & Psyllicus sinus, in sinu Libyco. Hecatæus Libyæ periegesi. *Psyllicus sinus magnus, & profundus, trium dierum navigatio.* Sed de Psyllis Herodotus quarta. *Nasamonibus finitimi sunt Psylli.* Dicitur vero a Psyllo. Hi dicuntur ab omnibus feris & serpentibus morsi, innocui manere.

ΨΥΡΑ, νῆσος μικρὰ, πλησίον Χίου, ὡς ὁ ποιητὴς Ψυρίαν καλεῖ,

[26] Νήσου ὑπὲρ Ψυρίης. —

Τὸ ἐθνικὸν ἔν, Ψύριος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ψυρία. Τὸ ὑδέτερον, Ψύριον. Στράβων ἐν πρώτα- I

PSYRA, insula parva juxta Chium, quam Poëta Psyriam vocat:

Insulam ad Psyriam. ——

Gentile igitur, Psyrius. Et fœmineum, Psyria. Neutrum, Psyrium. Strabo in quarta decima

---

16 Διὰ τὸ ἐπικρατεῖ * Φυτ.] Διὰ τὸ ἐπιφέρ. Φυτ. Salm.

17 Ἐπικρατεῖ *] Ἐπικρέουσι legend.

18 Τῶν εἰς ης.] Εἰς ις legend.

19 Ἐν Κνίδῳ κτίσει.] Lege κτίσαι. Salm.

20 Ψύλλα.] Salmas. ad Sol. 880 emendat locum.

21 Κρωμιδῶν.] Cave Κρωμίδας has esse putas, quas Philippus Philippos μετονόμασεν. Quantum Hypanis Veneto dissidet Heridano, tantum illæ dissident. Sed omnino legendum in verbis Menippi, ἀπὸ κρωμιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια. Κρωμὶς autem σπουδαία ἦν Πόντου, ut supra annotavit *Salm.*

22 Ἀπὸ Κρωμιδῶν &c.] Vide Marcianum Herac. cujus hæc sunt verba pag. 103. Hæc de verbo ad verbum, præterquam quod in stadiorum numeris varietas conspicia-

tur, in Epitome Artemidori inveniuntur. Ἀπὸ Κρωμιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια κ'. Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν ἐπὶ ποταμὸν Βιλαῖον στάδια π'. Sed sciendum est hæc postea Artemidorum ex Menippo transcripsisse, quem fortasis Artemidorus ex Menippo transcripsisse, quem fortasis Artemidorum ex Menippo transcripsisse, quem fortasis Artemidorum ex Menippo transcripsisse, quem fortasis Artemidorum

πεντακαιδεκάτη Ψυρᾷ φησιν ὀδοιπόρος. Τὰ Ψυρὰ νῆσος ἀπὸ πενταήκοντα σταδίων τὸ ἄκρας. [27] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεύς, ὡς Μυρεύς. Λαμβάνει δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς πλοίας, ἀφ' οὗ τὸ πλεῖστον εἶναι τῶν νήσων. Κρατῖνος, [28] Ψυρᾷ τ' Διονύσου ἄγοντες. Καὶ ἐν Νεμέσει, Ψυρᾷ τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

A cima Psyra dixit neutraliter. *Psyra*, *insula a promontorio* L *stadia*. Gentile, Psyreus, ut Myreus. Sumitur vero hoc nomen de vilitate, eo quod sit insula vilissima. Cratinus; *Psyra Bacchum ducentes*. Et in Nemesi: *Psytaque Spartam ducis*.

ΨΥΤΤΑΛΕΙΑ, νῆσος πρὸς Σαλαμῖνα. Ἡρόδοτος· Εἰς τὴν νησίδα [29] τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην, καὶ τῆς ἠπείρου. Ἡρωδιανὸς μὲν [30] Ψυτταλίην αὐτὴν καλεῖ. Ἔοικε δὲ τὸ Ψυτάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Ἐρύθεια, Ζέλεια. Ἀφ' ὧν καὶ παλαιοφανῶς ἐποίησε τὸ Ἀπαμηνή, Μαντινῆ, Ζελῆ, Ἐρυθῆ, πρὸς οὓς καὶ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Τὸ ἐθνικὸν Ψυτταλεύς, ὡς Ἀτταλεύς, Μαντινεύς, Ἀντιοχεύς. Ἔστι γάρ καὶ Ψυτάλεια, ὡς Ἀττάλεια. κέκληται δὲ ἀπὸ Ψυτάλλου.

PSYTTALIA, insula circa Salaminem. Herodotus; *In Psyttaliam parvam insulam inter Salaminem & continentem sitam*. Herodianus quidem Psyttalen eam vocat. Videtur autem Psyttalea esse prototypum, ut Apamea, Mantinea, Erythea, Zelea. A quibus per synalœpham factum est Apame, Mantine, Zele, Erythe, de quibus in suis locis diximus. Gentile, Psyttaleus, ut Attaleus, Mantineus, Antiocheus. Est enim Psyttalea, ut Attalea. Vocata vero fuit a Psyttalo.

ΨΥΧΙΟΝ, τόπος Κρήτης, ἐν ᾧ πόλις ὡ ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Ψυχιεύς, ὡς τοῦ Νόπου Νοπιεύς, Δυλίχιον Δυλιχιεύς.

PSYCHIUM, locus Cretæ, in quo urbs erat ejusdem nominis. Gentile, Psychieus, ut a Notium Notieus, Dulichium Dulichieus.

ΨΩΦΙΣ, [31] πόλις Ἀρκαδίας, κέκληται ἀπὸ Ψώφιδος τοῦ Λυκάονος, ὑφ' ὃ φασὶ πεπλανῆσθαι αὐτήν. Ἡ ἀπὸ Ψωφίδος καὶ Εὐρυνομίδος. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ψωφὶς Ἀχαρναίας, ἡ παλαιὰ λεγομένη. Ἔστι καὶ [32] τρίτη τῆς Ἀχαΐας Οἱ πολῖται ὠφελεῖν εἶναι Ψωφῖται, τῷ τύπῳ τοῦ εἰς ιτης ληγόντων. Ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τοῦ ηωνης, ὡς τοῦ Ἀρκάδος Ἀρκάδης, καὶ τοῦ Αὐλίδος Αὐλιδεύς, ἕτω καὶ Ψωφίδος Ψωφιδεύς. Ἐκάλουν δὲ ἡσυχαλοχωῦς δώτιρον [33] Κάπα * ὦ ἐν τῷ ὄρει. Ἐν Ψωφιδικῇ κακὰ πολλ' ἔορτο. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ψωφὶς, πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ψωφίτης, τῷ τοῦ χώρας τύπῳ. [34] Λέγει καὶ ἡ Ζακυνθίων ἀκροπολις Ψωφὶς, ὡς Παυσανίας φησὶν ὀγδόῳ περιηγήσεως.

PSOPHIS, urbs Arcadiæ, vocata fuit a Psophide Lycaonis, sub quo ajunt antiquitus conditam fuisse. Vel a Psophide Erycis filia. Est & alia urbs Psophis Acarnaniæ, antiqua dicta. Est & tertia Achiæ. Civis debebat esse Psophites, forma in is desinentium. Sed fit a genitivo, ut Arcadis, Arcadius, & Aulidis, Aulidius, sic Psophidis, Psophidius. Hecataeus genealogiarum secundo. Capp * *erat in monte*, & *Psophidii multa mala fecit*. Est etiam alia Psophis, urbs Libyæ. Civis, Psophites, regionis typo. Dicitur etiam Zacynthiorum arx Psophis, ut inquit Pausanias octavo periegeseos.

ΨΩΧΕΜΜΙΣ, πολίχνιον Αἰγύπτου. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων· Καὶ Περμκερμὶς ἐκ δεξιῶν μερῶν, [35] ἡ Θαλαβαύσιον, ἡ Ψωχέμμις. Τὸ ἐθνικὸν, Ψωχεμμίτης, τῷ ῥηθέντι λόγῳ ἐν τῷ Ψιττακεμμίτῃ.

PSOCHEMMIS, oppidulum Ægypti. Artemidorus octavo geographicorum. *Et Pericermis ex dextera parte, & Thalubause, & Psochemmis*. Gentile, Psochemmites, ratione, quæ dicta est in Psittachemmita.

Ὠ ΒΑ- OBA-

[27] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεύς &c.] Vide Boch in suo Phaleg pag. 415.

[28] Ψυρᾷ.] Vide Eust. ad Hom. 1462.

[29] Τὴν Ψυτάλειαν πρὸς.] Τὴν Ψυτάλειαν, πρὸς.

[30] Ψυτάλλα.] Vide in voce ἀγαμφα.

[31] Ψωφὶς.] Vide in Φηγία

[32] Τρίτη τῆς Ἀχαΐας.] Ea est, quæ male apud Straboncm Ψαφὶς. Μετὰ δὲ Μεσσήνην Τεγέαν ὁ ῥαμνὺς τὸ ἐπὶ Νεμέαν ἰόντι, εἶτα Ψαφὶς ἡ τοῦ Ὀρεσταίου. Legendum Ψωφὶς.

Psaphin nullibi notam esse puto. Quod vero vir præstans nihil mutandum esse censet, & legit εἶτα Ψάνις ἡ τοῦ Ὀρεσταίου, terri non poteit. *Salm.*

[33] Κάπα * ὦ.] Lege Καπεὶς ὦ τὸ ὄρει, ἐν Ψωφιδικῇ κακὰ πολλ' ἔοργε. *Salm.* Κάπα * ὦ.] Καπα ὦ τὸ in Voss. cod. nihil auxilii.

[34] Λέγεται δὲ ἡ Ζακυνθίων.] Vide Paus. pag. 491.

[35] Καὶ Θαλαβαύσιον.] In Voss. cod. καὶ Θαλαβασιν.

Ω.

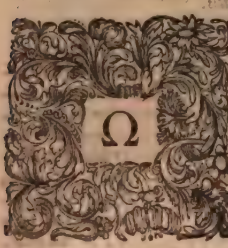

Ὡαρηνοί, μέρος Ἀρμενίας. κεῖται δὲ νῦν Κύρῳ τῷ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτῃ παραλλήλως ἔχει. Μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Κλάδερος ἐν τοῖς Παρθικοῖς. [4] Παρὰ τὸν Κύρον ποταμὸν Ὡαρηνῶν τε καὶ [4] Ὠτηνῶν νέμον, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.

Ὠγενος [5], ἀρχαῖος θεὸς, ὅθεν ὠγενίδαι καὶ ὠγήσιοι ἀρχαῖοι. [6] Παρθένιος ὁ ῥωμαδς. [7] Δηλωσονῆ τ' ἐγὼ τηθύ τε καὶ Ὠγήσιος συρὸς ὕδατι.

Ὠγυγία [8], νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ ναυαγίου ἐξέπεσεν. Λέγει καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ [10] Τερμέρακος [10] τοῦ *Λεγόντος καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι, ἐξ αὐτοῦ Ὠγύγου. Ἐλέγετο καὶ ἡ Ἀττικὴ πᾶσα Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς χρονικοῖς.

Ὠγυλος, νῆσος μεγάλη Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠγύλιος.

Ὠγυρις [11], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγυρίτης, ἀπὸ τῶν συνήθων ἐστὶ τόπων. Ὁμηρίτης χάρ, καὶ Σαβαΐτης, καὶ ἄλλα [12] πολλὰ παρόμοια τούτοις.

Ὦδονες [13], ἔθνος Θρᾳκικὸν [14] τοῖς Μαί-

[1] Ὡαρηνοί] Salm ad Sol pag. 1201.

[2] Ἐν ἐκδόσει] Ἐν δὲ τῷ legitur in voce Ὠτηνῶν.

[3] Παρὰ δὲ Κύρ.] Hic locus est emendandus ex voce Ὠτηνῶν, ubi idem Quadrati locus citatur.

[4] Ὠτηνοί] Cod Vosl. Ὠγήσιοι.

[5] Ὠγενος.] Clemens Alexandrinus hujus numinis meminit lib. v.

[6] Παρθένιος ὁ Φωκαεύς Δηλοῖ τοιαῦτα ἐγώ.] Stephanus in Βελλεροφόντης & Γερμάνια citat Parthenii poema Δῆλον. quare non dubium est, quin sit hic legendum, Παρθένιος Δηλ. Quod cum jam adsequuti sumus, non ita nobis arduum erit cætera emendare. Nam Parthenii versum ita lege. ὄμνυμι ἐγὼ τηθυὸν τε ἀψόρρους συρὸς ὕδωρ Juro ego jam tibi Tethyn & antiquæ Stygis undas. & MSS. ita habent. Δηλωσονῆ ἐγώ τηθυ τε ἀψόρρους συρὸς ὕδωρ. Salm.

[7] Παρθένιος &c.] Hunc locum ita legendum existimat Salmasius. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δηλ. & ejus versus ita lege.

Ὀ μοῦμι ἐγὼ Τεθυὸν τε ἀψόρρους συρὸς ὕδωρ.

Juro ego jam tibi Thetyn, & antiquæ Stygis aquam.

Aliter tamen invenit Salm. in MSS & nos etiam in Vossiano

[8] Ὠγυγία.] Vide Schol. Lycoph pag. 180.

[9] Λεγόντος δὲ ὁ Βοιωτία] Vide in voce Θῆβαι.

[10] Καὶ ὁ Θῆβαι] Vide Apol. Schol. pag 364 & Dionys. de situ orbis ver 248.

[11] Τερμέρακος τοῦ *] Ὠγυγίου.

[12] Τὰς *λογοῦσας.] Non aliter habent MSS. At Corinna Ogygium Boeti filium faciebat. Κορίννα δὲ τὸν ἄνακτα Βοιωτὸν ὑὸν φησι. Apud Lucanum lib. 1. Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo Ubi perperam vulgo legitur Edonis nam ᾠδονες dicuntur & ᾠδονίς. Sed non dubium, quin legendum ᾠδονις Salm.

[13] Ὦγυγος.] Vossius ad Melam pag. 186. Eust. ad Dionys. pag. 86.

[14] Παραπλήσια τούτοις.] Fulleri Miscel. pag. 612.

[15] Ὦδονες.] Lucan. circa finem libri primi

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Vulgo hic perperam legitur *Edonis* Nam ᾠδόνιοι & Ηδωνὶς regio etiam Thraciæ est, cujus secunda syllaba producitur. Nullum itaque dubium, quin legendum,

Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

[16] Τοῖς Μαιδοῖς] Male in MS legitur Μῴδοις. Salm.

[17] Τοῖς Μαίδοις.] Male legitur in MSS. Μαίδοις Ὀργ.

Ο.

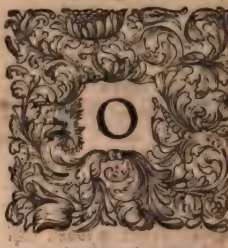

BARENI, pars Armeniæ, circumjacens Cyro fluvio, qui Euphratem ex parallelo habet. Eorum vero & Quadratus in sexto Parthicorum meminit: *Propse Cyrum fluvium Obarenita & Oteni habitant, qui sunt Armeniæ magnæ pars.*

OGENOS, antiquus Deus, unde *Ogenidæ* & *Ogenii* antiqui. Parthenius Phocaëus in Delo.

Pariter ego, Tethysque, & Ogenia Stygis aqua.

OGYGIA, insula antiqua, quo ex naufragio Ulysses ejectus est. Dicitur etiam Bœotia, & Thebe, ab Ogyge Termeræ filio * Dicuntur Lycii Ogygii ab eodem Ogyge. Dicebatur etiam omnis Attica Ogygia, ut Charax inquit in chronicis.

OGYLUS, insula inter Peloponnesum & Cretam. Gentile, Ogylius.

OGYRIS, insula in mari rubro. Gentile, Ogyrites, ex loci consuetudine. Homeritæ enim, & Sabaitæ, & alia similia plurima.

ODONES, populus Thraciæ Mædis finiti-

Μαίδοις ἄμορον. Διονύσι☉ ἐν Βασσαρικῶν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ·

[27] Μαίδων τ' ἀγχιάλοιο φῦλα, καὶ Ὠδόνες ἐγχεσίπτολοι.

Ὠ'ΚΑΛΕΑ, πόλις Βοιωτίας.

Ὠκαλέην, Μεδεώνά τ' εὐκτιμένην πτολίεθρον.

Ὄ'μηρ☉. Ἐ'στι δὲ ὡς τῆ [18] Ἁ'λίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια, ὡς Ἀ'πολλόδωρ☉. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠκαλεύς, [19] οἱ μέν φασι. * Ἐκλήθη δὲ ἕτω, διὰ τὸ εὐτρόπως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιέων εἰς Θήβας· Αἱ δὲ Θεσπιαὶ ἀπέχουσι καὶ ὁμορεῖσιν αὐτῆ.

Ὠ'ΚΕΑΝΟ'Σ [20], ὁ ποταμὸς ὁ περίεχων πᾶσαν γῆν. Φαβωρῖν☉ ἐν τῷ πανοδαπαῖς ἱστορίαις· Προσαγορεύεσθαι δὲ [21] τὸν μὲν ἔξω θάλασσαν [22] ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων [23] Ὠκεανόν· Οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν· Οἱ δὲ Ἕλληνες, Ἀ'τλαντικὸν πέλαγ☉. [24] Ἐκλήθη δὲ ἕτω [25] ἀπὸ τοῦ ὠκέως πλεῖν, ὅ ἐστι ῥᾳδίως. Οἱ περοικοῦντες, Ὠκεανίτης· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὠκεανίς· Ἀ'λλὰ καὶ Ὠκεανὶς, ἐκ τοῦ Ὠκεανός. Καθάπερ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, καὶ Κηφισὶς, καὶ ἀπὸ γένους ἐκ δύο εἰς ἓν ἀπαγωγῆ, Παραποταμιοὶ, καὶ Παρακηφίσιοι, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρὸς Ὠκεανῶ, Προσωκεάνιοι. Προσωκεανίκης ἔφησεν ἐν ἑνενηκοστῷ τῆ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Διονύσι☉ ὁ Ἁλικαρνασσεύς· Οὕτω λιβύλιν χειρωσάμεν☉ μέχρι καὶ τῶν Προσωκεανίων ἐθνῶν. [26] Περὶ δὲ τοιαύτης ἀπαγωγῆς πολλάκις εἰρήκαμεν.

Ὠ'ΛΕΝΟΣ, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλ☉,

Γραῦσιν τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν Ὠλένου.

Σοφοκλῆς [27] ἐν [28] Ἱππῶνι,

Ἐ'ξ Ὠλένης γῆς φορεῖσθ☉ κομίζομαι.

Ἀ'πολλόδωρ☉ δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησιν ἐν ὀγδόῳ νεῶν καταλόγῳ· Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην, νυῷ μὲν ἀκάτη εἶναι συμβεβηκε. Κέκληται δ' ἀπ' Ὠλένου τοῦ Διὸς, ὡς Ἴστρ☉.

[27] Μαίδων &c.] Voss. cod. Μαίδιος ἄμορα φῦλα.

[18] Ἁ'λίᾳ.] Non est nomen proprium.

[19] Ὠ'ς μέν πως *] Ὠ'ς μέν πως ἀλ[illegible] ὠκαλιδίς. Salm.

[20] Ὠκεανός.] Fluvius etiam Oceanus vocatur ab auctore Κυνηγῶν. Salmasius in foliis codici præfixis. Ποταμὸς an de Oceano dici possit, inquirendum. Vide Herodotum lib 11 pag 98. XXIII.

[21] Τὸν ἔξω θάλασσαν.] Vide Eust. com. in Dion. pag. 1 col. prin. Vide etiam Agathem. pag. 64. Vide in Καασία.

[22] Ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων.] Lege, οἰκοῦντων μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων. Salm.

[23] Ὠκεανόν.] Vox Ὠκεανὸν glossa est & adeo tollenda, quæ sententiæ non parum officit, & sic legenda sunt verba Phavorini. Προσαγορεύεσθαι δὲ τὸν ἔξω θάλασσαν ἐκεῖνον οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες &c, quum alii quis ad marginem posuerit ἐκεῖνον Ὠκεανόν. Idem.

[24] Ἐκλήθη δ' ἕτω &c.] Emendandus Agathemer. pag. 3. Ὠκεανὸς δὲ ἀπὸ τοῦ ὠκέως πλεῖσθαι κύκλῳ τὴν γῆν. Ita hic locus legendus, ubi nunc ἀνάγνωσις excutum est. Vox κύκλῳ sic sumitur. Vide Palmerii Græciam pag. 191. Boch. 707.

[25] Περὶ τὸ ὠκέως πλεῖν.] Vide Phornut. pag. 12 de Oceano. Vide Schol. Arati pag. 6 & Isidorum. Ὠ ΚΕΑΝΙΗΝ Sic Barbari vocant Ocean. Diod. Sicul. lib. 1 pag. 17.

[26] Περὶ δὲ τοιαύτης ἀπαγωγῆς &c.] Ovid. Met. lib. 1.

Tum freta diffudit rapidisque tumescere ventis
Jussit & ambitu circumdare littora terræ.

[27] Ἐν Ἱππῶνι.] MS. ἐν τοῦτον. salm.

[28] Ἱππῶνι.] Cas. ad Ath. 488. Lege Σοφοκλῆς ἐν Ἱππώνῃ

Madorumque agrestes nationes, & Odones longam vestem trahentes.

OCALEA, urbs Bœotiæ.

Ocaleam, Medeonemque bene constructam urbem.

Homerus. Est autem juxta Haliam. Vocabatur vero Ocalia, teste Apollodoro. Gentile; Ocaleus, ut quidem aliqui. * Sic autem vocata fuit, quod breviter iretur ex Thespiis in Thebas. Thespiæ autem vicinæ & contermine sunt ipsi.

OCEANUS, fluvius ambiens terram. Phavorinus in omnigenis historiis. *Appellant autem externum mare illud multi quidem ex barbaris Oceanum. Qui vero Asiam incolunt, Magnum mare. Graci autem Atlanticum pelagus.* Sic autem vocatum fuit quod celeriter fluat. Qui accolunt, Oceanitæ: Et fœminineum Oceanitis. Sed & Oceanis, ab Oceanus. Et quemadmodum ab voce ποταμὸν & Κηφισὸν, & ἀπὸ, fit ex duobus in unum deductio, ἀποταμίοι, & ἀπακηφίσιοι, sic etiam ex vocula πρὸς & Ὠκεανῷ Prosoceanii. Prosoceanios dixit in nono decimo Romanæ historiæ Dionysius Halicarnasseus. *Sic quum Libyam subegisset usque ad nationes Prosoceanias.* De hujusmodi autem deductione sæpe diximus.

OLENUS, urbs Achaiæ, & Ætoliæ, fœminine usurpatæ. Æschylus:

Grausion altam, divinam Olenum.

Sophocles in Hippone:

Ex Oleno terra sæcunda portor.

Apollodorus autem masculine dicit in octavo navium catalogi. *Olenum, & Pallenem, nunc quidem non amplius esse contigit.* Vocata vero fuit, ab Oleno Jovis filio, ut Ister in Ægyptiorum

Γ ρ Θ. ἐκ Αἰγυπλίων ἀποικίας. [10] Τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιθέας καὶ Διὸς, Ὠλενον ἡγεμόνα τ ἄρξαντα τ Ὠλενίων. Ἔστιν δὲ καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἧς Ὅμηρ Θ μνημονεύει,

Οἱ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον,

[10] ἠδὲ Πυλῆνα.

[11] Τὸ ἡλυκὸν, Ὠλενία. Ἡσίοδ Θ,

Ὤκεε δ' [12] Ὠλενίην πετρηέσσαν πολυμηλον.

Τὸ τοπικὸν Ἐπιῤῥηματικῶς, Ὠλενίηθεν. Τὸ ὑδέπρον, Ὠλένιον.

Ὠ ΛΕΡΟΣ [13], Κρητικὴ πόλις, ἣν ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι· Πορφυρίων δὲ τ ἱερᾶς Πύτνης Ὤλερ Θ λέγει πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν κειμένη τόπου. Ὁ πολίτης, Ὠλέριος, καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ ὑδέπρον, Ὠλέριον. Φησὶ γάρ ὅτω· Τῇ δὲ θεῷ πύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δὲ ἑορτὴν Ὠλέρια προσαγορεύουσιν.

Ὠ ΛΙΑΡΟΣ, νῆσος τ Κυκλάδων μία, ἣν ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ νήσων ὅτω φησίν· Ὠλίαρος Σιδωνίων ἀποικία, ἀπέχουσα Πάρου [14] σταδίους πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιάριος Θ, ὡς Ἄμυρος Θ Ἀμύριος Θ.

Ὠ ΛΙΝΑ [15], πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιναῖος Θ, ὡς [16] Πελλιναῖος Θ, ἀπὸ Πελλίνης.

Ὠ ΠΙΑΙ, ἔθνος Ἰνδικόν. Ἐκαλοῦντο Ἀσία· Ἐνοῦσι αὐτοῖς οἰκήσεις ἄνθρωποι πρὸς Ἰνδὸν ποταμὸν Ὠπιαι. [17] Ἐν ᾗ τείχος βασι * μέχρι τότε Ὠπιαι, ἀπὸ τότε ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν.

Ὠ ΡΕΟΣ, πόλις Εὐβοίας. Ἡ δὲ Εὔβοια νῆσος ἐστι πρὸς Φαιστέᾳ τ Ἐλλάδος, ἡ λεγομένη Εὔριπος. Τότε τὸ ἐθνικὸν Δωρ τ οι διφθόγγου χρόφει [18] Ὠρεῖτης, ὡς Ζελείτης, Σαμαρείτης, Μαρωνείτης. Μέμνηται ἐθνικῶν καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ἐκκαιδεκάτῳ· Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι πρὸς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Μεσαρεῦσι στρατεύσαντες εἰς Ὠρεόν, [19] φιλιστίδην τ τύραννον ἀπέκτειναν, καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν. [20] Ἀπολλόδωρος δὲ πεντα-

ptiorum coloniis. *Sed ex Danaidum Anaxithea & Jove, Olenum, qui Oleniu imperavit, natum fuisse.* Est igitur & alia Ætoliæ, cujus Homerus meminit:

Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, atque Pylenen.

Fœmineum Olenia. Hesiodus:

Habitabat autem Oleniam petram fluvii.

Locale adverbialiter, ex Olenia. Neutrum, Olenium.

OLERUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis inquit: *Longius vero ab Hierapytna erat Olerus urbs in alto quidem sita loco.* Civis Olerius, & Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Sic enim inquit: *Huic vero Deæ festum celebrant Hierapytnii, festum autem Oleriam appellant.*

OLIARUS, insula Cycladum una, de qua Heraclides Ponticus in opere de Insulis sic inquit. *Oliarus Sidoniorum colonia, distans a Paro stadia octo & quinquaginta.* Gentile, Oliarius, ut Amyrus Amyrius.

OLLINA, urbs ad mare Caspium. Gentile, Ollinæus, ut Pellinæus, a Pellene.

OPIÆ, populus Indicus. Hecatæus Asia. *In eis autem habitant homines juxta Indum fluvium opia, inest vero murus reg * ad hunc usque Opia, ab hoc solitudo usque ad Indos.*

OREUS, urbs Eubœæ. Eubœa autem est insula Græciæ celeberrima, quæ dicitur Euripus. Hujus gentile per ει diphthongum scribitur Oreites, ut Zeleites, Samareites, Maroneites. Meminit gentilicii etiam Charax in chronicorum sexto decimo. *Athenienses cum Chalcidensibus, qui in Eubœa, & Mesagarensibus in Oreum expeditione facta, Philistiden tyrannum occidere, & Oreas liberavere.* Apollodorus autem quadrisyllabice inquit, non

πεντα. duobus in locis apud Hesych. citatur in voce Ἀπαρνόν Θ & Ἀπαλεξᾶν.

[9] Τῶν Δαναΐδων.] Vide Eustath. pag. 882. *Salm.*

[10] Τῶν Δαναΐδων.] Vide Eustath pag. 883 Rom. edit.

[10] Ἠδὲ Πυλῆνα.] Οἱ Δὲ Πυλῆνα. sic habet cod. Voss.

[11] Τὸ ἡλυκὸν, ἁλυκία &c.] Sic & Aratus. Ὠλενίην δὲ μάλ' αἶψα Διὸς κραιπνὸν πεπρωτῆτα

[12] Ὠλενίην πετρηέσσαν πολυμηλον.] Παρ' Ἡσιόδῳ. Salm.

[13] Ὠ λερ Θ κρητικὴ πόλις.] Mirum in MSS hanc lectionem extare Ὠ λερ Θ, κρητικὴς πόλεως. Salm.

[13] Ὠ λερ Θ.] Vide Catan. ad Athen. pag. 932.

[14] Σταδίους πεντηκοντακαὶ ἑκατόν.] Mirum, unde hic tantus numerus irrepserit. MSS. enim habent ιη, quod est tantum ὀκτωκαίδεκα. Num legerunt γ pro ιη, quod falsum est. *Salm.*

[15] Ὠ λινα.] Apud Ptolemæum cum simpl. λ.

[16] Πελλιναῖος Θ ἀπὸ Πελλίνης.] Voss. cod. ὡς πελλιναῖος Θ ἀπὸ πελλήνης.

[17] Ἐν ᾗ τείχος βασι * μέχρι.] MS. εἰς ἣν τεῖχος βασιλέως, &c. quæ vera est lectio. Ἀπὸ τότου ἐρημία μέχρις Ἰνδῶν. Salm.

[17] Ἐν ᾗ τείχος βασι * μέχρι τότε ἐρημία μέχρις Ἰνδῶν.] Τείχος βασιλέως Salm. ex MS. Voss. cod. Ἀπὸ τότου ἐρημία μέχρις Ἰνδῶν.

[18] Ὠρεῖτης.] Ὠρείτης. Salm.

[19] Ὠρείτας.] Ὠρέας. Vide in Βοιωδάρχης.

[19] Φιλιστίδην.] Φιλιστίδην vocat Strabo. *Salm.*

[20] Ἀπολλόδωρος.] Vide in Βοιωδάρχης.

[21] Ὠρεὸς

πλεοσυλλάβως Φησὶν, ὑ διὰ τ ι διφθόγγου, A non per ι diphthongum, sed per e & ἀλλὰ διὰ τ ε ι, Ὠρέιτας· Οὕτω γὰρ τ Ὠρειτῶν νυκτὸς αἴρουσι πόλιν. Καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τ εἰς ΟΣ, διὰ τ ιτης σωζόμενα, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τ τ προπαροξυτόνης ἡθικῆς, Σταγειρ ΟΣ Σταγειρ Σταγειρίτης, Ἀβδηρ ΟΣ Ἀβδηρ Ἀβδηρίτης, Πενταχοιν ΟΣ Πενταχοινίτης, Διόλκος Διόλκιος Διολκίτης· Οὕτως Ὠρεὸς Ὠρεῦς Ὠρείτης, καὶ κῦ σύνοδον τ ε καὶ ι Ὠρείτης. Οὐχ ὁμοίων τούτῳ τὸ Ζελείτης, καὶ Σαμαρείτης, Ταῦτα γὰρ ἀπὸ τ εἰς ακαθαρτον ληγόντων περῆκε).

Orei Oreites, ac per conjunctionem e & i Oreites. Sed huic non est simile τὸ Zeleites, & Samareites. Hæc enim a desinentibus in a purum deducta sunt.

Ὠ ΡΙΚΟ Σ [41], πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἐκαλεῖτο λιμένα καλεῖ Ἠπείρου τ Ὠρικὸν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ, Βυθρωτὸς πόλις· Μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος, πόλιν αὐτὸν οἶδε. Λέγεται δ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος ἑβδόμῳ· Οἱ δὲ τ Ὠρικὸν κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται [42] πρὸς τῷ εἰσπλῷ [43] πρὸς τ Ἀδρίαν, ἐκ δεξιῶν εἰσπλέοντι. Ὁ πολίτης, Ὠρίκιος· Τὸ θηλυκὸν [44] Ὠρικία, ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή.

ORICUS, urbs in sinu Jonio. Hecatæus portum Epiri vocat Oricum, in Europa: *Post vero Buthrotus urbs, post autem Oricus portus.* Apollodorus autem ille maxime admirandus, urbem eam novit. Dicitur masculine, ut Polybius septimo. *Qui vero Oricum habitant, qui etiam primi jacent juxta ingressum ad Adriam ab dextera naviganti.* Civis, Oricius; fœmineum, Oricia, regio & mulier.

Ὠ ΡΙΣΙ Α [45], πόλις Ἰβηρίας. [47] Τὸ ἐθνικὸν, [48] Ὠρισανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δωδεκάτῳ [49] γεωγραφουμένων· Ἀμφότεροι γάρ, φησὶ, καλοικοῦσι τὴν Θαλίαν, καί πινα τ μεσογείων πρῶτον μὲν Ὠρισανοί. Πόλεις δὲ ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι, [50] Ὀρσία καὶ Κατάλων.

ORISIA, urbs Iberiæ. Gentile, Oritanus. Artemidorus in secundo geographicorum. *Utrique enim*, inquit, *habitant maritimam, & aliquam mediterranei partem, primum quidem Oritani. Urbes autem sunt in eis magnæ, Orsia & Catalon.*

Ὠ ΡΙΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. Στράβων πενθεκαιδεκάτῃ· [52] Ὀ ἐξῆς Ὠρειτῶν, Ἰνδῶν δέ ἐστι καὶ αὐτὴ μερὶς, ἔθνος αὐτόνομον. [53] Καὶ Ἀπολλόδωρος δωδεκάτῳ, [54] Ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους, ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς, ὡς ἐποικίσαντας τὴν πέτραν. *

ORITÆ, populus Indicus liber. Strabo quinta decima. *Disterminanti eos a reliquis Oritis, Indorum autem est & ipsa pars, gens libera.* Et Apollodorus secundo. *Deinde autem Oritas, & Gedrosios, quorum quidem Indos, utpote inhabitantes petram.* *

Ὠ ΡΥΧΙΟΝ, τόπος τ Ἀττικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ·

ORYCHION, locus Atticæ. Locale, Orychius. Euphorio Baccho:

[51] Ἴχνη

Vestibis nomen esse puto κατάλων. Libenter viris doctis assentior qui legunt καταλῶν & ὀρσίας. Salm

[41] Ὠρικός.] Ita etiam Polybius lib. xi pag. 627.

[42] Ὠρικὸς.] Male putat Eustathius τοιοῦτον idem esse. *Salm*

[43] Ὠρικὸς.] Vide Palm. græc. pag. 165.

[44] Παρὰ τὸν εἰσπλ.] Πρὸ MSS. *Salm.*

[45] Πρὸς τ Ἀδρίαν.] Salm in MSS. εἰς τὸν Ἀδρίαν invenit.

[47] Ὠρικία.] Pro regione apud Dionys. perieg pag. 20. & in voce Ἀ Θαλῆς.

[48] Ὠρισία.] Non aliter legunt MSS. *Salm.*

[49] Τὸ ἰδικὸν Ὀρισεῖς.] Legendum τὸ ἰδικὸν Ὠρισανὸς non Ὠρισεῖς.

[50] Ὠρισεῖς.] Male scribitur ἰδικῷ hujus urbis. Omnino legendum ὠρισανοὶ, non ὠρισεῖοι. neque dubium, quin ita sit legendum. *Salm.*

[51] Γεωγραφουμένων.] Emendat totum hunc locum Casaub. ad Strab 68 2.

[52] Ὀρσία & Κατάλων.] Καταλῶν etiam habent MSS. Apud Strabonem Κάτυλον legitur. Ego verum hujus urbis nomen esse puto καταλῶν. Libenter viris doctis assentior qui legunt καταλῶν & ὀρσίας. Salm

[53] Ὠρειτῶν.] Vide Palm. græc. pag. 165. Suspectum vocabulum. Καταλῶν sine dubio.

[54] Ὠρίτας.] Eustath. ad Dionys pag. 134.

[52] Ὀ ἐξῆς Ὠρειτῶν.] In Strabone lib. xv nunc aliter legitur. Ὀ ἐλίζουλα αὐτὸς λέγει τ ἐξῆς Ὠρειτῶν ὄντα χαλίαν τοῦτον ἔχοντες παραλίαν, ὡς φησι Νέαρχος. Ἰνδῶν δ' ἐστὶ μερὶς & αὐτη. Εἶτ Ὠρειτῶν ἔθνος αὐτόνομον pag. 720.

[53] Καὶ Ἀπολλόδωρος δωδεκάτῳ] Salmasius ad Solinum hunc Apol. locum emendat pag. 1176. sed longe aliter Scaliger ad Euseb pag 127.

[54] Ἔπειτα δ' Ὠρίτας.] Apollodorus ἰαμβικῶς scripserat, & hi sunt versus.

Ἔπειτα δ' Ὠρίτας τε & Γεδρωσίους
Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐποικίσαντας πέτραν.

Ita habent MSS. Forte legendum Ἀπολλόδωρος pro Ἀπολλόδωρος. Salm.

[55] Γ'χνῶ· ἐν Ὠρυχίοισιν ἔρκεσιν ὀκλάσωσιν. *Vestigium in Orychiis septis procubuerint.*

Ὠ'ΡΩΠΟΣ [56], πόλις Μακεδονίας, [57] ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, θεὶ ἧς Εὐφορίων· [58] Κλιτεῖς, αὐλητής, Ὠρωπὸς π, καὶ Ἀμφιάρεια λοῦτρα. Κέκληται δὲ Ὠρωπὸς ἀπὸ Μακεδόνος, ἀπὸ Λυκάονος. [59] Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας. Ἀριστοτέλης γοῦν τὸ Ὠρωπὸν [60] Γραῖαν φησὶ λέγεσθαι. Ἡ δὲ Γραῖα, πόλις τῆς Ὠρωπίας, πρὸς τῇ θαλάσσῃ καὶ Ἐρεθρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη. Ἔστι δὲ τρίτη ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Νικάτορος, θεὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῇ περὶ Συρίας φησὶν ἅτω· Ξενοφῶν [61] ἐν τῷ ἀναιρήσει τὸν ὅλων θεὶ Ἀμφίπολιν [62] κεῖσθαι Ὠρωπὸν, ὃν πρότερον Τελμισσὸν καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν κλαίνων. Ταύτην δέ φασιν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικτισθεῖσαν, Ὠρωπὸν καλεῖσθαι, [63] ὑπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδι Ὠρωπόν. Ἔστι δὲ καὶ πλησίον τῆς Ἄργους, ὕστερον κτισθεῖσα. Καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἣν ἔνιοι Νικοπόλιν λέγουσι. [64] Θουκυδίδης ὀγδόην· Ἔχοντες δὲ τὸν Ὠρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Ῥόδον. Τὸ ἐθνικὸν, [65] Ὠρωπός. Οὕτω χωρὶς, [66] ὁ αὐτὸς ἐν νεῶν καταλόγῳ πρώτῃ. [67] Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα πόλις, τὸ Ὠρωπίων πόλις. Στράβων δὲ ἐν τῇ ἐννάτῃ φησίν· [68] Ἀπὸ [69] δὲ [70] Ὠρωπίας ἐστὶ τὴν δύσιν. Ὡς δὲ ἀπὸ Ὠρώπου. Εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ Ὠρωποῦ Ὠρωπὸς εἶπε. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ, τὴν μὲν πόλιν θηλυκῶς εἶπε, [71] Διαρπάσασιν Ὠρωπὸν ἀπήκοόν σφισιν. Οὕτω τὸ ἐθνικόν· Οὕτω καταφθέγγεσθαι ἐστὶ τῶν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρώπιοι. Καὶ Θουκυδίδης δώτι-

OROPUS, urbs Macedoniæ, ex qua Seleucus Nicator. Et alia Bœotiæ, de qua Euphorio: *Clitus*, *Auletes*, *Oropusque & Amphiarea balnea.* Vocata fuit ab Oropo Macedonis filio, nepote Lycaonis. Est & alia Eubœæ. Aristoteles igitur Oropum *Græam* dici refert. Græa autem est locus Oropiæ, & Erethriæ, & Eubœæ, ad mare situs. Est & tertia in Syria condita a Nicatore, de qua Polyhistor in opere de Syria sic inquit: *Xenophon in dimensionibus universorum circa Amphipolim jacere Oropum, quam prius Telmissum vocari a conditoribus: hanc vero ajunt a Seleuco Nicatore instauratam, Oropum vocari, ab Oropo Græcie.* Est igitur & quarta in Argo, postea condita. Et quinta in Thesprotia, sive in Nicopoli. Dicitur etiam masculine. Thucydides octava. *Habentes igitur Oropum, perveniunt in Rhodum.* Gentile, Oropeus. Sic enim idem in navium catalogo prima. *Est autem Græa locus, Oropiorum urbs.* Strabo vero in nona inquit. *Ab Oropia ad occasum.* Tamquam ab Oropius. Etenim si esset ab Oropieus, Oropias dixisset. Sed Pausanias in septimo urbem quidem fœminine dixit. *Diripient Oropum sibi subditam.* Sic gentile. *Sic Oropii ad Romanorum senatum consuguiunt.* Et Thu-

[55] Γ'χνῶ· ἐν Ὠρυχίοισιν] Lege. Γ'χνῶ· ἂν Ὠρυχίοισιν ὀκλάσωσιν, neque aliam lectionem præterunt manus libri calamo exarati. *Salm.*

[56] Ὠρωπὸς.] Etymol. Magn. in Εὐρώπη. Forte nost. in dep. cod incidit, ubi Ὠρωπὸς pro Εὐρώπη. Vide Salm. ad Solin 148 emendat Euphorionem

[57] Ἐξ ἧς Σέλευκος.] Illud notandum est, cum Reges aut Imperatores urbem condidissent, illam urbem illorum patriam dici Sic hoc loco, Ὠρωπὸς πόλις Μακεδονίας, ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, non natus, in - - - - - Seleucus Sic alibi quandam urbem κτίσμα & πατρίδα vocat Κωνσταντῖνος. Salm.

[58] Κλιτεῖς αὐλητής] MSS. habent κλιτεῖς αὐλητὴς Εὐφορίων τε & Ἀμφιάρεια λουτρά. Idem.

[58] Κλιτεῖς αὐλητής.] In Voss. κλιτορὶς αὐλητὴς, & ita etiam Salm in Palatinis codd. invenit.

[59] Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας.] Hæc verba ad textum non pertinent Vide comment. ad vocem Κορώνη.

[60] Γραῖαν.] Lege, uti infra, γραῖαν. Male in Voss. cod. Γραίαν φησὶ λέγεσθαι.

[61] Ἐν τοῖς ἀναμετρήσεσι τὸ ὅλων.] Pro ἀναμετρήσεσι τὸ ὅλων, quod ineptum est, non dubito legere τὸ ὁρῶν, quod melius convenire τῇ ἀναμετρήσει nemo negaverit. Sic Dicæarchus Siculus scripserat κατὰ μετρησιν τὸ ὁρῶν, & sane idem est. *Salm*

[61] Ἐν τοῖς ἀναμετρήσεσι τὸ ὅλων.] Salmas. non dubitavit legere ἐν τοῖς ἀναμ. τὸ ὁρῶν.

[62] Κεῖσθαι Ὠρωπὸν.] In Voss. κεῖσθαι πόλιν Ὠρωπόν.

[63] Ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδι.] In Voss ἀπὸ τὸ τῆς Ἑλλάδι.

[64] Θουκυδίδης.] Exstant hæc Thucyd, verba loco citato, sed paulo aliter in vulgatis codicibus leguntur Ἔχοντες οὖν τὸν Ὠρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς Ῥόδον. pag. 545.

[65] Ὠρωπός.] Licet ita in vulgatis & MSS. codicibus reperiatur, ego tamen legendum esse contenderem τὸ ἐθνικὸν, Ὠρωπίδης, quia mox in MSS subjicquatur: τὸ Ὠρωπὸν, Ὠρωπίδης. & deinde: εἰ δὲ μὴ ἀπὸ δὲ Ὠρωπίδες. πόλις. Ita MSS sed legendum forte Ἀπολλόδωρος οὐ νῦν τραγῳδ-ῶν, qui sæpe in hoc opere citatur.

[66] Ὡς αὐτὸς.] In Voss Ἔστι δὲ ὁ Γραῖα &c.) In Voss Ἔστι δὲ ὁ Γραῖα τὸ &c.

[67] Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα πόλις.

[68] Ἀπὸ δὲ Ὠρωπίας] Hic Strabonis locus exstat circa principium libri noni, sed in vulgatis legitur: ἀπὸ δὲ Ὠρωπίας ἐπὶ τὸν Δῆπον. sed Stephanum suo tempore Ὠρωπίας ἐπὶ τὸν Δῆπον. fuisse confessio est, quanquam de vera lectione dubitasse videatur. Vide notas ad Κορώνη

[69] Τῆς Ὠρωπίας.] Forte hæc Strabonis verba ἀπὸ δὲ Ὠρωπίας ἐπὶ τὸν δύσιν, ita sunt lumenda, ut sub iis τὸ πόλις subintelligatur, q. d. ἀπὸ δὲ Ὠρωπίας τῆς &c. sæpe enim Græci ellipsi hoc modo loquuntur. apud Pausaniam lib. prim pag. 64 legimus τῶν ἐν γῇ τῶν Ὠρωπίων μνημῶν δὲ Ἀντιόκης ἐστὶ Θεμιστοκλέους Βασιλεὺς τοῦ ἐξ ἀρχῆς ἔσω, ἐχόντων ἐφ' ἑαυτῶν Λιθωνίδες.

[70] Ὠρωπιάς.] Ita enim plurimaque Regionum nomina in ας exeunt, ut ex obviis passim exemplis liquet. An non Ὠρωπίς?

[71] Διαρ-

ὃλιν πόρε. [71] Παρέκειτο δ' Ὠρωπὸς [72] τῷ Τραχινίῳ καλουμένῳ, ὃν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδήωσαν. Καὶ Θεόπομπος δὲ ὁ Ἐλλάνικος [74] ἀναπυνθάνεται τὸ Ὠρωπίων Τηλέφῳ, καὶ τοῖς μετ' ἐκείνου βυλομένοις, ἐᾶν τὸ Ὠρωπὸν ὑπάρχειν αὐτοῖς.

A Thucydides secunda. *Praetereuntes Oropum, nomine Graicen, quam Oropii Athenienſibus ſubditi incolunt, depopulati ſunt.* Et Theopompus & Hellanicus; *Communicant cum Oropiorum Telepho, & illis, qui cum ipſo volebant, & Oropum ſub eorum imperio eſſe.*

B

Ὼ'ΣΤΙ'Α [75], πόλις Ἰταλίας. Ἰόβας ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας· Ἀπὸ μὲν τῆς βορείων μερῶν ὁ Τίβερις, Ὠστία πόλις πλησίον. Καὶ Πολύβιος ἕκτῳ· Ἐκλιπὼν δὲ καὶ πόλιν Ὠστίαν ἐπὶ τὸν Τίβεριν. Ἐκλίσθη δ' ὑπὸ Μαρκίου βασιλέως, ἔδοτο Νομᾶ τρίτῳ, ὡς Διονύσιος φησιν ἐν Ῥωμαϊκῇ ἐξαμολογίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν δύναται Ὠστιανὸς καὶ Ὠστίδης· [76] Σωσήθης γάρ ὁ τύπος τῆς Ἰταλοῖς. Φλέγων δὲ Ὠστίας αὐτὰς καλεῖ, λέγων· Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίαν πόλιν. [77] Στράβων δὲ ἐν τρίτῳ ἄτω φησὶν εὐδιέρως. Τὰ Ὠστία τοῦ Ῥώμης ὑπήνεμον.

C

D

OSTIA, urbs Italiæ. Jobas in primo Romanæ hiſtoriæ. *A ſeptentrionali parte Tiberis, Oſtia urbs prope.* Et Polybius ſexto. *Condidit & urbem Oſtiam ad Tiberim.* Condita autem fuit a Marcio rege, qui a Numa tertius, ut Dionyſius inquit in Romana hiſtoria. Gentile poteſt & Oſtianus, & Oſtiates. Forma enim Italis conſueta. Phlegon vero eos Oſtios vocat, dicens. *Accepit vero Oſtiorum urbem.* Sed Strabo in tertia neutraliter, ſic dicit. *Oſtia Romæ navale.*

Ὼ'ΣΤΙΩΝΕΣ, ἔθνος περὶ τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, [78] ὃς [79] Κοσσίνος Ἀρτεμιδώρος φησι. Πυθέας δὲ Ὠστίους· Τούτων δὲ ἐξ ἀνώνυμοι οἱ Κόσσινοι λεγόμενοι Ὠστίωνες, ὃς [80] Πυθέας Ὠστίους [81] προσαγορεύει.

E

OSTIONES, populus ad Oceanum occidentalem quos Coſſinos Artemidorus vocat. Pytheas vero Oſtiæos. *His vero a ſiniſtra Coſſini, Oſtiones dicti,* Quos Pytheas Oſtiæos appellat.

Ὼ'ΤΗΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Κτλ δεκάτῳ ἐν Παρθικῶν τρίτῳ· Ὁ δὲ Ἀρμενίας βασιλεὺς Πακόρος ἐν τούτῳ [82] μὲν Ἀράξαται, καὶ τὴν Ὠτηνὴν τῆς Ἀρμενίας Ἀδιάβηνον. Τὸ ἐθνικὸν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ· Περὶ δὲ [83] Κύρον πόλιν, Ὠβαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέχρι μέρους Ἀρμενίας ὄντες

F

G

OTENE, pars Armeniæ. Quadratus in Parthicorum tertio. *Pacorus autem Armeniæ rex interea prope Araxata & Armeniæ Otenen agens.* Gentile, idem in ſecundo. *Circa vero Cyrum fluvium, Obarenique, & Oteni colunt, Armeniæ magna pars.*

Ὼ'ΤΙΕΙΣ, μοῖρα Κυπρίων. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Ἀμαθούσιοι δὲ, καὶ Σόλιοι, καὶ Ὠτιεῖς ἀνέχονται ἔτι τῷ πολέμῳ.

OTIEIS, pars Cypriorum. Ephorus nono decimo. *Amathuſii autem, & Solii, & Otieis reſiſtentes adhuc bello.*

Ὼ'ΦΘΙΣ, πόλις Λιβύης, Αἰγύπτῳ παρακειμένη. Ὁ πολίτης, Ὠφθίτης, διὰ τὸ εἰς ις καταλῆξιν, τὸ εἰθισμένον Αἰγυπτίοις τε καὶ Λιβυσὶ Τὸ μέντοι Ὠφθις, κατὰ χρῆσιν ἄτωτέως εὗρον.

OPHTHIS, urbs Libyæ, Ægypto vicina. Civis, Ophthites, propter terminationem in is, Ægyptiis & Libybus conſuetam. Ophthis quidem, juxta uſum ſic hactenus inveni.

[84] ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

[71] Διαπίπτουσι Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν. ὕστερον τὸ ἐθνικὸν.] Loco cit. hæc apud Pauſaniam leguntur. ſed tamen ex his non erit manifeſtum Pauſaniam urbis nomen fœminino genere protuliſſe, niſi plura ex Pauſania addas. Itaque ex ipſo ita eſt legend. Διαπίπτουσι Ὠρωπὸν ὑπήκοόν σφισιν ὕστερον. Verum imperiti librarii ὕστερον in ὕστερα mutarunt, nam poſterius ὕστερα inter Pauſaniæ verba non reperitur, quod proinde ad ἐθνικὸν erit referendum, & totus locus ita erit refingendus. Διαπ. Ὠρωπ. ὑπηκ. σφ. ὕστερ. τὸ ἐθνικὸν ὕστ. Καταβάλλ. &c.

[72] Παρεκείμενον.] Apud Thucyd. pag. 115 libro ſecundo aliter legitur; hic mendoſe. Vide Strabonem Caſaub. pag. 143. Vide Palm. ad Thucyd. pag. 48 obſervat.

[73] Τῷ Τραχινίῳ.] Τὸν Τραχίνιον. Ita lege. Apud Thucydidem. Παρεκείτο Ὠρωπὸν τὸν γῆς περιέχοντα λεγόμενον. Ita habent vulgari codices Thucydidis. Repono, Ὠρωπὸν τὸν Τραχίνιον καλούμενον. Salm.

[74] Ἀναπυνθάνεται.] In Voſſiano cod. τὸν Ἐλλανικὸν ἀναπυνθάνεται.

[75] Ὼστία.] Suidas Ὠστίαν. Ὠστία πόλις. Ὠστιανὸς ἐθνικὸν. Ita apud eum lege. nam nuperæ vulgo Ὠστιανοί. Salmaſius.

[76] Σωσήθης.] Σωσῆθες MSS.

[77] Στράβων δ' ἐν τρίτῃ.] Non in tertio ſed in quinto uti obſervat Hartungus.

[78] Κοσσίνος.] Suſpicor legendum ὃς Ὠσίνς, aut Ὠσίνς Ἀρτεμιδώρος φησι. Strabo quoque vocat Ὠσίνες pag. 43 lib. 1. *Salm.*

[79] Οὗς Κοσσίνος.] Salmaſius cum quo & ego, ſuſpicatur legendum. ὃς Ὠσίνς aut Ὠσίνες Ἀρτεμιδώρος φησι.

[80] Πυθέας.] Ita eos quoque Strabo appellat lib. 1 pag. 63 ſimulque Putheam mendaciis inſimulat. Caſaub. in notis 35.

[81] Προσαγορεύει.] Vide Mauſ. ad Harpoc. pag. 191.

[82] Περὶ Ἀρταξάτα.] Voſſ. cod ἐν τούτῳ περὶ Ἀρταξάτα.

[83] Κύρου.] Dubito. Vide Boch. pag. 107.

[84] ΤΕΛΟΣ.] Τέλος τῆς πρώτης Σπηλαίου Voſſ. Cod.

FINIS.

ABR.

ABR. BERKELII

NOTULÆ

AD

SCRIPTORVM INDICEM

ab Xylandro confectum.

Alexander.] Vide de hoc Scriptore Jonſii judicium lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Καρικῶν β'.] Apollon. Schol. hunc citat pag. 45.

Alexander Aſclepiadæ: Alexander Cornelius.] Non ſunt hi auctores diſtinguendi, uti manifeſtiſſime docet lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Androtio.] Οὐῶς.

Sextus.] Sextus etiam Αἰγυπ.

Τρωϊκῶν.] Tertius in Παφλαγόν.

ἀπὸ τῶν κρηπίδων.] Vide Euſt. ad Homer pag. 263.

Καρικῶν ξ'.] Falſum eſt iptum Carica conſcripſiſſe. paſſim Carica attribuuntur Apollonio.

Γέμμαρος οἶνος, alibi] Ἀμβρακίδος in Ἀλαζ. Vide in littera H.

Ἀψίλας.] Ἀθῶνας abſque libri nomine, tamen ex periplo Euxini Ponti deſumptus eſt.

ἀναίδων.] Vide Wouw. Polymathiam pag. 100.

Damagetus.] In Ἀκτῖ. Lege Δημαγόρ.

Damaſſes.] Vide Tennul. poſt Agathem.

Demagetus.] Vide Apol. Sch. pag. 134.

Demetrius Callatianus.] Sine operis nomine, ſed ſcripſit περὶ Ἀσίας & Εὐρώπης. Vide Laertium.

Demetrius Scephius.] Citatur Athenæo variis locis. & apud auctorem etymol. mag. in Χερρόνησ.

Dicæarchus.] Apud Athenæum pag. 557 & 636.

Τῷ τῆ Ἑλλάδ. βίῳ.] De Græciæ ritibus, de vitis & moribus.

Dinarchus κατὰ Πολέμ.] Πυθέν. Vide Demoſth. Dionyſ. Hal. de orat.

Dionyſ. &c. πρὸς τοὺς νέους.] Lib. 11 Oraſtæ.

Duris &c.] Ἐν βιβλίῳ Λευκῶν. Voſſ. de H. Græc. pag. 96.

Eudæmon &c. κτισμάτων.] Ὀρνέα.

Euphorion &c. ἀθύρμ.] Ἀλκμ.

Eupolis &c. χαλκεῖς.] Et δυλοκόπλις.

Hecatæus.] Scripſit etiam Hecatæus de Hyperboreorum gente, uti affirmat Apollonii Scholiaſtes. Ἑκαταῖος δὲ μικρὰ, ἃ αὐτὸς χρεὼν εἶπεῖ φησι τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔθνος. ὧν δὲ αὐτὸς βιβλίον ἐπιγεγράφθαι φησὶ τὸ ὑπερβορείων. Vide quoque Plinium pag. 94.

Μιλήσ.] Et χαλκέσ.

Heliodorus.] Vide de Heliod. ſcriptis Meurſ. Ceerop cap. 1 & 11.

Helladius &c. βυρσέως.] In Ἀγαθ. ζυγ.

Hellanicus &c.] Sine operis nomine in Ἀραμ.

Τρωϊκων ὁμιλ.] Legend. ἱερέων, de ſacerdotibus Junonis.

Διοσκουρίδ.] Nam Διοσκ. dicitur Diony. Hal. lib. 1. Cluv. 1048.

ἀπὸ Τρωϊκῶν.] Hujus ſcripti meminit quoque Apol. Schol. pag 93.

Σκυθικὰ.] Hæc refutavimus.

Herodianus &c. χρόνικ.] Etiam Περσικῶν.

Jaſon. τῶν.] Forte etiam in Arisbe.

Julius ſuſpicari &c.] Errat Xylander, qui Joſephum eſſe ſuſpicatur. Julius Tiberienſis ſcripſit hiſtoriam Judaicam, eodem tempore, quo Joſephus, a quo mendacii arguitur Vide Menagium ad Laertium pag. 58 & Voſſium de Hiſt Græcis.

Mariyas.] De rebus Macedoniæ.

Nicander. ἐν Εὐρωπίᾳ.] Salm. ad Solin. pag. 859.

Nymphis.] Memnon pag. 87 ἱστορικὸς κανών.

Orus.] Vide Etymol. magnum in voce Ἀ ἄφις.

Parthenius.] Ἐν Ἀφροδίτῃ, in Acamantium.

Ante Phaborinum poni debet Petrus Patricius & magiſter, in Ἀκήσ.

Phaborinus.] Παυσιδαπεῖς ἱστορίαις, in voce Ωκεανός.

Phileas.] Ἐν ἀβρώνοις.

Philochorus.] Etiam in Σωτῆρ.

Pilander.] Lib. XIII in Οἰνοπίᾳ.

Ante Protarchum poni debet Promathides in Γάμ.

Rianus.] Θεσσ.

Ιλιακῶν.] Male. Ηλιακῶν emend. ut & in Teupalus.

Sophocles.] Ἀκροκεραύνιος. Vide in Κεραύν: male enim in ſecundo Sophocle poſuit Lariſſæus, κεραύν. Ἄδωρ.] Γενέσ.

Technicus.] In Ἀδωσ. Ἀδωσλωσ.

Theagenes.] Μακεδονικῶν. Ορεσσ.

Theopompus.] Αἰθικὰ lib. XXXIX citatur.

Xanthus.] Μελάμπ.

Zenodotus.] Dionyſius Halicarn. lib. 11 refert de Zenodoto. Ζηνόδοτος δὲ Τρῳλίσι συγγραφεὺς Ομήρειος ἴδιος.

In altero indice omiſſa.

Arabum gentilia in Ἀδωσλωσ.
Aſclepius colitur in Scythia, ἄγκυρ.
Βρόμιος Salmaſius ex Stephano 1030.
Cercetæi] κερκυραῖοι.
Ceres] ἄνωλος.
Cnoſſus in ἐμφάλιον.
κρυστικὸν ſumitur pro glacie voce - - - apud ſteph. Vide Salm. ad Solin. pag. 202. Sic etiam in Priapeis ep. 73. in Sibyll. oraculis pag. 152.
Δάκων δαμωνίδα ἄκρα, in ἄκ.
ἐπταπυλωσὸν in Νάξ.
ηπ. gentilium ἀκυλήϊε.
gentilia in ωτης Cilices formant in voce κρητιλία.
canon gentilium in κ. apud Etym. mag. auct. pag. 33.
Haliartiorum regio in ὄγχηστ.
in ἐκκλησίαισι in βίττα.
Ηστίη. in ἀρχαιρέσ.
Hyperneium in νάϊον.
ων neutrorum] ὄγκηστ.
Oxydracæ.
Pagaizus ſinus, ἀφετ.
Παστλη, ἀζηλη.
Πλωτλὸς in Πάτλ.
Πιμπλὴς in ἀζηλη.
Prax in Praxiæ.
Σειρὴν in Ἀζηλη.
Vitis mirum] Vide etiam Strab. pag. 355.

FINIS.

SCRIPTO-

SCRIPTORUM,
QUORUM TESTIMONIIS UTITUR
STEPHANVS,
ACCURATUS INDEX.

ABRO, Ἄβρων, τοῦ πατρὸς υἱὸν in Ἰλίᾳ, ἀοιδὸν, ἄρχοντα, Δελφὸν, alibi. Scripsit de sacris & festivitatibus patria fuit Athenaeus. Ἀθηναῖος.

Acesodorus, Ἀκεσόδωρος, de urbibus. scripsit μεγάλα πάλαι

Adrianus, Ἀδριανὸς, Ἀλεξανδρεὺς ὁ ἀπὸ ἀφρικῆς. & ζ ejusdem operis, ἐπὶ τῷ.

Aelianus, Αἰλιανὸς, ὁ ἱστορικὸς ποικίλων ζώων. Χαίρωνεὺς.

Aeschylus, Αἰσχύλος, citatur in αἰτναίαις, & alibi. Fabulæ ejus:

Ἰκέτιδες, in Δίῳ.

Κάβιροι, seu Εὐρώπη, μόλωπι.

Μυσοί, εἰδ.

Πέρσαι, λυκοποιός.

Προμηθεὺς δεσμώτης, βίαιος, ὀργὴ, ἰσχύϊ.

Προμηθεὺς λυόμενος, δράμα.

Agathocles, Ἀγαθοκλῆς, ὁ περὶ Καζίκου βασιλεύσαντος.

Agroetas, Ἀγροίτας, in ἄρκτῳ.

Aleman, Ἀλκμὰν, saepe: ut αἰγιαλὸς, ἀστέρων, χαίρεσθε, κορυφὴ, &c. ejus ὁ παρθένων ἀστρολόγος citatur in ἰρυπίᾳ.

Alexander, Ἀλέξανδρος. Fuerunt plures. citantur autem Alexandri absque cognomento opera varia: ut, Αἰγυπτιακῶν ἀ, δὶς γ, in τιτυρῷ. ιγ' (si non est mendum) ἀγκυρῶν.

Ἄσκη, in ὀρεστείᾳ.

περὶ Βιθυνίας, καλλιστὼ.

περὶ ὃ τὸ Δελφῶν χρηστήριον ἀ. πάρεστιν.

Εὐρώπη, Δυβίπχου, πεφυκὼς, ὑλίᾳ, carmine.

περὶ Εὐβοίας πόντε, ἄζιος δὲ Ἴαμβι, Καμικὸν δ'. ἄζιος, ἄρχλα.

περὶ Κύπρου, Χυτρεῖ

Λιβυκὸν γ' ἱστορικὸν, γλῶσσαι, κορυφὴ τῶν Φ.

Λυδίας περὶ νόμων. ἰλλύρ.

Λυκαονικὰ ἀ, γαμήλ. β', ἄρκτα.

περὶ Παφλαγονίας, γαμήλ. β', ἄρκτα.

περὶ Φρυγίας γ', Φαρμακία.

περὶ Συρίας, Τύδεϊ.

Alexander Aetolus, Ἀλέξανδρος Αἰτωλὸς ὁ ἐπικαλούμενος Αἰτωλικὸς, ἐποίησε μυθικὰ ἔπη. in κυνηγέσιον.

Alexander Cornelius, ὁ ἐπὶ τῷ περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου τροπαίων ἱστορικὸν in ἄρκτῳ, & ἄλλοις.

Alexander Ephesius σοφιστὴς. Citatur ex Ἀσίᾳ τῷ Λιδίᾳ, in χασιᾷ. Versus ejus, in λαπιθ.

Alexandri λύχνου, Lychni, versus referuntur ἐν ἀνθολογίᾳ.

Alexander Polyhistor. πολυΐστωρ, in ἀμαζόνων, χαλδαϊκῷ, ἰουδαϊκῷ, Ἰνδικῷ, alibi.

Ejus opus περὶ λυκίας, in φοίνικι ὁ Λυκιακὸν, in λάμνῳ. liber de Cilicia, in ἀρχαιολογίας citatur. Vide Polyhistor.

Anacreon, Ἀνακρέων, in πίνῳ.

Anaximenes, Ἀναξιμένης. Ejus μυθολογικὰ βιβλία, adducuntur in ἀστρολόγῳ.

Andronio, Ἀνδρονίων: αἰγιαλὸς, αἰτωλία, βελιστὼ, alibi. Ejus liber octavus citatur, ἀκρίλλιον. Ἀνδρὼν, seu Atticæ historiæ quartus, in δρυφαντίᾳ. Ἰσχυρὸς, in χρησμῷ.

Anthes, Ἄνθης, in ἀλικαρνασσεῖ.

Antigonus, Ἀντίγονος. Ejus περιήγησις Macedoniæ, in ἀζιανοῖς.

Antigonus Carystius, Καρύστιος, in γάμῳ. Apparet hunc esse, cujus θαυμάσια nos nuper in lucem emisimus.

Antimachus, Ἀντίμαχος, ἀμφιγύοισι, ἄργος, δίνῃ, & alias. Θηβαΐς ejus citatur in αἶσι. & ejus operis, in κωφῷ Σ. & versus aliquot heroici, τὰ μαχέσθω. Ἀ. ἐστὶ δὲ Β, in κρήτῃλιον.

Antiochus, Ἀντίοχος, in βρίσῃ, τὰ μαίρεσθαι.

Antipater, Ἀντίπατρος, γ' περὶ Ῥόδου, in Δημητρίᾳ.

Antiphanes, Ἀντιφάνης Comicus, Βίεννᾳ.

Aphrodisius, Ἀφροδίσιος, ὅτοι Εὐφρίμιος, five Euphemius, ὁ τῷ περὶ παλαιστὴν, ἀρχαιρεσίαις.

Apio, Ἀπίων, λιλίπαιον πάλιν, καθεστὼς πρεσβὺς.

Apollodorus, Ἀπολλόδωρος, passim citatur.

Ejus ὁ περὶ Ἀλεξανδρείας, in ὀρεστείᾳ. περίοδος Β, γαμηλίαικα. τῶν καθ' ἑλλάνων, τὸ πᾶν. ὁ τῶν καθ' ἑλλάνων. ἄρχομαι ἀπὸ Δαναοῦ. γ'. ἀπὸ Ἑλλάνων. δ'. ζ ejusdem, κορύθι. περὶ θεῶν θ', ἄρκτῳ πάντ'. ιϛ', δρόμῳ. Καλλιόπῃ ξ', ἀφικόμην. ιϛ', λαοτίκα. πλοηγήσεως β', αὖθις δὲ αὖχλα. χρησμῶν ἀ, ἀναπέφευγ. γ', ἀνοιξεῖς. δ', ἀφίξεις. δ', ἀναπράσσω.

Δαδίτῃ, operis nulla mentione, ἀρχαιοτικὰ.

Vocatur Ἰαμβοποιὸς, in ἀρσενῷ.

Apolloniades Nicæus, Ἀπολλωνιάδης ὁ Νικαεὺς, περὶ παροιμιῶν, τερατικὰ.

Apollonius, Ἀπολλώνιος, πάλαι, & alibi saepe.

ὁ τῷ περὶ ἡλίου, κρεῖα.

καυκᾶσι, χόρῳ.

Καλλιόπῃ δ' & ιϛ', in βάτραχ. ζ, ἐρευσιορίς. ιξ', in ἀργυρῷ. ιϛ', in χόλῳ τοῦ Θ.

Κτίσις Κίτιος, Φοινικικὰ Θ.

περὶ λυκίας β'. κρηνίαιον.

περὶ πολέων ἑ, καμπὴ.

χρησμῶν δ', χαλκιπίρῃ, carmen.

Apollonius ὁ Ῥόδιος, Rhodius, ἀθανάτοις, ἱερεῦσι, συγγενὴς, Ἐφέσιος. Videtur esse Argonauticorum scriptor.

Citatur etiam ὁ κατὰ στοιχεῖον β', in κρέσφοντι; forte vitio.

Apollonius ὁ τεχνικὸς, Technicus, in ἀδεσπότῳ. ὁ τῷ περὶ παροιμιῶν, πάντῃ. vide Technicus

ὁ Ἀστραλλανεὺς, carmen hoc fine autoris nomine citatur in γαμικοῖς.

Appianus, Ἀππιανὸς, ἐπιλήμιος, & alibi. ἐκτῇ, in ἀξιανοῖς.

Aratus, Ἄρατος, in φοινίκῃ δρόμῳ. & ἐλεγείᾳ ἐπὶ ἔρωτι. Apparet alium esse à φαινομένοις & διοσημείαις scriptore.

Arcadius, Ἀρκάδιος, in αἰγυπτίοις, λυσιτανίᾳ, alibi. Ὀρθογραφίᾳ, in ἄκπα.

Archilochus, Ἀρχίλοχος, κρατὸς ἐπιφθὰς, πάρῳδος.

ἰάμβοις, βίπλῳ.

Archippus, Ἄρχιππος ἰχθῦσι. citatur in μελιτίνῃ.

Arianus, Ἀρριανὸς, ἀδεσπότῳ. fortè Arrianus.

Aristæus, Ἀριστεύς, ὁ τὰ περὶ φαινόμενα: γάλα.

Aristagoras, Ἀριστογόρας, γνωμικολογικὰ Αἰγυπτιακῶν, ἱερογραμματεὺς & πάνυ σοφὸς Θ.

ς ejus operis, νεῖλος κέρας. sine libri numero, ψεῦδος.

Aristarchus, Ἀρίσταρχος, ἀλκμαιωνίαν, Δυλίχιον, ἴλιον.

Aristides, Ἀριστείδης, αἰγαὶ.

Aristocrates, Ἀριστοκράτης, ἀζιάτης.

Aristophanes, Ἀριστοφάνης, ποιητὴς ἀδόντων, ἀχλύων, βρετῷ. Citantur fabulæ ejus.

Ἀχαρνεῖς, in βουτίᾳ, πρέσβεσιν, φυλὴ βασιλεῦσιν, Ἀκαδημίαις.

Ἄρεως, ἄργῳ.

Δημοφοδιμεζούσῃ, ἀγυιᾷ.

Ἱππεῖς, ἔθνῳ, φυλὴ, χαλκῖς.

κόκκαλῳ, κεφαλῇ Θ.

Λυσιστράτῃ, τριπήχεσιν.

ὀλκάδι, φάσει.

ὄρνισι, πρίσκοις.

πλουτοῦσῃ, in πλουτοῦσι.

Citatur etiam Aristophanes Θηβαῖος ἢ ἐφεσίς, in αὐτοκλείδῃ Β, βασιλεῦσι Β, in χαμαιτύπαις, nimirum alius.

Aristoteles, Ἀριστοτέλης, ἀστραδίῳ. πολιτείαις, citatur in ἀθηναίοις. πολιτείαις Λακεδαιμονίων, διδασκαλ. Η περὶ τὸν, ἀμοιβαῖς Τατείοις, τοῦδε.

περὶ ζωικῶν ἀκουσμάτων, χλοῆς, γιγνόμενα, εἶσα, alibi.

Arrianus, Ἀρριανὸς, perfæpe citatur, ἀλεξανδρείᾳ, ἀλωλεῖν, βόρεσι, &c. Libro XVI, operis nomine omisso, ἄλκιμα.

ἀναβάσεως Ἀλεξάνδρου β'. ἀνεκαλεσθ. βιθυνικῶν, ἀποστάσεων, ἄρκτῳ. ὁ ejus operis, βιθυνικὰ λόγοι.

Γαδειρικὰ κρατικὰ.

Παρθικῶν δ', χαλκῇ. ιϛ', ἄστρα.

περίπλους Εὐξείνου πόντου, ὑβρίσμασι.

Artemidorus, Ἀρτεμίδωρος, patria Ephesius, χίλιοι. passim citatur.

Geographi nomine afficitur, ἄζιος Θ.

Γεωγραφικῶν ἀ, βιβλίον. β', ἀναβάσεις. γ', βελτίοσι ἐκ χαλκίδος.

ἱστορικὴ, ἀλυσπνόῃ, ἡμισείαις, alibi.

ἱστορικὸς Θ. κρύε.

ἱστορικὴ τῶν ὑπὲρ, saepe: ut λιγυεῖς, κόλπου, λίχνῳ Θ, λόγος, κορυφαίαις, ξύλῳ, τέρατα.

Libro decimo, sine operis nomine, κρήτη.

Alius grammaticus fuit, qui de Bithynia scripsit, ἀσκηλὼν.

Asclepiades, Ἀσκληπιάδης, τάξις. περὶ πολέμων, ἀναζεύξεως. τριαγμοῦ μῦν βιβλία ἑ, πράκτῳ.

Asinius Quadratus, Ἀσίνιος Κυάδρατος,

Ἀ, γράμμ, μετάθεσις.

Athenæus, Ἀθήναιος, Κάπυος.

Athenæus, Ἀθήναιος, Δειπνοσοφιστῶν βιβλία, ἐπιτομὴ γ', μάγειρα.

Athenodorus, Ἀθηνόδωρος, de sua patria, ἀγγελία.

Atomos, ἐν τῇ ἐξόδῳ, ἀγορᾷ.

Dalager, Βαλαγέρος, Mandeniæ, in ἀμφιλόγοις. β ejus operis, in ἀμφιλόγοις.

Belus, Βῆλος, Democriteus, ἀ ψυμῆς.

Blastus, σπουδογελοίων πειρατής, in κρατιλίῳ.

Callimachus, Καλλίμαχος, passim citatur.

ἀ αἰτιῶν, in δρομικοῖς, ἀσώτου.

γ' (fortè ejusdem operis) in ἴκτινος.

δ (fortè ejusdem operis) διαπλοῦς.

Ἑκαταίου, in κρήνων.

Δωδώνη, αἰθηρ.

Ἐκφαν. ibidem: & in ἰαπτῷ, Λύκειον, πρωτείοις.

ἐπιχρόνιος, ἰατρός.

Ὕμνοι in Dianam, μελοποιός. Omnia hæc unius Callimachi, ejus cujus extant hymni, an fuerint neicio: non quidem puto

Callisthenes, Καλλισθένης, γ' ἱππικῶν, πόμπη.

Capito, Κάπιτων, in ἀκροάσεσι. Ejus Ἱστορίαι. β, ἁλίμολα, & alibi. γ' δρόμεοι ς', καυλόμαια.

Carterus, vide Craterus.

Cattor, Κάτωρ, in βοιωτίᾳ.

Cato, Κάτων, in Διὸς πόλει.

Cephalo, Κεφάλων, in ἀρίστοις, χρωμός.

Charax, Χάραξ, passim citatur

Χορικῶν β', ἀρχαίᾳ ζ', αἰτιολογίαι. ὁ ἀλεξάνδρου. ί, in ἄρτι, & ψευδεῖα. ιδ', ὁρίσεις.

Ἐπιτομῶν ᾱ, ἀδράστῳ, & ταὐτορ.

Ἑλλάδος, sine operis nomine, ἄνυσις.

Choeroboleus, Georgius.

Cineas, Κινέας, in ἴρυγι.

Claudius Julus, Κλαύδιος Ἴουλος (aut Julius, Ἴουλος, ut in λάμπι legitur) citatur ἐ φοινίκων (puto φοινικικῶν) in ἄπτ. in Γ' ἐφόδια, vocatur Ἰόλας, Jolaus.

Cleo, Κλεώ, Syracusinus, de portubus scripsit, ἄπαις.

Cleodamas, Κλεοδάμας, de re equestri, ἄγχιμ.

Corinna, Κόριννα, in θέσπιδι.

Craterus, Κρατερός, scripsit περὶ ψηφισμάτων, in Χαλκηδονίοις. Ejus operis liber tertius citatur in πυρίδι, (Nota, in κρήνῃ, ubi legitur Καρτερὸς γ' περὶ ψηφισμάτων: hinc liquet emendandum, Κρατερὸς γ' περὶ ψηφισμάτων) nonus, δρόμᾳ, πληγιαυλοῦς.

Crates, Κράτης, in τίνων, ὕστερον.

Cratinus, Κρατῖνος, in ἀδραμυττίοις. Ejus

Νόμοις, in ψύλλῃ.

Πυτίνῃ, in δηλιακῇ πόλει.

Crito, Κρίτων, Getica scripsit, γετικά.

Ctesias, Κτησίας, in ἀγδάτιδι, διλάκκῃ.

περὶ πόνων ᾱ, σίγμων Φ.

Περσικῶν ί, δυρταῖοι, μυρμανιαῖοι.

Daimachus, Δαίμαχος, λεπτολογικῶν ὑπομνημάτων, λεπτέλμοις.

Damagetus, Demagetus

Damalis, Δάμαλις, in ὑπερβόρεοι.

Damophilus, Δαμόφιλος in ψιτάκῃ.

Dercherus, Δέρχερος, Cyzicenus, in λαμψάκῳ.

Demagetus, Δημάγητος, ἄκτῃ.

Demetrius, Δημήτριος, passim citatur: ut, ἀγωνιστικὰ, ἄκτῃ, ἀρχαῖος, ἀσθενείᾳ, &c.

ἀρχιτεκτονικὸς, in ὑδρίαις.

σωματοποιὸς, in ἀλκυόνι.

Demetrius Antigoni F. (in locus mendo vacat) πύρῃ.

Demetrius Callatianus, αἰτίαι περὶ.

Demetrius Scepsius ἐν τρίτῳ Ἀλεξάνδρου, σιλλίδαι.

Demetrius Phalereus in Nicandrum, Κολοφών.

Demodamas, Δημοδάμας, Milesius, ἀνθεστ.

Demosthenes, ἄμφορις, δρυπλάσιον.

Demosthenes, orator ille Athenienſis, in λεπτολογίᾳ.

Demosthenes Βιθυνικὸς quarto, ἀλεξανδρεὰ β', ἁρπαλὶ ί, μακεδονικὰ, ubi verſus citantur: ſicut & in κρήνῃ ex ιβ'. etſi operis nomen expreſſum non habetur: ibique Bithynus appellatur.

Demosthenes κῶμος (ί, πλέξω.

Demus, Δῆμος, βιβλίᾳ

Dexippus, Δεξίππου, ἐκ χρονικῶν, συμμαχικοὶ ιβ', ἱλικοῦ.

Dicearchus, Δικαίαρχος, πάππα. τῷ τῆς ἐπιδαύρου βίῳ, χαλκεῖον.

Didymus, Δίδυμος, aliquoties citatur: ut ἀγαθύρσοι, ἀλεξανδρεῖα, λόγοι πολιτικοὶ, ἀθῖται, Ὁρθίωσις. Decimo συμποσιακῶν, in ὕπνῳ.

Dieuchidas, Διευχίδας, σκίρῳ.

Dinarchus, Δείναρχος, κατὰ Πυθέου ξενίας, αἰχίνῃ.

Diodorus, Διόδωρος, grammaticus, ἀγχιάλῃ, χαλκεῖον.

Diogenes, Διογένης, Cyzicenus, ſcripſit περὶ libros de ſua patria. βιβλίων. horum ί, in ἀδραστίᾳ: III, in ζηλεία nominantur.

Diogenes Laertius (λαερτιεύς, in χαλκίδαι) φιλοσόφων ἐπιτομὴ, ἐρωτικὰ.

Dionysius, Διονύσιος, ἀγυρτικὰ, αἰτίαι.

Halicarnaſſenſis Dionyſius, de antiquitate Romana ſæpe citatur: ut libro XVI. in αἰκαλεῖ. XIX, καπετώτια, &c.

Dionyſius Byzantius ἀναπλοῦ βοσπόρου, citatur in ζευκτηρίοις.

Dionyſii περιηγήσεις, ſæpe citantur: ut ἀγχιάλη, ἀσσύριοι, βατάγιον, γλήνιτις, &c. Vocatur à libro ſuo περιηγητής.

Dionyſius (Samium hunc facit Euſtathius in prolegomenis in Dionyſii περιήγησιν) Ballarica metrice ſcripſit. γ' citatur cum alibi, tum ζάζῃ, ἐπιστολαὶ, κατὰ πόντον. ιδ', in ἀδύτοις. ιί, in βάλλαγγα.

Dionyſius Thrax, de Rhodo, ζωρός.

Dionyſius Triphonis (filius, an interpres) παιδιαὶ, ἔα.

Dionyſius Uticenſis, ἀποτομικῶν ἀτείας.

Dionyſ. Gigantidis liber I. καλαβόνα. III, πόνοι, fortè Samius.

Dionyſius lib. XXIII. μυσικῆς ἱστορίας, ὕδρια.

Dionyſii Epitoma, κρηνολόγια.

Diophantus, Διόφαντος, αὐτοὶ, in Politicis, λιούτιοι.

Diotimus, Διότιμος, LXV παιδιαῖς ἀναγραμματισμὸς, πτοιοκρασίαι.

Dominius Callistratus, Δομίνιος Καλλιστράτου, lib 4 de Heraclea, Ἡρακλεωτικῶν. σ', ὑδροπλις. γ' ἀλφιτα.

Doſitheus, Δοσίθεος, in δωρεᾷ.

Doris, Δῶρις, in ἀκροάσεσι, αὐλῶσις, χρεγμα.

Duridis Elaitæ epigramma, Ἐ'φεσος.

Echephylides, Ἐχεφυλίδης, στρατηγικὰ.

Eirenæus, Ireneus.

Emphanes, Ἐμφανὴς πυρρωνὸς (mendosum ſuſpicor) πυρῆς.

Epaphroditus, Ἐπαφρόδιτος αἰτιολόγος, βάκχαι, ἀνλίσκει, ἴφυγε. in Homericis, λαπίθη, νηρικὸν, ὀλμιὸν.

Ephorus, Ἔφορος, paſſim citatur, βοιωτιάζει, αἰθίοπες ἰ, αἰθίοπες, δρυόπων ς', ἀλιεῖς, πάφος, ubi multa ejus verba referuntur ὦ, μεγ. κγ Σωρικὰ, ζ. μακεδόνες, ὦ, ιγ. λιμναῖα.

Ephicharmus, ἐπιχάρμου, σφίγξ, in χίτωνι.

Epicrates, Ἐπικράτης, φαλακίας.

Epigramma, ἀδέσποτον, ἄδον.

Epitheries Ἐπιθέρης, de vocibus Atticis & comicis ac tragicis, πίναξ.

Eratoſthenes, Ἐρατοσθένης, Cyrenæus, κυρίων ὀνομάτων, συγγραμμάτων β', παραβάσ. δ', λέξεις. ζ, βοὸς κεφαλαὶ λγ', Ὑδρία.

Mercurio, ἄπαξ. Citatur & alibi, ſine operis nomine.

Erranius, Ἐρράνιος, in βαθύλλῳ: ſi recte legitur.

Errenius Philo, Ἐρρήνιος (fortè Ἐρέννιος Herennius) φίλων ἐπιτομὴ, δορράχου, κυβίσ.

Eudæmon, Εὐδαίμων, διπλόμειον, καπηλεῖον. Ejus Orthographia citatur in αἴλιος.

Eudæmus, Εὐδαίμων (ſuſpicor notam librario impoſuiſſe, & eundem eſſe cum priore) in δωσιλύτῳ.

Eudoxius, Εὐδόξιος, ἀγρίᾳ. fortè Eudoxus.

Eudoxus, Εὔδοξος, ἀγρίᾳ, ἀγρίᾳ, γεωμετρικὰ β', ἄσωτος. δ' ἔτεσι, ἀδίκημ. ς', γῆς περίοδος, ἀξιοῖς, ἄσπιδι, ἐκτῇ, αἴγυπτος.

Eugenius, Εὐγένιος, Stephani aut Hermolai in regia ſchola anteceſſor, λέξεων συλλογή, ἀκαθαρσία.

Euphemius, Εὐφήμιος, ὁ ἐπὶ πολέμου, ἀρέσμων.

Euphorion, Εὐφορίων, ἀθῆναι, βοιωτίᾳ, alibi

ἀφροῖς, in αἰνῦδι.

ἀρτεμιδώρῳ (locus ſuſpectus mendi) ἀζιωτῷ.

βιοῦντος, ἄκτῃ, λύκαιον, ὀμήρου.

Ἑρέσχει, ἀσσύριοι, ὀγκαῖα.

ἱκτινομολπίδι, λυκάονι.

πανηγυρικολόγῳ, πάνδου.

χλιαστῇ, ἀσκαυία, χαυίᾳ.

Eupolis, Εὔπολις, ἀγγελῷ, ἀμφιῶν, ἄστρατ. μαιεύσῃ, γάλλοις. in ἡ σπαλιᾷ, μαρικᾷ legitur. πάλαι, μάρβεως.

Euripides, Εὐριπίδης, βοιωτίᾳ, aliàs. αἰθῖ, in ἀντῆρ.

Ἀλεξάνδρῳ, φρίξ.

Ἀρχέλαε, αἰθίοψ.

Ἐρεχθεῖ, αἰθίοψ.

Θησεῖ, Δρύοπι.

Εὐρυσθεῖ σατυρικὸ, παίζων Φ.

Λικυμνίᾳ τόλμα εἶναι.

Πλειθυΐ, ἀγρῷ.

Eulebius, Εὐσέβιος, ὁ τῶν ἀποστολικῶν ἱστοριῶν, βίων Φ.

Euſtochius, Εὐστόχιος, παιδιαὶ πάσων.

Eutropius, Εὐτρόπιος, ἡγεμόνι.

Favorinus, Phaborinus.

Georgius, Γεώργιος ὁ χοιροβοσκὸς, cognomento Iubulcus, ὁμωνυμία. Ταμιακῷ.

Glaucus, Γλαῦκος, ἀεὶ ἐλλὰς. ἐλλὰς, ἄπαξ.

ἀπελλῆσι. ἀφαιρεσις δεκαπενταετηρίας, γάμ, ἐκκλησιαστ. γ' ejus operis, βασιλικ. ἀγωνιστ. γ', ἀμ λαικ.

Harmenidas, Ἁρμενίδας, σὺν τῷ ἑ. ἀπολ. Φ.

Hecataeus, Ἑκαταῖος Φ., Milesius, passim citatur.

ἀπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, in ἄπαρ Φ. γαῖα Φ. Citatur & ἀπὸ, in γαίᾳ Φ. πολιτείαν, & sæpe aliàs.

Aἰολικῆς, in ἀμφιζήτησις, μολὼν ὁ κύλιξ. ἀναπαλαιῶν, ἀμφικτιόνες, ἀπὸ τῆς γῆς, ὠκεανὸς.

ὁ ejusdem operis, μύθοι, πρωτολη. δύσις γ', αἴτιαι, αἰτίαι, ἀποικ Φ. ἑλλὴ, αὐτὴ, ἐπὶ, ἐπὶ τῷ στόματι Φ. ἐπὶ τῷ Εὐξείνῳ, &c. Ἑλληνικὴ λογὰς, in ἐλευσὶς Φ. β' ἀθληταὶ, ἀληθῆ. ἱερομν. α', οἰκη.

Citatur etiam Hecataeus Abderita, in ἐλλοχία, & κρωμυοκήρα.

Hegemon, Ἡγήμων poeta, Leuctricum bellum scripsit, ἀλεξανδρεία.

Hegesilinax, Ἡγησιλαξ Τροιζήνιος, de Democriti & poeticis dictionibus: πρώτης

Hegesippus, Ἡγήσιππος, Παπλιακὰ. καὶ scripsit. μυκονίρια, παπλιακὰ.

Heliodorus, Ἡλιόδωρος, Πριηνιλεὺς, carmine, φυλάκη.

Hellanius, Ἕλλανικος Φ., βαρυβῆς.

Hellanicus, Ἑλλάνικος, passim citatur. Δάκτυλοι ἐπὶ ἀ. ἀφαίρεσις, ἀπαιτεῖ Φ. ἔφηβοι.

ἱερῶν ἀ. πατρία, σίπυλον, φοίνικες. ἱερῶν ἤρα β'. φρύγιοι, χρυσόπτερα χρυσὰ. ἱερῶν γ', χαονία.

κατὰ τὸ ἰθύειν, κὴν πόλιον, χαλκιόπη. Κυπριακῆς, κερκυραϊκὰ.

Λεσβιακῶν ἀ. μαλόεις.

β'. τέκη.

Φθῖα λυσίας, ἀζοὶ ὄπιν.

Περσικῶν ἀ. ἀρταῖα, χαλδαῖοι, Τρωϊκῆς, Φοίνικες. ἀ Τρωϊκῶν, βασίλεια. Σκυθικῆς, ἀμαξόβιοι. in ἀμφοτέροις male (puto) σκύθαις pro eodem legitur. Libro secundo, sine operis nomine. ἀγχίμαχα.

Heraleo, Ἡράκλειος, in βίβλοις. Glauconis filius vocatur, in ἀγχιάλ. Glauci F. in ἀρίδικοι, & κορωνίδιον.

Heraeleus, Ἡράκλειος Φ. Videtur autem potius mendosum, gentile esse exemplo loco citatum. quanquam autores quoq; sic sub finem citatur in ἐλλοπία (verbi gratia) ἐλλοπῖται, ὡς Φείσιον.

Heraclides, Ἡράκλειδης, μακαρίοις.

Heraclides Ponticus lib. 1. μηχανία, ἀθλητικὸν, ἀλκυὼν Φ.

Hermeias, Ἑρμείας Φιλοσοφιστὴ, χαλκὶς.

Hermippus, Ἑρμιππος Φ., Θυεῖς, in ταμ. καρ Φ.

Berytius, citatur in βάσσαι.

Hermogenes, Ἑρμογένης, ἀζοροὶ.

Rhetoricen scripsit, ὑφαὶ.

Herodianus, Ἡρωδιανὸς. Varii hujus citantur libri sine operis indice. ut γ', in ἀδιαίρετοι ιά', in ἀρχη. ιβ', in ἀκριβ. ιγ', in ἀδιάκριτον α', in ἀδιάγ. in Apollonium περὶ ῥήθων κρεῖα. ὁ τῆς καθόλ. ἀδύτου. Videtur autem integer titulus esse περὶ τῆς καθόλου ζητήσεως. Vide κακόφατος. ἀκλινὲς ὁμοιότατον, βερίγ Φ. ἐκφορικὰ, κρεῖα. περὶ παθῶν, πυξ

Sympotium Puteolis scripsit, διαπαρρία. περὶ συμπίπτων συμβη (legerim συμβ. ἀγοραῖον. Citatur & aliàs solo nomine frequenter.

Herodorus Ἡρόδωρος, in ἄργ Φ. Libro decimo, ηλίπης.

Decimo τῶν κατ' Ἡρακλέα κτισμάτων, Herodotus, Ἡρόδοτος: ejus historiarum libri passim adducuntur.

Vita Homeri. in τέσσ τῶν Φ. Φθονερωτάτων ἀνδρῶν ἐπιβουλαὶ, ἀλφηβόλ Φ.

Hesiodus, Ἡσίοδος Φ., ἀσπὶς, αἰγαίου, ἀμφορεύς. Versus ejus ex καθόλου, in χαλκὶς.

Hieroeles, Ἱεροκλῆς, φιλιππίζων, in Βεγκυμᾶνες, & ἐκκλησία. forte is, de quo in Γ' Μάκρωνα.

Hippys, Ἵππυς, Reginus, ὀρεκὰς.

Hilarius, Ἱλάριος Φ., βηρυτὸς.

Homerus, Ὅμηρος Φ., passim citatur.

Hymno in Apollinem, τόνμοι τοῦς.

Hyperates, Ὑπερείδης, in αἰθιοψ.

Jason, Ἰάσων, πλὴν Φ. (tuor libris. βιβ Ἑλλάδος, ἀλεξανδρεῖα. qua-

Josephus, Ἰώσηπος, aliquoties hujus libri de Antiquitate Judaica citantur: ἄπνοια, ἄρκη, ἀσία, χαόα, χαόδεη, &c. ἀ ὡς τοὺς Ῥωμαίους πολέμῳ, βασιλῆς. Sic citat libros de excidio Hierosolymæ.

Ipnus, Ἴπνος, in βασιλῆσι: si rectè legitur.

Irenæus, Εἰρηναῖος, in Καπηλικὸν.

Iser, Ἴσηρ Φ., in αἰρηκὸς, ἄσπα.

ἀσπιτικὰς Αἰγυπτίους, αἰγικαλὰς, & ἄλλους. ὁ ἰλιακὸν (malim ἰλιακὸν) φύτευσ.

Iser Calatianus, librum de tragœdia scripsit, κρίλαξ.

Juba, Ἰόβας, in ἀβρόπαν. ἀ ῥωμαϊκὴς ἱστορίας, in ἀδοξογλῶσσος, & ἀσία.

Justus, Ἴουστος, belli Judaici scriptor, ὑπερεῖας. Suspicari quis posset, hunc pro Josepho subrepsisse.

Leander Nicanor, Λεανδρος ὁ Νικάνορος, ἐν μυθογραφίαις, ὕβη.

Lepidus, Λέπιδος, in βυθοφθόρ. ἐπιβουλὴς ἱστορίας ἀ. πηγὴ. ἀ. σκάνη.

Linus, Λῖνος ὁ ἱστοριογράφος, in αἰολικὰ.

Lucillus Tarræus, lib. de Thessalonica, Θεσσαλονίκη λύκιος Φ. ibi legitur, in Κάλλιμαχον: & in πίββα, λόβιλος. Ego secutus sum eum qui scripsit argumentum in Argonautica Apollonii. Scripsit 3 libros de proverbiis, de litteris, πρωτεῖ, in ὄρθια.

Lupercus, Λυπερκος Φ., in λέπτ Φ.

Lusius, Λύσιος Φ. (forte λύκιος Φ., Lucius, idem cum priore) in μάζα.

Lycophron, Λυκόφρων. hujus versus ex Alexandra, seu Cassandra, identidem adducuntur. εὐ ἀνάκτων citatur mendosè, in κῦρβις: sicut ibi docui.

Lycus, Λύκος Φ., de Alexandro, σκιάδ Φ.

Lycus Reginus αὐξητικὸν.

Lysis, Λύσις, βάκχαις, in ἱστορίαις.

Marcellus, Μάρκελλος Φ., medicus. ἀντίκυρα.

Marcianus, Μαρκιανὸς, familiariter citatur.

τὸν τῆς λίθ Ῥόδου ἐπὶ τῆς Δηλίας πόλεως, ἄμοιτα.

ἁπλῶς simpliciter, αἰόλδας, λάπτα.

ἀφ' ἑσπέρας, χωλυτὴς, ἀτακτῆρ.

ἑσπέρα Britanniæ, in ἀλεῖον.

ἰνδικὸς, βακᾶι Indici sinus, ἀτακτ). μελάνης Γαλατίας, ἀκυλωνία.

Πιερικὴ κώλπη, πόθεν πόλις.

ἀρμοῖαι, σπαζαβυργοὶ.

ἀφεσιδὼν ἀ. ἀσπὶς.

Marsyas, Μαρσύας, αἰθικία.

Menander, Μένανδρος comicus citatur in ἀλκὶ δεφθιλίτες, & ἀσπὶς. Θεσπέσια ejus, in θεσπέσιος. κρὸ ψυδλυμένων (fulpectum) in μάλακα.

Menecrates, Μενεκράτης, βλαῦδ Φ. ἀ Λυκίων, ἀρτύμασ Φ.

Menelaus, Μενέλαος, in ἀμφιβληδὰ & δύτης. Videan is lit. de quo in ἀναίμ. ἀ Φαιακίδ Φ., τίμημ. δ' ejusdem operis. ὑρμιὰ.

Menemachmus, μενεμαχμὸς (forte Menæchmus) πλάτων.

Menippus, μενίππ Φ., Φθονερὸς, ἀρμάτιον. ninarium Paphlagoniæ, ut in πόντ. Φθονερὸς βιβλιακὸς, χαλκιδῆς.

Dicæum pontorum, ἱερομνήμονες, χαλκῆσι, χαλκῆς.

Metrodorus, Μητρόδωρ Φ., in ὕπνος.

Metrophanes, Μητροφάνης, δίκαιος.

Musæus, Μουσαῖος Φ., ἀφροδισ Φ. ἱερὰ τῆς ἐπιγόνων, ἐγγύλιος.

Moderatus (Μοδεράτος Φ. Παθιανὸς) συγγραφὰς κώλου libros scripsit quinque. χαλκῆσι.

Μισῶν βιβλία, Misorum libri, ἄθλιος. fortassis non injuria de his dubites.

Naucrates, Ναυκράτης, Homeri interpres, ἰρυθρὸ.

Neantlies, Νεάντης, de viris illustribus, κρατὴς.

Nestor, Νέστωρ, primo Alexandriadit. ὑπόμνασ.

Nicænetus, Νικαίνετος Φ. ἐσπαῖος, ἄδελφα.

Nicander, Νικανδρος, Θυατειρικὸς, κορώνη.

Nicander alius, ἐπιγραμματικὸς, ἀσπαλιβέα.

ὁ Εὐρωπείας, ἄβυσ.

Δύκτης σκιλλίας, ζόγκλη.

Nicanor, ἀλκάθοης, ἄλλ Φ., ἰμάρα, μάλζα, ὁ περὶ Ἀλεξανδρείας, in ἀλεξανδρεία. Ibidem & in τίσυρες dicitur ὁ ἐμαὶς, ad Adrianum, ἄβλοις.

μείσυρσοστείχ, πάρ Φ. Vide Leander.

Nicocrates, Νικοκράτης, βοιωτία.

Nicolaus, Νικόλαος Φ., ἀμοργὸς.

δ' δύσκαβ. ὁ ἀρχὴς, ὁ ἀσκαμβὴς. δ' ἱστορίαν, ἀσκαλὰν & ἀσκαναία.

Nicostratus, Νικόστρατος, γάβρα. Citharœdus, ἀσσος. (φρίξ Φ.

Nymphis, Νύμφις, ἀ ἡρακλείας, ὕπνος, φθία.

Nymphodorus, Νυμφόδωρος, ἀδύρας.

Olympianus, Ὀλυμπιανὸς, in βλῶν πόλις.

Orus, Ὦρος, αἰβδηλιακὸν, ἄγκυρα, αἰβλῖαι, ἰθυικὸν ἀ, νικὰ κώμος. β', ἔφεσ.

ὀρθογραφίας, πάππας Φ.

Palæphatus, Παλαίφατος, ζ' τροίκης, χορεμαχίαι.

Panyasis, Πανύασις. Aliquot ejus versus heroicos in πτερίδι invenies. Citatur ἀ ἡρακλείας, in βυβλίνα.

ἐκ ejusdem operis, in ἀσπὶς. (φθία.

Parmeniscus, Παρμενίσκος, ἄλ Φ., ὑφορα.

Parmeno, Παρμένων, Byzantius. Citatur ex σχοίνῳ ἰαμβῶν, in βυβλίοι, & φείδιον.

Parthenius, Παρθένιος Φ., φωκαεὺς patria. γοητεῖαι, δίκτυλοι.

Ἀ'δύκτης, κρασίδης, λάμψις. Δήλη, βιληδόνιοι, & χρυσοῖ. ἐπιπονδίης οἷς Αὐξήμιον, χαμαίπτων. Ἡρακλεῖ, ἴσσα, οἰκεῖη. Ὑφίλη, ἀσκφία.

σωσιπάτρη, κάρυκ Φ.

ὁ περὶ Πατρὶς γεγραφὰς, ὕασις.

Pausanias, Παυσανίας, qui ἐξήγησιν Græciæ scripsit, frequenter citatur: aliàs operis ac libri nomine expresso,

aliàs vel altero vel utroque omisso.
Phocica, pro decimo libro adducuntur in Δημιᾷ.
Alius ab hoc fortassis fuit (quod tamen affirmare nolim) cujus περὶ Ἀλεξάνδρειαν librum allegatur in στολισμῷ. & liber scribit urbe.
Phœnicæ agitur, μυρίαμμοι. Sæpe laudatur tellis syriacorum gentium: ut in ζαόαι, ζαζε, δυρῶ-, &c.
Phaborinus, φαβωρῖν-, citatur in ἀκτὴ, βιτκάπια, aliàs
Ἰσπρωῖ δ' τῆς Παμφυλίας, ἐσπτῆς. Κυρλοκιλῆς, in ἀλεξανδρείᾳ πανδέκα πτῶι, in δρηλθ-, ἐρεσῶ). ἃ πανδέκτας ὕλης ἱστορικης (idem opus puto) π' ῥράπολις. φθονολογήσας ἰδιωτῶν, in αἰδιοψ.
Phanodemus, φανόδημ-, Ἰλὼς.
Pharnuchus, φαρνύχ-, Periicæ historiæ scriptor, ἀνδαγόμ.
Pherecrates, φερεκράτ-, ἐκδίκῳ.
Pherecydes, φερεκύδης, ἀττικὸς, ἀλάτη, δίαιτ, φρέλμ.
Philæus, φιλαῖος, in ἀσύδει, ἀμφόρακλα, ἀνδρὰς, ἀνδρεα.
Philemon, φίλημων, in κρησῖς. Ejus πλεύμων, citatur ἀδελφαι. ἐφήβη, κοσμοῦσαι.
Philetas, φίλητας, in ἴχνη. φλῆς.
Philiades, φιλιάδης ὁ μογγαρδὴς. Ejus epigramma refertur in διατριαι.
Philippus, Φίλιππ-, de ventis scripsit, μαῖμη In αἰξῶλη, ἔτεμαι, &c. hoc nomen pro Philito legitur
Philistus, Φίλιστ-, in ἀμφιπολικὰ, ἀρπαμίστοι, &c. scripsit de reb. Siculis. Ejus operis ς' citatur in διάκοσι. η, δρόσιλη θ', ἅρμοσις. ιγ', κεφαλῆς.
Philo, φίλων, passim citatur. ἀζωνία, βῶρα, ἴσπη, λακεδαίμονα, ubi Syram vocem interpretatur.
Φιλόπολιν, in ἀμώσας, & ἀνδωνία. Φοινικικῆς, in Νισσαῖς.
Philochorus, φιλόχορος ἀτθὶδ- libro β' in ἀρισθ- πάγ-. γ', in αἰσχύνα. ιδ', in ἄσυ.
Philonides, φιλωνίδης, ἀλάτη, δυμβάλλεσθαι.
Philostephanus, φιλοστέφαν-, in ἀδίοις, ἀνδρία, ἀσπίων.
Philoxenus, φιλόξεν-, ἀλικέσανδρε, δυδέκη, μεθύσδοσι.
Philyllius in Phyllius.
Phlegon, φλέγων, Olympiadum scriptor. ἃ Ὀλυμπιάδι, in γαμέτ, Διὸς ἱερὸν ἡ, αὔγουσα. ιδ, in Ὀλυμπιονίκ. μν, λήν-. ἐμὼ, πάνι. ἐρθ', βιλλίος. ρπά, ἐφράζειν. Citatur & ὁ Ὀλυμπ (sed vitiose, ni fallor, pro Ὀλυμπιάδων) in μικκεδόμναις. ζερικάδων, in Κρίμα.
Phlyax, Φλύαξ, scriptor IIXL dramatum, τύρεξ.
Prynichus, φρυνίχ-, in ἀγανῶς, ἀτλάνη, ἀθλίως, &c. σφηκὶς δ' ἐρασκόδη, in ἐμιτίοις.
Phyllius, φύλλ-, αἰγύπ, in χαλκάσπ. Caterùm in Annotationib. ex Athenæo & Suida oltendi, legendum elle Φλυάδ-, Phlyllius.
Pinaces, Πίνακες, id eit Tabulæ, quibus fitus orbis ob oculos ponitur: quarum etiam Strabo meminit. in αἰθ-.
Pinacographi, πινακογράφοι, qui tabulas condunt: ἀδόλης.
Pindarus, Πίνδαρ-, in ἄπτομαι, &c.
Pifander, Πείσανδρ-, ἀραιόφρων, lib. X. in ἄρπαξ-. XIV, in λευκίζομαι. Carmine scripsit
Plato, Πλάτων philosophus, Πρωτόγορας, in ἀτὰρ, & ἄρμα. ἐπὶ ψυχῆς, id eit Phædone, in χώρα.
Plutarchus, Πλουτάρχ-, in αἰτίαισι. Interpres Nicandri, in κραῖρα.
Polemon, Πολέμων, ὑθμικὸς, κρατὴς, μυρμιστὴς.
Polybius, Πολύβι-, ejus libri historici passim citantur. Reprehendit Demosthenem lib. XII. χαλκεῖα. Vide μεγαλοπολις.
Polycharmus, Πολύχαρμ-, φλῶς. Λυκιακῆς, σῖρα.
Polyhistor, Πολυΐστωρ, sæpe citatur. Λιβυκῶν γ', in ἀφάκη. χάλκη. Φρυγικὰ γ', χαλκ-. Lib. III fine operis nomine, αὐτομαλακη. Vide suprà Alexander.
Porphyrius, Πορφύρι-, φιλοσόφου ἱστορίας γ', χάβαρα.
Pondippus, Ποσείππ-, ἔαρις, ζιλλεκε.
Priscus, Πρισκ-, σίλικνα.
Protarchus, Πρωτάρχ-, Υπερβόρεοι.
Proteas, Πρωτέας grammaticus, ζυγῶν.
Proxenus, Πρόξενος, ἃ ἐν τῷ περὶ σικελικῶν, γλῶ. Citatur etiam in χαονία.
Ptolemæus, Πτολεμαῖ-, βριτόμαρτ, ἰρυσίκη. τρίτη, ἀλεξανδρέα. φύσικὰ, λαγθοῦσα. Rex, ἀγχιάλη. Citatur & liber quintus χωρογραφικῶν, in χαρακμοῦσα, cum laude.
Pytheas Πυθέας, ὠγυγὶς.

Quadratus, Κυαδρᾶτ-, βάγγα. Παρθικὰ, ἔγκλης. γ', χερρωνησικὰ, ὑρσὶς. ἀ, χαζακα. β', σκλυμα. β' ῥωμαϊκῆς χιλιάδ-, ἄδυτον. δ' ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας, ἐξύδιοι. ῥωμαϊκὸν ιδ', ψηφῖδες. Vide Afinius.

Rianus, Ῥίανὸς, passim citatur. patria ejus βῶμη. Ἀχαϊκῶν ε', αἰτωλοὶ, βοιῶτοι. κλωκικῶν δ', τρίτακες. Ἡθαλικῶν δ', Θρακῶν, βροττῖοι, & περσικὰ, ubi versus ejus ponitur: sicut & in χαονίοι, & ex nono ejusdem operis in φοινῖκι. Ἰλλυρικὰ δ', λιβύκη, & μιλλάτειχ, ibique carmen γ' λιβάτ-. μοσσυνοικῶν δ', σπαῦρος. Lib. XVI. operis nomine omisso, αἰγυπτιακὰ.
Salustius, Σαλούστ-, ἄζιλις.
Scepsius, Σκήψ-, κλῆμα. Vide Demetrius.
Scymnus, Σκύμν-, Ἀσίᾳ, in ἄρκτ-. ἐορύκη, ἀγαθὴ. ἃ Θεσμαγόρου, in πορ-, ubi Chius videtur dici χίν-.
Seleucus, Σελεύκ-, β. γλωζῶν, βρυγίφιοι.
Semus, Σῆμ-, Delius, τέχνα.
Simias, Σίμιας forte μ duplo, μασὶν, in ἐμοὶκλαμ.
Simonides, Σιμωνίδης, ἀκμαιάτη, ἀκπαδ-.
Sophanctus, Σοφανθ-, Ἀτταδικὰ κυρε. in κυρδόκη, ὄκρια, φυτκ-, χαμαιάδη.
Sophocles, Σοφοκλῆς, poeta. αἰα, αἰακὸς, &c.
Ejus Λίχας, Λιχαύμιο-, χόρ. αἰχμαλωτίδες, βαμμ. ἰοχαιτοφόρ. αἰολ° in ἰφίκ-.
Ἡ ἐρικλεῖ, χόρτ.
Ἰπποῦν, ὠλαν-.
λαμιαῖς, χρυσ.
Πηλεῖ, κυκιτ.
πειθωνι, χρικός.
Τυῖκερ, Τυχερὸ-.
τυμπανιστὴς, χαλκεῖοι.
φωτὶ, βάκχ-. φελέρ, ἄτ.
Sophocles, Apollonii argonautarum interpres, in ἀ ἄειρ-, ἀθέρ, πρωφορ.
Larissæus, κρίνια.
Sostratus, Σωστρᾶτ-, Phanagorita, μακκλη.
Soterichus, Σωτήρι-, ὕπατ.
Stephanus, Στεφαν-, sua βυζαντικῆ citat, χάτ.
Strabo, Στράβων, passim.
Suidas, Σουΐδας χρονολογίας, ἄμαρ-.
Sunius, Σούν-, ὁ ἀρκάδικὸς, ἰδιωμάτ. Citatur & in κραῖρα.
Synesius, Συνήσ-, ἐπιστολῆ, λύκρατία.

Teucrus, Τεύκρ-, Cyzicenus, βυθρεώδης.
Teupalus, Τεύπαλ-, Γλαυκῆ scripsit, αἰσχία.
Technicus, Τεχνίδης, in ἀκάλη, κλοδόχαγκ Liber XII. in ἐ ῥβάλλ adducitur. Vide Apollonius.
Theagenes, Θεάγενης, ἀκκεσμαιαὶ, Μακεδόνες, ἀλόη, ἔαπα, ἰπλόβρ-. Καμικὸς, πρεσβίλη.
Theo Θέων, ἀ λόβ-, ἀργόνοι, ὑπηρσίων in Lycophronem, αἰπεια, ἀυλαια. in Nicandrum, κραῖρα
Theodectes, Θεοδέκ-ης, scripsit Tragœdias L, Rhetorica & Orationes. Φασηλὶς vide.
Theodoridas, Θεοδωρίδας, κόρυσσ.
Theophrastus, Θεόφραστ-, in ἄψαρ-, χαλκ.
Theophilus, Θεόφιλ-, in ἀσυγκρίτοις, παλικη.
Theopompus, Θεόπομπ-, persæpe citatur.
Ἐπιλλικῶν δ', ἀσσυρίδι. ἡ, ἰμβάθυρ. φιλιππικῶν δ', ἀλκάστη ι, ἀμφοκλεῖ, ἄζηρις, ἀζήνιος. λθ', αἰσιμι. Multi etiam ejus libri, suppresso nomine passim citantur: ut μζ, in ἀ τάγος. ιβ', βαρπτον. ιϛ', in αἰγίμπτ & ἄλεια. ιζ', in μυζόμπεια, &c.
Thucydides, Θουκυδίδης, passim ejus historici libri adducuntur.
Timæus, Τίμαιος, ἀργύριοι, ἀτακτοφόρ, μαζόπολις.
Timagenes, ἃ βασιλίων, Τιμαγένης, μιλτωμ.
Timagoras, Τιμαγόρας, σπάρτ.
Timo, Τίμων, Σιλλοι, φλιῶς.
Timocrates, Τιμοκράτης, Adramyttenus, ὄφρεξ.
Timosthenes, Τιμοσθένης, ἀλεξανδρία, ἄπτια, δότωκη. τυδία ζωμ, ἀχαΐα.
Timotheus, Τιμόθ-. Milesius. Musica ejus opera, μιλτητὸς
Tryphon, Τρύφων, ἄλκιι, αὐλὶς, ὗλαι, aliib.
περιπόμμις, in ἀγγαῖ, λίπαδαπία, λεπαδὸν.

Ulpianus, Οὐλπιανὸς, Ἀγρώκιος, τρίπτυ.

Uranius,

Uranius, Οὐρανιῶν, Α'ρχαϊκῶν α', in αὐταῦ. β', ἀναμείων, Αἰολικῶν γ', ἄλλα σλοιοί, ἀπραμίτου.

Xanthus, Ξάνθος, λυδιακῶν β', in ἀρχαιολογ. φ', ἱστορία. χ', in ἀσσυρίων (unde Lydum fuisse liquet) & ex λόγοις, ἀπορία, & ἀπιδίη.

Xenagoras, Ξενάγορας, in ἀνάβασιν, κορυφαὶ, χορτοὶ.

Xenion, Ξενίων, Κρητικῆς, ἀρχαίας, δημοσίας.

Xenophantus, Ξενοφάντος, ἀλλὰ ἀφανίδης.

Xenophon, Ξενοφῶν, ἀναβάσεως ἑ, δυναμ.

Ε'κλογικῶν α', χώμασ.

σ', δ'ταλα.

ἱστοριχῶν, φάλαγξ.

Alius videtur, qui ἐκκαιδεκάτῳ in Οὐλυμπ. citatur. & ἀναμετρήσεως in ἀρωπός.

Zenodotus, Ζηνόδοτος, δυδίνη.

Zopyrus, Ζώπυρος, ἀφεγδηνᾶς.

¶ *Si qui alii nominantur, quorum tamen testimoniis autor non utitur, neque opera nominat, eos in alterum Indicem rejectos, scire te volui.*

SCRIPTORUM, QUI IN STEPHANO citantur, Elenchi ab Xylandro compositi finis.

VERBORVM ET RERVM QVÆ IN STEPHANI DE URBIB.

Commentario continentur, locuples INDEX.

α A b initio abjicitur, ἀπαιτός. α non compositum, sed pars thematis, ἄσφαξ. α in fine breve, γῆ. ab ά deducta, δίοικα. α desinentium penultimæ quantitas, κρεῖα. α de medio sublatum, Υάμνια. α femininorum localium παρόνυμα, ἀγυιά. in α pluralium gentilia, ἄδεγγα. α pro ᾳ, μῆλα.

Abæ, τέγεα.

Abantes, Εὔβοια, ἐλαφίη.

Abas, Ἄβας. Ejus filii, ἀβῖναι.

Abasgi, σαπιγαί.

Abice, ὑλία.

Aborus fluvius, ἴβηρα.

Abydus Ægypti, Ἄβυδος.

Acacallis, Κυδωνία, Οὐακάλλη.

Academia, ἀκαδήμεια.

Acamas, Παρθάων.

Acamantis, κύπρος.

Acamas, σωλάδα, χορτάς.

Acaris urbs, κρεῖα.

Acarnanica gentilia, μάκαρα.

Accentus diversitas in substantivis & adjectivis, Α'χαΐη.

Acheus, Πηλεμαΐς.

Achillus, in ἀκάλη.

Acesines fl. ζωνάς.

Achæi in Thessalia, φαρσάλ.

Achelous, Ἀχελωΐτης, χαλκίς.

Achlys qua natura, γύαρ.

Achæi, & Α'χαιὸς, Ἰχναί.

Aciamus Lydorum rex, Ἀσκάλων.

Acmon, Δακτύλων.

Acrisius, Ἀκρίσιος, φάραγξ.

Acritas, χαλκηδών.

Acritus, χαλκίτης.

Acrocorinthus, ἀκροκόρινθος.

Actæ, Ἴλιον κρηπὶς ἀκτή.

Actis, ἰλὺς πίλις.

Adonis, Ἀδωνίδηνοι, ἀμαθὸς, βοῦδώνης.

Adramyles, ψυχίδεα.

Adrastus philosophus, φίλιππος.

Adria, Ὑόνιον.

Adrianopolis, ἀνδρίανα, γοητὶς, τραβάνικα.

Adrianopolitæ, ποιμανίσιοι.

Adrianus, μῆδος, πάλμυρα, Οὐλυμπίνιον.

Adrianæ Athenæ, ibidem.

Adrias, χρυσοφόρος.

Adrumetum, Α'δρύμητος.

Adrumus, τύπος.

adverbium pro gentili, βατὶ.

Æa, φάσις.

Æacidæ insulæ, αὐάτη.

Æacus fl. Naxiorum.

Æeta, παλικίπαιοι.

Æegæa, κόρυς.

Ægæum mare, Ægon, ibidem.

Ægei filia, ἀμόργη. genus, μάγαρα.

Ægiale, ἄμοργος.

Ægimus, δυμᾶν.

Ægina, μυρμιδόνια.

Ægle, σύμη.

Ægyptus, Αἴγυπτος.

Ægyptiorum gentilium forma, ἄνδυκα, βύσλος, μαγδωλὸς, μάγνα, Ἴσιακα.

Ægys, κόρυς.

Æneas, μόκρος.

Ænejus, κῶς.

Ænesias philosophus, μιχάλη πόλις.

Ænus, κραπηδαί.

Æoles accentum mutant, ἄδεια.

Æolicus accentus, δωλίς.

Æolica dialectus, χῶροι, κρεῖα.

Æolus, μίλητος.

Æoli insulæ, ἰσμάκαρα.

Aeria, ἀέγιπλος, Ἠάων, κρήτη, λιβύη:

Æs Cyprium, Ζεμάτων.

Æsculapius Cautius, κῶς.

Æthiopia, Λιβύη.

Æthiopica gentilia, ἄσσις.

Ætia, αἶσος, Αἰγιαλός.

Ætna, πελωρὶς.

Africorum gentilium forma, αἰγιλιμπρός, γηθυόεσσα, μυρμάρη, ἀφρίκη.

Agaetes, παλικίπαιοι.

Agalmasis, φάλαγξ.

Agamedes, ἄλαρα.

Agamemno, χρυσόπολις, λάμπη.

Agathusa, Τήλος.

Agathyrsus, Γιλωνός.

Agenor, Ἠάων, φοινίκη.

Aggæi, ἔαδος.

Agraulus, ἀκροπόλη.

Agrei, Χωρεμπαῖοι.

Agrippina, Παοδαβερία.

Aiginea, ἀπήλαια.

aia derivativa unde, πάτη.

aia desinentium localium accentus, Α'ταιέα

Aca, διστομιάς.

Aiax, Νάρυξ, φιλαίδαι.

Aiacis F. Βασιλεάδης.

Ægialeia, ἄργος.

Aigaibos, κορυκίαιοι.

Aigos, κῶμαι.

aikos, βυθιος.

aion desinentium accentus, ἀρμαχαῖον.

Æthiopes, Ἴβηρ.

Æthræa, ῥόδος.

Αἶλα, equus. ἀλαβάνδα, ἐκμαλία.

Album Syris ut dicatur, ἄλβαγρ.
Alcæus, Ἀλκαῖος.
Alce, ἀλφάδιον.
Alcippe Martis f. Ἄλκιππη πάγος.
Alemæon, in ἀμφιάρεω. φονίαμ.
Alexander, ἀλεξάνδρεια, χάραξ.
Alexander Ætolus, πανύασσις.
Alexandri Asclepiadæ patria, κυπαρίσσος.
Alexandrea, ἄστυ, βασάνισις, φάρος.
ἀλεξιφαρμάκια, Ἀλεξάνδρεια.
ἁλιεῖς, Τέρμνος.
Alicyrna, χαλκίς.
ἀλικρεμασταί, ἀδάμας.
ἁλικαρναῆς, ἰδιωμός.
Alimeda nympha, ὠμαστικός.
Alisa, κρόμ.
ἄλις, αὐλός.
ἀλκυόνιον, ἀσπάλαξ.
Almonia, μυῶν.
Aloeus, μάζμ.
Alone, βιοῦκος.
Alopecia, ἴασις, κόλαξ.
Alsus, ἄζωστος.
Alsus, φλοῶν.
Alpes, ὑπερβόρειοι.
Alphei fons, ἀσπίς.
Althemenes, Κρητίνεια.
Alyattis filii, ἀδημονῆσαι.
Alys, σιμόλιον.
Amalecitæ, Γομολίτης.
Amamassus, ἱρικόγλα.
Amanus mons, μελιτινή.
Amarax, ἴρυγξ.
Amaltris, κράμπη, σκιμπόδι.
Amathusia, κύσαβις.
Amazones, ἱρισός.
Amazonum nomina, ἡγεδώ, viri, χαροπεῖς.
Amazonium, κόμη.
Ambracia, διξάμενος, ἰτέα.
Ambrones mons, διξάμης.
Amilodorus, σιδύκη.
Ammana, φιλαδελφία.
Ammonia, παιανιεῖον.
Ammonis, λίνον.
Ammonis oraculum, ἄφυλλος.
Amphæ, κάδος.
Amphiaraus, φοῖβος, ἀξιόμαχος.
Amphictyon, βουβῶν.
Amphidocus, ἄκαλλος.
Amphilytus fl. ἀσσυρίη.
Amphion, ἀνάπαυσις, Τίθραμμα.
Amphithea, Τανάδος.
Amphitruo, ἡδύοσμος.
Ampyx, φαμίνη.
Amyclæi, σύνοψις.
Amyclas, λακεδαίμων.
Amymuci, αἰγαπιοί.
Amymones, χρήνη.
Anabinus, ἰσάλκης, μηλιάς.
Anachinæum, δρακοντίον.
Anactor, Anactoria, μήλη.
Anadræmus, ἀκρόπολις.
Ananias, ἀνάδρος.
anapæthici lex, πλημμελεῖς.
ἀναπλασμένοι, πάχος.
Anaplus, γυμνασιαρχεῖον.
Anathaliopolis, ἄκρα.
Anaxithea, ἄλκις.
Anatha, Τάρος.
Anaxi mater, ἀγαπήλαμα.
Anchises, ἐφορία, ubi sepultus, αἴτημα.
Ancora, πίκασις.
Andanum, βάζγαμα.
Andes, viri nomen, Ἄνδης.
Androclus, βασσαί.
Andromeda, χαλδαῖοι.
Anginum pugil, αἰσχύδη.
Anicetus, Γεμινιανός.
in anis gentilium canon, ἀγκυρεύς, ἄσπρος, ἀτρέα.
Anthanis, Τεγεάτιδι.
Antheia, Σάμαι, τράπεις.
Anthemusia, σαμός.
Antheus Neptuni f. Ἀνθήλη.
Anthus, ἀνθηδών.
Antia, Italiæ urbs, ἄγγελος.
Antibius philosophus, ἀσκληπιόν.
Anticragus, κορύφη.
Antigonea, νίκαια.
Antigonus γραμματικός, φίλα.
Antiochea, Γάδαρα, ἰόπη.
Antiochus, ἔρως, σωτὴρ, τάπης, τραγῳδικός.
Antiochi Cyzici philosophi patria, ἀσκαλών.
Antiope, ὀρέα, ὑπία.
Antiphellus, φιλῆς.
Antiphemus, Γίλα.
ἀντιφράσεως exemplum, in etymo ἀρδωνίας.
Antissa, ἀμφίσσα.
Antra deorum, κορύφη.
Antrou, ἀγκών.
Antrum nympharum, κύκνος.
Anubis, κυνὸς κάλλ.
Aonia, βοιωτία.
Aorus, δρομήρεια.
Apamia, μόρελλα.
Apharetiadæ, φαρσάλ.
Aphidnæ proditæ, Τιτακίδαι.
Aphrodisias, μεγάλη πόλις, ὑπολογιζόμ.
Apia, Πελοποννησος.
Apidon, Apis, in ἄπια.
ἀπὸ pro μεῖζον superlative, σίναρχος.
ἀποβαίνεσθαι, βαθρωθῆς.
Apollo ubi cultus, χρώσι. Ubi natus, τέγεα.
Apollo purgatus, ἀλιτικός.
Apollinis nomina, ἀκεσίστατος. Acræphius, ἀκταῖος. Actius & Epactius, ἄκτιος, & ἄκτιος ibidem Actæus. ἀγυιάτης, ἀγυιᾶ, αὐστηρός. αὐστηρὸς, βορεαστικὸς, χείσιος, ἐλαφοί, ἔλλοι, ἐλλοπία, ἐλλόπιον. Callæus, in ἐνοσίχθων. ἐμμανὴς, ἐνυπτήτης. Grynæus, χρυσοκόμης. Idæus, ἰδαῖος, ἰδικὸς, ἰδιωτικὸς, κορυφαῖος, λαφυστίου λιβηνός, Lyceus, Λύκαια, λύκειος, Λυκωρεύς, ἀπομυόφιλος. Malois, νάπη, πάπυρος, πύθιος, Πυθὼ Σαλαμινιάς, σταλαεὺς, συφλίκιος, ὑέρια. Telmissius, τελμήσσιος, Τανάδος. Θυμβραῖος. Tragius, Τραγαῖα ὀλάπτης, in ἐμπύημα ζόφος. ἐφυδάτιος, ἰησμόνης, ὕλη, ὑλάκαια, ζωστήρ.
Apollodorus, νίκαια.
Apollonia, χαλκάσπις, κυδώνια.
Apollonias, κυπάρισσος, Ἰησιζόμ.
Apollonii historici patria, ἀσκληπιόν.
Apollonius, κρηπίδωμα. δέρμηστος, λυτὸς πόλις.
Apollonius grammaticus, μωνύδιον.
Apollophanes Stoicus, αἰλιανός.
λασκυδίσιον, σανίδιον.
Apsinthus, κολπικὸν, χρῆσις.
Apsynthus, αἴσυλος.
Apsyrtus, ἔμπλεος.
Aquæ mirum, τὸν.
Ἀρὰ, omen, in Τιτᾶς.
Arabiæ nomen, ἴλλυσις.
Arabum gentilia ut tormentur, ἄλωσις, χαλκᾶς, δαῦν, ζέσπερα.
Arabicum mare, βρεγχία.
Aradus, αἰνιόχεια.
Arathyrea, φιλῆς.
Arcesilaa, ibidem.
Arcas, αἴσυλος, δρομήρεια.
Araxes, ὑπερφανῆς.
Arbazani, ἰππικοὶ.
Arcadiæ divino, ἀζῶνια.
Arcadum gentilia, ἀμφία, ἀλφοί, ἀλφία.
Arcellicerata, ὑπηρέτης.
Arcelidæ, ἀρκεῖς.
Arcelina, ἀμοργός.
Archias Corinthius, συρακόσιος.
Archonnelus, Κυζικηνός.
Ardea, Ulyssis f. ἄντα.
ἄρδω, ἀρίθμιον.
Aregonus, Νίκαια.
Arcopoli, in Ἀθαμάντιδι, βασιλεμένα.
Arestor, πατρικία.
Aretas, Λύκαια.
Argades, αἰχμοφόροι.
Argeia, ὑπεῖκες.
Argenteus mons, ἄργιλλος.
Argivi, ἔρεσσε, φαλίσκος.
Argonautæ, ἀνεγγίτης.
Argos, ἰσαχία, πατρικία, πλουσίως.
Aria, Ἀρεῖα.
Ariadne, Δεσποινία.
Arimaspi, ὑπογρίπται, ὑπογρύσιοι.
Ariobarzanes, ἄγκυρα.
Arion, μάγμασα.
Aristander, φασηλίς.
Aristo Peripateticus, Γαλ. Rhetor, Γάμασα.
Aristocles, κάμος.
Aristomenis Messenii fabula, ἀκόντια.
Aristophanes, Μᾶλος.
Aristoteles, σκάλμα.
Aristoxeni patria, ἄβρας.
Armæa, φαμάκια, φιλλυρικός.
Arnc. χαμαιπίτια.
Ἀρόμιος ὄνος, μισθωτός.
Arpina, Ὀλύμπια.
Arsace, βάρσα.
Arsinoe, ἱρισός, μάμμη, Ἰαὼβδος.
Artabazi, ἀρχαῖα.
Artaxana, ὑπίοι.
Artaxerxes, κυβέλεια.
Artaxerxæ, ἀβρωτία.
Artemidilaea, ζάλη.
Artinia palus, ἄφυλλος.
Arus fl. Lyciæ, ὄβρις.
Asia, ἰρικόν.
Asianorum gentilia, ἄδεσπα, μασσάλιον ἀσκαλαφωτιανοκαλλές.
Asianius, ἀρίσταν
Aschylitæ, in ἀνάπαυσις.
Asclepiades, διβράχιον, μόρελλα, νίκαια.
Asclepiadæ, κῶς.
Asens gigas, Δαμασιχθὼν.
Asdrubal, τραγῳδῶν.
Asibe, ἀλλοιόζα.
Asopus, χαλκίς.
Asparagi grandes, γαβίδιον.
Aspledon, ὑπία.
Asseliones, Γοσσήνης.
Assæ, κρώδιλα
Assartæ, φιλαδελφία.
Asteria, ἄλλο, ὑδίζομ.
Asterope, in ἀκεσίγαμος, Oceani filia.
ἀστὴρ βιόλεον, βασάνια.
Astrabe, κρώδ.
ἄστυ, Ἀλκμαιόνιον.
Astyages, παπαγερύθεια.
Astyocha, ἴρυγξ.
Atabyrii montes, κρυβρία.
Atalanta, χρυσός.
ἀτακτοῦντες, ἀκμαῖος, ἄτλαντες.
Atcii, ἀσπιστὴς.
ἄτης gentilia, ἀλφοί

At.

Αἰμιλιανὸς, πίνε.
Athames, ἀκριβὴς φία, ἄλφ.
Athas, Λακεδαίμ.
Athe excuntium tónus, διαίλμ.
Athenæ novæ, ἀνωπόλεως.
Athenienium tribus & senatus, Βερενικίδης.
Athmoneus, ἀθμονεύς.
Athmonia, ἀθμονία.
Atlantes, ἀτλαντικὸς ὠκεανός.
Atlantis, ἀτλαντὶς νῆσος, ἀφροδίτης.
Atlantis, ἀτλαντὶς γῆ, ψευδὴς.
Athrax, ἀνθρακ.
Atrax, ἄτραξ.
Atropatene, ἀτροπάτ.
Attea palus, βοιωτ.
Attalea tribus Attica, ἀγγῆς.
Attalis tribus Atticæ, Ἀτταλικὴ φυλή.
Attalus, βασ κιβωτὸς, φιλαδελφ.
Attica, ἀττικὴ.
Attica nomina, ἀγγῆς.
Atticæ divisio, Ἰσοστάσιος. urbes, ἐπίκλ.
Attis, Γάλλος.
Aturia, Νῖνος.
Auge, πηγὴ, τόκος.
Augusta, αὐγ.
αὐλὼν Syriæ, ὀρεινὸς.
Aulonia, καυλωνία.
Avus fl. παφλαγ.
Ausoni, λιπάρης.
Aulonia, ἐπτ.
Autander, Ἰαόνιος.
Autheadæ, αὐθέαι.
Aziris, ἀζιρὶς, ἀζιρηνὸς.
Axius fl. κεντ.
Axi, ἀξοὶ.
Aza, ἄζοι, ζάζα.
Azania, ἀζανία.

B in v, Vienna, βίεννα.
Β in μ, Ἀβδῆρες, ἀμαυσία.
Babylon, Χαλδαῖοι.
Babylonis arx, πύλεον.
Bacchus. vide Deriades. & in γίγαντ. πρόσπ. (γηγ.
Bacchus, βρόμιος, βρόμιος ὀρεσίβιος, ἐριβόης, ἐριβρόμιος, λύσιος, φλοῖος, βάκχος, σαμοθρᾴκιος, ὑδρόκαρπ.
Bacchus vinctus, βακχικὸς. ut natus, νικ. nutritus, μαίσαρις, & μαίσσαρις.
Bacchi simulacrum, διονύσιος.
Bacchylides, Ἰούλις.
Bactra, Ζωρόαστρα.
Bætica, Ἰμφιδανία.
Βαλήλαι, βαιτῆ.
Βαίτη victoria, ἀλαβάνδα.
Bardines fl. βαρδανάτης.
Barinas rhetor, Βαρίνας.
Bateia, βατήνη.
Bato, Βάτων.
Battus, Ἴρασσα.
Βάξιον, ἀξιὸν.
Becheires, χεῖ.
Βῆχες, μάτηλις.
Βῆρις, βήλεμος.
Belea, ἐλαία.
Bellerophontes, βελλεροφόντ, Ἐφυραῖ, ὑδάτιος.
Belus, Ἀζοχεῖος, λάκκος, Σιλλυκὸς, Ζήλος, Ζήθος.
Beres, μίλτος.
Beronice, Ἐπωτικὴ.
Berrhœa, μίλτος.
Bessi, πλεονεκτικ.
Bezeires, χεῖ.
Biblis, καυῶν.
Bilæus fluvius, Ψύλλα, πίν.
Bithalbe, Ἰκαλίππολις.
Bithyni, τρυμνὸν.
Bizyæ, Γλίνη.
βλαισόμματ, ἰνδικὴ.
Blæsus, στρατηλάσιος παιστὸς, Καικίνν.
βλίμβος, μυμαλλίμβ.
βοιδυνία, δυδύνη.
Bœbeis lacus, ξυνὸς.
Bœotia, ὠγυγία. inundata, πλαταιικ.
Βοῖρα, ὑ. κρωσσῶν.
Botiæi, νίκαια.
βολὶς, βρυβδεία, μυσπωδεία, σπλυρδεία.
Britanni, πρεττανικ.
Bucephala, βοὸς κεφαλαῖ.
Budini, γελωνὸς.
Bunomeia, πίλλα.
Butis, πίλλα
βυβλος, μύλος.
Byle, ἴλιαι.
Byzantium oppugnatum, βίαντος.
Byzas, γυναικόπολις.
Βοζῆρις, ἐσταλαγμάτιν.

Cabarnis, πίσος.
Cabires, ἰμβρος.
καικρῖνα, καρίκνιον.
Cadmus, βοιωτὸς, βυβλὸς, δώρδωτος, μυκηναῖος ἐυρὺς fluvius, κεφαλληνία.
Καισαρολις, καρχηδὼν.
Cæsarea, μαῦρος.
Calaber, Ταυρὸς.
Calænum, Καλὸς.
Calceus, λακεδαίμων, πέρσης, σικυὼν, σκυθικ.
καλὰ, δημ. Atticæ, ἀζηνὶς.
καλὴ ἀκτὴ in Sicilia, ἀπολλωνία.
Calliroe, ἀλκυόνιδες. palus, ἀσωπίχια.
Calui, μύκηνος.
Calybe, χαλκαρίωσ.
Calycadnus fl. ὀρεία.
Calydnus fl. ὀρία.
Calydonius aper, κρεμυσ.
Calyso, νυμφαῖα.
Cambyſene, ἐρεβίνθ.
Cambyſſeni, κυναγὸς νόμος.
Camimus, αἰμωνία.
Camirus, ἱερὸς πύντ.
Canii, Κανῖ, in αἰγάπης.
Canebium, κύον.
Capys, καφῦς.
Car, σανάγκλαι.
Carbalis, σολπὶ.
Carbas ventus, καρπασία.
Carbasia, καρπασία.
Carcesia, us, ἀμφορεύς.
Cardia, λυσιμαχία.
Cares, μεσσυλοι.
Caria, κᾶν, σκιρῖτις, χρυσορις.
Carum gentilia, ἄθαγτια, ἀθημοῦσα, ἐρίλ, τάλαντ.
Καρικὸν, ἰκλωνικὸν.
Carius, πέρρη.
Carmanii, δημοτικὸν.
Καρὴν, αὐλαί.
Carneades, καρχηδών
Carpetani Celtæ, ἀλία.
Caryſtis, κρία.
Caryſtus, μύκηνος.
Caſandrea, πολίδαια.
Caſmenæus, ἴλιον.
Caſtnium, κρίτη.
Caſtores, δικαίλα, ἐπαδάμεια.
Caſtorum templum, θραμιταῖ.
καθηρεὺς, καφηρεὺς.
καθαίρεσιος, ἀνημέρια.
Catria, Αἴγυπτος.
Caucon fluvius, Cauconis urbs, Δύμη.
Caucones, Μάκιστος.
Caulon, αὐλὼν.
Cebriones, Καβρωνία.
Cecropis filix, ἀκρόπολ.
Cecropidæ, ἐπτάφυλοι.
Cecropium, ἄκρον.
Κεῖος, σπῦσα.
Celænæ, ἀπόμπα, χάραξ.
Celbianus Lydiæ campus, ἄκρον, κιλλυβὸς, κελαινὸς.
Cellarsiath, ἰσὴς.
Centauri, ἄμμων.
Centum insulæ, Σικελία.
Cephallenia, κεφάλλ.
Cephali filii, κεφάλ.
Cephenes, ἴασπ, χαλδαῖοι.
Cephenia, λιβύη.
Cepheus, χαλδαῖος, ἴασπ.
Cephisis, πλαρυσίαν.
Ceraines, Δωτίνιος.
Cerambyces fl. ἰδαῖος.
Ceramicus, ἐκβόλιμ.
κέραμος, χάλα.
Cerastis, κυπρ.
Cerphacus, κόμυρ, λίβδ.
Cercetai, χαλκίπατ.
Cercetius mons, πτολία.
Cercidas legumlator, μεγάλη πόλις.
Cercyra, Φαίαξ.
Ceres, κυκεὼν, μιλήσ, πόσ, βάκχειος, σπέρ, χλοία, ἡσυχοφόρ, δρυμία.
Ceretes, βερεκύνθ.
Cerycus ſophista, Γέργυς.
Ceſtria, Τεγία.
Ceſtrinia, Ceſtrinius, καπρωνία.
Χαῶν, ἰρυσίκη.
Chæreas Ægypti urbs, ἐρεγία νῆσ.
Chalcenor, ἰδαῖος.
Chalcidenſes, αἰδηψ.
Chalcitis, χαλκιδών.
Chaldene, Πιτθία.
Chalybdicum τύμπανα, λακιδαίμων.
Chamædaphne herba, ἀλεξιφάρμ.
Chamæleon, γελωὸς.
Characmobi, ἀδαρύπολις.
Chares Cleocharis F. ἀζηνὶς.
Charidemus, χαλκηδόνιος.
Charondas, Καῦλις.
Chattenia, λαῦαι.
Cheiron, κάρυς.
Chembis, χεμμις.
Cherneſſus, χεῤῥόνησ.
Cherroneſus, ἀπόμπα.
Cherrura, χεῤῥόνησ.
χίτων proprium, βισσίνις.
Chius, βισσίνας, ἴφιος.
Chlamydia, δλλ.
Chœrillus, ἱασσεύς.
χωλὸν τοῖχ, τὸν τοῖχ.
chorus, αἰμφτία.
Chryſaor, μωλασσ.
Chryſaoras fl. μαίσσαρις.
Chryſaoris, ἰδαῖος.
Chryſe, φλοῖσσ.
Chryſeis, χρυσόπολις.
Chryſippe, ἱππάς.
Chryſopolis, δρύμασ.
Chthonia, κρήτη.
χθονοφύλις, φλιῶς.
Cibyra, πηδάλιος.
Cibyras, βῶσ.
Cicones, κύζικ.
Ciconiæ immunes, Ἡσπλία.
Cidænis, ἐλαία.
Cierium, ἄρρη.
Cilicia aſpera, Σιλλύκια, hypoplacia, ὑπόπ.
Ciliciæ divisio, πτολία.
Cilicum gentilia, κρατηλία.
Cillæus Apollo, ἐκβόλιος.
Cimmerii, ἀκρωτηρ, σύκων.

Cindapsus, μεταφόρεια,
Cindra, Γενόβρα.
Cinædocolpitæ, ζαδρόμυο.
Cinurus, μάκελον.
Cinyras, ἀμφιθὺς, κρύφιον.
Cius urbs Mysiæ, ἄγκυρα.
Cipsius, λιμενψ⊙.
Circes & Ulyssis filii, Ἀντία.
Cisia, Cisii, σῖσα.
Cisthene, πίσσα.
Claudia, ἀλκεδιάβρεια.
Clavis, Ἀκκεδαίμων.
Clazomenæ, λάμψ⊙.
Cleanthis philosophi patria, ἄσ⊙.
Cleitus, πτελέη.
Cleochares, ἀγγεῖλα.
Cleomachus, κρᾶτον, κρᾶ⊙.
Cleomenes Leonidæ frater, ἀνήνεα.
Clinus viri nomen, Ἀπτακία.
Clitomachus, κερχνδών.
Clymenus, ἀξία, ἀσπαλαθών.
Clytias, πέφυλα.
Cnidii, δῶπον.
Cnopi urbs, ἰρνυθεψ.
Cocalus Dædali F. κάμικ⊙.
Cœa, Ἰησαῖς.
Cœlesyriæ quot urbes, γλεφατα.
Cœli & Terræ filii, ᾠδαια, κελιδία.
Cœnia, Ἰησαῖς.
Cœranus fl. ἄδωνα.
Coi, μάρεψ.
κοινωνικὰ Græcorum, πάτρα, φυλέ.
Coli phryges, ἀνδιχομηδολαῖς.
Κόλαι, κόφξει.
Colofaion herba, ἄκη.
Κολοτίης, φοινικη.
Colura, Λίσυρος.
Colyttus, Διομήδα.
κόμμι, ἄκανθ⊙.
communicationis apud Græcos tres species, πάτρα, φυλή.
conjugii lex, πάτρα.
Conon, ψιμαθία.
Constantina, νικηφόρεον.
Constantinopolis, Βυζάντιον.
Constantinus Imperator, Ναϊσσός.
Copais palus, ἄβηκος.
Cophen, Ὀρομαζονία.
Copiæ, Θυρεοι.
Coraxi, χαραμβῶτις.
Corinthus, ἰφυρη, ὑλίς πόλις.
Coronus, φιλαίθη.
Corporum mirum, Ἰησαῖς.
Corronita urbs, χρήσφατ⊙.
Coruorum mirum, κρώνον.
Corycus, ὠπίδεια.
Corydela, χελιδόνιον.
κορωνηφόρος, χῦ⊙.
Coryphalium, πύλ⊙.
Coryphe, Λίσυρος.
Cos, κῶρις.
Cos Cretica, ἄξ⊙.
Cossini, ἀσσιωτις.
Cottyphi, κυκλάδη.
Cotus, ἐλεόβρις.
Crademna, ἀμφιπελις.
Cragus, μιλύας, Τερμίλη.
Crania, Ταξος.
Crates, ἀζηνεύς.
Cremaile, Λάμεσσα.
Cremnia, πρέβον.
Κρῆνίδες, ζυγὰ κ.
Crenides, φίλιπποι.
Crefphontes, ἀνδανία.
Creta, πλαγίς.
Cretheus, ἀμυθαονία, φεραί.
Crocodili, ζάρκα. cicurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, δεκατηρίον.
Crocy lium, ἐκμ⊙.
Croeſſa, Βυζάντιον.
Κρεμμύων, κρεμμύδιον.
Κρὼς, κρώτης τομ⊙, in ἀκρεβίωσι.
Croton, συρακόσιος.
Crotoniatæ, σύβαρις.
Crudelitas, χαλεπρίωσι,
Cruni, διοντεύπολις.
Κρυδὶς Lyciæ, ἀγαθή,
Cumæ Æolicæ, ἀμφιζίτιον.
Cumæi, φαυλία.
Cumanorum opus, αὖ⊙.
Curetes, ἀκκρεταία, αἴθηψ⊙, σκυλλήτιον.
Curetis dicta Acarnania, αἴθηκ.
Cururii, ἰσωκ.
Κυάν⊙ fl. αἶα.
Cyanus ubi nafcitur, δημήτερ⊙.
κυδιστὸν σαύκ⊙, σκίρ⊙.
Cycnus, πτίλε, πτίλ⊙. vide Antiochus.
Cydippe, κόμμ⊙, λίνδ⊙.
Cydnus, ἀγχιάλη, Ταρσός.
Cyllus, ἀγκύλη.
Cyndaraxes, ἀγχιάλη.
Cynetes, γλάπις.
Cyniscas, Κασσάνδρεια.
Cynthus, δῆλ⊙.
Cyon, κυδωλιάτιον.
Cypara, ἀρίζηλον.
Cyparissus, Ἀπολλωνία.
Cyprus, ἴφρε⊙, σφίγελα.
Cyptus, κύπτ⊙.
Cyrba, ἱερὰ πύτνα.
Cyrechata, κύρνος πόλις.
Cyrene, Ἀπολλωνία, Λιβύη.
Cyrenæa ichola, κερχνδών.
Cyrenæi qua re præſtent, βοωλία.
Cyrenia Cypri, πηγαί.
κύρ⊙ Μακεδονική, Μακεδονικ.
Cyrus, πικρεχαΐδαι, μηδοκράτης.
Cytorum, ἄμπελος.
Cyzicus, Βίσβικ⊙.

Dæ, Δαλία.
Dadas, Θερμαϊός.
Dædala, πλαταιός.
Dædalus, ἀλκετρίδης, κάμικ⊙, μυτόγλυπτος.
Daetes, σολιήν.
Dagepſus, Λύκαψ⊙.
Daiphantus, κωνὸς κεφαλή.
Daliſanda, Δαλίσανδα.
Dalmatia, Δελμάλια.
Damæthus, σύρνα.
Danae, ἴπποδ⊙, χαλδαῖοι. herba, Ἀλεξανδρεία.
Danaidæ, ἄλετ⊙.
Darandus, ἔλεφ.
Dardania, πρωΐας.
Dardanus, Δρύοπος, ζάκυνθ⊙.
Darrae, δάρρη.
Daſæ, Δάμη.
Daſcylium, βρύλειον.
Datis, πάρ⊙.
δαῦλον quid, Δαυλία.
Daunotichitæ, σκάμψα.
Decem urbes lacus Alphaltitis, Σοδόμη.
Deianira, ὑλικός.
Deion, φυλάκη.
δεκαέτης, δέρρα.
Delas fl. ἀπαμία.
Delbeia, δέξη.
Delminium, Δέλμιον.
Delus, φάτνη.
δημοκλεί⊙ & δημόσταξιν, in δῆμ⊙.
Demetrias, πάρ⊙.
Demetrius, φίλα.
Demetrius alius, Ὀδησσός.
δήμων ἀττικῶν accentus, ἀγγελή.
Deriades, βαλίμιος, ζαΐ⊙, χάρτα, δάφνη, ἔαρις, ζάθεια, μικαλή, παιδιή, αἴσυη.
Derris, Τερένη.
Deucalio, Μακεδονικ. ejus arca, πίτυος⊙. diluvium, ἰκόνιον. filius, χρόνιος.
Dexiphanes, φάτ⊙.
Dia, Diades, Dias, ἀθήνη.
Diagoras, μῆλ⊙.
Diana Æthiopia, in αἰδίκιον. ἀναμὼ ἄνυμα, βίεμπαμα. Brauronia, βραύρων. κορυφαία, κραῖλεαν, ἴφρε⊙. Gazoria, ζαζωρ⊙. Γυμνασία. Iasis, ἴασις. Mecrocilla, μακρόσιον. μακρόζωα, μακρύχια. Oenoatis, Οἰνόη. περγία⊙, Pergaia, πέργη. σύμφυλ⊙, ταυροπόλιον.
Diexarchcia, Πελίλαι.
Dieſtæ Macedoniæ, πασσ.
Dii Mylantii, μυλαντία.
Diluvium, μυτιή, ἰκόνιον, πελλανή, ὠγυγός.
Diogenes phyſicus, Δημοκρίτια, ſophiſta, ἀδείλη.
Diognetus, κερχνδών.
Diolcus, ἀρυτός.
Diolibitcs, μαγδωλός.
Diomus, Diomeia, Κασσάνδρεια.
Dionyſius Heraclex tyrannus, ὠμοφαγία. medicus, περῶς.
Dioſcorides medicus, ἀνάζαξος.
Dioſpolis, Διόσπ⊙.
Diotimus Adramyttenus, γάργαρα, δήλιον, ἄργ⊙.
Dirbæ Scythiæ, πίνε.
Divinationes, θρῖα.
Dius, ἀθήνη.
Dizeires, χῦ.
Dmoitæ, χῶα.
Docimea, σιώπαδα.
Dodecapolis Cariæ, σκιρῶν.
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δολίχιον.
Doliche, ἴπαρ⊙.
Doliones, κύζικ⊙.
Doloncus, Βιθυνία, θρῆκη.
Domitiana, ἀλκεδάνδρια.
Doricum πῶν pro παιῶν, παῖσν.
Dorice ἀ pro η, μῆλ⊙.
Dorienſes, ἀρμή, κρωβύλη. eorum tribus, Δημοι.
Doridis tres urbes, κύπαρ.
Dorius campus, χρύση.
Dormiſcus, Δορίσκ⊙.
Dorotheus grammaticus, ἀστραλόν.
Dorus, συγγαμίαν.
δ⊙ exeuntium tonus, Βαλλ⊙.
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Δυσήρης διαφορεῖ.
Drangæ, φρύλλα.
Drepane, φαίακ, χαρία. Bithynica, σφίγκ⊙.
δρέπ⊙, φρύκιον.
Dryopes, ἡμέα.
Dryopis, κύβ⊙.
Dryuſa, σάμ⊙.
à Duobus unum deductum gentile, παρθένιος ἱερὸν, παῖδα πόλις.
Dymbrius, δύμβρα.
δύλιχός πόν⊙, βυζάντιος, χαμαιλεύς, ἄξιος.

In n definentium, & ab iis deductorum tonus, αὐλαί, σῖδη. gentilia ab in n exeuntibus, ἀσπερχάνη.

in ια, ἀχαΐμενια.
Ebudæ, αἰβύδαι.
Ebura, αἰβύρα.
Ecbatana, πατρίσσεια.
Echecratidas philoſophus, μηθύμνα.
Echemus, ἔκεμβρος.
ἐδῶ Thebaicum, ἔσαβρα.
εἰδυῖς, ἄστυνόμ⊙.

Cindapsus, μασταύρωδα.
Cindra, Τόνδηρα.
Cinædocolpitæ, ζωδράμυν.
Cinurus, μάριον.
Cinyras, ἀμφαθής, κρύφιος.
Cius urbs Mysiæ, ἄγκυρα.
Cipilius, λάμψ☉.
Circes & Ulyssis filii, Α''ιλημ.
Cisia, Cisii, σῦσος.
Citthene, πάσσα.
Claudia, ἀλαξάνδρεια.
Clavis, Λακεδαίμων.
Clazomenæ, λάμψ☉.
Cleanthis philosophi patria, ἄσσ☉.
Cleitus, παιδίον.
Cleochares, ἀγγελή.
Cleomachus, κρίσις, κρύφ☉.
Cleomenes Leonidæ frater, ἀνδρία.
Clinus viri nomen, λόπποδος.
Clitomachus, κυρηνδών.
Clymenus, ἄξια, ἀσπληδών.
Clytias, πτέρυλία.
Cnidii, δῦπον.
Cnopi urbs, Ἰουδαία.
Cocalus Dædali F. κάμικ☉.
Cœa, Ἰκεσίς.
Cœlefyriæ quot urbes, χάρσια.
Cœli & Terræ filii, ἄσσια, πελλάδια.
Cœnia, Ἰουλίς.
Cœranus fl. ἄνδρα.
Coi, ἀσσηψ.
κρίσεις Græcorum, πάτρα, φυλή.
Coli Phryges, ἀνδρακιδυλάς.
Κῶλοι, κασκῆοι.
Colophon herba, ἄσσ.
Κολοσσής, φοινίκη.
Colura, Αἴγειρος.
Colyttus, Διόμεια.
κόμμι, ἔπαυ☉.
communicationis apud Græcos tres species, πάτρα, φυλή.
conjugii lex, πάτρα.
Conon, Ψωμάδα.
Constantina, νικηφόρια.
Constantinopolis, Βυζάντιον.
Constantinus Imperator, Ναϊσσός.
Copais palus, ἄδρημ.
Cophen, ἀσχάμεδα.
Copiæ, Θυρεῖοι.
Coraxi, χαλκιδάτην.
Corinthus, ἴφυρη, ἰλίη πόλις.
Coronus, φιλαίθη.
Corporum mirum, Ἰουδαίς.
Corronita urbs, χθόνιος☉.
Coruorum mirum, κρόκιον.
Corycus, ἀπάλλη.
Corydela, χαλκίδιον.
κρεωπόφαγοι, ζῷ☉.
Coryphantum, πύλ☉.
Coryphe, Αἰόλη.
Cos, κρία.
Cos Cretica, πάξ☉.
Cossini, ὄσσιμις.
Cottyphi, κυκλάδες.
Cotus, ἐλδύμηδ.
Crademna, ἀμφίπολις.
Cragus, μιλάδη, Τερμίλαι.
Crania, Τανσός.
Crates, ἄβηκες.
Cremaste, Λάρισσα.
Cremnia, χάρλιν.
Κρόκοδιλ, Ὕπνος.
Crenides, φίλιππα.
Crefphontes, ἀνδιανία.
Creta, πλάκες.
Cretheus, ἀμυθαονία, φρεαί.
Crocodili, ζάμπ☉. cicurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, λεμέσσιον.
Crocyleium, δῆμ☉.
Croeſſa, Βυζάδειον.
Κεφαμβύαι, κρεμμύων.
Κρὼς, κρωτηνόμ☉, in ἀκρόθωοι.
Croton, συφαλίσιμ.
Crotoniatæ, σύβαρις.
Crudelitas, χαῦλαρλιά.
Cruni, ἀνυσχάπολις.
Κυνδὶς Lycix, ἀρκάδη.
Cumæ Æolicæ, ἀμικλέϊσ☉.
Cumæi, φαυλία.
Cumanorum opus, αἰν☉.
Curetes, ἀκρωτασία, αἰ'δηψ☉, σκυλλήσιον.
Curetis dicta Acarnania, ἀθῆται.
Cururii, ἰσωμή.
Κυάνε☉ fl. αἶα.
Cyanus ubi natcitur, δημόσι☉.
κυάνεοι σωσιδ☉, σκιρ☉.
Cycnus, πύκα, πυκδ☉. vide Antiochus.
Cydippe, κάμιρ☉, λίνδ☉.
Cydnus, ἀγχιάλη, Ταρσός.
Cyllius, ἀχερών.
Cyndaraxes, ἀγχιάλη.
Cynetes, γλῆπς.
Cynifcas, Κασσάνδρεια.
Cynthus, δῆλ☉.
Cyon, κυδαθλώνιον.
Cypara, ἀρεθουσα.
Cyparifſus, Α'κακήσιον.
Cyprus, ἴφισ☉, σφάκελα.
Cyprus, κύπτ☉.
Cyrba, ἴσερ πύτινα.
Cyrechata, κύρου πύλις.
Cyrene, Α'πολλωνία, Λιβύη.
Cyrenæa ſchola, κυρηνδών.
Cyrenæi quæ re præſtent, βασιλῆα.
Cyrenia Cypri, πηγαί.
κύρ☉ Μακεδονικὴ, Μακεδμαί.
Cyrus, πλ☉μερώδαμ, μαζ☉κυλήτης.
Cytorum, ἄμφρις.
Cyzicus, Βισ☉μ☉.

Dax, Δακίλα.
Dadas, Ἰκμιλ☉τὴς.
Dædala, πλημμ☉τὴς.
Dædalus, ἡλεκτρίδης, κάμικ☉, μορύγκοσα.
Daetes, σύλιν.
Dagepſus, Λόκψ☉.
Daiphantus, κωνὸς κιφαλαί.
Dalilanda, Δαλίσανδα.
Dalmatia, δηλημάτα.
Damæthus, σύρια.
Danae, Ἰῶν☉, χαλδαῖοι. herba Α'λεξάνδρεια.
Danaidæ, ἄλυ☉.
Darandus, Ὄρμος.
Dardania, πρώτης.
Dardanus, Ἰάσιό☉, ζάκυν☉.
Darræ, δαρμί.
Dafæ, Δάσιν.
Dafcylium, βρύκιον.
Datis, πάρ☉.
δαῦλον quid, Δαύλις.
Daunotichitæ, σκάμψα.
Decem urbes lacus Aſphaltitis, Σοδόμη.
Deianira, ὑλικός.
Deion, φυλάκη.
δέκεδις, δίρρα.
Delas fl. ἄπτυμμα.
Delbeia, Δέρβη.
Delminium, δάλμιον.
Delus, φάτνη.
δημόλαδ☉ & δημόσεσθαι, in δῆμ☉.
Demetrias, πάρ☉.
Demetrius, φίλα.
Demetrius de patria, Ο'δησός.
δήμου σύμικοι accentus, ἀγγελή.
Deriades, βλάμμυες, χοίζ☉, χήρεια, δώς.
δώμ, ἴαρες, ζάβιοι, πρόλοι, παῖδαι, σῖται.
Derris, Τερμίη.
Deucalio, Μακεδονία ejus arca, πάρ. ναυ☉. diluvium, ἱκρίνον. filius, κορύθεια.
Dexiphanes, φάρ☉.
Dia, Diades, Dias, ἀθῆται.
Digoras, μόλ☉.
Diana Æthiopia, in αἰθίοπιον, ἀσυρίων ἄνυσμ. βάρσιππα. Brauronia, βραύρων, κορυφαῖον, κρύπλαιον, ἴφισ☉. Gazoria, χαζωρ☉, ἴσωμμκια. Iocæſeus. Meroella, μαρμαρον. μορύχλοια, μαμμυνία. Oeneatis, Οἰνη πορθι☉, Pergaſia, πέργη. συμφαλ☉, ἴσωσφκόλιον.
Dicæarcheia, Πελόπλα.
Dictæ Macedoniæ, πάσση.
Dii Mylantii, μυλαυλία.
Diluvium, μυῖαι, ἰκρίνον, πολλαικαί, ὄφρεις.
Diogenes phyſicus, λόπποδος, ſophiſta, ἄδολη.
Diognetus, κορυφαῖος.
Diolcus, ἀρτὸς.
Diolibites, μαγδωλός.
Diomus, Διόμεια, Κωνσταρχης.
Dionyſius Heracleæ tyrannus, ἄμφρις. medicus, κυφ☉ς.
Dioſcorides medicus, ἀσπάζομαι.
Dioſpolis, Βηρυβῆς.
Diotimus Adramyttenus, χαίρομαι. δίψιον, ἄφυ☉.
Dirbæ Scythiæ, τίνις.
Divinationes, ἦρα.
Dius, ἀνδηδόν.
Dizceres, χεῖ.
Dmoitæ, ζῷον.
Docimea, σωϊνάδα.
Dodecapolis Cariæ, σπυρῖτης.
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δυλίχιον.
Doliche, ἴκμ☉.
Doliones, κυζικ☉.
Doloncus, Βιθυνία, Ἰησάκη.
Domitiana, ἀλεξάνδρεια.
Doricum πᾶν pro ναῦν, κωλάτη.
Doricè ω pro η, μόλ☉.
Dorienſes, δρυμή, κασκλός. eorum tribus, Δυμᾶν.
Doridis tres urbes, κύπτα.
Dorius campus, χθόνη.
Dormiſcus, Δορσισκ☉.
Dorotheus grammaticus, ἀσκαλάν.
Dorus, συγκρίσει.
δ☉. exeuntium tonus, Βάλλ☉.
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Dranga, Φρήδα.
Drepane, φαίαξ, χρεία. Bithynica, σφίσσ☉.
δρέπ☉, φρίκιον.
Dryopes, ηρμία.
Dryopis, κύθ☉.
Dryuſa, σάμ☉.
à Duobus unum deductum gentile, πορθμὸς ἱερὸς, πόλις πόλις.
Dymbrius, Ἴμβρος.
δύλιχο Ἰησάκ☉, βαζωπὶς, χαιρωπὶς, ἀξία.

In η deſinentium, & ab iis deductorum tonus, αὐλαί, σῖδη gentilia ab in η exeuntibus, ἀπαρασκή.
η in ία, ἀχαμία.
Ebudæ, αἰόνδης.
Eburi, αἰ'ενος.
ἐκβαμφονία, Βιστ☉.
Ecbaſus, πυρήκια.
Echecratidas philoſophus, μαθητ.
Echemus, ἐκαδήμια.
ἐδ☉ Thebaicum, ἐπακρία.
ἐδὼς, ἀσπαδών☉.

ἀδωνὶς, βιωσίλα.
ἀοιδοὶ. τελῶν.
ἀθλητικὸν. πανεγύρεις.
ἄθλια, πάρεδρον.
ἀθήνης, ἔθνικα.
αἷμων pater Andromaches, ἄθλιος.
ἄκρα, τραῦλα.
ἄκρα, ἰδιότητα.
ἀκτὴ η, ἀχύμενα, ἀκρᾶν, ἐρεθία.
In ἀκὴ gentilia ut forment, αἴτια.
ἀκὼν accentus, ἰσόνον.
ἄλκης, κυπρῶν.
ἄλλη, ἀμφίτυλος.
Ἐλείων, κυλινδρεῖα.
Elana, &c. ἄλλαιον.
Elaphusa, βραυρόλιον.
Elatus, δόκιμον.
ελη nominum accentus, ἀγγελή.
ελλὶ dissyllaborum tonus, πέλη.
Elea, ἐλαία.
ἐλευζῖνι, βίζιζ.
Electra, μιλήσιον.
Electrum, ἠλεκτρίδες.
Elcius, λιπόν.
Eleusin, κυκρεῶν.
Eleuthera, ἀπαλαυσία.
Eleuthera urbs, ἄκρον.
Eleutherna, σάπτα.
Elini, χαυῶν.
ἑλικτὸλις, κρέατ.
Elleborus, ἀνθίνων.
Elli, ἐλλοπία, σπλοὶ.
Elymus Tufcorum rex, αἰμοῦ.
Elyrus, σοῦς.
In ενης exeuntia, αἴγινα.
ἐμπόρια, οἰσύμη.
Emefa, ἴμισα.
Emporium, ἔμπαξ.
Enclcus, ἰλλόβιος.
Endymion, αἴτωλίς.
Endymioniadæ, ἴσποι.
Ἔνετα ἐδὶ urbs, ἀμφίπολις.
Ἐνετικὸν finus, ἀγχιάλη.
ἐνοδία, τελοῦν.
ἐνὼς gentilia, ῥαῦλα, κυβέλαια, μικρσία, ἱστοὺς, ἰμάθια.
ἐνὸν finientium tonus, λομιοῦς.
Eordi, ἄμυρ.
Epaphroditus, βιθυνίαν.
Epaphus, πυγμαῖοι.
Epei ἐπλιζιον, ἐλμῶνι, ὑρμοῦσα.
Epeius, λαγαρία.
ἐφαυσία, αἰζυγῖν.
Ephefus, Σάμιρνα.
Ephefi quinque Senatus, βίνα.
Ephialtes & Otus, βίαν.
Ephori patria, κόμη.
Ephyra, ἐλιφαλὶς, κρεῖν.
Ephyræi, κρεῖον.
Epicharmi patria, κρανίς.
ἐπίκλητ Φρυγία, ἀζωοὶ, Φρυγία.
Epicuri patria, ῥαγγάτης.
Epidamnus, διβρόχιον.
Epimethei uxor, κόρινθ.
Epiphaneia, ἀγνάπτυκα.
ἐπιφυλλόκαυλοι herba, ἀλεξάνδρια.
Epipolæ, ἐμπόλη.
Epirus, νέρικ.
Epifeira, σκίρ.
Epifia, ἀμφίζυκ.
Epitheries grammaticus, νίκαια.
ἐπωνὴ, κορινθ.
Equi Nelxi, Νησσῖοι.
ἑρμῆς, μεγαρικὸν.
Eranna, κυπαρίσσια.
Eranos, κυπάρισσ.
Eratiſtratus, κῶς, ἰκλῆς.
Erechtheus, μέγας.
Ereſius, μισσιῶν.
Erigone, ἰκαρία.
ἔρκ, Herculis amaſius, in ἀθῆναι.
Erinna poetha, τῶν.
Eriphius deus, in κεφάλη.
Ερμιονὶς, ἀλιεῖς.
Ερμοχάρι, αἰζωοῖ.
Erodii, διομήδια.
Erſe, ἀζαιῶν.
Erymanthius aper, κρημνῶν.
Erymanthus, φρίξα.
Erymna, τρᾶμις.
Eryſicha, οἰνάδων.
Eryſichthon, τελίσιον.
Erytheia, ἀφροδίσιος.
Eryx, ψωφὶς.
ἐχῖνος, βωμὸς.
Eſchatia, λιῶν.
ἐσπερικὴ canis, βορμίσκ.
ἔτ gentilia, κυδιλίων, ἐσκιτεῖα, ἐπαλία.
ἑταιρία, νεσία.
ἐτὼ exeuntium accentus, διπόλια.
Echephylis, ὑρμὴν.
Etruriæ urbes principes XII, περσία.
Euages comicus, ὑδρίζ.
Euarchus fl. καπνοδόκια.
Eubius philoſophus, ἀσκηλῶν.
Eubœa, χαλκὶς, ἀρτὶς.
Eubœi, ἰδίκεροι.
Euclides, μίζαρος.
Euenus, λιπόχρεμος.
Εὐίππ, ἀλκαιῶν.
Eunuchi cur Spadones dicti, σπάδω.
Εὐόνυμοι, βίπα.
Euphorbus, ἀζωοὶ.
Euphrates Stoicus, ἐπφάνια.
Εὐφρόσυνα Syria, γερμανίκια.
Euripides ubi à canibus laniatus, βορμίσκ.
Euripus, ἀρτὶς.
Europa, ῥάκ.
Europus, ῥάζα.
Eurotas, τωῦγέτ.
Eurylochius, κυκρεῖν.
Eurymachus, αἰσῦν.
Euryſthei cadaver, ῥαγγατῖν.
In δὲ derivativorum gentilium Canon, αἰνία, αἰνία, ἀκμονία, ἀμφιτρίτη, ἀμφία φαῦνια, ἰδέοια, χοιρᾶς.
Εὐσέβεια καισάρια.
Euxippe, ἀκραιφία.
κατ' ἐξοχὴν, ἀλεξάνδρια.
Ferrum σκιῶς, σκιῶν.
Fertilitas mira, ὄμβροι.
Feſtum ἐπακτίου, σκίρ. Item σκολία, διδῶν.
Fœcunditas rara, ὄμβροι.
Fons ſacer, σκίρον. vino fluens, νᾶ.
Fontis mirum, ἀζανία, σπλικὴ.
Gabala urbs, κάρτα.
Galatæ, ἄγκυρα, ἀπῖον.
Galeotæ, ὑδάτη.
Gallica gentilia, κυδιλίων.
Ganymedes raptus, ἀρπάκτα.
Gangra, ἄγκυρα.
Gargettus, ἀλαιῶν.
In γας exeuntia, βαΐγας.
Gaza, μιτύα, ἰόπιον.
Gebala, ῥαῦλα.
γέγ, γῆ.
Gela rex, σκάμανδρ.
Γέλως & ἰδίως ſimul, αἰδλιον.
Γιννησάρετ lacus, πόσειδις.
Gentilium formandorum canon, βατῶν.
Gentile idem locali, in ἀκρωτήριον.
Gentilia compoſita, κρὰν ἀκτὴ conditoris, urbis, & gentilis, eadem, αἰμονία. duplicia, χάρις & τύχη, ſæpe: & in ῥάγγρα, ῥαγγατῆς, δίκαια, varia, ἀζῆνες.
γοιπόλη, γῆ
Gerraſtus, πελίκαρ, πεζονίκαλις.
Gerræi, λαῦαι, χαλκία, χαλκοκρατῆς.
Geſius ſophiſta, γέν.
Gigantes, ἐπάτυγοι, βίτζικ, νεφ, πανδῶν.
Gigantis, ἀγκὼν.
Giſla. μαιοκλῆς.
Glaucopis unde, ἀλκαιμένιον.
Glaucus, αἴθαλη, ἄκλης, μόλασσ.
Glaphyræ, βαῖσ.
γοῦπι, ἴγνη.
Gnoſidicus, κῶς.
Gonmi, βίτζικ.
Gorgipe, σκιῶνκ.
Gorgones, μυκάλη.
Græa, ἀγκυπτ, πάσκρα.
Granicus, χρυσῆς.
Grynæus Apollo, ἰκθύοντος.
gryphes aurum cuſtodiunt, ὑρκανία.
Guneus, αἰσ.
Gylacia, χάλκη, ἀσκλαπία.
γύμνες, τιμὴ
γυμνασία, χῶν.
Gyrtonii, κρῶν.
Gyzantes. βιζάντ.

Hæmera. ἐπάδων.
Hæmus, νεῶ
αἴγιτ ὄρ, ὑδάνεβίκα.
Halia, ἀκρόλια, ἡλιοκολία.
Haliactus, in Aliartus.
Halicarnaſſus, ζεφύρι.
ἁλίφυτ Neptuni F. ἀρὶ τάγ.
Ἁλιζῶνες, χάλυβες.
Hallium, πάρσιον.
Harmonia, ἁρμόν.
Hecatæ ἄφηλα & ἀφῆλα, in ἄφηλα, βιωσῖ, τίσ.
Hecatompolis, διόσπολις.
Hecatus Apollo, ἐκβάσιος.
Hegemon, κρᾶμον, ſcriptor Leuctrici belli, ἀλεξανδρία.
Heilotes, ἴλ, χῶ.
Helena, διοσκόρ, σαμιλία. ejus proles, αἴγις.
Helenia, ἴλιον.
Helenus, βαῦγαῦς. ejus F. κρημνία.
Helle Athamantis F. ἁλμωνία.
Helleſponti nomen antiquum. βορυθένης.
ἡμιθία, τίτ.
ἡμικυκλ, ἡμικοκιφαλεῖ.
Heniochi, χαλκιόκοιον.
Hephæſtia, αἰγυπτ, λάμ.
ἥρα, ἴολλαι.
Heraclea, βιλέαν, πλίτρεγία.
Heraclides, κῶς, μυθνίδια. hiſtoricus, Oἰνιάτης
Heraclidæ. σφακτῆρα. naves compingunt, ναύπακτ.
herba Medica. Μαῖα.
Hercules, in ἄκρα ἄλλ, Διόσκ. gigantes cædit, ἀκάπνυγοι, βίτζικ. morſus, σπλαγχνῆς purgatus, αἰθαγ. vide λάκκια, μηλοφόρια, ἄλκαθ, ναυπλία, σπήλαιον, τυρρηνία, φωκαία, Φενεὸν, Φρυγία, σπήλαι, σταλῆς, στυμφ, ὑλικὸς, ψυκτήρ.
Herculis boues, μῆλα. genealogia, ῥάκ. filii, ἀμαλθῦς, βαΐγαστ, ῥάζα,

γάζα, γελανὸς. thermæ, αἴθ-ουσα. gentilia, ἀκροάσεις, ἄμπλ-ους gentilia, ubi locum non habent, λαμπάδα.
Hermo Lydorum rex. ἀφαμπύξιον.
Hermocrates, κατρία.
Hermonassa, ταυρικὴ.
Herodes, Φασηλὶς.
Hesiodi patria, ἄσκρα, κύμη.
Hesperia, λιβύη.
Hesperides, κῆπος, ἡσπερίδων.
Hesperii Galatæ, τολιστόβοιοι.
Hesperis, βερενίκη.
Hesperus, αὐλὴ.
Hiera, ἴασις
Hierocles ex athleta philosophus, ὑπάτ-ειμα.
Hilaira, ἀφίδνα.
Himera, ἴακα.
Hippia, Φαλακρία.
Hippocentauri, ἄμπρ-ους.
Ἱπποκολοσσοί, μολάγχραται.
Hippocratis medici gencalogia, κῶς.
Hippodamia, ἀλήτ-ους.
ἵππ-ους fluvius, αἶσα.
Hippotheon, ζάκρη.
Homeritæ, καταμωλίται.
Homerus ubi egerit, βολιζοὺς, κυγχάκην. antiquis vocibus usus, χαμαιγήλα.
Homines ex luto facti, ἰκόνιον.
Horminx, ὀρμένη.
Hyacinthus, λυσία.
ὑακὶς, αἰτωλία.
Hyble, μίκαρα.
Hydrus Italiæ, βίτ-ους.
Hydrusa, τύβ-ους.
Hylleis, δύμᾶνες.
Hyllus, αἰθίοπιον.
Hymenæus, ἀσκωλιάν.
Hyperborei, χαλκῶπαι.
Hypercia, ὑπερκρία.
Hypochalcis, ὑποθήκη, χαλκὶς.
Hypæus, κύρη.
Hypsûs, ὑψαῖον.
Hyrbanius, ὀρκασία.
Hyrcania, κασπία.
Hyria, χαλία.
Hyris, χαλκῖτις.

Iasus, ἰάσιον.
Iasius exeuntium gentilia, ἀμυκλαία, βάκχος.
Ialysus, σύμη.
Iamnia, ἴαπη.
Iapeti filia, ἀγχιάλη.
Ialon, πάσιλος
Ialon, δαιδάλ-ους, ἐλελῆται, τομάδες.
Ialus, ἄργ-ους.
Iasius gentilia, ἀμφιγένεια.
Iaxartes fluvius, παναῖς.
Icarius, ταύκαρ-ος.
Icarus, ἐλευθερεὺς. ejus filius, αὐλίζεια.
Iccus medicus, ἴβηκος.
Ichnæ, ἀκροχαιτίς.
Ichnusa, σαρδὼ.
Ἰχθυόεσσα, ἰκαρ-ος.
Idea, κρῆτη, τρόπις.
Ἰδαῖος, ἴδρις, Διρκαιεύς.
Ἰδαῖος σπόλις, Ἰκαριώτης.
Idumæi, ἰδουμαῖοι.
Ἰκαρίδιαν urbs, ἄλιον.
Ignis purgat vestes, ἄσχιστος.
Ἴγνατις, γνᾶς.
Ilus, βυσσαῖος.
Inachus, λάκμων, τρίοδ-ους.
Indica gentilia, ζόγανον, ἄ ξμια.
Ἰνδικὸν, αἴτιον.
Infans locutus, ἐπίμαλον.
Ino, ἄλ-ους, ἄργ-ους, μεσόγαια.
Iones gentilia, ubi locum non habent, λαμπάδα.
Insulæ centum, σολλία.
Inycus, κρίμν-ους.
Io, βυζάντιον, γεφυραῖα, μονόλιθος.
Iocritus, βωτικγένης.
Ion neutrorum gentilia, ἀμφικτία.
Ion gentilia, ἀμφιτα.
Ἰόνιος, χαλκὶς, ἰόνιον.
Ἰοξάνης, Iorte ἴαρδαν-ους, ὕλη.
Jordanis fons, πανία.
Jovis falx, ζώγκλη. filii, παῖδ-ους.
Ipsicori, ζοφοξαῖοι.
Iris fl. πρόπιτος.
Irus, ἴκαρος.
Is λαρίσιον Canon, πυλαῖος, δωυλὸς.
Ἰσσαῖ-ους gentile, αἰσαῖος.
Istis, βυσσὸς, βυβλ-ους, ἕρμανδις.
Ismarus, κίζικ-ους.
Ismeniæ, Θῆβαι.
Ismenium oraculum, πύμ-ους.
Isocratia, ἡνιοχὶς.
Isocrates cuias, ἱερωσύνη.
Issedones, ὑπερβόρεοι.
Istidii, ἰσταδιῶται.
Ister Calatianus de tragœdia, κρίτικος.
Ister fluvius, δάνουβις.
ἰσθμὸ, βιτωνία.
Italia, σαβερτία.
Italica gentilia, ἀγχισέλεον, ἀτρία, ἄμπτ-λους, ἄπαυσις.
ἴτης exeuntium Canon, βορυσθένης, ὠμράς.
ἴτης desinentia gentilia, αἰσχύμν-ους, ἀφρῶν, ἄμπις, γλήνιος.
Ithacæ divisio, κεφαλλῆνες.
Ἰθωμῆνες, γοῆς.
Itonus, βοιωτία.
Julia, ἀλεξάνδρεια, δαιδάλεια.
Julianus Imp πόρφυρις.
Juno, βόρφυς, νύξ-ους, ἰωνὶς, κρόκεος. κορυθαία, κυνέη. σύκαιος, φαρυγγαῖ, virgo, ἕρμιον. ejus templum, ἀνθ-ους.
Jupiter, ἀλήθ-ους, ἄλις. ἄργ-ους, ἄξιος. Asius, ἄσπ-ους. ἀσπασίλ-ους, ἄσπις. ἀσπόνδ-ους, ἀσπόνδυος. Carius, κρεῖα. Casius, κρήσιον. Cretæus, γαῖος. Cererem & Bacchum dono affecit, δίκαιος, δίδυμος. δολιχαῖ-ους, δολιχὴ, ἰκτῖνος, ἰερμονὶς ἀλεκτρύονες, ἰθάμα, κεφαλίδιον, κιναῖ-ους, κρόνος, λάρισσα, λυκόφρα, μεσσαπία, μόλιβος, νεμέα, ὀλυμπία, ὀρκάριον, ὁμόλη, ὄριο-ους, χαλκηδὼν, πίσσα, πτελεὸς, φλαικρήριον, & πύλις, σαβάζ-ους, σκόλυτος, σκυλλᾶνα, σπονδύλιον, τάμασσος. ὕαγρ-ους, τύλεσος. Temilius & Biennius, βίτ-ους, ὑπερδέξιον. Vide & Jovis.
Jura, αἴθικος.
Jusjurandum sanctum, πελικὸ.
Justinianæ, συκαῖ.

A & e confunduntur, ἄθλιος. Vide e.
Labares, ἱερονυμβ.ῆς.
Lacedæmonii, σπάρτη.
Laconica gentilia, ἰθώνη.
Laconum menfis, φλιῶς.
Lacereia, ἕρμιον.
Lacius, γάλα.
Lado, πίλφουσα.
λαγῦνα, ἀγγεῖδιον.
Laginetes, ἰκαλίσια.
Lais, ὑκκαρ. Ejus patria, δίκαιρχία, κρασὶς.
Lacerta Ciliciæ, σύαγρα.
Lampe, δρόμελ-ους.
Lamus, βάσγαλα.
Laocoon, ἀλωεγκίς.
Laodicea, ἀνλιγάλα.
Laomedontia, λάμψακ-ους.
Laperiæ, λὰ.
Lapis carnivorus, ἄσ-ους. figilla fculpens, ζόγκρικ. textilis, κάρυ-ους. urendo fit ferrum, &c. ἀνθρακὶς.
Lapidis mirum, σιτία.
Larissa, ἀλάσσα, χόρλιον, Φελλικὸν.
Larnassus, πύρασ-ους.
Latinus, πρώτ-ους.
Lato, κρωμέρα.
λάτυπι πόλις in Ægypto, ἀγχυρὼν.
Latona, ζωστὴ, κοιλασύρη, λητὼ, λητοῦς πόλις, Φάσις, χίμαιρα. ejus partus, ἀκρωτόφια. Templum & fabula, ἀμφιγύήνια.
Laurentum, λαυρέντις.
Lauri ritus, δενδρῖτις.
Lazi, ἀβάλιοι.
Leandrus, νέανδρ-ους.
λειμῶνη, ἀλάση.
Lelegeis, μιλήτ-ους.
Lelex, λακεδαίμων
Leleges, ἄ μυρ-ους, χάρακες, Φύλακ-ους.
Lelegum urbs, μυρίνα πόλις, νύσα.
Lemni cognomen, αἰθάλη.
Leo ubi non natcitur, ἰφυκράτ-ους.
Leonidas pictor, ἀνθρώδων.
Leontini, ἀ εγκης.
λεοντόπολις, ἀλεξάνδρεια.
Leosthenium, γναμπόπολις.
Leporum mirum, βυσσίλλα.
Lepydnus, μυθυμνα.
Lesbus, ἴφιον-ους, κύμη, μυτιλήνη.
Lesyrus fl. ὕσυ.
λέσκαι insulæ, ἀ σίλεσσ, διοσκορίδες.
λέσκαι, βυλαυσίαι.
λέσκη ἀκτὴ, λαοδίκεια.
Leucippides, ἄφιδνα.
Leuconis palus, κάπαι.
Leucophrys, τύνδ-ους.
Leucosia, σειρήνουσαι.
Leucotyri, σύαγοι, ἄλκαρλιοι, χαλκῖται.
Lex de fenibus, ἰνλίς.
Libyca forma, μάγγα.
Libyc, φοινίκη.
Libystine, κυζικὸς.
Ligeia, σειρήνουσαι, πίσινα.
Liger, λίγηρ, fl. vide βίγηρ.
Ligurum, Ligurum, ἄβιοι.
λιγυστίδες, σαγαλὶς.
λιπαραὶ, βασσικὸν.
Liparzi, ἰδεικὴ-ους.
λίσσος, Φασηλὶς.
Lixus, λίγξ.
Locri, φίκ-ους. triplices, ἐζόλαι.
Loca a rerum fimilitudine dicta, in τριακοσίοις.
Locorum nomina cum præpositione, ὑπὸ ἄκρα.
Longævi, κόρ-ους.
Lotophagi, λωτοφάγοι, γυλάνης.
Lucina, εἰλάτη.
Ludi, ἀλυμπιὰς.
Luporum mirum, κυνόσσα.
λοῦσοι ἀμφιαλεῖς, ἄρκτος.
Lycæus mons, λυκόζωος.
Lycaon, ὑπερφία, πελάσγια, σκιαδίδια, πρασσὸς, ἰφικράλυκοι, χαραδία, ψυφὶς.
Lycaonia, ἄρκας.
Lycaonum lingua, δίγξ.
Lycastus, χαλκῆται.
Lycia, πάλαιρος.
Lycii, ἀγυιὰς.
Lyciorum gentilia, ἀγαθὴ, βυβλὶς, δολίχη.

Λυκοπολίτης, λύκων πόλις.
Λυκοστόλις, μάνδρα.
Lycurgus, Δυκοῦργος.
Lycus, λυκίς.
Lydi, τὴν Λυδῶν.
Lydia, μακεδὼν, eadem cum Ionia, Ἰωνία.
Lydium τέρμνημα, Λακεδαίμονος.
Lydorum gentilia, Ἄδδηττα, Λυκωδίνη.
Lyncestes, Θάσος.
Lysida, φιλαίδης.
Lysimachus, νίκαια.
Lyttus, λυκτῶν.

MAcan, Ἀστακὸς, ὁδίτης, μύθημα.
Macarene, Ἀλεξάνδρεια.
Macaria, ἀγαρκάδη.
Macedonia, ἡμαθία.
Macedonum idioma, βέργαι, βεργαῖος. Gentilia, Δῖοι.
Machmes, Μάζυες.
Maciftia, ἀμφιλοχία.
Macris, ἴλιπα, ὄδεια, ἴσημος.
Macritius, σιώπη.
Macrones, σκυθικοί.
Macropolis, Εὐρυαλός.
Mædobithyni, μαιδοὶ.
Maiμακτὴς, Γέρμιλος, in ἀγαθηνοί.
Maiνάκη, μάκη
Magæ filia, βασιλίδη.
Magna dea, Λητὼ.
Magna Græcia, Τέγεια.
Magnentius Magnus, Δικέλλιος.
Malcventum, Βενεβεντὸς
Malus, Omphalæ ancilla, Λύκλη.
Mallus, Τέρμων.
Mandianitæ, Μανδρηνοί.
Mandya, vestis genus, Λίνεμνα.
Mantinea, Ἀγλιγονία.
Manto, παμφυλία.
Marathon, πλησίπολις.
Marcellus Ædepol, Τελεσκαῖος.
Marcius, rex Romæ, Ὠκία.
Mardi, ἀμφοδοί.
Margus, Λύκοδαπία.
μαλεῖον, ἀρπεῖον.
Maria, μαρόνεια.
Mariæ, ζαζία.
Mars, φλέγυας.
Marsyas, πιστὸς, ζῶον.
Mάστι ligare, μαζοπλία.
Matreas, μάτεωρ.
Mascul. pro femin. ἱπτάμενον.
Mάστις, in ἀλαή.
Mastieni, Ἰλλύριοι.
Μάτυας λακωνικαί, λακεδαίμονες.
Matuta, Δάνοῦς.
Mater deorum, ἄρεια, ἴλιάδες.
Mauſus, ἄρμη.
Maxates fluvius, Ἀλεξάνδρεια.
Maxyes, μαζυες.
Mάζα, Καππαδοκία.
Mazaca, κρὰν Γαῖος.
Mαζαῖοι, ἀμαζονίων.
Me pro ὑ, Λακεδαιμόνιοι.
Mεκκαι, σκυθαι.
Medulia Arabiæ, in ἄδυτα.
Μεδιόλανοι, Ἄδαρτος.
Medea, διζύη, Κυλία, τεμενὶς. Nympha, ἀσκληπιάδη.
Mediæ divifio, ἀτραγηπία.
Meduſa, μυκηνίη.
Megabazus, κυβέλεια.
Megalopolis, νύσσα.
Megaris, νίσσαια.
Μεγαρὶς, ὕδλαγ.
Megalus, Siciliæ urbs, ἀγάθυρνοι.
Megilla, μεσσήνιος.
Mel, κύρνος. à buxo, πυξίζος. à viris conficitur, ζυγαπὶς.
Meliſſia, ἐπιδαυρος.
Melambolus, αἰγικλῆς.
Melamphylus, σάμος.
Melampus, ἀξενία, λαγέος.
Melancis, ἰφιτεία
Melanippeia, χαλκίδικον.
Μελέαγρος, Βάλος.
Meligunis, Λιπάρα.
Meliſſa, Meliſſonius, δυβράχιον.
Meliſſus Adraſtæ pater, Ἀδράστεια.
Melite, ὑμηττὸς.
Μέλος, βάλος.
Melius, Μιτυληναῖος.
Membliarus, ἀνάφη.
Memno, Σέσπος.
Menecine, ἰξιὰς.
Menelaus, Θόωνος, φάρος.
Menippus ατιδηλοῖος, γαίδαρος.
Menſis, Φλεὺς.
Menuthis, ἱρωσύνης.
Mentaurus, σίδη
Mercurius ἀλόγιος, in ἀλόγιος. Argum necat, ἄργειφος, δαμασηνὸς, ἴμβρος, κωνώπειος, οὗς Κυλλήνιος, κυλλήνιος, τανταλεὺς, ατιδηλαῖος.
Meriones, Κρήσιος.
Merope, σίριος.
Merops, κῶς.
Meſaleia, Λύκαλία.
Meſapia, βασιλῆς.
Meſſene, ἀνδάνια. Urbes ejus quinque ὑάμεια.
Metaboli, ἱστίαι.
Metabus, καυλανία, μεσσαπίδιον.
Metapontis, σῖραι.
Metapontium, αὐλωνία.
Μητροκασιηνὸς, γῆ.
Mianthus, σιγῆς.
Midas, φρυγία.
Mileſii, φάληι.
Miletus, τάλης.
Μιλήσιοι, Ἰδυσσεὺς.
Militades, σαίρος. tyrannus, ἐφιάλτης.
Mimæthus, ἀγυιεύς.
Minerva, Ἀλαλκομενὶς, ἀλίη, ἀφέαιωνὸς. ἄτυφος, ἀστασία, βασίλεια, ἡγεμόνη, κυβέρνα, δωνὶς, δύμη, Ἰτωνὶς, Γοργὼ, κυπαρισσία, μάσφορος, μονὶς, πανδῶρα, Οὐγκαῖα, Οὐλαμία. Polias, σῖρις, ἄναξ, ὑγιὴς, in Παμφυλία, ὕπερ δέξιος, ζωμαρ.
Minoa, ἀμαργὸς, ζαῖα, πάρος.
Minos, Φολίκανδρος.
Milcellus, συρακόσιος.
Mithras, αἰθριεία.
Mithridates, ἀγανὸς.
Mobucharax, χαρακίμοβα.
molæ inventor, μυλαυλία.
Molus, σίδη.
Molycria, βίος.
Monicus, χαλκὶς.
μυῖγα ἰσία, πεμβίνα ἰσγή.
Mordixum, Ἀτιλωνία.
Morgus, χαλκαία
Moſchi, χαμψιάτης.
Moſſynœci, μελάγχλαινοι.
Μόλη, urbs Siciliæ, in κρούνη.
Motylus, σαμυλία.
mus, ἀγκυλὸς.
Mures ferrum edunt, χάραξ.
Muſeum locus, ἀτέλεια.
Muſæ nymphæ, Τέρπων. Ardalides, Δρυαλίδες.
Muſarum & Sirenum certamen, ἀτέλεια.
Muſica, τέρπων.
Myara, Διόκλεια.
Mychthonia, μυγδονία.
Mygdon, πεζέτικοι.
Mygdonia, Ἀλόπεκνα.
Μυκόνιος, Βάκχος.
Myrica, ἀμφίκολος.
Myrina, Λῆμνος.
Myris palus, ἀσσάνιος.
Myrlea, ἀπάμεια.
Μύρμηξ, ἐνδοῦ, κύρνος.
myrrha, κρατίβοια.
Murrhine, αἰγαί.
Myrtinus ſcriptor, μύθυμνα.
Mylonis patria, ἄλλα.
Myſi, χαίτρα, φρυγία, ὄπος.
myſteria parua, ἄγρα.
Μυσαὶ, & μύστης, μύλαρος.

NAσάτης quid ſignificet, Ναβαλαῖος.
Nabatæi, ἀνεκαφοί.
Nacolia, Ἀζανοί.
Nacria, τυκεία.
Naiades, νύσιοι.
Nais, ἀνιγρεία.
Naſibis, νίζιος.
Nauætus, Italix, in ἀτιμία.
Naucrates Erythræus, Homeri interpres, ἐρυθραῖος
Naues à mulieribus incenſæ, ναυπλία.
Naulochus, σαυίρια.
ναῦαι, ἥνιαι, ναῦος.
Naxus, δία.
Neapolis. Σαμαρία, φάληρον, φαληζὸν, χίλιμνος.
Neartæ ichthyophagi, Ἀλιεῖς ἰχθυοφάγοι.
Nebridæ, Nebrus, νέβη.
νέβοι, κερμαλίσιον.
Nemeſis fanum, ἀδραστία.
Neoptolemus Piſida, Ἀγρίας.
Neptunus, ἀλιῆτης, ἰππίαν, ἡνιόχειος, λυτὴρ, μεσσηνὶς, νύσιος, πατὴρ, πρύτανις, χθόνιος, ταῦρος, τερπαῖος, χθονιοφόνιος.
Νέφασαι mons, κωνώπη.
Νέσσος, νίζιος.
Neſtor, γερήνιος.
Neſtus, νέστος.
Neuris, ἀλάνη.
Nicæa, βοὸς κεφαλαί.
Nicander grammaticus, Ἰωνόμος.
Nicanor novus Homerus, ἐπὶ πολυς.
Nicarchus, λαῆς.
Nicaſipolis, Ἡρακλείης.
Nicias Ægyptiurbs, ἀγυιεὺς τῶν.
Nicochares comicus, καλλιάνασσα.
Nicomedes, κρῆσσα, μάγνης. Epiphanes, ἀπάμεια.
Nicopolis, Γαῖος.
Ninoë, μεγάλη πόλις.
Ninus, πλάτη, διαίλακα, χαλδαῖοι.
Nipſi, σῖρις.
Niſæa, μέγαρα.
Niſibe, ἀνίκητα.
Νομάδες, Σκύθαι.
Νόμαρχος, γυμνασιάρχης.
νομικὸς ἄρτος, caſidicus. Γέρμα.
Nomina ſimul propria, appellativa, gentilia, ἀγαθὴ.
Nominativus à genitivo, γένεσις, ἔρευνα, φαῦλος.
duo Nominativi unius vocis, πτῶσις, νόμος χαλκὸς, Νόμος.
Nycteus, ὑπία.
Nymphæ Amniſides, ἀμνισὸς.
Nyſa, Ἀλθαία, Θεσπέσιον.
Nyſa, ἄμβρα, πυθώνιον.

OAſis, αὐαλέα, ὑαλέα.
Ὠκεανίδες, Ὠκεανός.
Obobas, αὐάρα.
Obodeni, Ἄδαρτος.
Oceania, λάτη.
Oceanus, ἠρεμία, πελαγὸς.

Oche mons, & quid significet, ὄχη, ὀπὸς gentilia, ἀμαζονία, πρατολία. κόρυς Θ.

octomestris partus mulierum, ὀκτάΘ.

ὀλυμπιὰς in Thracia, ὄγκοτός.

Odomas, βασιλὶς.

ὄη, ὄα.

Oeniadæ, ἰρυσίκη.

Oenomaus, ἱππία, ὀλυμπία.

Oenotria, ἰταλία.

Ogygia, ὠγυγὶΘ, βασιλία.

οἰκοπόδη, γῆ.

Oenc, πλησταλὶς, σίκλοΘ.

Oenone, αἰγίνα.

Oenotri, ἱππόμικοι.

Oenotropi, ἀνδΘ.

Oenussa, πρεχθὴς.

οἶον, οἱΘ, μείζονον.

Oezenis, ἰρεμιζῆς.

Olba, ὀλοία.

Olbia, ἱππόη, βαρυβάτης, πυραμίδαι, σωκὴς, σελλίνται, χρύσιον.

Olbitinii, ἰλεῶται.

Oleades, ἀλθαία.

Oleum in palude, σία.

Olganus, μάζα.

Olycra, κρατὴς.

Olymbros, ἀδαία.

Olympia, πρατῶλαι, λιβύη.

Olympiacum certamen, ὀίου.

Olympus Bithyniæ, θαρσῆς.

Ombriareus, τρίμηρ.

Omphale, ὕδη.

Omphalicnes. Θ θρύλαι.

o deinnentium accentus, ὀξύτ, βαρυτόνα.

o neutrorum gentilia, σίκυι.

Ophici, ὀφιοὶ.

Ophionis, πατρὸς.

Opiusti, βιοτικὸΘ, κύβΘ, λιβύη, ῥόδος, τὸν Θ, τόμος.

Ophrynium, χρυσὴ.

Opiana Indicæ finitima, ἀλιξάνδρα.

Opica lingua, γλῶα.

Opici, ὀφικοὶ, φάλαγγ.

ὀ πλοῦτος, αἰγυπτιός.

Oracula in hominis pelle scripta; ἀνθρώπεα.

Oraculi sedes, ἀ ὀρθὸς, χαλδαῖοι.

Oracula ubi, πύμη.

Oraculum, ἀδελφάντις, αἴγιον, ἄκρα, ἀλαπυζάδιον, ἰσὸΘ, ἰωνὶ ἔρη, ἴδιον, λιβὸς, ὀφιοὶ, ὕδη, λακεδαίμων, σπαρτία, ὀρθὸς, συφαλεῖς, συφεκοῦσα, τύπος, τρίγλα, ὑρμινία.

Orchimus, λύδΘ.

Orchomenus, ἀθλίων. Ejus filii, ἀμφίων.

Oreites, Oreftia, μαζόλη πόλις.

Oreftis hiftoria, ὀρέστη, ἀ κρανεῖ.

Oreftiades nymphæ, ἀδραστία.

Orichalcus, ἀ ὀρθὸς.

Orithyia, δίμοιρος.

Orobandas, βλάμιος.

Orontes, ibidem.

Oropus, ἰσαῖος, ἔσπαζα.

Ortygia, ἔρὸΘ, λύσσα.

in Θ cum immutabili exeuntia, ἀμφιγύεος.

Θ deinentia, χαρακτῆς.

Θ difyllaba infularum, ἰσὸς.

Θ in ης, ἀσπαλιὼ.

ab Θ in ἐτης deductorum Canon, ὀρὸς.

Deducta ab in Θ purum exeuntibus, πρατῶλαι.

Ofiris, ἄμφιθὺς, διοχῆτης, πυθόχρις, πυρικὸς.

Oftatus, ἄλλαια.

ὀτλοὶ, ὠδαρέοιοι.

ὁτὸς definentium Canon, ῥαφαία.

Otus, βίοτΘ.

Oxeiæ, δολίχαι. infulæ, in ῥοπίμῳ.

Oxyathrus Darii frater, ἄμφρις.

Oxylus, σφαλτελία.

ὀξυὼν, μυσία.

Π in β, βαλίδα.

Pacorus, ὀρτὸς.

Pactia, πάξΘ.

Pagus, ἀλιάπολις, κώμηΘ, παλαιὸς, ψαφὶς.

παλαιὸς τόκΘ, χάραγμ.

Palæftina πρίνη, ἰλεῶται, πίτυα, ῥοδΘ, μαμμα.

Palætis, παρθίνΘ.

Palætyrus, τυρΘ.

Palici, παλικὶ.

Palla, ἥφαιτ.

Palladium, διόρθωΘ.

Pallas, Pandionis v. διάπρα.

Pallene, πανάγια, φάλαγξ.

Paltus urbs Phœnicix, κρήνη.

Paludis mirum, ἦαν.

Pamphyli, δηρὸν.

Pan, μάνης, πανὸς πόλις, πανὸς τῆΘ, ἄδηλις.

πανακάκωσις, ἀρτεῖα.

Panathenæa, ἐχεμίδη.

Pancale, ἀμφιτρὴς.

Pandarus, Ζελία.

Pandion, λυκία, μάχαιρα.

Pándrofos, ἀχαρνὶς.

Paneas, καστόρια.

πανηθεσία, χρυσὴ.

Pangæum, ἴδωσα, φυλὶς.

Pania, ἀρχὴς.

πανὸν, πανὶΘ.

Panoteia, φάνη.

Θ παραπαιπαλίης μὸς, τάνα.

Paralia, ἰτέα.

Paris, διοσκόρη, πυμαλία.

Parmafia, παλλήνια.

Parrafia, ἀδρῆς.

Parfii, αἰσία.

Parthenius, ἀ ἀγχιάλη, νέκυια, πυμαλὴ, σάμΘ.

Parthenium, φαιακησὶ, χαμαιπίτυ.

Parthenope, φάληρΘ.

Parus, μυσία.

Parii, ἴσοΘ.

Patarus, τὸΘ.

Patræ, ῥόδη.

Patricius, ἀχάνη.

Pegafa, πήδασσ.

Pegafus, βάργασα, ἔφυσε.

πλεσσηὶ quid, χθὶ.

Pelafgia, ἀρκὰς, ἥλΘ, ἡσιαλία, ἴστα, λάμβδα, πλοτάνη ΘΘ.

Pelafgus, αἰμονία, παῖρισία.

πλάκεις, δώνη δία.

Peleus, κρήνη.

Pella, ἀπαμία, βερσία, ἔλη.

Pellene mons Cariæ, χῆΘ.

Pelopeia, ἰνάτρα.

Peloponnefiaca gentilia, ἀμφιγύεα.

Peloponnefus, ἰναχία.

Pelops, ἀλάτη Θ.

Peloria, Pelorus, ἄζολΘ.

Peneus, ἀσπὶς.

Pentapolitæ, ἀρμὴ.

Pentalchœnus, μανγδαλὸς, ζάπαμ ΘΘ.

Pentefilea, ἀλάτη.

Penthiadæ, λυκαονία.

Perafia, πρατολία.

Perce, βαῖνς, ῥηγὶν.

περσικὴ δημΘ ἀττικὸς, ἀγχιάλη. ἀθηναιφάλαια urbs, ἄσπις.

Pericermis, ψάμμια. ἀθηναιφάτης Θ, συκὴ, χαιῶς.

Perine, πυρπύρα.

Periphas, λαπίθη.

Perfarum divitiæ, λυκαονία.

Perfeus, ῥόδαία, ῥοδΘ, κασίφρη, μυκήνη, χαλδαῖοι.

Perfei urbs, μιδία.

Perficorum gentilium forma, ἀγχέμαχαὶ, ἄσσυρα, ἀδαμάντολις, ἀθήναι Θ, κυρτὸς πόλις, κυβέλεια.

Peffinus, ποσειδὼν.

Petrus Magifter, ἄκαινα.

φ in β, βρίγας, βίεσσα.

Phacæi, φάκηυσσα.

Phæa, κρήνιον.

Phæaces, κάμπτη, χρεία.

Phœdimi poetæ patria, βιστόνη.

Phaethon, ἰσσέβεια, ἡλιαδέβιος.

Phalantiadæ, ἀδύλιον.

Phalaron, φάληρον.

Phanagora, ἰωνικὰ.

Phaneus, φαία.

Phaniades philologus, φάλαινα.

Pharus, ἀλεξάνδρια.

Phatralius, φάσγαλΘ.

Pharygæ, ὄφρα.

Phafis fl. ἀκραιφνὴς.

Phatniticum, Nili oftium, ἔσπερ.

Phellus, ἀλίφρΘ.

Phenæ, φωκαί.

Pheron, βίεσσα.

Phialia, φίσκαλία.

Phidalia, γυναικόπολις.

φιγμὴς, κρέτρα.

Philta infula, πύργωλΘ.

Philippi uxor, χάλα.

Philippus de ventis, μιδία. Perfei pater, ἄσπις.

Philitides, ὀρεὶς.

Philonis patria, μαζονόλιον.

Philocteta ubi mortuus, πίση.

Philomela, δαυλὶς.

Philonides, μακεδόνια.

Philonome, τίτυδΘ.

Phinea, φιλέας.

Phineus, πανφλαγονία, σάπυρα.

Phlegra, πυκάλη.

Phlegyæ, αἰθιοπία, κρήνη.

Phlegyas, χρύσιον.

Phlialius menfis, φλῦς.

Phlius, ῥόδη φύλα.

Phlyax poeta, πόρος.

Phocæenfes, λαμψακΘ, ἰωνικὰ.

Phocus, παιδὴ.

Phocylides, μιλήΘ.

Phœbe, ἀφιδνα

Phœnice, βίοτΘ, ἰΘ, τυρὸς.

Phorbas, διξόμοιοι.

Phoroneus, φάγλα, ἀπία.

φορωνικὸν ὕδωρ, ἄργ Θ.

φωφελίαι, βοσπορΘ.

φρήτρες, φρεγέλα.

φρήλεια, πύπτα.

Phriconis, φρίκιον.

Phriconitis, κυμη.

Phrixa, φαιὸς.

Phrixus, μόκιΘ, κόπρΘ.

Phryges, ἄγκυρα.

Phrygia gentilia, ἄσσυρα, χρήδων.

φρύγης, τιμὴς.

Phthius, ἰπνὸς.

φυλὰ, ἄρμη, πάτρη.

φυλάκεσσαι, ἀλκέσιππία.

Phyfia, βίοτΘ.

Pieria Lacedæmone, σικΘ, φά

Pinara, ῥόδημαρΘ.

Pinarus, τερμίλη.

Pindarus μελοσπὶς, πιὼ λαῖ.

Pinus in sacris, μίλιος.
pinytus grammaticus, βιβλιώτης.
Piresia, ἀστέρες.
Pisa, ἐλυμπία.
Pisandri poetæ patria, κυμαῖος.
Pisces cicures, ἔλαφος.
Pisidæ, σίλυμοι.
πιστικὸς, ὄργυια.
Pistirus, βίαρος.
Pityæ, πίτυς.
Pityeia, λάμψακος.
Pityodes, χαλκίτης.
Pityusa, λάμψακος, μίλιος, φάσηλος.
Plarasia, χρυσόπορος.
Plato rhetor, γίγαρτα.
plemmyrium, δάκτυλος.
Pocula πυθαικὰ, κύθος.
Poculi genus, σκιλλίτης, σίφων.
Podalirius, βύβαλος, κῶς, σύρα.
Pœas, ἰωνικὰ.
Pœmandria, Σίκυρα.
Poleiades, κύμαι.
πολιμαικὰς ἐπαγγέλλει, τείλος.
Policium, σέρις.
πόλις, ἀλικαρνᾶσσὸς. arx, ἄθηναι.
Poltymbria, αἶθος, μακεδονία.
Polybius quot libros scripsit, μεγάλη πόλις.
Polybotes, νίσυρος.
Polypus, χαλκὶς.
Polystephanus, πέλοπες.
Polystratus, λαῖτος πόλις.
Pompeiopolis, σόλοι.
Pompejus, Φαμιλιῶν.
Pontica ὑπὸ ἄλυβα, παιμάλιον.
Pontus fluvius, σινῶπη.
πορθμὸν σαλεύει, σκύλος.
Porosclene, πορόσκελιν.
Porphyris, νίσυρος.
Porphyrusa, κυζικος.
Posidippus comicus, κασπιδάτης.
Posidonias, Ἡσιόδου.
Possessivorum Canon, κάλος.
Potamitis, αἰγυπτίος.
Potidæa, κασπιδάτης.
Potniæ, ὑποζύγιον.
Præpositio in locorum nominibus. ibidem.
Præstillus, στράτιος.
Praxidica, τάλως, τρίμιλα, κρόνος.
Priapus, λάμψακος.
Prion fl. χαδήσιος πόντος.
Probalinthus, πλοιάπολις.
Prochone, ἀλώη.
Procne, ἄωλις.
Proconsus, βίσσιος.
Prœtides, ἀζᾶνες, λυζοί.
Prœtus, ῥάος, εἶτα.
Prometheus, ἰαπίς. ejus uxor, ἀσία.
Pronesus, κεφίσιος.
Prophthasia, Φραάτα.
Proserpina, βίσσιος.
σφιγκτὴρ, δύρραχος.
Prota, χαλκίτης.
Protagoras, ἄβδηρος, τίμος.
Proteus, πρώτη.
Proverbia: Antronius asinus, ἀγκών. Arabius tibicen, ἀράβιος. ἡ εἰς ἀφάρας, ἀφάρεια. βατταλίζει, βίσσος. βατταλικὸς, βατταλίς. γλυκὺ. διδύμη. ἐσθιει κακοσκελία. κακὸν. κορυφαῖος. κύφος. μύκητ. πάρος. σεσίφος. τίτυβος. φακὸς.
Prusias, βόας κεφαλή. μοῖρα.
Ptenyris, κορευρίς.
Ptophis, φρύγα.
ψ definentium accentus, χαλκψίς.
Ptychia, ἀμφρύσ.
Ptylle, πίλος.
Ptyra, ἀξουσία.
πύλαις, ῥῆσος.
πύλος, πύλεμος.
Ptimyris, ἄκαλλα.
πύκασοι, δῆθι.
Ptolemais, βάφια.
Ptolemæus grammaticus, ἀσκαλών.
Ptolemæus Lagi, ἰμπία.
Ptolemæus Philadelphus, ὄρανία, φιλαδέλφια. Soter, ὀζυδράκαι.
Ptous, ἀκραιφία.
Publius Stoicus, ἱερόπολις.
Puteoli, δικαιάρχεια.
Pydna, κύδνα.
Pygmalio, κρητικὸς.
Pylades, μαδιῶν.
Pylea, ἀντιπύλαια.
πυλαιπάλης, ἀγορά, ἰνία.
Pyli tres, χορυφάσιον.
Pyrrha, ἀσσιπύλαια, ἀγαμύδη.
Pytheas pictor, βύβλος.
Pythes ditissimus, πυθόπολις.
Pythiæ thermæ, θέρμαι.
Pythius locus, βάλλα.
Pythopolis, ἀπόλλωνία.
Pythna, ἱερὰ πύτνα.

P litera, literam ρ amat, ἀσσυρίος.
ρ & λ alternatim posita: Vide περμῶν, περμίλη.
ῥαδάνθη, φοινίκη.
Rabilus Arabum rex, μοδῆ.
Racius, παμφυλία.
ῥακάλη, κρῆτες.
ῥακῶτις, ἀλικαρνᾶσσὸς.
ῥάμνους, λακεδαίμων.
ῥως finientium genus, ὄρος.
ῥάξ, ῥάγα.
Rhea, ἄλυβη, δίνδυμος, κυβέλη, μακεδονία, σαγάρις.
recti casus à genitivo ducti, αἰθρύμης.
Remus ubi institutus, παλίκη.
ῥίνη, πολύβιος.
Rex eligitur ob formam, ὑβρίστα.
Rinthonis patria, Ἴρης.
Riphæi montes, ὑπερβόρεοι.
Rhizon urbs, βαθύη.
Rhodii, παρῳνῆται.
Roma nova, βυζάντιον.
Romus Ulissis f. ἄντια.
ῥῳ desinentia, σκίρον.
Ronda, γάδηρα.
ῥσ, & ῤῥ, φάσηλος.
ῥυμαῖος, ἱερὰ πόλις.
Rhyo, μύκηρ.

Σ & ξ litteræ cognatæ, βυζάντιον.
σ pro aspiratione, in σκαπτὴ ὕλη, pro σκαπτὴ ὕλη.
Sabæ, λάβα.
σαβάρης, σαπτηρὶς.
Sacrificium πύλαια, in πύλαι.
salis nomen, πράσταγη.
Salacia, πάπρημις.
Salica, Σαλισσύβη.
Salamis, καπρόπλῆτα, κυζικὸς.
Salmoneus, αἰπόλιον.
Salmus, ἅλμων.
Salon, σαλάπλα.
Saltatio, λακεδαίμων.
Samatho, μάχυρα
Samorna, ἴρης.
Samus, κορῖνθος, ἴρης, ἰμβρασος.
Samii, παῦλοι.
Sandice, χαλκία.
Sanni, μάκρωνες.
Saorus insula, ἰλιόβρηξ.
Sapæi, λάμψακος.
σάπης. vide βαχλε.
Sapilius, λαίμψακος.
Sarapion Stoicus, ἱερόπολις.
Sardanapalus, ἀγχιάλη, ἔφεσος
Sardes, ἱερώνια, ὕδη.
Sarmossus, δῖνα.
Saronia, πρωζίλη.
Sarpedon, λυκία.
Sarus, vir & amnis, ἄδανα. Cilicix fluvius, ῥοῖζος.
Satorchæi, ὄβρυγα.
Saturnus lapidem pluit, λιθοβόλια.
Saturni mater, φίλυρες.
Satyrus, φιλιππος.
Sauromatæ, μακῶνες, συρμάται.
Sauromatides, ἀμαζόνες.
σαυροκτόνης, ibidem.
Scamandrius, ἀρίσβη.
Scarphe, ἱπποῦς.
σκάφαι, σκίμφαι.
σκίρις, ἀγχιάλη, φαίαξ.
σκοπιὰς, σκοπὸς.
σκολιὸς, ἀγκὼν.
Scilus, ἄλυπος.
σκολιὸς quid, σκληρὸς.
σκῦλα, σκορδίσκοι.
Scylæum, δία.
Scylax vetustus λογοκράφος, περίπλους.
Scythæ, σάκαι cum Thracibus bellum gerunt, πάρθοι.
Scythias, ἅλυβη.
Scythinus jamborum scriptor, σίνη.
Sebaste, ἀλικαρνᾶσσὸς, ἰλιόβρηξ.
σεβαστόπολις, διοσπολιτὰι.
Seleucenses, ὥλμοι.
Seleuci mater, ἀπάμεια.
Seleucia, βαβυλὼν, χαλδαῖοι. Isauria ὑψίκα, ψιλοκηρόβιτον.
Seleucus Nicator, λακεδαίμων, ὀρυσσὶς, ῥάγα, ῥαπτὴρ.
Seleucus, πιστήσας.
Selgessius, σκαλαῦσσος.
Selli, ἴκαπτα.
Selymbria, μακεδονία.
Semiramis, ὄρχαμος, ῥαπτὴρ.
σημεῖα, ἀγγεῖα.
Sequana, σκυθικὸς.
Sergium, δάρνη.
σήμιον, τριήλιξ.
Serui cum uxoribus dominorum res habent, πάρεσις.
Sesarethii, χαλδαῖοι.
σησὺ, βίβλος.
σίδη, τρίμιλα.
Sibylla, γίγαρα.
Sibylla Erythræa, μαρμαρίς.
Sicanus fl. ὄκηρ.
Sicula forma gentilium, ἀμβρακία, ἀραβάρχης, ἴνυκλος, ὁμφάκη.
Sicyon, πλαγία.
Sicyoniorum colonia, βλαγία.
σίχλαι, ὦλισσος.
Sigris portus, ιτάνη.
Silphium, μαδία.
Simonides ἐκμοσυνὴν, ὠμηστὴς, ἰαπίς.
Simundu, σκορδίσκοι.
σίνδα, ἔμφαλος.
σίνδαρος, κύβερ.
σινδὶ, σφακτήριον.
singularia à plurali deducta, σίλανος.
Sinopicum σίνωπις, λακεδαίμων.
σιπύρδις, ἀγκών.
Sintes, κίθαρις, λίμνη.

Sinuessa-

Sinuessani, συνεσσινοί.
σιό- definentium regula, ῥάκη.
σίπιον, σιαπη.
Sirenes, ἄκτιορ, σηλώσσιος.
Siris, μαζωπώλιον, φασηλιτικη, πολίτης, συλεύη.
Sisyphus, ἴππιτι, κέρινθ- , μαζωπώλιος, μόλασσα, ὄλμησις.
Sithon, πικελιώτ.
Σιτιών, ἱτιών.
Sizana, λάεσσα.
Smintheus, ἐκβλίτησιν.
Smyrna, ἴρισ-.
Smyrnæus sinus, μιλησία κόλπ-.
Socrates, μηλ-.
σάλπα, σίλει.
Solœcismus, ἀλαδώσιδα.
σολοικοῤῥῆς, ἱερεῖα.
Solymi, ἱερασάλυμα, μιλύαι, πισίδαι.
σῦρξ, σύφη.
σωμασοὶ ἴδιον- ἰνδικὸν, ἀλεξάνδρια.
Soror & uxor eadem, ἀδελφὴ.
Sostrati turris, φάρ-.
Sosus, ἀσκηλών.
Soter, ἐξυδρήκαι.
Sparta, Spartus, λακεδαίμων.
Spartiatæ, σκυθίνοι.
Sparto, μυκιώνη.
σπαρτόλες, αἰσυκλία.
Specus mirus, ἴνδη.
σφαγίν, σφαγίτης, in σφακτηρία.
Spheccia, κύαρ-.
Sphinx, γίγας.
Sperchius, πυρετός.
Sporades in Propontide, σποράδ-.
σπυλάδεῖα, facetiæ, κωπῳδία.
στάλαγ, στρόμβαγ.
σταλία, ῥόδος.
Stesichorus, μόταυρ-.
στησίχ- varia, λακεδαίμων.
σταλία, σταλία, σταλία.
Stratonicus, κασώ-.
στρατὸς, μαλιτραῖον.
Struebus, γυμνασιόπολις.
Strymonium, μίσγα.
Stymphalus, χαλκὶς.
σῦμ, sepulcrum, συμέχλα.
succus Medicus, μασία.
Sybaris, ἴσυρις.
συκελικὰ ἐορτὴ, ἀθλίως.
συόπιος, ἰόμιτος.
Σύλλεα, τοῦχίρεα.
Talpæ ubi nullæ, κτιόπη.
Talthybius, πτγία.
ταμίειον, ταμιόν-.
Tantalus, ἀσκαλὼν, πέλιον, σμώρα.
τάῦι, τάυγι.
Taphii, τηλεβοῖς.
τάρανδ- animal, χελωνὶς.
ταρανπόλη, τάρας.
τάραν- ibidem.
ταρακίλλει, χαονία.
Tarcon, τυρρωνία.
Tarentinorum epitheta, ἐκδῶσ.
Tarphæus, κρηπτώλιον.
τάρφεως, in ὕδασα.
Tarphe, φαρύγγ.
Tarsa, ταρσὸς.
Tarsia, ταρσὸς.
ταρσὸς urbs, ἀγχιάλη, ὠλιόχεια.
Tauchira, ἀζίλιον.
ταῦλια urbs, ἄγκυρ.
ταυρικὸς, ἰαυρικὰ.
ταυρισία, ἰαύρ.
Tauropolitæ, χερσόνησος.
Tectaphus, βάλυγγα.
Telchin, ἀπίδυρος.
Telemonia, Σικυών.
Telemachus, περσίπολις.
Telephae, δαίδαλ-.
Telephe, Ἴκαρ-.
Telephus, τελήμασία, ἀρκαδὸς.
Telesilices, Ἴκαρ-.
Telmissus, ἀρκαδὸς, γαλεώτης.
Tembrus, ἰρὸν Ὀφ-
τεμενικὸν, ἱερεῖον.
τεμενία, Ἐκμόν-.
Tempe, λυτὸς.
τπιά, ῥοδιά.
Tennes, τπιά, τένεδ-.
τρόξενοι. διλόχη.
Tergestrus, Ἰάσεμα.
τερέα fl. ζάκ-.
τερίοικοι, τπυρίσιοι.
τερμῖλαι, τίλμασσ.
τερμίλαι, τίρμασσ.
τερμίνθις, ἐρμοῦδις.
Termeris, ὕλακ-.
Terpander, ἄλλοτα.
τερσὸς, τερπία, Ἔφεσος.
τπαπρισκαιδηκάπολις, γίρασα.
τπεμίκαμοι, τπεμχωλέτης.
Teucris, διρέῦδ-, τρωία, τρωϊὰς.
τεύκρ- & τεῦκρὸς differunt, in ἐδώλιος.
Teutanium, Ἴτανα.
Thalabause, ψωχίμαμος.
Thaleia, πιλεκὴς.
Thales, μιλήσ-.
Θάρίδα, κάϊδμεα.
Tarsus, περσὶς.
Theba, Ἰηδαὶς.
Thebæ, τπίναρ-, ὀγχηϊα.
Thebanis ventus, Θρᾶκαις, in ὕδατα.
Themis, ἰχνεῖα.
Themiscyra, χαδίσια.
Themistocles, λάμψακ-.
Theocles Chalcidensis, κυδίνη, χαλκὶς.
Theodectus, φασηλὶς.
Theogeiton philosophus, τρωϊαὶς.
Theognidis patria, μίγαρα.
Θεὸν ἰερὰ ἴσα, ἀσυλία.
Theophanes physicus, ἱσκιλεύσιος.
Theophrasti patria, Ἔρεσ-.
Θεοφάνους qui, χί-.
Therfander, ἀλιαρ-, κρεωΐτα.
Theseus, ἀθῆναι, ἀμαζόνιον, Ἰρηΐς, κρημνὸν.
Θεσμοφορία, μιλήσ-.
Thespia, ἀκραλία.
Thespieus, ὕλη.
Thesprotus, ἀμβρακία.
Thessaliæ divisio, φθία.
Thessalus, αἰμυνία.
Thestrotonicia, ὀλυμπιάς.
Thoana, τυανα.
Thoas fl. ἀχελῶϊς.
Θρᾳκὸς δῆμ-, ἄσυ.
Thracc, βιθυνία.
Θρᾴτια, Θρᾴκη.
Θρᾳξ quid, ῥῆξ.
Thucydides ubi mortuus, σκαπτέσυρ.
Thunia, Θήρια.
Thurium, σύβαρις.
Thus, κρηπιδωτὰ.
Thya, μακεδονία.
Thiaba, ἀμύλαδα.
Tibari, pro πάρβιλοι, χαλκιδὶς.
Serui πῶλοι, in πῶλοι.
Tiberis, Tiberinus, ῥῶμα, Ἰανίκις.
Tib. Nero, πανδαταρία.
τίλλα, ὕδαγ.
Tigris, ἀπάμεια.
Tilphassa, τιλφόσσιον.
Timæi, δίκαιρχία.
τίμ-, ψῦλλα.
Tiphyos patria, ἀφρόδισιον.
Tilara, αἴλλατος.
Titanes, συναί.
τιτιδὸς gentile, ἀγκίδη, ἀγκύρια.
τιμῆρις, τίμαρ-.
τιμαλ-, τίμαλ-.
πολὶς exeuntia, αἰσυλία.
Tomurus, τίμαρ-.
tonus cum numero mutatus, πλάτανα.
τραχεῖα, χηλίνσ-.
Tragetæ, τραγαία.
Tralles, ἔθνος. Illyrici, βίλυρ-.
Trallis, χάραξ.
Trampyla, βασίλεια.
Tranipsi, λαδυκοί.
Trapezuntii, ἀζανία.
Traya, Ἰηδαὶς.
Tremiles, κερύ-.
τρίζια, ἴρισ-.
τρικόλωνοι, τρίκιζα.
τρίκαμοι, δύσυριδες.
τρικόρυθ-, πλεξίπολις.
τριόνατλον ὄρ-, ἀσυρία.
Triopas, μίσγ.
Triopium, ἴπ-.
Tripolitis, ἄζορ-.
Tripolis, κρηπὶς, χηλίνσ-.
Triptolemus, χαλδαῖα.
τρίτη πλειάσιον, βασιλῆῤῥος, χαλκὶς μοῦσα.
Triton fl. φίλα.
Tritones duo, ἀσύριος.
Tritteia, ἰελίτα.
τριτὶς φυλὴς, φαληρία.
Troadis urbes XI. λυρνησσός.
Troalicida, τρωαλία.
Troës, πλημύρη.
Trojanæ mulieres, naues cremant, σκιώρη.
Trophonius, διλοφοὶ, Ἰησυγ.
τρόφοι, Ἰοφεσσοὶ.
τροχίζω- nominativus, γίγας.
Trœzen, σφετὶς.
Tuberis, ὕλαμ-.
Turduli, τυρδητανία.
τύρμα, ἀμφίπολις.
τυτύλοι, κρητίκα.
Tymbrium, Ἰύμβρειον.
τυμπία, τυμπιστής.
Typho fulmine ictus, ὀρθ.
Τύφων- unde, τυφάλεια.
τυφλοὶ, βρυπόφαγα.
τυφάνη, τυφάλεια.
Tyrtamus, Ἔρεσ-.
V Latinorum, υ & υ Græcis, πτερία, πόδες, &c.
οὐανοῦ, ἀξανοῦ.
Udenoe, ἰσίς.
Veneris templum, ἀπάτουρ.
Venus, ἄρχων-, αἰφέσια, ἀγλαγί, Ἔρυξ, ζεφύριον, καλιάς, λάμψακ-, μάλαια, τριμιθῦς.
Vestes igni purgatæ, βασχμάνης.
interdiu non videntes, γίγαρα.
Vinum, ἴνυσ-, λακεδαιμόνιον, μισόγαιος, μάρσια. Albanum præstans, ἄλβα. Ambladense, ἄμβλαδα. bonum, ἄριστος. ex melle, ταυλάντιος. nigrum, χίος.
Virgilius, μαντύα.
Virgines immolatæ, λάμπ-.
Vita ccc annorum, ἐκβάσιος.

vitis mirum, νῆμα.
Ulysses, ἰδέα. ejus & Circes filii, αἴνεια, ἄρδια, πρώτος. Errorum finis, βάπτισμα.
οὔλιον urbs Italiæ, αἷμα.
Umbri, ὄμβροι.
Vologesias, βόλομα.
ὡς definentia localia, ἀγοῦς.
uvæ insolitæ magnitudinis, δύσκρισις.
Vulcanus, ἰφαιστία, μάχαιρα, πλοκή.

Xanthe, πρώτος.
Xanthus, ἄρτα, πάτερα, ῥιζόμια.

ξυστή, ἰσχία.

Ypsia, ὑδία.
ὑπηνία, πλεμόπολις.
Canon in vias exeuntium, παμφυλία
ὕλα, ὕλη.
ὑλάστα, πάρος.
ὑπαῖθρα Phæacum, ἄργος.
ὑπαίθησις, trajectio litterarum, πάξ.
ὑρία, πάρος, Σικελικά.

Zabius, καλεῖται.
Zacynthus, πάρος, ψαφίς.
Zarex, μόνος.
Zea, ζειά.
ζείπος, ζείσιον.
Zelas, κομμάδια.
Zelias, κρᾶσις.
Zenogrammaticus, μοιδία.
ζίφυρα, μῦλος.
Zephyrium, ἀγχιάλη.
Zethus, ὑπερβίς, πλόκαμος.
ζιγλάτης, σχῦσις.
ζίγλα, ζῦλα.
Zoara Arabiæ, ἄδυτα.
ζωστὴ Atticæ, ἴσχυς.
Zymbræus Apollo, ἰχθύς.

FINIS.

VARIÆ LECTIONES

IN

STEPHANO

Ex MS. codice Abbatiæ Perusinæ,

collectæ

AB

JACOBO GRONOVIO,

Et ejusdem notæ.

LUGDUNI BATAVORUM.

Apud DANIELEM à GAESBEECK.

cIↃ IↃ CCLXXXVIII.

IACOBO GRONOVIO

STEPHANO

LECTIONES

Excellentissmo & Celeberrimo Viro

CAROLO DRELINCURTIO,

Academiæ nostræ secundum Rectori Magnifico

JACOBUS GRONOVIUS

S. P. D.

ABRAHAMO BERKELIO in mortalitatis leges ire compulso dubitare non possum, quin frequens te incessat desiderium cognoscendi, quid Stephano, quo pignore is studia in Musas sua posteritati commendare constituerat, factum fuerit. Nam & amicum te illi perpetuum verumque ita præbuisti, ut sermone amplissimo prædicantem eum sæpe audierim, quantam non modo doctrinam, sed opem quoque ex domo tua expertus fuisset: & huic operi quot annos, quantam assiduitatem impenderit, ignorare nequis, ad cujus illustrandi partem sæpe tu quoque adhibitus fuisti; quod non modo ex ipsius ore intellexi, sed res ipsa probat. Itaque ne mihi sit cum illis omnibus, quorum in ore per tot annos fuit hic Stephanus, & quasi in turba agam, te velut advocatum sumi a me concedas rogo, ut omnes rem universam, prout acta est, sub tuo & illo clarissimo nomine intelligant. Nam quum ille, ut meministi, vegeto ac vivido etiamnum corpore, annisque adhuc crescentibus, & non modo majorem laboris, quem literis melioribus universum dedicaverat, dulcedinem tunc maxime sentiens, sed castigatius quoque & operosius omnia tractans, objisset scriptum diem; ac vidua simul cum librario me adjissent consilium manumque perentes ad hunc imperfectum fœtum, & qui sane perdiu fuerat ἐν ὁδῶσις, producendum; non modo quid agendum videretur indicavi, sed ut omnia quam rectissime agerentur, id quod petebant, curavi, ut & Berkeliana omnia, quæ restabant, tum optima fide colligerentur, tum pura puta sine varietate ulla Stephano adderentur. Ad quod quidem vinculo nullo obligari me satis sciebam; sed ratio optimi publici pariter & dolor ex morte viri perquam defatigati mihi illatus huc me compulit. Etsi enim existimarem, immo scirem, nonnulla hic interventura, quæ parum se mihi essent probatura; & id satis exercitatio mea ad unam pericopen de Dodone declarat; tamen quia & illius justa Berkelius agnovit, & ideo sæpius mecum de studiis suis colloquutus est, amorem, quem vivo nunquam denegavi, huic unicæ ejus memoriæ impertire quoque libenter volui. Propterea quum id quod dixi, interventu & industria juvenis sedulj & in bonam spem florentis Petri Abkoude eventurum esset ac jam quoque evenerit; tum quia nostro sic placuisset, interpretationi

etiam, quo quidem labore nec inutiliorem ullum nec ingratiorem in his fragmentis & Grammaticis recessibus existimo, tamen dico, quia sic alter inceperat, oculum adjeci, ut quantum posset hic liber ab vitio immunis exiret, quum in Amstelodamensi editione recordarer me aliquoties offendisse. Hac igitur in parte quum sic quoque versari sedulo constituerem; tum denique me impendere Salmasiano labori debui. In quo quum deprehenderem, quemadmodum egisset Berkelius, ut plane voluerit sui esse arbitrii, ego & e publica & e Stephani re fore judicavi vel maxime, imo & famæ summi viri me consulturum optime, si prout consequi & excipere voces ac mentem ejus ex notis per margines adscriptis & partim non cum cura servatis, partim bibula charta scripturam absorbente interruptis, possem, ea ipsa integra quoque interponerem. Id ego consilium ab initio ob has solas quas dixi causas iniebam; sed in progressu animadverti divinitus ad hoc me deveniisse, nec potuisse me in eorum quæ dixi trium gratiam aliquid conducibilius excogitavisse. Nam quum is liber ambulaverit per multorum manus, nec quisquam omiserit inde aliquid eligere; ut publice appareret hac in parte, quid proprium Salmasii esset, quid alii suum esse vellent, hoc uno modo effici potuit. Præcipue vero ita faciendum fuit propter postumas curas Eximii illius Viri, Lucæ Holstenii, nuper satis magno publici commodi pretio publicatas; quem quum constet ante omnes usum hoc exemplari, & id in eis utramque faciat paginam, tum deprehendi persæpe, vel omitti, quæ noscí publice intererat, vel non dari Salmasio suum (quod tamen quomodocunque acciderit, judicium meum non facio, neque quidquam secius cogito, nec nego potuisse Holstenio obversari eadem & fuisse lecta; sed tamen quod Salmasii est, ejus esse negari nequit, quum primus hoc egerit) vel perperam citari. Sic certe in Παλία tam clare distincteque exhibet Salmasiana manus, quod nunc edi curavi, ut nihil clarius. Sic quod in πόλιον lego ab Holstenio notari, tanquam MSSti habeant Πολίον additis verbis *cum accentu in penultima*, illud manifeste apparet subrepsisse optimo viro, dum in Salmasii manu & editione Xylandri vocalis media ejus vocis subjicitur notæ distinctionis crassiori post vocem πτικὰ in v. Πλωθεία: nec alterum quod sequitur λέγεται ἡ ζεὺς ὁ πολίτης Πολιεὺς in ullo MS. legitur. Sic in Πρωϊσῶν nullus codex habet Πλαϊσῶν. Sic in Ῥάβεννα nullus habet Φλαβίω, sed ut perspicue manus Salmasii Φλαμίω. Sic non probabitur in Σεβαστῇ MS. habere ἐν τῇ Κορύκῳ. Sic longe abest, ut in Σκυμνιάδαι Salmasii conjectura fuerit, qua ex σὺν Γίτταις legendum σωεχὶς Γίτταις existimaverit, ut clarissime sententiam ejus perspicua hic quoque manus enunciet, prout nunc editum. Ut adeo opiner non incassum me ad hunc laborem consensisse, quo ab literis ΠΑ (nam illic defecit Berkelius) singula Salmasiana πτικῶς enotavi. Utinam idem contigisset in priore etiam parte! neque enim dubium, quin vir ille eximius sibi fraudem sæpe fecerit; certe in nullo codice invenies ΑΕδήρα, quod ille in ΑΕδηρα testari sustinuit in MSS. quum Salmasius palam adscripserit, *lege* ΑΕδήρα. Non possum dissimulare his quæ dixi aliquid prorsus par & æquale. Nam in versibus, qui citantur voce Ἀγείω, scripsit Holstenius habere MSS. ἄνεκεν ὧν: at Berkelius notat Salmasium legisse ex Palatinis codicibus φενεκεῶν πισίδας, rogatque quid sit φενεκεῶν & quid ἀνεκένων. Sed utrique aberrant ab Salmasii manu. Nam male Holstenius apposuit ν, quod erat nullibi. & Berkelius supposuit φ inde quod prima vocalis in ωωεκε superposita mediæ vocali in πισίδας accentum literæ ι superpositum fere sibi annexuerit. Nam si contempleris Salmasii manum, manifestissime deprehendes ωνεκεων πισίδας ἓ ἄνες ἡδὺ ἀγελάνας. Nec alienum est illud perditissimi loci in Ἀγελάπνα, ubi nosti esse illa μήπ ἀεχ ΦΘΔκινδωΔέ[illegible] τὸ β ὑποπ[illegible]χθαι τῷ γ, ἐν οἷς ὑποτέπκλαι ἐν τῷ λάγεα, τὰ ὄρκια. Ubi operæ pretium erit consulere has notas & Holstenianas. Verum en

tibi

tibi penitus & integram manum Salmasii. *Corruptissimus hic locus si quis alius in toto Stephano ; neque quidquam nos adjuvant in tam destructo loco scripti codices. Quare conjecturis agendum, & omnino ita legendum.* μὴ π ἄρχ ϖδχκινδωδές τὸ β ὑποστιγθαι ἐν οἷς τῷ γ, ἐν οἷς ὑποστιγθαι τῷ κ, ὡς ἐν τῷ Αλεξάνδρᾳ (hic sauciatus est margo exterior paginæ, & scriptæ vocis reliquum est solum) . . . ις, quasi extrema pars literæ α & ς, unde Holstenius vel supplevit vel vidit fuisse σεμίας. Illa prima ἐν οἷς inducta quidem sunt leniter; sed nescio an non fortuitum id fuerit, certe sententia alioqui nulla est in mutatione quam facit, at ex repetitis sana. Etiam locus Hesychii de λάγβαλον est Salmasii inventum. Quin & in Αλέξανδρα Salmasius non σίγνον, ut Holstenius, non σιγὸν ut alter, sed clare annotavit σιγνόν. Quæ quidem omnia velim scripta in comparatione manus Salmasii ad Holstenium, & plura inveniet, si quis extrema studiose inspexerit. Quum igitur confecta tandem sint omnia, & hæc editio id certe habeat præcipuum, quod ex ea patere potest, quid in variis Stephani scriptis exemplaribus habeatur; porro egit mecum librarius, ut quæ ex Perusino codice excerpta quondam priori Stephani editioni adjunxi, ea huic quoque adjecta esse vellem, & si quid aliud ad manum foret; quod quidem sciebat ipse esse multiplex, qui & puerum me noverat & Stephanum amavisse conscius erat. Dedi sane hanc veniam, & recognovi, prout tempus ea curari augerive jussit aut concessit, quum præsertim viderem ab Berkelio interdum ea excerpta usurpata esse; tantoque indulsi libentius, quod hic scriptor sit unus eorum, quorum vetusta scripta exemplaria non oppido frequentissima ab priorum temporum incendiis & vastationibus relicta sunt; ita vexatus, ut non tam epitome prioris operis, quam excerpta ipsius epitomes appellari debeant, in postremis præsertim partibus, alio aliud vel omittente vel annotante. Itaque quum certo semper mihi constiterit a Stephano hunc librum inscriptum fuisse ἐθνικά, ut ante annos multis Berkelium docui, quibus etiam adsensit, ut nunc patet; tum huic quo de nunc agimus, volumini præfigendus erat titulus ἐκ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου τοῦ Βιζαντίου; qui titulus ad literam exstat in codice Perusino. Unde quum in aliis aut MSStis aut editionibus aliena prorsus inscriptione & plane ad arbitrium ficta ab nescio quibus hoc opus insigniatur, non vereor ferme credere hanc nostram Perusini codicis ab manu ipsius Hermolai esse profectam. Nam licet hæc ipsa, prout hodie habent, appareat ab aliis post Hermolaum fuisse adhuc amputata forsan & contracta; illi tamen qui id ausi sunt, non in ipsa inscriptione id significarunt, sed retento quod præfixerat Hermolaus, ad speciem, ipsi operi nonnulla subtraxerunt aut conducti librarii vel lassi vel fraudatores ea ratione emptoribus illuserunt. Certe si nihil aliud adeptus fuissem; at eo solo reor mihi excursionem illam Perusinam per Apennini annique frigora bis repetitam satis repensam esse, quum hoc addiscerem. Non enim quum Stephanus hunc laborem occupavit, Geographiam solam pro scopo habuit, quàm Grammatices suæ aliam eamque non contemnendam partem, scilicet rationem formandi appellativi nominis ex primitivis urbium similiumque rerum vocabulis, de qua non admodum conveniebat inter antiquos. Scripsit ergo Stephanus ἐθνικά; plane exemplo Orionis, item veteris Grammatici, de quo diserte satis testatur Etymologus in voce Ἄγυ scribens; ὅτως Ωρίων περὶ ἐθνικῶν. Unde & in tertio ex versiculis, quos fragmento ipsius Stephani ex Bibliotheca Seguieriana subjectos videmus, perperam legitur

Τῶν τοπικῶν Στεφάνοιο σοφῆς στίζοντα μελίσσης.

Non enim τοπικὰ ullum locum hîc habent; quum τοπικὰ nimis exiguam in hoc opere partem constituant, quam ut in illorum appellatione materies ejus in fine queat comprehendi: & sane in duobus antigraphis tum Rulæi jam

μάκαρος, tum Copesii, utriusque mihi commendatissimi nominis, ipse legi τῶν ἐθνικῶν, ut omnino sic opiner legi quoque in autographo, de cujus lectionis veritate dubitavisse nefas & putidum est. Id Stephani opus in epitomen contractum fuit, ut novimus, & ex illa multi pro lubitu separatim sibi aliqua corrogaverunt, ut res ipsa præter hanc inscriptionem, quæ egregie conveniunt, declarat. Cæterum præter hanc circumcisionem Stephani laboribus factam nescio an existimaverit Vir Maximus G. J. Vossius, certe videtur existimavisse commentarios quoque in hæc ἐθνικὰ elaboratos exstitisse, dum verba Eustathii in periegesin Dionysii ista, Φησὶν οὖν ὁ αὐτὸς τῷ χαράξαντι τὰ ἐθνικὰ Οὐράνιος ἔτος ὀνομαζόμενος, hoc modo vertit: *Ait ille, qui in Ethnicorum Scriptorem commentarium edidit (Uranius is nominatur.)* Certe & falsum vanumque id est, & indignum aut reprehensore aut correctore. Porro ut didicerimus, quo progressu & filo ἐθνικὰ sua Stephanus deduxerit (de quo incertus hærebat Xylander, neque dum post eum quisquam indicavit, ut adeo id mere sit nostrum, ac fas putem cum tua venia huic observationi ἐμφιλονεικεῖν) egregie suppetias tulit Perusinus ille codex. Nam sequutus quidem est seriem elementorum, sed nihilominus in libros velut sectiones commodiores diduxit. Atque ita habemus duos prorsus eruditissimos & auctores & libros, alterum Græce, alterum Latine, ambo idem scribendi consilium & modum sequutos, ambo idem fatum passos, ambo similiter miserrimos ad posteritatem proditos, Festum Pompejum dico & Stephanum. Nam & ille quum instar Lexici conscriberet de vetustis rebus ac verbis Italorum, atque hodie in ejus fragmentis ordo XIX literarum appareat, id opus per libros distinxit, ut ipse testatur in v. *Porriciam*, & ad viginti libros processisse scribit Paulus ejus lanio. An Harpocration idem fecerit, dubito; certe nullum etiam habeo ad hanc rem indicium. Hoc scio, pessime de Harpocratione consuluisse illum, a quo postremum editus est. Nam & Stephanus & Festus & Harpocration ita egerunt, ut præcipue adtenderint ad seriem primarum literarum, unde vox aliqua inciperet; in mediis non ita accurate id exigendum opinantes. In Stephano id apparet quum passim per hæc excerptorum fragmenta, sed inprimis ex catalogo partis ex litera Ε post reliquias Seguierianas edito; quum illic occurrant primo Ελλωπία, postea Ελλωπικὸν, etiam Ἑκαλόννησος sit ante Εκατόμπυλος (etsi forte mutatio literæ μ & ν hic intercedat) quod etiam sic est in fragmentis vulgatis. Idem patet ubique in Festo Pompejo. Idem quum fecerit Harpocration, & hic illic ordines restituerit Mausacus ex MSS. codicibus, hic novus editor ausus est contra fidem omnium MSStorum, contra voluntatem Harpocrationis, ex solo sui capitis arbitrio curva hæc, ut judicabat, corrigere, ipse omnibus modis corrigendus, qui Harpocrationem studiosis obtrusit longe ab sese alienum & prorsus nova editione egentem. Sed hanc noxam alibi videbimus. Hæ autem Stephani sectiones omnes ut uno oculi jactu pateant, optimum putavi eas hic simul reponere. Nam quum in MS. fronte prima post titulum rubrica præmissum fuisset Ἀρχὴ βιβλίου α', sequitur Βιβλίον β' ante vocem Αερία. Βιβλίον δ' ante Αλεξάνδρεια. Βιβλίον ε' ante Αναγυρᾶς. Βιβλίον ς' ante Αρβάκη. Βιβλίον ζ ante Ασπί. Βιβλίον η' ante Βαβαί. Βιβλίον θ' ante Βίβας. Βιβλίον ι' ante Βρίγες. Βιβλίον ια' ante Γέα. Βιβλίον ιβ' ante Δάαι. Βιβλίον ιγ' ante Δινδρύμη. Βιβλίον ιδ' ante Ἔαρες. Βιβλίον ιε' ante Ἔμβατον. ις' ante Εἴδησις. ιζ ante Ζάβιδα. ιη' ante Ηδοί. ιθ' ante Θάλαμαι. κ' ante Ἴαβις. κβ' ante Καβαλίς. λ' ante Μάχαρος. λγ' ante Νάαρδα. λδ' ante Νίβις. λε' ante Ξωθοί. λς' ante Ὀία. Quorum de duobus postremis etiam sic testatur Salmasiana manus, ad literæ Ξ initium Αρχὴ βιβλίου λε *in MS. Bibliothecæ Palatinæ*, ad literæ sequentis Ο *In MS. recent. hoc loco est* Ἀρχὴ βιβλίου λς. Quod diserte annotandum censui, tum convenientiæ horum codicum & inde opinionis meæ confirmandæ ergo, tum quod mentem Holstenii non intel-

telligam id ipsum in duobus his modo locis annotantis, idque ex MSS. Palatinis, quum Salmasius istic & unum solum numeret, & non ibi solum observaverit hanc libri hujus sectionem, sed etiam in aliis locis, & cum Perusino consentiat. Id tanti esse puto, ut qua licet, Stephanum evolvens ipsis Salmasii verbis discas. Nam facto signo + ante Νισώπη (quod videtur errore manus contigisse, nam in Perusino erat ante Νίζις sequens) notat *Hic incipit trigesimus quartus liber in MSS.* ἀρχὴ ϛ ΛΔ, ante Νάαδα *In MS. P. rec. ita legitur* πλϴ ϛ ΛΒ ἀρχὴ ϛ ΛΓ βιβλίϱ. ante Καβαλὶς (nam in mediis nihil invenio) *in MS. ad hunc locum* πλϴ ϛ κα βιβλίϱ. ἀρχὴ ϛ κβ βιβλίϱ. ante Ἴαζις *in MS. recentiore Palatino legitur ad hunc locum* πλϴ ϛ ιθ βιβλίϱ. ἀρχὴ ϛ ικ, vitiose pro solo κ. ante Θαλάμαι *incipit liber decimus nonus in MS. Palatino.* ante Ηδὸι *incipit liber decimus octavus in MS. . . . . Palatinæ bibliothecæ.* ante Ζάζιδα *incipit liber decimus quintus in MS. recentiori Palatino.* ante Εἴδητς *hic incipit liber decimus quartus in manuscripto recentiori Palatino.* ante Ἔαρες *in MS. recentiori Palatino incipit liber decimus tertius.* ante Διυδρύμη *in uno MS. recentiore ab hoc* Διυδρύμη *sumit initium* βιβλίον ιγ. ante Λεξία *hic incipit secundus liber in uno MSS. Palatino.* Hæc ego sic relictis auctori verbis suis ac literis (nam ante Ἔαρες manifestus calami error est) producendum putavi, ut duo illa, quorum antea memini, aperte paterent. Quod vero ad mea excerpta Perusina in hoc negotio attinet, in iis ratio a me exigi non debet, quod libri III & XXI & aliquot post XXII aliique additi non sint. Video enim in scedis meis annotatos illos non esse, ut vel conniverim ad eos, vel in MS. non invenerim, quod liquide non ediderim. In quo tamen id rursum advertimus, eximie grandem jacturam esse in litera κ factam; etsi in MS. tria modo folia (majoris formæ erant) pura conspiciantur. Nam vel incredibile multa urbium vocabula contulit Stephanus literam κ principem habentia, vel ad singula imprimis magni commentarii adjuncti fuerunt, ut sic literæ κ & λ justam octo librorum mensuram implerint. Vel denique falsus sit librorum numerus hîc notatus oportet; quod tamen cogitare vix sustineo. Etenim sic distinxisse labores suos Stephanum, prout ex MS. Perusino & Salmasiana manu demonstravi, pulcherrimo prorsus ac firmissimo testimonio corroborat fragmentum ipsius genuini Stephani, quod modo citabam, cum maximo publico commodo ab avunculo meo Samuele Tennulio V. Cl. vulgatum, in quo videas ante vocem Ἔαρες præfigi quoque βιβλίον ια', ut si istius fragmenti volumen integrum ad nos pervenisset, haud dubie illic omnia sensui meo convenientia reperturi fuerimus. Nam & indiculus ille locorum ab ε incipientium continuatur, ut vides, usque ad Ελωρϴ, in quo desinit; atque adeo recenset ea vocabula, quibus constabat liber quartus decimus; quum ab voce Ἔμβαπν quæ proxime post Ελωρϴ sequitur, fecerit principium libri quinti decimi: ut hinc porro discamus ab Stephano indicem vocabulorum cuique libro præpositum fuisse, de quibus in eo libro disputabat; id quod & ab aliis factum est scriptoribus, & in Stephano hactenus non observatum miror. Tantum in eo commissus est error, quod editum sit ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΑ, quum edi debuerit & ante sic fuerit ΒΙΒΛΙΟΝ ΙΔ, qui lapsus facile & oriri potest & condonari meretur. Hæc sunt, quæ me diffundendi causa peragrantem vestigia Annibalis ab Fæsulis propter Arni fluenta Aretium ac montes inter Cortonenses lacumque Trasimenum, & inopinanter Perusiæ incidentem huic scripto libro redire Florentiam coëgerunt; & ut ad collationem ejus instruerer, ab Amplissimo, qui tum me continebat fovebatque, Viro Antonio Magliabechio exemplar Xylandrinæ editionis, sicut ab Reverendis Abbatibus D. Eugenio Gamurrino & D. Anselmo Campionio veniam gratiamque petere. Hæc quoque sunt, quæ vel Berkelio nuper nostro vel Stephano præstari nunc a me potuerunt, & quæ tuis,

Vir Honoratiſſime, auſpiciis publicari cupio. Id mihi ſpondere audeo varias ob cauſas futurum, ut abs te non difficulter auferam. Si enim vel publico nomine & jure te alloquar, utique non potes illa meo labori negare eo tempore, quo eiſdem univerſa utitur Academia, cujus partem me eſſe poſt patrem meum fata voluerunt. Quod ipſum nomen quum hîc poſitum leges, non dubito, quin eo ſolo te etiam invitum expugnari poſſe confeſſurus ſis ultro ad indulgendum cupiditati meæ, quum & arctiſſimo non collegii ſolum, ſed voluntatis nexu te viventi fuiſſe conjunctum ſæpe mihi per iſta tempora peregrinanti fervide ſignifices, & mortui memoriam gratiſſime colas. Nec ſatis; immo & me in amoris tui hæreditatem ſancte ita vocaviſti, ut veriſſimis argumentis eum mihi frequenter declaraveris. Ad cujus quidem præſagium ego nunquam non cœlitus contigiſſe exiſtimavi, quod quæ prima ex me vox in hoc lyceo publice audita eſt, ea te Rectorem Magnificum ſalutaverit, ut exinde omen capere deberem, cujus præcipue reverentia in vacuum adhuc pectus meum intrare deberet. Neque opinor ullam toto hujus intervalli ſpatio juſtam occaſionem exſtitiſſe, qua non deprehenderis illibatam officii erga te mei culturam ibi ſemper excubantem; & ut perſuadearis eandem ibi nunquam poſthac fore ſegnem, ſed iſtud velut templum manſurum doctrinæ, comitatis ac magnificentiæ tuæ, his ego velut repetitis novennalibus votis me obligo. Quid vero aut tuæ aut meæ vitæ ratione dignius, quam ut, quum ita ſe res daret, illa Δαφνηφόρια feſtiſſimo Græcorum quorundam more imitemur, qui nono anno inferentes Apollinis templo olivæ trunium ſphæris variæ menſuræ adornatum ac compluribus laureis coronatum, pompas ſolenniter ducebant? Hic certe eſt animi mei ſenſus, hoc deſiderium votumque, ut in hac alta pace lætus pergas operari Muſis tuis toties coronatis & ſæpius coronari meritis; atque adeo unum hoc precer, ut quam ætati meæ bis Deus Opt. Max. dedit ut in te conſidere dignitatem viderem, eam adhuc ſæpius a te decorari cernam. Vale plurimum, Vir Perfectiſſime. die octavo decimo menſis Martii cIↃ IↃC LXXXVIII, hoc eſt, eodem, quo primus perſonæ tuæ favor ante novennium proludendi Academicis operis animum, rem gratiſſimæ recordationis, mihi dedit.

VA-

VARIÆ LECTIONES

Ex MS. codice Perusino

ET NOTÆ.

n voce Α῎ιμ. Οὗτος Α῎ισα Α῎ιμ.] MS. Perus. ὗτος Α῎ισας Α῎ιμ.

Α῎μφισσα῎λο.] Α῾μφίσσολο, ut habet quoque prima Aldi editio.

Α῾λυξῖ῝ο. τὸ κίνημα, ὡς βασλικῶ῝.] Mirum quid agant viri insignes. Utique enim si potuerunt inter hæc propria tolerare βασλικῶ῝, tolerabile quoque illis debuit fuisse appellativum quod sequitur Α῾γαθῶ῝. At contra videas eos latagere in hoc, illius, quod exemplum hic est alienissimum, vicem minime sollicitos, quum tamen præter id quod dixi, nec βασλίῳ῝ veniat ab voce, quæ eandem habeat terminationem, quæ utitur Α῾λυξῖ῝, & insuper ab extrema poëtica licentia veniat. At si vis verum, scribes potius hæc Βασίλῳ῝, ab Βασίλη, cujus mentionem suo loco potes videre, nisi quod ex hac scriptura illic quoque sit reponendum hoc modo, non Βασίλλα, quod ipsa series quoque literarum confirmat. De altera voce multæ conjecturæ factæ jam sunt, & plures fingi possunt.

Πίλις Φωκίδος.] Dolet sane, quum video hanc constructionem ab MSS. omnibus firmatam posse esse offensioni. Dicit quidem Strabo pag. 407 μεγίστας τῶ῝ ἐν Φωκίδι πόλεων. Etiam Harpocratio. Ἐλάτεια πόλις ἐσ῀ μεγίστη τῶ῝ ἐν Φωκίδι. Et cur non saltem ad hanc conjecturam iverunt? Sed idem Harpocratio scribit in Δήμαρχ῝ῳ. ὅτι πολλοὶ λεκτικοὶ ἱστοσιῶῖ ἐκρίτῳ δήμου χωρίων. Scribit Jamblichus lib. 1 Vit. Pythag. c. 28 Ἀπόλλω εἶναι ἢ Ὑπερβορέους. Scribit Strabo pag 447. Κἀκ῀ ἢ Α῾λίωνα Ἐρετρίας. τοῦτο δὲ καὶ Ἡσίοδον. Scribit Diodorus Sic. lib. 13 pag. 201. εἰς ἢ τὴν πόλιν λιθῆναι & p. 753 ἰδίαν τύχης ἀπόπτωσιν. Etiam vidi in epistola S. Pauli ad Romanos 1, 12 MStum præterre λέγειν ἢ ἀκόλουθος πίστεως.

Ω῾ς Η῾ρώδωνος.] Ω῾ς Η῾ρώδης.

In v. Α῎σώλης. Ε῾, ὡς ** δόντερ.] Ἐν αἵμασι δόντερ. Ut recte Berkelium monuerim, scribendum esse Αἰγιμίου, de quo hæc fragmenta in v. Δυναῖ῝ον, ubi plura Cl. Holstenius, qui etiam citat illic Pamphilum Ægimii filium, de quo plenius videri potest Pausanias in Corinthiacis pag. 137 & Jo. Marshamus, in Canone Chronologico pag. 333. Memini quoque Parisiis Henr. Valesium ἢ πάνυ mihi ostendisse inter Observationes, ad editionem pene paratas, integrum caput de hoc Ægimio, quod nomen æpius corruptum illic restituebat. Hoc me fere puerum vidisse tanto magis gratulor, quod tot vanis & alienissimis ab MSta lectione suspicionibus laceratum hunc locum nunc disco. Sed planissime apparet ab libris vetustis, quorum scripturas jam intelligo, nos duci ad Ægimium.

Ω῾ήμου Ζῶ῀ς.] Ω῾ήμου τοῦ Ζῶ῀ς Cujus discrepantiæ veritas dependet a cognitione sequentis versiculi. Si enim is inchoatus fuit a voce Ζῶ῀ς, quod potuit factum prorsus fuisse, recte vocula τοῦ interposita claudit hunc versum. Sin ; ego nihil moror.

Ποιᾶλιον.] Πυᾶλιον.

Α῾πὸ ἢ Α῎σσ῀ῳ῝.] Α῾πὸ τὸ Α῎σσ῀ῳ῝.

Ε῾ὐπάλιον.] Α῾πάλιον.

Α῾μαλίᾳ σὰλάθη.] Α῾μαλίᾳ ἰλάθη.

Δὶ Α῾μαλίλιο῀] Δὶ μαλίλιον.

In v. Α῎σαρ῝ῳ. Παρ῝ὰ τὼ῝ψυ῀ῳ῝.] Vocula τὸ abest.

Α῾λ῝ῳ. ἀλιεῖς.] Α῾λ῝ῳ. ἁλιεῖς. Recte. Vide in ea urbe.

Τὰ γὰ῀ εἰς τ φιλοδὸ τῇ ιτης τύπτ.] Omnino mendose: & falsum est, urbium nomina in τ definentia habere gentile in ιτης finiens. Immo ne quidem nunc agitur de terminatione in τ, ut verum Perusiæ legatur: τὰ γὰ῀ φιλοδὸ τῇ εἰς ιτης τύπτ, h. e. ea enim gaudent formatione in ιτης· nempe vocabula in ις, ut Α῎σσις. Et id postulant quoque sequentia, in quibus ad exemplum allegatur a Stephano Μίμφις & causa varietatis in tribus aliis. Sane hoc ipsum est quod volunt quoque alii MSsti, a quibus vides abesse illa εἰς τ, & nostrum non est ista primo mutare, deinde resistentes tantis ac tot fidei vetustæ pigoribus Stephano invito offerre.

Χαλκιδίς.] Χαλκεμείς. Quum videam in editionibus primis atque etiam in MSS. aliis ita legi, suspicari licet scriptum ab auctore fuisse ἐ Χαρωνίς, ab Χάρων, de qua suo loco, licet hoc gentile ibi prætereat.

Ε῎σ῀ ἢ ἐ πόλις ἐ χίος ἐ ἄκρ῝. Ε῎σ῀ ἢ Ν῾ελίλη ἐ χίος ἄκρ῝.

In v. Α῎σσ῀ωλ῀ ἐπ῀ασίς χαπταμῶπης.] Α῎σσις χαπταμῶπης.

Α῎σσ῀ωῖῶν.] Βασῖῶν.

Καὶ κέρκωβ῀ον.] Κικέρκωβ῀ον.

Κοχλίο.] Κοχλίτ῀ον

In v. Α῎δρ῝. Ε῾κ τούτ῀ης ἢ ἐ.] Ε῾κ τούτ῀ης Ν῾ ἐ, & super voculam Ν῾ habet superscriptum χαῖ῝.

In v. Α῎ιτ῀ος. Δῆμοι ἐδηκαπάτῳ῝.] Δῆμοι ὁ ἐδηκώπ῀ῳ῝. Quod omnino reponendum.

Τ῾αμπηκαλλικῶν.] Τ῾αμπηκαλλικῶν.

In v. Α῎σσ῀ης. Μέχρις σωῖ῀.] Μέχρι ῥῆ῀ σωῖ῀.

Τῶ῀ κλίσιν.] Τῶ῀ κλῖσιν.

Α῎σσ῀ης ἐ Α῎σσ῀ης῀ῳ῝.] Α῎σσ῀ης ἐ Α῎σσ῀ης῀ῳ῝.

Νεῶ῀ῳ῝.] Νεῶ῀ῳ῝. Sic & statim Α῎σσ῀ης῀ῳ῝.

Οἷς ἀκμωχῆσθαι.] Οἷς ἀμωχῆσθαι.

Χρῆ῀ῳ῝ μοι πρὸ.] Negativa abest a MS.

In v. Α῎σσις. Ω῾ς τοῦ κλαυδίτης.] Ω῾ς τοῦ κλαυδίτης.

Μάκε῀ῳ῝ μακεμείς.] Μακε῀ῳ῝ μακεμείως.

Χάλκι῀ῳ῝.] Χάλκι῀ῳ῝.

Α῎σ῀ῖτλη.] Α῎σ῀ῖτλη.

Α῾ε῀σσις.] Α῾ῆμωῖς.

Α῎σ῀ῃ῀ῳ῝.] Α῎σ῀ῃ῀ῳ῝.

Βαμωῖς῀ ἢ Ν῾ὰς.] Βαῖ῝ῃ῀ῳ῝ ως, & supra ῃ literam habetur ῃ῀.

Κιμμεμείς, σὰμπ῀ῳ῝ ἐ ἔπτ῀ ὕπ῀ῳ῝.] In voce Ὀμ῀ῳ῝ pro illis ἐ ὀμ῀ῳ῝ notavi me invenisse in Perusino exemplari σὰμπ῀ῳ῝. Apud Strabonem lib. v pag. 218 Σύμ῀ῳ῝, legunturque pro Γ῎ουῆ῀ῳ῝. Itaque quum Umbri fuerint gens vetustissima Italiæ, potuit quoque esse celeberrima scriptoribus vetustissimis etiam non Romanis ac inter alios Sophocli, & Stephanus scripsisse Κιμμεμείς, ᾗ Ὀ῀μ῀ῳ῝.

In v. Α῎σ῀ρ῝ιτον, ὃς γ῀ῆ ἀθμιτον.] Καὶ γ῀ῆ ἀ῀θμιτον.

In v. Α῎σ῀ωλοι. ἰταλὸν ὄρμ῀ῳ῝.] ἰταλὸν ὁρμ῀ῳ῝.

Ε῎σὶ Ν῾ Γ῎απυγίας.] Ε῾σὶ Ν῾ ἐ Γ῎απυγίας.

In v. Α῎σ῀ις πῖχ῀ῳ῝. Ὃ γ῀ρ῝ὸν πῖχ῀ῳ῝.] Τὸ γ῀ρ῝ὸν πῖχ῀ῳ῝.

In v. Α῾γάθων. Δαθηλωνείας.] Δαθηλωνέως.

In v. Α῾γ῀ῆν. Τιμοθέτης] Διμοθέτης.

Ω῾ς φίλων λιγυείων] Ω῾ς φι.... λυείων.

Λιγυείας.] Λυείας.

Λύκαι῀ῳ῝.] Λίκαι῀ῳ῝.

Ε῾κλέῆν] Ε῾κλέῆν.

Καὶ σπέρχεις.] Sane propius ad veram lectionem venire possumus, quam faciunt alii, si Petavio & Hardouino auctoribus uti vellemus, quorum prior ad Julianum nominat *Singarense prælium*, alter ad Themistium *Singarensem victoriam*. Ad hoc exemplum posset formatum esse ab Stephano Σιῆαρείς, quod vides nullo negotio inde existere. Sed nec Stephanus aliud ejus urbis ὄνομ῀ ag-

agnoſcit, quam Σιζραηλῶται nec apud reliquos auctores aliud exiſtere memini, qui ejus urbis mentionem faciunt non modo ob Conſtantii prælium, ſed etiam ob Zenobium, quem *virum Zizarenum* vocavit Ephrem, ut notat ad Sozomenum Henr. Valeſius. Tum quoque σφῶν-σαν hujus non convenit cum Ἀζαῖοι. Propius quoque accederet Ἀιδεσσαῖοι ἐπὶ Συρίαι, *lib* Σύφοι Σιζαρῶ κρηδζιν, quam & Sizaram nominatam in his notis videbis. Sed quod verum puto eſt Γισδαρηνός, ab caſtello Cyrrhi, quod infra in voce Κύρρ- quoque antea Σισδαρ-, appellabatur ſed bene, reſtitum, atque adeo idem error illic commiſſus huic etiam loco inſedit. Sed Holſtenius ad Martyrologium Rom. ex MS. producit, *Genâara Syriæ natalis S. Fortunati.* Quæ terminatio tam probare poſſet Græcis Γισδάρη æque appellatam ac Γίσδρα. Denique eſt infra pro qua Stephanus ſuo loco dicit Γίσδρα, quod potiſſimum eligere cogor, quia ſic Stephanus ſibi reſtituitur ex ſuo, quod ejus mentem occupaviſſe videtur ex tam frequenti repetitione.

In v. Ἀ'χαΐδη-ες. Μίχαε(Θ-.] Μάχαε(Θ-. Et recte. Ex quo patet pro Σιχελίας corrigendum eſſe Κιλικίας.

In v. Ἀ'χαμάνη. Μακεδόνες.] Μακεδόνες.

Νικόλα(Θ- ἐν πέμπτῳ.] Νικόλα(Θ-ῆ, i.e πέμπτῃ.

Ἀ'χάμπια.] Ἀ'χάμπτια. Sic etiam ἀχάμπτη MS.

In v. Ἀ'χαμος. Καὶ κωνῳῖ * αὐτοῦ.] Καὶ κωνῳῖ ἐ ..... αὐτοῦ.

In v. Ἀ'γδάτιον. Στοιχεῖον.] Στοιχεῖον.

Τ'απέτιον.] Τ'απέτιον(Θ-.

Παραπλωμένους.] Παραπλεομένους. Et recte.

Ἀ"χιον. Ἀ"χιον.

In v. Ἀ'χαρῳ. Ἀ'πὸ Καλλικῶν.] Ἀ'πὸ Καλλικῆ-.

Νικόνδεις.] Νικόνδεις.

Λαῶν.] Λαῶν.

Οὐκ ἀναφέροῦ(Θ- ᾧ λόγῳ.] Voces ſunt propriæ grammaticorum, quibus hîc utitur Stephanus, quæ etſi non verbis iiſdem, paribus tamen ſic occurrunt apud auctorem etymologici, in Βαλλανεῖον, οὗτω ἀναφέροῦ(Θ- ᾧ κυρίῳ-, unge in his non cogitandum de mutatione.

Πάεμον παεμόνος.] Πάεμον παεμόνος.

Σαλυμβρέϊς.] Σαλυμβρέϊα.

Σκηψίου.] Σκηψίων.

Καμπανός.] Καμπανός.

Ἀ'φρικανός.] Ἀ'φρικός.

Ὠ'ρῳ- πὰ μῆ πι.] Ὠ'ρῳ- . . . πὰ μῆ πι.

Ἀ'πὸ Θυάτειρα.] Ἀ'πὸ τάτε πὰ θυάτειρα.

In v. Ἀ'χαΐων. Ἐ'πὶδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἐτιμῶτο.] Ἐ'πὶδὴ λιθ . . . . ας ἐτίμων.

In v. Ἀ'χαΐς. Τὰς ὁ αὐτός.] Τὰς ὁ πῆ.

Πετυοδῆς.] Πετυοδῆς.

Καπὶ τ' οὐ Ἀ'θλίψει δῆμοι πιες.] Quum Salmaſius ſcripſerit *lege* ἐ τ' οὐ Ἀθλίψει δῆμοι πιες, idque probent reliqui adeo ut Holſtenius quoque nihil verius pronunciet exemplo ipſius Salmaſii, qui indubitatam & certiſſimam vocat lectionem; primum colligo hinc, MSS. Palatinos nihil mutare in prima voce aut aliis: deinde vides tamen nec Holſtenium nec Berkelium, immo nec ipſum Salmaſium potuiſſe in eo acquiescere, quin quilibet aliquid remotius ab ſcripta lectione adinveniret. Sed certe nulla mutatione legi debet καθὸ τ' οὐ Ἀθλίψει δῆμοι πιες. Hanc voculam ita Stephano frequentem non occurriſſe ſummis viris miror. Sed quid audio? Legitur in fragmenti Segurieriani voce Δῶρος, hoc modo, τὸν Θ- ὁ τῆ Πιεζικῆ κόλπῳ, καθὸ Στράβων ιβ. Illic apponi video. *Fortaſſis ſcribendum καθάπερ: eſt enim noſtro non inſueta phraſis.* Ergo quoties in Stephano legitur vulgo καθὸ, hoc delicatum carmen accinetur? Habes καθὸ, in Κάρνε-, Μίζα, Ο"αξ-, Πάνδυ, Σίδυ, Φύκ-. & quidem καθὸ Στράβων in v. Ἀ'κατίλα. Et quid differt alterum ab altero? Sed quantum differunt in hominibus viæ cogitationum? Nam quum apud Stephanum in Καμβυσώνη vulgo legatur Καμβύσην καπὶ Σιχελίαν ἡ λέα, ſatis corrupte, Iſaacus Caſaubonus ad librum 11 Strabonis pag. 47 depravatiſſimum locum ſic legit Καμβυσώνη, ἐ Σιχελίαν ἡ λέα: at idem pag. 206 in iiſdem notis ait ſe ſcribere apud Stephanum Καμβυσώνη, καθὸ Σιχελίαν, λέα: quod verius puto. Atque ita hic magnus vir confert, quod alter ille ferre non poteſt.

Τὸν ὁ Ἀ'γίνζιον.] Τὸν Ἀ'γίνζιον, quod prorſus præferendum, ut, Ἀ'χαιὸν ἄνδρ- Ἀ'γινζίου. Et jam dixit in v. Ἀ'ζᾶν.

Μυΐρινος.] Μύρινος.

Αὐτῷ ὑφαιρεμένῳ.] Αὐτῷ ὑφαιρεμένῳ. Vulgatum intelligi non poteſt. Sed etiam ſcribendum videtur πτισπρῶν δ' οἷς ϛ non α.

Λέγ') σημαίν(Θ-. Οὐ γάρ.] Λέγ') σημαίν(Θ-, ἀλλ' ἀλῇ δ' ϛ ρῦ τ' ὑρίσιος δ' ϛ. Τὸ δ' σημαν σημεῖς ἀκουόντας, ἐ ὅπως ἐπιτιθ-. Τάχα δὲ ἐ τὰ ἀκούσα διαφεύγ πινόντας ἐφήκειν. Ο' ὅτι μῦ δ' τ λέγ') σημαίν(Θ-. Οὐ γῦ, &c. Id quod eſt neceſſarium ſupplementum.

In v. Ἀ'γραφεῖς. Τυμφαῖς σημαίνει.] Τυμφαῖς σημαντικόν. Sic MS. ſed in priore voce ſuper μ & η habet ſcriptum ρ. Nempe legendum τημιστὸς τημιστζίας.

In v. Ἀ'χαΐοι. Ὧ'ς ὁ ἐκκαιδέκατος.] Ὧ'ς ὁ ϛ'. Ubi male quidem omiſſo numero denario diſcimus tamen ſcripſiſſe auctorem ἐκκαιδέκατος.

In v. Ἀ'χαιὸν. Δύο τόπους.] Δύο τόπους.

In v. Ἀ'χαιὸς· ὁ π . . . . πτόλεως ἐ ἀχαΐδος.] Οὐσίκιον πτόλεως ἐ . . . ώσας. Id convenit præcipue cum Salmaſianis, quæ hæc eſſe ſcias licet, *Vet. Cod. habet* ωσκα (hic finit verſus) ως πτόλεως ἐ ἄλις ὁ ἀχαΐτας. Πτόλεως eſt Πτόλης. *Legendum autem puto* ἐ πάλεως ὁ Ἀ'χαΐτας. Mirum quid cogitaverit in literis primis: quarum etſi putem ab Salmaſio intellectam eſſe vim; tamen quoniam ab manus ejus inſpectoribus certe intellecta non eſt, dicere mihi liceat, quid de illis & reliquis omnibus cenſeam faciendum.

Εἰμὶ Νεοπτόλεμ(Θ- Κρεσσᾶ, τριακόσι σ' ἀμαλίλφων
Ἐ'γκεσσιν Τλωΐτς, κἀθ(Θ- ἡμᾶς ἤρατ(Θ-.
Οὔτως ἐν Πτόλης Ἀ'χαΐδος ἐσὶ Ἀ'χαιὸς
Καὶ Γαλάτας τόσσας ἐσπαζ(ας τριζ(α.

Scilicet gloriatur, quum trigeminos fratres Tloenſes occidiſſet, non in illa gloria ſe oblectaviſſe, niſi & ulterius pergeret; atque ideo, cum eſſet Piſida, gentis non nimium nobilis & inclytæ, etiam totidem Arctanas & Amnium nobilis & inclytæ, etiam totidem Arctanas & Amnium gallogræcos neci dediſſe, ut videtur, ex ſingularibus pugnis. His autem verſibus a me allatam eſſe medicinam, eo magis gaudeo, quod hæc pericope mihi teſtimonium dat laboris, quem puer in Polybio exhauſi, quem dirus ille ſub Jaſithei nomine calumniator meus Raphael Fabrettus ſine ulla probandi ſpecie negare ſuſtinuit mihi incubuiſſe, licet præter hunc Berkelium ipſe etiam Thevenotus in notulis quoque illis citatus perſæpe in muſeo me illi inhærentem & plurima cum illis exigentem ſalutaverint. Certe hæc eſt ſententia horum verſuum: an populos recte tetigerim, dies docebit. Vide ſuum: an populos recte tetigerim, dies docebit. Vide in v. Ἀ'χαΐδες infra. Sed ne quid diſſimulem, volui alicubi Πιεσῖδες Σαΐμωνες ἠδ' Ἀ'χαιάνες, de quibus Satriaquando Πιεσῖδες Σαΐμωνες ἠδ' Ἀ'χαιάνες, de quibus Satriano vide, quæ habet Cl. Holſtenius ad Stephani v. Σαπείρα.

In v. Ἀ'χρίς. Ἀ"χριδ(Θ-.] Ἀ"χριδ(Θ-.

In v. Ἀ'γηλά. Καμπανίτης.] Καμπάνης. Quod ipſe auctor ſuo loco approbat.

In v. Ἀ'χόλα. Τὸ ὄνομα ϛ'.] Τὸ ὄ(Θ- ϛ'.

Κορδίωπος.] Κορδίωπος δέ.

In v. Ἀ'χρίλιον. Διονύ(Θ- δὲ τὸ ἀχρίλιον ἱρᾶ.] Διονύσ(Θ- δὲ τὸ ἀχρέλιον ἱρᾶ.

In v. Ἀ'γχιάλη. Πόλις Κιλικίας.] Πόλις Σικελίας.

Ἀ'γχιαλεὺς τὸν.] Ἀ'γχιαλέα π τὸν.

Μιλτοπορίδη.] Μιτυπορίδης.

Η' Σχοινέα.] Η' χοινέα.

In v. Ἀ'χαΐα. Διονύ(Θ- ὁ.] Διονύ(Θ- ὁ.

In v. Ἀ'άνα. Θάμυλις.] Θάμυνις.

Ἐ'χυσο.] Ἐ'χυσον.

Ἐ"τι Ϛ'.] Καὶ ἔτι Ϛ'.

In v. Ἀ'δρα πόλις. Ὀ'φείλας.] Ὀ'φείλας.

Βαβύλωνος.] Βαβύλας(Θ-.

In v. Ἀ'δηλις. Τῷ ω παρὰ.] Τῷ ω μείρα παρὰ.

In v. Ἀ'δραμύττειον. Ἀ'πὸ Ϛ δ'.] Ἀ'πὸ δ'.

Ὠ'ς Η'ρωδιανός.] Ὠ'ς ἐρώδη.

In v. Ἀ'δρία. Μιτυλιναῖος.] Hæc vox abeſt a MS:

In v. Ἀ'δράγα. Ἀ'πὸ Ἀ'δράγα.] Ἀ'πὸ Ἀ'δρα Ϛ'.

Γδρυπόλη Νομὸς.] Γδρυπόλη τὸ Νόμισ-.

In v. Ἀ'δρία. Διὸ καὶ μβ(Θ-ῶν.] Διὸ καὶ μβ(Θ-ῶν.

Πάνλων πέντε μικροῖς τρ.] Πάνλων ἐπὶ μικροῖς τ'.

Α"δορτα.] Α"δορτα.

In v. Ἀ'δραμης. Ἀ'δραμυ(Θ-.] Ἀ'δραμυ(Θ-.

In v. Ἀ'ζωτος. Μασταλίας.] Μασταλίας.

In v. Ἀ'ζωτος. Η' ρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ Ϛ' ᾳ ψιλὸν.] Η' ρώδης διὰ Ϛ' ᾳ ἐν α συλλαβῇ ψιλὸν.

Ἐξυπ-

Ἐξυάσσων.] Ἐξανύων.
Ἐξῆς Θ'.] Ἐξάπαν.
Στησιμ.] Καθησύχιμ.
Καὶ πληθύσις.] Δι πλήθυσιμ.
Ἐξυάσσων.] Ἐξανύσσ.
In v. Ἀζευσ᾽.] Λέζυσιμ.] Λέγλιμ.
In v. Ἀζύλις Σαλύσιον.] Σαλύζιον.
In v. Ἀζυτ Θ. Ἐσὶ δ᾽ ἄπλ.] Καὶ ἐσὶ δ᾽ ἄπλ Θ.
In v. Ἀθαμανία. Γλυκεῖς.] Γλυκεῖς.
In v. Ἀθηβαῖοι. Καὶ Ἠρυθραῖοι.] Καὶ ἠρύθρ Θ.
Ἀθηναμάδιτιμ.] Ἀθηναδίτιμ.
In v. Ἀθῆναι. Αὐτὸν πολιν.] Hæ voces absunt a MS.
Κλοιῦλα.] Abest etiam.
Λεγόμ.] Λέγομ Θ.
Κυρίνθ.] Κυρίνθη.
Κυρῆτ.] Κυρήτιν.
Ἐν δ᾽ ἐξῆς.] Ἐν τῇ ἑξῆς.
In v. Ἄθως. Νίκανδρ Θ. πέμπλῳ φ.] Νίκανδρ Θ. θ φ.
In v. Αἶα. Αἰήτ.] Ἀλήτ.
Παλαιφάτ.] Παλαίφατ.
In v. Αἰαμίων. Αἰακιάδ.] Αἰακιάδ.
In v. Αἶγα. Αἰγᾶ.] Αἰγᾶν.
In v. Αἰγαῖον. Αἰγᾶ παρ᾽ αὐτα πολ.] Αἰγᾶ παρ᾽ τὸ αὖχαν πολ. Id quod ad propinquat ad lectionem Isaaci Casauboni αὖχαν πολμῶν.
Φιεσχήθ.] Φιεσχήθιν. Deinde illa αὖχαν πολμῶν non inchoant in MS. alium versum, sed continenter adhærent præcedentibus.
In v. Αἰγιαλός. Καφρίμ.] Καφρίδ.
Κρωσιαλίδ.] Κρώσιν τι.
In v. Αἰγικορεῖς. Ἐξ αὐτῶν.] Ἐξ αὐτῦ.
Αἰγυπετεῖς.] Αἰγυπορεῖς.
Τελεσσῖος, Ὀ σαλίτης.] Τελεσσῖος ὁ σαλίτης.
Αἰγυπορεῖς.] Αἰγυπορεῖς.
In v. Αἰγίλιψ. Μετρώθ.] Πετρώθ.
Αἰγιλιπ Θ. ὡς κιπφ Θ. κιπφι Θ. ἄφρ Θ.] Αἰγιλιπ Θ. κείνφ Θ. ἀφρ Θ.
In v. Αἴγινα. Τρῖς. Νῆσ Θ. μία.] Τρῖς. Μία.
Κεκρωπ Θ.] Κέκροπ Θ.
Καπὶ Πυθῆι.] Πυθῆι est emendatio Mauffaci ad Harpocrationem pag 100.
Αἰγινήτ.] Αἰγινήτης. Vere, & deinde illa τῶν αἰγινήτ non comparent in MS. & omnino supervacanea sunt.
In v. Αἴγιον. Αἰγιεῖς.] Αἰγιεῖς.
In v. Αἰγὸς ποτ.μοί. Αἰγὸς ποτ.μίτης.] Αἰγὸς ποτ.μίτης.
In v. Αἰγυπ Θ. Καὶ Μύσ φ.] Nonne apparet satis manifeste in his literis hærere Μύσια?
Πομπώνιος.] Πομπώνης.
Μελάμβολ Θ.] Μελάμβολ Θ.
In v. Αἶγυς. Λακωνικ.] Λακωνικῆς.
In v. Αἰδηψ Θ. Δαιδάλ.] Δαιδὰ MS. sine accentu.
Σιλφιοφόρ Θ ζαλκεῖς.] Σιλφιοφόρ ζαλκεῖς, quod impense placet, & in lingua Græca egregium est.
Αἴδαλα.] Αἴδαλα.
Αἰθαδεῖς.] Αἰθαλεῖς.
In v. Αἰθάλη Φλυ Θ.] Φλιάσ Θ.
Ἠρωδιανός.] Ἠρόδοτ Θ.
Ἐκ δὲ τ αἰθάλη.] Vox ultima in MS. non apparet, & potest abesse. Caterum videtur aliquid ad sententiam deesse in his ὅτι ὁ τ ἀπαδιδόμ τ Ἠφαίσ κρεῖτ. Quid enim illa denotant, aut huc faciunt, nisi legas ὅτι ὁ τ ἀπαδιδόμ αἰθαλὼν ὁ τ Ἠφαίσ κρείτ? Hic jam clarus sensus est, & videtur hæc Stephanica ante oculos habuisse Etymologus, in voce Αἰθάλα scribens, ὅτι δὲ τ ἀπαδιδόμ αἰθαλὼν ὁ τ Ἠφαίσ ζαλκεύς. Sicut Stephanus ipse aut alium nunc intuitus est aut Diodorum Siculum, qui lib. v cap. 13 scribit λέγ τ πολίτ τ κατ᾽ αὐτὸν αἰθαλᾶ.
In v. Αἰθαλίδη. Καὶ ὁ δημότ.] Καὶ ὁ δῆμ Θ.
In v. Αἰθαλία. Τὸ ἐθνικ.] Τὸ ἐθν Θ.
In v. Αἰθίοψ. Ἐπιφθ.] Ignoratur hæc vox a MS.
Εἴρηκεν.] Εἴρητ.
Αἰθιόπισσ.] Αἰγύπτισσ.
In v. Αἴλια. Τὸ Σιλδουδίς.] Absunt a MS.
Αἴθρια εἰδέ.] Αἴθρια ἀπ τῆ αἰθέ
Ἀλεξάνδρειαν, ἰωὶ ἀπ Ἀλεξανδρίς.] Ἀλεξάνδρειαν ἰωὶ, Ἀλεξανδρὶς ἀπ ἰωὶ.
In v. Ἀμμωνία. Ὡς Γναῖος.] Ὡς Θεόφανις. Sed vocula Θ puncto subnotata. Verba Rhiani quæ conservavit nobis Scholiastes Apollonii Rhodii I II, 1089, & nuper ignorans etiamnum, quid alii in Stephano egissent, annotaveram, nunc delevi, putans omittenda, quod satis frequenter ad hunc locum ea citata animadverterem. Primum videbis esse II. Casaubonum ad libri IX Strabonis finem.
Οὐσμαῖος. Ὁ Ἰλ.] Οὐσμαῖ Θ. ὁ Ἰλ.
Καμμῶ Θ.] Suspicabar Καμμῶ, de qua notum est, sed MS. Perusinus præfert Καμπῶ, cui haud dubie adsurgendum, nisi hoc modo eveniret, ut fragmenta hæc sibi obloquerentur, quæ hoc in loco agnoscunt conditorem Canicum, ac fi inde urbs appellata esset: at in voce Ἀκέρασος hanc quoque urbem ex observatione Duridis referunt inter eas, quæ ab appositis fluviis nominatæ sunt. Vincat tamen Manuscriptus.
Οὖτος ὐθεγάμ.] Οὖτος ἴως ὐθεγάμ. Quod mirum, quum Salmasius notet, (nam hæc ut cognoscas, merentur, omissa ab Holstenio nec ab Berkelio satis clare polita) *in duobus MSS. legebatur ἴως ὐθεγάμ τ. χ. in quo supra scriptum aliena manu ὕτως. Sed facile ferri potest ἴως, & etiam melius esse puto quam ὕτως.* Unde apparet hic hæsitatum; nec jam dubito, quin auctor ediderit ὕτω πως ὐθεγάμ.
In v. Ἄλμων. Λέγεται δ᾽ ὧδ᾽] Λέγ᾽ ὧδ᾽.
Καὶ Πελασγίας.] Sic quoque Scholia Theocriti ad Idyllium 7. sed tamen a Manuscripto hæc verba absunt. Apollodorus quoque inter liberos Borex & Orithyiæ rationem hujus Æmi non habet.
In v. Ἄνηθ Θ. Ὀ Θ. Ἀ ἀχύλ Θ.] Forsitan ita fuit. Sed MS. habet Ἀ ἀχύλν. Unde mihi suspicio oritur scriptum fuisse Ἀ ἀνηθ Θ. ὀφ Θ Ἀ ἀχύλν. Nec terminatio ista infrequens urbibus Ægyptiis.
In v. Ἄνθα. Ἀ ἀνάνεις.] Ἀ ἀνεπάδες.
In v. Ἀξιωπ. Ὡ ς δρόμωνις.] Quid hoc vocis sit, nec scio, nec docuit me aliquis piam: quod vero MS. supponit, id notum & verum est, nempe ὡς ἀδρωνίς.
In v. Ἀολία. Ἀ ἀριθμῆσ. Τὸ ἔθνικ.] Ἀ ἀριθμῆσ. αἱ πάπαρ τ᾽ ἀθ.
Αἱ αἰολικαὶ λέπτειαι.] Ἡ αἰολικὴ λέπτεια.
Αἰολίωνες.] Αἰολίωτες.
Ἀόλιον.] Ἀώλιον. Sic MS. & anteponit præcedenti Ἀολία.
Ἀόλιον.] Ἀόλμον.
In v. Ἄπτα. Τ Θρεάτης.] Τ Θρεάτης. Et sic reponendum.
Ἀ Φαιρέτιν τ ἀπ ὡς.] Τ Φαιρεθῆν τ ἀπ τῆς.
In v. Ἄστα. Ἀ ἰσπ Θ. ὡς αἶα.] Ἀ ἰσπ Θ. ἐ αἶα. Ita MS.
In v. Ἄτων. Τὸ ο.] Τὸ ω.
Τὸ δ᾽ ἀπ αἰτωλίδ ἀπὸ δ᾽ αἰσπ Θ. ἡ Ν.] Τὸν δ᾽ ἀπ αἰτωλίδ ἀπὸ δ᾽ αἰσπ Θ. ἡ Ν.
Ἔ᾽ χει.] Ἔ᾽ χει.
In v. Ἀτυμλία. Ἀ ἰτυμλίς.] Ἀ ἰτυμλίς.
ὡ τὸ τ ἰχνεύμ.] ὡ τ ἰχνεύμ.
Οἱ αἰτωλίζοντες Θ.] Transponendæ sunt hæ voces, legendumque Θ αἰτωλίζοντες οἱ.
In v. Ἀχαιὸς ἴων. Ἀ κλαιτσδίς.] Ἀχαιδίς.
In v. Ἀχαμαϊκὸν. Τὰς Σολύμους.] Τὰς λύμους. Postrema illa Ἀ πιπ Θ in MS. cohærent priori, & recte.
Τελμησσέως ὑπογρ.] Δάσπρα.] Τ ὕ ἐ δάτ. Quod est τριακοσίοις ὀκτώ.
Ἀ κροκεσίαι χώραι κεχωλσωμέν τ Κυρήτων ἀπ᾽ τ Ἀχελώου.] Salmasii mens satis perspicua, licet quædam sint abrupta. Emendandum enim centuit ἀπ᾽ τ Ἀχελώου, & ad id citavit locum Strabonis, ut Acarnanas Acheloo flumine dividi probet ab Curetibus, qui Ætoli.
Εἶναι δὲ Θ.] Εἶναι τὸ Θ.
Χλαίνος ἐλικοχίτωνας.] Quid ineptius his verbis? Sed quid elegantius mutatione, quam ex MS. produco ἰδίους ἐλικοχίτωνας. Alludit enim ad Iliados versum 685, ὃς ἰδίοις ἐλικοχίτωσι. Ad quæ inter alia Eustathius. Λέγει δὲ σύντομα ὁ γραμματικὸς ἐλικοχίτωνας, παρ᾽ τὸ ἑφελκυσθ τοὺς κόλπους, ὡς ζῶλον τινὲς φασιν ὄντ Θ. τοῖς ἵπποις ἡλυσγανῶν. Gaudeo sic eriam esse in aliis MSS.
Δῶμαι.] Δῶμαν.
In v. Ἀκίλη. Ἠρωδιανὸς Ἀ κιλ.] Ἠρωδιανὸς δ᾽ Ἀ κιλ.
In v. Ἀκισσ. Ὡς Πηλεσσπ Θ.] Absunt hæ duæ voces ab MS. Et certe vel delendæ sunt, vel reponendum πελεσσπ Θ. sed delere malo.
Ἀκισσαμβρεύς.] Ἀ κισσαμβρεύς.
Ὡς Κλαζομενίτ Θ.] Ignorat utramque vocem MS.

In v. A''κη. Καλεσυρέ̃τας δ' αὐτὸς ἀνάμεσον.] An aliquid exciderit, equidem nescio. Sed ut melius hæc certe conveniant, facili remedio reor utendum, legendo *Φοινικησυρέ̃τας*. Diodorus Siculus lib. XIX cap. 93. Δυὸ δ' κρήνας ἐκλιπὼν τὴν Συρίαν, πρὸς σκληρὰν τὴς ἀξιολογωτάτης τ̃ κατοικημένων πόλεων, Α''κκω μὲν τ̃ Φοινίκης Συρίας, ὑπ' τὸ Σαμαρείαν δ' Γαζ̃αν τ̃ Συρίας.

Αὐτὴ Πτολ.] Αὖτη δὲ Πτολ.

Α' τύχη.] Α' ἐντύχῃ, quod est necessarium; & hoc modo etiam legere jubet ex MS. Salmatius, ut manifeste indicat ejus manus, quod obscure satis ex eo traduntur.

Α''πακαγήσαζ.] Α''πακαγήσασζ.

Η' ὁ κρατὸς.] Potest explicari. Sed MS. clare ἢ ὁ κωλὸς. Id quod ego nullatenus rejicio. Nam certe vulgatum κρατὸς supervacuum est, & ipsæ κεφαλαὶ non sunt aliud quam κρατὸς. Itaque qui dicit eam herbam esse ὁμοίαν τ̃ κρατ̃, idem dicet, si subjunxerit ὁμοίαν τ̃ς κεφαλαῖς. Jam vero si manuscriptam lectionem sequimur, commode omnes hertæ partes percensemus *ῥίζαν* scilicet, *κωλὰν* & *κεφαλὰς*. Immo pari modo procedit Diodorus lib. I cap. 43 Α'γριππίνας πᾶσαι ἰσόπιζοι, κ̃ τ̃ τὸ τ̃ς ἴλιτ γιγάβρων τὰς κωλὰς ἐ τ̃ς ῥίζας. Et cap. 80. Καὶ τ̃ ὧν τ̃ βύολα συνέρβων τὰς ὑπαμώνας εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύπτοζ̃, κ̃ τ̃ ῥιζ̃ων ἐ τ̃ κωλ̃ων τ̃ ἰλίων ὑρμὰ. In sequentibus opinor minima mutatione legendum τ̃ σκιλλ̃ τ̃ς κεφαλ̃ς.

Ε'βδόμης.] Ε'βδόμης.

In v. A'κκαδικ̃ν. Σαλμασ.] Σαλμάσιον. Sed Σαλμασκὰ inferius dicitur.

In v. A'κμονία. Γίγνεται.] Γίνεται.

Α'λεξανδρεὺς.] Α'λεξανδρέα.

Τ̃ Α' ἐρμονίᾳ.] Τ̃ς ἁρμονίας. Quidquid autem γραμματίζει hoc loco vel Stephanus vel ejus contractor, patet usu admissum fuisse gentile Α'μαρδὸς, ex nummis, quorum unus eximius memoratur cum inscriptione ΕΠΙ ΣΕΡΟΤΗΝΙΟΥ ΚΑΠΙΤΩΝΟϹ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑϹ ΣΕΟΥΗΡΑϹ, sed quæ omnino male est expressa. Quæ enim unquam fando audita appellatio Romanæ familiæ *Serotinia*? Unum aliquod marmor mentionem facit cujusdam Serotini, sine aliis adjunctis, quod huc non facit. Itaque Hardovinus edit ΕΠΙ ΣΕΡΟΥΙΛΙΟΥ ΚΑΙΠΙΩΝΟϹ. Quod si ex inspecto nummo profert, melius habet. Sed quum ex verbis ejus id non appareat, & perperam quoque notet eum ab aliis editum esse, ΣΕΡΟΤΙΝΙΟΥ (ediderunt enim, ut citavi) manco in sententia, ut opiner debuisse distingui, & (literarum enim formam non rite inspectam mihi persuadeo) scribi ΕΠΙ ΣΕΡ. ΟΥΗΝΙΟΥ. Integra enim ejus hominis nota fuit Servius Ovinius Capito. Habes enim Ovinios bis in colice Justinianæo & aliquoties in inscriptionibus pro nomine familiæ, de quo Tristanus tomo secundo ad Ovinium Camillum. Græce autem in nummi typo fecerunt ΟΥΗΝΙΟϹ, ut in aliis nummis Ovidium expressisse docemur ΟΥΗΙΔΙΟϹ, quum ea vox proprie par sit τ̃ VEIDIUS, nomini Pollionis in inscriptione apud Lipsium ad Tacit. 3 ann. 64. Quod si mavis, potes interpretari *Venius*, quod nomen quoque habes in Inscriptionibus iisdem, ut ΟΥΗΔΙΟϹ *Vedius* apud Sponium in Itinerario.

In v. A'γῆνα. Ε'ν τ̃ πίνᾳ.] Postremam vocem ignorat MS.

Πέργαμον.] Πέργαμον.

In v. A''κρα. Σκυθίας. Ε'ξέβην Κύπτ.] Σκυθίας Κίμβρ̃.

In v. A'κρώρειαι. Καμηλειτικὸν.] Καμήλειον. Eximie prorsus, quum ex aliis scriptis id non observetur. Nam manifeste hinc discimus, nonnisi vitium scripturæ esse, quod hic præcedens vox appelletur Θέρμη, sed ut nunc perperam Perusini codicis scriptor etiam edidit *Καμηλέαν*, sic utrumque corrigendum Θέρμη ἐ Καμήλειον.

In v. A'κραφιὰ. A'κραιφνὲς.] Abest a Manuscripto: item κ̃ὴπ̃Φ., item ἐ ἀκραιφνὲΦ., item ἐ ἀκραιφνίες.

Φησὶ τὸ] Φησὶ ἐ τὸ.

A'κρεθνοὺς.] A'κρέθουσ· & sic statim quoque MS. ἀκρεθνοὺΦ. ἐ ἀκρεθνίτης, ut nugari videas Dausquejum libro 2 Orthographiæ.

A'κίλ̃στους.] A'κίλλ̃ύς.

Καὶ πεσόλιον.] Καὶ πτολεμ.

Σιφυελίτης.] Σιφυελίτης.

Ε'π' ἐ Πελοποννήσ(ω.] Diodorus Siculus lib. XIII cap. 11. Τ̃ν Πελοποννησίων Α'χαΐδι, Σικυῶνι, Η'λείοι, Μαντινεῖοι, κ̃ οἱ τ̃ν Α'κτ̃ν κρήνην οἰκοῦντες.

Τὰς ὑβρὶ τ̃ Α'θ̃ν χώρας.] Idem Diodorus lib. XII cap. 68. Α'πέζευξεν ὁ τ̃ Α' μφιτρύωνος μ̃ τ̃ δυνάμεως, κ̃ πορεύεται Φ. εἰς τὴν κρήνην τὴν Α'κτὼ καλουμένην. ἐν ταύτῃ δ' ὑπάρχει πᾶσι πόλεις, ὧν αἱ μὲν Ε'λευσὶς, ἔσω Α'θ̃ν ἀπέχουσι, αἱ δὲ ὀλίγον ὑπερκείμεναι διγκλεῖαι βουλευτικὰς.

In v. A''κλια. Α'κλιωτ̃Φ.] Α'κλιωτὴς.

In v. A'κλεωνᾶται. A'λε μεν τὸν.] A'λεα ἡ τὸν.

A'λεῶν πόλις ἐ πεζ̃μὸς.] Casaubonus ad Strabonem lib. XI dubitat an non hi idem illi, quem Strabo vocat A'ρμόδιον, ubi tamen in scriptis A'ρμάνιον esse testatur. De Demetrio autem Synonymorum scriptore consulendus Mauricius in dissertatione Critica ad Harpocrat. pag. 380.

A'λαγ', ἀφροδισιὰς ἐ αἰλαγ' αἰξωνίδης.] A'λαφρ̃νιδὴς ἐ αἰγιλαγ' αἰξωνίδης.

A''λπιδᾶι.] A''λπεις δέ.

In v. A'λαγ'. Παυσανίας πίμπλῃ.] Παυσανίας θ.

In v. A'λανὶς. Α'ρμητίας.] Σαρμητίας & sic scribendum.

In v. A''λβα. E''τι ἐ πεζ̃μὸς A''λβας &c.] Possunt videri, quæ de hoc loco censuit Cluverius in Italia pag 694. Sed an non videntur esse hæc ipsa verba Characis, & simpliciter producta ad probandum genitivum, quem præmiserat, ut verti & intelligi debeat? *Est etiam Alba fluvius ille, qui nunc dicitur Tiberis, rege Tiberino in eo exstincto.*

E'ρβόΦ.] E'ρβοῦ, recte.

A''λκΦ.] Quum ie der occasio, accipiat illud magni Iudibrii & in aliqua cœli latrina sedens numen, Jasitheus velis Abraxicus an Raphael Fabrettus, quod illi debeo. Accuset me pag. 133 apol. ut qui *Algidensi* alibi usurparim, & alibi *Algidiensis* Holstenianum tuear admittamque, & hinc memoriæ meæ in eo morbum, cursuin hanc novam & ab mea (sic loquuntur in isto cœlo) contrariam sententiam iviſſe, calculum reduxiſſe, denique ideo desultoriam levitatem; hoc est, quia Polybius nunc Θέρμας dicit, nunc Θέρμας, quia Joannes in Apocalypsi 4. 2. E'πὶ θ̃ρόνου κ̃θημέν Φ., at vers. 5. E'πὶ τ̃ς θρόνου κ̃θημένης, & alii utrumque quid pro bono habentes adhibuerunt, & illos & me non placere isti Deorum plebi in suis fordibus conglutinatæ & firmissimæ. Non latis. Quia Holstenius ex lapide Sutrino citavit *Algidensis*, & ego id sequor, & locum Diodori ad hanc formam adjungo, exclamat Tragœdus ille Minos, in inscriptione non esse gentilicium, sed cognomen, rum τὸ ALGIDIEN non esserri debere *Algidiensis* sed *Algidienus*. Respondeo, nec si tam fatuus esſem, quam est Fabrettus, unquam me negaturum, exstare ibi cognomen, nec id Holstenius negavit. Sed an quia cognomen est, ideo non est gentilicium? Si id vult, pronunciat sententiam homine sane jam quidem Romano, non Urbinate tantum dignam. An quum *Fabius Hispaniensis* dicitur apud Sallustium, an id ipsum quod illi fuit pro cognomine, ideo non potest esse gentilicium? Quid si adscendam ad illa tempora, quibus Tarquinios Collatinos, Fabios Vibulanos, Cassios Viscellinos, Sulpicios Camerinos, Cominios Auruncos præbet historia? an quia pro cognominibus usitata vocabula ista, ideo gentilicia Cameriæ, Collatiæ &c. mutabuntur, nec manebunt? Sed quomodo probat *Algidienus* efferri debere? tantum quia nullus dubitat juxta notam cognominum similium terminationem, qualia sunt Allifenus, Calenus, Triputienus &c. At ego tam nullus dubito de *Algidiensis*, quam ille nullus de illis. Tam mihi favent *Hispaniensis*, *Malugin*ensis, & similia, quam illa alia isti. Immo clare me tuentur & illum in prioribus damnant. Nam & *Allifenus* & *Calenus* facta sunt plane ex gentilicio urbis Allitarum & Calis. Ab Algido autem quum nullus tenebrio fecerit *Algidienus*, sed vel *Algidensis* vel A'λγιδὴς, quæ certe constant, ab A'λγίδων autem veniat A'λγιδεὺς, hinc vel pecori apparet *Algidiensis* esse & gentilicium & simul illud cognomen enunciandum. Quid quod & præter hæc grandem stuporem suum aperit *Algidienus* retinct, A'λγιδῶ damnat. Unde igitur formatur illud suum *Algidienus*? non potest aliunde, quam ab *Algidius*, ut *Paccienus* ab *Paccius*, *Vo*sienus ab *Votius*, *Salvidienus* ab *Salvidius* & similia. Sed tamen

tamen ne dubites istum nigrum nigri hominis calculum ex jure ac tribunali venire, canonem format, non ex Grammatica scilicet, quæ exceptionem potest ac solet pati, sed ex Mathematico fato stringentem; nempe in nullo alio gentili oppidi nomine in UM desinente finis iste in IENSIS in derivativis observatur, nisi in iis, quæ in penultima syllaba literam I includunt, ut Alisum, Alisiensis &c. & e converso, reliqua omnia nomina, quæ neutro genere, ut Algidum, efferuntur, simile in ENSE ἐγχώριον obtinent, nec esse IENSE, nisi per errorem Quadratariorum. Quam quis neget ab hoc quadratario cloacæ illapso compositam? cur non probat efferri *Algidum*? præter unum Flori locum nullus est, ubi primus ille catus sic apparet. Ipsum Stephanum, de quo agitur, palam videt citare Α'λγιδ-. Jam quid notius est, quam utroque modo prolata Italiæ talia multa, ut Α'σκλ- Α'σκλον, Τίβολ- Τίβολον. Quid ad me ergo hæc porcina norma? Et ille tamen coacervat non Italica modo, sed Gallica simul, tanquam omnia ad Fabretti stultitiam & ignorantiam redigenda essent, quæ sæpe in aliis regionibus sunt ἀκρ. παιδ. At quum agatur de gentilibus ab Αλγιδ-, ut diserte Stephanus, origo hujus litis, vocat; nonne ab Κόρνιδ- passim invenitur Κόρνιδ-? & tamen in Festo Pompejo occurrit *Corinthiensis*, quod quid aliud quam omnia, quæ statui de voce Αλγιδ-, exprimit? nonne ab Γ'ιδ- passim Γ'ιδ-? & tamen apud Gellium videbis *Rodiensis*. Utique & ab Λάμψακ- apud Latinos poëtas est *Lampsacius*. Unde & secundi lapsus, ut ille sustinet vocare, & eorum, quæ in Diodoro tentavi, nondum pœnitet me, qui non pendeo ab Fabrettini judicii vitiligine: nec Holstenius improbat Α'λγιδ-, nec contemptibilem reddit detorsionem, qua se Fabrettus torquet in ranam aut si quid est vilius, & analogia tanti valet, quanti ἐγχώριον formandi modus, quem quidem ut illa in UM desinentia, sic quoque illa in US, habent valde diversum. Cur enim antiquioribus & melioribus Italis, quam est Fabrettus; placuit magis analogia uti, & non potius dicere *Rodius* & *Lampsacenus*, quas formas ipsi quoque sciebant esse ἐγχωρίους? Et quod super omnia est, Stephanus quum edidit Α'λγιδ-, non id fecit sine exemplis, ut solebat, quæ utinam non omisisset Hermolaus! Sed quum ille ita id fecerit, ringente Fabrettino naso ea stabit exemplum illud Diodori.

In v. Α'λέν. Καεσπιώτ-. Καεσπιώτης.
In v. Α'λεξανδρεια Δ[illegible] τ[illegible]. Διὰ τοῦ τ.
Ε'ξ αὐτοῦ. Ε'ξ αὐτῆ.
Καὶ ἐπὶ Γ'άμης λέγ[illegible] ὑχ[illegible]. Καὶ ἐπὶ Γ'άμης λέγεται ἐπίσης.
Α'λεξανδρεία] Α'λεξάνδρεια.
Θρᾴκης ἀφ' ἧς Λακεδαιμόνια.] Μακεδονίας corrigit Freinshemius in Curtianis, ubi pro Νευρῶν idem restituit Ο'φεῶν & Ο'ξείων pro Ο'σσαίων & Σαυρομάτων pro Μασσαγετῶν, & Α'μασσὼν pro Σωσανσὼν, ubi MS. habet Σασανσοῖς.
Παρὰ Παραπαμισσιάδας.] Παρ' ὑπαπαισίδας.
Ε'ν τῷ τέτρ.] Ε'ν τῇ Γ.
Κυρηναϊκῆς πόλεως] Κυρηναϊκῆς πόλεως.
Παρὰ τὸ Α'λξ.] Παρὰ τὸ ἀλεξ.
Οἱ δὲ ὑπερβάλλοντα ὁ φυκάδων.] Ineptissima scriptura. Nec tamen MS. Perusinus, ut alter iste codex apud Salmasium ad Solinum pag. 402. Οἱ δὲ ὑπερφυκάδ- ᾳσιν ἐ φυκαδεσσιν, sed οἱ δὲ ὑπερφυκάδαντον ὁ φυκάδαντον. Itaque quamvis sit hoc genus frutex, qui frustum ex mediis foliis producat, & Plinius *carpophyllum*, Theophrastus ὑπερκαρπόφυλλον, appellent; videndum tamen, an non de eadem specie egerit Stephanus & potius scripserit φυκάδαντον. Nam ἄκανον novimus.
In v. Α'λπὸν. Γ'ια πάγυλλα ταλὰ ἄλκα.] Γ'ια πάγυλλα ταλὰ ἄλκα.
In v. Α'λπεῖο. πῶς συζ[illegible]ῶς. Πῶς συζ[illegible]ῶς.
Α'λπεῖα.] Α'λπεῖνα.
In v. Α'λζῶνις. Καὶ κ[illegible]. Καὶ κ[illegible]. In parvis ad Homerum Iliad β. 856 scholiis vitiose legitur οἱ δ' ὕπο Βοιωτοί, pro Βοιωνοί, ut apparet ex Etymologico.
In v. Α'λικ[illegible]. Δόμ[illegible]. Δόμιτιανὸς.
Α'λικύας.] Hoc nomen restituendum Diodoro Siculo lib. XIV c. 49, ubi junguntur Α'γκύρα, σίλ-, αἰγάτα, σαίσερν-, corrige Τὰ μὲν οὖν ἐπὶ Σολοῦντα ἐ Παταρρεῖαν, ἀφ' ἧς δ' ἐστὶν ἀγκυρῶνα χώρα ὁ Διονύσ- ἐλπαλικύ. Repone Α'λικύας & Α'λικυαῖον.
In v. Α'λικύα. Α'λικυάδης.] Α'λικυάδης.
In v. Α'λίμαλα Γ'εωγρ[illegible]. Γ'εωγρ[illegible].
In v. Α'λοσυγ[illegible]. Πόλις Τρωάδ-.] Πόλις Τρωάδος πόλις.] Hæc verba Casaubono opportuna fuerunt ad emendandum Strabonem lib. VII pag. 327, ut mirer adeo nullam apud commentatores rationem hujus urbis duci.
In v. Α'λκαλία. Φωκικόν.] Φωκικῶν. Unde scribendum *Φωκαΐων*, ut constat ex Herodoto lib. I cap. 75. ubi quomaximus Vossius in his ipsis Stephani fragmentis in voce Φερσήφ, ubi est Παρθένιος ὁ φωκαεύς, interpretatus *Phocensis*.
In v. Α'λκμεῖα. Πολυΐππ[illegible]. Πόλ (ita MS. supra ultimam literam posito λ) ις. Veteor ne sit Πολιόχ-.
In v. Α'λόξυγις. Πολυΐδ- ἐ Δ[illegible]. Πολυΐδ- Ν Δ[illegible]. Τεχνικῶς.] Τεχνίτης & super extremam syllabam posita ω.
In v. Α'λσηι. Α'μ[illegible]. Α'μαζονίδων. Deinde ἀλεπεδῶν.
In v. Α'λφ-. Τῶ Ο'ῆρ-.] Τῶς Ὄρυ-. Sic Herodotus quoque VII, 129 τὸν Ν ἀσὸς μυσιστὶ ἐ Ο'ῆρις. Sic & alii. Τῶν Τρώ.] Τῇ Τροί
Μακεδών.] Παιδικῆς.
In v. Α'λφὸς. Χαλκ[illegible]. Χαλκῆοι.
Πεπηγ[illegible]. Πεπηγυῖα.
Μοῦ κλαῖω.] Vox nullius significationis. MS. μὴ κλάγχω.
Α'πύρ-.] Et hoc nihili est. MS. egregia restitutione ἀπούρ- idque confirmat restitutionem Casauboni in Theocriticis. κλαίω Α'λούσῃ μὴν ἀπούρ- Etsi possit κλαῖω etiam contracta fuisse vox in bisyllabam, quam omnes hic mordicus tenent MSS.
In v. Α'λκικόντ-. Κυθ[illegible]. Χ[illegible]. Κολδίσσ-.] Κολδίσσ-.
In v. Α'λρ-. Ε'χ[illegible]. Legendum. Θερμαῖα. Vide Scylacem in *Macedoniæ*. Nescio autem, cur huc vocet Hardovinus nummum, cujus inscriptionem facit ΑΛΩΡΩΝ, quum id nec urbis nomen sit, nec gentilicium, & omnino probet se nugacissimam.
In v. Α'μαζόνιον. Μαζόν.] Μαζόνιον. Mazæum pro Amazæum, inde ista παραφθορά, ut observavit ad Curtium Freinshemius.
In v. Α'μαζόνες. Σαωρ[illegible]. Σαωρ[illegible].
In v. Α'μαθ[illegible] voces sunt nonnihil dubiæ, ὧν ἡ Α'δωνις Ο'σειρις ἱστορῶσι. Ad quas ita scripsit Ludovicus Nonnius; *Quis est Adonis Osiris, me quidem latet. Unum hoc scio, diversos olim fuisse deos Adonim & Osirim, & mendum latere suspicarer apud Stephanum, nisi eadem verba ex Suida citata viderem.* Hæc ille. Accedit, quod Cypriis Adonidem sub nomine Κύβρις cultum fuisse percipiam. Etymologus: λέγεται παρὰ Κυπρίοις Κύβρις ὁ Α'δωνις. Et sane facillimus transitus foret vocis Ο'σειρις ex ὁ κύβρις Sed tuetur satis vulgatam Cl Pignorius in principio expositionis mensæ Isiacæ. Et sane constat indubitata scripturæ priscæ veritas: quum & Martem Adonim sic Ptolomæus nominet. Non quod putem argutos fuisse Cyprios, & quum Α'δωνις Ο'σειρις dicerent, id fecisse, ut eum domi num salutarent, quod ex Martiano, ubi *Adon Osiris* vocatur, proponebat Seldenus & alius; sed quod gemina appellatione divinitatem expresserint, & conjunxerint quæ alioquin diversa ac singula observabantur. Sic in marmore antiquo juncta sunt nomina in idem unumque idolum ISIS SERAPIS. Sic Α'πις Α'δωνις in oracula apud Socratem lib. III Hist. Eccles. cap. 23.
Α'πὸν ἱλασκεσθ' ὑὸν μόρον ἀχνύοντ' Α'δωνιν.
Εὖτιν ὀλισθηρὸν ἐν ἀνθρώποις Διόνυσον.
Ita enim opinor illic legendum, quum vulgo sit ἐν ἀνθρώποις, & summus Valesius vertat *Bona vita & felicitatis datorem*, quod ex Græca voce nescio an proveniat satis bellum. Sed & sequens oraculum Pythiæ corruptum ita ex vetustissima Mediceæ membrana restituendum.
Ζῆνα θεὸν ὕπατον, ἠδ' Α'ΐδωνᾶ τετιμένον.
Τιμῶπ, βασῆα τ' ἐσ σώματα κρυπτὸν ἀκουῆς, &c.
Ubi in editis nugacissime videas βασῆαν ἐς σώματα. Sic Ζεὺς Βῆλ- apud Sanchuniatonem. Sic apud Cl. Spanium occurrit Harpocrates cum titulo ΦΑΝΟC ΑΔΩΝΕ-

Sic περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν πεπραγμένων legimus fuisse Ζήνωνος Ποσειδωνίου ἐπιτομή apud Varinum, & apud Aristidem *in Panathenaicis* Ἡρακλείδου Ἀλικαρνασέως. Quod etsi non placuerit nonnemini, multo minus mihi placet, quod ipse contra hæc affert. Non enim huc congerendæ erant inscriptiones vel marmorum vel nummorum, in quibus videri potest omissa particula ὁ, sed hic locus Socratis, Sanchuniatonis, & quæ his adjuncta sunt, ex quibus ipse loco Aristidis ubi utitur, & ipse hic Stephani tractandus erat: an his quoque inter ponendam censebit copulam? Utique & Dio scribit oratione 64. Ἀνάμεσον δὲ ἡ Τύχη ἐ πολλοῖς ποτὲ τὸ ἀυτόματον ἐπῆκεν. Τὸ μὲν γὰρ ἐστιν αὐτῆς Νίκαι τε, καὶ ἡ ἀβλάβεια Ἑλλάδος· τὸ δὲ ἀναγκαῖον Μοῖραν· τὸ δὲ δίκαιον Θέμιν &c. unde & inscriptiones *Junonem Fortunam* & *Jovem Neptunum* & si viris doctioribus credimus, *Isidem Monetam* junxerunt.

In v. Α' μωνος. Α'πὸ Ταύρε.] Α'πὸ ϝ Ταύρε.

In v. Α'μαλθία. Κερκύρας.] Κορκύρας. Ex hac autem Amantia stabiliendus est versus antiqui scriptoris apud Festum in Rusparі, ubi editur: *Et ego ibo ut tutebras ruſpans rimer amaſtimas*. Nimis enim in incertum effundit Scaliger *maritimas*. Legendum est *Amantimas*, videturque hominis jocabundi in scena, & in Amantiam profecturi, ut ibi aliquem quæreret.

In v. Α'μαρδοί. Σταφίδων ια'.] Σταφίδων α'.

In v. Α'μαρίς. Τ'ψηλοῦ.] Τ'ψελης. Σταφίδων. Δυοκαιδεκάτην.] Σταφίδων ιϝ'. Περὶ τὸ κύτταρον.] Παρὰ τὸ κύτταρον.

In v. Α'μαλίας.] Καλαΐας. Sic ter MS. per geminum λλ. Quamvis quid hoc loco faciat vox καλαΐας, vix appareat: ut certum mihi sit, tum hanc vocem vel superesse, vel decortatam esse in fine, & tum ipsam, tum totam hanc periculum de Amastri restituendam esse ex Etymologico, quem opinor hanc ipsam hujus epitomes partem descripsisse in eadem voce Α'μασρις. Certe enim excidit quoque apodosis regulæ, quam in sequentibus per ὡς̀ delinentem formavit Stephanus. Præcedentia autem ϝησαίης Ὀξυάξεω ϝ ἀλλοῦ Δαρείου, vidi qui ineptissime interpretaretur, *Darii ex fratre filiam*.

In v. Α'μβλαδία. Τιαῦτα ἐ Σιβύλλ.] Τα'ῦτα ἐ Γ'ανδία. Certe in hoc loco ab L. Holstenio lectum fuisse Γ'ανδία, ostendunt ejus notæ in Ortelium pag. 100 & 178. Et id verum nomen fuisse indicant similes lusus pronunciationum in *Hiſpania*, *Iſauriani*, *Hiſpalenſis*, *Hiſpellum*, quæ producit in Annotationibus ad Cluverium pag. 91.

In v. Α'μβρακία. Τα'ῦ ὀνίς ια'.] Τα'ῦ ὀνίς α'. Quod autem in principio ait ϝηαρχοῦσι ϝ Λακωνίων, videndum an non mutari debeat in ϝηαρχοῦσι ϝ Λυκίων. Utique inter hujus filios recensetur Thesprotus ad Apollodoro.

Α'μνισὸς πόλις Κρητης.] Id omnino confirmat Pausanias in Atticis pag. 31. Κρῆτες δὲ ϝ χώρας ϝ Κνωσίας τὸ Α'μνισσῶ ἡρίοις νομίζουσι Εἰλείθυιαν. Itaque quum talia sequantur, quæ ad πόλιν referri nequeant, credidi excidisse ἐ πολιμάς, quibus optime subnectetur αἱ τάτη νύμφαι. Cæterum miror codicem Salmasianum sic esse tractatum. Nam & quod in Holstenianis est de more Scholiastæ Callimachi, universum est Salmasii; nec Salmasius invenit in MSS. ἀφ' αἵ, sed scribit perspicue, *lect. MS. codicis ama tate νύμφαι, omnino legendum κρῆσσαι λόγ τάτη νύμφαι.*

In v. Α'μπελῶν. Α'μπελῶν λεγομένη.] Α'μπελα λεγομένη.

Πόλις φρσί.] Πόλις ἴθνος φρσί.

Α'μπελήτων.] Α'μπελήτιον.

In v. Α'μυδών. Καλυδῶν.] Abest hæc vox a Ms. nec requiritur.

In v. Α'μύκλαι. Κρησιανός.] Ignorat hanc vocem MS.

Ω'ς Θηβαῖος.] Hæc quoque absunt.

Ε'ʹπι πόλις.] Ε'ʹπι ϝ πόλις.

In v. Α'μωίται. πνεύσιος Α'μαίτης.] Πνεύσιος Α'μαιτῆς.

In v. Α'μφῖ. Α'μφεῖον. Καὶ πο * ϝηλικίας.] Α'μφεῖον. Η' πόλις ϝηλικον. Quod verissimum est supplementum. Distinguit enim de urbe, quia idem nomen dixerat quoque fuisse uni Argonautarum, quod nomen repetito in Γαλάκος & Μαλιεύς.

In v. Α'μφιβόλεια. Καὶ ἀμφιβόλειαι.] Καὶ ἀμφιβόλειον. Errecte, sed quod prorsus debetur & unice Casaubono, sic restituenti in notis ad Strabonem lib. VIII pag. 156.

Α'μφίλοχος.] Hæc pericope ita in MS. egregie plena exstat: Α'μφίλοχοι πόλις Α'καρνανίας, οἱ ἐ ἀμφιλοχικὸν ἄργος πληθυντ. λόγ ἀμφίλοχον ϝ ἀμφιαρέω, ἐ ἀμφιλοχία ὁ ἀμφίλοχος. Οἱ πολῖται ἀμφίλοχοι ἐ ἀμφιλοχικοὶ ὁ ἀμφιλοχικὸν ἄργος. Quam ego solam veram esse lectionem existimo, quum Vossius ad Melam male & præter codices veteres, ut testatur Salmasii manus, edat ἀστὶ, & tam hic quam alii satis infelicite dent ὁν ϝ Α'μφιλοχικὸν Α'ργος. Quæso quid est *Amphilochici ab Amphilochico Argo?* Aut cur magis Amphilochi & Amphilochici dicti fuerunt ab Amphilochico Argo, quam ipsa regio ab colonis? Sed est palam absurdum; & Amphilochi primum vocati fuerunt, quam Amphilochicum cognomen accepit urbs Argos: ut Amphilochi priores, antequam Gallæciæ portio sic appellata. Et dixit Stephanus, quia Amphilochi & Amphilochici vocabantur incolæ, inde apud auctores dictum esse Argos Amphilochicum.

In v. Α'μφίτολις.] Quæ hic magna nomina cojisse video ad arguendum vel Stephanum vel epitomistam ejus, & quicquid hic citatum lego, prorsus tarde ac cere ferro veniunt. Sine fua fraude poterant hanc laudem transcribere in Ludov. Nonnium ad Goltzii Græciam pag. 138, præter quem utique afferunt nihil novi, eoque puerilior est nota Vossii ad Scylacis paginam XXVI. Sic omnia quæ ad v. Α'νδρ. de Anio & filiabus ejus adferunt, non erat necesse eos occupari in colligendo, quod satis docte & ample fecerat jam ante idem in eodem scripto pag. 257. Sic ei quoque debetur, quod in v. Α'ηδών proferunt de Alcyone Atlantis filia. Vide eum pag 100. Est autem præcipue hic opportunus locus Diodori Siculi lib. XII cap. 68. Quum Brasidas Amphipolin occupasset, ἐξῆς ἐ τ' φοντίσμενοι πόλιν πάντων ὠφελιμωτάτην, ὁ διὰ τὴν ἀξιολογωτάτην Σόρκα ϝ Γαληψὸς, ἀμφίτριτη Θασίων ἄποικος, ἡ Μύρκινος Η'ιονικὴ πολίχνιον. Tum cap. 73. Καταπεφευγότες δὲ πολλοὶ πόλεως Η'ιόνος, ἀπῴκησαν δὲ λόγ τ' Α'μφιπόλεως σταδίους ἑξηκοντα, ὁ διὰ τὸ ἀπέχειν τ' ἀκρωτηρίου Σύρκα ϝ Γαληψὸς, ἀμφίτριτη Θασίων ἄποικος, ἡ Μύρκινος Η'ιονικὸν

Δαμοδίων τὰ βιβλία, ἐπικομίζων ὡς ἴδιόκτιτα αὐτῷ, ὧν ὡς ὕστερ ἔδοξε δεῖν ἀπέχεσθαι ἐπιμελῶς.

In v. A'ιάφρα. Σκιβυλάκη.] Σκιβυλάκης.

In v. A'ιδανία. Ε'ν τῇ Μεσοποταμίᾳ.] Ε'ν τοῖς Μεσοποταμικοῖς.

In v. A'ιδρία. Γλαυκῳ'.] Η'λιακῷ, quod ego crediderim rectius.

In v. A'ιδηδὼν. Μάνδρῳ.] Hac voce caret MS.

In v. A'ιμυλία. Λίλαιαν ἀπορρίας.] Λίλαιαν κ' ἀπορρίας. Optimè.

In v. A'ίπτασται. A'ιβλιοπώλῳ.] A'ιβλιοταφῷ.

In v. A'ίδηλα. Τὰ ἐκκαιόμενα.] Τὰ πύντα. Et sic citat ex Stephano Ortelius.

In v. A'ίγιδδὼν. E'πίφρ πόλις.] [Vox postrema abest a MS.

In v. A'ίγιδδὼν. Ω'νομάζε Η'δωνίδα, Κιμμερίων.] Fractus locus. Quid enim Cimmerii faciunt ad appellationem Η'δωνίς? Itaque quantivis pretii supplementum est, quod præbet MS. tale: Ω'νομάζε Η'δωνίδα, ἀλλ' τὸ Θρᾴκιον ἄδωνις ὥσπερ οἰκίσης. Η' κιμμερίδα κιμμήριον οἰκοῦσιν. Hæc scriptura est Perusini codicis, inquam satis vides, quid corrigi debeat. Cave autem ab eo, quod obtulit ad Melam Vossius & nunc inconsulte admissum est, ἧς Κίμμερ. εἰδὼς, quomodo nullus codex scriptus, quum clare Salmasii quoque manus particulam ἧ præferat. De Cimmeriis huc spectantia habes apud Herodot. lib. 1 cap. 15 & Strabonem lib. 1 pag 61 & lib. 111 pag. 149. ὧν καὶ Ο'μηρος & ἀφ' αὐτῆ μνεμῆ τῶν ἅ Κιμμερίων ἤρξεν γενέσθ' ἅ μᾶζαι ἡ Αἰολικῶ & ἡ Γαλάτις.

In v. A'ίλιγξα. Θαυμᾶζ&.] Βαμῆζ&.

A'ίλιγγιος & ἀίλιγγος.] A'ίλιγγος. Γ'ὸ ἱστορίας, ὁ λαμπρὸς λογισμὸς, τὸ ἴδιον ἀίλιγγος & ἀίλιγξ&. Quod est excellens fragmentum ad illustrandum Ptolemæum.

Δ

In v. A'ίλιπαλεῖς. Η'μιλιακοῖς.] Η'μι. Sic MS. Perusinus. Unde mihi valide conjectura insidet, scripsisse auctorem Η'μίδι. Et id verum est.

In v. A'ίπέρφρα. Καλῶς.] Λίσσυλ.) Καλῶς βοῦν. Certè licet vulgata appareat ex Strabone petita, posset videri Strabo corruptior. Quæ enim causa, ut vinum illic natum vocaretur eis Libycum, quum haud dubie habuerint genera vinorum advecta ex Libyâ, quæ isto nomine vocari debuerunt. Itaque faciendum censeo ut an βοῦν& proprie sit Ægyptia vox, deliberetur.

In v. A'ιωλῶν. Τὸ ἡλιακὸν ἀνωλιάς.] Τὸ ἰδιικὸν ἀνωλιάς.

In v. A'ξία. Παιδὶς ἅ A'ξία.] Παιδὶς πωξία. Γ'παλίας.] Γπαλιὴς Et melius.

In v. A'πάμεια. Μεσοῶσιν.] Μεσοῶσιν. Δάλας.] Σάλας.

In v. A'πασπανῆς. O'ξυ.] Ω'ξυ.

In v. A'πίζας. E'ὐσυ δρομάδας.] E'ὐσυς δρομάς.

In v. A'πία. E'κδεδασκάλα.] E'κδασκάλη. A'πίας.] A'πίης.

A'πόδειξις.] A'πόδειξη. E'θικὸν. E'θικὴν. A'πόδειξις.] A'πόδειξις.

In v. A'πάγημα. A'ρχαϊκῶ.] A'ρχαῖον.

In v. A'πελαπία. Γ'λαυκίας.] Γ'λαυκίας. Γ'λαυκοῦ.] Γ'λαυκῆ.

Γ'περὶ Α'λεξανδρείων Κ.] Γ'πέρι & Κ. pro ἑ Καρ. i. e. LXX.

A'πειπία Μιλησίων.] A"περ Μιλησίων. Θυσίας.] Θυσίαις.

Κλίν.] A'λίνι.

In v. A'πολλωνιεῖς. O' δημότης A'πολλωνιεύς.] O' δημότης ὁμοίως A'πολλωνιάτης.

In v. A"ρξ&. Τὸ A'ίδιον.] Ἓν οἷ A'ίδιον.

In v. A'σίλιφρ. Καλαμίφρ μονοῦφρ, cὸ.] Καλαμίνης cὸ.

In v. A'σφάλια Οἰμῶν.] O"μῶν.

Τὸ ἰδιικὸν A'σφάλιον & A'σφάλειον.] Conjeceram scribi oportere τὸ ἡλικὸν A'σφάλι & A'σφάλειον. Sed, lector, scire debes, ad hunc locum referri oportere, quæ ex MSS. Salmasiana notantur. Quippe ad hæc verba posito signo scribit Salmasius. τὸ ἰδικὸν A'σφάλιον & A'σφάλι & A'σφάλειον. ita lege ex MS.

In v. A'σφάλτα. Πισσᾶς.] Πισσώδες. Quo confirmatur voluntas docti amici nuper mei Nic Lloydii in Lexico Stephaniano hic subscripturi de Pessinunte agi.

In v. A'φαῖ. A'φαῖν.] A'φαίοι.

In v. A'φάκωσις. A'φακωσῖς.] A'φακωσία.

In v. A'φεῖα. Περὶ δὲ παρ' ἀλκμᾶνι.] Περὶ παρθενικῶν.

In v. A'φεκτικῶν. A'πὸ πίλας.] A'πὸ δὲ πίλας.

In v. A'φεκτικὸς. Καφλικῶ καφλίοις.] Καφλίοις καφλίοις.

In v. A'φεσμοί. Στρέφων ἐν ὀλίγοις π.] Στρέφων ἐν'.

In v. A'φόλια. A'ξολεῖν & A'λόμενος.] Emendationem versionis in Strabone & inde illustrationem Stephani, qui primus vidit ac publice eam indicavit, est Mauffacus ad Harpocrationem pag. 20. Quod ab nostro bono viro deprehendis non animadversum. Sed mirum tacere omnes, quâ vil & causâ Athmonensis ex agro Attico in mediam Asiam penetraverit, & tale sui monumentum reliquerit. Est Arbelus inter eos, quibus nubunt Danai filiæ apud Apollodorum. Certe A'ίπιλος ille Μῶμ& parum huc congruit.

In v. A'χθὸς. E'ν ἕξ πρώτοις A"χθ& Ζεύς. A"χθ& ὅτ ἐχθὸς τὸ ὄρ&.] Hæc omnia absunt ab Manuscripto.

In v. A'χθὸς. Πολυθ& ἄδοτ.] Πολυθ& cὸ β.

In v. A'χραΐς. Καικίαν.] Καικίαν.

A'χραΐνης.] A'χραΐνης. De qua videndus omnino Cl. Murcetus in Scholiis ad Propertium lib. 1 eleg. 18, ubi hunc locum advocat.

A'χραΐνιον&.] A'χραΐνης.

A'χραΐνιοι.] A'χραΐνι.

A'χραΐνιακὸν&.] A'χραΐνικὸν&.

In v. A'χθικὸς. A'πόμικὸν.] A'πόμικον.

In v. A'χῦ. E'κστα.] I"στα&. Recte.

Μᾶ Δι' ὦδ' E'λλι, ὕστα.] Scaliger, qui occasione Argileti & vocis A'χθίλας videndus ad Varronem in appendice ad Conjectanea pag. 184, citat Μᾶ Δι' ὦδ' γ' E'λλι.

A'χγάτη.] A'χγάθη.

Τῷ πιὼ Η'χαλίδι π.] Ineptiæ. MS. Perusinus τῷ πιὼ χρόνῳ Η'χαλίδι. Quod optimum erit, si vocem ultimam mutaveris in Η'χαλίδαι.

In v. A'χγυρα. Καβαλίγυρ.] Καβαλίγυρ.

A'χθοφόρ&.] A"χγυρ&.

A'χθοφορία.] A'χγυρία.

In v. A'χγυρα. Τακοβάνης γλῶ.] Τακοβάνης γλῶ.

In v. A'χμελίκα.] I'στιον.] I'στιον. Λάμπτ.] Λάμπη.

In v. A'χμῶν. Φίλυρ& σύνεγγ.] Φίλυρ& cὸ τ'.

In v. A'ίθίοπα. Τῶν, ἡ.] Τῶν μ' ἡ.

In v. A'μ&. πάγ&.] Τὸ ἰδιικὸν ἐξ ἀρτεμιδώρ&.] Manifestum indicium, aliqua excidisse, quæ sic reposita habet MS. Perusinus. Τὸ ἰδιικὸν cὺν ἐξ ἀρτεμιδώρ&. (Sic notes licet perspicue etiam ab Salmasio ex MS. notari, non ἀρτεμιδώρ&, quod nescio unde petierint. eadem scilicet cura & fide, qua mox etiam Vossius ad Melam citat A'μ&ῶν τῶν&.) E'ὼ δ' cὺ Γ'ἄμμ ἄρτεσι πιθὼν: Τὸ ἰδιικὸν ἐδὼν ἀρτεμιδώρ&. Et certa sunt. De formatione gentilis ἀρτεμιδώρ&ς docet Etymologus in vocibus Διόσκορ& & νεικηφόρος, ubi prorsus idem canon.

Ω'ς Πολυθ& τριακαιδεκάτῃ.] Ω'ς Ἀπολλόδ& cὸ γ'.

In v. A'ρ&ῶν. Τῶν δυοῖν.] Τῶν δυοῖν.

A'σάκιος.] A'σάκεια.

In v. A'σίκλα. Διονύσ& cὸ πέμπτῃ ἱστορι&.] De hac epitome consulendus Henr. Valesius in principio notarum ad Excerpta Peiresciana Dionysii. Nam miror eam ignoratam esse. Gentile autem ab hac urbe A'σίκλια effertur A'σικλιάς ab Pausania lib. 2 pag. 135.

In v. A'σλη&. Τυφῶνος.] Τυφῶν Sic quidem Perusinus. Sed codex Ill. Maffei habet perfecte Τυφῶν&. ὑφ' ἡμῶν δίνας, quod probabiliter sic exposuit Stephanus.

In v. A'σίνδη. Περμάτης.] Περμάτης.

A'σίνδεια κριλλ.] A'σίνδεια κριλλί.

In v. A'σπίς. Σπόρῳ & ὕτῳ.] Et hæc imperfecte abscissa sunt, quæ ita supplet MS. Perusinus Σπόρῳ, ἅτ αὐτῆς οὖσ ἡ γῆς ὑμνῶν ὁ κορυὸς εἰς πρόσω & αὐξῳ. Καὶ ὕτῳ. Hanc plane ipsam lectionem MS. optimi & vetustissimi testatur salmasius quoque se apponere, & quidem clarissime etiam αὐτῆς, non αὐτῆς, quod nescio unde asseratur.

A'ξανίαν.] A'ξανίαν.

Γ'κπυς.] Γ'κπυς.

A'ραιῶν.] Οἰραιῶν.

Φασὶν ὑμνεῖσ&.] Φασὶν ὅτι ὑμνεῖσ&.

Λουδὸν.] Ταύτην.

Καὶ Α'ρχιδιά.] Καὶ Ὀρδία.
Α'ρχιδικος.] Α'ρδικὸς.

In v. Α''ρκη. Η'' τωῦ Α''ρκαι.] Id verissimum est. Hinc enim apud Socratem lib. 3 Hist. Eccles. cap. 25 memoratur Λευκαιεὺς Α'ρκῶν, quod Valesius bene reddit *Lucianus Arcenus*. Sed quod hic legitur de *Arcena urbe*, ad id vide Freinshemium ad Curtium 4, 7, 30.

In v. Α''ρκυς. Φασί.] Deest in MS. In Bibliotheca Barocciana Oxonii glossarium est, quod inter alia de hac quoque voce sic habet: Α''ρκυ, δύο, τὸ ὄχημα δηλαδὴ ἐφ' ἁρπαγῆς ἐπὶ πόλιν Βοιωτίας ἐ τότ⊙ εὐ Λ'ελίαιας.

In v. Α'ρμῆν. Ὡς Παπλιών⊙.] Ὡς μετλιών⊙ παπλιών⊙.

In v. Α'ρπαγ. Ε'ὶ δ' ἀς.] Ε''δ' ἀς.

Α'ρπίαις.] Ὀρπίαις.

Αρτ.] Hujus urbis mentio fit varias ob causas, quæ tamen ad mutationem hanc incolarum referuntur. Videndus Zenobius centur. 111 proverb. 87 *ἐς κόρακας*. Similiter Proclus in Chrestomathia, ubi festa memorat Παρῆνια & Διαπηφίσεια.

In v. Α'ρχίγοι. Χρησικῶν.] Χαιρωνικῶν.

In v. Α''ρπασμ. Α''ρπασδὶς, μόλα.] Α'ρπασδὶς, ὡς μόλα.

In v. Α'ρσινόη. Πεσσιμιλ⊙.] Πεσσιμιλ⊙.
Σπίδια ὑκκαιλία. Τιπέλη τ'.] Σπίδια ῆ Δ τ'.
Longe differt ab vulgato hic numerus. Et contenta sit Arsinoë hoc Catone.

Α'ρσινόης.] Α'ρσίνης. Sic MS. Quod videtur innuere Ὀρσινόης, ut ab *σύλη σύλινος*. Nummos tamen audimus vulgatam tueri.

In v. Α'ρξῖτα. Παλαιὸς ἀνθρώπους κ⊙λῶν.] Ne hic quidem sensus constat vel integer est. Quid enim? an Græci ut Persæ priscos homines vocant Ὀρξάνας. Sed occurrit Seldenus, interpretans, *Artaï Persis sunt, qui Græcis priscæ sæculi heroës*; nescio an auctiore Stephano usus. Nam sic plane MS. Perusinus, παλαιὸς ἀνθρώπους ἥρωας κ⊙λῶν. Ut scribendum est. Passim audimus viros horum peritos indicare *aer* in Persis vel *magnum* vel *fortem* notare.

Καὶ μεγάλους.] Vocula ἐ non est in MS.

In v. Α'ρξίκη. Α'ρξίκης τῦτ'.] Α'ρξίκη τῦτ'.
δὲ Α'ρξικός; δ' λπὶ Ὀρξικός.
Ε'φίσι⊙.] Ε'φίσιον.

In v. Α'ρπελλ⊙. Σπρᾶῶν ἰνδικόν.] Σπρᾶῶν ἰδ.
Α'ρπελλιανῶν.] Α'ρπελλιανός.

In v. Α'ρτύμων⊙. Καὶ οἰκήσας ἐν τῷ ὄρῃ λόφου προσῳ. λου κρημνίζει.] Valde invalidum ad fidem semper esse censui, quod hic statuitur ab viris doctis, aliquid inde expungendum esse. Etenim expungatur sane, prout volunt; an ita salvum habemus Stephanum? Nihilo qui. dem magis, quum Pinara nihil ad Artymnelon. Sed constitui potius aliquid videri deesse, ac velle Stephanum tradere origines trium urbium, quarum unius integra & historia & mentio intercidit, ac propterea post vocem Ο''ῃ asteriscum poni opinor oportere, ubi editiones ante Xylandrum ponunt distinctionem lenem. Pro sequenti Α''ῤῥυα scribendum Α''ρυα series literarum docet, si eam sequutus est auctor.

In v. Α'ρύη. Ε'ν Αἰγύπ⊙.] Hæ duæ voces absunt a MS.

In v. Α'σαμ. Τελευσῆ σπάνη.] λβ.

In v. Α''σουσα. Ο'ῦσῖι.] Ο'ῦσῖι. Sed videre oportet, quemadmodum hunc versum Ο'ῦσῖι Τρίπολ⊙ ἐφ' ὕδατι Α'σσύριος intelligant interpretes. Quibus quidem nunquam adsentiar, qui & puto & putavi hic sermonem esse de Oea Apuleji patria, & notissima Africæ urbe, verteudumque, *Et Oea ad undas Tritonis Asbystæ*. Et sic se intellexisse diu monuit ipse ille, quem modo dixi, Nicol. Lloydius optatissimus nuper & suavissimus mihi amicus, quem vide in magni laboris Lexico.

In v. Α'σία. Υπερπῖλις.] Υπερπῖλ⊙.

In v. Α'σκάλων. Υπὸ Α'λεξαν. ἔ Λυδῶν βασιλέως.] An placet hunc intelligere Α'λεξαν., cujus mentionem habet Suidas in Χάν⊙? Sed ista sæculi illic aurei historia vix bene convenit cum hoc, ut videtur, amatore bellandi; & putavi latere apud Stephanum Α'λυάττ⊙.
Δαμώλης ὄρος ἐ⊙.] Δαμώλης ὄρης ὄρος⊙.
Α'σκαλωνεῖται κρόμμυα.] Α'σκαλωνῖται κρόμμυα.

In v. Α'σκαλία. Τῦ Δασκυλείου.] Τῦ Σκυλείου.
Φιλῆς.] Φιλῆς.

Φιλῆς.] Φιλῆς.

In v. Α'σκιτης.] Α'σκῶν.

In v. Α'σκλ⊙. Ε'ν σχάτῳ μυρ.] Ε'ν κ μυρ. Et fortassis recte, quum utique libro primo non occurrat, nec in eo causa sit, ut opportunitatem habere possit, sed quidem in ultimo, id est, vicesimo ob res tunc illic gestas, ut patet ex Liviana epitome xv. Pro gentili autem, quod editur ab Stephano, Appianus lib. 1 Civilium dicit Α'σκλεπιάδ⊙. Ο' ἐπ Σεμπρ. ὑπερμήκεσιν ἐσβαλὼν εἰς τὸ Α''σκλον, τῷ πατρωνείζοντι τοῖς Α'σκλαίοις χαλεπῶς ἤνεγκ.

In v. Α'σκωλαΐζ⊙. Διὰ τὰς εὐ.] Διὰ τὰς εὐ.
Καὶ Αὐλῶ⊙.] Hæ voces non sunt in MS.

In v. Α''σπιδ⊙. Θελυπὸν ὡς αὐτός.] Θελυπὸν ὁ αὐτός.

In v. Α'σσίς. Η σωῦης.] Η'' σωῦης. Sindæ vel Sindi noti sunt, qui videntur indicari, etsi quoque Scythicus arcus sit frequens.

In v. Α''σπεργιανοὶ. Σπᾶῶν ἰνδικήν.] Σπᾶῶν ἰδ.
In v. Α'σσακηνοί. Η''ξ ἐπί.] Η''ξ οἱ ἐπί.
In v. Α'σσάρεων. Ε'ν σχάτῳ χρυσικῶν.] Ε'ν δ χρυσικῶν.
In v. Α'σσί. Τῶν εὐ ἰνδικήν.] Τῶν ια.
In v. Α'σσία. Πόλις Λυδίας.] Πόλις συεσια.
In v. Α'σσιον. Πρασία.] Πρασία.
In v. Α'σσυσία. Πρὸς τόποις.] Πρὸς τὸ τόπος.
Ἐκάτη γαλατίης.] Ἐκάτη γαλατίης.
In v. Α''συ. Α''συ ἔ πόλις.] Α''συ ἔ σύλις.
Σοφοκλῆς αλι *.] Σοφοκλῆς Α'λεξάνδρῳ.
Εἰς τι δὴ.] Εἰ''σι δὴ.
Οἳ''σι δὴ δῆμ⊙.] Οἳ''σ ἔ δῆμ⊙.

Α'σσείς.] Non debet hæc vox inchoare novam periopen, sed continuari, ut sit in Manuscripto ὐ Α'δωνὶ ἀσσεῖς. Ε'ν ἔ Βοιωτίαι. Sic enim MS. non Βοιωτίαις. Ejus vero situm discimus exserte ab Xenophonte lib. 4 Ἑλλην. Α'φικτιόν⊙ δὲ ἐς Θῆβας πόλιν κατηναγκασμένοι τὸ τ' Α'γησιλεω Α'ρτέμιδ⊙ ἱερῆ, quibus adde Livium 37, 19.

Α'χαϊὸν πόλις.] Α'χαϊὰ πόλις.

Α'πεσθίας πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ.] Adscripseram libro meo legendum: Α'πεσθίας πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ex Herodoto lib. 2. Quod tamen præcepit recte Ortelius. In MS. Perusino habetur ἀπεσθίας πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ. Quod eodem videtur tendere.

Α'πιφωνι.] Α'πιφωνί.

In v. Α'πλία. Παστοκλῆς ἀτπλιδῆς.] Περικλῆς ἀπιδῆς.

In v. Α'πλωνίς. Καὶ ἀπλωνίδ⊙ ἔ ἀπλωνία ἰκλιτῶς.] Absunt hæ voces ab Manuscripto.

In v. Α'πμαῖτυι. Ἰδ⊙ ἰδδωμ.] Ε'ὶ⊙ τ' ἰδδωμ.

In v. Α'πῆλία. Διὸς ὦ.] Διὸς ὦ.

In v. Α'πία. Α'πιάτης.] Α'πιάτης.

In v. Α'πτακῦλα. Καθ' ἃς ὦ.] καθ' ἃς ὦ.

In v. Α'ρασις. Ε'κείνῳ παρῳδήκασι.] Licet Strabo scribat παρῳδηκέ, & verba ejus proxime videatur sequi Stephanus, non tamen ideo corrigi debet auctor, cujus verba sunt simplicia, & ex alio etiam potuerunt esse hausta: certe & Dionysius in Periegesi dixit παρῳδηκέν, & licet inspicias Ill. Scaligerum ad Manilii Apotelesmatica. Hujus vero Oaïcus egregia mentio est apud Palladium, quem nuper cum immortali laudis fuæ memoria & studiorum fructu edidit Vir in omni eleganti doctrina summus Emericus Bigotius, in vita Joannis Chrysostomi. Δαμάσιος ἀφηγησάμ⊙ τὸν εἰς Ο''ασιν τὸν γήπεα ἔ Μαζίκων, εἰσὶ γὰρ ἐ ὧδε⊙ Ο'άσεις.

In v. Αὐγεῖα. Πόλις * τῆ ἰδι.] Πόλις μα πῶν τὸ ἰδι. Sic MS.

In v. Αὐχενιακ. Φθειρόγήτας.] Περὶ γῆς.
Αὐσίων.] Αὐσβίων.
In v. Αὐλὶς. Αὐλισβῶν.] Α'υλισβῶν.
In v. Αὐσὶς. Δάσιος Φθειρόγήτας.] β Φθειρῆς. Et sic rursum in Αὐχένιοι, ubi quamdiu est, quod Ortelius monuit legendum esse Ἀσπὶς Βάκανις? quod nostris temporibus tamen audent jactare velut novum ipsorum inventum.

In v. Αὐτομόλακης. Πολυΐσιος τρίτης.] Πολυΐσιος ὁ Γ.
Αὐτόμολοι.] Αὐτόμολοι.
Η'γέλιτ⊙ δὲν.] Η'γέλιτ⊙ εὐ δὲν.
Α'ελτερὸς χρὸς πας.] Α'ελτερὸς γλύσπας πας. Sed sunt corrupta omnia, & ex ipso Herodoto emendanda. Verum quum in Stephano codices omnes habeant eandem lectionem, quis non videbit eum scripsisse, πῶν δὲ αὐτομόλων τότ⊙ ὑπὸ Α'σσυρίῳ ἰδὼν, ὃ ἐστ ἄκρ. Uti-

Utique potuit Stephanus in citando aliquid mutavisse.

Ἀ Φίλια.] Ἀ Φίλεια. Quum sic habeat codex Perusinus, & Berkelius dealiis libris idem testetur, nec verosimile sit accentus mutationem, seu primæ seu secundæ syllabæ imponatur, tanti esse posse, ut notaverit eam Stephanus, licet putaverit Salmasius, ego scripsisse auctorem censeo, Ἀ Φίη & Ἀ Φίεια, ex frequentissimo talium terminationum productione. Sic Δώμη, Δωμεία, de quo vide suo loco.

Ἀφύτης.] Ἀ Φύτης.

In v. Ἀ Φιδνα. Ἀ Φιδνὰς ἡ Λευκ.] Ἀ Φιδνὰς ἡ Λευκ. Sed de hac Aphidna & Leucippisin vide, quæ notantur ab Nic. Heinsio ad Ovidii librum v Fast. 708.

Ἀ Φίδναζε.] Non est hæc vox in MS.

In v. Ἀ Φρικη. Λέγεται.] Ἀ Φρίκη. Mentionem hujus lacus quoque facit glossographus Baroccianus jam ante laudatus. Ἀ Φρικὴ ὁ πολὺς Θ-, ᾗ ὁ ὄν τῷ ἀφρικτῷ Θ- λίμνης. Cæterum an non scripsit auctor ἐ λίμνη ἡ ἐβδ Κύζ. Strabo lib. 1 pag. 19. Υπὸ τῷ Ἀ Φρικῷ Θ- λίμνης ἐστὶν ζ κρημνώδης πόλις τῶν Θρακῶν. Qui locus egregie probat lacui illi ante fuisse aliud nomen, quod ad Stephano est servatum; quod miror ab nullis animadversum.

Ἀ Φύτης.] Ἀ Φύτης.

In v. Ἀ Φροδισιάς. Γεγόνει.] Γεγόνει.

Ἀ Φροδίτης πόλις κρητ.] Hæc ita augemus ex MS. Ἀ Φροδίτης πόλις ἡ ἐ Ἀφροδισιάτιδος. Τὸ ἐθνικὸ ἀμφοτέρων Ἀφροδισιάτης. Ἐ ᾗ ἐ πόλις κρητ Ἀφροδία.

In v. Ἀ Φύτη. Ἀ Μυκον Θ-.] Ἀ Μύλων Θ-, quomodo extare video in lexico Car. Stephani.

In v. Ἀχαΐα. Ἀχαιὸς ἐ.] Ἀχαιὸς ἐ.

In v. Ἀχαρνα. Ἀχάρνης.] Ἀχάρνης.

In v. Ἀ Ψυχτῆς. Τῶν ἀνθρ ζω.] Ἀπὸ ἀνθρ ζω.

Καὶ πολ * δι νέου.] Cluverius in Italia ant. sit quædam deesse. MS. habet ἐ πανέου. Et super prius ε superscriptum est λ. Opinor fuisse: Ἀ ετημόνη ἐ πόλις ἐ νέου ἀνθρώπου ἰσχυρὸ. Gaudeo hanc lectionem aliis quoque in mentem venisse.

In v. Βαδύλη. πολ * ὁ ἀδρίας.] Πόλις ὁ ἀδρίας. Sic MS. ut jam ultra dubitari non debeat, an Babyle sit urbs. Litera γ quæ subjicitur, videtur remansisse ex exemplari, in quo singulis vocibus præfigebatur numerus; quæ litera quum deberet præmitti ante vocem Βαβυλῶν, ut quæ tertia est, retinuerunt eam temere in præcedentibus. Et fortasse id vel aliquis proxime Stephani memoriam vel ipse Stephanus sic ordinavit; quippe qui singulis librorum titulis adjecerit numerum κεφαλαίων, ut apparet ex fragmento Seguerianο, ac retinuisse apparet Hermolaum. Sic ego censeo. Salmasius mentionem ejus nullam facit, repererit ne in scriptis, nec ne.

In v. Βάβρας. Βαβρίου Θ-. Εὐρη.] Βαβρίου Θ- λόφ Βάβρᾳ Θ-. Εὐρη.

In v. Βαβύλη. Ἐθνικὸν Θ-.] Ἐθνικὸν Θ-. Cæterum miratri licet rationem commentandi, qua utitur Berneggerus ad Justinum & repetitur ab Freinshemio ad Curtium 5, 1, 24. cujus verba sunt: *Herennius Philo à Babylone Belisfilio conditam scribit, qui fuit* 1800. *annis antiquior Semiramide, teste Stephano de Urbibus.* Nihil tale in his occurit, nec iste annorum numerus, nec comparatio ætatis, qua vixit Semiramis, ad eam, qua exstitit iste Babylon Belides. An igitur commiscuit nostrum Stephanum cum Eustathio ad Dionysii periegesin?

In v. Βαγδαδανὰ post ultimam vocem κρῆνα ἐν Μ. Quod profecto oppido tempestivum emblema ad illustrandum & confirmandum Diodorum; apud quem hujus vocabuli memoria servatur.

In v. Βάθυλα. Πολ * τρισσ.] Πο ις. Sic MS. & super literam ο posita habet λι, quæ omnia indicant recte a nobis olim repositam fuisse mentionem Polybii.

In v. Βαιάκη. Βαιακὸν Θ-.] Ἀ Ἴακὸν Θ-.

In MS. non separatur Βαϊτυλία ab præcedente Βαιτυλίτης, sed continue adhæret, idque sequi oportet, ut recte jam ab Nicol. Lloydio V. Cl. observatum video. Parum vero capio, unde, quia in nummo aliquo reperiatur signatum ΒΗΤΗΡΡΑΤΩΝ, propterea apud Stephanum quoque tandem Βήτυρα legendum constet, quod nuper proditum. Id licet esset verum vetusque nomen ejus urbis, utique non foret manus Stephani, & propterea temere violandi si ad illum nummum exigeretur; quum locus, quem Stephanus huic urbi dedit, clamet profecto per diphthongum placuisse Stephano eam scribi. Tum quoties diphthongus αι confunditur cum ε vel η?

Βαϊσπαμίνα.] Hanc appellationem docte consideravit Mauslacus ad Harpocrationem pag. 357.

Βακκαῖον.] Βακκαῖα.

In v. Βάσιλ. Στρώμ. Τὸ.] Στρῶμα ιβ. Τὸ.

In v. Βαλανίω. Εἰς δὲ πάλιν Ἐπικ. ἐγκλίν. ἴδε ὁ Βαλανεύτης.] Hæc omnia absunt a Manuscripto.

Βάλιον.] Βάλιον.

In v. Βάρχαιοι. Καρικὴν τυπίδ.] Καρικὴν β.

In v. Βαργάσ(ιοι. Βάρχαιοι.] Βάργασα & deinde Βαργασεώνιος.

Βάργυλα.] Βαργύλια.

Ἀ τόπιον.] Ἀ τόλιον.

Γ ἀστ.] Γάδη.

In v. Βάρκη. Ἐ ὐ Θ-.] Ἐ ὔ Θ-.

Καὶ Βαρκαῖοι ἀ Λίβυοι φασὶ Βαρκαῖοι ὔ Θ-, οἱ πὸς ἑσπέρᾳ Θ-.] Quum sic habeant editi ante Xylandrum, & in eis sententia nulla sit, mirum non est ab Xylandro hæc tentata esse non minus, quam vides ab posterioribus factum; id quod tamen difficulter procedit, quia locus est nimium amputatus, quicunque id fecerit. Interim quum sic ut citavi, edatur ab Aldo, haud dubie ex codicibus scriptis; etiam Salmasius hic notet, *In MSS.* Βαρκη. ὑΘ-, *ut & prior editio retinet; correxit Xylander* ὐΘ-; etiam ipse Perusinæ legerim ὔΘ-, huic scripturæ proxima conjectura prævalere debet. Opinor itaque tria de hoc gentili sæpe occurrentia apud antiquos annotata fuisse ab Stephano; quæ quum testimoniis & verbis veterum auctorum appositis ex more confirmasset Stephanus, Hermolaus illa omisit, & sic hæc tria breviter convenerunt. Horum trium posterius fuit de cura equorum & aurigatione, quæ etiam nunc notissima in scriptoribus antiquis. Prius fuit usurpatio ᾱ pro Libye; secundum fuisse judico & ita nunc corrigendum dico Βαρκαῖ Θ-ὸν ὡς, significans silphium vel laserpicium, etiam in illis, qui supersunt, scriptoribus affatim celebratum, & plerumque Κυρηναϊκὸν appellantibus. Hoc certe proximum est scriptæ lectioni.

In v. Βασσιάς. Βασσιάσης.] Βασίης.

Βασίσης.] Βασσισης.

In v. Βασίλειον. Σαμώτης τι Γότης.] Σαμώτης γότης. Nec aliter legebam in Dionysii Manuscripto codice Oxoniensi, & scripsisse ita Periegeten opinor, quidquid Eustathius metri adjuvandi causa a Dionysio factum fibi & hic & alibi de hac voce imaginetur, & in Homero de nomine insulæ Κάρπαθ Θ-. Sed licet in MSS. & aliis editionibus agnoscant alii Σαμώτης legi, negare tamen intelligo id esse ferendum ob versiculi modulum. Quos ut hac molestia liberemus; an intolerabilius est primam syllabam in ea voce corripi, quam in πτερύγων? Atqui habes in anthologia pentametrum, Τὸν τριφυῆ πτερύγων ἀπερὶ χιλιετῆ Θρ. Joach. Camerarius in procemio ad Herodotum, L. Holstenius in fine ad Apollonium Rhodium aliique volunt Homerum pro εο, quod citavi, Κρήτ Θ- dixisse. An idem voluit Strabo? Immo habes apud eum lib. x pag. 488. Οἱ δ' ἀφ' Ἡσυχρῆ τ' εἶναι Κάρπαθόν τε Κρήτην. Sic *Smaragdus* Martiali v, 11. *Sardonyches, smaragdos, adamantas, jaspidas*, *uno* &c. Non dissimile est, quod producitur in Holstenianis notis ad v. Θυρία, sed cujus priorem versum & partem non assequor, ἀμφίλογον γὰρ ἀμφιτιμηνίλ Θ-. Sic Oppianus primam in Βίστας corripuit defendente Rittershusio, & δίδυμον ἀεκαεδωμωδίων ἐπαίνας, tribus dactylis. Nec quod de postrema syllaba sint anxii, causa est, quum diphthongum istam sæpissime correptam probaverit magnus Casaubonus in Theocriticis lectionibus, ut adeo liceat inviolatam, quæ in MSStis est, scripturam manere.

In v. Βατίκα. Ἡ γην τ'.] Ἡ τ'.

Βελχανὸ.] Βελχανίς.

Γεμμενίας.] Γεμμενίης.

Βελγάλα.] Βελγαία.

In v. Βιλάτρα. Βιλλεανὸν.] Βιλλεανός.

In v. Βίντα. Βιντάσ(ιοι.] Βριντάσ(ιοι.

In v. Βιρτίνεσ. Πρώτη νῆσ.] Πρώτη ἡ νῆσ. Præclara autem hujus urbis mentio apud Appianum in Mithrida-

ticis. A'ναμεσηωλης δ' ἀκάλλας σὺ τῇ Βορίκῃ, πολισμαΐδιν τοῦ τ' Η'πείρου quod regionis nomen in Stephano intercidit. E'ξ ἧς ἦ σοφ.τ.] E'ξ ἧς Λιδοῦς, ἦ σοφ.τ. Optime.

In v. Βορυσθένης. Καὶ Δημοκρέων δὲ.] Non apparent hæ voces in MS.

A'πὸ Βορ.] A'πὸ Δὶ Βορ.

Βυτιδάμ.] Βυλιδάμ.

Εἰς τ' πόντ.] Εἰς τ' πόντον.

In v. Βίσσια. Φαλακρόν.] Abest hæc vox a MS. & sine recte, utpote quum sic omittat in reliquis. Videndus autem de hoc more Macedonum H. Valesius ad finem Excerptorum ex Dionysio Halicarnassæo.

Βεσίμη.] Nihil nugacius. MS præclare Βεσίμων.

In v. Βίμνη⊙. Λυγδινῶν⊙.] Λυγδίνη⊙, sic & mox Λυγδινίτη⊙, ut & in Βίννη⊙.

In v. Βίτλαγες. Γ'όπτ⊙.] Γ'όπτ⊙.

Βοτη] Βλύη

Ibi v. Βοτυτὶς. Βιε ὧν τὸ φρέαρ.] Videndus H. Grotius ad Genesin XXVI, 33. Quum vero hæc interpretatio sit obvia, utpote cui occasionem dabant similiter quodammodo appellatæ voces in sacris literis occurrentes, & de altera etymologia Stephanus diserte nominatim dicat Histiæum, non video unde inductus vir doctus nuper suspicari voluerit, utique Stephanum videri hæc sumpsisse ex Philone Byblio.

Αἶλαι ἐφάπλου.] Αἶλαι ἐφαπλοειδεῖ. Quod notandum, & eo verisimilius, quod imperiti librarii id mutasse ideo videntur, quia & ipsi id contra metri legem pugnare crederent, nescientes, quanta contrahendi & omittendi licentia usi fuerint Græci. At tu non dubitabis αἶλαι unam modo syllabam esse ad exemplum vocis ἰσία, de qua docuit Eruditissimus noster Græv ius in Hesiodeis. Sic Γαργίαν vulgo acceperunt in v. Τάζ⊙, ubi tamen consule MSum hunc.

In v. Βίσσα. E'πικρέ⊙τ⊙ κρή.] E'πικρέ⊙τ⊙ λέγ κρή.

E'ρα.] E'ρα sic MS.

Βίδ⊙.] Βιττιδ⊙. sic MS.

Βιδίν⊙.] Βιδινέ.

In v. Βίττ⊙. Βίννη.] Βίννη. An vero aliquid in sequentibus desit, etsi alteriscum ponat Xylander & alii adsentiant, equidem dubitem. Nam cur non perfecte interpreter? *ab ui Marti illata, quam ibi ajunt* (illatam Ἀλοΐδῃ) *ab Oto & Ephialte Neptuni filiis.*

Γαλλία.] Γαλιλαία. Sic quoque infra.

Ποτὶ σύμπασσαν.] Ποτὶ τὴν σύμπασσαν.

Ρ'οδανὸν πεδίμοιρ.] Ρ'οδανὸν πεδίμοιρ.

In v. Βίθυνία. Καὶ Βιθυνή.] Non exstant hæ voces in MS. & sine dubio delendæ.

Τὸ χαλκὸν⊙.] Τὸ χάλκ⊙.

In v. Βίθυνόσυλις. Βίθυ⊙.] Βίθυ.

Βίθυνιακοὶ λίτης.] Βίθυνιακοὶ λίτλοι.

Βίθυνιακῶν.] Βίθυνικῶν.

In v. Βίτυνία. Βίτυν⊙ κρή.] Inter has voces notavit alia manus in Manuscripto hoc signum Λ, & idem repetens in margine adscripsit Λ'άρι⊙. Forte latet aliquid. Scholia ad Apollonium Rhod. 2. 706. Βίτυνις ἴδιον ἔθνος. Ω'νομάσθη δ' ἀπὸ Βίτυν⊙ τ' Κίνυρ⊙.

Περὶ ἀνθρώπαλλι.] Περὶ Δρεπάλλι.

Βοδόντα.] Βοδόντα.

Βόγχαι.] Βόγχαι.

In v. Βοΐδ⊙. Βοΐδιον.] Βόιλο.

Λόχῳ κρή.] Λόχῳ δ' καί.

In v. Βοΐον. E'σὶ δ' ὅμ.] E'σὶ δ' ὅμ.

Θαλαμιάτης.] Θαλαμιάτιν.

In v. Βοιωτία. A'πηβόλων.] E'πηβόλων. Pro antecedentibus κρλίσιν⊙ τομὴς legitur in Etymologico κρλίων Βοτρυς.

In v. Βολισσός. Πολίσμοιλ.] Πολισμοῖλ⊙.

Ω'ς ὁδοιπόρος.] Ignorat has voces Perusinus.

In v. Βολοχαίοις. Λεπίδιον Βολοχ.] Λεπίδιον σὺν Βολοχ. Quod satis commodum.

In v. Βὼς κεφαλή. E'χρῶ⊙ται ὧδε.] E'χρῶ⊙ται σὺν τῷδε. Πολ⁹ ὄκιος] Adscripseram margini meo πολυς; quippe verba sunt petita ex libro v Arriani. sed MS. habet πολὺ ὄκιος.

In v. Βορμίσκος. Τρικτίζας] Τρικτίζας.

In v. Βόσπορ⊙. E'γω δι.] E'γὼ δι.

Οὐδ' ἂν βοσπόρ⊙ι.] Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόριον.

In v. Βόσπος. H' πομπή.] Οἱ πομπεῖ.

A'ὐχμῷ] Ἐλευθέρῳ. Quæ pulcherrima est restitutio.

Αὐδάξασα.] Αὐδάξασσα.

Γάμων.] Γάμῳ.

In v. Βυθινεῖ. E'λαυνομένων.] E'λαυνόμενον.

Βυθὸν πόλις Γ'αυλεί⊙.] Βυθὸν πόλις Γ'αυλεί⊙.

In v. Βυθωνὸς Χερρόνησ⊙.] Νῦν⊙.

Μυθίσιος] E'λαυν.] Μυθίσιος] ὑπ' E'λάνῳ.

E'ς τ' Χέρσον.] E'ς τὸν Χέρσον.

Καλυδῶνι.] Καλυδῶν⊙.

In v. Βυλίνου. Φασὶν. H' ς τὸ.] Φασὶ τὸ.

In v. Βυτίκῃ. Τραμοντας.] Τραμοντίλας.

In v. Βῶμα. A'πὸ πυγοφαΐδος ὄν.] Cur aut suspecta hæc lectio videri debeat, autem credi nescio quid excidisse, causa nulla est. Immo est ἀκάλλ⊙ ad liquidum & ἀλάλλη⊙ sentus simul ac Græcismus; neque celebritas hic quædam notatur, neque etiam ad elephanten referri debet. Notat solum artificium. Sic Lucianus in Enucho ἐμφύλιος γὰρ ἄμφω, καὶ λόγ τ' αὐτὸν λέγει. In Symposio. οἱ δὲ λόγ φιλοσοφίας ὁ λόγος, ζηλοῦμεν δὲ ὁ σχῆμα, ὁ λόγ τ' σπᾶς, καὶ ἐμοὶ κόγ Δίφιλ⊙ &c. Origenes adversus Celsum lib. 3 pag. 117. Ο'ὐκ ἀξιῶ τὸ πλῆθ⊙ τ' σοφῶν χριθίων τῷ λόγῳ ὁ πλουτεῖ ὁ σπὸς τ' εὐμόρφων ὑμνεῖσθαι, καὶ ὑμνεῖσθαι τοὺς λόγ τ' λογικ, ubi loquutionis hujus vim in postremis vocibus interpres aut non intellexit aut flocci fecit temere. Herodianus lib. 1 cap 29. Maternus τὴν πεῖσιν ἀκοὴ, καὶ σπᾶς ὑπὸ λόγ τ' αὐτὸν ἔλεγον συμπαθεῖν. Helychius, φρέαρ φρέατος, συνήχησις. οἱ δὲ λόγ τ' μικτὴν νόησιν τὰς μετανοημάτας λαμβάνειν. Harpocrationi, οἱ λόγ ἡμεῖς in κρίσεσι. Ut adeo nihil sit aliud, quam πυγοφάβ⊙ ὂν, quod artificium sic celebratur ab Luciano in Amoribus. Λίθων πολυτελῶν ἐμπεπυκασμένος, καὶ χαλκοῦ τινων ἀμορφίαν διαθέτη βαθεῖς ζωγράφων κατηχνίας; in inscriptione autem, Καὶ τὸν χαλκὸν τ' τοῦτον ὁ τ' ἐργάσ⊙ ὁ τὸν ὑγκαυσ⊙ τ' ῥηθ⊙. quæ verba quum hic simul cum integra ipsa inscriptione produxerit Antonius Quarengus apud Pignorium in mensæ Iliacæ expositione paginæ 32 averis parte, & nuperrime sic quoque sit relata & bene Latino sermone declarata ab Cl. Sponio in itinerario tomo II pag. 460, mirari licet, quid interpres illius crassissimæ & certissimæ falsitatis Harpocratis eam vitiatam quæviverit apud Grutenum & Sertorium Uriatum p. 126, ut fluctus moveret pag. 136, ac doceret, quæ nullus non didicit.

In v. Βύρσαιος. Στρέβλων ζ.] Στρεβλῶν ζ.

In v. Βύσσεια. Θούλιμ τ' Βύσσειν.] Deprehensum est vitium: an penitus sanatum nescio: neque enim quisquam aut attendit ad ptiosas literas, aut unde sint ortæ, docet. Hinc me non pœnitet ejus, quod aliquando in mentem venit τ' ὑπὸ Ο'σσαν. Non & hunc filium Iliadis nonnulli faciunt.

Βύσσιμαλος.] Βυσσαλός.

In v. Βῦτ⊙. Τὸ ἰδιωτ⊙ Βύτα. Τῦ δὲ Βυτῦς.] Τὸ ἰδιωτ⊙ Βύτ⊙. Τῦ δὲ βύτος. In antecedentibus εἰς πν⊙ χρησίμων ἐσ', haud dubie vitium est. Vide modo imperfectas versiones. Subjicabar ἡ Λιβὺς χρυσίμων. Ex verbis clarissimis Hecatæi, quæ servat hic Stephanus in v Χιμαιρα; Et clarioribus tamen Herodoti verbis lib. II c. 83. Καὶ τῇ Η'φαιστ⊙ μαλιστα αὐτὸν ἐσ, τῇ A'πτ⊙ωρ⊙, τῇ A'θωνίκῃ, τῇ A'ρι⊙, τῇ Διὸς, τῇ ὑπ' κλαυσι σὺ πυρ ὄρνυσι τὸν πόλεμ τ' μαλίστου, Λητῦς σὺ Βυτοῖ πόλεσ.

In v. Βραγχιδῶν. Σωνοφαίνις.τ.] Σωνοφάνις.τ.

Βρικὰ πόλις] Vox πόλις in MS. non est.

In v. Βρύζη. Καὶ τὸ ἰθυντ.] Vocem ἐ ignorat MS.

Τῦ ος *.] Τῦ ος^δ. Sic habet MS. nescio an sit ὄφις, vel quid aliud.

In v. Βρυτίσια. E'λαφόεσσαν] E'λαφόεσσαν.

Ψυχρὸς ῥόο⊙.] Ψυχρὰ ῥό⊙.

In v. Βρυτ⊙. Γ'υπλίαν φησί.] Γ'υπλίαν αὖτὸν φησι.

In v. Βρίγες. A'πὸ φρύγω.] A'πὸ βρέγω.

Δ'

H'ρωδιανὸς δὲ] H'ρω Δ'ιὸν. Sic MS.

In v. Βρῦττι. Διαῖ⊙ι] Διαῖ⊙ν.

Ηρωτοσθένη πόλις μυτιλ⊙ Βαιτι⊙ πολίωτ ἐ Τυρρηνῶν.] Volunt, ut video, Τυρρήνιον eandem τῇ Βαιλικῇ esse velit, quæ scilicet sit οὐδ' τ' Βαιτι πολίωτ, ut in ea voce infra patet, quomodo hæc urbs inter Bætin & hanc appositam ei regionem jacere queat? Ideo

ideo sustineo fateri me adscripsisse exemplari meo τῶν Τειρεσίου, contraria, quam illi, ratione, demendo, non addendo. Habes infra, Τειρ πόλις ἐβεί πρὸς Ἡ ἐγκλείας φίλας. Inde hoc gentile deduco.

In v. Βρύσιον. Ἐθνικὸν καί.] Ἐθνικὸν Βρύσιος· καί. Quæ necessaria supplentio.

In v. Βρύλλιον. Ἐν πέραση.] Ἐν τῇ πέρσῃ.

In v. Βοζαίης. Ἀφ' ὗς.] Ἀφ' ἧς. Recte.

In v. Βυζάλιον. Βύσιος(.)] Βύσιος). Et sic video allegare viros doctos.

In v. Βύμαζος. Ἔστραφ· κξ.] Ἔστραφ· κζ.

In v. Βυμβί. Βυμβίς.] Βυμβίς.
Αἰχμωλατ(.)] Αἰχμωλάτης(.

In v. Γαῦλα. Γαύλωνες.] Γαύλωνες.

In v. Γάβαλα. Γάβαλα. Καί τι.] Γάβαλα τὸ Ἀθηλωνὸς.] Ἀθηλωνίς.

Γάγγαμα πόλις Λυκίας, ἐκ ἐ παλαιὸν τοῦχ·.] Nescio an ob posteriora voces inducantur viri summi, ut ἐβεί παλαιοτάτους cogitent apud Dioscoridem, ubi legitur παλαιωτάτους. Ego autem putavi istud παλαιὸν τοῦχ· esse corruptum, & hanc esse ipsam urbem, quam suo loco Stephanus vocat Ἐλαία τοῦχ·.

In v. Γαίζηα. Πεῦς πα βάτει παρέσμο.] Πεῦς πα ἀσέσαλλο πίπτων παρέσμο.

In v. Γάδιρος. Πεφμένης ὕσα.] Πεφμένας ὡς ὕσα.
Η' ζαδυμα.] Η' ζαδυρ·.

In v. Γάζα. Καί τι ζ.] Καὶ ζ.
Ο' ἐ καὶ ἡμᾶς ἐπαίλουω Μαρνὰς ἱερμῆν.] Locus hic varia ingenia oblectavit, & in his cum, quem ab aliis negligi video, Jo. Marshamum, qui pag. 344 videtur sic distinxisse. Ἐ'ὴν ἐ τι ζ Κρήτην ἄλλος παρ' αὐτοῖς εἶναι ἐ ἐ καὶ ἡμᾶς. Ἐπαίλουω Μαρνὰς, ἱερμῆν. vertitque. *Hinc & apud eos est idem Jovis Cretensis cultus, qui & apud nos: illi Marnan vocant*; *Cretagenem* Græci. Quam tamen suspicionem an affirmare aliqua fide potuerit, aut cui bono illam futuram putaverit, vix video. Considerans autem quæ ubique de hoc loco sunt edita, & quid dictum sit de voce Μαρνὰς, judicavi locum sic posse sanari. Ο' ἐ καὶ ἡμᾶς ἐπαίλουω Μαρνὰς, ἱερμῆν ἐπίκλησιν Κρηξὶ (ζηνὸς γὰρ ἐ ζεύς ἐστι Κρῆτες αὐτοκτίσται) Κρηξὶ ζηνὸς Agit de simulacro ejus, ἐπίκλην vel ξοάνου, & propterea in neutro genere loquitur, non templo, ut putavit intellexisse alios Salmasius, unde & mutare conatur. Καὶ' ἡμᾶς intelligo de suo tempore innuere, ut noret hanc appellationem ibi mansisse firmam, & ideo melius probari posse, quod refert. In parenthesi exponit vim vocis Κρηξὶ, qua usi fuerint Cretes ad primos illos divinoque progenitores tanquam aliquos αὐθυβρίτης & αὐτοχθόνας, ac ideo omnium potentes declarandos, κατ' ἐξοχὴν a sua gente facto compositio, & talem fuisse Jovem hunc, quem quum Gazenses dicant Μαρνὰν, dominum hominum (vere enim puto sic ab doctis intelligi etsi sciam alios dissentire, quos non sequor) denotare, Cretenses inde statuebant hunc esse eundem suo Κρηξὶ ζηνὶ.

Τῷ Λιζωτίῳ ἐ Γαζαίοις.] Haud dubie aliqua evaserunt, quæ sic restituit MS. τῷ αἰζωτίῳ, τῷ αἰζωταίοις καὶ τῷ Δηθαφίῳ. Ἐναυλί· Ν τῷ Ἥ τίνων. Οἱ δὲ τῷ αὐτοκτίσται Λιζωτίων ἐ γαζαίοις. Quæ sunt præclarissima, modo corrigas ἐναυλίων. Sic omnia non modo perspicua, sed, si attendas, longe molliora iis, quæ ex aliis libris proferuntur, plane non connexa nec bene cohærentia. Etsi ego putem, non in hac modo parte aliquid simile esse in iis duorum oppidorum gentilibus, sed etiam in eo, quod spectat ad formationem secundæ syllabæ. Non enim dubito dixisse etiam Γαζῖται vel inde, quod & Gazerum & Gazeticum vinum ab ea ratione dictum servaverit Sidonius, quod in eo illustrat doctissimus Sirmondus.

In v. Γάζαρα. Παρθικῶν.] Παρθικῶν. Sic & in Γιγαμβαλα MS. Quod ipsum confirmat magni G. I. Vossii conjecturam, opus Quadrati dictum fuisse Παρθικίοις, non Παρθικῶν, quod Xylandri est

In v. Γάζος. Γήρεως τι Ρόδιλλ τι.] Γηρέως βοδιλλίτη.
Κλαυδίῳ.] Κλαυδίῳ.
Α'νίοχ.] Α'νιοχα.
Οἶσι.] Οἷστι.

In v. Γαβίδιοι. Μιχάλοι.] Μίχιοι.

In v. Γαλάδηρα. Σάτας Γαλάδηρα.] Σατας γαλαδήρα.
Ο'π γαλ.] Ο'π ὁ γαλ.
Ἐν πρίσ.] Ἐν τῷ Γ'. Opinionem nostram alibi aperuimus.

In v. Γαλαῦ. Γαλεῖς Νὲ.] Γαλεῖς Νὲ λ.

In v. Γαλεῶναι. Καὶ κόρων.] Κωκῦν. Sic MS. per compendium notæ.

Γάλλοι· πονηροὶ Φρυγίας· οἱ ἀφίσταται ἀφ' ἁμαξιδίων πολλάκις.] Quid illi, quos propius arctiusque affert Stephanus, adferre potuerint, jam patet. Ill. Dousam quomodo has voces intellexerit, non edere in notis ad Propertium, ubi has ipsas sic citat, miror. Mauslacus ad Harpocrationem citans partem posteriorem, omittit hanc, in qua tamen satis sciebat dignum vindice nodum. Quod si in voce corrupta latéret nomen proprium, ut patet aliquos velle, omnino dixisset mox in sequentibus ὡς ἐ παρ' ἐγκλῆς) ὁ Πολύπαρ. Potuit enim Stephanus duos citare auctores, nec is respectus quidquam impedit; sed debita loquendi ratione debuit eos nectere. Ipse suspicatus fui auctorem scripsisse ἐξεμπλάτωρ, *appellati sunt*, & mutatione ad vulgatas literas satis alludente, & sensu sic perfectissimo, & verbo Stephani, ut ex nostro in Ἡ'σιν, &c. docui de Dodone pag. 54.

In v. Γάιδηρα. Ἐ'θν· Γάδηρ.] Ἐ'θν· Πάδηρα.

In v. Γάδειρος. Τὸν γαδειρον.] Τὸν γαδειρον. Epigramma sequens ita restitui vult Brodæus in Annotationibus ad Epigr. Αἰσχίνου Δινήμιον, ὃς ἐο πίπτ.

In v. Γαδειρῆς. Στηλίσαν ποσαρισκαιδεκάτην.] Στηλίσαν ιε.

In v. Γαδειρῖται. Τὸ ἓ Ἐθνικὸν ἐπὶ ζ.] Τὸ Ἐθνικὸν κῦν ζ.

In v. Γάι. Οἶμαι λὶ ὁ ἐβεβαιωτὴς ἐκπεῖν εκρίσης.] Cur ad hæc intelligenda potius aliò lectorem ablegant, quam ad notas Henr. Valesii ad Socratis historiam Ecclesiasticam libr. VII cap. XIII, ubi sunt commodissima?

In v. Γάιδαλα. βαρβάνος. Γάβαλ.] βαρβάνος, ἀδελφὸς, γάβαλ.

In v. Γαλμάσια. Α'πὸ λὶ ἐδηλόφωνον τὸ βίελλον.] Sibi notavit hæc verba Hermolaus in principio castigationum ad Pomponium Melam: sed frustra hæc ab Stephano scribi censet idem Valesius ad Ammianum pag. 266.

In v. Γίλλα. Γωνικὴ.] Γωνικὴς.
Τῶν ἐβεί πάππον στι.] Τῶν ἐβεί πάππον στι. Hunc ego verissimum titulum esse censeo, ut Proxenus ea, quæ Pyrrhus in Sicilia gessit, in historiam contulerit, non de Siculis itineribus, ut misere vulgatum interpretatur Vir Magnus. Nec quidquid huc nunc collatum confidero, causam video, cur non pergam adhærere huic lectioni codicis Perusini, in quo solo tam eminenter legi miror. In hac autem lectione habeo penitus conspirantem Salmasium, cujus manus clarissime exhibet hæc verba. *Legendum enim εἰ ἀ τῷ ἐβεί Πύῤῥου Σικελιάδα, & hæc omnino vera est lectio, de rebus a Pyrrho gestis in Sicilia.* Non Πύῤῥου. Eligo autem hanc lectionem tanto confidentius, quia utique nullus non codex vetus alludit ad appellationem Pyrrhi. Alioquin advertebam Xenophontem quoque citari ἐν τοῖς ἐβεί πάππου ab Etymologo in v. Ο'φρυλὰ, & is libet exstat hodieque. Sed per Musas! quis illic cogitaret intelligendas fistulas cavernasque in terra?

Τῶ Λίττας ἐ Γμάρμ.] Τῶ αἴττας ἐ ἰφάρμ.
Τῶ γάλατ·.] Τῶ γάλως.
Γαλατοῦ.] Γαλατοῦ.
Μιτιοβάλ(.)] Μιτιοβάλλου.
Α'ρεσιλίλας ἐβεί Ἰωνικῶν.] Α'ρεσιλίλας ἐ Ἰωνικῶ.

In v. Γαπὶ. Κοφίθα.] Κοφίθ·.
Γαπίης.] Γαπίτης.

In v. Γάρσμα. Μάθυλλα.] Hæc vox non erat in MS.

In v. Γάρωνα. Η'σιόδ· κρὶ λόγων.] Η'σιόδ· εἰ ἀ κρὶ λόγων.
Κτήσιος Νηλ.] Κτήσιος Ν' Νηλ.
Ἐξ αὐτῆς.] Ἐξ αὐτῆ.

In v. Γαρσώνιον. Γαρλιάνο.] Γαρσιάνο.

In v. Γάρσυρ. Φασὶ καί.] Φασὶ πως καί.

Γάρσα.] Γάρσα.
Δαφαλάδη.] Βαφαλάδη.
Γαρσατης.] Γαρσίτης.

In v. Γάζαι Θ·. Α'ξεμπλάρ Θ·.] Α'ξεμπλάρ Θ· Νὲ.

In v. Γλαφυραί. Γλαφύρα.] Γλαφύρα.

In v. Γνῆς. Καὶ γνῆτες.] Καὶ γνησίως.

In v. Γολγοί. Γολγοι.] Γόλγοι.

In v. Γοργολίτιοι. Α'πὸ ἀφηλικίων.] Α'πὸ μακίλων.

In v. Γορδία τοῦχ·. Γορδιλιοχίτης.] Γορδιλιοχίτης.

In v. *Τίβιλλ.* *Λάβιστα, οὗτοι.*] MS. Perusinus ita auctior. *Λάβιστα, ὥσπερ ὁ ἑκάστης Ἐλάτης, οὗτω ὁ πατὴρ Κρεσφόντης Εὐρύπυλος, οὗτω Λάβιστα, οὗτω.* Quod purpureum profecto emblema, ante aliquot annos sic ex libro Perusino produximus, monumusque addendum iis, quæ à viris summis observata sunt de hac Europæ appellatione; sed, quod nollem, ita, ut mirati fuisse videantur eandem vocem a Cretensibus datam Europæ, ab Athenienſibus Minervæ; quum in variis regionibus ac linguis eadem vox varie usurpata passim occurrat, ad quod exempli ergo sufficit vel una vox *βάσκος* apud Hesychium. Nunc amplius testamur, & tanto justius, quia hic tacet Cl Holstenius, plane ita quoque ex MSS. Palat. descripsisse manum Salmasii; ita, inquam, mentiope Larissæ geminata, & addito articulo ante vocem *Εὐρώπη*, quæ cur non accurate nunc fuerunt observata ac retenta & fideliter huic editioni inserta, quod deinceps omnino erit faciendum? Vide Cl Meursii Græciam Feristam lib. III in *Ἐλάτεια*. In eo, quod sequitur *Κρεσφόντης*, ex loco Hesychii, quem notavit quoque Holstenius, putavit Vossius augendam eam vocem in *Καρπωνία*, quod vide in Catullianis.

In v. *Γερανός.* *Καὶ χαῖλος.*] *Καὶ χαῖλος.*

Γύαρ.] *Γύαρος.*

Τὰς θαλαττίας.] *Τὰς Θετταλίας.*

In v. *Γύδιοι.* *Καὶ ὁ ὰν.*] *Καὶ τὸ ὰν.*

In v. *Γυμνασίαι.* *Χειρίδας.*] *Χαρίδας.*

Πετηλικῆτης.] *Πετηλίνης.*

Ἀμπέδουσ(ν)ηλίκιον βίον.] *Ἀμπέδουσ(ν)ηλικιωτικὸν αὐτὸν.*

Σφενδοῖται.] *Σφενδῆται.*

Γυμνικόντες.] *Γυμνικάτολις.*

Φιδίλιαι.] *Φιδίλειαι.*

Δαΐα.] *Δάαι.* Dausquejus lib. 2 Orthogr. ista sic citat. *Δάαι Σκιλλικὸν ἔθνος. Εἰσὶ δὲ τοξικοὶ. Λέγονται δὲ Δάαι μὲν* (voluit *μῦ*) *ὃ α.*

In v. *Δάλμιον.* *Ὀλιστικοῖ.*] *Ὀλιγικοῖ.*

Δάλμιον.] *Δάλμιοι.*

In v. *Δάρδανος.* *Μετὰ Λαμψάκου ἐν Γαύλῳ.* *Τὸ ἀλληφῶν.*] Quum multa ad lucem hujus loci adlata sint, tum certe nihil splendidius auctoritate Diodori sic scribentis lib. v cap. 48. Samothraces *λέγουσι παρ' αὐτοῖς τὸν ὸν Δία ἐκ μὲν τῆς Ἀτλαντίδος Ἠλέκτρας γίγνεσθαι Δαρδανέα καὶ Γαύηλον, ἐκ δὲ τῆς Ἀτλαντίδος Ἠλέκτρας γίγνεσθαι Δαρδανέα καὶ Ἰασίονα ἐκ δὲ Ἀλκυόνης τῆς Ἀτλαντίδος Ἡ

ut oportet, lectio mihi arridet, ut γλύφειν videatur usurpasse Stephanus (ut opinor, ex aliquo auctore antiquo) pro *gustare permittentes*, qua notione activum γλύφω non semel sumi annotaverunt lexica. Itaque necessum non est in majorem mutationem ire cum aliis reponentibus γλυφῆναι, quasi Stephanus negaret hos Diospolitanos Crocodilos πεφωνῶσθαι fuisse seu e Nilo; quod verosimile non est. Nam vox πεφωνῶσθαι ostendit eos feros primo fuisse, & ex more ac consuetudine genitos, postea ab insidiantibus raptos, inclusos fuisse, antris & puteis, non siccis, (quod cur credemus, quum simpliciter φοινικα dicat Stephanus, quæ vix sine aqua intelliguntur? & utique ipse Stephanus, quum notasset βαθεῖον καθόλου λάκκ τὸ ὕδωρ, causam denominationis addit, quia βαθ apud Phœnicas dicatur φοῖαξ, ita supponens in eo humidum) sed omnino aqua plenis, ut naturam ipsorum imitarentur; & id tantum curarent, quo affueta Nilo ticis feritas auferretur circumcriptis & sæpe homineм videntibus. Non est his diversum, immo potius interpretatio est simul τὸ πεφωνῶσθαι, simul ἀπτῶσι δ φασὶν, quod narrat Strabo lib. XVII. Λέγουσιν κεφαλόπολιν πόλιν ἐκπλῆσαι ποτέ. σφίσιν ἢ τὸ τοῦ νομοῦ τοῦτο πᾶσι τ κροκοδείλοις, καὶ ἱερὸς παρ' αὐτοῖς ὁ λίμνης καθ' αὐτὸν περιῤῥεῖται. χλαίνης τοῖς ἱεροῖς. περίκειται δ στίσιν ὁ κρόκος. ὁ ὑπὸ Θεοφράστου λεγόμενος ἐν τ ἔνιοι, τ ἐν τῇ θήρᾳ ἀφιπτάμενον. Adde nostrum in v. Κεφαλοπόλεως.

In v. Δίπαρα. Λ'πὸ τ ἕ.] Λ'πὸ τ ὑ. Sed ad id, quod ait mox de gentili & altera terminatione vocabuli ipsam urbem denotantis, egregie facit locus Herodoti IX, 34 de agonibus ab Tisameno victore obitis. Μετὰ δ ὁ ἐς Δελφοὺς ἐλθὼν Λ'γησίλεως πομπὴν ἐπέμπε Μαιήτοι. Ubi prima fronte videtur quidem esse gentile Δικαιοῦζι: sed si consideres, licet in præcedentibus ait ὁ ἐκ Παλλήνης, & ὁ ἐκ Τορώνης, item ficurin sequenti ait ὁ ἐκ τῆς Ἰ'ωνίης, item ὁ ἐκ Ταινάρου; sic, nisi fallor, recte & vere credideris id vocabulum illic usurpari pro ipso urbis nomine, ut hic differre Stephanus monet, ac verba Pausaniæ ab Berkelio citata etiam confirmant.

In v. Διονία. Η' κεπαλλήν.] Η' συσκηνία. Lege. Η' συσκηνίη, ut in urbe Μεγαρικὴ, ὁ συσκηνίλλαι τοῖς Βίβωσι πολεῖ.

Δολιχὴ, νῆσ· ἐπὶ τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος.] Hæc gravibus modis luxata esse, nullo negotio probare potest tum ipse Stephanus, si jungas ea quæ scripsit in Α'ίγιρα & Ἴ'καρ·; tum quem citat testem, Callimachus, qui hymno in Dianam canit Νήσων μὲν Δολιχὴ, πολίων δ' τοι ὑδατὶ πίειρα. Unde nonnisi incertissime colligitur Callimachum de insula Lyciæ loquutum esse. Immo non loquutum esse firmissime videntur probare nummi veteres & Callimacho æquales cum inscriptione Τ'ερέων, qui Dianæ formam solent præterre, atque adeo ad Callimachi sententiam de Icaro insula, quæ & Doliche dicta, accipiendam nos trahunt; tanto probabilius, quod Callimachus æque ac alii, scivit insulam Lyciæ appositam Δολιχίῃ vocari, & ab hac diversam distinctamque fuisse Δολιχὴν alteram insulam Dianæ gratam. Quam Commagenæ annumerat Stephanus, de ea sic meminit Notitia Ecclesiarum vel Τάξις τῶν ἁγίων μητροπολιτῶν, ut vocatur, MS. in bibliotheca Academiæ nostræ. Ἐπαρχία Εὐφρατησίας τῶν ἐγκρίτων πόλεις ιβ. ἱερόπολις, εὔρ·, σαμόσατα, βόλιχα, ζεύγμα, χαρμανικεῖα, στέγη &c. Jovis vero, cujus mox ab hac urbe cognominati meminit Stephanus, cultum habitumque nemo alius tam splendide posteritati monstravit, quam eruditissimus ac tot eximiis vel nummis vel aliis doctrinam augentibus antiquitatis cimeliis in publicum productis celeberrimus Car. Patinus, prodito memorabili ejus tauro insistentis signo in Numismatibus Severi p. 286.

Δορυστόμορ·.] P. Consentius in Arte Gramm. *Item Evento ait*, Et illæ vestræ Athenæ Dorocorthoro, *apparet nominativo casui posuisse* Dorocorthoro. *sive igitur dicas* hæc urbs, *sive* hic vicus, *sive* hoc oppidum, *nominativum erit* Dorocorthoro.

In v. Δορυλάϊον. ὃ ἐ Δορύλαιον Δημοσθένης φησι.] Diodorus Sicul. XX, 109. Οἱ δ' ἐκ Δυσίμαχον ἀξιολόγους συνάξεις ποιησάμενοι, κατηφιακὸν ὄντα καὶ Δορύλαιον. εἶχε δ' τὸ χωρίον οὗτο τὸ ἐ ὄλως χαρακῶσι πολλῶ· &c.

In v. Δύλιον πόλις. Ἐ'στι πόλις ἀνάρῶ τοῦ πολλοστοῦ.] Ne hic hæreas, lector, scito Salmasium super vocem postremam notasse *lego* τοῦ πλησιοστοῦ, unde patet hunc versiculum ipsi pro pentametro fuisse. A quo quum discederet Cl. Holstenius, ut docent ejus notæ, ne annotare quidem hoc Salmasianum voluit, quod tamen longe verius & suavius judicarem, quam istud δύλιον additum; etsi potuerit id addidisse Cratinus, & hexametros in hac parte usurpavisse, ut alibi alios.

In v. Ω'ς φησι Ο'λυμπιοδώρ.] Vides, quantum distent commentantium judicia, alio episcopum Byzantii, alio medicum Cleopatræ cogitante. Salmasius autem hæc adscripsit. *Hic Olympianus Episcopus fuit Byzantii, ut & Demophilus quem citat & Eudoxius.* Quodcunque sit, ego quum viderem citari eum in Ægypti castello vel regiuncula, quæ potuit fuisse non procul ab Arabia, adscripsi puer meo exemplari Ὀλυμπιοδ·, nec, ut nunc est, quidquam habeo melius, quem in Arabicis etiam citat alibi.

Δυμῶν.] Consulas licet Ill. Grotium ad Genesin XXV, 13.

In v. Δεσμός. Δεσίμ·.] Δεσίμ·.
Διάκριτον.] Διάκριτ·.

In v. Δερπαῖοι Φασὶν ὁ ποιμὴν δ'.] Φησὶν ὁ ποιμήν.
Θηλυκῶς.] Θηλυκῶ·.

In v. Δεμεν. Στρέφων α.] Στρέφων ιϛ.

Δρύοπη πόλις ἐπὶ τῶν Ε'ρμιόνα.] Historiæ parens Herodotus, qui omnes citationes debebat anteire, partim ad hæc, partim ad inferiora convenientissime VIII, 31. Ἐκ μὲν δὴ τ Τεγεήτης ἐς τὸν Δωριέα ἐστόμεον. Τὰς δ' Δωριέων μοίρας ἡγεμὼν ἐσῆρε Τήλεφος ὁ Ἡρακλείδης, ἐς τεμόντος πα· φυκλέος χώρης, ἔπεμψε ὁ κατὰ μαντήϊον τ τι Μηλιέων ὁ αὐτὸν ἐκ μητρόπολις Δωριέων, τ ὁ Πελοποννήσ·. Et 43. Οἱ δ' Ε'ρμιονῆς ἐκ Δρύοπος τοῦ Η'ρακλέος τ ἐ Μηλιέων ὁ τ τῶν Δωριέ· κτιλεμένης χώρης ἐξαναστάντες. Et cap. 73, quum septem stirpes esse dixisset gentium Peloponnesi, Δρύοπες δ' Ε'ρμιόνη τε ὁ Α'σίνη ὁ ἀπὸ Καρδαμύλης τῆ Λακωνικῆ.

Η'ερόδιος.] Η'ερόδιο·.

In v. Δρῦς. Ἐ'πὶ τῇ Α'ρᾷ πατ.] Περὶ τῆ... ἀρᾷ πατ.

In v. Δυμᾶν. Ἐ'χει δ' δύο.] Ἐ'χει δύο.
Α'πολλόδ[ω]ρος.] Α'πολλόδ[ω]ρ·. Rectè. Sed etiam scribendum ἐπειρώτ·.

In v. Δυβράχιον. Δυβράχι· σε ἀφ'.] Δυβράχιον (ὃ ἀφ sic MS.

Δυζόκρ·.] Δυβράχιος.
Ε'βρίου·.] Ε'βρίου·.
Γ'αστρικῶς.] Γ'αστρικῶ·.

In v. Δῶρα. Στρέφων πολιαλιδιώτης.] Στρέφων α'. sic MS.

In v. Δῶσον. Καὶ δωσιάς.] Καὶ δωσιών. Et sic omnino legendum, licet taceant alii. Quod autem ad fragmentum Seguerianum his insertum attinet, ejus nunc nihil tangam; quia in eo sunt ampliora, quam quæ huic brevitati includi possint.

Ε'θραῖοι, ἔτος Γ'υδαῖοι, λέγ' Α'θραῖοι·.] Ut cogor credere Abrahamum gentilibus fuisse notum, & ideo verisimilia, quæ ab viris doctis huc allata sunt: ita non memini in universo Stephano occurrere appellationem gentis ita positam ac formatam, cui originem apponens dicat eam venire ab primitivo, quod pluribus syllabis constat, quam ipsum id sed, quod derivatur. Si consulas exempla, res clara erit. Αἰγιεῖς ab Αἰγίεις, Βυσσαῖοι ab Βύσσος, Γαναῖοι ab Γανεῖς, Γεραδεῖοι ab Γέραδος. Γ'δραῖοι ab Α'δραι, Γυδαῖοι ab Γύδα, Λιμναῖοι ab Λίμνη, Ναυσαῖοι ab Ναύσατα, Παραιανεῖοι ab παρ' Αὖον, Πεζητικοὶ ab Πέζητον. His me fateor inductum cogitasse cryomologiam gentis Ε'θραίων gentilibus atque etiam Characi sive in Chronicis sive in Ε'πιλογικῆς ἱστορίας parem fuisse alteri ab eis fictæ appellationi, qua Γ'υδαῖοι vocabantur; quam ut Claudius Jolaus infra deducit λὸ Γ'υδαῖο Σπάρτ·, sumpta prorsus allusione ad Udæum Cadmi socium unum ex Spartis, sic hanc videtur Charax deduxisse λὸ Α'θρᾳ Σπάρτ·.

In v. Ε'θνικα. Τὸ ἐθνικὸν ἐθνικ·.] Patet lacunam hic esse, & miseremur Ortelii, sed omnia sic sanat MS. Perusinus. Τὸ ἐθνικὸν ἐθνικός. Ε'θνικὸς πόλις Λυκίας,

ὡς κρατίστου τοῦ Γεωγραφικοῦ λ. Τὸ ἰδιωτικὸν ἰδιόσοφος. Quod convenientissimum, & videtur hoc supplementum notum fuisse Hermolao Barbaro. Quæ quum olim produxerim, video eadem nunc adfuisse etiam Berkelio, plane ex MSS. Palatinis se hæc reduxisse testanti. Qui MSS. Palatini quum non sint nisi ipsa manus Salmasii, certe hic lectorem hærere oportet, si contempletur Holstenium ex MSS. quoque producentem τὸ ἰδιωτικὸν Ἐδεσσηνός, quale non opinor in ullo MS. esse. Ut igitur ab hoc errore liberetur, scire oportet Salmasium, quum primo scripsisset ἰδιωτικὸς, duabus extremis syllabis inscripsisse postea, quum deprehendisset calami lapsum, literas ος majore charactere, ut sic minorem, in quo vitium agnoscebat, fere aboleret. In antecedentibus quoque perspicue φῶς τῆς ἀληθείας.

In v. Ἔθνικα. Ἀπὸ τοῦ Μακεδόνι. κατὰ ῥῆτάς.] Quid facilius, quam aut jubere legi Μακεδονίκα, aut statuere hinc periisse voces τὸ ἰδιωτικὸν? Gravior his inusta esse contumelia videtur. Nam si novit auctor ab Macedonia urbe eam vocatam esse, cur nihil addit de illa, quam priorem & velut matrem appellationis fatetur? De qua quidem ego additum fuisse merito suspicor; sed verba aliena quid tentem? Interim Ἐθνικῶς tam est gentile Macedonicæ, quam Syriacæ, unde in Livio XLII, 51 occurrit *Antiphilus Edessæus*.

In v. Ἐκβύλα. Ἐκβολῶ.] Abest a MS.

Ἐκβόλια &c.] Multum igitur hæc differunt, ab iis, quæ reliquit Plutarchus occasione joci Epaminondæ in Apophtheg. Τῶν Χαιρέα τοῦ Κορινθίου ὁλίγας πίτας τῷ Θηβαίων στρατῷ τὰ τάχη φιλοτιμηχύλως κατασκαλεύοντος, ὁ στρατηγὸς πόρρωθεν, ὁ Ἐπαμινώνδας κραυγάσας ἔφη, σὺ πάντως δὴ ὦ πάτραιος, ἀλλὰ Ἐκβήσιον ἐσεῖναι. Τὰ γὰρ Ἐκβάτια ἐπιφανὲς ἐν πᾶσι τοῖς τῆς πολλὴ ἱδρυσθὲν τριόδοις.

In v. Ἔκαια. Ἐλαίτιν.] Ἐλαίτην.

In v. Ἐλαιοῦσσα. Μετὰ τοῦ.] Κατὰ τοῦ.

Τῷ Καφέως.] Τῷ κυφέως.

In v. Ἐλαῖα. Γαμηλιάτης κφ'.] Non sunt hæ voces in MS.

In v. Ἔλυμ. Πόλις μεγ. Λυκίας.] Πόλις Λυδίας.

Σιγαῖ.] Δηγαῖ.

In v. Ἐλάγαι. Παροδιανός.] Παροδιανὸν ñ.

Ἐλάη. τὸν τοῦ τοῦ.] Ἐλαίοις τὸν τοῦ τοῦ. Ut loqui solent Geographi. Sic in nummis Πρωτεὺς τοῦ Τυπίν. In epistola Ignatii Νεάπολις ἡ τοῦ τοῦ Ζαμόνος.

In v. Ἐλίνη. Νῆσος Α'.] Νῆσος ἡ ἀπὸ.

Ἐσὶ δὲ κρόκων Ἐλίνη ἐν Χίῳ.] An huc alludit & intelligendus est Achilles Tatius lib. II. Οἶνον οὖν εἶναι τὸν παρὰ ἀνθρώποις, ὃν παρ' αὐτοῖς Τυρὶν ἢ μέλανα, ἢ ἢ ἀνθρωμίαν, ἢ ἢ μιθύλιας ἀμείνω, ἢ ἢ Μαρωνῖτιν ἢ Θρᾴκιον, ἢ χίον ἢ ἐν Λακωνίᾳ. Quorum verborum postrema adeo neglectui sunt, ut non modo in notis nihil de eis dicatur, sed ne ab interprete quidem aspecta fuerint. Ex præcedenti autem exemplo patet eum eximere & nominatim designare voluisse locum universæ regionis, ubi nascebatur vinum optimum, ut prope Maroneam in Thracia, sic in Chio prope illam partem, quæ nomen habebat ab Helena, quam cur Lacænam vocet, quis nescit?

Ἐλευθερὰ Κιλικίας.] Quum hæc tam sint aperta, & ex Cicerone notissimi Eleutherocilices; non reperio, unde Cl. Ursinus in Tullia gente prodiderit Eleutherocilicum velut oppidum aut locum, dicens; *quod Sepyram, Geminorum, Eleutherocilicum, & Pindenissum, magna hostium multitudine occisa cepisset.*

In v. Ἐλεύθερα. Ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶ τοῦ.] Ἀπὸ τοῦ τοῦ.

In v. Ἐλευθερικόν. Μακεδονικῆς.] Μακεδονικός.

In v. Ἐλεύσις. Ἐλευσινόθεν.] Ἐλευσινόθεν legitur in oratione Lysiæ in Andocidem pag. 76.

In v. Ἐλεόνοι. Ἐλεφαντοβῶν.] Abest hæc vox ab MS. Cæterum quicquid in hoc loco gloriolæ affectent alter & alter, si jus & æquum valet, debetur restituti hujus loci gratia uni Salmasio, quod fateberis, si cognoveris ejus verba nescio cur ab omnibus, qui legerunt, suppressa. Sunt autem hæc. *Et hic duo capita confusa sunt. Lege.* Ἐλλόπιοι ἔθνος τῆς Ἠπείρου. Ἐκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἰδιωτικὸν autem idem est cum prototypo. *Quare puto Stephanum aut Hermolaum illud omisisse, ut in multis aliis solet.* Postea Ἐλεφαντοβῶν πόλις. Παρῴνιον δὲ Ἐλεφαντόβιον αὐτοῦ φασι. Postquam hæc absolvisset Salmasius, suppositit, sed alio, ut videtur, tempore, & ita ut veniant e regione pericopes de Ἐλέφας, atque adeo dubites an non illuc respexerit, *neque aliter habent MSS.* Non miror Vossium ad Melam ob hæc non egisse laudes Salmasio; neque enim id sibi propositum erat in isto opere. Miror qua audacia sustinuerit illic scribere πολὺς Αἰγύπτιος, non alium in finem, nisi ut imponeret incautis. Prudenter sane id vitavit Cl. Holstenius, nec debuerat sic temere invehi in contextum.

In v. Ἐλέα. Οἱ δέ τι οἱ Ἐλέαλον τι ἢ Λίγας.] Οἱ δὲ τὸ οἱ Ἐλέαλον τὸς λίγας.

Ἀπὸ Ἐλέας ἢ λ.] Ἀπὸ Ἐλεφάτα λ.

In v. Ἐλέφας. Τῶν μεγάλων.] Τῶν μέσων συμβόλων.

Ἐλεφαντίνη.] An simile quid est ei, quod in Naucrati narrat Herodotus rege Amasi fuisse μέγαον Ἀφροδίτης παρὰ ἐνοικοῦντος ἐν ἢ χρυσοκόλλητον καλούμενον Ἑλλήνιον lib. II cap. 178.

In v. Ἐλεφαντοῦς. Περὶ τοξευμάτων.] Περὶ τοξευμάτων.

In v. Ἔλυσσα. Ἐλίνη.] Hæc vox non apparet in MS. Moschopulus ἐκεῖ γράφει. Τὸν αἴλυρον καὶ μὴ σὺν τῷ υ. γράφεις, ἀφ' ἧς γράμμ λέγεις. αἱ δὲ ὦν τῆς ἀγρίας παῖδα) ζώσας. Τὸ δὲ ὑφήγησ. Διλυφῶν τὸ ζῶον, ὑφήγησ. Ἐλαφῶν δὲ ὑποκρ ἴδιος, ψιλόν.

In v. Ἐλόμενοι. Πόλις ἴχ.] Πόλεις ἴχ.

Ἐλυμαῖοι.] Ἐλάης.

In v. Ἔμμυσα. Ἐμέσαν.] Ἐμέσαν.

Ἔμπλα.] Ἔμπλαι. Nec aliter vocavit Stephanus ex Theopompo, supra in Ἀλικύη.

Ἐμπαλῶν.] Ἐμπαλῶν.

In v. Ἐπίδαμνος. Εἰ δὲ ἐπίης τὸ τῆ Ἰονίῃ κόλπῳ.] Respexit Stephanus Herodoti verba IV, 127. Ἐκ δὲ κολπου ἧ Ἰονίη Ἀμφίμνηστος Ἐπιφάνεος Ἐπιδάμνιος. Οὗτος δὲ ἐκ ἧ Ἰονίου κόλπου. Hinc igitur ad liberandum vexatione, quam in eum omnes congerunt, optimum Stephanum, quem vel ex eis, quæ ad Dyrrachium profert (ubi quæ citavit ex Eratosthene, vides ipsi esse, quibus descripsit in principio situm Epidamni) satis apparet non novisse Epidamnos, vide an possis admittere ἐν δ' ἐπέρῳ. Quum primam descriptionem, ut dixi, ex Eratosthene hausisset, alteram ex Herodoto adponere voluit. Quod sequitur in Ἐπίδαμνος de Epitauro, diu est, quam notavit Nonnius ad Goltzii Græciam pag. 68.

In v. Ἐπίδαμνος. Ἐκκλῖτ δὲ Μελ.] Ἐκκλῖτ ἢ Μελ.

In v. Ἐπιδίλιον. Τεμφυλίας.] Τεμφυλίας.

In v. Ἐπιδρόμα. Ἀφ' ἧς Εὐρυπίδ.] Itidem hinc oriundus Euagrius, cujus occasione gentile hujus urbis & ipsam illustrat II. Catalubonus epistola CXCVI, cui ad dendus Marshamus in Chronic. pag. 53.

In v. Ἐρεμβοί. Τάττει δὲ φασι τοὺς Τρωγλοδύτας.] Non interpretarer hoc loco *nomnam*, etsi de veteribus Græcis ex Strabone demonstret Holstenius; sed *nominat* scil. Homerus, quem præmisit Stephanus, & cujus exemplo veteres Græci id fecerunt, & ipse Strabo id probat in principio libri primi. Τὰ δὲ ὑπερβόρεα πεπηγότα περὶ. Λιόλου μὲν ἐ Αἰθιοπίαν ἐ Σιδονίας ἐ Ἐρεμβοὺς (ὡς οἱόν τε λέγω τοὺς Τρωγλοδύτας Ἀραβίους) ῥᾴδιος λόγος.

In v. Ἔρυσ. Τὸς ἐρεμβ.] Τὸς ἐρεμβ.

Ἐρβαλὶς πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ῥαλισσῆς ἐ Ἐλαΐδ.] Etiam tacta hæc clamant nihil in ipsis nisi confusum esse, quod & patet ex illis, quæ viri docti adferunt. Sed omnia prompta intellectui erunt, scribendo ἀπὸ Ἐρυσ ἐ ἐ Ἐλαΐῃρας. Hæc nimirum est illa Nympha, cujus obscure meminit auctor in Ἐλαΐῃρας. Causa erroris fuit, quod scriba primam literam omittens, ut eam rubrica deinde appingeret ex more, id fuerit oblitus.

In v. Ἐσκάφα.] Ἐσκάφασθαι. Abest hæc vox a MS.

In v. Ἐσμῆρ. Μισογεύης.] Μισογυνῆς.

Ἐσμιώτης.] Ἐσμιῶτις.

Πανσανίας δὲ.] Πανσανίας δέ. Hoc est, *Pausanias libro* IV. Vulgatur, non secus ac si Pausanias fuisset Erinæus incola. Et scripturam Manuscripti libri agnovit sane Ortelius, dum notat, *Erineates, Megaridi vicinus. Stephano: ex Pausania* 4, *ut addit.* Si recte conjecerim autem, est in Atticis, ubi ΕΡΕΝΙΑ hodie legitur, Ἐρινεὺς τῆς Μεγαρίων κώμης. In hanc sententiam video nunc quoque consentire viros doctos. Sed quid non fibi

bi imaginantur iisdem de errore & somnolentia Stephani? Operæ pretium est videre & ridere. Nam quid certius esse potest, quam quum MSSti habeant & editiones primæ Ε'ελισύες, auctorem nostrum dedisse Ε'ελισσ τις πόρον, vel si libet, transpone mediam vocem.

In v. Ε'έμιον. Ε'έμιον Μ. Ε'εμίον Ν.

In v. Ε'εμυπτολις. Ε'εμυσπολίτης.] Ε'εμυσπολίτης ὁ Ε'εμυπτολίτης.

In v. Ε'εμυσπασια. Σπρᾶσιον ἐδίμνη.] Σπρᾶσιον ὡς ζ.

In v. Ε'εμυσδις. Σπρᾶσιον ἰσχιάδι.] Σπρᾶσιον Μ ις.

In v. Ε'εσυιδης. Ε'ν ἰσσυιδῖν.] Hæc absunt a Manuscripto.

In v. Ε'ρυθρὰ. Νεῶ πύρ Φ.] Νεῶ ἴπερ Φ.

In v. Ε'ρυσθεια. Τλάσιος.] Τλάσιος. Recte. Et male citabat alioquin attentissimus Meursius Τλάσιος in Cypro, etsi interpretetur Hylata.

In v. Ε'ρυσίκη. Θεσσαλὸς ἀπ'.] Θεσσαλὸς ῥήσ Φ· ἀπ'. Quod omnino immittendum.

Σωκρᾶτης.] Σωκράτης. Rectius.

Τὸ δὲ ἀΝ.] Τὸ ἀΝ.

In v. Ε'σπερὶς. Ε'σπερεύσης] Ε'σπερεύσης.

In v. Εὖα. Θεὸς πρωτ Φ· ἔκλ φ.] Θεὸς πρωτ Φ· εὖ ς.

Εὐίοι.] Εὔοιοι, quod restituendum est.

In v. Εὔοσμα. Καὶ τὰ λόπ.] Καὶ τὰ πὲ λόπ.

In v. Εὐάλφη. Εὐπλεμίδη.] Εὐπλεμίδη.

In v. Εὐεργέτης. Τὰς ἐπὶ τ' Α'εγᾶς. Vulgata sine sensu sunt.

In v. Εὐκαιρεῖδης. Εὐ μυείν.] Εὖ μυείν. Verè.

In v. Εὐκερκία. Καὶ Δύσκερκος.] Hæc duo desunt in MS.

In v. Εὐκεφάλη. Παρ' τὸν.] Παρὰ τὸν.

In v. Εὐρυμαχ Φ· Εὐρυμαχίων] Εὐρυάμπιος.

In v. Εὐσπλ Φ· Η' ιμπρήσαμεν.] Η' ἀκρήσαμεν. Quod rectè jam Cluverius conjectura assequutus erat.

Εὐρυβρᾶ πόλις Θεσσαλίας.] Si addas Scylacem ab aliis citatum, non poteris non mirari, cur Diodorus Sicul. lib. XIX cap 88 scribat de Alceta, eum fugisse εἰς Εὐρυβρᾶς, πόλιν Η'ηρακλείαν, quam & mox Lycifcus evertit.

In v. Εὐρυπύλη. Νικηφόρ Βρυέν.] Νικηφόρ Βρυέν.

Αἰτωλὸς] Αἰτωλικόν.

In v. Εὐρώπη. Φοινίκης.] Φοινικ Φ· Nempe & in omnibus fabulis multa dubia, & præsertim in genere hujus, ut vel ex Apollodoro patet, quem citat Berkelius. Hinc Stephanus ponit Europam regionem appellatam ab Europa Phœnicis filia, Agenoris nepte, quum aliis censeatur Phœnicis soror, Agenoris filia: ideoque hanc scripturam vulgata veriorem puto, ex qua temere Holstenius arguit Ortelium, de Phœnicis loco intelligentem, de Pœnicia puella Stephanum loqui testatus. Quod unde scire potuit?

In v. Εὔρωπ Φ· Ε'ς θ Σουλιὰς ἄλλη.] Ob quam traducit imperitum geographiæ historicum Lucianus in dialogo de conscribi hist. ὡς τι ἀπὸ Εὐρώπης λέγει, ὅτανε ἔφη. Η' ἦ Εὐρωπ Φ· κέντευ ῥᾴδ' ἐν τῇ Μισοψευδεῖ, τριμόρφους δύο Εὐρώπης ἁπλῶσαι, ἀπρόπτου δ' αὐτῶν Ε'ὐτοκίου. Hinc præter gentilia ab Stephano citata aliud occurrit apud Herodotum VIII, 133. Μαρδόν Φ· ἔπεμπε κατὰ τὸ χρηστήριον ἄνδρα Εὐρωπὸν ῥῆθον, τῷ οὔνομα ἦν Μῦς.

In v. Εὐτρησίς. Α'μφίων.] Α'μφίων Φ·.

Εὐτρησ[ὶς] Ε'ρμῆς.

In v. Εὐυπυμία. Ο' δημότης Εὐυπυμεύς.] Ipse tamen Stephanus Εὐυπύμης hos vocavit supra in Βιττακία.

In v. Ε'φυρ Φ· Καὶ λιμένι.] Καὶ λίμνη. Quod verum opinor.

Τελεάνης.] Τελεάσης.

Σαωῆρες] Σαωῆρας.

Ε'ν ἀλεξ ° σφ.] Ε'ν ἀλεξ σφ. sic MS. eodem scribendi compendio quo in Α'σσ, ex quo mihi videtur orta hæc lacuna. Α'λεξάνδρᾳ reposuit Rutgersius, ut & mox ὡς Α'ρεμ φησὶ pro Α'ρεῖα φησί.

Ε'φυρ πόλις Η'σσίου.] Diodorus Sicul. IV, 36. Η'ρακλῆς δὲ τοῖς Καλυδωνίοις συμβαίνοις ἐπὶ Θεσπρωτούς, πολλὰ τῆ Ε'φύρᾳ κατὰ κράτ Φ· εἶλε. Nec aliter Apollodorus lib. II, atque ita corrigendæ Holstenii notæ, in quibus contrarium de Herculis amicis & hostibus scribitur. Sed & Vellejus in Principio, *Phidippus Ephyram in Thesprotia.*

Ε'κ τούτου.] Ε'κ τούτου.

Ε'χεδῆμ.] Ε'χεδῆμ.

Ε'χεμον] Ε'χεμον.

Ε'χεμῆδης.] Ε'χεμῆδης.

Ζαΐδιοι.] Ratio dubitandi nulla est, cur non hunc locum ipsum esse opinemur, unde Ζαΐδαίους gentile deduxit auctor libri I Maccabæor. XII, 31. Ε'πὶ Α'σῶνα τοὺς καλουμένους Ζαΐδαίους.

Ζάδιοι.] Moles Maimonides lib. III More Nebochim cap 47. *Quidam de gente Zabiorum (servicbant daemonibus, & credebant apparere hominibus in forma hircorum, & idcirco vocabant daemones hœdos, & ista opinio fuit diffusa tempore Moysis.*

In v. Ζαΐκλη. Ε'ν τῇ διαπόντ σικ.] Ε'ν τῇ ὑ σικ.

In v. Ζαθράμη. Καὶ κινυθηγλαΐδιον.] Vocula ἐ in MS. non exstat.

Ζακύ, πολις Βαιοτίας.] Hujus urbis memoria perdita prorsus foret, nisi subvenisset ex Herodiano Stephanus. Præter hos alta ejus apud veteres hodiernosque doctos & mera nox, quum tamen satis notam antiquis fuisse memorabili documento obtenturum me confidam. Est enim versus Ovidii in lib. I Artis num. 731. *Pallidus in Lyrice silvis erratat Orion*, ubi operæ pretium est videre notas Nic. Heinsii, qui quum se expedire non posset ex lectione MSStorum, qui omnino, quicquid dicat, in idem conveniunt parva tantum mutatione interveniente, quod vulgatissime ex fabulis notum erat, substituit *in Dirces silvis.* in quo est ingratus literarum concursus, & insueta indignaque Ovidii lepore ἀκακλίνησις. At MSS. innuunt impositam sibi esse geminationem præpositionis *in*, & corrigi debere *Pallidus in Zea silvis.* In hac Orionis fabula frequentior videtur apud veteres fuisse ejus mentio, atque inde Stephanus eam vocare δρυκαεδάτλιν. Pro hac vide in MSS. ortum esse *Cea, cie, tie, ceü.*

Ζάκυνθ Φ· πόλις] Scio quæ dicantur ab aliis. Sed quidni huc afferre licet & cum his comparare verba Diodori Siculi XI, 84. Ε'κόπτει δὲ ἀνυχθεὶς ἁπλῶσιν τ' Καφαλλωνίαν εἰς Ζάκυνθον. Ταύτην δὲ χερρονάσῳ Φ· ἐ πάσας τὰς οὐ τῇ Καφαλλωνίᾳ πόλεις σφσπεζόμ Φ·. Cur enim non dicitur auctori τῦτ Φ·?

In v. Ζαξίπα. Α'χαιολογίας πίμπλ φ.] Α'χαιολογίας ἰφεδίας τ.

In v. Ζιφύριον. Α'φ' ἧς ἡ Α'φροδίτη Φ· Α'φαπὴν Ζαφυρέπις.] An non transponi debent Α'φ' ἧς ἡ Α'φαπὴν Α'φροδίτη Ζαφυρέπις, *unde etiam Arsinoe* dicebatur *Venus Zephyritis?* Vide Vulcanium ad Callimachum.

Ζῆλα πόν Φ· Α'ριφράσις ἡ ° δξλίμιδι σάκκα.] Ζῆλα πόλις Θρᾳκίας. Ω' δξυπρίδι σάκκα. Mutationem hanc generis in particula relativa habent quoque MSS. alii, ut testatur manus Salmasii. Hinc alii alia & multa. Cogitabam ipse. Ζῆλα πόν Φ· Α'ριφράσις, τῷ Α'ρτεμιδίῳ Σάκκα λεγομένη ἐ αὐτὴ ἱερήτρια. Nam si de festo agitur, certe supervacua sunt nimis ociose illa ἐ αὐτὴ, quæ dicuntur in sermone de duobus & diversis.

Ζιμλάτης.] Ζιλάτης.

In v. Ζλωνδέλεον. Ζλωνδέλ Φ· κρί.] Hæ duæ voces absunt a MS.

In v. Ζηφίσιοι. Εἰκοσῷ πίμπλ φ.] μι.

In v. Ζηφωνὸ Φ·. Φασῶς ῥιᾶς.] Non leguntur hæ voces in MS.

In v. Ζάφρ.] Ο' πτι.] Ο' πτι.

Ε'π τῇ Α'σφαλτηδι λίμνῃ.] Sic edunt, quum saltem debuissent Α'σφαλτίδι, ut Ortelium corrigit Holstenius pag. 106. Josephus autem libro V belli Judaici aliquoties & melius, ut opinor, ἀσφαλίτην appellat. In loco Vitruvii 8, 3 nunc edunt quoque *limne Asphaltite*, quum tamen viri docti cum citantes scribant *limne Asphaltis.* Consulendi MSS. libri.

In v. Ζοΐτιον. Παυσανίας ἀγνόησ.] Παυσανίας σῶ.

Ζοίτιον λόπ] Ζοίτιον ἐ λόπ.

In v. Ζωσίμ. Ζωσιμέλα Α'θλωϊ σῶ Λακεδ τοῖς Ε'πικυμιδίοις.] Videndus Lud. Nonnius ad Goltzii Græciam pag. 104, quem indecenter delcribit Hardovinus in nummis, quos illustratos fucose vocat, pag. 296.

Η'ιὼν πόλις ὑπ Χίῤῥοις Φ·] Et illos qui Stephanum ex industria tractant, & alios præclaros in Geographicis viros & in his ipsum Ortelium, qui Chersonesum Thra-

ciæ hîc in Stephano etiam intelligit, ita agere video, tanquam nulla urbs nomine Η῎ιον unquam fuisset, nisi circa Thraciam ad Strymona fluvium. Quid ergo? non dignus illis videtur Diodorus Siculus, ad quem attendant? Is autem clare lib. IV cap. 37. Τότε Εὐρυσθεὺς ᾠκ αὐτὸς συναγαγὼν στρ. πόλεις ἔκτισε τὸ Πελοποννήσῳ, Λάκωνι Ε Ἐρμιόνα, ἔτι δ' Η῎ιόνα. Quot autem lacunæ & turbæ vexarunt Stephanum occasione similium literarum, ut hîc fieri potuit in duabus his vocibus ob literas finales νον. Id hîc commissum credo post vocem Χαμψώνα, & Χαμψώνιον hanc non de Thracicâ interpretor, sed ipsâm Peloponnesiacâ. Id quod non solus fecit Stephanus, sed ipse etiam Justinus XXV, 4 de Pyrrho, quum ex Peloponneso ejicere Antigonum vellet. *Itaque quum copias Cherroneso transposuisset*, & in ea etiam partes illas prope Methanam & Trœzenem eodem nomine appellat Strabo lib. VIII.

Η῎λις πόλις ἀσὶ τῇ Αἰγυπτίᾳ Ο῾λυμπία] Hujus nominis urbem præter illas, quæ notæ sunt, in Thracia habent fragmenta Peiresciana ex Diodoro pag. 257. Ο῏ν ὁ Δερμοχάτης ὁ῏ Θρακῶν βασιλεὺς κατὰ πόλεμον τ Λυσίμαχον διεκωλύθη Ε φίλησαι . . ἀπήγαγε μὴ τ πίκων εἰς πόλιν τὴν ὁμώνυμον Η῎λιν. Sed ea ad hunc locum facere nihil potest. Vox Αἰσυλία, ut quidam emendant, videtur simili errore defendi, qui est in Hygini Astronomico de Aquila. *Jovem autem misertum ejus, cum Venus in Acheloo flumine corpus ablueret, misisse aquilam, qui foccum ejus in Amythaonjam Ægyptiorum delatum Mercurio traderet.* Ubi suspicatus aliquid sinistrum est Ortelius; at hanc Amythaoniam μύσραν τ Η῎λιδ῎ dixit noster. An hæc vocem in brevius contractam, ut sæpius contigit, hîc usurpavit noster?

Η῎λιδες.] Η῎λιδεῖδαι.

Φασὶ καπ' αὐτ.] Φασὶ Ε αὐτ.

Λίμνη πλησίον.] Vox postrema in MS. non conspicitur.

Η῎μαθία πόλις] Livius XLIII, 7. *Quæ exclusissent eos, Emathiam, Amphipolim, Maroneam, Ænum, incolumes esse.* Ubi hîc corrigendum putavit Sigonius, testatus hæc esse urbium nomina. Sed non video cur ideo non recte procedat sermo per voculam *qui*, ut antea legebatur.

In v. Η῎μικυνες. Κυνικαρεῖς.] Κυνικοσεῖς. Sic quoque quum testetur Salmasius in MS. legi, & inde fieri jubeat κυνὸς κεφ, addito *caninum caput*, κεφὸς κεφῆς, non intelligo rationem, quam habuerit Holstenius, ut relictis MSS. prætulerit Tzetzem minus certe fidelem, quam illi, legendo κυνίων.

In v. Η῎πηρ. Γᾶς ὑπερῷ.] Καὶ ὑπερῷ. Quod quum sit verissimum, & habeatur in editionibus primis, solis typis in Xylandrina id imputo, & recte in hac denuo mutatum.

In v. Η῎ραια. Η῎ραιον.] Η῎εράιον.

Λαῦτον.] Λαῦναον.

Φαίσκιον.] Φάϊες μὲν.

Ε῾ίκοσι῏ον.] Ε῾ίκοσι῏ον. Est autem etiam hîc error solius Xylandrinæ, ut nonnisi pro lapsu typorum haberi queat.

In v. Η῎τα. Χάνια τῶτον.] Οὐχάνια τῶτο. Tanquam innueret Platonem Η῎ταν, non Χάνια appellari, quod tamen contra se habere novimus. In principio quum citat Casaubonus ad Laërtium Ἀμμ. Λακεπαῖος, ὃ῏ Κρὴς πόλις, id festinantem feciße opinor; certe præter codices vetustos ita mutavit, nec id reprehendit hæc editio adscisere sibi debuit.

Θαμία.] Θαλαμία.

Θαυασία.] Locum auctoritate Stephani faciunt Ortelius & Lloydius, nescio unde. Quum videatur ea appellatio facta esse ab primitivo nomine Θαμύ, ut βασιλὶς Αἰγύπτ῎ ἴδιος vocat Plato in Phœdro, quem viri docti eundem faciunt Chamo, unde vestigium nominis ejusdem creditur illic remansisse in *Thamnz*, quomodo Adonidem vel Osirin creduntur nominavisse; hinc delibera, an non censeas excidisse *Αἰγυπτίων χώρα*.

In v. Θᾶσος. Δεσπόσ. τῆ῏] Δεσπότ῏ πολεῖ῏.

In v. Θαυμασία. Μαλιέ.] Μαλίαι.

Θεόξενος.] Θεύξιπ.

In v. Θημωνίς. Διηχείσωδ.] Διηχείσωδ.

In v. Θίσπη. Καὶ ῾ησιόδ.] Absunt hæc voces a Manuscripto.

In v. Θεσπιαί. Η῎ιονις Σπάρτ῏ κλῆσιν.] Non mirum, quum proxime urbem fuerit, quod patet ex historia uxoris amici Aristonis narrata ab Herodoto VI, 61, quippe quo quotidie nutrix hanc alumnam suam deferebat ἐς τὸ῏ Ε῾λένης ἱερὸν, quod illic quoque fuisse ibi testatur.

In v. Θίσγη. Δαμυλάς] Δερυλάς.

In v. Θεσπίαι. Πολυσ῏ σείαι.] Πολύσ῏ εἰ Γ.

In v. Θίασος. Τὰ δ' ἀ περῶν.] Duæ priores voces absunt ab MS. quomodo MSS. Palatinos etiam exhibere testatur manus Salmasii. *Perperam in MSS. legitur*, ἡ ἐπίχαρμος τ ἀναιρεῖται Περσῶν.

Κορίθιος.] Κορίθιον.

Αὐχεῖ.] Α῎χαι.

Ο῾ πολίτης Θιασώτης.] Sed non tantum: quippe habemus apud Plutarchum in Amatoriis Narrationibus Α῎ης πίνις Σκύθ῏ τύραννος κρίνει Λυσίθεα. ἐπ δ' κάμου τ τ Θιασίων χώρας.

In v. Θεσσαλία. Ε῾ξει τὰς πλαγγὰς.] Ε῾ξει πλαγγάς.

Θεσσαλικὸς, πόλις Μακεδονίας, Κασσάνδρᾳ κλίσιν.] Dionysius Halic. I, 49 Ε῾ως τ Μακεδόνων δυναστῶν τ κατὰ τὰς Ἀμφίπολιν Ε Α῎λεξάνδρ῏ γενομένης, ἐπὶ δ' τ Κασσάνδρου βασιλέως κατῆρξεν, ὅτι Θεσσαλικὸς πόλις ταπίζετο Ε οἱ Αἰνειάδης σὺν ἄλλοις πολλοῖς εἰς τὸν πόλεμον μετέσχεσαν.

Λέκτ῏] Λεκτὸ.

In v. Θῆβαι. Θηβαῖος Ε Θηβαΐς.] Θηβαΐδις Ε Θηβεῖς.

Ε῾πὶ Ε ἀπὸ τὸ Αἰγυπτίας.] Ε῾πὶ ἀπὸ αἰγυπτίας. Quod non modo potius habendum, ut vides ex fluctuatione Holstenii, sed etiam mirandum in solo eo legi codice, quum manu Salmasiana nihil hîc notatum videam, & neſciam ex quibus MSS. ut vocant, codicibus habeant ἐπ Ε ἀπὸ Αἰγυπτίας.

Θεσσαλίης τ Φθιώτ῏] Diodorus Sic. XVIII, 11. Α῎χαιοὶ δ' Φθιῶται πόλιν Θηβαίων.

In v. Θῆρα. Ε῾πὶ ὀλίγ῏ ὑπέκειτο.] Ε῾πὶ ὑπέκειτο. Hoc est, ἐπὶ πόλ῏ ὑπέκ. In duobus enim his imparibus numeris videntur aliquid beatitudinis captavisse, si quid cerni potest in tanta historiæ obscuritate.

Καὶ Καρίας ἄκρα.] Arrianus de Alexandro lib. II. Ε῾ν πόλ῏ Καρίας Πτολεμαῖον Ε Α῎νεσθρα, ὃν ὑπέστειλαν Ο῾ρόντ῏ Ε῾ν Πέρσαι, ὃς πλοῖα ἔκεφε τ Α῎λεξάνδρ῏ ἐρέλασεν Ε Μύνδ῏ Ε Καύνου Ε Φύσκ῏ Ε Καλύνδων κρίνει.

In v. Θρᾴαι. Α῎νομοθέτησε κληθῆναι, πατέν.] Α῎νομοθέτου πατέν.

Τρῳάδ῏.] Τρῳάνα π.

In v. Θρᾴαι. Θορδί.] Θερμαδί.

In v. Θύρεαι. Νάμῃ παρὰ Θ.] Νάμῃ παρὰ Θ.

In v. Θύελλαι. Α῎πὸ Θυέλλης πατρὸς.] Frequens ejus mentio apud Grammaticos Latinos, notantes ejus nomen Latine dictum *Thuria* neutro modo. Probus in Catholicis. *Hoc Thuria, hujus Thuriæ, nomen fluminis.* Auctorem unum hujus rationis servavit Phocas. *Barbara neutri generis duo lecta sunt apud Sallustium nomina fluviorum, hoc Mulucha, hoc Thuria.*

Δωμίου πάτρας.] Δῶρον ἐκ πάτρας.

Α῎πλῆβ.] Α῎πλῆ Θ.

Τ῎πικὸ Θ῏ γένος.] Α῎πικὸ Θ῏ γένος, etsi alterum sit usitatius ac notius ac clam profugientem magis exprimat, tamen nec alterum fortassis repudiandum.

In v. Θρέα. Καὶ ῾ησίῳ.] Καὶ Θρέαν.

Θρίσσεσθαι.] Θριόλιον.

In v. Θυάτ῏ρα. Οὐλίπ῏ρα.] Οὐλίπερα.

Δι Ε κλίσις] Vocula Ε non est in MS.

In v. Θωρήκ῏ρα.] Minus quam libro VI Xenophontis Κυβ῏ρνήσεως. quem locum citatum vides, corrupta hæc vox exstat libro VII. Ο῾ Κῦρ῏ ἴδε σκηνὴ῏ ἀναχωρῶν ἐρεθ῏πιδώσαι τὸ Θωρήκεσθαι, sed bene in margine corrigitur.

Θωνιάς.] Θωνιαί.

Θωὶν πόλις Λιβύης.] Nihil ad Τωὶν῏ hoc vocabulum. Quin vere ipsum illud, quod Θὼν dicitur Appiano in Punicis, ubi post prælium cum Scipione fugit Annibal. Σκήπ῏ μὲν εἴκοσι ἐπείων τ δυναμένων σὺν αὐτ῏ συναναφυγεῖν τ δρόμων, ἐς πόλιν κατήρχθη, ᾗ ὄνομα Θών. Hæc videtur aliis etiam Θὼν dicta, ut Δόδων Δωδῶνα, cui gentile comparat Stephanus.

In

In v. Θυρία. Ε᾽σὶ δὲ Ν. τ.] Ε᾽σὶ δὲ Ν. τ.

Λέγει δ᾽ πολυπλοκώτερον περὶ συναιρέσεως Θύρα.] Locum hunc ab offentione liberabis omni, si distinctio necessaria addatur. Lege. Λέγει δ᾽ πολυπλοκώτερον. (nempe Θύρεα, pro quo Θυρέαν vocatur ab Diodoro Siculo XII, 44 & 65. ubi eadem descriptione, quâ Stephanus, inquit, Θυρέαν μὲν πόρισμα τὸ τῆς μαγνησίας ἐ Λευκοπετρῶν ἐ τ᾽ Αἰγείας) περὶ συναιρέσεως Θύρα. In Goltzii autem Græcia duo nummi non habent ΘΥΡΡΙΩΝ, ut ait Holstenius, sed ΟΥΡΡΗΩΝ, ubi perquam imperite in uno latere statuit Nonnius Apollinem esse, sicut etiam in duobus præcedentibus Acarnanum, quum manifestissime in omnibus quatuor appareat corpus muliebre, tam quod ad ubera, quam positum capillorum, & sit verissime Diana. Hujus urbis gentile corruptum eximio legi apud Diodorum Sicul. XIX, 67. Ποσιδώνιον δὲ τ᾽ Λεκωνικὸν, οἱ πολῖται μετὰ εἰς Σπαρτὸ πόλιν (nam & sic legendum) συναφῆναι, ὑφορμοῦντα πέραν ἐ μεγάλου, Οἰνιάδας δὲ καὶ τοὺς ἄλλους συμπέμψαι ἐπὶ Σαυρίαν, Θυρεᾶς (vulgo editur διεπεὶς vox nihili) δὲ μετ᾽ ἐτῶν εἰς Αἴγιλι. nov.

l'αγξέλιος.] Vide lector, an non eadem sit, quæ superius o currit Ζάγονις, unde simile gentilicium formar.

In v. Γαμεῖα. Ο῎τι Γάμους ὠνόμαζον τὰς ἐφοδιαζούσας ἐ πηλοῦσθαι τίτους.] Conferri debent, quæ notantur ad Geneseos caput XXXVI v. 24, & præcipue quæ ex Hieronymo illic Drusius.

In v. Γαπεῖς. Ε᾽σὶν δὲ.] Ε᾽σὶν δὲ. Cæterum hic unicus omnino locus est ad restituendam eximiam determinationem finium Megarensium & Atticorum ab Scylace nobis relictam, cujus verba sunt pag. 20 in ΜΕΓΑΡΑ. Παράπλους δὲ τ᾽ Μεγαρείων χώρας μικρὸς Α῎πιδος, (ἐπὶ γὰρ αὐτὸ ὄρη ἐ Αἰθωναίων χώρας τείνει ἐφ. Ubi sic annotat Vossius: *Hæres, quod usquam id nomen inveniam. Nec tamen mutandum arbitror. Nam & ipse Scylax statim paßt repetit id verbum, inquiens,* Α῎πιδος χώρας ἐπὶ Σούνιον. *Certe hinc liquet fuisse locum, qui Megarenses ab Atticis dirimeret. Sed qualis is fuerit ignoro.* Hæc ille, & tandem decurrit ad Strabonis ac Plutarchi Κέφαλον. Miseream profecto & infelicem fagacis ingenii venationem. Nos nec hæremus, & fcimus Scylacem scripsisse utroque loco Γ᾽απιδος. Quam vero Stephanus χωρίδιον, recte Scylax χώραν vocat, intelligens vallem sic appellatam ab perfluente fluviolo ejusdem nominis: nec enim χαράδρα tantum notat ipsum torrentem. Erat ibidem locus, quem Aristophanes vocat Φίσκελλα, cujus Scholiastæ posterea dicitur τόπος Μεγαρίδος, οἱ δ᾽ Α῎πιδος, laudatos ob ἰχθύδια.

Γαρδικὸς πεδιὰς Λυδίας.] Quo & Jardanum & verba Homeri referret, recte se scivisse satis probat Stephanus ipse in voce Φίκη, ubi & eadem hæc verba Homeri apponit, & urbem istam inter Messeniam & Laconicam ponit. Itaque quicquid hoc est, imputari nihil potest Stephano.

In v. Γένη. Περάτου.] Περάτου.

In v. Γῆ. Α῎πὸ Γ᾽ῆς τινὸς βασιλέως.] Nempe λιὸ ἐ Μιλησίους Γ᾽ῆς apud Diodorum Sicul. XVII, 7, cujus Meursii meminit noster in v. Α῎θαναία, ubi etiam Characis utitur auctoritate, nisi quod ibi Μίλητον vocat, & quædam confundit.

Γεγαμεῖ.] Γεγαμέκε.

Γεγαχῶς μετοικῶ.] Γεγαχῶς πόλις μετοικῶ.

Γέγλυφ.] Γέγλυπ.

In v. Γνώμη. Θύμιον. Τὸ ἰδιωτ.] Θύμιον ἐ λοιδορηθῆναι ἐ σκώπτεσθαι ἐ ὡς εἰς τὸν ὁ διῴκησεν Θύμιον. Τὸ ἰδιωτ. Quæ non defunctoria mutationis declaratio. Sed & ideo notabilis, quod vocem Θύμιον auctor voluerit ita repetere, ubi plane necessum non erat, prorsus ut animadvertimus supra in voce Γέγλυφ repeti in MSS. Λάκεσσα. Et quid dico, ubi necessum non erat? imo penitus hic videtur incongruum: unde vides evenisse, ut nec Cl. Holstenius postremum Θύμιον apposuerit, & in hac editione, non modo præter MSS. exhibeatur κελεύσαι δ᾽ ὁ πὰρ. sed etiam ἐ omittatur ante vocem λοιδορῆ, (quod sane fit contra testimonium Salmasianæ manus, quæ palam sic habet, *MSS.* κελεύσας ἐ ὁ πὰρ ἐ Θετταλικὸς Θύμιον ἐ λοιδορῆ Γ᾽ ἐ ὡς εἰς τὸν ὁ διῴκησεν) & Latina longe alium in modum concipiantur, quum simpliciter intelligi possit, *Vocatur etiam locus Thessalice* (scil. Ithomæ, quam istic locavit) *Thumaum, & abjectione literæ* s *& versione literæ* u *in* o *diphthongum Thumaum*

Διὸ Γ᾽ ἐ.] Διὸ Γ᾽ῆ, & sic necessario legendum.

In v. Γαμεῖα. Γαμεῖα.] Γάμου.

In v. Γαμφὼ. Δαλίῳ πόλις.] Δ᾽ λιὸ ἐ πόλις. An innuit Macedonas? Mela II, 3. *Inter utramque Axium & Peneum Cassandria. Cydne. Aloros, Icaris.*

In v. Γάμιον. Βιώτης.] Βιώτας, ut esse quoque in aliis nunc discimus.

In v. Γάμος. Φανόδημος. Γαμικός.] Id verò putidum est, quum insulanos dixerit vocari Γάμους, Phanodemum qui talis fuerit, appellare Γαμικὸν. Et quid illud singulare ὄρεα sibi vult? Corrigendus omnino locus ex Manuscripto Perusino Φανόδημος. Γαμικὸς; & catalogus Phanodemi librorum hoc indice augendus: id quod & alii notant ex MSS. Sed certe Salmasius in eis id non videtur invenisse; qui notat *lege* ὀγδοηκοντὰ δὲ Φανόδημος. Γαμικός.

In v. Γάλαξ. Πολύχαρμος.] Ω᾽ς πολύχαρμος.

In v. Γλαυκία. Γλαυκίας.] Γλαύκιος.

In v. Γλαυκ. Η᾽ οἱ τοῦτες Α῎πτιν οἰκάλουν.] Vide lector, cui grates agere debeas ob hunc locum restitutum. Nam Α῎πτιν emendavit jam Guil Canterus in Nov. Lectionib. I, 1. Quod ad reliqua attinet, quum sint depravatissima, qui fieri potuit, ut tot tam docta ingenia silentio prætererint extra unum Holstenium? Certe enim desideratur fecunda civitas; perinde ac ineptum est duos Ates esse colles, præsertim si addas in Propontide ad Rhyndacum fluvium; quæ talia sunt, ut nec caput nec pedem habeant, & quomodo ista cohærent? Nam quod unus dicit illos duos colles memorari apud Lycophronem, enimvero hic λόφους dicit, ut alius λόφον, sine finito numero. Itaque existimavi aliquando periisse Ilium Sardiniæ, memoratum & aliis & Livio XL, 19. Sed propius rem examinans adducor ut credam Stephanum scripsisse, ὧδ᾽ οἱ Τρῶες Α῎πτιν οἰκάλουν ἐ αὐτὸς (vel Α῎πις) λόφον. Δάσπτες δὲ τῆ Παφλαγόνι παρὰ Γ᾽υνδίοις. Quæ quanquam sit ignota, ignotior profecto est tertia, quæ Macedoniæ accensetur. Nam quod huc advocatur falsa editionum lectio in Livii libro XXXI, ubi pro *Ilion* omnes MSSti codices habent vel *nidus* vel *indus*, immerito id fieri dices, ut spero, si legeris epistolas nostras Geographicas.

Γλιδὶς.] Γλδὶς.

Νοδδὶ Α῎σπαρος.] Verba Salmasii necessaria sunt, quæ cognoscas sic posita. Νοδδὶ Α῎σπαρος· πωρὶ Α῎σπαρον, vel ὡς Α῎σπαρος. *sed* νοῆσαι *hic transitive sumitur. Hoc est, spurium facit.*

Γλυκὺς πόλις τ᾽ Α῎πτιος.] Omnes monent, quid faciendum sit, velut ex sui acuminis invento: an igitur tanti non est Casaubonus, qui utique primus publice monuit verum in notis ad Strabonem pag. 173 C?

In v. Γλυφεῖα. Τῶ Καδμῳ.] Notat Salmasius, *Est at* Γ᾽ Καδμου παιδὸς, *& sane ita legendum. An etiam* Καδμου Καδμῶ *dictus fuerit, apud alium nullum reperi.* Id quod multum distat ab eis, quæ alii pro Salmasianis circumferri volunt. Sed quum supra Σπαρτὸν potuerit poni pro Σπαρτῶ, ut notum est Cadmi socios vocatos esse; certe poterit etiam Καδμου ferri pro Καδμῶ.

In v. Γλύφομαι. Τὸ ἰδιωτ.] Ut audaciter pronunciatur in MSS. nullum esse auxilium, ita non minus audacter sine ulla auctoritate vel exemplo tum formatur Γλυφωτὸς, tum id Stephano inferitur velut suum. At Cl. Holstenius testatur MSS addere Γλυφικὸς; quod ut nescio an ipse inspectis MSS. edat, an ex fide Salmasii, cujus tantum hæc verba τὸ ἰδιωτ. ἰδιωτικὸν (nam paginæ margo abruptus) *deest etiam in manuscriptis*; ita certe habet æquam analogiam, ut probant Α῎ντρῶνα Α῎ντρωνίς, Δεκάλφα Δεκαλίνος Διομήδεια Διομήδης. Ελάντα Ελλίνος, Λυκόφρα Λυκαφρὸς, Λυσιμάχεια Λυσιμαχικὸς. & ex his Perusinis Εὐδλφα Εὐδλφὸς. Sed quum obscurum sit, quid innuat Salmasius, erit opinor commodum enunciare, fratri meo Laurentio Theodoro in codice Illustrissimi Masfei Romæ, quem in locis quibusdam consuluit, dum Romæ fuit, occurrisse plene τὸ ἰδιωτ. Γλυφικὸν, quod ego imitans auctoritatem Stephani melius illo altero & unice verum opinor. Nam ut illa quid citavi, suo pre-

tio reliquam; certe in Διομήδεια addere Stephanus non veretur ἄμεινον δὲ Διομήδου. Et in Ελάσσα non dubitavit Is. Casaubonus ad Strabonis librum VII corrigere Ελαστίης ut Livio *Elatienſis*. Sic Δεκελήθεν Δεκελείης. Sic Διάκριδα Διακριδείς. Hunc codicem, quem jam ſupra produxi, ut ab ipſo univerſum collatum cuperem, ſic utinam his poſſem inſerere ſingula, quæ non dubito in eo exſtare bona. Quæ tamen notavit obiter tanquam digna, quæ lectorem advertant, appono. In v. A'πία habet τὸν Ἀχαιὸν δάιτηρα. In v. A'βρὺς δραπετίδης. In v. A'δραμυττίων, λέγει Ἀδραμυττία. In v. A'γκυρα, ἐν ᾗ φυλάττεται Χαραμμούσιος Βαϐυλὼν. non Βαϐυλωνίων. In v. A''δηλα, Κοίσυρα καλεῖϐραν Σάφρα ἐφάλατο. Etiam in v. A'χείας, ὑπεκφεύσασα καὶ ἀρχαῖα ἢ ἀρχαία. In v. A'χρα, ἐπὶ λιθίνης. In v. A'χρα, ἔα δὲ καί. In v. A'γκυρῶν, ἐπὶ λίθου οὐκ ἴσμεν, non λιθίνας. In v. A'γκυρᾶ, οἱ μὲν λέγ Κελτικὴν Γαλάτην. In v. Αγιον, τὸν Σικελὸν, non Σικελίας. In v. A'γκυρα, Α'γκυρείτης, non A'γκυρᾶτης. In v. A'γκύπαρα, ὧν ἡ πτύχωσι non ὑπεπτύχθαι.

In v. Γναῖα. Γναίκης.] Γναίκης

Κίκος.] Κίκος.

Οἱ Γναῖοι.] Versus eſt apud Æſchylum in eo dramate DOCIV, ubi etiam Th. Stanlejus non omiſit notare citationem Stephani, ſed apud quem prave ſic in principio legatur, pro Σὺν Γναίῳ, quod miror ab omnibus negligi.

In v. Γ'ῶν. Ο'λλεῖς.] Ο'λλεῖς.

Ε'ᾶ ἐ Λύδιος. ὁ πολίτης Γ'ύγης.] Recte, ſi modo ita ſe res habuit, ac probari potuit iſto nomine urbem in Lydia vere dictam fuiſſe. Certe Xenophontis memorandus ad hæc locus eſt lib VI Ελλην. Οἱ Θηϐαῖοι κατὰ Καρίαν σύνταλαν in Laconicam, οἱ δὲ Ἀχαιοὶ κατὰ Γ'ῦν ἐ Σικυῶνα. Καὶ οἱ μὲν ἐπὶ τὰ Δύνδαλα ϕοϐηθέντες ὁ Ἡγέλαος ὑφίσταθ, ἐθέλοντα δὲ πάντη γε ἕϕασαν ἀναζέλυγγ. καὶ δὴ βαλλόμεν τῆς Γ'άσιας συμμάχους ζεῦξθ, ἐμάχοντο τῇ κάμῳ. Habes in his verbis utrumque, quod occurrit in Stephano, & urbem ſcilicet & gentile. Quid igitur? an non ſupra occurrit quoque Γ'ύδυμοι· πόλις Λυδίας, qui tamen circa Phæam vel Phiam urbem Meſſeniæ labebatur? Delibera igitur etiam atque etiam, quid de Lydia ſit cogitandum.

In v. Γ'υδαῖα. Α'πὸ Γ'υδάου Σπαρτιάτου.] Errore, ut conſtat, manifeſto pro eo, quem fabularis hiſtoria vocat Udæum. Sed hic rurſum Sparton ponitur pro Sparto, niſi Spartonem pro nomine proprio acceperit, quod alterum ex interpretibus putaſſe video. Quod ſive ita ſit, ſive ſecus, certe ea vox occurrit quoque apud Antoninum Liberal. fab. 17. Γαλάτας ὑ Εὐρύτιον ϑ Σπαρτιάτου, ubi Eurytium Spartonem faciunt. Quidquid ſit, utique vides ſi dixerunt Σπαρτιάτα & Σπαρτᾶν, non poteſt alienum videri Κάδμων & Κάδμου, quod ſupra occurrit, & infra veniet Γ'ρ & Γ'ρᾶν.

Γ'ελῆς. Ε'ν Κύρ.] Ε'ν Κῷ.

Ο' ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ.] Interpretes reddunt Latine, *ejus ex fratre nepos*. At Cl. Voſſius Hiſtor. Græc. pag. 179 vertit *conſobrinus*. Uter melior?

Καὶ Γ'ελητης.] Καὶ Γ'ελήτης.

In v. Γ'ιτανα. Θηλυκὸν.] Θηλυκῶς.

In v. Γ'ιτ. Ε'ν ᾗ Παλαιστίνης.] De qua confirmat affatim H. Valeſius ad Socratis hiſtoriam Eccleſiaſticam III, 25.

In v. Γ'ιτταζηνίδιον. Οἰκεῖ Θ.] Η'κεῖ Θ.

Γ'ιτταμίσκ Θ.] Quum Stephanus nec loci alicujus nomen in hunc indicem retulerit ſine auctoritate, atque etiam adduxerit ipſa aliorum verba ad confirmandum id quod ponit; immo nec gentile formaverit, niſi quod allegatum alicubi videret; quæ omnia certiſſime patent ex fragmento ſeguieriano; nunquam potui abſurditatem probare ejus, qui ſuſtinuit ſcribere manifeſte hanc appellationem conflatam eſſe ex duabus vocibus Γ'ιττα & Κῶς. Utique & ipsâm urbem & gentile hîc non modo formatum, ſed & gemina ſimilitudine illuſtratum invenit apud auctores auctor. Quin igitur debeo id par habere ei, quod ἐθνικὸν Ε'λλησίων ex Hiſpania ſcilicet citra Pyrenæum exactorum ab eodem inculcatum nuper legebam ad Juliani Cæſares.

In v. Γ'ιτταῖοι. Οἰκῆσαι ἐ Θεσσαλίαν.] Α'πὸ Θεσσαλίας.

Γ'ιτταῖος ὢ.] Non ſunt hæc voces in Manuſcripto.

In v. Γ'ῶν. Πόλις Μακίων.] Hæc egregio incremento & prorſus ab manu contrahentis Stephanum profecto ſic auget Manuſcriptus: Πόλις Μακίων ἀπὸ Γ'μ. Ε'ν ᾗ πάλις (Salmaſius ex MSS. ἐ ᾗ πάλις) λέγ Θ. Καὶ ὁ παρ' Ὁμήρῳ κραδιοκλαλέ' ὀνομάζ τὸν ἐ Γ'μόν. Τὸ ἐθνικὸν Γ'ειάτ κραλέων. Quæ ut emendari debeant, docent hæ Stephani reliquiæ in Καρδιμώλη.

In v. Γ'ς. Ε'ν δὲ τῷ Β' τῶν Θ.] Ε'ν βʹ τῷ Θ. Sic MS. Innuit locum Herodoti ex libro I cap. 179. unde ſcribendum & corrigendum eſt, ἔχει ὁ Ἀστρολάβ ἐς τὸ ἐν Βαϐυλῶνι τῶν Θ ἱερὸν Διός. Origo erroris apparet, unde illud δὲ vel Δέσπερ venerit. Cæterum an ſcripſit auctor Ἄστρολάβ ἐν Βαϐυλῶνι τῶν Θ ἱερῷ Διός? Sic nihil addo, nihil niſi MSStos ſequor.

In v. Γ'ῶμοι. Γ'ώμιον Θ.] Γ'ώμιον Θ.

In v. Γ'ωνδῶν. Ο' πολίτης ἰσῶν Θ ὀνόματος λέγ) ἐ Γ'ωνδᾶν] Verba Salmaſii ſunt, quæ refert exſtare *In MS. ὁ πολίτης ὀνόματος λέγ*) ἐ Γ'ωνδᾶν. Τὸ ἐθνικὸν ἰσῶν Θ *P. alio recentiori ὀνόματος*. Ε'κατοῦ] *ſive* ὀνοῦ] ... adſcripſit alia ſic vicina infimæ oræ, ut ſint laniata, nec legi queant. Adſcripſi libro meo ὁ πολίτης Γ'ωνδῶν. Ε'ν οἷσι λέγεται *in quibuſdam* ſive libris ſive ſcriptoribus Cæterum hujus nominis gentile, non utique quod editur ab Stephano, ſed quod eſſe apud Polybium & Livium docuit Ful. Urſinus *Iſindenſis*, ſemper exiſtimavi vitioſe exulare ex Ciceronе lib 3 ad familiares epiſt 8, ubi vulgo legitur; *primum Appium Claudium Senatus populoque R. non Myndenſium teſtimonio* (*in re enim civitate mentio facta eſt*) *ſed ſua ſponte eſſe laudatum*. Nam quum Myndus & indicio Stephani & conſenſu omnis hiſtoriæ ſit urbs Cariæ, Cicero autem Athenis Epheſum maſ trajecerit, inde Tralles ierit; quæ cauſa eum movit, ut non modo in hac urbe, ſed vel in univerſa Caria pedem unum poſuerit. certe quum ipſe id nullibi teſtatus fuerit, cur nos id credimus? Quid autem Myndenſium teſtimonia ad Appium, & cur illic primo facta eſt hujus rei mentio, quum hi in ipſius non fuerint provincia, unde ſcilicet iſta & teſtimonia & legationes decernebantur? Accedit, quod mox Apameæ, Synnadis, Philomeli, Iconii, conſtitutas ejuſmodi legationes fuiſſe dicit; unde longiſſime abeſt Myndus, non longiſſime Iſinda, ut colligi poteſt ex Polybii excerpt. Legat. 51. Itaque quum toties litera M coalita ſit ex plurium literarum perverſa mixtura, hîc quoque opinor reponi debere *Iſindenſium*, qui & fuerunt pars provinciæ Appii.

In v. Γ'αυαῖοι. Καὶ γαυονεῖα.] Hæc voces non ſunt in Manuſcripto, & nihil huc faciunt.

In v. Γ'αυδῆνες. Γ'αυδὴν.] Γαυδὼν vocantur in verſu Ariſteæ, quem citat Caſaubonus ad librum I Strabonis, Γ'αυδὶ χαίρ' ὦ ἀγαθὲ Ἀμφιλόχου παῖ Θ.

In v. Γ'αύϊς. Α'π' αὐτῆς.] Α'π' αὐτῶ.

Νάϊ Θ.] Non legitur hæc vox in Manuſcripto.

In v. Γ'αῖα. Νῦν δὲ κλείεται Ω'ρεός.] Ω'ρεὸς legendum monuit quoque jam Lud. Nonnius ad Goltzii Græciam pag. 233. Gentile autem Herodotus præter ea, quæ habet Stephanus, præbet Γ'αῖος libro VIII cap. 23. in quo eodem loco etiam dicit πέλαι Γ'αίων. Sed pro illo in codice optimo legitur Γ'αιεύς.

In v. Γάζ. Νοῦ.] Νοῦς.

In v. Γ'αιακοὶ. Λύσις.] Λύσις.

In v. Γ'ρ Θ. Τὸ ἐθνικὸν ἰσῶν Θ ὀνόματος . . ἰσῶν Θ.] Quartum addit Herodotus IV. 78. Ε'ξ Γ'ερῶν δὲ γυναικὸς ὅτ Θ γένεται, ϑ ὠνόμασε ἐγκωμίας. Nam non eſſe nomen proprium, ſed indicium patriæ, res ipſa probat.

In v. Γ'ανές. Γ'ανιτ.] Eſt penes me nummulus argenteus, in cujus altero latere facies galeata, altero aquila reſpiciens verſus Tritonem, cujus dextra aliquid profert in altum, ſiniſtra tridentem gerit, & pectori aquilæ adſcriptum ITANIΩN.

In v. Γ'ανα. Γ'ανῶν Θ.] Γ'ανῶν Θ.

In v. Γ'ίγαρος. Λίγαρος.] Λίβαρος.

In v. Γ'υλεῖς. Τὸ δ' Ε'νάλιος.] Τῷ δ' Ἐνάλιος.

In v. Γάϊος. Η' ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ ϕύσαντος Λ'ρχῆνος.] Η' παρὰ ϕιάλῃ, ἐν ᾗ ϕύσαντος ὄφεως λ'ρχῆνος.

In v. Γ'ωνία. Γ'ωνῶ Θ Α'πόλλωνι Θ.] Γωνία Α'πόλλωνος.

In v. Καϐαλεῖς. Καπηρόπολιν τὴν Καῦ.] Καπηρόπολιν ἐν Καῦ. Sane & Salmaſium notaſſe video, licet ſilent omnes. *Se ſic loquunt, Δάλφεροι δὲ Λυδῶν Κίνδυαδένα ϑ καπηρόπολιν ἔσ Καβαλίδ.* An forte καπηρόπολιν in Καβαλίδα?

Καϐαστεῖς.] Καϐαστεῖς.

Κα-

Καῦνον. ἢ Καῦνιν.] Licet decore in principio hujus pericopes ex MSS. sit restitutum Καῦνος; non ideo tamen ita procedendum fuit ad alia omnia, & quum has voces ita ut citavi, exhibeant iidem omnes MSS. libri, etiam mutari debuerunt in Καῦνον & Καῦνατες, quod tanto sane periculosius, quod etiam nummus jactetur cum inscriptione ΚΗΒΗΣΣΕΩΝ, ut advocat Holstenius. ΚΑΒΗΣΣΙΚΩΝ, alii, ut videtur, inepti simè & negligenter, sed ut solent variare. Paulo ante suspicabar Μαζακα ἡ ἐν Καππαδοκίᾳ ὀλ. Καισάρεια: de qua Cæsarea est memorabilis locus in vita Joannis Chrysostomi apud Palladium, qui quum dixisset congregatos fuisse τῆς Ἰρηδας ἐς Καππαδοκίας ἐς τὴ Παῦλικης διοικησιν aliosque, addit inter singularia, quæ illic evenerunt, Φασητῶν ὁ ἐς Καισαρείας ἐ ἀπὸ τῆς Ἀγχιαλε.

In v. Καῦσεια. Εἰσὶ ἐ Καῦ.] Vocula ἐ in MS. non est.

Καὶ πρόσοδος πικρὰ.] Καὶ καῦσεις, ἢ τύμβος φοβερὸς λάκ Καῦσεως τ αρσίνοης ἐ ἀγχίνοης, ἀφ' ἧς ἐ ὀφεως πρόσοδος. Ἐ εἰ δὲ ὁ μὲν καῦσεις πικρὸ τὸ τύμβον. ὁ δὲ καῦσεως πικρὸ. Quæ est illustris plane accessio ad historiam fabularem. Sic autem, ut produxi, refert quoque Salmasiana manus ex Palatin. MSS. sic, inquam, non Ἀγχίνοης, quod errore calami huc invasit, pro qua Acusilaus Cabiran posuisse dicitur. In sequentibus autem differt, profertque eodem modo, quo Holstenius Καῦμιλις ἰσ. ἐ ὁ ῥῆ. Et utrumque satis intelligi potest; tamen quum hæc non sine cura & attentione descripserim & investigaverim, liceat mihi oculis meis credere, præsertim quum sic constet Berkelium quoque invenisse in Vossiano, quem sic edidisse vides, ut opinor, inde; quum nesciam an anno 1678, quo mea primum exierunt, jam huc usque profligatum habuerit laborem suum. Et sane si consideres, illud ἰσ fine ullo lepore caudam trahit, & sæpius illic solent Græci omittere, quum illa ἰσ ὁ ῥῆ Καῦμις justissime progrediantur.

In v. Καβυσία. Οἱ Θεβαῖοι Καβυ.] Οἱ Ἀθηναῖοι Καβυ.

In v. Καδι. Δερύλιον.] Δερύλειον.

Καυῖνη.] Καυίνη.

In v. Καυρι. Τὸ ἐθνικὸ Καυρηνός.] Aliud occurrit apud Diodorum Sic. XIV, 118. Τὴν Κιλικίαν ἐπῶκουν λῃσταί, quos Ortelius hos ipsos esse opinatur. Apud Goltzium in Thesauro exstat S. P. Q. Caeres. & Cærites tabulæ & aquæ notissimæ.

In v. Καυστρία. Τὸ ἐθνικὸ Καυστριάς.] Id vulgatum. Sed præter id reperitur Θεόκριτ. ὁ Καυστρίῳ in excerptis Peirescianis ex Dione.

Καλαβρία ἧς ἐ Καλαφ. πολ. λόφ. Ἐκαβίῳ.] Καλαβρία πόλις πλησιον τ πανορμίας ἐκαβίῳ.

In v. Κάλαρνα. Λύκιος.] Λύκιος.

In v. Καλάυλις. Καλαυλ.] Ὡς καλαυλ.

In v. Καλαυσία. Ταλαύσιος.] Ταραύσιος.

In v. Καλαύσιος. Παρὰ τὸ διαρρεῖν.] Παρὰ τὸ ἐὐίρρουν.

In v. Καλαυδία. Ὁ Ἀπόλλων χρή.] Ὁ Ἀπόλλων ὁ χρή.

In v. Καλάμινα. Φασὶ. Λέγει.] Φασὶ. Τὸ ἐθνικὸ Καλάμινος, ὡς τρόπων τ τὰ καλάμινα μόλις οἶδε εἶναι φασὶ. Λέγει, &c. Quæ non otiosa est adjectio. Et prorsus ut hæc olim edidi, video nunc quoque producere manum Salmasianam, ut mirer cur numerus aut numeri nota post vocem Στράβων in hac editione sit omissa; & simul cur Holstenio placuerit negligere articulum post eum ipsum numerum.

In v. Καμήλη. Καὶ ἡ πόλις Καμηλεῖτ.] Periculosum valde est ita ex ingenio suo augere labores & scripta aliorum. In hoc vides consentire tres viros illos Stephano poliendo. Attamen quum sit nummus cum titulo ΚΑΜΑΡΕΙΤΩΝ, ex similitudine equidem terminationis videtur defectus esse ortus, & supplendum Καμαρείτης. Vide nummum apud alios.

In v. Καμήρεια. Ἀπίων] Ἀπίωνος.

Κάμικος.] Ad hanc urbem referendum puto, quod M. Valerius Probus in Catholicis ait; *sos pura Latinum nullum reperi terminatum, unum Græcum legi in Sallustio secunda declinationis, si faciens genitivo, hæc Camisos, hujus Camisi*; ubi in Sallustii fragmentis nescio quis advocat verba Ortelii de regione Parthiæ Camisene, quam unde Græcam existimare potuit? Sed quum Sallustius illic loquutus foret de Camico Sicula urbe, casus qualiscunque fecit, ut Probus legerit per sibilum.

Κάνηθος.] Josephus libro I belli Judaïc. 14. Ἀ ἐφόδους συναγωνισάσθαι ἐς Κάνηθα ἢ Καίλας Συρίας, ἄπερ τὰ πλείω, τῶν Ἰδουμαίων ἡμῶν. Ἐ ἦν μὲ ὁ Δωσίθεος Ἡρώδου τ τετράρχου ἐκπλαγεὶς τὴν ἀφορμὴν ἐ πολλῷ ὕστερον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ ὑπομενόντων ἀπῆλθε. Ἀ ἡμέρων.

In v. Κάνυ. Κανυεῖ.] Κανναῖ.

Κάνδαρος πόλις Παφλ.] Κάνδαρος χωρίον παφλ.

In v. Κάνδαρ. Κρέλιος.] Κρήλιος.

In v. Κανθοσσυρ. Κάνιος.] Κάνιος.

Ἱερὸς Ποσειδῶν Κανθίου.] Nullus quidem dubito Stephanum habuisse suos auctores, ex quibus hoc Neptuni templum potuerit affirmare, præsertim quum in omnibus fere locis ad mare & aliqua navigatione incly tis illud numinis nomen cultum audiamus fuisse. In quo tamen mirum præcedentia esse verba Strabonis; & quum Strabo verbis suis statim subjungat templum Sarapidis, id a Stephano mutatum esse in templum Neptuni. Et quid si, nec hoc fuerit? Sunt enim verba clara Herodoti lib. II c. 112. Ἀπικνέῃ] ἐς Λίγυπτον, ἧς ἐς τὸ πρὸς Καυκασίου καλεύμενον ὄρος ἐ Νείλου ἐ ἐς Πηλουσίον, ἐν ἡμέρῃσι ἐ ὀλίγῃσι. Ἡ δὲ ἀπὸ τ ὕδατος, ὃ ἐ ἐπὶ ἐο, Ἡρακλέα legi. Et sic quoque apud Pausaniam ab Berkelio citatum, Ἀ ἐπὶ ἀφ' Ἡρακλέος Τιρυνθίου, ὀρθ Καυκασίους.

In v. Καπποκία. Ἀπὸ Σανάους τ εἰς Εὐφρατ. πεδιον.] Etymologicum: φασὶ δὲ ὁ πάμφιλ πρὸ πάντ τὸν Σανάον τ ἀπὸ τ Ἀργοναυτῶν ἀποκομισθέντ. ἀφ' ἧ σφᾶς ἀμφὶ μίσθιον.

Διαίρησις.] Εἰρήσιος.

In v. Καρδύηνοι. Δι πολυμικὸς] Δι φασι πολυμικὸς.

Σοφοκλῆς.] Σοφοκλέης.

Καρδία πόλις Μυσίας. Ἡ ἐφέδρα ἐδώμη.] Sane mirum esse nequit, hujus urbis nomen aliter nunc legi in isto auctore, quum in vetustissima membrana ipse legerim Κάρεως, ut pateat hanc vocem fluctuasse inter geminas illas vocales. Cæterum hæc urbs est, quam intelligit Diodorus Siculus fœde in ea corruptus XX, 112. Μιθριδάτης ἀκμήσῃ τῶν Κίου τ Μυσίας, ἄρξας αὐτὸς ἐ Ἀρίφρης τὴν πειθοῖ πίστι. Ubi nescio quis nescio quam Marinam cogitavit. Sed vel ex conjunctione regionis Mysiæ, quæ & in Herodoti loco addita est, patet scripsisse Diodorum Καρίνης, vel ut reddit Stephanus Καρίωνης.

In v. Καρια. Τὸ ἐθνικὸ κατὰ πτῶσιν τρίτην.] Τὸ ἐπιλειπὸν κατὰ πτῶσιν κείσῃ.

Ἀπολλωνιόδ. Δ.] Ἀπολλώνιος ὁ Δ.

Καὶ ἡ μεγαλήκοος.] Καὶ ἡ μὴ ἀκροάσεως. Sic MS. Perusinus: in quo ego non dubito quin lateat ἐ ἡ μεγάλων ἀκροάσεως. Quam suspicionem diu fovi, & aliis ostendi. Confirmat prorsus Pausanias in Atticis, ubi ita loquitur: Μετὰ δὲ ἐ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὸν ἀκροπόλει ἀναβᾶσι πεποιημένον λάκ Καρῶς ἐ φρουρὸν ἐ ἐς ὑπὸς ἐν Καρίαν. Hoc idem est, quod nunc intelligo etiam aliis placuisse. Origo autem erroris exstitit ex compendio, ut superius contigisse notavimus, quo vox illa Μεγάλων concepta est, quam non potuerunt explicare. Et sane in codice Perusino talis nota exstat, qualem nusquam vidi.

In v. Καρικόν. Ἐπιχωριάσας ἐς Μεγαρίδας πεποιήθασι, Καφηνομηδίτης.] Eadem origo Libophœnicum in Africa appellationis sic describitur ab Diodoro Siculo XX, 56. Λιβοφοίνικας πρώτως ὠνόμασε πόλεις ἐπιβαλαττίους, ἢ κοινωνήσας συβίοσιας σωσίπολ τυχεῖν πώτης ἐ σωτηρίας.

Καρκινίτης.] Καρκινίτης.

In v. Καρσία. Νικόλαος πτπίῳ.] Νικόλαος ὁ.

Καρύνδ.] Καρύνδ.

In v. Κάρπαθ. Κάρπαθ ος.] Κάρπαθός τ ος.

In v. Καρπασία. Τὸν ἄκρον τὸν ἐπεκτείνιαν.] Τὸν ἀκροχάλκο ἐπεκτείνιαν.

In v. Καρπία. Κάλπη.] Κάπη.

In v. Κάρρα. Ἡ καρρίδ.] Ἡ ἐ καρρίδ.

In v. Κάρνα. Καὶ καρνεῖος.] Καὶ ἡμιλυκὸν καρνεῖος.

In v. Κάρνος. Καὶ ἀρτεμιδώρ τὸ ὑρ.] Καὶ ἄρτεμ τὸ ὑρ.

In v. Καρχηδών. Τῶν λκ.] Τῶν λ ἐ κ.

Καὶ ἐστὶ ἰλλὶρ.] Vox ἐστὶ in MS. non apparet.

In v. Κάσιος. Κάστ ὄρος Κλαυδίου.] Κάστος ὄρος κλαύσιν.

In v. Κάστ. Ἀ μφι.] Ἀ ἐφ.

In v. Χάαρ@. Ποσὶν κλινθί.] Ποσὶ κλινθί.
In v. Χαοσαύτην. Ἐκδίχῃ Ϝ.] Ἐκδίχῃ τὸ Ϝ.
In v. Καστιαλὶς. Λυκόφρων.] Ignoratur a Manuscripto.
In v. Καῦκ. Κάστιοι.] Κάστιν.
In v. Καῦκ. Τὸ ἄπο Ϙ κάτω.] Τὸ ἄσω κάτω.
In v. Καῦκασος. Λίγκ] Ϙ λέξ Ϝ ; Καύκασος.] An respicit Herodotum III, 97. Κάλχοι Ϙ οἱ ϖροσχώρι μάχῃ Ϝ Καυκάσι@ ἤρι@ ?
In v. Κάυλοπλα. Ἐλκεζοῤῥαμ.] Κλαζοῤῥαμ' Πλαζοῤῥαμ.
In v. Καυῦ@. Βιόλις ὦ ἀλλὰ.] Βιόλιστον ἢ ἀλ.
In v. Κάψα. Κάλπη πολίτης.] Κάλπη. Ὁ πολίτης.
In v. Κεβρίης. Ἐκαβ@ Α'σίη.] Ἐκαβ@ Α'σίης.
Post capitulum Κελαδρα tria folia vacua erant in MS.
In v. Κέφαλ@. Ἐπωνη] Ἐσύπη.
In v. Κεφαλκών. Κεφαλκωνίς.] Κεφαλκωνιεὺς. Sic MS.
In v. Κεφάλη. Ὑπομνημωνεύτ@.] Ὑπομνήτ@.
In v. Κερκίων. Διονύσ@ ῥαμ.] Διονύσ@ ῥαμ.
In v. Κελαινδὶ. Α'ψωδίδα.] Α'ψωδίδο.
In v. Κερώνη. Κερωνίαν.] Κερωνίων.
In v. Κερώη. Κύσαρ Ϙ σχίη. Ταύτης.] Κύσαρ.... Ϙ ἡ ταύτης. Sic MS.
In v. Κεσύν. Ὁ μιλεσιὸς] Ὁ Θεσικὸ.
In v. Κεῦμάσιον. Μίδα μιδάσιον.] Μίδα τὸ μιδάσιον.
Κέφαλ@. Κεπφέρ@. Quæ mirum ita non etiam referri in aliis MSS. quum sit utique exacta ad seriem literarum.
Κεφτυδ@. Κεπφέρ@.
In v. Κεφύγ@. Α'πωλεκιδώλιας.] Α'πωλεκιδώλιας.
In v. Κεφαλαὶ. Ἐμείγλω.] Ἐμίγη.
Διοχῆσαι.] Διαχῆσαι.
In v. Κεφίσιον. Γυβῖσι@ ἡ Κεφίσιος πόλις] Κεβῖσι@ ἡ Κεφίσιον πόλις.
Γυβίσιες.] Γεβίσιους.
In v. Κεφισμῶν. Τὸ πόρον.] Τὸ Ν κόρον.
In v. Κεφτίωσι. Ὦν ἀπωδίσι@.] Π'τζδὶς ἀπωδίσι@.
Κεφλίδ.] Κεβλίδι.
Κεφᾶς. Ὁ δημότης Κεφισιές.] Ostendit Meursius sæpe nomen hoc vitiatum esse in scriptis Græcorum. An non hujus rei exempla augenda sunt loco Plutarchi in libro de Gloria Atheniens. pag. 347 de nuncio victoriæ in Marathone Θέρσιππ@ ὁ Ἐρικίδ. Ego enim plane opinor scribendum Κεφισές.
Κεφμμούων πόλις ἠλιτίου Α'σκάλων@.] Ego, ut de Hermolao nihil statuere possum, ita ab Stephano nullus dubito recte omnia intellecta fuisse, eumque ista scripsisse, quæ Latine concipi debeant *Cepamum urbs, urbs prope Ascalonem*, hinc ut solet alibi dicere, *παρώνυμον ἐκ τοῦ Ϝ δύο Κεφμμούνι@*, cujus auctoritatem Stephanus habuit, quum posset *κεφμμωνοπολίτης*.
In v. Κεφάσια. Ἐκαβ@ Εὐρώπ.] Τὸ ἐθνικὸν κεφασι@, ὡς ἄφυλλα ἀφυλλαί@.] Hæc duntaxat Aphylla nusquam gentium legitur. Itaque amare oportet Manuscriptum Perusinum, qui loco deposito ita succurrit interjiciendis, quæ perierunt. Ἐκαβ@ Α'σίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν κεφασι@, Ἡλιτικὸς Ϙ ἀδίπορος. Κεφτικὰ πόλις Γαλάτας. Ἐκαβ@ Εὐρώπη. Τὸ ἐθνικὸν κεφασιακὸ@, ὡς ἄφυλλα ἀφυλλαί@. En Italiam nova urbe auctam haud dubie prope fluvium cognominem! en gentile Italicæ urbis probatum gentili item Italicæ urbis, quæ ratio optimè procedit! en fictitiam simul urbem expulsam!
In v. Κεφαῖς. Ὦ ς χαλκιδεύς.] Non sunt hæc voces in MS.
Η'χμηνικὴς Κεμπόλ@.] Quum Strabo libro septimo, quem citat, tractaverit geographica Thraciæ, vel puer videat legi debere Η'δωνικὴς, ad quod tamen tot ingenia connivenerunt. Quid certius ad hanc fidem præter id quod sponte ex eis quæ dixi existit, quam quod ipse offert Stephanus, Η'δωνοὶ, ἔθν@ Θρᾴκες, ἀπὸ Η'δωνοῦ, Ϝ Μύγδων@ ἀδελφοῦ.
Ε'τι δὲ κεμ@.] Ε'τι δὲ κεμσ' ... Sic MS.
In v. Κεγία. Ἐπίθυμὶς πτύτα.] Ἐπίθυμά.
In v. Κεμσία. Ἐκ κεμπιδῶν κεφ.] Ἐκ κεμπιδῶν, ὡς κεμπιδῶν κεφ. Et id restituendum.
In v. Κτηδών. Κτηδρίά@.] Κτησμίά@.
In v. Κύθρα. Στεφάνου β'.] Στεφάνου ζ'.
Κυδμωὴ.] Κυδρίων.
In v. Κυδωνία. Α'κακαλὶδ@.] Α'κακλὶδ@.
In v. Κύθρος. Τὸ πορρ Ϝ.] Τὸ ἀβὲ Ϝ.
Οἱ οἰκοῦντες Κυθρέαν.] Κυθρεῦ@ est apud Diodorum Siculum XIV, 47. Φιλέξεν@ Κυθρεύ@.
In v. Κύθν@. Ἐκκλεῖν δὲ κεφ.] Ἐκκλεῖν κεφ.
Κύλανδ@.] Κυλανδ@.
In v. Κυλλήν. Τὸ ἐθνικὸν Κυλλανὸς ἡ Κυλλαία@.] Immo & Κυλλανεῦ@, tam apud Latinos quam Græcos, quod gentile restituendum opinor Zenobio in interpretatione proverbii Βύττας διηγεῖσθαι Centur. II num. 67. Βύττας ϗ Α'θήναι@ ἐφιλοῦτ@, ὡς ϕησι Μνασέας. Τοῦτο δ' Ἡλιόδ@ ἐστὶ, Καλυδώνιος ἀξιοθρυλήτου ὑπὸ τῶν ὑστέρων πεποίηται. Multa adferre possem, ad litem inter duos illos populos dicendam. Sed satis est, ut vulgata pro vana habeatur, quod in MS. Mediceo legatur Καλλιπαίους, unde lacendum videtur Κυλλανεῖς.
In v. Κυϊνάν@. Καὶ κυναιδικὸ.] Absunt a MS. hæ voces.
In v. Κυῖ@. Οἱ κυῖοι τ' εἰσὶ μετ' ὀνίνημι.] Οἱ κυῖοι ἐστ' ὀνίνημι.
In v. Κυὼς κεφαλαί. Ε'πτακαιδεκάτ@.] ιζ.
Κυώσυρα.] Præter illa, quæ jam collata sunt, habes & apud Plutarchum in Quæstion. Græc. Τὰ πολλὰ τῆ Μεγαρίδι ὠκεῖτ@ κατὰ κώμας εἰς πόλιν μίαν συνηγμένον ϗ πολλῶν. Ἐκαλοῦτο δὲ Η'ρμαὶ ϗ Πηγαὶ ϗ Μεγαρὶς ϗ Κυνοσουρὰς ϗ Τελεσθεναῖοι, quorum ultimum adde, si placet, infra in v. Τελεσθεναῖ@. Citantur hæc etiam ab Holstenio in *Megara*, sed nescio unde κυνοσουρὰς Cynosarenses.
In v. Κύπρ. Σικελικῶν.] Σικελῶν.
Κυραυτὶς. Κυραυὶς.
Η'γελλῶ@.] Ω'ς ἠγελλῶ@.
Κυφωσύνης.] Κυφωσίης.
Κύφος πόλις Παμφυλίας.] Et hanc urbem video nonnisi ex indicio uno hujus Stephani notam esse. Occurrit tamen apud Diodorum Sic. v. 57 de Rodiorum quidem rebus loquentem, sed passim alia ex continente admixcentem. Ἐπὶ δὲ τούτ@ (Lindo, Jalyso & Camiro) ἠκολούθησε μεγάλης πλημμυρίδ@ ἐπικλυσθεῖσα ἡ Κύφος ὑπερμεγέθ@ ὑφίστ@.
In v. Κύρη. Περσικῶ κάλαμ.] Περσικὴ κάλαμ.
Πεζαγήσιος δ' ὑστέρῳ.] Πεζαγήσιος β'.
In v. Κυρλώτης. Κυρλώτης.] Etymologicum in Ε'σχυλ@. Παρθένι@ ἐν Η'ρακλεῖ. Ε'σχυλος Κυρλώτιος. An huc forsan Stephanus alluserit?
In v. Κυρὶς. Τὸ πλησιὸν Κυρῖν@ ἐ Κυρῖνα.] Ut scias, quid profecerint illi, qui hunc locum tractarunt; sunt ipsa verba nostri Xylandri ad Plutarchi Quæst. pag. 285. *Quiritis Juno apud Stephanum in Κύρεις legitur* Κυρῖνα: *male ni fallor.*
In v. Κύρν@. Οἰκῶν δὲ ὕπ. ἐβὲ τῶν Σαρδίνα.] Hinc igitur emenda in proverbiis Vaticanam appendicem Centur. II num. 30. Κομπὸς Μαξιμ@. Οὗτ@ ὑπερχόντ@ τῶν ϖαροίκων Κύρν@ ἐ Σαρδὼ, ubi & Schottus τῶν ϖαροίκων ϖοδεσὶν Κύρν@ ἐ Σαρδὼ, ubi & Schottus *Cypro & Sardinia præfecerat.* Quæ tam longe reddidit *Cypro & Sardinia præfecerat.* Quæ tam longe diffita cur conjungeretur, vix causa ulla fuit; sed videlicet intelligebat Κύρνον.
In v. Κύρν πόλις. Καθ' ὑμᾶς.] Καθ' ἡμᾶς.
In v. Κύρ@. Καὶ Κυρῆτες ἐ Α'θήν@.] Hinc contra fit, quam mox in Corsica usurpavi, ratione peritiæ virorum, qui restituturus Diodorum Sic., qui libro XVIII, cap. 4 deor restituturus Diodorum Sic., qui libro XVIII, cap. 4 deor restituturus loca, in quibus templa ædificari cupiverat Alexander, & post Delum, Delphos, Dodona Diumque & Amphipolin pergit, ἐν Κύρνῳ δὲ ἐ Α'θήνας. Nam quæ vel Alexandro tanta cura de Corsica, quam nunquam viderat? aut quæ illic tam celebris Minerva? aut quæ illa Corsicæ Minervæ tantopere illi fuit cordi? Sed sunt omnia perabsurda, & scribe ἐν Κύπρῳ, in Cyrno hac ipsa scilicet ab Stephano memorata Syriæ urbe.
In v. Κυλικὶς. Κωλικὶς. Ε'σὶ δὲ ϗ τ@ ὑμπόρ@. ὑμῶ@ αὐτῶν κάλῳ] Κωλικὶς. Ο' δὲ ϖαῖ@ καλίστ@. Ε'γκώμῳ@ χαίρ ἐσι ὑμῖν ὁ ἀνὴρ ὁ κάλῳ.
In v. Κῶπαι. Βοιωτικὰ.] Βοιωτικὴ.
Α'πωλῶν@.] Α'πωλείων.
In v. Κώρυν@. Κώρυν@ ὄρ@ πλησίον Τίου ϗ Γωνίας.] Livius XXXVII, 12. *Ibi noctem unam morati, postero die Corycum Teiorum promontorium tenuerunt.* At libro præcedenti cap. 44 vocat *Corycum portum, qui super Cyssumtem est.* Quum infra quoque Κρανὸν Κωρυκίων manifeste agnoscit, non debuerat Vir Maximus dicere se loci nomen suspectum habere in Strabonis libro XVII pag. 838 de parte Cyrenaicæ, quæ πέτρη καλεῖ Κίρρης ϗ Κρανὸς.

Καὶ

Καὶ ἡμεῖς ὡς] Καὶ ἡμῖν ὡς.

In v. Λακεδ. Ἡ ἐν χαπλείαις.] Ἡ ἐν Παπλίαις

In v. Λακεδαιμόν. Τὸ ἐθνικὸν Λακεδαιμόνιος

In v. Λαμία. Καὶ λαμιεῖτης.] Καὶ ἡλικιώτης λαμιεῖτης.

In v. Λάπτα. Παυσανίας πέμπτῳ]Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ.

In v. Λαπεργῖται. Λαμπεργηνοί] Λαμπεργοῖς.

In v. Λακεδαίμων. Καὶ λακεδαιμόνια.] Καὶ λακεδαιμόνια.

In v. Λάμπων Λ'ίας] Λ''λκμ. Quum autem verba sint Stephani Λ'κμ ἡ Πιέρα ὁμοίως ἐξ οὗ ὁ Γ''πχ⊙. ἐ Λ'ίας ῥέῃ. Palmerius Grentemenilius in Exercitatione ad Pausaniam hinc scribit pag. 391 *ad montem Pindum, ubi Aous nascitur in ejus parte, quæ Lacmon dicebatur, ut ait Stephanus in Λάκμων.* Valde oportet intesdisse illi vocabulum illud *Aous*, quod persæpe verlat volvitque, ut nunc quoque id viderit, quum tamen ipse pag. 248 citet verba Scylacis prorsus his gemina. ἐκ ὁ Λ'ίας πόταμός ἀπὸ ἡ Πίνδου ὄρους πάρῃ τὴν Λ''κκμωνίαν παρρηθεῖσαν, quæ rursus tractat ad Scylacem.

In v. Λαμία. Πολυδ⊙.] Ο' Πολυδ⊙.

Λαμίας γυναικός.] An illius, cujus mentio est in Plutarcho de Pythiæ orac. defic. *πῶς Μαλκίων, Λαμίας ἄνωθεν ἡγαπῆσεν ἡ Ποσείδ⊙.*? ·

In v. Λαμπσάκ. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπσηνός.] Τὸ ἐθνικὸν Λαμπσηνός.

In v. Λάμψαν. Πεζῇ μὲν λάμψαν.] Πεζῇμὲν λάμψαν⊙.

In v. Λάνυσα⊙. Ἐ'σὶ δὲ Φωκαιεῖς.] Ἐ'σὶ ἐ Φωκαῖοι. Εὔσταθ.] Εὔσταθ.

In v. Λαμαῦδ. Ὁ' πολίτης Λαμαυδεύς.] Immo & Λαμαυδιεύς. Diodorus XVIII, 22. Τὸν μὲν οὖν ἡ Λαμαυδίων πόλιν ἐξ ἰσότου χρημαπίσαι.

In v. Λάρισσα Ε'λλάς] Ε'κεινο.

Υἱὸν πεῖν δὲ Πελασγίας] Non debebat non adhiberi ad opitulandum his verbis Inscriptio ab Cl. Sponio publicata in Itinerario, Delphis inventa ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΣ ΛΑΡΕΙΣΑΙΟΣ ΠΕ. ΛΑΓΩΝ ΤΗΣ ΕΤΩΝ ΙΗ, quæ enixissime hanc lectionem confirmat.

Λ'κρόπολις ἡ Λ''γγας.] Livius XXXII, 25. *Occupat collem imminentem urbi (Larissam eam arcem vocant) posteaque ibi præsidio &c.*

Λιτῦς πόλις πολὺς λίγ.] Λιτῦς πόλις μέγ.

In v. Λίσσγοι.] Λ'θηναῖοι Λ'θηναῖ.

Δ'πὸ πν⊙. Λίσωγος Λ'τίκῳ ὑφηλῷ πρὸ λίσωγικῆ σκιάῃ.] Prudenter in hac hiulca lectione sananda viris doctis subvenit Eustathius, & leniissime constituit Berkelius, nisi credimus voluisse quoque Stephanum nos docere, cujas fuerit iste Liburnus, & scripsisse λόφ πν⊙. Λίσωγος Γ'άτυ, ἢ ὑψηλῷ τῷ Λίσωγος σκιάῃ.

In v. Λίγξ. Δι λίξων.] Δι ἐ λίξων.

In v. Λίσσεις. Λισσεῖτης. Ε'κατ.] Λισσεῖτης ὡς συδαῖτης. Ε'κατ. Quod satis appositum.

In v. Λιλυβαιών. Πόλις ἐ τί.] Πόλις τί.

In v. Λίμνας. Ε'λληνόδωρ.] Ε'ν ἐλληνόδωρ.

In v. Λίσσ⊙. Καὶ ἐ ἄκρον Λίσσον.] Certe Acrolissus ex multiplici historiæ parte est notissimus, ut mirum non sit viris doctis Stephanum legentibus hunc locum in mentem venisse; si modo securi esse possimus aut ipsum de hoc significare aut Hermolaum in concidendo mentionem Acrolissi, ne in ordine quidem suo locum tenentis, hic supersitem exstare voluisse, quasi sufficeret eam occurrere in v. Διῤῥάχιον. An non potius esse credimus, ut exstare voluerint memoriam sententiæ suæ, ut quid λίσσ⊙ in vulgari usu notaverit, aperirent? Certe est apud Scholiasten Apollonii I, 384. Λιστὴ ἐπικλ. ἐπὶ τόπου. Τῇ σεκτικῇ ἐ ὀφηλῇ. Λ'μφείας ἐν γλώσσαις λιστὸν τὸν ὑψηλὸν καὶ ἀδιάβατον.

In v. Λιγυσ⊙. Σικελικῶν.] Σικελῶν.

Λιγύπνα.] Tuetur hanc terminationem Casaubonus ad librum v Strabonis exemplo *Μελίλανα* apud Ptolemæum.

In v. Λυσία. Θυγατέρων ἡ] Θυγατέρων ἡ Λυσία ἡ.

In v. Λυσσαί. Λ'φεμίδης.] Λ'φείας. Sic MS.

In v. Λυκεῖα. Λυκε⊙.] Λύγκε⊙.

Τὸ ἐθνικὸν Λυκεύς ἐ Λυκεῖα.] Sane ad hæc sic notavit Salmasius. Τὸ ἐθνικὸ *hujus urbis in mente cubant. Ita lege totum hunc locum.* Λυκεῖα &c. Τὸ ἐθνικὸν Λυκεὺς ἐ Λυκεῖτης. *Ita omnino legendum esse.*.. Sed opinor ea quæ protuli & adduxi ad v. Γ'λάγελα, satis probabunt prius gentile ab omni mendo esse liberum. Quod ad secundum attinet, quum toties in Stephano depravatum ejus terminationis gentile deprehenderim, non aliud puto quam scribendum Λυκεύς. Nam quod monet Berkelius de confusione hic facta literarum ῆ & ζ, in illo & acutum & verum esse eum existimo.

In v. Λύκαινα. Λύκε⊙.] Λύκαι⊙.

Λυκία, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου ἡ Πανδίο⊙.] An non alludit ad verba Herodoti libro I cap. 174? Illustri autem Grotio imposuit memoria, ut opinor, aut scriptio, quum ad Περίοδον Γ'ανσίλων XIV, ἡ scribit. *Μύρμα habet Stephanus in Urbibus.*

Λυκωδίνη] Λυκωδίνης.

In v. Λυπηρέχια. Τὰς ὑπ Θεμίσχυρον.] Τὰς ῥᾴκας χρῆσ.

In v. Λυχνίς⊙. Λυχνίτης.] Λυχνίτης & sic bis in MS.

In v. Λᾶς. Λᾶ⊙.] Λάϊ⊙.

In v. Μαγία. Εἰσὶ ἐ Μάγοι, ἴδιον⊙.] Hunc locum confuderavit Th. Stanlejus ad Æschyli Persas v. 318, ubi tamen non habet vel plura vel alia, quam quæ prostant apud alios, quorum nullus progreditur ultra alterum Sed quum Herodotus clare dicat *Μήδεα*, videndum, an non prorsus eo significatu hic vocem ἴδιον adhibeat Stephanus, ut solet non infrequenter adhiberi, de quo H. Valesius ad Harpocrat. pag. 51.

In v. Μαγνησία. Πόλις πρὸς τῷ.] Πόλις πρὸς τῷ.

Τὸ ἐθνικὸν Μάγνησα.] Τὸ ἐθνικὸν μάγνησα. Quum hoc & Salmasius ex conjectura & inde Holstenius simul ac Berkelius, & hic præterea ex alio MS. sapienter admittant; vix intelligo qui nec ullus MSS. nec quisquam eorum, quos nominavi, attenderint ad priorem varietatem codicis Perusini, & in suis codicibus eam non observent, quæ utique est præstantissima, quum & Græci semper appellaverint Μαγνησίαν πρὸς vel ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ, & Latini *Magnesiam ad* vel *super Maandrum.*

In v. Μαθμανί. Μασθαιεῖται.] Μασθαιεῖται.

Inter voces *Maidei* & Μαίναλ⊙. interjicit Manuscriptus capitulum Μακκὼ, quod legitur inferius.

In v. Μαίναλ⊙. Ω'ς Σπεύσ.] Ista absunt a Manuscripto.

In v. Μαιονία. Μαίον⊙. πολυμνῆ ἡ ἐδεί τῶν Λ'χαΐδα γῆδι ῥεισ⊙.] Nuper producti sunt ad defensionem hujus scripturæ duo nummi, cum inscriptione ΕΥΜΕΝΕΩΝ ΑΧΑΙΩΝ, quam alii ad regionem Achajam, alii huc referunt, & Achajæ nomen inde Lydiæ vindicant satis probabiliter. Sed quum vox illa Ἀχαιῶν in nummis illis varias causas, cur apposita fuerit, & quidem alias, quam quæ huc usque adductæ sunt, habere potuerit, vide lector, an non olim recte notaverim corrigendum τῶν Λ'χαΐδα γῆδι. Hanc ab ipso Stephano requiri & significari mihi imaginabar, scribente. Λ''λη πόλις Λυδίας Τὸ ἐθνικὸν Λ'χαΐ⊙. ὡς Λ'χαιῶ⊙, de qua altum apud alios silentium.

Θηλυκῶν.] Θηλυκῶς.

In v. Μακίστιον. Ἡ', φασι καλλίωνι λόφ ἡ Εὐξείνῳ πόντῳ.] Notata Salmasii ad hunc locum lunt ista. *Quomodo Maotis limne vocata sit ab Euxino, id quidem nescio. Sed legendum puto ὃ φασι καλλίωνι μητρὶ ἡ Εὐξείνῳ πόντῳ.* Tum *lege Μακίστης. a Maotide palude denominatos esse Majotas pisces ait. Athenæus lib. 7* Φέρε δὲ ἐ τοὺς Μαιώτας τοὺς καλλιάδας, ὧν μνημονεύει Λ'θήναιος ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν δειπνοσοφιστῶν. Εἰσὶ δὲ παρὰ πολλοῖς φίλοι τῶν ὀνομαζόντων λόφ ἡ λίμνας τὸ Μαιώτιδα. Unde primum vides duos ilios qui de pisce in Stephano aliquid afferunt, nihil afferre de suo, sed esse merum Salmasii, quem ante oculos & in manu habebant. Quod ad prius attinet, aniam conjecturæ Salmasianæ quam adferunt, eam totam esse ab ipsis, non ab Salmasio: literæ autem *μρα* quam similitudinem habeant ad illas λόπ, viderint. Certe autem hoc longe tolerabilius est, quam quod Vossius ad Melam λόφ ἡ *μρᾶν εἶναι* Εὐξ. π. Hic nulli audiuntur scripti libri, qui violentam hanc insitionem confirmant; quanto periculosius in ipsum contextum eam admittere? Si quid tentandum, credem prostrema voculæ λόφ fuisse iterationem principii in sequente articulo, & quidem litera π divisa auctorem dedisse *καλλίωνι μματρὶ ἡ Εὐξείνῳ πόντῳ.* Priora enim vocis *μρᾶν* hæserunt in fine verbi *καλλίωνι*, posteriora vides

esse *a*. Nam quod Vossius statuit Stephanum, quum sic vocat *Mαιῶδα*, discedere ab aliis & obstetricem vocare, quam alii matrem, id vero insullissimum est. Nam re, quam alii matrem, id vero insullissimum est. Nam neque obstetrix hîc concipi proprie potest, & si vocant *μαῖαν*, non utique obstetricem proprie hic intelligunt. Nam & Scaliger ad Catalecta docuit obstetricem Larinis pro matre sumptam, & apud Græcos *μαῖαν* ita sumi docuit quoque ad Tibullum Douza, quibus duobus nihil illustrius, ubi iste noctem vocat *siderum matrem*, at ex veteri poeta ibidem legitur *Μαῖα γὰρ ὑπνώτη νύξ*. at ex veteri poeta ibidem legitur *Μαῖα γὰρ ὑπνώτη νύξ*. ut propterea non dissideant in appellatione auctores isti, sed alii ad nomen *Μαΐδος* alludant, alii *μαίαν* interpretationem ponant, unum idemque omnes innuentes, nempe Mœotin esse matrem ponti Euxini. Utique testatur clare Helychius in *ἀναγέτιν* pro obstetrice *μαῖαν* nonnisi Atticos dicere, *ἢ Α'τθίδι μαῖαν καλοῦσι*.

In v. *Μάκρωνα*. Ω'ς *ὀρθογωνίου*.] Lege Ω'ς *ὀρθογωνίου*. Vides ipsas literas id dictare. *Ὀρθογώνιον* habes infra. Quod vero Stephanus ait vocatum *λόγῳ τῷ μηκικιδείῳ ἐν αὐτῷ Φιλοσίστῳ*; verba sunt Scholiastæ Thucydidis. *Φιλοσίστου λέγ' τ' ἓ Πάρεσθ· γράψαν ἡνίκαν νόσου τοιῆσαι, ἓ μὴ φῆναι τὸν αἰγυπτίλο, ἁπλῶν ὃν τ' παρεῖδ· ἐκεῖνον πάλιν ἢ λέγ' τὸ πλῆθ· Μηλακίαν ἐκάλεσεν.* Quid censes, mi lector?

In v. *Μακεδνία*. *Μακεδνικὸς*.] Livius XLIV, 36. *Macedonici montes*.

Μάκρις.] Consulendus Casaubonus ad principium libri x Strabonis.

Μακρυνία.] *Μακινία*.

In v. *Μαλάνθα*. *Πόλις μικρ*.] *Πόλις μία μικρ*.

In v. *Μαλέα*. *Καὶ Μαλεάτης*.] Xenophon lib. VI *Ἑλλενικ*. *Ἦν δὲ ἐπὶ Λεύκῳ ὄρει τ' Μαλεάτ· ὧλα φεύγ·*

In v. *Μαμερκίνα*. *Γεωτικὸ*.] *Αἰσχινὴς*, ut jam Ortelius. *Καὶ τὸ ὄμοιον*. *Καὶ ἓ ὁμοίων*.

In v. *Μαγδώλ·*. *Μαγδώτ·*.] Eadem ratio qua in Cilicia ab *Λεύκῳ* fecit *Λαμέσ·*. In Diodori ecloga 29 Legationum dicuntur etiam *Μαγδωλωῖοι*.

In v. *Μαγδών*. *Μαγδωνικὸς*.] *Μαγδωνικὸς*.

Inter voces *Μαγδωνία* & *Μαγδὼς* interponit Manuscriptus hoc capitulum: *Μαγδὼν ἐθν· τὸ Περσῶν, καὶ Μαγδὼν βασιλεὺς* Dignum profecto, quod brevi mutatione, sed ut patet, necessaria adhibita, in lucem restituatur.

In v. *Μαγεμαμία*. *Φοινίκων*.] *Φοινίκης*.
Παυσανίας ἱστ· *Παυσανίας τὸ ἱστ·*.

In v. *Μάγνη*. *Τὸ ἐθνικὸν*.] *Τὸ κτητικὸν*.

In v. *Μάγνητ· Μαγνῆτ· ἐθνικὸν*.] *Μαγνῆτ· μαλῶν*. Videtur legendum *μαγνῆτιν, ὀρυκτῶν*.

In v. *Μαιανδρίτης*. *Τὸ ἐθνικὸν*.] *Τὸ γλυκὺν*. Recte.

In v. *Μαιεῦλα*. *Παγκάλων*.] *Παγκάλων*.

In v. *Μαιεῦλα*. *Τὸ ἐθνικὸν Μαιεῦλάτης*.] *Μαιεῦλάτης* exstat apud Appianum in Peirescianis Excerptis pag. 77. & *Massilitani* restituuntur Martiali III, 82 ab P. Scriverio.

Μαιῶτις χώρα δύσκολβήν τοῖς Ταρτησσίοις.] An non *ὑπερκολβήν*?

In v. *Μάκωμα*. *Δι' ὃ μόνης*.] *Δι' τ' μόνης*.

In v. *Μακεδόνες*. *Μακεδονῆς*.] *Μακεδανῆς*.

In v. *Μέτηρ·*. *Πατ' κρατικὸν· ἢ ἡθ·*.] *Πατ' ἐνίοι ἡθ·*.

In v. *Μανεχθίνιον*. *Καταπέμπει ἐς Μαρκιανὸν τὸ πρ·*] *Καταπέμπει ἐς Μάρκ τὸ πρ·* Quorum prius videtur tale esse, ut necessario admitti debeat, nec Xylander excusari queat, dum vitium priorum editionum, in quibus est vera lectio, sed parum corrupta *καταπεμπίδιε*, leniter emendare noluit, sed amputando pervertere. Posterius huic codici commune esse agnoscis cum aliis.

Μαυρίτιοι ἔθ Μαῦροι·] Adhibe Ill. Scaligerum ad Manilii Apotelesmaticum pag. 321.

In v. *Μαυσωλεῖ· Δαιδάλ·*.] *Δαιδάλ·*.

In v. *Μαχαιρᾶς*. *Γραμματέ·*.] *Γραμματέ·*.

Μεγάλη πόλις.] Videndus Diodorus Siculus XV, 72 & XVIII, 70.

Δεύτερα πόλις Καρίας.] *β' ἐπὶ ἓ ἄλλη πόλις ἰσραήλ*.

Γ'σαρίας.] *Γ'σαρίας*.

In v. *Μίγμα*. *Τὸ τοπικὸ, μεγαρέων ὃν τόπ·* *τὸ τόπ· Μεγαρέων*.] Addi debebat *οἱ τῶν Μεγαρέων*, quo utuntur Philostratus lib. I in vitis Sophist. de Secundo. *Τυγχάνει δὲ αὐτὸς τῆ Ε'λλάδι ἐ Μεγαρέων ἐθν·* Aristaenetus II epist. 13. *Καὶ τοι μὲ πολλάκις ἀφοὶς Μεγαρέων ἀφικόμ·*

Ε'ν Μελαναῖς.] Hæc est, opinor, eadem, de qua Olpianus ad orationem Demosthenis pro Ctesiph. *Παρόμοιος μὲν τῷ τ' Εὐρώπης, αὐτὸν δὲ τῶν Θ·. Τὸ δὲ Μίγμα τὸ Η'ρακλ·*

Μίγμα.] Quantum in hoc oppido silentium? & ita quidem, ut nec apparebat Stephanum quæsti, nec requisiturum. Sed nos ex hoc loco eximia correctione illustrabimus Appianum in Punicis pag. 69. ubi vulgo legitur. *Καλπουρνίου δὲ Πίσωνα ἐπολέμει τὰ μεσόγαια*. Et ex fide veritur, *Πίσο interim oppugnabat mediterranea*. Quæ fodes illa? aut quis dixit vel intelligere potest oppugnare mediterranea, si ignoretur, cujus oppidi latus illud sit? An vero aliquammultas mediterraneas urbes simul oppugnabat? Immo vero si consulas præcedentia, de eo dixit *ὁ μὲν ἀπεκάθ· ἐς Γ'τύκλα ἐπολέμει ἐχειμῶζεν*. Et mox. *Ε'ς δὲ Γ'ώμλα ἐξαπροβήσας τ' πλείον· ἀπεκάμει*. Hinc ut vanum esse apparet, quod vulgo editur, sic existimo hoc ipsum oppidum ibi latere, scribendumque *ἐπολέμει τὰ Μίγμα*, ut colligi facile potest, oppidum in illo tractu, quicunque sint illi *Φάγρι ἓ Δορύσσιοι*.

In v. *Μαῖον*. *Μιθιάν·*.] *Μιθιάν·*.

In v. *Μαδυκία*. *Διονύσ· ἔμφ·*.] *Διονύσ· γ' ἔμφ·*

Μαυρία.] *Μαυρουσία*.
Α'νδρόλων.] *Ο'πων*.

In v. *Μιθήθιον*. *Φιλόξ·*.] *Φίλων*.

In v. *Μιθίνη Θεσσ·*.] *Μακεδόνες*. Id verissimum, & sic citat etiam ex ipso Stephano Ortelius.
Οἱ οἰ ἄκρ· Μηδ·.] *Οἱ ἐκεῖ Μηδ·*.
Κιμμερίδες.] *Κιμμερίδι*.

In v. *Μελάγγλαυσι*. *Παρ' τ' τὰς ἵππους ἀμέλγ·*.] Sic & in Mœtis. Attamen an non *τὰς ἵππους*? Inspice Etymologum in v. *Γ'ππ·*.

In v. *Μελανεῖς*. *Τὸ ἐθνικὸν μελανεύς*.] *Τὸ ἐθνικὸν μελανῆς*, & sic legendum.

In v. *Μιλησία*. *Καρίαν ἓ μελασίαν*.] *Καρικὴν τ' μελασίαν*.

In v. *Μίλασα*. *Ε'ν κυριακῇ*.] *Ε'ν κυριακῇ*. Ortelius hinc Cyriacam regionem conficit. Quum ex eodem quærerem, quæ esset illa Cyriaca regio? tantum addit, inde Cyricenos venire; nihil docens, ubi forent fuerintve illi Cyricenos venire; nihil docens, ubi forent fuerintve illi Cyriceni. Nescio an de Cyricenis aut vigilans somniaverit, aut sic in Stephano corrigendum sit. Quis autem *πόλεις*, ut tamen faciunt nonnulli? Valde autem vereor, ne auctor scripserit. *Ε'ν ἓ τὸ Καρίᾳ κώμη Μίλασ·*, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus. *Δάμις δ' Α'ξιον φόλγα ἐ Καρίαν, ἀπαλλάξαι τὴν γυναῖκα ἓ τὰς ἐκεῖσε πόλεις, ὃ Μιλάσσα κώμη τ' ἐ Καρικῶν χώρας*. Mutationem, ut opinor, ejus labem videtur confirmare ipse auctor ex adjuncto exemplo *ἐς Κυζικόν·*. Omnino enim id verum puto: Nempe ut hoc a *Κυζικ·*, sic illud a *Μίλασ·*. Confidera interim, qui sint illi in Etymologico, v. *ἀμφελάς*. *Ο'ῦτω ἓ τὸν Δημήτριον προφέρ· ὅτου Ο'μηρικὸν ἐκφέρει Κυκλικοῦ*.

Μίμνους.] *Μίμνους*.

Μιλήσιος.] *Μίλησος*.

In v. *Μεσημβρία*. *Πελοποννήσου*.] *Πελοποννήσου*.
Ε'κάτων.] *Ε'κάτων*.

In v. *Μεσσήνιοι*. *Λάκες*.] *Ε'λένες*.

In v. *Μεσσάνη*. *Πόλισμα*.] *Στομάτιον*.

In v. *Μεσσήνιοι*. *Λάκες*.] *Ε'λένες*.

In v. *Μηθύμ*. *Θαλασσῶν*.] *Θαλασσῶν*.

In v. *Μῆλα*. *Μηλιακὸς*.] *Μηλιακὸς*.

In v. *Μιλησία*. *Φιλόσοφοι πάλαι*.] Abest hæc vox ab MS.

In v. *Μίλητ·*. *Καθὰ λέγ·*.] *Καθαλέγ·*. Id videtur deducere ad Xylandri conjecturam *κατὰ λέγ·* &c.] Jam ipsi sunt decem anni, quum satis decore probavimus *suppleri* debere *οἱ τῶν Μιλησίων*. An aliis eadem cogitatio obvenerit ante editas nostras Geographicas epistolas ut scire nequeo, sic consensui nostro gratulor. Cur autem Stephanus dicturus fuerit potius *οἱ τῶν ἐκ Μιλήτ· ἀποίκους*, lenta satis & non necellaria descriptione, parum intelligo. Certe si quem citaut locum Parthenii, sequi volunt,

lunt, debuissent edere οἱ δ' ὑπὸ Μιλήτου εἰσῆσαν, quippe qui de solis agat fœminis. Porro quod ad κόσον attinet, facile patior illis præplacere; sed quum ipse Theophrasti locus, quem citant, testetur κόσον, solam dico istam vocem, designare πηχυαῖ πλίνθους, cur quæso a Stephano dici credunt κόσον πίτυϊ; ?

Ἐξαμίτ.] Ἐξ ἀμφίτ.

In v. Μιλήτου πόλις. Πίνδαρος.] Πόνδαρος.

In v. Μίμαλλος. Σικελικῶν.] Σικελίαν.

In v. Μινῶα. Τοῦ ὀφέως] Τοὺς ὄφεις.

In v. Μινῶα. Οἱ πολῖται Μινῴτης, ὡσὶ Μίνως. Ἐ'τὶ ἄλλο.] Οἱ πολῖται ὡσὶ Μίνως. Ἐ'τὶ Κρήτης. Ἐ'τὶ ἄλλα. Certe interjectio admitti debet.

In v. Μίσηνος. Τοσαυτομοιρεῖ ἑνὸς ἀντὶ τ.] μοῖ.

In v. Μίτυληνη. Περὶτὴν Φιλοκτητικὴν.] Δὲ τὴν Φιλοκτητικὴν.

In v. Μολόεσσα. Μυσίαν.] Certissime corruptum. Quid enim facit huc prior syllaba? MS. Perusinus indicat vitium hoc modo ματε ..... χίζεται. Quin & simul videtur subindicare quid excideritit; nempe de magnitudine primo, tum de materia.

In v. Μόγιλον. Ἐ'τὶ πρώτῳ Φθιώτιδι.] Ἐ'τὶ δὲ Φθιώτιδι.

In v. Μοτύλλη. Μοτύλλιο.] Μοτύλλιον.

In v. Μυκηνίδι. Γεγὼ Μυκηνίς Ἀγγίπποδ.] Cui solitus fuisse puellas κρεπεριδίῃ ἐπὶ χαίτῃ, idque ἀρχαϊσμὸν appellatum testatur Harpocration in hoc verbo. Tum in oraculo hæc regio vocatur Ἀγγίπποδος χθονὸς ἱερὸν ἄλσος apud Herodotum lib. VIII, cap. 77. quod cum præcedenti junge.

In v. Μυρμιδονία. Ἡ ἐμπελοίδης ὁ.] Ἡ ἐμπελοίδης ἡ.

In v. Μυρμιδονία. Μυρμιδόνες.] Apud Josephum lib. XIII Ἀρχαιολ. 21 exstat ὁ δὲ τῶν Μυρμιδόνων ἡγεμὼν, quum præcederet μύρμιδονία. Cujus ipsius urbis inscriptio, nisi fallor, manifeste se exhibet in nummo junioris Tetrici apud Tristanum volum. III pag. 231, cujus literas ambientes rogum sic exhibet SVEOTYA, quasque eximius ille Vir ait esse barbaras & confuse digestas potius quæ nec ulla parte intelligendas, ac de Consecratione cogitat. Sed satis liquide apparet esse postremas literas hujus urbis.

Μυγδονία.] Μυγδόνια, & sic MS. Μυγδωνῆς.

In v. Μυκῆναι. Στησίου πέντε.] Στησίου ἑ.

Ἐ'φ' ᾧ.] Τ'φ' ᾧ.

In v. Μύλασσα. Κεφῆς.] Κεφῆς.

Οἴ'ησι.] Οἴ'ῃσι.

In v. Μυλοῦσσα. Τῆς ῥόδου.] Τῇ ῥόδῳ.

Τῶ μώλω.] Τῶι δὲ μώλῳ.

In v. Μυῆς. Στησίου ιβ'.] Numerus in MSto non exstat. Sed videnda, quæ ad hoc notavit B. Brissonius lib. I de regn. Pers. pag. 102.

In v. Μῶμα. Ποίημα.] Ποιεῖ.

Μυρίανδρος.] Si Stephanus vidisset nummum Antonini Pii, in quo legitur ΜΥΡΙΑΝΔΡΙΩΤΩΝ, adjecisset τὸ ἐθνικὸν Μυριανδρέων, sustinet scribere ferreus ille Hardovinus. Gratuletur licet sibi, & fruatur solus. Nec enim factorum id fuisse auctorem credo, quum id ἐθνικὸν hinc procedere vix queat; & certe nonnisi interposito alio ac simili ejus, quod in antecedente mox Μύνης, vel in sequente Μυρκινος ponit.

Μύρκινος. τὸν δὲ πόλις ἐξ. τ. τ. Στεφάνη.] Diodorus Sic. XII, 68. Ἐν αἷς ἦσαν ἐξελοχαγόντες, Σύριοι Γαλατῶν, ἀμφότεροι Θασίων ἄποικοι, ἐξ Μέρκινον Ἡρακλείου πολισμάτιον. Utrum scripsit Μύρκινον? an vero est quartus casus & referri debet ad v. ἐξοικισμένον, ut videtur?

In v. Μυρμήκιον. Στεφάνου ἐν Εὐκτικῷ.] Στεφάνου ζ'.

Ἐὰν ῥᾳδίως.] Ἐὰν δίφρος.

Τῷ ἰμυρμήκι.] Τῶι ῥᾳδίῳ μυρμήκι.

In v. Μυρίνη, σάς. Παλλήνην.] Πελλήνην.

In v. Μυρσῖνος. Μυρτίλου.] Μυρτίλου.

Μυσία χώρα & πόλις.] Etymologicum. Μῦς ὕπερον ἔθνος, ἐξ οὗ ἡ Μυσία ἡ πόλις.

In v. Μυσία. Ἐ'τὶ τό.] Ἐ'τὶ τοῦ.

Μυλητίχωμα] Μυλατίχωμα.

In v. Μῶβα. Ἐοικε δ' εἶναι τὸ σεβῶ.] Ridiculus in his lapsus. MS. Perusinus habet ἔοικε δ' εἶναι τὸ α; ut credo habere quoque alia exemplaria. Itaque quum sic præferrent scripti codices, nasutus aliquis putavit ultimam literam indicare numerum, & explicavit σεβῶ, quum denoret simpliciter ipsam literam, & dixerit Stephanus videri eam illigandam esse, ut fiat μώβα. Hoc est, quod olim hic annotavi. Hoc ipsum est, quod lætans alios quoque libros Perusino codici adesse, etiamnum censeo. Nam cur Stephanus scripturus foret σεβῶ, ἐὰν ἓν, & non σεβῶν, ἐὰν ἓν (ti quidem id voluisset) viderint.

Μῶλυς.] Citari solitus fuit hic locus ab viris doctis commentantibus Gellium I, 13, ut Moleatenses inde staturent, sed insaniæ & intempestive, ut & agnoverunt postea ipsi; & nuper ex domo mea probatum est. Interim non definit locus Gellii hærere ac non intelligi, quid ibi velint veteres libri, qui exhibent illic ut Regius, Gifanii, Schefferi, duo Puteani apud Carrionem, duo Oxonienses, quos ipse adhibui, *moreathemtensium*, quatuor Vaticani apud Lipsium & Buslidianus apud Carrionem *moleatensium*, Rottendorff. *moleathentiensium*. Ex quibus quum Vaticani illi non sint optimæ notæ, ut vel plures isti & meliores, in quibus sine dubio eminet Regius, consideranti, ut secure ex hoc indecoro ambigendi æstu evadat. Nam quid hi omnes, nisi alludunt satis perspicue ad *Marathesiensium*? quod ipse hic præstantissimus Stephanus subjicit. Μαραθήσιον πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Μαραθήσιος. Ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων. Situs egregie igitur convenit. Literarum numerus ad amussim. Nec in formando gentilicio Stephanum ejuro. Sed consideranda quanta varietate in his excerptis tractentur ejusdem regionis gentilia urbium in ON desinentium, (quod fateberis, si consulas Δαισύλιον, Δαιδιανὸν, Ζεφύριον, Κύον, Πίτνιον, Τρίκρανον) eripi mihi non patior, quin etiam hujus oppidi civis dictus fuerit Μαραθησιεύς, quum ea terminatio etiam in illis occurrat, & Latine *Marathesiensis*, certe proxime ad Gellii priscam scripturam.

Μάμμαρρις πόλις Αἰγύπτου. Ἡ ἐγδυτὸς δόλιτρος.] Quid esse cautæ credimus, cur Ortelius, qui semper fere solet quoque adducere auctorum nomina ab Stephano ad probationem citata, hanc urbem ex Strabone & Stephano confirmat? An eadem, quam præ se ferre non veretur ingenuus ille & quondam meus Pinedo, testatus *apud Herodotum loco citato nisi me decepernnt oculi, nulla sit hujus urbis mentio.* Et quid aliud fuit, cur illi tam in minimis apud Stephanum acuti, Holstenius & Berkelius nihil in gratiam lectoris tentaverint? Propterea ut memorabili specimine discas, Lector, quid debeas Stephano, & quam multa viris maximis sint lecta sine sensu & intellectu, communicanda tecum reor hoc optimo tempore gaudia, quæ diu fovi. Videlicet nobilissima in historiis fuit pugna inter Aprien & Amasin commissa, ut aperte scribit Diodorus Siculus I, 68 περὶ τῶν Μαρίων κάμμων; cujus situm si tacuissent alii omnes, ipse nos Stephanus satis instruit in præcedentibus notans, Μάρμα πόλις ἐ λίμνη τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παραμεμβλῆσθαι. Et sufficit jam nobis ipsam cognominem paludem indicare situm ejus fuisse non procul ab mari, id quod diserte alii testantur scriptores. Hæc quum ita habeant, vide quid fiat præstantissimo omnium Herodoto, lib. II cap. 163, ubi sic vulgo legitur de congressu Aprix & Amasios, ἔνθα δὴ Μέμφι πολὺ ὑφέρπουσι ἀμφότεροι, ἐ περὶσταῖχμόν τινα ἀλλήλων. Et quibusdam interpositis cap. 169. Ἐ'νθεῦτα δὴ συνίσταντο ὁ τε Ἀπρίης ἄμα τοῖς ἐπικούροις ἐ ὁ Ἀμασις σὺν πάσῃσι τῇσι Αἰγυπτίῃσι, ἀπικνέονται ἐς Μέμφιν πόλιν, συνίζωσι. Quæ? Quum tantum fuerit ingeniorum, quibus gratissimus fuit Herodotus, & a quibus fateri nos debemus accepisse studendi rationem & conferendi inter se narrationes auctorum, ab illis omnibus id potuit concoqui, ut quod Diodorus in Marcotico tractu factum fuisse ait & fere littorali, crediderint ab Herodoto in Memphitica & mediterranea, imo ipsum Delta excedente præfectura contigisse statui, nec tantam differentiam annotatu dignam esse? Itaque sicut nescio an post Stephanum ullus aliquis hanc partem Herodoti decenter tractaverit; ita certe post maximum hunc virum ego etiam dico Herodotum libro secundo feciisse mentionem urbis Momemphis; & utriusque hujus loci verba sic emendanda esse, ut in priore sit ἔστι δὲ Μαμβρεῖς πόλις, in secundo ἐς Μάμμεμφιν πόλιν. Ut sic agere audeam, pro primo fulcro habes convenientiam Diodori, quam nemo ignoret Momemphiten nomon fuisse versus Marcoticam paludem: pro secundo hunc eruditissimum Stephanum, & tanti putandum, ut nulli agant ineptius, quam qui eum vituperant & carpunt: pro tertio est

membranaceus Herodoti codex in largissima ista eruditionis Hippocrenæ & adorando Medicex liberalitatis monumento apud D. Laurentium Musis dedicato, qui in posteriore loco plane sic mihi exhibuit; de priore in sedis meis annotatum non video. Vigeat itaque Herodotus & liceat patere Stephani fidem bonis codicibus niti.

In v. *Μανυχία. Θέατρ.*] Idque omnino recte.

Ο Τ μυρ. Τοξογλύφ.] *Η Τ μυρ. Τοξογλύφων.*

In v. *Νικοκλέους.* Ε'σὶ ὁ ὠκ.] Ε'σὶν ἀμαθὴς ὁ ὠκ.

Νάγκων.] Videndum an non idem huic appellationi contigerit, quod Libycæ urbi, quam novimus in auctoribus & MSS. libris referri *Μάγκαρα*, Nargara, Naraggara, Nadagara.

In v. *Νακγάλη. Ε'θνικὸν τακγαλίς.*] *Ε'θνικὸν ἴσως τακγαλίς.*

In v. *Νάξια. Καείλιος. Ε'. πρότερ.*] Asteriscum in exemplari meo adposueram, quia sine dubio excidit nomen auctoris. Id confirmat & supplet Manuscriptus interponens *Α'λέξανδρ.*, quem *Καείλιος* scripsisse jam supra Stephanus nos docuit. Et hæc quondam. Nunc habeo pretium hujus laboris, quum bona fide fateri debeant unum duntaxat hunc locum debere sanitatem suam Perusino codici, omnibus aliis eodem defectu vitiatis.

In v. *Νάξος. Τὰ ὄρεα.*] *Τὰ ὄρεα. Τῦ χαράδρ.*] *Τῦ χαράδρ.*

Νάπης.] *Νάπαι.*

In v. *Νάρθηκις. Νατίδιον.*] *Νατίον. Νάρθη.*] *Νάρθηκα.*

In v. *Νάρμαλις. Ὡς κωμῶλλις.*] *Καὶ κωμῶλλις.*

In v. *Νάρυξ. Λέγε.*] *Ε Ναρυκι.*] Probat Diodorus Sic. xvi, 38. *Φώκιος δὲ πραξάμενος εἰς λοκρὸς τὰς ὑποτομαζομένους Ε'πιζεφυρίους, τὰς μὲν ἄλλας πόλεις ἐχειρώσατο πάσας, μόνας δὲ τὰν ὀνομαζομένην ἀρύγιον* (ita vulgo editur, pro vera lectione *Ναρυκιον*) *λαβὼν στρατιὰν πυκτὸς παραλαβὼν* &c. Itaque ne mireris hanc ipsam tamen urbem liberalitatis libro xiv patriam adsignari Ajaci, qui passim Opuntius, adi Salmasii Plinianas Exercitationes. Id autem non placet, quum hic legatur & *Ναρύκιον*, & ita sit in MSS. libris, inde fieri *Νάρυκα*, & ipsi sciverint sic memorari ab Suida; quum & Narycium Ovidius lib xv Met. & Plinius appellaverint, notante Nic. Heinsio ad Ovidii Remedia.

Νάρ.] *Νάπαι.*

In v. *Ναύπορλις. Γπαλιώτης.*] *Γπαλιώτις.*

Ναύπακτ.] *πόλις Αἰτωλίας.*] Ita tamen, ut posset ab aliis recte dici sita *ὑπὸ τῆς καρυανικῆς λεγομένης Λευκάδος*, ut scribit Diodorus Sicul. xiv, 35.

In v. *Ναυπάμ. Καὶ ναυπάμ.*] Vocula *Ε* abest a MS.

In v. *Νεάκαλις. Η'ρητικ.*] *Ε'ρητικ.*

Νεαπολίτης.] Hinc & fœminino usus Afranius in excerpto apud Nonium. *Ubi hic nescio, quæso, habet meretrix Neapolitis.*

In v. *Νέγλα. Α'χελειολογίας.*] *Γπελειολογίας.*

In v. *Νείλ. Ε'κφερεστικ.*] *Ε'κφέρεται.*

Ε'λικάνι., *Γόσι.*, *Σάκι.*] Sane & dubito, an audiendus sit Holstenius; & multo magis vicem Berkelii sollicitus sum, qui ad voluntatem alterius sic mutavit contextum, qui & in scriptis & in editis habebat *Σάξι.*. Quid enim his literis propinquius? utrum istud, an *Ζάξι.*, quod supra occurrit? Sane dixeris cras forsan.

In v. *Νίμαυσ. Γαλίας.*] *Γπαλίας.* De hoc etiam postremus notavit aliqua J. Sponius in Antiquitatibus dissert. ix.

In v. *Νεοκαισαρέα. Νεοκαισαρεύς.*] *Νεοκαισαρεῖς.* Hujus autem nobilissima memoria est apud Modestinum leg. vi §. 9 Dig. de excusationibus. *Ε'ὰν δὲ Κομανοῖς ὁ ἐν Νεοκαισαρείᾳ στρατηγὸς ἢ ἡγεμονεύῃ* &c. ubi agnoscis utraque locorum nomina circa eundem tractum.

In v. *Νί(ι)ων Γιγαντίδ.*] *Γιγαντίδ.*

In v. *Νίς. Νισία.*] *Νισία.*

In v. *Νιφαλεκκυσία. Α'ριστοφάν.*] *Α'ριστοφάνης.*

Νῶν πόλις Φρυγίας.] Itaque hinc patet, quantus error impactus sit Plutarchi libro de Virtutibus mulierum, in exemplo Phocicarum, ubi hæc sunt verba. *Συμβαλόντες οἱ Φωκεῖς ἐπὶ Κλεονὰς τῆς Γαμφαλίδος σὐκίσαντο.* Sed pace Ortelii, qui ex loco isto Plutarchi eam illic quoque recenset, & Palmerii Grentemenilii in Græcia antiqua ex hoc loco statuentis patere fuisse Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia, cum *Κλεόνας τῆς Γαμφαλίδος* vocet, sed de quo alibi non fieret mentio, nullæ Cleonæ illic unquam fuerunt, & considerans lector singula, quæ de illis locis apud antiquos dicuntur, fatebitur satis corrigendum esse *ἐπὶ Νῶνα* ut Stephanus, vel propius *Νοάνης*, ut alii appellarunt.

In v. *Νῶν πόλις Γαλατίας Φρυγίας.*] Modo non *Εὐβοϊκὴ* scripserit. Certe in Euboicis clare istam numerat Pomp. Mela ii, 7.

In v. *Νίκαια. Νικαιεὺς & Νικαιτὴς.*] Immo & Νικὶς, unde de nummi inscriptione testatur Oct. Falconerius *Θεᾶς Νικὶς* ad inscription. athlet. pag. 33.

In v. *Νικηφόριον. Δωρίδος.*] *Δωριεῖς.*

In v. *Νικομήδ. Γ'ιγημάτης.*] *Γ'ιγημάτης.*

In v. *Νίσυρις. Νάπαις Αἰγ.*] *Νάπαις φασὶ Αἰγ.*

Νισύλλιος & ἐδὲν Νισύριος.] Imo & *Νισυρεύς.* Plutarchus de fera numin. vind. p. 563. *Τὸν δὲ Πολυπ. & Νισύλλιος παῖδων.*

Αἰγύπλ. & Λιβύης.] *Αἰγύπλ. Λιβύης.*

In v. *Νίσυρ. Παρφυρίων.*] *Παρφυρίων.*

In v. *Νίτρια. Νιτρίτης.*] *Νιτρίτης.*

In v. *Νιφάτης. Ε'υκαιτιλεὺς τ.*] *Ε'υκαιτιλεῖς.*

In v. *Νομαδία. Διὰ τ ω.*] *Διὰ τ ω.*

In v. *Νύσσα. Δείκτη ὁ Εὐβοίας, ὅτι ἀλλ μαῖς ἡμέρας τὸν ἄωτον φασιν ἀνθεῖν ἢ τ βότρυς πτισσέως.*] Hinc igitur pergo illustrare locum elegantissimi Achillis Tatii, quem supra in v. *Ε'λάν* reliqui, post quæ sequitur; *ἢ τ Υκρίν τ πετοίτιον.* An hæc alicui placere possint, dubito. Cur enim Icarium vinum magis dixit insulare, quam quod præcedit, Chium ex parte regionis, quæ Helena dicebatur, quamque ingeniosissimè vocat *ὁ Λακωνικὸς*? Opinor scribendum, *ὁ τ Υκρίν* (de qua insula patet ex v. *Οἰνή*, etsi posses quoque de Icario illo Bacchi in Attica hospite & vini inde auctore cogitare, quasi fuisset *τ Υκρίν.* sed placeat insula) *ἢ τ Νυσσαίτιον.* Derivatio, quam pono *ἔ Νυσσάτη*, non potest suspecta esse ulli, qui vidit ipsum Stephanum in v. *Καλάμη*, aut novit Diodorum Siculum scribere iii, 65. *Τὸν μὲν Διόνυσον φασὶν ἐπιθήσασθαι τοῖς Μασσ(ι)ν ἐὸ τὴ καλουμένη Νυσσᾳ πόσεις λακτίσαντα*, aut quæ ex scholiis Aristophanis hic sunt annotata.

In v. *Νῶλα. Νωλανεῖς.*] *Νωλανεῖς.*

In v. *Νωμάδ. Παιονίας.*] *Παιονίας*, & sic statim rursus *Παιονίκ*, quæ scriptura vera est, ac tralatitia antiquitus confusio Pæoniæ & Pannoniæ, cui est annexum Noricum.

In v. *Ζαλίδ. Παρ' ἴς.*] *Παρ' ἅ.*

Εὐρίπτ.] *Εὔριπτ.* Sic MS id est *ὑριπίδης.*

Ζοῖς.] *Ζοκίς.*

In v. *Ζωνία. Βοιωτίδ.*] *Βοιωτίδα.*

In v. *Ζυπίτ. Φιλόχορ.*] *Φιλόχορ.*

Ο Ἰαμβίκ Συπιτῶν.] Etiam *Συπιτεῖς*, ut bene demonstrare videtur Sylburgus emendans Dionysium Halic. lib. i cap. 61, *Δήμων Συπιτείων.*

In v. *Ο'λεῖ. Ε'λαδήμεις.*] *Ε'λαδήμεῖτ.*

Διὰ τ κατὰ γλῶ εἶναι τὸν τόπον ἢ κρημνὸν ὑπάρχειν.] Non sine dolore hic intueri quis potest impetus indignum virorum, hui! quam cæcos? Itane quum hæc sic concipiantur in antiquis libris omnibus, tantum nos ejicicimus, quantum in hac editione contigit, quod factum prorsus nollem? Holsteniana vero quam sunt exactum? Nemo, opinor, hæc verba considerans & cogitata? Nemo, opinor, hæc verba considerans & paulum versatus in Græcis non potest videre scribi debere *Διὰ τὸ κατάλη εἶναι τὸν τόπον ἢ κρημνώδη ὑπάρχειν.* Quoties duæ illæ *ιδιότητες* talium locorum occurrunt?

In v. *Ο'ασὰ. Ο'ᾶσσα ὁ βασιλεὺς, ὃν ἱστορεῖ.*] Propter quod ad nostram memoriam propagatum tanto magis amare debemus Stephanum, quod vix ullibi, nec apud ipsos Arabas scriptores ejus fiat mentio, ut testatur apud ipsos Arabas scriptores ejus fiat mentio, ut testatur apud ipsos Arabas scriptores ejus fiat mentio, ut testatur Vir perfectissimæ in bonis studiis doctrinæ Ed. Pokockius ad Abulfarajum p. 133.

In v. *Ο'γκαῖον. Ο'γκα ἡ ὁ Α'λωᾶ.*] Habere etiam pretium suum videntur, quæ de hoc loco protulit J. Crojus in specimine conjecturarum pag. 76.

In v. *Ο'γγεῖς. Α'λικαρν.*] *Α'λικαρνᾶς.* Sic bis MS.

Α'κεσαμεν.] *Κεσαμεῖτ.*

Ο'δυσσεῖς.] *Οὐλιτῶν.*

In v. *Ο'ζόλαι. Μοῖρα πρώτ.*] *Μοῖρα ΙΓ.* Quam scripturam

tam ab aliis animadverto consideratam. Id si mihi quoque licet, ut spero, statuerem sub ea latere Λοκρῶν μυθος, ἡ πρόφασιν.

In v. Οἰάνθη. Ἐ Πλάτωνι δὲ Οἰάνθεται αὐτὴν φησιν.] Hebetarus assiduitate notandi Berkelius nimis aperte commisit aliquid humani, disputans de Hellanico cujus nomen in omni pericope, quæ infra ad v. Χάλκαιον exstat, non legitur, ut patet manifeste. Itaque hanc particulam tuto licet lector transeat. Potius inquisivisset, cur Hecatæus in Asia mentionem hujus urbis fecerit, ut sit hoc loco, & non potius in Europa, ut in v. Χάλκαιον citatur, si sequaris auctoritatem virorum doctorum aliquoties ea confusa in his excerptis notantium; omnino hic restituenda.

In v. Οἶκος. Πλειστα(μὴ) ϛ α.] Πλειστα(χοῦ) ϛ α.

In v. Οἶκα. Α' τω ὑδατι.] Α' τω ϵ ὑδατι.

Οἰκιὰν.] Οἰκιὰν.

In v. Οἰνὴϊς. Διδυμο. ϵ τὰ.] Διδυμο. τὰ. Nec quidquam copulativa huc adfert.

In v. Οἰνωπία. Δι ϵ αὐτὸν.] Δι αὐτὸν.

Τὴς ϛ εἴνν.] Τὴς ϛ εἴνν.

In v. Οἰο. Πολίτης ϵἰσὶ τὰ.] Πολίτης ϵ τὰ.

In v. Οἰχαλία. Οἰχαλιὰς, ϵ ὰς.] Οἰχαλιὰς, ὸς. Et recte, idque hæc editio sequitur, quantum video: nam de aliis MSS nihil observatum deprehendo.

In v. Ὀλέαι. Φιλέχμο.] Φίλων, ut alii.

In v. Ὀλόϊζοι. Ἐπ' ἰσχυρ.] Α' πὸ ἡρων. Sic quoque Salmasii MS. Sed ab nullo annotatum memini esse in aliquo MS. etiam Ὀλόϊζοι.

Ὀλόϊτιοι.] Ὀλόϊτιοι.

Ὀλοφυὼν.] Ὀλοφυὼν.

In v. Ὀμοφαγοὶ. Λέγουσι δ ϵ ὑμοδοῦσι.] Λέγουσι ὑμοδοῦσι ἴδια. Quum sic habeant MSS. simul omnes & editi, apparet perspicue in gentili aliquid esse vitiatum. Id autem viri docti volunt corrigere reddenda illi eadem forma & literarum ordine, qui est in primitivo, ad exemplum vocis Διεχῆς. At quæso an ad hanc urbem notavit quoque Stephanus id fieri τῷ ϵ Λίγυπτι ἴδιον, ut hoc loco? Non certe. Sed hanc admonitionem aliquoties addit, quum gentile urbis Ægyptiacæ terminatur in ίτης, qui erat solennis gentilium ab urbibus ejus regionis derivatorum finis. Ita quum hîc quoque agat, non licet dubitare, quin talis formæ fuerit quoque illud gentilicium. Sive vera sit conjectura Cl. Holstenii in causa hujus appellationis, sive aliunde eam oporteat arcessi, opinatus semper fui, nomen loci fuisse Ὀ πανδώτις & gentile Ὀπανδώτης, in quibus vere est τὸ ϵ χρῆσις ἴδιον. Bαὶς enim vel Βαῖ quam sit vox Ægyptia, & quid notet, cur ego recoquam, quum plenissime egerit Salmasius in notis ad librum IV Achillis Tatii, ut & alii. Ea vox quoque occurrit in Ἀγκύλιον λόγχῃ apud Porphyrium lib. 4 hujus materiæ.

In v. Ὄνη. Μαρμαικὸς.] Μάρκο.

In v. Ὀπάϊς. Καὶ ϵ Β'λεπίς ἄδα.] Quum sit hæc ignota, eam en tibi. Diodorus Sicul. XIV, 17. Μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν ϵ ἀκροπόλιν ἀλικαρνὰ τὴν πρώτην πόλιν αὐτοῦ, Θρασυν, Α'λιον, Εὐπύλεν, Ο'πάϊον. Ἐκείνην δὲ τὴν πόλιν αὐτοκράτωρ διέλυσε &c.

Ὀφέλτα.] Huc nummi inscriptionem referre conatur, & aliam alterius confert Cl. Sponius dissertat. VI. Sed in primo nummo, qui habet literas ΟΡΑΙΑΙΩΝ, prævenit omnes Manutius ad librum quartum Ciceronis Epistol. ad Atticum.

In v. Παλικὴ. Αἰτναίοις.] Α'ίτναις, ut jam & alii. Et hic limes est, ubi operam codici Perusino dare destiti, quoniam tenuia esse animadvertebam ea, in quibus aliquid singulare continebat, quum præsertim in iis essem locis, ubi hilarius ac benignius mentem meam posse pascere. Itaque hæc etiam sunto, quæ ex denia annotationum silva eligenda putavi, nonnisi eo consilio, quam ut vel Stephanus illustraretur, vel occasione ejus scriptores alii nanciscerentur aliquid lucis.

Πάϊς διαλεκτικὸς.] An potest placere, ὡς δὲ Κρατῖνος, quem pluribus locis Stephanus ostendit diligenter legisse ac libenter citare?

In v. Παυσιλύπεια. Ἐ' γ ἐξόδιοι Α'ριστόπανος γραμματικὸς Τηλεβοᾶν Νόμῳ.] Miror, cur propter hæc tam licenter insulterur Stephani ignorantiæ. Unde enim probabitur virum tam doctum nesciviss quæ fuerit ista Agrippina & cujus uxor? Immo vero si tot locis hæc fragmenta Stephani insignire potuerunt asterisci, cur placuit illis præterire hæc verba? Utique tam facile hinc intercidere potuit vox una, quam alibi nunc una, nunc plures. At ego certe excidisse opinor ϑ Γερμανικῶ.

In v. Παφλαγόνα. Παφλαγόνα ἡ χώρα, ἧς Παφλαγὼν, ὁ Παφλαγόνες.] Non sentio, quam commode his apponatur Παφλαγονικὸς, quod tamen pro voce postrema refingit Salmasius & alii, præsertim quum etiam sequatur fœminino ϑ Παφλὼν, qualecunque id sit. Ideo nullus dubito, quin auctor scripserit Παφλαγὼν.

In v. Περυσία. Ἐ' τὴ δὲ ϵ Περυσινὸς.] MS. Ill. Maffæi Περυσιαῖος: ut apparet γ pro ν Περυσιαῖος. Et forsan hoc non fuit apud Græcos sine exemplo, ad vitandam ambiguitatem, quum a πέρυσι fecerint περυσινὸς.

In v. Πέρτα. Λέγεσθ' ὑπογράφ.] MS. idem λέγουσ'.

In v. Πέρυσι. Ω's τὰ.] Desunt in eodem MS.

Τὰ ὑμερίζει.] Τὰ ὑμερίζει in eod.

In v. Πεσσῶς. Α'πὸ τ ϵ ῥίσσω ϑ λίφω, ϑ οὐ ϵ ῥεῖν φω.] *Ab profluente collis ejus.* Sic intelligenda & vertenda hæc verba judicavi, quum nec Salmasii sententiam probarem, nec scirem, cur Pinedo redderet *a colle fontis ejus.* Cæterum etiam legendum ϑ λίφω τοῦτο, οὐ ῥῶ.

In v. Πλάκης. Ἐ' κ πλάκων.] An quid obstat, quo minus legamus ὁπ πλάκων?

In v. Πόϑ. Α'πὸ τ ϵ Πόθος.] Non sufficit Salmasianum. Quomodo enim sequentia cohærent, quæ quocunque modo Latina dedi. Sed refert, ut solet, Stephanus origines duas, primam ab viro quodam, alteram ab vaforum Græca appellationes, unde repono λέγ τ ϵ Πόϑ, ἢ ϑ πίθων.

In v. Πίσα. Τὸ σχῆσι ϵ τὸ δὲ ὄμεγ ϑ Πίσης κακοῦ ἴσα.] Id vel cœco manifestum est, postremam syllabam in voce Πίσης esse producendam, nec opus, ut Stephanus tam vilia & aperta moneret; quem opinor scripsisse Πισάτης, ubi in utraque syllaba id monere erat operæ pretium.

In v. Πλαθάνιον. Η'μφιδυὰς δ' ἀφ' τὸν ϑ ἀεὶ μῦ ἐπικρίνει.] Nam perverse in Xylandrina ἀφ' τὸν. Cæterum exspectaveram meliora subfidia. Nam quod Pinedo reddit *Herodianus propter numeri mutationem approbat accentum*, & quod emendat ἀφ' τὸν ϑ αὐτὸ μεταποιῶν, id plus videtur, quam Stephanus Herodiano tribuit. Nam Herodianus videtur modo egisse de utroque numero, quo supposito addit Stephanus ex suo de mutatione accentus. Quod autem Holstenius tentat ἀφ' τὸν ἀεὶ μῦ ἐπικρίνει, idque exponit, quia in singulari accentum habet in prima, in plurali vero in extrema syllaba, id nihil est; nam si tantum singulari modo Πλάτανα diceretur, id utrumque tonum admittere potuisset. Hinc opinatus fui & verum & proxime ad vulgatas literas me venire conjiciendo ἀφ' ὃν ϵ ἀεὶ μῦ ἐπικρίνει.

In v. Ποίμνη. Ποιμνίτης ὑβρικὸς κρί.] Lego. Ποιμνίτης ἢ Ποιμνιάτης κρί.

In v. Πομπηϊόπολις. Καὶ Πομπηϊόπολίτης.] An non excidit in fine ὁ πολίτης?

In v. Προβάλινθ. Ο' Δημόσθης Προβαλίνθ.] Attamen Εὐβουλ. Προβαλείνθ. dicitur Demosthenis in Neæram.

Προϊκὸς. πόλις Βιθυνίας.] Inspiciendus H. Valesius ad Socratis Historiam Eccles. VI, 16. ubi habes & Πρόικον & Προϊκόνδε, quomodo etiam appellat Palladius in vita Joannis Chrysost. Ἐ'κάλεσθαι δὲ φησὶ καὶ ὡς τὸ κρὶ Προϊκίτου τ ϵ Βιθυνίας ἀρχιᾶτα.

Πυξοῦς, πόλις Σικελίας, ἐλλιμῳ Μιλάϑ.] Γ'σπλίας & Μιλάϑ legendum esse pronunciavit jam ad Strabonis librum VI Casaubonus & quidem primus.

In v. Ῥαδάμια. Φλαμίνιος οὕτω τ ϵ κληθῆναι Ῥ'ωμαίων.] Quam calidum istud Cluverianum Φλαμίνιος οὕτω τὰς κληθῆναι Ῥ'ωμαίους in Italia antiq. pag. 302? Nam quod ad prius, etsi & sibi adoptet Pinedo (etiam placet ei posterius) & Holstenius tanti faciat, ut quum in posterioribus sistat adsensum, ho. tamen adjuvet ac sanari locum velit ex considerationeMSStorum, tamen est perquam a verisimili alienum; quum laboraturus vehementer sit vir doctissimus, si rogetur, quis ille Flaminius sit, cujus mentionem potuit facisse Dionysius libro XVI. L. Flaminius Caji pater, Caji ad Trasymenum occisi avus notus est apud fastorum scriptores, sed non, ut hoc loco videtur, tanquam aliquis militum ductor, qui hostibus

in hoc loco fuerit obvius. Itaque quum etiam in MSS. apud Salmasium sit Φλιμίῳ, ut monui quoque in præfatione, opinarer Dionysium scripsisse Φιλολίῳ ἀδελφῷ τῷ κυλιμβων Γαΐλιον. Nam quum Dionysius historiam continuaverit ad bellum usque primum Punicum, idque libris XX; fragmenta autem Peiresciana ex libro XII declarent, quomodo is processerit in scribendo, & ita utrinque certe efficiat, ut de ratione temporis aliquid adsequi & conjicere possimus, quod in librum illum XVI incurrit; si adhibeantur fasti, illo tempore etiam Fulvia gens magna fuit. Constructionem sibi probat omnino lectio scripta, unde nihil conjectura mea discedit, & licet poëticam pronunciet H. Stephanus, potuit probata esse Dionysio.

In v. Γήρυον. Ὁ πολίτης Γηρυών.] Hinc Γηρυονικὴ πολλίνη dicuntur Jamblicho de vita Pythagoræ 1, 27.

Γίων.] Hinc gentile videtur Γιωνὸς, quod restituendum Agathemero. ὁ Καρυδιακὸς κόλπος συγκαλεῖται Γιωνικὸς τὸ Γιωνὸν ἄκρον ὃ ἐπὶ Πελοποννήσῳ. Corrupte enim editur Τοξάσιον. Et id videtur innotuisse aliis.

In v. Συήτιον. Καὶ πληθυντικῶς σύηται. καὶ τὸ ἐθνικὸν συήτιος καὶ Συ.] Quin ex σύηται faciendum sit σύητιον, vel puer videat. Sed tamen quum id sit, ut facere duos video, violenter agitur cum Stephano. Ut scias, quid velim, lego ὃ καὶ Σύητιον. τὸ ἐθνικὸν &c. Nam quid oro facit illic copulativa?

Σογδιανὴ χώρα.] Hinc incolas vocari Sogdos vel Sogdios non videtur, & potius scripsisse auctor Σογδία.

Στυῶν πόλις Λιγύων.] An hinc fortasse corrigendus Livius XL, 41, ubi dicit, *Consules ambo in Ligures exercitus induxerunt diversis partibus. Postumius prima & tertia legione Balistam Suismontiumque montes obsedit.* & mons ille ab hoc loco vocatus fuit *Stuismontium.*

In v. Στρύμη. Καὶ Στρυμόνιος.] Omnia suadent, ut corrigatur Στρύμων.

In v. Ταρχίου. Πολύβιος δ' οὐ τῷ πάτρῳ. Palam absurdum. Itaque si placet suspicari hanc lectionem ortam ex τὸ πω in hoc est, τὸ τῷ δήμῳ, licet. Verum advertas oportet, quum Stephanus Polybium citat, interdum id ab eo fieri ad hunc loquendi modum; & sic posse facere non dubito. Sed quum sic paucis modo vicibus agat, tum creberrime omittit præpositionem; ad quod potius me verto & suspicor Πολύβιος δ' ἐθνικῶς πάτρα. Hæc in religioso aliorum silentio. Quod notari meretur, aliter facit, quum Callimachi Αἴτια vel Αἰτίας allegat; nam nec in Ἀρχιλόχου nec Ἀσώπου, nec Ἀτίου, nec Δευκιππ. ubi suspicantur docti opus idem notari, præpositionem additam vides. Unde & in v. Τελμησσὸς prorsus admitto Holstenianum Καλλίμαχος δ' ἐν γ αἰτῶν, præter rationem, quam dixi, probandum etiam inde, quod sit proxime vulgata δ' ὁ αἰτῶν.

In v. Ταρχήια. Αἱ δὲ Σκλιακαί.] Me quod attinet, hîc legere solitus fui Σελιακαί.

In v. Ταῦρις. Πορθεῖται τῇ κορυφῇ χιόνων φθονερῶν.] Hæc quum sit librorum veterum scriptura, eam pro vera habendam judicavi, &, ut pateret ejus commodia sententia, ad eandem quoque volui concinnare Latina. Sensum enim esse puto illos fuisse fructus in arboribus sub dio putrescere. Vocat χιόνας, qui non sunt decerpti, sed adhuc radice firma adstringuntur arboribus.

In v. Τέγυρα. Τῶν ὑπὸ Τεγύρᾳ.] Intelligunt alii nativitatem, quasi oraculum Delphicum præcipue confirmasset opinionem illic nati Apollinis. Non ita ego. Nam video passim dici τῶν ὑπὸ Δελφούς subintellecta voce ἱερῶν, ut innuat ab oraculo Tegyrensi præcipue confirmatum esse Delphicum.

In v. Τέρμιλοι. Φησὶν Μυσῶν ἀκούσας.] Scribo ἀκούσας.

In v. Τερμῖλα. Λίγλης δ' Τερμιλικίδα δ' Τερίλαα.] Vaga sunt, quæ huc afferuntur; & quid illud δ' in medio apud Holstenium. Conjeci, licet firmare nequeam, λέγεται δ' Τερμίλας ὁ Γ'δυ δ' Τερίλαα.

In v. Τερμίλιον. Σύνθετον ἐκ δύο μέρῶν πολεμικῶν παρὰ διάλεκτον.] Ex duobus posterioribus vocabulis unum componendum παρὰ διάλεκτον, ut fluvius ille per duo epitheta describatur.

In v. Τερίζιον. Καὶ Ἀλθαιεῖς.] Dubitant viri docti & varia ab eis eduntur. Si & mea hîc existimatio valet, crediderim Ἀλθαιεῖς, ex Pausaniæ Corinthiacis, ubi hæc sunt verba, quum dixisset regionem Troezeniorum primo dictam Orxam. Ἀλθαιεῖς δὲ Ποσειδῶνος παῖδα ἔλεγόν τε Ἄορ. παραλλάσσει μὲν Ὧρος τοῦ δράκοντος, Ἀλθαιεῖς δὲ ἐπιχωρίου τινὸς ἥρωος. Unde & ipsa urbs Althapis.

In v. Τυφρηστὶς. Καὶ τὸ ὀθνεῖον. Παρθένιος, Τυφρήνιον ἔπος. καὶ ἐφ' ὁποστινασοῦν Τυφρηνὶς.] Planc hanc digestionem non approbo: & quæso quid subesset causæ, cur in notatione ἔρις foret masculinum? Sed opinor distinguendum. Καὶ τὸ ὀθνεῖον Παρθένιος, Τυφρήνιον ἔπος. ἐφ' ὁ. (Hæc utraque Stephanus vidit exstare apud Parthenium) Ἀφροδισιὰς Τυφρηνίς. Innuit nomen ipsum urbis apud Græcos positum existimari & usurpari ad modum masculini. Idem moduit in aliis urbibus ejusdem terminationis. Atque hinc est, ut dubitem, an in v. Φοινὶς non temere scribatur λέγεται δ' ὁποστινασοῦν, & omittenda sit copulativa, quum nec præcesserit quidquam de alio genere, nec ullibi fœmininum reperiatur.

In v. Γαῦλος. Λιγύων δὲ Γαῦλοι. καὶ Γαύλιος δὲ Γαυλία.] Agnoscis illud Γαυλῶν plane esse otiosum, quippe quod satis demonstretur per præcedens. Sed nimirum duo præmittit masculina, quibus subjecit duo fœminina, scripsitque δὲ Γαυτὶς δὲ Γαυλία.

In v. Γάλης. Ἡ μείζων, ἧς οἱ πολῖται Γάλλοι, ἡ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται Γαλάται Μυσικοί.] Hæc sunt confuta, & videntur sic evolvenda ἧς οἱ πολῖται Γάλλοι Μυσικοῖς. ἡ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται Γαλάται, ut producit Jo. Marshamus in Chron. pag. 468.

In v. Γάλλ. Γάλλ χωρίον μεταξὺ τῆ Σαβίνων & Γαμάλων πόλεως.] Valde ambigua ista Sabinorum civitas. Sed scripsit auctor Γαβίνων, solita scribarum aberratione. Illic non est a vero alienum aliquid in via fuisse castelli simul & silvæ, five portam Querquetulanam adspicimus, five Gallos in medio circiter viæ ab Camillo cæsos, qua occasione illic potuit fuisse erectum tale quid.

In v. Γάπυς. Τὸ ἐθνικὸν Γαπιανός.] Sic edere ausus fui, quia nihil merentur omnes, qui ad corrigendum hucadvolant: nihil enim est, nisi vitium typorum in Xylandrina, ut fieret ὑπαπιανός.

In v. Γαμαῖα. Ὡς δωρικῶς.] Notaveram ὡς Ἐδωρικῶς ex supplemento superius indicato in ista voce.

In v. Φαλαῖς. Τὸ ἐθνικὸν Φαλαικός.] Vel muta secundam vocem in ϝηλικὸν, vel supple τὸ ἐθνικὸν Φαλαικὸν, & ϝηλικὸν Φαλαικὸς & sic scripsisse auctorem cogita.

In v. Φαρσία. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάτης.] Palladius de vita Joannis Chrysost. ὁ μὲν ἐξ ἱδίᾳ λίνης, ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ δὲ Φαρσάτης, ὁ δὲ Παφλαγών.

Φαρσάλιοι.] Prorsus mihi persuadeo esse id ipsum nomen, quod occurrit apud Strabonem IX, 438 in verbis Casaubono desperatis. Ἐ'σι δὲ & Φαρσαλίοι (sed melius & convenientius Stephano scripti legunt Φερσαλίοι) οἱ τῇ Ἐπαμεινώνδᾳ, κρῖναι δὲ αὐτῶν (sic enim lego pro οἱ αὐτοὶ) ὁ Πλωτὶς &c. Hinc & Φαρσαλιώτιδες habet Diodorus Sic. XVII, 57. Μισθ' Ἀμφιστεώς, μηδὲ Τεκμησσοῦ, μηδὲ Φαρσαλιώτιδος, μηδὲ Ἡφαιστιάδος.

In v. Φάρος. Κύπρου Φαρίων.] Tardus admodum processit, qui hîc gloriolam suam sustinet ostentare, quam multo ante interceperat Casaubonus in notis ad librum VII Strabonis pag. 315 corrigens Παρίων.

In v. Φιλόσοφος. Ὁ φιλοσοφῶν ἐχρημάτιζεν.] An non sufficit ἐχρημάτιζε, ut solet, & alibi notavimus? Φιλαλήθεις, πάλις ἀεὶ τοῦ Τρωγλοδυτικοῦ, Σατύρου κώμης.] Ad Λατύρου?

In v. Φλιοῦς. Φλιάσιος, πλεοναζούσῃ δὲ τῇ α Φλιάσιος.] At non est hic pleonasmus, nec ex abundanti additur reliquis literis illud α. Sed opinor scripsisse auctorem μεταπλασμῷ.

In v. Φρυγία. Φρύγιος & Φρυγία ἀνέρμαστος.] Vitium est solenne in his excerptis, pro Φρυγίου.

In v. Χαλκίων. Ἐκπεπλεκται δὲπτεσμένῃ.] Sic edidi & interpretatus sum *perrectos*, quia vulgato λεπτεσμένα locum nullum hîc esse opinabar, multo minus *longissime abscissi.*

In v. Χαμαίπολις. Ἐ'ν Βοιωτικῶν δεκάτῳ.] Videtur igitur Berkelius voluisse Βοιωτικῷ, quod sane præferam.

In v. Χαπίλουα. Ὡς αὐτὸς μὲν ὁ παυσάνιας.] Apparet sic restituendum, quod excidit. Ὡς αὐτὸς. Αὐτὸς μὲν ὁ παυσάνιας.

In v. Χολοσσίδιον. Τιχάνης δὲ χρῆται (ἀφῃρ.) συντόμως.] Verba ultra modum corrupta, quæ vide an sic queant emen-

emendari. Τιχάνης Ἀχαιμένιος ὁ ἔχων) σατραπείαν. Loquebatur videlicet de præfecto novo in satrapiam veniente, eumque vocat Tigranem, nilium cujusdam Achæmenis, quod nomen inter Persas frequens & gratum.

In v. Χυτροπόλις. Ἀπολλώνιος ὁ ἐπίκλην Κακόζηλος ἐν α.] Itane septimum citasse credimus, ante quam citaret primum? Nisi causa quædam singularis fuerit, mallem ἐν αʹ.

In v. Χρύση. Καὶ Παυσανίας τῷ Λήμνιον ἀνεχρυσώσατο.] Quod adscripsit ad horum marginem Salmasius, id publicavit ad Aram secundam pag. 147. Et id tamen Holstenius quasi suum exemplari suo imposuit. Sed quæ verisimilitudo hujus correctionis? Si arbitrium meum valet, scribendum dico παρ' Ἡφαιστίῳ. id quod a quolibet approbatum iri confido, quum nihil immutetur. Sed hæc in tempore sufficiunt. Quod si tibi placet Stephanus, & scire certe cupis, quibus restitutum Stephanum debeas, inter vota tua hoc vel præcipuum habe, ut aliquando omnes Salmasiani margines in publicum exeant, quod ut nunc est, fieri nequivit. Interim hæc suis locis interpone.

Præfationis pag. 5 vers. 5. Nam ante ista duo exempla, ex literis Σ & Ο, quæ ex Perusino etiam notavi, facto signo. Ibidem vers. 9 δεῖ δὲ καὶ βιβλίου. ante Γʹ ξʹ, *Hic incipit liber vigesimus primus in MS recentiori Palat.* ante Γʹ αὖις. Notarum pag. 1 col. 1. vers. 43. Etiam Arrianus lib. 3 ἀναβάσ. dicit Συσίνα πόλιν τῆς Ἀρείας. Ibid. vers. 55. Etiam quum Cantabrigiam venissem, & perdocto isti ac Illustri Viro, Joh Pearsono, tum me approbassem, tum obtulissem primas hujus editionis paginas, statim ubi vidit illum meum Ægimium gratulatus, post aliquot dies reddidit eadem ita chirographo suo conscriptas, ut primo illic notaverit *l.* Αἰγιμίῳ, *illud enim δεύτερον factum est ex* β *quod male legebatur pro* ω. Quæ postea rursus inducens, ad voces *ex Apollonii Scholiasta* Αἰγίμιος πατάσσας τὸ δεύτερον φησὶν ὅτι ὁ Θέτις εἰς λέοντα ὠδατο· ζέουσα εἰσέβαλε τὰς ὀπὴν Πήλεως Ἥφαιστος αὐτῇ παῖδας. Ita non opinor dubitare amplius aut me aut quenquam debere de conjecturæ meæ pretio. Pag. 7 col. 2, vers. 6 Valesius in principio notarum ad Excerpta Peiresciana Dionysii, ex quo non dubito quin hausta sint ea, quæ proferuntur ad v. Κορίνθια, etsi laudem ei justam dare detrectent. Pag. 9 col. 2, vers. 42. Et peropportune ad hoc apud eundem nostrum Stephanum in v. Μηδία sic annotatur. Ὁ Μηδικὸς ὀπός, ᾧ Μηδικὴ βοπίνη. Στησίων. φέρε δὴ σίλφιον ἢ χύλον, ἀφ' ᾧ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπός, ᾧ πολὺ λειπόμενος ὁ Κιλικιακός. Pag. 10 col. 1, vers. 34. Sic infra ex Homero adducitur πολυσκφυλίη τ' ἰήπιαιρα, quæ vox postrema illic adhibetur ut trium modo syllabarum. Pag. 10 col. 2, vers. 50. Ὁ ἀσεμ. Nam &c. Pag. 11 col. 2, vers. 16 ἐχεπηλίους. Pag. 18 col. 1, vers. 45 putasse video, ut etiam in voce Μυκάλῃ, ubi dicit ἀπὸ Μυκαλίσσης ὄρους Σπάρτης. Quod sive.

FINIS.

EX TYPOGRAPHIA
DANIELIS à GAESBEECK.

Digitized by Google

FINIS.

EX TYPOGRAPHIA
DANIELIS A GARSIENGE